

Thần Tiên

Ta Thừa Kế

TÀI SẢN TRONG GAME

Kể chuyện bằng hình ảnh

THẦN HÀO: TA THỪA KẾ TÀI SẢN TRONG GAME

Tác giả: Kê Dẫn Bồ Đại

Thể loại: Đô Thị, Cơ Trí, Sảng Văn, Hệ Thống, Thần Hào

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

“Đô thị + có đầu óc + sảng văn + hệ thống + thần hào”

Đường Tụng chơi một game offline mô phỏng kinh doanh trong thời gian học đại học, trong game hắn lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, tạo dựng lên tập đoàn Đường Tổng có giá trị ngàn tỷ.

Sau khi bị đuổi việc, tập đoàn ngàn tỷ trong game của hắn đột nhiên xuất hiện trong thế giới hiện thực.

“Mau gọi nữ thư ký trong game đến đây cho ta!”

Đây là câu chuyện một chủ tịch trở về, từng bước kế thừa tài sản của mình!

Mục lục

- Chương 1: Mất việc
- Chương 2: Giấc mơ thành sự thật
- Chương 3: Nhiệm vụ hàng ngày
- Chương 4: Học tập
- Chương 5: Bạn học
- Chương 6: Nhiệm vụ giới hạn thời gian
- Chương 7: Bạch Nguyệt Quang
- Chương 8: Vay tiền
- Chương 9: Ưu hóa thể chất
- Chương 10: Nhận được danh xưng
- Chương 11: Trầm Ngọc Đình
- Chương 12: Tập đoàn Đường Tổng
- Chương 13: Khách quý
- Chương 14: Nhiệt tình
- Chương 15: Bạch Hiểu Manh
- Chương 16: Lớp xe dự phòng
- Chương 17: Khoe khoang
- Chương 18: Tức giận
- Chương 19: Sao lại khỏe như vậy
- Chương 20: Làm quen quá trình giao hàng
- Chương 21: Điều không chạy thoát
- Chương 22: Nữ TikToker
- Chương 23: Quay chụp
- Chương 24: Phần thưởng đến tay
- Chương 25: Hoàn trả 50 lần
- Chương 26: Hợp tác
- Chương 27: Tớ rất tự tin
- Chương 28: Liên hoan
- Chương 29: Nam thần
- Chương 30: Mời rượu
- Chương 31: Mau vào ngồi đi
- Chương 32: Đứng như lâu la
- Chương 33: Thẻ trao đổi sản nghiệp
- Chương 34: Tốt hơn dự tính
- Chương 35: Bạn bè kinh hãi

Chương 36: Thăng chức tăng lương
Chương 37: Tâm tư
Chương 38: Thăm dò
Chương 39: Nàng thích mình?
Chương 40: Tình cờ gặp mặt
Chương 41: Định ý
Chương 42: Bạn của Đường tiên sinh?
Chương 43: Tặng phẩm phong phú
Chương 44: Livestream
Chương 45: Năm cái Carnival
Chương 46: Đối tượng hẹn hò
Chương 47: Tổng kết
Chương 48: BMW S1000rr
Chương 49: Nữ gym thủ
Chương 50: Bị tán tỉnh
Chương 51: Trình Nhạc Nhạc
Chương 52: Tuyên bố video
Chương 53: Thu Thu đậm lung
Chương 54: Lý Nhã Ly lạnh lạnh
Chương 55: Trương Linh Linh đau lòng
Chương 56: Gói quà học tập
Chương 57: Trình Nhạc Nhạc: Bác hại mình rồi
Chương 58: Lý Na Na: Anh ta là shipper
Chương 59: Hoắc Vân Lệ: Tên hề
Chương 60: Giày đôi
Chương 61: Ai gọi cái này là phòng cà phê?
Chương 62: Ai gọi cái này là phòng cà phê?
Chương 63: Tin tức cửa hàng
Chương 64: Trung tâm Porsche
Chương 65: Panamera đỉnh cấp
Chương 66: Hôn
Chương 67: Yên Giang Biệt Viện
Chương 68: Tâm tính chuyển biến
Chương 69: Đồng Ngọc Ngôn chuẩn bị cho chiến đấu
Chương 70: Nhà hàng Tinh Không
Chương 71: Độc tấu đàn violin
Chương 72: Ánh trăng, giai nhân, gió nổi lên
Chương 73: Nhân vật chính
Chương 74: Bạch Hiểu Manh hỏi hân
Chương 75: Âu phục

Chương 76: Tiêu phí
Chương 77: Hôn môi
Chương 78: Từ Tình chua xót
Chương 79: Vật phẩm mới trong Thương Thành
Chương 80: Thời trang cao cấp
Chương 81: Nam chính trong tiểu thuyết
Chương 82: Đại ma pháp sư Từ Giai Lệ
Chương 83: Video lên men
Chương 84: Dùng sức quá mạnh
Chương 85: Cô gái này thật tốt nha
Chương 86: Hàng cao cấp?
Chương 87: Lái không tốt lắm
Chương 88: Bất ngờ nhỏ
Chương 89: Hoàn trả đến sở
Chương 90: Lý Nhã Ly: Chồng mình!
Chương 91: Nhiệm vụ kinh doanh cửa hàng
Chương 92: Rạp chiếu phim gia đình
Chương 93: Ngôi sao trong phòng cà phê
Chương 94: Chỉ sợ bỏ lỡ
Chương 95: Nhiệm vụ mới
Chương 96: Hoắc Vân Lệ: Kèo này ổn
Chương 97: Chủ động
Chương 98: Tên hề lại là mình?
Chương 99: Hồi tưởng
Chương 100: Nắm chặt thời gian
Chương 101: Nam thần trầm mê trong học tập
Chương 102: Dẫn nàng về nhà
Chương 103: Chơi bóng
Chương 104: Nhân vật mới
Chương 105: Lựa chọn
Chương 106: Quà trung thu của thư ký Kim
Chương 107: Trình Nhạc Nhạc: Mình nằm mơ sao?
Chương 108: Đường Tụng ghen tị
Chương 109: Chào hỏi
Chương 110: Anh ấy không phải đáp án tiêu chuẩn
Chương 111: Em có thể dựa vào anh
Chương 112: Tôi kém anh ta ở chỗ nào
Chương 113: Anh có chỗ nào bằng người ta?
Chương 114: Trêu chọc
Chương 115: Đêm tỏ tình

Chương 116: Chúng ta lướt qua nhau
Chương 117: Chúng ta lướt qua nhau (2)
Chương 118: Chúng ta lướt qua nhau (3)
Chương 119: Vương Vân Phong là liếm chó?
Chương 120: Người này rất giống Đường Tụng
Chương 121: Không dám nhìn thẳng
Chương 122: Phải nói xin lỗi
Chương 123: Tôi ngả bài, tôi là tỷ phú
Chương 124: Đường Tụng là Thằng Tư?
Chương 125: Ý tưởng mới
Chương 126: Giấy báo trúng tuyển
Chương 127: Quà trung thu của tập đoàn
Chương 128: Nắng sớm ngày thu
Chương 129: Đồng Ngọc Ngôn làm phép
Chương 130: Báo danh
Chương 131: Nhiệm vụ trưởng thành
Chương 132: 1 triệu phí sinh hoạt
Chương 133: Tắm xong tới đây
Chương 134: Tình yêu nồng cháy
Chương 135: Liễu Bảo Nguyệt
Chương 136: Cùng lên?
Chương 137: Tiểu Tĩnh tiến công
Chương 138: Phải đi từng bước
Chương 139: Kho phim nhà anh rất phong phú
Chương 140: Nếu có 1 triệu
Chương 141: Tạm biệt quá khứ
Chương 142: Gói quà rèn luyện
Chương 143: Danh hiệu mới
Chương 144: Sách kế hoạch kinh doanh
Chương 145: Tai kiếp khó tránh
Chương 146: Ghế phụ
Chương 147: Xác nhận
Chương 148: Mời lựa chọn
Chương 149: Em chọn C
Chương 150: Đáng tiếc không có nếu như
Chương 151: Trở về nhà
Chương 152: Thằng thần
Chương 153: Thời trang giới hạn
Chương 154: Quà tặng
Chương 155: Chuyện tình trắng

Chương 156: Thư ký Kim hiểu lầm
Chương 157: Nhiều bạn gái
Chương 158: Tạ Vũ Đồng
Chương 159: Tình yêu chị em
Chương 160: Gói quà trung thu
Chương 161: Bạn cũ
Chương 162: Nhiệm vụ ẩn
Chương 163: Tiến độ 5%
Chương 164: Khoản đầu tư 500 triệu
Chương 165: Đồng Ngọc Ngôn nghĩ lại
Chương 166: Bàn phím thổi rửa, máu nóng khó lạnh
Chương 167: Bắc Thành Hoa Viên
Chương 168: Phú nhị đại bắt đầu cho nghỉ việc
Chương 169: Phòng luật sư Đường Kim
Chương 170: Đơn vị tiền tệ
Chương 171: Cảnh cáo
Chương 172: Trò vật
Chương 173: Tâm loạn như ma
Chương 174: Một phần offer
Chương 175: Tổ tình
Chương 176: Cô bé lọ lem
Chương 177: Lời ra tiếng vào
Chương 178: Tao nhả
Chương 179: Ánh trăng rực sáng
Chương 180: Cảm giác an toàn
Chương 181: Là người thế nào?
Chương 182: Tối nay mời em ăn tiệc
Chương 183: Cao ốc Nguyệt Thành
Chương 184: Thiêu thân
Chương 185: Chủ tịch
Chương 186: Công ty mới thành lập
Chương 187: Mới quen
Chương 188: Chị rất ưu tú
Chương 189: Đây không phải xem mắt, mà là phỏng vấn!
Chương 190: Kỹ năng bị động
Chương 191: Cảm ơn
Chương 192: Phương pháp nhanh hơn
Chương 193: Phác họa và xe mô tô
Chương 194: Lựa chọn hàng đầu
Chương 195: Rửa xe

Chương 196: Thêm câu cũng không nhiều
Chương 197: Tổ trưởng
Chương 198: Phỏng vấn
Chương 199: Tư bản Tỉnh Ngô? Ngô Khác Chi?
Chương 200: Đồng Ngọc Ngôn mời
Chương 201: Quảng trường check in
Chương 202: Khói lửa nhân gian
Chương 203: Khảo nghiệm của nam thần
Chương 204: Giúp anh làm phép
Chương 205: Từ Tình loạn
Chương 206: Thẻ an ninh
Chương 207: Sử dụng thẻ đọc
Chương 208: Vung cánh
Chương 209: Cộ độ hot
Chương 210: Lên men
Chương 211: Văn kiện luật sư
Chương 212: Đại họa lâm đầu
Chương 213: Lý tưởng tại nhân gian
Chương 214: Trời sập
Chương 215: Sách huấn luyện
Chương 216: Một lựa chọn
Chương 217: Nhà đầu tư
Chương 218: Đại hội đầu tư
Chương 219: Quà của Trình Nhạc Nhạc
Chương 220: Phó bản
Chương 221: Sách kỹ năng bơi lội
Chương 222: Ưu đãi của nam thần
Chương 223: Mercedes CLS
Chương 224: Kêu cứu
Chương 225: Họa sĩ theo đuổi ước mơ
Chương 226: Cơ liên sườn
Chương 227: Mũ lưỡi trai của Tô Ngự
Chương 228: Khởi hành
Chương 229: Khảo sát
Chương 230: Ngủ lại
Chương 231: Ngắm mặt trời mọc
Chương 232: Bản thảo của Ngô Khác Chi
Chương 233: Bentley Continental GTC
Chương 234: Đường Hồ Lô
Chương 235: Đồng Kiến Sơn

Chương 236: Chuyển biến
Chương 237: Sử dụng thẻ an ninh
Chương 238: Phô trương
Chương 239: Cá trong biển
Chương 240: Tiến độ 10%
Chương 241: Ghế ban giám đốc
Chương 242: Số 8 đường Tiêu Vân
Chương 243: Bạch Nguyệt Quang
Chương 244: Chùm sáng trong thành thị cô độc
Chương 245: Bảo Nguyệt và Tô Ngự
Chương 246: Ngủ chung
Chương 247: Lá ngân hạnh
Chương 248: Xin lỗi
Chương 249: Sử dụng thẻ kỳ ngộ
Chương 250: Anh giúp em nha
Chương 251: Coi như em lợi hại
Chương 252: Tuyển thư ký
Chương 253: Tiến triển
Chương 254: Tất chân của thư ký Kim
Chương 255: Lãng mạn
Chương 256: Quán bar MissHo
Chương 257: Royal Oak
Chương 258: Lãng mạn đến chết
Chương 259: Ngày nắng
Chương 260: Hồi ức
Chương 261: Không thể trêu vào
Chương 262: Mạnh mẽ
Chương 263: Trịnh Thu Đông
Chương 264: Thủ đoạn trả thù
Chương 265: Thủ đoạn của thư ký Kim
Chương 266: Mùi máu tươi
Chương 267: Chiêu mộ nhân vật
Chương 268: Con đường trưởng thành
Chương 269: Thuộc tính ẩn
Chương 270: Mưa thu
Chương 271: Miệng lưỡi trơn tru
Chương 272: Cùng học tập
Chương 273: Thịt kho tàu
Chương 274: Hạt châu vui sướng
Chương 275: Đồng phục

Chương 276
Chương 277: Trầm Ngọc Đình
Chương 278: Quản lý vận doanh
Chương 279: Kim Mỹ Nga
Chương 280: Hội tuyển dụng
Chương 281: Nữ thần trường học
Chương 282: Câu chuyện tình yêu trong mơ
Chương 283: Tinh tám gram
Chương 284: Sân khấu mới
Chương 285: Đến phòng làm việc của tôi
Chương 286: Thần tượng
Chương 287: Đường Tụng và Đường Tổng
Chương 288: Áo gấm về quê
Chương 289: Lý Mộc Tuyết làm phép
Chương 290: Bay cao hơn
Chương 291: Trả tiền đi
Chương 292: Truyền thông Móc Câu
Chương 293: Phở Hoa Vĩnh Đạo
Chương 294: Mau ra xem thần tiên
Chương 295: Là Đường Tụng đã thôi việc
Chương 296: Nước chảy mây trôi
Chương 297: Hồi ức của Bạch Hiểu Manh (phiên ngoại)
Chương 298: Cảm giác áp lực
Chương 299: Tự làm tự chịu
Chương 300: Đánh giá hoàn mỹ
Chương 301: Viên con nhộng chán tỉnh
Chương 302: Giẫm máy may đi thôi
Chương 303: Đẹp rất đẹp
Chương 304: Chế giễu
Chương 305: Giấy phút đỉnh phong của Đồng Ngọc Ngôn
Chương 306: Trở lại trường cũ
Chương 307: Hiểu chuyện
Chương 308: Từ Tình muốn cosplay
Chương 309: Tổng bộ
Chương 310: Văn phòng
Chương 311: Ba năm trước
Chương 312: Một câu hay, mùa đông ấm
Chương 313: Thẻ tương tác nhân vật
Chương 314: Khảo sát
Chương 315: Ba người

Chương 316: Một trò chơi
Chương 317: Rơi đồ
Chương 318: Xem phim
Chương 319: Từng trải
Chương 320: Thuyết phục mình
Chương 321: Thái độ
Chương 322: Phát tiết
Chương 323: Ăn no
Chương 324: Đồng Ngọc Ngôn khiêu khích
Chương 325: Cầu thủ mới
Chương 326: Bộc lộ tài năng
Chương 327: Tiến độ 15%
Chương 328: Đường tắt
Chương 329: Bạn trung học
Chương 330: Đồng nghiệp tụ tập
Chương 331: Lại cố gắng thêm một năm
Chương 332: Đóng gói bản thân
Chương 333: Đại nhân vật
Chương 334: Ý nguyện đầu tư
Chương 335: Có thù
Chương 336: Tốt nghiệp
Chương 337: Bảo trì chất vấn
Chương 338: Trêu đùa
Chương 339: Sao Biến Hình Rồi?
Chương 340: Hơi Say
Chương 341: Chỉ tiêu
Chương 342: Cái tên quen thuộc
Chương 343: Trả lại đầy đủ
Chương 344: Nhiệm vụ trưởng thành 4
Chương 345: Quần áo bó
Chương 346: Chịu nổi sao?
Chương 347: Vòng bạn bè
Chương 348: Khao mình
Chương 349: Người không thể đến gần
Chương 350: Phong cách giới trẻ
Chương 351: Rolex Day-Date Ice Blue
Chương 352: Ưa thích để người tự ti
Chương 353: Thanh tỉnh lại trầm luân
Chương 354: Quên đi
Chương 355: #\$\$%#\$\$%

Chương 356: Triệu fan
Chương 357: Thanh niên tài tuấn
Chương 358: Đăng ký công ty
Chương 359: Quá đáng
Chương 360: Chào buổi sáng
Chương 361: Công thành danh toại
Chương 362: Đồ tình nhân
Chương 363: Trực tiếp
Chương 364: Áo giắc?
Chương 365: Là tên đó
Chương 366: Bản thảo
Chương 367: Kiểm có thể phát âm thanh
Chương 368: Nên đi hay không?
Chương 369: Tô Ngự đầu tư
Chương 370: Xoa bóp chân
Chương 371: Diễn thuyết 1 phút
Chương 372: Vấp phải trắc trở
Chương 373: Tôi quen Ngô Khắc Chi
Chương 374: Tư cách diễn thuyết
Chương 375: Thuyền đắm
Chương 376: Anh nghe em giải thích
Chương 377: Vậy còn chi?
Chương 378: Chỉ có thể là tôi đâm cậu
Chương 379: Thao tác đa tuyến
Chương 380: Quá muộn
Chương 381: Gói quà vui sướng
Chương 382: Duyên phận
Chương 383: Đau lòng
Chương 384: Không ngại
Chương 385: Không nhìn thấy mặt trăng
Chương 386: Cảm giác tồn tại
Chương 387: Vấn đề trong công việc
Chương 388: Xoa bóp
Chương 389: Quỹ tích
Chương 390: Đồng nghiệp
Chương 391: Chị Kim dạy bảo
Chương 392: Toàn quyền quyết định
Chương 393: Đầu tư
Chương 394: Sờ nhầm
Chương 395: Mộng xuân có ngân

Chương 396: Like
Chương 397: Gói quà xe xí nghiệp
Chương 398: Từ Tình: Chưa tỉnh mộng!
Chương 399: Từ Tình không sợ hãi
Chương 400: Tính nghiêm trọng của vấn đề
Chương 401: Ngô Gia Di
Chương 402: Vung cánh
Chương 403: Tổng giám đốc
Chương 404: Đào bẫy
Chương 405: Sập bẫy
Chương 406: Màu xám
Chương 407: Quan hệ của Lý Mộc Tuyết
Chương 408: Chim hoàng yến hiệu ra
Chương 409: Đồ tây đen
Chương 410: Có người xui xẻo
Chương 411: Quỳ xuống
Chương 412: Nghênh đón
Chương 413: Chạm đến các vì sao
Chương 414: Tây trang
Chương 415: Đả kích
Chương 416: Đến rồi
Chương 417: Nhập chủ khách sạn
Chương 418: Nhanh lên
Chương 419: Vỗ bóng
Chương 420: Có con trước
Chương 421: A
Chương 422: Nói láo
Chương 423: Thật giả
Chương 424: Gần hơn một chút
Chương 425: Ngâm lấy tên của nhau
Chương 426: Âm áp
Chương 427: Trương Linh Linh size C?
Chương 428: Cat girl
Chương 429: Đường Nghi
Chương 430: Tương lai bùng sáng
Chương 431: Bạn trai
Chương 432: Đông chí, sủi cảo, Trương Nghiên
Chương 433: Trương Nghiên! Trương Nghiên!
Chương 434: Nghe khuyên
Chương 435: Sủi cảo

Chương 436: Món quà đầu tiên
Chương 437: Ung thư
Chương 438: Tiến độ 20%
Chương 439: Xin chào, thế giới!
Chương 440: Đường Tụng! Đường Tụng!
Chương 441: Mộng cảnh kết thúc
Chương 442: Hot search
Chương 443: Áp chế độ hot
Chương 444: Cảm giác nguy cơ
Chương 445: Tôi muốn gặp anh ấy
Chương 446: Quỹ đầu tư quyền tặng khuyến học
Chương 447: Hạt giống hoa thiện ý
Chương 448: Người biết trồng hoa
Chương 449: Trung tâm quản lý nhân vật
Chương 450: Bánh
Chương 451: Hai món quà
Chương 452: Sinh nhật Từ Giai Lệ
Chương 453: Live house
Chương 454: Tình yêu thâm lặng
Chương 455: Không uống thuốc mà khỏi bệnh
Chương 456: Quà sinh nhật
Chương 457: Làm sạch giỏ hàng
Chương 458: Trên sàn
Chương 459: Thận
Chương 460: Giám đốc Vương
Chương 461: Vinh hạnh của tôi
Chương 462: Dùng chung
Chương 463: Đánh ba cái
Chương 464: Trả tiền cọc
Chương 465: Phát triển quan hệ
Chương 466: Đỏ mắt
Chương 467: Maserati
Chương 468: Tay tôi hơi bẩn
Chương 469: Muốn lái chiếc nào thì lái
Chương 470: Lễ mà lễ mề
Chương 471: Quản lý thời gian
Chương 472: Nảy mầm
Chương 473: Lần đầu tương tác với thư ký Kim
Chương 474: Vậy thì tốt
Chương 475: Không ngại chứ?

Chương 476: Miệng lưỡi trơn tru
Chương 477: Không thông qua
Chương 478: Thuốc cường hóa xương cốt
Chương 479: 16 tiết
Chương 480: Đường Tung thua đến mất cả quân
Chương 481: Thu Thu gặp khó
Chương 482: Lừa gạt
Chương 483: Mầm non khỏe mạnh
Chương 484: Thương mại Lợi Phong
Chương 485: Bảo Nguyệt, Bảo Nguyệt
Chương 486: Ánh trăng sáng nhạt
Chương 487: Thịt xào ớt, rượu vang, gió đêm, guitar
Chương 488: Đầu địa chủ
Chương 489: Yêu thương theo gió đến
Chương 490: Em sẽ làm tốt nhất
Chương 491: Đỉnh chân lý
Chương 492: Ngủ ngon
Chương 493: Hot
Chương 494: Lý Mộc Tuyết dã vọng
Chương 495: Vậy là Kim Mỹ Nga?
Chương 496: Ai chịu nổi
Chương 497: Đồng Ngọc Ngôn: Đã lâu không gặp
Chương 498: Phong mang tất lộ
Chương 499: Đi lên quỹ đạo
Chương 500: Không bỏ xuống được
Chương 501: Cái này không quan trọng
Chương 502: Có việc gấp
Chương 503: Lùi một bước trời cao biển rộng
Chương 504: Quyền lựa chọn
Chương 505: Mỹ nhân múa dưới trăng
Chương 506: Huy chương nhân vật
Chương 507: Lý Mộc Tuyết, Bạch Tĩnh
Chương 508: Lý Mộc Tuyết, Bạch Tĩnh, Vương Vân Phong
Chương 509: Cáo mượn oai hùm
Chương 510: Nhân tính
Chương 511: Chu Minh Du
Chương 512: Phương án thứ hai
Chương 513: 37
Chương 514: Ôm
Chương 515: Đường cong mộng eo

Chương 516: Tính năng thế nào
Chương 517: Trèo lên
Chương 518: Sách kỹ năng tiếng Pháp
Chương 519: Đồi chủ thì tốt
Chương 520: Rất có duyên
Chương 521: Quan hệ gia đình
Chương 522: Sắp xếp công việc
Chương 523: Người theo đuổi
Chương 524: Đến tìm Linh Linh
Chương 525: Nếu là thật thì tốt
Chương 526: Anh ấy có bạn gái
Chương 527: Cơ hội tốt
Chương 528: Lập nghiệp sân trường
Chương 529: Bạn học cũ của Nhạc Nhạc
Chương 530: Chiến bào
Chương 531: Giải thi đấu lập nghiệp
Chương 532: Ngủ Ngôn Tình
Chương 533: Áp lực từ tập đoàn Tinh Thành
Chương 534: Tức giận
Chương 535: Cao không chạm tới
Chương 536: Một trong số bạn gái
Chương 537: Hộp đêm M2D
Chương 538: Ngôi sao hộp đêm
Chương 539: Muốn lên trời
Chương 540: Xung đột nhỏ
Chương 541: Chờ tôi
Chương 542: Cục phẩm
Chương 543: Dũng khí lật bàn
Chương 544: Quản giáo cho tốt vào
Chương 545: Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết
Chương 546: Tương phản
Chương 547: Đi vệ sinh
Chương 548: Lắp đặt trứng ma pháp
Chương 549: Thay đổi ấn tượng
Chương 550: Em nhìn trứng anh
Chương 551: Họ là bạn thân
Chương 552: Tiến độ 30%
Chương 553: Tình cảm thiếu nữ luôn là thơ
Chương 554: Biến thành hư hỏng rồi
Chương 555: Hoạt động sinh nhật

Chương 556: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 1
Chương 557: Chẳng may đích của nỗ lực, là anh thì sao?
Chương 558: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 2
Chương 559: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 3
Chương 560: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 4
Chương 561: Em và ánh sao cùng trầm luân vì anh
Chương 562: Tập kích
Chương 563: Tô Ngự giờ trò
Chương 564: Danh hiệu trung cấp
Chương 565: Từ Tình sợ hãi
Chương 566: Trước giờ tiệc rượu
Chương 567: Ngôn Tình trong văn phòng
Chương 568: Tiệc rượu giao lưu
Chương 569: Khương Hữu Dung
Chương 570: Bắt lực
Chương 571: Lý Mộc Tuyết thích tham gia náo nhiệt
Chương 572: Xuất chúng
Chương 573: Trừ nàng ra, còn có thể là ai
Chương 574: Khương Hữu Dung thăm dò
Chương 575: Con gái ngoan
Chương 576: Cao thủ đầu tư Bạch Tĩnh
Chương 577: Em cũng có thể giúp anh
Chương 578: Tám thẻ tương tác nhân vật thứ hai
Chương 579: Thuê phòng
Chương 580: Gần như đèn, lại xa như ngân hà
Chương 581: Lý Mộc Tuyết thẳng thắn
Chương 582: An bài
Chương 583: Số đo
Chương 584: Thiện!
Chương 585: Nhạc Nhạc trưởng thành
Chương 586: Sách huấn luyện đối nhân xử thế
Chương 587: Giải trí Tinh Thành biến động
Chương 588: Áp chế và không chế cổ phần
Chương 589: Mùa đông, thật ra cũng rất tốt
Chương 590: Đập vào mặt
Chương 591: Bay xa vạn dặm
Chương 592: Sinh nhật vui vẻ
Chương 593: Các cầu thủ
Chương 594: Bất ngờ
Chương 595: Tuyết đầu mùa, gặp gỡ bất ngờ

Chương 596: Thật là trùng hợp
Chương 597: Không đủ ngọt
Chương 598: Găng tay và khăn
Chương 599: Món thích nhất
Chương 600: Cosplay
Chương 601: Đã định
Chương 602: Vàng thỏi của mình đâu?!
Chương 603: Quà sinh nhật từ tập đoàn
Chương 604: Bỏ lỡ, sẽ hối hận
Chương 605: Bạch Hiểu Manh
Chương 606: Trầm Ngọc Đình
Chương 607: Là ai đang gõ cửa sô
Chương 608: Nhìn anh khó chịu
Chương 609: Hoa trong lòng, tôi muốn mang về nhà
Chương 610: Hay là chúng ta làm bạn chơi bóng đi?
Chương 611: Vẫn còn?
Chương 612: Tiểu Tình rất hoảng
Chương 613: Tiệc sinh nhật
Chương 614: Cầu nguyện
Chương 615: Em giúp anh dạy dỗ cô ấy
Chương 616: Cố lên
Chương 617: Cường chế không cò
Chương 618: Tất cả đều khỏe
Chương 619: Bách hóa Hùng Duyên
Chương 620: Sự kiện đột phát
Chương 621: Phân hóa từ nội bộ
Chương 622: Đó không phải Đường Tụng sao?
Chương 623: Đây là kịch bản gì?
Chương 624: Đúng là nên đổi!
Chương 625: Bánh táo ngọt, điện ảnh, tình cờ gặp
Chương 626: Trương Linh Linh sắc đảm ngập trời
Chương 627: Cũng phải nể mặt Trương Linh Linh
Chương 628: Kim Mỹ Nga đáng giận!
Chương 629: Thấp sáng Ma Đô
Chương 630: Không có tiền thuê
Chương 631: Không được!
Chương 632: Người quen ở Ma Đô
Chương 633: Liên quan gì đến anh
Chương 634: Nhìn đã biết khó dây vào
Chương 635: Chải tóc như người lớn

Chương 636: Nhin!
Chương 637: Ban thưởng bản thân
Chương 638: Một chùm sáng
Chương 639: Hàm Dương du hiệp đa thiếu niên
Chương 640: Anh Phong, Vân Phong, Phong tử
Chương 641: Cái mông của Kim đồng
Chương 642: Hoảng hốt
Chương 643: Eo chó đực
Chương 644: Máy bay thương gia
Chương 645: Khách sạn Bulgari
Chương 646: Nhận rõ hiện thực
Chương 647: Bar TIRE
Chương 648: 10 triệu trở lên
Chương 649: Người quen cũ
Chương 650: Viết cho Hoàng Hoài
Chương 651: Buồn nôn
Chương 652: Lâm Thiếu Hằng
Chương 653: Add wechat đi
Chương 654: Chính là nàng
Chương 655: Đẹp hơn Tô Ngự
Chương 656: Nàng nói
Chương 657: Muội muội thôi
Chương 658: Tô Ngự: Để cô ấy đến gặp tôi
Chương 659: Căn hộ
Chương 660: Cô sàm sỡ anh ấy?
Chương 661: Cho tên đó một bài học
Chương 662: Ma Đô, Ma Đô
Chương 663: Trình Nhạc Nhạc, Trình Nhạc Nhạc
Chương 664: Tâm hồn tầm thường
Chương 665: Hoa khô
Chương 666: Giống một nhân vật
Chương 667: Nhân gian đệ nhất lưu
Chương 668: Tuyển phi
Chương 669: Im bắt mà dừng
Chương 670: Lão lục, lão lục
Chương 671: Kim đồng không nuôi người rảnh rồi
Chương 672: Gặp nhau luôn là tháng 11
Chương 673: Tô Ngự, Tô Ngự
Chương 674: Tô Ngự, Tô Ngự (2)
Chương 675: Tiếng tim đập chưa từng biến mất

Chương 676: Dao bước, chụp ảnh, ôm, nhảy múa

Chương 677: Là mình không xứng

Chương 678: Tiến độ 40%

Chương 679: Hot search hôm nay

Chương 680: Tô Ngự: Đó nhất định là tháng 4

Chương 681: Thư ký Kim: Mệt mỏi rồi, hủy diệt đi!

Chương 682: Đường Tụng: Ăn cơm đúng bữa

Chương 683: Thư ký Kim: Mơ đẹp

Chương 684: Tôi bồi thường!

Chương 685: A! Jenny!

Chương 686: Đỉnh lưu

Chương 687: Gọi mẹ

Chương 1: Mất việc

Thành phố Yên Thành.

Trên xe buýt.

Đường Tụng chán nản ôm ba lô ngồi xuống hàng sau cùng, ánh mặt trời chói lọi chiếu xuyên qua cửa sổ xe, rơi vào trên người hắn.

Bên trong ba lô căng phòng này là tất cả những thứ linh tinh hắn dành dụm được từ ba tháng làm việc.

Ly giấy, tựa lưng, giấy vệ sinh, cà phê hòa tan...

Chín giờ sáng lên công ty điểm danh, 10 giờ bị HR kéo vào phòng họp, sau một trận nói nhảm, cuối cùng được thông báo thời gian thử việc thất bại, tiếp theo liền bắt đầu làm thủ tục nghỉ việc cho hắn.

Đây là công việc đầu tiên sau khi Đường Tụng tốt nghiệp, đối với người muốn ổn định lại tại tòa thành thị này như hắn, đây quả thật là một tin tức động trời, khiến toàn thân hắn tiến vào trạng thái ngơ ngơ ngác ngác.

Mơ mơ hồ hồ làm xong thủ tục nghỉ việc, dưới ánh mắt phức tạp của đám đồng nghiệp, ủ rũ rời khỏi công ty.

Lúc này, khi đang ngồi trên xe buýt, cảm nhận được ánh mặt trời nóng bỏng, Đường Tụng mới chậm rãi khôi phục tinh thần.

Thật sự bị đuổi việc, mất đi nguồn thu nhập duy nhất.

Cho dù bây giờ rất khó chịu, nhưng hắn nhất định phải vùi đầu vào chuyện đi xin việc, dù sao hắn cũng đã tốt nghiệp đại

học, phải tự nuôi sống chính mình, không thể tăng thêm gánh nặng cho gia đình.

Đường Tụng là một người rất có lòng cầu tiến, bốn năm đại học, ngoại trừ yêu thích chơi game ra thì không có đam mê bất lương nào cả.

Hắn học tập cũng rất tốt, ngoại trừ học tập lập trình ra, hắn còn biết một ít về nhiếp ảnh, biên tập và thiết kế. Cũng không ít lần được học bổng, cũng coi như là một người tương đối ưu tú trong người cùng khóa.

Vốn tưởng là sau khi tốt nghiệp đại học thì có thể tìm được một công việc tốt.

Nhưng hiện thực đã cho hắn một cái tát đau điếng.

Tại hoàn cảnh kinh tế đình trệ này, hơn nữa hắn chỉ tốt nghiệp đại học hạng trung, không có kinh nghiệm làm việc, thật sự rất khó xin được công việc tốt ở thành thị cấp hai như thành phố Yên Thành này.

Dưới áp lực sinh tồn không lồ, lại dựa vào ý nghĩa vào nghề rồi lại chọn nghề, Đường Tụng cuối cùng cũng xin vào một công ty truyền thông quảng cáo, hắn vốn là một lập trình viên, lại trở thành người lên kế hoạch quảng cáo.

Sau đó, Đường Tụng cũng thể hiện năng khiếu không tồi trên phương diện này, hắn xử lý ổn thỏa tất cả công việc được giao, hơn nữa thái độ làm việc nghiêm túc, làm người khiêm tốn ôn hòa, rất được đồng nghiệp quý mến, thậm chí lãnh đạo còn âm thầm tiết lộ, sau khi chuyển thành nhân viên chính thức thì có thể được tăng lương.

Đường Tụng xoa xoa khóe mắt khô khóc, thực sự không hiểu vì sao mình lại không thể thông qua thời gian thử việc, sau đó lại nghĩ đến sắp phải đóng tiền thuê nhà, nội tâm liền mệt mỏi.

Tinh!

Tiếng chuông điện thoại đánh gãy dòng suy nghĩ của Đường Tụng, hắn mở khóa màn hình, là Wechat của tổ trưởng Thôi Hạo.

“Tiểu Đường, cậu đừng quá khó chịu, mấy ngày này ném thêm sơ yếu lý lịch qua các công ty khác đi, cậu còn trẻ, còn nhiều cơ hội, cố gắng một chút là sẽ tìm được công việc tốt hơn.”

Đường Tụng đang tức giận, liền hỏi thẳng: “Anh Thôi, khi ở công ty ngại không dám hỏi, bây giờ tôi đã nghỉ việc rồi, anh nói thật cho tôi biết, là tôi có sai lầm gì trong công việc sao? Vì sao lần này chỉ đuổi một mình tôi?”

Một lúc sau, khi Đường Tụng đang sốt ruột chờ đợi, Thôi Hạo rút cuộc cũng nhắn lại: “Nghe nói dạo này cậu đi lại rất gần với Bạch Hiểu Manh ở phòng thiết kế. Giám đốc Trần của phòng chúng ta vẫn rất có thiện cảm với Bạch Hiểu Manh. Giám đốc muốn đuổi cậu, tôi cũng không thể nói gì. Thật ra cậu rất ưu tú, làm việc và làm người đều rất tốt, sau này có cơ hội, tôi sẽ đề cử cho cậu một công việc tốt hơn, đừng để chuyện lần này trong lòng, vẫn phải nhìn về phía trước.”

Đường Tụng lập tức bưng tịt, không nhin được nhỏ giọng mắng một câu, làm cho những hành khách còn lại trên xe buýt phải nhìn qua.

Bạch Hiểu Manh là đồng nghiệp của hắn, da trắng mặt xinh, dáng người cao gầy gợi cảm, được công nhận là nữ thần trong công ty.

Ai cũng có lòng thích cái đẹp, Đường Tụng cũng không ngoại lệ, độc thân 2023 năm rồi, khó tránh khỏi có chút manh động. Hơn nữa, bản thân hắn cũng có chút cơ sở về thiết kế, làm việc gọn gàng nhanh nhẹn, thường xuyên giúp đỡ và cung

cấp ý kiến sáng tạo cho Bạch Hiểu Manh, nên quan hệ của hai người vẫn rất khá.

Tuần trước, vì giúp Bạch Hiểu Manh làm một hạng mục lớn, hắn đã tăng ca với nàng ở công ty, chắc là lúc đó bị người khác hiểu lầm là bọn họ có quan hệ mập mờ.

Trên thực tế, Đường Tụng cũng mong người khác hiểu lầm, nhưng không ngờ chuyện này lại khiến cho mình bị đuổi.

Trần Văn Mạnh, giám đốc phòng thiết kế, một lão biến thái hơn 30 tuổi. Đường Tụng không tiếp xúc nhiều với người này, nhưng nghe nói tính cách của người này rất nhỏ nhen và xấu bụng, thường xuyên chèn ép các nhân viên quèn như hắn.

Thật là càng nghĩ càng giận, vốn còn định chờ tháng sau chuyển chính thức, lấy cơ chúc mừng để mời Bạch Hiểu Manh đi xem phim, gia tăng tình cảm, lần này đúng là hỏng việc rồi, vẫn là nhanh chóng tìm công việc mới đi.

Chương 2: Giác mơ thành sự thật

Đường Tụng lười kéo thân thể mệt mỏi về chung cư, hắt ném ba lô lên giường, đặt mông ngồi trước máy vi tính.

Mở Word ra, bắt đầu tạo một văn kiện mới.

Vốn muốn viết sơ yếu lý lịch, nhưng ngồi nửa tiếng lại không viết nổi một chữ, thật sự là không có tâm trạng.

“Vẫn là chơi game buông lỏng một chút đã, hiện thực không có tiền không có việc làm, vậy thì vào trò chơi trải nghiệm cảm giác làm đại gia vậy.”

Đường Tụng dứt khoát tắt Word đi, mở một game tên là ‘Thần Hào ngày mai’.

Tiến vào trò chơi, mở cột nhiệm vụ ra xem, tiến vào danh sách nhiệm vụ chính tuyến.

Đường Tụng nhìn nhiệm vụ cuối cùng còn sót lại kia, dù tâm trạng đang buồn bực, thì cũng không nhịn được mà dâng lên một loại cảm giác thành tựu.

“Chơi game này bốn năm rồi, rốt cuộc cũng chỉ còn một nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng, hoàn thành nó liền có thể phá đảo!” Khóe môi Đường Tụng không nhịn được mà cong lên, lập tức không còn buồn bực.

Lúc đại học, trò chơi ‘Thần Hào ngày mai’ này bỗng nhiên xuất hiện trong máy tính của hắn, đây là một trò chơi mô phỏng kinh doanh, cũng không biết có phải là do không cần

thận nên đã download khi đang xem mấy website ‘học tập’ kia hay không.

Đối với phần mềm rác rưởi và kỳ lạ như này, Đường Tụng đã thử dùng đủ loại phương pháp để dọn dẹp, thậm chí hẳn còn cài lại Win rồi, nhưng vẫn không thể xóa được, cũng không thể tìm được bất kỳ thông tin nào liên quan đến trò chơi này ở trên internet.

Hắn cũng không thể bởi vì một trò chơi mà vứt laptop của mình, chủ yếu là vì điều kiện kinh tế không cho phép.

Nếu như không xóa được, vậy thì thử chơi một chút, dù sao không nạp tiền là được.

Ôm lấy suy nghĩ như vậy, Đường Tụng bắt đầu chơi trò chơi này, vừa chơi đã là bốn năm.

Đây là một trò chơi cực kỳ hấp dẫn, hình ảnh cực kỳ chân thực, thậm chí còn đẹp hơn cả những game bom tấn 3A kia. Mặc dù là trò chơi loại mô phỏng kinh doanh, nhưng lại nắm giữ một thế giới hoàn chỉnh, các loại nhiệm vụ được thiết kế xen kẽ và chặt chẽ cẩn thận, nội dung cực kỳ chân thật, từng bước từng bước dẫn dắt người chơi từ một kẻ tay trắng, dựng nghiệp thành một đại gia, ty phú đứng đầu thế giới.

Kiểm món tiền đầu tiên từ thị trường chứng khoán, thu mua hãng nhỏ sắp phá sản, thăng cấp dây chuyền sản xuất, chiêu mộ nhân tài, mua sắm đất đai, mở rộng quy mô, phát triển nguồn tiêu thụ, cạnh tranh thương nghiệp, đầu tư xí nghiệp internet, phát triển thành cá sấu lớn trong ngành nghề, tạo dựng công ty giải trí, kiến tạo các loại trung tâm thương mại cỡ lớn... vân vân.

Chính là như vậy, tập đoàn Đường Tổng trong trò chơi phát triển như chẻ tre, tài sản từ từ tăng lên, xí nghiệp dưới cờ bao trùm các loại lĩnh vực như tài chính, y tế, giải trí, khoa học kỹ

thuật, bất động sản...vân vân, quả thực là xứng với cái danh tập đoàn hàng đầu thế giới.

Hôm nay, chỉ còn lại nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng, chỉ cần hoàn thành là có thể đạt được danh hiệu “Thần Hào” mà hắn vẫn mơ ước, cũng có thể phá đảo trò chơi này.

Suy nghĩ một chút thì vẫn có chút không ổn, không biết phá đảo xong thì trò chơi này sẽ phát triển thế nào, trực tiếp kết thúc? Hay là làm lại từ đầu?

Dù sao đây cũng là một game offline không thể tìm thấy ở trên internet, nên không thể có bản cập nhập hay update gì cả.

Đường Tụng rất hưởng thụ cảm giác oai phong và sinh hoạt không lo không nghĩ ở trong trò chơi, xe sang đồng hồ nổi tiếng, muốn mua là mua, tài khoản ngân hàng ketch xù, biệt thự sang trọng, còn có thư ký tất đen quyền rũ rung động lòng người, tài sắc vẹn toàn, gọi đến là đến.

Bốn năm đại học, tất cả thời gian của hắn gần như là đều dành cho trò chơi này, nên quan hệ với bạn học khá là bình thường, cũng chưa từng yêu đương.

Nhưng chơi game sướng khoái bao nhiêu, thì thực tế lại thảm bấy nhiêu, Sau khi tốt nghiệp thì thuê một nhà trọ nhỏ rộng hai mấy mét vuông, tiền gửi ngân hàng chỉ ba chữ số, bởi vì thức đêm nên thân thể càng ngày càng kém, lại còn vừa mới mất việc.

“Nếu như thành tựu bên trong game có thể biến thành thực tế thì tốt, siêu cấp đại gia, mỹ nữ vờn quanh. Tổng giám đốc hay lãnh đạo gì gì đó, tất cả đều quỳ xuống cho ta...”

Đường Tụng lau nước dãi bên mép, bắt đầu tập trung vào làm nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng.

Hắn ấn vào ‘trực tiếp đi qua’.

Trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, giây lát sau, một âm thanh lạnh lẽo của điện tử vang lên ở trong đầu Đường Tụng: “Nhiệm vụ chính tuyến ‘Thần Hào chân chính’ đã bắt đầu, hệ thống đang load, xin chờ một chút.”

Tiếp theo, trước mắt Đường Tụng xuất hiện một màn sáng màu xanh nhạt, phía trên xuất hiện mấy hàng chữ.

“Đang xác nhận người chơi... Đường Tụng, người chơi duy nhất của ‘Thần Hào ngày mai’...”

“Đang tiến hành can thiệp vào thế giới hiện thức...Đã hoàn thành.”

“Đang load tài nguyên...Đã hoàn thành!”

“Nhiệm vụ bắt đầu!”

“Không phải thức đêm nhiều quá nên gặp ảo giác đấy chứ?”

Đường Tụng nhắm mắt lại, màn hình sáng êm dịu kia vẫn tồn tại.

Hắc lắc đầu, màn sáng kia cũng chuyển động theo tầm mắt của hắn.

Tiếp theo, màn sáng bắt đầu phát lại toàn bộ hành trình dựng nghiệp của hắn trong trò chơi “Thần Hào ngày mai”, từ hình ảnh như Manga ở trong game, đã biến thành người thành. Từng cái từng cái nội dung lóe lên, bắt đầu từ bản thân hắn, rồi đến những người ở bên trong trò chơi như thư ký, trợ lý, thủ hạ đặc lực, mỗi một người đều từ phong cách manga biến thành người thật, tất cả đều đi theo hắn phân đấu, xây dựng lên tập đoàn Đường Tổng.

“Đậu xanh! Chẳng lẽ... ước mơ của mình trở thành sự thật rồi?”

Đường Tụng trợn tròn mắt, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác hưng phấn khó có thể ức chế, linh hồn cũng đang run rẩy.

Nhìn thấy những nội dung quen thuộc kia biến thành những hình ảnh chân thật, nhân vật 2D lại biến thành người thật, nội tâm của Đường Tụng càng ngày càng nóng bỏng, sắc mặt bắt đầu đỏ lên như máu.

Xảy ra chuyện lớn, trời giáng hệ thống, trò chơi trở thành hiện thực, ta phải kế thừa tài sản bên trong game của mình!

Tiếng nhắc nhở lại vang lên.

“Nhiệm vụ chính tuyến đã bắt đầu!”

“Nội dung nhiệm vụ: Thần Hào chân chính.”

“Miêu tả nhiệm vụ: Thần Hào chân chính phải có cơ sở kinh tế vững chắc và kiến thức thượng tầng trác tuyệt, thông qua không ngừng nỗ lực, bạn đã nắm giữ giữ tài sản kékéch xù, nhưng mà bạn không có kiến thức thượng tầng để khống chế những tài sản này, phải học tập cách để trở thành một Thần Hào chân chính.”

“Tiến độ nhiệm vụ: 0%.”

Chú 1: Thành tựu trong game của bạn đã đi vào thế giới hiện thực, nhưng tạm thời không thể sử dụng, mà sẽ mở từ từ theo tiến độ nhiệm vụ.

Chú 2: Cuộc sống của Thần Hào không chỉ là ngợp trong vàng son, tiếp xúc càng nhiều năng lượng tốt trên thế giới, đáp lại hy vọng trong cuộc sống, dũng cảm ném thử các loại sự vật mới mẻ, như vậy có thể đề thăng tiến độ nhiệm vụ của bạn.

Chú 3: Mời để ý đến thay đổi trên thông tin cá nhân của bạn, cố gắng tăng cường bản thân, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.

Chương 3: Nhiệm vụ hàng ngày

Một lúc sau, Đường Tụng rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Đầu tiên, hắn ném thử câu thông với hệ thống: “Hệ thống, tất cả sản nghiệp trong game của ta đều xuất hiện tại thế giới hiện thực sao?”

“Vì hỗ trợ người chơi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng, trở thành Thần Hào chân chính, đại đa số sản nghiệp trong game đã tiến vào thế giới hiện thực, nhưng sẽ không xuất hiện bất kỳ ảnh hưởng gì đến thế giới thực. Căn cứ vào quy tắc của game, tức chủ cần gia tăng tiến độ nhiệm vụ, từng bước mở khóa những sản nghiệp này. Đồng thời, phần thưởng của nhiệm vụ đều được cấp dưới danh nghĩa của tập đoàn Đường Tổng.”

“Thật sự là không ảnh hưởng đến thế giới hiện thực sao? Đây chính là một tập đoàn lớn có giá trị mấy trăm tỷ đấy, đột nhiên xuất hiện sẽ tạo thành động tĩnh rất lớn chứ?” Đường Tụng thấy hơi ngạc nhiên.

“Xin tức chủ yên tâm, căn cứ theo hành trình của game, sự thật chính là: Tức chủ tốt nghiệp trung học xong thì kiếm được một khoản tài chính từ thị trường chứng khoán, trong thời gian học đại học lại bận rộn lập nghiệp, trải qua bốn năm, bắt được rất nhiều kỳ ngộ và đầu gió, chiêu mộ một lượng lớn nhân tài, nên mới có tập đoàn Đường Tổng ngày hôm nay.”

Đường Tụng kinh ngạc đến há hốc mồm, tốt lắm, hóa ra là mình ưu tú như vậy sao?

Không phải tốt nghiệp trung học xong thì mình vui đầu vào trong tiểu thuyết internet sao? Bây giờ lại biến thành chứng khoán kiếm tiền, bốn năm đại học không phải cắm đầu chơi game, mà là đang nằm gai nếm mật, đầu tư lập nghiệp, hôm nay sự nghiệp đã thành công, phải không?

“Nhắc nhở: Xét thấy năng lực hiện tại của túc chủ hơi kém, mời nhanh chóng tăng cường tố chất tổng hợp của bản thân, có thể thể xem tình hình cụ thể ở giao diện quản lý.”

Đường Tụng cười mĩa một lát, bắt đầu thăm dò giao diện hệ thống.

Đại khái là có thể chia làm bốn khu vực lớn ‘trung tâm cá nhân’, ‘nhà kho’, ‘nhiệm vụ’, ‘thương thành’. Giao diện giống phong cách bên trong game ‘Thần Hào ngày mai’, chỉ là nội dung càng đơn giản hơn, nên không có độ khó gì với Đường Tụng.

Hắn thử một chút, dùng suy nghĩ để ấn vào ảnh chân dung, đi đến trung tâm cá nhân.

Bên trái là một hình người 3D, tương mạo y hệt với Đường Tụng, bên phải là các loại số liệu.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 179 cm, cân nặng: 73 kg.

Trí lực: 70, sức chịu đựng: 50, nhanh nhẹn: 50.

Kỹ năng: Không.

Danh xưng: Không.

Đạo cụ: Không.

Mị lực (sức hút): 40.

Số dư: 634 đồng.

Mỗi một hạng số liệu đều có dấu + ở phía sau, khi ấn vào có thể xem cụ thể hơn.

Đường Tụng nhìn 40 điểm mị lực của mình, cảm giác mình bại mạo phạm, hấn không phục mà ấn vào để xem cụ thể hơn.

“Tiêu chuẩn chấm điểm mị lực bao gồm các loại yếu tố như thân thể, nhân cách, thực lực kinh tế, năng lực cá nhân, địa vị xã hội. Mị lực thân thể bao gồm dung mạo, dáng người, quần áo vân vân. Mị lực nhân cách bao gồm tự tin, tình thú, hài hước, khí chất vân vân. Thực lực kinh tế bao gồm...”

Nhìn thấy thực lực kinh tế, Đường Tụng quyết đoán đóng trang này lại, 40 điểm thì 40 điểm, chứng tỏ bản thân mình vẫn có chút mị lực, không tính quá kém cỏi.

Hiện giờ, mấu chốt nhất vẫn là kiếm tiền, có đủ năng lực kinh tế, có thể thông qua luyện tập để nâng cao tổ chất thân thể, thông qua học tập để nâng cao năng lực cá nhân.

Mấy yếu tố như quần áo, tự tin, khí chất vân vân, đều có thể tăng trưởng theo địa vị xã hội và tài phú, với tư cách là một thanh niên độc thân lại thất nghiệp, số dư còn hơn 600 mà nói, thì 40 mị lực cũng đã là rất cao rồi.

Sau khi làm quen với giao diện, Đường Tụng vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, hấn lại nhớ đến một chuyện, vội vàng hỏi: “Hệ thống, có phải quên gói quà tân thủ rồi không? Làm như vậy không hợp quy trình!”

“Kiểm tra thấy túc chủ là người chơi lâu năm của ‘Thần Hào ngày mai’, không phù hợp với quy tắc phát gói quà tân thủ.”

Về mặt Đường Tụng buồn khổ: “Cái này cũng được? Vậy... vậy cũng không thể bắt ta tay trắng lập nghiệp chứ, hôm nay ta vừa mới thất nghiệp, tháng sau còn phải đóng tiền nhà, sắp chết đói rồi. Dầu gì ta cũng là chủ tịch tập đoàn Đường Tổng, công ty không thể phát chút phúc lợi hay đãi ngộ gì sao? Phát chút tiền bột gạo cũng được nha!”

“Keng, nhiệm vụ hàng ngày đã đổi mới, mời túc chủ kiểm tra.”

Hai mắt Đường Tụng lập tức sáng lên, trẻ biết khóc mới có sữa ăn, có nhiệm vụ thì tốt, có nhiệm vụ liền có phần thưởng.

Hắn mở nhiệm vụ ra xem.

“Nội dung nhiệm vụ: Mỗi ngày học tập 120 phút.”

“Phần thưởng: Khi bạn tiến vào trạng thái tập trung học tập, mỗi phút có thể nhận được 3 đồng tiền mặt, có tỷ lệ 1% thu được gói quà học tập.”

“Tiến độ nhiệm vụ: 0/120.”

Chú 1: Đây là nhiệm vụ hàng ngày, mỗi ngày có thể tiến hành 120 phút, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng sẽ vào thẳng tài khoản, 0 giờ hàng ngày sẽ đổi mới.

Chú 2: Nội dung học tập bao gồm: Thường thức, kỹ năng, sinh hoạt, văn hóa ...tất cả các loại tri thức có lợi cho bản thân.

Hệ thống ba ba quá trâu, thế mà lại trực tiếp thưởng tiền mặt luôn, mấu chốt là số tiền còn không nhỏ, mỗi ngày có 360 đồng, đây cũng không phải tiền ảo bên trong game.

Hơn nữa, còn có tỷ lệ nhất định nhận được gói quà học tập, chỉ là không biết có thể mở ra thứ gì.

Chương 4: Học tập

Đường Tụng vội vàng đứng lên, kéo một cái thùng carton lớn ở dưới gầm giường ra, tìm kiếm một quyển sách thật dày.

Cuốn sách ‘ngôn ngữ C từ cơ sở đến nâng cao’ này là hần mua từ thời học đại học, mới xem được một phần, cũng coi như là một quyển sách hần khá quen thuộc, muốn tiến vào trạng thái tập trung, khẳng định là phải chọn lĩnh vực quen thuộc.

Đường Tụng nhìn đồng hồ, giờ đã là hai giờ chiều, tranh thủ thời gian học tập.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mãi đến khi bụng kêu ùng ục thì hần mới miễn cưỡng dừng lại.

Lúc này Đường Tụng mới nhớ ra, bởi vì tức giận nên hần quên chưa ăn cơm trưa.

Vì không ảnh hưởng đến thời gian học tập, thuận tay mở app thức ăn ngoài, gọi một phần cơm gà kho, xong!

Đại cát đại lợi, chờ lát nữa ăn gà!

Thời gian học tập luôn luôn rất nhanh, sau hai giờ học tập, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập hôm nay đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng.”

Đường Tụng mở màn sáng lên, nhìn thấy nhiệm vụ đã đổi thành màu xanh biếc, trạng thái ghi là đã hoàn thành.

Tiếp theo, màn hình di động của hần sáng lên, là một tin nhắn SMS.

“Ngân hàng chiêu thương, số tài khoản đuôi 3866 đã nhận được 360 đồng vào lúc 16:12 ngày 22 tháng 8.”

Đường Tụng mở app của ngân hàng ra, nhìn số dư trong thẻ, quả nhiên đã biến thành 994 đồng.

“Đậu xanh! Tiền trực tiếp vào trong thẻ luôn, vô địch!”

Sau khi thán phục xong, Đường Tụng lại véo bắp đùi của mình.

“Đau quá!”

Sau đó, hắn thở phào một hơi, không phải nằm mơ, thật sự vào tài khoản rồi, không cần làm việc mà mỗi ngày vẫn có 360 đồng, cũng xem như là tự do tài chính ở mức độ nào đó đi.

Đường Tụng nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác thân thể càng ngày càng nóng ran.

Dứt khoát đi vào phòng tắm tắm nước lạnh để hạ nhiệt, giúp mình tỉnh táo một chút.

Tương lai còn dài, có hệ thống trong tay, mình nhất định sẽ là thanh niên ưu tú tiền đồ rộng lớn, tăng ca làm thêm giờ mất ngủ đêm gì gì đó, tất cả đều không liên quan đến mình.

Từ hôm nay trở đi, làm một người hạnh phúc, nuôi ngựa, bỏ củi, chu du thế giới, từ hôm nay trở đi...

“Khụ khụ.”

Đường Tụng thu hồi suy nghĩ lung tung, vừa tắm vừa hỏi hệ thống: “Hệ thống, có thêm cho thêm chút nhiệm vụ không? Yên tâm, ta có thể làm được. Trong trò chơi, nhiệm vụ rơi đầy đất, đã là hệ thống siêu cấp vô địch, làm sao có thể chỉ có một nhiệm vụ hàng ngày? Ta cảm thấy 120 phút một ngày là không đủ, mãnh liệt đề nghị gia tăng thời gian, ta muốn tiến bộ, ta muốn học tập, học tập khiến ta vui vẻ.”

Hệ thống hoàn toàn coi thường thỉnh cầu của Đường Tụng: “Hệ thống sẽ căn cứ vào vị trí hoàn cảnh và nội tâm của túc chủ để kích hoạt nhiệm vụ, giúp đỡ túc chủ trưởng thành, hưởng thụ niềm vui sinh hoạt, trở thành Thần Hào chân chính.”

Đường Tụng bất đắc dĩ mà gật đầu một cái, sau đó quyết định từ từ nghiên cứu, chắc chắn sẽ tìm thấy quy luật kích hoạt nhiệm vụ.

Trong phòng tắm, nhìn thấy mình trong gương, chỉ nhìn ngũ quan thôi thì đúng là một thanh niên đẹp trai.

Có điều, bởi vì thường xuyên thức đêm chơi game khi học đại học, sau khi tốt nghiệp lại tăng ca làm thêm giờ, cho nên trạng thái làn da rất kém cỏi, những vết thâm của mụn trứng cá đã phá hỏng cả khuôn mặt, vành mắt đen xì cũng là điểm trừ, khiến cho một thanh niên đẹp trai tầm 9 điểm, lại biến thành còn 7 điểm.

Đường Tụng đưa tay sờ tóc, vì thường xuyên thức đêm nên vấn đề rụng tóc cũng khá nghiêm trọng, hơn nữa chất tóc không tốt, nhìn qua rồi bởi không có hình thù gì.

Làm việc được ba tháng, mặt đã hơi sưng vù, thân thể cũng lỏng lẻo, thậm chí đã có bụng.

Bảo sao hệ thống chỉ có 40 điểm mị lực, ngay cả bản thân mình cũng không hiểu vì sao một ‘tiểu thịt tươi’ người gặp người thích ở thời trung học, bây giờ lại biến thành thế này.

Phải đi tập gym mới được, hôm nay có thể thống, hơn nữa cũng không thiếu tiền, nhất định phải nâng cao bản thân.

Lương thử việc của Đường Tụng là 4000 đồng, sau khi chuyển chính thức thì cũng chỉ có 5000 đồng, công việc lại rất nhiều, cuối tuần còn phải tăng ca, đây là còn chưa nói đến áp lực từ lãnh đạo.

Bây giờ nằm ở nhà, mỗi ngày chỉ cần học tập hai giờ, là có 360 đồng, một tháng chính là 10800 đồng, tại thành phố cấp 2 như Yên Thành này, với tư cách là một sinh viên mới tốt nghiệp, coi như là người thu nhập cao rồi, bài trừ tiền thuê nhà và tiền ăn mặc, mỗi tháng cũng có thể tiết kiệm được hơn 8000.

Nghĩ như vậy, chỉ cần ở nhà ăn và học tập, cũng có thể sống tốt rồi.

Quyết định, mỗi ngày học tập hai canh giờ, mình muốn lặn lội làm giàu, sau đó làm mọi người kinh ngạc.

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt trạng thái high của Đường Tụng.

Tiếp theo là giọng nói của ông anh shipper: “Thức ăn ngoài đã đến, làm phiền mở cửa lấy đồ ăn.”

Đường Tụng mặc quần vào, rồi chạy ra ngoài mở cửa lấy đồ ăn, còn toét miệng cười nói cảm ơn.

Thái độ nhiệt tình đến mức làm cho ông anh shipper kia cũng cảm thấy ngại ngùng.

Sau khi ăn cơm gà kho xong, Đường Tụng thoải mái ngồi uống nước, có chút hăng hái mà lướt app mua sắm.

Có tiền, đương nhiên phải mua những thứ mình muốn mua rồi, mặc dù bây giờ không có nhiều tiền, nhưng phải thay đổi tư tưởng, chẳng may kích hoạt nhiệm vụ hoàn trả gấp đôi gì gì đó thì sao?

“Keng keng keng.”

Tin nhắn Wechat đột nhiên vang lên không ngừng, nhóm chat đại học bỗng nhiên vỡ tổ rồi.

Chương 5: Bạn học

Nếu là lúc trước, Đường Tụng sẽ không muốn tham gia vào.

Sau khi tốt nghiệp, lẩn lộn không thành công, công việc lại bận rộn, thật sự không có tâm trạng xem đám này chém gió.

Có thời gian đó, thà làm thêm vài kế hoạch còn hơn.

Nhưng mà bây giờ thì khác, với tư cách là một thanh niên nhất định sẽ trở thành Thần Hào, phải từ độ cao tư tưởng để nhìn xuống đám người này.

Đường Tụng mở nhóm chat ra xem.

Diễn Hàm: @toàn thể thành viên, mau nhìn trang cá nhân của lớp trưởng!

Đồng Văn Sơn: Đâu xanh! Thử làm việc của Penguin, lớp trưởng thế mà lại trở thành lập trình viên của công ty Penguin!

Tin tức này vừa xuất hiện, cả nhóm liền nổ tung.

Sinh viên đại học hạng hai như bọn họ, muốn vào những tập đoàn lớn như vậy là cực kỳ khó.

Nhất là hoàn cảnh kinh tế đang đình trệ như vậy giờ, ngành internet cũng vào thời kỳ trời đông giá rét, vậy đã khó còn khó hơn.

“@ Vương Thạc, lớp trưởng quá trâu, phú quý đừng quên anh em.”

“Cầu lớp trưởng chia sẻ kinh nghiệm phỏng vấn, cầu hỗ trợ.”

“Cầu hỗ trợ từ nội bộ.”

“Cá sấu lớn trong ngành internet, tương lai có chỗ dựa rồi.”

“Hâm mộ, tôi đang làm ở một công ty nhỏ, cả ông chủ mới có mười người, tiền ít nhiều việc lại xa nhà.”

“Cầu hỗ trợ!”

“Ghen tỵ!”

“+1”

“+1”

“+10086”

...

Đường Tụng đọc một lát, nội tâm không khỏi xúc động, tốt nghiệp hai ba tháng, mọi người đều có biến hóa không nhỏ.

Trải qua xã hội đánh đập, bắt đầu thực tế hơn khi học đại học rồi.

Quan hệ học tập lẫn nhau, bây giờ biến thành quan hệ giữa người với người rồi.

Đường Tụng vốn cũng nên ghen tỵ và hâm mộ một phen, nhưng hôm nay hắn đã có hệ thống, nằm chơi cũng có thu nhập hơn 10 ngàn, còn hâm mộ cái rắm.

Mọi người tăng bốc một lúc lâu, lớp trưởng Vương Thạc mới ló đầu lên: “Vừa làm xong, cảm ơn mọi người! Haiz, tôi cũng là mèo mù vớ cá rán thôi, may mắn thôi, trong lòng bây giờ vẫn có chút hoảng hốt, chỉ sợ làm việc không tốt. Đúng rồi, bây giờ tôi đang thuê một gian phòng bên khu Hải Điện, có một phòng ngủ một phòng khách, ai đến Đế Đô thì nhất định phải nói với tôi một tiếng, mọi người tụ tập một phen, không có chỗ ở thì có thể qua chỗ tôi ngủ.”

Giữa những hàng chữ tự nhiên không thể thiếu được vẻ đặc ý, sau đó lại rước lấy đám bạn học chúc phúc và tăng bốc.

Dù sao Penguin cũng coi như là xí nghiệp internet đỉnh cấp nhất quốc nội, đối với sinh viên tốt nghiệp khoa máy tính như bọn họ, đó chính là cao không thể chạm.

Đường Tụng cũng chat vài câu: “Lợi hại lợi hại, chúc mừng chúc mừng!”

Có điều, hắn vừa mới ló đầu lên, mấy bạn học quan hệ không tệ đã truy hỏi tình hình gần đây.

“@ Đường Tụng, từ khi tốt nghiệp đến giờ mới thấy ông ló đầu ra, bây giờ lẫn lộn thế nào? Làm việc ở Yến Thành đúng không?”

Lộ Tử Khoan: “Mọi người không biết rồi, Đường Tụng đã đổi nghề rồi, chuyển qua làm kế hoạch, hơn nữa còn làm rất chăm chỉ, mấy lần hẹn ra ngoài chơi mà đều nói không rảnh.”

Đường Tụng cười một tiếng, vẫn trả lời đúng sự thật: “Gần đây hơi xui xẻo, gặp phải một lãnh đạo ngu xuẩn, hôm nay vừa nghỉ việc, đang chuẩn bị bắt đầu tìm việc khác.”

Điền Hàm: “Vừa tốt nghiệp, tương lai còn nhiều cơ hội.”

Lộ Tử Khoan: “Đúng thế, nơi này không giữ ông, tự có nơi khác giữ ông.”

Vương Tuấn Phong: “Sau khi đi làm mới phát hiện, lãnh đạo nào tàn thật cmn nhiều, có sai lầm thì mang người mới chúng ta ra khai đao, công việc chúng ta làm, sai lầm chúng ta cũng phải gánh.”

Đường Tụng nhìn thấy mấy người có quan hệ không tệ đều an ủi mình, cũng cảm thấy ấm lòng.

Suy nghĩ một chút, nếu như hệ thống không xuất hiện, hắn nhất định cũng sa sút tinh thần một thời gian rất lâu, nói không chừng còn mất lòng tin, không gượng dậy nổi.

Trình Hà Thảo: “@ Đường Tụng, ông không qua thời gian thử việc đúng không? Đắc tội với lãnh đạo chứ gì! Tôi phải nói EQ của ông quá thấp, không biết xử lý quan hệ, đây cũng không phải là trong trường học, trong xã hội sẽ không có ai nuông chiều ông.”

Trình Hà Thảo là người địa phương Yên Thành, nghe nói trong nhà mở một quán lẩu có quy mô không nhỏ, cũng coi như là một phú nhị đại ở trong trường.

(phú nhị đại: giàu đời hai, con cháu gia đình nhiều tiền lắm của)

Tên này rất xấu tính, cứ rảnh ra là lại khoe khoang, còn thích được người khác tặng bốc mình.

Lúc học đại học, Trình Hà Thảo thành lập một team chơi game, để tất cả con trai trong lớp đi chơi với hắn.

Khi đó Đường Tụng đang say mê trò chơi Thần Hào ngày mai, tự nhiên không có hứng thú tham gia.

Trình Hà Thảo lại cảm thấy mất mặt mũi, sau đó liền nhắm vào hắn, thỉnh thoảng lại mở miệng nói xỏ nói xiên.

Lúc này, Trình Hà Thảo thấy Đường Tụng gặp thất bại, đương nhiên sẽ nhảy ra trào phúng một phen.

Đường Tụng cười một tiếng, cũng trực tiếp mặc kệ cái tên ngu xuẩn này: “@Lộ Tử Khoan, @ Điền Hàm, tôi biết hai người cũng đang ở Yên Thành, còn lẩn lộn không tề, chờ tôi không có tiền thì sẽ đi tìm hai người ăn chực.”

Điền Hàm: “Ha ha ha, nếu ông không sợ bị người ta nói ăn cơm mềm, vậy thì chị đây hoan nghênh.”

Lộ Tử Khoan: “Mau đi ném sơ yếu lý lịch đi, tôi còn phải giữ tiền mua nhà cưới vợ, không nuôi nổi ông đâu.”

Chương 6: Nhiệm vụ giới hạn thời gian

Đường Tụng lại tán gẫu thêm vài câu ở trong nhóm, nhìn đồng hồ đã gần sáu giờ chiều.

Cơm cũng đã tiêu hóa xong, nhân dịp trời chưa tối ra công viên bên cạnh chạy bộ một chút, nâng cao tố chất thân thể từ bây giờ.

Hắn đang định kết thúc cuộc trò chuyện, liền nhìn thấy tên ngu xuẩn Trình Hà Thảo kia lại nhảy ra.

Trình Hà Thảo: “@ Đường Tụng, ông đừng trách tôi nói chuyện khó nghe, nếu như thiếu tiền lại không tìm được việc, vậy ông đi đưa thức ăn ngoài đi, ít nhất cũng có thể kiếm phí sinh hoạt, kiếm tiền dựa vào sức lực của bản thân, không ai coi thường ông, ít ra cũng tốt hơn là ăn chực của bạn bè.”

“Lời này hơi quá đáng rồi đấy, ai mà không có lúc khó khăn.”

“Nói chuyện cẩn thận một chút, đừng nói xỏ nói xiên.”

Mất thấy Trình Hà Thảo càng nói càng quá đáng, mọi người trong nhóm cũng không nhin nổi, đồn dập nhảy ra bênh vực Đường Tụng.

Lúc này tâm tính của Đường Tụng đã khác xưa, hắn còn đùa ác mà trả lời: “Tiểu Thảo nói không sai, đưa thức ăn ngoài cũng là một lựa chọn không tệ, vừa có thể rèn luyện thân thể, vừa có thể kiếm tiền.”

Hắn còn thuận tay gửi một icon đầu chó cười trộm.

Đường Tụng ghét nhất người khác gọi mình là Tiểu Thảo, lại nhìn thấy nét mặt của Đường Tụng, nhất thời tức giận mắng thành tiếng.

Nhưng dù sao đây cũng là nhóm chat của lớp, vẫn phải nể mặt mặt chút, chỉ có thể tiếp tục gõ chữ.

“Có đôi khi tôi rất hâm mộ ông, mất tất cả mới có thể buông tay buông chân cuộc một trận.”

“Không giống như tôi, vừa tốt nghiệp đã bị gia đình an bài tất cả, bây giờ quản lý một chi nhánh mới mở, bận rộn đến mức không có thời gian lái chiếc xe thể thao vừa mua.”

“Như vậy đi, tôi gửi địa chỉ cửa tiệm mới vào trong nhóm, nếu ông không có tiền ăn cơm, thì đến đây tìm tôi, tôi nhất định sẽ chiêu đãi ông thật tốt.”

Đường Tụng không thèm để ý, hắc cười một tiếng rồi cắt điện thoại đi, lại đuổi người một cái.

Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian tranh luận với một tên ngu xuẩn, có thời gian này thì nghiên cứu hệ thống, nâng cao năng lực cá nhân không tốt sao?

“Keng, kiểm tra thấy túc chủ gặp phải bạn học trào phúng mà vẫn giữ được tâm tính ôn hòa bình tĩnh, không kiêu không vội, tích cực hướng lên. Kích hoạt nhiệm vụ giới hạn thời gian.”

Đường Tụng hơi ngẩn người, sau đó lại mừng rỡ không thôi, có nhiệm vụ mới nhanh như vậy? Hệ thống ba ba quá trâu!

Hắn vội vàng mở nhiệm vụ ra.

“Nội dung nhiệm vụ: Thời hạn bảy ngày, tiến vào top 10 bảng xếp hạng ‘số lượng đơn hàng trong ngày’ của người đưa thức ăn ngoài bản địa.”

“Phần thưởng: Tiền một đơn hàng x 10 lần, một gói quà ngẫu nhiên.”

“Chú 1: Trang bị dành cho nhiệm vụ được gửi ở đại lý xe Hằng Đạt tại Yên Thành, mời túc chủ tự cầm giấy tờ đi lĩnh. Bao gồm Suzuki 125 x 1, hòm giữ nhiệt đưa thức ăn ngoài x 1, điện thoại di động x 1.”

“Chú 2: Đã đăng ký app đưa thức ăn ngoài cho túc chủ!”

Đậu xanh!

Vậy mà Trình Hà Thảo lại đoán trúng, xem ra mình thật sự phải đi đưa thức ăn ngoài.

Đường Tụng cũng không xa lạ gì với việc này, lúc học đại học hẳn cũng đi làm thêm, coi như là một công việc part time.

Tuy nhiên, muốn lọt vào top 10 thì rất khó khăn.

Đợt trước, trên Tik Tok cũng có những video về những ông anh trong top 10 này, người nào người nấy đều là Thần Nhân, thể lực và kỹ thuật điều khiển đều không phải nói.

Cho dù là một thành phố cấp hai như Yên Thành, muốn đi vào top 10 đơn hàng trong ngày cũng phải 80 90 đơn mới được.

Bởi vì Đường Tụng không luyện tập, tố chất thân thể rất bình thường, thuộc về loại sức khỏe kém.

Chắc là chỉ chạy tầm 20 bước là chân mềm nhũn, hướng hồ muốn qua lại tự nhiên trên các con đường, cũng cần phải có kinh nghiệm lái xe phong phú.

“Keng, thương thành đã có vật phẩm mới, đang trong thời gian giảm giá, mời túc chủ kiểm tra.”

Quả nhiên, giúp đỡ đến rồi. May mà mình là người có hack.

Giống như trong game, sẽ có những đạo cụ để giúp người chơi hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, nhanh hơn.

Hắn mở giao diện thương thành.

Giá hàng vốn trống rỗng, giờ lại xuất hiện hai mặt hàng sáng lóa.

Hắn dùng suy nghĩ của mình để chạm vào, tin tức về vật phẩm đã xuất hiện bên trong đầu óc.

“Viên con nhộng ưu hóa thể chất: Ưu hóa thể chất, điều chỉnh tỷ lệ thân thể, tiến hành cường hóa xương cốt và bắp thịt toàn thân, tăng cường lực bộc phát, lực bền bỉ, trong thời gian giảm giá còn 15.000 đồng (giới hạn 1 ngày).”

“Sách kỹ năng điều khiển xe gắn máy: Sau khi mua sắm sẽ tự động thu được kinh nghiệm điều khiển xe gắn máy phong phú, trong thời gian giảm giá còn 2000 đồng (giới hạn một ngày).”

Vẫn là giao diện thương thành quen thuộc, chỉ là vật phẩm ở trên giá quả thật là không thể tin nổi.

Lại có thuốc có tác dụng với thân thể, còn có cả sách kỹ năng nữa.

Nhất định phải lấy được!

Thông qua miêu tả liền có thể hiểu được, giá gốc của hai vật phẩm này cực kỳ đắt, ít nhất thì bây giờ hắn bán thậm cũng không mua nổi.

Đây là lần đầu tiên hệ thống thương thành đổi mới, nên giảm giá rất nhiều, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì trời đất không tha!

Chương 7: Bạch Nguyệt Quang

Đường Tụng nhìn mà thèm không chịu nổi, chỉ hận không thể mua ngay rồi sử dụng luôn.

Thử xem đạo cụ thần kỳ trong game xuất hiện ở ngoài đời thật thì sẽ có hiệu quả như thế nào.

Nhưng vấn đề là, bây giờ hắn căn bản không có 17.000 đồng!

Nhìn thấy mà không ăn được, thì lại càng khó chịu hơn, gấp đến mức vò đầu bứt tai.

Nếu như dựa vào nhiệm vụ hàng ngày, cần 47 ngày mới góp đủ 17000 đồng.

Không nói nhiệm vụ chỉ giới hạn 7 ngày, mà vật phẩm cũng chỉ giảm giá 1 ngày.

Chờ đến khi giảm giá qua đi, có lẽ muốn mua cũng không mua nổi!

Hắn lại nhìn vào phần thưởng, chưa nói đến gói quà ngẫu nhiên kia, chỉ x10 lần tiền lương thôi cũng đủ để hắn trông mà thèm rồi.

Người khác chạy một đơn được 5 đồng, hắn chạy một đơn được 50 đồng, người khác kiếm 400 một ngày, hắn kiếm 4000 một ngày.

Quả thật là cát cánh!

Móa! Làm sao bây giờ? Kiếm tiền ở đâu bây giờ?

Đường Tụng trầm tư suy nghĩ, muốn kiếm nhiều tiền như vậy trong thời gian ngắn, như vậy chỉ có mặt dày đi vay, vay ai bây giờ?

Lựa chọn hàng đầu nhất định là lão Mã. (Mã Tử Đằng)

Hắn tức mở Wechat ra xem, chỉ được vay 12.000 đồng?

Lão Mã không ra sức nha!

Đường Tụng lập tức vay luôn.

Còn thiếu 5000.

Làm sao bây giờ?

Đám bạn học của mình cũng vừa tốt nghiệp không lâu, cũng chỉ vừa ổn định thôi, bây giờ há mồm vay tiền, thật sự là có chút làm khó người ta, nói không chừng còn trở mặt thành kẻ thù.

Do dự một chút, Đường Tụng vẫn quyết định gọi điện thoại về nhà trước.

“Tút tut tut!”

Sau vài tiếng, điện thoại đã được kết nối.

“Alo, con trai, có chuyện gì thế?” Giọng nói dịu dàng của mẹ vang lên.

“Không có gì, chỉ hỏi chân của cha con thế nào rồi? Tuần trước nói là đi bệnh viện kiểm tra mà, đã có kết quả chưa?”

“Haiz, đều tại cha con không nghe mẹ, lúc trước bảo ông ấy đi bệnh viện xem một chút, thì ông ấy không chịu đi. Bác sĩ nói, là do ông ý làm việc nặng nhiều năm, bây giờ lớn tuổi thì mới phát bệnh.”

Đường Tụng căng thẳng, vội vàng hỏi: “Nghiêm trọng như vậy sao, làm phẫu thuật có thể chữa hết không?”

“Tạm thời chữa ở bệnh viện trước, xem tình hình thế nào, nếu như phải làm phẫu thuật, vậy thì lại lên ba bệnh viện hàng đầu ở trên thành phố đi. Cũng không biết có thể lấy số không, nghe dì hai của con nói, bạn của dì có quen y tá ở trong viện, chắc là mất chút tiền là có thể lấy số. Con có rảnh thì khuyên cha con một chút, bây giờ ông ấy sống chết không muốn giải phẫu, mẹ đoán là ông ấy nghĩ con sắp phải mua nhà kết hôn, muốn tích góp cho con, bây giờ nhà ở đắt như vậy, con cũng không kiếm được bao nhiêu...”

Mẹ lại bắt đầu lải nhải dài dòng, vẫn khuyên hấn không cần quan tâm trong nhà, làm việc cho tốt, tích góp tiền mua nhà kết hôn.

Trong điện thoại, dường như mẹ có thể nói mãi không hết.

Đường Tụng nghe đến con mắt bắt đầu ướm át, nhỏ giọng nói: “Mẹ, hai người không cần lo cho con, con bên này rất tốt, công việc thuận buồm xuôi gió, còn được lãnh đạo công ty coi trọng, cuối tháng có thể chuyển thành chính thức, tiền lương còn tăng thêm mấy ngàn. Hai người nên làm giải phẫu thì làm, nếu như không đủ tiền thì con sẽ gửi về.”

“Không cần, con vừa mới tốt nghiệp, con thì có mấy đồng tiền chứ? Cố gắng tích góp đi, bây giờ giá nhà ở Yên Thành đều hơn 20.000 một mét vuông, nếu như biết giá nhà tăng nhanh như vậy, hai năm trước mua một căn phòng nhỏ cho con thì tốt rồi, con ở bên đó làm việc cho tốt, tuyệt đối đừng gây sự với đồng nghiệp...”

Lại nghe mẹ dặn dò mấy câu, Đường Tụng mới cúp điện thoại, cuối cùng cũng không nhắc đến chuyện tiền.

Hấn đã tốt nghiệp rồi, đúng là không nên để gia đình lo lắng cho mình nữa.

Lại lật tìm danh sách bạn bè trên Wechat, không có nhiều người có thể cho mình vay 5000.

Khi học đại học thì trầm mê vào game, quả thực là quên rất nhiều thứ.

Bạn bè cấp hai và cấp ba đều không liên hệ.

Lúc trước cũng có mấy người bạn thân, lần trò chuyện gần nhất lại là hơn một năm trước.

Nghĩ đến nghĩ lui, hình như chỉ có thể tìm nàng.

Hắn ấn vào ảnh chân dung của Liễu Bảo Nguyệt, đầu tiên nhìn vòng bạn bè của nàng, tìm hiểu tình hình gần đây của nàng.

Không ngoài dự đoán, tất cả đều là selfie và ảnh đồ ăn ngon, cô bé này vẫn tự luyện như vậy.

Liễu Bảo Nguyệt bây giờ đang làm biên tập thời trang, còn quản lý tài khoản công chúng, tài khoản Tik Tok, thường xuyên giao thiệp với thời trang và đồ ăn ngon.

Nhìn thấy gương mặt trứng ngỗng đáng yêu và trong sáng này, Đường Tụng không nhịn được mà nở nụ cười như có như không.

Thời học sinh, mỗi người đều có một hoặc mấy Bạch Nguyệt Quang, Liễu Bảo Nguyệt là bạn cùng lớp cấp hai và cấp ba của hắn, cũng chính là Bạch Nguyệt Quang của hắn.

(Bạch Nguyệt Quang, ánh trắng sáng, dùng để chỉ mối tình đầu, tình đơn phương như ánh trắng sáng không thể chạm đến)

Chương 8: Vay tiền

Liễu Bảo Nguyệt không chỉ có thành tích học tập rất tốt, lớn lên còn cực kỳ xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đều là ‘con nhà người ta’ trong miệng người lớn.

Hai người từng trải qua thời niên thiếu không có gì giấu nhau, cũng trải qua thời kỳ khi nóng khi lạnh của trưởng thành, có tình bạn xen lẫn ái muội, có oán giận lẫn nhau, có khuyến khích lẫn nhau, cùng nhau trưởng thành.

Đến bây giờ, đã quen nhau quá 10 năm, tuyệt đối được coi là bạn tốt nhất.

Sau khi thi đại học xong, Liễu Bảo Nguyệt quả nhiên là thi đỗ đại học danh tiếng ở Đệ Đô.

Kỳ tích trong chuyện cổ tích không xảy ra, Đường Tụng chỉ thi đỗ trường khoa học kỹ thuật Yên Thành.

Mất thấy tốt nghiệp xong thì mỗi người một nơi, trong lòng Đường Tụng lại có một chút khủng hoảng và không ổn.

Có lẽ cũng là sợ ngày sau ở đất lạ, tình cảm sẽ từ từ biến mất, thế là hần nóng đầu lên, đỏ mặt tía tai mà tỏ tình.

Kết quả dĩ nhiên là Liễu Bảo Nguyệt từ chối, bằng không thì hần cũng không bỏ bốn năm đại học để chơi game.

Để Đường Tụng thấy khó chịu chính là, nàng từ chối cực kỳ dứt khoát, dường như căn bản không có một chút tình cảm khác giới nào với hần vậy.

Chuyện này trở thành một cây gai trong lòng hần, rất lâu đều không thể rút ra.

Lúc mới lên đại học, bằng vẽ ngoài 9 điểm của mình, vẫn có rất nhiều con gái cảm thấy hứng thú với hắn.

Tuy nhiên, bởi vì ảnh hưởng từ Liễu Bảo Nguyệt, hắn từ đầu đến cuối đều không nếm thử tình cảm mới, lãng phí tất cả thời gian vào game Thần Hào ngày mai.

Đến khi hắn thoát ra khỏi đoạn tình cảm này, thì Đường Tụng cũng đã trầm mê trong trò chơi rồi, tự nhiên không có thời gian đi yêu đương.

Trong bốn năm đại học, tuy rằng hai người giống như trước kia, nhưng vẫn liên hệ bình thường, thỉnh thoảng còn chạy đến trường học đối phương để thăm nhau, đến kỳ nghỉ về quê thì cũng rủ nhau đi xem phim dạo phố.

Nàng vẫn là bạn tốt nhất của hắn.

Trở lại giao diện trò chuyện, Đường Tụng viết viết xóa xóa, cuối cùng vẫn mặt dày hỏi: “Đại mỹ nữ, dạo này có khỏe không?”

“Tiểu Tụng! Thế mà ông lại chủ động gọi tôi là đại mỹ nữ, không phải có chuyện nhớ tôi chứ.”

Đối phương trả lời rất nhanh, nhân tiện còn gửi một vẽ mặt xấu hổ, đây là Đường Tụng làm cho nàng, toàn bộ series hơn 20 nét mặt của nàng, tất cả đều rất đáng yêu.

Đường Tụng: “A... Quả thật là có chuyện, không biết mở miệng thế nào, để tôi tổ chức lại ngôn ngữ đã.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Áp a áp ứng, không phải vay tiền chứ, không thể nào! Không thể nào!”

Đường Tụng: “Thông minh, chúc mừng đã đoán đúng!”

Liễu Bảo Nguyệt: “Thành thật khai báo, có phải tìm được bạn gái rồi không? Tôi đã nói với ông rồi, chỉ biết tiêu tiền là không thể kiếm được bạn gái, cẩn thận mất cả người cả của.”

Liều Bảo Nguyệt: “Hi hi, em gái kia có xinh đẹp bằng tôi không? Có một vị đại mỹ nữ như tôi làm tiêu chuẩn, ông muốn tìm đối tượng cũng quá khó khăn.”

Đường Tụng: “Thật sự không dám giấu giếm, Bạch Hiểu Manh ở công ty tôi còn đẹp hơn bà, hơn nữa chúng tôi còn có quan hệ rất tốt, nói không chừng sau này sẽ trở thành bạn gái tôi.”

Liều Bảo Nguyệt: “Không có tiền! Tạm biệt!”

Đường Tụng: “Đừng đừng đừng, đừng tức giận, đùa thôi, hôm nay tôi mới nghỉ việc, bây giờ không có tiền ăn cơm, sắp chết đói.”

Liều Bảo Nguyệt: “Bao nhiêu tiền?”

Đường Tụng: “5000, cuối tuần trả luôn.”

Liều Bảo Nguyệt: Tức đến thở hên hên. jpg. Làm khó người ta.jpg.

Qua một lúc, đối phương đã chuyển tiền qua Wechat, vừa đúng 5000.

Đường Tụng: Lấy thân báo đáp.jpg.

Liều Bảo Nguyệt: Tôi cũng vừa mới tốt nghiệp không lâu, 5000 này là toàn bộ tài sản của tôi, nếu để tôi biết ông lấy tiền mua quà cho gái, tôi sẽ giết ông.”

Đường Tụng nhận tiền, nói với vẻ lấy lòng: “Không có không có, tôi làm chuyện đàng hoàng, chờ sau khi thành công. Nhất định sẽ báo đáp bà, muốn mua quà thì cũng phải mua quà cho bà.”

Liều Bảo Nguyệt: “Coi như ông biết điều, ông biết hậu quả của việc lừa tôi rồi đấy.”

Rời khỏi giao diện trò chuyện, Đường Tụng trực tiếp rút tiền về ngân hàng, mở thương thành ra, lập tức mua sắm.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘viên con nhộng ưu hóa thể chất’, túc chủ có thể sử dụng đạo cụ.”

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘sách kỹ năng điều khiển xe gắn máy’, túc chủ có thể sử dụng đạo cụ.”

Phù!

Đường Tụng thở dài một hơi, tiêu xài 17000 đồng trong một lần, hơn nữa còn là tiền đi mượn, khó tránh khỏi đau lòng.

Tuy nhiên, đến khi hẩn nhìn thấy hai vật phẩm phát sáng lóng lánh bên trong nhà kho, thì mấy tâm trạng tiêu cực này đã biến mất sạch.

Tâm lý tràn ngập hưng phấn và khẩn trương.

Come on!

Lựa chọn sử dụng viên con nhộng ưu hóa thể chất.

Trong miệng đột nhiên có thêm một viên con nhộng, hương thơm nồng đậm nổ tung trong khoang miệng, bản năng cơ thể và dục vọng đang điên cuồng thúc giục hẩn.

Ăn nó! Ăn nó đi!

“Ừng ực!”

Đường Tụng nuốt xuống, viên con nhộng nho nhỏ liền trôi theo cổ họng vào thực quản.

Một loại cảm giác lạnh lẽo lan ra, loại cảm giác này giống như vừa nuốt một viên kẹo bạc hà.

Dựa theo hệ thống miêu tả, thứ này không chỉ ưu hóa thể chất, mà còn điều chỉnh tỷ lệ cơ thể, cường hóa cơ bắp và xương cốt, tăng cường lực bộc phát và bền bỉ.

Đây quả thực là linh đan diệu dược trong tiểu thuyết tu tiên!

Đường Tụng cũng trải qua thời gian thức đêm cày tiểu thuyết internet, tự nhiên cảm thấy hứng thú với loại đồ vật thần kỳ khó có thể giải thích này.

Sau đó chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

“Cháy lên đi, tiểu vũ trụ!”

Đường Tụng chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay mở rộng ra rồi hướng lên trên, nghênh đón biến hóa sắp đến.

...

Chương 9: Ưu hóa thể chất

Theo thời gian trôi qua, bầu không khí xấu hổ từ từ dâng lên.

Qua mười mấy phút, mấy giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán của Đường Tụng.

Sao lại không có hiệu quả?

Chẳng lẽ khẩu hiệu vừa rồi quá trấu tre?

Hệ thống không thích loại hình nhiệt huyết như thánh đấu sĩ?

Vậy có nên thử loại hình đáng yêu không?

Không hay lắm đâu? Nếu bị người ta phát hiện thì sẽ tương mình là biến thái.

“Viên con nhộng cất giấu lực lượng hắc ám! Cho tôi thấy sức mạnh chân chính của bạn, Sakura quyết định ước hẹn cùng bạn...a ... Tiểu Tụng mệnh lệnh, giải trừ phong ấn!”

Thời gian lại trôi qua.

Tại sao còn không có động tĩnh?

Đường Tụng cảm giác đầu mình ong ong.

Hắn mở mắt ra, liếc mắt nhìn thân thể của mình, tựa như không có thay đổi gì cả.

Vậy là xong rồi?

Hắn không nhìn được mà chất vấn: “Hệ thống! Bán thuốc giả đúng không? Sao ta không cảm giác được thay đổi? Cơ bắp của ta đâu? Lực bộc phát đâu? Ưu hóa thể chất đâu?”

Hệ thống lạnh lòng trả lời: “Mời túc chủ kiên nhẫn chờ đợi, hiệu lực của viên con nhộng ưu hóa thể chất không phải uống vào là có, mà thông qua vận động và luyện tập, từ từ hấp thu sức mạnh bên trong, nhờ đó ưu hóa thể chất.”

Đường Tụng nghe vậy thì lại có hi vọng, bắt đầu hít đất tại chỗ.

Có điều, với cái thể chất yếu gà của hắn, chưa được ba mươi cái thì đã cảm thấy chân tay bủn rủn vô lực.

Tiếp tục lại gập bụng, nhảy ếch ...

Hơn 40 phút sau, Đường Tụng không kiên trì nổi nữa, nằm xụi lơ trên sàn nhà, miệng thở hồng hộc.

Ngay sau đó, toàn thân hắn bắt đầu nóng lên, bắp thịt và xương cốt toàn thân hơi run rẩy.

Đường Tụng cảm thấy như đang ngâm trong suối nước nóng, những khí nóng này đang ăn mòn máu thịt của hắn, toàn bộ quá trình cực kỳ thoải mái, giống như đang mát xa trong câu lạc bộ spa cao cấp vậy.

Thể lực cũng được bổ sung lại.

Cảm giác thân thể còn có thể tiếp tục ưu hóa, Đường Tụng lại mở nhà kho ra.

Lựa chọn ‘sách kỹ năng điều khiển xe gắn máy’, lập tức sử dụng.

Nhất thời, một cảm giác như muốn hôn mê xông lên đầu.

Khá lắm, loại cảm giác mãnh liệt này như trút một bình rượu trắng vào trong miệng, khiến cho Đường Tụng suýt nữa ngất đi.

Phi!

Bảo sao chỉ bán 2000 đồng, nhìn viên con nhộng cao cấp 15000 đồng của người ta kìa!

Khi Đường Tụng gắng sức đi về phía giường, toàn thân và ý thức của hắn đã rơi vào ngủ sâu, cả người lại ngã oặt xuống đất.

Trong căn phòng mờ tối, Đường Tụng nằm mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ, hắn trải qua mười mấy năm học tập gian khổ, rốt cuộc cũng trở thành một tay đua xe moto chuyên nghiệp.

Bằng vào kỹ thuật cao siêu của mình, hắn rong ruổi trên các sân thi đấu, đoạt vô số giải thưởng.

Khoảng tầm một tiếng sau, Đường Tụng đau đớn mở mắt ra.

Hắn xoa xoa huyết thái dương, đầu óc từ từ tỉnh táo lại.

Ý nghĩ bắt đầu vận chuyển, liền có thể cảm giác được bàn tay của mình đã từng không chế rất nhiều loại xe gắn máy, kinh nghiệm tuyệt đối là chuyên nghiệp, đã có điều kiện để trở thành một tên nhân viên đưa thức ăn ngoài kiệt xuất.

Hắn còn phát hiện thân thể của mình trở nên cực kỳ nhẹ nhàng, toàn thân tựa như có sức lực dùng mãi không hết.

Đường Tụng đứng lên, tụ lực rồi dùng sức nhảy lên một cái, thoải mái chạm đến trần nhà.

Đậu xanh! Cái này cũng quá biến thái rồi.

Căn chung cư này phải cao đến 3 mét, mà độ cao của khung bóng rổ là 3.05 mét...

Đường Tụng hoạt động thân thể một chút, mấy bệnh vặt như đau eo đau cổ vì tăng ca cũng đã biến mất.

Hắn sờ bụng một cái, quả nhiên, chút mỡ thừa đã biến mất, cơ bụng khôi phục phẳng lì, thậm chí còn có thể nhìn thấy sáu múi, nhưng không rõ ràng lắm.

Cảm nhận loại cảm giác nhẹ nhàng và đầy lực bộc phát của cơ thể, Đường Tụng như trở lại tuổi 18, tinh thần sảng khoái, sức sống vô hạn.

Trong lúc nhất thời, kích động đến muốn hét lên thật to.

Nhưng dù sao đây cũng là chung cư đông đúc, nếu như thật sự hét lên, đảm bảo sẽ bị người ta khiêu nại.

Ồ? Sao quần áo lại thu nhỏ lại rồi?

Không đúng, chắc là tay chân dài ra, bả vai cũng rộng hơn một chút.

Cũng may là mặc đồ thể thao, không có cảm giác chật chội.

Khó chịu nhất chính là bàn chân, giày quá chân, ngón chân thấy hơi đau.

Đường Tụng phải mất một phen sức lực mới cởi được đôi giày ra, lại thử vài đôi khác, nhưng rõ ràng đều là hơi chật, cũng may là có hai đôi giày thể thao khá rộng, miễn cưỡng có thể đi.

Xem ra, không chỉ thể chất của mình tăng lên, mà chiều cao cũng tăng một ít.

Mở bảng cá nhân ra để kiểm tra.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 183 cm, cân nặng: 73 kg.

Trí lực: 70, sức chịu đựng: 60, nhanh nhẹn: 60.

Kỹ năng: Điều khiển xe gắn máy.

Danh xưng: Không.

Đạo cụ: Không.

Mị lực: 45.

Số dư: 994 đồng.

Quả nhiên, chiều cao từ 179 biến thành 183, sức chịu đựng và nhanh nhẹn cũng tăng 10 điểm, mị lực tăng 5 điểm.

“Yeah, hệ thống ba ba quả nhiên là trâu bò!”

Đường Tụng hồn nhiên quên mất mình vừa mới chắt vắn hệ thống tức đến phát nổ, lúc này hấn chỉ hận không thể khen hệ thống lên tận trời.

Có thể để một người trưởng thành biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy, viên con nhộng này quả thực là nghịch thiên.

Có thể nói, Đường Tụng bây giờ có thể khiến cho các em gái nhìn mà chảy nước miếng.

Liếc mắt nhìn mặt mình trong gương, môi mỏng mũi cao, mi thanh mục tú, hoàn toàn là một soái ca.

Ngũ quan vẫn không thay đổi, nhưng dường như lại trở nên cân đối hơn một ít.

Trạng thái của làn da cũng trở nên cực tốt, vừa trắng vừa mềm mại.

Những vết mụn thanh xuân do thức đêm tăng ca cũng đã biến mất sạch, da mặt căng mịn, mái tóc cũng rậm rạp hơn không ít, toàn bộ khuôn mặt nhìn trông trẻ hơn không ít.

Lúc này, hấn lại giống như sử dụng một app làm đẹp, vẻ ngoài trực tiếp đề thăng một cấp bậc.

Tối hôm đó, Đường Tụng vẫn trôi qua trong hưng phấn và mừng rỡ.

Đầu tiên là chọn mua hai bộ quần áo mới trên internet, lại bắt đầu tập chống đẩy, nằm gập bụng, toàn thân đều là mồ hôi

đầm ãi.

Bất tri bất giác, thời gian ãi ãến 12 giờ. Đường Tụng lại mở bảng hệ thống ra.

Kích ãộng ãến ãôi tay run rẩy.

Tiến vào cột nhiệm vụ, quả nhiên thấy nhiệm vụ hàng ngày ãi ãổi mới.

Tiến ãộ nhiệm vụ: 0/120.

Tiến ãộ nhiệm vụ ãi trở về 0, có nghĩa là 360 ãồng nữa sắp vào tài khoản, sẵn khoái!

Cố nén ý nghĩ lập tức học tập, hấn nhất ãịnh phải ãưỡng sức ãưỡng thần ãể hoàn thành nhiệm vụ có thời hạn kia.

Đường Tụng chạy vào phòng tắm, tắm rửa qua một cái ãể cho mình tỉnh táo lại.

Hấn nằm ãài trên giường, ãeo tai nghe lên, mở mấy tiêu phẩm hài ãộc thoại của Quách lão sư lên nghe, rồi bắt ãầu ãiên cuồng thôi miên bản thân.

Chẳng mấy chốc ãi tiến vào giấc ngủ say.

Chương 10: Nhận được danh xưng

Bảy giờ sáng ngày 21 tháng 8.

Đường Tụng mặc bộ đồ thể thao gọn gàng nhẹ nhàng, chạy bộ ở trong công viên, toàn bộ hành trình tổng cộng là 5 km, trên điện thoại biểu hiện là trung bình 5 phút 30 giây một km.

Toàn bộ quá trình, cảm giác lớn nhất chính là hô hấp không theo kịp, hơi thở rối loạn, cái này có thể xem như là điểm yếu lớn nhất trên cơ thể.

Vì đề phòng mình quá hưng phấn mà chạy hụt hơi, Đường Tụng cố tình giảm tốc độ, bắt đầu điều chỉnh hô hấp, rèn luyện phổi.

Sau khi thể chất được cường hóa, Đường Tụng càng trân quý bộ thân thể khỏe mạnh này.

Phải giữ vững trạng thái này, hơn nữa còn không ngừng tăng cường, kiên trì rèn luyện là không thể thiếu.

Chạy chậm vào tiệm ăn sáng bên cạnh chung cư, bỏ 12 đồng mua một bát sữa đậu nành và một lồng bánh bao hấp, cộng thêm hai quả trứng.

Không lâu sau, bà chủ mập mạp đã đặt bữa sáng lên bàn, vừa muốn quay người đi, chợt nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Đường Tụng vài lần, tấm tắc nói: “Tiểu Đường, sao thấy cháu hôm nay cứ là lạ, cả người đều có tinh thần hơn, tên nhóc nhà cháu càng ngày càng đẹp trai nha, quay đầu nhớ chỉnh sửa lại mái tóc, đừng để nó che mắt.”

Đường Tụng cười đắc ý một tiếng: “Đây không phải là vì bắt đầu rèn luyện sao, hiệu quả rất không tệ. Bà chủ, nếu cô có cháu gái trẻ tuổi xinh đẹp nào, nhớ giới thiệu cho cháu.”

Bà chủ nghe vậy thì sừng sốt một chút, sau đó cười cởi mở: “Được thôi, cháu tìm đúng người rồi, cô quả thật là có một người rất thích hợp, quay đầu sẽ giới thiệu cho cháu, đảm bảo cháu hài lòng.”

Đường Tụng tự nhiên cho rằng bà chủ đùa mình, cho nên cũng cười vui vẻ đáp ứng.

Sau khi ăn sáng xong, hắn chạy về chung cư, bắt đầu học tập, dù sao hắn yêu học từ nhỏ, một ngày không học đủ hai tiếng thì toàn thân khó chịu.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ hằng ngày đã hoàn thành, đã cấp phần thưởng.”

360 đồng của hôm nay đã đến tay, Đường Tụng vui vẻ liếc nhìn tin nhắn của ngân hàng, tâm lý cảm thấy như tìm được công ăn việc làm ổn định.

Khoảng mười giờ sáng, Đường Tụng thay một bộ đồ thể thao sạch sẽ, xuất phát đến tiệm xe Hằng Đạt để nhận trang bị đưa thức ăn ngoài.

Không thể không nói hệ thống ba ba rất rộng rãi, trực tiếp cung cấp xe gắn máy và trang bị đồng bộ, cực kỳ tỉ mỉ chu đáo.

Hắn app bản đồ để tìm đường, ngồi xe buýt khoảng 40 phút, giữa đường còn phải đổi xe một lần, quả thật là hơi xa.

Lại nhìn thời gian xe buýt, chuyển tiếp theo sắp đến bến, Đường Tụng vội vàng chạy chậm đến trạm xe buýt.

Không chạy được mấy bước, Đường Tụng chợt dừng lại, rồi vỗ trán mình.

“Suýt nữa quên mất, mình bây giờ đã bật hack rồi, sao còn phải đi xe buýt, nhất định phải sửa loại thói quen xấu này.”

Trực tiếp gọi xe ở trên app, cũng không để ý đến loại hình xe sang hay không, mà gọi xe luôn.

Hiện tại, cái Đường Tụng thiếu chỉ là thời gian mà thôi, có hệ thống giúp đỡ, hẳn tất nhiên có thể thực hiện tự do tài chính.

Sau này ra ngoài làm việc, muốn gọi xe thì gọi xe, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, không cần phải tiết kiệm.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến tốt hơn, nhất định phải từ bỏ một số thói quen keo kiệt ngày xưa.

Với tư cách là một người nhất định sẽ trở thành thần hào, phải hiểu được lựa chọn, tầm nhìn phải xa một chút.

Trong lúc Đường Tụng đang ảo tưởng lung tung, một tiếng nhắc nhở đã vang lên, khiến cho thân thể Đường Tụng chấn động.

“Keng, kiểm tra thấy suy nghĩ của túc chủ thay đổi, chủ động thay đổi thói quen tiêu phí, tiến thêm một bước lên con đường thần hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được danh xưng ‘tự do đón xe’, nắm giữ danh xưng này, toàn bộ chi phí đón xe sẽ được hệ thống thanh toán.”

“Có đeo danh xưng lên không?”

Đường Tụng vội vàng đồng ý.

“Đeo lên thành công!”

Mở giao diện hệ thống ra xem, vào cột bảng nhân vật, quả nhiên danh xưng đã biến hóa.

Danh xưng: Tự do đón xe.

Trâu bò! Sau này mình coi như thực hiện được tự do đón xe rồi!

Nhớ đến một trưởng phòng của công ty tầng trên không thích lái xe, cũng không có bằng lái, mỗi ngày đều gọi xe đi làm, cực kỳ ủng hộ thoải mái, để cho Đường Tụng mỗi ngày phải chen xe buýt hôm một không thôi.

Bây giờ, hẳn có danh xưng này, xe buýt tàu điện ngầm đã là quá khứ, xe sang mới là chuẩn xác.

Gọi xe đi đưa thức ăn ngoài cũng không phải không được, chỉ là hiệu suất không bằng xe gắn máy, giờ cao điểm còn tắc đường, chờ xe đến cũng lãng phí thời gian.

Một lát sau, xe của Đường Tụng đã đến, là một chiếc Toyota màu trắng, Đường Tụng mở cửa lên xe.

Tài xế là một ông anh khoảng hơn 20 tuổi, ăn mặc rất mode, sau khi xác nhận số điện thoại của Đường Tụng thì lập tức khởi động xe.

Thời tiết hôm nay khá tốt, ánh sáng xuyên qua cửa sổ xe, Đường Tụng hí mắt ngồi tựa trên ghế, điều hòa trong xe vẫn tính ra sức.

Trong xe đang phát một bài hát ngọt ngào, ca khúc là ‘New Boy’ giọng nữ, lời ca cũng rất phù hợp với tâm trạng của Đường Tụng bây giờ.

Chương 11: Trầm Ngọc Đình

Xe chạy qua một con phố buôn bán, Đường Tụng cũng tương đối quen thuộc với nơi này.

Nghĩ đến giày của mình không thoải mái lắm, mua ở trên mạng chỉ sợ phải mất mấy ngày mới nhận được, liền mở miệng nói: “Người anh em, làm phiền dừng lại ở trước cửa hàng kia một chút, tôi xuống mua đôi giày, trong lúc dừng xe cứ tính phí như bình thường là được.”

Tài xế đáp ứng rất sẵn khoái, dù sao hắn cũng không mất mát gì, bây giờ không phải là giờ nhiều khách, hắn chỉ mang Đường Tụng ở trong cửa hàng càng lâu càng tốt.

Đường Tụng đi vào cửa hàng, chạy thẳng đến khu chuyên giày thể thao.

Em gái bán hàng xinh đẹp lập tức bước đến, giọng nói ngọt ngào: “Chào soái ca, anh muốn mua giày thể thao sao? Có yêu cầu gì không, cần tôi giới thiệu mấy khoản không?”

Đường Tụng chuyển ánh mắt ra khỏi tủ giày, lại bị thiếu nữ xinh đẹp ở bên cạnh hấp dẫn.

Áo sơ mi trắng kết hợp với váy zip, ‘tâm hồn’ rộng lớn khiến người ta phải dán mắt vào, đôi tất chân màu đen trói chặt đôi chân trắng tấp, trên mặt trang điểm hơi đậm, đeo một cặp kính màu bạch kim.

Tuy rằng ăn mặc rất thành thực, nhưng có thể cảm giác tuổi tác không nhiều, chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Cách ăn mặc này để cho Đường Tụng nhớ đến thư ký nhỏ của mình ở trong game.

Mặc dù không xinh đẹp và thành thực như thư ký nhỏ của mình, nhưng lại thắng ở thanh xuân, Đường Tụng không tự chủ được mà nhìn thêm vài lần.

Sau khi gian nan dời mắt đi, Đường Tụng đánh giá tú giày: “Tôi muốn chọn một đôi giày chạy thoáng mát, bình thường có thể chạy bộ, có đề cử gì không? Giá cả dễ bàn, giày đi thoải mái là được.”

Ban ngày vốn ít khách hàng, lại hiếm khi gặp được một soái ca như vậy, em gái bán hàng nở nụ cười rất tươi, thái độ rất ôn nhu nhiệt tình.

“Được, anh đến rất đúng lúc, bây giờ đang là khoảng thời gian giảm giá đồ hè, giá cả cực kỳ thích hợp. Dựa theo nhu cầu của anh, tôi đề cử cho anh mấy khoản khác nhau, anh có thể chọn.”

“Đôi này siêu nhẹ, giá bán 499 đồng, át chủ bàn là nhẹ, êm... Anh có thể thử một lần.”

“Đôi này thì rẻ hơn 100, chủ yếu là lực đàn hồi, kiên cố, đế giày cũng rất thoải mái...”

Nghe đối phương giới thiệu vài khoản giày xong, Đường Tụng cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp bảo nàng mang một đôi giày siêu nhẹ số 43 đến.

Tại thử thử một chút, quả thực là rất nhẹ và êm ái, dùng để chạy bộ là rất ok.

“Đôi này đi, đổi thành màu đen đi, bây giờ tôi đi thanh toán, lát nữa sẽ đi giày mới luôn, nên không cần hộp giày, làm phiền cô rút đôi giày cũ này giúp tôi.”

Thanh toán sáng khoái như vậy, hai mắt em gái bán hàng lập tức sáng lên, vui vẻ nói: “Được rồi, soái ca, mời anh qua quầy tính tiền, tôi sẽ lấy cho anh một đôi mới.”

Đường Tụng lấy tiền thoải ra, trực tiếp trả tiền.

Sau khi trả tiền xong, nhìn thấy số dư còn 843 đồng, Đường Tụng cũng không để ý, mỗi ngày có 360 đồng, hoàn toàn không cần phải hoảng.

Em gái xinh đẹp cũng đưa giày qua, một đôi tay trắng nõn cực kỳ xinh đẹp, tựa như ngọc thạch.

Đường Tụng đi giày xong thì đứng lên, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, không nhìn được mà hỏi một câu: “Có thể add wechat không? A, ý của tôi là, chẳng may sau này muốn mua đồ thể thao, thì tôi có thể trực tiếp liên hệ với cô.”

Nếu như là hần của một ngày trước, tuyệt đối sẽ không có dũng khí này, hôm nay có hệ thống tại thân, tâm tính đã phát sinh biến hóa, toàn thân cũng trở nên tự tin hơn nhiều.

Em gái kia do dự một chút, sau khi quan sát Đường Tụng một chút, trên mặt lại hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Được, vậy... vậy chúng ta kết bạn.”

Nghe thấy đáp án khẳng định xong, Đường Tụng mới thờ phào một hơi, lập tức mở mã QR ra, thuận lợi thêm bạn.

Sau khi rời khỏi cửa hàng, Đường Tụng trực tiếp gửi một tin giới thiệu với đối phương: “Xin chào, tôi là Đường Tụng!”

Sau đó, hần mở vòng bạn bè của đối phương ra xem, đáng tiếc là chỉ có nội dung của ba ngày gần đây, nhìn cẩn thận một chút, đều là ảnh tự chụp, không trang điểm còn xinh đẹp và trẻ tuổi hơn, có thể cho 9 điểm.

Loại mỹ nữ cấp bậc này, Đường Tụng quen không nhiều, tiếp xúc cũng chỉ có Bảo Nguyệt và Bạch Hiểu Manh mà thôi.

Người trước đã từ chối mình, người sau thì sau khi nghỉ việc, đoán là cũng khó có cơ hội.

Hôm nay gặp được một mỹ nữ chất lượng cao, còn giống thư ký nhỏ trong game của mình vài phần, tự nhiên không thể bỏ qua, cứ thêm Wechat rồi tính sau.

Sau khi lên xe, nói một tiếng cảm ơn với tài xế, chiếc Toyota lại tiếp tục xuất phát.

“Keng!”

Điện thoại di động nhận được một tin Wechat.

“Tôi là Trần Ngọc Đình, có nhu cầu nhớ liên hệ tôi.” Phía sau còn có mỗ emoji tươi cười.

Đường Tụng chợt muốn đùa ác, liền ghi chú đối phương là ‘thư ký Trần’, hấn cật điện di động đi, không nhìn được mà cười ngây ngô.

Trần Ngọc Đình mặc trang phục văn phòng này, quả thật là rất giống với thư ký nhỏ trong game của hấn, làm cho Đường Tụng động lòng không thôi.

Phải biết, thư ký nhỏ trong game là hấn đích thân lựa chọn ra, xem như là hình mẫu lý tưởng của hấn, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ và ảo tưởng của hấn.

Một lát sau, xe đã đến mục đích, Đường Tụng sáng khoái thanh toán 37 đồng tiền xe.

“Ngân hàng chiêu thương... ngài thu được 37 đồng vào lúc 10: 32 ngày 21 tháng 8.”

Vừa thanh toán xong, tin nhắn ngân hàng đã đến, tiền xe đã về túi!

Hệ thống làm việc, thật sáng khoái!

Chương 12: Tập đoàn Đường Tổng

Đại lý xe Hằng Đạt nằm ở đường Xuân Khê, con đường này đa số đều là các cửa hàng có liên quan đến xe gắn máy.

Lại đi thêm một đoạn về phía tây, chính là khu vực tập trung của các hãng buôn bán xe hơi, tụ tập hơn 40 cửa hàng 4S, chuyên buôn bán xe nhập khẩu.

Bên đó gần với cơ quan quản lý xe, tiến hành sang tên và làm biển số rất thuận lợi.

Đi vào đại lý xe Hằng Đạt, đập vào mắt chính là phòng triển lãm sang trọng gần 700 mét vuông, bên trong là từng chiếc từng chiếc xe gắn máy mới.

Bởi vì không hiểu về xe gắn máy cho lắm, Đường Tụng cũng không phân biệt được cụ thể các nhãn hiệu, chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

Hắn vừa vào cửa, một nam nhân viên bán hàng tầm 30 tuổi đã chạy đến nghênh đón, nhiệt tình tiếp đãi: “Xin chào tiên sinh, tôi là Vương Bằng, xin hỏi ngài có cần gì không?”

“Xin chào, tôi đến lấy xe, đã đặt trước rồi.” Đường Tụng móc thẻ căn cước ra, đưa qua: “Đây là thẻ căn cước của tôi.”

“Được, ngài chờ một chút, tôi đi kiểm tra một lát.”

Vương Bằng nhận thẻ căn cước rồi đi về phía quầy bên cạnh, rồi bắt đầu tìm kiếm.

“Đường tiên sinh, ngài đã được trước một chiếc Suzuki 125 đời 2022, tổng giá trị 11.000 đồng, bao hàm biển số và các loại

thủ tịch còn lại.”

“Ngài chờ một chút, tôi sẽ đưa ngài đi kiểm tra xe, nếu như không có vấn đề, nhân viên của chúng tôi sẽ đưa xe đi làm biển giúp ngài, khi đó còn cần mượn thẻ căn cước của ngài.”

Vương Bằng vừa nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính vừa nói chuyện, thái độ không tính kém, nhưng trên mặt cũng không còn vẻ nhiệt tình như lúc ban đầu.

Dù sao đây cũng không phải đơn hàng của hắn, tiếp đãi cũng không được trích phần trăm.

Đường Tụng gật đầu: “Được, vất vả rồi. Đúng rồi, nhân tiện cho hỏi tôi đặt trước qua con đường nào vậy? Người đặt trước là ai?”

Vương Bằng liếc nhìn Đường Tụng với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên gặp phải vấn đề kỳ lạ như vậy, nhưng sau khi do dự một chút thì vẫn gật đầu đáp ứng, dù sao cũng không tốn sức.

Sau khi tra tìm một chút, Vương Bằng vô thức thì thầm một tiếng: “Tập đoàn Đường Tống!”

Nhìn về phía dưới thì lại là: “Thương mại Hằng Đạt.”

Nhất thời, vẻ mặt vốn vô cảm của Vương Bằng lại từ từ sinh động lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tụng với ánh mắt hoàn toàn khác trước, nội tâm đã là sóng to gió lớn.

Thương mại Hằng Đạt là tổng công ty của đại lý xe Hằng Đạt, đồng thời cũng là một công ty lên sàn với giá trị 10 tỷ, có mấy chục đại lý xe ở các thành phố chính trên toàn cầu, trừ chỗ đó ra, nghiệp vụ chủ yếu còn bao hàm: Thủy sản, nông nghiệp, phân phối và điện thoại di động.

Như vậy, một chiếc xe gắn máy hơn chục ngàn đồng, thế mà lại là Tập đoàn Đường Tổng đặt đơn cho Thương mại Hằng Đạt, sau đó tổng công ty lại chuyển xuống chi nhánh ở Yên Thành.

Bình thường, những đơn hàng như vậy phải hơn một triệu trở lên mới đúng.

Loại tình huống giống như bây giờ, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Hít!

Vương Bằng hít một hơi khí lạnh, dụi dụi hai mắt, lại nghĩ thầm: “Vị Đường tiên sinh này rốt cuộc là ai? Đây quả thực là dùng viên đạn bắn trứng gà, vì một cái giá nội bộ mà phải khoa trương như vậy sao?”

Sau khi xác nhận lại nhiều lần, Vương Bằng đột nhiên đứng dậy, mặt đầy xin lỗi: “Xin ngài chờ một lát, tôi gọi một cuộc điện thoại.”

Hắn nói xong thì lại cúi người xin lỗi Đường Tụng, rồi chạy chậm qua một bên.

Không đến hai phút sau, Vương Bằng đã chạy chậm lại đây, mặt đầy nhiệt tình và chân thành.

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi, để ngài chờ lâu.”

“Tôi vừa mới xác nhận đơn hàng này với lãnh đạo, là của Tập đoàn Đường Tổng!”

“Có thể ngài không rõ, Tập đoàn Đường Tổng là đại cổ đông của Thương mại Hằng Đạt chúng tôi, cho nên giá cả của ngài cực kỳ ưu đãi. Lát nữa tôi sẽ nói với đồng nghiệp, đảm bảo các phụ tùng của ngài đều là đồ tốt nhất, ngoài ra còn tiến hành thăng cấp toàn diện với phanh xe, đảm bảo ngài lái xe an toàn, đồng thời còn tặng kèm bảo dưỡng miễn phí suốt đời.”

“Rất xin lỗi! Vừa rồi có hơi chậm trễ, tôi rót cho ngài một ly cà phê, ngài ngồi cho một lát, tôi sẽ đi lấy hợp đồng ngay.”

Đường Tụng cũng có chút được yêu mà sợ, Vương Bằng nhanh nhẹn rót một ly cà phê nóng hổi, sau đó cẩn thận từng li từng tí mà đưa qua.

Đường Tụng nhận cà phê, thổi thổi vài hơi, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt, nhưng nội tâm lại như dời sông lấp biển.

Mãi cho đến lúc này, hắn mới cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của Tập đoàn Đường Tống.

Tuy rằng vài khoản tiền kia đều lấy danh nghĩa của Tập đoàn Đường Tống để chuyển cho hắn, nhưng khi nhìn thấy sức ảnh hưởng của nó với thế giới thực, thì hắn mới ý thức được nó kinh khủng đến dường nào.

Đường Tụng càng ngày càng chờ mong, hắn cũng muốn nhìn xem cái tập đoàn từ trong game nhảy đến hiện thực này là như thế nào.

Điều này cũng làm cho hắn càng kiên định và quyết tâm để hoàn thành nhiệm vụ hơn, chỉ có thúc đẩy tiến độ của nhiệm vụ chính tuyển thì mới có thể mở khóa những sản phẩm này.

Đường Tụng cũng nghĩ tới, có thể trực tiếp gọi điện thoại cho công ty không? Nói tôi là sếp của các anh. Nhưng loại ý nghĩ này đã bị hắn vứt bỏ, hệ thống chắc chắn sẽ không cho hắn lợi dụng sơ hở, nếu quả thật muốn sử dụng thủ đoạn, e rằng hệ thống sẽ phán định nhiệm vụ chính tuyển thất bại.

Đến khi đó không biết sẽ có hậu quả gì, có thể là công ty trực tiếp phá sản, cũng có thể là tất cả đều biết mất, khôi phục lại như trước kia.

Vẫn là phải bước từng bước, từng bước vén khăn che mặt của nó, một ngày nào đó có thể hoàn toàn nắm giữ nó.

Chương 13: Khách quý

Đợi vài phút, Vương Bằng đã cầm một túi hợp đồng chạy đến, thái độ rất cung kính: “Đề Đường tiên sinh chờ lâu, bên kia đang tiến hành độ lại xe, khoảng nửa tiếng là sẽ hoàn thành, ngài xem sách hướng dẫn sử dụng trước, tôi sẽ giải thiệu tình hình sản phẩm cho ngài, sau đó lại đưa ngài đi kiểm tra xe, nếu không thành vấn đề thì ngài lại ký hợp đồng.”

Đường Tụng gật đầu, nhận sách hướng dẫn rồi nhìn lướt qua.

Vương Bằng vội vàng khom người lại gần, mỗi khi Đường Tụng lật đến trang nào, hắn lại miêu tả sinh động như thật.

Mười mấy phút sau, Vương Bằng nhận được một cú điện thoại, sau đó vui vẻ nói: “Đường tiên sinh, xe của ngài đã xong, tôi dẫn ngài đi kiểm tra.”

Bên bãi đậu xe, nhân viên công tác đã đẩy một chiếc xe gáy máy màu xám bạc ra.

Tạo hình có chút đáng yêu.

Vương Bằng lấy chìa khóa ra, cung kính đưa bằng hai tay cho Đường Tụng, giới thiệu nói: “Đường tiên sinh, đây là xe của ngài, chiếc xe này vừa mới ra lò, trọng lượng 112 kg, tốc độ cao nhất ...”

Đường Tụng nhận chìa khóa, kiểm tra một chút, thấy không có vết xước hay vết lõm nào, bánh xe và khung xe vẫn dán nilon, rõ ràng là xe mới.

Còn có cả giá cố định điện thoại di động ở bên trên.

Phía sau là một cái rương to, vỏ ngoài bằng hợp kim nhôm, bên trong có ngăn giữ ẩm cách nhiệt.

Đường Tụng càng nhìn càng thích.

Sau khi xác nhận không có vấn đề, liền leo lên xe, khởi động rồi chạy thử một đoạn.

Bởi vì mã lực khá thấp, nên tốc độ không nhanh, nhưng quá trình tăng tốc khá tốt, ngồi cũng rất thoải mái.

Hơn nữa còn là hệ thống trả tiền, chơi miễn phí thật là thơm!

Đường Tụng lượn một vòng quanh bãi đậu xe, trở lại bên cạnh Vương Bằng, hài lòng nói: “Rất tốt, không có vấn đề gì.”

Sau khi kiểm tra chữ ký, Vương Bằng lập tức gọi nhân viên công tác đến để làm biên số xe cho Đường Tụng, liên tục dặn dò là nhất định phải nhanh, không thể để khách quý chờ lâu.

Đường Tụng không có việc gì làm, liền dạo chơi trong phòng triển lãm, thỉnh thoảng lại leo lên thử nghiệm vài chiếc xe khá bắt mắt.

Toàn bộ quá trình, Vương Bằng đều đi theo bên cạnh, mặt đầy nhiệt tình và nụ cười chân thành nhất, kiên nhẫn giới thiệu từng loại xe.

“Đường tiên sinh, nếu sau này ngài muốn một chiếc mô tô, thì có thể cân nhắc chiếc BMW S1000rr này, chiếc xe này rất hot ở trên mạng, rất được người trẻ tuổi yêu thích. Tạo hình cực kỳ đẹp, thiết kế hai màu xanh trắng kinh điển, dung tích...”

“Giá cả chỉ hơn 300 ngàn, ngài cũng không cần thông qua Tập đoàn Đường Tổng để đặt trước, chỉ cần ngài mở miệng, đại lý xe Hằng Đạt chúng tôi tuyệt đối sẽ cho ngài giá cả ưu đãi nhất.”

“Đương nhiên, nếu ngài lo lắng xe côn khó không chế, hoặc là kiểu dáng quá nổi bật, thì có thể cân nhắc mấy kiểu xe khác như chiếc Ninja 400 này, tôi giới thiệu cho ngài...”

Vừa mới chạy chiếc Suzuki 125 kia, lại có kỹ năng điều khiển xe gắn máy, Đường Tụng cũng sinh ra hứng thú với xe gắn máy.

Mặc dù tạm thời chỉ có một chiếc Suzuki 125, nhưng hẳn vẫn là một người bất hack, nói không chừng mấy ngày nữa liền có thể cân nhắc một chiếc.

Chiếc BMW này đúng là không tệ, chỉ là giá cả thật sự quá đắt, nếu có thể thì mua một chiếc mấy chục ngàn trước đã.

Khi hai người đang trò chuyện, một âm thanh còi mở truyền đến: “Vị này là Đường Tụng Đường tiên sinh đúng không, xin chào xin chào, tôi là giám đốc đại lý xe Hằng Đạt chi nhánh Yên Thành, Lý Minh Bác.”

Vương Bằng vốn đang tán gẫu với Đường Tụng, lúc này vội vàng đứng sang một bên, nói: “Lý tổng, ngài rút cuộc cũng đến rồi.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Đường Tụng.

Vương Bằng vội vàng giới thiệu: “Đường tiên sinh, Lý tổng nghe nói ngài đến đây, nên muốn đến gặp ngài một lần.”

“Đường tiên sinh không nên trách tiểu Vương lắm mồm, cậu ta cũng là không biết thân phận của anh, sợ tiếp đón không chu đáo.”

Vị Lý tổng này khoảng 40 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen.

Dù bề ngoài bình thường, chiều cao cũng không cao, nhưng khí thế lại rất đủ, hai ba câu đã trở thành tiêu điểm toàn trường.

Những nhân viên làm việc trong phòng triển lãm vừa nhìn thấy vị này thì vội vàng tiến lại gần, mở miệng chào đón vị Lý tổng này, sau đó đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía người trẻ tuổi ở đối diện Lý tổng.

Vị Lý tổng này chính là một người bận rộn, rất ít khi xuất hiện ở trong phòng triển lãm, chứ đừng nói là đích thân tiếp đãi khách, có thể thấy vị này cực kỳ coi trọng người trẻ tuổi kia.

Đường Tụng mặc một bộ đồ thể thao bình thường, ngoại trừ cao to đẹp trai ra, thì cũng không có nơi nào quá xuất chúng ta, thậm chí còn có chút ngây ngô, nhìn thế nào cũng không giống với khách hàng mà Lý tổng có thể coi trọng.

Lý tổng tươi cười với mọi người: “Mọi người đi làm việc đi, đừng đứng ở đây nữa, tôi sẽ đích thân chiêu đãi Đường tiên sinh, đây chính là khách quý của chúng ta.”

Chương 14: Nhiệt tình

Đường Tụng nhìn thấy ung dung và tự tin của nhân sĩ thành công trên người Lý tổng.

Đây là thứ hắn còn thiếu, cần phải học tập.

Đường Tụng bắt tay với đối phương, cố gắng bảo trì bình tĩnh: “Xin chào Lý tổng, làm phiền anh đích thân đến đây một chuyện, thật là ngại quá.”

Lý tổng nhiệt tình nói: “Đường tiên sinh khách khí rồi, anh có thể mua sắm ở chỗ chúng tôi, là vinh hạnh cho chúng tôi. Đi đi đi, chúng ta đi lên phòng làm việc của tôi ngồi một chút, bên kia có lá trà ngon, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện.”

Ở cùng loại nhân sĩ thành công này, Đường Tụng luôn cảm thấy hơi câu nệ, cực kỳ không quen, có cảm giác như đang đối mặt với lãnh đạo công ty.

Đặc biệt là có rất nhiều ánh mắt ở chung quanh đều như có như không mà nhìn lại đây, làm cho hắn hơi không quen.

Đường Tụng cố gắng đứng thẳng tắp, phát tay nói: “Xin lỗi Lý tổng, lát nữa tôi còn có chút việc, sẽ không lên phòng làm việc quấy rầy.”

“A, vậy thì thật đáng tiếc, vậy để lần sau đi.” Lý tổng vẫn rất nhiệt tình nói: “Nhắc đến mới nhớ, năm ngoái tôi còn đi theo Ngô tổng của thương mại Hằng Đạt đến thăm tổng bộ của tập đoàn Đường Tổng, bên đó thật sự là tinh anh đầy đất. Đường tiên sinh còn trẻ như vậy, không biết là xử lý phương diện nào ở trong tập đoàn?”

“Nhắc đến thì tên của Đường tiên sinh rất có duyên với tập đoàn chúng ta, ha ha ha.”

Đường Tụng nhất thời không biết giải thích thế nào, chỉ có thể thuận miệng nói bậy: “Là một trưởng bối làm việc ở tổng bộ của tập đoàn, lần này tôi chỉ mua một chiếc xe thay cho đi bộ, vốn định lấy chút giá ưu đãi trong nội bộ thôi, không ngờ lại làm phiền đến Lý tổng.”

Lý tổng lại chân thành nói: “Đâu có đâu có, nào có phiền phức gì. Sau này còn hi vọng anh chiếu cố việc làm ăn của chúng tôi, mọi người quen biết cũng là duyên phận, con người tôi cũng rất thích kết bạn. Đường tiên sinh sống ở Yên Thành sao? Hay chỉ tạm thời ở nơi này?”

“Tôi vừa mới tốt nghiệp thôi, tương lai chắc là sẽ sinh sống ở Yên Thành.”

“Vậy thì tốt quá rồi, sau này chúng ta có thể gặp mặt nhiều hơn, tôi xin phép gọi cậu một tiếng cậu em Đường, cậu cũng đừng gọi Lý tổng Lý tổng nữa, liền gọi tôi là anh Lý hoặc là lão Lý là được.” Lý tổng liếc mắt nhìn Vương Bằng đang cung kính đứng một bên, mở miệng: “Tiểu Vương! Tôi nhớ trong kho còn có mấy cái mũ bảo hiểm cao cấp, cậu mau đi lấy một cái tặng cho người anh em này của tôi đi.”

Đường Tụng cũng không biết vì sao mình lại thành người anh em tốt của vị này rồi, hắn vẫn lộ nụ cười lễ phép, liên tục từ chối: “Vậy sao được, đồ quý như vậy tôi cũng không dám nhận.”

Dù hắn không biết giá cả của mũ bảo hiểm ra sao, nhưng mà cũng hiểu rõ, thứ để cho Lý tổng tự mở miệng thì khẳng định là không rẻ.

Lý tổng nhiệt tình vỗ vỗ cánh tay Đường Tụng, cười nói: “Coi như là quà tặng cậu mua xe đi, không cần khách khí như

vậy, Đường Tống và Hằng Đạt là người một nhà. Sau này cậu em đến đây mua xe, dù không đi con đường của tập đoàn, thì nhất định cũng có thể hưởng giá cả ưu đãi nhất. Nào nào nào, chúng ta kết bạn Wechat, có rảnh thì đi ăn cơm.”

Lý tổng nói xong, cũng không cho Đường Tụng cơ hội từ chối, liền lấy điện thoại ra, mở mã QR cá nhân ra.

Đối phương nhiệt tình đến mức Đường Tụng không chống đỡ nổi, lại nói bây giờ hẳn cũng không cảm thấy mình là đại lão già cả, cũng không tiện từ chối người khác, gật đầu nói: “Vậy thì cảm ơn ý tốt của anh Lý, có rảnh thì chúng ta liên hệ.”

Lý tổng nói chuyện và làm việc đều rất có chừng mực, sau khi nhìn thấy Đường Tụng hơi mất tự nhiên thì vội vàng nói sang chuyện khác.

Hai người bắt đầu nói đến chuyện xe cộ, có thể thấy vị này cũng là một người rất biết chơi, lúc trẻ khăng định cũng chơi xe gắn máy, hiểu không ít thứ hay ho.

Dưới kỹ xảo ngôn ngữ cao siêu của đối phương, Đường Tụng cũng từ từ thả lỏng, song phương trò chuyện rất vui vẻ.

Khi nói đến kỹ thuật lái xe, Lý tổng vẫn không quên nhắc nhở chú ý an toàn, thậm chí trong lời nói còn mang theo vẻ quan tâm, nghe vào hoàn toàn như không coi hắn là người ngoài.

Đường Tụng cảm thán năng lực giao tiếp của đối phương, đây mới thực sự là khéo léo, nếu như là trong game, mình nhất định sẽ chiêu mộ về công ty.

Nghĩ theo cách khác, hôm nay mình là ông chủ của tập đoàn Đường Tống, cũng là đại cổ đông của thương mại Hằng Đạt, Lý tổng này cũng có thể coi là nhân viên của mình.

Đậu xanh! Có vẻ như là thế thật.

Đường Tụng nghĩ như vậy, lúc này mới nói chuyện thoải mái và tùy ý hơn.

Vương Bằng chạy chậm đến bên cạnh hai người, đưa một túi văn kiện cho Đường Tụng, thận trọng nói: “Đường tiên sinh, đây là hợp đồng mua bán, hợp đồng bảo hiểm và chìa khóa xe của ngài.”

Tiếp đó, lại đưa một cái mũ bảo hiểm hoàn toàn mới đến trước Lý tổng: “Lý tổng, đây là mũ bảo hiểm ngài đã dặn.”

Lý tổng thúc giục: “Nào nào, cậu em, mau đội thử đi.”

Đây là một cái mũ bảo hiểm agv màu đen, nhìn cực kỳ xinh đẹp.

So sánh với những cái mũ bảo hiểm mà Đường Tụng từng nhìn thấy, quả thực là cao cấp hơn nhiều, vỏ ngoài chắc là không phải nhựa bình thường, kính chắn gió trong suốt.

“Cảm ơn anh Lý, tôi đúng là còn thiếu một cái mũ bảo hiểm, vốn còn định đi mua một cái, bây giờ có thể tiết kiệm rồi.” Đường Tụng cũng đội thử một chút, cảm giác rất thoải mái, cũng không có mùi lạ, liền cười nói: “Rất thoải mái, rất thích hợp. Làm phiền anh lâu như vậy, thật là ngại, tôi cũng nên trở về.”

Lý tổng nghe vậy cũng không nói gì thêm, lại bắt tay Đường Tụng lần nữa, mặt đầy tiếc nuối: “Nếu cậu em có chuyện cần làm, vậy tôi sẽ không giữ lại, chờ khi nào rảnh rỗi thì chúng ta đi ăn cơm.”

Đường Tụng đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Chương 15: Bạch Hiếu Mạnh

Đường Tụng rời khỏi cửa hàng với sự đưa tiễn của một đám người.

Chiếc Suzuki của hắn đã ở bên ngoài, biển số xe cũng không tồi, không có số 4 nào cả.

Đường Tụng đặt điện thoại di động lên giá đỡ, mở bản đồ chỉ đường ra, đội mũ bảo hiểm lên, sau khi tạm biệt Lý tổng lần nữa, thì mới lái xe rời khỏi đây.

Tốc độ không ngừng tăng nhanh, Đường Tụng nhin không được mà thò chân ra khỏi chắn gió, cảm nhận làn gió lướt qua người.

Không ngờ chiếc xe đầu tiên của mình lại là một chiếc xe gắn máy, nhưng mà cũng rất thỏa mãn, dù sao cũng là chơi miễn phí.

Điều tiếc nuối duy nhất là không có em gái ngồi sau.

Nhớ đến hồi còn đi học, mỗi ngày đạp xe chở Liễu Bảo Nguyệt đến trường, thật sự là hoài niệm.

Đường Tụng nghĩ đến đây thì lại nhớ mình còn nợ Liễu Bảo Nguyệt, phải nhanh chóng trả lại nàng mới được, nàng ở Đế Đô một mình cũng không dễ dàng, đều là người vừa mới tốt nghiệp không lâu, vay một lần 5000 đồng đúng là làm khó nàng.

Mà tại bên kia, sau khi đưa mắt nhìn Đường Tụng rời đi.

Lý tổng vỗ vỗ vai Vương Bằng, tán dương: “Tiểu Vương, lần này làm rất tốt, tháng này sẽ thưởng thêm cho cậu.”

Vương Bằng nghe vậy thì hồi hộp, tăng thưởng cũng không có gì, chỉ là thêm vài ngàn đồng mà thôi, nhưng được giám đốc thưởng thức mới là quan trọng, điều này có nghĩa là sẽ có cơ hội thăng chức.

“Cám ơn Lý tổng, sau này tôi sẽ không ngừng cố gắng.” Vương Bằng vội vàng nói cảm ơn, sau đó lại hỏi: “Không biết vị Đường tiên sinh này có lai lịch gì? Tôi thấy có chút giống sinh viên đại học.”

Lý tổng hơi suy tư: “Trước khi đến đây tôi đã liên hệ với Ngô tổng, đơn đặt hàng này đúng là đến từ tổng bộ tập đoàn Đường Tổng, hơn nữa còn là đích thân chủ tịch gửi email, vị Đường tiên sinh này chính là một khách quý, là người không cùng một tầng lớp với chúng ta.”

“Chủ tịch đích thân xử lý!”

Vương Bằng kích động đến mức suýt hét lên, biểu hiện trên mặt lại rất phong phú.

Sau khi trở về nhà, Đường Tụng cất hợp đồng xe xong.

Nhìn đồng hồ, đã là 12 giờ trưa.

Từ sau khi dùng viên con nhộng ưu hóa thể chất, lượng cơm của hắn đã tăng mạnh, đói cũng nhanh hơn trước.

Sờ cái bụng khô quắt, hắn ở nơi này gần ba tháng rồi, vì tiết kiệm tiền nên chưa ăn một bữa ngon nào.

Thậm chí còn không biết rõ quanh đây có đồ gì ăn ngon, nghĩ một chút là thấy đáng thương rồi.

Sau này không thể ủy khuất bản thân nữa.

Tìm kiếm trên app bình luận một lúc, cuối cùng cũng chọn được một nhà khá hot lại có đánh giá không tệ.

Toàn bộ cửa hàng đều được sửa chữa lại theo phong cách cổ, hoàn cảnh bên trong rất tao nhã, nhìn giới thiệu thì hình như còn là một nơi checkin tương đối nổi tiếng.

3 km lái xe cũng chỉ mất vài phút, tuy rằng không thoải mái như gọi xe, nhưng Đường Tụng vừa mới mua xe, vẫn còn đang hưng phấn, vẫn rất muốn lái xe.

Một lát sau, Đường Tụng lái xe đến mục đích.

Nhìn nơi này toàn người là người, cũng không thiếu khách hàng đang xếp hàng, hẳn chỉ cảm thấy đau đầu.

Nhưng cũng có thể thấy cửa tiệm này cũng không tệ, bằng không thì sẽ không có nhiều người như vậy.

Đợi khoảng 20 phút, cuối cùng cũng đến lượt hẳn.

Dựa vào đánh giá ở trên mạng, Đường Tụng liền chọn vài món ngon.

Trong thời gian chờ món ăn, ngửi mùi thơm ngào ngạt bên trong cửa hàng, chỉ cảm thấy đói bụng hơn.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Oa, thơm quá, nhưng nhiều người quá, còn phải xếp hàng nữa, hay là chúng ta đổi một nhà khác?”

Đường Tụng ngẩng đầu lên, nội tâm không khỏi hơi xúc động, quả nhiên là nàng.

Đại khái là hai ngày nay trải qua quá nhiều chuyện khó lường, rõ ràng là mới nghỉ việc ngày hôm qua, hẳn lại có cảm giác như đã qua rất lâu.

Mới gặp lại Bạch Hiểu Manh, vị nữ thần trong công ty này, vậy mà hẳn lại sinh ra một chút cảm giác hoảng hốt.

Bạch Hiểu Manh cao tận 175 cm, lúc này còn đi một đôi giày cao gót màu đỏ, trên đôi chân ngọc còn là sơn móng tay

màu đỏ óng ánh, nhìn qua vừa cao vừa gầy, da trắng đến phát sáng, ngũ quan lại cực kỳ xinh đẹp.

Váy liền áo bó quanh cơ thể uyển chuyển, mái tóc ngắn quét qua xương quai xanh tinh xảo, cực kỳ rung động lòng người.

Đường Tụng nhìn đến trái tim nhỏ đập thành thạch, lại cảm thán mị lực kinh người của đối phương.

Hắn cố gắng đè nén tâm thần, vừa muốn đứng lên chào hỏi thì lại nhìn thấy một người đàn ông khoảng 27 28 tuổi ở phía sau nàng.

Chiều cao cũng khoảng 175 cm, tướng mạo nhã nhặn, mang theo một cặp kiếng gọng vàng, mặc áo sơ mi thắt cà vạt, mái tóc chải chuốt chỉnh tề, dáng vẻ như một tinh anh trong văn phòng.

Nhưng so với Bạch Hiểu Manh đi giày cao gót, thì lại không hợp cho lắm.

Người đàn ông kia sờ chiếc đồng hồ trên cổ tay, mở miệng nói: “Tôi thấy rất nhiều trên TikTok đến đây checkin, nghe nói mùi vị rất ngon, hay là chúng ta chờ một chút, cũng chỉ chục phút thôi. Chủ yếu là chúng ta vất vả lắm mới được ăn cơm với nhau, không thể lãng phí thời gian để đi đường.”

“Được rồi, dù sao một rưỡi tôi cũng phải đi làm, không thể đến muộn.” Bạch Hiểu Manh gật đầu một cái, ánh mắt lại quét qua một vòng, tựa như muốn đánh giá xem phải chờ bao lâu, lúc này lại nhìn thấy người quen ngồi cách đó không xa, vui vẻ nói: “Đường Tụng! Thật sự là trùng hợp! Anh cũng ăn cơm ở đây nha? Một mình?”

Chương 16: Lớp xe dự phòng

Đường Tụng đứng dậy cười với Bạch Hiểu Manh: “Chỉ có một mình, có muốn ngồi cùng bàn không?”

“Quá tốt rồi, vậy tôi không khách khí nha.” Bạch Hiểu Manh bước nhanh qua, cười tươi rồi đứng ở cạnh bàn.

“Anh trang điểm sao?” Bạch Hiểu Manh chợt tròn mắt lên, cái miệng nhỏ hồng nhuận hơi mở ra, kinh ngạc nói: “Sao da lại trở nên tốt như vậy! Nhìn gần cứ như là biến thành một người khác vậy, anh đây là nghỉ việc đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?”

“Hi hi, sau khi nghỉ việc thì không còn áp lực, toàn thân cũng buông lỏng, rạng rỡ hơn.” Đường Tụng cười một tiếng, liền vội vàng nói sang chuyện khác, nhìn về phía người sau lưng nàng, hỏi: “Đúng hiểu, Hiểu Manh, vị này là?”

Đối với cái bóng đèn bỗng nhiên nhảy ra này, ông anh kia tự nhiên cực kỳ phản cảm, đặc biệt là khi dùng thấy tướng mạo và dáng người của Đường Tụng như vậy, thì càng sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Người này sờ vào cái đồng hồ giá trị không nhỏ trên tay, đưa tay ra cười nói: “Xin chào, tôi là Trương Dục, hiện giờ đang làm quản lý tại công ty TNHH xxx, xem như là bạn trai dự bị của Hiểu Manh.”

Bạch Hiểu Manh lại vội vàng giải thích: “Này này, đừng nghe anh ta nói bậy, đây là đối tượng xem mắt mà dì nhỏ giới thiệu cho tôi, vừa mới gặp mặt lần thứ hai thôi. Trương Dục, anh còn nói như vậy, thì lần sau tôi sẽ không đi ăn cơm với anh nữa.”

Đường Tụng tự nhiên lại muốn thử phào nhẹ nhõm, cười bắt tay với đối phương: “Tôi là Đường Tụng, là đồng nghiệp cũ của Hiếu Mạnh, hôm nay thật tình cờ, mọi người ngồi xuống ăn chung luôn đi.”

“Đương nhiên là phải ăn chung rồi.”

Không chờ Trương Dục mở miệng, Bạch Hiếu Mạnh đã trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Đường Tụng, mùi thơm cơ thể bay vào mũi làm cho Đường Tụng say mê.

Bạch Hiếu Mạnh chớp chớp mắt: “Cũng may là còn chỗ ngồi, bằng không tôi sẽ vì một bữa cơm mà đi làm muộn. Đúng rồi, ngày hôm qua anh nghỉ việc mà không nói với tôi một tiếng.”

Bạch Hiếu Mạnh nhìn Trương Dục vẫn đứng tại chỗ, liền cười hì hì nói: “Trương Dục, anh ngồi ở đối diện đi.”

“Hiếu Mạnh, tôi đột nhiên nhớ ra, hôm nay rất nóng, ăn đồ ăn Hồ Nam sẽ rất dễ mọc mụn, hay là chúng ta đổi một nhà khác đi?”

Trương Dục nhìn thấy hai người ngồi cạnh nhau thì cực kỳ khó chịu.

Vì lần hẹn hò này, anh ta không chỉ hẹn Bạch Hiếu Mạnh trước nửa tháng, mà còn phải gửi không ít lì xì cho chị em tốt của Bạch Hiếu Mạnh, phí bao tâm tư mới có cơ hội này.

“Ăn ở đây đi, dù sao cũng gọi thức ăn rồi, tôi cũng sắp chết đói rồi, vì giảm cân mà hôm qua cũng không ăn cơm, sáng này chỉ ăn có một ít.”

Nội tâm của Trương Dục lại như bị đâm một đao, nhưng nhìn thấy Bạch Hiếu Mạnh kiên quyết như vậy, anh ta cũng không dám nói gì nữa, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống đối diện, nhìn chằm chằm vào Đường Tụng, ánh mắt chứa đầy cảnh cáo.

Đường Tụng cũng không để ý ánh mắt của đối phương, vẫn giúp Bạch Hiểu Manh lấy bộ đồ ăn và ly nước.

Trương Dược hung hăng mắng một tiếng ‘liêm cầu’, sau đó cũng không chịu yếu thế, liền hiển ân cần với Bạch Hiểu Manh: “Hiểu Manh, em gầy như vậy mà còn giảm cân à? Ngàn vạn lần đừng để mình bị đói, em bây giờ đã rất xinh đẹp rồi, là người xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp.”

(liêm cầu: là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình mà vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ, dùng mặt nóng dán mông lạnh)

“Hết cách rồi, công việc quá bận rộn, không có thời gian rèn luyện, chỉ có thể thông qua ăn kiêng để khống chế cân nặng.” Bạch Hiểu Manh thở dài bất đắc dĩ: “Anh hỏi Đường Tụng mà xem, tôi đã tăng ca bao lâu rồi.”

Đường Tụng gật đầu một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Hiểu Manh.

Sống mũi thật cao, môi đỏ kiêu cánh hoa, góc nghiêng thần thánh này nhìn như một bức tranh.

Lúc trước, tuy rằng Đường Tụng rất yêu thích Bạch Hiểu Manh, nhưng mà chỉ là ấp ủ một tia ảo tưởng thôi, thật ra hắn cũng tự hiểu lấy mình, không nhà không xe cũng không tiền, với điều kiện của hắn, có tư cách gì mà theo đuổi một cô gái như vậy?

Nhưng mà bây giờ, hắn có hệ thống, hắn đã bật hack, tất cả ngăn cách về vật chất đã không tồn tại.

Một khi tâm tính phát sinh biến hóa, ánh mắt từng bị che giấu đi kia lại trở nên nóng bỏng.

Trương Dược chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, liền đưa tay gõ bàn một cái: “Anh gọi đồ ăn gì rồi?”

Đường Tụng cũng không quay đầu qua, thuận miệng qua loa lấy lệ: “Thịt xào rau, đầu cá...”

Bạch Hiểu Manh hiển nhiên là sắp chết đói, hoàn toàn không chú ý đến bầu không khí đối chọi gay gắt của hai người, tự mình nhìn menu.

Khi nhìn thấy những món ăn mà Đường Tụng đã gọi trên đó, thì mới thỏa mãn khép thực đơn lại.

Bạch Hiểu Manh xoa xoa cái bụng khô quắt, cười một tiếng nói: “Lát nữa phải ăn nhiều một chút mới được, hai người phải nhường một chút nha. Đúng rồi, bữa cơm này tôi trả tiền, hai người đừng tranh với tôi.”

“Đường Tụng, bình thường anh giúp đỡ tôi nhiều như vậy, còn chưa mời anh ăn cơm nữa. Trương Dục, lần trước ăn cơm là anh mời, lần này nhất định phải để tôi mời, bằng không thì lương tâm của tôi không yên.”

“Được rồi, lần sau tôi sẽ mời lại.” Đường Tụng gật đầu.

Trương Dục há miệng như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Bạch Hiểu Manh thì cuối cùng cũng đồng ý.

Nội tâm đang âm thầm khinh thường Đường Tụng vô liêm sỉ!

Phi! Còn muốn lần sau mời lại, xứng sao?

Trong thời gian chờ thức ăn, Bạch Hiểu Manh chủ động tìm câu chuyện, cũng không lạnh nhạt Trương Dục, có thể thấy nàng là một cô gái cởi mở.

Khi đối phương hỏi thăm vì sao hẩn nghỉ việc, Đường Tụng tự nhiên không nói thật, chủ yếu là sợ Bạch Hiểu Manh xấu hổ và áy náy, chỉ nói là mình đắc tội với giám đốc bộ môn.

Trương Dược nghe hai người nói chuyện, tự cho là hiểu được sâu cạn của Đường Tụng, nhất thời yên tâm.

Giả bộ cái gì, chỉ là một tên nghèo hèn thất nghiệp mà thôi.

Loại người này, anh ta đã gặp rất nhiều, vừa tốt nghiệp đại học, trẻ tuổi nóng tính, không nhìn rõ thực tế, có ảo tưởng không thực tế với nữ thần của công ty.

Mấy cô gái xinh đẹp như Bạch Hiểu Manh, thì lại nghèo hèn này cùng lắm cũng chỉ là liêm cầu mà thôi, còn không xứng làm lớp xe dự phòng.

Chương 17: Khoe khoang

Trong lúc ăn cơm, Trương Dục lại lộ vẻ chế giễu: “Đường Tụng, anh nghỉ việc xong thì phải nhanh chóng tìm công việc mới đi. Tôi là người làm đầu tư, tặng anh vài câu nói, tình hình kinh tế bây giờ rất không lạc quan, vào nghề càng ngày càng khó, tuyệt đối đừng kéo dài thời gian, có rảnh thì đi tìm công việc mới đi, bằng không anh lấy gì sống?”

Trương Dục nói xong, có lẽ là sợ Bạch Hiểu Manh phản cảm, liền vội vàng bổ sung: “Tôi cũng có chút quan hệ với Yên Thành, quen không ít quản lý cấp cao của các công ty IT. Quay đầu anh có thể gửi sơ yếu lý lịch cho tôi, tôi giúp anh hỏi vài câu, còn về phần tiền lương và đãi ngộ thì phải nhìn năng lực của anh.”

Bạch Hiểu Manh nghe vậy cũng cười nói: “Trương tổng rộng rãi, hi vọng có cơ hội thì có thể giúp một tay, Đường Tụng rất ưu tú, năng lực thì không cần phải nói, làm người cũng rất tốt.”

Đường Tụng tự nhiên nhận ra vẻ trào phúng trong lời nói của Trương Dục, hần nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt nói: “Chuyện này không cần phiền Trương tiên sinh, bây giờ tôi hơi ghét khuôn sáo cứng nhắc trong công ty, cũng muốn làm chuyện mình muốn làm, tạm thời không cần nhắc đến chuyện tìm việc làm.”

“Phốc!”

Trương Dục ôm bụng cười, như là nghe thấy chuyện cười nào đó: “Anh đúng là ngây thơ, mà cũng đúng, dù sao cũng là

sinh viên mới tốt nghiệp, có ý nghĩ ấu trĩ cũng có thể hiểu được.”

“Nhưng làm tiền bối, tôi vẫn phải nhắc nhở anh một câu, công ty nào mà không có chút quy tắc ngầm, muốn đứng vững gót chân ở công ty thì phải quan sát và học tập nhiều, phải quan hệ tốt với lãnh đạo.”

“Về phần làm chuyện mình muốn làm? Anh đang nói đến làm TikToker hay là viết tiểu thuyết? Chẳng lẽ là lập nghiệp? Ha ha, mấy năm nay tôi đã gặp không ít người như anh, bọn họ đều lẩn lộn rất thâm, không có ai là ngoại lệ.”

“Đương nhiên, nếu như nhà anh có mỏ, vậy coi như tôi chưa nói gì.”

“Làm người vẫn phải là chân đạp mặt đất, anh cũng không còn nhỏ nữa, cũng phải cân nhắc đến chuyện kết hôn mua nhà rồi đúng không? Bây giờ giá nhà cũng không rẻ, như tôi vừa mua một căn 140 mét vuông cũng mất hơn 3 triệu, có lẽ tiền trả ngân hàng hàng tháng của tôi còn nhiều hơn tiền anh kiếm được ý chứ.”

Trương Dục hiển nhiên là nhịn gần chết, lúc này có cơ hội trào phúng Đường Tụng, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Nếu không phải nhìn thấy ánh mắt tức giận của Bạch Hiểu Manh, chỉ sợ còn phải nói tiếp.

Khá lắm, Đường Tụng không ngừng âm thầm hô khá lắm.

Không hổ là làm tài chính.

Hắn chỉ qua loa lấy lệ một câu, đối phương lại có thể trả lại mười câu, mấu chốt là còn nói rành mạch rõ ràng, lại còn không quên khoe khoang về bản thân mình nữa.

Dáng vẻ này là có thể liều mạng với mấy bà bác ở đầu thôn rồi.

“Trương tiên sinh nói xong rồi sao? Tôi có phải là nên đứng dậy vỗ tay không?” Đường Tụng bình tĩnh uống trà, hăng hái thưởng thức đối phương biểu diễn.

Bạch Hiểu Manh tuy rất giận, nhưng mà phải chiếu cố quan hệ bên phía di nhỏ của mình, về mặt cũng hơi khó xử.

Nàng không thể làm gì khác hơn là mở miệng giảng hòa: “Trương Dục, anh đừng suốt ngày treo căn nhà của mình ở bên mép được không? Tôi ghét nhất là loại hành vi khoe giàu này. Còn nữa, Đường Tụng là bạn của tôi, anh nói mò cái gì, người ta có tính toán của mình, không cần anh tán thành hay đồng ý.”

“Đúng đúng, Hiểu Manh em nói rất đúng, là tôi lỡ lời. Nhưng em cũng biết công việc của tôi rồi, mỗi ngày đều phải đối mặt với đủ loại người, trạng thái của Đường Tụng bây giờ là rất nguy hiểm, trình độ học vấn lại không ra sao, suốt ngày muốn đi đường tắt, rất dễ vượt giới hạn. Được rồi được rồi, đừng giận, tôi không nói nữa.”

Trương Dục thấy tốt liền thu, sau khi chèn ép mặt mũi của Đường Tụng xong, trong lòng thoải mái hơn nhiều, thấy sắc mặt Bạch Hiểu Manh không đúng thì lập tức đổi giọng.

Bạch Hiểu Manh cười áy náy với Đường Tụng, lại ngại ngùng nói: “Mau ăn đi, đừng để ý đến anh ta, chúng ta còn trẻ, lúc nên tùy hứng thì có thể tùy hứng, không cần phải lo trước lo sau, tôi ủng hộ anh làm chuyện mình muốn, nào, cạn ly, chúc sự nghiệp của anh thuận buồm xuôi gió.”

Đường Tụng cũng không nói gì thêm, cười chạm ly với Bạch Hiểu Manh một cái, nội tâm lại sáng như gương.

Nếu như không có hệ thống, đúng là mình bây giờ nên vội vã tìm việc làm, phải phát sầu vì tiền thuê nhà và phí sinh hoạt.

Sợ hãi người khác hỏi thăm tình hình gần đây của mình, không dám giao thiệp với người khác.

Đối mặt với loại tình anh xã hội như Trương Dược, tự nhiên sẽ cảm thấy tự ti, trong lời nói sẽ thấp hơn một chút, sẽ trở thành đá kê chân cho đối phương ở trước mặt nữ thần.

Cho dù hôm nay hắn biểu hiện nhẹ như mây trôi, nhưng chỉ sợ trong mắt hai người này, hắn cũng chỉ là đang ráng chống đỡ thôi.

Bạch Hiểu Mạnh vội vàng hòa giải như vậy, cũng là sợ tổn thương lòng tự ái của Đường Tụng.

Dù sao trong mắt nàng, Đường Tụng vẫn là một đồng nghiệp vừa tốt bụng vừa trung thực, mỗi ngày đến sớm về trễ, làm việc chăm chỉ, là đứa bé lớn lên ở nông thôn sinh hoạt chất phác.

Trước mặt tình anh thương nghiệp như Trương Dược, lại bị đối phương nói như vậy, nhất định sẽ rất tự ti.

Chương 18: Tức giận

Trương Dục lại thấy Đường Tụng không dám phản bác mình, tự cho là chọc trúng nỗi đau của đối phương, thì âm thầm đắc ý, không tiếp tục để ý tên loser này nữa, bắt đầu quay sang nhìn nọt Bạch Hiểu Manh.

“Hiểu Manh, tôi thấy em dùng chiếc điện thoại này hơn hai năm rồi, cũng đã cũ rồi. Như vậy đi, tháng sau quả táo 14 sẽ ra mắt, tôi sẽ mua cho em một chiếc, em thích màu gì?”

Bạch Hiểu Manh vội vàng để đưa xuống, khoát tay từ chối: “Đừng, tôi không thể nhận món quà quý giá như vậy được, huồng hồ điện thoại của tôi vẫn tốt, vì sao phải thay?”

“Ha ha, đối với tôi mà nói thì không quý giá gì, năm nay công trạng của tôi rất tốt, sang năm là có thể thăng chức, đến khi đó tôi sẽ đổi chiếc Cadillac đang đi sang Audi.”

Trương Dục liếc mắt nhìn Đường Tụng, lại chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, cười nói: “Chiếc đồng hồ hơn 70 ngàn này, chính là mua khi phát thưởng cuối năm, với tôi mà nói thì cũng chỉ là đồ trang sức mà thôi. Hiểu Manh, điện thoại quả táo hơn 10 ngàn thật sự không là gì cả, sẽ không tạo thành áp lực kinh tế với tôi, em là nữ thần ưu tú như vậy, đáng giá được thứ tốt nhất.”

Bạch Hiểu Manh cau mày, giọng điệu nghiêm túc: “Anh đừng nói linh tinh, tôi chỉ là một cô gái bình thường, không phải nữ thần gì cả. Tôi cảm thấy điện thoại bây giờ vẫn rất tốt, tội gì phải lãng phí tiền.”

Trương Dục tựa như thở ra, liếc nhìn tên loser Đường Tụng ở bên cạnh, khiến cho anh ta tràn đầy tự tin, quyết định

phát động tổng tiến công, nhanh chóng bắt được vị nữ thần này.

Trương Dực nhìn chăm chăm vào Bạch Hiểu Manh: “Chỉ cần dùng tiền cho người mình yêu thích, tôi cũng rất vui vẻ.”

Đường Tụng nghe vậy, nhất thời rùng mình một cái.

Khá lắm!

Bạch Hiểu Manh cũng không nghe nổi nữa.

Nhất là khi bên cạnh còn có một vị đồng nghiệp cũ là Đường Tụng, nàng cảm thấy mặt mình đã nóng rực.

Thật ra thì từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã thấy thế giới quan của hai người rất khác nhau.

Trương Dực làm tài chính, lúc nào cũng khoe khoang, cái này khiến cho nàng rất không thoải mái.

Nàng vừa mới tốt nghiệp chưa bao lâu, còn không thích ứng với loại ra mắt trực tiếp này.

Nếu như không phải dì nhỏ ngày nào cũng lải nhải, chị em tốt cũng khuyên bảo rất nhiều, thì nàng thật sự không muốn đến.

Nàng chân thành nói: “Chúng ta cũng mới quen biết, không thân không quen, cũng sẽ không tiếp nhận món quà đắt như vậy.”

Không quen?

Trương Dực nghe vậy thì cảm thấy rất không thoải mái, anh ta cũng là người có mặt mũi.

Cũng có rất nhiều phụ nữ ưu tú theo đuổi.

Lúc này lại bị Bạch Hiểu Manh từ chối ở trước mặt người khác.

Trong lúc nhất thời có chút không tiếp nhận được.

Trương Dược ổn định tâm thần, thành khẩn nói: “Hiểu Mạnh, tôi thật sự rất thích em. Điều kiện gia đình tôi thì chắc em cũng biết. Cha mẹ...”

Còn chưa nói hết, Bạch Hiểu Mạnh đã không kiềm chế được: “Tôi ăn no rồi, bên phía công ty còn có việc, đi trước đây, Đường Tụng, anh muốn đi cùng không?”

Nàng nói xong, không cho Trương Dược cơ hội giữ lại, mà trực tiếp đứng lên rời đi.

“Cộc cộc cộc.”

Giày cao gót gõ lên mặt đất tạo thành âm thanh vang dội, Bạch Hiểu Mạnh cầm túi xách nhỏ, lắc lắc eo thon đi về quầy tính tiền, dáng người uyển chuyển khiến cho rất nhiều người phải ghé mắt nhìn qua.

Trương Dược trợn mắt tại chỗ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đường Tụng mỉm cười vẫy tay ra hiệu, rồi đi theo Bạch Hiểu Mạnh ra ngoài.

Ra bên ngoài, Bạch Hiểu Mạnh thở phì phò, phàn nàn nói: “Tức chết tôi rồi, tên này không hổ là làm tài chính, ba câu đều không rời khỏi tiền.”

“Hừ, nếu anh ta thật sự là đại gia hay tỷ phú, tặng xe tặng biệt thự thì không nói làm gì.”

“Rõ ràng chỉ là một người làm công ăn lương bình thường, vất vả kiếm được chút tiền lương, lại còn chơi trò tổng tài bá đạo nữa.”

“Lần đầu gặp mặt còn thu liễm một chút, lần này thì lại còn quá đáng hơn, giống như con Khổng Tước xòe đuôi vậy. Không phải tôi không rõ tình hình nhà anh ta, bán nhà cũ để

gom tiền mua một căn nhà trả góp ở Yên Thành, lái xe cũng là xe của nhà, vậy mà còn cho rằng mình rất tốt?”

“Thật là xúi quẩy, sau này dù đi nhỏ có nói gì thì tôi cũng không đi gặp anh ta nữa.”

Bạch Hiểu Manh tựa như nhìn rất lâu, chỉ hận không thể phát tiết tất cả phiền muộn ra ngoài.

Có lẽ là tâm trạng quá kích động, bộ ngực sung mãn không ngừng phập phồng, khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phò nổi lên một vòng đỏ ửng, càng lộ vẻ rung động lòng người.

Đường Tụng nhìn đến hơi rung động.

Rất muốn xoa xoa gương mặt trắng nõn của nàng, nhất định là cực kỳ tuyệt vời.

Lại nghĩ đến sau này hai người không có nhiều cơ hội gặp mặt, hẹn riêng thì chỉ sợ đối phương không đi, nội tâm của Đường Tụng nhiều ít cũng có chút khó nói lên lời.

Đặc biệt là hôm nay gặp mặt, nhìn thấy nàng đi xem mắt, chưa biết lúc nào sẽ thoát kiếp FA, tâm lý cũng có chút gấp gáp.

Mấy năm nay, ngoại trừ Liễu Bảo Nguyệt thì Bạch Hiểu Manh là người khiến hắn rung động nhất.

Hôm nay có hệ thống tại thân, tương lai chú định là một mảnh quang minh rực rỡ, Bạch Hiểu Manh cũng không phải nữ thần cao không thể chạm nữa, xuất phát từ tâm tình muốn chiếm làm của riêng, Đường Tụng không nhìn được mà mở miệng hỏi dò: “Nếu thật sự có đại gia theo đuổi cô, cô có động lòng hay không?”

Bạch Hiểu Manh nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì phải xem đối phương là người như thế nào đã.”

Đường Tụng bật thốt: “Ví dụ như tôi thì sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Tụng đã thấy hơi hối hận, chỉ hận không thể cho mình một cái tát, tại sao lại không nhận được chứ.

Loại lời nói gần như là tỏ tình này, bây giờ nói ra quả thật là quá xấu hổ, hai người chỉ là đồng nghiệp bình thường, còn lâu mới đến bước này.

Chương 19: Sao lại khỏe như vậy

Bạch Hiểu Manh ngẩn người, ánh mắt hơi né tránh, lập tức cười trêu nói: “Nếu như Đường Tụng anh biến thành đại gia, vậy bảo tôi làm tình nhân cho anh cũng không có vấn đề. Dù sao anh cũng đẹp trai như vậy, lại tốt tính như vậy mà. Vậy tiếp theo anh phải nỗ lực hơn rồi, mau chóng trở thành tỷ phú đi.”

Đường Tụng thở phào một hơi, nội tâm thấy hơi mát mẻ, đây coi như là từ chối rồi.

Cái gọi là nỗ lực hơn, cũng chỉ là đùa mà thôi, ai sẽ tin tưởng một tên nhân viên quèn sẽ trở thành một tỷ phú thật chứ?

Nhưng mà, Đường Tụng thật cmn là có thể!

“Vậy thì một lời đã định!”

Đường Tụng tự tin trả lời, Bạch Hiểu Manh thầm giật mình, lại có một loại dự cảm khó hiểu.

Khi bầu không khí giữa hai người đang khản trương, sau lưng lại truyền đến âm thanh vội vã của Trương Dược.

“Hiểu Manh, xin lỗi. Vừa rồi là lỗi của tôi, tôi xin lỗi em, tôi cũng là có lòng tốt lại làm chuyện xấu, em ngàn vạn lần đừng để trong lòng.”

“Bây giờ đã hơn một giờ rồi, tôi lái xe đưa em đi làm không muộn, trên đường tôi sẽ giải thích với em.”

Nói xong lại đề chìa khóa trong tay, chiếc Cadillac đời cũ ở lỏi vào lại sáng lên, thân xe màu đỏ được rửa rất sạch sẽ.

Bạch Hiểu Manh lại như không nghe thấy, lầm bầm nói: “Đường Tụng, anh đi gì về? Thuận đường thì chúng ta bắt chung xe, tôi đến công ty trước, rồi anh lại về nhà.”

Đường Tụng cũng giơ chìa khóa xe lên, cười nói: “Tôi đi xe gắn máy đến, lúc này tôi đã gọi xe cho cô rồi, chắc là sắp đến rồi.”

Trương Dục thấy thái độ lạnh nhạt của Bạch Hiểu Manh thì lại không biết làm sao.

“Hiểu Manh, hôm nay vốn chính là ngày chúng ta hẹn hò, em lại để cái bóng đèn này chen vào, tôi không vui vẻ nên mới nói vài câu không xuôi tai. Tôi hi vọng em hiểu tấm lòng của tôi, tôi cũng thật lòng muốn phát triển lâu dài với em.”

Trương Dục nói xong thì lại kích động muốn bắt lấy tay của Bạch Hiểu Manh, nhưng lại bị Đường Tụng ngăn cản.

Bạch Hiểu Manh vội vàng ngăn miệng đối phương: “Dừng dừng, anh đừng nói nữa. Anh có điều kiện tốt như vậy, rất nhiều cô gái ưu tú thích anh, không cần lãng phí thời gian ở chỗ tôi, ban đầu tôi cũng nói rồi, hai chúng ta không thích hợp.”

Trương Dục nghe vậy thì tay đã nổi gân xanh, nhưng lại không dám nổi giận với Bạch Hiểu Manh.

Nhìn Đường Tụng ngăn ở trước mặt mình, đặc biệt là khuôn mặt như cười nhạo kia của đối phương, nội tâm nhất thời nổi giận ùng ùng.

Tất cả đều tại tên loser này, một tên loser mà cũng làm dám làm hỏng chuyện tốt của mình.

“Mày tưởng mày là ai, nuôi thân cũng không xong mà còn dám lại gần Hiếu Mạnh, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga! Ai cho mày gọi xe, mày xứng sao? Có Cadillac không ngồi, ai thèm ngồi cái xe mày gọi?”

Giọng nói của Trương Dược càng lúc càng to, sắc mặt cũng âm trầm đến dọa người, khiến cho không ít người ở chung quanh nhìn sang.

Bạch Hiếu Mạnh sợ hết hồn, vội vàng né tránh đến sau lưng Đường Tụng, hiển nhiên là dáng vẻ này của Trương Dược đã làm cho nàng hơi sợ hãi. Trong ấn tượng của nàng, tuy rằng Trương Dược là một người thích khoe khoang, mạnh miệng, nhưng ít nhất cũng là một người nhã nhặn, một thành phần trí thức đảng hoàng.

Đường Tụng thì lại giận đến cười, coi hấn là công cụ để phát tiết sao?

Không làm được liêm cầu, liền tiến hóa thành chó điên sao, lại còn là chó bị bệnh dại nữa.

Đường Tụng đâu còn nhịn được, trực tiếp nắm lấy tay của Trương Dược, dùng vào ưu thế thân thể, dùng sức nắm thật chặt.

Trương Dược nhất thời đau đến đầu đầy mồ hôi, cũng muốn phản kháng lại, nhưng dùng cả hai tay vẫn không ăn thua.

Móa! Tên khốn này là súc sinh sao? Sao lại khỏe như vậy!

Sắc mặt Trương Dược đã đỏ như máu, lại không thể phản kháng lại.

Ánh mắt Đường Tụng hùng hổ dọa người, nói: “Anh thử làm nhảm lần nữa xem, dù sao bây giờ tôi cũng không có việc làm, có tin tôi đánh anh một trận, chúng ta cùng vào nhà giam

ngồi vài ngày không? Nhìn xem anh có thể làm tiếp cái công việc quản lý đầu tư kia không?”

Ánh mắt Trương Dược hơi lóe lên, cũng không dám nói tiếp.

Trương Dược đã xác nhận, đây là người mình không trêu nổi.

Tên ở trước mặt này to khỏe hơn mình nhiều, hơn nữa còn mang dáng vẻ đi chân trần không sợ mang giày, cực kỳ có lực uy hiếp.

Loại người trẻ tuổi này rất nóng tính, lại không quan tâm đến hậu quả, chẳng may đánh thật thì không xong.

Bạch Hiểu Manh hơi hồi phục tinh thần, trợn mắt nhìn Trương Dược: “Sao anh không biết xấu hổ như vậy, nói chuyện cũng ghê tởm như phun phân vậy.”

“Đường Tụng, anh đừng tức giận, đừng chấp loại người này, chúng ta ra kia chờ xe đi, cách loại thần kinh này xa một chút, không cần phạm tội vì loại người này.”

Bạch Hiểu Manh lòng như lửa đốt mà khuyên can, dù sao Đường Tụng cũng là vì mình nên mới chọc phải phiền toái này, thật sự làm to chuyện thì không tốt cho tất cả mọi người.

Đường Tụng nghe vậy thì thả Trương Dược ra, đang định nói gì đó thì lại bị bàn tay nhỏ nhắn của Bạch Hiểu Manh kéo đi.

Trương Dược then quá hóa giận, đứng thờ hờn hển, âm thầm nảy sinh lòng ác độc, nhất định phải trả thù lại.

Vừa rồi đúng là anh ta hơi e ngại, anh ta còn có tiền đồ tươi sáng, sự nghiệp đang thăng tiến, còn phải trả tiền nhà, không cần tranh chấp với một tên loser như vậy.

Chương 20: Làm quen quá trình giao hàng

Lúc này, một chiếc Audi màu trắng dừng lại ở ven đường, Đường Tụng kiểm tra biển số xe, là xe mình gọi, liền vẫy tay ra hiệu với đối phương.

Bạch Hiểu Manh kinh ngạc nói: “Đây là gọi xe riêng hạng sang? Không cần lãng phí tiền như vậy, gọi xe chung cũng được mà.”

Đường Tụng tiến lên mở cửa xe: “Hôm nay cô mời tôi ăn tiệc, tôi cũng không khách khí gì mà, nên không cần khách khí với tôi. Nhưng hôm nay có tên nào tàn kia ở đây, ăn cũng không ngon, hay là hôm khác lại ngồi nhé?”

“Được!”

Mặt Bạch Hiểu Manh hơi đỏ lên, trong ấn tượng của nàng, Đường Tụng là một người rất hay then thùng, sao lần này lại thay đổi nhiều như vậy.

“Vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

Bạch Hiểu Manh nói xong liền khom người ngồi vào xe.

“Tạm biệt!” Đường Tụng vẫy tay chào, trong lòng ít nhiều cũng có một ít không nỡ.

Xe vừa khởi động, nhưng lại dừng lại, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, để lộ ra gương mặt cười xinh đẹp: “Đường Tụng, đừng quên tìm công việc nha, vẫn phải nỗ lực kiếm tiền, bằng không thì làm sao lấy vợ, cố lên!”

Mắt thấy chiếc xe chậm rãi rời đi, Đường Tụng thu hồi ánh mắt, tâm lý không nén nổi cảm khái, đối phương đúng là khéo hiểu lòng người.

Quay đầu lại, liền nhìn thấy Trương Dực thò đầu ra từ trong xe của mình, nhìn chăm chăm vào Đường Tụng mà nói: “Hôm nay tạm thời không so đo với mày, chờ đấy!”

Sau khi bỏ lại một câu, tựa như sợ Đường Tụng đuổi theo, liền chạy như một làn khói.

Đường Tụng điều chỉnh tâm trạng, sau đó lái xe gần máy về dưới khu chung cư.

Hắn mở app thức ăn ngoài ra, ấn vào online, chọn khu vực đưa hàng thường trú.

Bắt đầu nỗ lực kiếm tiền thôi.

Bởi vì là lần đầu tiên, hắn điều chỉnh chỉ chọn đơn ở gần, số lượng đơn hàng cùng nhận một lúc là hai.

Như vậy thì không cần bận rộn đến rối loạn, mỗi lần chỉ cần đưa hai đơn, có thể làm quen toàn bộ quá trình.

Dựa vào tài liệu hắn điều tra được, người mới là không dành được quá nhiều đơn.

Nhưng nếu hệ thống đã ra nhiệm vụ như vậy, khẳng định sẽ giải quyết những vấn đề này.

Chỉ cần hắn quen thuộc với tuyến đường quá quá trình giao hàng, lại có thể lực dồi dào, hoàn thành nhiệm vụ là không khó.

Một lát sau liền có đơn hàng đầu tiên, may mắn là cửa hàng chỉ cách hắn 600 mét, điểm nhận hàng cũng chỉ cách 2 km.

Dựa vào bản đồ để đi đến nơi, báo đơn hàng, chờ cửa hàng làm đồ ăn.

Nhận đồ, bỏ vào hòm giữ nhiệt, bắt đầu giao hàng.

Bằng vào kỹ thuật lái xe cao siêu, hấn nhanh nhẹn xuyên qua các con đường chật chội.

Tiến vào khu chung cư, leo lên lầu năm, trả hàng.

Toàn bộ quá trình đều liền mạch lưu loát, để Đường Tụng an tâm hơn.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, có thể thuận lợi như vậy là tốt rồi.

Đơn thứ hai cũng rất nhanh, chỉ là khoảng cách hơi xa.

Khi nhận hai đơn cùng một lúc, tay chân hơi luống cuống một chút, nhưng cũng vẫn khá là thuận lợi.

Sau đó, Đường Tụng bắt đầu lựa chọn đơn hàng, chỉ chọn một ít nhà hàng hoặc là khu chung cư tương đối xa lạ, từ đó có thể làm quen với tuyến đường tốt hơn.

Dù sao hấn đi đưa thức ăn ngoài cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ.

Tám giờ tối, Đường Tụng trở về nhà thuê.

Bởi vì thời tiết nóng nực, toàn thân hấn đều là mồ hôi, sền sệt cực kỳ khó chịu. Nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, lại lấy một chai coca trong tủ lạnh ra uống.

Ừc ừc ừc!

Làm một hơi hết nửa chai.

Không thể không nói, đưa đồ ăn ngoài quả thực là vất vả hơn hấn tưởng tượng một chút.

Ngoại trừ bản đồ thỉnh thoảng chỉ sai đường, còn gặp phải các loại vấn đề như nhà hàng làm chậm, không gọi được cho khách hàng, hàng hóa có sai lầm, vân vân và mây mây.

Vẫn là phải tiếp tục học tập, nhìn xem các đại thần đưa thức ăn ngoài xử lý như thế nào, không thể vì một vấn đề nhỏ mà đình chỉ được, như vậy quá bị động.

Đường Tụng mở app đưa thức ăn ngoài ra, vào trung tâm cá nhân để kiểm tra lợi nhuận ngày hôm nay.

Ngoài trừ ăn cơm ra, hắn chạy tổng cộng hơn 6 tiếng, đơn hàng hàng là 24 đơn, bởi vì hắn chỉ làm thêm, cho nên nhận được hơi ít, tổng cộng được 114 đồng.

Nhưng tính theo x10 lần của nhiệm vụ, tổng cộng kiếm được 1140 đồng, kiếm mạnh rồi!

Mở bảng xếp hạng ra xem, top 10 trong ngày là 76 đơn.

Dù sao hôm nay cũng không phải cuối tuần, cuối tuần chỉ sợ phải vượt quá 90 đơn.

Ngày mai là thứ tư, có thể cân nhắc nhận ba đơn cùng một lúc, phát triển đến thứ bảy, có thể thử nhận bốn năm đơn cùng một lúc.

Nếu như gặp phải đơn hàng có vấn đề, cùng lắm thì tịw móc tiền túi ra là được, nhất định phải đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Đường Tụng nghĩ đến đây, liền thoải mái duỗi lưng một cái.

Mở máy tính theo thói quen, lại định vào game “Thần Hào ngày mai”, nhưng phát hiện nó đã biết mất từ bao giờ.

Đường Tụng âm thầm căng thẳng, liền tìm kiếm thùng rác và các file trên máy tính.

Nhưng không thấy chút dấu vết nào, thậm chí file lưu game và ảnh trong game cũng đã biết mất tăm.

Chương 21: Điều không chạy thoát

Đường Tụng không khỏi sinh ra một loại cảm giác thất vọng.

Hồi tưởng lại bốn năm qua, hầu như tất cả thời gian của mình đều dành cho cái game này.

Trước khi chơi game này, Đường Tụng cũng có nhiều sở thích khác, ví dụ như tiểu thuyết, game online, bóng rổ, truyện tranh, vân vân.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh, rất lâu rồi mình không tiếp xúc với những thứ này, loại trạng thái này hoàn toàn không giống với một sinh viên đại học bình thường.

Bốn năm trời trầm mê trong một game offline, điên cuồng cày cuốc một game offline.

Bạn học thì chơi LoL, PUBG, vương giả vinh diệu ..., mình cơ bản lại không chạm vào.

Ngoại trừ Liễu Bảo Nguyệt ra thì cũng không có bạn bè thân thiết nào.

Nhìn đồng hồ, Liễu Bảo Nguyệt cũng đã tan làm, liền mở Wechat gửi tin nhắn cho nàng: “Bảo Nguyệt, mỗi khi rảnh rồi bà thường làm gì?”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Ca hát, học tập, hoặc là chơi đùa với đồng nghiệp, thỉnh thoảng cũng sẽ đi dạo phố.”

“Ông thì sao? Không nghe nói ông có sở thích gì lúc học đại học cả, không chơi game, cũng không xem tiểu thuyết. Bây

giờ cũng tốt nghiệp rồi, có không gian riêng rồi, không phải mỗi ngày đều trốn ở nhà xem video không lành mạnh đó chứ?”

Đường Tụng hơi buồn bực: “Ai nói tôi không chơi game, không phải tôi đã đề cập với bà là tôi đang chơi một game offline sao? Hơn nữa video không lành mạnh là thế nào? Bà lại học xấu rồi!”

Liễu Bảo Nguyệt: “Đừng nói vớ vẩn, lịch sử trò chuyện vẫn còn kia, ông nói với tôi bao giờ? Tôi nhiều lần rủ ông đi chơi game, ông đều nói không rảnh.”

Đường Tụng nhú mày một cái, bắt đầu tìm kiếm lịch sử trò chuyện của hai người, quả thực là không tìm thấy chút tin tức nào của game ‘Thần Hào ngày mai’, nhưng mà hắn nhớ rõ, mình đã chia sẻ rất nhiều chuyện thú vị trong game này với Liễu Bảo Nguyệt, hơn nữa không chỉ một lần.

Liễu Bảo Nguyệt: “Tôi còn đến trường học của các ông, lén lút nghe ngóng về ông. Nghe bạn học ông nói, ông luôn xuất quỷ nhập thần, giống như ngày nào cũng rất bận, không có kết bạn với bạn khác giới, hơn nữa cứ đến ngày nghỉ lễ là ông lại chơi mất tích. Bọn họ cũng nghi ngờ nhà ông gặp khó khăn, thường xuyên đi làm thêm kiếm tiền.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Tôi thì lại nghĩ là ... có lẽ lần từ chối đó đã tổn thương ông, khiến cho ông trở nên hướng nội, không thể hưởng thụ cuộc sống đại học, vì vậy mà còn tự trách rất lâu, cũng không dám khuyên ông.”

Đường Tụng lập tức tỉnh ngộ, sự thật bây giờ là, hắn vẫn luôn lập nghiệp trong thời gian học đại học.

Không phải là hắn chơi game trong ký túc xá mỗi ngày, mà là vất vả làm việc, nói không chừng ngày nghỉ lễ còn đang họp hành gì đó với cao tầng của công ty kia.

Chắc hẳn phải là một người kinh tài tuyệt đỉnh nhưng lại rất khiêm tốn, như vậy tập đoàn Đường Tổng của hẳn cũng có dấu vết để lại theo trong thế giới này, mỗi một bước tiến của hẳn đều chắc chắn và vững vàng.

Hắn vẫn luôn phấn đấu mọi lúc mọi nơi.

Dốc hết tâm huyết vào tập đoàn, dâng hiến toàn bộ thời gian của mình vào những việc có ý nghĩa.

Hôm nay hẳn tự do về tài chính, thì trở về với cuộc sống giản dị, có thể xưng là không quên sơ tâm.

Đường Tụng cũng không ngờ mình là ‘thiên tài’ như thế thật.

Đường Tụng: “Haiz, không ngờ vẫn bị bà phát hiện. Từ sau khi bà từ chối tôi, tôi liền không còn là tôi nữa, luôn tự phong bố bản thân mình, quan hệ với bạn học cũng không tốt, không có hứng thú với bất cứ chuyện gì, cuối cùng còn không tìm nổi một người bạn gái, hôm nay tốt nghiệp rồi mà cuộc sống vẫn ảm đạm, bà phải chịu trách nhiệm với việc này.”

Liễu Bảo Nguyệt: “VẬY... vậy cùng lắm thì ông không cần trả lại 5000 đồng nữa.”

Đường Tụng: “Này này này, tôi là loại người đó sao? TIỀN chắc chắn là phải trả, cuối tuần này sẽ trả cho bà. Bây giờ đang nói chuyện tình cảm, bà phải chịu trách nhiệm khi đã tàn phá tình cảm của tôi.”

Liễu Bảo Nguyệt dừng lại một lát, rồi mới trả lời: “Được rồi... quay đầu tôi giới thiệu một chị em tốt cho ông được chưa?”

Đường Tụng: “Có cần nhắc làm bạn gái của tôi không? Tôi cảm thấy như vậy mới có thể an ủi vết thương của mình.”

Lần này, chờ một lúc lâu mà vẫn không thấy đối phương trả lời.

Đường Tụng cũng đã đoán được từ trước, đành thở dài rồi rời khỏi giao diện trò chuyện.

Mây năm nay, mỗi lần hấn dùng chuyện này để trêu ghẹo Liễu Bảo Nguyệt, thì đều chỉ nhận được yên lặng.

Phải biết, hai người nói rất nhiều chuyện, từ màu sắc đồ lót cho đến những đề tài như chu kỳ sinh lý mà cũng không cô kỵ, chỉ khi nào nói đến chuyện yêu đương thì nàng mới yên lặng, cũng không biết nghĩ thế nào.

Lúc này, Đường Tụng cũng không có tâm trạng thư giãn nữa, vẫn là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, phát triển bản thân mới là quan trọng.

Chỉ cần mình đủ ưu tú, như vậy Liễu Bảo Nguyệt hay Bạch Hiểu Manh đều không chạy thoát.

Chương 22: Nữ TikToker

Một khi có mục tiêu rõ ràng, mỗi một phần nỗ lực đều trở nên tràn đầy ý nghĩa.

Sáng sớm, Đường Tụng rời giường rất sớm, bắt đầu chạy bộ, tập luyện, ăn cơm, học tập.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ học tập ngày hôm nay, hần liền đi đổ xăng, sau đó ngựa không dừng vó, bắt đầu online nhận đơn.

Tám giờ tối, Đường Tụng giao xong đơn hàng cuối cùng.

Hần mở app ra xem chiến tích ngày hôm nay.

Ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi và ăn cơm, chạy tổng cộng tám tiếng, được tất cả 42 đơn.

Trong đó còn có hai đơn bị trừ tiền vì giao muộn.

Tổng kết lại, hôm nay nhận được 189 đồng, x10 chính là 1890 đồng.

Nice!

Hai ngày tiếp theo, Đường Tụng đã có nhiều kinh nghiệm hơn.

Gặp phải đơn hàng có vấn đề, liền tự bỏ tiền bổ sung, tất cả đều lấy số lượng đơn hàng là mục tiêu cao nhất.

Thái độ không quan tâm được mất, lại có thể năng siêu mạnh, khiến cho hần xông thẳng lên phía trước.

Đến thứ năm, số lượng đơn hàng đã lên 58 đơn, và 250 đồng.

Đến thứ sáu, số lượng đơn đã lên đến 70 đơn, nhận được 316 đồng. Xếp hạng top 20 trong ngày.

Tỉnh dậy, đã là thứ bảy ngày 27 tháng 8.

Hôm nay là ngày Đường Tụng hoàn thành nhiệm vụ, hẳn nhất định phải thành công và nhận thưởng.

8 giờ sáng, điện thoại di động đã đầy pin, xe cũng đầy xăng.

Tiểu Đường bắt đầu online nhận đơn.

Ánh nắng cuối hè và đầu thu, chiếu lên chiếc xe máy của Đường Tụng giữa dòng xe cộ.

Thời gian này có rất ít đơn, đại đa số dân văn phòng còn chưa tỉnh giấc.

Thỉnh thoảng sẽ có một đơn giao bữa sáng, Đường Tụng nhanh tay nhanh mắt, cướp được hết.

Có lẽ là hệ thống đã âm thầm động tay, chỉ cần có đơn hàng thích hợp ở chung quanh, Đường Tụng luôn có thể cướp được.

Quanh đây có vài hộ thường xuyên đặt thức ăn ngoài, hai ba ngày gần đây Đường Tụng đều giao hàng đến đó, bây giờ gặp mặt cũng có thể gọi tên.

Một giờ chiều, Đường Tụng rút chút thời gian để ăn một bữa cơm.

Nhìn xuống số lượng đơn hàng, 44 đơn, thành tích rất không tồi.

Bảy giờ tối, sắc trời đã tối dần, số lượng đơn hàng đã lên đến 80 đơn, xếp hạng top 7 trong ngày.

Đại cục đã định!

Chín giờ tối, liếc mắt nhìn app.

99 đơn, xếp hạng thứ 3 trong ngày, chỉ thiếu một đơn là đủ trăm.

Thời gian này đã có rất ít đơn, cơ bản là có thể tuyên bố hoàn thành nhiệm vụ, chờ 12 giờ là có thể kiểm kê chiến lợi phẩm.

Đường Tụng dừng xe ở sát đường, nhàn nhã uống ngụm nước, mái tóc ẩm ướt cũng từ từ khô ráo dưới gió đêm.

“Ngài có một đơn hàng mới, xin xử lý kịp thời!”

Âm thanh nhắc nhở vang lên.

Đường Tụng còn chưa kịp phản ứng, tay đã cướp đơn thành công, đây là phần xạ có điều kiện trong thời gian gần đây.

Đường Tụng vốn định tắt app vì đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ lại không thể làm gì khác hơn là xuất phát.

Đây là đơn thứ 100 trong ngày hôm nay, cũng coi như là ý nghĩa phi phạm, giao xong liền tắt app, trở về nhà nghỉ ngơi, mấy ngày hôm nay quá vất vả rồi.

Nhìn xuống đơn hàng, là một cửa hàng tiện lợi ở cách đây không xa, chỉ là điểm giao hàng có hơi xa, tại một vườn nông nghiệp trên đường Tây Môn.

Quanh vườn nông nghiệp vốn rất ít người, đặc biệt là thời gian này, con đường Tây Môn kia chỉ sợ còn không có một chiếc xe nào, chỉ nghĩ thôi đúng là có chút kinh khủng.

Nhưng Đường Tụng dầu gì cũng là người từng được hệ thống cường hóa thân thể, lại nghĩ đến nhiệm vụ và phần thưởng sắp được nhận, cảm giác hưng phấn để để áp chế tất cả.

Hắn vừa hát vừa đi đến điểm giao hàng.

Sau khi tiến vào đường Tây Môn, xe trên đường chột ít hơn rất nhiều, cũng may là đèn đường vẫn rất sáng.

Đường Tụng cũng trở nên cẩn thận hơn, trong đầu không nhin được mà bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cuối con đường này là bờ sông, cho nên chỉ có người đi tham quan vườn nông nghiệp mới đi qua.

Mà bây giờ vườn nông nghiệp đã đóng cửa, trên đường căn bản là không có người.

Đường Tụng đi theo chỉ dẫn, mơ hồ nhìn thấy hai cô gái đứng ở gần đó, bên cạnh còn có một chiếc xe máy màu trắng.

Hai cô gái nhìn thấy Đường Tụng thì vỗ tay: “Ồ đây, ở đây!”

Trong quá trình tiến lại gần, Đường Tụng cũng nhìn thấy rõ tướng mạo của hai cô gái, nội tâm cũng thả lỏng hơn.

Cô gái mặc áo thun màu trắng đứng ở phía trước cũng khá ổn, dáng người bình thường không có gì lạ, khuôn mặt thì nhìn khá ok.

Sau lưng nàng lại là một cô gái xinh đẹp đang nghiêng người dựa vào chiếc xe máy, một đôi chân cực dài, vài sợi tóc nhuộm màu khói rủ xuống trước ngực, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất lại cao ngạo lạnh lùng, rất có thần thái của một ngự tử.

Dáng người yêu kiều như ẩn như hiện dưới ánh đèn, quần bó màu đen phối hợp với áo lót hình chữ u màu trắng, để lộ ra đường cong từ eo xuống hông.

Đường Tụng dừng xe bên cạnh hai người, lấy gói hàng trong hòm giữ nhiệt ra: “Xin chào, là Trương Linh Linh đúng không?”

“Đúng rồi, anh vất vả rồi, tôi là Trương Linh Linh!”
Trương Linh Linh là cô gái bình thường kia, nàng nhận hàng rồi quan sát Đường Tụng một chút, lại gật đầu hài lòng nói: “Tôi thấy ở trên app, anh tên là Đường Tụng đúng không? Vậy tôi trực tiếp gọi tên anh nha.”

“Là thế này, chúng ta có chuyện cần nhờ anh một chút. Thật ra chúng tôi gọi đồ ăn ngoài là vì muốn tìm một người đến giúp đỡ. Anh yên tâm, không làm không công, sau khi làm xong tôi sẽ khen thưởng 50 đồng trên app, anh thấy được không?”

Chương 23: Quay chụp

Đường Tụng không đáp ứng ngay, mà cẩn thận hỏi: “Chuyện gì?”

Trương Linh Linh thoải mái nói: “Chúng tôi tính quay một video ngắn, vốn có một người hợp tác nhưng lại gặp chuyện không đến được, cho nên cần một người thay thế. Anh chỉ cần làm như bình thường là được, thậm chí còn không cần nói chuyện. À, đúng rồi, mỹ nữ phía sau chính là nhân vật chính, Thu Thu cũng coi như là một hot girl có tiếng ở Yến Thành này. Tài khoản Tik Tok cũng là Thu Thu, tôi là trợ lý của cô ấy.”

Đường Tụng lại nhìn Thu Thu ở phía sau, hần rất ít khi chơi Tik Tok, nên tự nhiên không nhận ra đối phương, hỏi: “Có thể nói quay video gì không?”

“Video rất đơn giản, anh đóng vai một người đi đường, Thu Thu đi xe máy lướt qua người anh, anh bị bóng lưng của cô ấy làm cho mê mẩn đến luống cuống, tốt nhất là lái xe loạng choạng để lộ ra vẻ kinh hoàng, sau đó liều mạng tăng tốc để đuổi theo Thu Thu.”

“Phía sau chủ yếu là cảnh quay của Thu Thu, anh chỉ là một vai phụ, đến khi đó tôi sẽ hướng dẫn cho, anh chỉ cần làm theo là được, không khó đâu.”

Nói xong, Trương Linh Linh lại nhìn chằm chằm vào gương mặt của Đường Tụng ở dưới lớp mũ bảo hiểm, vui vẻ nói: “Oa! Vừa rồi chỉ để ý đến dáng người, không ngờ anh cũng rất đẹp trai nha. Như vậy đi, sau khi chuyện thành công,

nếu anh có biểu hiện tốt, video có hiệu quả tốt, tôi sẽ cho anh wechat của Thu Thu.”

“Linh Linh, đừng đùa, muốn cho thì cho wechat của cậu đi!” Thu Thu đi qua, giọng nói và dung mạo đều rất ngự tử: “Lần này là do người bạn kia có chuyện nên không đến được, anh thấy thế này có được không, chúng tôi khen thưởng 100 đồng, cộng thêm đánh giá 5 sao.”

Trương Linh Linh gật đầu phụ họa: “Đúng nha đúng nha, đã đến giờ này rồi, dù sao anh cũng không nhận được đơn hàng nữa, coi như là kiếm thêm đi.”

Đường Tụng suy nghĩ một chút, bởi vì hệ thống sẽ x10, nên đây tương đương với 1000 đồng, quay một cái video ngắn vẫn là rất có lời.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là nữ chính rất xinh đẹp, căn bản là không muốn từ chối, hắn liền gật đầu nói: “Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu?”

Trương Linh Linh cười nói: “Vẫn là Thu Thu nhà chúng ta có sức hút, anh lái xe cùng tôi qua đây, khoảng thời gian này trên đường này không có xe, chúng ta trực tiếp quay chụp luôn, tôi sẽ nói cho anh biết chỗ đứng và góc độ.”

...

“Oa, kỹ thuật lái xe không tệ nha, như vậy mà không mất khống chế, quá mạnh!”

“Đáng người của anh rất ăn ảnh!”

“Hiệu quả cực tốt! Yêu yêu!”

“Góc độ này rất tốt, anh qua đây, chờ tôi quay Thu Thu.”

“Có thể nhanh hơn một chút không? Đáng là cái xe này hơi chậm, bằng không sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Quá trình quay chụp rất thuận lợi.

Dù sao Đường Tụng cũng không phải shipper chân chính, hẳn cũng từng học quay phim và biên tập.

Trong lúc quay chụp cũng đưa ra không ít ý nghĩa không tẻ, hơn nữa kỹ thuật lái xe của hắn rất tốt, phối hợp rất ăn ý, để Trương Linh Linh kêu to nhân tài.

Nhìn bóng dáng yêu kiều trên chiếc xe máy màu trắng, phối hợp với đủ loại động tác gợi cảm của Thu Thu, Đường Tụng ngồi ở ven đường chỉ cảm thấy cái mũi hơi ngứa.

Độc thân hơn 20 năm, đúng là không xem nổi.

Đang do dự có nên lấy điện thoại ra chụp vài tấm làm kỷ niệm không.

“Ba!” Trương Linh Linh búng tay một tay, còn cố ý cười trêu: “Đừng nhìn, người ta bây giờ đã là chị dâu!”

Đường Tụng cũng bật cười, hắn cũng hắn theo: “Chân tình giống như thảo nguyên...”

“Ha ha!” Trương Linh Linh vỗ vai Đường Tụng, tán dương: “Đường Tụng, anh hát không tẻ nha, tôi phát hiện con người anh rất toàn năng, làm người rất thú vị, làm việc cũng rất sắc bén, đi làm shipper đúng là khuấy tãi, anh hoàn toàn có thể thử những công việc khác.”

Đường Tụng đang định mở miệng, lại thấy Thu Thu đã tháo mũ bảo hiểm, đi về phía hai người, quần bó màu đen bao bọc lấy cặp đùi gợi cảm di chuyển qua lại, gợi cảm và mê người đến cực điểm.

Theo Thu Thu đến gần, một hương thơm cũng theo đó mà tới, khiến cho nội tâm mặt mũi của Đường Tụng cũng hơi loạn.

“Cảm ơn anh đã giúp đỡ, lát nữa anh kết bạn wechat với Linh Linh đi. Nếu video này có phản hồi không tệ, chúng ta có thể hợp tác thêm vài cái nữa, sẽ không tốn quá nhiều thời gian của anh.” Thu Thu vừa nói chuyện vừa rút một chiếc kẹo cao su đưa cho Đường Tụng.

Đường Tụng nhận kẹo, nhét vào miệng nhai, mùi vị chua chua ngọt ngọt của táo làm người ta vui vẻ: “Cảm ơn, hợp tác với cô cũng rất vui vẻ, có cơ hội thì lại gọi tôi là được, tôi bây giờ khá rảnh.”

Thu Thu gật đầu một cái, cũng không nói gì nữa, mà chỉ yên tĩnh đứng ở đó.

Bờ mông vênh cao và chiếc eo thon khiến cho Đường Tụng nhiệt huyết sôi trào.

Dáng người của Thu Thu cũng không gầy, mà khá cân xứng, chỗ cân gầy thì gầy, nơi cân béo thì béo.

“Ba!” Lại là một cái búng tay, Trương Linh Linh trêu ghẹo: “Vẫn còn nhìn trộm à!”

“Ha ha!” Đường Tụng cũng bật cười, hấn thấy Linh Linh này rất thú vị.

“Anh tuyệt đối là si mê Thu Thu nhà chúng tôi, trở về nhớ theo dõi Tik Tok nha, đảm bảo video trên đó đủ để anh nhìn.”

Chương 24: Phần thưởng đến tay

Đường Tụng cũng không phản bác, cũng không xấu hổ khi bị nói trúng.

Ai cũng có lòng thích cái đẹp, đôi mắt với một cô gái có dáng người và khí chất như Thu Thu, nhìn thêm vài lần cũng là bình thường.

Trương Linh Linh đặc ý nói: “Thu Thu mới vận hành tài khoản chưa được nửa năm, đã có hơn 200.000 fan. Video hôm nay rất tốt, hơn nữa chiếc xe máy vừa mua kia cũng rất hợp với Thu Thu, tôi cảm thấy lần này sẽ tăng rất nhiều fan.”

Vừa rồi, Đường Tụng vẫn luôn chú ý đến người ngồi trên xe, chứ không để ý đến chiếc xe nàng đi.

Quan sát lại thì đó là một chiếc xe máy màu trắng, vừa hay là mấy hôm trước đã có người ở đại lý xe giới thiệu với hắn.

“Là Ninja 400, giá sàn phải 55.000, bề ngoài rất cool, đẹp hơn xe của tôi nhiều. Quả thực là rất hợp với Thu Thu, chủ yếu là dáng đẹp, xe gì cũng hợp!”

Trương Linh Linh vỗ vai Đường Tụng, cười nói: “Không nhìn ra nha, anh cũng hiểu rất nhiều, mà miệng còn rất ngọt.”

“Nào nào, chúng ta kết bạn wechat, có thời gian tôi dẫn anh ra ngoài tăng kiến thức. Có thể kết bạn wechat với tôi, anh phải tranh thủ cười đi, có bao nhiêu người muốn xin wechat với tôi mà còn không được.”

“Vây thì đúng là vinh hạnh!” Đường Tụng sáng khoái kết bạn với nàng.

Tuy rằng hắn cũng rất muốn xin wechat của Thu Thu, nhưng nhìn dáng vẻ của đối phương, chỉ sợ nói ra cũng là tự rước lấy nhục.

Nghĩ đến cũng đúng, một ông anh shipper mới quen lại muốn xin wechat của một TikToker có hơn 200.000 fan hâm mộ, chẳng phải là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga sao.

Trương Linh Linh lại phàn nàn: “Lần trước quay video đều phải mượn xe bạn học, gần đây tài khoản có khởi sắc mới có tiền mua xe. Chiếc xe này đã móc hết vốn liếng của chúng tôi, sau này mỗi ngày đều phải ăn cơm trong nhà ăn của trường.”

Đường Tụng hơi kinh ngạc: “Hai người vẫn học đại học à?”

“Đúng nha! Hai chúng tôi đều là sinh viên năm tư của đại học sư phạm Yên Thành, còn một năm mới tốt nghiệp. Bây giờ tìm việc rất khó nha, tôi liền khuyến khích Thu Thu làm TikToker, ai bảo Thu Thu xinh đẹp như vậy, hì hì!”

Đường Tụng nhìn nhìn Đường Tụng, lại chỉ vào chiếc xe của hắn: “Chiếc xe này của anh thật đáng yêu, chỉ là mã lực hơi thấp. Vừa rồi chở tôi mà còn sắp không chạy nổi, cố gắng để dành đi, nói không chừng sau này cũng có thể mua một chiếc xe tốt, đến khi đó chở bạn gái ra ngoài cũng không mất thể diện.”

Đường Tụng cười một tiếng, cũng không giải thích nhiều: “Được, lần sau sẽ đổi, đến khi đó chở cô ra ngoài chơi, để cô cảm nhận thế nào là quá nhanh quá nguy hiểm. Đến khi đó đừng nói là quá nhanh không chịu nổi nhé.”

Trương Linh Linh lại bật cười, nói: “Anh cũng đừng chỉ nói miệng nha, nếu anh có thể mua một chiếc xe như vậy, tôi

sẽ cho anh cơ hội chở tôi đi chơi. Nhưng phải xem anh có bản lĩnh để một đại mỹ nữ như tôi ngồi ở sau xe hay không nha.”

Đường Tụng suýt cười thành tiếng, tính cách của Đường Tụng đúng là không tệ, nói chuyện cũng rất thú vị, còn dám lấy bản thân ra đùa.

Nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ.

Trương Linh Linh liền vội vàng mở miệng: “Đã muộn lắm rồi, chúng tôi phải về trường, cũng may là chưa khai giảng, bằng không thì không về được ký túc xá rồi.”

“Vậy thì bye bye, lần sau có cơ hội lại hợp tác.”

“Bye bye.”

“Bye bye!”

Đường Tụng đưa mắt nhìn hai người rời đi, lại mở bảng xếp hạng ra xem.

Vẫn là top 3, top 10 là 86 đơn, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Trở về chỗ ở, Đường Tụng dựa vào ghế, lẳng lặng chờ đến 12 giờ.

Trong game, phần thưởng của nhiệm vụ giới hạn thời gian rất phong phú, không biết lần này sẽ có niềm vui bất ngờ gì đây.

Theo thời gian càng ngày càng gần, trái tim nhỏ của Đường Tụng cũng đập thành thịch, nhịp tim tuyệt đối vượt qua 120, hần không nhận được mà lâu bầu.

“Sao mới 11:30 , thời gian trôi qua chậm thế.”

“Còn một phút cuối cùng! Sắp rồi! Sắp rồi!”

“3...2...1!”

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ đã hoàn thành, đang thanh toán phần thưởng...”

“Phần thưởng 1: x10 tiền mặt, tổng cộng là 14.290 đồng, đã cấp cho.”

“Phần thưởng 2: Một gói quà ngẫu nhiên, đã cấp cho.”

Ngay sau đó, Đường Tụng liền nghe thấy âm thanh ‘Tinh tinh’, hắn vội vàng mở app ngân hàng ra xem, số dư đã biến thành 15.450 đồng.

A! Lần đầu tiên có hơn mười ngàn trong ngân hàng!

Giai đoạn này, hấn thiếu nhất chính là tiền, hệ thống thưởng một khoản lớn, làm cho Đường Tụng cảm nhận được cảm giác an toàn, tâm lý ảm áp lại thoải mái.

Lại mở giao diện của hệ thống, trong cột vật phẩm đã có thêm một gói quà đang tỏa sáng, mang theo mong đợi và thấp thỏm, Đường Tụng xoa xoa đôi bàn tay, lập tức mở ‘gói quà ngẫu nhiên’ này.

“Bạn nhận được một chiếc BMW S1000rr, mời cầm thẻ căn cước đến đại lý xe Hằng Đạt để nhận xe.”

“Bạn nhận được sức chịu đựng + 1!”

“Bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ tạo phó bản’.”

“Bạn nhận được 200.000 tiền ảo.”

Chương 25: Hoàn trả 50 lần

Gói quà này còn phong phú hơn cả Đường Tụng nghĩ, tuyệt đối có thể gọi là nhân phẩm bộc phát.

Xe mô tô BMW trị giá hơn 300.000, cũng chính là cái xe mà Đường Tụng đã nhìn trúng, xem ra hệ thống cũng cân nhắc đến sở thích của hắn.

Sau đó là sức chịu đựng + 1, Đường Tụng cảm nhận một lát, dường như không khác gì cả, hẳn là thể hiện ở trên thể năng.

Thứ quý giá nhất chính là ‘thẻ tạo phó bản’.

Đường Tụng cũng không xa lạ gì với cái đạo cụ này.

Trong game, nó có thể thành lập phó bản.

Sau khi người chơi tiến vào phó bản, sẽ căn cứ theo nội dung và hướng đi, sản sinh ra nhiệm vụ và phần thưởng tương ứng.

Sau khi hoàn thành phó bản, sẽ dựa vào tiến độ hoàn thành và đánh giá tổng hợp, đánh giá càng cao thì phần thưởng càng phong phú.

Nhưng phải cẩn thận khi dùng cái đạo cụ này, ít nhất cũng phải chờ hắn có tài phú nhất định mới có thể sử dụng. Bởi vì trong phó bản có rất nhiều nhiệm vụ loại tiêu phí, ví dụ như tiêu bao nhiêu tiền cho Trương Tam, tặng món quà nào đó cho Lý Tứ, vân vân và mây mây.

Tiến độ hoàn thành phó bản gắn liền với số tiền tiêu phí, tiêu càng nhiều tiền, phần thưởng càng phong phú.

Mở bảng thông tin.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 185 cm, cân nặng: 72 kg.

Trí lực: 70, sức chịu đựng: 65, nhanh nhẹn: 65.

Kỹ năng: điều khiển xe gắn máy.

Danh xưng: Tự do đón xe.

Đạo cụ: Thẻ tạo phó bản.

Mị lực: 50.

Số dư: 15.450.

Khoan đã? Hình như có chỗ nào không đúng lắm!

Lại nhìn một lần, đầu xanh!

Sao chiều cao lại tăng thêm 2 cm rồi?

Từ nay về sau, mình cũng là đại soái ca cao 185!

Sức chịu đựng tăng 5 điểm, nhanh nhẹn tăng 5 điểm, mị lực cũng tăng 5 điểm.

Mấy ngày không chú ý đến những số liệu này, còn đánh giá thấp hiệu quả của bao con nhộng kia.

Vốn cho là chỉ một lần, không ngờ lại là ưu hóa liên tục trong một thời gian.

Mấy ngày làm việc vất vả, cũng khiến thuốc phát huy tác dụng tốt hơn.

Những thứ này có thể còn quý giá hơn cả các gói quà kia.

Sau đó chính là cố gắng dành dụm, góp đủ tiền để mở phó bản đầu tiên.

Đúng lúc này, một âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, bạn đã kích phát nhiệm vụ mới ‘chia sẻ thú vui’, mời kiểm tra.”

“Nội dung nhiệm vụ: Mời chia sẻ tin tức tốt ‘top 3 bảng xếp hạng hàng ngày’ lên một trong những nền tảng mạng xã hội.”

“Phần thưởng: Hoàn trả bằng tiền mặt gấp bội số lượng Like và chia sẻ nhận được, vòng bạn bè wechat (1000 lần), FB (500 lần), Weibo (100 lần), TikTok (50 lần).”

“Chú thích: Nội dung chia sẻ nhất định phải liên quan đến thức ngoài, nhất định phải có ảnh bảng xếp hạng, không cho phép dùng bất kỳ thủ đoạn gian lận nào để thu được số lượng Like.”

Thình thịch!

Tiếng tim đập vang vọng bên tai.

Khi vừa nhìn thấy nhiệm vụ này Đường Tụng đã biết mình phát tài!

Lúc này, hắn chỉ muốn kêu lên một câu: “Hệ thống ba ba, mời làm mạnh hơn một chút, ta chịu nổi.”

Hệ thống rút cuộc cũng nhìn thấu bản chất của hắn, hiểu được nhu cầu dung tục của hắn, thế là đập thẳng vào mặt hắn một nhiệm vụ tiền tài.

Lại còn là một nhiệm vụ không hạn chế thời gian.

Nói cách khác, chỉ cần còn có người like, còn có người chia sẻ, thì hắn sẽ có thể nhận được rất nhiều, rất rất nhiều tiền thưởng.

Nếu mà chia sẻ trong vòng bạn bè, wechat của Đường Tụng chỉ có hơn 100 người, không đến một phần ba người like và bình luận lẫn nhau.

Nói cách khác, kết quả tốt nhất là được hơn 30.000 tiền thưởng, không có lợi, trực tiếp pass.

FB và Weibo tuy cũng có chơi, nhưng căn bản là không có fan.

Huông chi dù có dùng tiền quảng cáo, thì cái đề tài shipper này cũng không có lượng chú ý trên hai nền tảng đó, trực tiếp pass.

Thích hợp nhất chính là TikTok, với tư cách là nền tảng video ngắn có lưu lượng lớn nhất bây giờ, người sử dụng phong phú hơn FB và Weibo rất nhiều, nói cách khác là có thể dễ dàng lan truyền đến những người cảm thấy hứng thú với nó hơn.

Chỉ cần làm video đẹp một chút, lại tiến hành quảng cáo thích hợp, là sẽ có hiệu quả không tệ.

Nếu may mắn, 20.000 like là rất có hi vọng, đây chính là 1.000.000 tiền thưởng đấy, mua phòng tại Yên Thành cũng được.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng càng ngày càng phấn khởi, kích động đến mức đi qua đi lại trong phòng, bắt đầu suy nghĩ cách hành động.

Nếu chỉ là một cái ảnh cộng thêm nhạc nền, khẳng định sẽ không có hiệu quả gì.

Cho nên, đầu tiên phải làm phong phú nội dung trước.

Đáng tiếc là hệ thống yêu cầu phải chia sẻ thứ có liên quan đến đưa thức ngoài, nếu như không hạn chế đề tài, hẳn có thể quay chụp một số đề tài mang đến tranh luận, số lượng like và chia sẻ sẽ tăng rất nhanh, thực hiện giấc mơ một đêm chột giàu.

Ví dụ như những video biến hình đang hot gần đây, với bề ngoài của mình bây giờ, lại tìm một team quay chụp chuyên nghiệp, cộng thêm công cụ làm đẹp trên app, nói không chừng còn có thể làm ra một video có hơn 100.000 lượt like.

Cũng có thể copy một ít video máu chó ở trên mạng, tìm mấy diễn viên quay chụp lại, mặc dù cái này rất không biết xấu hổ, nhưng cũng là một đề tài rất hấp dẫn người xem.

Đáng tiếc là hệ thống đã chặn đứng tất cả.

Chương 26: Hợp tác

Lưu lượng! Máu chốt vẫn là lưu lượng!

Nếu như mình là một nhân vật nổi tiếng, hoặc là một TikToker có tiếng như Thu Thu thì cũng không cần rầu rĩ.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng lại vỗ đầu một cái.

Mình hoàn toàn có thể dẫn dắt lưu lượng qua nha!

Nếu đề tài shipper không hấp dẫn, vậy mình dứt khoát quay chụp một số video khác, tích góp lượng fan, biến tướng dẫn dắt lưu lượng đến video nhiệm vụ kia.

Gần đây mình sẽ xuất hiện trong video của Thu Thu, hoàn toàn có thể nhờ vào đó để chế tạo một ít đề tài, dẫn một ít fan của nàng qua chỗ mình.

Còn có chiếc xe BMW S1000rr kia nữa, chiếc xe này cũng thu hút được không ít người, chỉ cần làm video hơi khá một chút, cũng không cần lo không có lưu lượng.

Tiền thưởng x 50 lần khiến cho Đường Tụng kích động đến khó có thể tự kiềm chế, bắt đầu liều mạng suy nghĩ.

Nếu muốn phát triển đề tài shipper, như vậy có thể quay chụp một số video đưa đồ ăn, và phong cảnh ven đường.

Tốt nhất là lái BMW đi ship, rồi lại tìm những hot girl mạng như Thu Thu để phối hợp tuyên truyền.

Ví dụ như đề cho Thu Thu @ Đường Tụng trong phần giới thiệu tóm tắt và bình luận, giới thiệu ông anh shipper xuất hiện trong video, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn là mình tự quảng bá.

Tuy nhiên, dù sao mới gặp mặt một lần, Thu Thu chưa chắc đã sẽ đồng ý.

Trước tiên hỏi trợ lý của nàng là Trương Linh Linh xem sao, coi như mất thêm ít tiền cũng được, tốt nhất là có thể hợp tác vài cái video.

Mở app TikTok, tìm kiếm Thu Thu một lúc.

Dựa vào lượng fan và ảnh chân dung, Đường Tụng đã tìm thấy tài khoản của nàng.

Tiến vào trang chính, số lượng fan bây giờ là 257.000.

Khuôn mặt và dáng người của Thu Thu thì không cần phải bàn rồi, hầu như mỗi một video đều có hơn 10.000 lượt like và chia sẻ, video du lịch bằng xe đạp còn có hơn 300.000 lượt like.

Đường Tụng nhìn mà hâm mộ, nhất định phải nghĩ biện pháp ôm cái đùi vừa trắng vừa dài này.

Ý nghĩ từ từ rõ ràng, nội tâm của Đường Tụng cũng bình tĩnh lại, chẳng biết ngủ say từ bao giờ.

...

Sáng ngày hôm sau, Đường Tụng bị bạn đại học là Lộ Tử Khoan gọi điện đánh thức.

“Đường Tụng, tìm việc thế nào rồi?”

Đường Tụng ngáp một cái: “Còn chưa bắt đầu!”

Lộ Tử Khoan: “Trưa nay ra ngoài tụ tập đi, tôi lại gọi mấy người đang làm ở Yên Thành, chúng ta đến quán nướng đối diện trường học ăn một bữa, đến khi đó hỏi xem công ty của ai còn tuyển người, thì hỏi giúp ông một câu.”

Nghĩ đến nhiệm vụ mới của mình, Đường Tụng liền từ chối: “Hôm nay có việc rồi, mọi người cứ đi đi, lần sau nhất

định sẽ đến.”

Lộ Tử Khoan mất hứng: “Lại dùng bài này, lần trước ông cũng nói là lần sau nhất định đến. Đã nghỉ việc rồi thì còn có việc gì?”

“Ăn bữa cơm cũng chỉ hai tiếng là cùng, đừng nói nhiều, tôi bao ông. Hi hi, nói cho ông một tin bí mật, hôm nay đại mỹ nữ Điền Hàm cũng sẽ đi nha.”

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng: “Được rồi!”

Lộ Tử Khoan nhắc nhở lần nữa: “Nhớ là 12 giờ, đừng đến muộn!”

Đường Tụng cúp điện thoại, nhìn thời gian thấy mới 9 giờ sáng, hắn cũng không ngủ nữa.

Tiệm ăn sáng dưới nhà.

Đường Tụng ăn bánh bao, đồng thời gửi tin nhắn cho Trương Linh Linh: “Linh Linh, chào buổi sáng, các cô định up video hôm qua vào lúc nào?”

Cơm nước xong xuôi, trở về phòng, vẫn không thấy đôi phương trả lời. Đường Tụng dứt khoát lấy một quyển sách ra, bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ học tập ngày hôm nay.

Mặc dù có chút tiền trong ngân hàng, nhưng không thể bỏ phụ cấp mỗi ngày được, góp gió thành bão mà.

Tinh!

Điện thoại di động vang lên.

Trương Linh Linh: “Hôm nay mới bắt đầu biên tập, đại khái phải hết thứ ba! Muốn nhìn mình trên video rồi à?”

Đường Tụng thở phào nhẹ nhõm, còn có hai ngày, vẫn đủ thời gian.

Sau đó chính là làm thế nào để thuyết phục đối phương.

Hắn suy nghĩ một chút, cân nhắc lời nói: “Tôi cũng đang muốn mở một tài khoản TikTok, muốn nhờ Thu Thu @ quảng bá một chút, các cô làm quảng cáo bao nhiêu tiền một tin?”

Trương Linh Linh yên lặng một lát rồi mới trả lời: “Đường Tụng, làm video ngắn tuy kiếm tiền, nhưng mà phải có đặc sắc của riêng mình, ví dụ như Thu Thu chính là dựa vào khuôn mặt và dáng người. Với dáng người của Thu Thu, chỉ cần đứng yên một chỗ cũng đã có fan rồi.”

Trương Linh Linh: “Anh không nên nhìn thấy chúng tôi kiếm được tiền mà liền lao đầu vào, muốn làm cái này cũng không dễ, ít nhất cũng khó hơn là làm shipper. Thu nhập chủ yếu của chúng tôi bây giờ là nhận khen thưởng khi livestream, 300.000 fan là không thể dựa vào quảng cáo để kiếm tiền.”

Trương Linh Linh: “Anh kiếm tiền cũng không dễ, hà tất phải lãng phí tiền bạc của mình.”

Đường Tụng cũng bắt đầu dĩ, hắn cũng không thể nói thật được, đành nhắm mắt nói bừa: “Linh Linh, tôi vẫn muốn thử một lần, hi vọng cô có thể giúp tôi một tay, tốt nhất là đưa bình luận @ tôi lên cao nhất, các cô cũng có nghiệp vụ này đúng không, vậy ra giá đi.”

Trương Linh Linh: “Được rồi, nếu anh quyết tâm thử một lần, vậy thì chờ một lát, tôi cần phải thương lượng với Thu Thu.”

“Vất vả rồi, tôi chờ tin tốt của cô!”

Đường Tụng để điện thoại xuống, lại tiếp tục tiến vào trạng thái học tập.

Chương 27: Tớ rất tự tin

Đại học sư phạm Yên Thành, phòng 202 ký túc xá nữ.

Trương Linh Linh thở dài, bất đắc dĩ đứng lên.

Lập tức nhìn thấy Thu Thu đang tập yoga, dáng người trước lò sau vênh vực kỳ nóng bỏng, gương mặt xinh đẹp cực kỳ quyến rũ.

Lại cúi đầu nhìn bản thân mình, bình thường không có gì lạ.

Trương Linh Linh lại thở dài một hơi, người với người quả nhiên là không thể so sánh.

Thu Thu mang theo tiếu thờ dõc: “Sáng sớm đã thờ dài cái gì?”

“Còn nhớ Đường Tụng ngày hôm qua không?” Trương Linh Linh nói với Thu Thu: “Anh ta biết chúng ta quay video ngắn có thể kiếm tiền, bây giờ cũng muốn làm. Vừa mới hỏi là có thể quảng bá cho tài khoản của anh ta không, còn hỏi bao nhiêu tiền. Cũng không biết anh ta nghĩ thế nào nữa, nếu đơn giản như vậy thì tớ cũng làm rồi.”

Thu Thu vòng hai tay về sau, bàn tay nắm lấy bắp chân trái, thân thể cong vút.

Lại thờ gấp nói: “Chẳng trách ngày hôm qua lại nhiệt tình như vậy, thì ra là có mưu đồ khác. Nhưng cũng không thành vấn đề, dù sao cũng không quan hệ gì với bọn mình, cậu cứ báo giá thị trường là được.”

Trương Linh Linh gật đầu: “Được rồi, vậy cứ theo giá thị trường, 3000 một tin đúng không? Nhưng anh ta chỉ là một

shipper, nói không chừng nghe thấy giá tiền này liền bỏ cuộc.”

Thu Thu dừng lại, đứng dậy lau mồ hôi, suy tư một lát rồi nói: “Đây không phải là giới thiệu cửa hàng, chỉ là một bình luận đơn giản, thu 2000 thôi!”

“Moa, Thu Thu, cậu thật là tốt!” Trương Linh Linh tiến lên ôm chặt thu thu, lại cọ mặt vào ngực đối phương: “Dáng người lại đẹp như vậy, mỗi ngày đi với cậu, tớ thẳng cũng thành cong.”

“Đúng rồi! Hôm nay Vương Vân Phong có liên hệ với cậu không? Ngày hôm qua đã hẹn đi quay video với chúng ta, gần đến giờ lại nói có việc. Hừ! Tớ không hiểu vì sao lại có người thờ ơ trước sự theo đuổi của cậu, tên đó không phải là gay chứ?”

Thu Thu vỗ vỗ bờ hông nhỏ vênh cao của Vương Vân Phong, trách cứ nói: “Đừng nói nhảm, ngày hôm qua trong nhà Vương Vân Phong có việc gấp, không phải cố ý. Lại nói tớ cũng chỉ có thiện cảm với Vương Vân Phong thôi, còn chưa đến trình độ theo đuổi.”

Trương Linh Linh lườm Thu Thu một cái, tức giận nói: “Cậu chính là thềm gương mặt của người ta, thấy Vương Vân Phong đẹp trai liền dính vào, trong album ảnh cũng toàn là ảnh của người ta. Ai đó đúng là chết vì mạnh miệng, biết người ta thích xe mô tô liền bắt đầu làm video lái mô tô, người ta thích nhuộm tóc cũng nhuộm theo, đừng cho là mình không biết tâm tư của cậu.”

“Ai ui... Dừng lại, dừng lại, đừng cù nữa... Được rồi, không nói nữa, có người then quá hóa giận rồi.”

“Tớ trở về trả lời Đường Tụng đã, lại nói, Đường Tụng người ta cũng là một soái ca nha, tuy rằng phương diện khác hơi kém một chút, nhưng còn đẹp trai hơn. Lần trước quay

video, tớ ngồi sau sờ trộm một cái, cơ bụng kia cứ phải gọi là very good, có cần nhắc đến người ta hay không?”

Thu Thu trợn mắt nhìn nàng một cái, ra vẻ giận dữ: “Anh ta tốt như vậy, sao cậu không giữ cho mình đi! Ngày mai liền đi ship với người ta luôn, đến khi đó hai người phu xướng phụ tùy, cất cánh cùng bay, vừa hay tài khoản của chúng ta bắt đầu kiếm tiền, tớ cũng không cần chia cho cậu nữa.”

Trương Linh Linh lập tức nhận sai: “Thu Thu, tớ sai rồi, đừng giận nữa, trưa hôm nay ăn cơm xong chúng ta đi xem phim nhé?”

Thu Thu nở nụ cười nói: “Chiều nay mình đi mua xe mô tô với Vương Vân Phong rồi, để ngày mai đi, Linh Linh, cậu ở nhà biên tập video, không được lười biếng nha.”

Trương Linh Linh hơi nghi ngờ: “Tên đó có một chiếc xe mô tô rồi mà? Tại sao còn mua?”

“Mua làm quà sinh nhật cho em họ.”

“Cái gì? Sinh nhật em họ mà cũng tặng xe? Hào phóng như vậy sao không thấy tặng quà cho cậu?”

Trương Linh Linh lại nghiêng rằng, bất mãn nói: “Nếu mình xinh đẹp như cậu, khẳng định là ngày ngày nhận ta, ‘liếm cầu’ và lớp xe dự phòng phải xếp quanh trường. Mà cậu cũng phải cẩn thận, bên cạnh Vương Vân Phong có rất nhiều ‘liếm cầu’, nếu hai người các cậu đến với nhau thật, sau này sẽ không thiếu tình huống máu chó như phim truyền hình cung đấu đâu.”

Thu Thu không thêm đề ý: “Tớ rất tự tin với bản thân.”

Lúc này, Trương Linh Linh vừa trả lời Đường Tụng xong, lập tức vỗ vỗ đầu của mình nói: “Đầu óc rơi vào yêu đương thật là đáng sợ! Ngày hôm qua bị người ta bỏ rơi, cả đêm đều

khó chịu, hôm nay người ta vừa nói vài câu, lại vui vẻ như vậy rồi!”

“Mình thích!”

Thu Thu tiếp tục tập yoga, trên mặt mang theo nụ cười không thể che giấu.

Trương Linh Linh vội vàng nói: “Này này này! Tỉnh lại đi, cậu chính là Thu Thu, là ngôi sao của tương lai đó! Kỳ nghỉ hè này, số lượng fan của chúng ta đã tăng gấp bốn lần, cậu biết điều này có nghĩa là gì không? Sau này cậu không phải sinh viên đại học bình thường nữa, cậu phải kéo phong cách của mình lên, cậu có tư cách để cho đám con trai kia xoay quanh mình.”

Thu Thu không trả lời, tiếp tục tập yoga của mình.

Trương Linh Linh lại thở dài, không biết đang âm thầm oán trách cái gì.

Chương 28: Liên hoan

Sau khi nhận được câu trả lời của Trương Linh Linh, Đường Tụng cũng thở phào một hơi.

Rất tốt! Bước đầu tiên rất thuận lợi.

Để tỏ thành ý, Đường Tụng trực tiếp chuyển 2000 phí quảng bá cho nàng luôn.

Sau khi nhận được tiền, Trương Linh Linh trả lời: “Rất hào phóng nha, nếu anh đã thoải mái như vậy, bên chúng tôi cũng sẽ không để anh thất vọng.”

Đường Tụng: “Được, cảm tạ Linh Linh giúp đỡ, chờ xong việc liền mời cô và Thu Thu ăn tiệc.”

Trương Linh Linh: “Ha ha, Thu Thu có lẽ sẽ không đi, nhưng tôi nhất định sẽ đi ăn của anh, chuẩn bị sẵn tiền đi!”

Đường Tụng: “Đúng rồi, Thu Thu livestream vào khoảng giờ nào?”

Trương Linh Linh: “Khoảng 20 giờ mỗi tối, thế nào, muốn vào cổ động à?”

Đường Tụng: “Mọi người đều là đồng bạn hợp tác, khẳng định phải cổ động rồi, đến khi đó tôi sẽ khen thưởng cho các cô.”

Trương Linh Linh: “Ha ha, được, hoan nghênh hoan nghênh, khen thưởng vài cái trái tim là được.”

Đường Tụng: Mọi mắt mong chờ.jpg

Hợp tác với Thu Thu chỉ tốn 2000, rẻ hơn dự đoán.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ học tập ngày hôm nay, số dư trong thẻ là 13.800, Đường Tụng liền trả tiền cho Liễu Bảo Nguyệt.

Không biết vì sao, Đường Tụng cảm thấy rất không thoải mái khi nợ tiền nàng.

Sau khi chuyển 5000 qua, Đường Tụng nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ tụ tập.

Hắn liền mở app rồi gọi một chiếc xe sang trọng.

Từ chỗ ở đến Yến Khách Lâu đối diện học viện khoa học kỹ thuật Yến Thành, toàn bộ hành trình 10 km, dự tính là 120 đồng.

Thật mẹ nó đắt, gấp 4 lần xe bình thường!

Nhưng bởi vì có danh hiệu, nên Đường Tụng tự nhiên chọn tốt nhất.

Rất nhanh, tài xế đã gọi điện thoại đến, xác nhận địa điểm lên xe và thời gian với Đường Tụng.

Bởi vì đi gặp bạn học, Đường Tụng thay một bộ quần áo bình thường mới mua trên mạng.

Đứng trước gương sửa sang lại kiểu tóc.

Tóc hơi dài, hơn nữa cũng không ra dáng gì, có vẻ hơi lộn xộn.

Cần phải đi cắt tóc, bằng không thì không xứng với khuôn mặt đẹp trai này rồi.

Đúng lúc này, tài xế đã gọi điện đến.

Đường Tụng vội vàng thu dọn đồ đạc xuất phát, đi xuống dưới nhà, liền nhìn thấy một chiếc Audi màu đen đang dừng ở ven đường.

Tài xế mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt vôi vàng xuống xe, sau khi xác nhận số điện thoại, rất lễ phép mở cửa xe giúp Đường Tụng.

“Tiên sinh, chào ngài, tôi là nhân viên phục vụ của ngài, mời lên xe.”

Lần đầu được hưởng thụ loại phục vụ này, Đường Tụng có hơi mất tự nhiên.

Tài xế lại nhắc nhở: “Tiên sinh, chúng ta sắp xuất phát, hành trình dài 10.2 km, dự tính cần 19 phút, xin ngài thắt dây an toàn. Chúng ta lập tức xuất phát ngay, ngài cần điều chỉnh điều hòa hoặc âm nhạc thì có thể nhắc tôi bất cứ lúc nào.”

“Được, cảm ơn.”

Ngồi trên ghế da cao cấp, không gian phía sau cực kỳ rộng rãi thoải mái, bên cạnh còn có tủ lạnh, phục vụ đồ uống lạnh và ăn nhẹ miễn phí.

Trong xe rất sạch sẽ, lại có một mùi thơm thoang thoảng bao phủ chóp mũi.

Đất cũng có đạo lý của đất, Đường Tụng bắt đầu hiểu vì sao đám đại gia kia lại chịu bỏ tiền mua phục vụ.

Tự do đón xe thật sang khoái, chơi miễn phí thật sang khoái.

...

Yên Khách Lâu nằm ở phó đối diện học viện khoa học kỹ thuật, tổng cộng có 3 tầng, mỗi tầng đều hơn 300 mét vuông.

Cửa hàng này chủ yếu kinh doanh vịt quay, đồ xào. Nhà hàng đi theo phong cách đơn giản và hiện đại, hơn nữa còn rất sạch sẽ, phục vụ nhiệt tình, rất được giới trẻ yêu thích.

Nhưng bởi vì giá cả hơi đắt so với mặt bằng trung, nên đại đa số học sinh sinh viên đều không nỡ đến nơi này.

Trong phòng 308, Lộ Tử Khoan, Lưu Thiên Hào và năm sáu người đang ngồi trò chuyện.

Đề tài lại là Lưu Thiên Hào, nhưng nhân vật chính của buổi liên hoan này lại là Đồng Ngọc Ngôn.

Nói chính xác hơn thì là Lưu Thiên Hào vì mời nàng ra ăn cơm, nên bắt buộc dĩ phải kéo theo một đám bạn học.

Bốn năm đại học, Đồng Ngọc Ngôn vẫn luôn được công nhận là hoa khôi của khoa.

Sau khi tốt nghiệp, nàng có vẻ thành thực hơn, trên người mặc áo lụa trắng, bên dưới là một chiến quần ống rộng màu lam, khí chất ưu nhã của thành phần trí thức khiến người ta động lòng, một cái nhăn mày một tiếng cười đều tràn đầy ý vị.

“Đường Tụng còn chưa đến à?” Trầm Lập Siêu nhìn đồng hồ đeo tay: “Sắp 12 giờ rồi, tên này đúng là phải chờ sát giờ mới đến.”

Lộ Tử Khoan nói: “Vừa hỏi rồi, 5 phút nữa là đến.”

Trầm Lập Siêu phàn nàn: “Được rồi, hôm nay Thiên Hào mời khách, chúng ta đều đến sớm, Đường Tụng này lại lè mà lè mè.”

Vương Yến Yến đang lôi kéo Đồng Ngọc Ngôn trò chuyện, nghe vậy lại bĩu môi nói: “Từ khi đi học đã thế rồi. Lúc trước gọi Đường Tụng, Đường Tụng cũng không đi, bây giờ lại thất nghiệp, khẳng định là càng không muốn nhìn thấy chúng ta.”

Lộ Tử Khoan vội vàng giảng hòa: “Hoàn cảnh kinh tế bây giờ rất kém, rất nhiều công ty đều cắt giảm biên chế, hệ máy tính chúng ta muốn tìm việc cũng quá khó khăn.”

Trầm Lập Siêu nói: “Đúng thế, công ty của tôi bây giờ có đủ việc ngổn ngang. Thật sự hâm mộ Thiên Hào, tự lập nghiệp làm ông chủ.”

Lưu Thiên Hào vội vàng khiêm tốn nói: “Làm linh tinh thôi, dựa vào quan hệ trong nhà thôi. Mọi người muốn mua xe có thể tìm tôi, đảm bảo sẽ lấy giá gốc.”

“Được!” Trầm Lập Siêu vỗ tay khen hay: “Nào nào, chúng ta uống một chén, chúc tình hữu nghị của chúng ta trường tồn!”

Vương Yến Yến che miệng cười nói: “Nếu biết cậu ưu tú như vậy, năm đó tôi đã chủ động rồi, chỉ là không biết bây giờ còn có thể lọt vào mắt Lưu tổng không.”

“Yến Yến, nói như vậy là đề cao tôi rồi.” Lưu Thiên Hào qua loa lấy lệ một câu, sau đó không để ý đến nàng nữa.

Khuôn mặt và dáng người của Vương Yến Yến rất bình thường, thuộc về loại đi đâu cũng có thể gặp.

Lưu Thiên Hào tự nhiên chướng mắt, hôm nay mời nàng đến đây, chẳng qua là tìm một người nói chuyện và bầu bạn với Đồng Ngọc Ngôn mà thôi.

Vương Yến Yến hiển nhiên là có ý với Lưu Thiên Hào, tiếp tục tiến công: “Khi còn đi học, tôi đã thấy cậu rất ưu tú, lớn lên đẹp trai, lại có năng lực, sau khi tốt nghiệp vẫn ưu tú như vậy, mẹ ơi, đây chính là nam thần rồi!”

“Ha ha, nam thần là rất chính xác!” Trầm Lập Siêu cũng không chịu yếu thế, vội vàng nịnh nọt: “nam thần không chỉ đẹp trai, mà còn phải có tiền.”

Tuy rằng Lưu Thiên Hào chỉ có thể nói là hơi đẹp trai, nhưng mà có tiền tài gia trì, liền có vẻ như hạc giữa bầy gà.

Hôm nay mặc toàn đồ hiệu, lái xe sang chính là vì cảm giác
chúng tinh củng nguyệt này.

Cũng là vì Đồng Ngọc Ngôn!

Chương 29: Nam thần

Lưu Thiên Hào thấy bầu không khí rất đúng chỗ, liền mở miệng hỏi: “Ngọc Ngôn, nghe nói công việc của cậu không thuận lợi? Công ty bọn tôi đang định mở rộng, có muốn qua bên này không?”

Gò má xinh đẹp của Đồng Ngọc Ngôn có hơi mất tự nhiên, nhỏ giọng nói: “Không cần, tôi có thể xử lý.”

Lưu Thiên Hào không để ý lắm, ánh mắt vẫn luôn tập trung vào người Đồng Ngọc Ngôn: “Ngọc Ngôn, cậu suy nghĩ thêm một chút đi, công việc rất nhẹ nhàng, tiền lương ít nhất cũng tăng gấp đôi bây giờ.”

Vương Yên Yên nghe vậy thì ghen tỵ đến đỏ cả mắt: “Thiên Hào, nếu bên cậu có công việc tốt, nhất định phải cân nhắc đến mấy người bạn học cũ bọn tôi nha.”

Vừa mới dứt lời, Trầm Lập Siêu cũng ngồi không yên, vội vàng nhìn qua với ánh mắt tha thiết.

Hôm nay biểu hiện tích cực như vậy, không phải vì cơ hội này sao?

Công ty của Thiên Hào mới mở không lâu, đang trong thời kỳ phát triển rất nhanh, nếu mình có thể nịnh nọt cổ đông như Lưu Thiên Hào, vậy coi như phát tài.

Lộ Tử Khoan cũng có ý nghĩ, nhưng không mở miệng.

“Không thành vấn đề, nếu có chức vụ thích hợp, tôi sẽ ưu tiên cho các cậu.” Lưu Thiên Hào vuốt vuốt chiếc chìa khóa xe BMW trong tay, mặt lộ vẻ ngạo nghễ.

“Cốc cốc!”

Một tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo là một bóng dáng cao lớn đi vào trong.

Áo trắng quần đen bình thường, môi mỏng mũi cao, ngũ quan tuấn lãng, dáng người cao ngất, vai rộng eo hẹp chân dài.

Lúc này lại nghênh đón ánh sáng bước vào phòng, nhìn giống như một nam chính đi ra từ trong manga vậy.

Mọi người nhìn sang, nhất thời đều sửng sốt.

“Cái đêch! Đường Tụng, ông đi phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Lộ Tử Khoan là người thân với Đường Tụng nhất ở đây, trước khi tốt nghiệp còn ở chung một phòng ký túc.

Không ngờ ba tháng không gặp, đối phương như biến thành người khác.

Tuy rằng ngũ quan không thay đổi quá nhiều, nhưng dáng người này, làn da này, khí chất này, thật mẹ nó gặp quỷ!

Nếu không biết rõ, còn tưởng là minh tinh hay hot boy nào.

Lưu Thiên Hào khôi phục tinh thần, trong lòng nhất thời sinh ra dự cảm không tốt, liền vội vàng nhìn về phía Đồng Ngọc Ngôn.

Lại thấy nàng há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Sắc mặt Lưu Thiên Hào trở nên vô cùng khó coi.

Lần này mời Đường Tụng đến đây, là bởi vì đối phương lẫn lộn rất kém cỏi, lại còn đang thất nghiệp.

Một kẻ thất bại như Đường Tụng đến đây, sẽ làm nổi bật sự ưu tú của hắn.

Nhưng không ngờ lại bị Đường Tụng lại cướp hết ánh sáng.

“Xin lỗi, đến muộn một chút.” Đường Tụng lên tiếng chào mọi người, lại vỗ vai Lộ Tử Khoan: “Nói cái gì, ông thấy tôi có tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Vương Yến Yến chợt nhảy dựng lên, đỏ mặt nói: “Không muộn không muộn, mới 12 giờ mà. Đường Tụng, ngồi bên này đi.”

Lộ Tử Khoan véo mặt của Đường Tụng, hỏi: “VẬY đây là cái gì? Da đẹp thế, không đúng, ông còn cao hơn à, hồi trước tôi với ông bằng nhau mà.”

Đường Tụng ngồi xuống bên cạnh Lộ Tử Khoan và Vương Yến Yến, cười nói: “Đây gọi là dậy thì lần hai, hăm mộ cũng vô dụng.”

Đồng Ngọc Ngôn cũng tò mò: “Đường Tụng, nếu cậu có bí quyết dưỡng da nào, nhất định phải nói cho mình biết nha.”

Đối mặt với hoa khôi trong khoa, Đường Tụng cũng vẫn ung dung như trước: “Nếu muốn biết, chúng ta có thể kết bạn wechat, đến lúc đó trao đổi một chút.”

Choang!

Một tiếng thủy tinh vỡ vang lên.

“Xin lỗi, trượt tay!” Lưu Thiên Hào làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ vào quét dọn.

Trầm Lập Siêu rất giỏi nhìn mặt đoán ý, lập tức chú ý đến sắc mặt của Lưu Thiên Hào không đúng, cũng đoán được ngay.

Thật ra Trầm Lập Siêu cũng không rất ưa Đường Tụng.

Trầm Lập Siêu lớn có chút xấu xí, trên mặt còn có rất nhiều tàn nhang, hơn nữa thân thể lại béo lùn, thuộc về loại hình không được con gái yêu thích.

Ngay sau đó, hắn mở miệng nói: “Đường Tụng, công việc thế nào rồi?”

Đường Tụng không muốn nhiều lời, qua la nói: “Vẫn được!”

Trầm Lập Siêu cho rằng Đường Tụng đang trốn tránh vấn đề, tiếp tục nói: “Bây giờ tìm việc rất khó đúng không? Nghe nói ông đã đổi nghề làm quảng cáo, phương diện này có thể hỏi Thiên Hào, Thiên Hào vừa mới mở một công ty thương mại, nói không chừng sau này còn có thể dùng đến ông.”

Lưu Thiên Hào nghe vậy, liền nhìn Trầm Lập Siêu với vẻ tán thưởng, nói: “Như vậy đi, Đường Tụng, ông làm một phần sơ yếu lý lịch rồi gửi cho tôi, lại bổ sung thêm vài dự án mà ông từng làm. Nếu như thích hợp, có thể tiến vào bộ phận tiêu thụ của công ty tôi.”

Đường Tụng không hiểu hai tên này kẻ xướng người họa để làm gì, hắn lắc đầu cười: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Vương Yến Yến vỗ vỗ cơ bắp trên tay của Đường Tụng, nói: “Đường Tụng, với vẻ ngoài này có thể đi làm minh tinh nha, có thể quay video, làm streamer nha.”

“Ý tưởng này rất tốt, nói không chừng lần sau gặp mặt, tôi đã trở thành người nổi tiếng rồi, đến khi đó có thể tìm tôi chụp ảnh ký tên.” Đường Tụng cũng nói đùa một câu, đồng thời chuyển tay qua một bên.

Vương Yến Yến và Đồng Ngọc Ngôn đều che miệng cười khẽ.

Bầu không khí trong phòng cũng trở nên sinh động hơn.

“Đủ người rồi, chúng ta ăn thôi, nào nào, hôm nay Thiên Hào làm chủ, ông đến trước.” Lộ Tử Khoan đứng lên rót rượu cho mọi người.

Lúc này, sắc mặt của Lưu Thiên Hào vẫn âm trầm, không còn tự nhiên và ung dung như lúc trước.

Đồ ăn của Yến Khách Lâu rất ngon, đặc biệt là món vịt quay đặc trưng của quán.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, cực kỳ vui vẻ.

Chương 30: Mời rượu

“Tôi đi vệ sinh.” Lưu Thiên Hào thì chỉ thấy đồ ăn nhạt như nước ốc, tìm cái cốc đi ra ngoài.

Tuy rằng mọi người vẫn lấy hắn làm đề tài, nhưng nhìn thấy gương mặt đẹp trai đến quá đáng của Đường Tụng, thì luôn cảm thấy rất khó chịu.

Ra khỏi cửa không lâu, Lưu Thiên Hào lại kích động chạy trở về: “Mọi người an tĩnh một chút! Nghe tôi nói này, lát nữa tôi dẫn các cậu qua phòng bên mời rượu.”

Trầm Lập Siêu kinh ngạc nói: “Gặp người quen à?”

Lưu Thiên Hào giễu cợt nói: “Người quen cũng không xứng để tôi đi mời rượu, lát nữa đi qua, các cậu không nên mở miệng, đi theo tôi mời rượu là được. Mỗi một vị trong phòng kia đều là đại nhân vật trong Yến Thành này đấy.”

Vương Yến Yến nhất thời hưng phấn đến đỏ cả mặt: “Thiên Hào, cậu nói xem có những ai, để bọn tôi tăng kiến thức.”

Lưu Thiên Hào ngạo nghễ nói: “Các cậu khẳng định không nhận ra, tôi chỉ nói vài người, ông chủ Yến Khách Lâu, Vương tổng của tập đoàn Trung Thành, Bạch tổng của Bảo Long, Lý tổng của đại lý xe Hằng Đạt.”

“Trời à! Tôi biết tập đoàn Trung Thành, tổng bộ của bọn họ ở ngay cạnh công ty tôi, có thể nói là một công ty danh tiếng lẫy lừng của Yến Thành.” Lộ Tử Khoan cũng không dám tin, những ông chủ lớn cao cao tại thượng trong truyền thuyết lại ở đây, hơn nữa còn có cơ hội tiếp chuyện với bọn họ.

Đổng Ngọc Ngôn cũng hơi kích động: “Hằng Đạt vẫn là khách hàng lớn của công ty bọn tôi, tôi cũng nghe nói đến vị Lý tổng kia nhiều lần, nhưng chưa được gặp mặt.”

“Đi đi đi, Thiên Hào, cậu nhất định phải dẫn chúng tôi đi xem một chút.” Trầm Lập Siêu kéo Lưu Thiên Hào.

Thấy mình lại trở thành trung tâm của vũ trụ, Lưu Thiên Hào lập tức ưỡn ngực, trầm giọng nói: “Nói trước, các cậu đừng nói gì, đi theo tôi mời rượu là được.”

“Hiện giờ tôi đang kiểm com dưới trướng Bảo Long của Bạch tổng, nếu như là người ta mất hứng, hậu quả...”

Vương Yến Yến vỗ ngực đảm bảo: “Yên tâm, bọn tôi nhất định sẽ nghe cậu.”

Nghe thấy tên Lý tổng của Hằng Đạt, Đường Tụng cũng chớp mắt.

Đây không phải vị Lý tổng xưng huynh gọi đệ với mình sao?

Cũng coi là người quen.

Hai ngày trước đối phương còn hẹn hẳn ra ngoài ăn com, nhưng bởi vì bận hoàn thành nhiệm vụ, nên đã từ chối.

Hôm nay tình cơ gặp mặt, đi qua mời rượu cũng được.

“Nào nào, đều rót đầy đi!” Lộ Tử Khoan cầm chai rượu vang, bắt đầu rót cho từng người.

Lưu Thiên Hào nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng của Đổng Ngọc Ngôn, lại cười đắc ý.

Quyền thế mới là áo khoác tốt nhất của đàn ông, loại mặt trắng nhỏ như Đường Tụng làm sao mà so được.

Thể hiện năng lực và quan hệ của mình, không sợ nàng không động lòng.

Chỉnh sửa lại quần áo, Lưu Thiên Hào dẫn đầu đi ra ngoài, đồng thời không quên dặn dò: “Lát nữa tôi đi vào chào hỏi trước, chờ mời rượu thì các cậu lại đi vào.”

Mọi người vội vàng gật đầu đáp ứng.

Vương Yến Yến và Trầm Lập Siêu cướp lấy vị trí hai bên của Lưu Thiên Hào.

Dù là người hơi dè dặt như Đồng Ngọc Ngôn, cũng chủ động tiến lên trước một chút.

Đường Tụng thì thân nhiên đứng ở cuối cùng, cũng không coi chuyện này ra gì.

Tuy nhiên, bởi vì hấn cao nhất, dung mạo xuất chúng nhất, nên vẫn rất nổi bật.

Có lẽ là vì quen biết Lý Minh Bác từ trước, hơn nữa còn trò chuyện rất vui vẻ.

Nên Đường Tụng cũng không cảm thấy mấy vị anfy là nhân vật cao không thể chạm, cũng rất khó để sinh ra ý nghĩ nịnh bợ.

Loại tâm lý nó có lẽ chính là thứ hệ thống muốn hấn có.

Cốc cốc!

Lưu Thiên Hào gõ cửa, cung kính cúi chào ở trước cửa.

Mọi người thấy vậy thì cũng khấn trương.

Người bạn có bản lĩnh và là nhân sĩ thành công trong mắt bọn họ, lại phải hạ mình trước những vị đại lão này, huống chi là những người bình thường như bọn họ.

Két!

Cửa mở ra một khe, một người trẻ tuổi như thư ký đứng ở trước cửa.

“Anh Trần, là tôi, Tiểu Hào!” Mặt Lưu Thiên Hào đầy vẻ lấy lòng: “Vừa rồi tình cờ nhìn thấy Bạch tông, biết mấy vị đang dùng cơm ở đây, nên mang mấy người bạn qua mời ly rượu.”

Anh Trần cau mày, quét mắt nhìn mọi người rồi nói: “Quá đông, như vậy đi, cậu dẫn một người đi vào.”

Sắc mặt Lưu Thiên Hào vẫn không thay đổi, hẳn đã dự đoán được tình hình này từ trước rồi, gọi mọi người qua đây chỉ là để thể hiện mối quan hệ của mình mà thôi: “Ngọc Ngôn, bọn mình đi vào đi.”

Đám người Vương Yên Yên nhất thời ử rữ, nếu là trường hợp khác, có lẽ bọn họ còn dám tranh một chuyện, nhưng mà dưới tình hình như thế này, bọn họ nào dám có ý kiến.

Đồng Ngọc Ngôn hơi do dự một chút, liền gật đầu đáp ứng.

Đây cũng là một cơ hội rất hiếm có với nàng, là cơ hội có thể giải quyết hoàn cảnh khó khăn của nàng bây giờ.

Nàng đang đảm nhiệm chức vụ phân phối ở Hoa Vũ, tiền lương và đãi ngộ đều rất tốt, làm từ 9 giờ sáng đến 6 giờ tối, cũng không phải tăng ca, bầu không khí trong phòng cũng không tồi.

Chỉ là gần đây có một vị trưởng phòng của bộ phận tiêu thụ cứ dây dưa với nàng, đi làm thì tặng hoa, tan làm thì mời ăn cơm, buổi tối còn thường xuyên gọi điện thoại cho nàng.

Tuy rằng nàng đã từ chối rất nhiều lần, nhưng đối phương lại không chịu từ bỏ, thậm chí còn nói lời uy hiếp.

Nghe những đồng nghiệp khác nói, vị này rất có quan hệ tổng xã hội, chỉ sợ mình nghĩ việc cũng khó thoát khỏi đối phương.

Đồng Ngọc Ngôn rất thích công việc và trạng thái sinh hoạt bây giờ, không muốn bị phá hỏng, nhưng lại không có cảm giác an toàn.

Nàng tham gia buổi tụ tập này, cũng là có ý mượn một chút quan hệ của Lưu Thiên Hào, giải quyết hoàn cảnh trước mắt.

Hằng Đạt đúng là một khách hàng lớn của công ty nàng, có thể nói là tổ tông của bộ phận tiêu thụ.

Nếu như có thể nói vài câu với vị Lý tổng kia, tốt nhất là chụp chung một tấm ảnh, như vậy có tăng quan hệ này, vị lãnh đạo kia cũng không dám quấy rầy nàng nữa.

Chương 31: Mau vào ngồi đi

Bên trong phòng riêng, khói thuốc lượn lờ, sáu người trung niên đang uống rượu và trò chuyện.

Trên bàn có không ít rượu cao cấp, có Mao Đài, có Ngũ Lương Dịch, cũng có một số rượu tây không biết tên.

Sau khi hai người đi vào, cũng không dám nhìn đông nhìn tây, Đồng Ngọc Ngôn cúi đầu, âm thầm động viên bản thân.

“Bạch tổng, chào ngài, tôi đến mời rượu mấy vị ông chủ.”
Dáng vẻ của Lưu Thiên Hào rất nịnh nọt, còn cười ngây ngô.

Mấy người đang trò chuyện cũng dừng lại, liếc mắt nhìn Lưu Thiên Hào.

Bạch tổng khoảng 50 tuổi, béo trắng, nói chuyện rất ôn hòa: “Là Tiểu Hào à, hôm nay gặp ở đây đúng là có duyên, lần trước tôi còn nghe lão Lưu nói nhờ tôi giới thiệu đối tượng cho cậu, đã tìm được rồi à?”

Lưu Thiên Hào bây giờ nhìn như một tên nhóc con, cười ha ha nói: “Đây là bạn học của tôi, Đồng Ngọc Ngôn, còn đang trong quá trình theo đuổi, nhưng cũng sắp, ha ha...”

Đồng Ngọc Ngôn nhất thời đỏ mặt lên, có lòng muốn phản bác hai câu, nhưng lại không dám mở miệng, sợ nói nhảm đắc tội với người khác.

Nàng chỉ là một nhân viên bình thường mà thôi, tuy rằng dung mạo xinh đẹp một chút, nhưng bất cứ người nào ở đây cũng có thể nghiền ép vận mệnh của nàng.

Lưu Thiên Hào nâng ly rượu vang đầy tràn lên, kích động nói: “Hôm nay may mắn được gặp chư vị đại lão, Tiểu Hào

mời các vị một ly, tôi uống hết, các ngài tùy ý.”

Nói xong liền trực tiếp uống ừng ực đến hết sạch.

“Tên nhóc này rất tốt!”

Bạch tổng khen một câu, rồi cùng mấy vị kia nâng ly lên nhấp môi.

Đối với một tiểu nhân vật không nhớ nổi tên này, tự nhiên là không để vào mắt.

Sắc mặt Lưu Thiên Hào đỏ ửng, kích động đến toàn thân run rẩy, lại nháy mắt ra hiệu với Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn lấy dừng khí, nâng ly rượu lên nói: “Tôi cũng mời các ngài một ly!”

Chén rượu của Đồng Ngọc Ngôn không đầy, nhưng cũng hơn nửa ly.

Lúc này cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Nhất thời chỉ thấy một trận hoa mắt váng đầu, thân thể mềm mại hơn lúc trước.

Lưu Thiên Hào muốn tiến lên đỡ, lại bị nàng tránh ra.

Có lẽ bị rượu còn kích thích, Đồng Ngọc Ngôn đã to gan hơn rất nhiều.

Nàng cũng không biết vị nào là Lý tổng của Hằng Đạt, liền cúi người veefp hía trước: “Tôi bây giờ đang làm ở ở Hoa Vũ, nói đến thì Lý tổng còn là khách hàng lớn của công ty chúng tôi, tôi lại mời riêng ngài một ly.”

Nói xong liền thấp thỏm nhìn về phía trước.

Lý Minh Bác ngẩn người, thấy có hơi kỳ lạ, nhưng dù sao cũng bị người điếm danh mời rượu, đối phương lại là một cô bé, nên cũng khách khí trả lời: “Tâm ý tôi nhận, mời rượu thì

không cần, cô mà uống thêm một ly nữa, chi sợ không đứng nổi.”

Mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ như máu, cũng không biết là do rượu hay do xấu hổ, nàng cũng không còn dũng khí vừa rồi nữa, lại giống như quả bóng xì hơi: “Cám ơn ngài, vậy tôi không uống nữa.”

Lưu Thiên Hào thấy hơi sốt ruột, hắn không ngờ Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên nói một câu như vậy, làm cho hắn sợ hết hồn, rất sợ chọc giận mấy vị ngài đây.

“Vậy không quấy rầy mấy vị nữa, chúng tôi trở về phòng.” Lưu Thiên Hào vội vàng mở miệng chào hỏi, rất sợ sẽ xuất hiện biến cố nào khác.

Đồng Ngọc Ngôn hơi nhếch miệng lên, còn muốn nói cái gì đó.

Anh Trần đứng ở cửa đã mở cửa, làm ra tư thế tiễn khách.

Lý Minh Bác lại ngồi đối diện cửa chính, lúc đưa mắt nhìn hai người rời đi lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Lý Minh Bác nhất thời đứng bật dậy.

Mấy vị ông chủ lớn ở trên bàn đều hơi kinh ngạc, đều đưa mắt nhìn về phía cửa.

Đồng Ngọc Ngôn cũng bị dọa cho giật nảy cả mình, còn tưởng rằng mình chọc giận đối phương, suýt nữa thì ngã ra.

Lưu Thiên Hào vừa ra đến cửa cũng vội vàng dừng lại, vội vàng khom người xin lỗi: “Lý tổng, vừa rồi...”

Lại thấy Lý tổng lộ ra nụ cười như gió xuân, nhiệt tình đi về phía bọn họ: “Ô kìa! Cậu em Đường, cậu đến rồi sao không nói một câu, mau mau vào ngồi đi, vào ngồi đi!”

Mấy người đứng ở lối vào đều vội vàng né qua một bên, còn cho rằng có đại nhân vật nào xuất hiện.

Trong lúc kinh hoàng, Trầm Lập Siêu còn bị người đẩy một cái, ngã đặt mông xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

Đường Tụng thấy đối phương phát hiện ra mình, dứt khoát tiến lên cười nói: “Đang định đi vào chào hỏi anh Lý đây.”

“Cậu đúng là người bạn rộn, mấy lần hẹn ra ăn cơm mà không được, hôm nay coi như tôi may mắn, bắt được cậu ở đây.” Lý Minh Bác lại kéo cánh tay Đường Tụng, túm hất vào trong: “Nào, để tôi giới thiệu mấy người bạn cho cậu.”

Lưu Thiên Hào còn đứng ở cổng vội vàng trốn sang một bên, không dám cản đường.

Nội tâm đã dờn non lấp bễ như gặp sóng thần.

Thịnh tình khó chối từ, Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là đi theo Lý Minh Bác vào trong.

Lý Minh Bác quay về phía cửa: “Tiểu Trần, mau bảo phục vụ lấy thêm ghế.”

“Vâng!” Anh Trần vội vàng chạy ra ngoài lấy ghế.

Thật ra trong phòng có khu nghỉ ngơi, có rất nhiều ghế salon, nhưng Đường Tụng đã đến đây, vậy khẳng định phải ngồi ghế giống bọn họ.

Lúc này, một đám bạn học ở ngoài cửa lại ngẩn ra.

Ai có thể nói cho tôi biết, đây là chuyện gì?

Lẽ nào mình uống nhiều quá, nên ngủ mơ rồi?

Lưu Thiên Hào trợn tròn mắt lên, dùng sức véo đùi của mình.

“Hít!”

Không phải nằm mơ!

Nhưng mà sao có thể? Tên mặt trắng nhỏ Đường Tụng này lại quen biết Lý tổng?

Mấy người Trầm Lập Siêu, Vương Yên Yên, Lộ Tử Khoan cũng không hiểu gì cả, nghi ngờ hỏi: “Vị này là ai thế? Sao lại xưng huynh gọi đệ với Đường Tụng?”

Đồng Ngọc Ngôn vẫn không dám tin, lẩm bẩm nói: “Vị này là Lý tổng của Hằng Đạt.”

Một đại nhân vật mà mình lấy hết dũng khí để nói chuyện cũng khó.

Khách hàng lớn mà mình nằm mơ cũng muốn chụp ảnh chung.

Vậy mà lại thân thiết với Đường Tụng như vậy.

Loại nhiệt tình này không phải giả vờ, hoàn toàn khác với Bạch tổng đối xử với Lưu Thiên Hào, mà là bạn bè ngang hàng với nhau.

Không lẽ Đường Tụng giả nghèo khi học đại học? Thật ra hẳn là một phú nhị đại?

Chỉ là không biết Đường Tụng là công tử của nhà nào ở Yên Thành?

Trong lúc nhất thời, đầu óc Đồng Ngọc Ngôn xuất hiện rất nhiều suy nghĩ lung tung.

Chương 32: Đứng như lâu la

“A!?” Vương Yến Yến che miệng, suýt nữa kêu lên thành tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng cũng trở nên vô cùng nóng bỏng.

Không ngờ nam thần chân chính trong đám bạn học lại là Đường Tụng.

Lộ Tử Khoan thân với Đường Tụng nhất, nhưng cũng không biết Đường Tụng còn quen biết những nhân vật ở giai tầng này.

“Anh Lý, mấy người kia đều là bạn học của tôi, chúng tôi đang ngồi ăn ở bên cạnh, nghe nói qua bên này mời rượu, không ngờ lại trùng hợp gặp phải anh.” Đường Tụng quay đầu nhìn đám bạn học, lại giới thiệu sơ qua.

Trầm Lập Siêu nghĩ đến lúc này mình làm khó Đường Tụng trong phòng riêng, lập tức lặng lẽ cúi đầu, không dám thở mạnh.

Vương Yến Yến thì đưa tay vuốt tóc, nở nụ cười tự cho là quyến rũ.

Lộ Tử Khoan thì lại nhìn Đường Tụng với ánh mắt xa lạ, nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, vậy bọn tôi đi về phòng trước.”

Lý Minh Bác cười ha ha: “Có cần vào uống vài ly không?”

Lưu Thiên Hào vội vàng lắc đầu nói: “Không quấy rầy chư vị nữa, bọn tôi cũng là lâu rồi không gặp, không quay về thì đồ ăn sẽ nguội hết.”

“Vậy tôi không giữ lại nữa, hôm nay mang mấy chai Macallan 18, cho các cậu một bình ném thử một chút.” Lý

Minh Bác cũng rất tinh ranh, mặc kệ đối phương có quan hệ gì với Đường Tụng, dù sao lẽ nhiều là không sai.

“Vậy sao được, rượu của ngài cũng phải hơn mấy ngàn là ít.” Lưu Thiên Hào vội vàng từ chối.

Lý Minh Bác lại trực tiếp đưa rượu qua: “Đây là quà tôi đưa cho cậu em Đường, các cậu coi như uống rượu của Đường Tụng đi.”

Lưu Thiên Hào xấu hổ nhận lấy chai rượu, nội tâm cũng đang thấp thỏm và căng thẳng.

Nếu như lát nữa Đường Tụng nói xấu mình, lấy quan hệ của Đường Tụng với Lý tông, chỉ sợ mình sẽ xong đời.

Nhưng đã đắc tội rồi, bây giờ chỉ có thể nghĩ biện pháp cứu vãn: “Vậy thì cảm ơn, Đường Tụng, sau này có chuyện gì cứ nói với tôi một tiếng.”

Đường Tụng vẫn chưa bao giờ coi Lưu Thiên Hào ra gì, nghe vậy chỉ nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí.”

Đến khi mọi người rời đi, Đồng Ngọc Ngôn lại đứng yên không nhúc nhích, gò má xinh đẹp tràn đầy vẻ xoắn xuýt và do dự, đôi môi mấp máy tựa như muốn nói gì đó.

Lý Minh Bác nghĩ đến chuyện lúc này, chỉ vào Đồng Ngọc Ngôn nói: “Có cần mời vị bạn học này vào nói chuyện vài câu, uống một chén không? Có lẽ vừa rồi có hiểu lầm gì đó.”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức mở to mắt, không muốn lại bỏ qua cơ hội hiếm có này, mặt đầy mong chờ: “Có thể chứ?”

Lý Minh Bác lại đưa mắt nhìn về phía Đường Tụng, tỏ vẻ hần hần làm chủ.

Đường Tụng nhận ra tâm tư của Đồng Ngọc Ngôn, cũng gật đầu cười.

Lý Minh Bác không còn vẻ lạnh nhạt vừa rồi, mà chân thành nói: “Tiểu Đồng của Hoa Vũ đúng không, nói đến thì hai công ty chúng ta cũng là đồng bạn hợp tác nhiều năm, nghiệp vụ phân phối của Yên Thành của chúng tôi đều là do bên Hoa Vũ các cô phụ trách. Đúng rồi, cô làm ở bộ phận nào?”

Đồng Ngọc Ngôn kích động nói: “Lý... Lý tổng, tôi làm khai thác phần mềm ở bộ phận khai thác.”

Lý Minh Bác nói: “Một lập trình viên mà lại xinh đẹp như vậy, đúng là hiếm thấy. Đừng đứng ở cửa nữa, mau vào đi.”

Lúc này thư ký Trần kia đã chuyển ghế vào, vị trí ngay bên cạnh Lý Minh Bác.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng bước vào trong, đứng bên cạnh Đường Tụng.

Thư ký Trần lại rón rén đóng cửa phòng lại.

Trong hành lang, Lưu Thiên Hào nhìn cánh cửa đóng chặt với vẻ phức tạp, cảm xúc ngôn ngang.

Vừa rồi hẳn vẫn còn như chúng tinh phủng nguyệt, bây giờ lại cảm thấy mình như lâu la.

“Vị này là Vương Đức Thắng, chủ tịch tập đoàn Trung Thành. Tập đoàn Trung Thành là chuỗi mắt xích ăn uống trứ danh của Yên Thành chúng ta.”

“Vị này là Bạch Thắng Lợi, phó tổng của Bảo Long, không ít cửa hàng 4S ở Yên Thành đều nằm dưới trướng của Bảo Long, về sau mua xe cứ tìm ông ấy.”

“Phó tổng Thiên Hải, Trương Thành Viễn. Là một công ty khai phát lớn ở Yên Thành.”

“Tổng giám đốc Lương Khải Văn của Nghiễm Nguyên, là một trong những đồng bạn hợp tác quan trọng của Hằng Đạt.”

“Vị cuối cùng này là chủ nơi này, ha ha, Tạ Hiểu Lỗi, ông chủ Yến Khách Lâu.”

Lý Minh Bác giới thiệu cho Đường Tụng các vị ngồi đây, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Đồng Ngọc Ngôn thì đứng yên tại chỗ, không tự chủ được mà nín thở.

Đường Tụng cố gắng bảo trì bình tĩnh, chào hỏi từng người một.

Lý Minh Bác ho khan một tiếng: “Ha ha, khẳng định mấy vị ngồi đây đều không đoán được lai lịch của cậu em này của tôi.”

“Trưởng bối của vị này làm quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tổng, mấy ngày trước mua một chiếc xe máy ở chỗ tôi, lại còn do chủ tịch tự mình xử lý đơn đặt hàng.”

Thần sắc Đường Tụng hơi mất tự nhiên, loại cảm giác trang bức hộ này quá không hài hòa.

Mấy người ngồi đây nghe vậy thì đều kinh ngạc.

Còn tưởng rằng là con cháu của nhà nào ở Yến Thành, không ngờ lại là tập đoàn Đường Tổng đại danh đỉnh đỉnh.

Chương 33: Thẻ trao đổi sản nghiệp

Mọi người tụ tập với nhau, có thể nói là vật họp theo loài.

Bọn họ đều là nhân vật nắm quyền ở các công ty có danh tiếng tại Yên Thành, tuy rằng cũng sở hữu cổ phần của công ty, nhưng mà cũng chưa được xem là nhân vật đỉnh cao chân chính.

Trong mắt đám người như Lưu Thiên Hào, có lẽ có thể tính là đại nhân vật.

Nhưng phóng mắt toàn bộ tỉnh Yên, toàn bộ nước H, thì không đáng kể chút nào.

Vương Đức Thắng là kẻ có giá trị con người cao nhất ở đây, tài sản cá nhân cũng chỉ hơn 100 triệu, đó là tính cả rất nhiều bất động sản rồi đấy.

Còn ông chủ Yên Khách Lâu là Tạ Tiểu Lỗi cũng sở hữu bốn năm nhà hàng tại Yên Thành, nhưng giá trị con người cũng chỉ 20 -30 triệu thôi.

Tuy nhiên, tập đoàn Đường Tống lại là cá sấu lớn trong rất nhiều ngành nghề, là xí nghiệp hàng đầu toàn quốc.

Tài sản sạch sẽ phải vượt quá trăm tỷ, dưới cờ còn có rất nhiều cổ phần của các công ty hàng đầu trong các ngành nghề, giá trị thực tế phải vượt qua ngàn tỷ.

Có thể nói mỗi một hành động của tập đoàn Đường Tống, đều sẽ ảnh hưởng đến nền kinh tế của cả nước.

Quản lý cấp cao của tập đoàn Đường Tổng, lại còn là chủ tịch tự xử lý, tất nhiên là đại lão mà bọn họ không thể đắc tội.

Theo tin tức đã biết, không chế tập đoàn Đường Tổng là một cơ cấu ở hải ngoại, đến giờ vẫn chưa biết người cầm đầu là ai.

Tuy rằng cái tên Đường Tụng này để cho mấy vị ngồi đây sinh ra ý nghĩ hoang đường, nhưng mà cũng không có người coi là thật.

Một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, sao có thể là chủ của tập đoàn Đường Tổng được.

“Đường tiên sinh, đây là thẻ kim cương của Yến Khách Lâu, giảm giá 50% ở tất cả các nhà hàng tại Yến Thành, sau này có thể mang bạn bè đến ủng hộ một chút.”

Tạ Tiểu Lỗi kinh doanh ăn uống, làm người khéo léo, sau khi biết thân phận của Đường Tụng thì lập tức có tâm tư kết bạn.

“Đường tiên sinh, đây là danh thiếp riêng của tôi!”

“Ha ha, Đường tiên sinh có mua xe thì hãy gọi cho tôi, đảm bảo sẽ là giá thấp nhất. Máy cưa hàng 4S tại Yến Thành đều là của Bảo Long chúng tôi.”

Mấy người vội vàng lấy danh thiếp đưa cho Đường Tụng, còn cực kỳ nhiệt tình.

Mỗi người đều thể hiện thái độ vừa đúng, sẽ không quá nịnh nọt, cũng không tỏ vẻ xa cách.

Đường Tụng nhận danh thiếp, bởi vì không có ví nên không thể làm gì khác hơn là nhét vào túi quần, nói: “Tôi cũng không có danh thiếp, hay là kết bạn wechat đi.”

“Vậy thì không thể tốt hơn.”

Ngoại trừ Lý Minh Bác ra, năm người đều vội vàng lấy điện thoại ra, chủ động mở mã QR của mình.

Đường Tụng kết bạn với mọi người, còn chú thích công ty và tính danh.

Lý Minh Bác rót cho Đường Tụng một ly rượu, sau đó cười nói: “Nào, chúng ta cùng uống một lúc, chúc chúng ta sau này hợp tác vui vẻ.”

Dưới bầu không khí này, Đường Tụng cũng không tiện từ chối, liền cụng ly với mọi người, rồi uống một hơi cạn sạch.

Vừa đặt ly xuống, Đồng Ngọc Ngôn ở bên cạnh tiến lại gần, xấu hổ đỏ mặt nói nhỏ bên tai Đường Tụng: “Đường Tụng, chúng ta cũng add wechat đi.”

Vừa nói hết lời, Đồng Ngọc Ngôn cũng cảm giác như muốn độn thổ, chỉ hận không có cái lỗ để chui vào.

Thời đại học, Đường Tụng tương đối hướng nội, không giao tiếp với nhiều người, danh tiếng trong lớp cũng không tốt lắm, thỉnh thoảng họp lớp cũng không tham gia.

Mọi người đều nói gia đình Đường Tụng rất khó khăn, thường xuyên trốn ra ngoài đi làm thêm.

Một bạn học bình thường như vậy, một hoa khôi như Đồng Ngọc Ngôn tự nhiên sẽ không để vào mắt.

Trong danh sách bạn bè của nàng, ít nhất cũng là người nàng cảm thấy đáng giá kết bạn, hoặc là người có thể trợ giúp cho tương lai của nàng.

Ví dụ như Lưu Thiên Hào, lúc học đại học đã rất hào phóng, năng lực cá nhân cũng rất tốt.

Cho đến hôm nay, nàng mới biết thời đại học mình đã bỏ lỡ cái gì.

Loại nam thần đỉnh cấp như vậy, nói nàng không động lòng thì tuyệt đối không thể.

“Được, vẫn luôn muốn add wechat của Đồng đại mỹ nữ đây, hôm nay xem như có cơ hội.”

Đường Tụng cũng không nghĩ nhiều, ấn tượng của hắn với Đồng Ngọc Ngôn cũng rất tốt.

Thời đại học giữ mình trong sạch, tính cách dịu dàng ôn nhu, chưa bao giờ nghe thấy ai nói xấu nàng.

Đồng Ngọc Ngôn nhất thời cười tươi như hoa, nội tâm thấp thỏm cũng tiêu tan không ít.

“Keng, kiểm tra thấy túc chủ chủ động kết bạn và tạo mối quan hệ, tìm kiếm tài nguyên, củng cố vững chắc con đường Thần Hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được đạo cụ ‘thẻ trao đổi sản nghiệp (1 triệu)’.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng mừng rỡ không thôi.

Sau nhiệm vụ ẩn đón xe tự do, rốt cuộc cũng có một nhiệm vụ khác, hi vọng lần này cũng có thể cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Đường Tụng mặc kệ thứ khác, vội vàng mở nhà kho cá nhân, kiểm tra đạo cụ.

Thẻ trao đổi sản nghiệp (1 triệu): Sau khi sử dụng đạo cụ, có thể nhận được một sản nghiệp giá trị một triệu, bao gồm: chỗ ở, cửa hàng, cổ phiếu xí nghiệp, quyền kinh doanh cửa hàng, vân vân...

Đường Tụng nhìn thấy ghi chủ, vẫn cảm thấy không dám tin.

Đây chính là muốn nắm giữ sản nghiệp đầu tiên!

Hệ thống ba ba quả nhiên là thương hẳn, đi ship liền cho nhiệm vụ chia sẻ, kết giao mấy người bạn liền thưởng tài sản 1 triệu.

Đây chính là 1 triệu, có thể mua một căn nhà ở Yên Thành rồi.

Chương 34: Tốt hơn dự tính

“Đường... Đường Tụng, cậu không sao chứ?” Đồng Ngọc Ngôn vén tóc mai, hơi vui mừng có cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương.

Vừa rồi hai người đang add wechat, Đường Tụng lại đột nhiên nhìn chăm chăm vào nàng.

Ánh mắt kia tựa như đang nhìn một món bảo vật tuyệt thế vậy.

“Đường Tụng thích mình?” Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu suy nghĩ miên man: “Chẳng lẽ thời đại học Đường Tụng vẫn luôn thầm mến mình, lần này nhân cơ hội họp lớp để tỏ tình với mình sao?”

“Vậy... Mình nên làm gì bây giờ? Nên đáp ứng hay không? Nhưng mà như vậy có quá...”

Mấy vị lão tổng ở bên cạnh hơi nhìn nhau một chút, bọn họ đều là cáo già, tự nhiên nhìn rõ chuyện giữa hai người kia, nhưng đều ăn ý không quấy rầy.

“Lão Lý, lần trước ông nói nhóm linh kiện kia, trở về tôi lại thảo luận với chủ tịch một chút, tranh thủ giảm cho ông thêm 3%.” Lương tổng của Nghiễm Nguyên cộng ly với Lý Minh Bác, cười ha ha nói.

Lý Minh Bác vội vàng bắt tay Lương tổng, mặt đầy chân thành: “Cảm ơn cảm ơn! Đây là giúp tôi một chuyện lớn rồi, hiện giờ chúng tôi có áp lực rất lớn, bên tổng bộ càng ngày càng nghiêm khắc.”

“Ha ha, đều là bạn bè nhiều năm rồi, khách khí như vậy làm gì, nào, lại làm một ly.”

Đường Tụng đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn mỹ nhân đô thị xinh đẹp trước mắt, lại nghĩ đến đạo cụ vừa rồi, trong lúc nhất thời cảm xúc dâng trào, chỉ hận không thể ôm nàng rồi hôn mấy cái.

“Không có gì, chỉ thất thần thôi.”

“Vậy chúng ta add wechat thôi!” Đồng Ngọc Ngôn không dám đối mắt với hắn, ánh mắt né tránh như chột dạ.

Đường Tụng vui cười hơn hở, lập tức gửi yêu cầu kết bạn.

Đối phương lập tức đồng ý, còn gửi một emoji: Xấu hổ .jpg

Đường Tụng hơi khó hiểu, sao tự nhiên lại xấu hổ rồi?

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, thuận tay trả lời: Ôm một cái .jpg

Đây hoàn toàn là phản xạ tự nhiên, số con gái trong danh sách bạn bè của hắn có thể đếm trên đầu ngón tay, đại đa số đều là họ hàng thân thích, thường xuyên nói chuyện cũng chỉ có một Liễu Bảo Nguyệt.

Liễu Bảo Nguyệt thường xuyên gửi những loại emoji như xấu hổ hay đáng yêu này.

Những lúc như vậy, Đường Tụng sẽ đáp bằng một cái ảnh động ‘ôm một cái’, hoặc ‘bế lên cao cao’.

Hắn lại hồn nhiên không biết, Đồng Ngọc Ngôn lại càng tin chắc là.

Đường Tụng thích mình!

Vậy mà lại đáp như thế, vậy mình nên đáp lại thế nào đây?

Khi Đồng Ngọc Ngôn đang xoắn xuýt và phân vân, Đường Tụng đã chuyển sự chú ý về hệ thống.

Hắn muốn sử dụng đạo cụ ‘thẻ trao đổi sản nghiệp (1 triệu)’ ngay!

“Keng! Sử dụng thành công, đang sàng lọc sản nghiệp...”

“Chúc mừng túc chủ, bạn nhân được một sản nghiệp ‘phòng cà phê Thời Gian’, mời ba ngày sau đến số 118 đường Hòa Bình để nhận.”

Phòng cà phê Thời Gian?

Không rút được bất động sản, Đường Tụng có hơi thất vọng, dù sao hắn cũng từng mơ ước có một ngôi nhà tại Yên Thành này.

Nhưng một quán cà phê trị giá một triệu cũng rất tốt, nếu mình kinh doanh tốt, đó cũng là một thu nhập liên tục không ngừng.

Cửa hàng của hệ thống, chắc hẳn sẽ không phải một cửa hàng lỗ vốn.

Sau đó phải cân nhắc xem nên kinh doanh quán cà phê này như nào.

Khắc định là không thể tự kinh doanh, thân là một kẻ bất hack, không thể lãng phí thời gian và sức lực ở phương diện này.

Tuyển người đến quản lý, lựa chọn tốt nhất đương nhiên là người thân, hoặc là bạn gái, ít nhất cũng không cần lo lắng về tài vụ.

Tuy nhiên, hắn lại không có người thân nào ở Yên Thành, bạn gái thì còn chưa nhìn thấy bóng dáng.

Đồng Ngọc Ngôn thấy Đường Tụng cúi đầu trầm tư, nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, lát nữa có thể giúp mình chụp ảnh chung với Lý tổng không?”

Đường Tụng ngần người, nghi ngờ hỏi: “Vì sao?”

Đồng Ngọc Ngôn do dự mãi, vẫn thẳng thắn: “Công ty mình có một lãnh đạo thường xuyên quấy rầy mình, Lý tổng lại là khách hàng lớn của công ty, nếu mà...”

Đồng Ngọc Ngôn không nói tiếp, như vậy quả thực là có hiềm nghi lợi dụng đối phương, nhưng nàng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Đường Tụng tự nhiên hiểu ý, đại khái là muốn mượn da hổ của Lý Minh Bác để chấn nhiếp vị lãnh đạo kia.

“Được, không thành vấn đề.” Đường Tụng đáp ứng luôn, lại đưa tay vỗ vỗ Lý Minh Bác ngồi bên cạnh: “Anh Lý, chúng ta chụp kiểu ảnh đi?”

Nói xong liền kéo tay của Đồng Ngọc Ngôn, xúc cảm mềm mại mịn màng khiến cho Đường Tụng nổi lòng hươu vượn.

Đồng Ngọc Ngôn lập tức hiểu ý: “Hôm nay tình cờ gặp Lý tổng ngài, vẫn muốn chụp chung để làm kỷ niệm.”

“Cũng được, nếu đã muốn chụp, vậy mọi người cùng chụp chung đi. Sáu người già chúng tôi, đi làm lá xanh cho đôi kim đồng ngọc nữ hai người, ha ha!” Lý Minh Bác rất sáng khoái, cái này cũng đúng ý của hắn.

Đường Tụng cười xấu hổ: “Anh Lý, anh đừng giễu cợt bọn tôi, cô bé người ta mặt mỏng lắm.”

Đồng Ngọc Ngôn cúi đầu không nói tiếng nào, không biết là xấu hổ hay là thâm chấp nhận.

Thư ký Trần đứng ở cửa cầm điện thoại của Đồng Ngọc Ngôn, rồi chụp ảnh cho mọi người.

“Cho tôi xem một chút!” Đồng Ngọc Ngôn vội vàng chạy lại gần, muốn xem mấy tấm ảnh vừa chụp.

Trong hình, nàng dán chặt vào Đường Tụng đứng ở chính giữa, bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy cánh tay của Đường Tụng, cái cổ thon dài hơi nghiêng về phía hắn, gương mặt mang theo nụ cười hạnh phúc và kiêu diễm như hoa.

Đường Tụng thì cao to đẹp trai, vai rộng eo hẹp, da trắng lạnh, môi mỏng mũi cao, còn có thể nhìn thấy cơ bắp bên dưới lớp áo, tràn đầy sức cuốn hút.

Hai bên trái phải của mỗi người, là ba vị lão tông rất có khí thế, Lý tông đứng ở ngay bên trái của nàng.

Tất cả đều tốt hơn những gì nàng nghĩ.

Chương 35: Bạn bè kinh hãi

Lúc này, Đồng Ngọc Ngôn cảm thấy mình rốt cuộc cũng tìm thấy hoàng tử thuộc về mình.

Đường Tụng khẽ cười nói: “Đại mỹ nữ, quay đầu nhớ gửi ảnh cho tôi đây.”

Từ việc hoàn thành nhiệm vụ ẩn, việc phát triển mối quan hệ này quan trọng hơn hẳn tưởng tượng nhiều.

Chỉ riêng phần thưởng của hệ thống, cũng đáng giá để mong chờ rồi.

Nghĩ đến đây, lại tiếp tục nghe mấy vị này trò chuyện, tiếp xúc với nhiều người cũng là chuyện tốt.

Đồng Ngọc Ngôn thì đứng yên tại chỗ, thưởng thức tấm ảnh rất lâu, lúc này mới chia sẻ cho Đường Tụng.

Nhân tiện lại gửi một cái emoji xấu hổ.

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là đáp lại bằng ảnh động ‘ôm một cái’.

Hai mắt Đồng Ngọc Ngôn sáng lên, cũng đáp lại bằng một cái ‘ôm một cái’.

Sau đó, nàng mở vòng bạn bè trên wechat, post ảnh và đăng tus.

“Một ngày rất vui vẻ, hôm nay ngẫu nhiên gặp được Lý tổng Lý Minh Bác của Hằng Đạt, Lý tổng làm người cực tốt, đã học được rất nhiều khi trò chuyện với ông ấy.”

“Lần đầu ăn cơm với nhiều đại lão như vậy, cảm thấy hơi khản trương, cũng may là có bạn học cũ bên cạnh.”

Nàng do dự ở mục ‘ai có thể xem’ một lúc, cuối cùng vẫn từ bỏ ấn Đường Tụng.

Quên đi, mất mặt thì mất mặt đi.

Ấn vào đăng bài.

Thở phào một hơi.

Ngay sau đó, Đồng Ngọc Ngôn lại nghĩ đến gì đó, liếc trộm Đường Tụng đang trò chuyện vui vẻ với một đám đại lão.

Liền bỏ sung xem một bình luận ở bên dưới bài đăng.

“Trong hình còn có Vương tổng của Trung Thành, Bạch Tổng của Bảo Long, Trương tổng của Theien Hải, Lương tổng của Nghiễm Nguyên, ông chủ Tạ của Yên Khách Lâu. Run lẩy bẩy ỉng, cảm giác mình thật nhỏ bé.”

Đồng Ngọc Ngôn thường xuyên đăng bài lên vòng bạn bè, ngoại trừ ảnh khoe đẹp ra, thì còn chia sẻ một ít chuyện trong công việc và đời sống.

Gần đây bị lãnh đạo quấy rầy, nên một tuần rồi không đăng bài.

Lúc này vừa mới đăng không lâu, đã có rất nhiều người nhảy vào like, hơn nữa còn có không ít bình luận.

Lưu Lệ Lệ: “Oa, Ngọc Ngôn, soái ca bên cạnh cô là ai vậy? Làm ơn giới thiệu cho tôi đi!”

Trương Vũ Hàng: “Nữ thần đã là hoa có chủ rồi sao? Khóc!”

Trần Hiểu Đình: “Yên Khách Lâu đối diện trường học à, lâu rồi không đến đó, rất thèm món vịt quay ở đó.”

...

Đây đều là bạn học cũ hoặc là bạn bè bình thường, tự nhiên không biết thân phận của mấy vị trong ảnh.

Sau đó chỉ cần chờ đợi là được, chờ đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy, tin rằng sẽ đạt được hiệu quả như mong muốn.

Lại chờ một lát, Đồng Ngọc Ngôn mới mở vòng bạn bè ra xem.

Tài vụ - Từ Ba: “Đúng là Lý tổng này, tôi còn cho rằng mình hoa mắt.”

Tổ trưởng Lưu: “Tiểu Đồng, cô đúng là thâm tàng bất lộ nha!”

Nhân lực – Trương Ngọc Cẩm: “Trời ạ, đúng là Vương tổng của Trung Thành kia, tôi từng nhìn thấy trong một buổi hoạt động.”

Danh Dương: “Bạn tốt của mình yêu đương, mình lại không biết????”

Keng keng keng.

Âm thanh của wechat bắt đầu vang lên không ngừng.

Đồng Ngọc Ngôn liếc mắt nhìn một cái, quả nhiên là một đám đồng nghiệp đang điên cuồng @ nàng.

Khai phát – Vương Thuận Vũ: “@ Đồng Ngọc Ngôn, đây là giả heo ăn thịt hổ à!”

Khai phát – Lưu Học Thành: “Ngọc Ngôn, có quan hệ như vậy, hoàn toàn có thể chuyển sang bộ phận tiêu thụ nha.”

Tiêu thụ - Lý Kinh Viễn: “Mọi người đang nói gì vậy? Sao tôi không hiểu...”

Bạn bè trong công ty của Đồng Ngọc Ngôn đều ở bộ phận khai thác, cho nên người của những bộ phận khác vẫn đang khó hiểu.

Vương Thuận Vũ thấy vậy, liền chia sẻ tấm ảnh kia vào trong nhóm chat.

Trong giây lát, một hòn đá làm dấy lên ngàn cơn sóng.

...

Có người hiểu việc nhìn thấy rượu trên bàn cơm thì hít một hơi.

“Mọi người chú ý rượu trên bàn không? Phải hơn mười ngàn là ít.”

“Ai đi nhìn rượu làm gì, nhìn người đứng cạnh Đồng Ngọc Ngôn kìa.”

“Đậu xanh! Đây không phải là Lý tổng của Hằng Đạt sao? Tháng trước ông chủ chúng ta mời uống rượu, kết quả người ta quá bận nên từ chối.”

“Còn có Bạch tổng Bạch Thắng Lợi kia, công ty chúng ta vẫn luôn muốn lấy đơn đặt hàng vận chuyển xe của Bảo Long, nghe nói muốn gặp Bạch tổng một lần cũng khó.”

“Vốn tưởng rằng mọi người đều là người làm công bình thường, không ngờ người ta lại là đại tiểu thư cải trang vi hành.”

Hoa Vũ xử lý chuyên chở hàng hóa ở Yên Thành và các quận huyện chung quanh, bởi vì công ty mới thành lập không lâu, lại không có quan hệ, nên chủ yếu là vận chuyển thực phẩm, đồ uống và linh kiện, đơn hàng rẻ tiền, hàng hóa nhiều, không kiếm được bao nhiêu.

Mãi đến năm ngoái, ông chủ dẫn đầu thành lập một tổ hạng mục, vất vả lắm mới lấy được đơn hàng của Hằng Đạt, lúc này mới phát triển lên được một chút.

Xí nghiệp muốn phát triển lớn mạnh, cần phải lấy được đơn hàng từ các công ty lớn, đây không chỉ chứng minh thực

lực của công ty, mà còn có thể mang lại lợi nhuận ổn định cho công ty.

Có khách hàng lớn như Hằng Đạt, những công ty cỡ trung và nhỏ khác ở Yến Thành mới tin tưởng thực lực của Hoa Vũ bọn họ.

Mà vận chuyển xe hơi chính là điểm đột phá tiếp theo của Hoa Vũ, vì thế bọn họ đã nỗ lực rất lâu, Bạch tổng là mục tiêu trọng điểm của bọn họ.

Không lâu sau, Đồng Ngọc Ngôn được tổng giám đốc bộ phận khai thác là Từ Lỗi kéo vào một nhóm chat khác.

Liếc mắt nhìn thành viên trong nhóm, Đồng Ngọc Ngôn nhất thời tâm loạn như ma.

Trong nhóm này không chỉ có các lãnh đạo của các bộ môn, thậm chí còn có ông chủ và hai vị phó tổng của công ty.

Đây chính là nhóm chat của cấp lãnh đạo công ty.

Đồng Ngọc Ngôn nào được thấy cảnh tượng lớn như vậy, ý định của nàng chỉ là dựa hơi Lý tổng để dọa lãnh đạo quấy rầy mình thôi.

Chương 36: Thăng chức tăng lương

Từ Lỗi: “Tiểu Đồng, xin lỗi đã quấy rầy cô nghỉ ngơi, bây giờ có rảnh không? Tôi thấy ảnh chụp trên vòng bạn bè của cô, nên muốn hỏi một cái, cô và Lý tổng, Bạch tổng có quan hệ thế nào?”

Đồng Ngọc Ngôn vẫn đang cân nhắc xem nên trả lời thế nào, ông chủ của Hoa Vũ là Trương Hoa Vũ đã lên tiếng.

“Đừng khẩn trương, bọn tôi không có ý gì cả, Hằng Đạt là khách hàng quan trọng của chúng ta, Bảo Long cũng là mục tiêu của chúng ta. Cô là nhân viên của công ty, tích cực tạo mối quan hệ với khách hàng là bản lĩnh của cô, nhưng nó cũng mang ý nghĩa rất quan trọng với sự phát triển của toàn bộ công ty.”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức dự cảm được, đây là một cơ hội có thể thay đổi cuộc sống của nàng.

Chỉ cần nàng mặt dày, như vậy không chỉ có thể giải quyết phiền phức, mà địa vị và đãi ngộ trong công ty sẽ biến hóa nghênh trời lệch đất.

Lại nhìn nhìn Đường Tụng trên bàn rượu.

Nếu như Đường Tụng biết mình nói dối, vậy mình sẽ trở thành người phụ nữ thế nào trong mắt Đường Tụng?

Nịnh nọt? Có dụng ý khác?

Nghĩ đến đây, Đồng Ngọc Ngôn vẫn quyết định nói thật: “Là bạn của tôi có quan hệ rất tốt với Lý tổng, hôm nay với

quen Bạch tổng.”

Nói xong còn chụp một tấm ảnh thời gian thực, rồi gửi vào nhóm.

Trong hình, Lý Minh Bác đang rót rượu cho Đường Tụng, Bạch Thắng Lợi ở bên cạnh còn vỗ bả vai của Đường Tụng, trên mặt cười tươi rói, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Tuy rằng Đồng Ngọc Ngôn chỉ nói là bạn, nhưng kết hợp với dáng vẻ thân mật của nàng và Đường Tụng trong tấm ảnh vừa này.

Những vị lãnh đạo này đều hiểu rõ.

Trong nhóm yên tĩnh một lát, Trương Hoa Vũ lại nói tiếp.

“Ngọc Ngôn, mặc dù cô là nhân viên bộ phận khai thác, nhưng có thể giữ gìn mối quan hệ với khách hàng lớn của công ty, cũng phải có tiền thưởng.”

“Bên phía nhân lực vừa mới điều chỉnh cương vị của cô, chức vụ ban đầu vẫn giữ lại, đồng thời kiêm nhiệm trưởng phòng tổ 5 bộ phận tiêu thụ. Đồng thời lĩnh hai phần tiền lương, mỗi tháng có thể xin 10.000 tiền chiêu đãi khách.”

“Đương nhiên, nếu cô có thể thúc đẩy chuyện hợp tác với Bảo Long, vậy công ty sẽ không bạc đãi cô, tôi có thể cho cô chút kỳ quyền làm phần thưởng.”

Nhìn thấy những điều kiện này, trái tim của Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu đập loạn.

Chủ tịch công ty nói ngay trước mặt tất cả lãnh đạo, đãi ngộ phong phú như vậy, tự nhiên là để cho nàng hiểu công ty rất có thành ý.

Cái gọi là kỳ quyền, cũng tương đương với cổ phần của công ty, nếu số lượng khả quan, vậy sau khi công ty lên sàn, nàng có thể tự do tài chính luôn...

Cho dù không tính đến kỳ quyền, hai phần tiền lương + 10.000 + tiền thưởng, thu nhập một năm cũng phải hơn 300.000.

Tại thành phố Yên Thành này, thu nhập 300.000 một năm đã là đãi ngộ cấp bậc cao nhất rồi.

Đối với một người có hoàn cảnh bình thường và vừa mới tốt nghiệp như Đồng Ngọc Ngôn, đây quả thực là như nằm mơ.

Mà người tạo ra giấc mơ này, chính là Đường Tụng.

Tuy nhiên, nàng vẫn thấy hơi chột dạ, bởi vì quan hệ của nàng với Đường Tụng không thân mật như mọi người nghĩ.

Muốn giấc mơ này biến thành sự thật, vậy chỉ có thể phát triển mối quan hệ với Đường Tụng như mọi người nghĩ.

Đồng Ngọc Ngôn cũng rất mong chờ với tình yêu của mình, không muốn nó dính đến lợi ích, nhưng khi đối mặt với những lợi ích và cám dỗ này, thì nàng mới biết mình không có sức đề kháng.

Hoặc có lẽ là 99% phụ nữ đều không có sức chống cự với cám dỗ lớn như vậy.

Yêu thích kẻ mạnh vốn là thiên tính của nhân loại, Đường Tụng mang lại cho nàng cảm giác an toàn mà không ai sánh được.

Đồng Ngọc Ngôn bây giờ chỉ hận lúc học đại học lại không tiếp xúc nhiều với Đường Tụng, vì sao không phát hiện ưu điểm của Đường Tụng sớm hơn, vì sao lại lãng phí thời gian với các mối quan hệ vô dụng khác.

Những bạn học nhìn như phong quang vô hạn thời đại học, quả thực là chênh lệch một trời một vực với Đường Tụng bây giờ.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm hạ quyết tâm, trả lời trong nhóm chat: “Cảm tạ lãnh đạo đã tin tưởng, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Đứng dậy, đi về phía bàn rượu ở cách đó không xa.

Một mùi thơm kéo tới, một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai: “Đường Tụng, mình về phòng trước, ngồi ở đây cũng không biết nói gì, quá xấu hổ.”

Đường Tụng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được, vậy chờ một lát rồi tôi cũng về đó, dù sao hôm nay cũng là họp lớp.”

“Ừm, vậy mình chờ cậu ở bên kia, cậu không đến là mình không đi nha.” Đồng Ngọc Ngôn lại cầm ly rượu đã uống một nửa của Đường Tụng lên gửi một cái, phun đầu lưỡi phẩn hồng: “Thật là thơm nha, mình có thể thử một chút không?”

Loại hành vi thân mật và ái muội này để cho Đường Tụng hơi hoảng hốt, hình như ngày xưa Liễu Bảo Nguyệt cũng từng làm như vậy.

Nhìn thấy Đường Tụng nhìn chằm chằm vào mình, Đồng Ngọc Ngôn lại cười một tiếng.

“Ồ, hơi đắng, vẫn là rượu vang uống ngon hơn.” Đồng Ngọc Ngôn nhấp một ngụm rượu trắng, lại quay đầu nhìn về phía Lý Minh Bác: “Lý tổng, tôi mời ngài một ly.”

Lý Minh Bác cười nói: “Rượu này tôi phải uống rồi.”

Hai người uống một hơi cạn sạch, Đồng Ngọc Ngôn thuận thế nói ra: “Có thể add wechat của ngài không? Tôi đã ngưỡng mộ đại danh của Lý tổng từ lâu.”

“Không thành vấn đề.” Lý Minh Bác sáng khoái đáp ứng.

Hoàn thành mục tiêu, Đồng Ngọc Ngôn không ở lại quá lâu.

Nàng nháy mắt mấy cái với Đường Tụng, rồi quay người rời khỏi.

Bóng lưng yếu điệu, mái tóc dài xõa vai, kết hợp với khí tức trí thức, lại tràn đầy quyến rũ.

Chương 37: Tâm tư

Phòng 308.

Sau khi mấy người bạn học trở về phòng, bầu không khí trong phòng có chút kỳ lạ, vừa xấu hổ lại vừa khẩn trương.

Lưu Thiên Hào đã không còn dáng vẻ đắc ý lúc trước, nhìn cái ví nhỏ trên ghế của Đồng Ngọc Ngôn mà xuất thần.

Trần Lập Siêu thì chảy mồ hôi lạnh, tâm lý bất an, không biết làm thế nào cho phải.

“Ngọc Ngôn vừa đăng bài!” Vương Yến Yến vốn đang ngồi chơi điện thoại, đột nhiên kêu lên: “Đây... Hai người bọn họ... Sao lại thế...”

Lưu Thiên Hào nhất thời chấn động toàn thân, vội vàng cầm điện thoại lên xem.

Vương Yến Yến ghen tỵ đến đỏ cả mặt, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi mình nên ở lại.”

Trần Lập Siêu không có wechat của Đồng Ngọc Ngôn, vội vàng tiến đến bên cạnh Lộ Tử Khoan.

Nhìn thấy Đường Tụng và Đồng Ngọc Ngôn thân mật dính vào nhau, lại liếc trộm Lưu Thiên Hào.

Trần Lập Siêu biết, Lưu Thiên Hào vẫn luôn thích Đồng Ngọc Ngôn, nhưng khi học đại học có quá nhiều người theo đuổi nàng, Đồng Ngọc Ngôn lại rất cao ngạo, không nhìn trúng ai cả.

Sau khi tốt nghiệp, Lưu Thiên Hào lập nghiệp thành công, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, lòng tin tăng mạnh, nên chuẩn

bị tấn công một lần nữa.

Lần này mới bọn họ đến đây, cũng là có ý định tỏ tình, thậm chí còn chuẩn bị cả hoa và quà tặng rồi.

Không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành ra như vậy.

Lúc này Lưu Thiên Hào cũng chẳng quan tâm đến những chuyện đó nữa, hắn đang nhìn chăm chăm vào tấm ảnh kia.

Nhìn Đường Tụng được mấy vị đại lão vây quanh, trái tim cũng từ từ chìm xuống.

Lăn lộn tại Yến Thành này, hắn đương nhiên phải tìm hiểu rõ ràng những công ty lớn trong các ngành nghề tại đây, muốn mở rộng các mối quan hệ, không đắc tội với người khác.

Bởi vì phụ thân hắn làm việc trong Bảo Long, năm nay mới thăng chức làm một lãnh đạo nhỏ, nên đã trợ giúp hắn khôi phục thông quan hệ.

Khiến hắn trở thành công ty cấp dưới của Bảo Long, có thể nói sống chết của công ty đều nằm trong một suy nghĩ của Bảo Long.

Thiên Hải thì là một công ty bất động sản, sở hữu không ít khu trung cư, trung tâm thương mại, thậm chí là văn phòng thành phố, dưới cờ còn có hai công ty xây dựng rất có thực lực.

Rất có quan hệ ở Yến Thành, có thể nói là địa đầu xa địa phương cũng không quá.

Những công ty khác tuy hơi kém một chút, nhưng mà đều là nhân vật mà hắn không trêu nổi.

Mà bây giờ, những đại nhân vật này lại vây quanh Đường Tụng, có thể tưởng tượng lai lịch của Đường Tụng tất nhiên phải bất phàm.

Nếu Đường Tụng muốn đối phó với hắn, vậy không khác gì nghiền chết một con kiến.

Còn về phần Đồng Ngọc Ngôn, hắn cũng xem như tuyệt vọng rồi.

Chỉ cần có thể bảo vệ phần sản nghiệp này của nhà mình, tương lai muốn tìm bạn gái nào mà không được.

Nghĩ đến đây, hắn cũng like cho bài đăng của Đồng Ngọc Ngôn.

Còn cắn răng bình luận: “Trai tài gái sắc, xứng đôi!”

Gửi xong, Lưu Thiên Hào cũng không suy nghĩ nữa, cùng lắm thì lát nữa xin lỗi Đường Tụng.

Lộ Tử Khoan đề nghị: “Chúng ta ném thử chai rượu của Lý tổng đi, rượu này còn đắt gấp mấy lần bữa cơm của chúng ta đây.”

“Đúng thế, đến giờ tôi vẫn chưa được uống rượu đắt như vậy đâu, lần này có thể dính chút ánh sáng của Đường Tụng và Thiên Hào.” Trần Lập Siêu cũng vội vàng đáp.

Vương Yến Yến thì vẫn khó chịu, nhưng nghe vậy thì lập tức giơ điện thoại lên: “Chờ chút, để tôi chụp kiểu ảnh đã.”

Liền mở camera và app làm đẹp, chụp một kiểu mình và chai Macallan.

Lại sửa một lần, sau đó Vương Yến Yến mới hài lòng. Mình cũng không kém Đồng Ngọc Ngôn bao nhiêu.

Tiếp đó cũng post lên vòng bạn bè.

Còn ghi tui: Trong rượu có cảm xúc của hôm nay, cũng có kỳ vọng của ngày mai. Trong men say ngà ngà, tôi trả lại mình cho bản thân.

Khi mở rượu, có lẽ là do tác dụng tâm lý, nên mấy người tựa như ngửi được mùi rượu thơm ngát.

Vương Yến Yến không chờ được nữa, liền rót đầy một ly, ném thử một ngụm to.

Sau đó liền chuyển sự chú ý đến vòng bạn bè của mình.

Hy vọng có người biết hàng thần phục phong cách của mình, để cho nàng có cơ hội khoe khoang.

Qua một lúc lâu mà vẫn không có ai like và bình luận, Vương Yến Yến đã thấy hơi sốt ruột.

Làm mới mấy lần rồi, tại sao vẫn không có người chú ý?

Rõ ràng là có không ít người mới like cho Đồng Ngọc Ngôn.

Vương Yến Yến chợt có một ý nghĩ, cũng học theo Đồng Ngọc Ngôn, tự bình luận ở bên dưới: “Không ngờ nhiều người hỏi như vậy, trả lời một lần thôi nha, đúng, chính là Macalan 18, đại khái hơn 4000 thôi.”

Làm xong những thứ này, lại uống thêm một ngụm to, rồi cầm ly rượu lên, đắc ý selfie một tấm.

...

Khi Đồng Ngọc Ngôn trở lại phòng, nàng cảm nhận được ánh mắt của đám bạn học đã khác với lúc trước.

Đặc biệt là Lưu Thiên Hào, ánh mắt nóng bỏng ban đầu đã biến mất, nói chuyện cũng khách khí hơn, không ngừng hỏi thăm tin tức ở phòng bên kia.

Nhưng Đồng Ngọc Ngôn bây giờ cũng không có tâm tư để ý đến Lưu Thiên Hào, chỉ qua loa lấy lệ vài câu.

Nàng còn có một đồng tin wechat chưa đọc.

Phần lớn đều là bạn học và họ hàng gửi đến, có rất nhiều người hỏi anh chàng đẹp trai bên cạnh nàng là ai, trong này cũng có bạn học trong khoa máy tính của bọn họ.

Xem ra Đường Tụng đã thay đổi rất nhiều, đặc biệt là về khí chất, nếu không nhìn thấy ngoài đời thì căn bản là không dám nhận.

Chương 38: Thăm dò

Đồng Ngọc Ngôn mở khung chat của bạn thân Từ Tình, Đồng Ngọc Ngôn hoạt bát trả lời: “Cậu cũng gặp qua người này rồi, nhưng mình sẽ không nói, tự đoán đi.”

Từ Tình: “Chưa bao giờ thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy.jpg.”

Từ Tình: “Gặp rồi? Không thể nào, tuyệt đối không thể, đẹp trai như vậy làm sao có thể không nhớ được? Khoan đã... hôm nay cậu đi họp lớp đúng không? Chẳng lẽ là ... Chẳng lẽ là ... là bạn học khoa máy tính của cậu? Bạn cùng trường của chúng ta?”

Đồng Ngọc Ngôn tiếp tục vòng vo: “Không nói, tự đoán đi.”

Lại kéo xuống một chút, rất nhiều con trai gửi tin nhắn cho nàng, nội dung còn làm nàng hơi tức giận.

Tốt với mình?

Chẳng lẽ mình yêu đương mà còn cần những người này đồng ý?

Trong đó có một hai người mà nàng từng có thiện cảm, nhưng không tính là thích, chỉ là tương đối thương thức thôi.

Ví dụ như hội trưởng hội học sinh lúc trước, Tử Hiên này không chỉ khá đẹp trai, mà nhân phẩm và tính cách cũng rất tốt, là một người khá ưu tú.

Sau khi tốt nghiệp, đôi phương cũng thỉnh thoảng tâm sự với nàng, trong lời nói cần ẩn chứa tình cảm yêu thích.

“Ngọc Ngôn, người kia là ai vậy? Xã hội này rất phức tạp, em vừa mới tốt nghiệp, không nên tin tưởng người khác, bọn họ rất biết nguy trang, sẽ làm em tổn thương.”

Nhìn tin nhắn mới nhất của Tử Hiên, ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn lấp lóe, vẫn không thể hạ quyết tâm block đôi phương.

Xuống thêm một chút nữa, trong đó còn có một người nằm trong danh sách không thông báo để tránh phiền.

Vị này chính là vị lãnh đạo từng quấy rầy nàng, trưởng phòng tổ 1 bộ phận tiêu thụ của công ty.

Hôm nay Đồng Ngọc Ngôn cũng là trưởng phòng tổ 5, xem như là cùng cấp với người này.

Người này gửi rất nhiều tin, đại khái là muốn gặp mặt xin lỗi, lúc trước chỉ thưởng thức năng lực và sức hút của nàng, đã làm nhiều chuyện ảnh hưởng đến nàng, mong nàng tha thứ.

Giọng điệu còn rất hèn mọn, so sánh với vẻ uy hiếp lúc trước, quả thực khiến người ta buồn nôn.

Đồng Ngọc Ngôn không để ý đến loại người này, sau này có cơ hội nhất định phải trả thù mới được.

Đường Tụng chậm rãi trở về phòng 308.

Bởi vì uống nhiều rượu, nên hơi choáng váng, mặt cũng đỏ lên.

Sau khi hấn ngồi xuống, Vương Yến Yến biểu hiện rất nhiệt tình, không ngừng quan tâm hấn.

Lại là rót nước, lại là gấp đồ ăn, dáng vẻ như bạn gái vậy.

Đồng Ngọc Ngôn cau mày, mở miệng nói: “Đường Tụng mới uống không ít rượu trắng ở bên kia, để cậu ấy nghỉ ngơi một lát đi.”

Vương Yến Yến bĩu môi: “VẬY ĐỂ TÔI MÁT XA ĐÀU CHO ĐƯỜNG TỤNG.”

“Không cần!” Đường Tụng sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu.

Nhìn đồng hồ một cái, đã sắp hai giờ chiều, nghĩ đến còn một chiếc BMW đang chờ mình đến lấy, hắn liền đứng dậy nói: “Tôi đi trước nhé, còn có việc phải làm, lần sau lại tụ tập.”

“Tôi lái xe đưa cậu đi.” Lưu Thiên Hào rất nhiệt tình.

“Không cần, tôi gọi xe là được!” Đường Tụng cũng không thích loại người như Lưu Thiên Hào, nên trực tiếp từ chối.

Đồng Ngọc Ngôn cầm túi xách lên, xoa xoa bụng nói: “Đúng lúc mình cũng no rồi, hai chúng ta đi chung một xe đi.”

Có mỹ nữ đi cùng, Đường Tụng tự nhiên sẽ không từ chối: “Được.”

“Đường Tụng, cho mình đi với, ba chúng ta đi một xe càng...” Vương Yến Yến hơi nóng ruột.

Lưu Thiên Hào trực tiếp mở miệng ngắt lời: “Vương Yến Yến, cậu ở khu trung cư Hồng Sơn đúng không? Tôi thuận đường, lát nữa lái xe đưa cậu về, không phải cậu vẫn muốn ngồi xe BMW của tôi sao?”

Vương Yến Yến há miệng, cũng không tiện nói gì nữa, chỉ buồn buồn đáp ứng.

Thái độ này khiến cho Lưu Thiên Hào nổi giận, trước kia chỉ hận không thể leo lên người mình, bây giờ lại ghét bỏ mình rồi?

Trước khi đi, Đường Tụng đột nhiên nói ra: “Đúng rồi, ông chủ Tạ đã nói là mời bữa cơm này, lát nữa không cần tính tiền.”

Lưu Thiên Hào lập tức tăng tốc: “Được được, vẫn là Đường Tụng có mặt mũi.”

Sau khi hai người rời đi, Vương Yên Yên đứng ngồi không yên, nghĩ đến chuyện của Đường Tụng và Đồng Ngọc Ngôn, lại càng thấy khó chịu hơn.

“Thiên Hào, cậu ăn no chưa, tôi muốn về rồi.”

Lưu Thiên Hào bình tĩnh nói: “Vậy cậu đi về thôi, lát nữa bọn tôi còn đi đánh bi-a.”

Vương Yên Yên tròn tròn mắt: “Cậu nói đưa tôi về cơ mà?”

Lưu Thiên Hào không để ý đến nàng nữa, tiếp tục ngồi uống rượu với Lộ Tử Khoan và Trần Lập Siêu.

...

Trong trong chiếc Mercedes S sang trọng, Đồng Ngọc Ngôn có hơi bắn khoăn mà uốn éo người.

Quần màu lam rộng rãi, bờ hông tròn trịa vênh cao, cặp đùi mượt mà, hình thành một đường cong hoàn mỹ.

“Gọi xe sang có phải là hơi lãng phí không?” Giọng nói của Đồng Ngọc Ngôn nhẹ nhàng mềm mại, còn mang theo một chút hờn dỗi.

Đường Tụng nói đùa: “Có thể đi cùng hoa khôi của khoa, nhất định phải gọi xe tốt nhất rồi, bằng không chính là không tôn trọng vẻ đẹp này.”

Nếu những người con trai khác nói lời như vậy, Đồng Ngọc Ngôn đại khái chỉ cười cho qua, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm, cho rằng đối phương đang ra vẻ giàu có.

Nhưng nếu là vị nam thần Đường Tụng này nói ra, thì chính là tỏ tình nha.

Khuôn mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ ửng, nội tâm ngọt như ăn mật, con người ướm át nhìn về phía Đường Tụng: “Chỉ biết nói lời ngọt như mật, thành thật khai báo đi, có phải đã dùng chiêu này để lừa rất nhiều em gái rồi đúng không?”

Đường Tụng cảm thấy oan uổng: “Nếu tôi có khả năng đó, thì sẽ không độc thân 2023 năm.”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức sượng rơn, vẫn còn độc thân là tốt.

Nàng giả vờ không thèm để ý: “VẬY chắc là có rất nhiều cô gái theo đuổi cậu đúng không?”

“Một người cũng không có, con gái bây giờ rất thực tế, tôi không nhà không xe, không tiền gửi ngân hàng, lại còn thất nghiệp, nào có tư cách yêu đương.”

“Hừ, nhất định là đang gạt người.” Đồng Ngọc Ngôn bĩu môi, tỏ vẻ không tin.

Không nói đến thân phận phú nhị đại của Đường Tụng, chỉ nói đến gương mặt này thôi, cũng đã có không biết bao nhiêu bạch phú mỹ muốn bao nuôi hắn rồi.

(bạch phú mỹ = trắng giàu xinh, ý chỉ những cô gái xinh đẹp nhiều tiền)

Chương 39: Nàng thích mình?

Đồng Ngọc Ngôn lại thăm dò: “Vậy cậu đã thích người nào chưa?”

Tuy rằng nàng cho rằng đối phương thích mình, nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng hắn nói ra.

Nghe thấy vấn đề này, Đường Tụng lại yên lặng.

Những năm gần đây, nói đến thích một người nào thì đại khái chỉ có Liễu Bảo Nguyệt.

Nhưng mà học đại học bốn năm ở đất khách, hơn nữa còn bị đối phương từ chối, thời gian và khoảng khắc, khiến cho trái tim của hắn cũng từ từ lạnh xuống.

Còn về phần Bạch Hiểu Manh, thích là nhất định có, nhưng thèm thân thể của nàng là chính.

“Đại khái là có đi!” Đường Tụng thành thật nói.

Nghe thấy câu trả lời lập lờ nước đôi này, Đồng Ngọc Ngôn không vừa ý lắm, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nắm quyền chủ động.

Lặng lẽ tiến lại gần đối phương, âm thanh quyển rũ vang lên bên tai Đường Tụng: “Vậy... cô gái đó là ai?”

Mùi thơm cơ thể nồng đậm quanh quẩn nơi chóp mũi, đôi môi ẩm ướt và căng mọng gần như chạm vào tai của hắn, loại cảm giác như có như không này khiến cho trái tim của Đường Tụng đập thành thịch, sắc mặt cũng đỏ lên.

Tiểu huynh đệ của hắn bày tỏ, cán bộ nào chống lại được loại khảo nghiệm này!?

Nhìn thấy Đường Tụng có phản ứng mạnh như vậy, Đồng Ngọc Ngôn lập tức ngồi về chỗ cũ, cười nói: “Xem ra cậu không nói láo, chắc là chưa yêu đương thật.”

Đường Tụng bị nàng trêu chọc cho ngứa ngáy, liền hỏi lại: “Vậy Đồng hoa khôi thì sao? Chẳng lẽ đã yêu rất nhiều?”

“Gọi mình Ngọc Ngôn hoặc Ngôn Ngôn là được, đừng có hoa khôi hoa khôi nữa, rất xấu hổ.” Đồng Ngọc Ngôn che miệng cười khẽ: “Người theo đuổi rất nhiều, nhìn đến hoa cả mắt, nào chú ý đến yêu đương.”

Đường Tụng cười khỏ nói: “Loại không ai theo đuổi như tôi là không hiểu được cảm giác đó.”

Đồng Ngọc Ngôn liếc hắn một cái, nội tâm có hơi sốt ruột, đây là một ép nàng chủ động sao?

Nhưng mà nàng vẫn luôn dè dặt, luôn cảm thấy nếu mình mở miệng trước thì đối phương sẽ không quý trọng.

Đúc lúc này, tài xế nhắc nhở: “Chào ngài, đã đến nơi!”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn Đường Tụng với vẻ không nỡ, cắn môi nói: “Vậy... Mình về trước, có rảnh thì trò chuyện tiếp, thường xuyên liên lạc trên wechat nha. Hôm khác mời cậu ăn cơm, không cho phép từ chối.”

Đường Tụng cười nói: “Cậu còn không được!”

“Vậy thì tốt!” Đồng Ngọc Ngôn cười một tiếng, rồi mở cửa xuống xe.

Nhìn bóng lưng mê người của đối phương đi xa, Đường Tụng thu hồi ánh mắt.

Chiếc xe tiếp tục tiến về đại lý xe Hằng Đạt.

Đường Tụng sờ trái tim nhỏ đang đập thành thịch của mình, cảm giác như mình lại có ảo giác.

Nàng thích mình?

Điều này khiến cho Đường Tụng bắt đầu hoài nghi, có phải mình quá tự luyện rồi không?

“Keng, kiểm tra thấy túc chủ khá mạnh động, kích hoạt nhiệm vụ mới ‘Nhân duyên’, mời túc chủ kiểm tra.”

Nội dung nhiệm vụ: Luôn có những người gặp nhau là yêu thích nhau, ném thử nắm giữ tình yêu thuộc về mình.

Phần thưởng: Một bất động sản ngẫu nhiên.

Chú 1: Nhiệm vụ có thể lặp lại.

Chú 2: Không thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn ép buộc hoặc mê hoặc nào.

Đây là muốn tặng nhà cho mình sao?

Vấn đề là ‘có thể lặp lại’ là cái quỷ gì?

Mình cũng không muốn chân đạp nhiều thuyền nha!

Hệ thống, đừng có phỉ báng người khác!

Làm trai tân hơn 20 năm, Đường Tụng cảm thấy mình bị xúc phạm.

Tinh!

Có tin wechat mới.

Đồng Ngọc Ngôn: “Đường Tụng, cảm ơn cậu, thật ra hôm nay cậu đã giúp mình rất nhiều, mình cũng không biết phải cảm ơn cậu thế nào. Emoji hôn hôn.”

Đường Tụng nhìn thấy cái emoji hôn hôn kia, nội tâm lại giật một cái.

Nghĩ đến nhiệm vụ vừa rồi, không nhin được mà trả lời:
“Nếu muốn cảm ơn, vậy thì gặp mặt rồi hôn hôn đi.”

Hắn gửi xong thì thấy hơi hồi hận, đang do dự có nên thu hồi hay không.

Đồng Ngọc Ngôn: Xấu hổ.jpg.

“Không tức giận thì tốt.”

Đường Tụng thở phào một cái, lại quen tay gửi một cái:
Ôm một cái.jpg.

Nội tâm lại không nhin được mà mắng một câu: “Đều là do hệ thống ép mình!”

....

Đại lý xe Hằng Đạt.

Đường Tụng trực tiếp đi tìm Vương Bằng, đưa thẻ căn cước ra, nói: “Tôi lại đặt một chiếc xe, làm phiền anh làm thủ tục giúp tôi, vất vả rồi!”

Vương Bằng vội vàng đưa hai tay ra nhận, khom người nói: “Đường tiên sinh, ngài khách khí rồi, nào có làm phiền gì chứ, ngài đến đây là vinh hạnh cho chúng tôi, xin ngài chờ một lát, tôi lập tức làm ngay.”

Đối với vị Đường tiên sinh này, Vương Bằng có ấn tượng rất sâu.

Đại lý xe Hằng Đạt chỉ là một phần của công ty thương mại mậu dịch Hằng Đạt, mà cổ đông lớn nhất của Hằng Đạt lại là tập đoàn Đường Tống.

Mà Đường tiên sinh lại có thể trực tiếp liên lạc với chủ tịch của tập đoàn Đường Tống.

Đây là địa vị và quyền thế bậc nào chứ?

Nhất định phải nghĩ cách ôm cái đùi to này!

“Đường tiên sinh lần này ngài đặt trước một chiếc xe thể thao BMW S1000rr, khác với chiếc xe Suzuki kia, xe này cần đổ xăng 98... Trong quá trình sử dụng, ngài có vấn đề gì thì có thể báo cho tôi biết.”

“Xin ngài chờ một chút, tôi lập tức đi chỉnh lý hợp đồng, thông báo cho người xuất hàng.”

Vương Bằng kiên nhẫn kiểm tra tin tức xong, liền chạy chậm vào trong phòng làm việc.

Suy nghĩ một chút, vẫn gọi điện thoại cho Lý tổng trước, báo cáo tình huống của Đường tiên sinh.

Lý Minh Bác nghe vậy thì cười ha ha: “Trưa nay bọn tôi còn ăn cơm với nhau, cũng không thấy cậu ấy nhắc đến chuyện này. Tiểu Vương, cậu ấy uống rượu rồi, lát nữa đừng để cậu ấy đi xe.”

“Đúng rồi, lại chọn mấy món tặng phẩm tốt nhất trong kho cho người anh em này của tôi đi, cậu ấy có yêu cầu gì, cậu cũng phải cố gắng thỏa mãn, không thỏa mãn được thì gọi điện cho tôi.”

“Vâng Lý tổng, ngài yên tâm, tôi lập tức làm ngay.” Vương Bằng vội vàng đáp ứng.

Chương 40: Tình cờ gặp mặt

Sau khi làm xong thủ tục, Vương Bằng nhiệt tình dẫn Đường Tụng đi bãi xe kiểm nghiệm xe.

Dưới ánh mặt trời nóng ran, một chiếc xe mô tô đứng giữa bãi đất trống.

Thân xe ba màu đỏ trắng xanh, đường cong như nước chảy mây trôi, logo BMW làm cho chiếc xe sang hơn hẳn.

Nhìn từ góc độ nào thì chiếc xe này cũng rất sang và lóa mắt, đi đâu cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Đường Tụng tự nhiên là rất hài lòng với chiếc xe này, chiếc Suzuki lúc trước kém quá nhiều.

Nếu không uống rượu, thì hẳn đã nhảy lên lái hai vòng rồi, bây giờ chỉ có thể thử xe tại chỗ.

Mở khóa, gạt chân chống, đánh lửa, tiếng động cơ gầm thét, giống như thú hoang đang tụ lực chờ phát động.

Thân thể nghiêng về phía trước, hai tay lướt nhẹ trên thân xe, liền cảm nhận được động lực đang dâng trào bên trong.

Trên thực tế, chiếc xe này có 210 mã lực, gấp đôi chiếc Suzuki kia.

Đây là một chiếc xe thể thao danh xưng với thực, tiếp cận gần 200 kg, sở hữu tính năng gia tốc cực mạnh, chỉ 2.3 giây là có thể lên đến 100km/h.

Loại xe này giống như mỹ nữ vậy, chỉ cần là đàn ông thì đều sẽ thích.

Nhìn thấy dáng vẻ hài lòng của Đường Tụng, Vương Bằng mở miệng nói: “Đường tiên sinh, hôm nay là chủ nhật, không thể làm biển số. Hay là để sáng mai tôi sẽ làm thủ tục cho ngài nhé? Hôm nay quá nóng, ngài vào trong khu nghỉ ngơi ngồi uống nước, tôi đi chọn mấy món tặng phẩm cho ngài.”

“Còn có tặng phẩm à, vậy thì cảm ơn.” Đường Tụng lưu luyến xoay người đi xuống xe, lại nghĩ đến ngày mai còn phải quay video, liền nói: “Như vậy đi, chúng ta add wechat, tôi đưa địa chỉ cho anh, ngày mai làm biển xong thì anh trực tiếp mang qua giúp tôi.”

“Vâng vâng, tuyệt đối không thành vấn đề, đảm bảo sẽ hoàn thành.” Không ngờ lại còn có thể add wechat của Đường tiên sinh, Vương Bằng hơi kích động: “Ngài có yêu cầu gì với tặng phẩm không?”

Đường Tụng suy nghĩ một chút nói: “Có giá quay phim hoặc là ghi âm gì không?”

“Có có, tôi đi lấy cho ngài luôn.” Vương Bằng vội vàng đáp ứng, rồi chạy chậm vào kho.

Đường Tụng trở lại đại sảnh, không khí mát mẻ lập tức kéo đến, khiến cho hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Vừa ra ngoài được chục phút, người đã đầy mồ hôi, tóc cũng dính cả vào trán, cực kỳ khó chịu.

Trên đường đi đến khu nghỉ ngơi, Đường Tụng lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Ngày hôm nay, Thu Thu không còn cao ngạo và lạnh lùng như một cự tử, trái lại còn cực kỳ đáng yêu động lòng người.

Trang điểm nhẹ nhàng, chiếc váy vàng nhạt để lộ cặp chân thon dài trắng tấp.

Áo sơ mi trắng phối với một đôi giày nhỏ màu trắng, cực kỳ hợp, mái tóc dài buông thõng, một hơi thở thanh xuân của nữ sinh đại học đập thẳng vào mặt.

Hai mắt Đường Tụng sáng lên, hắn còn đang nghĩ cách kéo quan hệ với đối phương vì chuyện nhiệm vụ chia sẻ kia, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được ở đây.

Đường Tụng không do dự nữa, dạo bước đi về phía Thu Thu.

Đi đến gần, Đường Tụng đầu tiên là vẫy tay với nàng, ý đồ hấp dẫn sự chú ý của đối phương.

Lại không ngờ rằng Thu Thu căn bản không để ý đến hắn, trái lại còn nhìn một tên con trai ở cách đó không xa với ánh mắt si ngốc.

Xấu hổ thả tay xuống, Đường Tụng cất giọng cười nói: “Thu Thu, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp được cô ở đây.”

Lúc này Thu Thu mới chú ý đến Đường Tụng đã tiến lại gần mình, nàng vô thức lùi về sau nửa bước, rồi mới bừng tỉnh: “Ah, anh là anh chàng shipper ngày hôm qua? Đường Tụng? Thật xin lỗi, bỏ mũ bảo hiểm là suýt không nhận ra.”

Hôm qua Đường Tụng đi ship cả ngày, toàn thân đều là mồ hôi, còn đội mũ bảo hiểm.

Hôm nay, Đường Tụng nhìn rất sạch sẽ đẹp trai, khí chất cũng rất tốt, làm cho Thu Thu suýt nữa thì không nhận ra.

Tuy nhiên, có tư tưởng vào trước làm chủ của ngày hôm qua, trong mắt của Thu Thu thì Đường Tụng vẫn là một anh chàng shipper không an phận thôi.

Ấn tượng ban đầu cũng không tệ, là một người có chút năng lực và nhiệt tình.

Nhưng sáng ngày hôm nay, đôi phương háo danh háo lợi lại làm cho nàng thấy hơi phản cảm.

Đang làm shipper, nghe nói nàng kiếm được tiền thì vội vàng dính lại.

Hôm nay lại chạy đến đây giả vờ là tình cờ gặp mặt?

Đường Tụng đang muốn mở miệng, Thu Thu lại nhú mào, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn: “Có phải Linh Linh nói cho anh biết tôi ở đây không? Vậy thì anh không cần phải dây dưa với tôi, Linh Linh phụ trách chuyện nghiệp vụ, anh tìm cô ấy là được.”

Đường Tụng thấy hơi kỳ lạ, đây rốt cuộc là thế nào?

“Thu Thu, có chuyện gì sao?”

Nghe thấy lời nói của Thu Thu, tên con trai đang xem xe ở bên kia vội vàng trở về bên cạnh nàng.

Mái tóc của hắn cũng nhuộm màu xám bạc, cũng mặc áo sơ mi trắng, bên dưới là một chiếc quần dài và một đôi giày trắng nhỏ.

Dung mạo khá đẹp trai, khí chất ôn hòa thoải mái, hình thể nhỏ gầy, là một soái ca điển hình giống các nhóm nhạc thần tượng, đứng cạnh Thu Thu có vẻ rất xứng đôi.

Đồ đôi? Người yêu?

Đậu xanh!

Màu tóc cũng giống nhau luôn?

Chương 41: Định ý

Nhìn thấy một cây cải thảo cực tốt bị heo chạm vào, Đường Tụng khó tránh khỏi đau lòng.

Nhưng không thể không thừa nhận, hai người này cũng khá xứng đôi.

Đều thuộc về loại hình xuất chúng, chắc cũng là hot boy hot girl trong trường.

Bề ngoài Đường Tụng cũng không kém, nhưng quần áo trên người cộng lại không đến 100 đồng, đứng cạnh hay người lại có hơi quê mùa.

“Không có gì, chỉ là anh chàng shipper hôm qua giúp đỡ quay video thôi, tên là Đường Tụng.” Thu Thu vội vàng giải thích với tên con trai bên cạnh, xong lại giả bộ cáu giận nói: “Còn không phải do cậu không đến sao, bọn tôi không thể không tìm người giúp đỡ!”

Người kia không để ý lắm, mỉm cười tiến lên vài bước, ngăn ở trước người Thu Thu.

Bởi vì thấp hơn Đường Tụng nửa cái đầu, tên này không thể làm gì khác hơn là ngửa mặt lên, nói: “Xin chào, tôi là bạn học của Thu Thu, Vương Vân Phong!”

“Xin chào!”

Không phải người yêu?

Không hiểu vì sao, Đường Tụng chợt thở phào nhẹ nhõm, lập tức giải thích với Thu Thu: “Tôi cũng trùng hợp đến đây mua xe, hơn nữa còn đến trước các cô, vừa mới thử xe xong.

Hôm nay cô đến đây là có chuyện gì sao? Sao Trương Linh Linh không đến?”

Thu Thu nhìn thấy sắc mặt thành khẩn của Đường Tụng, nội tâm cũng hiểu là mình đã hiểu lầm đối phương, sắc mặt nàng liền hòa hoãn lại.

Lại chỉ chỉ vào Vương Vân Phong nói: “Linh Linh ở nhà biên tập video, bạn học của tôi muốn mua xe, mà tôi cũng coi như là một người hiểu xe, cho nên đi theo giúp đỡ.”

“Như vậy à, vậy...”

Đường Tụng đang định mở miệng rút ngắn quan hệ, lại bị Thu Thu ngắt lời: “Vậy tôi đi xem xe với bạn học trước, lần sau trò chuyện, bye bye.”

Thu Thu kéo áo Vương Vân Phong, tỏ ý đi nhanh lên.

Nàng đang đi với đối tượng thăm mền, nên không muốn tiếp xúc quá nhiều với Đường Tụng, tránh cho Vương Vân Phong hiểu lầm.

Cũng sợ bị Đường Tụng dây dưa, nói ra lời không hay nào đó.

Đường Tụng lại không muốn bỏ qua cơ hội này, tự tin nói: “Tôi có quan hệ không tệ với giám đốc của đại lý xe này, hai người muốn mua xe thì tôi có thể giúp một tay, lấy giá nội bộ, tuyệt đối rẻ hơn rất nhiều.”

Thu Thu nghe vậy thì hai mắt sáng lên, tựa như có hơi động lòng, lại không xác định hỏi: “Anh không nói đùa chứ?”

Đường Tụng gật đầu rất chân thành, lại lấy điện thoại ra, nói: “Hay là chúng ta add wechat trước, hai người chọn xe xong thì liên hệ với tôi, tôi chào hỏi bên này là được, tuyệt đối sẽ rẻ hơn rất nhiều.”

Đường Tụng vừa nói vừa mở mã QR.

Thu Thu mở túi xách, đang định lấy điện thoại ra.

Vương Vân Phong ở bên cạnh đột nhiên ngăn cản, cười nhìn Đường Tụng: “Chuyện mua xe không cần làm phiền anh, chắc anh đến đây đưa đồ ăn đi, cũng đã làm tốn không ít thời gian của anh rồi, anh mau đi giao hàng đi, đi muộn là sẽ bị trừ tiền nha.”

Nói xong liền không để ý đến Đường Tụng, mà quay người xem xe.

Thu Thu cười áy náy với Đường Tụng, trong lòng dù hơi xấu hổ, nhưng cũng không do dự mà đi theo Vương Vân Phong, để lại cho Đường Tụng một bóng lưng xinh đẹp.

Đường Tụng lắc đầu bất đắc dĩ, add wechat mà thôi, Vương Vân Phong này cũng quá hẹp hòi rồi.

Mình đâu gì cũng là nửa cái người quen của Thu Thu, lại không chịu nể mặt chút nào.

Thu Thu bước nhanh đến bên cạnh Vương Vân Phong, hỏi: “Vân Phong, Đường Tụng cũng tốt bụng giúp đỡ thôi, sao lại tức giận rồi?”

Vương Vân Phong lắc lắc đầu, giễu cợt nói: “Thu Thu, cậu thật là ngây thơ, anh ta là một shipper, còn có thể quen biết giám đốc nơi này?”

“Cũng không phải mình coi thường anh ta, anh ta nhiều lắm là thường xuyên giao đồ ăn cho nhân viên ở đây thôi. Cậu cũng biết đây, rất nhiều nhân viên tiêu thụ thường tự xưng là giám đốc tiêu thụ, anh ta nói như vậy, không phải ngu thì là kẻ xấu, cần gì phải lãng phí thời gian?”

“Nói không chừng giới thiệu chúng ta mua xe, anh ta còn kiếm được tiền hoa hồng. Sau này cậu phải cẩn thận, xã hội có rất nhiều loại người khoác lác như vậy, đặc biệt là khi nhìn

thấy một mỹ nữ như cậu, bọn họ chỉ hận không thể dán lên người cậu thôi.”

“Phốc!”

Thu Thu che miệng cười một tiếng, đôi mắt sáng ngời đã cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Ngẩng đầu nhìn người con trai đẹp trai trước mặt, cực kỳ giống với nam chính bước ra từ trong manga mà nàng thêm muốn, dịu dàng nói: “Cho nên, cậu đang lo lắng cho mình sao?”

“Đương nhiên!” Vương Vân Phong gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt rung động lòng người của Thu Thu.

“Thật ra cậu hiểu lắm rồi, Đường Tụng không có ý đó đâu. Mình đoán là anh ta muốn đổi nghề làm video ngắn, lại không quen biết ai, cho nên mới muốn tạo quan hệ với mình thôi. A đúng rồi, anh ta còn tốn 2000 để nhờ mình quảng bá hộ, chắc là cũng muốn hợp tác với mình, cho nên mới muốn add wechat.”

Thu Thu rất thông minh, đã suy luận rất logic từ thái độ của Đường Tụng.

Vương Vân Phong tuy không coi một shipper như Đường Tụng ra gì, nhưng trực giác đặc biệt của đàn ông khiến cho hắn cảm thấy nguy cơ, theo bản năng không muốn để đối phương tiếp xúc với Thu Thu.

“Vậy thì càng không thể add wechat, loại tiểu nhân vật ở dưới tầng chót này rất thích luồn cúi, cũng là không biết xấu hổ nhất, tuyệt đối không thể tiếp xúc với anh ta.”

Thu Thu lại lờm yêu một cái, giả bộ tức giận nói: “Còn không phải tại cậu, hôm qua cậu không đến, nên mới phải tìm một người đến giúp đỡ.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, dù sao mình cũng không tin anh ta quen biết giám đốc nào cả, như vậy có thể suy đoán là anh ta có dụng ý khác, vẫn tránh ra một chút thì tốt.” Vương Vân Phong vội vàng chuyển đề tài.

“Thật ra mình cũng không quen anh ta, hôm qua anh ta chỉ add wechat của Linh Linh thôi, nếu cậu không muốn mình add, vậy thì mình không add.”

Nghe giọng nói ái muội của mỹ nữ bên cạnh, Vương Vân Phong không khỏi nhếch miệng cười.

Hắn tự nhiên biết tâm tư của Thu Thu, nhưng bây giờ hắn không muốn chọc qua lớp giấy này.

Thân là nhân vật phong vân trong trường, bên cạnh hắn có quá nhiều nữ sinh ưu tú.

Trong những người đang theo đuổi hắn, có bạch phú mỹ, có học sinh giỏi, cũng có không ít các đàn chị xinh đẹp đã tốt nghiệp và thành công, hắn cũng không muốn xác định quan hệ với người nào đó quá sớm.

Cái này giống như chơi cổ phiếu vậy, phải tìm ra loại cổ phiếu tốt nhất mới được.

Đương nhiên, Thu Thu vẫn là người xinh đẹp nhất trong những người đó.

Trong mắt của hắn, Thu Thu chỉ có thể coi là một loại cổ phiếu có tiềm lực.

Tuy rằng dung mạo không tệ, nhưng gia đình rất bình thường, ngày thường lại không biết cách ăn mặc, nghe nói còn sống rất tiết kiệm.

Từ năm một đến năm ba, hắn đều không chú ý đến Thu Thu.

Ai ngờ gần đây đột nhiên lại nổi tiếng, cổ phiếu có xu hướng tăng mạnh.

Mặc quần áo xinh đẹp, trang điểm tinh tế, liền như biến thành một người khác vậy.

Thu Thu bây giờ tự nhiên được thăng cấp lên làm một trong những lựa chọn của hắn.

Vương Vân Phong thu liễm tâm tư bản thủ, để lộ ra nụ cười tiêu chuẩn của một người đàn ông âm áp, nói: “Sau này gặp phải loại người như vậy, trực tiếp nói với mình là được, chỉ cần có mình ở đây, thì sẽ không để những con ruồi này quấy rầy cậu.”

Thu Thu chỉ thấy trái tim mình đập ‘thình thịch’, vội vàng quay đầu qua chỗ khác, xấu hổ nói: “VẬY... chúng ta xem xe tiếp đi!”

Chương 42: Bạn của Đường tiên sinh?

Hai người tiếp tục đi dạo một lúc, có thể nói là đi hết một vòng.

Thu Thu hỏi: “Chiếc Suzuki GSX250r kia được không? Giá sàn hơn 30.000 một chút, màu xanh trắng cũng rất hợp với người trẻ tuổi, ngoại trừ động cơ hơi kém, những thứ khác đều rất tốt.”

Vương Vân Phong lại hơi do dự, nói: “Suzuki hơn 30.000 sợ là hơi kém, thật ra chiếc Ninja 400 kia của cậu rất thích hợp, chỉ là giá cả hơi vượt qua dự tính.”

“Ninja 400 khẳng định là tốt hơn, nhưng giá sàn phải hơn 50.000, còn cần đặt trước hai tháng, muốn mua luôn thì phải tăng giá, thêm thuế thì phải gần 60.000.”

Vương Vân Phong do dự một lúc, mãi vẫn chưa quyết định được, dù sao đây cũng không phải số tiền nhỏ.

Dựa theo cách nói của cha mẹ, lần này tặng quà cho em họ là vì cảm ơn nhà cậu.

Nhờ cậu giúp đỡ và đi quan hệ, nên hắn mới được vào làm thực tập sinh cho công ty Thiên Hải.

Thiên Hải là một trong những công ty địa sản hàng đầu địa phương, danh ngạch thực tập sinh ở tổng bộ cũng khiến rất nhiều người đổ mắt.

Họ hàng thân thích với nhau, trực tiếp đưa tiền thì không hay, cho nên cha mẹ đã cho hắn 50.000 để mua quà cho em họ,

coi như là đáp lễ.

Theo hần biết, nếu tặng chiếc Ninja 400 thì em họ nhất định sẽ rất hài lòng.

Nghĩ đến đây, Vương Vân Phong hạ quyết tâm, cùng lắm thì mình bù thêm chút tiền.

Hần cắn răng nói: “Được rồi, vậy thì chọn nó đi!”

“Mua luôn ở đây đi, Hằng Đạt là đại lý xe lớn nhất ở Yên Thành rồi. Để mình đi hỏi giá, nếu mà không rẻ thì xin thêm ít tặng phẩm.”

“Ừm, mình có thể giúp bọn họ tuyên truyền trên TikTok, chắc hẳn là có thể được chút ưu đãi.” Số lượng fan của Thu Thu cũng không ít, nên cũng có chút tự tin.

Đường Tụng ngồi trong phòng nghỉ ngơi, hần vẫn luôn chú ý đến Thu Thu.

Vị này đối mặt với mình thì như ngự tử cao ngạo, lúc đối mặt với Vương Vân Phong thì lại ôn nhu động lòng người, khiến cho nội tâm của hần có hơi không thoải mái.

Nếu thiện cảm có thể cụ thể hóa, vậy thiện cảm của Thu Thu với mình hần là không đến 10 điểm, xem như là nửa cái người quen, còn đối với Vương Vân Phong thì khẳng định là trên 80 điểm.

Quên đi, làm hết sức, nghe theo mệnh đi.

Dù sao hần cũng có 200.000 tiền ảo để phung phí.

Tuy rằng không đáng là gì với những streamer số một số hai, nhưng với những streamer nhỏ như Thu Thu, thì tuyệt đối đủ để đôi phương giúp mình tuyên truyền.

Đường Tụng nhìn trúng Thu Thu ở chỗ nàng cũng ở Yên Thành, lại từng hợp tác một lần, cho nên lần sau quay video và

hợp tác sẽ nhanh hơn.

...

“Tiên sinh, chiếc xe này đang là hàng hot, mà ngài muốn màu xanh lá thì phải chuyển từ cửa hàng khác đến, cho nên phải tăng thêm 2000, đó đã là giá rẻ nhất rồi.”

“58.500 là bao gồm cả thuế và phí làm biển số, nếu ngài tự làm biển thì có thể giảm 500, nhưng sẽ mất thời gian hơn.”

“Đặt xe bây giờ có thể nhận được tặng phẩm là một chiếc móc chìa khóa tuyệt đẹp và hai chai dầu máy.”

“Cái giá tiền này đã là rất thấp rồi, thực sự không bớt được nữa.”

Cô gái bán hàng lộ vẻ khó xử, vừa giải thích vừa không ngừng gõ số trên máy tính.

Vương Vân Phong yên lặng đứng nhìn đơn giá, đôi môi mím chặt, dáng vẻ như mỹ nam tử cao ngạo lạnh lùng.

Cô gái bán hàng hiển nhiên là không bị ảnh hưởng bởi sắc đẹp này, từ đầu đến cuối đều mỉm cười lễ phép, chân thành nhìn hân.

Thu Thu lấy điện thoại ra, mở tài khoản TikTok rồi nói: “Tôi là một blogger chuyên về xe mô tô, fan sắp vượt qua 300.000. Tôi có thể tuyên truyền giúp các cô, cô xem có thể ưu đãi thêm một chút không?”

Cô gái bán hàng lại khỏ sở nói: “Cái này thì tôi phải hỏi lãnh đạo, nhưng chắc là không dễ. Công ty chúng tôi có ký hợp đồng tuyên truyền với các cơ cấu MCN lớn, mỗi tháng đều có các streamer nổi tiếng đến chỗ chúng tôi làm tuyên truyền.”

Đường Tụng ở một bên không nhin được mà mở miệng: “Thu Thu, có cần tôi giúp cô một tay không?”

Thu THU nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại hỏi: “Đường Tụng, anh còn chưa đi à? Không cần, cảm ơn ý tốt của anh nha.”

Vương Vân Phong liếc nhìn Đường Tụng với vẻ chán ghét.

Cô gái bán hàng ngần người, hiển nhiên không ngờ hai người này lại là bạn của Đường tiên sinh.

Trên mặt lộ ra vài phần sợ hãi, vội vàng chạy chậm ra khỏi quầy, không ngừng xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tôi sơ sót.”

“Đường tiên sinh, ngài không nên hiểu lầm, giá cả vừa rồi đã là giá tối ưu rồi, không phải tôi cố tình làm khó bạn của ngài.”

Đường Tụng liếc mắt nhìn bảng tên trên ngực đối phương, cười nói: “Tiểu Trương, tôi không trách cô. Vị mỹ nữ này là bạn của tôi, cô xem có thể rẻ hơn một chút không, nếu cô thấy khó khăn, tôi có thể gọi cho anh Lý?”

Trương Hiểu Cẩm vội vàng khoát tay, nghĩ đến cảnh đối phương xung huỳnh gọi đệ với Lý tổng, sắc mặt nàng hơi tái nhợt: “Không cần không cần, không dám kinh động đến Lý tổng! Đường tiên sinh, ngài chờ một chút, tôi lập tức nói rõ tình hình cho lãnh đạo, đảm bảo sẽ báo giá khiến ngài hài lòng.”

Trương Hiểu Cẩm nói xong liền khom người với ba người, sau đó chạy chậm lên tầng hai.

“Đường Tụng, anh... anh nói là thật?”

Thu Thu nhìn Đường Tụng với vẻ không tin nổi, hiển nhiên là không hiểu vì sao một anh chàng shipper lại quen biết với giám đốc một đại lý xe.

Cái miệng hơi há ra, hàm răng sạch sẽ gọn gàng.

Đôi môi phấn hồng căng mọng mê người.

Đường Tụng nhìn mà muốn cắn thử một cái, xem xem có ngọt hay không.

Vương Vân Phong nhíu mày lại, trên mặt lóe lên một tia lúng túng rồi biến mất, không mặn không nhạt hỏi: “Anh làm shipper cơ mà? Sao còn làm thêm cả bán xe à?”

Nói nhiều nói ít đều có ý chế giễu, luôn nhấn mạnh việc Đường Tụng chỉ là một shipper.

Hiển nhiên là hành vi vừa rồi của Đường Tụng làm hắn thấy rất khó chịu.

Đường Tụng không thèm để ý, thuận miệng cười giải thích: “Mấy ngày trước không có chuyện gì làm, liền thử làm shipper hai ngày, tranh thủ rèn luyện cơ thể.”

“Thu Thu, cô thấy như vậy có được không, tôi giúp hai người lấy một cái giá hài lòng, cô giúp tôi tuyên truyền, đồng thời quay một video gắn với tôi.”

Thu Thu nhất thời động tâm, rất muốn đáp ứng luôn, nhưng nàng vẫn nhìn về phía Vương Vân Phong, trưng cầu ý kiến của đối phương.

“Vân Phong, hình như có thể rẻ hơn rất nhiều, nếu Đường Tụng có quan hệ như vậy, chúng ta hợp tác cũng rất tốt, cậu thấy thế nào?”

Vương Vân Phong nghe Thu Thu khuyên bảo, nội tâm lại dâng lên một loại cảm giác nguy cơ, lo lắng Thu Thu tiếp xúc quá gần với đối phương.

Cố gắng duy trì nụ cười ấm áp, Vương Vân Phong nhẹ giọng nói: “Vẫn là không cần, mình sẽ cân nhắc mua xe khác, cũng không nhất định phải mua ở Hằng Đạt.”

“Hơn nữa, coi như là quen biết lãnh đạo, thì tôi qua cũng giảm được một hai ngàn mà thôi, mình cũng không để ý chút tiền này. Hơn nữa... Mình cũng không muốn anh ta tiếp cận cậu, càng không muốn cậu quay video với anh ta.”

Vương Vân Phong nói hai câu cuối còn mang theo một chút tình cảm ái muội.

Nghe thấy lời này của đôi phương, sắc mặt Thu Thu đỏ lên, nội tâm lại rất đắc ý.

Nam thần vậy mà lại ghen!

Đúng lúc này, một trận tiếng chân dồn dập vội vàng tiến đến gần, sau đó là một âm thanh mang theo tiếng thở dốc.

“Đường tiên sinh! Để ngài đợi lâu, tôi đã đưa tặng phẩm đến, chỉ là đồ hơi nhiều.”

“Ngài mang đi luôn bây giờ, hay là sáng mai tôi mang đến cho ngài luôn?”

Nghe nói như vậy, Vương Vân Phong đột nhiên giật mình, hẳn có một dự cảm không tốt, chỉ sợ tên này lại muốn trang bức rồi.

Chương 43: Tặng phẩm phong phú

Đường Tụng xoay người, liền nhìn thấy Vương Bằng ôm một cái ba lô màu đen đến.

Đây cũng là tặng phẩm mà Vương Bằng nói.

Cái ba lô này có màu sắc và kích thước rất hợp với ý hấn.

“Vất vả rồi, tôi rất thích.” Đường Tụng cười nói, rồi nhận lấy ba lô trong tay Vương Bằng.

“Ồ? Trong rương còn có thứ khác à?”

Đường Tụng bị trọng lượng của cái ba lô này làm cho sợ hết hồn.

Khá lắm, cái này phải 20 cân đi?

Wang Bằng nở nụ cười thật thà: “Là Lý tổng bảo tôi phải chuẩn bị thật kỹ, tôi liền chọn tất cả những món đồ tốt nhất trong kho, tất cả đều là tặng phẩm khi ngài mua xe, tôi mở ra cho ngài xem một chút.”

Wang Bằng vừa nói vừa đặt rương lên quầy, mở khóa kéo, để lộ ra không gian bị nhét đầy ở bên trong.

“Đây là túi cấp cứu, ngài ra ngoài thì có thể mang theo, rất thực dụng.”

“Đây là ly nước, cái ô, búp bê của BMW, được chế tạo riêng cho xe, rất đồng bộ.”

“Đây là găng tay và bộ bảo vệ cùi chỏ và đầu gối, camera chống nước và chống rung của xe, máy ghi âm ghi đi xe...”

“Thời tiết sắp chuyển lạnh, tôi lấy cho ngài một bộ quần áo du lịch, kích cỡ dựa theo dáng người của ngài, nếu như không vừa có thể đổi lại.”

“À đúng rồi, Đường tiên sinh, còn có mũ bảo hiểm nữa, nhưng không nhét vào được, nên sẽ đưa qua cùng xe luôn.”

Đậu xanh! Lần đầu tiên nhìn thấy mua xe lại được nhiều tặng phẩm phong phú như vậy.

Hơn nữa mỗi một thứ đều có nhãn hiệu, đều là hàng chính hãng, chứ không phải lừa bịp và qua loa bằng hàng vỉa hè, nhìn qua cũng không rẻ.

Đường Tụng giật cả mình, đây là mua sắm cả bộ luôn à!

Thu Thu và Vương Vân Phong ở bên cạnh cũng hơi sững sờ.

Đùa à?

Nhà ai mua xe mà còn tặng nhiều đồ như vậy?

Làm từ thiện à?

Đường Tụng âm thầm cho Vương Bằng một like.

Nhưng mà nghĩ lại thì cũng đúng, lần trước mua một chiếc xe hơn 10.000 mà đã tặng một cái mũ bảo hiểm hơn 2000, đừng nói là lần này mua một chiếc BMW hơn 30.000.

Đường Tụng nhìn những thứ này, nói: “Tôi rất thích, chỉ là quá nặng, tôi mang về cũng không tiện, vẫn là làm phiền anh ngày mai đưa đến cùng xe đi.”

“Được! Vậy sáng mai làm thủ tục xong, tôi sẽ đưa qua cho ngài!” Vương Bằng lập tức đáp ứng.

Vương Vân Phong ở bên cạnh đã không nhin nổi, nhìn Vương Bằng bằng ánh mắt nóng bỏng.

Nếu biết có nhiều tặng phẩm như vậy, ai mẹ nó còn do dự chút ưu đãi kia.

“Cửa hàng các anh đang có chương trình gì sao? Vừa rồi nhân viên bán hàng chỉ nói với tôi là móc chìa khóa và hai chai dầu máy, tại sao anh ta lại có nhiều đồ như vậy? Lẽ nào vì anh ta có chút quan hệ nên các anh đối xử khác biệt?”

“Như vậy đi, nếu các anh cũng tặng tôi những thứ này, tôi lập tức mua xe, trả hết luôn.”

Vương Vân Phong cũng là người hiểu biết, chỉ riêng bộ quần áo phòng hộ kia thôi cũng đã hơn ngàn rồi, những thứ khác cũng đều là thứ tốt, một cái ba lô này cũng phải mấy ngàn rồi.

Thu Thu đưa ngón tay thon dài trắng nõn ra sờ ba lô một cái, giọng điệu có hơi hâm mộ: “Đáng tiếc là mua xe sớm hơn mấy ngày, nếu biết cửa hàng các anh có chương trình như vậy, khẳng định là sẽ đến đây mua. Con gấu bông BMW này thật đáng yêu, cái ly nước này cũng rất đẹp nha.”

“Hiểu lắm! Hiểu lắm!” Vương Bằng vội vàng giải thích, rất sợ hai người hiểu lắm: “Những thứ này là Lý tổng của chúng tôi tặng riêng Đường tiên sinh, xem như là tình huống đặc biệt. Tặng phẩm của khách hàng bình thường là không nhiều như vậy.”

Sau đó lại quay đầu nói với Đường Tụng: “Đường tiên sinh, ngài xem còn cần thứ gì không? Chỉ cần nơi này có, thì đều được!”

Sắc mặt Vương Vân Phong cực kỳ khó coi, nghe vậy thì giễu cợt: “Vậy nếu anh ta nhìn trúng một chiếc xe thì sao? Các anh cũng tặng luôn à?”

Vương Bằng đứng thẳng tắp, thản nhiên nói: “Khẳng định là có thể, Lý tổng đã phân phó, phải tận lực thỏa mãn tất cả

yêu cầu của Đường tiên sinh.”

Đường Tụng vỗ vỗ vai Vương Bằng, cười nói: “Giúp tôi cảm ơn anh Lý, cũng cảm tạ anh Vương đã vất vả, mấy thứ này tôi rất thích, cái khác thì không cần.”

Vương Bằng được yêu mà sợ: “Đừng đừng, ngài đừng gọi tôi là anh Vương, tôi không dám nhận! Đường tiên sinh, ngài gọi tôi là Tiểu Vương được rồi, sau này mà có vấn đề gì, ngài cứ liên lạc wechat với tôi, đảm bảo online 24 giờ.”

Vương Vân Phong há miệng, nhưng cũng không nói được gì.

Người này thật là biết nịnh nọt, lại để cho tên Đường Tụng này trang cái bức.

“Đúng rồi, Thu Thu, nếu cô thích gấu bông và ly nước thì tặng cô.”

Có thể gia tăng thiện cảm, tự nhiên là không thể bỏ qua, Đường Tụng liền đưa hai thứ này qua.

“Không cần, thứ này cũng không rẻ, tôi không thể nhận được.”

Thu Thu từ chối rất dứt khoát, ánh mắt lại nhìn về phía Vương Vân Phong, sợ hấn tức giận.

“Cầm đi, đây là đồ của đại lý xe tặng, nếu cô thích thì tặng cho cô.” Đường Tụng còn muốn hợp tác với nàng, cho nên lại nói một câu.

Thu Thu vẫn kiên quyết lắc đầu, rất không nể mặt.

“Được rồi, vậy coi như xong.”

Đường Tụng cũng hiểu ý của đối phương, đây là sợ Vương Vân Phong ghen?

Hắn chợt thấy tẻ nhạt vô vị, một cô gái tốt như vậy, đáng tiếc lại rơi vào trạng thái yêu đương mất não.

Vì hoàn thành nhiệm vụ, bản thân đã cố gắng tranh thủ rồi.

Từ nhỏ đến giờ, Đường Tụng chưa bao giờ mặt dày như vậy.

Nhưng đối phương vẫn thờ ơ, ngay cả cơ hội làm bạn bình thường cũng không cho.

Nhìn thấy thái độ của Thu Thu, sắc mặt của Vương Vân Phong hơi hòa hoãn lại, tâm lý cũng thoải mái hơn nhiều.

Đối với Đường Tụng, trong lòng Thu Thu cũng có chút áy náy, dù sao Đường Tụng cũng không lừa gạt, quả thực là quen biết giám đốc, hôm nay cũng là tình cờ gặp mặt ở đây.

Tuy nhiên, là người luôn có khuynh hướng tình cảm.

Tại trong mắt của nàng, Vương Vân Phong quan trọng hơn Đường Tụng rất nhiều, mặc kệ như thế nào thì cũng không thể để Vương Vân Phong khó chịu.

Vương Bằng nhận ra bầu không khí không đúng, liền vội vàng nói: “Đường tiên sinh, ngài có cần chúng tôi lắp đặt camera vận động lên mũ bảo hiểm luôn không?”

Đường Tụng gật đầu: “Vậy thì lắp đặt hết luôn đi.”

Lúc này, Trương Hiểu Cẩm đi tìm lãnh đạo đã chạy chậm trở về.

“Để Đường tiên sinh chờ lâu, tôi đã xin chỉ thị của lãnh đạo. Chiếc Ninja 400 kia có thể để giá 53.000, xem như bớt được 5500 rồi. Đây là giá thấp nhất rồi, hi vọng ngài có thể hiểu được.”

Tự nhận là nhân viên tiêu thụ của riêng Đường Tụng, tâm lý của Vương Bằng có hơi luống cuống, vội vàng hỏi: “Đường

tiên sinh, ngài cảm thấy hứng thú với chiếc Ninja 400? Định mua một chiếc xe nữa sao?”

Đường Tụng lắc đầu phủ nhận, chỉ chỉ vào Vương Vân Phong: “Không phải, là vị Vương tiên sinh này muốn mua.”

Chương 44: Livestream

Vương Bằng lập tức yên tâm: “Cái giá tiền này xem như là giá gốc rồi, cũng chỉ óc Đường tiên sinh mở miệng mới có giá này, bằng không tuyệt đối không thể thấp như vậy.”

Đường Tụng đưa mắt nhìn về phía Thu Thu, nhưng cũng không còn nhiệt tình như lúc đầu, giọng nói rất bình thường: “Có cân nhắc một chút không?”

Vương Vân Phong đứng trước mặt Thu Thu, trầm giọng nói: “Không cần, chúng tôi không gánh nổi một người bạn như anh, một chiếc xe mà thôi, đi qua nhà khác cũng có thể mua được.”

“Vân Phong, cậu...!” Thu Thu có hơi do dự.

“Vậy thì thôi!” Đường Tụng cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Chúng ta đi thôi!” Vương Vân Phong nói xong, lập tức đi về phía cửa, đã không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Thu Thu vội vã cúi đầu đi theo.

Đường Tụng quay đầu cười nói với Trương Hiểu Cẩm: “Vất vả rồi, làm phiền cô đi một chuyến uống công, rất xin lỗi!”

“Không vất vả, không vất vả!” Trương Hiểu Cẩm vội vàng lắc đầu.

“Vậy tôi đi trước, Tiểu Vương, ngày mai liên hệ!”

“Được, Đường tiên sinh đi thông thả.”

...

Trở lại chung cư, cơn say từ giữa trưa đã biến mất.

Đường Tụng bắt đầu làm nhiệm vụ học tập ngày hôm nay.

Dù sau khi có nhiệm vụ chia sẻ, thì cái tiền lương 360 đồng một ngày này có vẻ ít đến đáng thương.

Nhưng mà suy nghĩ đến tỷ lệ 1% nhận được gói quà học tập, nên Đường Tụng vẫn tràn đầy mong đợi.

Chẳng may mở ra một phần thưởng lớn thì sao?

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn liền thay quần áo rồi ra ngoài rèn luyện thân thể.

Tám giờ tối, Đường Tụng tắm xong liền leo lên giường, mở TikTok ra xem.

Mặc dù Thu Thu đang trong giai đoạn yêu đương mất não có chút đáng ghét, nhưng mà đã đáp ứng Trương Linh Linh là sẽ đến cổ động khen thưởng, Đường Tụng tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Hiện giờ, trên tài khoản của hắn còn có hơn 200.000 tiền ảo, không tiêu xài một chút thì cảm thấy hơi khó chịu.

Mở trung tâm cá nhân, biệt danh là Tháng Tư, fan 2, theo dõi 3.

Tài khoản trắng không thể trắng hơn.

Cái tên Tháng Tư này là Đường Tụng mới đổi, trước kia tất cả tài khoản của hắn đều có tên là Tư Nguyệt.

Ý tứ không nói cũng hiểu, chính là nhớ Liễu Bảo Nguyệt.

Nhưng sau khi đặt tình cảm xuống, tất cả đều đổi thành Tháng Tư.

Đường Tụng nhìn vào tài khoản của Thu Thu trong danh sách theo dõi, sau đó tiến vào phòng livestream của nàng.

Đập vào mắt là khuôn mặt ngự tử quen thuộc kia.

Phối hợp với cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo, cho dù là ở giới nhiều mỹ nữ như streamer, cũng được coi là một người cực đẹp.

Hoàn cảnh livestream hẳn là trong ký túc xá, phía sau là ga trải giường màu hồng.

Nàng mặc một bộ quần áo in hình hoạt hình, nhưng ‘tâm hồn’ vô cùng to lớn kia khiến người ta sôi trào.

Đường Tụng nhìn một chút mà thấy ngửa ngáy, không thể không nói, dáng người và khuôn mặt của Thu Thu đều là đỉnh cấp.

Bởi vì vừa mới livestream, số lượng người xem cũng không nhiều, chỉ có hơn 50 người.

Phần lớn đều là những con hàng chơi miễn phí, tài khoản không có đẳng cấp.

Thu Thu vừa ngâm nga một bài hát theo nhạc nền, vừa hoan nghênh khán giả mới vào phòng.

“Hoan nghênh, hoan nghênh Tiểu Lâm ca.”

Những người đáng giá để nàng mở miệng hoan nghênh, đều là những đại ca có đẳng cấp khá cao.

Ví dụ như vị ‘Tiểu Lâm ca’ này, đẳng cấp tài phú là 26, đẳng cấp fan hâm mộ là 12.

Đẳng cấp tiêu phí của Đường Tụng là 0, loại tài khoản trắng này là không có cảm giác tồn tại gì cả.

“Streamer, sao em lại vừa béo vừa gầy được vậy?”

“Muốn xem Streamer mặc quần áo bó và nhảy.”

“Streamer, làm bài hát hâm nóng bầu không khí nào.”

“Bà xã, em rút cuộc cũng livestream rồi!”

Khi số lượng khán giả trở nên nhiều hơn, bình luận cũng trở nên rối loạn hơn.

Thu Thu cười nói: “Mọi người nhớ like và theo dõi nha.”

“Thu Thu, có thể hát bài Yêu Em bằng tiếng Quảng Đông không?”

Thu Thu nói: “Khen thưởng một trái tim là có thể chọn một bài hát nha.”

Một trái tim là 199 tiền TikTok, tương đương với 19.9 đồng NDT.

Đối với một Streamer nhỏ như Thu Thu, cũng coi như là một lễ vật không nhỏ.

Rất nhanh, có một bình luận hấp dẫn sự chú ý của Đường Tụng.

Lăng Tử: “Streamer thật to, có thể add wechat không?”

Đường Tụng từng muốn xin wechat của Thu Thu rất nhiều lần, đáng tiếc là đôi phương căn bản không coi hấn ra gì.

Chỉ là không biết có thể add wechat của Thu Thu ở trong phòng livestream không?

Thu Thu hiển nhiên là cũng nhìn thấy bình luận này.

Nhưng Lăng Tử này chỉ là cấp 1, tương đương với chỉ tiêu một 1 đồng tiền TikTok, hoàn toàn là con hàng chơi miễn phí.

Loại tài khoản đăng cấp này mà muốn xin wechat, nàng căn bản là sẽ không để ý.

Lăng Tử: “Streamer, đừng cao ngạo như vậy nha, khen thưởng thứ gì có thể add wechat?”

Thu Thu vẫn làm bộ như không nhìn thấy, cũng không trả lời.

Phòng livestream của nàng có rất nhiều bình luận, rất nhiều người đều là fan cũ, hoặc là tài khoản đẳng cấp cao.

Đột nhiên, đặc hiệu khen thưởng lấp lánh, một chiếc máy bay kèm theo một đám mây hồng bay qua, chiếm cứ gần nửa màn hình.

“Lăng Tử khen thưởng máy bay tư nhân x1!”

Một cái máy bay chính là 3000 tiền TikTok, cũng chính là 300 NDT!”

Cái này đã xem như một lễ vật tương đối lớn, Thu Thu tỉnh thoảng mới nhận được một cái.

Khán giả trong phòng livestream lập tức tăng bốc.

“Đại ca uy vũ, trực tiếp tặng máy bay!”

“Streamer còn không mau add wechat đi!”

Lăng Tử: “Streamer, bây giờ có thể nói chưa?”

Sắc mặt Thu Thu hơi thay đổi, không ngờ đối phương lại nghiêm túc.

Nàng vội vàng nói: “Cảm ơn Lăng Tử đại ca tặng máy bay! Cảm ơn Lăng Tử đại ca! Trước tiên có thể add wechat của trợ lý, lát nữa sẽ kéo Lăng Tử đại ca vào nhóm chat.”

Tiếp theo, một tài khoản màu đỏ của quản lý, có tên là Trợ lý – Linh Linh đã nói: “Lăng Tử đại ca, đã gửi wechat rồi nha, lát nữa sẽ kéo vào nhóm fan.”

Lăng Tử: “Anh đây không có hứng thú với nhóm chat, Streamer, add wechat cá nhân đi.”

Thu Thu hơi khó xử.

Trợ lý – Linh Linh: “Đại ca từng tức giận, quy củ của phòng livestream chính là như vậy, phải đủ đẳng cấp mới có thể add wechat của Thu Thu.”

Lăng Tử: “Nói thẳng là bao nhiêu lễ vật mới có thể add wechat đi, nể mặt Streamer to như vậy, anh đây có thể khen thưởng thêm chút.”

Thu Thu cắn môi, tâm lý rất không thoải mái, nhưng livestream chính là như vậy, thỉnh thoảng sẽ gặp người gây khó dễ: “Một cái Carnival là có thể.”

Lăng Tử: “Coi anh đây là kẻ ngu à? 3000 NDT mới được add wechat?”

Trong phòng livestream cũng xuất hiện rất nhiều lời trào phúng.

“Cũng không phải hàng hot có triệu fan, add cái wechat mà cũng khó khăn như vậy?”

“Streamer lớn lên rất cao ngạo, không ngờ tính tình cũng lạnh như vậy.”

“Người ta tặng 300 rồi, add wechat mà thôi!”

Trợ lý – Linh Linh: “Đại ca bớt giận, cứ add wechat của em trước, chúng ta trò chuyện riêng.”

Lăng Tử: “Cút đi, ai mẹ nó thêm add wechat của cô?”

Lăng Tử: “Tôi chỉ hỏi một chút, trợ lý mà cũng có giá 300 sao? Cô có to như Streamer không?”

Đường Tụng nhìn thấy tên ‘Lăng Tử’ này trò chuyện bần thiêu như vậy, nhất thời thấy tức giận.

Hắn và Trương Linh Linh tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng mà hắn có ấn tượng rất tốt với cô bé này.

Hai người trò chuyện rất hợp, miễn cưỡng coi là một người bạn.

Nhất định phải giúp nàng một tay, không thể trơ mắt nhìn nàng bị bắt nạt.

Đường Tụng mở trung tâm lễ vật, ấn vào nạp.

Suy nghĩ một chút, trực tiếp nạp 20.000 NDT, lựa chọn thanh toán bằng thẻ.

Tài khoản ngân hàng của hắn còn không đủ 10.000, hắn cũng hơi tò mò là hệ thống sẽ làm thế nào.

Vừa ấn vào thanh toán, nhắc nhở thanh toán thành công lập tức xuất hiện.

Nhìn thấy con số 200.000 tiền TikTok trong tài khoản, Đường Tụng lại cảm nhận được hệ thống thần thông quảng đại.

Chương 45: Năm cái Carnival

Lúc này, Thu Thu ở trước ống kính đã vội đến mức đầu đầy mồ hôi, không ngừng trấn an các khán giả trong phòng livestream.

Hình tượng của cái tài khoản này chính là ngự tử cao ngạo lạnh lùng, từ biên tập video cho đến livestream, tất cả đều xoay quanh hình tượng và phong cách này, cho nên bình thường sẽ không tùy tiện add wechat riêng.

Trước kia cũng có không ít người khen thưởng và muốn xin wechat, nhưng đều bị nàng uyển chuyển từ chối.

Vì ổn định cái hình tượng này, Thu Thu đã thiết lập một cái ngưỡng cửa khá cao, một cái Carnival mới có thể add wechat cá nhân.

Không ngờ hôm nay lại gặp phải một tên Lãng Tử không giảng đạo lý.

Dáng vẻ như kiểu không cho wechat thì sẽ tiếp tục làm loạn, nói chuyện cũng rất bản.

Nếu như các nàng có nhiều kinh nghiệm hơn, đáng ra phải nhận lỗi trước, lại biểu diễn vài năng khiếu cho khán giả, sau đó nói sang chuyện khác, không cần phải để ý đến Lãng Tử này làm gì.

Đáng tiếc các nàng chỉ là sinh viên đại học bình thường, tài khoản này cũng mới bắt đầu từ nghỉ hè này.

Hơn nữa còn không ký hợp đồng với các công hội, không có người chỉ điểm, nên khó tránh khỏi rơi vào ngõ cụt.

Cũng không thấy Trương Linh Linh trả lời nữa, đoán chừng là đã bị chọc tức.

Đường Tụng không do dự nữa, lập tức gửi tin: “Năm cái Carnival, cầu add wechat tiểu trợ lý!”

Lo lắng không đủ bắt mắt, Đường Tụng gửi liền ba lần.

Nhất thời có một bộ phận khán giả chú ý đến Đường Tụng, bắt đầu điên cuồng chế giễu.

Long ca: “Đây là tên hề ở đâu ra?”

Lẩu cay 6 đồng: “Nếu tên này tặng Carnival, tôi trực tiếp trồng cây chuối đi ị!”

Cá khô: “Tài khoản level 0, biết Carnival là cái gì không?”

Đường Tụng cũng không tranh cãi với bọn họ, tiếp tục gửi tin: “Cầu add wechat tiểu trợ lý!”

Mọi người vốn đang ‘bênh vực kẻ yếu’ là Lăng Tử, lúc này đã chuyển hỏa lực về phía Đường Tụng.

Lăng Tử: “Người anh em, đừng trang bức, đây là ngu xuẩn!”

Đường Tụng hoàn toàn không để ý đến, tiếp tục gửi tin: “Streamer, năm cái Carnival add wechat của trợ lý, có được hay không nói một câu?”

Thu Thu lúng túng nói: “Cái này dĩ nhiên là được, chỉ là...”

Còn chưa nói xong, mặt hình đã tràn đầy đặc hiệu, mấy chữ Carnival cực kỳ chói mắt.

“A!” Thu Thu kinh ngạc che miệng, mặt đầy vẻ không tin.

Đặc hiệu vừa kết thúc, cái Carnival thứ hai đã xuất hiện.

Bộ ngực sung mãn của Thu Thu trập trùng kịch liệt, hiển nhiên là vô cùng kích động, vội vàng đứng lên, để lộ ra đường cong vô cùng xinh đẹp.

Chấp hai tay nói: “Cảm ơn! Cảm ơn Tháng Tư đại ca, quá... quá là kích động...”

Vừa nói xong, cái thứ 3, cái thứ 4, cái thứ 5 đã bay đầy trời.

Nói được làm được, Đường Tụng trực tiếp khen thưởng 5 cái Carnival, giá trị 15.000 NDT.

Tất cả khán giả trong phòng đều bị dọa cho giật mình, bọn họ cũng không ngờ đối phương lại chơi thật.

Mấy người từng chế giễu Đường Tụng không dám ló đầu lên nữa.

Mấy người còn lại đều đang thán phục vị đại ca này.

“Đại gia, còn thiếu đồ trang sức trên đùi không?”

“Tháng Tư ca uy vũ!”

“Level 0 tăng lên level 3 luôn, đây mẹ nó mới là đại gia!”

“Thu Thu, mau ôm chặt đùi đại ca đi, còn chờ gì nữa!”

Thu Thu bình tĩnh lại, nhìn Carnival trong cột lễ vật, vành mắt đỏ lên nói: “Không ngờ hôm nay lại có niềm vui lớn như vậy, đây là lần đầu tiên Thu Thu nhận được nhiều lễ vật như vậy, cảm ơn, cảm ơn Tháng Tư ca.”

Thu Thu làm TikToker được nửa năm, tổng cộng kiếm được hơn 70.000, trong đó còn có cả lợi nhuận cho việc quảng cáo và review các cửa hàng.

Lợi nhuận của việc livestream, còn chưa được 40.000 NDT.

Nhưng mà ngày hôm nay, lại nhận được lễ vật giá trị 15.000 NDT, tiền về tay cũng được 7500 NDT.

Đối với nàng mà nói, đây hoàn toàn là một khoản thu nhập không nhỏ.

Thu Thu cảm kích nói: “Tháng Tư ca, Thu Thu sẽ đưa nick wechat cá nhân cho anh, anh tặng quá nhiều lễ vật rồi, không add wechat thì Thu Thu thấy trong lòng bất an, hoặc là anh muốn nghe Thu Thu bài gì không? Nhảy cũng được.”

“Không cần, chỉ cần wechat của trợ lý Linh Linh là được rồi.”

Đường Tụng khen thưởng nhiều như vậy, là không thích khi có người mắng Trương Linh Linh, chứ không quan hệ gì với Thu Thu.

Thông qua chuyện chiều nay, hẳn thật sự rất thất vọng với Thu Thu đang yêu đương mất não này. Sau lần hợp tác này, hẳn cũng không muốn hợp tác với nàng nữa.

Thu Thu rõ ràng là hơi mờ mịt, nhất thời không hiểu đối phương có ý gì.

Khán giả trong phòng thì lại đang cười trên sự đau khổ của người khác.

“Ha ha ha, Streamer bị chê!”

“Đây chính là kẻ có tiền dờ hơi sao?”

“Thu Thu, mau gọi tiểu trợ lý ra tiếp khách đi!”

Trợ lý – Linh Linh: “Được yêu mà sợ, cảm ơn Tháng Tư ca, lập tức gửi wechat cá nhân cho Tháng Tư ca.”

Thấy mình đạt thành mục đích, Đường Tụng cũng không ở lại, mà trực tiếp rời khỏi phòng livestream.

“Leng keng leng keng leng keng.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên không ngừng, Đường Tụng mở ra xem, hóa ra là âm báo nhắc nhở fan tăng lên.

Nhìn số lượng fan, đã có tận 80 người, hiển nhiên là hành vi nhà giàu mới nổi của hắn đã dẫn đến không ít người quan tâm.

Đường Tụng cười một tiếng, đây cũng là một chiêu trò để hút fan, có thể làm thêm vài lần.

Rất nhanh, lại nhận được mấy tin nhắn cá nhân.

Ngoại trừ Trương Linh Linh gửi wechat đến, còn lại đều là một ít Streamer đang cầu ôm đùi.

Đường Tụng đứng dậy, đuổi người một cái.

Hôm nay chỉ tới đây thôi, cũng coi như hoàn thành lời hứa với Trương Linh Linh.

Bây giờ vẫn phải làm video rồi đăng lên TikTok của mình.

Sau đó lại đi vào phòng livestream và khen thưởng, như vậy mới có thể hấp dẫn đám fan kia đến chỗ của mình, bản thân mình cũng có thể thu hoạch được lượt like.

Đường Tụng ngồi xuống trước máy tính, mở phần mềm, bắt đầu thử chế tạo video.

Không thể không nói, phần mềm biên tập bây giờ rất thuận tiện, đặc biệt là phần mềm nhằm vào sáng tạo video ngắn và đơn giản, tiện lợi hơn rất nhiều những phần mềm hắn học ở đại học.

Mẫu chốt là độ khó khi bắt đầu cơ bản là 0.

Chỉ cần tìm hiểu một chút, liền có thể bắt đầu, biên tập ra một video không tệ.

Đường Tụng lưu tám ảnh xếp hạng danh sách lại, sau đó lại tải mấy đồ án mà mình cảm thấy đẹp, rồi cắm vào một bài

nhạc nền.

Một lát sau, một video đơn giản nhất đã xong.

Sau khi quen thuộc với phần mềm này, Đường Tụng lại bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để phong phú video.

Thỉnh thoảng cũng lên TikTok, vào xem các video về xe mô tô và shipper để học hỏi kinh nghiệm biên tập và ý tưởng nội dung.

Khi thấy thấy những thứ có ích thì lập tức lưu lại.

Những thứ này đều là chuẩn bị để phát triển tài khoản.

Chương 46: Đối tượng hẹn hò

Thứ hai ngày 29 tháng 8, trời nhiều mây, nhiệt độ cao nhất là 29 độ.

Đến gần trung thu, nhiệt độ từ từ giảm xuống, Đường Tụng cũng bắt đầu gia tăng lượng vận động, mỗi ngày chạy từ 5 km thành 8 km.

Theo lượng vận động tăng lên, Đường Tụng cũng cảm nhận được trình độ xuất sắc của thân thể mình.

Sờ bụng một cái, cái bụng vốn bằng phẳng lại xuất hiện bốn khối cơ bụng, nếu gồng lên thì sẽ nhìn thấy rõ hơn.

Để ăn mừng cơ bụng của mình, Đường Tụng thưởng cho mình một bát hoành thánh vào bữa sáng, cộng thêm một lồng bánh bao hấp, ba quả trứng kho tương.

Trong tiệm ăn sáng, bà chủ đang rảnh rỗi lại đến gần, cười rạng rỡ nói: “Tiểu Đường, lần trước cháu có nhờ dì mai mối, lần này cháu phải cảm ơn dì đây.”

Đường Tụng lộ ra vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Hắn lập tức nhớ ra, chỉ hận không thể tát cho mình một cái, lúc đó chắc ý quên mình, cho nên thuận miệng nói một câu.

“A, không ngờ dì lại nhớ kỹ như vậy, cháu... cháu còn chưa kịp chuẩn bị, hay là thôi đi?” Đường Tụng càng nói càng nhỏ, hắn cũng thấy hơi chột dạ.

Bà chủ lập tức nghiêm túc nói: “Vậy sao được, đã nói rồi sao có thể đổi ý, dì đã nói với con gái nhà người ta rồi, cháu

làm vậy không phải để dì khó xử sao?”

“Dì thấy cháu cũng là người chịu khó làm việc, hơn nữa lớn lên cũng làm người ta yêu thích, bằng không thì sao lại giới thiệu cho cháu chứ. Đó là cháu ngoại của dì, là con gái của em gái dì, lớn lên xinh đẹp giống hệt dì.”

Đường Tụng cười xấu hổ, dáng vẻ mập mạp của bà chủ, đã không nhận ra ngũ quan có xinh đẹp hay không nữa.

Lại nghĩ cháu ngoại của bà chủ cũng không kém bà chủ là bao, liền vội vàng lắc đầu nói: “Dì à, cháu vừa mất việc, bây giờ không có thu nhập, dì giới thiệu cháu gái cho cháu, chắc chắn cũng bị ghét bỏ. Với lại cháu cũng không có nhà không có xe, dì đừng làm chậm trễ người ta.”

“Không nhà không xe thì làm sao, cháu tốt xấu gì cũng đã tốt nghiệp đại học, tìm một công việc còn không đơn giản sao.”

“Từ khi cháu chuyển đến đây, ngày nào cũng đi sớm về trễ, tăng ca như không muốn sống. Những đứa bé có lòng cầu tiến như cháu, nhà và xe đều sẽ có thôi.” Bà chủ vỗ vỗ vai của Đường Tụng, thành khẩn nói: “Hơn nữa, dì nói cho cháu biết, cháu gái dì rất xinh đẹp, dáng người còn rất tốt, khuyết điểm duy nhất chính là không học đại học, cháu không ngại chứ?”

Đường Tụng vội vàng nói: “Không ngại, không ngại.”

Bà chủ nở nụ cười hài lòng: “Con bé này rất ngoan ngoãn, cũng rất nghe lời. Máy hôm trước mới đến Yến Thành làm việc, vừa hay đang ở chỗ dì, mỗi ngày đều giúp dì dọn dẹp nhà cửa, quét dọn vệ sinh, cực kỳ chăm chỉ và cần cù, lại biết làm việc nhà.”

“Một cô bé ưu tú như vậy, dì đâu cần giới thiệu đối tượng gấp như vậy, người ta cũng có thể tự tìm mà, mà còn tìm được tốt hơn, cháu...”

Bà chủ lại vỗ đùi một cái, giọng nói cao hơn mấy phần: “Con bé này nha, đi theo bạn học thi giấy chứng nhận cá nhân gì gì đó, bây giờ đang làm việc ở một phòng Gym, nói là dạy người ta rèn luyện thân thể.”

“Dì hỏi thăm vài người, mọi người đều nói là không đáng tin, một cô bé hơn 20 tuổi thì hiểu cái gì, chẳng may học xấu thì làm sao bây giờ?”

“Dì đã thương lượng với mẹ nó, cứ giới thiệu cho nó một người bạn trai đang hoàng trước, thường ngày quản lý nó một chút, để tránh nó đi làm đường lạc lối.”

“Dì thấy Tiểu Đường cháu rất tốt, lần trước có người uống say làm loạn trong quán, mọi người đều chỉ ngồi nhìn, chỉ có cháu giúp đỡ dì, sau đó còn bị thương.”

Bị bà chủ khen ngợi không ngừng, Đường Tụng cũng không chịu nổi: “Dì nói vậy, cháu lại thấy ngại.”

“Ha ha, đây là sự thật nha, với lại cháu cũng thích rèn luyện thân thể đúng không? Dì thấy sáng nào cháu cũng chạy bộ.”

“Cháu ngoại của dì cũng hay chạy bộ buổi tối, ngay ở công viên bên cạnh, con bé này còn là huấn luyện viên chuyên nghiệp, hay là cháu điều chỉnh thời gian rèn luyện đi, cũng đổi thành chạy buổi tối?”

“Để con bé hướng dẫn cháu, hai người cũng có đề tài chung, sau này chung sống cũng hòa hợp. Ô kìa, càng nói lại càng thấy hai đứa rất là hợp nhau.”

Bà chủ càng nói càng hăng say, rất giống với mấy bà bác ở đầu thôn.

Đường Tụng lập tức cảm thấy mình rất nhỏ bé, không dám phản bác.

Hơn nữa, gần đây hẳn cũng có kế hoạch rèn luyện thân thể, liền miễn cưỡng nói: “Dì biết cô ấy làm việc ở đâu không? Cháu cũng đang định làm thể, nói không chừng còn có thể giúp cô ấy tăng công trạng.”

Bà chủ: “Đây, đã nói là hai đứa rất có duyên rồi mà, nó làm việc ở ngay tầng khu thương mại Bắc Thái, chờ con bé rảnh rồi, dì lại sắp xếp cho hai đứa gặp mặt một lần.” Nụ cười của bà chủ càng rực rỡ hơn, lấy điện thoại di động ra nói: “Nào, Tiểu Đường cười lên, dì chụp kiểu ảnh gửi cho con bé, lát nữa cũng gửi ảnh của nó cho cháu.”

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, dù sao người ta cũng có lòng tốt.

“Tách tách tách tách!”

Liên tục năm sáu tấm ảnh, bà chủ mới hài lòng dừng lại.

Lại tìm kiếm trong album ảnh, rồi gửi cho Đường Tụng một tấm ảnh: “Tiểu Đường, đây chính là cháu gái của dì, tên là Trình Nhạc Nhạc, không lừa cháu đúng không, rất xinh đẹp đúng không?”

Cô gái trong ảnh đang ngồi trên ghế sa lon, trang điểm hết sức trang nhã.

Trên người mặc một bộ quần áo thể thao màu tím.

Mặt trứng ngỗng, mắt phượng, sống mũi rất cao, đôi môi lại như hai mảnh cánh hoa, cực kỳ xinh đẹp.

Hình thể cũng không nhỏ gầy, đường cong vô cùng hoàn mỹ, có thể nhìn thấy cơ bắp khỏe mạnh.

Hoàn toàn là một mỹ nữ gymer tràn đầy quyền rũ.

Nhưng mà, nhìn từ góc độ nào thì cũng không tìm thấy chỗ tương tự với bà chủ cả.

Đường Tụng lập tức ngồi ngay ngắn, ho nhẹ một tiếng: “Dì à, dì vẫn sắp xếp gặp mặt cho bọn cháu đi. Cháu cảm thấy mình và Nhạc Nhạc rất hợp nhau, không chỉ có chung sở thích, mà còn rất có duyên.”

“Tuy rằng bây giờ cháu đã nghỉ việc, nhưng vẫn còn thu nhập khác, mỗi tháng cũng kiếm được hơn chục ngàn, tuyệt đối sẽ không để Nhạc Nhạc chịu khổ.”

“Hơn nữa, gần đây cháu cũng đang định mở một tiệm cà phê, đã chọn cửa hàng rồi, ngay ở đường Hòa Bình. Nếu sau này Nhạc Nhạc không thích làm ở phòng gym nữa, thì có thể qua chỗ cháu làm.”

“Hay... hay là dì đưa wechat của Nhạc Nhạc cho cháu đi, bọn họ add wechat và trò chuyện trước cũng được.”

Chương 47: Tổng kết

Bà chủ hiển nhiên là không ngờ điều kiện của Đường Tụng lại tốt như vậy: “Tiểu Đường, cháu... cháu đã tự lập nghiệp làm ông chủ rồi à, còn kiếm được nhiều tiền như vậy nữa, Nhạc Nhạc nhà dì... Dì chỉ sợ hai đứa không lâu dài.”

Đường Tụng vội vàng giải thích: “Dì đừng lo, cháu còn chưa biết cửa tiệm này của kiếm được tiền hay không nữa, với lại bây giờ cháu cũng không mua được nhà, còn không biết Nhạc Nhạc có nhìn trúng cháu không nữa kìa.”

Nghe vậy, bà chủ nào không hiểu tâm tư của Đường Tụng, vui vẻ nói: “Cháu cứ yên tâm, không thành vấn đề, lát nữa dì bảo con bé kết bạn wechat với cháu, hai đứa cứ trò chuyện trước, con bé này tương đối chậm, cháu phải kiên nhẫn một chút.”

“Ồ kìa, cháu mau ăn đi, để dì gửi ảnh cháu cho Nhạc Nhạc.”

Đường Tụng dè dặt nói: “Kiểu tóc hôm nay của cháu hơi xấu, hay là để cháu sửa lại tóc, dì lại chụp lại một lần?”

Bà chủ mặt đầy tự tin nói: “Dì thất rất đẹp nha, yên tâm, dì sẽ dùng phần mềm làm đẹp chỉnh sửa lại cho cháu, đảm bảo sẽ đẹp kinh người.”

Nói xong, bà chủ tràn đầy phấn khởi đi về phía quầy.

Trở lại quầy, bà chủ nhanh nhẹn mở phần mềm làm đẹp ra.

Chọn hình ảnh, rồi bắt đầu chỉnh sửa dựa theo kinh nghiệm của mình.

Làm trắng da, kéo mặt thon, điều chỉnh tóc, chỉnh mắt to, cũng không để ý là có mụn trứng cá hay không, trực tiếp kéo da mặt lên đến trắng nhất.

Bởi vì thỉnh thoảng có khách vào tiệm, nên bà chủ mất gần nửa tiếng mới chỉnh sửa xong.

Gật đầu hài lòng, rồi trực tiếp gửi cho cháu gái của mình.

Qua một lúc lâu, Trình Nhạc Nhạc vội vàng trả lời: “Bác, đừng nói đây là đôi tượng bác giới thiệu cho cháu nhé??!!!”

Bà chủ hơi mất hứng: “Không phải rất đẹp trai sao? Người ta vừa đẹp trai, nhân phẩm tốt, lại có thể kiếm tiền. Bác còn vừa thăm dò được, người ta kiếm được hơn chục ngàn mỗi tháng, còn đang định lập nghiệp làm chủ nữa kìa.”

Trình Nhạc Nhạc: “Khoan đã... tạm thời không nói đến điều kiện của anh ta, sao lớn lên lại giống như một cô gái, ảnh này chắc phải chỉnh sửa đến cháy máy rồi chứ? Nhìn như người quái dị, nào có đẹp trai gì?”

Trình Nhạc Nhạc: “Nôn mửa.jpg”

Trình Nhạc Nhạc: “Cháu nhớ bác nói là anh ta mới tốt nghiệp đại học, hơn nữa còn thuê nhà ở chung cư Tử Kim, vậy sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy? Còn có thể lập nghiệp? Chắc là lừa bác thôi!”

Bà chủ nhìn thấy tay nghề sửa ảnh của mình bị chế giễu, lập tức nổi giận: “Cháu quan tâm người ta kiếm tiền kiểu gì làm gì, có phải lừa gạt hay không, bác hiểu hơn cháu! Dù sao bác cũng đã nói với mẹ cháu rồi, chúng ta đã nhất trí ý kiến, dì đưa wechat của Tiểu Đường cho cháu, cháu nhớ kết bạn với người ta, khi trò chuyện thì nhớ phải chủ động một chút.”

Trình Nhạc Nhạc: “Bác, bác là bác ruột của cháu, không thể bày cháu như vậy được! Không được, cháu phải tìm mẹ cháu!”

Bà chủ: “Tìm mẹ cháu cũng vô dụng, mẹ cháu đã bảo bác lo chuyện này rồi.”

...

Trở lại chung cư, vẫn chưa đến 8 giờ.

Vương Bằng chưa thể đến vào giờ này.

Đường Tụng dứt khoát ngồi xuống bàn, nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống, cầm giấy bút ghi chép gì đó.

Bắt đầu từ khi nhận được hệ thống đến hôm nay, vừa tròn một tuần, là thời điểm để tổng kết.

Đây là thói quen khi chơi game của Đường Tụng.

Tin tức cá nhân như sau:

Chiều cao: 179 cm – 185 cm.

Cân nặng: 73 kg – 75 kg.

Sức chịu đựng: 50 – 65.

Nhanh nhẹn: 50 – 65.

Mị lực: 40 – 50.

Mọi phương diện đều tăng mạnh.

Đến bây giờ, nhận được tổng cộng 6 nhiệm vụ, tình hình hoàn thành như sau.

Nhiệm vụ hàng ngày: học tập 120 phút (0/120).

Nhiệm vụ bình thường: Chia sẻ (chưa hoàn thành), nhân duyên (tiến độ 0).

Nhiệm vụ giới hạn thời gian: Đứng top 10 bảng danh sách trong ngày (đã hoàn thành).

Nhiệm vụ ẩn: Đón xe tự do (đã hoàn thành), mở rộng mối quan hệ (đã hoàn thành).

Tổng cộng thu được bốn đạo cụ đặc thù: Viên con nhộng ưu hóa thể chất (đã sử dụng), sách kỹ năng điều khiển xe gắn máy (đã sử dụng), thẻ tạo phó bản (chưa sử dụng), thẻ trao đổi sản nghiệp (đã sử dụng).

Tài sản nhận được: Số dư 9100 NDT, tiền ảo 200.000, một chiếc Suzuki, một chiếc BMW, tiệm cà phê Thời Gian.

Từ một loser thất nghiệp, hôm nay sở hữu sản nghiệp giá trị một triệu, xe thể thao sang trọng.

Tuy rằng thời gian không dài, nhưng mà đã có thể nói là thay da đổi thịt.

Bên phòng cà phê cần chờ đến thứ tư mới có thể tiếp nhận, đến khi đó có thể dự đoán tình hình lợi nhuận của tiệm cà phê này, bản thân cũng thoát khỏi cái thân phận không việc làm.

Hiện giờ, chủ yếu là tiến hành nhiệm vụ ‘Chia sẻ’, đây cũng là tiền ‘sữa bò’ mà hắn mong đợi nhất.

Dự tính là có thể kiếm được hơn một triệu trở lên.

Về phần nhiệm vụ ‘nhân duyên’. Chỉ nghĩ thôi đã thấy đau đầu.

Hắn đã FA 2023 năm, hệ thống lại còn âm mưu dấy dỗ hắn thành một tên chân đạp nhiều thuyền.

Nhưng phần thưởng của nhiệm vụ này quá phong phú, tràn đầy cám dỗ, đối với một kẻ có mơ ước mua nhà như Đường Tụng mà nói, thì có thể nói là tuyệt sát.

Mỗi khi thu hoạch được một phần tình yêu, có thể nhận được một bất động sản ngẫu nhiên, còn không giới hạn số lượng.

Nếu như may mắn, chẳng may kiếm được một cái biệt thự giá trị hơn 100 triệu thì sao? Chẳng phải là cát cánh tại chỗ?

Thật sự không thể trách hấn, muốn trách thì phải trách hệ thống này quá xấu!

Đường Tụng mở wechat, nhìn danh sách bạn bè của mình.

Trước mắt, mục tiêu phù hợp chỉ có những cô gái như: Liễu Bảo Nguyệt, Bạch Hiểu Manh, Đồng Ngọc Ngôn, Trình Nhạc Nhạc.

Đây là bốn cô gái phù hợp với thẩm mỹ của hấn, phàm là được một người, Đường Tụng cũng đã hài lòng.

Liễu Bảo Nguyệt không cần nhiều lời, trực tiếp pass.

Trình Nhạc Nhạc thì chờ bà chủ giới thiệu xong rồi tính đi.

Hai người còn lại thì có thể tranh thủ.

Bạch Hiểu Manh có ấn tượng không tệ với mình, tìm thời cơ thích hợp là có thể hẹn ra ngoài ăn cơm.

Về phần Đồng Ngọc Ngôn, Đường Tụng cảm thấy nàng rất tốt, đặc biệt là tình cảnh ngày hôm qua, còn khiến hấn có ảo giác là nàng thích mình.

Bởi vì chuyện mời rượu lần trước, Đồng Ngọc Ngôn làm tưởng hấn là một công tử nhà giàu đẹp trai thâm tàng bất lộ.

Nhưng mà với năng lực kinh tế của hấn bây giờ, căn bản là không chống đỡ được cái hình tượng công tử nhà giàu này.

Những mỹ nữ mà mình thấy hợp mắt này, mỗi một người đều là nữ thần tâm cao khí ngạo.

Nếu mình không đủ ưu tú, căn bản là không thể hấp dẫn đối phương.

Vẫn là phải kiếm tiền nhanh hơn, bây giờ muốn yêu đương cũng quá khó khăn, không có tiền thì ngay cả một kẻ đẹp trai ngút trời như hấn cũng gặp khó.

Đường Tụng đầu tiên là gửi tin cho Bạch Hiểu Manh, hỏi thăm Trương Dược kia còn quấy rầy nàng hay không.

Do dự một chút, lại gửi mấy cái ảnh động ôm ôm cho Đồng Ngọc Ngôn, cứ duy trì mối quan hệ trước mắt là được.

Đường Tụng lại xoa xoa thái dương, thở dài một hơi.

Hắn vừa ngây thơ vừa lương thiện, lại bị hệ thống ép làm Hải Vương.

(Hải Vương, ý chỉ người ăn nhiều hải sản như cua ghẹ 45 kg, sò lông ngáp mồm)

Chương 48: BMW S1000rr

Một lát sau, liền nhận được tin nhắn của Đồng Ngọc Ngôn: “Sáng sớm đã nhận được tin nhắn, quả thực là được yêu mà sợ, giữa trưa có cần đi ăn cơm không nha?”

Phía sau còn có một emoji xấu hổ.

Mỹ nữ chủ động hẹn ăn cơm, Đường Tụng tự nhiên rất muốn đáp ứng.

Nhưng mà hai ngày này còn phải làm nhiệm vụ, đây là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Hắn không thể làm gì khác hơn: “Thứ tư được không? Hai ngày nay bận rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Cũng được! Vậy chốt nhé, mình chọn chỗ xong rồi gửi cho cậu nha.”

Giọng điệu đáng yêu như vậy, hoàn toàn không giống với ấn tượng của hoa khôi trong lòng hắn.

Không lâu sau, Bạch Hiểu Manh cũng trả lời: “Không liên lạc nữa rồi, đã blog rồi.”

Đường Tụng: “Dạo này có bận không? Hôm nào rảnh ra ăn cơm?”

Bạch Hiểu Manh: “Tăng ca đến phun, chờ hôm nào tôi rảnh, nhất định sẽ mời anh ăn cơm, xin lỗi về chuyện lần trước.”

Bị từ chối cũng nằm trong dự đoán, Đường Tụng trả lời: “Được, vậy chờ rảnh rồi tính.”

...

Chín giờ sáng, Đường Tụng đang tiến hành nhiệm vụ học tập thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Người gọi đến là Vương Bằng, hẳn là đưa xe đến rồi.

Nhận điện thoại.

“Đường tiên sinh, tôi là Tiểu Vương, xe đã đến dưới chung cư, ngay ở bên trái bãi để xe, ngài có tiện nghiệm thu luôn không?”

Đường Tụng vừa thay giày vừa nói: “Được, tôi xuống ngay đây.”

“Không vội không vội, chúng tôi chờ ngài ở dưới.”

Cúp điện thoại, trái tim vốn bình tĩnh của Đường Tụng lại đột nhiên tăng tốc.

Dù sao đây cũng là món đồ đắt tiền đầu tiên của hắn.

Nếu để cho cha mẹ biết hắn có một chiếc xe mô tô trị giá hơn 300.000, chỉ sợ phải đánh nát mộng hắn.

Hơn 20 năm nay, thứ đắt giá nhất mà hắn từng mua, chính là chiếc laptop khi mới lên đại học, mà cũng không đến 5000.

Nếu như muốn dùng một ví dụ để biểu hiện tâm trạng của hắn bây giờ.

Đại khái chính là Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên dắt nắm tay hắn khi đang đi dạo trên sân trường.

Cầu thang máy hôm nay tựa như cực chậm.

Đường Tụng đếm từng giây một, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng lao ra khỏi thang máy.

“Đến rồi!”

Đường Tụng bước nhanh ra ngoài, vội vàng đi ra xuyên qua đại sảnh, đến bãi đỗ xe.

Bên trái cửa chính là một chiếc xe hàng cỡ trung, hai nhân viên mặc đồng phục đang cẩn thận từng li từng tí, cố định giá sắt.

Bên trong giá sắt là một chiếc xe mô tô được phủ thảm, chung quanh đã có một đám quần chúng trong hóng hớt.

Nhìn thấy Đường Tụng đi ra, Vương Bằng lập tức chạy chậm ra nghênh đón.

Đưa túi văn kiện và chìa khóa cho Đường Tụng.

“Đường tiên sinh, đây là thẻ căn cước, giấy đăng ký xe, hóa đơn mua xe, hợp đồng bảo hiểm... tất cả đều ở đây. Ngài xem có vấn đề gì không, tặng phẩm còn đang ở trên xe hàng, để tôi lấy xuống cho ngài.”

“Được, cảm ơn!” Đường Tụng nhận túi văn kiện, kiểm tra qua một lượt, xác định không có vấn đề, liền đưa mắt nhìn về phía chiếc xe với vẻ mong chờ.

Rất nhanh, Vương Bằng đã cầm tặng phẩm đến, nhiệt tình nói: “Mọi thứ đều ở đây, ngài cần tôi đưa lên không?”

Nghĩ đến ổ chó của mình chưa được dọn dẹp, Đường Tụng vội vàng lắc đầu: “Không cần, tự tôi mang lên là được, anh vất vả rồi.”

Vương Bằng: “Không vất vả, không vất vả, đều là việc nên làm, ngài chờ một chút, xe sắp xong rồi.”

Vừa dứt lời, hai nhân viên kia đã mở thảm ra, đẩy chiếc xe ra ngoài.

Chiếc BMW S1000rr màu trắng xanh sáng loáng đã bại lộ trước mắt mọi người.

“Đây là xe gì, tại sao có logo BMW?”

“BMW S1000rr! Thật là đẹp!”

“Hơn 300.000 mà còn không đẹp sao? Có số tiền này thà mua ô tô còn hơn.”

Chung quanh có không ít âm thanh kinh ngạc và bàn tán.

Với vẻ ngoài và logo của chiếc xe này, đơn giản chính là cực kỳ hút ánh mắt, hơn nữa giá tiền của nó, khiến rất ít người chơi nổi.

Đại bộ phận người đều chỉ nhìn thấy ở trên mạng, rất ít khi nhìn thấy ở trên đường.

Nghe thấy tiếng bàn tán và hâm mộ ở chung quanh, Đường Tụng ra vẻ thản nhiên như không, nhưng nội tâm lại không tránh được mà thấy hơi hưng phấn.

Vương Bằng nhắc nhở: “Đường tiên sinh, tôi đã giúp ngài kiểm tra, quá trình vận chuyển không hề bị tổn thương, ngài có muốn lái thử một vòng không?”

“A, được!” Đường Tụng đưa túi văn kiện cho Vương Bằng, đội mũ bảo hiểm lên.

Nghênh đón ánh mắt chua xót của mọi người, nhắc chân leo lên xe.

Cắm chìa khóa, khởi động, động cơ lập tức nổ oanh.

Mặc dù là lần đầu tiên lái loại xe này, nhưng có kỹ năng điều khiển xe gắn máy, Đường Tụng đã tìm được cảm giác.

Hắn lái một vòng quanh khu chung cư.

Hắn vô cùng hài lòng với chiếc xe này, bởi vì đoạn đường này chỉ giới hạn 50km/h, nên Đường Tụng không thể cảm nhận tính năng gia tốc tuyệt vời của nó.

Tuy nhiên, chỉ cần đẹp là được nha.

Tạm biệt Vương Bằng và những người khác, Đường Tụng liền xách túi tặng phẩm lên nhà, sau đó cầm mũ bảo hiểm và

ba lô đi xuống.

Sau đó sẽ phải quay video ship đồ.

Bởi vì không thể lắp hòm đồ ở sau xe, cho nên chỉ có thể giao từng đơn một.

Cũng may là hấn chỉ cần một ít tài liệu thực tế, chỉ cần quay năm sáu đơn là ok.

Có thể chọn một ít đồ dùng hàng ngày, hoặc là đồ ăn nhẹ, thuốc men, không có nước, như vậy trực tiếp nhét vào ba lô là được.

Vừa xuống đến dưới nhà, liền thấy đã có không ít người đang tụ tập quanh chiếc xe.

Chiếc BMW mới cứng đang tỏa ra ánh sáng lung linh, hấp dẫn không ít người trẻ tuổi.

Đại đa số người đang chụp ảnh, cũng có người tiến lên sờ cái này, sờ cái kia.

Đường Tụng thấy không thoải mái, giống như nhìn thấy một đám ‘chikan’ đang đùa giỡn bạn gái của mình vậy.

(chikan, ý chỉ những kẻ sàm sỡ và biến thái như phim nhật vậy)

Hấn liền vội vàng đeo găng tay và mũ bảo hiểm, đi đến trước xe, quơ quơ chìa khóa trong tay: “Ngại quá, nhường một chút, tôi muốn lấy xe.”

Đường Tụng cao 185 cm, hơn nữa thân hình to con cường tráng, vẫn rất có lực uy hiếp.

Đại đa số người đều tự giác tránh xa một chút.

Cũng có vài người nhìn thấy chủ xe xong, thì lại không ngừng tiến lên trước.

“Anh bạn, xe này là BMW S1000rr à?”

Đường Tụng: “Ừm!”

“Xe mới đúng không? Bao nhiêu tiền?”

Đường Tụng: “Hơn 300.000!”

“Có thể cho tôi lái thử một vòng không? Đây là ước mơ của tôi! Chỉ đi một vòng quanh bãi đỗ xe thôi, tuyệt đối không lên đường.”

Đường Tụng trực tiếp nổ máy: “Xin lỗi, nhường một chút, tôi có việc gấp.”

Ong ong ong.

Tiếng máy giòn giã, Đường Tụng rời đi dưới ánh mắt phức tạp của mọi người.

Chương 49: Nữ gym thủ

Đường Tụng trực tiếp lái xe đến vườn nông nghiệp, cũng chính là nơi gặp Thu Thu và Trương Linh Linh.

Con đường này rất rộng rãi, dòng xe thưa thớt, hoàn cảnh chung quanh lại xinh đẹp, rất thích hợp để lấy cảnh.

Thừa dịp xe vẫn mới cứng, Đường Tụng tranh thủ quay một ít video trạng thái tĩnh.

Dùng để làm đoạn mở đầu, hấp dẫn ánh mắt người sử dụng.

Điện thoại của Đường Tụng vẫn là loại cũ mua từ ba năm trước, hiệu quả quay chụp chỉ có thể nói là bình thường.

Nhưng hôm nay ánh sáng rất tốt, xe và phong cảnh đều rất đẹp, nên hiệu quả cũng không tệ lắm.

Sau khi quay chụp xong, Đường Tụng lại mở camera vận động do đại lý xe tặng.

Thứ này được cố định ở trên mũ bảo hiểm, nó rất nhỏ rất nhẹ, cũng không biết gắn lên thế nào.

Lên mạng tìm hiểu một chút, cách sử dụng cũng rất đơn giản.

Chỉ cần tải app tương ứng trên điện thoại, sau đó kết nối với nhau là được.

Dù không phải 360 độ, nhưng chất lượng hình ảnh và tính ổn định đều rất tốt.

Đầy pin có thể dùng hai tiếng, bên trong có một chiếc thẻ 64G, hoàn toàn đủ xài.

“Bắt đầu nhận đơn, xin chú ý an toàn.”

Vừa về hưu được một ngày, shipper Tiểu Đường lại online.

Có thể là do buff của hệ thống vẫn tồn tại.

Đường Tụng vừa online, lập tức nhận được không ít thông báo.

Sau khi chọn lựa một phen, liền xác nhận đơn đầu tiên.

Điểm nhận hàng là một tiệm thuốc không xa, loại đơn hàng này thường rất nhẹ, rất thích hợp với tình hình trước mắt.

Lấy hàng xong, Đường Tụng liền xác nhận camera vẫn đang quay chụp, lúc này mới bắt đầu xuất phát.

Bằng vào kỹ thuật cao siêu, điều khiển xe đi xuyên qua dòng xe cộ.

Thỉnh thoảng lại có người nhìn thấy và chụp ảnh về phía hắn.

Lúc chờ đèn đỏ, cũng có shipper khác chủ động hỏi kiểu xe và giá cả, trong giọng nói còn ngậm lấy vẻ hâm mộ.

Loại trải nghiệm mới mẻ này, làm cho Đường Tụng thấy hơi lâng lâng.

Hoàn thành một đơn, Đường Tụng lại lấy điện thoại ra, xem lại quá trình ship hàng vừa rồi.

Có một số đoạn hơi rung lắc, xem ra còn phải chạy thêm vài đơn.

Tiếp tục lên đường.

Mấy đơn tiếp theo, Đường Tụng cố gắng duy trì ổn định, chú ý đến góc độ quay chụp.

Một giờ trưa, camera cũng không còn nhiều pin, Đường Tụng quyết định chạy một đơn cuối cùng rồi đi về ăn cơm, sau

đó quay về nhà biên tập video.

Lúc này, vừa hay có một đơn ở trung tâm thương mại Bắc Thái gần nhà, hơn nữa địa điểm nhận hàng cũng ở rất gần, liền trực tiếp nhận luôn.

Đưa mắt nhìn điểm đến.

Tầng 4 trung tâm thương mại Bắc Thái, phòng Gym Duyệt Động.

Đường Tụng càng nhìn càng thấy quen mắt.

Suy nghĩ một chút, đây không phải là chỗ làm việc của cháu gái bà chủ tiệm ăn sáng sao... Trình Nhạc Nhạc!

Vừa hay có thể đến thăm quan, nếu hoàn cảnh và thiết bị cũng không tệ, thì có thể làm một tấm thẻ luôn.

Như vậy vừa có thể gặp mặt Trình Nhạc Nhạc, vừa có thể hoàn thành mục đích rèn luyện của mình.

Hoàn mỹ!

Trung tâm thương mại Bắc Thái nằm ở trên đường Trung Hoa, sát tuyến tàu điện ngầm số ba, cho nên lượng người rất đông.

Đi thang máy lên tầng bốn, lại tìm một lúc, liền nhìn thấy phòng Gym.

Bề ngoài được thiết kế rất đơn giản, màu cam làm chủ, không có quá nhiều vật trang trí.

Đối diện cửa là công quẹt thẻ, bên trái chính là quầy tiếp tân, nhưng tạm thời không có người.

Đường Tụng lấy hàng ra, nhẹ nhàng đặt ở trên quầy, sau đó nhét mũ bảo hiểm vào ba lô sau lưng, gọi điện thoại cho đối phương.

“Alo, hàng của ngài đã đến, làm phiền ra nhận.”

Trong loa truyền ra một giọng nữ dễ nghe: “Được, tôi đến ngay.”

Ngay sau đó, một cô gái mặc quần áo bó, dáng người rất đẹp đi ra, tướng mạo cũng khá là xinh đẹp.

“Số đuôi 3421 đúng không? Đây là đồ của tôi đúng không?”

“Đúng.” Đường Tụng giao hàng xong, liền chỉ chỉ vào trong nói: “Làm phiền cô một chút, gần đây tôi đang định đi tập, có thể vào trải nghiệm một chút không?”

Cô gái hơi sững sốt, sau đó cười nói: “Đương nhiên, không thành vấn đề, anh chờ một lát, tôi đăng ký cho anh, đăng ký xong là được tặng một cái thẻ trải nghiệm, thẻ này có thể trải nghiệm miễn phí hai giờ.”

Nói xong, cô gái liền đi vào sau quầy, lấy bút và mẫu đăng ký ra: “Anh viết vài thông tin là được, chủ yếu là tên và số điện thoại.”

Đường Tụng nói một tiếng cảm ơn, cúi người viết đăng ký, cô gái kia cũng không vội, mà bắt đầu giới thiệu cho Đường Tụng về phòng gym này.

“Phòng gym của chúng tôi tuy nằm trong Bắc Thái, nhưng diện tích khoảng hơn 600 mét vuông, cũng là phòng gym lớn nhất ở quanh đây, không gian bên trong chia làm nhiều khu, ngoài ra còn có phòng tắm...”

“Không khí Yên Thành càng ngày càng kém, không thích hợp vận động ngoài trời, phòng gym của chúng tôi còn có máy lọc không khí... nếu bây giờ làm thẻ thì có thể giảm 20% nha.”

“Tuy rằng nhân viên shipper không thiếu lượng vận động, nhưng muốn cải thiện hình thể, tăng cường cơ bắp, thì vẫn phải có các loại máy móc trợ giúp, tốt nhất là có thể tìm một

huấn luyện viên chuyên nghiệp chỉ đạo, như vậy hiệu suất sẽ tốt hơn, cũng tránh cho việc tập luyện lung tung làm tổn thương thân thể...”

“Nhắc nhở một câu, tôi cũng là huấn luyện viên dạy riêng nha, anh gọi tôi là Na Na là được, nếu như mua khóa của tôi, tôi có thể giảm giá cho anh.”

Đường Tụng đăng ký xong, cô gái nhận lấy và nhìn qua, xác nhận không có vấn đề thì liền ghi tên Lý Na Na lên chỗ người đề cử, như vậy chỉ cần Đường Tụng làm thẻ, thì coi như là công của nàng.

Sau đó nàng lấy một cái thẻ màu da cam trong ngăn kéo, phía trên có tin tức và điện thoại của phòng gym, chế tạo rất xinh đẹp.

“Đây là thẻ trải nghiệm, lần sau anh đến có thể trải nghiệm hai tiếng, lần này tôi dẫn anh vào, không cần dùng thẻ này.”

Na Na dẫn Đường Tụng vào trong, hỏi: “Bây giờ đang là nghỉ trưa, mọi người đều đang ăn cơm, anh muốn tự trải nghiệm, hay là để tôi giảng giải cho anh một chút?”

Đường Tụng nói: “Không cần, tôi đi dạo một chút là được, rất cảm ơn.”

“Lát nữa đi ra ngoài, trực tiếp đi đường ngoài cùng bên phải là được, không cần quét thẻ, vậy tôi đi trước, bye bye.” Na Na vẫy tay một cái, sau đó rời đi.

Những bà chị tập gym này đều có dáng người thật là đẹp, thân thể vô cùng tốt.

Có một loại hấp dẫn và vẻ đẹp của khỏe mạnh.

Điều này cũng làm cho Đường Tụng cảm thấy hứng thú với tập gym.

Chương 50: Bị tán tỉnh

Hoàn cảnh phòng gym này rất tốt, sạch sẽ gọn gàng, không khí rất dễ chịu, mỗi khu vực đều có rất nhiều cây xanh và hoa cỏ.

Trên sàn là một lớp thảm rất dày, dẫm lên rất thoải mái.

Một loạt cửa sổ sát đất làm cho nơi này rộng rãi và sáng ngời.

Có thể vừa rèn luyện vừa thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Thiết bị và máy móc nhìn trông rất mới.

Thời gian này vừa hay là lúc ít người nhất.

Phòng gym rộng rãi mà chỉ có vài người.

Cũng không ít nhân viên đang tụ tập ở khu nghỉ ngơi để ăn cơm, bao gồm cả Na Na vừa dẫn hấn vào.

Vòng qua khu vận động, liền nhìn thấy rất nhiều máy tập không biết tên, nhưng đa số đều có thể nhìn thấy trên mạng.

Đường Tụng có chút nóng lòng muốn thử, tìm bừa một chiếc rồi bắt đầu thử tập luyện cường độ cao.

Hấn cũng muốn thử xem tố chất thân thể của mình bây giờ.

Vận động vài chục phút, ngoại trừ hô hấp hơi nhanh ra, thì không cảm thấy mệt mỏi.

Mồ hôi ướt đầm, dính sát quần áo, để lộ ra đường cong cơ bắp xinh đẹp.

“Soái ca, có thể add wechat không?” Một giọng nói thành thực vang lên ở bên cạnh.

Đường Tụng quay sang, là một chị gái khoảng 30 tuổi, ăn mặc rất gợi cảm.

Quần áo yoga bó sát thân thể nở nang đầy đà, trước lồi sau vênh, rất có nhục cảm.

Dung mạo cũng rất xinh đẹp, lại trang điểm nhã nhặn, có thể cho 8 điểm.

Từ khí chất và cách trang điểm, có thể thấy là một thần phần trí thức.

Nhìn dung mạo và dáng người của đối phương, lại là lần đầu tiên bị người khác tán tỉnh, Đường Tụng có hơi mới lạ: “Có thể.”

Lập tức mở mã QR của mình ra.

Chị gái kia cười đắc ý, để lộ ra hàm răng trắng và chỉnh tề.

Nhìn khuôn mặt tuần lãng, mũi cao môi mỏng lại mang theo một chút xấu hổ của Đường Tụng.

Chỉ cảm thấy trái tim nhỏ đập thành thịch, ánh mắt hướng xuống dưới, lại nhìn thấy cơ bắp có hình dáng rõ ràng kia, thì lại càng hưng phấn hơn.

Chị gái vừa quét mã QR, vừa cười nói: “Em trai, lần đầu tiên đến tập đúng không? Chị đây chưa từng nhìn thấy cậu!”

Đường Tụng bây giờ da vừa trắng vừa mềm, nhìn qua tựa như một thiếu niên, bị một chị gái 30 tuổi gọi là em trai cũng rất hợp lý.

“Đúng là lần đầu, còn chưa làm thẻ, chỉ trải nghiệm một chút.”

Chị gái vui vẻ nói: “A! Vậy chúng ta rất có duyên nha, vừa thấy em tập rất lâu rồi, có đói bụng không, có muốn lên tầng 5 ăn cơm chung không? Trên đó có nhà hàng tây rất ngon.”

Chị gái nhiệt tình như vậy, Đường Tụng có chút không chịu nổi, hơn nữa chiều còn phải biên tập video, không thể làm gì khác hơn là từ chối: “Để lần sau đi!”

“Vậy cũng được, cậu không được lừa chị nha.” Chị gái có hơi thất vọng: “Chị là Từ Giai Lệ, cậu gọi chị là chị Giai Lệ là được, cậu tên là gì?”

“Đường Tụng!”

Từ Giai Lệ tràn ngập mong đợi nói: “Vậy tuyệt đối đừng block wechat của chị nha, khi nào rảnh rồi, nhất định phải hẹn chị.”

Đường Tụng đáp ứng, có vẻ rất ngoan ngoãn thẹn thùng: “Được, chị Giai Lệ.”

“Cậu còn học đại học đúng không? Cậu hay đến tập vào giờ nào? Chị sẽ dành thời gian tập cùng cậu, chúng ta có thể tham khảo và học tập lẫn nhau.” Giọng nói của Từ Giai Lệ rất quyến rũ, trên mặt lại mang theo vẻ quan tâm.

Đường Tụng nhất thời thấy hơi khó xử, dù sao Trình Nhạc Nhạc cũng làm ở đây.

“Còn chưa xác định, hơn nữa em còn chưa làm thẻ nữa, đến khi đó nhất định sẽ nói cho chị Giai Lệ.”

Từ Giai Lệ bất đắc dĩ gật đầu một cái: “Vậy chị chờ tin tức của em nha, em tập tiếp đi, chị đứng cạnh nhìn một chút, tạm thời làm huấn luyện viên cá nhân của em.”

Đường Tụng liền chuyển sang tạ năm, bắt đầu tập luyện.

“Em trai, hai chân phải để thế này, hai tay phải thế này...”

“Phải phát lực từ ngực, như vậy cơ ngực mới...”

Từ Giai Lệ đúng là một chuyên gia, hiểu biết rất nhiều, thỉnh thoảng lại nhắc nhở Đường Tụng, thuận tiện sờ mó cơ bắp của hắn.

Đường Tụng cũng hơi khó xử, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

“Keng, nhiệm vụ hàng ngày đã đổi mới, mời túc chủ kiểm tra.”

Âm thanh quen thuộc vang lên, Đường Tụng vội vàng dừng lại, nói xin lỗi: “Chị Giai Lệ, em thấy hơi mệt, đi rửa mặt trước, sau đó chuẩn bị về nhà, lần sau gặp lại.”

“Được rồi, lần sau đến đây nhớ phải báo cho chị nhé.” Từ Giai Lệ lưu luyến không rời.

Tạm biệt Từ Giai Lệ, Đường Tụng vội vàng mở nhiệm vụ ra xem.

Nội dung nhiệm vụ: Mỗi ngày rèn luyện 60 phút.

Ban thưởng: Khi bạn rèn luyện trong phòng tập, hiệu quả sẽ tăng gấp bội, mỗi phút có thể nhận được 6 NDT, có tỷ lệ 1% nhận được gói quà rèn luyện ngẫu nhiên.

Tiến độ: 0/60.

Chú 1: Đây là nhiệm vụ hàng ngày, mỗi ngày tối đa 60 phút, phần thưởng sẽ được chuyển thẳng vào tài khoản, 0 giờ mỗi ngày sẽ làm mới.

Tuy rằng phần thưởng không cao, nhưng có thể làm hàng ngày, thuộc về loại lâu dài.

Hơn nữa cũng có tỷ lệ rơi gói quà, chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ có ngày nhận được.

Nhiệm vụ này, trừ tiền thưởng ra thì còn có buff hiệu quả rèn luyện.

Người bình thường, mỗi ngày rèn luyện cường độ cao khoảng 45 – 60 phút là tốt nhất, vượt qua thời gian này, hiệu quả không quá lý tưởng, mà còn có thể tổn thương cơ bắp.

Có cái buff này, hiệu quả rèn luyện của Đường Tụng sẽ nhanh gấp đôi người khác.

Nhất định là phải làm rồi.

Nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã một giờ chiều, bởi vì còn phải ăn cơm trưa và biên tập video, nên chỉ có thể tạm thời gác lại nhiệm vụ rèn luyện hôm nay.

Sau khi rời khỏi phòng vệ sinh, Đường Tụng lại đi lòng vòng trong phòng gym, nhưng không nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc.

Với bề ngoài xuất chúng của đối phương, chỉ cần có ở nơi này, thì tuyệt đối không thoát khỏi đôi mắt háo sắc của hắn.

Lại kiểm tra wechat, cũng không thấy đối phương gửi kết bạn.

Xem ra bà chủ còn chưa ra sức, lát nữa phải đi qua thúc giục, thuận tiện giải quyết cơm trưa luôn.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng cũng không chờ ở đây nữa, mà cất bước rời đi.

Chương 51: Trình Nhạc Nhạc

Lối vào tiệm ăn sáng Phú Dân.

Đường Tụng dừng xe xong, liền sửa sang lại mái tóc dính đầy mồ hôi của mình, sau đó mới đi vào trong.

Tuy rằng tên là tiệm ăn sáng, nhưng mà còn bán cả trưa lẫn tối.

Nơi này cung cấp đủ loại mì, cơm... giá cả rất rẻ, mùi vị cũng không tệ.

Bà chủ đang dọn dẹp bát đĩa trên bàn, thân thể mập mạp này lại linh hoạt đến bất ngờ.

Nghe thấy có khách vào, liền vội vàng quay đầu qua.

Đường Tụng vui cười hơn hớn: “Dì, cho cháu một bát mì thịt băm, thêm một đĩa rau trộn thịt nguội, một chai coca lạnh.”

Bà chủ cười nhiệt tình, nói: “Là Tiểu Đường à, nghe thấy tiếng của cháu là dì lại thấy vui. Mau ngồi đi, đầu đầy mồ hôi kia, mau lau đi, trong này bật điều hòa lạnh, đừng để bị cảm.”

Đường Tụng tìm một bàn sạch sẽ rồi ngồi xuống, sau đó cầm giấy lên lau mồ hôi trên mặt.

Một bên chờ cơm, một bên trò chuyện với bà chủ.

Một lát sau, một bát mì đã được đưa lên, hôm nay lại còn đặc biệt nhiều mì và nhiều thịt.

Rau trộn cũng là một đĩa to, nhiều đến mức rơi cả ra ngoài.

Đủ để thể hiện bà chủ yếu mến hẳn thế nào.

Đường Tụng ăn rất thoải mái, lại uống một hộp coca lạnh, dạ dày lập tức ngừng biểu tình.

Nhìn thấy bà chủ đang rảnh rồi, Đường Tụng nhỏ giọng nói: “Dì, sao Nhạc Nhạc vẫn chưa kết bạn wechat với cháu? Trưa nay còn còn cố tình đến chỗ cô ấy làm việc, nhưng không gặp được, nếu dì có thời gian, nhớ thúc giục giúp cháu.”

Nghe thấy Đường Tụng tố cáo, bà chủ nhất thời giận không có chỗ phát tiết.

“Con bé này đúng là không nghe lời, Tiểu Đường, cháu chờ một chút, dì lập tức gọi điện thoại giục.”

Thấy bà chủ chuẩn bị khai hỏa, Đường Tụng vội vàng khuyên nhủ: “Dì, dì đừng tức giận, chúng ta đều là người một nhà, cần gì phải giận vì một chuyện nhỏ chứ.”

“Được, cháu ăn trước đi, chuyện còn lại cứ giao cho dì.” Nói xong, bà chủ cầm điện thoại đi vào phòng bếp.

...

Trình Nhạc Nhạc đang đi dạo trong trung tâm thương mại Bắc Thái.

Nàng mới đến Yên Thành vài hôm, còn chưa có bạn bè gì đáng nói.

Niềm vui của nàng bây giờ chính là đi dạo phố, đặc biệt là xem các loại quần áo, túi xách, mỹ phẩm của các thương hiệu nổi tiếng.

Tuy rằng không mua nổi, nhưng mà xem cho đỡ nhien cũng không tệ.

Đứng trước tủ kính của một cửa hàng Chanel, nhìn những vật phẩm xa xỉ ở bên trong, mỗi một món tựa như đang tỏa

sáng.

Trình Nhạc Nhạc bắt đầu ảo tưởng nếu mình sở hữu chúng thì sẽ thế nào, nhưng bây giờ nàng còn không có dũng khí để đi vào thử một lần, chuỗi số 0 trên đơn giá làm cho nàng chùn bước.

Sau khi tốt nghiệp trung học, nàng thi học tốt lắm, bên dưới lại còn có một người em trai đang đi học.

Gia đình lại là gia đình đơn thân, mẹ nàng không có năng lực để cả hai người cùng học đại học.

Trình Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là lựa chọn đi vào xưởng làm việc, mỗi ngày làm 12 giờ, gần như cả năm không được nghỉ.

Vì tiết kiệm tiền, đồ dùng hàng ngày của nàng đều là loại rẻ tiền nhất ở trên mạng, quần áo giày dép đều là loại mấy chục đồng, mà còn dùng đến không thể dùng được nữa mới thôi.

Chịu khổ trong xưởng ba năm, góp đủ học phí đại học cho em trai, nàng cũng có một khoản tiết kiệm nho nhỏ.

Trong ba năm này, nàng vẫn luôn đang suy nghĩ về lối ra cho tương lai.

Chỉ có bằng trung học, khiến cho nàng không có nhiều lựa chọn.

Ngoại trừ làm công nhân, chính là tiêu thụ, hoặc là đi học nghề.

Nàng vốn cảm thấy hứng thú với làm bánh, muốn đi học nghề, sau này có thể làm một đầu bếp làm bánh ngọc, tương lai có lẽ còn có thể mở một tiệm bánh gato thuộc về mình.

Trong lúc ngẫu nhiên, nàng nghe nói bạn học cấp 2 Phùng Tư Mẫn đang làm huấn luyện viên thể hình.

Công việc rất thoải mái, mỗi tháng còn kiếm được hơn chục ngàn, làm không đến hai năm đã mua xe.

Phải biết, Phùng Tư Mẫn chỉ tốt nghiệp cấp 2, còn chưa học cấp 3.

Hơn nữa, mặc kệ là dung mạo hay dáng người, thì đều không bằng nàng.

Phùng Tư Mẫn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, vì sao nàng không thể?

Trình Nhạc Nhạc lập tức tràn đầy đầu chí.

Đầu tiên là đi hỏi quy trình lấy bằng, học phí huấn luyện và vào nghề.

Sau đó chính là mấy chục ngày chuẩn bị tâm lý và do dự, cuối cùng mới hạ quyết tâm rời khỏi xưởng bột mỳ như lồng giam kia.

Mẹ nàng rất khó hiểu vì hành vi từ bỏ công việc ổn định và đi học huấn luyện thể hình của nàng.

Nàng mang khoản tiền dành dụm ra để đóng học phí, trải qua hai tháng huấn luyện, cũng lấy được chứng chỉ.

Khả năng học tập của nàng rất tốt, học cái gì cũng nhanh, năng lực hiểu rất ưu tú.

Thân thể thường xuyên vận động của nàng, gần như là không có thịt thừa, hơn nữa còn rất có tính dẻo.

Bằng vào thân thể xuất chúng, lại cố gắng học tập và rèn luyện trong hai tháng, nàng liền sở hữu nét chữ V ở bụng, và bờ hông đào mật.

Tuy rằng không có trình độ học vấn và kinh nghiệm làm việc, nhưng mà bề ngoài ưu tú chính là ưu điểm lớn nhất của nàng.

Sau khi lấy được chứng chỉ, dựa vào dáng người trước lồi sau vênh, cộng thêm gương mặt xinh đẹp và vóc dáng cân xứng khỏe mạnh cân đối.

Nàng đã tìm được một công việc hài lòng ở Yên Thành.

Bởi vì bác đang mở cửa hàng ở bên này, nên cuối cùng mẹ cũng đồng ý cho nàng ở lại Yên Thành.

Ngay sau đó, chính là cuộc sống hoàn toàn mới của nàng.

Dù vừa mới đi làm, nhưng nàng đã tràn đầy mong đợi và ảo tưởng với cuộc sống tương lai.

Phòng tập chính quy, lương cứng 1500 + 10% phí tiêu thụ + 30% phí dạy học, đã tất cả bảo hiểm.

Chỉ cần một ngày dạy hai khóa học, liền có thể kiếm được 6000 mỗi tháng.

Nếu như sau này có chút danh tiếng, lại có may mắn, như vậy mỗi ngày có thể dạy bốn khóa học, hoàn thành giấc mơ mỗi tháng kiếm hơn chục ngàn.

Nàng sẽ cố gắng cắm rễ tại Yên Thành này, sở hữu nhà và xe của mình, cũng sẽ có một người bạn trai ưu tú.

Nghĩ đến bạn trai thì lại thấy nhụt chí, gần đây trong nhà đang giới thiệu đối tượng cho nàng. Người nhà đều cảm thấy công việc của nàng không đáng hoàng, nên cứ bắt nàng phải lấy chồng sớm, thật là phiền.

Điện thoại vang lên, là bác gọi đến.

Trình Nhạc Nhạc bắt đầu dĩ: “Alo, bác, có chuyện gì sao?”

Giọng nói vội vàng của bà chủ truyền đến: “Nhạc Nhạc, bảo cháu thêm wechat người ta sao còn chưa thêm?”

“Tiểu Đường người ta muốn làm thẻ ở phòng thể hình các cháu, cháu mau kết bạn wechat với người ta đi, sau đó nhớ nói

chuyện cho tốt, bác còn đang bận, không có thời gian dài dòng với cháu.”

“Cháu nhớ phải để ý một chút, một người tốt như vậy, nếu cháu không phải cháu ruột của bác, thì bác cũng không giới thiệu cho cháu đâu, người ta chính là ...”

Trình Nhạc Nhạc cướp lời: “Người ta chính là sinh viên đại học, vừa cao vừa đẹp trai, tốt tình lại đảng hoàng... Dừng lại, bác không cần nói, cháu thuộc lòng rồi. Cháu thêm wechat của anh ta luôn đây.”

Cúp điện thoại, Trình Nhạc Nhạc thở dài, mở wechat rồi gửi một tin kết bạn với Đường Tụng.

Chương 52: Tuyên bố video

Bà chủ trở lại bàn của Đường Tụng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Đường, cháu nhớ để ý wechat nha, Nhạc Nhạc đã ok rồi. Hai đứa đều là người trẻ tuổi, nhất định sẽ có đề tài chung.”

“Nếu cháu đến phòng thể hình, cũng giúp dì chăm sóc Nhạc Nhạc, đừng để con bé bị bắt nạt.”

Đường Tụng vội vàng gật đầu đáp ứng: “Dì yên tâm.”

Vừa nói xong, liền nhận được tin nhắn kết bạn.

Ảnh chân dung chính là ảnh của Trình Nhạc Nhạc.

ID cũng rất là thực tế... hlv thể hình Trình Nhạc Nhạc!

Đường Tụng vội vàng đồng ý, lại giơ ngón tay cái với bà chủ: “Dì thật là giỏi!”

Bà chủ cười ha ha: “Hai đứa nhớ phải trao đổi nhiều một chút.”

Dù sao cũng là con gái nhà người ta kết bạn trước, Đường Tụng liền chủ động chào hỏi: “Xin chào, tôi là Đường Tụng, rất hân hạnh được gặp em.”

Thuận tay gửi một meme phần khởi.

Một lát sau, đối phương cũng không trả lời.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, lại gửi tiếp: “Gần đây tôi đang định rèn luyện, nên muốn làm một cái thẻ. Nghe bà chủ nói em làm hlv ở Duyệt Động, cho nên mới tìm em, chỗ em có bao nhiêu loại thẻ, khóa học cá nhân bao nhiêu tiền một buổi?”

Nói đến công việc, Trình Nhạc Nhạc lập tức trả lời: “Chỗ tôi có bốn loại thẻ hội viên, thẻ năm là 2000, thẻ nửa năm là

1100, thẻ quý là 600, thẻ tháng 300.”

Trình Nhạc Nhạc: “Hiện giờ tôi có nhận dạy riêng, mỗi tiết 60 phút 200 đồng, xem như là khóa học giá rẻ nhất phòng tập. nếu anh mua luôn trên 20 khóa, vậy tôi có thể xin giảm giá 20%.”

Đường Tụng: “Chỗ em mấy giờ tối tan làm?”

Trình Nhạc Nhạc: “Anh muốn làm gì? Bây giờ tôi rất bận, cũng không muốn hẹn hò.”

Đường Tụng cạ lời: “A, tôi chỉ hỏi thời gian kinh doanh của chỗ bọn em thôi.”

Trình Nhạc Nhạc: “Ồ ồ, xin lỗi, là tôi hiểu lầm, thời gian kinh doanh từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối, nhưng chúng tôi dạy luân phiên, nếu không có khóa thì tôi sẽ tan làm lúc 6 giờ.”

Đường Tụng: “Vậy 9 giờ sáng mai tôi đến tìm em, em giúp tôi làm cái thẻ, thuận tiện mua mấy khóa học luôn.”

Trình Nhạc Nhạc: “Được được, anh đến phòng tập rồi nói là tìm tôi là được.”

Kết thúc trò chuyện, nhìn thấy bà chủ thỉnh thoảng lại quăng ánh mắt hỏi thăm qua, Đường Tụng liền gờ ngón tay cái lên với đối phương.

“Ngày mai cháu sẽ đến phòng tập tìm Nhạc Nhạc, dì yên tâm, bọn cháu nhất định sẽ trò chuyện vui vẻ.”

Bà chủ nở nụ cười vui vẻ, gật đầu không ngừng: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Một bên khác.

Trình Nhạc Nhạc đóng wechat, sắc mặt đỏ bừng mà dậm chân một cái, lẩm bẩm: “Tất cả đều tại bác, nói giới thiệu đối tượng cái gì chứ.”

Lập tức nghĩ đến mình có thể bắt đầu dạy học viên, tâm lý lại hơi khẩn trương.

Vạn sự khởi đầu nan, bây giờ còn chưa có chút kinh nghiệm thực tế nào, trong lòng ít nhiều cũng hơi lo lắng.

Trình Nhạc Nhạc cũng không còn tâm tư đi dạo nữa, định trở về phòng tập trước.

Sau đó tìm đồng nghiệp hỏi các quy trình giảng bài, còn cần phải chuẩn bị một kế hoạch tập luyện cho học viên.

Mặc kệ đối phương có dùng danh nghĩa rèn luyện để theo đuổi nàng hay không, ít nhất thì đây cũng là khóa dạy đầu tiên của nàng, nàng muốn một mở đầu tốt.

...

Vội vã ăn cơm trưa xong, lên tiếng chào bà chủ, Đường Tụng trực tiếp trở về chung cư.

Chỉnh lý lại tài liệu thực tế, trải qua hơn bốn tiếng chỉnh sửa sửa, cuối cùng cũng giải quyết xong video chia sẻ.

Độ dài chỉ khoảng hai phút, hiệu quả cũng rất không tồi.

Đầu video là ảnh tĩnh của chiếc BMW, tăng thêm ánh nắng ban mai, chiếc xe rực rỡ và sáng ngời.

Lại phối hợp với nhạc nền sôi động, quả thực là rất tốt, Đường Tụng tự xem cũng không nhịn được mà muốn like.

Sau đó, giữa video là quá trình giao hàng, nhận hàng, giao hàng...

Trong video vẫn tập trung vào xe và quá trình ship là chính.

Cuối cùng thì cắm tấm ảnh xếp top 3 vào trong.

Hoàn mỹ!

Hiện giờ, fan TikTok của Đường Tụng đã được 100, có thể tưởng tượng giai đoạn đầu sẽ rất khó, căn bản là không được bao nhiêu like.

Nhưng chỉ cần số lượng fan của tài khoản này tăng lên.

Lại đưa video lên cao nhất, một tháng có thể kiếm được chục ngàn like, đó chính là 500.000 NDT rồi.

Nhất định phải vắt sữa bò!

Bộ phận giới thiệu tóm tắt, nội dung càng hấp dẫn ánh mắt càng tốt.

Suy tính chốc lát, tham khảo một số đoạn văn, Đường Tụng rốt cuộc xác định được.

“Mau @ người anh em shipper mua một chiếc BMW S1000rr...”

Cái này có chút cảm giác như đang khoe khoang làm màu, nhưng bầu không khí trên internet bây giờ là như vậy, khoe giàu rất hấp dẫn ánh mắt và lượt like.

Đề tài thì Đường Tụng suy nghĩ một chút, cuối cùng lựa chọn là: # BMW S1000rr, # Shipper, # Xe mô tô, # Giấc mơ của đàn ông, # Soái ca 185 cm.

Mấy đề tài này đều là đề tài tương đối hấp dẫn.

Ấn vào tuyên bố, xong!

Đường Tụng không kịp chờ đợi, vừa mới tuyên bố video thì đã nhảy vào tự like cho mình một cái.

Tiến vào bảng nhiệm vụ.

Phần thưởng: Tiến thưởng x50 lượng like, hiện giờ có thể nhận được 50 đồng.

Đường Tụng hưng phấn đến nhảy dựng lên.

Đây là một bước nhỏ của hắn, lại là một bước dài trên con đường Thần Hào của đời hắn.

Sau đó chính là chọn mấy người hot hot để quảng bá và dẫn người qua, còn cả video ở chỗ Thu Thu.

Chỉ cần vượt qua thời kỳ đầu, tất cả sẽ thuận buồm xuôi gió.

Lượt like sẽ giúp hắn kiếm được rất nhiều tiền, hắn lại có thể đốt tiền để điều hành tài khoản.

Nghĩ đến Thu Thu, hắn bỗng nhiên nhớ ra mình còn chưa chia sẻ tài khoản TikTok cho Trương Linh Linh.

Không biết nàng nhìn thấy mình là Thảng Tư thì sẽ có cảm tưởng gì.

Đường Tụng nở nụ cười đắc ý, gửi tin nhắn bằng giọng nói: “Linh Linh, tôi gửi ID tài khoản TikTok cho cô nhé? Ngày mai phát video nhớ @ tôi.”

“Đúng rồi, tôi đã tuyên bố video đầu tiên, còn muốn thỉnh giáo cô về vấn đề quảng bá sau này.”

Dù sao đây cũng là tác phẩm đầu tiên, vẫn phải cẩn thận một chút.

Trương Linh Linh với tư cách là trợ lý của Thu Thu, phụ trách biên tập video và quảng bá.

Chỉ dùng một thời gian ngắn mà kiếm được gần 300.000 fan, nhất định là có một ít tâm đắc.

Đối với một người đang cần phát triển như Đường Tụng, tìm Trương Linh Linh là một lựa chọn tốt nhất.

Mời người giúp đỡ tự nhiên phải có thành ý, Đường Tụng trực tiếp phát lì xì 50 đồng qua, tỏ vẻ thành ý.

“Mời nữ thần Linh Linh uống ly trà sữa!”

Giải quyết xong những thứ này, Đường Tụng chờ đối phương trả lời.

Nhưng mà, Đường Tụng lại không thể ngờ được, hắn lại chờ được một tin xấu!

Chương 53: Thu Thu đâm lưng

Đại học sư phạm Yên Thành, ký túc xá nữ.

“Có ý gì? Vì sao phải làm như vậy?”

Trương Linh Linh đang cầm thìa ăn đu đủ ngon lành, nghe thấy lời nói của Thu Thu xong, đu đủ trực tiếp rơi xuống đất, mặt đầy vẻ không dám tin.

Thu Thu thở dài, cúi người nhặt thìa và đu đủ đã rơi vỡ lên, giọng nói đầy ý xin lỗi: “Linh Linh, lần này nghe mình đi, trả tiền lại cho Đường Tụng, cũng không up video kia nữa.”

Trương Linh Linh trợn trong mắt, lời nói mang theo ý giận: “Câu quá đáng vậy? Đã xác định hợp tác rồi, người ta cũng đã trả tiền rồi, bây giờ cậu lại đổi ý, đây chẳng phải là chơi người ta sao?”

“Tuy rằng quen biết không được mấy người, nhưng mình thấy Đường Tụng này rất tốt. Lúc chúng ta quay video thì người ta bận trước bận sau, nhẫn nhục chịu khó, còn giúp không ít.”

“Dù bây giờ anh ta chỉ là một shipper, nhưng mà cũng không thiếu lòng cầu tiến, nếu chúng ta hủy bỏ hợp tác, chỉ sợ sẽ đả kích lòng tin của anh ta.”

Thu Thu yếu ớt nói: “Đúng là lỗi của mình... là lỗi của mình, hay là bồi thường cho anh ta 1000 NDT, coi như tiền phá hợp đồng, chỗ tiền này mình tự bỏ.”

“Đây là vấn đề tiền sao? Cậu làm như vậy, mình biết mở miệng thế nào?”

Trương Linh Linh thở phì phì, nhìn Thu Thu nói: “Hơn nữa, chúng ta vất vả lắm mới quay được video, mình lại phải thức đến nửa đêm để biên tập và chỉnh sửa, vì sao lại không up?”

Cố gắng chống lại áp lực của Trương Linh Linh, thân thể của Thu Thu hơi rụt lại, nhỏ giọng nói: “Đừng hỏi nguyên nhân nữa. Chúng ta quay lại video này đi, tối hôm nay vẫn đến vườn nông nghiệp, Vân Phong cũng đi cùng chúng ta, quay xong tối nay mình sẽ thức đêm biên tập video, được không?”

Trương Linh Linh vỗ trán một cái, cười khổ nói: “Hiểu rồi, hóa ra là Vương Vân Phong bảo cậu làm như vậy!”

“Cũng đúng, trừ tên đó ra thì còn có ai có thể khiến cậu làm như vậy chứ, đúng là yêu đương mất não mà!”

“Mình biết cậu thích Vương Vân Phong, cậu muốn quay video với tên đó thì mình cũng ủng hộ, nhưng mà có quan hệ gì với Đường Tụng? Có ảnh hưởng gì đến hợp tác?”

Thu Thu không dám nhìn ánh mắt của Trương Linh Linh, nói: “Vương Vân Phong, Vân Phong... Vân Phong không muốn nhìn thấy video của Đường Tụng và mình.”

“Tên đó tính là cái gì?!!!” Trương Linh Linh nhất thời nổi trận lôi đình.

“Cậu thậm chí tên đó ba năm, tên đó không thèm để ý, còn không phải chê cậu không đủ tư cách. Bây giờ cậu mới hot lên, ăn mặc xinh đẹp lại có thể kiếm tiền, tên đó liền coi cậu thành bánh ngọt rồi?”

“Bây giờ quay video gì cũng muốn quản sao? Cậu chiều theo tên đó? Coi như hai người xác định quan hệ, tên đó cũng

không có tư cách xen vào công việc của chúng ta. Để mình gọi cho tên đó.”

Nói xong, Trương Linh Linh liền cấp điện thoại lên, định chửi Vương Vân Phong một trận.

“Đừng gọi.” Thu Thu vội vàng cướp điện thoại, nhìn bạn thân với mình với vẻ diêm dăm đáng yêu: “Linh Linh, chỉ một lần này thôi, được không?”

“Chỉ một lần thôi, van cậu mà!”

“Mình cũng biết làm như vậy là không đúng, nhưng Vân Phong rất có ý kiến với Đường Tụng, mình chưa từng thấy Vân Phong tức giận như vậy bao giờ, mình ...”

“Chỉ một lần này thôi, mình giặt tất cho cậu một tháng được không?”

Nhìn dáng vẻ ăn nói khép nép của Thu Thu, Trương Linh Linh lại thấy đau lòng.

Nàng nhắm mắt hít thở sâu vài lần, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng.

Nàng rất hiểu Thu Thu, nếu Thu Thu đã nói đến nước này, vậy chuyện này đã không cần bàn lại.

Nói chính xác ra, thì tài khoản này là tài khoản cá nhân của Thu Thu.

Mình chỉ là một trợ lý mà thôi, tuy rằng phụ trách công việc điều hành, nhưng mà Thu Thu mới là chủ.

Khi Thu Thu muốn làm như thế, bản thân mình cũng không có cách ngăn cản.

Nếu mình còn không đồng ý, tiếp tục náo loạn như vậy, quan hệ của hai người sẽ rạn nứt.

Giữa Đường Tụng và bạn thân kiêm bà chủ của mình, nàng căn bản là không có lựa chọn, chẳng lẽ lại trở mặt với Thu Thu vì một người mới quen được hai ngày?

“Được, điện thoại đây, cậu tự nói với Đường Tụng chuyện này đi, mình không mở được miệng.” Trương Linh Linh đưa điện thoại qua, quay đầu ra chỗ khác: “Còn nữa, đã nói giật tất một tháng, cũng đừng nuốt lời.”

“Ừm, được được!” Thu Thu hưng hăng hôn một cái lên mặt Trương Linh Linh, vui vẻ nói: “Mình biết ngay là Linh Linh nhà ta tốt nhất mà.”

Lau nước miếng trên mặt, Trương Linh Linh buồn cười nói: “Nhìn cậu vui chưa kìa, cẩn thận tối nay lại bị tên kia bỏ bom.”

Thu Thu khẳng định: “Lần này tuyệt đối không.”

Mở wechat của Đường Tụng, nhìn thấy tin nhắn của Đường Tụng cho Trương Linh Linh.

Thu Thu nhìn không được mà run rẩy, trực giác nói cho nàng biết là không nên gửi tin tức này.

Nhưng khi nghĩ đến ánh mắt băng lãnh và âm trầm của Vương Vân Phong, Thu Thu vẫn cắn răng, cân nhắc lời nói.

“Đường Tụng, tôi là Thu Thu, chuyện hợp tác quảng bá, bên tôi lại có biến cố. Rất xin lỗi, chúng ta, chúng ta có thể không hợp tác được nữa, video kia cũng không thể tuyên bố nữa. Tôi tự nguyện thanh toán 1000 phí bồi thường, anh thấy được không?”

Nói xong, Thu Thu liền cầm điện thoại của mình lên, chuyển cho Trương Linh Linh 1000.

Cộng cả 2000 của Đường Tụng, liền chuyển cho Đường Tụng 3000 NDT.

...

“Ba like! Không đến 10 phút!”

Đường Tụng mở TikTok ra xem, không bỏ tiền quảng cáo, số lượng fan lại không nhiều, nên hiệu quả không lý tưởng lắm.

Nhưng hắn cũng không vội, làm từng bước là sẽ tốt.

Đúng lúc này, tin nhắn của Trương Linh Linh đã nhảy ra.

Nhìn thấy nội dung, Đường Tụng nhú mày, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Tâm trạng tốt lập tức biến mất sạch.

Vừa muốn chát vấn nguyên nhân, nhưng lại hiểu ra ngay.

Không cần nghĩ, nhất định là vì Vương Vân Phong kia.

Chuyện ngày hôm qua rất không vui, gần như vạch mặt với tên Vương Vân Phong kia rồi.

Có lẽ là vì mất mặt trước Thu Thu, cũng có lẽ là bị Đường Tụng trang bức làm cho tức giận, tổn thương tâm lý yếu ớt thôi.

Dù sao đối phương cũng bắt đầu trước, không tiến hành hợp tác thì cũng thôi.

Ngay cả video mà Thu Thu đã quay xong mà cũng không cho tuyên bố, cái này có khác gì mấy đứa trẻ giận dỗi?

Thu Thu cũng khiến người ta thất vọng.

Hắn vẫn có ấn tượng không tệ với nàng, bề ngoài và khí chất đều xuất chúng mê người.

Theo vài lần tiếp xúc, nàng cũng là một cô gái có ý nghĩ.

Thế mà lại yêu thích một tên không ra gì, hơn nữa còn yêu đương mất não, không có chủ kiến.

“Được rồi, coi như không có Thu Thu, cũng chỉ mất thêm vài ngày thôi, tìm người khác hợp tác là được.”

Lắc đầu bất đắc dĩ, trả lời một câu: “Được!”

Lại thoải mái nhận 3000 NDT!

Chương 54: Lý Nhã Ly lạnh

Đường Tụng lại lựa chọn một nữ Streamer nữa để hợp tác, tốt nhất là ở yển Thành, để sau này tiện quay video.

Mở TikTok, chọn kênh ở bản địa Yển Thành.

Lướt xuống dưới, có thể thấy rất nhiều Streamer đang livestream.

Ngoại trừ một số livestream chơi game của mấy ông anh, đại đa số đều là nữ Streamer xinh đẹp gợi cảm.

Ưu tiên của Đường Tụng là những phòng livestream có nhiều khán giả, nhưng lại nhận được ít lễ vật.

Thật ra có rất nhiều Streamer như vậy.

...

Lý Nhã Ly là một người mẫu bán thời gian.

Mặc dù dựa vào cái này để kiếm tiền ăn cơm, nhưng bởi vì không ký hợp đồng với công ty kinh doanh, cũng không có người đại diện chuyên nghiệp, cho nên lẫn lộn rất bình thường.

Không có lương cứng, không có phúc lợi và đãi ngộ, nhận việc toàn bộ bằng các nhóm wechat hoặc là bạn bè giới thiệu, miễn cưỡng nuôi sống bản thân.

Người ở bên ngoài nhìn vào, các nàng sống rất xa hoa.

Toàn thân đều là quần áo, túi xách nổi tiếng, ra ngoài đều có xe đưa đón.

Thật ra, đại đa số đều là vẻ ngoài thôi, cuộc sống lại rất nghèo khó.

Chủ yếu là nhân lúc còn trẻ kiếm thêm chút tiền nhanh.

Nếu mà may mắn, có thể gả vào một nhà có tiền, vậy đó chính là kết cục tốt nhất.

Đây cũng là mộng tưởng của đại đa số người trong vòng tròn của nàng.

Lý Nhã Ly chính là một người như vậy.

Thu nhập hàng tháng rất không ổn định, khi nhiều thì cũng có hơn chục ngàn, khi ít thì có thể chỉ có mấy trăm đồng.

Bởi vì tính chất công việc, Lý Nhã Ly và hai người bạn khác cùng thuê một phòng ở khu nhà hạng sang tại Yên Thành.

Mỗi tháng mất 6000 tiền nhà, chia ra mỗi người 2000.

Hơn nữa, mỗi tháng còn phải mất tiền mỹ phẩm, quần áo túi xách, ăn nhậu chơi bời, thẻ tín dụng của nàng đã quét đến phát nổ.

Gần đây, nàng có chút mâu thuẫn với trưởng nhóm chat, nên càng ngày càng ít việc, thu nhập không được bao nhiêu.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào livestream, miễn cưỡng kiếm đủ tiền nhà.

Cũng may là nàng cực kỳ xinh đẹp, mỗi lần livestream đều có vài trăm người vào cổ động.

Đám fan kia, người nào cũng khen nàng xinh đẹp như thiên tiên, đáng người đẹp thế nọ thế trai, luôn gọi ‘vợ’ với ‘bà xã’.

Nhưng đại đa số người đều là chơi miễn phí, toàn là loser.

Ngoại trừ dung mạo xinh đẹp và đáng người cực đẹp ra, thì Lý Nhã Ly đúng là không có tài nghệ gì.

Ca hát không được, nhảy múa cũng không học được, cho nên nhận được rất ít khen thưởng.

Có Streamer khác hiểu chuyện đã đề nghị nàng, có thể âm thầm phát phúc lợi cho mấy vị đại ca tặng quà nhiều, hoặc là hẹn ra ngoài ăn cơm.

Để cho đại ca nếm ngon ngọt, có thể quan hệ sâu hơn, giữ những người này lại phòng livestream.

Lý Nhã Ly ban đầu còn khịt mũi coi thường những chuyện này, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm như vậy.

Có điều, nhìn giấy báo thẻ tín dụng mới nhận được, lại nghĩ đến một tháng này không có thu nhập gì.

Nàng vẫn quyết định thử một chút, to gan hơn một chút, nhìn xem có thể hấp dẫn một số đại gia chân chính hay không.

Nếu như vị đại gia này có tướng mạo ổn, lại có tính tình thật thà lương thiện, vậy thì yêu đương một phen cũng không phải không được.

Còn về phần công tử nhà giàu và đẹp trai, vậy nàng không dám nghĩ đến.

Loại đàn ông chất lượng tốt như vậy, sao lại rảnh rỗi xem livestream, có bao nhiêu mỹ nữ đang xếp hàng chờ bọn họ trong hiện thực kia.

Hôm nay, tiêu đề phòng livestream của nàng rất thực tế: “Khát vọng được đại ca bảo vệ!”

“Rất lâu rồi không nhận được lễ vật lớn một chút, các ca ca, ai còn tiền TikTok thì giúp Ly Ly một chút đi.”

Lý Nhã Ly ra vẻ đáng thương, trên mặt lại mang theo vẻ khao khát.

Vừa nói xong, đám fan đang âm ỉ lập tức yên lặng.

Có mấy fan level 10 nhấn lại.

“Quá đắt!”

“Cuối tháng, trong túi không tiền.”

“Máy bay, Carnival... đó đều thuộc về Streamer đứng đầu, Ly Ly tỉnh lại đi!”

“Chúc ước mơ của Ly Ly thành sự thật!”

Lý Nhã Ly bất đắc dĩ, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng.

“Các ca ca hỗ trợ một chút, gần đây đói bụng chết rồi, mọi người có thể không được gặp Ly Ly nữa.”

Thấy Lý Nhã Ly bán thảm, khán giả lập tức bình luận.

“Thật đáng thương, tặng cái hoa hồng!”

“Còn cái kẹo quy, cố lên!”

Nhìn thấy mấy lễ vật nhỏ giá trị không quá 1 đồng, Lý Nhã Ly càng buồn phiền hơn.

“Có ca ca nào ở Yên Thành không? Chỉ cần một cái Carnival, Ly Ly sẽ mời ca ca ăn cơm.”

Lý Nhã Ly nhìn về phía ống kính bằng ánh mắt đáng thương, gương mặt và ngũ quan tinh xảo hiện ra vẻ diêm dăm đáng yêu.

“Đây đây, Yên Thành đây, chỉ cần một Carnival là có thể mời ăn cơm thật sao?”

Đây là một tài khoản level 3, tuy rằng không tính là cao, nhưng ít ra cũng từng tiêu phí hơn 10.000 NDT, cũng xem như là một người sử dụng tốt.

Lý Nhã Ly lập tức chú ý đến tài khoản tên Tháng Tư này, nàng vội vàng mở miệng: “Hoan nghênh, hoan nghênh Tháng

Tư ca ca, ca ca cũng ở Yên Thành sao? Thật là khéo nha! Chỉ cần một cái Carnival, Ly Ly sẽ mời ca ca ăn cơm nha. Một cái máy bay là có thể add wechat của Ly Ly nha.”

“Tháng Tư tặng Carnival x1!”

“Tháng Tư tặng máy bay x1!”

Đặc hiệu rực rỡ nở rộ trong phòng livestream, Lý Nhã Ly vốn đang điềm đam đáng yêu, lập tức há hốc mồm.

Sợ hãi kêu lên: “A! Cảm ơn! Cảm ơn ca ca tặng quà, hôn hôn!”

“Đại lão!!!!”

“Đại ca này quá hào phóng, một lời không hợp liền tặng Carnival!”

“Ly Ly chỉ muốn Carnival, không ngờ lại được cả máy bay.”

“Ly Ly, còn không mau ôm đùi đại ca đi!”

Lý Nhã Ly nước mắt rung rung, tiếp tục làm nũng: “Tháng Tư ca ca có thể tặng một cái TikTok số 1 không? Như vậy Ly Ly có thể thỏa mãn tất cả tâm nguyện của ca ca nha.”

“Tháng Tư tặng TikTok số 1 x1!”

“Ô ô ô!” Lý Nhã Ly kích động che miệng lại, có chút không dám tin tưởng.

Ngày thường livestream ba bốn tiếng cũng không nhận được lễ vật gì, hôm nay vị đại ca này không nói hai lời liền tặng hết.

Lý Nhã Ly cố nén kích động muốn xin thêm lễ vật, hai gò má đỏ hồng, kích động nói: “Tháng Tư ca ca, ca ca vào nhóm chat fan của Ly Ly đi, Ly Ly sẽ đưa wechat riêng cho ca ca.”

Nói xong liền vội vàng gửi wechat cá nhân của mình qua:
“Ca ca, hôm nào rảnh Ly Ly mời ca ca ăn cơm.”

Tháng Tư: “Được! Có thể bảo khán giả trong phòng livestream theo dõi tài khoản của tôi không?”

Lý Nhã Ly lập tức tươi cười rạng rỡ nói: “Các ca ca trong phòng, chúng ta cùng follow Tháng Tư ca ca nào.”

Đối với loại đại gia một lời không hợp liền khen thưởng này, dám chơi miễn phí trong phòng cũng rất sùng bái.

Rất nhanh, có không ít người đã follow tài khoản của Tháng Tư, cũng nhìn thấy video kai, liền vội vàng nhắc nhở Lý Nhã Ly.

“Lái BMW đi ship, quả thực là làm màu!”

“Ly Ly gặp may rồi, vị này chính là đại gia đấy!”

“Lái BMW S1000rr, vậy phải lái ô tô hơn một triệu là ít!”

“Xem video bên kia kìa, đoạn 1 phút 20 giây, cửa kính phản chiếu lại, rất cao nha.”

Lý Nhã Ly mới đầu còn mờ mịt, không biết mọi người đang nói cái gì, trải qua một đám người nhắc nhở, lúc này nàng mới phản ứng.

Tò mò mở trang chính của Tháng Tư ra xem, chỉ thấy có một cái video, bề mặt là một chiếc xe mô tô.

Chương 55: Trương Linh

Linh đau lòng

Lý Nhã Ly cũng không hiểu biết về xe mô tô.

Nàng cũng từng làm người mẫu xe hơi, nên rất hiểu các loại nhãn hiệu xe.

Nhưng chiếc xe trong video này lại khác với những chiếc xe mô tô khác.

Bởi vì nàng biết logo ở trên đó.

BMW?

Lên mạng tìm hiểu một chút, lại kết hợp với bình luận của khán giả trong phòng, nàng lập tức hiểu được đây là xe gì.

BMW S1000rr, giá trị hơn 300.000 NDT.

Lại nhìn thấy bóng người thỉnh thoảng xuất hiện trong video.

Tuy rằng đội mũ bảo hiểm nên không thấy được mặt, nhưng từ dáng người cao ngất kia, vẫn có thể nhận ra là một người trẻ tuổi.

Còn về phần thân phận shipper trong video, nàng đương nhiên sẽ không coi là thật, nào có ai đi ship bằng loại xe này.

Nhất định là phú nhị đại đi trải nghiệm cuộc sống thôi.

Nghĩ đến các câu chuyện cô bé lọ lem được lưu truyền trong vòng tròn.

Trái tim của nàng lập tức nhảy loạn, sắc mặt đỏ bừng, trong đầu tràn ngập những từ ngữ đầy cảm động.

Cao giàu đẹp trai!

Không lẽ mình may mắn như vậy?

Đây chính là vương tử đi BMW nha!

Không thấy mặt, chẳng may mặt rất xấu thì sao?

Chỉ bằng dáng người này, cho dù xấu một chút thì bà đây cũng nhận!

Lý Nhã Ly cũng mặc kệ dè dặt với ngại ngùng, nhìn thấy tin nhắn kết bạn thì lập tức đồng ý luôn.

“Ca ca, Ly Ly ở phía tây Yên Thành, trưa mai ca ca có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn cơm, Ly Ly đã nói là mời ca ca ăn cơm rồi.”

Gửi tin xong, trái tim của Lý Nhã Ly lại như đánh trống.

Nàng hẹn buổi trưa là vì cẩn thận.

Nếu như hẹn buổi tối, nói không chừng mời ca ca đi ăn tối, lại trở thành bữa tối của ca ca.

Mình còn chưa gặp người thật, ai biết Tháng Tư chân chính là như thế nào chứ?

Chẳng may chỉ là một loser nghèo hèn thì sao?

Chẳng may video là giả thì sao?

Cho nên vẫn hẹn buổi trưa cho tốt, nếu không thích hợp thì có thể lấy cớ chiều có việc, để bỏ chạy.

Trong lúc chờ đối phương trả lời, nàng lại nhìn đám khán giả trong phòng đang thảo luận với khí thế ngút trời.

Lý Nhã Ly cũng không quên yêu cầu của đại ca, tiếp tục quảng cáo: “Các vị ca ca, chúng ta mau follow vị đại ca xếp hạng 1 của phòng chúng ta đi, Ly Ly vô cùng cảm kích!”

“Trong vòng mười phút, fan của Tháng Tư ca ca vượt qua 500, Ly Ly sẽ biểu diễn cho mọi người xem nha.”

Lý Nhã Ly không biết nhảy múa, ca hát thì không hay, không có tài nghệ gì đáng nói.

Mỗi khi bị ép đến không còn cách nào, nàng liền biểu diễn thời trang cho mọi người xem.

Thật ra chính là không ngừng thay quần áo và đi qua đi lại, ai bảo nàng chỉ có một ưu điểm là nhiều quần áo chứ.

...

Đường Tụng thấy Lý Nhã Ly ra sức như vậy, nội tâm cũng hơi cảm động.

Không so sánh thì không có chênh lệch nha.

Đãi ngộ bên phía Thu Thu và bên chỗ này của Lý Nhã Ly, hoàn toàn là không thể so sánh.

Đây mẹ nó với gọi là có trách nhiệm.

Người ta ra sức như vậy, Đường Tụng cũng không thể keo kiệt.

Tài khoản còn có 7000 tiền TikTok, dứt khoát nạp thêm 50.000, cũng chính là 5000 NDT.

“Tháng Tư tặng Carnival x1!”

“A!”

Lý Nhã Ly lại sợ hãi kêu lên, hai tai che trái tim nhỏ, giọng nói cũng không rõ ràng: “Cảm ơn... cảm ơn ca ca sủng ái, Ly Ly...”

“Xong đời, Ly Ly muốn hiến thân rồi!”

“Đau lòng Ly Ly, lần này bị đại ca ăn rồi!”

“Đau lòng đại ca, bị Ly Ly ăn rồi!”

“Đau lòng đại ca + 1!”

Đường Tụng nhìn số fan tăng nhanh của mình, chỉ cảm thấy rất thoải mái, nhưng cũng không khen thưởng nữa.

Dù sao còn phải đi qua mấy phòng livestream khác để kiếm fan.

Mở wechat ra xem, nhìn thấy lời mời của Lý Nhã Ly.

Suy nghĩ một chút.

Ngày mai phải đi phòng gym làm thẻ, giữa trưa khẳng định phải đi ăn cơm với Trình Nhạc Nhạc.

Thứ tư thì phải đi nhận tiệm cà phê, buổi tối còn đi ăn cơm với Đồng Ngọc Ngôn.

Đành nói: “Hai ngày nay quá bận, hay là để thứ năm đi.”

Lý Nhã Ly trả lời rất nhanh: “Được được, nghe ca ca hết, vậy trưa thứ năm nhé!”

Đường Tụng: “Được!”

Lại liếc nhìn trang cá nhân, tốc độ tăng trưởng đã chậm lại, nhưng cũng đã có 462 fan.

Video kia của hần cũng đó có 380 like.

Tính ra, đây chính là 19.000 NDT!

Nghĩ đến đây, nội tâm của Đường Tụng lại bắt đầu rục rịch.

Hần trực tiếp rời khỏi phòng livestream của Lý Nhã Ly, tiếp tục tìm một mục tiêu khác.

Chín giờ tối.

Đường Tụng nhìn số lượng fan lên đến 2400+ của mình, và cả hơn 1200 lượt like thì chỉ cảm thấy rất thoải mái.

Từ sau khi rời khỏi phòng của Lý Nhã Ly, hần đã tìm sáu phòng livestream ở bản địa Yến Thành, tiêu xài 240.000 tiền

TikTok.

Thành quả hết sức rõ ràng.

Đám khán giả trong phòng cũng rất nể mặt, không chỉ follow mà còn công hiến like cho video của hắn.

Sau này có thể tìm những nữ Streamer này để quay video, lại dẫn một số fan qua bên này.

Tất cả đều thuận lợi hơn so với dự đoán của hắn.

Về phần Thu Thu, hắn đã quên luôn rồi.

...

Vườn nông nghiệp, Thu Thu vừa hoàn thành quay chụp.

Trương Linh Linh thì ngồi ở ven đường, thỉnh thoảng lại mở wechat ra, nhìn tin nhắn cuối cùng của Đường Tụng.

Đối phương chân thành như vậy, lại coi nàng như bạn, vậy mà nàng vẫn để đối phương thất vọng.

Lại làm mới wechat, hi vọng Đường Tụng có thể gửi tin cho nàng.

Bỗng nhiên chú ý đến một nhóm chat, mọi người trong nhóm đang thảo luận chuyện gì đó, khí thế ngất trời.

Đây là một nhóm chat của các phòng livestream ở Yên Thành.

Bên trong chỉ có hơn 20 người.

Tất cả đều là nữ Streamer trẻ tuổi ở bản địa Yên Thành, số lượng fan đều hơn 100.000.

Bởi vì nằm trong trạng thái tắt thông báo, hơn nữa tâm lý đang không vui, nên lúc trước Trương Linh Linh không chú ý đến.

Mở nhóm chat ra xem, lại kéo lên trên, liền nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

Dĩnh Nhi: “Tôi còn tưởng rằng Thág Tư ca ca chỉ khen thưởng một mình tôi, không ngờ...”

YLL: “Hi hi, đại ca khen thưởng tôi một cái Carnival, một cái máy bay nha!”

Nghệ Hinh: “Tầm nhìn của tôi quá hạn hẹp, chỉ cầu một cái máy bay, nếu biết thế thì đã xin thêm, hu hu.”

Trùng Trùng: “Yến Thành chúng ta xuất hiện một vị đại ca như vậy từ bao giờ? Một đêm mà dải nhiều tiền như vậy.”

Hiếu Hiếu thích ngủ: “Tôi cũng muốn được đại ca bảo vệ, có thể cho tôi xin wechat của đại ca không?”

“Cầu wechat của đại ca.”

“+1!”

Trương Linh Linh càng xem càng thấy không thích hợp, nội tâm có một dự cảm không hay.

Nàng có ấn tượng rất sâu sắc với vị Thág Tư đã bảo vệ mình này, hoặc có lẽ là cực kỳ cảm kích.

Liền không nhịn được hỏi: “Mọi người đang nói đến vị có ID ‘Thág Tư’ trên TikTok à?”

Dĩnh Nhi: “Đúng nha, vị này chính là đại gia chân chính, nghe nói đêm nay đã khen thưởng hơn 30.000 NDT rồi. Mấu chốt là còn không khó hầu hạ như những vị đại ca khác, tối đa chỉ add wechat, hỗ trợ để fan follow thôi.”

YLL: “Đúng nha, đại ca rất tốt, chưa bao giờ vẽ bánh, nói tặng liền tặng luôn.”

Nói xong, lại có người gửi ảnh chụp màn hình trong phòng livestream của mình lên.

Trương Linh Linh nhìn kỹ, quả nhiên chính là vị kia, hơn nữa level của đối phương đã tăng từ 3 lên đến 7.

Một đêm tiêu 30.000 NDT.

Chia ra thì Streamer cũng được 15.000!

Trương Linh Linh lập tức đau lòng.

Đây chính là đại ca của phòng bọn họ nha, đây phải là tiền của bọn họ mới đúng.

Tháng Tư là tăng từ level 0 đến level 3 ở phòng của bọn họ, đủ để chứng minh Thu Thu mới là tình yêu đích thực.

Chẳng lẽ bởi vì tối nay bọn họ không livestream, nên bị người khác cướp mất rồi?

Liếc nhìn Thu Thu đang trò chuyện vui vẻ với Vương Vân Phong.

Hai mắt Trương Linh Linh liền đỏ lên, rống lên: “Tiền Thu Thu, đừng nhiều lời nữa! Mau trở về livestream! Mau lên mau lên!”

Chương 56: Gói quà học tập

Thu Thu không hiểu được: “Linh Linh, sao vậy? Mình đã xin nghỉ từ trước rồi mà.”

Vương Vân Phong nhú mày một cái, hần rất không thích dáng vẻ gào thét của Trương Linh Linh: “Đã nói là lát nữa mời hai người đi ăn đồ nướng rồi còn gì?”

“Không đi nữa, về livestream, bằng không sẽ mất đại ca!” Trương Linh Linh đưa điện thoại qua, tức giận nói: “Nhìn đi!”

Thu Thu nhận điện thoại, cẩn thận nhìn lịch sử trò chuyện.

Nhất thời kinh ngạc đến tròn tròn mắt, hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Không đến 3 tiếng, khen thưởng 30.000 NDT?

Đây...

Nàng chỉ đi ra quay một cái video, liền bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy?

Đêm hôm trước, Thu Thu nhận được hơn 16.000 tiền khen thưởng.

Trong đó, một mình Tháng Tư đã thưởng 15.000.

Trước kia, cả một tháng cũng chưa chắc đã được nhiều tiền như vậy, đây chính là đại ca nha.

Trương Linh Linh thở phì phò: “Đám bitch kia cũng không phải đèn cạn dầu, cậu mà còn không về, đại ca sẽ không còn!”

“Ngày hôm qua mình add wechat người ta, người ta lại không đồng ý!”

“Chúng ta mau về livestream đi, nếu có thể giữ vị này ở phòng livestream của chúng ta, thu nhập sau này sẽ tăng gấp bội.”

“Hơn nữa Tháng Tư này cũng ở Yên Thành, cậu xem video của anh ta này.”

Nói xong liền mở video của Đường Tụng cho Thu Thu xem.

Thu Thu dù sao cũng là một blogger xe mô tô, rất am hiểu về loại xe này.

Liếc mắt đã nhận ra chiếc xe này.

Nàng cũng từng âm thầm tìm hiểu về chiếc xe này, giá sản khoảng 350.000 NDT.

Số tiền này đủ để mua ô tô BMW luôn rồi.

Người có thể mua loại xe này, đa phần đều là kẻ không thiếu tiền, chính là mua một món đồ chơi thôi.

Loại đại gia này, tuyệt đối là fan có chất lượng tốt nhất ở Yên Thành.

“Vương Vân Phong, xin lỗi, mình... mình phải trở về rồi. Chuyện này rất quan trọng với mình, lần sau chúng ta lại đi ăn đồ nướng đi.”

Dù Thu Thu có chút không nỡ, nhưng mà nàng cũng biết nặng nhẹ.

Đối với một người quyết định theo con đường Streamer này như nàng, đây chính là chén cơm của nàng.

Một vị đại ca như vậy, không chỉ giúp thu nhập của nàng tăng mạnh, mà còn có thể mang đến độ hot và lưu lượng cho nàng.

Vương Vân Phong mấp máy bờ môi, tựa như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng: “Được rồi!”

...

Hai người vội vã trở về ký túc, lập tức livestream.

Trương Linh Linh vội vàng gửi tin cá nhân cho Tháng Tư: “Đại ca, Thu Thu đã online nha, có rảnh thì vào phòng livestream chơi nha.”

(nói rõ, hai người chưa add wechat, nên chưa biết đây là Đường Tụng. nhấn tin ở đây là nhấn trên tiktok)

Sốt ruột chờ đợi, đối phương lại không hề trả lời.

Thu Thu lo được lo mất, livestream cũng không yên, ca hát còn sai nhạc.

Đám fan trong phòng cũng phát hiện ra.

“Sắc mặt Thu Thu rất không thích hợp nha.”

“Đại ca đâu, mau ra trấn an đi!”

“Hôm nay tôi muốn leo lên hạng 1 bảng xếp hạng.”

“Người hương nhận nữ nhân tặng Porsche x1.”

“Cười, Porsche 120 đồng mà cũng đòi lên hạng 1?”

“Đại ca hạng 1 ngày hôm qua tặng năm cái Carnival.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Sắc mặt Thu Thu có hơi mất tự nhiên: “Cảm ơn Người hương ca!”

“Hoan nghênh Mộc Mộc!”

“Cảm ơn trái tim của Chập Chờn ca, cảm ơn.”

Kiên trì livestream hơn một tiếng.

Tuy rằng thỉnh thoảng có nhận được vài món lễ vật nhỏ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy Thảng Tư xuất hiện.

Thu Thu có hơi nhụt chí, tìm một cái cớ để offline.

“Có thể là người ta ngủ rồi, hoặc là có chuyện gấp nào đó.”
Trương Linh Linh an ủi một câu, nội tâm lại có một dự cảm xấu.

...

Thứ ba, ngày 30 tháng 8.

Đường Tụng rời giường rất sớm, chuyện đầu tiên chính là mở Tiktok ra xem.

Không quan tâm mấy tin nhắn cá nhân linh tinh kia, trực tiếp mở trang chủ ra xem.

Fan 2513, like 1602.

Mở bảng nhiệm vụ ra xem.

Phần thưởng: Có thể nhận 80.100/ 80.100 NDT.

Không nói hai lời, trực tiếp rút toàn bộ.

“Ngân hàng chiêu thương, tài khoản số đuôi xxxx nhận được 80.100 vào lúc 06: 12 ngày 30 tháng 8.”

Có tiền!

Cũng không dễ dàng nha!

Nhìn thấy một chuỗi số kia, Đường Tụng nước mắt rung rung.

Cuối cùng cũng coi như là có chút tiền.

Sau này còn có thể rút không ngừng.

Từ nay về sau, trời cao mặc chim bay.

Rửa mặt, lại nhìn vào gương, miệng đã kéo đến tận mang tai.

Thầm mắng một câu không có tiền đồ.

Đường đường là Thần Hào tương lai, lại vì mấy chục ngàn mà sượng như vậy.

Cưỡng ép bản thân phải tỉnh táo lại.

Sau đó Đường Tụng bắt đầu làm nhiệm vụ học tập hàng ngày.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ học tập hôm nay!”

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được một gói quà học tập ngẫu nhiên x1!”

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Đường Tụng sững sốt một chút, lại thấy không dám tin.

Niềm vui đến quá bất ngờ, khiến cho hắn nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi hay không.

Vội vàng mở nhà kho ra xem, nơi đó đã có thêm một gói quà lấp lánh ánh vàng.

Tỷ lệ chỉ có 1%, rốt cuộc cũng rơi ra.

Hôm nay tuyệt đối là ngày được nữ thần may mắn nhìn trúng.

Hưng phấn xoa xoa tay, lập tức mở gói quà học tập.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘sách kỹ năng trình diễn đàn violin’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Kiểm tra sách kỹ năng.

Sách kỹ năng trình diễn đàn violon: Sau khi sử dụng sẽ nhận được kinh nghiệm trình diễn đàn violon, sở hữu nhạc lý

cơ sở, sở hữu các loại kỹ xảo...

Lại là một quyển sách kỹ năng.

Gói quà học tập, quả nhiên sẽ mở ra phần thưởng liên quan đến học tập và tri thức.

Chỉ cần sử dụng quyển sách kỹ năng này, Đường Tụng có thể trở thành một người chơi đàn violin chuyên nghiệp.

Tuy rằng không thể so được những vị đại sư nổi tiếng kia, nhưng mà dùng để biểu diễn ở đầu đường, hoặc là chơi trong các phòng trà và quán bar thì thừa sức.

Người bình thường muốn có kỹ năng như vậy, phải luyện tập từ nhỏ, lại có phải năng khiếu không thấp, và phải nỗ lực vài chục năm mới được.

Cổ nén kích động sử dụng luôn.

Đường Tụng nghĩ đến cảm giác hoa mắt váng đầu khi sử dụng sách kỹ năng xe gắn máy kia.

Hắn không khỏi rung mình một cái.

Hơn nữa, đã hẹn Trình Nhạc Nhạc 9 giờ sáng, vẫn chờ buổi chiều về rồi dùng đi.

Nhìn thời gian, đã hơn 8 giờ.

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đi xuống nhà ăn sáng.

Bà chủ nhìn thấy dáng vẻ cười toe toét của Đường Tụng, liền cười trêu: “Hôm nay rất vui vẻ nha, là vì cuộc hẹn ngày hôm nay sao?”

Đường Tụng vui cười hớn hở nói: “Đúng vậy, hẹn Nhạc Nhạc 9 giờ. Đúng rồi, dì, Nhạc Nhạc bình thường thích ăn gì?”

Bà chủ hiển nhiên là rất vui vẻ, cười nói: “Ha ha, con bé này từ nhỏ đã thích ăn cá, cá nướng cá rán cá kho... đều thích ăn.”

“Ok, đã hiểu!”

Chương 57: Trình Nhạc

Nhạc: Bác hại mình rồi

Sáng sớm, Trình Nhạc Nhạc đi đến phòng tập từ rất sớm.

Tiến vào phòng thay đồ, thay một bộ đồng phục của huấn luyện viên.

Áo bó sát màu đen, điểm xuyết bằng đường vân màu da cam.

Bộ ngực sung mãn tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Quần vận động bó chặt lấy bờ mông đào mật, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa.

Hơi thở thanh xuân tràn đầy sức sống phả thẳng vào mặt.

Đi ra khỏi phòng thay đồ, liền gặp phải một vị đồng nghiệp, Trần Dương.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng tiến lên chào hỏi: “Chào buổi sáng, anh Trần!”

“Chào buổi sáng, Nhạc Nhạc, sao hôm nay đến sớm thế?”

Trần Dương nở nụ cười ấm áp, nhưng đôi mắt lại âm thầm lướt qua những nơi vượt trội trên người Trình Nhạc Nhạc, lưu luyến quên về.

Nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của đối phương, Trình Nhạc Nhạc hơi nghiêng người né tránh.

Nhỏ giọng nói: “Có hẹn với một khách hàng, bởi vì là lần đầu giảng bài, cho nên đến sớm để chuẩn bị một chút.”

Trần Dương lại làm một thủ thế cổ lên, cười nói: “Vây thì chúc mừng, nhanh như vậy mà đã có học sinh rồi, trưa nay có đi ăn bữa cơm chúc mừng không, tôi mời!”

“Không cần không cần, cảm ơn anh Trần, trưa nay tôi có việc rồi!” Trình Nhạc Nhạc vội vàng từ chối.

“Không cần nhắc một chút sao?”

Sắc mặt Trần Dương hơi khó coi, đây đã là lần thứ ba đối phương từ chối rồi.

Lúc tuyển chọn, hắn đã nhìn trúng vẻ ngoài cực phẩm của Trình Nhạc Nhạc rồi.

Cũng vì hắn ra sức đề cử, cho nên trưởng phòng mới ngoại lệ nhận một cô gái mới tốt nghiệp trung học vào làm.

Không ngờ nàng lại không biết phải trái như vậy.

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu nói: “Anh Trần, trưa nay tôi có việc thật, vậy... Tôi đi làm việc đây.”

Nói xong liền chạy chậm rời đi.

9 giờ sáng, Đường Tụng đã đến phòng tập.

Đứng trước cổng, chuẩn bị gửi wechat cho Trình Nhạc Nhạc.

Cô gái đứng trước quầy tiếp tân lại rất nhiệt tình: “Tiên sinh, ngài mới đến đúng không? Hay là quên mang thẻ hội viên?”

“Hôm nay đến làm thẻ, đã hẹn với Nhạc Nhạc của các cô rồi.”

“Vây ngài chờ một lát, tôi sẽ thông báo cho Nhạc Nhạc.”

Cô gái cười một tiếng, rồi gọi điện cho Trình Nhạc Nhạc.

“Alo, Nhạc Nhạc, khách đến rồi, mau ra đi.”

“Được rồi, tiên sinh, ngài chờ một lát, Nhạc Nhạc ra ngay đây.”

Đường Tụng gật đầu nói: “Cảm ơn!”

Rất nhanh, tiếng bước chân đã vang lên, một bóng người xinh đẹp xuất hiện.

Đường Tụng nhìn sang một cái, liền không dời nổi mắt.

Đây là cô gái có dáng người đẹp nhất mà hắn từng gặp.

Chiều cao khoảng 1m7, trước lồi sau vênh, chân dài thẳng tắp, tràn đầy sức sống.

Bởi vì mặc đồ bó, có thể nhìn thấy đường chữ V ở phần bụng, đây là một loại biểu hiện của lượng mỡ cực thấp.

Ngũ quan còn xinh đẹp hơn cả ảnh chụp, nơi đuôi mắt hơi nhếch lên, mang theo ý vị câu hồn.

Trình Nhạc Nhạc cũng rất kinh ngạc, còn ra sức chớp mắt, không xác định hỏi: “Anh... anh là Đường Tụng?”

Đường Tụng vội vàng thu hồi ánh mắt của mình, cười nói: “Nhạc Nhạc, chào buổi sáng, em còn xinh đẹp hơn cả ảnh nữa.”

“Chào buổi sáng, anh cũng không giống với ảnh cho lắm.” Trình Nhạc Nhạc không nhìn được mà quan sát người đối diện.

Khuôn mặt rất tốt, ngũ quan tuấn lãng, thân hình cao ngất.

Làn da trắng nõn và sáng, khiến cho nàng hơi ghen tị.

Hoàn toàn là một anh đẹp trai nha.

Đây hoàn toàn không giống với cái mặt như cái búa ở trong ảnh.

Bác hại mình rồi!

Ít nhất là về ngoài, Đường Tụng hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của nàng.

Nếu như đôi phương còn có thu nhập cao như đã nói, lại lập nghiệp làm ông chủ, vậy... vậy thì đúng là có thể cân nhắc một chút.

Chỉ là không biết, Đường Tụng có chê mình vì không học đại học hay không.

Trình Nhạc Nhạc bỗng nhiên lại thấy hơi thấp thỏm: “Hay là chúng ta vào trước đi, tôi dẫn anh đi dạo, nếu cảm thấy ok thì sẽ làm thôi.”

Thấy thái độ của Trình Nhạc Nhạc khá tốt, không còn lạnh lùng như trên wechat, Đường Tụng cũng yên tâm: “Được, còn phải mua khóa học riêng nữa, tôi chính là vì em chỉ đạo nên mới đến đây đây.”

Trình Nhạc Nhạc nhất thời thẹn thùng, hơi cúi đầu xuống, nghiêng người mời Đường Tụng đi vào trong.

Tuy rằng đã từng đi dạo một vòng, nhưng mà Trình Nhạc Nhạc đưa hắn đi một vòng nữa, thì hắn cũng không từ chối.

“Nơi này là khu nghỉ...”

“Nơi này là khu...”

Trình Nhạc Nhạc dẫn Đường Tụng đi một vòng, giới thiệu các khu vực.

“Hoàn cảnh và thiết bị đều rất tốt, làm thẻ năm đi!” Đường Tụng rất hài lòng.

“Được!” Trình Nhạc Nhạc vội vàng dẫn Đường Tụng đến một phòng họp, lấy ra một phần hợp đồng, giọng nói nhẹ nhàng êm ái: “Hay là anh nói, tôi viết, lát nữa anh ký tên là được.”

Đường Tụng nhìn Trình Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh, trong lỗ mũi đều là mùi thơm cơ thể của đối phương, hô hấp có hơi gấp.

“Được!”

“Thẻ căn cước là 13xxxx, ngày sinh mừng 9 tháng 12, địa chỉ là... điện thoại là...”

“Đúng rồi, hôm qua tôi đã đến phòng tập, khi đó em không ở đây, là Na Na tiếp đãi tôi, còn điền một tờ đơn làm thẻ trải nghiệm.”

Trình Nhạc Nhạc sửng sốt một chút: “Hôm qua anh đến đây rồi, vậy sao...”

Vừa định nói sao không liên lạc với tôi, lại chợt nhớ ra là hôm qua mình còn chưa add wechat của đối phương.

Bác hại mình rồi!

“Như vậy công trạng của cái thẻ này sẽ thuộc về chị Na Na, dù sao chị Na Na cũng là người đầu tiên tiếp đãi anh, nhưng cũng phải trách tôi.”

Trình Nhạc Nhạc càng nói càng nhỏ, lại hơi mất mát.

Đường Tụng an ủi: “Không sao, một tấm thẻ mới bao nhiêu tiền chứ, như vậy đi, anh mua 100 tiết học của em trước.”

“A! Nhiều như vậy?” Trình Nhạc Nhạc không dám tin.

100 tiết học, đơn giá 200, đó chính là 20.000 NDT.

Ngay cả giảm giá 20%, cũng còn 16.000 NDT.

Bởi vì là khóa dạy của nàng, cho nên nàng sẽ nhận được tổng cộng 6400 NDT.

Chỉ cần có một đơn này, nàng sẽ có thể đứng vững gót chân ở phòng tập rồi.

“Anh không đùa chứ?” Trình Nhạc Nhạc vẫn không dám tin, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn trương và hưng phấn.

Đường Tụng chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: “Đương nhiên là không, có thể trả tiền luôn bây giờ.”

Nói xong, liền cầm bút trong tay nàng, rồi ký tên lên hợp đồng.

“VẬY... vậy anh chờ một lát, tôi đi chuẩn bị hợp đồng và máy pos, xác nhận lại một lần, là 100 tiết đúng không? Trình Nhạc Nhạc lại xác nhận lần nữa.

“Ừm!”

Mấy phút sau, một phen hợp đồng được đặt ở trước mặt Sở Hi Thanh.

Trình Nhạc Nhạc hơi ngượng ngùng nói: “Giá gốc 200, giảm 20 % còn 160 một tiết, xem như là khóa học rẻ nhất ở đây rồi, dù sao tôi cũng mới đến.”

“Làm thẻ năm hết 2000 + 16.000 phí dạy cá nhân, tổng cộng 18.000 NDT.”

Đường Tụng nhìn lướt qua, xác nhận không có vấn đề, sau đó trực tiếp ký tên trả tiền.

Trình Nhạc Nhạc thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng tràn đầy cảm kích.

Dựa theo quy định của phòng tập, nàng phải kiếm đủ 30.000 NDT trong thời gian thử việc, như vậy mới có thể trở thành nhân viên chính thức.

Không ngờ đối tượng mà bác giới thiệu, lại trực tiếp tặng 16.000 rồi.

“Giữa trưa đi ăn cơm không? Bên trên có một quán đầu cá rất ngon.” Đường Tụng thấy bầu không khí khá ổn, trực tiếp ra

tay.

Trình Nhạc Nhạc hơi đỏ mặt nói: “Được!”

Chương 58: Lý Na Na: Anh ta là shipper

“Anh cất cái thẻ hội viên này đi, làm mất thì xin làm lại có hơi rắc rối.”

Trình Nhạc Nhạc đưa cho Đường Tụng một cái thẻ màu da cam, thần sắc có hơi hân hoan và nháy mắt.

“Còn nữa, làm thẻ sẽ được tặng vài món nhỏ, tôi sẽ giúp anh lấy thêm vài thứ, có bình nước, khăn lông, tất... chất lượng đều rất tốt.”

Hiển nhiên là Trình Nhạc Nhạc bây giờ rất có thiện cảm với Đường Tụng, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

Đường Tụng cảm động, cười nói: “Cảm ơn Nhạc Nhạc, vậy tôi đi thay đồ trước.”

Đưa mắt nhìn Đường Tụng rời khỏi, nội tâm Trình Nhạc Nhạc rất ngọt ngào.

Nàng cầm bình nước đi về phía máy nước uống.

Bỗng nhiên có người vỗ vai nàng một cái, làm cho nàng đang chìm đắm trong ảo tưởng lại sợ hết hồn.

“Nhạc Nhạc, chúc mừng, nhanh như vậy mà đã mở hàng rồi, lại còn là đơn hàng rất ngon, quá hâm mộ rồi.”

Người nói chuyện là một đồng nghiệp của nàng, Hoắc Vân Lệ.

Nghe nói bây giờ còn chưa trở thành nhân viên chính thức. lần trước còn bị phê bình trong phòng họp.

Trình Nhạc Nhạc nghi ngờ hỏi: “Chị Vân Lệ, sao chị biết?”

Hoắc Vân Lệ nói với vẻ chua xót: “Em không thấy trong nhóm chat à? Trưởng phòng còn đang khen em kia.”

Trình Nhạc Nhạc vẫn làm thẻ cho Đường Tụng, cho nên không để ý đến điện thoại.

Nghe nói vậy thì vội vàng lấy điện thoại ra.

Lúc này mới phát hiện đã có không ít người @ nàng.

Lưu Phàm (trưởng phòng): “Chúc mừng @ Trình Nhạc Nhạc, lần đầu khai trương mà đã bán được 100 tiết rồi. Nhạc Nhạc, tiếp tục cố gắng.”

Helen: “@ Trình Nhạc Nhạc, chúc mừng chúc mừng.”

Vương Tử Dương: “Vừa đến mấy ngày đã có kiếm được một đơn lớn rồi, quả nhiên là mỹ nữ luôn có đặc quyền, hâm mộ...”

Trương Nhụy: “Quá tuyệt, like like.”

Cầm Cầm: “Đây là đơn hàng lớn đấy, cố lên!”

Trình Nhạc Nhạc kích động đến đỏ cả mặt, vội vàng trả lời: “Cảm ơn mọi người, tôi sẽ tiếp tục phấn đấu.”

Hoắc Vân Lệ tiến lại gần, nhỏ giọng nói: “Nhạc Nhạc, lát nữa giới thiệu người kia cho chị biết nhé, thử xem người ta có thể mua vài tiết của chị không.”

Trình Nhạc Nhạc có hơi khó xử: “Chị Vân Lệ, cái này... công ty quy định, không thể làm như vậy mà.”

Hoắc Vân Lệ tỏ vẻ đáng thương: “Nếu tháng sau mà chị không kiếm đủ 30.000, chị có thể bị sa thải, Nhạc Nhạc, em xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ có người mua tiết học của em, giúp chị một lần được không?”

Hoàn cảnh kinh tế bây giờ khá khó khăn, người đi tập cũng ít đi.

Sói nhiều thịt ít, cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt.

Hoắc Vân Lệ tướng mạo cũng tạm được, chỉ là làn da hơi đen, dáng người cũng bình thường.

Làm huấn luyện viên hơn hai tháng, cũng không thấy khởi sắc.

Trước mắt chỉ có vài học viên, phần lớn đều là bạn bè của nàng, mỗi người cũng chỉ mua một hai ba tiết học, không làm nên chuyện gì.

“Em...” Trình Nhạc Nhạc đang nghĩ nên từ chối thế nào.

Lý Na Na cũng bu lại.

“Chúc mừng Nhạc Nhạc, làm cho nữ huấn luyện viên như chúng ta hãnh diện.”

“Cám ơn chị Na Na.” Trình Nhạc Nhạc thở phào một hơi, vội vàng chuyển chủ đề: “Nhắc đến thì thẻ của Đường Tụng là công trạng của chị Na Na đấy.”

Lý Na Na hơi khó hiểu: “Của chị? Là sao?”

Trình Nhạc Nhạc cũng không che giấu, nói: “Hội viên mua tiết của em đã đến phòng tập ngày hôm qua, còn là chị Na Na làm thẻ trải nghiệm cho người ta, khi đó cũng viết tên chị.”

“Đường Tụng?” Lý Na Na có ấn tượng rất sâu với anh chàng shipper đẹp trai ngày hôm qua: “Anh ta mua 100 tiết học của em?”

Trình Nhạc Nhạc vui vẻ nói: “Đúng thế.”

Lý Na Na cảm giác như trái tim bị người bóp một cái.

Khi đó cũng bởi vì đối phương chỉ là một shipper, nàng cảm thấy khả năng làm thẻ là rất nhỏ, cho nên không để ý lắm.

Nếu biết đôi phương hào phóng như vậy, nàng nhìn đôi không ăn cơm cũng phải tiếp đãi!

Làm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?

Hoắc Vân Lệ nghe vậy thì đảo mắt một vòng, giả vờ đáng tiếc nói: “Ồ, vậy thì thật đáng tiếc, đây chính là 100 tiết học nha chị Na Na, tiếc là đã thuộc về Nhạc Nhạc, chỉ trách chúng ta không có vận may đó.”

“Phốc!” Lại là một đao cắm vào ngực Lý Na Na.

Nàng là huấn luyện viên lâu năm, mỗi tiết đều là 300, trích phần trăm cũng cao hơn Trình Nhạc Nhạc.

Nếu nàng lấy được đơn hàng này, thì phải kiếm được hơn chục ngàn.

Hơn chục ngàn nha!

Đã đủ để nàng mua cái túi xách vẫn thèm từ lâu kia!

Đủ để bổ sung vào khoản tiền tiết kiệm mua xe của nàng!

Vậy mà lại bỏ lỡ.

“Không phải không phải, thật ra hôm qua Đường Tụng đến tìm em, anh ấy là ... xem như là bạn của em đi.” Trình Nhạc Nhạc sợ đôi phương hiểu lầm, nên vội vàng giải thích.

Lý Na Na hơi sững sờ, mơ hồ đoán được cái gì đó, hỏi: “Vậy em biết anh ta làm cái gì không? Thế mà lại chịu bỏ nhiều tiền như vậy để cô vũ em.”

“Còn chưa biết, nhưng chắc là không ít, nghe nói một tháng hơn chục ngàn, còn đang tính tự lập nghiệp, hẳn là không thiếu tiền.” Lý Na Na cũng có chút lòng hư vinh, dù sao cũng là đối tượng hẹn hò của mình nha.

Lý Na Na bật cười một tiếng.

Trình Nhạc Nhạc nghi ngờ hỏi: “Chị Na Na, sao vậy?”

“Không có gì, Đường Tụng đang ở đâu, em chỉ cho chị, để xem có phải người hôm qua hay không...” Lý Na Na cố nhin cười.

“Vừa mới đi thay đồ, chắc sắp ra rồi.” Trình Nhạc Nhạc chỉ chỉ về phía phòng thay đồ, đúng lúc nhìn thấy Đường Tụng đi ra: “A, kia kìa.”

Lý Na Na và Hoắc Vân Lệ vội vàng nhìn qua, liền nhìn thấy góc nghiêng của một anh chàng rất đẹp trai.

Sống mũi cao thẳng như được vẽ bằng thước, mặt mũi tuấn lãng, ngũ quan như điêu khắc.

Hoắc Vân Lệ nhìn một lúc thì vừa hâm mộ vừa ghen tị, răng sắp bị cắn nát.

Một khách hàng chất lượng tốt như vậy, sao lại bị Trình Nhạc Nhạc này nhặt được?

Trình Nhạc Nhạc vội vàng đổ đầy nước, rồi phát tay chào hai người: “Vây em đi qua kia trước, phải dạy học rồi.”

Nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc vừa cười vui vẻ vừa chạy về phía anh chàng đẹp trai kia.

Hoắc Vân Lệ chỉ cảm thấy tức đến lộn ruột: “Trình Nhạc Nhạc này thật là hên, thế mà lại nhặt được một vị khách vừa đẹp trai lại vừa có tiền.”

“Chưa chắc đã là người có tiền đâu.” Lý Na Na lạnh nhạt nói một câu: “Anh ta là shipper, hôm qua chính là anh ta đã ship đồ đến cho tôi.”

Hoắc Vân Lệ ngẩn người, sắc mặt từ từ hòa hoãn lại: “Ra là vậy, xem ra Nhạc Nhạc còn chưa biết gì, thu nhập hơn chục ngàn, lập nghiệp gì gì đó, tất cả đều là lừa bịp. Chúng ta là đồng nghiệp, không thể trơ mắt nhìn Nhạc Nhạc bị lừa, chờ hai ngày nữa, tôi sẽ nói cho nàng biết chuyện này.”

Chương 59: Hoắc Vân Lệ: Tên hề

Đường Tụng nhận chai nước, uống một ngụm lớn, rất ngọt.

“Nhạc Nhạc, gần đây tôi sẽ thường xuyên đến tập, mỗi ngày sẽ tập hơn một tiếng, làm phiền em chế định một kế hoạch rèn luyện giúp tôi.”

Có hiệu quả huấn luyện gấp đôi, chỉ cần không lười biếng, không quá một tháng thì hình thể của hắn sẽ đạt đến trình độ lý tưởng.

Hắn hoàn toàn không hứng thú với loại tràn đầy cơ bắp kia.

Sợ rằng rất ít người thích những người cơ bắp cuộn cuộn và mất cân đối kia.

Hắn chỉ cần một hình thể như kiểu mặc quần áo thì trông gầy, còi ra thì có thịt và đầy đặn là được.

Trình Nhạc Nhạc đi một vòng quanh Đường Tụng, néo néo cơ bắp trên người hắn: “Thật ra dáng người của anh bây giờ cũng rất tốt, lượng mỡ không cao, tạng cơ cũng rất đơn giản.”

“Gần đây có thể điều chỉnh ẩm thực, ăn nhiều những thứ như thịt bò, lòng trắng trứng...”

“Anh mặc quần áo này không tiện lắm, hay là trưa nay chúng ta đi mua một bộ khác đi?”

Đường Tụng hoàn toàn không biết về hai chữ quần áo này, cũng không biết cái gì mà là quần áo tập luyện tốt.

Nếu Trình Nhạc Nhạc đồng ý giúp đỡ, hẳn tự nhiên không có ý kiến: “Được, vậy làm phiền em.”

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi, làm nóng người trước.”

Trình Nhạc Nhạc đưa Đường Tụng đến trước một chiếc máy chạy bộ.

Độ dốc 1, tốc độ 5, 10 phút.

Làm xong, thân thể hẳn cũng bắt đầu nóng lên, xuất mồ hôi.

“Tôi dạy anh vài động tác hoạt động khớp xương, có thể đề phòng chấn thương khớp xương.”

Trình Nhạc Nhạc bắt đầu giúp Đường Tụng chỉnh sửa động tác.

Mùi thơm cơ thể quanh quần bên chóp mũi, khiến Đường Tụng trầm mê trong rèn luyện đến không thể tự kiềm chế.

“Chúng ta đẩy tạ trước đi, cái này có thể luyện bả vai và ngực.”

“Được, nghe Nhạc Nhạc hết.” Đường Tụng rất ngoan ngoãn, như một học sinh giỏi học tập nghiêm túc.

Nhìn Trình Nhạc Nhạc nửa ngồi ở trước mặt mình, con mắt của hắn tròn to, không nháy một cái.

“Lần đầu tiên chỉ đạo, chúng ta cứ tăng dần, đến khi không chịu được thì nói cho tôi.”

“Đã hiểu.”

Sau đó, Đường Tụng liên tục rèn luyện.

Trình Nhạc Nhạc ở bên cạnh hướng dẫn phương pháp sử dụng và động tác, tránh cho chấn thương.

Qua nửa tiếng, Trình Nhạc Nhạc thấy Đường Tụng càng chơi càng hăng, liền vội vàng kêu ngừng: “Chúng ta nghỉ 10 phút đi, tập quá độ cũng sẽ dẫn đến chấn thương.”

“Được!” Dù có hệ thống ưu hóa thể chất, nhưng mà cũng không thể làm quá.

Hai người vừa nghỉ ngơi vừa trò chuyện, một âm thanh vang lên rất không đúng lúc.

“Nhạc Nhạc, đây chính là anh chàng đẹp trai nhà giàu của em à?” Hoắc Vân Lệ tươi cười chen vào.

“Chị Vân Lệ, bọn họ em đang dạy học, có gì lát nữa trò chuyện.” Trình Nhạc Nhạc lo lắng Hoắc Vân Lệ tìm Đường Tụng để chào hàng khóa học.

Hoắc Vân Lệ trực tiếp giả bộ không nghe thấy, cười hì hì nói với Đường Tụng: “Xin chào soái ca, tôi cũng là huấn luyện viên ở đây, Hoắc Vân Lệ!”

Dù sao cũng là đồng nghiệp của Nhạc Nhạc, Đường Tụng rất ôn hòa nói: “Xin chào, tôi là Đường Tụng, là bạn của Nhạc Nhạc.”

Hoắc Vân Lệ vỗ vỗ bả vai của Đường Tụng: “Còn không phải bạn trai à? Vậy phải cố gắng nha, Nhạc Nhạc chính là huấn luyện viên xinh đẹp nhất ở đây, nói không chừng ngày nào đó bị người khác lừa mất.”

Đường Tụng cười nói: “Không phải đang cố gắng sao?”

Nhạc Nhạc đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời.

Hoắc Vân Lệ thuận thế ngồi xuống bên cạnh Đường Tụng, tò mò hỏi: “Nghe Nhạc Nhạc nói anh đang lập nghiệp, có phải thật không nha?”

“Chị Vân Lệ, chị đừng nói lung tung, em cũng là nghe người khác nói.” Trình Nhạc Nhạc vội vàng giải thích một

câu, rất sợ Đường Tụng hiểu làm gì đó.

Đường Tụng cho nàng một ánh mắt an tâm, tỏ ý mình không quan tâm, nói thật: “Cũng không tính là ông chủ lớn gì, chỉ là một phòng cà phê nhỏ thôi.”

Hoắc Vân Lệ thầm khinh bỉ, tên hề mà thôi, chém tiếp đi, một shipper mà giả vờ cái gì.

Nàng đã nhìn đơn đặt hàng của Lý Na Na, hoàn toàn chính xác là Đường Tụng.

Ngay cả số điện thoại và tin tức hội viên đều giống hệt.

Cái này còn có thể giả?

Nhìn dáng vẻ cổ giả bộ bình tĩnh của đối phương, Hoắc Vân Lệ lại muốn cười.

Ngoài miệng thì giả trang vui vẻ nói: “Oa, thật sự là tuổi trẻ tài cao nha.”

“Thứ sáu tuần này là sinh nhật chị Cầm Cầm của bọn tôi, chúng tôi có thể đến quán cà phê của anh để tổ chức sinh nhật không? Chị Cầm Cầm chính là giáo viên phụ trách dạy Nhạc Nhạc nha, anh sẽ không từ chối chứ?”

Đường Tụng suy nghĩ một chút, tuy rằng ngày mai có thể tiếp nhận phòng cà phê, nhưng theo phong cách nhất quán của hệ thống, chắc chắn sẽ không phải là bán thành phẩm.

Tuyệt đối là một phòng cà phê có thể trực tiếp kinh doanh, tiếp đãi bọn họ cũng không có vấn đề.

Nhìn thấy dáng vẻ do dự của đối phương, Hoắc Vân Lệ lại âm thầm khinh bỉ, cho rằng đã chọc thủng lời bịa đặt của đối phương.

“Chị Vân Lệ, không phải chúng ta đã hẹn chỗ sinh nhật cho chị Cầm Cầm rồi sao?” Nhạc Nhạc vội vàng mở miệng, lo

lăng Đường Tụng khó xử.

Hoắc Vân Lệ cười nói: “Nếu Đường Tụng có phòng cà phê riêng, chúng ta có thể chơi vui vẻ hơn, đúng không?”

“Đến khi đó bố trí sân bãi một chút, chúng ta cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn, mấy nơi như quán hát, nhiều người lăm mắt, chúng ta toàn là con gái, quá không an toàn.”

“Anh nói đúng không, soái ca?”

Đường Tụng gật đầu một cái: “Đương nhiên là được, tôi sẽ gửi địa chỉ cho Nhạc Nhạc.”

“Vậy thì cảm ơn.” Hoắc Vân Lệ vội vàng đáp ứng, rất sợ đối phương đổi ý, lại bổ sung: “Anh không thể đổi ý nha, thứ sáu mà không xử lý được, Nhạc Nhạc sẽ rất mất mặt.”

“Yên tâm, tuyệt đối sẽ không đổi ý.”

“Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, bye bye.”

Hoắc Vân Lệ cười vẫy tay, thản nhiên rời đi, tâm lý đã rất phần khích.

Để xem anh kết thúc thế nào.

Đến khi đó, anh chạy thì Nhạc Nhạc còn mặt mũi ở lại phòng tập sao?

Đưa mắt nhìn Hoắc Vân Lệ rời đi, Trình Nhạc Nhạc xấu hổ cúi đầu, yếu ớt nói: “Xin lỗi Đường Tụng, tôi không nên nói một số tình hình của anh cho đồng nghiệp biết, đều tại tôi, đã làm anh khó xử rồi, thật ra anh có thể từ chối.”

Đường Tụng cười một tiếng, có vẻ rất phần khởi: “Vì sao phải từ chối? Tôi còn phải cảm ơn mọi người đã đến chơi mà, nhiều mỹ nữ như vậy, đúng là vẻ vang cho quán của tôi.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy thì cười khẽ một tiếng: “Cảm ơn.”

Chương 60: Giày đôi

Tập thêm khoảng nửa tiếng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ rèn luyện hôm nay đã hoàn thành.”

Rất tiếc là không bạo kích gói quà rèn luyện.

Đường Tụng dừng lại, nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ rồi.

“Nhạc Nhạc, hôm nay tập đến đây thôi, tôi đi tắm trước, sau đó chúng ta đi dạo phố mua quần áo, ăn cơm.”

Trình Nhạc Nhạc có hơi khó xử: “Bây giờ vẫn trong giờ làm việc, hay là chờ thêm một lát.”

“Rất đơn giản, tôi mua 100 tiết học đúng không? Chúng ta tiếp tục học, chỉ là đổi sân bãi khác thôi, không thành vấn đề chứ?” Đường Tụng nháy mắt.

“Đây không phải là lãng phí tiền của anh sao? Tôi...”
Trình Nhạc Nhạc còn muốn nói gì đó.

Đường Tụng trực tiếp đánh gãy: “Cứ như vậy đi, tôi đi tắm trước.”

Trình Nhạc Nhạc không thể làm gì hơn là yếu ớt đáp ứng.

...

“Đồ rèn luyện tốt phải mát mẻ, thoát mồ hôi nhanh, có thể bảo trì thoải mái, sẽ không giống bộ quần áo vừa rồi, sẽ rất khó chịu.”

“Anh có thể mua một bộ, tốt nhất là cũng mua một đôi giày.”

“Bên trung tâm thương mại Bắc Thái có rất nhiều, giá nào cũng có.”

Trong trung tâm thương mại, Trình Nhạc Nhạc vừa đi vừa giới thiệu, sắc mặt tương đối nghiêm túc, hiển nhiên là vẫn chưa thoát khỏi trạng thái dạy học.

Tuy rằng nàng khoác một chiếc áo rộng thùng thình, nhưng tướng mạo xinh đẹp, bờ mông đào mật và cặp chân dài hoàn mỹ, vẫn khiến cho không ít tên háo sắc đưa mắt sang, tập trung trên người nàng.

Đường Tụng rất khó chịu, lại chỉ có thể cố gắng dùng thân thể mình ngăn cản những ánh mắt kia.

Trình Nhạc Nhạc tự nhiên nhận ra động tác của đối phương, loại bảo vệ như có như không này, khiến nàng thấy rất âm áp: “Ừm.”

Hai người đi chọn lựa một lúc lâu.

Xác nhận kích thước và giá cả, Trình Nhạc Nhạc bắt đầu chọn một bộ phù hợp với hắn, toàn thân là màu xám đen.

Ngoại trừ quần cộc áo ngắn tay, còn có giày, quần lót, tất... giá cả cũng không đắt, tổng cộng hơn 2000 NDT.

Thay quần áo, thử một chút, quả thực là rất mát mẻ, rất thích hợp với vận động.

Đường Tụng ra khỏi phòng thử quần áo, Trình Nhạc Nhạc và mấy cô gái bán hàng đều sáng mắt lên.

Vai rộng eo hẹp, cao 185 cm, tuyệt đối là móc treo quần áo tiêu chuẩn.

Mặc bộ quần áo này, lại có vẻ cực kỳ đẹp trai sáng lạn, tràn đầy sức hút nam tính.

Cuối cùng đến lúc tính tiền, Đường Tụng tìm có đầy Trình Nhạc Nhạc ra, lại chọn một đôi giày nữ giống với hắn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Nhạc, Đường Tụng đã phát hiện giày của nàng không hợp lắm.

Có thể là phòng tập chỉ phát đồng phục, còn giày thì phải tự mua.

Nàng đang đi một đôi giày thể thao cũ, quả thực là nên thay.

Lúc ăn cơm, Trình Nhạc Nhạc còn không ngừng phổ cập tri thức rèn luyện cho hắn.

Đường Tụng nhiều lần muốn nói vài đề tài cá nhân, nhưng lại không thể chen miệng.

Hắn nhận ra được, nàng thấy áy náy khi lãng phí khóa học để đi ra ngoài dạo phố.

Sau khi cơm nước xong, Đường Tụng lại tiễn nàng về phòng tập.

Hắn đưa túi qua: “Đôi giày này tặng em.”

Trình Nhạc Nhạc mở ra xem, vội vàng từ chối: “Tôi không thể nhận, quá đắt, hơn 800 lặn, bây giờ trả lại vẫn còn kịp chứ?”

“Tôi đã rút hóa đơn, cắt mác rồi, không thể trả.” Đường Tụng cười nói: “Em cũng đừng quên, hôm nay là ngày chúng ta xem mắt, vốn nên tặng hoa cho em, nhưng ở phòng tập thì không tiện, cho nên tặng em giày đôi đi.”

“Giày đôi...” Trình Nhạc Nhạc xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, ngập ngừng nói: “Nhưng mà ... tôi lại không có quà cho anh.”

“Vây lần sau bổ sung, tôi đi đây, ngày mai có thể sẽ đến muộn hơn, chúng ta liên hệ sau.”

Nói xong, Đường Tụng cất bước rời đi.

Để lại Trình Nhạc Nhạc ôm chặt cái túi xách.

...

Trở lại chung cư.

Đường Tụng không kịp chờ đợi mà mở nhà kho của hệ thống.

Chọn ‘sách kỹ năng trình diễn đàn violon’ rồi lập tức sử dụng.

Cảm giác như hôn mê kéo tới, đầu đau như bị kim đâm.

Ý thức đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Cũng may là hắn đã có chuẩn bị, leo lên giường từ sớm.

Một tiếng sau, Đường Tụng mới mở mắt ra.

Mở giao diện tin tức ra xem.

Tuổi tác: 23, chiều cao: 185 cm, cân nặng: 76 kg.

Trí lực: 70, sức chịu đựng: 65, nhanh nhẹn: 65.

Kỹ năng: điều khiển xe gắn máy, trình diễn đàn violon.

Danh xưng: Tự do đón xe.

Đạo cụ: Thẻ tạo phó bản.

Mị lực: 51.

Số dư: 71.300 NDT. Tiền ảo: 130.000.

Lúc này hắn đã là một người chơi đàn violin chuyên nghiệp, sở hữu kỹ năng và mấy trăm ngàn khúc nhạc.

Đường Tụng còn muốn thử một bài, để cho chư vị độc giả lão gia phẩm định, đáng tiếc là hắn không có đàn violon, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Mở app TikTok ra, xem trang chính của mình.

Fan 2603, like 1730.

Số liệu gia tăng rất nhỏ, chỉ có thể lấy được 6400 NDT.

Mở khu bình luận, nhìn xem đám dân mạng phản hồi thế nào.

Những bình luận có lượt like cao nhất, hầu như đều là những streamer kia.

Ly Ly: Ca ca thật đẹp trai, cầu bảo kê.

Dĩnh Nhi: Trời ạ, vừa nhìn đã biết là soái ca.

Nghệ Hình: Muốn cái Carnival (emoji khóc).

Kéo xuống một chút, Đường Tụng phát hiện một cái ID quen thuộc.

Thu Thu: Đại ca, sao không đến phòng livestream nữa, mỗi ngày 8 giờ tối, không gặp không về.

Tiến vào trang chính của Thu Thu, mở video mới nhất ra xem.

Hoàn cảnh trong video rất giống với lần Đường Tụng tham dự.

Nhưng vai nam chính trong video lại có nhiều ống kính hơn, lái xe cũng đẹp hơn.

Tuy rằng đội mũ bảo hiểm, nhưng vẫn có thể nhận ra là Vương Vân phong.

Tên này mặc một cây tím, mũ bảo hiểm cũng màu tím, nhìn trông cực kỳ chói mắt.

Đường Tụng không nhận được mà bật cười một tiếng, tên này thật sự là...

Bước tiếp theo, Đường Tụng muốn quay video chung với những streamer nổi tiếng ở địa phương.

Sau đó chính là bỏ tiền mua lưu lượng và quảng bá của TikTok.

Nếu hệ thống không quy định không thể sử dụng loại phương thức ‘chia sẻ video’.

Thì hẳn hoàn toàn có thể dùng toàn bộ tiền để quảng bá cái video này, sau đó kiếm được khoản tài phú khổng lồ.

Còn về phần nội dung video tiếp theo, vậy phải suy nghĩ một chút.

Nửa ngày tiếp theo, Đường Tụng bắt đầu tìm kiếm những video và đề tài hot trên internet gần đây.

Trong lòng cũng có một vài suy nghĩ.

Chương 61: Ai gọi cái này là phòng cà phê?

Thứ tư, ngày 31 tháng 8 năm 2022.

Hôm nay là một ngày tốt đáng giá kỷ niệm.

Không chỉ là ngày cuối cùng của tháng 8, mà còn là ngày Đường Tụng nhận được sản nghiệp đầu tiên của mình.

Hơn 8 giờ sáng, Đường Tụng lái chiếc BMW đến số 118 đường Hòa Bình.

Đây là căn nhà nhỏ ba tầng duy nhất ở trên con phố này.

Tường ngoài là tạo hình như gạch đỏ, có mùi vị của những ngôi nhà cổ.

Đối diện bức tường là lối dành cho xe đi vào, phía trên góc trái là hộp đèn logo ‘phòng cà phê Thời Gian’.

Hộp đèn trần đầy hơi thở hiện đại, phối hợp với tường ngoài phục cổ. Có một loại cảm giác như thời gian giao thoa.

Nice!

Tuy rằng chỉ có quyền kinh doanh chứ không có quyền tài sản của căn nhà này, nhưng mà hắn đã rất vui sướng.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, hắn chính là chủ của phòng cà phê Thời Gian này!

Phòng cà phê không nhỏ chút nào.

Mỗi tầng khoảng 200 mét vuông, ba tầng chính là 600 mét vuông.

Tại Yên Thành này, tuyệt đối là một phòng cà phê rất rộng lớn.

Ông tâm trạng kích động, Đường Tụng tiến vào cổng chính có phong cách rất khác biệt.

Lối vào treo một tấm biển ‘thủ kinh doanh’, phía trên có không ít trang vẽ sáng tạo.

Đẩy cửa bước vào.

Bên tay trái là quầy bar, máy thu tiền mới, và những vật phẩm tiêu hao như túi giấy, cốc nhựa...

Phía sau là khu vực làm cà phê, máy pha cà phê, máy nước nóng, máy làm đá, vân vân...

Phía trước không phải là đại sảnh như trong dự đoán, mà là một mảnh tử sách rất xinh đẹp.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, không gian tràn đầy cảm giác ấm áp và tĩnh lặng.

Đường Tụng trợn mắt há hốc mồm, đây không phải phòng cà phê sao?

Sao lại biến thành thư viện rồi?

“Chào ngài, hoan nghênh quang lâm.”

Trong quầy bar là hai cô gái rất thanh tú, giọng nói cũng rất dễ nghe.

Một cô gái hơi cao một chút cười nói: “Hôm nay là ngày khai trương của chúng tôi, toàn bộ tiêu phí được giảm giá 40% nha.”

“Quản lý của các cô có đây không?” Đường Tụng đã thấy hơi sợ hãi.

Đây mẹ nó còn là phòng cà phê mà hệ thống cho mình không?

Nhìn thế nào cũng thấy giống một nơi bán sách hay thư viện mà!

Cô gái hơi sững sốt, tựa như nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói: “Ngài họ Đường đúng không? Sáng nay quản lý La đã thông báo, ngài chờ một lát, tôi lập tức gọi điện cho quản lý.”

“Được, cảm ơn.” Đường Tụng có hơi câu nệ.

Quả một lúc lâu, một trận tiếng bước chân dồn dập trueyenf đến.

Một người phụ nữ mặc váy khoảng 40 tuổi chạy chậm đến.

Sau khi nhìn thấy tướng mạo của Đường Tụng, đối phương tựa như rất khấn trương.

Hai tay nắm chặt, khom lưng nói: “Ông chủ, chào buổi sáng, không ngờ ngài lại đến sớm như vậy, tôi là quản lý của tiệm chúng ta, La Thu Ngọc.”

Nhìn thấy người lớn tuổi hơn mình mà lại có dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí như thế, Đường Tụng thấy hơi xấu hổ.

“Không sao không sao, quản lý La không cần để ý, hay là cô dẫn tôi đi thăm quan cửa tiệm trước đi? Trước kia chỉ ủy thác người khác phụ trách, nên vẫn chưa quen thuộc với nơi này.”

“Vâng ông chủ, mời ngài đi theo tôi.” La Thu Ngọc đưa tay ra dẫu mời, đồng thời nói với hai cô gái sau quầy: ‘Hiểu Thiên, Tư Vũ, mau làm tất cả các loại cà phê mà chúng ta bán, sau đó đưa đến phòng làm việc của ông chủ.’”

“Vâng vâng.” Hai người lấy lại tinh thần, vội vàng làm việc.

Quản lý La nhẹ giọng nói: “Ông chủ cẩn thận, tầng một của chúng ta khá nhiều tủ sách. Tôi sẽ giới thiệu sơ qua, sau đó sẽ mang các tài liệu và văn kiện đến phòng làm việc của ngài.”

Đường Tụng vừa lắng nghe vừa đi theo La Thu Ngọc.

Đầu tiên, đập vào mí mắt là một cái đài sách hình nấc thang tròn, bốn tầng, cao hai mét.

Bên cạnh là rất nhiều cây xanh.

Lướt qua đài sách có phong cách đặc biệt này, tầm mắt liền thông suốt.

Đây là một không gian có hình ngũ giác.

Phía bắc và phía tây là hai hàng tủ sách rất to, rất nhiều sách bìa cứng chỉnh tề và ngay ngắn.

Chính giữa là bàn gỗ hình tròn bất quy tắc, ghế nhỏ và thấp.

Bên cạnh mỗi một bàn là một cái giá sách nhỏ hơn.

Sườn đông là cửa sổ kính sát mặt đất, cộng thêm một cái bàn gỗ dài và một loạt ghế chân cao.

Trên bàn dài có rất nhiều bình thủy tinh cắm đầy hoa tươi, tràn đầy phong cách thoải mái dễ chịu.

Khách hàng có thể vừa đọc sách, vừa uống cà phê, vừa thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Đường Tụng đã tròn tròn mắt.

Đây mà gọi là phòng cà phê?

Cho rằng mình chưa từng uống cà phê sao?

Đây mẹ nó hoàn toàn là thánh địa checkin nha.

Thiết kế và phong cách ở đây, hoàn toàn chọi trúng chỗ ngứa của đại đa số người trẻ tuổi bây giờ.

Đây là muốn hot nha!

Dựa theo quản lý La giới thiệu, diện tích tầng này là 240 mét vuông.

Không gian hình ngũ giác, được thiết kế và vận dụng đến cực hạn.

Toàn bộ phong cách đều rất âm áp và thoải mái.

Tuy rằng tủ sách và đài sách chỉ chiếm diện tích 60 mét vuông.

Nhưng thiết kế nơi này lại làm cho người ta cảm thấy bước vào một thế giới chỉ có sách và sách.

Tựa như dù bạn ngồi ở chỗ nào, thì chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy một quyển sách.

Đường Tụng quét mắt nhìn qua, chỉ thấy rất rung động.

Hệ thống xuất phẩm, quả nhiên là không tầm thường.

“Tủ sách của chúng ta đều được đặt riêng... Thẻ hội viên có thể mượn miễn phí, nếu mua thì có thể tăng giá...” Quản lý La giới thiệu.

Đi dạo hết tầng một, hai người đi theo cầu thang xoắn ốc lên tầng hai.

Cầu thang bằng gỗ, giản dị lại thanh nhã, đạp lên lại phát ra tiếng bước chân nặng nề, có thể thấy cực kỳ vững chắc.

Đối diện cửa thang tầng hai là một khu vực ăn cơm rất rộng rãi.

Phía trước còn có một cái sân khấu nhỏ, phía sau là máy chiếu.

“Tầng hai là khu ăn cơm, tổng cộng 15 bàn, nhưng có thể dung nạp 70 người.”

“Cửa hàng có thể cung cấp món ngọt, bò bít tết, salad, cũng có thể uống cà phê và trà sữa ở bên dưới.”

Lúc này Đường Tụng đã bị chấn động đến choáng váng, miệng khô khốc: “Vậy chúng ta lên tầng ba xem một chút.”

Quản lý La tiếp tục giới thiệu: “Tầng ba chủ yếu là khu làm việc của nhân viên và phòng vip.”

“Diện tích có thể sử dụng là 200 mét vuông, sườn đông là khu làm việc của nhân viên, phòng làm việc của ngài cũng ở bên đó.”

“Phía tây là bốn phòng vip, có thể dùng làm phòng họp tạm thời, liên hoan, tổ chức sinh nhật, vân vân...”

“Ngoài ra, phía tây còn có một sân thượng rộng 40 mét vuông, có năm cái bàn hình tròn, có thể thưởng thức hoàng hôn, chụp ảnh checkin...”

Đi dạo một vòng, Đường Tụng đã biết đại khái bố cục nơi này, nội tâm lại càng khó tin hơn.

Nơi này được thiết kế rất hoàn hảo, phong cách rất thích hợp cho mấy cô nàng hot girl mạng đến checkin. Dù chỉ là quyền kinh doanh, khẳng định cũng không chỉ một triệu chứ?

“Quản lý La, chúng ta đến phòng làm việc đi, cô lấy tài liệu và văn kiện của cửa hàng cho tôi xem một chút.” Đường Tụng đã không kịp chờ đợi.

Quản lý La bước nhanh dẫn đường, mặt nở nụ cười nói: “Vâng ông chủ, ngài vào phòng nghỉ ngơi trước, tôi lập tức đưa tài liệu qua.”

...

Phòng làm việc của Đường Tụng rộng hơn 20 mét vuông, cũng không kém cái chung cư mà hắn thuê bao nhiêu.

Phong cách và trang trí rất trầm ổn, bàn gỗ lim, tủ sách gỗ thông, máy tính để bàn, ghế sofa, dụng cụ pha trà... không thiếu gì hết.

Trên sàn nhà còn có một lớp thảm rất dày.

Ngồi trên ghế cao cấp, Đường Tụng không nhìn được mà ngã về phía sau.

Loại cảm giác thoải mái này, làm cho nội tâm của hắn dập dờn.

Chương 62: Ai gọi cái này là phòng cà phê?

“Cốc cốc” Cửa gỗ dày nặng bị gõ.

“Mời vào!” Đường Tụng ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc.

Quản lý La cầm một túi văn kiện đi vào, nhẹ nhàng đặt lên bàn làm việc: “Ông chủ, đây là văn phòng luật sư Đường Kim giao cho tôi, ủy thác tôi giao cho ngài.”

“Trong này bao hàm giấy phép kinh doanh, bản thảo thiết kế, đơn sửa chữa, đơn mua sắm thiết bị, chi phí nhân viên, kế hoạch tuyên truyền quảng cáo, vân vân...”

“Văn phòng luật sư Đường Kim?”

Đường Tụng nhận tài liệu, lại lẩm bầm một câu.

Tại thế giới trong game, hắc quả thực là có một văn phòng luật sư như vậy.

Cái tên Đường Kim này cũng rất có lai lịch, Đường đương nhiên là họ của hắn, Kim thì chính là thư ký Kim đầu yếu của hắn.

Tại trong game, thư ký Kim bầu bạn với hắn từ khi lập nghiệp, từng bước đi đến tập đoàn Đường Tổng như bây giờ.

Có thể nói là thừa nhận quá nửa tình cảm của hắn với trò chơi.

Sau khi thu mua văn phòng luật sư đầu tiên, liền trực tiếp đổi tên là Đường Kim, vì vậy mà còn thu hoạch được 10 điểm thiện cảm của thư ký Kim.

Thu hồi suy nghĩ lung tung, Đường Tụng gật đầu nói: “Cô qua ghế nghỉ một lát đi, tôi xem tài liệu một chút.”

“Vâng ông chủ, ngài cứ làm việc trước đi.” La Thu Ngọc cẩn thận ngồi xuống ghế salon ở khu tiếp khách, chỉ dám ngồi một nửa móng, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhận lệnh.

Đường Tụng mở túi văn kiện ra xem.

Trong đó bao gồm giấy chứng nhận vệ sinh an toàn, thuế má, giấy phép kinh doanh, cứu hỏa...

Có những giấy tờ này, cửa hàng có thể kinh doanh rất nhiều thứ, ăn uống, giải trí, thư viện, vân vân...

Đường Tụng lật đến trang công ty thiết kế.

“Viện nghiên cứu thiết kế Đường Tông (Ma Đô).!”

Quả nhiên, đây cũng là một xí nghiệp cấp dưới của tập đoàn trong game.

Đường Tụng mở đến hóa đơn sửa chữa ra xem.

Bởi vì không hiểu giá cả, hắn trực tiếp lật đến cuối cùng.

“Công ty trách nhiệm hữu hạn Thiên Thịnh.”

Cái này thì chưa từng nghe qua, rất rõ ràng là xí nghiệp bản địa.

Lên mạng tìm kiếm về xí nghiệp này, quả nhiên, cũng là một xí nghiệp do tập đoàn Đường Tông nắm cổ phần.

Đường Tụng cũng đã hiểu vì sao cửa tiệm này chỉ tồn có một triệu rồi.

Hệ thống đang chơi miễn phí nha!

Trên cơ bản thì toàn bộ đều mua sắm và đặt hàng ở xí nghiệp cấp dưới của tập đoàn Đường Tông.

Hơn nữa còn không mất phí nhân lực.

Đường Tụng nhìn lướt qua, giá cả cuối cùng chỉ gần 900.000 NDT!

Sửa chữa chỉ tốn 600.000, trung bình hơn 800 một mét vuông, đây là khái niệm gì?

Cửa hàng bình thường, giá sửa chữa sẽ là 1500 một mét vuông.

Mà nơi này được thiết kế theo tiêu chuẩn của khách sạn bốn sao là ít, vậy phải 3500 một mét vuông.

Tính thêm cả trang trí phân cứng và phân mềm, vậy thì còn phải hơn.

Nếu tính ra, ít nhất cũng phải mất hai triệu mới làm được như thế này.

Bây giờ trực tiếp giảm mất một nửa, hệ thống ba ba quả nhiên là khủng bố.

Phòng cà phê này chắc là đã thi công từ trước rồi, chờ đến khi hoàn thành thì mới thưởng cho hắn.

Sắp xếp rất rõ ràng!

Nói không chừng tòa nhà này cũng đã bị mua lại, chờ đến một ngày nào đó lại thưởng cho hắn.

Đường Tụng suy nghĩ miên man.

Âm thanh nhắc nhở chột vang lên, khiến hắn rơi vào trạng thái đờ đẫn.

“Keng, chúc mừng túc chủ, thành công tiếp quản sản nghiệp đầu tiên của mình.”

“Keng, dựa vào tình hình hoàn thành nhiệm vụ trước mặt, và năng lực trình độ của túc chủ, tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới, tiến độ: 1%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Đang cấp tài sản...”

“Bạn nhận được ‘một triệu tiền vốn cho cửa hàng’.”

“Bạn nhận được ‘Porsche Panamera x1’.”

“Bạn nhận được ‘nơi ở Yến Giang Biệt Viện x1’.”

“Bạn nhận được ‘quyền tài sản của phòng cà phê Thời Gian’.

“Bạn nhận được ‘thời trang (skin) – cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên mùa thu x1’.”

“Keng, bởi vì nhiệm vụ chính tuyến đổi mới, thương thành đã trưng bày vật phẩm mới, mời kiểm tra.”

Đường Tụng vốn cho rằng, hôm nay có hơn chục ngàn trong tài khoản, có quán cà phê riêng, mình đã rất khó bị hệ thống hù dọa.

Dù sao hắn cũng không lo ăn không lo uống, lại có sản nghiệp và xe thể thao, thỉnh thoảng còn có thể kiếm thêm một khoản từ nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ kia.

Sau đó, nhìn thấy phần thưởng mà hệ thống ba ba ban cho khi nhiệm vụ chính tuyến đổi mới.

Hắn vẫn trực tiếp quỳ.

Toàn thân xụi lơ trên ghế.

Đây... đây là phần thưởng khủng bố thế nào chứ?

Đây mẹ nó mới là game Thần Hào nha.

Shipper? Biên tập video? Đó là quá khứ rồi.

Cuộc sống tốt đẹp và sung túc, chính là đang chậm rãi tiến về phía hắn.

Hắn! Đường Tụng! Cuối cùng cũng có thể kế thừa tài sản trong game của mình!

Ôm tâm trạng kích động, Đường Tụng run rẩy mở giao diện hệ thống.

Tiền vào nhà kho, kiểm tra các loại vật phẩm mới nhận được.

‘Một triệu tiền vốn cho cửa hàng’: Khoản tiền này chỉ có thể sử dụng để điều hành phòng cà phê Thời Gian, bao gồm: Quảng cáo cửa hàng, mua sắm nguyên liệu và thiết bị, tiền lương nhân viên, sửa chữa cửa hàng...

‘Porsche Panamera x1’: Chiếc xe giá trị 3 triệu, mời cầm thẻ căn cước đến trung tâm Porsche ở Yên Thành để nhận.”

‘Thời trang – cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên mùa thu x1’: Thời trang đã được gửi qua bưu kiện, xin chú ý tin tức chuyển phát nhanh.

Trang phục: Áo sơ mi trắng + quần tây đen + giày cứng màu trắng.

Hiệu quả: Mị lực + 1, may mắn + 1 (có thể gia tăng vật phẩm đổi mới ở thương thành, gia tăng tỷ lệ phát động bạo kích gói quà hàng ngày).

‘Quyền tài sản phòng cà phê Thời Gian’: Nhận được quyền tài sản mặt đất 40 năm của cửa hàng. Phòng luật sư Đường Kim sẽ đại diện tiến hành.

‘Nơi ở Yên Giang Biệt Viện x1’: Biệt thự 500 mét vuông, cửa sổ sát mặt đất với góc nhìn 270 độ, ngạo mạn nhìn sông Giang Hải, tâm tư bay xa. Mời cầm thẻ căn cước đi nhận.

...

“Ông chủ, ông chủ, ngài không sao chứ? Cần đến bệnh viện không?”

Quản lý La vội vàng đứng dậy, quan tâm hỏi.

Không trách nàng lo lắng như vậy, ông chủ bây giờ thật sự là rất không đúng.

Toàn thân run rẩy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngồi xụi lơ trên ghế, hai mắt si ngốc nhìn chằm chằm về phía trước.

Giống như là trúng tà vậy.

Chương 63: Tin tức cửa hàng

“Tôi... tôi không sao.” Đường Tụng chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc: “Tôi rất khỏe.”

La Thu Ngọc quan tâm hỏi: “Sắc mặt ngài rất đỏ, là bị sốt sao? Cửa hàng chúng ta có thuốc hạ sốt, có cần tôi đi lấy không?”

Trong đầu Đường Tụng bây giờ toàn là ‘porsche’, ‘biệt thự’, ‘quyền tài sản’, còn có chút cảm giác không chân thật.

Cường ép mình tỉnh táo lại, nói: “Tôi không sao, quản lý La, cô giới thiệu tình hình nhân viên cửa hàng cho tôi đi.”

Dù bây giờ chỉ hận không thể bay về lấy xe lấy nhà, nhưng dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên đến, ít nhất cũng phải hiểu rõ tin tức cơ bản của cửa hàng.

Đã có một triệu tiền vốn, vậy nhất định phải tối đa hóa lợi ích.

Một cửa tiệm tốt như vậy, chỉ cần kinh doanh hợp lý, tuyệt đối là kiếm bộn.

La Thu Ngọc nghiêm túc nói: “Trước mắt thì trừ tôi ra, chỉ có hai người là Thường Hiểu Thiên và Quách Tư Vũ.”

“Hiểu Thiên và Tư Vũ là thợ pha chế tôi đào từ cửa hàng khác, trước mắt kiêm cả tiếp tân và thu ngân.”

“Chiều nay sẽ có 7 người vào chức, 5 nhân viên phục vụ, 1 thợ làm bánh, 1 thu ngân.”

“Trừ cái đó ra, chúng ta còn cần chiều mộ thêm 3 phục vụ, 2 đầu bếp.”

“Dự tính là tổng cộng 15 nhân viên.”

Đường Tụng hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: “Tiền lương và đãi ngộ của nhân viên thì sao?”

“Lương quản lý là 8000 một tháng, thợ làm bánh, pha chế, thu ngân là 4500 một tháng.”

“Đầu bếp khoảng 5500 một người, phục vụ và hậu cần thì 3500.”

“Tiền lương dự tính là 65.000 NDT một tháng.”

“Đương nhiên, còn có tiền thưởng và những khoản khác, nhưng cần ngài đến xác định, đây cũng là một khoản chi tiêu.”

Đường Tụng ngẩn người, khá lẩm!

Mỗi tháng 65.000 NDT tiền lương cho nhân viên, vừa nghe quả thật là hơi dọa người.

Về phần tiền thưởng, khẳng định là phải có, bằng không thì không thể khích lệ nhân viên, cũng rất khó làm to.

Hơn nữa, với vị trí địa lý và tiêu chuẩn của phòng cà phê này, muốn lỗ tiền cũng khó.

La Thu Ngọc thấy Đường Tụng không nói gì, nội tâm hơi thấp thỏm.

Giải thích thêm một câu: “Tiền lương này thuộc về tiêu chuẩn bình thường, dựa theo lượng khách và hóa đơn để tính, sau khi kinh doanh chúng ta có thể kiếm 80.000 tiền lợi nhuận một tháng.”

“Nếu ngài có ý kiến, tôi có thể giảm xuống còn 12 nhân viên, nhưng phòng cà phê của chúng ta rất rộng, hơn nữa còn liên quan đến nhiều lĩnh vực, chỉ sợ...”

“Không cần giảm, nếu thiếu người thì lại tuyển thêm là được.” Đường Tụng vung tay nói: “Quản lý La, cô cảm thấy

cửa hàng chúng ta có tiền đồ không?”

Vẻ mặt La Thu Ngọc rất kích động: “Đây là tiệm cà phê đặc biệt nhất mà tôi từng thấy, nó tuyệt đối sẽ trở thành thánh địa checkin ở Yên Thành, dựa theo phương án tuyên truyền bây giờ, tôi có lòng tin kiếm được doanh thu 15.000 một ngày.”

Đường Tụng gật đầu: “Vốn lưu động trong cửa hàng thì sao?”

La Thu Ngọc có hơi khó xử: “Tôi đang định nói với ngài, hiện giờ cơ bản là không có vốn lưu động.”

“Đại khái còn phải đầu tư thêm khoảng 300.000, dùng để chuẩn bị các loại vật tiêu hao, tuyên truyền... Vượt qua giai đoạn đầu, cửa hàng sẽ bắt đầu có lợi nhuận, khi đó tất cả đều sẽ tốt.”

La Thu Ngọc lo lắng Đường Tụng không có kinh nghiệm mở cửa hàng, sợ hấn hiều lắm.

Đường Tụng gật đầu một cái, hấn vẫn hiểu logic này.

Giai đoạn đầu chưa có danh tiếng gì, lượng khách không đủ, nhất định sẽ lỗ.

Đường Tụng hior: “Phương án tuyên truyền thế nào?”

“Đã liên hệ với những chuyên gia, nhà phê bình và tài khoản công chúng ở bản địa Yên Thành, cũng sẽ tuyên truyền trên các nền tảng xã hội khác, sau đó sẽ mời một số streamer hoặc người nổi tiếng đến cửa hàng, nhưng chi phí mời sẽ hơi cao.”

Hệ thống cho một triệu tiền vốn, Đường Tụng nói chuyện cũng kiên cường hơn: “Như vậy đi, tôi lấy thêm 500.000, cô lại gia tăng cường độ tuyên truyền đi.”

“Nếu như vậy, tôi có lòng tin đạt được lợi nhuận sau một tháng!” La Thu Ngọc rất tự tin, kích động nói: “Cửa hàng chúng ta có điều kiện rất tốt, chi phí cũng là thấp nhất trong ngành, nếu như còn không thành công, vậy tôi cũng không có mặt mũi ngồi cái chức quản lý này nữa.”

“Vậy thì tốt, cố gắng tuyển đủ nhân viên trong hai ngày này đi, nếu có khó khăn gì thì có thể nói với tôi.”

La Thu Ngọc suy nghĩ một chút, nói: “Nhân viên phục vụ rất dễ tuyển, chỉ là đầu bếp món tây thì cần phải đào từ cửa tiệm khác, nên tiền lương có thể sẽ cao hơn.”

Đường Tụng nói: “Chỉ cần giỏi là được, tiền lương cô cứ xem mà làm, tôi không có ý kiến.”

Nghe thấy Đường Tụng hứa hẹn, La Thu Ngọc lại tự tin hơn: “Vâng ông chủ, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Sau khi hiểu tình hình ở cửa hàng, Đường Tụng lại hỏi: “Quản lý La là người địa phương Yên Thành sao?”

“Đúng, tôi có kinh nghiệm 6 năm quản lý tiệm cà phê ở Ma Đô, vẫn muốn về quê công tác, vừa hay có cơ hội này, cho nên đã gửi sơ yếu lý lịch, không ngờ lại được ông chủ ngài thương thức.”

Nói đến vấn đề cá nhân, La Thu Ngọc thư giãn hơn rất nhiều, trên mặt còn treo nụ cười nhẹ nhõm và hạnh phúc.

Cốc cốc!

“Mời vào!”

Thợ pha chế Thường Hiểu Thiên bê khay vào, trên khay là rất nhiều loại cà phê khác nhau.

“Quản lý, đây là cà phê chúng tôi mới pha.” Thường Hiểu Thiên đưa khay qua, đôi mắt không nhìn được mà nhìn trộm về phía Đường Tụng, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

La Thu Ngọc nhận khay, đặt lên bàn làm việc, giới thiệu: “Ông chủ, đây là chín loại cà phê của cửa hàng chúng ta.”

“Sau này còn có thể dựa vào nhu cầu của khách hàng để phát triển thêm một số loại khác.”

“Ngài muốn nếm thử không?”

Đường Tụng hoàn toàn không hiểu về cà phê, trước kia cũng chỉ uống cà phê hòa tan, nhưng dưới ánh mắt mong chờ của hai nhân viên, hắn cũng không tiện từ chối.

Chọn bừa một ly có màu sắc khá nhạt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Tinh khiết, thơm, không quá đắng, trái lại còn có mùi sữa rất nồng, uống rất ngon.

“Đây là Cappuccino, từ 30% sữa bột + 40% sữa bò + 30% cà phê...” Thường Hiểu Thiên hơi rướn người lên.

Đường Tụng giơ ngón tay cái: “Rất ngon, tay nghề không tệ, cô là Thường Hiểu Thiên đúng không?”

Thường Hiểu Thiên cười hoạt bát: “Đúng vậy, cảm ơn ông chủ khen ngợi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng. Chủ yếu là chất lượng hạt cà phê của chúng ta rất tốt, các loại thiết bị như máy pha chế cũng là cực đỉnh. Ông chủ, ngài lại nếm thử loại khác.”

Đường Tụng nếm thử một lượt, cảm thấy rất không tệ, ít nhất cũng ngon hơn cà phê hòa tan hắn hay uống.

Thường Hiểu Thiên nhìn thấy Đường Tụng gật đầu không ngừng, nội tâm rất vui sướng.

Vị ông chủ này nhìn qua rất dễ gần, máu chót nhất chính là, còn là một vị soái ca trẻ tuổi.

May mà mình đổi việc đến nơi này.

Công việc cũ cũng rất tốt, tuy rằng khá mệt mỏi, nhưng thu nhập ổn định, quan hệ với đồng nghiệp cũng không tệ.

Ban đầu, nàng còn không có hứng thú với việc qua đây làm.

Hiện giờ, những tiệm mới đều làm không tốt lắm, chẳng may kinh doanh không tốt, phải đóng cửa thì sao?

Nhưng sau khi đến thăm tiệm cà phê này, nàng liền sợ ngây người.

Đây là phòng cà phê?

Nào có cô gái nào chịu nổi hoàn cảnh như nơi này chứ?

Chương 64: Trung tâm Porsche

Bởi vì tâm lý vẫn luôn nghĩ đến xe sang và biệt thự, nên Đường Tụng ngồi không yên.

Trò chuyện với hai người một lát, hắn liền mở miệng tạm biệt: “Tôi có việc phải đi trước, chúng ta add wechat, tạo một nhóm mới, có chuyện gì thì liên lạc.”

La Thu Ngọc vội vàng lấy điện thoại ra: “Vâng ông chủ, tôi quét ngài.”

Thường Hiểu Thiển ở bên cạnh liền sáng mắt lên, tâm lý vô cùng hưng phấn.

Sau khi rời khỏi phòng cà phê, Đường Tụng mở bản đồ dẫn đường, rồi trực tiếp đi tới trung tâm tiêu thụ Porsche ở Yên Thành.

Đến nơi, dừng xe, đi về phía cửa chính.

Cửa kính từ từ mở ra, một luồng không khí mát mẻ thổi mái phả vào mặt.

Đi vào trong, đập vào mắt là một phòng triển lãm sang trọng rất rộng lớn.

Dưới ánh đèn xinh đẹp, từng chiếc Porsche sáng lung linh, để người nhìn không chớp mắt.

“Xin chào tiên sinh, ngài có nhân viên tiếp đãi chưa? Hay là lần đầu đến cửa hàng?” Một nhân viên chạy lên chào hỏi.

Giọng nói có hơi quen thuộc.

Quay người nhìn, nữ nhân viên mặc âu phục và váy tím, tất chân màu đen, giày cao gót màu đỏ, cực kỳ có phong tình.

Bởi vì ‘thể tên’ trước ngực cực kỳ to lớn, nên Đường Tụng nhìn không được mà nhìn thêm vài lần.

Ồ? Cái tên này quen quen.

“A... Là cậu?”

“Là chị?”

Hai người đồng thời kêu lên, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Vị này chính là Từ Giai Lệ đã tán tỉnh hấn ở phòng tập.

Đường Tụng cười xấu hổ: “Chị Giai Lệ, chị làm ở đây à?”

Từ Giai Lệ tức giận nói: “Chị đây gửi không ít tin nhắn, sao cậu không thèm trả lời chị?”

“Hai ngày nay hơi bận, chưa kịp trả lời.”

Bởi vì Trình Nhạc Nhạc ở phòng tập, Đường Tụng không thể đáp ứng yêu cầu tập chung với Từ Giai Lệ, cho nên hai ngày nay chỉ có thể giả chết.

Từ Giai Lệ lườm yêu một cái: “Em trai, em coi chị là kẻ ngu à? Mượn cơ qua loa như vậy?”

Đường Tụng vội vàng chuyển đề tài: “Chị Giai Lệ, trưa nay tôi mời chị ăn cơm nhé, coi như bồi tội.”

Từ Giai Lệ nghe vậy thì hơi thư thả một chút.

Nhiều năm rồi, chỉ có nàng từ chối người khác, chưa bao giờ gặp phải người như Đường Tụng.

Bởi vì Đường Tụng rất phù hợp với thẩm mỹ của nàng, cho nên hai ngày trước nàng mới chủ động xuất kích.

Nếu Đường Tụng trực tiếp từ chối, hoặc là lấy lý do có bạn gái rồi cũng được, thì nàng sẽ từ bỏ.

Nhưng gửi tin qua, đối phương lại không thèm trả lời, đây hoàn toàn là không coi nàng ra gì mà.

Điều này cũng làm cho lòng tin của nàng bị đả kích.

Hôm nay đụng phải, không thể bỏ qua như vậy được.

Từ Giai Lệ giả bộ hung dữ: “Vậy thì trưa nay phải làm thịt cậu một bữa, chuẩn bị sẵn sàng mất máu đi! Ai bảo cậu bắt nạt chị đây.”

“Chị Từ, gặp người quen à?” Lại một nữ nhân viên đi qua, rất thân quen mà ôm tay Từ Giai Lệ.

Đối phương khá trẻ tuổi, chỉ hơn 20, nhưng dáng người và tướng mạo đều kém hơn Từ Giai Lệ.

“Tiểu Lục, tôi tiếp đãi ở đây là được, cô cứ làm việc của mình đi.” Từ Giai Lệ nhú mày, có chút không vui.

Từ sau khi một vị khách hàng khen nàng xinh đẹp hơn Lục Đình này, đối phương mỗi lần nhìn thấy nàng thì đều gọi ‘chị Từ chị Từ’, cứ như nàng là già lắm vậy.

Mình rất già sao?

Mình mới 29 thôi được chứ, còn hai tháng nữa mới 30!

Dáng người tôi không đẹp hơn cô sao?

Mặt tôi không xinh hơn cô sao?

Lục Đình lại cười hì hì, nói với Đường Tụng: “Vị soái ca này, anh là bạn trai của chị Từ bọn tôi à? Vừa rồi hình như nghe thấy anh nói sẽ mời khách, có thể tính thêm tôi không?”

Nội tâm Từ Giai Lệ nhảy lên, vừa vội vừa tức, trực tiếp đưa tay khoác lấy tay Đường Tụng.

Đường Tụng mặc áo ngắn tay, lập tức cảm nhận được ‘tâm hồn’ rộng lớn, mềm mại của vị chị gái này, nội tâm cũng rung động không thôi.

Hắn từ chối: “Tôi mới làm Giai Lệ tức giận, hôm nay muốn xin lỗi riêng, để lần sau đi.”

Thấy hắn không phủ nhận xưng hô bạn trai, Từ Giai Lệ thờ phào nhẹ nhõm.

Xem ra sức hút của chị đây cũng rất cao nha.

Loại ‘tiểu thịt tươi’ này cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của chị.

Lục Đình ra vẻ thất vọng: “Vậy tôi chỉ có thể gọi thức ăn ngoài rồi, bạn trai tôi gần đây rất bận, không có thời gian đi với tôi, nhưng nể tình cái túi Chanel kia, tôi liền không trách anh ấy.”

“Tìm bạn trai phải tìm đúng người nha, hoặc là có thời gian bầu bạn với mình, giống như bạn trai của chị vậy, hoặc là tìm người có tiền nuôi mình, đúng không nha chị Từ?”

Sắc mặt Từ Giai Lệ tối sầm, đây mẹ nó là đang khoe khoang mà.

Cũng may nàng có ‘bạn trai’ Đường Tụng chống đỡ, không đến mức quá mất mặt.

Tuy rằng tài phú khẳng định kém đối phương, nhưng mà đẹp trai nha.

Nhìn thấy bầu không khí rơi vào trạng thái giăng co, Đường Tụng trực tiếp nói sang chuyện khác: “Giai Lệ, chúng ta đi làm thủ tục lấy xe đi.”

Từ Giai Lệ nghe vậy thì ngẩn người, cho rằng hắn nói đùa.

Lục Đình cười nói: “Soái ca, anh thật buồn cười, anh đang nói là mình mua một chiếc Porsche à?”

Đường Tụng nghiêm túc: “Bằng không thì sao?”

“Ha ha! Chị Từ, bạn trai chị đang cố chọc cười chị nha, sao chị không cười chứ, như vậy bạn trai chị sẽ đau lòng đấy.”

Từ Giai Lệ bấu môi một cái, dùng sức bầm Đường Tụng.

Ai bảo cậu làm chị đây mất mặt!

“Hít!” Cảm nhận được đau đớn nơi cánh tay, Đường Tụng muốn rút tay ra, nhưng cánh tay lại chìm vào một mảnh mềm mại và sung mãn, lập tức quên đau.

Nhìn thấy dáng người nảy nở đầy đà của Từ Giai Lệ, Đường Tụng cười nói: “Tôi không chọc cười, tôi có đặt trước một chiếc Porsche Panamera, đây là thẻ căn cước, cô đi kiểm tra là biết ngay.”

Đường Tụng đưa thẻ căn cước qua, thái độ rất bình thản.

“Oa, còn là Porsche Panamera hơn 3 triệu cơ à? Soái ca thật giàu nha, vậy tôi đi kiểm tra nha.” Lục Đình thoải mái cầm thẻ căn cước, nội tâm lại không để ý lắm.

Lớn lên đẹp trai như vậy, nếu như còn có tiền, sao có thể nhìn trúng bà già như Từ Giai Lệ chứ?

Loại công tử nhà giàu lại đẹp trai như vậy, chỉ chọn những cô gái mười mấy đôi mươi thôi.

Lời một câu khó nghe, Từ Giai Lệ còn không xứng làm tình nhân của đối phương kia.

“Đi thôi, tôi cũng đang muốn lấy xe đây, tốt nhất là hoàn thành thủ tục trong buổi sáng, chiều nay tôi còn có việc.”

Hắn còn muốn đi nghiệm thu căn biệt thự của mình.

Nhìn thấy Lục Đình chạy chậm về phía quây, Từ Giai Lệ vội vàng nói: “Cậu em, chuyện cười này không buồn cười chút nào. Lục Đình có chút mâu thuẫn với chị, vẫn luôn muốn cười nhạo chị đây, lát nữa làm sao bây giờ?”

Đường Tụng bất đắc dĩ: “Chị Giai Lệ, tôi không đùa mà, quên đi, dù sao lát nữa chị cũng biết.”

Chương 65: Panamera đỉnh cấp

Trung tâm tiêu thụ Porsche chiếm diện tích gần chục ngàn mét vuông, phòng triển lãm chỉ chiếm khoảng 1900 mét vuông, có thể đồng thời đỗ 20 chiếc xe.

Bên trong phòng triển lãm cho phân phối đồ ăn thức uống miễn phí, còn có khu nghỉ ngơi.

Đường Tụng đứng trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, ánh mắt quét qua từng chiếc xe xinh đẹp trong phòng.

Trong lúc nhất thời, nội tâm lại có chút hướng tới.

Từ Giai Lệ tức giận chọc hấn một cái: “Nhìn cái gì chứ? Tìm chiếc Panamera kia của cậu à?”

Đường Tụng gật đầu một cái, hấn đã không kịp chờ đợi.

“Cậu biết chiếc Panamera rẻ nhất cũng bao nhiêu tiền không? Loại bình thường, giá ưu đãi nhất, giá sàn cũng phải hơn 1.2 triệu.”

“Còn về phần chiếc Panamera bản mới nhất của cậu, phải 3.5 triệu.”

“Em trai ngốc, có phải cậu không có khái niệm về tiền không? Chờ cậu tốt nghiệp đại học, thì sẽ biết kiếm tiền khó khăn như nào!” Từ Giai Lệ lời ít mà ít nhiều.

“Đã tốt nghiệp rồi được chứ!” Đường Tụng cười nói, lại hỏi tò mò: “Đúng rồi, chị Giai Lệ, chị bao tuổi rồi?”

Từ Giai Lệ lập tức lùi về sau một bước như đề phòng cướp: “Cậu không biết là tuyệt đối không thể hỏi chuyện này sao?”

Giống như chị đây không hỏi cậu dài bao nhiêu ý?”

“Ah...” Đường Tụng bị bà chị này làm cho sợ hãi.

Nói cái gì?

Cái này có thể giống nhau sao?

Đúng lúc này, một âm thanh ‘loảng xoảng’ vang lên.

Hai người nhìn sang, chỉ thấy Lục Đình chân tay luống cuống, thần sắc có hơi bối rối.

“Tiểu Lục, cô làm sao thế?” Từ Giai Lệ thấy hơi lạ, dù muốn cười nhạo mình thì cũng không cần vội như vậy chứ, còn làm đổ cả ghế.

“Chị... chị Giai Lệ, xin lỗi!”

Lục Đình mở miệng, trong giọng nói còn mang theo âm thanh nức nở, làm Từ Giai Lệ sợ hết hồn.

Đây là thế nào?

Đường Tụng thì bình tĩnh như thường, hẳn tự nhiên biết là chuyện gì.

Lục Đình vội vàng chạy chậm qua, khom người 90 độ với Đường Tụng, thần sắc khiếp đảm: “Đường tiên sinh, vừa rồi là tôi sai, tôi... tôi chỉ cho rằng ngài đang đùa, hi vọng ngài không để ý!”

Đường Tụng nháy mắt với Từ Giai Lệ.

Thế nào? Không gạt chị chứ?

Từ Giai Lệ rõ ràng là cũng bị biến cố này làm cho sợ, cố gắng ra vẻ bình tĩnh, nhưng bộ ngực cao vút lại đập trùng.

Qua một lúc, nhìn Lục Đình vẫn đang kinh hoàng, nàng cố bình tĩnh nói: “Tôi đi xem đơn đặt hàng.”

Nói xong liền đi về phía quầy, nội tâm đã như dời sông lấp biển.

Porsche Panamera 3.5 triệu, nói đùa đi?

Cửa hàng bọn họ chưa bao giờ bán được một chiếc như vậy, hoặc có lẽ là toàn quốc cũng không bán được mấy chiếc.

Đơn hàng đã hiện ra trên màn hình máy tính.

Panamera trực tiếp nhìn vào thông tin của người mua.

Người đặt: Đường Tụng.

Đơn vị đặt hàng: Tập đoàn Trung Thắng.

Loại xe: Panamera Turbo S 4.0T 2023.

Phương thức trả tiền: Trả hết một lần (Đã thanh toán).

Trạng thái: Hàng đã đến, chờ trả.

Trong nháy mắt, nội tâm của nàng ngũ vị tạp trần.

Tập đoàn Trung Thắng là công ty chính của bọn họ, có hơn 40 trung tâm tiêu thụ xe trên cả nước.

Có thể đặt hàng từ tập đoàn, chứng tỏ bối cảnh rất không đơn giản, chẳng trách lại làm Lục Đình sợ hãi như thế.

Từ Giai Lệ cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng người trẻ tuổi đẹp trai kia với vẻ phức tạp.

Vốn cho rằng là một sinh viên trẻ tuổi, nhìn thế nào cũng giống một người bình thường.

Mình chỉ cần chủ động một chút, chẳng mấy chốc là có thể bắt được.

Bây giờ... có lẽ là xong.

Chẳng trách người ta không thèm trả lời mình.

Phù!

Thân là một người bán hàng lâu năm, Từ Giai Lệ lập tức điều chỉnh tâm lý của mình.

Mặc kệ thế nào, đây vẫn là khách hàng lớn của bọn họ.

In hóa đơn, rồi đưa đến chỗ Đường Tụng.

“Cậu xem đúng chưa, nếu không thành vấn đề, vậy chúng ta bắt đầu làm thủ tục nhận xe.”

Đường Tụng nhìn lướt qua, số thẻ căn cước và điện thoại đều không sai, cười nói: “Vậy làm nhanh thôi, sau đó chúng ta đi ăn tiệc.”

Lục Đình thấy thế, vội vàng tăng bốc: “Chị Giai Lệ, bạn trai chị rất tốt với chị nha, thật hâm mộ!”

Ánh mắt Từ Giai Lệ sáng lên, lại chợt âm đạm.

Nếu nàng gặp một người như vậy lúc 20 tuổi, dù liều mạng cũng muốn tranh một chuyến.

Đáng tiếc nàng sắp 30, đã qua tuổi năm mơ.

Làm nhân viên bán hàng nhiều năm rồi, nàng đã gặp rất nhiều loại người. Lúc trước cao ngạo, chọn chọn lựa lựa.

Nhiều tuổi không được, xấu không được, không có tiền cũng không được.

Đáng tiếc là vẫn chưa gặp được người phù hợp.

Mất thấy càng ngày càng nhiều tuổi, trong nhà cũng nói rất nhiều, lại nhận ra mình không phải trung tâm của thế giới.

Liên quyết định tìm một soái ca để thử một lần, lấy kết hôn làm mục đích.

Ai biết lại gặp phải một nam thần, không chỉ đẹp trai, mà mẹ nó còn nhiều tiền.

Nàng không khỏi thẫn thờ dài.

Bước nặng nề về phía phòng làm việc.

Lục Đình nhỏ giọng nói: “Đường tiên sinh, ngài qua bên kia nghỉ ngơi một lát, ngài muốn uống gì không? Tôi đi lấy giúp ngài.”

“Không cần, tôi đi dạo một vòng là được.” Lúc này đã uống không ít cà phê, bây giờ không khát.

Lục Đình lại cho rằng hắn vẫn để ý chuyện vừa rồi, nên cũng không dám mở miệng, chỉ căng thẳng đi theo sau lưng Đường Tụng.

Bởi vì không có khách khác nhận xe, nên xe ra rất nhanh.

Giám đốc nghe nói là đơn từ tập đoàn, cũng bật đèn xanh.

Không lâu sau, Từ Giai Lệ đi qua, thần sắc phức tạp nói: “Chúng ta qua bên kia đi, bên kia đã chuẩn bị nghỉ thức nhận xe rồi.”

Nghĩ đến sắp được nhìn thấy xe yêu, Đường Tụng hơi hưng phấn, cười nói: “Vất vả rồi.”

Đi đến nơi, liền nhìn thấy một chiếc xe được đắp một tầng vải chống bụi màu đen, đường cong của xe như ẩn như hiện.

Chung quanh được trang trí rất đẹp, thảm màu đỏ, còn có không ít hoa tươi, bong bóng, đồ trang trí và bánh ngọt.

“Chào ngài, tôi là giám đốc cửa hàng, La Thắng Vũ. Chúc mừng Đường tiên sinh nhận xe, chúc ngài dùng xe vui vẻ.” Mở miệng là một người trung niên hơn 40, thái độ rất nhiệt tình.

“Chúc Đường tiên sinh dùng xe vui vẻ!” Một nhân viên ở bên cạnh cũng chúc mừng.

“Cảm ơn!” Đường Tụng cười cảm tạ.

Tiếp đó, hai cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh xe, chậm rãi mở lớp vải chống bụi lên.

“Oa!” Người chung quanh đồng loạt kêu lên.

Đường Tụng cảm thấy nhịp tim của mình cũng tăng mạnh.

Dưới ánh đèn sáng ngời, chiếc Panamera Turbo S đen tuyền như đang tỏa sáng lung linh.

“Đây là chiếc Panamera đỉnh cấp nhất, động cơ V8...”

Từ Giai Lệ ở bên cạnh Đường Tụng, bắt đầu giới thiệu cho hẳn.

Đường Tụng đứng yên tại chỗ thưởng thức, càng ngày càng thấy hài lòng.

Hệ thống quá rộng rãi!

Chương 66: Hôn

Thấy tâm trạng Đường Tụng không tệ.

Lục Đình vội vàng tiến lên, thận trọng nói: “Đường tiên sinh, ngài cần chụp ảnh lưu niệm không?”

“Được!”

Dù sao cũng là chiếc xe đầu tiên, cũng cần chút cảm giác nghi thức.

Đám người vội vàng nhường vị trí, để lại ống kính cho Đường Tụng và chiếc xe.

Đường Tụng dáng người cao ngất, ngũ quan tuấn lãng, đứng bên cạnh xe, sức hút lập tức tăng mạnh.

“Tách tách!” Lục Đình liền làm một thủ thế ok.

Đám nữ nhân viên trẻ tuổi ở chung quanh liền rục rịch, đã có không ít người chuẩn bị đi lên xin wechat.

Dù sao các nàng cũng chưa từng gặp một nam thần trẻ tuổi đẹp trai lại nhiều tiền như vậy.

“Các vị, người ta là hoa có chủ rồi.” Lục Đình quay đầu tán dương Từ Giai Lệ: “Chị Giai Lệ, bạn trai chị thật sự là quá đẹp! Mặc kệ là tài lực hay vẻ ngoài, đều là người ưu tú nhất em từng gặp, thật sự là quá hâm mộ.”

Lập tức có vài tiếng chát vãn vang lên.

“Chị Giai Lệ? Đình Đình, cô đang đùa à?”

“Làm sao có thể?”

“Dù sao tôi cũng không tin.”

Dù sao cũng là nhân viên bán xe sang, dáng người và tướng mạo của mọi người đều không kém.

Tại vòng tròn của riêng mình, cũng là nhân vật cấp nữ thần.

Từ Giai Lệ dù thường xuyên rèn luyện, dáng người rất đẹp, nhưng lại hơi nhiều tuổi.

Vị Đường tiên sinh này chỉ mới hơn 20 một chút, hai người hoàn toàn không hợp.

Sắc mặt Từ Giai Lệ hơi mất tự nhiên, hơi cúi đầu xuống, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

“Dù sao sự thật chính là như vậy, tin hay không thì tùy.”
Lục Đình liếc nhìn mọi người.

Lúc này, Đường Tụng đã kiểm tra một vòng.

Sau khi xác nhận xe không có vấn đề, liền nói với nhân viên: “Không có vấn đề, bây giờ có thể làm biển chưa?”

Đôi phương vội vàng đáp ứng: “Đường tiên sinh yên tâm, chúng tôi có đường nội bộ, chắc chắn sẽ làm xong trước giữa trưa.”

Nhìn đồng hồ, đã 10 rưỡi.

Đường Tụng đi đến bên cạnh Từ Giai Lệ, nhỏ giọng nói: “Giai Lệ, tôi thấy phòng triển lãm còn một chiếc Panamera, hay là chúng ta lên xe, chị giới thiệu cho tôi một chút, chủ yếu là tôi không hiểu công năng bên trong xe, chờ xe lắp biển, chúng ta lại ra ngoài ăn cơm.”

Từ Giai Lệ lộ vẻ vui mừng, gật đầu đồng ý.

Thấy cảnh này, những cô gái vốn không tin kia, lập tức lộ ra vẻ không cam lòng.

Từ Giai Lệ này thật sự là may mắn, lại cậu được một nam thần.

Tiến vào trong xe, Từ Giai Lệ biểu hiện ra tố dưỡng của một nhân viên bán hàng chuyên nghiệp.

Thái độ của nàng cũng như đối đãi với khách hàng, chứ không thân mật và tự nhiên như lúc trước.

Đường Tụng cảm nhận được sự thay đổi này, nhin không được mà hỏi: “Chị Giai Lệ, sao tôi cứ thấy chị là lạ, là có bất mãn gì sao?”

Từ Giai Lệ nghe vậy thì cười khỏ: “Sao tôi dám bất mãn với cậu chứ? Chỉ là cảm thấy mình không biết tự lượng sức thôi.”

“A...” Đường Tụng cũng đã hiểu ý của đối phương.

“Cậu cũng cảm thấy tôi rất ngu ngốc đúng không? Thật ra... tôi đúng là rất thích cậu, chủ yếu là thềm thân thể của cậu. Nhưng bây giờ cũng đã nhận ra, vẫn là cách xa cậu thì tốt hơn.”

“Vì sao?”

Lúc này Từ Giai Lệ đã khôi phục lại, thản nhiên nói: “Ồ với cậu lâu, tôi sợ tôi sẽ chường mắt những người đàn ông khác, vậy thì đời này không phải xong rồi sao?”

“Đây là đang khen sao?” Đường Tụng cười nói: “Chị cũng rất ưu tú, dung mạo xinh đẹp, dáng người cũng rất tốt.”

Từ Giai Lệ che miệng cười: “Nếu chị đây đẹp như vậy, sao trước kia cậu không để ý đến tôi, còn không phải là chường mắt tôi, tôi hiểu, cậu khách sáo thôi.”

“Không phải như vậy...” Đường Tụng có lòng giải thích.

“Được rồi, chị đây chỉ cảm khái một chút thôi, trò chuyện vài câu là khá hơn rồi. Tôi đưa cậu đi tìm chiếc xe lái thử, lái thử dù sao cũng tốt hơn nói miệng.”

Nhìn thấy Từ Giai Lệ khôi phục vẻ nhiệt tình hào phóng, Đường Tụng cũng không nói gì, gật đầu: “Được!”

...

Làm biển số rất nhanh, tầm 11 rưỡi nhân viên đã gọi được qua, báo cho Đường Tụng biết là có thể lấy xe.

Biển số cũng rất tốt, không có số 4 nào, đuôi là 888.

Ngồi trên Panamera thật sự quá dễ chịu.

Khởi động xe, tiếng động cơ nghe rất thích.

Đường Tụng vẫy tay với Từ Giai Lệ, hưng phấn nói: “Go go go, xuất phát! Đi ăn cơm thôi!”

Từ Giai Lệ chỉnh sửa quần áo một chút, nhin không được mà ngừng thở, khom người vào xe dưới sự chú ý của đám đồng nghiệp.

Theo cửa xe đóng lại, Từ Giai Lệ mới thở phào một hơi.

Dù biết không thể trở thành bạn gái của Đường Tụng, nhưng loại cảm giác hư vinh cực mạnh này, vẫn khiến cho nàng say mê.

Xe sang hơn 3 triệu, bạn trai trẻ tuổi đẹp trai.

Chỉ sợ không có người nào là không động lòng.

Nếu như tất cả là thật thì tốt rồi.

Từ Giai Lệ nghe nói gần đây thể loại tiểu thuyết hệ thống đang hot, nếu như nàng cũng có một cái hệ thống thì tốt.

Đến khi đó ước mơ thành sự thật, sợ là nằm mơ giữa ban ngày cũng có thể cười tỉnh.

“Chị Giai Lệ, tôi vừa tìm được một nhà hàng, nghe nói chủ nhà hàng từng làm ở Michelin, nếu chị không có ý kiến, vậy chọn nơi này nhé.”

Từ Giai Lệ lấy lại tinh thần, nói: “Cậu mời khách mà, tôi sao cũng được.”

Giảm ga, kèm theo tiếng động cơ cực lớn, hai người chậm rãi rời khỏi đây.

...

Trên đường cái, chiếc Panamera đen hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bởi vì xe mới, Đường Tụng ban đầu còn sợ đầu sợ đuôi.

Nhưng sau đó hắn phát hiện, các xe khác vừa nhìn thấy hắn đã chủ động cách xa.

Lúc chờ đèn đỏ thì cũng không có ai ấn còi.

Các xe chung quanh đều rất có tổ chất.

Nhà hàng cách trung tâm tiêu thụ xe không xa.

Đại khái tầm 10 phút là đến nơi.

Vừa vào cửa liền phát hiện phong cách nơi này rất đặc biệt.

Mặt đất phủ một tầng đá cuội, bước lên vô cùng thoải mái, bên trong trồng rất nhiều cây trúc, trên tường có các loại trang trí như gấu trúc.

Tiến vào trong phòng, hoàn cảnh rất sạch sẽ.

Hai người chọn đồ ăn, và hai phần nước ô mai.

Bởi vì chỉ có một đầu bếp là ông chủ, nên đồ ăn lên hơi chậm, chờ nửa tiếng mới đến lượt.

Đường Tụng ăn uống rất thoải mái.

Cơm nước xong xuôi, nghĩ đến chiều còn phải đi nhận nhà, Đường Tụng liền từ chối lời mời đi shopping của Từ Giai Lệ.

Trở lại cửa hàng xe, nhìn chiếc BMW của mình, Đường Tụng nói: “Chị Giai Lệ, chị nhìn chiếc xe gắn máy này giúp tôi nhé, có thời gian tôi sẽ đến lấy.”

Giữa trưa nóng nực, ngồi trong Panamera tự nhiên là tốt hơn.

“Vậy cậu lái xe cẩn thận.” Từ Giai Lệ có chút lưu luyến không rời, nhìn gương mặt của Đường Tụng, lại nuốt nước miếng.

Dường như hạ quyết tâm rất lớn, vội vàng chạm môi lên, ‘chụt’ một tiếng.

Sau đó vội vàng kéo cửa xe, chạy như bay vào trong.

Đường Tụng còn chưa kịp phản ứng, cảm nhận ấm áp nơi gò má.

Hắn hô lên: “Chị, ít ra cũng phải đóng cửa xe chứ!”

Chương 67: Yên Giang Biệt Viện

Yên Giang Biệt Viện nằm ở khu công nghệ cao của Yên Thành, nằm gần bờ sông.

Trong tòa nhà có hai căn biệt thự và 6 căn nhà bình thường.

Đây xem như là dòng sông duy nhất của Yên Thành, vị trí nằm ở khu vực rất đẹp, hội tụ không ít tiểu khu cao cấp.

Vị trí của Yên Giang Biệt Viện nằm ở khu vực tốt nhất tại đây.

Trong vòng 1 km chung quanh, có bệnh viện, trường học, trung tâm thương mại... không thiếu gì thứ, có thể nói là nguyên bộ.

Nơi này là khu vực sang trọng nhất của cả Yên Thành bây giờ.

Nó mới hoàn thành hai tháng, dù giá cả đắt đỏ, nhưng rất được tầng lớp tinh anh trung phủng, căn bản là không lo không bán được.

Sau khi tạm biệt Từ Giai Lệ, Đường Tụng lái thẳng đến nơi quản lý của Yên Giang Biệt Viện.

Đây là một tòa nhỏ nhà nằm ở góc đông bắc của tiểu khu, chỉ hai tầng nhưng được trang trí rất xa hoa.

Thảm cỏ và hồ nước quần quanh tòa nhà, hoa cỏ và trúc rất hợp với hoàn cảnh nơi này.

Đi vào cửa chính, lọt vào mắt là một quầy bar cực rộng rãi, cung cấp đồ uống miễn phí.

Cho dù là ban ngày, nơi này vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Trần nhà cao sáu mét, phối hợp với rất nhiều đèn, tạo cho không gian một cảm giác rất cao cấp.

Số lượng khách không nhiều, nhưng ăn mặc đều như nhân sĩ thành công.

Đường Tụng đang cảm khái, một giọng nói lễ phép chột vang lên.

“Tiên sinh, tôi có thể phục vụ gì cho ngài?”

Xoay người nhìn, là một nam nhân viên trẻ tuổi, bề ngoài anh tuấn và đoan chính.

Đường Tụng nói: “Xin chào, tôi đã đặt trước một căn nhà, lần này đến để nhận, làm phiền làm thủ tục giúp tôi.”

“Vậy ngài có quen nhân viên bán hàng nào không?”

“Mới đến lần đầu, đây là thẻ căn cước của tôi.” Đường Tụng thành thạo lấy thẻ căn cước ra.

Chủ yếu là hệ thống quá mạnh, làm gì cũng sắp xếp từ trước, căn bản là không cho hấn không gian để thao tác, chỉ cần cầm thẻ căn cước đi khắp nơi nhận thưởng.

Nam nhân viên hơi kinh ngạc, tiếp nhận thẻ căn cước: “Vậy ngài nghỉ ngơi một lát, tôi đi kiểm tra thông tin.”

Đường Tụng gật đầu, tìm một chỗ ngồi chờ.

Trong lòng hấn cũng rất chờ mong với căn nhà đầu tiên của mình.

Vừa hay có một đôi nam nữ đang nhỏ giọng trò chuyện ở bên cạnh, mà tai Đường Tụng lại rất thính.

“Hoàn cảnh nơi này rất tốt, chỉ là quá đắt!” Cô gái trẻ tuổi cảm thán.

Người đàn ông hơn 30 cười nói: “Đây dù sao cũng là một trong những nơi cao cấp nhất Yên Thành. Không mua nổi biệt thự, thì mua nhà ở đây cũng được.”

“Honey, như vậy áp lực sẽ rất lớn, căn nhà nhỏ nhất cũng 130 mét vuông, cần 3.6 triệu, như vậy tiền vay sẽ rất nhiều.”

Người đàn ông cười tự tin: “Em không cần lo lắng, anh mới hơn 30, tương lai còn có vô hạn khả năng.”

“Huông hồ chủ nhà ở đây đều là những nhân vật tinh anh của Yên Thành, anh lại làm mậu dịch, muốn phát triển quan hệ, tới nơi này là lựa chọn tốt nhất.”

Cô gái gật đầu, lộ ra nụ cười hạnh phúc, mặc sức tưởng tượng cuộc sống vui vẻ khi vào ở đây.

Trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn ở bên kia.

Nhìn thấy bạn gái thỉnh thoảng lại liếc trộm Đường Tụng, người đàn ông có hơi không vui.

Nhỏ giọng nói: “Nói cho em một bí mật, nếu là nam tính trẻ tuổi đẹp trai đến nơi này xem nhà, như vậy rất có thể là đến để tìm phú bà.”

“Trong vòng đã có vài vụ như vậy rồi, bọn họ không có con đường để tìm các cô gái trẻ tuổi giàu có, như vậy chỉ có thể đi đến những nơi như vậy để tìm kiếm con mồi.”

“Đương nhiên, cũng có không ít nữ tính xinh đẹp đến tìm vận may.”

“Em còn đi học, có rất nhiều thứ không đơn giản như bề ngoài đâu.”

Cô gái lập tức thu hồi ánh mắt, trên mặt toát ra chút khinh bỉ.

Người đàn ông kia nói rất nhỏ, khoảng cách lại xa, đoán là Đường Tụng không nghe được.

Nhưng Đường Tụng đã ưu hóa thể chất, thính lực rất mạnh.

“Đường tiên sinh, vị này là quản lý của chúng tôi.”

Nam nhân viên kia đã quay lại, bên cạnh còn có một vị trung niên béo lùn.

“Xin chào Đường tiên sinh, tôi là Vương Thực.” Trung niên béo lùn cười ha ha: “Thủ tục của căn biệt thự rộng 500 mét vuông trong tòa số 1 của ngài đã được xử lý từ hai tháng trước, chúng tôi đã chờ ngài từ lâu.”

Đường Tụng nhớ ra, nghe nói nơi này mới xây xong hai tháng.

“Vậy thì làm phiền đưa tôi đi xem nhà một chút.”

“Vâng vâng, mời ngài đi theo tôi.” Thân thể mập mạp, nhưng Vương Thực lại rất nhanh nhẹn, vội vàng tiến lên trước dẫn đường.

Trước khi rời đi, còn nghe tiếng kêu hô của cô gái và tiếng ho khan lúng túng của người đàn ông bên cạnh.

...

Tiến vào tiểu khu, tựa như tiến vào một mảnh rừng xanh, cây cối um tùm, màu sắc rực rỡ.

“Tòa số 1 là tòa nhà tốt nhất ở đây, nơi này chủ yếu là những căn 246 mét vuông, chỉ có những nơi đẹp nhất mới được dành 500 mét vuông để xây thành biệt thự.”

“Toàn bộ nơi này không quá 8 căn biệt thự giống của ngài, tất cả đều được đặt từ trước khi hoàn thành.”

“Đơn đặt hàng cơ bản đều là khách hàng lớn của địa sản Thịnh Duyên chúng tôi, thuộc về đồng bạn hợp tác, nên giá cả

cực kỳ ưu đãi.”

Đường Tụng nghe vậy thì càng chờ mong hơn, đây mới là tượng trưng cho thân phận và địa vị nhà.

Tiến vào cổng chính của tòa số 1, hai bên là hai hàng thang máy.

“Phòng của ngài nằm ở tầng đẹp nhất là tầng 20, mỗi nhà một thang máy, đảm bảo tính riêng tư.”

Thang máy rất ổn và yên tĩnh, ba người đã lên đến tầng 20.

Đẩy cánh cửa phong cách Italy trước mặt, tiến vào một không gian vô cùng rộng rãi.

Mặt tường treo một chiếc tủ rất rộng rãi và sang trọng, đoán là cần hơn 100 đôi giày mới có thể đầy.

“Nơi này là phòng nghỉ cho tài xế, vệ sĩ, nơi này là phòng cho bảo mẫu, bên trong còn có cửa ngầm thông với nhà bếp, đảm bảo tính cá nhân.”

Tiếp tục đi về phía trước, một đoạn dây leo như bình phong ngăn cản tầm mắt.

Vòng qua bình phong, lọt vào mắt chính là phòng khách rộng rãi, không gian hơn 100 mét vuông, đồ nội thất cực kỳ nhẹ nhàng thoải mái, nhưng lại tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

Vương Thực đưa tay ấn công tắc trên tường, màn cửa chạy bằng điện từ từ kéo ra, cửa sổ sát đất rộng bằng cả phòng khách đã hiện ra.

Khu rừng rộng lớn và cảnh sông đập thẳng vào mắt.

Phòng bếp theo phong cách trung và tây, phòng ăn cực rộng, phòng khách, phòng ngủ chính, phòng rượu, phòng giải trí... tất cả đều lộ ra.

Mỗi một phòng ngủ đều có một phòng giữ quần áo và phòng vệ sinh riêng, hai cái tủ lạnh cực to, điều hòa tổng, phòng tắm cao cấp....

Phòng giải trí còn có máy chiếu cao cấp, âm hưởng, máy tính đỉnh cấp, máy chơi game, đủ mọi thứ.

Diện tích rộng, không gian xa xỉ và phong cảnh tuyệt đẹp, hoàn toàn làm người tham quan phải rung động.

Ít nhất thì Đường Tụng cũng chấn động ngây người.

Mua nhà còn kèm theo nội thất trang trí, cái này không thể thấp hơn 20 triệu!

“Đường tiên sinh, nơi này sở hữu chức năng hoàn thiện, phong cảnh và độ thoải mái đều cực đỉnh.”

“Trong khu nhà còn có phòng tập cao cấp, club suối nước nóng, phòng chơi bài, bể bơi vô cực, đủ để thỏa mãn như cầu thường ngày của ngài.”

Chương 68: Tâm tính chuyển biến

Đường Tụng loanh quanh tầm nửa tiếng, nội tâm mới bình tĩnh trở lại.

Vương Thục đi theo sau, không ngừng giới thiệu các loại tính năng và chi tiết trang trí.

Bộ đồ làm bếp nhập khẩu từ Đức, bao gồm: Máy hút mùi, lò nướng, máy rửa bát, bộ bếp, vân vân...

Hai chiếc tủ lạnh đặt riêng của Winger, phong cách âm tường, phù hợp với nhu cầu thiết kế.

Toàn bộ phòng tắm được áp dụng phong cách châu âu, đồ vật cũng là hàng nhập khẩu.

Toàn bộ cửa sổ cũng là hàng nhập khẩu từ Đức, không lo về cách âm.

Tủ quần áo đều là tủ của Poliform, nhãn hiệu đỉnh cấp của Italy.

Bàn ghế cũng tương tự, cao cấp và xa hoa.

Toàn bộ mọi thứ trong căn nhà 500 mét vuông này, mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều được hoàn thành tỉ mỉ, mỗi một nơi đều dùng tài liệu cao cấp nhất.

Đặt mình ở bên trong, Đường Tụng chỉ thấy thần thanh khí爽, toàn thân lâng lâng, tựa như tìm thấy ý nghĩa phấn đấu của cuộc sống này.

Đây chính là ước mơ của mỗi một người đàn ông nha!

Có căn nhà như vậy, cuộc sống mới là một loại hưởng thụ.

Vương Thực cẩn thận từng li từng tí mà đưa túi văn kiện qua, nói: “Đường tiên sinh, nơi này có chìa khóa, giấy tờ bất động sản, hợp đồng mua nhà, hóa đơn... ngài xem có vấn đề gì không?”

“Ngoài ra, chỗ đỗ xe của ngài là từ A001 đến A006, tổng cộng 6 chỗ, ngài có thể gửi biển số cho tôi, tôi đăng ký giúp ngài.”

Đường Tụng kiểm tra một phen, xác nhận không có vấn đề liền gật đầu: “Được, cảm ơn!”

“Vậy chúng tôi tạm biệt, chúc ngài vào ở vui vẻ.” Vương Thực nói xong, liền dẫn nam nhân viên trẻ tuổi kia đi ra.

Sau khi xác nhận hai người rời đi, Đường Tụng không còn duy trì được vẻ bình tĩnh nữa, hoàn toàn buông thả.

Hắn đi loanh quanh một chút, trên cơ bản là sờ mó mỗi một nơi, mỗi một góc.

Lại chạy đến phòng giải trí, trải nghiệm hệ thống chiếu phim và âm thanh.

Đường Tụng tựa trên ghế sa lon, ngắm nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất 270 độ, thấy thỉnh thoảng lại có chim chóc bay qua.

Mở rộng hai tay, lòng dạ cũng rộng rãi hơn rất nhiều, tựa như có rất nhiều cảm ngộ với cuộc sống này.

Ngày xưa, ước mơ của hắn chỉ là mua một căn nhà nhỏ ở tòa thành thị này, sau đó bình yên kết hôn sinh con.

Bây giờ lại có một căn biệt thự 500 mét vuông.

Nỗi cảm khái và vui sướng trong lòng, quả thực là một lời khó nói hết.

Trong những tòa nhà cao tầng ở phía xa xa, vô số người đi làm đang phấn đấu, căn biệt thự này có lẽ chính là ước mơ không thể với tới của bọn họ.

Giờ phút này, ý nghĩa của tài phú trong lòng Đường Tụng đã rõ ràng hơn bao giờ hết.

Mọi người theo đuổi tài phú, cố gắng kiếm tiền, không phải vì loại cảm giác này sao?

[Đinh, kiểm tra thấy tâm tình túc chủ đã thay đổi, phát động nhiệm vụ giới hạn thời gian.]

[Nhiệm vụ giới hạn thời gian ‘Niềm vui tiêu xài’ đã mở, mời tự kiểm tra.]

Đường Tụng liền mở cột nhiệm vụ ra xem.

“Nội dung nhiệm vụ: Trong 24 giờ, dẫn theo người khác phá tiêu xài.”

“Ban thưởng: Dựa theo trình độ vui vẻ và bất ngờ của đối phương, nhận được ban thưởng gấp bội.”

“Chú 1: Có thể là nhiều khác phái khác nhau.”

“Chú 2: Chỉ có thể tiêu xài bằng số dư, không cho phép vay mượn, ăn cắp, ăn cướp... để thu hoạch tiền mặt.”

Cuối cùng cũng có thêm một cái nhiệm vụ giới hạn thời gian, hơn nữa phần thưởng còn rất ngon.

Nhìn số dư của mình.

70.900 NDT, hơn 70 ngàn, cũng không tính là ít.

Nếu như may mắn, hệ thống trả lại gấp đôi, vậy chính là 140.000 rồi.

Đối với Đường Tụng đã có xe sang nhà đẹp mà nói, dù vẫn rất vui vẻ, nhưng đã không thể làm hân thất thố.

Thuận theo tự nhiên là được, dù sao hấn cũng có hẹn trong thời gian này, có thể thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ luôn.

Hi vọng sẽ có thêm nhiều nhiệm vụ như này.

Trung Thu về nhà một chuyến, dẫn cha mẹ đi làm kiểm tra sức khỏe.

Bệnh nên chữa thì phải chữa.

Tốt nhất là mua cho cha mẹ một căn nhà khác.

Mở wechat ra xem một chút.

Đã có không ít tin nhắn mới.

Đồng Ngọc Ngôn: “Đừng quên tối nay, đếm ngược 4 tiếng.”

Trình Nhạc Nhạc: “Lúc nào đến tập luyện nha? Hôm nay không đến sao?”

Đường Tụng mỉm cười, trả lời từng người một.

“Hẹn với hoa khô, nhất định sẽ đến đúng giờ.”

“Khoảng 5 giờ chiều sẽ đến, có phải em nhớ tôi rồi không?”

Gửi tin xong, lại nhìn phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt.

Mở máy ảnh ra, chụp cửa sổ sát đất 270 độ của mình, chia sẻ đến vòng bạn bè.(tựa như trang chủ của zalo)

Đường Tụng rất ít khi up gì lên vòng bạn bè, nhiều nhất là chia sẻ các hoạt động gì đó, dù sao trước kia hấn cũng không có gì đáng giá chia sẻ.

Không thiếu bạn học cũ còn tưởng là bị hấn blog.

Đồng Ngọc Ngôn đã trả lời: “7 giờ tối, không gặp không về.”

Trình Nhạc Nhạc vẫn không trả lời, không biết có phải là đang xấu hổ hay không.

Vài âm thanh nhắc nhở vang lên, đã có thêm mấy like và vài bình luận.

Đường Tụng mở ra xem, đều là những nữ streamer kia.

“Cửa sổ thật xinh đẹp, ca ca, đây là nhà anh à? Rộng rãi quá!”

“Đại ca, lâu rồi không thấy anh vào phòng em chơi.”

“Tháng Tư ca ca, đây là nơi nào nha?”

Không để ý đến các nàng, Đường Tụng tiếp tục thưởng thức căn nhà của mình, thỉnh thoảng lại chụp vài tấm ảnh, vô cùng thoải mái.

...

Yến Giang Biệt Viện cách nơi ở cũ của hắn khoảng 12 km.

Lái xe thì mất khoảng 20 phút.

Trở lại chung cư, cầm vài món quần áo để thay, rồi xuất phát đến phòng tập.

Trình Nhạc Nhạc vốn có hơi mất tập trung, vừa nhìn thấy Đường Tụng liền vui vẻ.

Nàng trực tiếp kéo hắn đến khu nghỉ ngơi, chần chờ một chút rồi đổ mặt đưa một hộp quà qua.

“Đây là quà đáp lễ, không phải thứ gì đáng tiền, hi vọng anh không để ý.”

Đường Tụng nhìn Trình Nhạc Nhạc đã thay giày mới, vừa nhận quà vừa cười nói: “Cảm ơn Nhạc Nhạc, vậy tôi nhận.”

“Anh có muốn mở ra xem không, cũng không biết anh có thích hay không?” Trình Nhạc Nhạc có chút thấp thỏm, bộ

ngực đầy đặn nâng lên hạ xuống, thân thể cũng hơi rướn về phía trước.

Đường Tụng quan sát hộp quà này. to khoảng bàn tay, phía trên còn có nơ con bướm.

Mở ra, bên trong là một chiếc ví da màu đen.

Còn là thương hiệu lớn, bảy con sói. (một nhãn hiệu của TQ)

Hắn là mua trong trung tâm thương mại, hơn 100 đồng.

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu, ngại ngùng nói: “Tôi thấy hình như anh không có ví tiền, cho nên tặng anh một cái. Bây giờ tôi cũng mới công tác, còn chưa có tiền dành dụm, tạm thời chỉ có thể mua loại này.”

“Tôi rất thích, đây là lần đầu tiên tôi nhận được ví tiền do con gái tặng.” Đường Tụng yêu thích không buông tay.

Trình Nhạc Nhạc mặt mũi đỏ ửng, nhìn cực kỳ đáng yêu, đáng người hoàn mỹ lại khiến người ta động tâm.

Đường Tụng nhìn một chút, cảm thấy mũi ngứa ngứa, tiểu huynh đệ cũng hơi rục rịch.

“Vậy anh đi thay quần áo đi, chúng ta bắt đầu tập.” Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc lùi về sau một chút, vội vàng nói ra.

Chương 69: Đồng Ngọc Ngôn chuẩn bị cho chiến đấu

Đồng Ngọc Ngôn đã rời giường từ sáng sớm, tắm rửa thơm tho ngào ngạt rồi lại đắp mặt nạ dưỡng da.

Lề mề rất lâu, cuối cùng hơi xấu hổ mà lấy ra một bộ đồ lót có ren, bởi vì chúng hơi gợi cảm, nên nàng vẫn ngại không dám mặc.

Đặc biệt là mùa hè, bởi vì quần khá mỏng, nên luôn có cảm giác kỳ lạ.

Mặc thử một chút, vẫn khá vừa người, nhưng không thoải mái bằng những bộ đồ lót mềm mại kia.

Có điều, hôm nay là ngày đặc biệt, đáng giá nhẫn nại.

Về phần mặc quần áo gì, nàng do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không thể quyết định chắc chắn.

Có lòng tìm bạn tốt Từ Tình để tham khảo một hai, nhưng chẳng may bị Từ Tình nhận ra thì sẽ rất xấu hổ.

Nghĩ đến ánh mắt như có như không có Đường Tụng liếc nhìn về phía hông eo của mình lần trước.

Nàng khẽ rần rã, liền mặc một cái quần màu đen bút chì, trên mặc một cái áo sơ mi ngắn bó sát màu nâu, giày thể thao màu trắng.

Đề lộ ra bờ eo gợi cảm lại trắng như tuyết, bờ hông căng tròn.

Nhìn qua vừa quyến rũ vừa tràn đầy sức sống thanh xuân.

Soi gương rất lâu, lại cảm thấy phía trên quá mát mẻ, dù sao lát nữa còn phải đi làm trước.

Lo lắng đến ánh mắt của đồng nghiệp, đặc biệt là đám đàn ông háo sắc kia, nàng vẫn chọn một cái áo khoác sơ mi trắng.

Cùng làm thì tan việc lại cởi ra.

Nhìn thời gian, đã là 7 rưỡi sáng.

Vui vẻ xuống nhà mua hai phần ăn sáng, trở lại phòng.

“A, Ngọc Ngôn, hôm nay cậu chăm chỉ như vậy?”

Từ Tính mặc đồ ngủ, dáng vẻ như chưa tỉnh ngủ.

Vừa nghe thấy tiếng mở cửa, nên mới đi ra khỏi phòng.

Từ Tình và Đồng Ngọc Ngôn thuê chung một căn nhà, có hai phòng ngủ, nhà tầng năm, không có thang máy, tiền thuê 1200 một tháng.

Bởi vì lên xuống không tiện, nên bình thường Đồng Ngọc Ngôn tương đối lười biếng, sẽ không chủ động gánh trách nhiệm đi mua bữa sáng.

Tiểu khu này đã xây được 20 năm, thuộc về chung cư đời đầu.

Ưu điểm là hoàn cảnh tốt, xanh hóa cũng không tệ, nhịp độ sinh hoạt khá nhàn hạ.

Khuyết điểm là nhà cửa cầu thang tương đối cũ kỹ, nhìn qua không có mỹ quan.

Nhưng vị trí lại rất tốt, nằm gần bến xe buýt và tàu điện ngầm, còn có chợ nông sản và siêu thị cỡ lớn.

Đối với hai người trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp, cũng xem như rất khá.

“Lúc trước thường suy nhờ cậu mua, nghĩ cũng ngại. Cho nên hôm nay bồi thường cho cậu, không cần cảm ơn, hì hì.”
Đồng Ngọc Ngôn hoạt bát trả lời.

Từ Tình ngẩn ngơ, cơn buồn ngủ biến mất hơn nửa, quan sát đối phương thật kỹ.

Mặt đầy kỳ quái: “Cậu có gì đó rất không đúng, thành thật khai báo, hôm nay có chuyện gì? Mặc gọi cảm như vậy? Hơn nữa còn đeo lens.”

Đồng Ngọc Ngôn nhún vai, tỏ vẻ vô tội: “Làm gì có chuyện gì, cậu đừng nghĩ vớ vẩn! Biết thế đã không mua bữa sáng cho cậu rồi!”

Từ Tình rất hiểu bạn thân của mình, trực tiếp chọc thủng lời nói dối của đối phương: “Cậu rất không bình thường, nhìn cái miệng sắp ngoác đến tận mang tai kia, thành thật khai báo, có phải là hẹn hò với soái ca nào không?”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng đổi chủ đề: “Ăn sáng đi, không thì nguội mất. Hôm nay cố tình mua toàn thứ cậu thích ăn đây.”

“Khá lắm, lại tốt như vậy? Chắc chắn là có chuyện rồi, để mình kiểm tra điện thoại của cậu nào.” Từ Tình lập tức xác định, đối phương nhất định là có chuyện giấu mình.

Đồng Ngọc Ngôn vô thức bịt miệng túi xách: “Từ Tình, mình cho cậu biết, đừng quá đáng nha, đến bao giờ mới sửa cái bệnh nhìn trộm điện thoại của người khác hả? Còn nữa, mình vừa đổi mặt khẩu rồi, cậu cướp cũng vô dụng.”

Từ Tình cười hì hì: “Cậu không nói mình cũng biết, có phải soái ca hôm đi họp lớp không? Hôm nay chuẩn bị đi hiến thân à?”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức đỏ bừng cả mặt: “Từ Tình! Nói bậy gì đó!”

“Ha ha, đoán đúng rồi, vậy để mình bày mưu tính kế giúp cậu, đảm bảo bắt được đối phương.” Từ Tình vỗ vỗ bộ ngực hơi bằng phẳng của mình.

“Cút qua một bên đi, cậu còn chưa hẹn hò bao giờ, lại còn dám bày mưu tính kế?” Đồng Ngọc Ngôn rất hiểu bạn thân của mình, một bụng toàn ý xấu.

“Vậy anh chàng kia học ngành nào trong trường chúng ta vậy? Cậu nói cho mình biết đi mà, van xin mà.” Từ Tình kéo cánh tay của Đồng Ngọc Ngôn, dùng đưa qua lại.

Đồng Ngọc Ngôn cười thần bí: “Chờ mình bắt được nam thần thì sẽ nói cho cậu biết.”

Từ Tình chợt cảm thấy tẻ nhạt vô vị: “Quên đi, hẹp hòi.”

Đồng Ngọc Ngôn liếc nhìn nàng một cái, liền biết Từ Tình muốn làm loạn đây.

Ăn sáng xong.

Đồng Ngọc Ngôn lại trang điểm lại, sau đó mới hài lòng đi làm.

Tiền lương và đãi ngộ của nàng bây giờ đã cao hơn rất nhiều, cho nên đều gọi xe đi làm.

Tám rưỡi, Đồng Ngọc Ngôn đến công ty đúng giờ.

Giờ làm việc của Hoa Vũ là 9 giờ sáng đến 6 rưỡi tối.

Trưa nghỉ nửa tiếng, thời gian làm việc thực tế là 8 tiếng.

Bình thường cũng có tiền làm thêm giờ, tiền ăn, cuối tuần cũng có team building.

Xem như là công ty chính quy hiếm thấy ở Yên Thành, tất cả những thứ này đều nhờ sự giúp đỡ của ông chủ Trương Hoa Vũ, hẳn là dân 8x, đi du học về, hàng năm hay đi công tác nước ngoài, cho nên đãi ngộ của nhân viên tương đối khá.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho Đồng Ngọc Ngôn dù bị quấy rầy cũng không muốn rời khỏi công ty.

“Chào buổi sáng, Ngọc Ngôn hôm nay thật xinh đẹp nha!”

“Chào buổi sáng, trưởng phòng Đồng.”

“Chào buổi sáng...”

Rất nhiều đồng nghiệp chào hỏi nàng.

Đồng Ngọc Ngôn cũng mỉm cười đáp lại.

Đồng Ngọc Ngôn bình thường mặc tương đối kín đáo, quần áo thường rộng thùng thình.

Hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy, làm cho rất nhiều đồng nghiệp trở mắt.

Tất cả mọi người đều nhiệt tình và khách khí với nàng, còn mang theo một tia nhìn nọt không dễ phát hiện.

Có câu nói rất hay: Khi bạn đủ ưu tú, tất cả người bên cạnh đều là người tốt.

Khi Đồng Ngọc Ngôn mới vào làm, cũng trải qua không ít khó khăn.

Bởi vì dung mạo xinh đẹp, thường xuyên bị các nữ đồng nghiệp ở bộ phận khác gạt bỏ.

Đặc biệt là những nhân viên lâu năm của công ty, bọn họ sẽ cố tình giao cho nàng vài nhiệm vụ cực khó, thỉnh thoảng còn nhân cơ hội lăng mạ.

Mà hôm nay, tất cả đã khác xưa.

Lãnh đạo cũng đang có ý bồi dưỡng năng lực quản lý của nàng.

Đây là chuyện mà nàng chưa từng dám nghĩ đến, cũng khiến cho nàng trở nên tự tin hơn, mấy ngày nay đều tươi cười

rạng rỡ.

“Hôm nay thời gian trôi qua thật chậm.”

Trong quá trình làm việc, Đồng Ngọc Ngôn thường xuyên nhìn đồng hồ.”

Giữa trưa, mấy đồng nghiệp còn hẹn nàng đi ăn cơm.

Đồng Ngọc Ngôn cười từ chối.

Tự chạy đến Starbucks mua một ly cà phê.

Nàng nhất định phải bảo trì trạng thái tốt nhất cho buổi tối ngày hôm nay.

Chẳng may trưa ăn quá nhiều, khiến eo to lên thì sao bây giờ?

Cũng may là sáng nay nàng ăn nhiều hơn một chút, bây giờ cũng không quá đói.

Buổi chiều, thời gian trôi qua còn chậm hơn.

Bởi vì không nhận được tin từ Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Đường Tụng không quên chứ?

Đường Tụng đang ở cùng ai?

Không được, nhất định phải nhắc nhở một câu.

Liền lấy điện thoại ra, gửi wechat cho Đường Tụng.

Gửi qua, vẫn không thấy đối phương trả lời.

Tâm lý Đồng Ngọc Ngôn bất ổn, không biết làm thế nào cho phải.

Trong thời gian chờ đợi nóng nảy, rốt cuộc cũng nhận được lời khẳng định của đối phương.

Lúc này nàng mới yên tâm.

Bắt đầu trang điểm lại.

Sáu rưỡi, Đồng Ngọc Ngôn vội vàng cầm túi xách lên, xuất phát đi tới nhà hàng Tinh Không.

Chương 70: Nhà hàng Tinh Không

Nhà hàng Tinh Không nằm ở trung tâm thành phố, sát với trung tâm Vạn Đạt, nằm trên đỉnh một khách sạn bảy tầng.

Khác với Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn đi học ở Yên Thành mấy năm, nàng cũng thường xuyên đi dạo chơi khắp nơi, checkin đủ loại phong cảnh xinh đẹp.

Có thể nói là rõ Yên Thành như lòng bàn tay, tự nhiên hiểu đây là một nơi hẹn hò rất lãng mạn.

Đêm đầu thu, nhiệt độ khoảng 26 độ.

Ngồi trên ghế bện từ dây leo, gió lạnh hiu hiu, khiến cho tâm thần thanh thản.

Trên sân thượng, mỗi một bàn đều có một cái ô trong suốt, phía trên là một vòng đèn led.

Khách hàng có thể dựa theo sở thích của mình để điều chỉnh màu sắc và độ sáng.

Rất nhiều hoa cỏ xanh tươi, khiến cho khách hàng tiến vào quên mất mệt mỏi của công việc.

Phía trước là tầm mắt cực rộng rãi, toàn bộ Yên Thành biến thành một vườn cây khổng lồ.

Ngồi trên sân thượng, đưa mắt nhìn về phương xa, đèn thành phố giao thoa với vườn cây, có một loại cảm giác lãng mạn mà mộng ảo.

Đây là phong cảnh nổi tiếng trứ danh ở Yên Thành, chỉ cần thời tiết không tệ, thì rất khó đặt được chỗ.

Chưa đến 7 giờ, nhà hàng đã đầy người.

Đồng Ngọc Ngôn đã đặt chỗ từ mấy ngày trước.

Đương nhiên, giá cả ở đây cũng rất đắt, ít nhất thì cũng không thể hưởng thụ mỗi ngày.

Bởi vì toàn bộ sân thượng chỉ có hơn 20 cái bàn, cho nên mỗi một bàn có giới hạn thấp nhất là 300, lại không cho phép mang đồ ăn đồ uống vào.

Đồng Ngọc Ngôn đã đặt trước một combo, tổng cộng 328 NDT.

Nàng chỉ xa xỉ như vậy có một lần, đó là lần vừa tốt nghiệp, đi chúc mừng với Từ Tình, còn vì thế mà nhức nhối rất lâu.

Không gian lãng mạn ở đây quả thực là làm cho nàng yêu thích đến cực điểm.

Nhưng bởi vì mới đi làm, thu nhập không ổn định, nên vẫn không có cơ hội quay lại.

Lần này nhân cơ hội hẹn với Đường Tụng, tranh thủ trải nghiệm một lần nữa.

Lấy điện thoại ra, bắt đầu selfie.

Nhìn cô gái xinh đẹp và hoàn cảnh hoàn mỹ nhất trong ảnh.

Tất cả tựa như đang biểu thị, tiếp đó sẽ là một kỷ ức sinh đẹp và khó quên.

...

Đường Tụng hoàn thành nhiệm vụ xong, liền tắm rửa thay quần áo, hần mặc một bộ quần áo mới mua từ trên mạng.

Đi ra chào Trình Nhạc Nhạc một câu, rồi trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng của Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc há miệng, nhưng không dám mở miệng giữ lại.

Thật ra nàng rất muốn đi ăn tối với Đường Tụng, thậm chí đã nghĩ kỹ là ăn ở đâu rồi.

Tuy nhiên, dù sao cũng mới quen hai ngày, chủ động mở miệng thì hơi xấu hổ.

Nàng vốn mong chờ đối phương mở miệng trước, không ngờ...

Trình Nhạc Nhạc đột nhiên thấy lo được lo mất.

Nàng không hiểu Đường Tụng thấy mình thế nào.

Dù sao mình cũng không học đại học, chẳng may không có tiếng nói chung thì sao?

Đường Tụng tặng giày cho mình, chắc hẳn cũng có thiện cảm với mình nhỉ?

Trình Nhạc Nhạc chỉ có thể tự an ủi bản thân.

Đường Tụng lái xe đến chỗ hẹn.

Dừng xe xong liền đi thang máy lên sân thượng.

Vừa tiến vào nhà hàng, gió đêm thổi qua, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Giẫm lên thảm, đảo mắt nhìn qua, liền phát hiện bóng dáng xinh đẹp trong đám người.

Đường Tụng trực tiếp ngồi xuống đối diện Đồng Ngọc Ngôn, không nhìn được mà tán dương: “Hôm nay thật xinh đẹp.”

Ngồi ở đối diện, càng có thể cảm nhận được sức hút kinh người của nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp hàm xuân, xương quai xanh trong suốt óng ánh, dưới ngọn đèn lại càng gợi cảm hơn.

Cái cổ thon dài, xinh đẹp tựa như thiên nga.

Trên cổ là một sợi dây chuyền màu bạc, mặt là một ngôi sao long lanh.

Rái tai được điểm xuyết bởi hai ngôi sao sáng ngời.

Cánh tay trắng nõn, tinh tế mà giàu mỹ cảm.

Đồng Ngọc Ngôn chú tâm ăn mặc rất lâu, lúc này đang tản ra sức hút kinh người.

Tiểu tử chưa ráo máu đầu như Đường Tụng nào chịu nổi?

Đồng Ngọc Ngôn cười ngọt ngào: “Đường Tụng, cậu đến rồi, mình đang định gọi điện cho cậu đây.”

Đường Tụng nhìn đồng hồ, 7 giờ kém 5.

“Xin lỗi, để đại mỹ nữ chờ lâu rồi!”

“Không sao.” Đồng Ngọc Ngôn đảo đôi mắt xinh đẹp, nhìn gương mặt anh tuấn của Đường Tụng, cười khanh khách nói: “Mình biết người như cậu rất bận, thật ra cậu có thể đến, mình đã rất vui vẻ rồi.”

Đường Tụng xấu hổ ho khan một tiếng, hắn chỉ đơn giản là muốn ở cạnh Trình Nhạc Nhạc lâu hơn một chút thôi, cho nên mới trì hoãn đến giờ.

Đồng hoa khôi thật là khéo léo hiểu lòng người.

Đồng Ngọc Ngôn vẫy tay gọi phục vụ: “Xin chào, có thể bắt đầu lên đồ ăn rồi.”

“Vâng, xin hỏi hai vị có kiêng thứ gì không?” Nhân viên là một anh chàng khá đẹp trai, thái độ rất ôn hòa.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn về phía Đường Tụng: “Có kiêng gì không?”

Đường Tụng lắc đầu: “Không có.”

“Mình thấy cậu có vẻ thích ăn sườn, cho nên đã chọn vài món, không biết có hợp khẩu vị cậu hay không.”

“Đúng rồi, cần gọi rượu không? Mình chỉ chọn đồ uống, nếu cậu thích thì rượu vang hay bia đều được.”

Đồng Ngọc Ngôn bây giờ rất giống một cô vợ nhỏ, dáng vẻ như nghe Đường Tụng hết.

Nhân viên đứng bên cạnh ăn đầy ‘com chó’, không nhin được mà sinh lòng ghen tị.

Người này ngoại trừ đẹp trai một chút, thì không thấy có gì hơn người.

Cũng không đeo đồng hồ nổi tiếng, mặc quần áo rất bình thường, sao lại kiếm được một cô bạn gái tốt như vậy chứ.

Thật sự là may mắn, mình cũng không kém nha! Làm sao không gặp được người như vậy chứ?

“Cảm ơn Ngọc Ngôn, chúng ta không uống rượu, hôm nay lái xe!” Đường Tụng cười nói.

“Vậy cứ như cũ đi.” Đồng Ngọc Ngôn nói với nhân viên một câu, sau đó lại chuyển mắt về phía Đường Tụng: “Lát nữa lái xe đưa mình về nhà nha? Như vậy mình đỡ mất phí gọi xe.”

“Đó là vinh hạnh của mình.” Đồng hoa khôi nhiệt tình và chủ động như vậy, khiến cho Đường Tụng được yêu mà sợ.

“Đúng rồi, cuối cùng này mình rảnh rồi, chúng ta đi ra ngoài chơi đi? Nghe nói phong cảnh bên khu mới khai phát rất không tệ.”

“Được!” Đường Tụng đột nhiên có cảm giác không chân thật.

Đồng hoa khôi cao cao tại thượng, tâm cao khí ngạo ở đại học, lại dễ nói chuyện như vậy từ bao giờ?

Chẳng lẽ là thêm thân thể của mình?

Vậy thì quá tốt!

“Đúng rồi, người lãnh đạo kia còn quấy rầy cậu không? Cần giúp đỡ thì có thể nói với mình.”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng khoát tay: “Không cần, chuyện này còn phải cảm ơn cậu đấy, nếu không có cậu thì mình đã thất nghiệp rồi.”

“Có quan hệ bên Lý tổng, các lãnh đạo của công ty đều rất tốt với mình, còn thăng chức tăng lương cho mình nữa.”

“Vị lãnh đạo từng dây dưa với mình còn xin nghỉ một tuần vì sợ gặp phải mình nữa.”

“Để tỏ lòng cảm ơn, bữa này mình nhất định phải mời.”

Đường Tụng nghĩ đến nhiệm vụ tiêu xài của mình, liền nói: “Vậy không được, nhất định phải để mình mời, nếu cậu rảnh rồi, chúng ăn xong liền đi dạo phố, bây giờ mình cũng không có quần áo để mặc đây.”

Đồng Ngọc Ngôn hơi sững sốt, có chút không dám tin vào tai của mình.

Còn có chuyện tốt như vậy?

Nam thần chủ động mời?

Cái này gọi là hai bên lao vào sao?

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng gật đầu: “Đương nhiên không thành vấn đề, năm nay mình cũng chưa mua quần áo mùa thu, chúng ta cùng đi dạo một vòng.”

Nội tâm thì đang lên tiếng ‘xin lỗi’ bạn thân Từ Tình của mình.

Dù sao hai ngày trước cũng đã đồng ý đi mua quần áo với nàng.

Bây giờ có nam thân đi cùng, tất cả đều phải đứng sang một bên.

Chương 71: Độc tấu đàn violin

Khi hai người nhỏ giọng trò chuyện, đồ ăn đã được mang lên.

Đồng Ngọc Ngôn lập tức hóa thân thành ăn hàng, một bên gấp thức ăn cho Đường Tụng, một bên phấn khởi giới thiệu.

“Sườn heo này...”

“Phần salad này...”

“Cái này...”

Đường Tụng còn là lần đầu tiên được mỹ nữ chủ động gấp đồ ăn cho, vừa nhìn mỹ nữ, vừa ăn đồ ăn, quả thực là tuyệt.

...

Hôm nay lại là ngày Bạch Hiểu Manh đi xem mắt, hết cách rồi, dì nhỏ của nàng thật sự là rất biết gây sự.

Cứ như nhìn thấy nàng độc thân thì không thoải mái vậy, ngày nào cũng giục nàng đi xem mắt.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Sau khi tốt nghiệp, Bạch Hiểu Manh liền ở nhà dì nhỏ tại Yên Thành.

Dì nhỏ Tạ Vũ Đồng, năm nay đã 32, thu nhập rất không tệ, tự mua nhà, nhưng đến giờ vẫn chưa lập gia đình.

Rõ ràng là chủ nghĩa không kết hôn điển hình, nhưng lại liên tục khuyên nàng kết hôn sớm.

Tựa như muốn thông qua giới thiệu đối tượng cho Bạch Hiểu Manh, để làm cho bà đỡ tức giận.

Theo dì nhỏ nói: Lúc trẻ không gặp được người thích hợp, đến lúc hoa tàn bại liễu thì không thích nữa.

Từ chuyện Trương Dược lần trước, dì nhỏ tựa như muốn bù đắp tổn thương cho nàng, nên lại bắt đầu chuẩn bị.

Bạch Hiểu Manh tuy không quá tình nguyện, cảm thấy mình vẫn còn thời gian, nhưng không chịu được dì nhỏ lải nhải bên tai, không thể làm gì khác hơn là đi vào khuôn khổ.

Dì nhỏ của nàng cũng làm kinh doanh, quan hệ rất rộng, chẳng mấy chốc đã tìm được đối tượng khác.

Lần này là công tử nhà giàu thật, có nhà có xe có tiền tiết kiệm, nghe nói còn là xe sang nhà đẹp.

Trong nhà kinh doanh chuỗi nhà hàng tây, có bốn chi nhánh tại Yến Thành.

Nghe nói tài sản vượt qua chục triệu, ở biệt thự riêng, bản thân cũng kinh doanh một nhà hàng.

Điều kiện đúng là rất tốt, người cũng trẻ tuổi đẹp trai.

Ít nhất thì cũng là bạn đồng lứa ưu tú nhất mà Bạch Hiểu Manh từng gặp.

7 giờ tối, nàng đang làm thêm giờ, một số điện thoại lạ gọi đến.

“Alo, Hiểu Manh, tôi là Tiền Lâm Phong, dì Tà bảo tôi đến đón em, tôi đã ở dưới lầu, em xuống chưa?” Một giọng nam truyền ra, giọng khá dễ nghe.

Dù sao cũng là người quen của dì, Bạch Hiểu Manh cũng tỏ vẻ khách khí: “Được, chờ một lát, tôi xuống ngay đây.”

Cúp máy, lập tức gửi tin cho dì nhỏ: “Quý bà, bà có biết nói nơi làm việc của người ta cho người khác là một chuyện rất không lễ phép không?”

Gửi xong, Bạch Hiểu Manh liền cũng bốt giận, liền cầm túi đi xuống.

Dưới tòa nhà Kim Lâm, một chiếc Mercedes yên tĩnh đỗ ở đó.

Bên cạnh xe là một thanh niên khá đẹp trai.

Soái ca cộng với Mercedes hơn 600.000, quả thực là rất có lực sát thương với thành phần trí thức độc thân.

Thỉnh thoảng lại có vài cô gái chạy ra xem, cũng có một hai người chạy đến tán tỉnh và xin wechat.

Nhưng đều không thành công, rõ ràng là người ta đang chờ người.

Rất nhanh, Bạch Hiểu Manh mặc váy đầm màu lam đã bước đến.

Tiền Lâm Phong lập tức đứng thẳng, âm thầm thán phục một câu, thật đẹp.

Trên người Bạch Hiểu Manh luôn tỏa ra một loại sức hút gợi cảm mê hoặc.

Chiều cao 175cm, hợp với váy đầm và giày cao gót, khí chất tuyệt vời.

“Hiểu Manh.” Tiền Lâm Phong cười chào, lại vội vàng đi vòng qua mở cửa xe: “Tôi đã đặt vị trí tốt nhất ở nhà hàng Tinh Không rồi, chúng ta đi qua là được.”

Bạch Hiểu Manh tự nhiên biết nhà hàng Tinh Không này, nghe vậy thì vui vẻ nói: “Oa, tôi vẫn luôn muốn đến nhà hàng này một lần, cảm ơn nha.”

Nhìn thấy cảnh này, các cô gái chung quanh đều thở dài, một cô gái xinh đẹp như vậy, bọn họ không có cơ hội rồi.

Ngồi sao xe, một mùi hoa hồng nồng đậm phả vào mặt.

“Hiếu Mạnh, tặng em.” Tiền Lâm Phong lập tức hiến hoa.

Bạch Hiếu Mạnh không tiện từ chối, đưa tay nhận hoa, nhẹ nhàng ngửi một cái, cười nói: “Cảm ơn.”

Nhìn thấy đôi tượng hên hò là người đẹp rung động lòng người, Tiền Lâm Phong nhin không được mà nhếch miệng cười.

Tuy rằng đã hên hò với rất nhiều cô nàng, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải cô nàng xinh đẹp gợi cảm như Bạch Hiếu Mạnh.

Hắn còn chuẩn bị một chiếc dây chuyền bạch kim, nếu hôm nay trò chuyện vui vẻ, sẽ thuận thế xác định quan hệ luôn.

Thân là công tử nhà giàu đẹp trai, nhiều năm như vậy chưa từng thất bại.

...

Nhà hàng Tinh Không, gió thu thổi qua, Đường Tụng và Đồng Ngọc Ngôn trò chuyện rất vui vẻ.

Đường Tụng rõ ràng là đã ôn bài, luôn chủ động tìm đủ loại đề tài.

Ví dụ như: Thích loại phim gì, có ấn tượng tốt với bạn học nào, thích trò chơi gì, vân vân...

Còn có thể chủ động nói quá khứ từ bé đến lớn của mình.

Giữa hai người tựa như có nhiều chuyện nói mãi không hết.

Đương nhiên, tất cả đều là công lao của Đồng Ngọc Ngôn, loại miệng còn hôi sữa như Đường Tụng nào có nhiều mưu

mẹo như vậy.

Đúng lúc này, chủ nhà hàng đột nhiên mở miệng: “Chư vị khách quý, chúc mọi người buổi tối tối lành, tối nay chúng tôi mời Lâm Nguyên lão sư từ học viện âm nhạc đến trình diễn một bản piano và violon cho mọi người, mong mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.”

Tiếng vỗ tay vang lên, hai mắt Đồng Ngọc Ngôn cũng sáng lên, rất vui vẻ nói: “Oa, không ngờ còn có biểu diễn, chúng ta may mắn thật, nhà hàng này thường xuyên mời nhân sĩ chuyên nghiệp đấy, chứ không phải học sinh đi làm thêm đâu.”

Đường Tụng gật đầu, cũng thấy hơi mong chờ.

Rất nhanh, một nam tử hơn 30 ngồi xuống bên chiếc piano.

“Một bài Ánh Trăng tặng mọi người, chúc mọi người trải qua một buổi tối vui vẻ với người yêu quý của mình.”

Hai mắt Đồng Ngọc Ngôn sáng long lanh, nhìn thẳng vào Đường Tụng ở đối diện, tựa như đang chờ đối phương nói gì đó.

Mà Đường Tụng lại nhìn về phía người đang ôm chiếc đàn violin ở bên cạnh.

Nội tâm không nhịn được mà có một suy nghĩ to gan.

Dựa theo nhiệm vụ tiêu xài miêu tả, đối tượng khác giới càng vui vẻ, càng bất ngờ thì bội số hoàn trả sẽ càng cao.

Vậy chẳng phải mình có thể độc tấu một bản violin cho Đồng Ngọc Ngôn, để nàng có một niềm vui bất ngờ sao?

Sau đó mới đi tiêu xài, như vậy có thể nhận được bội số hoàn trả cực lớn?

Nghĩ đến đây, Đường Tụng lại ngồi không yên, điều này có nghĩa hoàn trả gấp đôi sẽ biến thành gấp 4, gấp 5 lần.

“Ngọc Ngôn, cậu rất thích âm nhạc đúng không, vậy cậu thích bài nào?” Đường Tụng hỏi dò.

Đồng Ngọc Ngôn suy nghĩ một chút, cười nói: “Thích nhất là bài hát trong tiệc tối tốt nghiệp, không biết cậu còn nhớ không?”

“Lúc đó... hình như mình đi vệ sinh, nên không nhớ lắm.” Đường Tụng cười xấu hổ.

Đồng Ngọc Ngôn cũng không giận: “Vậy nếu có cơ hội, mình sẽ hát cho cậu nghe, một mình cậu, được không?”

“Vậy rốt cuộc là bài nào?”

“Chính là ‘Gió nổi lên’.”

“Mình muốn tặng cậu một món quà.” Đường Tụng tỏ vẻ thần bí.

Đồng Ngọc Ngôn vui vẻ: “Một món quà? Thật sao?”

Chương 72: Ánh trắng, giai nhân, gió nổi lên

Bãi đỗ xe nhà hàng Tinh Không, chiếc Mercedes màu trắng chậm rãi tiến vào.

Tiền Lâm Phong vừa lái vừa trò chuyện với Bạch Hiểu Manh.

Dáng vẻ rất tiêu sái ung dung, khuôn mặt đẹp trai vẫn luôn treo nụ cười yếu ớt.

Sau khi dừng xe, hai người xuống xe.

Bạch Hiểu Manh nhìn chiếc xe màu đen tuyền bên cạnh, nói: “Oa, chiếc xe này đẹp quá, hình như là Porsche đúng không?”

Bạch Hiểu Manh cũng không hiểu xe hơi cho lắm, chỉ biết mấy logo thường gặp, loại xe và giá cả thì không biết gì cả.

Tiền Lâm Phong đứng trước xe, khoanh tay nói: “Không sai, đây là Porsche Panamera, nhìn trục bánh xe thì giống như là bản cao cấp nhất.”

“Giá sàn phải hơn 3 triệu, rất hiếm thấy, toàn quốc cũng không có mấy chiếc.”

“Không ngờ một thành phố hạng 2 như Yên Thành lại có một chiếc, nghe nói phải đặt trước tám chín tháng mới có xe.”

Tiền Lâm Phong hiểu như vậy, là bởi vì hắn cũng coi dòng Panamera làm mục tiêu khi mua chiếc Mercedes này.

Nhưng cân nhắc đến bản rẻ nhất cũng phải 1.2 triệu, hắn tạm thời không bỏ được nhiều tiền như vậy, còn cần phải đi

vay thêm.

Cuối cùng do dự mãi, vẫn lựa chọn Mercedes CLS.

Dù không bằng chiếc Panamera này, nhưng đi ra ngoài cũng rất tốt, chắc chắn là nổi bật trong đám bạn cùng lứa.

Trên mặt Bạch Hiểu Manh lộ ra vẻ hâm mộ: “Thật đẹp nha, nếu như tôi có một chiếc thì tốt rồi.”

Tiền Lâm Phong cười một tiếng: “Khi mua xe thì tôi cũng từng cân nhắc đến nó, nhưng tôi vẫn thích Mercedes hơn.”

“Người làm kinh doanh giống tôi, lái Panamera thì hơi trội.”

“Trái lại thì chiếc xe này rất hợp với Hiểu Manh em, về sau kết hôn có thể mua một chiếc.”

Bạch Hiểu Manh ngẩn người, nàng cũng hiểu ý của đối phương: “Quên đi thôi, người bình thường như tôi, cả đời cũng không mua nổi xe sang như vậy, sau này mua một chiếc xe bình thường thay đi bộ, không cần dãi gió dầm mưa thì đã vui vẻ rồi.”

Tiền Lâm Phong há miệng, còn muốn nói gì đó.

Bạch Hiểu Manh không thích thảo luận những đề tài này, trực tiếp ngắt lời: “Chúng ta vào thôi, nghe nói nhà hàng này rất tốt, rất đáng mong đợi nha.”

Sau khi vào nhà hàng, tiếng đàn piano du dương vang vọng toàn bộ sân thượng, kèm theo gió đêm hiu hiu, ý cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Loại phong cách này, đã đánh trúng nội tâm của những nữ trí thức đô thị.

Bạch Hiểu Manh vui vẻ nói: “Trời ạ, lại còn có cả biểu diễn nữa, trước kia tôi xem trên TikTok, nghe nói là rất khó

gặp may, may mắn quá.”

Tiền Lâm Phong lộ ra vẻ đắc ý: “Tôi đã cố tình nhờ bạn nghe ngóng thời gian biểu diễn từ chủ nhà hàng, cho nên mới chọn ngày hôm nay, nghe nói lát nữa còn có biểu diễn violon và ca hát, rất đáng chờ mong.”

“Thật sao? Quá tuyệt!” Bạch Hiểu Manh hưng phấn không thôi.

Tiền Lâm Phong đã đặt bàn đẹp nhất sân thượng.

Không chỉ ở gần sân khấu, mà còn có tầm nhìn tốt nhất.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người vào bàn.

Tiền Lâm Phong chớp mắt nhìn người biểu diễn piano trên sân khấu, vẻ mặt rất sùng bái.

Tiền Lâm Phong thấy vậy liền nói: “Hiểu Manh, em rất thích âm nhạc?”

Bạch Hiểu Manh gật đầu: “Khi còn bé có học đàn violin, nhưng bởi vì không có năng khiếu, nên không thể kiên trì tiếp, sau đó mới học vẽ tranh, đi lên con đường thiết kế này.”

Tiền Lâm Phong cười một tiếng: “Vậy lát nữa sẽ có niềm vui bất ngờ nha.”

“Bất ngờ gì?” Bạch Hiểu Manh nghi hoặc.

“Bí mật, lát nữa em sẽ biết.” Tiền Lâm Phong thần thần bí bí.

Thật ra Tiền Lâm Phong đã hẹn với ông chủ nhà hàng rồi, lát nữa hẳn sẽ được mời lên sân khấu, biểu diễn một ca khúc tặng Bạch Hiểu Manh.

Vì thế mà hắn còn tốn một khoản tài trợ, để vị Lâm Nguyên lão sư này đệm nhạc cho hắn.

Lúc trước hắn đã dùng chiêu này để tán tỉnh rất nhiều cô gái xinh đẹp và cao ngạo, hắn cũng từng tìm nhân sĩ chuyên nghiệp để học hát.

Nghĩ đến bài hát của mình, hát ánh trăng cho cô gái yêu quý dưới ánh trăng.

Cảnh tượng lãng mạn như vậy, ai chịu nổi chứ.

Nắm chắc phần thắng!

Cái này gọi là, không đánh trận chiến mà không có chuẩn bị!

Sờ hộp quà dây chuyền bạch kim trong tay, Tiền Lâm Phong nhìn về phía sân khấu với vẻ mong chờ.

Âm thanh du dương quanh quẩn trên sân thượng.

Khiến cho các khán thính giả đều vui sướng, tựa như ăn cơm cũng trở nên lãng mạn hơn.

Có rất nhiều khách lấy điện thoại ra chụp hình quay phim.

Cũng không ít người up lên các nền tảng xã hội.

Bạch Hiểu Manh cũng không ngoại lệ, nàng cũng lấy điện thoại ra, phấn khởi quay phim.

...

Trong một góc khác, Đồng Ngọc Ngôn cũng đang cầm điện thoại di động, tiếng ‘tách tách’ vang lên không ngừng.

Nàng đã up hai bài lên vòng bạn bè, hôm nay thật sự là rất vui.

Một đêm lãng mạn, âm nhạc rất hay, nam thần đẹp trai, khiến cho nàng say mê.

Sau khi tiếng đàn piano dừng lại, tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên.

Kèm theo tiếng ủng hộ của khán giả, Lâm Nguyên lão sư cúi đầu cảm ơn mọi người.

Đường Tụng nhân cơ hội này, trực tiếp đứng lên: “Ngọc Ngôn, cậu nhắm mắt lại đi, chờ lát nữa mình gửi tin nhắn thì mới được mở mắt, được không?”

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu một cái, trên mặt mang theo vẻ mong chờ, trong mắt như có ngôi sao đang nhảy nhót.

Đây là muốn tặng quà sao?

Không ngờ nam thần lại lãng mạn như vậy!

Đường Tụng đi về phía sân khấu, nhỏ giọng nói với chủ nhà hàng: “Xin chào, tôi muốn mượn sân khấu, chơi một bản violin tặng cho bạn gái, được chứ?”

Ông chủ ngân người, tình huống như vậy cũng không hiếm thấy, nhưng đại đa số đều là ca hát, rất hiếm thấy người muốn chơi đàn violon.

Liên cười một tiếng: “Có thể, đây là vinh hạnh của tiệm chúng tôi.”

Nói xong, ông chủ lên trao đổi với Lâm Nguyên lão sư một chút.

Đối phương cũng nở nụ cười vui lòng, rồi gật đầu một cái.

Đường Tụng thấy biểu cảm ôn hòa của đối phương, chợt có một ý nghĩ, muốn biểu diễn hoành tráng hơn, tốt nhất có phối thêm piano.

“Lâm Nguyên lão sư, chào ngài, tôi muốn chơi bài ‘Gió nổi lên’, ngài yên tâm, trình độ của tôi cũng là chuyên nghiệp. Ngài có thể đệm piano cho tôi sao? Tôi có thể trả tiền.”

Lâm Nguyên cười một tiếng, hòa nhã nói: “Không cần tiền, chúng ta hợp tác một bài.”

“Được, rất cảm ơn Lâm lão sư.” Đường Tụng nói xong liền cúi đầu cảm ơn đối phương.

Nhân viên công tác đưa đàn violin lên, Đường Tụng đưa tay nhận.

Vị nhân viên này chính là anh chàng đã phục vụ hai người bọn họ lúc trước.

Lúc này nhìn thấy một vị khách nam muốn chơi đàn tặng bạn gái, nội tâm lại càng chua xót vì vẫn FA.

Đường Tụng đưa tay vuốt ve chiếc đàn, cảm giác quen thuộc này làm cho hắn vui vẻ.

Thân là một người biểu diễn violin chuyên nghiệp, hắn đã không kịp chờ đợi, muốn trình diễn một bài rồi.

Cả ngày hôm nay hắn tiếp nhận quá cà phê, xe sang nhà đẹp.

Lại hẹn hò với hoa khôi trong một hoàn cảnh lãng mạn như vậy.

Tâm trạng đã phấn khởi đến cực điểm.

Hắn có rất nhiều cảm xúc, cũng có rất nhiều vui sướng, muốn kẻ lẽ, muốn biểu đạt.

Bây giờ chính là giờ phút thích hợp nhất.

Thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, người thích hợp, nhạc cụ cũng thích hợp.

Hắn đã hóa thân thành một người chơi violin chuyên nghiệp, không thiếu kỹ năng, cũng không thiếu cảm xúc.

Hắn sẽ dùng bài nhạc này, để phát tiết nổi hưng phấn trong lòng mình.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, gửi tin wechat cho Đồng Ngọc Ngôn: “Ngẩng đầu nhìn sân khấu, đó chính là quà tặng

cậu.”

Lúc này, ánh trăng sáng tỏ như tranh vẽ, hai mắt giai nhân rục rờ như sao, sân thượng bỗng nhiên có gió nổi lên.

Chương 73: Nhân vật chính

Đồng Ngọc Ngôn liếc nhìn điện thoại, rồi vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía sân khấu.

Nàng lập tức che miệng, nhưng vẫn phát ra một tiếng ‘A’.

Bởi vì quá kích động, nên nước mắt đã xuất hiện.

Bất chấp ánh mắt kinh ngạc chung quanh, Đồng Ngọc Ngôn hấp tấp lấy điện thoại di động ra, mở camera rồi chĩa thẳng vào Đường Tụng trên sân khấu.

Đây là muốn biểu diễn tặng nàng sao?

Đường Tụng biết chơi đàn violin?

Đây chính là quà sao? Thật là lãng mạn!

Cùng lúc đó, cũng có rất nhiều khách hàng lấy điện thoại ra quay chụp.

Đại đa số đều là cô gái trẻ tuổi, lúc này cũng không để ý đến ánh mắt ghen tuông của bạn trai, tràn đầy phấn khởi quay phim.

Bạch Hiểu Manh cũng sờ nhìn lên sân khấu, nàng dụi dụi mắt như là không dám xác định.

So với mấy ngày trước, Đường Tụng đã thay đổi rất nhiều.

Không chỉ càng càng càng đẹp trai hơn, tinh khí thần cũng sung mãn, quanh người còn có hào quang tự tin.

Lúc này đứng ở trên sân khấu, lại có vẻ siêu quần bạt tụy.

Thân hình cao ngất, ngũ quan tuấn lãng xuất trần, hai tay nhẹ nhàng lướt qua đàn violin.

Bởi vì ngồi khá gần, Bạch Hiểu Manh có thể nhìn thấy ngón tay thon dài của Đường Tụng, cực kỳ giống với tay của một nhà âm nhạc.

Đây là Đường Tụng mà nàng chưa từng thấy, quả thực là khác biệt hoàn toàn với ấn tượng của nàng.

...

Trên sân khấu, Đường Tụng nhẹ nhàng đặt đàn lên xương quai xanh bên trái, má trái và hàm dưới cẩn thận giữ đàn.

Thân đàn nghiêng 45 độ.

Tư thế cực kỳ tiêu chuẩn, khí chất cực kỳ chuyên nghiệp.

Khiến cho không ít khán giả kính nể.

Nếu như vừa rồi còn có vài người cho rằng hắn đang làm màu, như vậy bây giờ đã không còn ai nghĩ như vậy nữa.

Đường Tụng và Lâm Nguyên nhìn nhau một cái, hai người rất ấn ý gật đầu một cái, bắt đầu trình diễn.

10 giây đầu là độc tấu piano, nhịp điệu trong sáng thoải mái dẫn mọi người vào trong ý cảnh của âm nhạc.

Đường Tụng thì yên lặng đi theo, chờ đúng thời cơ, đàn violin lập tức cắt vào.

Tiếng đàn violin chẳng những không làm loạn tiết tấu vốn có, trái lại còn mang đến một loại hơi thở thâm thúy và thần bí.

Đàn violin là nhạc cụ có thể đổi nhiều loại phong cách.

Vừa có thể u buồn thần bí và ôn nhu, lại có vẻ đẹp êm dịu sáng ngời và ấm áp, đồng thời còn có thể vừa nhu vừa cương.

Hơn 20 giây nhạc dạo đi qua, liền tiến vào bài nhạc.

Theo tiếng piano và violin kết nối, không ít khán giả đã hát lên.

Dù sao đây cũng là một bài hát rất hot, rất nhiều người đi hát đều chọn bài này.

Ở đây còn có không ít streamer, TikToker, Youtuber nổi tiếng, còn từng học thanh nhạc, hát lên rất hay.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn Đường Tụng tỏa sáng trên sân khấu, nội tâm đã bị tình yêu hòa tan.

Nàng cầm camera, trong mắt đã có nước mắt óng ánh.

Đường Tụng không nói dối, trình độ violin của hắn tuyệt đối là cấp chuyên nghiệp.

Lâm Nguyên thân là giáo sư đại học, biết rất nhiều loại nhạc cụ, cũng có thể trình diễn, nhưng trình độ không bằng nhân sĩ chuyên nghiệp.

Trong quá trình hợp tác, ánh mắt Lâm Nguyên nhìn Đường Tụng càng ngày càng ngạc nhiên.

Rất hiếm người có thể chơi violin tốt như vậy ở cái tuổi này, đặc biệt là tại Yên Thành, thì còn chưa bao giờ nghe nói đến.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyên chủ động thu liễm lại, nhường vị trí nhân vật chính cho đối phương, muốn xem xem Đường Tụng có thể biểu diễn đến mức nào.

Sau đó, tiếng violin đã là chủ đạo, piano triệt để trở thành nhạc đệm.

Đến đoạn điệp khúc, không ít cô gái cũng hát theo.

“Ta từng khó tự kiềm chế trước thế giới rộng lớn này...”

Toàn bộ sân trường tràn ngập âm thanh trầm bổng của violin và piano, cộng thêm tiếng hát đệm của khán giả.

Mà Đường Tụng đã trở thành nhân vật chính của toàn trường, còn kèm theo nhạc nền BGM.

Chủ nhà hàng rất vui sướng và bất ngờ, bảo tất cả nhân viên lấy điện thoại ra quay một màn này.

Mấy ngày tiếp theo, tài khoản TikTok của nhà hàng tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm chú ý.

Đây là video có thể hot toàn bộ mạng nhà, soái ca, gió đêm, cảnh đẹp, độc tấu đàn violin, quả thực là hoàn mỹ.

Trên thực tế, muốn nghe trình diễn violin ở đẳng cấp này, bình thường phải đến những biểu diễn diễn cỡ lớn, hoặc là sảnh biểu diễn chuyên nghiệp mới có.

Cần phí tiền mua vé vào cửa, mà giá còn rất cao.

Loại trình diễn hiện trường này, mang đến sự hưởng thụ về thính giác và thị giác khác hẳn với nghe qua tai nghe.

Tất cả khán giả đều rất tập trung thưởng thức buổi trình diễn này, cũng cảm thấy may mắn khi có mặt ở đây ngày hôm nay.

Gặp được một người chơi nhạc chuyên nghiệp như vậy, mấu chốt nhất là đối phương còn rất đẹp trai.

Lát nữa up lên vòng bạn bè, bài đăng này của mình nhất định sẽ trở thành tiêu điểm toàn trường, trở thành đối tượng được hâm mộ.

Rất nhiều khách hàng nam vốn có chút bất mãn với Đường Tụng, nhưng giờ đều nở nụ cười, không tính toán những thứ kia nữa.

Có thể trải nghiệm một trận trình diễn xuất sắc với bạn gái trong một hoàn cảnh lãng mạn như vậy, bọn họ đã kiếm bọn rồi.

Bạch Hiểu Manh không hề chớp mắt dù chỉ một cái, cái miệng nhỏ nhắn đã há hốc, hiển nhiên là kinh ngạc đến cực điểm.

Tuy rằng nàng có ấn tượng không tệ với Đường Tụng, cũng biết Đường Tụng hiểu không ít thứ.

Nhưng dù thế nào, nàng cũng không ngờ Đường Tụng vậy mà còn biết chơi đàn violin, mà còn chơi tốt như vậy.

Cái này còn tốt hơn rất nhiều những Tiktoker mình thấy trên mạng.

Có năng lực như vậy, còn đi làm kế hoạch quảng cáo làm gì nha?

Rất nhiều nhà hàng khách sạn hạng sang sẽ chào đón một người như vậy, thậm chí còn có thể lên tivi.

Bên cạnh, ánh mắt của Tiền Lâm Phong bây giờ tuyệt đối có thể giết người.

Hắn vốn đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, chỉ chờ lát nữa đi lên biểu diễn, đẩy bầu không khí lên đến đỉnh điểm, rồi bắt lấy trái tim của người đẹp.

Không ngờ lại có một nhân sĩ chuyên nghiệp nhảy ra giành trước.

Cái này khiến hắn sao dám lên sân khấu?

Đi lên mất mặt sao?

Âm nhạc vẫn tiếp tục, Đường Tụng hoàn toàn chìm đắm vào trong âm nhạc.

Hắn chỉ cảm thấy mình đưa thân vào một vùng quê trống trải, không có một ai ở chung quanh.

Hắn cũng diễn tấu vì Đồng Ngọc Ngôn, mà là đang hưởng thụ quá trình này.

Rất nhanh, bài hát đã đi đến giai đoạn cuối.

Chương 74: Bạch Hiểu Mạnh hồi hận

Sau khi trình diễn kết thúc, khán giả dón dập đứng lên vỗ tay.

Đường Tụng vẫn còn đắm chìm trong âm nhạc, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác này.

Đồng Ngọc Ngôn lại không chờ được nữa, mặc kệ ánh mắt của người, chạy thẳng về phía sân khấu.

Ôm lấy Đường Tụng, nhào vào ngực hắn.

Rất nhiều khán giả hâm mộ khi nhìn thấy cảnh này, kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, lãng mạn và hạnh phúc.

Đồng Ngọc Ngôn cao khoảng 168 cm, đỉnh đầu vừa đúng đến miệng Đường Tụng.

Nàng ngẩng cái đầu nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp còn mang theo chút nước mắt, kích động nói: “Cảm ơn cậu Đường Tụng, mình rất thích món quà này, rất rất rất thích, cả đời này đều không thể quên được, đây chính là ngày đẹp nhất.”

Đường Tụng hồi phục tinh thần, lập tức cảm nhận được bầu không khí nhiệt liệt, còn cả xúc cảm mềm mại trong ngực.

Chóp mũi là mùi thơm cơ thể của thiếu nữ, khiến cho hắn muốn ôm lấy Đồng Ngọc Ngôn, tiếc là còn đang cầm đàn trong tay.

Nhân viên phục vụ thấy vậy, vội vàng tiến lên nhận đàn, còn cho Đường Tụng một ánh mắt ‘đàn ông đều hiểu’.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn qua rất gầy, nhưng thật ra là vì khung xương rất nhỏ, cảm xúc mềm mại và tinh tế dễ người say mê.

Thân thể uyển chuyển nằm trong ngực, da thịt tiếp xúc, mang đến cho Đường Tụng loại kích thích khổng lồ.

Đường Tụng FA hơn 20 năm, nào chịu nổi kích thích như vậy!

Phía dưới đã có phản ứng, giống như núi lửa phun trào.

Sợ chạm vào đối phương, hắn chỉ có thể nới lỏng cánh tay, lại hơi cúi người xuống, cố gắng che giấu xấu hổ.

Đồng Ngọc Ngôn lại tựa như không phát hiện, còn ôm chặt hơn.

Nội tâm Đường Tụng thâm hô không chịu nổi, cũng rất hưởng thụ.

Vội vàng âm thầm đọc bảng cửu chương.

...

Dưới sân khấu, Đồng Ngọc Ngôn phức tạp nhìn hai người, chẳng biết vì sao lại cảm thấy buồn bực.

Luôn có một loại cảm giác như bị người cướp mất đồ thuộc về mình, vừa mất mát lại khó chịu.

Thật ra nàng biết Đường Tụng thích nàng từ lâu rồi.

Nàng cũng chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, rất dễ đoán được ý của đối phương.

Đường Tụng không ngừng chạy đến giúp mình, cuối tuần còn tặng ca cùng mình, giúp mình chạy deadline, biểu hiện rất rõ ràng.

Nhưng có thể là vì điều kiện của bản thân quá kém, lại hơi tự ti, cho nên đến bây giờ vẫn không mở miệng nói với nàng.

Nhưng sau lần gặp mặt trước, nàng có thể cảm giác được Đường Tụng thay đổi rất nhiều, trở nên tự tin hơn rất nhiều, trong quá trình trò chuyện, đôi phương thậm chí còn muốn tỏ tình.

Đáng tiếc là nàng xem như đã từ chối, nếu như lúc đó...

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng mà nàng đang thấy hơi hối hận.

Trước ngày hôm nay, nàng chỉ hơi thích Đường Tụng, nhưng cũng chỉ là thích một người đồng nghiệp nam ấm áp mà thôi, dù sao đôi phương cũng không xấu, tính cách tốt, lại chịu giúp đỡ mình.

Nhưng mà, nàng lại không nhìn thấy những ưu điểm đủ để nàng động lòng trên người Đường Tụng.

Nói cách khác, chính là cảm thấy Đường Tụng chưa đủ ưu tú.

Hoàng tử trong mơ của nàng, hẳn là phải thỏa mãn cả nhu cầu tâm lý và vật chất của nàng.

Không cầu có tiền tỷ, nhưng ít ra cũng phải có nhà có xe, có một công việc có tương lai sáng lạn.

Điều này cũng là yêu cầu của cha mẹ nàng, dù sao điều kiện của nàng cũng rất ưu tú, lại là con gái duy nhất trong nhà.

Nhưng mà, vào giờ phút này, nhìn thấy người từng yêu thích mình lại ôm nhau với một cô gái không kém mình, tâm ký của nàng lại vừa chua vừa chát.

Đặc biệt là Đường Tụng bây giờ lại trở nên rất ưu tú, không chỉ cao to đẹp trai, mà còn rất có tài.

Nếu đôi phương có đầy đủ và sung túc về vật chất, vậy chính là hoàng tử trong mơ của nàng.

Nàng đột nhiên ý thức được, dường như mình đã bỏ lỡ gì đó, sau này có thể sẽ rất tiếc nuối.

Trong lúc nhất thời, nội tâm nàng ngũ vị tạp trần, thậm chí còn có một loại kích động muốn xông lên sân khấu, kéo hai người ra.

“Hiểu Manh, tặng em, hi vọng em sẽ thích.” Trong tay Tiền Lâm Phong có thêm một hộp quà xinh đẹp.

Bạch Hiểu Manh giật mình tỉnh lại, bản năng nhận lấy hộp quà, nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền là một viên ngọc hình cỏ bốn lá, cực kỳ đẹp.

Bạch Hiểu Manh giống như mới hồi phục tinh thần, vội vàng trả lại: “Xin lỗi, tôi không thể nhận món quà đắt như vậy.”

Tiền Lâm Phong vung tay: “Không đắt, chỉ 1000 2000 thôi, tôi nghe dì Tạ nói, em không thích nhận quà đắt tiền của người khác, tôi chỉ thấy nó rất đẹp, cảm thấy rất xứng với em, cho nên mới mua tặng em.”

Bạch Hiểu Manh bây giờ hoàn toàn không nghĩ đến những thứ này, trực tiếp đặt hộp quà ở trước mặt Tiền Lâm Phong: “Rất xin lỗi, tôi không thể nhận, bó hoa hồng vừa rồi, cũng coi như là quà rồi.”

Trước khi đến đây, Bạch Hiểu Manh cũng có ấn tượng không tệ với Tiền Lâm Phong.

Ít nhất thì cũng tốt hơn Trương Dương lúc trước, không chỉ đẹp trai, điều kiện gia đình cũng tốt hơn.

Trên đường đi, trò chuyện cũng rất vui vẻ, có thể thấy đôi phương cũng rất có EQ.

Tuy nhiên, nội tâm nàng bây giờ toàn là dáng vẻ chơi đàn violin của Đường Tụng.

Loại khí chất xuất trần và tự tin, phiêu dật kia, là khiến nàng động lòng nhất.

Nhìn thấy Bạch Hiểu Mạnh thỉnh thoảng liếc nhìn lên sân khấu, Tiền Lâm Phong thấy rất khó chịu.

Thấy Bạch Hiểu Mạnh từ chối thẳng thừng như vậy, Tiền Lâm Phong cũng có kiêu ngạo của mình, cũng không nói chuyện này nữa.

Bắt đầu nghĩ cách tấn công từ góc độ khác: “Người chơi đàn violin kia cũng không tệ, gần đây tôi định mời một nghệ sĩ đến nhà hàng biểu diễn, lát nữa có cơ hội có thể mời anh ta.”

Bạch Hiểu Mạnh nghĩ cuộc sống của Đường Tụng hình như không giàu có lắm, liền nói: “Tôi thấy anh ấy rất chuyên nghiệp, có thể cho thêm chút tiền lương.”

Tiền Lâm Phong đang muốn thể hiện tài lực của mình, liền rộng rãi nói: “Người như vậy, đến chỗ tôi biểu diễn sẽ được 500 một buổi, mỗi tuần có thể biểu diễn hai buổi.”

Bạch Hiểu Mạnh gật đầu một cái, nghĩ thầm như vậy Đường Tụng có thể cân nhắc một chút, coi như là làm thêm, gia tăng thu nhập.

“Hiểu Mạnh, em có yêu cầu gì với một nửa kia không?” Tiền Lâm Phong thẳng thắn.

Bạch Hiểu Mạnh lại liếc nhìn Đường Tụng trên sân khấu, lại nhìn Đồng Ngọc Ngôn trong ngực đối phương, tâm lý càng khó chịu hơn, qua loa nói: “Tôi cũng không biết.”

Chương 75: Âu phục

Trên sân khấu, Đường Tụng tuy cũng muốn ôm thêm một lúc, những nhiều khán giả nhìn như vậy, thậm chí còn có không ít người quay phim, trong lòng cũng thấy hơi kỳ lạ.

Hắn nói nhỏ bên tai Đồng Ngọc Ngôn: “Ngọc Ngôn, chúng ta nên về bàn rồi.”

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ ửng, tựa như là bị sốt vậy, cúi đầu chôn trong lòng ngực rộng rãi và ấm áp của Đường Tụng, không nỡ tách ra.

Nàng nghe vậy chỉ ‘ừ’ một tiếng, nhưng thấy có động tác gì, thậm chí còn ôm chặt hơn.

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là ôm thêm một lát, vỗ nhẹ vào lưng đối phương, rồi buông tay ra.

Lúc này Đồng Ngọc Ngôn mới lưu luyến buông tay, đôi mắt ướn ắt lại nhìn hắn với vẻ kinh ngạc.

Rất nhiên hiển, màn trình diễn hoàn mỹ vừa rồi, trực tiếp để hắn tăng max điểm.

Đường Tụng ho khan một tiếng, đưa nàng về chỗ ngồi.

Trở lại bàn ăn, bầu không khí giữa hai người trở nên rất ái muội.

Đồng Ngọc Ngôn xấu hổ đỏ mặt, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Đường Tụng một cái.

Đường Tụng bị nàng nhìn đến xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là nhét đồ ăn vào miệng.

“Soái ca, có thể xin wechat không?” Đột nhiên, một giọng nói cắt đứt bầu không khí giữa hai người.

Nhìn qua, là một cô gái mặc quần bó sát, ngực để lộ một mảng trắng như tuyết, trên mặt trang điểm khá đậm, nhìn qua rất gợi cảm và quyến rũ, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Đường Tụng.

Đồng Ngọc Ngôn nhất thời tức giận, đây là không coi người bạn gái như nàng vào mắt à.

Trực tiếp đứng lên, gạt tay của đối phương ra, lạnh lùng nói: “Có muốn mặt không? Không thấy tôi đang ngồi đây sao?”

Cô gái gợi cảm không thêm đề ý, cười nói với Đường Tụng: “Soái ca, đây là bạn gái anh à? Nếu không phải, chúng ta cùng đi uống rượu đi!”

Nói xong còn lắc lắc chìa khóa xe Porsche trong tay.

Đồng Ngọc Ngôn căng thẳng, vừa lo lại vừa tức.

Dù sao nàng và Đường Tụng cũng chưa xác định quan hệ, nếu như bị người thừa cơ mà vào, vậy nàng...

Nghĩ đến đây, Đồng Ngọc Ngôn vội vàng nhìn về phía Đường Tụng ở đối diện, mặt đầy khẩn trương.

Đường Tụng rất phản cảm với giọng điệu bao nuôi mặt trắng nhỏ này của đối phương, trực tiếp từ chối: “Tôi không rảnh, tối này còn phải đi với bạn gái.”

Cô gái kia nhất thời lộ ra vẻ thất vọng, lại nhìn Đồng Ngọc Ngôn với ánh mắt khiêu khích, sau đó mời rời đi.

Đồng Ngọc Ngôn nghe thấy Đường Tụng thừa nhận mình là bạn gái, trái tim lập tức nhảy loạn.

Đường Tụng sợ nàng tức giận, liền cầm thìa múc một miếng bánh ngọt, đưa đến bên miệng nàng.

“A... há mồm, bánh ngọt rất ngon, nếm thử đi!”

Đồng Ngọc Ngôn nghe lời, mở cái miệng đỏ hồng ra, nhẹ nhàng cắn một cái, nhất thời chỉ thấy ngọt lịm, cả tâm lý và miệng đều như vậy.

Nhìn thấy đối phương tươi cười, Đường Tụng thở phào một hơi, hẳn cũng mới gặp tình huống này lần đầu.

“Mình rất thích món quà ngày hôm nay, lát nữa bọn mình đi dạo phố đi, mình cũng muốn tặng cậu một món quà, không cho phép từ chối nha.” Đồng Ngọc Ngôn cẩn thận từng li từng tí, tựa như sợ Đường Tụng từ chối.

“Được!” Đường Tụng cũng vui vẻ, mình không cần kiếm cớ để hoàn thành nhiệm vụ nữa.

Thấy đối phương đồng ý, Đồng Ngọc Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Cầm thìa của mình lên, múc một miếng bánh ngọt, lại đưa đến bên miệng Đường Tụng: “Miếng này hơi nhiều socola, cho cậu!”

Quảng trường Đức Thắng chỉ cách nhà hàng hơn 200 mét.

Sau khi cơm nước xong, hai người đi bộ vài phút là đến nơi.

Vì nhiệm vụ tiêu xài, Đường Tụng mới lên mạng kiểm tra, vừa hay ở đây có một cửa hàng Dior.

Dù sao cũng phải tiêu hết 70.000, nếu như mua đồ bình thường, chỉ sợ sẽ tốn thời gian.

Phải nhân lúc nàng còn vui vẻ với món quà kia để giải quyết luôn mới được.

Hai người đi một lát, Đồng Ngọc Ngôn liền dẫn hắn vào một cửa hàng bán đồ nam, Armani.

Đường Tụng cũng biết nhãn hiệu này, quần áo rất đắt, ít thì trước kia hắn cũng không mua nổi.

Đồng Ngọc Ngôn hiển nhiên là đã lên kế hoạch từ trước.

Sau khi tiến vào cửa hàng, trực tiếp kéo Đường Tụng đến khu bán âu phục.

Sau đó dừng lại trước một giá hàng.

Đồng Ngọc Ngôn chỉ vào một bộ âu phục màu tím nhàn nhã, nói: “Đường Tụng, cậu thích bộ này không? Mình cảm thấy màu sắc này rất hợp với cậu, trời cũng chuyển lạnh rồi, có thể mặc.”

Đường Tụng tiến lên, đưa tay sờ một cái.

Chất liệu mềm mại, chế tác hoàn mỹ, nhìn qua cũng rất thời trang, rất tinh tế và khéo léo.

Cảm nhận khá tốt, màu sắc cũng rất đẹp.

Lại nhìn vào giá cả, tổng cộng 6000 NDT.

Đối với dân đi làm bình thường, đây chính là hơn một tháng lương, quá xa xỉ.

Nhân viên bán hàng ở bên cạnh thấy thế, vội vàng tiến lên nói: “Chào ngài, bộ này là kiểu dáng mới của mùa thu, sinh ra từ Moldova, được chế tạo thủ công, vị tiên sinh này có dáng người rất tốt, mặc vào tuyệt đối là rất hợp.”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn về phía Đường Tụng với ánh mắt mong chờ: “Hay là mặc thử đi?”

Đường Tụng gật đầu, bây giờ nhận quà của đối phương trước, lát nữa mình tặng lại, nàng sẽ không tiện từ chối.

Hơn nữa hấn đúng là chưa mua âu phục, nếu như gặp phải trường hợp chính thức, thì đúng là cần một bộ.

“Đúng rồi, lấy giúp tôi đôi giày da màu đen kia, số 43.”
Đồng Ngọc Ngôn rất hưng phấn.

“Vâng!” Nhân viên bán hàng cũng rất vui vẻ.

Đường Tụng thấy hơi cảm động, bảo sao lúc nãy nói chuyện, nàng lại cố tình hỏi số giày của mình.

Trước khi đi hẹn hò, hấn cũng đã ôn bài, nhưng nàng để tâm hơn hấn nhiều.

Rất nhanh, nhân viên đã cầm một bộ âu phục và giày mới đến, đưa cho Đường Tụng.

Tiến vào phòng thử đồ, thay xong, Đường Tụng đầu tiên là nhìn vào gương.

Rất vừa, chất liệu cũng không tệ, mặc rất thoải mái.

Lúc này mới hài lòng đi ra khỏi phòng thử đồ.

Đứng ở bên ngoài, Đồng Ngọc Ngôn lập tức nhếch miệng cười, cảm khái: “Thật là đẹp trai!”

Sau khi được hệ thống ưu hóa, Đường Tụng quả thực là một móc treo quần áo.

Cô gái bán hàng cũng sáng mắt lên: “Quá hợp, quả thực là như đặt riêng, bạn trai của ngài thật là đẹp trai!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Ngọc Ngôn đỏ bừng, nàng vốn đã rất hài lòng, giờ lại bị câu ‘bạn trai’ này làm cho đầu óc mê muội, vung tay lên: “Bội này đi, tôi thanh toán.”

Nhân viên vui vẻ nói: “Được được, tiên sinh, ngài thay quần áo trước, tôi sẽ cất vào túi giúp ngài.”

Đường Tụng cũng không từ chối, dù sao hấn cũng muốn mua cho đối phương, mà khẳng định còn mua đắt hơn.

Cuối cùng, tổng cộng hết 7120, xem như rất đắt.

Đồng Ngọc Ngôn cũng chỉ mới thắng chức, tháng lương đầu tiên sau khi thắng chức vẫn chưa đến tay, khoản tiền này được trả bằng thẻ tín dụng, tuyệt đối tính là chảy máu rất nhiều.

Chương 76: Tiêu phí

Rời khỏi cửa hàng, Đồng Ngọc Ngôn tựa như vừa hoàn thành được một tâm sự, toàn thân trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

Hai người đi lang thang khắp nơi trong khu thương mại.

Đường Tụng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía các cửa hàng chung quanh, rất nhanh đã tìm được mục tiêu.

“Chúng ta đi qua đó đi, nếu cậu đã tặng mình một món quà quý như vậy, mình cũng phải bày tỏ mới được.” Đường Tụng chỉ chỉ vào cửa hàng Dior ở cách đó không xa.

Đồng Ngọc Ngôn ngẩn người, do dự nói: “Không cần đâu, cậu muốn tặng quần áo cho mình, vậy qua ONLY hoặc ZARA là được, không cần mua đồ đắt như vậy.”

Đường Tụng lắc lắc cái túi trong tay mình, cười nói: “Cậu vừa tặng mình một bộ Armani, mình cũng không từ chối, bây giờ thì ngoan ngoãn đi theo mình đi.”

Nói xong, trực tiếp đi về phía cửa hàng Dior, Đồng Ngọc Ngôn không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo.

Không gian trong cửa hàng rất rộng rãi, liếc mắt nhìn qua, phải có 400 500 mét vuông.

Không chỉ có khu trang phục, mà còn có khu mỹ phẩm, châu báu, đồng hồ, vân vân... nhìn qua rất cao cấp và tinh tế.

Lượng khách cũng không nhiều, hoàn cảnh rất yên tĩnh, nhân viên thỉnh thoảng sẽ tiến lên giới thiệu cho khách hàng.

Đồng Ngọc Ngôn đi theo sau lưng Đường Tụng, nhìn giá cả trên những mặt hàng kia, nội tâm lại hơi rụt rè.

Dù sao lấy điều kiện gia đình và tiền lương của nàng, còn lâu mới dám đến đây mua đồ.

Mua bộ Armani hơn 7000, đã là cực hạn của nàng bây giờ.

Nhưng mà, trong cửa hàng Dior, một cái áo phông vớ vẫn cũng hơn chục ngàn rồi, một cái túi xách hoặc ví nhỏ, cũng phải hai ba chục ngàn, trái lại thì mấy thỏi son môi bên khu mỹ phẩm kia sẽ rẻ hơn, chỉ cần mấy trăm.

Nghĩ đến Đường Tụng đưa mình đến đây để mua quà, nội tâm nàng vừa thấp thỏm lại mong chờ.

Vội vàng kéo ống tay áo Đường Tụng, nói nhỏ: “Đường Tụng, nếu cậu muốn tặng quà cho mình, vậy mua son môi hoặc nước hoa cũng được, quần áo và túi xách ở đây có vẻ không hợp với mình lắm, lát nữa chúng ta qua tiệm khác thử xem.”

Đường Tụng bật cười, hẩn hiệu ý của Đồng Ngọc Ngôn, nhưng phải vào những cửa hàng xa xỉ như vậy, vừa có thể khiến nàng kích động, vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Mình lại thấy đồ ở đây rất đẹp, hơn nữa, chúng ta cứ xem trước, chưa chắc đã mua mà.”

Nghe thấy vậy, Đồng Ngọc Ngôn thở phào một hơi, nàng cũng yên tâm, lát nữa nếu Đường Tụng hỏi mình thích cái gì, thì trực tiếp nói không nhìn trúng cái nào là được.

“Chào hai vị, hai vị có cần gì không? Tôi có thể đề cử cho hai vị.” Nhân viên tiến lên cười nói.

Đường Tụng còn chưa mở miệng, Đồng Ngọc Ngôn đã vội vàng nói: “Không cần, chúng tôi đi dạo một vòng là được.”

Nhân viên nghe vậy cũng không quấy rầy bọn họ, mà chỉ yên tĩnh đi theo sau, như vậy nếu có vấn đề gì, nàng cũng có thể giải đáp.

Hai người đi dạo một lúc, Đồng Ngọc Ngôn vẫn không chịu dừng lại, hiển nhiên là không muốn tiết lộ sở thích của mình.

Đường Tụng thấy vậy, liền không do dự nữa, chỉ vào một cái túi xách kiểu mới, nói: “Ngọc Ngôn, cái này thế nào, nhìn qua rất hợp với cậu, có cần đeo thử không?”

Đồng Ngọc Ngôn tiến lên sờ một cái, lớp da rất mềm mại tinh tế, vẻ ngoài thời trang lại phóng khoáng, quả thực rất đẹp.

Nhìn giá cả, 39.000 NDT, Đồng Ngọc Ngôn vội vàng lắc đầu: “Không thích loại này, hơi nhỏ, không để được cái gì.”

Nhân viên bán hàng lập tức tiến lên: “Hai vị, đây là dòng sản phẩm mới của năm nay, có loại đeo vai, 3 ngăn chứa, cũng có loại 4 ngăn, chỉ là đắt hơn một chút, nếu ngài cần, tôi có thể lấy cho ngài xem.”

Đồng Ngọc Ngôn nhất thời lúng túng: “Nhìn qua thì không hợp với quần áo lắm.”

Đường Tụng trực tiếp cầm túi xách lên, nhét vào tay nàng, quan sát một lúc rồi nói: “Rất hoàn mỹ, rất hợp với khí chất của cậu.”

Đường Tụng cũng không nói dối, khí chất mỹ nhân đô thị của Đồng Ngọc Ngôn rất hợp với những chiếc túi xách tinh xảo như vậy.

Liền quay sang nói với nhân viên: “Bọn tôi lấy cái này, gói lại đi.”

“Vâng tiên sinh, ánh mắt của ngài tốt thật, chẳng trách lại tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy, chọn túi cũng rất hợp.”

Nhân viên nghe thấy bán được một đơn, lập tức vui vẻ ra mặt.

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy, gương mặt đỏ ửng, nhưng cũng không nói gì nữa.

Đường Tụng chỉ chỉ một bộ âu phục với váy màu xám tro ở cách đó không xa: “Ngọc Ngôn, cậu vừa mình một bộ âu phục, bây giờ mình cũng tặng cậu một bộ đi, đi mặc thử đi.”

Đồng Ngọc Ngôn bất chấp xấu hổ, khoát tay nói: “Không phải đã tặng túi xách đắt như vậy rồi sao? Không cần quần áo nữa.”

Đường Tụng lại đường cong cứu quốc: “Dù sao cũng chưa chắc đã mua, thử một chút xem thế nào, coi như để mình thưởng thức cậu biến diễn thay quần áo đi.”

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn lại đỏ hơn, nhưng cũng không từ chối nữa.

Nhân viên bán hàng vội vàng chạy đi lấy một bộ mới rồi đưa cho nàng.

Đồng Ngọc Ngôn ngoan ngoãn cầm quần áo đi vào phòng thử đồ.

Vài phút sau, Đồng Ngọc Ngôn rút cuộc cũng đi ra.

Váy xám bên dưới, để lộ ra cặp chân dài trắng tinh và thẳng tắp, bắp đùi thon gọn, cẳng chân thẳng tắp tinh tế, rất có mỹ cảm. Dường cách nói của dân mạng, chính là chân này chơi một năm cũng không chán.

Âu phục bên trên, vừa cá tính lại thời trang, có thể mặc đi làm, cũng có thể mặc đi chơi.

Đường Tụng liên tục gật đầu: “Quá đẹp, rất thích hợp!”

Đồng Ngọc Ngôn chú ý đến ánh mắt lưu luyến trên chân mình của Đường Tụng, nhất thời cười khẽ một tiếng: “Còn

muốn mình thử bộ nào không? Hôm nay vui vẻ, sẽ thỏa mãn cậu.”

Đường Tụng lắc đầu, hỏi: “Có thích bộ này không?”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn mình trong gương, nàng cũng cảm thấy cực đẹp, còn rất phù hợp với khí chất của mình.

Không có một cô gái nào là không thích quần áo xinh đẹp, ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn lấp lóe, hiển nhiên là rất động tâm.

Nhưng nhìn giá cả, hơn 20 ngàn, thật sự là quá đắt.

“Mình cũng đã có một bộ âu phục kiểu này rồi, nên thôi không mua.”

Đường Tụng lại tựa như không nghe thấy, nói với nhân viên bán hàng: “Cũng gói bộ này luôn đi.”

“Vâng, mỹ nữ, bạn trai của ngài thật hào phóng, cũng rất tốt với ngài nữa.” Nhân viên có hơi ghen tỵ, đẹp trai và lại hào phóng như vậy, sao nàng không gặp được người bạn trai như vậy chứ?

Đồng Ngọc Ngôn hơi khần trương: “Không cần đâu, những thứ này quá đắt, mình...”

“Cảm động quá à? Có cân nhắc lấy thân báo đáp không?” Đường Tụng trêu chọc.

Đồng Ngọc Ngôn cười ngọt ngào: “Được nha, chỉ là không biết cậu có muốn hay không?”

Đường Tụng nhất thời hứng thú: “Khẳng định là muốn! Tối nay đến nhà mình ngồi chơi một chút?”

“Nói bậy cái gì.” Đồng Ngọc Ngôn nhất thời xấu hổ, mặt đỏ đến tận mang tai, vỗ nhẹ vào tay hắn, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Đường Tụng thấy vậy, lập tức can đảm hơn, trực tiếp nắm bàn tay thon dài trắng nõn của nàng, còn nhéo một cái.

Đồng Ngọc Ngôn cũng không rút tay về, chỉ là cúi đầu không nói, sắc mặt càng đỏ hơn.

Đường Tụng thấy mình đã nắm giữ quyền chủ động, trực tiếp kéo nàng đi đến khu mỹ phẩm.

Giá của nước hoa và son môi ở đây, không tính là quá đắt so với quần áo và túi xách.

Đường Tụng cũng không do dự, chọn 3 mùi nước hoa mình thích, lại chọn một bộ son môi, tổng cộng cũng khoảng 70.000. Lúc này mới đi về phía quầy thanh toán.

Đồng Ngọc Ngôn giãy dụa lần cười: “Mua nhiều như vậy thật sao? Không phải đắt lắm sao? Mình thật sự không quan tâm cậu tặng thứ gì, chỉ cần là... chỉ cần là cậu tặng là được, mấy chục đồng mình cũng thích.”

Hiển nhiên nàng sợ Đường Tụng hiểu lầm nàng là một cô gái tham vật chất.

Đường Tụng nhéo tay nhỏ của nàng: “Vậy sau này mình sẽ tặng cậu món quà vài chục đồng, nhưng hôm nay phải nghe lời mình.”

Đồng Ngọc Ngôn không thể làm gì khác hơn là thuận theo, cũng không nói gì thêm.

“Xin chào tiên sinh, của ngài tổng cộng 70.500 NDT.”

Đường Tụng trực tiếp quét thẻ, trong lòng cũng thở phào một hơi, tiếp theo phải xem hệ thống có cho mình vui mừng hay không.

Chương 77: Hôn môi

Chiếc Porsche Panamera chạy trên đường cái, phong cảnh bên ngoài lướt nhanh như chớp, trong xe lại an tĩnh và ấm áp.

Đường Tụng lái xe, góc mắt luôn có thể nhìn thấy đôi chân thon dài thẳng tắp của Đồng Ngọc Ngôn ở bên cạnh.

Ngửi mùi nước hoa và mùi thơm cơ thể của thiếu nữ, nội tâm nhất thời hoảng hốt.

Bàn tay phải cầm tay lái luôn muốn di chuyển về phía bên kia.

“Ngọc Ngôn, cậu đang thuê nhà chung đúng không?”

Đường Tụng quyết định tán gẫu một chút để làm dịu bầu không khí, chẳng may máu dồn lên não làm chuyện sai lầm thì sao? Tình cảm là phải từng chút một.

“Đúng vậy, mình thuê chung với Từ Tình ở trường chúng ta, phòng 80 mét vuông, 2 phòng ngủ đều có ánh mặt trời, khuyết điểm duy nhất là không có thang máy, ngày nào cũng leo lên leo xuống, rất mệt.”

Đường Tụng nói đùa: “Vậy đúng là rất mệt, hôm nay cũng muộn rồi, cậu cũng mệt rồi đúng không? Tối nay có cần qua chỗ mình nghỉ không? Có thang máy, không cần leo thang bộ. Phòng chỗ mình rất rộng, giường cũng rất rộng rãi, ngủ rất thoải mái, có muốn qua thử không?”

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ như máu, hai tay đột nhiên nắm chặt túi xách, nội tâm bắt đầu suy nghĩ miên man.

Đây là muốn... sao?

Hai người bạn họ còn chưa hôn môi nữa kìa!

Đường Tụng sao lại vội vàng như thế...

Nội tâm Đồng Ngọc Ngôn tự nhiên là không bài xích đối phương, nhưng mà lo lắng hai người phát triển hơi nhanh rồi không?

Như vậy đối phương có cho rằng mình là một cô gái bừa bãi không?

Đường Tụng nhìn Đồng Ngọc Ngôn cúi đầu không lời nào, cười nói: “Được rồi, không đùa nữa. Hồi đại học có cảm giác cậu rất cao ngạo, nghiêm túc không thể xâm phạm, hiện giờ lại nhin không được mà muốn trêu chọc cậu một chút, đừng giận là được.”

“Vậy lúc học đại học, cậu thấy mình thế nào?” Đồng Ngọc Ngôn hơi thấp thỏm, nàng rất tò mò, một người vừa biết điều lại giàu có như Đường Tụng sẽ nghĩ mình thế nào?

“Cảm thấy thế nào á?” Đường Tụng suy nghĩ một chút.

Hồi đại học, hắn chỉ để ý đến game và học, không quan tâm quá nhiều đến nữ sinh trong lớp.

Nhưng Đồng Ngọc Ngôn tuyệt đối là một nữ sinh nổi tiếng nhất, đam hạo sắc trong ký túc xá cứ rảnh là lại nói về đối phương.

Khiến cho Đường Tụng có một ấn tượng là nữ thần cao cao không thể chạm.

Sau đó hắn cũng thành thật: “Rất xinh đẹp, rất ưu tú, thuộc về nữ thần thời đại học, là mối tình đầu không thể với tới của vô số bạn học, là giấc mơ xa xa không thể chạm.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy, nhất thời nở gan nở ruột, mong chờ nói: “Cậu nghĩ như vậy thật? Vậy sao cậu chưa bao giờ tìm mình nói chuyện, nói không chừng mình sẽ mê cậu đấy.”

“Vậy thì chưa chắc, mình thời đại học nào dám tìm cậu nói chuyện.”

Đồng Ngọc Ngôn che miệng cười khẽ: “Vậy thì chỉ trách mình không có ánh mắt, nhưng cũng may, sau khi tốt nghiệp lại gặp lại, may mà mình tham gia buổi liên hoan đó.”

“Có lẽ đây chính là duyên phận đi!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bầu không khí lại càng hòa hợp.

Trên đường đi, Đồng Ngọc Ngôn chủ động nói những chuyện thú vị ở thời đại học, muốn cho Đường Tụng hiểu về mình hơn.

Chiếc xe đi đến khu chung cư.

Hai người xuống xe, đứng dưới tòa nhà số 4, dưới ánh đèn, Đường Tụng yên tĩnh nhìn người ngọc rung động lòng người trước mắt.

Gió thu thổi qua lọn tóc của hai người, mang theo một chút ái muội.

Đồng Ngọc Ngôn rất thích bầu không khí này, có một loại kích động muốn ở đây với Đường Tụng đến thiên hoang địa lão.

“Vậy mình về trước nha.” Đường Tụng mở miệng nói chuyện trước.

Đồng Ngọc Ngôn rất không nỡ, hơi cúi đầu nói: “Có muốn lên nhà ngồi một chút không?”

“Không cần đâu, dù sao cậu cũng ở cùng với con gái, bạn cậu lại không quen mình, đêm hôm khuya khoắt đi lên thì không tiện lắm, chẳng may nhìn thấy cảnh không hợp với thiếu nhi thì sao?”

“Vây cũng được, chờ có cơ hội, mình sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

“Vây.. bye bye.” Đường Tụng vẫy tay chào.

Nhìn thấy Đường Tụng ngồi vào xe, Đồng Ngọc Ngôn lại hơi khần trương.

Sao lại không theo lẽ thường nha, không phải con trai nên chủ động sao?

Chẳng lẽ muốn nàng chủ động?

Nhìn thấy Đường Tụng sắp mở cửa xe, Đồng Ngọc Ngôn lấy tất cả dũng khí la lên: “Đường Tụng! Chờ đã!”

Đường Tụng lập tức dừng bước, nhìn về phía đối phương với ánh mắt hỏi thăm.

Đồng Ngọc Ngôn liếc mạng động viên mình, giống như hạ quyết tâm rất lớn, mang theo khí thế thấy chết không sờn.

Trực tiếp ôm chặt lấy Đường Tụng, nhón chân lên, toàn bộ thân thể ngã về phía trước, đôi môi ướm át trực tiếp in lên.

Đường Tụng chỉ cảm thấy một mùi hương phả vào mặt, tiếp đó chính là một cảm xúc mềm mại và ngọt ngào bao phủ bờ môi.

Trong phút chốc, chỉ thấy đầu óc như dừng lại.

Hai người cứ vậy rất lâu.

Đồng Ngọc Ngôn tựa như chưa hài lòng, còn vươn đầu lưỡi ra, thăm dò miệng của Đường Tụng.

Còn dùng sức thăm dò về phía trước.

Động tác ngốc nghếch, ngây ngô, tất cả đều là tình cảm, không có kỹ thuật nào.

Hai người đều là lần đầu, quá trình này khó tránh khỏi va va chạm chạm, nhưng từ từ đều thích ứng với tiết tấu của đối phương, phối hợp càng ngày càng ăn ý.

Bắt lẫn nhau, học tập lẫn nhau, thăm dò lẫn nhau.

Miệng lưỡi dung hòa, óng ánh chảy xuống, làm cho hai người càng vong tình, quên hết tất cả.

Đường Tụng trực tiếp ôm lấy vòng eo tinh tế của đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trần trụi kia, ôn hương nhuyển ngọc làm người say mê.

Không biết qua bao lâu, hai người đều cảm thấy hô hấp không ổn, cũng không kiên trì được nữa.

Đổng Ngọc Ngôn thở hổn hển, thân thể lùi về sau một chút, có chút xấu hổ.

Đường Tụng đưa tay sờ lên bờ môi hơi sưng của mình, cảm giác hơi đau này làm nội tâm hắn dập dờn.

Không nhìn được mà thở dài: “Rất ngọt!”

Đổng Ngọc Ngôn nhất thời đỏ bừng cả mặt, xoay người nói một tiếng: “Bye bye!”

“Bye bye!” Đường Tụng vẫy tay chào.

Đưa mắt nhìn đối phương tiến vào trong, nghe tiếng bước chân của đối phương, nhìn đèn hành lang của từng tầng sáng lên.

Xác nhận đối phương đã về nhà an toàn, Đường Tụng mới trở về xe, những cả những chuyện vừa rồi, cộng thêm xúc cảm ở miệng và tay khiến cho hắn si mê.

Độc thân 2023 năm, cuối cùng cũng mất nụ hôn đầu, lúc trước bị Từ Giai Lệ hôn trộm vào má, hoàn toàn không thể so được với lần này.

Kèo này tuyệt không lố, Đồng Ngọc Ngôn rõ ràng cũng là lần đầu.

Lại nghĩ đến xúc cảm mềm mại và vĩnh cao trên tay mình, nội tâm nhin không được mà cảm khái, đáng người thật đẹp.

Chương 78: Từ Tình chua xót

Trở về nhà, phòng khách tối om, cũng không biết Từ Tình đã ngủ chưa.

Vì không đánh thức Từ Tình, Đồng Ngọc Ngôn cố ý nhẹ nhàng.

Không dám bật đèn, nhẹ nhàng đặt mấy túi đồ trong tay xuống đất, lén lút thay dép trước cửa.

Đúng lúc này, cạnh một tiếng, ánh đèn sáng tỏ.

Đồng Ngọc Ngôn giật nảy cả mình.

Vội vàng quay người, liền nhìn thấy Từ Tình đang nhìn chăm chăm vào mình, đôi mắt kia tràn đầy vẻ tò mò.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ bộ ngực sung mãn, tức giận nói: “Mình nói này, cậu không có bệnh chứ?! Nếu ở phòng khách, sao không bật đèn, không sợ dọa chết người sao?”

Từ Tình cười hì hì: “Nếu mình không làm vậy, sao có thể nhìn thấy dáng vẻ lén lút của cậu? Mình đã đợi ở phòng khách ba bốn tiếng, chính là bắt gian tại trận.”

“Cậu thật nhàm chán, không phải chỉ ra ngoài ăn cơm sao?” Đồng Ngọc Ngôn cạ lời.

“Này này, đây là lần đầu tiên cậu chính thức hẹn hò với một anh chàng đấy, thân là bạn tốt nhất của cậu, chẳng lẽ mình không thể quan tâm một chút? Chẳng may cậu không về thì sao?”

“Mình bữa bãi như vậy sao?”

“Chẳng may máu dồn lên não thì sao?” Từ Tình liếc nhìn chung quanh, rất nhanh đã phát hiện mấy túi đồ kia.

Liên đưa tay ra cướp: “Mau cho mình xem nào, nam thần của cậu tặng cái gì?”

Đồng Ngọc Ngôn đang thay dép, muốn cản cũng không được.

“Trời ạ! Dior?”

“Ồ! 2 chai nước hoa, cái này hơi hẹp hòi nha, tối đa cũng chỉ 1000 2000.”

“Ah, còn có một bộ son, như vậy cũng được, hôn sự này, mình đồng ý!”

“Âu phục và váy cũng là Dior? Người trẻ tuổi bây giờ giàu có như vậy sao? Đẹp thật!”

“Đây ... đây không phải túi xách kiểu dáng mới nhất của năm nay sao?” Nhìn thấy kiện cuối cùng, Từ Tình trực tiếp ngây người, con mắt cũng đỏ lên, hô hấp dồn dập: “Cậu biết mình thêm cái túi này bao lâu rồi không? Đây nhất định là cậu mua cho mình đúng không?”

“Đúng không đúng không? Nhất định là vậy rồi! Ngọc Ngôn, mình yêu cậu chết mất, không hổ là bạn thân của mình, hôn hôn!”

Nhìn Từ Tình kích động nhào lên, Đồng Ngọc Ngôn ghét bỏ đẩy ra.

“Đừng tự mình đa tình được không? Đây là nam thần của mình tặng, chính là thứ chứng kiến ái tình của bọn mình.” Đồng Ngọc Ngôn đưa tay cướp lấy túi xách, mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Từ Tình nhất thời nước mắt long lanh, điềm đăm đáng yêu nói: “Cậu quên tháng trước cậu bị ốm, là ai xin nghỉ chăm sóc

cậu rồi sao? Cậu quên lúc tốt nghiệp không có tiền, là ai ứng tiền thuê nhà giúp cậu rồi sao? Cậu quên mình rồi sao? Cho mình mượn mấy ngày có được không?”

Đồng Ngọc Ngôn không hề bị lay động: “Đây là món quà đầu tiên của nam thân, không thể cho mượn, cậu bỏ suy nghĩ này đi.”

“Chỉ đeo hai ngày thôi, được không? Ngọc Ngôn, cậu cũng biết mình thềm nó rất lâu rồi, nằm mơ cũng mơ thấy nó, mình chỉ muốn cho đám bitch ở chỗ làm hiểu được, sau này đừng ra vẻ trước mặt mình.”

“Cậu cũng có thể tìm bạn trai nha, để bạn trai tặng cậu một cái.” Đồng Ngọc Ngôn thương thức Từ Tình biểu diễn, nàng biết bạn thân của mình chính là vua màn ảnh.

Từ Tình chán nản nói: “Nếu mình có thể tìm được một người bạn trai giàu có và đẹp trai như nam thân của cậu, thì mình còn rảnh để ngồi đây nói chuyện tào lao với cậu sao? Ồ đúng rồi, hôm nay nam thân biểu hiện thế nào?”

“Cực tốt, tốt đến mức khó tin, cực kỳ hoàn mỹ, đây là ngày đẹp nhất của mình từ khi sinh ra.” Đồng Ngọc Ngôn cười rất hạnh phúc.

“Vậy mà tối nay không đi hiến thân?”

“Mình là người như vậy sao? Nếu làm như vậy, há không phải để nam thân hiểu lầm mình là người bừa bãi?” Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Từ Tình.

Từ Tình lườm đầy xem thường: “Một người con trai ưu tú như vậy, cậu không chủ động, vậy thì chờ người khác leo lên đi. Đừng nói là không hôm nay không làm gì cả, ít nhất cũng phải hôn chứ?”

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn nhất thời đỏ bừng.

“Hi hi, quả nhiên là bị mình đoán trúng, Ngọc Ngôn nhà chúng ta cuối cùng cũng mất nụ hôn đầu, thật đáng mừng nha, mau kể chi tiết đi.” Từ Tình kéo Đồng Ngọc Ngôn ra ghế salon, biểu cảm rất gấp gáp.

“Cho cậu xem video đi, xem xong sẽ hiểu.” Đồng Ngọc Ngôn mặt đầy hạnh phúc nói.

Từ Tình càng tò mò hơn, vội vàng bu lại.

Đồng Ngọc Ngôn mở video ra.

Tiếp theo, tiếng đàn violin vang lên, trong video là một thanh niên.

Ban đầu Từ Tình còn thấy hơi khó hiểu, sao lại cho mình xem biểu diễn violin rồi?

Nhưng ngay sau đó, ông kính kéo lại gần, nàng nhìn thấy gương mặt của thanh niên kia thì mới hiểu được.

Là anh ta, là anh ta, chính là anh ta!

Nam thần của Ngọc Ngôn!

Video tiếp tục, Từ Tình choáng váng khi nhìn thấy kỹ xảo trình diễn của người thanh niên trên sân khấu.

Trong mắt Đồng Ngọc Ngôn lóe sáng như sao, si mê nói: “Thế nào, đây là quà nam thần tặng mình, đón gió thu hiu hiu tại nhà hàng Tinh Không, vì mình trình diễn một bài mà mình thích nhất.”

Từ Tình chưa xốt nói: “Được rồi, một người có tài lại đẹp trai như vậy, sao lại bị cậu bắt được chứ?”

“Đúng rồi, anh ấy tặng cậu quà đắt như vậy, có quá khả năng kinh tế không? Điều kiện gia đình thế nào?”

“Mình nói cho cậu biết, loại đại mỹ nữ như chúng ta, phải chọn đối tượng có thể nuôi được chúng ta.”

“Điều kiện gia đình? Chắc là khá tốt, nhưng mình không hỏi mấy thứ này.” Đồng Ngọc Ngôn suy nghĩ một chút, nhà Đường Tụng làm quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tổng, chắc là rất giàu có nhỉ?

“Vậy anh ấy mặc quần áo gì?”

“Không đeo đồng hồ, mặc rất bình thường.” Đồng Ngọc Ngôn suy nghĩ rồi nói.

Từ Tình vỗ đùi, đứng dậy nói: “Vậy cậu phải nghĩ lại, nói không chừng anh ta còn đi vay tiền để mua Dior cho cậu.”

Đồng Ngọc Ngôn bật cười: “Cậu tưởng tượng phong phú thật, mình cho cậu xem cái này.”

Nói xong, liền mở album ảnh ra, nàng ngồi ở vị trí phụ lái, chụp trộm Đường Tụng đang lái xe.

Từ Tình đầu tiên bị hấp dẫn bởi gương mặt đẹp trai kia, sau đó liền chú ý đến nội thất sang trọng bên trong xe.

Porsche?

Từ Tình trực tiếp kêu lên: “Ngọc Ngôn, hai người vẫn chưa xác định quan hệ đúng không?”

Đồng Ngọc Ngôn cảnh giác: “Cậu muốn làm gì? Bọn mình đang trong thời kỳ ái muội, sắp vào tay rồi, cậu đừng làm loạn.”

Từ Tình cắn răng nghiêng lợi nói: “Không phải là còn chưa vào tay sao? Chúng ta cạnh tranh công bằng! Mình cảm thấy mình đã tìm được tình yêu đích thực rồi, mình chính là đang chờ anh ấy xuất hiện, nhìn kỹ lại thì anh ấy rất giống với người trong mộng của mình.”

Đồng Ngọc Ngôn cảnh giác, còi báo động vang inh ỏi trong lòng: “Cút đi, cái tên tham tiền nhà cậu, không phải nhìn thấy người ta đi xe sang sao?”

Nói thật, nàng đúng là hơi sợ bạn thân Từ Tình này hoành đao đoạt ái.

Dù sao Từ Tình cũng rất xinh đẹp, không kém bản thân là bao.

Mẫu chốt là Từ Tình rất ham tiền, nếu gặp được một người như Đường Tụng, chỉ sợ Từ Tình có thể làm bất cứ thứ gì, nói không chừng bảo nàng làm tình nhân nàng cũng đồng ý.

Đối mặt với một người ưu tú như Đường Tụng, phàm là có chút ưu hiếp, Đồng Ngọc Ngôn cũng sẽ cẩn thận.

“Vậy trừ cậu ra, anh ta còn ái muội với cô gái nào không? Loại ‘cao phú soái’ đẳng cấp này, làm sao không có một đám yêu tinh vây quanh? Cậu phải giới thiệu cho mình, mình đổi phỏ đám tình địch kia giúp cậu, thế nào?” Ánh mắt Từ Tình lóe sáng, tràn đầy phấn khởi nói.

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy, nội tâm cũng như đánh trống, nàng đúng là không hiểu nhiều về sinh hoạt cá nhân của Đường Tụng.

“Chúng ta là bạn thân nhiều năm rồi, mình phải giúp cậu nha, đưa wechat của anh ấy đây, mình kiểm tra giúp cậu, được không?”

“Đừng cho là mình không biết tâm tư của cậu, được rồi, mình cần chỉnh lý quà của nam thần, cậu cứ từ từ đổ kị đi.”

Nói xong, Đồng Ngọc Ngôn cầm túi đồ về phòng ngủ, để lại Từ Tình tức giận không ngớt.

.....

Cầu đề cử!!!!!!

Chương 79: Vật phẩm mới trong Thương Thành

Trở lại phòng, nằm lên giường, Đồng Ngọc Ngôn lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhìn một đồng túi to to nhỏ nhỏ ở bên cạnh, nàng chột ngồi dậy.

Mở vòng bạn bè ra, tìm những hình ảnh ngày hôm nay chụp được, sau đó liên up lên.

Tus là: “Câu chuyện hôm nay rất đặc sắc, em sẽ dùng cả đời này để ngắm nhìn cảnh đẹp nhân gian cùng anh!”

Mới up không bao lâu, vòng bạn bè đã nổ tung.

Trong ảnh vừa có xe sang Porsche, vừa có biểu diễn trên nhà hàng Tinh Không, vừa có những món quà xa xỉ đắt tiền, tất cả nguyên tố tụ lại với nhau, hiệu quả có thể tưởng tượng.

Đại đa số bạn bè đều chúc phúc, cũng có mấy người theo đuôi nói vài câu chua xót.

Trong đó bao gồm cả hội trưởng hội học sinh cũ mà nàng có chút thiện cảm, Nhậm Tử Hiên, thậm chí Nhậm Tử Hiên còn điên cuồng gửi tin cho nàng.

“Một thời gian nữa anh sẽ về Yến Thành một chuyến, có thể gặp mặt trò chuyện không?”

“Còn nhớ lúc em học năm ba, chúng ta vừa học vừa làm ở thư viện, em nói ước mơ của mình cho anh không?”

“Ngọc Ngôn, em không nên bị lừa gạt bởi vẻ ngoài trắng lè của vài người, cuộc sống của người giàu rất loạn, em phải bảo vệ bản thân mình.”

Lần này Đồng Ngọc Ngôn không còn do dự nữa, trực tiếp block wechat của Nhậm Tử Hiên.

Còn muốn đến tìm mình?

Chẳng may làm Đường Tụng hiểu lầm thì sao?

Rất nhanh, Nhậm Tử Hiên đã gọi điện thoại đến.

Đồng Ngọc Ngôn cũng trực tiếp block luôn.

Làm xong những thứ này, lại gửi wechat cho Đường Tụng: Về nhà nhớ nói cho mình biết.

...

Ban đêm, Bạch Hiểu Manh nằm trên giường, toàn thân rúc vào chăn, trằn trọc mãi không ngủ được.

Trong đầu toàn là bóng dáng của Đường Tụng, đặc biệt là dáng vẻ phiêu dật xuất trần khi đứng trên sân khấu của đôi phương.

Cốc cốc!

“Hiểu Manh, cháu ngủ chưa?” Tiếng của dì nhỏ Tạ Vũ Đồng vang lên ngoài cửa.

Bạch Hiểu Manh buồn bực nói: “Quý bà, cháu sắp ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai nói.”

Tạ Vũ Đồng ở bên ngoài dừng lại chốc lát, nhỏ giọng nói: “Hiểu Manh, cháu cảm thấy Tiền Lâm Phong thế nào? Dì nghe người ta nói tối nay hai đứa chơi rất vui. Năng lực và bề ngoài của Tiền Lâm Phong đều là nhất đẳng, cũng là lựa chọn tốt nhất mà chúng ta có thể tiếp xúc, cháu suy nghĩ một chút.”

“Dì, bây giờ cháu không muốn nói chuyện này, dì để cháu yên tĩnh một chút đi.” Bạch Hiểu Manh cũng không biết mình đang nghĩ gì, có lẽ là không cam lòng.

Một thứ rõ ràng đã từng thuộc về mình lại bị người khác cướp mất, mà thứ này còn trở nên có giá trị liên thành, bây giờ mình cũng rất thích, rất yêu thích.

Nàng biết suy nghĩ này là không đúng, nhưng làm thế nào cũng không khống chế nổi bản thân.

“VẬY... cháu nghỉ sớm đi, chờ cháu muốn nói chuyện thì tìm dì.” Tạ Vũ Đồng thở dài một tiếng, tiếng bước chân đi xa.

...

Trở lại biệt thự, Đường Tụng vẫn còn si mê trong nụ hôn kia.

Rửa mặt xong, Đường Tụng nằm trên chiếc giường rộng rãi mềm mại.

Cười gửi tin nhắn ‘đã về nhà’ cho Đồng Ngọc Ngôn, sau đó lại bổ sung vài emoji hôn hôn.

Đối phương trả lời rất nhanh, cũng là emoji hôn hôn, còn bổ sung một tấm selfie.

Đường Tụng bật cười, lại trò chuyện một lúc rồi mới ngủ say.

Thứ năm, ngày 1 tháng 9, thời tiết quang đãng.

Ngày đầu tiên của tháng chín, Đường Tụng dậy rất sớm.

Phong cảnh nơi này rất đẹp, xanh hóa có thể so với công viên.

Đường Tụng chạy 8km quanh tiểu khu, cảm giác tinh thần sảng khoái và sung mãn.

Về nhà, tắm rửa trong phòng tắm rộng 20 mét vuông, lại nằm trong bồn tắm, trải nghiệm bồn xoa bóp.

Cảm giác này đúng là khiến người ta say mê.

Lau người, quần áo choàng tắm, Đường Tụng đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cảnh sông và cây cối ở phía dưới.

Mở TikTok ra, xem trang chủ một lúc.

Fan 2703, like 1830.

Tốc độ gia tăng vẫn rất nhỏ, chỉ có thấy lấy 11400 NDT.

Nghĩ đến trưa nay còn hẹn gặp Lý Nhã Ly, Đường Tụng trực tiếp rút toàn bộ 11400 NDT ra, vừa hay có thể tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tiêu xài.

Mục đích của ngày hôm nay, chính là quay video cùng Lý Nhã Ly, tranh thủ thời gian kéo fan và lưu lượng.

Hắn cũng nghĩ chủ đề của video rồi, chính là video biến hình đang hot gần đây.

Về phần tại sao lại ưu tiên chọn Lý Nhã Ly, chính là bởi vì chân nàng rất dài, mặt cũng rất xinh đẹp, rất phù hợp ngồi sau xe mô tô.

Bởi vì Đường Tụng không muốn lộ mặt, cho nên mở đầu video, Lý Nhã Ly sẽ ăn mặc gợi cảm bước lên mô tô.

Khi đôi chân dài của nàng bước lên xe, ống kính sẽ chuyển, Đường Tụng mặc đội mũ bảo hiểm sẽ xuất hiện ở chỗ ngồi tài xế.

Lúc này, Lý Nhã Ly sẽ ngồi sau ôm lấy hắn, tốt nhất là thay bộ quần áo khác, phù hợp với bộ quần áo đua xe của hắn.

Một video đơn giản như vậy, chỉ cần chỉnh sửa và biên tập tốt, hiệu quả sẽ nổ tung.

Về phần Lý Nhã Ly có từ chối lời mời của hắn hay không, Đường Tụng hoàn toàn không lo lắng.

Không nói đến mình còn một lượng lớn tiền TikTok, chỉ nói về ngoài của mình, chắc là đối phương sẽ không cảm thấy

khó chịu.

Hai ngày nay, có xe sang nhà đẹp, còn có Đồng hoa khôi chủ động tiếp cận, khiến cho tự tin của Đường Tụng tăng mạnh.

Tiếp tục thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ một lúc.

Đường Tụng bỗng nhiên vỗ đầu một cái, hôm qua quá bận rộn, chưa kịp xem Thương Thành đổi mới.

Mở Thương Thành ra xem.

Giá hàng vốn trống rỗng, đã có thêm ba vật phẩm sáng choang.

Thẻ tạo nhiệm vụ: Sau khi sử dụng, sẽ dựa vào cảnh ngộ trước mắt và hoàn cảnh chung quanh của túc chủ, tạo thành một nhiệm vụ ngẫu nhiên, giá bán 500.000 NDT.”

Thuốc giải rượu: Sau khi sử dụng, gia tăng 100% kháng tính với cồn, tăng 2 điểm sức chịu đựng, giá bán 1.000.000 NDT.”

Sách kỹ năng hội họa – phác họa: Sau khi sử dụng, nhận được kinh nghiệm và các loại kỹ xảo, kỹ thuật phác họa, giá bán 1.000.000 NDT.”

Thẻ tạo nhiệm vụ thì dễ nói, hẳn thường xuyên dùng khi chơi game.

Thuốc giải rượu thì đúng là thứ tốt, dù không bằng viên con nhộng ưu hóa thể chất, nhưng dù gì cũng là đạo cụ tăng thuộc tính, đáng giá 1 triệu.

Hơn nữa, không ngờ sách kỹ năng lại đáng tiền như vậy.

Nhiệm vụ học tập bạo kích ra sách kỹ năng violin.

Sách kỹ năng điều khiển xe gắn máy cũng chỉ có 2000.

Xem ra đây là 0.1% giá bán nha!

Nếu tính như vậy, viên con nhộng giá 15.000 kia, chẳng phải là có giá 15 triệu?

Khá lắm!

Hệ thống thật mẹ nó hào phóng!

Tuy nhiên, Đường Tụng bây giờ không mua nổi cái gì cả, chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng lại chạy đi học tập.

Nhiệm vụ học tập dù chỉ có 1% bạo kích, nhưng xem ra còn giá trị hơn mình tưởng tượng.

Chương 80: Thời trang cao cấp

Đường Tụng đang học tập.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt tiến độ học tập của hắn.

Cầm lên xem, là số lạ.

Đường Tụng nghi ngờ nghe máy, đối diện truyền đến một giọng nói nam rất nhiệt tình.

“Đường tiên sinh, chào ngài, tôi là tiểu Tôn ở bộ phận bảo vệ của Yên Giang Biệt Viện, ngài có chuyển phát nhanh, có cần tôi mang lên cho ngài không?”

“Là chuyển phát nhanh gì?” Đường Tụng nghi hoặc, gần đây quá bận rộn, mình không đặt thứ gì trên mạng mà.

“Hình như là một bộ quần áo.”

“Được, vậy làm phiền anh mang lên cho tôi.”

“Vâng, tôi sẽ mang lên ngay, hai ba phút là được.”

Cúp máy, Đường Tụng chợt nhớ ra.

Hôm qua hệ thống còn thưởng cho hắn một bộ thời trang.

Dựa theo hệ thống miêu tả, bộ thời trang này sẽ gửi qua chuyển phát nhanh.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng vội vàng đứng lên.

Đây chính là bộ thời trang (skin) đầu tiên của hắn.

Trong game, thời trang cũng là một loại trang bị, không chỉ gia tăng thuộc tính, còn có tác dụng quyết định trong những hoàn cảnh đặc thù.

Bộ thời trang này có thuộc tính khá hiếm thấy là may mắn +1, quả thực là thần khí để làm nhiệm vụ.

Chờ tại cửa một lát, tiếng thang máy vang lên, một người trẻ tuổi mặc âu phục chạy chậm đến.

“Đường tiên sinh, chào ngài, đây là đồ của ngài, làm phiền ngài kiểm tra xem có vấn đề gì không?”

Đường Tụng nhận lấy, đó là một hộp chuyển phát nhanh màu đen, vỏ ngoài màu đen rất đẹp, chất liệu không phải giấy carton bình thường, mà hơi giống với nhựa.

Nhìn thông tin bên trên, số điện thoại và tên người nhận không có vấn đề, nơi gửi là Đế Đô, nhưng không có địa chỉ cụ thể, chắc cũng là từ tập đoàn Đường Tổng.

“Vất vả rồi, là của tôi không sai.” Đường Tụng kiềm chế kích động muốn mở ra xem ngay, gật đầu nói với người trẻ tuổi đối diện.

“Không vất vả, không vất vả.” Đối phương vội vàng nói, lại đưa một tấm thẻ nhỏ qua: “Đây là danh thiếp của tôi, tôi là Tôn Giai Kiệt, ngài gọi tôi là tiểu Tôn là được, ngài có vấn đề gì thì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào. Mặc kệ là chuyển phát nhanh hay là sửa chữa đồ dùng trong nhà, ngài đều có thể tìm tôi.”

“Được, cảm ơn.”

Nhận danh thiếp của đối phương, đóng cửa lại, Đường Tụng lập tức xé vỏ ngoài ra.

Mở hộp ra xem, bên trong là một lớp chống rung rất dày, phải 1 cm.

Hắn lấy tất cả ra xem, tổng cộng có ba thứ.

Đường Tụng tạm thời bỏ cái hộp tinh xảo này qua một bên.

Phía trên cùng là một chiếc áo sơ mi trắng bằng tơ tằm rất tinh tế và mềm mại.

Thứ hai là một chiếc quần tây màu đen, chất vải rất cao cấp, hắn chưa từng mặc qua.

Tiếp đó là một đôi giày cứng màu trắng, loại giày nhàn nhả, thời trang và phóng khoáng, chất liệu hắn là da thật, đế giày cũng rất mềm mại và co giãn.

Nhìn ba món đồ trên bàn, Đường Tụng nhìn không được mà khen ngợi: “Bộ quần áo này chính là thời trang cao cấp trong truyền thuyết nha.”

Trên quần áo không có bất kỳ nhãn hiệu nào, chế tạo rất kín kẽ, không có bất kỳ chỗ thừa nào.

Đường Tụng lập tức mặc thử quần áo mới, nội tâm vừa hưng phấn vừa khấn trương.

Đến khi mặc xong, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, hắn cảm thấy mình trở nên có tinh thần hơn rất nhiều.

Đứng trước tấm gương khổng lồ, quan sát bản thân bên trong.

Chiều cao 185 cm, làn da trắng nõn và bóng loáng, ngũ quan tuần lãng, cả người rạng rỡ, tinh thần sung mãn.

Vai rộng eo hẹp chân dài, phối hợp với thời trang cao cấp làm riêng, có thể nói là vẽ mắt cho rồng.

Trên áo không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, nhưng chất liệu cao cấp cộng thêm chế tác tinh xảo, có vẻ khiêm tốn mà lại xa hoa.

Quần tây rất vừa vặn, còn có một vẻ nhàn nhã và thời trang, chứ không phải quần kiểu công vụ.

Phối hợp với giày cứng màu trắng trên chân, toàn thân có vẻ phóng khoáng lỗi lạc.

Mặc bộ thời trang cao cấp này, vẻ ngoài của Đường Tụng như được tăng lên một chút.

Có lẽ đây chính là vì mị lực + 1.

Mở thông tin cá nhân ra xem.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 185 cm, cân nặng: 76kf.

Trí lực: 70, sức chịu đựng: 66, nhanh nhẹn: 65.

Kỹ năng: điều khiển xe gắn máy, đàn violin.

Danh xưng: Tự do đón xe.

Đạo cụ: Thẻ tạo phó bản, thời trang – cuộc gặp ngẫu nhiên ngày thu.

Mị lực: 52.

Số dư: 12300 NDT. Tiền ảo: 130.000.

Mặc thời trang, mị lực quả nhiên tăng một điểm.

Trải qua hai ngày luyện tập, hơn nữa có buff gấp đôi hiệu quả, sức chịu đựng đã tăng một điểm, coi như là một niềm vui nho nhỏ.

Chỉ là không biết thuộc tính ần may mắn + 1 có hiệu lực hay không?

Nghĩ đến đây, Đường Tụng tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ học tập ngày hôm nay, mong chờ bạo kích lần nữa.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập đã hoàn thành.”

Không có bạo kích như trong dự đoán, xem ra dù có buff may mắn +1, thì xác suất bạo kích cũng rất nhỏ.

Sau đó còn có nhiệm vụ rèn luyện, tựa như cũng có thể thử.

Nhưng cũng không thể mặc quần áo này để tập gym chứ?

Xem ra chỉ có thể mặc quần áo thể thao tập 50 phút, chờ vài phút cuối rồi lại thay quần áo.

Như vậy cũng không tính là gian lận nha.

...

Trên đường đi ăn sáng, lại nhận được rất nhiều tin wechat.

Ngoại trừ những nữ streamer cầu khen thưởng như mọi ngày ra, hai cô gái có quan hệ hừng hực gần đây cũng gửi tin.

Đồng Ngọc Ngôn: “Soái ca, chào buổi sáng, hôm nay thời tiết quang đãng, nhiệt độ cao nhất 29 độ, nhớ ăn cơm đúng giờ nha.”

Trình Nhạc Nhạc: “Hôm nay tập buổi sáng à? Máy giờ đến nha?”

Đường Tụng cười trả lời cho hai người.

Trong nhóm chat của phòng cà phê, La Thu Ngọc cũng gửi tình hình của cửa hàng.

Chương 81: Nam chính trong tiểu thuyết

Hiện giờ, nhóm chat đã có 13 thành viên, phần lớn đều là nhân viên mới chiêu mộ.

La Thu Ngọc – quản lý: “Ông chủ, chào buổi sáng, một nhóm hàng mới đến, có thể đảm bảo vận hành trong hai tuần lễ.”

La Thu Ngọc – quản lý: “Trải qua một ngày tuyển mộ, trước mắt cửa hàng chúng ta có 2 thợ pha chế, 1 nhân viên thu ngân, 1 nhân viên sấy khô, 7 nhân viên phục vụ. @ toàn thể thành viên, mọi người đổi tên, dựa theo cách thức (tên + vị trí) của tôi là được.”

Ngay sau đó, rất nhiều người trả lời ‘đã rồi’.

Đường Tụng cũng đi theo ‘đã rồi’, còn đổi tên của mình là ‘Đường Tụng – ông chủ’.

Vừa đáp lại xong, La Thu Ngọc lại gửi tin cá nhân qua.

La Thu Ngọc: “Ông chủ, hôm nay chúng ta còn tuyển thêm 2 đầu bếp đồ tây, 1 nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ thì không thành vấn đề, hôm nay chủ yếu là phỏng vấn mấy vị đầu bếp.”

“Mấy vị này đều có kinh nghiệm làm việc ở khách sạn lớn, tiền lương có thể cao hơn dự tính một chút, nếu ông chủ ngại có thời gian, có thể tự qua phỏng vấn.”

Đường Tụng không ngờ tốc độ làm việc của La Thu Ngọc lại nhanh như vậy, nhưng nghĩ một chút thì cũng không lạ.

Với điều kiện của phòng cà phê, chỉ cần người đến phỏng vấn, thì sẽ hiểu được tiềm lực và mị lực khổng lồ của nó.

Chắc hẳn không có người nào sẽ từ chối một phòng cà phê có tương lai như vậy.

Đường Tụng mở nhà kho hệ thống. chọn ‘một triệu tiền vốn’.

Rồi gửi 500.000 qua.

Chuyển tiền xong, Đường Tụng trả lời La Thu Ngọc: “Quản lý La vất vả rồi, tôi không tham gia phỏng vấn, cô phỏng vấn là được.”

“Ngoài ra, tôi đã chuyển 500.000 vào tài khoản công, có thể dùng để điều hành và quảng cáo giai đoạn đầu.”

La Thu Ngọc: “Cảm ơn ông chủ đã tin tưởng! Tôi nhất định sẽ cố gắng kinh doanh cửa hàng.”

Bởi vì hệ thống tài vụ do bên tập đoàn Đường Tống cung cấp, tất cả mọi khoản đều phải thông qua hệ thống tài vụ này.

Nên Đường Tụng cũng không lo đối phương sẽ tham ô hay gì cả, đương nhiên tốt nhất vẫn là tìm một người đáng tin để giám sát, nhưng tiếc là tạm thời hắn không tìm thấy người thích hợp.

Trở lại khung nhóm chat, thấy có vài nhân viên đang trò chuyện.

Đường Tụng lại phát một bao lì xì, tổng cộng 1200 NDT, trung bình mỗi người 100 NDT.

Dù không nhiều, nhưng cũng có thể khích lệ nhân viên.

Thường Hiểu Thiển: “Cảm tạ lì xì của ông chủ! Hôn hôn!”

Quách Tư Vũ: “Ông chủ hào phóng quá! Quỳ rạp.gif.”

Đường Tụng nhìn hai người trả lời, bật cười lắc đầu.

Hai người này từng gặp mình, xem như tương đối quen, cho nên mới dám trực tiếp nhận lì xì, nói chuyện cũng không quá khách khí.

Những nhân viên còn lại thì hơi câu nệ, không hiểu tính cách của ông chủ mới, sợ cướp lì xì trước thì sẽ cho ông chủ một ấn tượng không tốt.

Có hai vị ‘nhân viên lâu năm’ làm mẫu, những người khác cũng thoải mái hơn, vội vàng cướp lì xì.

Trương Viện Viện: Cảm ơn ông chủ.gif.

Lý Hồng Mẫn: Cảm ơn ông chủ.

Thường Hiểu Thiên: A! Sao Viện Viện chỉ lấy được 2 đồng, bọn tôi đều lấy được hơn 10 hơn 100 nha! Emoji cười trộm.

Trương Viện Viện: Ừ nha! Khóc.gif.

...

Nhìn một đám nhân viên tâng bốc mình, Đường Tụng cuối cùng cũng có chút cảm giác làm ông chủ, bây giờ hẳn không chỉ sở hữu quyền kinh doanh phòng cà phê, mà còn có cả quyền tài sản.

Chỉ tiếng căn nhà ba tầng này thôi, tính sơ qua cũng phải hơn 18 triệu là ít.

Lại thêm biệt thự 20 triệu, Porsche 3 triệu, BMW 300.000!

Tổng cộng cũng có 41 triệu rồi!

Tại thành phố hạng 2 như Yên Thành, tuyệt đối có thể gọi là kẻ có tiền, tự do tài chính là khẳng định.

Nhưng theo ánh mắt tăng lên, đặc biệt là sau khi tiến vào căn biệt thự kia, hẳn bắt đầu mong chờ nhiều hơn.

Ví dụ như, hẳn còn chưa có máy bay tư nhân đúng không?

Còn chưa được đi du lịch hạng sang đúng không?

Còn chưa có bất động sản ở những thành phố hạng 1 như Đê Đô và Ma Đô đúng không?

Cho nên nói, hần vẫn phải cố gắng.

Ăn sáng xong liền về nhà, nhìn đồng hồ. 9:30 sáng.

Đường Tụng dứt khoát chạy vào phòng giải trí, mở máy PS5 ra chơi.

Màn hình khổng lồ, âm hưởng rung động, thính giác và thị giác đều được hưởng thụ, Đường Tụng thấy cực đã ghiền.

Tinh tinh!

Tiếng điện thoại cắt đứt trạng thái trầm mê vào game của Đường Tụng.

Ly Ly: “Tháng Tư ca ca, người ta gửi vị trí nhà hàng cho anh, lát nữa chúng ta gặp ở đó nha, người ta chính là người mặc quần áo đẹp nhất ở đó nha.”

Quần áo đẹp mới tốt, như vậy quay video mới tốt hơn.

Thuận tay trả lời: “Được, tôi xuất phát luôn đây.”

Đường Tụng đứng lên, xoa xoa cẳng chân hơi đau, đã là 11 giờ hơn, không ngờ chơi lâu như vậy.

Hần vốn định 10 giờ đi tập gym, bây giờ chỉ có thể chuyển sang buổi chiều.

Tâm lý không khỏi cảm thán, hần thật sự không hổ là game thủ lâu năm, lúc trước áp lực công việc quá lớn, còn gặp phải áp lực sinh tồn, khiến cho hần không có thời gian chơi game.

Hiện giờ đã tự do tài chính, lại có phòng giải trí của riêng mình, khiến hần có loại cảm giác như hồi xuân.

Nhưng không được, bây giờ còn có rất nhiều thứ thú vị hơn game mà hắn chưa từng hưởng thụ.

Đường Tụng liền cầm quần áo đua xe, rồi gọi xe đi đến trung tâm tiêu thụ Porsche.

Bởi vì chiều còn phải quay video biển hình, khẳng định phải đi lấy xe BMW trước, đây chính là đạo cụ then chốt.

Khi đến nơi, Đường Tụng nhìn thấy chiếc BMW của mình trong bãi đỗ e.

Tựa như còn được rửa qua, hắn còn nhớ là lúc để ở đây thì còn có không ít bùn đất.

Đường Tụng lập tức hiểu ra, liền gửi wechat cho Từ Giai Lệ: “Chị Giai Lệ, là chị rửa xe giúp tôi à?”

“Cậu đến lấy xe? Chờ tôi!”

Chốc lát, tiếng bước chân ‘cộc cộc cộc’ đã truyền đến.

Đường Tụng quay đầu nhìn qua, liền nhìn thấy Từ Giai Lệ mặc âu phục và váy zip đi đến.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, tựa như tạo ra chút tia lửa.

Từ Giai Lệ vốn bước rất nhanh, nhưng khi nhìn thấy Đường Tụng thì lại không tự chủ được mà bước chậm hơn, hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn.

Người thanh niên ngồi nghiêng trên chiếc MBW kia, áo sơ mi trắng, quần tây đen, ngũ quan tuấn lãng được ánh mặt trời chiếu rọi, có vẻ cao quý mà thần bí.

Khóe miệng thanh niên cong lên, lộ ra nụ cười yếu ớt, lọn tóc bị gió thổi qua, cùng hoàn cảnh chung quanh tạo thành một bức tranh.

Một màn này, cực kỳ giống với nam chính đi ra từ trong tiểu thuyết ngôn tình mà nàng từng mơ ước trong thời kỳ trung học ngây ngô.

Chương 82: Đại ma pháp sư Từ Giai Lệ

Đường Tụng bị ánh mắt nóng bỏng của đối phương làm cho ngượng ngùng.

“Chị Giai Lệ, cảm ơn chị rửa xe giúp tôi, hôm nay vừa hay cần dùng đến nó, vốn còn định đưa đi rửa.”

Từ Giai Lệ hơi đỏ mặt, hai chân chụm lại nhẹ nhàng ma sát, giọng nói còn mang theo chút run rẩy: “Nếu cậu muốn cảm ơn, vậy có thể giúp chị một chuyện không?”

“Chỉ cần đủ khả năng, nhất định sẽ tận lực.” Đường Tụng có hơi bồn chồn, hẳn biết bà chị này rất to gan, chỉ sợ nàng nói vài lời khó xử.

“Bảo trì tư thế này, đứng yên đừng nhúc nhích, để cho chị chụp mấy tấm ảnh.” Nói xong, Từ Giai Lệ đã cầm điện thoại lên, liên tục ‘tách tách tách’.

Đường Tụng không giải thích được, nhưng cũng mặc cho đối phương làm mưa làm gió.

“Ok, đã xong.” Từ Giai Lệ gật đầu hài lòng.

Đường Tụng nghi hoặc hỏi: “Chị Giai Lệ, sao tự nhiên là muốn chụp ảnh làm gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy hôm nay cậu rất đẹp trai nha. Ai bảo không up ảnh trên vòng bạn bè, làm chị đây không có tài liệu làm phép, nên chỉ có thể tự tìm.”

Từ Giai Lệ cất điện thoại di động đi, cười tủm tỉm nhìn hắn, gương mặt còn mang theo vẻ trêu ghẹo.

“Tài liệu làm phép? Là sao?” Đường Tụng không hiểu gì cả.

“Chỉ nói cho một mình cậu biết thôi nha, chị đây biết ma pháp hệ thủy nha, còn tài liệu làm phép, chính là thứ có thể giúp chị ngưng tụ nguyên tố hệ thủy nhanh hơn, từ đó đột phá cảnh giới, lên đến ‘đỉnh’.” Thân thể đầy đặn của Từ Giai Lệ tiến lại gần, lặng lẽ nói ra.(chắc mọi người đều hiểu nhỉ :D)

Nghe đến đây, Đường Tụng bừng tỉnh, cả người cũng choáng váng.

Đây là đề tài có thể thảo luận ở đây sao?

Nói thêm nữa, sách bị 404 luôn kìa.

Quả nhiên, gặp mấy bà chị như này, người trẻ tuổi như hẳn là không chịu nổi.

So với những thiếu nữ mới hơn 20 như Đồng Ngọc Ngôn và Trình Nhạc Nhạc, chính là khác biệt giữa đại ma pháp sư và ma pháp học đồ.

Đường Tụng cũng được hun đúc trong một đám háo sắc ở ký túc xá, nhưng cũng không theo tiết tấu của vị đại ma pháp sư này.

“Vậy chúc chị Giai Lệ sớm ngày đột phá, đạt đến tầng thứ cao hơn.”

Đại ma pháp sư Từ Giai Lệ nhéo tay Đường Tụng một cái, bất đắc dĩ nói: “Haiz, nếu như cậu có thể giúp chị một chút, chị khẳng định sẽ thăng cấp Pháp Thần, đáng tiếc chị đây cũng tự biết mình, biết cậu coi thường chị.”

Chóp mũi ngửi thấy mùi nước hoa dụ người trên người Từ Giai Lệ, nhìn hai tòa đỉnh núi hùng vĩ ở ngay trước mắt.

Đường Tụng chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, đáng thương nhỏ yếu lại bất lực, mặc cho đại ma pháp sư động tay

động chân với mình, lại không dám phản kháng.

“Được rồi, không đùa nữa, chị còn phải làm việc, hôm nay rảnh lại hẹn.”

Nói đến công việc, Từ Giai Lệ khôi phục dáng vẻ thành thực chững chạc.

Nàng mặc đồng phục làm việc, ngũ quan tuy không tính là tuyệt mỹ, nhưng cũng phải hơn 8 điểm, trên người còn có một loại thành thực và thùy mị.

Trang điểm hết sức đoan trang, toàn thân nhìn qua rất lão luyện già dặn.

Đây đại khái chính là dáng vẻ tinh anh trong công việc của nàng đi, nhưng càng có sức hút hơn so với ấn tượng của Đường Tụng về nàng.

Lúc này Đường Tụng bị Từ Giai Lệ trêu chọc nửa vờ, lại nhìn dáng vẻ đứng đắn đoan trang của nàng, nội tâm lại sinh ra chút ý nghĩa phản nghịch.

Đùa cái gì, mình đường đường là chủ tịch tập đoàn Đường Tông, là tỷ phú nha.

Hiện giờ cũng có nhà đẹp xe sang.

Tại sao lại bị nàng bắt nạt như vậy?

Một khi hai người hình thành thói quen như vậy.

Sau này mình vĩnh viễn phải nằm dưới.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng nào có thể nhịn nữa?

Không kiềm chế kích động của mình, đưa tay vòng qua bờ eo căng mịn của Từ Giai Lệ, đôi môi in lên má của đối phương.

Xúc cảm mềm nhũn và ngọt vào xương thẳng vào đáy lòng, nơi chóp mũi càng nồng nặc hơn.

“Chụt!” Nụ hôn này vừa nhanh vừa mạnh, âm thanh cũng rất to.

Xem như đã báo được thù.

Bởi vì thường xuyên tập gym, eo của Từ Giai Lệ rất đẹp.

Đường Tụng nhẹ nhàng vuốt ve, thậm chí còn cảm nhận được đường chữ V, không hề giống với những cô gái ở tuổi nàng chút nào.

Từ Giai Lệ bị Đường Tụng ôm eo, lúc này lại như bị trúng ma pháp vậy.

Toàn thân mềm nhũn, trên mặt lại mang theo vẻ không dám tin.

Đột nhiên, chân nàng như nhũn ra, cả người ngã vào ngực Đường Tụng.

Thân thể nở nang đầy đà nghiền ép qua, Đường Tụng chỉ cảm thấy ôn hương nhuyễn ngọc, lúc này hẳn cũng không còn khoái cảm khi báo thù, hai tay cũng không biết nên để ở đâu.

Đường Tụng nhìn Từ Giai Lệ ở trong ngực, đối diện với đôi mắt ngập nước kia, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hình như mình cũng không làm gì nha?

Cái này sao giống như bị ăn vạ vậy?

Đường Tụng nuốt nước miếng: “Chị Giai Lệ, chị vẫn tốt chứ? Lúc trước chị hôn trộm, lần này coi như trả lại, hai chúng ta hết nợ nần. Có phải chị nên đứng lên trước không, bị đồng nghiệp thấy được cảnh này, tôi cũng không giải thích được.”

Từ Giai Lệ muốn dùng sức đứng dậy, nhưng khi nhìn gương mặt tuần lãng này, lại cảm thấy toàn thân không có sức lực.

Lại nghĩ đến hành động vừa rồi của đôi phương, hai chân lại bủn rủn vô lực.

Chẳng lẽ mình đang nằm mơ?

Từ Giai Lệ lặng lẽ bám bắt đuôi nở nang của mình.

Ahhh, không phải mơ.

Cậu ấy hôn mình? Tiếc là không phải môi.

Chẳng lẽ cậu ấy thích mình?

Nhưng mà... sao có thể?

Từ Giai Lệ tự hiểu lấy mình.

Không nói một nam thần đẳng cấp như Đường Tụng, chỉ là một người giàu có bình thường, cũng sẽ không lấy một nhân viên bán hàng sắp 30 như nàng.

Nàng đã qua tuổi đẹp nhất, tuy vẫn rèn luyện để bảo trì dáng người, nhưng khẳng định là không bằng những thiếu nữ khoảng 20 kia.

Bây giờ lại bị Đường Tụng cưỡng hôn, khiến nội tâm Từ Giai Lệ sinh ra một số ảo tưởng không thực tế.

Cố nén kích động muốn nói ảo tưởng của mình ra, Từ Giai Lệ giả bộ như không thèm để ý: “Chị chỉ trêu chọc cậu thôi, không phải hôn một cái sao? Chị không để ý.”

“Vậy thì tốt, vừa rồi tôi cũng hơi kích động.” Đường Tụng cười xấu hổ.

Từ Giai Lệ gian nan đứng lên, không dám nhìn mặt đôi phương, cúi đầu lúng túng nói: “Chị phải về làm rồi, cậu... cậu có thể buông tay ra không, cậu như vậy chị không đi được...”

Đường Tụng vội vàng buông đôi tay vẫn ôm eo đôi phương ra, cười xấu hổ: “Được, vậy hẹn gặp lại!”

Nói xong trực tiếp đội mũ bảo hiểm, nhảy lên xe, rồi phóng đi như chạy trốn.

Đưa mắt nhìn đôi phương rời khỏi, Từ Giai Lệ sờ gương mặt nóng hổi của mình, cố gắng bình tĩnh trở về phòng triển lãm.

Chỉ là trên tất chân có hơi ẩm ướt?

Chắc là lúc rửa xe bị dính nước nhỉ?

Vừa vào trong, Lục Đình đã tiến lên cười nói: “Chị Giai Lệ, tất cả mọi người đều nhìn thấy chị bị bạn trai cưỡng hôn nha, động tác kia thật là ngẫu, hôm nay ăn mặc cũng rất đẹp trai, thật sự là hâm mộ hai người.”

Lời này để cho Từ Giai Lệ còn đang run chân trực tiếp đứng thẳng lên.

Mấy cô gái khác cũng bu lại, mặt đầy hâm mộ và ghen ghét.

Có một đồng nghiệp không hợp với nàng cũng mở miệng nói: “Còn chưa kết hôn, sau này ai biết thế nào?”

Hừ! Bà đây dựa vào bản lĩnh để nam thần cưỡng hôn, đám bitch này cứ ghen ghét đố kỵ đi.

Từ Giai Lệ hoàn toàn không để ý đến, đi về phía quầy bar, bay giờ hơi khát, cần bổ sung lượng nước.

Chương 83: Video lên men

Hôm nay Lý Nhã Ly dậy sớm hơn mọi ngày rất nhiều, vừa mới 10 giờ, nàng đã bắt đầu trang điểm.

Trước kia không có công việc, không ngủ thẳng đến 12 giờ thì không dậy.

Trang điểm xong, liền làm tóc, sau đó lại sơn móng chân móng tay.

Mặc dù bây giờ kinh tế tương đối túng quẫn, nhưng Lý Nhã Ly vẫn rất chăm chú vào ăn mặc.

Lấy bộ quần áo và giày mới mua ra, mặc lên người.

Váy ngang hông gợi cảm cộng thêm giày cao gót màu vàng, nhìn qua rất rạng rỡ, gợi cảm và mê hoặc.

Tuy rằng váy và giày đều là hàng pha ke.

Nhưng phong thái và tướng mạo của nàng, có đại ca nào mà không bị mê hoặc chứ!

Lần này, đảm bảo bắt được vị đại ca kia, để cho hắn trở thành công cụ quét tiền cho mình.

Lý Nhã Ly ảo tưởng lung tung, đôi mắt to nhấp nháy, không ngừng đánh giá mình trong gương, lại hài lòng đến cực điểm.

Đây là lần đầu tiên nàng đi gặp mặt một vị đại ca trong phòng live, ít nhiều gì cũng hơi khẩn trương.

Nhưng nàng rất tự tin với sức hút của mình, tuyệt đối có thể chinh phục đối phương.

“Tiểu Tuyết, cậu thấy bộ này có được không?” Lý Nhã Ly đứng trước cửa phòng ngủ, bày ra một tư thế gọi cảm, hỏi bạn cùng phòng đang cày phim trong phòng khách.

Lý Mộc Tuyết nhìn qua một cái, không khách khí nói: “Không được, đổi bộ khác đi!”

Lý Nhã Ly mắt húng, mình chỉ cần khen ngợi, chứ không phải để cậu chọn khuyết điểm nha.

“Vì sao không được? Mình thấy rất đẹp nha! Cậu nhất định là ghen tỵ đôi chân này!”

“Ghen tỵ cái rắm! Cậu không xem lại đi, cậu cao 1m8, lại đi giày cao gót 6 cm, cậu mong vị đại ca kia ngẩng đầu nhìn mình à?” Lý Mộc Tuyết nói đúng trọng tâm.

Lý Nhã Ly lập tức luống cuống, uể oải nói: “Nhưng mình chỉ có bộ này là mới mua, những bộ khác đều mặc trong phòng live rồi, sợ người ta ghét bỏ.”

“Vậy thì đổi giày đi, giày đế bằng hoặc xăng đan là được!” Lý Mộc Tuyết vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói.

“Này! Này! Lý Mộc Tuyết, cậu nghiêm túc một chút được không? Giày đế bằng với váy ngang hông? Cậu nghĩ thế nào vậy?”

“Còn nữa, là cậu khuyến khích mình đi gặp mặt đại ca, bây giờ vất vả lắm mình mới gặp được một anh chàng đẹp trai nhiều tiền, cậu phải giúp mình! Hay là cho mình mượn một bộ đi?”

“Cậu đừng hòng, dáng người chúng ta khác nhau, chẳng may hỏng thì sao? Cậu chắc chắn sẽ không đền cho mình.” Lý Mộc Tuyết cảnh giác nói: “Cái gì gọi là mình khuyến khích? Mình là chỉ cho cậu một con đường sáng, cậu đừng đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu mình, có chuyện gì mình sẽ không phụ trách đâu.”

Nàng tuy cũng là một người mẫu, nhưng chỉ cao 1m7, trước mặt Lý Nhã Ly cao 1m8, có vẻ rất thon nhỏ.

Lý Nhã Ly nghiêng răng nghiêng lợi: “Được rồi, đồ không có lương tâm! Mình sẽ mặc bộ này! Cùng lắm thì lúc nhìn đại ca sẽ cong eo.”

Phốc!

Lý Mộc Tuyết bật cười: “Vây chúc cậu thắng ngay trận đầu nha, đến lúc đó lại cao hơn đại ca một cái đầu... Tình cảnh đó... Tự nghĩ đi.”

Sắc mặt Lý Nhã Ly lúc xanh lúc trắng.

Nàng cao 1m8, dù đi giày đế bằng cũng phải 1m82.

Nếu vị đại ca này cảm thấy không thoải mái, vậy cũng hết cách rồi.

Bởi vì công việc, nên giày của nàng toàn là giày cao gót, chỉ có vài đôi giày đế bằng, nhưng đều là giày thể thao, không phối được với quần áo.

Haiz, vẫn là do nghèo nha!

Lý Nhã Ly thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ.

Bởi vì gần đây không kiếm được nhiều tiền, nàng đã rất lâu không đổi quần áo rồi.

Nàng lại là một người có tính sĩ diện, mỗi năm đều vứt bỏ quần áo và giày dép cũ.

Quên đi, đáng người và tướng mạo của mình, mặc cái gì cũng có thể giải quyết đại ca.

Lý Nhã Ly vỗ vỗ gương mặt tinh xảo của mình, lên tinh thần, khôi phục dáng vẻ tự luyến.

Mắt thấy Lý Mộc Tuyết vẫn còn đang cày phim, liền lén lút chạy vào phòng ngủ của đối phương.

Lướt qua bàn trang điểm, rất nhanh đã khóa chặt mục tiêu.

Cầm bình phun sương L'Oreal mà đối phương giữ như bảo bối, rồi phun tung tóe lên da thịt trắng như tuyết của mình.

Lý Mộc Tuyết nghe thấy tiếng động, vội vàng kêu lên: “A Lý Nhã Ly! Mau thả xuống cho mình! Mình còn không nổi nữa!”

Lý Nhã Ly lộ ra nụ cười đắc ý: “Cảm ơn tiểu Tuyết tài trợ, chờ mình bắt được đại ca, có tiền sẽ mua cho cậu một bình mới.”

Lý Mộc Tuyết đau lòng không thôi, cướp lấy bình phun sương rồi đẩy Lý Nhã Ly ra ngoài cửa, giễu cợt nói: “Vị đại ca kia của cậu, một tháng cùng lắm quét được mấy ngàn đồng, đến tay cậu còn lại bao nhiêu?”

“Hơn nữa, nói không chừng đối phương còn là một loser, dùng thẻ tín dụng để quét thưởng kia.”

“Hiện giờ nào có dễ gặp phải ‘cao phú soái’, cậu phải chuẩn bị tâm lý đi. Hôm nay thông minh một chút, thấy tình hình không đúng thì chạy mau, đừng để người ta ăn sạch, rồi về khóc lóc kể lể.”

“Yên tâm đi, mình đã hẹn giữa trưa là trung tâm thương mại, đối phương không dám làm càn đâu.”

“Mục tiêu của mình chính là giữ gìn mối quan hệ với đại ca, ổn định lợi nhuận của phòng live, nếu đối phương có điều kiện không tệ, mình sẽ cho đối phương một cơ hội theo đuổi.”

Lý Nhã Ly tràn đầy tự tin, cầm ví đi ra cửa, trước khi đi còn hôn gió với Lý Mộc Tuyết.

...

Quảng trường Kim Duyệt nằm ở phía tây Yên Thành, là một trung tâm mua sắm tổng hợp cả ăn uống, mua sắm, giải

trí, vân vân... diện tích rất rộng, ba tầm hầm, cao năm tầng.

Gần giữa trưa, khu vực ăn uống ở tầng bốn đã bắt đầu ồn ào, lượng lớn khách hàng mua sắm mệt mỏi bắt đầu tràn vào đây.

Nơi này tập hợp mấy chục cửa hàng ăn uống, giả cả cũng không đắt, một người không cao hơn 100, xem như là nơi nàng có thể tiêu phí nổi.

Ba người Lý Nhã Ly thuê chung một căn nhà ở tiểu khu bên cạnh quảng trường.

Bởi vì tiểu khu và trung tâm đều là cùng một chủ đầu tư, nên cách nhau rất gần, bước ra khỏi cửa là có thể tiến vào trung tâm, rất tiện lợi.

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại hẹn đôi phương ở đây.

Ở gần nhà, nàng sẽ có cảm giác an toàn, chẳng may đại ca thấy sắc khởi ý, bản thân cũng có thể gọi bạn bè đến hỗ trợ.

Tiến vào nhà hàng, Lý Nhã Ly chọn một vị trí gần cửa sổ, sau đó lên mạng đặt một bữa ăn lãng mạn cho hai người.

168 NDT, ngoại trừ hai phần bò bít tết, còn có salad, súp kiểu pháp, mỳ Ý, nước trái cây.

Chụp vài tấm ảnh ở cửa rồi gửi cho Đường Tụng: “Tháng Tư ca ca, người ta đến rồi, anh vào cửa là có thể nhìn thấy, tuyệt đối là người xinh đẹp nhất nha.”

Gửi xong, Lý Nhã Ly bắt đầu lướt TikTok.

Vừa hay lướt đến một video rất hot ở địa phương.

Là một người chơi đàn violin trên nhà hàng Tinh Không.

Nếu là biểu diễn bình thường, dù có chuyên nghiệp đến đâu thì cũng không hot bằng video này.

Chỉ là nam chính trong video quá đẹp trai, cực cực đẹp!

Người quay phim cũng là một người khá nổi trên mạng, lại đang livestream ở đó.

Các loại thiết bị thu âm và ghi hình đều đủ, nên hiệu quả quay chụp cực tốt.

Còn chưa đến một ngày, số lượng like đã hơn 60.000, lượt share và lưu cũng hơn 10.000, bình luận cũng có mấy ngàn.

Loại soái ca tài sắc vẹn toàn như vậy, Lý Nhã Ly tự nhiên cũng thích, thuận tay ấn like luôn.

Mở bình luận ra xem, quả nhiên là hiện trường tỏ tình cỡ lớn.

“Cầu nick TikTok của ca ca!”

“Cầu thông tin của nam thần!”

“Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đến nhà hàng này nằm vùng.”

“Đây là nhà nghệ thuật đẹp trai nhất TikTok.”

“Tôi học đàn violin, vị này tuyệt đối là chuyên nghiệp, hoàn toàn khác với những kẻ ‘hàng dỏm’ trên mạng.”

Chương 84: Dùng sức quá mạnh

Lý Nhã Ly không có tài nghệ gì, nên rất hâm mộ những người có bản lĩnh thật như này.

Nếu nàng cũng có một môn tài nghệ như vậy, hiệu quả phòng live sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đóng TikTok, vẫn phải đối mặt với thực tế.

Cũng không biết đại ca sẽ như thế nào dayd?

“Mỹ nữ, có thể cho xin wechat không?” Một âm thanh tán tỉnh vang lên, Lý Nhã Ly đã quen với tình huống này.

Bình thường ăn mặc bình thường còn đỡ, hôm nay lại ăn diện thì khẳng định sẽ có không ít người quấy rầy.

Lần này là một anh chàng trẻ tuổi khá đẹp trai, nhìn qua rất ấm áp và tự tin.

Người trẻ tuổi này ngồi cách nàng không xa, đối diện là một cô gái có tướng mạo không tệ, nhìn qua có vẻ nhiều tuổi hơn anh ta một chút.

Chú ý đến ánh mắt của Lý Nhã Ly, người trẻ tuổi vội vàng giải thích: “Đây là chị họ của tôi!”

Đối phương từ đầu đến cuối đều rất lễ phép, tướng mạo cũng rất tốt.

Nếu là lúc trước, Lý Nhã Ly sẽ thuận tay add wechat, nói không chừng còn có thể kéo đến phòng live.

Nhưng hôm nay nàng có việc lớn phải làm, lập tức từ chối: “Xin lỗi, danh sách wechat đã full, không thể add.”

Người trẻ tuổi hiển nhiên là không ngờ nàng sẽ từ chối trực tiếp như vậy.

Bất đắc dĩ nhún vai, ngồi về chỗ cũ, không nói gì nữa.

Chị họ của hắn ngồi ở đối diện nói nhỏ: “Không ngờ em cũng có lúc thất bại, không phải em tự xưng là vạn người mê sao?”

Người trẻ tuổi không phục nói: “Có thể là đôi phương không có ánh mắt thôi, cá với em không?”

“Cá gì?”

“Em cá là người hẹn với nàng tuyệt đối không đẹp trai bằng em.”

Chị họ hơi tò mò: “Nếu là con gái thì sao?”

“Không thể, chị thấy nàng ăn mặc và trang điểm như vậy, rất rõ ràng là hẹn hò với đối tượng.” Người trẻ tuổi rất tự tin.

Chị họ gật đầu, biểu thị đồng ý: “Tiền cược là gì?”

“Nếu chị thua, chị xin wechat mỹ nữ kia cho em, nếu em thua, em mời chị ăn cơm một tháng.”

“Một tháng? Xem ra em rất tự tin nha.”

“Thế nào? Có dám cá không? Chị là nhân viên giải trí Tỉnh Thành, hoàn toàn có thể lấy cơ quay quảng cáo, quay phim để xin wechat của nàng.”

“Ok!” Chị họ lập tức đồng ý.

...

Khoảng 11:50, Lý Nhã Ly rốt cuộc nhận được tin nhắn của Đường Tụng.

“Tôi đến rồi, vừa đỗ xe xong, đang lên.”

Lý Nhã Ly nhất thời khản trương, lập tức lấy gương ra sửa sang tóc tai, tô lại son.

Mái tóc dài được uốn sóng, khiến cho mặt nàng càng kiều mị và mê người hơn.

Chiếc váy ngang hông thể hiện hoàn mỹ dáng người xinh đẹp của nàng.

Đôi chân thon dài trắng nõn tựa như đang phát sáng, đây cũng là nơi Lý Nhã Ly hài lòng nhất trên người mình.

Làm cho người trẻ tuổi vẫn luôn nhìn về nơi này cũng hô hấp nặng nề hơn.

Đây tuyệt đối là đôi chân đẹp nhất từng gặp, thuộc về loại chơi mấy năm cũng không chán.

Mấy nam nhân ở các bàn khác cũng đều đưa mắt qua bên này, tất cả đều không thể rời mắt.

Tuy nhiên, tới này nơi này ăn đa phần đều là cặp tình nhân.

Có một nửa kia ở đây, bọn họ cũng không dám tiến lên tán tỉnh.

Chỉ có thể liếc trộm đôi chân gợi cảm kia.

Lúc này, Lý Nhã Ly vẫn tập trung vào cửa, chờ đợi vị Thằng Tư đại ca kia xuất hiện.

Vì bình tĩnh lại, Lý Nhã Ly còn gửi wechat cho Lý Mộc Tuyết.

“Mộc Tuyết, đối phương sắp đến rồi, mình thấy hơi khản trương, làm sao bây giờ?”

Lý Mộc Tuyết trả lời rất nhanh: “Đừng lo, lát nữa chụp trộm một tấm ảnh rồi gửi cho mình, mình phân tích cho cậu.”

“Cậu cũng biết mình hiểu rất rõ về các nhãn hiệu quần áo, có thể phán đoán giá trị con người anh ta từ cách ăn mặc.”

“Nếu như anh ta ăn mặc vớ vẩn, đó chính là tên lừa gạt, đến lúc đó cậu cứ mượn cớ bỏ chạy là được.”

“Ok!” Lý Nhã Ly tựa như tìm được chỗ dựa, cũng yên tâm hơn.

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài nhẹ nhàng đẩy cửa nhà hàng.

Không khí đột nhiên dừng lại, nhà hàng tựa như trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Một bóng người cao ngất đi vào.

Ánh đèn rực rỡ của nhà hàng, tựa như đang hội tụ lại với nhau.

Lý Nhã Ly vốn còn đang ngóng trông cửa vào, tự nhiên là phát hiện ra ngay, bởi vì có vật che mắt, nên chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên của đối phương.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ, mang theo chút thanh khiết của thiếu niên.

Làn da trắng khỏe, môi mỏng mũi cao, ngũ quan tuấn lãng.

Thật mẹ nó đẹp!

Đây chính là nam thần, thời học sinh, sẽ có rất nhiều nữ sinh mượn cớ đi nhà về sinh để đi qua nhìn trộm một cái.

Cũng chắc chắn là mối tình đầu của vô số thiếu nữ.

Là nam chính được phác họa ra từ trong văn học, đi theo các nàng suốt thời kỳ trưởng thành.

Đến khi các nàng tốt nghiệp rất nhiều năm, vẫn là giấc mơ không thể quên được, không thể chạm tới.

Ánh mắt chạm vào nhau, nhân viên tiếp tân ở cửa lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu: “Tiên sinh, chào ngài, xin hỏi đi mấy người?”

Đường Tụng nhìn lướt qua nhà hàng, lập tức nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Lý Nhã Ly, quả thực là xinh đẹp nhất.

“Hai người, những đối phương đã đến, tôi đi qua là được.” Đường Tụng mỉm cười, chỉ chỉ về phía Lý Nhã Ly.

Nhân viên tiếp tân có hơi mất mát, nếu đây là bạn trai mình thì tốt rồi.

Vai rộng eo hẹp, dáng người tuyệt đẹp, dưới bộ thời trang cao cấp giá trị, toàn thân Đường Tụng tỏa mát ra một loại hơi thở cao quý.

Hiệu quả của thời trang hiển nhiên là không chỉ đơn giản như mặt ngoài.

Mấy nữ khách hàng vốn đang trò chuyện với bạn trai, lúc này cũng nhìn chằm chằm vào bóng người kia.

Người trẻ tuổi kia nhìn thấy Đường Tụng đi về phía này, nhất thời có dự cảm không tốt.

Chị họ thấy thế cũng nghiêng người nhìn qua.

Hai mắt lập tức tròn tròn, đây quả thực là còn đẹp trai hơn cả nghệ sĩ ký kết với công ty của nàng!

Lúc này Lý Nhã Ly cũng nhận ra, đối phương chính là nam chính kéo violin trong video kia.

Nhưng nhìn qua còn đẹp trai hơn trong video, khí chất càng mê người hơn.

Giữa trưa ngày mùa thu, ngẫu nhiên gặp được nam thần vừa mới thấy trên điện thoại.

Loại tình huống này, tựa như có ma lực của số mệnh, khiến cho Lý Nhã Ly mặt đỏ tim run.

Trái tim tựa như không có ý chí tiến thủ.

Nàng đã từng có thời gian thanh xuân ngây thơ trên sân trường, cũng từng có thời khắc tim đập thành thịch.

Người mặc áo sơ mi trắng đi về phía nàng bây giờ, dường như chính là người từng làm nàng mất ngủ thời học sinh vậy.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” Giọng nam trong veo, mang theo chút áy náy.

Lý Nhã Ly đang thất thần, hiển nhiên là không nghe thấy đối phương nói gì, vô thức buột miệng: “Có thể add wechat!”

Chương 85: Cô gái này thật tốt nha

Người trẻ tuổi vẫn luôn quan tâm đến bên này, nghe thấy lời nói của Lý Nhã Ly lập tức tan vỡ.

Cái gì?

Nói cái gì vậy?

Không phải full rồi sao?

Chị họ của hắn cũng không nhận được, trực tiếp bật cười.

Khá lắm, hóa ra không xin được wechat, là bởi vì người ta không nhìn trúng em nha.

Ai bảo bình thường em chém gió nhiều như vậy, trở về phải nói với người nhà mới được.

Lý Nhã Ly ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng của Đường Tụng, đường hàm dưới hoàn mỹ.

Dưới ánh đèn trên đỉnh đầu, toàn thân như được dát một lớp hào quang màu vàng.

Chiếc áo sơ mi trắng này chính là một chùm sáng lóa mắt và ấm áp trong thế giới tối tăm của nàng.

Chùm sáng này đánh thức thanh xuân của nàng.

Loại cảm giác lần đầu gặp mặt này, là cơn gió đầu khôi phục vạn vật mùa xuân.

Trong lúc nhất thời, Lý Nhã Ly lại bắt đầu thất thần.

Đường Tụng liếc nhìn Lý Ly với ánh mắt quái lại, lấy điện thoại ra, mở giao diện trò chuyện của hai người, đưa qua: “Vì

sao phải add wechat, chúng ta có rồi mà?”

“Là sao?” Lý Nhã Ly phục hồi tinh thần, nhìn giao diện trên điện thoại, trong đó là lịch sử trò chuyện của hai người.

Biểu cảm của nàng chợt biến hóa không ngừng, lúng ta lúng túng nói: “Anh... anh... anh là Thằng Tư ca ca?”

“Đúng vậy!” Xác nhận thân phận xong, Đường Tụng thản nhiên ngồi xuống đối diện: “Cô gọi tôi là Đường Tụng là được, gọi tên ID có hơi kỳ lạ.”

“Tôi là Lý Nhã Ly, anh gọi Ly Ly là được. Ah, Đường Tụng, anh...” Lý Nhã Ly đáp ứng, có lòng muốn hỏi đối phương có bạn gái hay không, nhưng dù sao cũng mới gặp mặt, ngại không dám mở miệng.

Hai người ngồi đối diện, ánh mắt của Đường Tụng luôn không nhìn được mà nhìn về phía Lý Nhã Ly, hắn vốn đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.

Dù sao bây giờ cũng có rất nhiều app làm đẹp, không ngờ vị này lại còn đẹp hơn cả trong phòng live, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay, cực kỳ mê người.

Lý Nhã Ly ngồi cũng rất cao, lúc trước vì thể hiện dáng người xinh đẹp của mình, nàng còn cố tình đưa chân ra.

Điều này khiến cho Đường Tụng không cẩn thận chạm phải chân nàng lúc điều chỉnh tư thế.

Cúi đầu nhìn qua, liền nhìn thấy đôi chân dài trắng nõn hút ánh mắt kia.

Chân Lý Nhã Ly là chân ly rượu điển hình, tên như ý nghĩa, chính là giống như chân ly rượu vang, bên trên rộng bên dưới hẹp.

Bắp đùi có nhục cảm, mà cẳng chân lại thon gọn tinh tế, cực kỳ mê người.

Cao cấp hơn rất nhiều những đôi chân đũa, chân nhỏ trên internet.

Cực kỳ hợp với thẩm mỹ của Đường Tụng.

Đặc biệt là hôm nay nàng còn mặc váy ngang hông, váy chỉ che được một nửa bắp đùi đầy đặn và đều đặn.

Dù biết đối phương có mặc quần ở trong, nhưng vẫn khiến cho người ta có dục vọng muốn thăm dò.

Làm cho Đường Tụng liên tục nhìn xuống, nội tâm cảm thán không ngớt.

Thật xinh đẹp! Lát nữa quay video, chỉ cần quay đôi chân này, hiệu quả khẳng định là rất tuyệt.

Lúc trước hắn cũng xem qua những video ngắn của Lý Nhã Ly.

Tổng đó cũng có rất nhiều ống kính quay chân, nhưng còn lâu mới có cảm giác chân động như lúc này.

Ít nhất thì lực đánh vào thị giác cũng khác xa.

Lý Nhã Ly nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của đối phương, toàn thân run nhẹ, vội vàng thu hồi hai chân, áp sát vào nhau, sắc mặt đỏ như mây hồng.

Tính cách của nàng khá thoải mái, livestream và chat wechat thì có thể há miệng là làm nũng, ra vẻ dễ thương.

Vậy mà lúc này lại tỏ vẻ e thẹn, cúi đầu không dám nói một câu.

Nếu Lý Mộc Tuyết nhìn thấy cảnh này, khẳng định là không tin nổi, thậm chí còn hoài nghi Lý Nhã Ly đã bị đánh tráo.

“Chọn đồ ăn chưa?”

Đường Tụng hơi dịch mộng qua một bên, dù sao cũng là hai người chân dài, không cẩn thận sẽ chạm phải nhau.

Đến khi đó sẽ xấu hổ.

“Rồi, rồi!” Lý Nhã Ly vội vàng gọi nhân viên qua: “Có thể lên đồ ăn rồi.”

Thấy nhân viên gật đầu, Lý Nhã Ly bỗng nhiên thấy hơi hối hận.

Nhà hàng này có phải hơi rẻ rồi không?

Đường Tụng sẽ không ghét bỏ chứ?

Lại nghĩ đến bữa ăn ‘sang trọng’ 168 đồng của mình, cảm giác như rất mất mặt.

Đây chính là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người nha, sao có thể qua loa lấy lệ như vậy chứ?

Nếu biết vậy thì đã dốc hết vốn liếng, đặt một nhà hàng xa hoa sang trọng!

Cho dù tháng sau ăn đất cũng đáng giá!

Lý Nhã Ly càng nghĩ càng xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Hay là... hay là chúng ta đổi sang chỗ khác đi, bên kia đường có một nhà hàng tây chính quy, hoàn cảnh cũng tốt hơn nơi này.”

“Không sao, ở đây cũng được, nếu cô muốn ăn ở đó, hôm khác tôi sẽ mời.”

Đường Tụng không hiểu đôi phương có ý gì, nhưng nghĩ chiều này còn phải quay video, tốt nhất là không trễ nãi thời gian ở đây.

Nghe thấy còn có buổi hẹn sau, Lý Nhã Ly lập tức gật đầu: “A, được, được. vậy lần sau chúng ta qua đó ăn, vẫn là tôi mời anh nha.”

Đối phương nhiệt tình như vậy, Đường Tụng cũng hào phóng: “Vậy trở về tôi quét cho cô thêm ít lễ vật.”

Không trách Đường Tụng tiêu phí như vậy, thật sự là chân của người ta quá đẹp, lại còn nhiệt tình mời hấn ăn cơm nữa.

Người nào chịu nổi chứ?

“Đừng đừng đừng!” Lý Nhã Ly vội vã lắc đầu, mắc cỡ đỏ mặt nói: “Tôi không phải vì cái đó, chỉ là muốn ăn cơm với anh thôi.”

Cô gái thật tốt nha! Không có nhiều streamer như vậy đâu.

Đường Tụng cảm khái một câu.

Hấn thường xuyên nhìn thấy tin tức rất nhiều nữ streamer lừa gạt các đại ca quét lễ vật.

Không ngờ Lý Nhã Ly này lại rất chân thành.

Nhìn thấy đối phương có thái độ rất tốt, Đường Tụng thử hỏi dò: “Ly Ly, tôi có chuyện cần cô giúp một tay.”

“Không thành vấn đề!” Lý Nhã Ly lập tức đáp ứng, còn không thèm hỏi là chuyện gì.

“Cần cô phối hợp quay một video ngắn, kịch bản rất đơn giản, cũng không để cô giúp không công. Tôi có thể quét thêm chút lễ vật cho cô, hoặc là trực tiếp chuyển tiền qua wechat cũng được.”

Lý Nhã Ly vội vàng xua tay: “Không cần tiền, tôi chỉ sợ mình biểu hiện không tốt, kéo chân sau thôi.”

Đường Tụng lại cúi đầu nhìn cặp đùi đẹp của đối phương, mặt đầy thành khẩn: “Khẳng định là có thể.”

Lý Nhã Ly nhất thời nở gan nở ruột, không ngờ Đường Tụng lại tin tưởng mình như vậy, nhưng vẫn hơi lo lắng:

“Tôi... thật ra tôi không biết nhảy múa, nếu anh bảo tôi nhảy, tôi sợ mình làm không tốt, dù sao anh chơi violin tốt như vậy.”

“Violin? Nhảy múa?” Đường Tụng nghe không hiểu gì cả: “Sao cô biết tôi biết chơi đàn violin?”

Lý Nhã Ly vội vàng mở TikTok của mình ra, tìm video ngắn kia trong khu vực lưu giữ.

Do dự một lát, mới đỏ mặt đứng lên, đặt mông ngồi cạnh Đường Tụng.

Một mùi thơm phả vào mặt, nhìn Lý Nhã Ly gần trong gang tấc, đặc biệt là khuôn mặt đỏ bừng của đối phương, nhìn gần lại càng tươi đẹp và rung động hơn.

Lý Nhã Ly đưa điện thoại qua: “Anh xem đi.”

Đường Tụng nhìn lướt qua, thì ra là buổi biểu diễn ngày hôm qua.

Video này đã có gần 70.000 lượt like, bình luận cũng có hơn chục ngàn, hoàn toàn là video hot.

Vỗ vỗ đùi, Đường Tụng hỏi hận vì sao mình lại không nghĩ đến cái này chứ.

Tuy nhiên, nếu như bản thân hắn tuyên bố, vậy sẽ bại lộ thân phận cá nhân.

Bây giờ hắn không muốn làm người nổi tiếng, không muốn xuất đầu lộ diện.

Hắn còn phải thừa kế tập đoàn, hoàn toàn không cần vất vả đi làm TikToker gì đó.

Hiện giờ chỉ muốn dẫn lưu lượng cho tài khoản, gia tăng lượt like và chia sẻ cho video mà thôi.

Chương 86: Hàng cao cấp?

“Chúng ta không quay đàn violin, cũng không nhảy múa, chỉ quay chụp một video biến hình là được, nội dung rất đơn giản.”

“Vậy thì tốt!” Lý Nhã Ly nhất thời thở phào nhẹ nhõm, video biến hình là nghề của nàng.

Vì tránh xấu hổ, Đường Tụng hỏi Lý Nhã Ly một số kinh nghiệm quay chụp, dù sao hấn cũng phải phát triển trong ngành này một thời gian.

Lý Nhã Ly hoàn toàn không đề phòng Đường Tụng, không che giấu cái gì cả, có gì nói nấy.

Nàng làm TikTok, càng nhiều hơn là chơi đùa, đi theo đám chị em và bạn tốt của mình thôi.

Nhân tiện kiếm chút tiền tiêu mà thôi.

Bình thường làm video cũng là selfie hoặc là vài thứ linh tinh.

Bởi vì xinh đẹp, dáng người cực tốt, dù nàng không quan tâm lắm, nhưng dần dần cũng có hơn 200.000 fan.

Đường Tụng nhìn chân đẹp của đôi phương, cũng rất đồng ý.

Trên internet có rất nhiều tên hắc sắc, mỹ nữ muốn tăng fan là một chuyện rất đơn giản.

Ví dụ như lão La cùng phòng túc xá với hấn, còn follow mấy nghìn mỹ nữ như vậy.

Trời vừa tối đã lén lút trùm chăn cười bí ối.

Bữa ăn đã được đưa lên.

Chỉ một lát, trước mặt hai người đã là một đồng đồ ăn, rất phong phú.

Lý Nhã Ly ngồi cạnh Đường Tụng, cắt bít tết thành từng miếng nhỏ đều đặn.

Sau đó đưa đến trước mặt Đường Tụng như hiến vật quý, còn nhìn hấn với ánh mắt chờ mong.

“Cảm ơn.” Đường Tụng cười một tiếng, tán dương: “Không ngờ bên ngoài cô lại hiền lành dịu dàng như vậy.”

Lý Nhã Ly thấy hơi chột dạ, mặt ngoài vẫn bình tĩnh: “Đó... dù sao trên internet cũng cần có hình tượng, thật ra tôi rất hiền lành và dịu dàng, bình thường đều thích làm việc nhà, nấu cơm cũng rất ngon, bạn cùng phòng còn nói tôi là điển hình của vợ hiền dâu thảo nha.”

“Thời đại bây giờ có rất ít cô gái giống cô.” Đường Tụng không nhìn được mà cảm khái.

Lý Nhã Ly cười xấu hổ, hai mắt lại sáng rực.

“Tĩnh tĩnh...” Màn hình di động của Lý Nhã Ly sáng lên, có tin nhắn mới.

Bởi vì vừa cho Đường Tụng xem video, nên điện thoại cũng đặt ngay cạnh tay của Đường Tụng.

Hắn vô thức liếc nhìn một cái, liền bị Lý Nhã Ly vội vàng cướp mất.

Lý Mộc Tuyết: “Đã nói chụp ảnh đâu? Không phải bị bắt cóc rồi chứ? Cậu còn nợ tiền chưa trả đâu! Đúng rồi, cậu cũng đừng hòng mượn chuyện này để trốn việc nhà, hôm nay đến lượt cậu dọn vệ sinh, nếu cậu dám lười biếng, mình và Đình Đình sẽ gõ vỡ đầu chó của cậu.”

Nhìn thấy tin nhắn ày, Lý Nhã Ly xấu hổ rút cổ lại.

Nàng cũng không xác định Đường Tụng có đọc được hay không, oán giận trả lời: “Bà đây đang hẹn hò! Đừng gửi mấy tin linh tinh này nữa.”

Lý Mộc Tuyết rất hiểu Lý Nhã Ly, lập tức cảm thấy không thích hợp, uy hiếp nói: “Cậu không gửi ảnh, mình lập tức đi qua tìm cậu.”

Sắc mặt Lý Nhã Ly lúc xanh lúc đỏ.

Mình vất vả lắm mới giả vờ hiền lành ngoan ngoãn, cũng không muốn bị bạn thân phá hủy hình tượng.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chụp trộm một tấm.

Trong ảnh, Đường Tụng đang đưa một miếng bò bít tết lên miệng, môi mỏng mũi cao, góc nghiêng thần thánh rất hoàn mỹ.

Quá đẹp! Ăn thôi mà cũng đẹp như vậy rồi!

Lý Nhã Ly cảm thán một tiếng, bỗng nhiên thấy không nỡ gửi ảnh ra ngoài.

Lý Mộc Tuyết: “Mình đang đi giày.”

Lý Nhã Ly lập tức run lên, vội vàng ẩn gửi.

...

Một bên khác, Lý Mộc Tuyết nhìn anh chàng đẹp trai đến mức quá đáng ở trong màn hình, lập tức thất thần.

Nhưng nàng cũng không phải kẻ chỉ biết nhìn mặt như Lý Nhã Ly, lập tức chú ý đến quần áo của đối phương.

Bởi vì góc độ chụp và khoảng cách, trong ảnh chỉ có nửa thân trên của Đường Tụng.

Cũng may điện thoại của Lý Nhã Ly là loại mới, hiệu quả chụp ảnh rất tốt.

Phóng to lên, cảm giác rất không tệ, ít nhất thì vải vóc cũng là cao cấp.

Kiểu dáng rất thời trang, hơn nữa chế tác rất tinh tế, hẳn là của thương hiệu nổi tiếng.

Kỳ lạ, với ánh mắt nghiên cứu hàng hiệu nhiều năm của nàng, vậy mà lại không nhận ra đây là của thương hiệu nào.

Điều này khiến Lý Mộc Tuyết càng tò mò hơn, không cam lòng nhận thua như vậy.

Liên gửi tấm ảnh này vào trong một nhóm chat tên là ‘Danh Viện’.

Nhắn lại: “Các chị em, có ai biết áo này là của thương hiệu nào không?”

Tuy rằng nhóm tên là Danh Viện, nhưng thật ra thành viên đều là các TikToker, Youtuber, những người nổi tiếng trên nền tảng xã hội của cả nước, thậm chí nước ngoài.

Bình thường các nàng đều hẹn nhau cùng thuê xe sang và các mặt hàng xa xỉ, sau đó thay phiên nhau chụp ảnh.

Mục đích dĩ nhiên là gia tăng giá trị bản thân, tạo nên một hình tượng ‘bach phú mỹ’, dùng để thỏa mãn hư vinh của mình trên internet.

Lý Mộc Tuyết thỉnh thoảng cũng sẽ tham dự vào hoạt động này, nàng không thích mua các mặt hàng pha ke loại A như Lý Nhã Ly.

Nàng luôn cảm thấy như vậy quá mất mặt, cho nên mới vào nhóm này, đi chụp ảnh theo mọi người.

Dù sao những người như các nàng đều rất quan tâm đến bề ngoài.

Thỉnh thoảng up những mặt hàng xa xỉ lên vòng bạn bè, càng có thể thể hiện phong cách của các nàng.

Vừa mới gửi ảnh không lâu, nhóm chat đã vỡ tổ rồi.

“Quá đẹp trai!”

“Liếm màn hình ing...”

“@ Tiểu Tuyết, mau giao wechat của anh ấy ra đây.”

“Gương mặt này... hoàn mỹ nha!”

Lý Mộc Tuyết: “Này này này! Có thể trả lời vấn đề trước không? Mọi người đều là nhân sĩ chuyên nghiệp, nhìn xem áo này là thương hiệu gì?”

Mọi người yên lặng một lúc, đúng như Lý Mộc Tuyết nói, các nàng đều là nhân sĩ chuyên nghiệp, thường xuyên quan tâm đến các sản phẩm xa xỉ, rất miễn cảm với những mặt hàng này.

“Không nhận ra, mấy năm gần đây Dior, Chanel, Versace, Armani, LV... đều không có kiểu dáng tương tự.”

“Quần áo của những thương hiệu này, chỉ cần xuất hiện là chúng ta khẳng định sẽ biết.”

“Như vậy chiếc áo này khẳng định là không phải mặt hàng xa xỉ, bảo sao không nhận ra.”

“Đúng nha, xem ra chính là mặt hàng bình thường.”

“Đáng tiếc, một tiểu ca ca đẹp trai như vậy, thật sự muốn bao nuôi nha.”

“So với tiểu ca ca, tôi vẫn thích tiền hơn, đàn ông chủ đẹp trai thì có tác dụng gì?”

“Có tác dụng trên giường nha.”

Nhìn thấy đề tài càng ngày càng xa, Lý Mộc Tuyết nhú này, đám ‘Danh Viện’ này quá dơ bẩn rồi.

Nhưng cũng có thể chứng minh được phỏng đoán của nàng, đây quả thực không phải mặt hàng cao cấp gì, chỉ sợ Lý Nhã Ly phải thất vọng.

Tiếp đó, lại có người lên tiếng ở trong nhóm, vị này còn là một nhân vật cấp đại thần trong đám các nàng, là loại rất có quyền uy.

“Dừng lại.”

“Mọi người không nhìn kỹ à? Dừng cả ngày chỉ biết nghiên cứu mấy cái nhãn hiệu kia.”

“Cái áo sơ mi này được thiết kế theo kiểu ẩn khuy cổ, cổ áo là lập thể. Tay áo cũng có tỷ lệ khác với sơ mi bình thường, cực kỳ vừa vặn, nhìn đường chỉ trên khuy áo đi, đó chính là thủ công! Vậy còn chưa hiểu sao?”

Lý Mộc Tuyết giật mình, trong đầu toát ra một danh từ: “Thời trang cao cấp, hàng đặt riêng, định chế!”

Đây đúng là khu vực mà các nàng không nhận thức được.

Quả nhiên, cũng có người phản ứng kịp.

“Tuyệt đối là hàng đặt riêng.”

“Hơn nữa còn không phải là hàng đặt riêng của hãng nhỏ, từ chế tác cho đến tài liệu, tất cả đều là cao cấp.”

“@ Tiểu Tuyết, có thể giới thiệu tiểu ca ca này cho tôi không, tôi muốn tham khảo với anh ấy về vấn đề kích thước đồ lót.”

“Tôi cũng muốn! Tôi cũng muốn!”

Nhìn thấy tin nhắn như mưa trong nhóm, Lý Mộc Tuyết đã choáng váng.

Lý Nhã Ly gặp vận gì vậy? Ra ngoài một lần, thế mà lại gặp được ‘cao phú soái’ chân chính?

Loại cực phẩm như này, nàng sống nhiều năm như vậy mà còn chưa từng gặp qua.

Ghen tỵ làm hai mắt nàng đỏ bừng.

Chương 87: Lái không tốt lắm

Trong quá trình ăn cơm, Lý Nhã Ly đều ngồi ở bên cạnh Đường Tụng, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho hắn.

Lo hắn không no, lại mượn cớ giảm cân, chia nửa phần bò bít tết cho hắn.

Thật ra nàng rất thích ăn bò bít tết ở đây, tuy nguyên liệu nấu ăn không phải quá tốt, nhưng mà mùi vị rất tốt.

Thỉnh thoảng nàng và các chị em cũng sẽ đi ăn một bữa, lần nào cũng sẽ cướp bò bít tết của người khác.

Có thể chia cho Đường Tụng món mình thích nhất.

Trong mắt Lý Nhã Ly, đây chính là tình yêu đích thực nha.

“Quanh đây có chỗ nào yên tĩnh, phong cảnh đẹp hay không, chúng ta qua đó quay chụp tài liệu.” Ăn uống no say, Đường Tụng bắt đầu vào chuyện chính.

Lý Nhã Ly suy nghĩ một chút, nói: “Có một công viên nhỏ ở bên cạnh, quảng trường trong đó rất thích hợp, giờ này cũng không có người.”

“Vậy thì đi!”

Hai người đứng dậy.

Lúc này Đường Tụng mới phát hiện, Lý Nhã Ly lại cao gần bằng hắn, hai người gần như có thể nhìn thẳng đối phương.

Phải biết, hắn cao 1m85, đi giày vào phải 1m87.

Tuy rằng Lý Nhã Ly đi giày cao gót, nhưng tối đa cũng chỉ 5,6 cm.

Như vậy Lý Nhã Ly cũng phải cao 1m8 là ít.

Trong các cô gái mà Đường Tụng biết, có thể nói là người cao nhất.

Chẳng trách chân lại dài lại đẹp như vậy!

Lý Nhã Ly tự nhiên biết ưu điểm lớn nhất của mình là dáng người, cũng cố ý thể hiện trước mặt Đường Tụng.

Liên sử dụng bước đi trên sàn diễn, lả lướt đi ở phía trước.

Bờ mông đầy đặn đung đưa trái phải, váy ngang hông tựa như không thể che hết.

Đường Tụng có chút mất tự nhiên mà dời mắt đi, tránh cho xuất hiện tình huống xấu hổ.

Thời tiết bây giờ vẫn nóng, hần mặc không nhiều, không thể cong người đi được.

...

Vì quay chụp, Đường Tụng cố tình mang hai cái mũ bảo hiểm, bộ đồ đua xe và giá quay phim, đều để trong ngăn chứa đồ của trung tâm mua sắm.

Lấy thiết bị, hai người xuống bãi để xe.

Tuy công viên chỉ cách vài trăm mét, nhưng bởi vì xe cũng là đạo cụ cần thiết để quay phim.

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là ‘miễn cưỡng’ mời Lý Nhã Ly lên xe với mình.

Đây cũng là lần đầu tiên hần chở người khác trên mô tô, lại còn là một cô gái gợi cảm xinh đẹp.

Lý Nhã Ly tựa như rất hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cầm mũ bảo hiểm, sửa lại tóc rồi mới đeo lên.

Dù sao cũng phải chú ý hình tượng trước mặt nam thần nha.

Cũng may nàng có thói quen mặc quần ở trong, bằng không cũng không dám ngồi mô tô.

Đường Tụng cố gắng duy trì bình tĩnh, ra vẻ thản nhiên, chờ đợi tiếp xúc thân mật sắp tới.

Một cơn gió thơm xông đến từ phía sau, vài sợi tóc phủ xuống cổ của hắn.

Bởi vì chân tương đối dài, nên không tránh được tiếp xúc.

Tiếp theo, một vòng tay tinh tế và ấm áp vòng qua eo của hắn, hai tòa đỉnh núi tràn đầy co dẫn ép qua.

Để cho hắn không chịu nổi, suýt nữa thì xấu mặt.

Lý Nhã Ly bây giờ chỉ thấy tim đập loạn, nhẹ nhàng dán vào lưng Đường Tụng.

Bờ vai rộng rãi để nàng thấy rất có cảm giác an toàn.

Hai tay cũng sờ thấy cơ bắp cứng rắn.

Có cơ bụng nha!

Lý Nhã Ly không nhìn được mà sờ thêm vài cái, cảm giác rất tốt nha.

Lại sờ một cái!

Đường Tụng hơi nhột, không nhìn được mà đưa tay vỗ bập đùi đầy đặn của nàng: “Ngồi vững, chúng ta xuất phát.”

Cảm giác rất tốt, rất có xúc cảm!

Lý Nhã Ly phun đầu lưỡi hồng phấn, không dám sờ mó lung tung nữa, ôm chặt hơn, nói nhẹ bên tai Đường Tụng: “Đi

khoảng 200 rồi rẽ phải, sẽ thấy cửa công viên.”

Oanh oanh!

Tiếng động cơ vang dội, chiếc xe lăn bánh.

Đường Tụng có thể đảm bảo, mình không cố tình chiếm lợi từ nàng.

Điểm này độc giả có thể hiểu rõ, hấn từ trước đến nay vẫn giữ mình trong sạch, là chính nhân quân tử nổi danh.

Chỉ là không biết vì sao, hấn rõ ràng là có kỹ năng ‘điều khiển xe gắn máy’, xe lại tắt máy tận ba lần.

Có thể là do quen với số tự động của chiếc Panamera, nhất thời không thích ứng với xe côn.

Mà xe khựng lại, khó tránh khỏi quán tính.

Bởi vì đỉnh núi cao vút sau lưng, làm hô hấp của hấn nơi nặng nề.

Lý Nhã Ly ở phía sau cũng đỏ mặt, lại ôm chặt hơn.

“Xin lỗi, tôi lái xe không tốt lắm, hơn nữa còn là lần đầu tiên đèo người khác, lại còn là một mỹ nữ nên hơn hẳn trương.” Đường Tụng đội mũ bảo hiểm, mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói như đúng rồi.

Lý Nhã Ly nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, lập tức vui mừng nói: “Tôi là người đầu tiên ngồi ở đây sao?”

Đường Tụng gật đầu: “Đương nhiên!”

...

Vào lúc giữa trưa, hai người đi đến quảng trường trong công viên.

Tìm một chỗ mát mẻ dừng xe.

Đường Tụng bắt đầu giải thích nội dung quay video ngày hôm nay.

Tổng cộng có ba đoạn.

Ông kính thứ nhất tập trung vào chiếc BMW này, Lý Nhã Ly và Đường Tụng sẽ đi từ hai hướng khác nhau đến BMW.

Ông kính thứ hai, Lý Nhã Ly dùng mũ bảo hiểm chặn camera, để camera rơi vào bóng tối.

Ông kính thứ ba, hai người ngồi trên xe, quần áo đã là quần áo khác.

Chỉ một video biến hình đơn giản như vậy, hậu kỳ biên tập và chỉnh sửa một chút, cộng thêm nhạc nền BGM hấp dẫn là ok.

Có cặp đùi đẹp của Lý Nhã Ly ở đây, muốn không hot cũng khó.

“Không thành vấn đề chứ?” Đường Tụng vừa chỉnh góc độ điện thoại vừa hỏi.

Lý Nhã Ly vỗ bộ ngực cao vút, mặt đầy tự tin: “Yên tâm, loại video này là sở trường của tôi, hơn nữa nhà tôi ở ngay gần đây, có thể thay quần áo bất cứ lúc nào.”

Đường Tụng lắc đầu: “Là tôi mời cô quay phim, khẳng định phải cung cấp quần áo, chúng ta quay hai đoạn đầu trước, sau đó lại đi mua quần áo mới.”

“Cái gì?” Lý Nhã Ly không dám tin, hai mắt tròn tròn vo.

Tốt như vậy sao?

Mình chỉ khóc lóc kể lể vài câu trong phòng live, vậy mà Đường Tụng lại nhớ kỹ?

Thật là mất mặt!

Lý Nhã Ly hơi xấu hổ, cố giải thích: “Thật ra tôi không thiếu quần áo, trong phòng live đều là hình tượng! Hình tượng!”

“Ừm ừm, tôi biết đều là hình tượng, nhưng khẳng định là phải mua quần áo.”

Dù sao Đường Tụng cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ tiêu xài.

Khoản tiền này nhất định phải tiêu, ai nói cũng không được!

Hơn nữa còn phải gia tăng niềm vui và bất ngờ của đối phương nữa.

Nhiệm vụ còn 3 tiếng là kết thúc, nhất định phải nhanh.

Nhìn vào nhiệm vụ chia sẻ niềm vui, lại có thêm 3000 NDT.

Nói cách khác, đã có thêm 60 like?

Thịt muối cũng là thịt, lập tức rút hết.

Số dư trong thẻ là 14.400.

Mua một bộ quần áo, chắc là đủ nhỉ?

Dior, Chanel là không đi nổi, chỉ có thể ủy khuất Lý Nhã Ly.

Cân nhắc đến vấn đề niềm vui bất ngờ, số tiền này còn phải chia ra làm hai ba phần.

Ngoài trừ mua quần áo, còn phải mua một món quà nhỏ cho nàng.

Chờ nàng thay quần áo xong thì mới lấy ra.

Như vậy mới có lợi nhất!

Chương 88: Bất ngờ nhỏ

Vì không muốn lộ mặt, dẫn đến rắc rối không cần thiết.

Đường Tụng cố tình đeo một cái khẩu trang màu đen.

Dù vậy, dáng người cao ngất và dung mạo ưu tú, vẫn làm cho hắn có vẻ rất xuất chúng, rất xứng đôi với Lý Nhã Ly.

Hai người thử vài lần, luyện tập một lúc, lúc này mới bắt đầu quay.

Quá trình quay chụp rất thuận lợi, hai người phối hợp cũng rất ăn ý.

Lý Nhã Ly quả thực là rất am hiểu loại video biến hình này, rất có cảm giác ống kính.

Đường Tụng rất hài lòng với hiệu quả quay chụp.

Đặc biệt là nhìn thấy nhịp bước gợi cảm mê hoặc, và động tác quyền rũ đưa tay cầm camera của đối phương.

Quả thực là chọc trúng thẩm mỹ của hắn!

Nhìn thấy Đường Tụng liên tục gật đầu, Lý Nhã Ly mong chờ nói: “Hay là chúng ta luyện ống kính thứ ba một lần?”

Đường Tụng nhìn đồng hồ, thời hạn chỉ còn hơn một tiếng.

“Tập luyện lâu rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, đi vào trung tâm uống cốc nước, lại mua quần áo.”

“Vậy chúng ta đi bộ hay đi xe?” Lý Nhã Ly liềm liềm bờ môi khô khốc.

Đường Tụng nhìn cửa vào của trung tâm chỉ cách 200 mét, cũng không dám không biết xấu hổ mà lựa chọn đi xe.

“Chúng ta đi bộ đi.”

“Vậy cũng được.” Lý Nhã Ly hơi thất vọng.

...

Diện tích của quảng trường Kim Duyệt rất rộng lớn, Đường Tụng cũng không quen thuộc nơi này, cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian vào đi dạo.

Trực tiếp hỏi: “Ly Ly, bình thường cô hay mua quần áo của hãng nào? Đắt một chút cũng được.”

Nghĩ đến 14.400 trong thẻ, lời nói cũng yếu hơn ba phần.

Quả nhiên, đàn ông không thẻ không có tiền!

Hắn không hiểu về thương hiệu và giá tiền, cũng không biết quần áo Lý Nhã Ly đang mặc có giá cả thế nào.

Nhưng dựa theo cảm nhận của hắn, đối phương cũng không phải loại người tham lam.

“Tặng quần áo thật sao?” Lý Nhã Ly vẫn hơi do dự.

Tuy rằng nàng rất thích mua quần áo mới, bây giờ cũng không có tiền thật, nhưng lại rất lo lắng Đường Tụng sẽ xem thường mình.

“Đương nhiên là thật, chúng ta đi chọn đi, mua xong lại quay nốt.” Đường Tụng thúc giục.

Lý Nhã Ly ngại ngùng nói: “Vậy Uniqlo là được rồi.”

“Quá rẻ, đắt hơn một chút đi.” Đường Tụng cũng từng dùng Uniqlo, không tính là đắt, một bộ cũng chỉ hơn ngàn.

“VẬY... bên kia có Mo&Co, chất lượng và kiểu dáng đều không tệ.” Lý Nhã Ly hơi ấp úng, thật ra nội tâm lại khá mong chờ.

Bình thường nàng đều mua hàng fake, một bộ tối đa cũng chỉ mấy trăm.

Bởi vì ở gần, cơ hồ cứ rảnh là sẽ qua đây đi dạo.

Có thể nói là rõ nơi này như lòng bàn tay, nhắm mắt cũng có thể tìm đến.

Thích nhất dĩ nhiên là cửa hàng Chanel, nàng cũng thềm rất lâu rồi.

Mỗi khi có một kiểu dáng mới, nàng đều đi xem vài lần.

Nhưng đối mặt với ý tốt của Đường Tụng, nàng không dám mở miệng, tránh cho Đường Tụng cảm thấy nàng là loại người hám tiền.

Nhà Mo&Co này cũng tạm được, thuộc về nhãn hiệu xa xỉ.

Mỗi một kiện đều hơn ngàn.

Tiệm này nổi nhất là quần jean, chất lượng cũng không cần phải nói.

Từ sau khi Lý Mộc Tuyết mua một chiếc ở đây, nàng cũng thềm rất lâu, tiếc là không mượn được để mặc.

“Vậy thì nó đi!” Đường Tụng cũng thở phào, không phải Chanel hay Dior thì tốt.

Hai người đi vào cửa hàng, Đường Tụng lặng lẽ liếc mắt nhìn giá cả, đều khoảng 1000 NDT một kiện.

Hắn cũng yên tâm, trực tiếp mở miệng: “Tôi không hiểu về quần áo phụ nữ lắm, cô cứ chọn là được, quần, áo, giày, đủ bộ. Tôi ra ngoài mua đồ uống.”

“Được!” Vừa tiến vào cửa hàng, Lý Nhã Ly tựa như biến thành người khác, hai mắt sáng rực như sao.

Thật ra căn bản là không cần chọn lựa, nàng cũng phối được mấy bộ đồ tốt nhất rồi, dù sao nàng cũng rất hiểu nơi

này.

Đến khi Đường Tụng rời đi, nàng lập tức lấy mấy bộ quần áo, chạy vào phòng thử đồ.

Phải chọn bộ đẹp nhất.

...

Đường Tụng cũng đã tính toán xong, ngoại trừ quần áo ra, nhất định phải có một bất ngờ nho nhỏ, phải có ý nghĩa.

Lựa chọn hàng đầu là túi xách hàng hiệu, nàng nhất định là rất thích cái này, nhưng tiếc là hân không có tiền.

Tiếp theo chính là trang sức!

10.000 NDT là có rất nhiều lựa chọn, ví dụ như dây chuyền vàng, lắc vàng, vân vân.

Mua vàng là không sợ mất giá, không ai là không thích vàng, tặng cái này chuẩn không sai.

Nơi này có rất nhiều tiệm vàng, các thương hiệu lớn cũng có.

Đường Tụng liền chọn một tiệm vàng gần nhất.

Vừa vào cửa, một nữ nhân viên xinh đẹp đã tiến lên đón.

Làm nhân viên tiêu thụ ở những nơi này, không ai là xấu xí cả.

Cô gái nhìn Đường Tụng đi vào, lập tức ngăn người.

Đây là nam thần gì chứ?

Trời ơi!

Một màn này, để cho nàng nhớ đến thời học sinh của mình.

Có một nữ nhân viên nhiều tuổi hơn một chút tiến lên, chọc nàng một cái, rồi cười nói: “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?”

Đường Tụng liếc nhìn một vòng, cũng không do dự: “Dự tính 10.000, giúp tôi chọn một chiếc lắc vàng hoặc dây chuyền vàng đi, tặng cho một người bạn nữ.”

“Vâng, ngài ngồi đây chờ một lát, tôi sẽ chọn mấy kiểu đẹp nhất để ngài chọn lựa.” Nữ nhân viên hơi nhiều tuổi vội vàng đi vào quầy, rồi đeo găng tay trắng để lựa chọn.

Rất nhanh, hai kiểu lắc tay và hai kiểu dây chuyền đã xuất hiện trước mặt Đường Tụng.

“Ngài đến rất đúng lúc, sắp đến Trung Thu, cửa hàng đang có ưu đãi giảm giá.”

Đường Tụng lựa chọn một lúc, chỉ vào một chiếc lắc vàng nói: “Cái này đi, gói lại giúp tôi.”

“Vâng vâng!” Nữ nhân viên không ngờ đối phương lại sáng khoái như vậy, vội vàng đi ghi phiếu: “Tổng cộng 10.560 NDT!”

Thanh toán hoàn thành.

Nhìn thấy số dư còn 3840, Đường Tụng nở nụ cười hài lòng.

Khi Đường Tụng xách túi ra khỏi cửa hàng.

Nữ nhân viên hơi lớn nhìn đồng nghiệp vẫn đang sững sờ, liền nói: “Thanh Thanh, đừng nằm mơ giữa ban ngày, có vài người không cùng đẳng cấp với chúng ta, không thể nhìn trúng chúng ta.”

Chương 89: Hoàn trả đến sổ

Đường Tụng đi mua cốc trà sữa, lại bỏ túi lắc tay, chỉ nhét cái hộp nhỏ tinh xảo vào túi quần.

Thản nhiên trở về cửa hàng Mo&Co.

Lý Nhã Ly cũng đã chọn quần áo xong, nhìn thấy Đường Tụng đi vào thì lập tức chạy tung tăng đến trước mặt hắn, còn xoay một vòng.

Phía trên là áo phong ngắn bó sát màu hồng, lộ ra vòng eo trắng tinh tẽ.

Phía dưới là quần jean bó màu xanh nhạt, đôi chân thẳng tắp, đường cong hoàn mỹ.

Dưới chân là một đôi giày da nhỏ màu đen.

“Đẹp không đẹp không?” Lý Nhã Ly tràn đầy tự tin, mặt mày hớn hở.

“Rất đẹp!” Đường Tụng cảm thán từ tận đáy lòng.

Lý Nhã Ly liếc mắt quyến rũ: “Anh thích thì tốt.”

Đường Tụng cười một tiếng, hắn cũng không ngốc, có thể cảm nhận được Lý Nhã Ly rất có thiện cảm với mình.

Bầu không khí tốt như vậy, tự nhiên không thể bỏ qua.

Liên đưa tay móc hộp quà ra: “Vất vả rồi, tặng cô một món quà nhỏ, hi vọng cô ngày cũng vui vẻ.”

Thân thể Lý Nhã Ly cứng đờ, hai mắt tròn tròn, mặt đầy vẻ không tin.

Thì ra Đường Tụng đi ra ngoài là để mua quà cho mình?

Sao... sao lại tốt với mình như vậy chứ?

Trong nháy mắt, hốc mắt Lý Nhã Ly đã ướt át: “Đây... đây là tặng cho tôi thật sao?”

“Dĩ nhiên!”

Đường Tụng nhìn biểu cảm của đối phương, lập tức biết đã ok!

Không thấy nàng còn cảm động đến khóc sao?

Đường Tụng mở hộp quà ra, đưa đến trước mặt Lý Nhã Ly, chiếc lắc vàng óng ánh nằm ở bên trong.

“A!” Lý Nhã Ly che miệng, đôi mắt toàn là ánh sáng.

Hơi do dự một chút, liền nhận hộp quà trong tay Đường Tụng, trực tiếp đeo lên cổ tay mình.

Nàng chưa bao giờ là người lằng nhằng, nếu là quà của nàng, hơn nữa đối phương đã mua, vậy tuyệt đối không có lý do từ chối.

Đặc biệt còn là quà của Đường Tụng.

Lý Nhã Ly căn bản không có bất kỳ tâm tư từ chối nào.

Tay Lý Nhã Ly rất đẹp, làn da trắng nõn hòa lẫn với lắc vàng xinh đẹp, quả là tuyệt vời.

“Cảm ơn ca ca, cảm ơn ca ca.” Lý Nhã Ly trực tiếp nhảy lên, ôm chặt lấy Đường Tụng.

Có thể nhận ra nàng rất kích động, toàn bộ thân thể đều dính chặt vào Đường Tụng.

Giờ phút này, Đường Tụng rút cuộc cũng hiểu và cảm nhận được câu ‘Nhìn ngang thành dãy nhìn nghiêng thành đỉnh, xa gần cao thấp đều khác nhau’.

Cảm giác này hoàn toàn khác với lúc ôm Đồng Ngọc Ngôn.

Đường Tụng cũng không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hai tay lặng lẽ mò tới nơi nên đến.

Lý Nhã Ly kích động rất lâu, lau đôi mắt ướt át, ngẩng đầu lên.

Nếu không phải nơi này không thích hợp, nàng đã hôn một cái rồi.

“Đây là món quà tốt nhất tôi nhận được, tôi sẽ đeo nó suốt, tắm rửa hay ngủ cũng không cởi ra.”

Trong ngực là một vưu vật cực phẩm, Đường Tụng sắp không chịu nổi rồi, nói nhỏ: “Tôi đi đồ đưa xe, sau khi ra sẽ tính tiền, cô cứ mặc bộ này đi, không cần thay!”

“Được nha!” Lý Nhã Ly ngọt ngào nói, phải ngọt đến phát ngán.

Sau khi thay đồ xong, mất thuộc tính của thời trang (skin), Đường Tụng có vẻ bình thường hơn, nhưng vẫn rất đẹp trai.

Lý Nhã Ly còn đang vuốt ve chiếc lắc tay trên cổ tay.

Nhìn thấy Đường Tụng đi ra, trực tiếp khóa tay hân, dáng vẻ như cô vợ nhỏ hiền dịu của đại gia.

Trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc.

Ba món đồ, tổng cộng 3520 NDT.

Trả xong, trong thẻ chỉ còn 300.

Cũng không quan trọng, dù sao cũng không cần tiêu nữa.

Hiện giờ chỉ chờ hoàn trả thôi.

...

Trở lại quảng trường trong công viên, hai người bắt đầu quay chụp ống kính thứ ba.

Lý Nhã Ly mặc quần jean, lại càng thoải mái hơn.

Hai chân gần như muốn quấn quanh hông Đường Tụng, cả người đều dán vào lưng hắn.

“Ly Ly, cảnh này phải biểu hiện cool một chút, ngầu một chút, như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.” Đường Tụng bắt đầu nói.

“Được nha, em biết rồi ca ca.” Lý Nhã Ly bây giờ trực tiếp gọi anh xưng em luôn.

“Chưa đúng, tay phải thế này...”

“Thân thể ngửa về sau một chút, thẳng eo, tưởng tượng chúng ta đang phóng như bay...”

Rốt cuộc cũng quay xong, Đường Tụng cũng thâm kêu không chịu nổi.

Lý Nhã Ly thật sự là quá kinh người.

Chỉ điều chỉnh tư thế cho Lý Nhã Ly, Đường Tụng cũng mất hơn nửa tiếng.

Trên tay toàn là mùi thơm cơ thể của đối phương.

Haiz, quay video cũng không dễ dàng.

15:56 chiều, nhiệm vụ hết hạn, âm thanh nhắc nhở đã vang lên trong sự chờ mong của Đường Tụng.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đang kết toán...”

“Đánh giá tổng hợp, điểm bất ngờ là 95/100, đánh giá: Ưu tú!”

“Nhận được 6 lần hoàn trả, số tiền nhận được 507.600 NDT!”

Hô hấp của Đường Tụng cũng dồn dập hơn mấy lần, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Hắn đã không phải tên loser mỗi ngày ngóng trông 360 đồng vào tài khoản nữa rồi.

Chỉ là hơn 500 ngàn thôi, không bằng giá trị con người của hắn bây giờ.

Mở tin tức ra xem.

Trực tiếp nhìn vào số dư.

Số dư: 507 ngàn NDT. Tiền ảo: 130.000.

Đơn vị thống kê cũng thay đổi!

Từ nay về sau, phải tính bằng đơn vị khác rồi!

Lý Nhã Ly vẫn luôn chú ý đến Đường Tụng, thấy đôi phương đột nhiên lộ ra nụ cười vui vẻ.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, tia sáng êm dịu chiếu xuống người Đường Tụng, giống như được mạ một lớp vàng.

Tình cảnh này, cực kỳ giống trong mơ.

Nàng đột nhiên muốn ghi lại thời khắc này.

Mặc kệ tương lai thế nào, ít nhất vào lúc này, nàng cũng đang cười cùng Đường Tụng.

Lý Nhã Ly vội vàng lấy điện thoại ra, chụp lại một màn này.

Tiếp đó lại chụp chiếc lắc vàng trên tay.

Cộng thêm hình ảnh hai người thân mật trong video.

Còn cả tấm ảnh chụp gửi cho Lý Mộc Tuyết.

Tổng cộng bốn tấm ảnh, up hết lên vòng bạn bè.

Tus: Chính phủ chỉ định đồng bạn hợp tác duy nhất!

Bài đăng này, nàng cũng không ẩn bất cứ người nào.

Những fan trong phòng live, những đồng nghiệp từng làm việc cùng, những người theo đuổi nàng, những ‘liếm chó’ ngày ngày hỏi han ân cần kia, tất cả đều nhìn thấy.

Đối với nàng mà nói, khó chịu nhất không phải là không có được, mà là có được rồi mà không ai biết.

Chương 90: Lý Nhã Ly: Chồng mình!

Đăng bài xong, Lý Nhã Ly lại bắt đầu nhìn chằm chằm vào Đường Tụng đang ngẩn người.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, Đường Tụng rút cuộc thở phào, tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

Nhìn Lý Nhã Ly đang ngồi ở bậc thang bên cạnh, cười nói: “Em ở gần đây đúng không?”

“Ừm ừm!” Lý Nhã Ly gật đầu.

“Có mời tôi lên nhà ngồi một chút không?” Đường Tụng hỏi dò một câu.

Hắn thấy rất hứng thú với phòng ngủ của các nữ streamer, cũng không phải là mong chờ chuyện gì, chủ yếu là muốn câu thông về kinh nghiệm điều hành tài khoản thôi.

Nếu Lý Nhã Ly đáp ứng hắn, vậy chứng minh quan hệ của hai người đã đến một mức độ nào đó.

Nghe vậy, mặt Lý Nhã Ly hơi đỏ lên.

Nghĩ đến phòng ngủ rối loạn ngồn ngang của mình, quần lót áo lót ném lung tung, tắt một tuần không giặt, vỏ đồ ăn vặt chất đống ở đầu giường...

Trời ạ!

Đây không phải là muốn mạng bà đây sao?

Hơn nữa, hai người bạn cùng nhà với nàng cũng không phải người thích sạch sẽ gì.

Phòng khách, toilet, cũng rối loạn ngổn ngang, bát đĩa ăn từ hai ngày trước vẫn vớt trong nhà bếp, không biết đã rửa hay chưa.

Những người như các nàng, bận rộn đến ngày đêm điên đảo, bình thường đều khá lười.

Đây mẹ nó căn bản là không phải nơi ở của ba cô gái nha.

Tuyệt đối không thể để Đường Tụng nhìn thấy!

“Chuyện này... có thể để mấy ngày nữa không? Bạn cùng nhà em mới thất tình, ở nhà vừa khóc vừa gào, anh qua cũng không tiện.” Lý Nhã Ly không thể làm gì khác hơn là bịa một chuyện.

“Được rồi, vậy có cơ hội lại đi.” Đường Tụng cũng không gấp gáp, hai người mới gặp mặt lần đầu, nếu Lý Nhã Ly còn chưa chuẩn bị cẩn thận, hẳn cũng không nghĩ nhiều: “Tôi đi trước, chờ rảnh lại mời em ăn cơm.”

Hôm nay còn chưa làm nhiệm vụ rèn luyện, Trình Nhạc Nhạc cũng gửi tin nhắn thúc giục.

Đó là chuẩn bạn gái của mình, cũng phải đi qua với nàng, không thể lạnh nhạt.

Lý Nhã Ly hơi gấp, đưa tay bắt lấy cánh tay của Đường Tụng: “Không ở lại một lát sao?”

“Lát nữa còn phải đi tập gym, sau đó về nhà biên tập video, chờ rảnh lại hẹn đi.”

“Vậy khi nào anh rảnh, nhớ tới tìm em, chúng ta đi xem phim.” Lý Nhã Ly lưu luyến không rời.

“Được, để xem cuối tuần có rảnh không, nếu rảnh thì sẽ liên lạc với em.” Đường Tụng cũng không dám đảm bảo mình có thời gian.

...

Tạm biệt Đường Tụng, Lý Nhã Ly trực tiếp trở về nhà.

Mới vào cửa, liền thấy Lý Mộc Tuyết thất hồn lạc phách nằm trên ghế salon.

Gối ôm ném bừa trên mặt đất, đồ ăn vặt rơi tán loạn trên bàn trà, đáng vẻ thờ ơ vô tình.

Lý Nhã Ly nhất thời giận không có chỗ phát tiết: “Có thể sạch sẽ một chút không? Đều tại các câu lây thói hư tật xấu cho mình, làm hại mình không dám để người ta đến nhà ngồi chơi.”

“Cậu có cần mặt không, trong ba người chúng ta, cậu là kẻ lười nhất đấy.” Lý Mộc Tuyết cảm thấy rất cạn lời.

Sau đó, lại nhảy dựng lên, mặt đầy tò mò: “Mình nó cho cậu biết, quần áo của anh ta rất đắt! Đắt vượt qua tưởng tượng của cậu luôn.”

“Mau nói cho mình biết, cậu và vị đại ca kia thế nào rồi? Đây chính là ‘cao phú soái’ chân chính đấy, chị em chúng ta phải trúng mừng nha, cậu cậu được cá to rồi!”

Nhắc đến chuyện này, Lý Nhã Ly lại không nhịn được mà bật cười: “Hừ! Đại ca gì chứ, đó là chồng mình!”

“Nhìn thấy cái lắc vàng này chưa? Đẹp đúng không? Anh ấy tặng đấy!”

“Nhìn thấy bộ Mo&Co này không? Anh ấy tặng đấy!”

“Nào nào, lại cho cậu xem video chồng mình chơi đàn violin!”

Lý Nhã Ly cười hì hì mở video rồi đưa qua.

Lý Mộc Tuyết cẩn răng xem video, chưa đến không chịu được: “Anh ta không phải đại ca trong phòng live của cậu sao?”

Mới ra ngoài nửa ngày đã xác định quan hệ rồi? Câu chồng này nghe ghê quá.”

Lý Nhã Ly lập tức nghiêm túc, giọng nói cũng nhỏ hơn vài phần: “Vậy thì chưa, nhưng cũng sắp.”

“Một ‘cao phú soái’ ưu tú như vậy, không thể nào không có bạn gái được chứ? Cậu xác định cậu không nói đùa?” Lý Mộc Tuyết tỏ vẻ nghi ngờ.

Nội tâm Lý Nhã Ly luống cuống, nguy rồi, chuyện quan trọng như vậy mà lại quên hỏi.

“Lẽ nào cậu không hỏi?” Lý Mộc Tuyết hiểu luôn, nhất thời phản chấn: “Vậy cậu biết nhà anh ta ở đâu không? Làm gì?”

Lý Nhã Ly nghe vậy lại càng hoảng hơn.

“Ha ha, đây chính là chồng của cậu?”

“Chính là chồng mình!” Nghe thấy đối phương chế giễu, Lý Nhã Ly đỏ cả mặt.

Lý Mộc Tuyết không hề nương tay, lại cầm một đao: “Anh ta mặc quần áo đặt riêng, lái xe mô tô BMW, trẻ tuổi lại đẹp trai, còn biết chơi đàn violin, dựa vào cái gì mà nhìn trúng một người mẫu quên như cậu? Thèm cậu không có học thức? Hay thèm cái nghèo của cậu?”

“Cậu... cậu... mình...” Lý Nhã Ly bị nói cho không thể phản bác, ấp a ấp úng.

“Ô ô ô.”

Dưới cơn nóng nảy, Lý Nhã Ly vậy mà trực tiếp khóc.

Nước mắt tuôn trào như mưa, biểu cảm ủy khuất đến cực điểm.

Nhìn Lý Nhã Ly gào khóc, Lý Mộc Tuyết cũng đau lòng, ý thức được mình nói hơi quá.

Vội vàng ôm lấy Lý Nhã Ly: “Đừng khóc, Ly Ly, mình không nói nữa, đừng khóc.”

Lý Nhã Ly chẳng thèm để ý, lại khóc to hơn.

“Mình thừa nhận là mình ghen tị với cậu, nên mới chọc tức cậu, mình xin lỗi cậu có được hay không?” Lý Mộc Tuyết như đang dỗ trẻ con, nhẹ nhàng an ủi.

Tính cách của Lý Nhã Ly chính là như vậy, bình thường rất hoạt bát thoải mái, nhưng thật ra rất yếu ớt và miễn cảm.

Người thân với nàng đều biết, nàng chính là một cô bé chưa lớn, vừa ngây thơ lại vừa hung hãn.

Bằng không cũng sẽ không xích mích với chủ nhóm và mất việc.

Lý Mộc Tuyết bình thường rất thân với nàng, hôm nay chỉ là bị ghen tỵ che mắt, bằng không thì không nói mấy lời như vậy.

“Mình không quan tâm anh ấy có bạn gái hay chưa, anh ấy chính là chồng mình.” Lý Nhã Ly nức nở phản bác.

Lý Mộc Tuyết vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, cậu không cần biết anh ta có bạn gái hay không, coi như là có, cậu cũng cướp lấy, không phải cậu rất tự tin với sức hút của mình sao?”

Nghe vậy, Lý Nhã Ly dần ngừng khóc, dùng sức lau nước mắt lên ngực Lý Mộc Tuyết.

Ngẩng đầu lên, vẻ mặt như bừng tỉnh: “Đúng vậy nha, mình không cần quan tâm cái gì cả, dù sao chỉ cần mình thích anh ấy là được, anh ấy đừng hòng bỏ mình.”

“Đúng đúng đúng, cứ không biết xấu hổ như vậy là được, ra sức lao vào anh ta, nếu như thành công thật, nửa đời sau không cần lo nữa.”

Tư tưởng của Lý Mộc Tuyết rất thực tế, nàng đã thấy kết cục của đại đa số người trong vòng này, cũng hiểu rõ thực tế rất tàn khốc.

Loại bình hoa như Lý Nhã Ly, tiêu tiền không biết tiết chế, nếu như không có người bảo vệ, chắc chắn tương lai sẽ rất thảm.

Nếu như có thể tìm được một người yêu thích nàng, lại có thể chăm sóc nàng, chăm lo sinh hoạt của nàng, vậy đó chính là kết cục tốt nhất.

“Cậu mới không biết xấu hổ, mình phải dọn dẹp phòng. Sau này không cho phép các cậu vứt rác bừa bãi, nếu để chồng mình nhìn thấy, mình liền mất mặt.” Lý Nhã Ly lấy lại tinh thần, có vẻ rất hăng hái.

Chương 91: Nhiệm vụ kinh doanh cửa hàng

Bởi vì trở về nhà tắm rửa thay quần áo, khi Đường Tụng chạy đến phòng tập, cũng đã gần 5 giờ chiều.

Dù sao cũng cọ sát với Lý Nhã Ly lâu như vậy, trên người dính đầu mùi nước hoa của đối phương.

Nếu để Trình Nhạc Nhạc phát hiện, vậy thì xong đời.

Trình Nhạc Nhạc có vẻ đã chờ hẵn cả ngày, đã gửi rất nhiều tin nhắn thúc giục.

Nói một câu ‘nóng lòng chờ chồng’ cũng không quá.

Vì tránh cho chuẩn bạn gái đau lòng, Đường Tụng còn cố tình mua một đóa hoa tươi.

Mặc kệ lúc trước có buồn bực ra sao, Trình Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng lộ ra vẻ tươi cười khi nhận được hoa.

Trình Nhạc Nhạc vừa giúp Đường Tụng rèn luyện, vừa khuyên nhủ: “Tốt nhất là có thời gian tập luyện cố định, như vậy có thể để thân thể quen thuộc với tiết tấu rèn luyện, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Đường Tụng hơi ngượng ngùng: “Gần đây hơi bận, có đôi lúc không phân thân được.”

“Được rồi, công việc là quan trọng nhất, tôi cũng không nên giận.” Trình Nhạc Nhạc hơi cúi đầu, giọng điệu ướm ợt: “Còn nữa... ngày mai là sinh nhật chị Cẩm Cẩm, mọi người bảo tôi hỏi anh một câu, bên anh không có vấn đề gì chứ?”

Nhớ đến giọng điệu chế giễu của Hoắc Vân Lệ lúc ăn cơm trưa, Trình Nhạc Nhạc luôn cảm thấy đối phương không có ý tốt.

Nhưng Triệu Hồng Cầm đúng là giáo viên huấn luyện của nàng bây giờ, cũng đã dạy nàng không ít thứ.

Trình Nhạc Nhạc không thể từ chối, không thể làm gì khác hơn là tìm Đường Tụng xác nhận lại một lần.

Đường Tụng vừa đi với Lý Nhã Ly về, thẹn trong lòng, có lòng đền bù Trình Nhạc Nhạc: “Khẳng định là không có vấn đề, em chờ tôi một chút, tôi gọi điện thoại.”

“Được!”

Đường Tụng cầm điện thoại gọi cho La Thu Ngọc.

“Alo, chào ông chủ, ngài có chuyện gì sao?”

“Quản lý La, chúng ta tuyển đủ nhân viên chưa?”

“Đã giải quyết xong, tôi đang chỉnh lý tin tức nhân viên và tình hình kinh doanh, tối nay sẽ gửi cho ngài.”

“Vất vả rồi, ngày mai là sinh nhật một người bạn, cô giữ lại cho tôi một phòng vip rộng nhất nhé.”

“Có yêu cầu đặc thù gì không? Để tôi còn trang trí.”

Đường Tụng nhìn Trình Nhạc Nhạc hỏi: “Nhạc Nhạc, các em tổ chức sinh nhật có yêu cầu gì không? Dự tính bao nhiêu người?”

Trình Nhạc Nhạc ngại ngùng nói: “Khá nhiều người, khoảng 7 người, khoảng 8 giờ tối tan làm sẽ đến. Chuyện này... mọi người nói là sẽ chơi đến muộn, có ảnh hưởng đến việc kinh doanh của anh không?”

Đường Tụng lập tức xua tay, nói với La Thu Ngọc: “Là mấy cô gái trẻ tuổi, cô cứ trang trí là được, à khoảng 7 người.”

“Vâng ông chủ, không có vấn đề.” Đây là nhiệm vụ đầu tiên Đường Tụng giao cho nàng, La Thu Ngọc rất để ý.

“Đã xong!”

Cúp máy, Đường Tụng cho Trình Nhạc Nhạc một cái ok.

“Cảm ơn anh!” Trình Nhạc Nhạc như hoàn thành tâm nguyện gì đó, còn lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

Nàng có tính cách rất sợ tăng phiền phức cho người khác, có lẽ là nhận ảnh hưởng từ gia đình, nên luôn thiếu cảm giác an toàn.

Sợ bị người khác ghét bỏ.

Quá trình rèn luyện rất thoải mái.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện hôm nay.”

Đến khi âm thanh nhắc nhở vang lên, Đường Tụng mới nhớ ra mình còn chưa thay bộ thời trang ‘may mắn +1’ kia.

Nhưng cũng không sao.

“Được rồi, hôm nay đến đây rồi!” Đường Tụng đứng lên, vươn đôi tay hơi đau nhức.

“Đường Tụng, đã hơn 6 giờ rồi, nên ăn cơm.” Trình Nhạc Nhạc lấy hết dũng khí, nói: “Tôi có mang cơm trưa đến cho anh, nhưng anh không đến, nên ... nên vẫn để đến bây giờ, anh có muốn nếm thử không?”

Đường Tụng bưng tỉnh, bảo sao thái độ của nàng hơi khác, còn gửi nhiều tin thúc giục như vậy, nội tâm lại càng áy náy hơn: “Ăn chứ!”

“Được, vậy tôi đi hâm nóng lại, anh chờ một lát.”

Nói xong, Trình Nhạc Nhạc phấn khởi rời đi, để lại cho Đường Tụng một bóng lưng xinh đẹp, bờ hông đào mật tròn

trịa run lên một cái.

Không hổ là huấn luyện viên, mông to không cần phải nói.

Bữa cơm tình yêu của Trình Nhạc Nhạc rất phong phú, còn là bữa ăn thích hợp với tập gym.

“Đây là bữa ăn phối hợp theo thể trạng của anh.”

“Lúa mạch 120g, cà chua...”

“À đúng rồi, còn một lon coca 0 đường, không biết anh có thích hay không.”

Trình Nhạc Nhạc vừa giới thiệu đồ ăn, hai mắt sáng lên, nhìn hấn đầy mong chờ.

Đường Tụng rất cảm động, ăn rất ngon lành.

Trình Nhạc Nhạc chống cằm ở bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn hấn ăn.

...

Trở về nhà, Đường Tụng đắm đầu vào phòng giải trí.

Bắt đầu biên tập video thứ 2.

9 giờ tối, La Thu Ngọc gửi văn kiện Excel đến.

La Thu Ngọc: “Ông chủ, đây là cơ cấu nhân viên và tiền lương của cửa tiệm chúng ta.”

Sau đó lại gửi một văn bản word.

La Thu Ngọc: “Đây là số liệu trong hai ngày kinh doanh thử, còn có nghiên cứu thị trường chung quanh.”

Đường Tụng mở ra xem một chút.

Trả lời: “Quản lý La vất vả rồi, tài liệu chỉnh lý rất đẹp, cô tan làm đi.”

La Thu Ngọc: “Vâng!”

Nhân viên cửa hàng trước mắt:

1 quản lý, lương 8000.

2 thợ pha chế, lương 4500.

1 thợ sấy khô, lương 4500.

1 thu nhân, lương 3500.

8 nhân viên phục vụ, lương 3500.

2 đầu bếp tây, lương 6000.

Bởi vì đầu bếp là đào từ nhà hàng khác, nên lương hơi cao một chút, nhưng cũng không quan trọng.

Sau đó, Đường Tụng liền tập trung vào tình hình kinh doanh.

Bởi vì chưa tuyên truyền và quảng bá, hơn nữa tầng hai tạm thời chưa kinh doanh.

Cho nên doanh thu rất thấp.

Ngày đầu tiên doanh thu là 1300 NDT, ngày thứ hai là 2100 NDT.

Dựa theo thống kê của La Thu Ngọc, lượng khách quay lại là rất khả quan.

Đây cũng là một loại tán thành với cửa tiệm.

Xem các số liệu, Đường Tụng lại có một cảm giác thành tựu.

Mặc kệ là thế nào, cửa tiệm này cũng bắt đầu có thu nhập.

Tin là chẳng mấy chốc sẽ cân bằng thu chi.

Dù sao hẳn cũng không cần thuê nhà, nên chi phí nhỏ hơn nhiều.

Khi Đường Tụng đang kích động, một âm thanh quen thuộc lại vang lên.

“Keng, kích phát nhiệm vụ mới ‘kinh doanh cửa hàng’, mời túc chủ kiểm tra.”

Mở nhiệm vụ ra xem.

Nội dung: Với tư cách là sản nghiệp đầu tiên, phòng cà phê Thời Gian thừa nhận khát vọng với tương lai của bản, bảo trì phân nhiệt tình và chân thành này. Mời đến làm việc tại cửa hàng trong bảy ngày liên tục, cố gắng nâng cao doanh thu và danh tiếng của cửa hàng.

Phần thưởng: Gói quà ngẫu nhiên (dựa vào tình trạng kinh doanh của cửa hàng để tính toán).

Chương 92: Rạp chiếu phim gia đình

Có nhiệm vụ mới cũng là nằm trong dự đoán.

Dựa vào khoảng thời gian gần đây, Đường Tụng đại khái đã đoán được điều kiện kích hoạt nhiệm vụ.

Khi tâm tính của hắn chủ động phát sinh biến hóa, hoặc là bên ngoài xuất hiện cơ hội có lợi cho sự trưởng thành của hắn, thì hệ thống sẽ tuyên bố nhiệm vụ, giúp hắn trưởng thành.

Nhiệm vụ giao đồ ăn kia, phần thưởng là gói quà ngẫu nhiên.

Bên trong bao gồm xe mô tô BMW, 200.00 tiền ảo, quan trọng nhất là thẻ tạo phó bản.

Phó bản là một loại cơ chế đặc thù trong game, nó không chỉ là phần thưởng phong phú, mà còn giúp người chơi tăng tốc độ phát triển.

Đối với Đường Tụng mà nói, một lần vào phó bản, hắn là có thể gia tăng tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Chờ nhiệm vụ kinh doanh này kết thúc, số dư chắc cũng đã đủ.

Đến khi đó hắn sẽ trực tiếp mở phó bản, kiếm thêm một khoản thu hoạch khác.

Phần thưởng lần này cũng khiến người mong chờ.

Tiềm lực của phòng cà phê là không cần nghi ngờ, tuyệt đối là tài sản có chất lượng tốt.

Hiện giờ, mọi thứ đã đầy đủ, là thời điểm nên kinh doanh cho tốt.

Bắt đầu từ ngày mai, thử vùi đầu vào công việc trong phòng cà phê.

Bởi vì phần thưởng dựa vào tình trạng kinh doanh, cho nên nhất định phải đề thăng chất lượng sản phẩm và phục vụ của cửa hàng.

Hai phương diện này có thể giao cho La Thu Ngọc, chỉ cần tiền đúng chỗ, chắc hẳn không có vấn đề.

Trừ chỗ đó ra, người ông chủ như hắn cũng phải phát huy ưu thế của mình, giúp cửa hàng tuyên truyền trong giai đoạn đầu.

Dựa theo nghiên cứu thị trường của La Thu Ngọc, trước mắt 85% lượng khách của phòng cà phê là phụ nữ trẻ tuổi, theo đuổi thời thượng và mới mẻ.

Mà mặc thời trang (skin) ‘mị lực + 1’, hắn vẫn có vài phần ‘mỹ sắc’.

Một điểm này, có thể nhận ra khi tiếp xúc với mấy phái nữ ngày hôm nay.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng cắn răng hạ quyết tâm.

Mấy ngày nay phải dốc hết sức, sử dụng ‘mỹ nam kế’ trong cửa hàng, làm bình hoa trong cửa hàng, để hấp dẫn khách hàng.

Lúc cần thiết còn có thể sử dụng tuyệt chiêu... chơi đàn violin.

Nhìn hiệu quả ở nhà hàng Tinh Không là hiểu.

Tuyệt đối là tuyệt chiêu.

Nghĩ xong, Đường Tụng cũng không phân vân nữa.

Lại xem video biến hình.

Cơ bản là đã biên tập xong.

Liên đăng lên TikTok, tuyên bố.

Sau đó liền lựa chọn tuyên truyền, dù sao hần cũng là tài khoản mới, chỉ có thể dựa vào chính TikTok.

Bỏ 30.000 để quảng cáo 24 giờ, xem hiệu quả thế nào trước.

Nếu hiệu quả không lý tưởng, vậy đổi loại quảng cáo khác.

Giải quyết xong, mở wechat, nhắn tin cho Lý Nhã Ly.

“Ly Ly, tôi vừa tuyên bố video của chúng ta, em vào share cho tôi nhé?”

Lý Nhã Ly lập tức trả lời: “Share, share, em còn phải kêu gọi fan vào ủng hộ, like và follow cho anh.”

Thấy đối phương thân mật như vậy, Đường Tụng cũng không thể không bày tỏ: “Chờ em livestream thì nói với tôi, vào quét lễ vật cho em.”

Lý Nhã Ly: “Không cần, chờ anh rảnh, lại mời em ăn cơm, xem phim được không?”

Tiếp đó, Lý Nhã Ly lại gửi một tấm selfie.

Đường Tụng nhìn xong, cảm thấy máu mũi sắp phun ra ngoài.

Đây là thứ mình không mất tiền cũng có thể xem sao?

Tại sao ảnh nửa người dưới?

Mặc ít như vậy không sợ lạnh sao?

Điều này khiến Đường Tụng cảm thấy đau lòng, đành hoảng chứng chặc chỉ trích: “Còn nữa không?”

Lý Nhã Ly: Emoji xấu hổ.

Tiếp đó lại là rất nhiều ảnh selfie ở các góc độ khác nhau.

Thậm chí còn có một tấm chụp phần lưng trong gương.

Tuyệt đối là ảnh vừa chụp, còn không chỉnh sửa gì.

Chức năng của điện thoại mới cũng rất tốt, rất sắc nét.

Đường Tụng phóng to lên, nhìn thấy rõ rất nhiều chi tiết.

Không thể không thừa nhận, da của Lý Nhã Ly cũng rất tốt.

Có lẽ là do thói quen bảo dưỡng hàng ngày, vừa trắng lại vừa mềm, lỗ chân lông rất nhỏ.

Lại cộng thêm dáng người trời sinh.

Tại một đêm an tĩnh như này, mang đến cho Đường Tụng chân động rất lớn.

Đường Tụng: “Ly Ly, trong nhà tôi vừa hay có một phòng chiếu phim, âm thanh và máy chiếu đều rất tốt.”

“Âm hưởng không kém hơn rạp chiếu phim, màn hình rộng lớn, máy chiếu đỉnh cấp.”

“Ghế sofa còn có chức năng xoa bóp, trong nhà cũng không thiếu rượu vang cao cấp.”

“Trải nghiệm xem phim tuyệt đối còn tốt hơn ở ngoài rạp.”

“Ý của tôi là, chúng ta không cần lãng phí tiền mua vé xem phim, em có thể đến nhà tôi xem phim.”

Lý Nhã Ly: “Thật sao? Thật sao? Em có thể đến nhà anh xem phim? Có quấy rầy anh hay không nha?”

Lý Nhã Ly: Hưng phấn.gif.

Đường Tụng thấy có triển vọng, đứng dậy đi vào phòng chiếu, chụp tấm ảnh.

Trực tiếp gửi qua, chứng minh mình không nói láo.

Trong hình là một căn phòng rộng rãi xa hoa, vì cách âm nên không có cửa sổ.

Dưới mặt đất là một tấm thảm màu tro.

Có thể thấy rất nhiều thiết kế âm hưởng, loa đài ở chung quanh phòng.

Một loạt ghế sofa màu trắng ở phía trước, còn có hai ghế mát xa màu nâu.

Đối diện là một mặt tường khổng lồ.

Lúc này còn chưa mở máy chiếu, cũng không biết hiệu quả có tốt như Đường Tụng nói không.

Trần nhà cực cao, vách tường màu xám đen có hiệu quả cách âm, trên trần được gắn đầy sao, xinh đẹp và mờ ảo khiến người ta say mê.

Bốn phía là những chiến đèn vàng ấm áp lại mang phong cách lãng mạn.

Trong góc là một quầy bar nhỏ.

Bên cạnh còn có một tủ rượu cỡ nhỏ, lúc này bên trong vẫn trống rỗng, cần bổ sung rượu.

Một góc khác là một đường cong xinh đẹp hình cung.

Bên trong là bàn làm việc, ghế chuyên nghiệp, màn ảnh led cực to, còn có máy tính đỉnh cấp, PS5, XBox...

Tóm lại, đây tuyệt đối là một phòng giải trí tuyệt vời nhất, trải nghiệm âm thanh và thị giác tuyệt vời.

Đường Tụng rất tự tin vào điểm này, chỉ cần Lý Nhã Ly chịu đến, nàng tuyệt đối có thể cảm nhận được thoải mái chưa từng có.

Một lúc sau, Lý Nhã Ly mới trả lời: “Nhà ca ca quá sang trọng, em nhìn đến tròn tròn mắt. Không biết ca ca ở tiểu khu

nào? Có thể nói cho em biết không?”

Lý Nhã Ly: Điềm đạm đáng yêu.jpg.

Đường Tụng: “Yên Giang Biệt Viện!”

Chương 93: Ngôi sao trong phòng cà phê

Tiểu khu Kim Duyệt, Lý Nhã Ly nhận được tin của Đường Tụng, hưng phấn đến quên cả trời đất.

“A a a!” Tiếng hét sợ hãi vang lên không ngừng.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình còn tưởng rằng nàng nổi điên, vội vàng đi qua gõ cửa.

“Ly Ly, có chuyện gì từ từ nói, đừng nghĩ quẩn! Chuyện ban ngày là mình không tốt, không nên kích thích cậu.”

Cửa phòng mở ra, chỉ thấy Lý Nhã Ly cười đầy hưng phấn, lúc này hai người mới yên tâm.

Trần Đình phàn nàn: “Đã hơn 10 giờ rồi, cậu còn gào như vậy là hàng xóm gọi bảo vệ lên đây.”

“Ưm ưm!” Lý Nhã Ly hưng phấn hôn lên mặt Trần Đình, lại ôm lấy nàng rồi xoay vòng vòng.

Trần Đình không cao, hoàn toàn không có sức đánh trả khi đứng trước mặt Lý Nhã Ly.

“Dừng lại, dừng lại!” Trần Đình vội vàng lùi về sau, ghét bỏ mà lau má: “Cậu sao thế?”

Lý Mộc Tuyết là người biết chuyện, tò mò hỏi: “Liên lạc với chồng cậu rồi?”

“Là người trong ảnh trên vòng bạn bè hôm nay à?” Hôm nay Trần Đình khá bận, vừa mới trở về không lâu, còn chưa kịp hỏi: “Nhanh như vậy mà đã chồng chồng vợ vợ rồi? Tốc

độ của hai người nhanh thật, mau nói cho mình biết, anh ta thế nào, dài bao nhiêu, được mấy phút?”

Lý Nhã Ly mặt mày hớn hở, khoác áo ngủ gợi cảm, bên trong là trạng thái chân không.

Trực tiếp đưa điện thoại cho hai người bạn.

Lại nhướn mày đắc ý nói với Lý Mộc Tuyết: “Thế nào? Nhìn thấy rồi chứ? Mình chỉ quên hỏi thôi, anh ấy căn bản là không muốn giấu mình.”

Nhìn thấy cái tên Yên Giang Biệt Viện, Lý Mộc Tuyết vội vàng lấy điện thoại ra.

Lên TikTok tìm kiếm ‘Yên Giang Biệt Viện’.

Ngay sau đó, đủ loại video xuất hiện.

Mở ra xem, đã hiểu đại khái về cấp bậc của nơi này.

Hoàn toàn là tiểu khu cao cấp nhất Yên Thành.

Lý Nhã Ly và Trần Đình cũng nhìn theo, liên tục tán phục.

“Nhà nơi này quá đẹp, mình cũng muốn vào ở đó, đúng rồi, nhà anh ta rộng không?” Trần Đình tò mò hỏi.

“Chưa hỏi, chờ mình đến đó chẳng phải biết sao, nhưng khẳng định là không nhỏ, hai cậu nhìn này.” Lý Nhã Ly trực tiếp cho hai người xem ảnh, đắc ý khoe khoang nói: “Anh ấy mời mình đến nhà xem phim nha, hì hì.”

Hít!

Hai người đều hít một hơi khí lạnh.

Có phòng giải trí riêng, mà còn rộng như vậy, chứng tỏ nhà anh ta ít nhất cũng phải 160 mét vuông.

Nội thất lại xa hoa như vậy, hoàn toàn là đỉnh cấp.

2 người đều ghen tị đến đỏ cả mắt.

Sau đó, Lý Mộc Tuyết lại kéo lên xem, liền nhìn thấy những tấm ảnh không phù hợp với nhi đồng kia.

“Cậu quá trâu luôn, loại ảnh này mà cũng dám gửi? Cậu không sợ... quên đi, cậu không sợ thật.”

Lý Mộc Tuyết cạ lời, nhưng Lý Nhã Ly hiển nhiên là đã coi đối phương thành bạn trai, căn bản là không cố kỵ gì.

“Mình sợ cái gì? Không thả sản sắt, sao bắt được cá rô, nếu mình không gửi ảnh, sao được đến nhà xem phim.” Lý Nhã Ly không lấy làm thẹn, hiện giờ nàng đang tập trung tinh thần để leo lên người Đường Tụng.

Lý Mộc Tuyết trực tiếp vạch trần: “Mình lười nói cậu, hai người muốn xem phim thật sao? Là chơi poker mới đúng!”

Trần Đình chua xót nói: “Ly Ly, cậu thật may mắn, sau này phát tài, đừng quên chị em.”

Lý Nhã Ly đã nghĩ xa hơn một bước, sắc mặt đỏ hồng.

...

Sáng sớm hôm sau, Đường Tụng trực tiếp lái xe đến phòng cà phê.

Lâu rồi hần cũng không đi làm.

Dừng chiếc Panamera, bước vào cổng chính.

Toàn bộ nhân viên, tổng cộng 15 người đang tụ tập ở lối vào, chờ đợi ông chủ đến.

Hần đã báo một câu trước khi xuất phát.

Chắc là La Thu Ngọc sắp xếp, cũng coi như là toàn thể nhân viên gặp mặt lần đầu.

Đại đa số người đều là lần đầu nhìn thấy hần.

Tuy rằng đã nghe mấy người Thường Hiểu Thiển nói ông chủ là một người rất trẻ tuổi và đẹp trai.

Nhưng tâm lý vẫn có chút không tin, dù sao có đôi khi tiền tài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến dung mạo của một người.

Một người ngũ quan đoan chính, dáng người tầm trung, nhưng tài sản mà đủ, kết hợp với xe sang đồng hồ nổi tiếng, vậy thì cũng trở nên đẹp trai.

Lúc này, khi nhìn thấy Đường Tụng mặc áo sơ mi trắng bước vào.

Không ít nữ nhân viên đều tròn tròn mắt.

Nắng sớm thu xuyên qua khung cửa sổ sát đất không lồ, toàn bộ phòng cà phê đều rất ấm áp.

Đường Tụng mặc áo sơ mi trắng, cực kỳ giống mỗi tình đầu thời học sinh.

Đây chính là ông chủ của bọn họ?

Cứu mạng! Đây là nam thần mới đúng!

Nhìn qua còn giống minh tinh điện ảnh nha!

Ngay cả hai người Thường Hiểu Thiển và Quách Tư Vũ từng gặp hần rồi cũng phải tròn tròn mắt.

Luôn cảm thấy ông chủ lại đẹp trai hơn nha.

La Thu Ngọc dù sao cũng là người từng trải, cười nói: “Ha ha, ông chủ mặc như này thật sự là quá cuốn hút, khiến mấy cô bé trong cửa hàng chúng ta đều tròn tròn mắt. Chư vị, đây chính là ông chủ tuổi trẻ tài cao của chúng ta.”

Đường Tụng cười với mọi người: “Xin chào, mấy ngày tiếp theo, tôi sẽ làm việc cùng mọi người, chúng ta cùng nhau cố gắng, để phòng cà phê sớm bước vào quỹ đạo.”

Thường Hiểu Thiên lập tức vỗ tay, hai mắt toàn là sao lấp lánh.

Tiếp đó mọi người cũng vỗ tay.

Lại khích lệ mọi người vài câu, Đường Tụng mới đi theo La Thu Ngọc đến phòng làm việc.

“Quản lý La, cô hãy suy nghĩ một phần kế hoạch khích lệ nhân viên. Đối với những nhân viên phục vụ nhiệt tình, làm việc nghiêm túc, nhận được nhiều lời khen, sẽ tiến hành khen thưởng, cố gắng khen nhiều tiền một chút.”

“Tuy rằng chúng ta đều tin vào tiềm lực của phòng cà phê, nhưng nhân viên cũng là một vấn đề rất quan trọng.”

Bởi vì có nhiệm vụ, Đường Tụng nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để điều động tâm lý của nhân viên, cách tốt nhất chính là thêm tiền.

“Vâng ông chủ, tôi làm xong sẽ gửi vào nhóm.” La Thu Ngọc vội vàng gật đầu, đây là chuyện tốt với nhân viên, nàng cũng sẽ được lợi từ đó.

8:00 sáng, cửa hàng chính thức bắt đầu kinh doanh.

Phòng ăn tầng hai và phòng vip tầng ba sẽ bắt đầu kinh doanh vào giữa trưa.

Tầng một chủ yếu kinh doanh cà phê đã sáng đèn, tiếng nhạc nhẽ nhàng quanh quẩn bên tai.

Phòng cà phê an tĩnh, sáng sửa lại sạch sẽ.

Sách được sắp xếp gọn gàng xinh đẹp, khiến người nhìn cũng thấy vui.

Đường Tụng đi thị sát một vòng, liền đứng ở cạnh quầy, muốn lợi dụng sắc đẹp để hấp dẫn một ít khách hàng đi ngang qua.

Không ngờ bị hấp dẫn đầu tiên lại là nhân viên của mình.

Không ít nhân viên đi qua đi lại, ánh mắt đều tập trung lên người ông chủ đứng trước quầy.

Thỉnh thoảng lại chạm mắt nhau, Đường Tụng đều gật đầu một cái, đôi lấy là gò má hồng hào, rái tai nóng hổi.

Có thể đây là hiệu quả của thời trang, cộng thêm thân phận ông chủ.

Tại nơi này, hẳn rất được hoan nghênh.

Danh xưng: Ngôi sao trong phòng cà phê!

Chương 94: Chỉ sợ bỏ lỡ

Ngay cả hai thợ pha chế đang điều chỉnh thiết bị và chuẩn bị vật liệu cũng luống cuống tay chân, sắc mặt hồng hào.

Đường Tụng tự giác cách xa một chút, đứng ở đây chỉ thêm phiền.

Nhân viên thu ngân cũng là một cô gái trẻ, nhìn như chưa đến 20.

Mắt thấy nam thần từng bước tiến lại gần.

Trái tim nhỏ nhảy loạn, lại giả bộ không nhìn thấy, không dám nói câu nào.

Đường Tụng cười chào: “Cô là Trương Viện Viện đúng không?”

“Vâng... vâng ông chủ!” Trương Viện Viện đáp ứng.

“Đừng khẩn trương, chúng ta đều là bạn cùng lứa, lần trước phát lì xì trong nhóm, tôi nhớ cô là người nhận được ít nhất?” Đường Tụng cố gắng làm dịu xấu hổ của đối phương.

Tổng cộng chỉ có hơn chục nhân viên, tối qua hẳn đã nhớ đại khái.

“Là tôi, mọi người đều nhận được khoảng 100, chỉ tôi nhận được 2 đồng.”

Không ngờ ông chủ lại biết mình, Trương Viện Viện rất vui vẻ, nói chuyện trôi chảy hơn nhiều, cũng không còn khẩn trương như trước.

“Cố lên, phòng cà phê của chúng ta rất có tiềm lực, sau này sẽ tăng lương cho mọi người.” Đường Tụng cũng không vẽ

bánh, có hệ thống gia trị, lại không phải thuê nhà, sao có thể không kiếm tiền.

“Cảm ơn ông chủ! Tôi nhất định sẽ cố gắng.” Trương Viện Viện kích động gật đầu.

Đường Tụng thấy cô này ngây thơ và đơn thuần như vậy, tựa như nhìn thấy mình lúc mới tốt nghiệp.

Khi đó lãnh đạo cũng khuyến khích mình như vậy: “Tiểu Đường, làm rất tốt, cố gắng tăng ca, làm việc nhiều hơn một chút, sau khi trở thành nhân viên chính thức thì sẽ tăng lương cho cậu.”

Hồngбет, không cẩn thận lại biến thành dáng vẻ mà mình ghét nhất rồi.

...

Đợt khách thứ nhất đến vào khoảng tám rưỡi, đại đa số đều là nhân viên văn phòng ở quanh đây.

Vội vàng uống cốc cà phê trước khi vào làm cho tỉnh táo.

Trương Vân Tĩnh chính là một nhân viên văn phòng bình thường, công việc ổn định nhưng lại không có tiền đồ.

Qua nhiều năm rồi, đã mất động lực làm việc từ lâu, cũng không nhìn thấy tương lai của công việc này.

Hiện giờ nàng thích nhất chính là lợi dụng chút thời gian rảnh rỗi, đi tìm kiếm và review các cửa hàng.

Bởi vì lời nói sắc bén, thường xuyên châm chọc một số thương gia vô lương, cũng coi như là có một nhóm fan ở bản địa.

Trước mắt có hơn 1000 fan ở trên Tiểu Hồng Thư. (xiaohongshu, là một phương tiện truyền thông và nền tảng thương mại xã hội, có thể hiểu là Instagram của TQ)

Buổi sáng đến chỗ làm báo danh, sau đó bị đồng nghiệp kéo đến phòng cà phê này.

Nghe nói nơi này rất phong cách, hoàn cảnh phải đứng đầu Yến Thành này.

Nàng tự nhiên không tin lắm, đứng đầu là không thể dùng bừa.

Nàng đã đi qua rất nhiều nơi ‘đứng đầu’, nhưng cơ hồ không có mấy nhà danh xứng với thực.

Tuy nhiên, bởi vì nơi này chỉ cách công ty của bọn họ có hơn 200 mét, cho nên nàng vẫn ôm tâm lý tìm cớ, để chạy đến nơi này xem thế nào.

Xa xa, liền nhìn thấy một mặt tường gạch đỏ giả cổ, rất có cảm giác cổ kính.

Ngày xưa đều dùng loại gạch đỏ này để xây nhà, hiện giờ nó lại trở thành một loại mốt, một loại thời thượng.

Trên cùng góc trái là một tấm biển hiệu không lồ, có đèn sáng lung linh, phía trên có mấy chữ ‘Phòng cà phê Thời Gian’.

Rất có cảm giác cao cấp và hiện đại.

Nhìn đến đây, Trương Vân Tĩnh lập tức hiểu ra, đây chính là ngụ ý của hai chữ ‘Thời Gian’ giao thoa.

Tâm lý không khỏi sinh ra cảm giác rất tốt.

Đối với một thanh niên thích văn nghệ như nàng, đúng là rất có cảm giác.

Không nhìn được lấy điện thoại ra chụp tấm ảnh.

Vừa vào cửa, mùi cà phê nhạt nhạt và mùi thơm của sách phả vào mặt, âm nhạc nhẹ nhàng khiến người thả lỏng.

Âm hưởng rất tốt!

Đây là cảm giác đầu tiên của Trương Vân Tĩnh.

Tiếp đó, trước mắt là từng tủ sách tinh xảo và hấp dẫn.

Sạch sẽ gọn gàng, lại ấm áp và sáng ngời.

Cửa sổ sát đất sáng ngời rộng rãi, hoa cỏ mới mẻ xanh ngát, bàn ghế và nội thất trang trí đều rất phù hợp.

Đây ... đây... đây quả thực là chộc trùng điệp G của nàng.

“Hoàn cảnh nơi này đúng là xứng đáng với hai chữ đứng đầu Yên Thành.” Trương Vân Tĩnh thừa nhận.

“Chúng ta hình như là đợt khách đầu tiên, đi, đi gọi ly cà phê nếm thử một chút.” Đồng nghiệp của nàng cũng hưng phấn khi thấy hoàn cảnh nơi này, vội vàng kéo nàng đến trước quầy.

“Chào ngài, xin hỏi ngài dùng gì?” Nói chuyện là một giọng nam trong veo, nghe rất hay: “Bên này là menu, hiện giờ đang giảm giá 20%, còn có bánh ngọt và đồ khô nữa.”

Trương Vân Tĩnh vốn đang đánh giá hoàn cảnh nơi này, lúc này liền nhìn qua, toàn thân lập tức tê dại.

Giống như một dòng điện xẹt qua người, tim đập như hươu chạy.

Nhưng mà hiển nhiên không chỉ một mình nàng rung động.

Khi Trương Vân Tĩnh còn đắm chìm trong ảo tưởng của bản thân, đồng nghiệp của nàng đã ra tay.

“Có thể add wechat không? A, ý tôi là, sau này có thể thường xuyên đến đây, đến khi đó có thể đặt hàng trước.”

Những lời này vừa dứt, Đường Tụng lại có một cảm giác rất quen thuộc.

Suy nghĩ một chút, đây không phải là chiêu trò của mình khi xin wechat của cô nàng bán giày thể thao sao?

Quả thực là mẹ nó giống nhau như đúc!

Nếu nhớ không nhầm, nàng tên là Trầm Ngọc Đình, cực kỳ xinh đẹp.

Lúc đó xin wechat, chủ yếu là để xem vòng bạn bè của nàng, dù sao nàng cũng rất giống nữ thư ký trong game.

Khi đó còn nói sẽ tìm người ta mua quần áo, ha ha.

Sau đó hai người cũng không liên lạc gì, đôi phương tựa như cũng quên mất hẳn.

“Hay là add wechat của tôi đi.” Nhân viên thu ngân Trương Viện Viện thấy ông chủ không mở miệng, vội vàng giải thích: “Đây là ông chủ của chúng tôi, bình thường sẽ không phụ trách chuyện này, nếu ngài cần có thể add wechat của tôi.”

Ông chủ?

Trẻ tuổi như vậy mà đã là ông chủ của phòng cà phê này? Nhìn qua cứ tưởng sinh viên!

Khá lắm, còn là ‘cao phú soái’ đỉnh cấp nha!

Hai mắt Trương Vân Tĩnh sáng lên, đây chính là số mệnh sao?

Nhưng mà đồng nghiệp của nàng lại càng hăng hái hơn, trực tiếp mở mã QR của mình ra: “Tôi chỉ muốn làm quen một chút thôi, một phòng cà phê của phong cách như vậy, chứng tỏ chủ của nó cũng là một người rất thú vị.”

Trương Vân Tĩnh nghe đến sững sốt.

Trong ấn tượng của nàng, đồng nghiệp của mình không phải loại người hướng ngoại như vậy.

Bình thường chỉ thích đọc tiểu thuyết, xem phim thần tượng, nhưng không thèm để ý đến đám đồng nghiệp nam trong công ty.

Bởi vì gương mặt và dáng người đều không tệ, nên cũng có không ít người theo đuổi và ‘liếm chó’.

Trong ấn tượng, còn là một người rất cao ngạo và lạnh lùng.

Không ngờ đến thời khắc mấu chốt, lại trâu bò như vậy.

Trương Vân Tĩnh không ngờ đồng nghiệp của mình lại mặt dày như vậy.

Đây là tán tỉnh sao?

Trương Vân Tĩnh không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại ra: “Hôm nay thức dậy, tôi có xem bói chòm sao, trên đó có nói: Hôm nay tôi sẽ gặp được một người con trai mặc sơ mi trắng, người này sẽ mang vui vẻ đến cho tôi.”

“Chúng ta add wechat đi, tôi không sợ tìm nhầm, mà chỉ sợ mình bỏ lỡ.”

Chương 95: Nhiệm vụ mới

Đường Tụng cảm thấy mình còn quá non và xanh.

Những thủ đoạn tán tỉnh kia của hắn, so với hai bà chị này thì quả thực là trò trẻ con.

Nhưng hắn cũng không lạ, với dung mạo không kém gì các vị độc giả của hắn, được theo đuổi và tặng bốc là khẳng định.

Lại thêm hiệu quả của thời trang, cộng thêm thân phận ông chủ này, trong lúc vô hình sẽ có thêm một tầng hào quang.

Nhìn ánh mắt mong đợi của hai người, Đường Tụng cười nói: “Vậy thì add wechat đi, lát nữa tôi sẽ tạo một nhóm mới, cũng kéo cả nhân viên cửa hàng vào luôn, hai người muốn uống cà phê thì có thể đặt trước.”

Sau đó liền lấy điện thoại ra quét mã QR.

Hai cô gái vội vàng đồng ý, cơ hồ đồng thời gửi tin qua.

Đường Tụng mở ra xem, vị tán tỉnh mình đầu tiên tên là Trình Tư Văn.

Không chỉ có tên, mà còn có chiều cao cân nặng, 167/ 47 / C. (size ngực)

Đường Tụng không nhận được mà nhìn kỹ một lần, hắn là không nói lão, đáng người đúng là không tệ, gương mạo cũng rất khá.

“Keng, phát động nhiệm vụ mới ‘đóa hoa giao tiếp’, mời túc chủ kiểm tra.”

Nội dung: Trong quá trình làm việc, được 100 người khác phái chủ động xin wechat.

Tiến độ: 2/100.

Phần thưởng: thuốc nhỏ mắt x1, Thận Bảo x1. (thực phẩm bổ thận, hỗ trợ điều trị yếu sinh lý)

Chú thích: Không được dùng bất kỳ thủ đoạn gian lận nào (ám thị, thu mua, cám dỗ) để hoàn thành nhiệm vụ.

Quá nhiều chỗ kỳ lạ, Đường Tụng không biết nói từ đâu trước.

Đầu tiên, hệ thống, có thể giải thích cái gì gọi là ‘đóa hoa giao tiếp’ không?

Đây không phải là một danh từ dành cho phái nữ sao? Hơn nữa cũng không phải lời ca ngợi gì.

Chuyên giao giao tiếp không hay hơn sao?

Còn phần thưởng, nghe cứ là lạ?

Thuốc nhỏ mắt? Là chê mình không có ánh mắt sao?

Thận mình không tốt sao? Còn cần Thận Bảo?

Mình rõ ràng là rất khỏe nha!

Tuy rằng nội tâm hơi khó chịu, nhưng Đường Tụng vẫn quả quyết mở ra xem rõ ràng.

Thuốc nhỏ mắt: Sau khi sử dụng, khu vực mắt sẽ được điều chỉnh tinh vi, gia tăng độ đẹp của đôi mắt, thị lực có thể đạt đến 2.0, gia tăng thị lực vào ban đêm, dưỡng thần sáng mắt, trí lực + 1.

Thận Bảo: Đàn ông muốn thận tốt, phải uống Thận Bảo, sau khi uống, gia tăng tính năng thân thể, ưu hóa lực bộc phát, lực bền bỉ, nghỉ ngơi dưỡng sức, mị lực + 1.

Ah ah!

Đúng là thứ tốt, quả nhiên là hệ thống hiểu mình nhất!

Cái thuốc nhỏ mắt này quá kinh, từ khi nhận được hệ thống đến giờ, chưa bao giờ nhìn thấy thứ nào có thể gia tăng trí lực, nhất định phải lấy được.

Còn về phần tác dụng của Thận Bảo, rất rõ ràng rồi nha.

Tính năng tăng lên, cũng kéo theo mị lực tăng lên.

Cái này hiệu đều hiệu.

...

Hai cô gái nhìn chằm chằm vào Đường Tụng một lúc lâu, dưới sự thúc giục của Trương Viện Viện, lúc này mới lưu luyến không rời mà chuyển mắt qua menu.

Trương Viện Viện lè lưỡi một cái, âm thầm lẩm bẩm: “Nếu đây không phải nơi công cộng, chỉ sợ ông chủ bị hai người đánh hôn mê rồi kéo đi rồi chứ?”

“Ông chủ, cho một ly xxx, thêm một cái bánh xxx.” Trịnh Tư Văn nhón chân lên, thân thể tiến về phía trước, tiến đến gần Đường Tụng.

Trương Vân Tĩnh vẫn còn muồn mặt, không quá đáng như vậy: “Ông chủ, cho tôi một phần anh thích đi, tôi cảm thấy khẩu vị của chúng ta rất hợp nhau.”

Bởi vì là đợt khách đầu tiên, Trương Vân Tĩnh và Trịnh Tư Văn không cần xếp hàng.

Bánh mỳ và đồ khô thì đã xong từ trước.

Sau khi nhận đồ, hai người lại trò chuyện với Đường Tụng một lúc lâu, lúc này mới thỏa mãn cầm khay đi tìm chỗ ngồi.

Trước khi rời đi, Trương Vân Tĩnh còn chụp trộm Đường Tụng.

Ngũ quan tuấn lãng, sống mũi cao thẳng, áo sơ mi trắng u buồn.

Một màn này, để tim nàng đập như hươu chạy.

Tìm một chỗ gần cửa sổ, bên cạnh vừa hay có một tủ sách, nhưng bây giờ nàng cảm bản là không có tâm tư đọc sách.

Nhấp một ngụm cà phê mới ra lò.

Mở Tiểu Hồng Thư ra, lựa chọn vài tấm ảnh vừa chụp, bao gồm mặt ngoài và trang trí nội thất bên trong phòng cà phê, cộng thêm ảnh nam thần...

Chọn một đoạn nhạc thích nghe làm nhạc nền.

Tựa đề: Nguyễn xưng nơi này là phòng cà phê đứng đầu Yến Thành, mãi mãi là Thần!

Văn án: Hoàn cảnh nơi này không giống với một phòng cà phê, mà càng giống với một thế ngoại đào nguyên hơn. Tại nơi này, bạn có thể vui mình vào biển sách, cũng có thể thưởng thức nam thần ... (lược bỏ 500 chữ)

Địa điểm: Phòng cà phê Thời Gian.

Tuyên bố.

Tiếp đó, lại tiến vào wechat của Đường Tụng để tìm hiểu.

Liếc mắt thấy đồng nghiệp còn đang nhìn chăm chăm vào nam thần, thì lại thấy thoải mái hơn nhiều.

...

Bởi vì mới nhận được nhiệm vụ, Đường Tụng càng phấn chấn hơn.

Hai mắt như tỏa sáng, nhiệt tình còn cao hơn ban nãy.

Nhắm trúng mấy cô gái đang chọn đồ, còn không ngừng thì thầm gì đó.

Thỉnh thoảng lại có người tán phục như ‘quá đẹp trai’, ‘thì ra là ông chủ nơi này’, vân vân...

Còn có một số người cầm điện thoại chụp ảnh và quay video, chia sẻ lên vòng bạn bè và nhóm chat.

Tuy rằng Đường Tụng đều cho mỗi một phái nữ đến chọn đồ một ánh mắt khuyến khích.

Nhưng rất hiển nhiên, không phải tất cả mọi người đều có dũng khí mở miệng.

Đại đa số người đều bị hấn nhìn cho mặt đỏ tim run, nói chuyện cũng không trôi chảy.

Những người có can đảm và tự tin xin wechat vẫn là số ít.

Kiên trì đón khách đến 10 giờ, Đường Tụng nhìn tiến độ nhiệm vụ, 18/100.

Vẫn quá chậm, dựa theo tiến độ này, ít nhất phải hai ba ngày nữa mới hoàn thành.

Chẳng lẽ hấn phải sử dụng tuyệt chiêu sao?

“Soái ca, cho xin wechat được không?”

Lại nghe thấy âm thanh xin wechat, thân thể Đường Tụng chấn động, nhìn về phía đối phương với vẻ không dám tin.

Ban đầu hấn còn tưởng mình nghe nhầm.

Mãi đến khi đối phương lặp lại lần nữa.

Đây ... mẹ nó là nam mà!

Nhìn người đàn ông ăn mặc trung tính, quần bó sát màu trắng trước mắt, dáng vẻ như rất phấn khởi.

Đường Tụng suýt nữa thì phun ra.

Trương Viện Viện và hai thợ pha chế bên cạnh cũng trợn mắt há hốc mồm, nhin cười đến mặt đỏ tía tai.

Mị lực quá cao, hình như cũng không phải chuyện tốt gì.

Sắc mặt Đường Tụng hơi khó coi, lạnh lùng nói: “Không thể!”

Người đàn ông kia nhất thời lộ ra vẻ thất vọng và u oán.

Vừa rồi hắn quan sát rất lâu, soái ca này cơ bản là ai đến cũng không từ chối.

Chỉ cần mở miệng là sẽ cho wechat.

Làm sao đến lượt mình lại không được chứ?

Đây là kỳ thi!

Không biết loại bệnh chương ngại nhận thức giới tính sao?

Thế nào, ai mà không có tâm lý yếu đuối như phái nữ chứ?

Đường Tụng nhìn đối phương không có ý định rời đi, cũng không tiện đuổi người.

Liên quay người nói: “Hiệu Thiển, tôi lên sân thượng nghỉ một lát, lát nữa mang một ly Cappuccino lên cho tôi.”

“Vâng ông chủ!”

Thường Hiệu Thiển vội vàng đáp.

Đường Tụng bước nhanh hơn, leo thẳng lên tầng mà không dám quay đầu lại.

Rất sợ đi chậm một chút, đối phương sẽ dây dưa không nghỉ.

Hiện giờ đã có không ít khách hàng cầm điện thoại lên quay chụp rồi, chẳng may lại hot trên internet thì sao?

Loại video máu chó như này, dân mạng sẽ không quan tâm là thật hay giả, vậy thì thanh danh một đời của hắn phải làm sao?

Chương 96: Hoắc Vân Lệ: Kèo này ổn

Ngồi trên sân thượng rộng rãi, Đường Tụng tìm mấy tấm ảnh của Lý Nhã Ly, lúc này mới thấy thư giãn hơn.

Wechat có rất nhiều tin mới.

Có mười mấy người đều gửi tin nhắn hỏi thăm sức khỏe, cực kỳ chủ động.

Có mấy người to gan, trực tiếp gửi ảnh qua.

Thì ra đây chính là đãi ngộ của nam thần?

Trong lúc nhất thời, hấn xem rất nồng nhiệt, dù sao những người có can đảm gửi ảnh qua, đều là người có tài năng nha.

Đúng lúc này, nhận được tin nhắn của Trình Nhạc Nhạc: “Hôm nay mấy giờ tập nha?”

Hôm nay Đường Tụng có lý do chính đáng, không hề chột da, trực tiếp gửi một tấm ảnh mình đang làm việc.

Trong ảnh, hấn tay bung cà phê, đang định đưa cho khách hàng.

Máy pha cà phê, máy nước nóng, máy làm đá, vân vân... tất cả đều đang vận hành.

Đủ để chứng minh hấn đang làm việc chăm chỉ.

“Tiệm mới khai trương, khá bận, chắc phải sáu giờ tối mới đi được, hôm nay có mang cơm không?”

Trình Nhạc Nhạc: “Chú ý nghỉ ngơi nha, nếu quá mệt thì không cần đến tập. Hôm nay có thêm thịt bò, chỉ là không biết

anh có thích ăn hay không.”

Đường Tụng trả lời: “Thích ăn! Vừa hay, tập xong có thể đi tham gia sinh nhật với em.”

Trình Nhạc Nhạc: “Ừm!”

Trò chuyện xong, La Thu Ngọc lại gửi tin qua: “Ông chủ, đã nghĩ xong kế hoạch khích lệ nhân viên, ngài xem trước một lượt đi.”

La Thu Ngọc: “Các vị đồng nghiệp, vì khuyến khích mọi người cố gắng làm việc, cửa hàng sẽ gia tăng chính sách khích lệ nhân viên.”

“Nhân viên đủ điều kiện, cuối tháng sẽ nhận được 200 – 600, chưa tính tiền thưởng.”

“Quy tắc cụ thể như sau...”

Tiêu chuẩn rất cặn kẽ, cũng phân chia các chức vị khác nhau.

Mỗi một chức vị đều có tiêu chuẩn riêng, không quá khó, nhưng muốn hoàn thành tiêu chuẩn cao nhất thì lại rất khó.

Đường Tụng nhìn qua, cảm thấy không có vấn đề, sáng khoái nói: “Số tiền thưởng hơi ít, cao nhất lên đến 1000 đi, như vậy mọi người sẽ cố gắng hơn.”

Hiện giờ không phải lúc tính toán chút tiền này, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều đáng giá.

“Vâng ông chủ.” La Thu Ngọc hiển nhiên là rất phấn chấn, nàng cũng là nhân viên, cũng có tư cách tham gia, điều này có nghĩa tiền lương của nàng sẽ tăng lên.

Đường Tụng: “Đúng rồi, bố trí phòng sinh nhật đến đâu rồi?”

La Thu Ngọc: “Đã xử lý xong, trong cửa hàng có sẵn các loại thiết bị, mà còn là mới cứng, trang trí cũng rất đẹp, ngài có muốn nhìn trước không?”

Đường Tụng: “Không cần!”

Rất nhanh, La Thu Ngọc đã sửa sang lại một phần kế hoạch khích lệ, rồi gửi vào trong nhóm chat.

Hơn 10 giờ sáng, bữa sáng cơ bản đã kết thúc, bữa trưa còn chưa bắt đầu.

Chính là thời điểm nhân viên nhân nhất, lát nữa bọn họ sẽ thay phiên nhau ăn cơm.

Lúc này, nhóm chat đã vỡ tổ.

Vốn cho rằng giai đoạn đầu, phòng cà phê còn chưa có lợi nhuận, bọn họ không thể nhân tiền thưởng được.

Không ngờ ông chủ lại hào phóng như vậy, trực tiếp thiết lập một khoản thưởng mới từ 200 – 1000 NDT.

Nhìn miêu tả, hình như cũng không khó lắm, chỉ cố gắng một chút, nói không chừng cuối tháng có thể kiếm thêm 500 600.

Đối với một nhân viên có tiền lương 3000 4000 như bọn họ mà nói, đây tuyệt đối là một khoản thu nhập không nhỏ.

Đây là biến tướng cho việc tăng lương sao?

Vừa vào làm việc đã tăng lương, đây là ông chủ gì chứ?

Thường Hiểu Thiển: Ông chủ hào phóng, cảm ơn ông chủ!!

Trương Viện Viện: Cảm ơn ông chủ.gif.

...

Rất nhanh, Thường Hiểu Thiển mặc đồng phục làm việc đã mang một ly cà phê nóng hồi lên.

Bước chân nhẹ nhàng, đôi mắt lấp lánh: “Ông chủ, cà phê của ngài.”

“Cảm ơn.” Đường Tụng liếc nhìn thợ pha chế Thường Hiểu Thiện vẫn đứng đấy không đi, cười nói: “Có chuyện gì sao?”

Sắc mặt Thường Hiểu Thiện đỏ bừng, hơi xấu hổ nói: “Ông chủ, nghe nói tối nay bạn ngài sẽ tổ chức sinh nhật ở đây, là bạn gái của ngài sao? Đây... đây là những đồng nghiệp khác nhờ tôi hỏi... mọi người đều rất tò mò.”

“A, dĩ nhiên là không phải, tôi còn chưa có bạn gái.” Đường Tụng âm thầm bồi thêm một câu trong lòng: Chuẩn bạn gái thì có, mà hình như còn không phải một người.

“Ah, ah, được rồi.” Thường Hiểu Thiện vội vàng gạt đầu: “Đúng rồi, ông chủ, 10:40 chúng ta bắt đầu ăn cơm trưa, ngài muốn ăn món gì? Tôi sẽ mang lên cho ngài.”

“Mọi người ăn cái gì thì lấy cho tôi một phần là được.” Đường Tụng cũng không kén chọn với ăn uống.

Vội vã ăn cơm trưa xong, chờ đến thời điểm nhiều khách, Đường Tụng lại ra quầy đứng.

Mãi đến 6 giờ, nhìn tiến độ nhiệm vụ: 43/100.

Nếu may mắn, ngày mai sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.

Tuy rằng còn một tiếng nữa để gia tăng tiến độ, nhưng cân nhắc đến Trình Nhạc Nhạc nóng lòng chờ chồng, Đường Tụng vẫn quyết định đi đến phòng tập.

Trước khi xuất phát, hắn thay đồ thể thao, chờ đến mấy phút cuối cùng, thì mới thay quần áo.

Nhắc đến, đã mặc bộ này hai ngày rồi, cũng nên giặt rồi.

Quay đầu tìm tiểu Tôn ở Yên Giang Biệt Viện, để cho anh ta xử lý.

...

Phòng tập.

Trình Nhạc Nhạc đang tập luyện như mọi ngày.

Khác với kẻ được hệ thống buff như Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc cực kỳ có kỷ luật.

Mỗi ngày, ngoại trừ soạn bài cho Đường Tụng ra, thì chính là cố gắng bảo trì dáng người, hơn nữa còn không ngừng học tập và tiếp thu kiến thức mới.

Vất vả lắm mới tiến vào cái nghề này, tuy chưa nói đến yêu quý, nhưng mà chỉ cần có thể kiếm tiền, vậy tất cả đều đáng giá.

Mấy ngày gần đây, Trình Nhạc Nhạc đắm chìm trong tình cảm ái muội với Đường Tụng.

Nàng cười nhiều hơn, cũng sáng sủa hơn, quan hệ với đồng nghiệp cũng tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ đến tám ảnh làm việc của Đường Tụng, nàng lại thấy hơi đau lòng.

Đường Tụng nhất định là rất vất vả!

Nỗ lực chống đỡ một cửa hàng, nỗ lực vì ước mơ lập nghiệp.

Không biết phải chịu bao nhiêu tội trong cửa hàng đó, nói không chừng bọn họ khách hàng làm khó.

Đồng thời nội tâm lại thấy ngọt ngào.

Thật may mắn! Chúng ta đều không cô đơn, hai chúng ta đều đang nỗ lực vì tương lai!

Cuộc sống của chúng ta sẽ càng ngày càng tốt.

So với cuộc sống tối tăm không thấy ánh mặt trời trong xưởng bột mỳ ở quê, đây nhất định là thiên đường.

Loại cảm giác này, để cho nàng có chút khó tự kiềm chế.

“Nhạc Nhạc, cười ngọt ngào như vậy, chắc là nghĩ đến bạn trai rồi nhỉ?” Đồng nghiệp Trương Ngụy thấy nàng cười ngây ngô, không nhịn được mà cười trêu.

“Nào có... Hơn nữa bọn tôi còn chưa xác định quan hệ.”
Trình Nhạc Nhạc da mặt khá mỏng.

“Tối nay chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật cho chị Cẩm Cẩm ở quán của anh ta, nghe nói là một tiệm cà phê, cô đến đó chưa?”

Trình Nhạc Nhạc hơi xấu hổ nói: “Vẫn chưa, thật ra bọn tôi mới quen không lâu, tôi...”

Còn chưa nói hết, một giọng nói chột cắt đứt: “Nhạc Nhạc, nếu quen chưa lâu, cô không nghĩ rằng anh ta là tên lừa đảo sao?”

Hoắc Vân Lệ thấy dáng vẻ tươi cười đắc ý của Trình Nhạc Nhạc, thì tâm lý rất không thoải mái.

Đây là tháng thử việc cuối cùng của nàng.

Hai ngày gần đây chạy khắp nơi, cầu người đến làm thẻ, đến mua khóa học.

Lại thấy Trình Nhạc Nhạc vừa vào làm, tự nhiên lại kiếm được một phần công lao lớn, tâm lý sao có thể không ghen tị.

Hôm nay chính là ngày Đường Tụng kia ‘bại lộ’.

Cũng là ngày ‘giấc mơ’ của Trình Nhạc Nhạc vỡ vụn.

Nàng đã không kịp chờ đợi nữa rồi.

Tự lập nghiệp cái gì? Cao phú soái cái gì?

Có thể sao?

Không phải là lừa gạt một cô gái quê mùa không có kiến thức như Trình Nhạc Nhạc sao?

Coi như tên đó tạm thời thuê một tiệm cà phê, nhưng chỉ cần hỏi chi tiết về tình hình kinh doanh là sẽ lộ tẩy ngay.

Kèo này, ổn rồi!

Chương 97: Chủ động

“Chị Vân Lệ, chị có ý gì?” Trình Nhạc Nhạc cau mày, thấy hơi giận.

Nếu đôi phương nói xấu nàng, nàng có thể nhin một chút, dù sao còn phải đi làm.

Nhưng nói xấu Đường Tụng, vậy Trình Nhạc Nhạc không chịu nổi.

“Không có gì, chỉ là nhắc nhở cô một chút thôi, tránh cho cô bị lừa.” Hoắc Vân Lệ cười hì hì: “Tôi nhìn người rất chuẩn nha.”

“Không, tôi có gì để anh ấy lừa?”

“Nếu thu nhập và công việc của anh ta đều là giả thì sao? Còn về phần lừa cái gì?” Hoắc Vân Lệ ghen tị nhìn Trình Nhạc Nhạc: “Còn không phải là thêm thân thể của cô sao?”

Trình Nhạc Nhạc căn bản không tin, quay đầu bước đi: “Kỳ lạ, chuyện của bọn tôi liên quan gì đến chị?”

Hoắc Vân Lệ này như là bị tâm thần vậy, hay ngày trước còn nói gần nói xa, hỏi thăm tình hình của nàng và Đường Tụng.

Hôm nay lại còn quá đáng hơn, trực tiếp khích bác.

Thấy Hoắc Vân Lệ đi xa, Trương Nhụy tò mò hỏi: “Vân Lệ, có phải cô biết cái gì không?”

Hoắc Vân Lệ cười một tiếng, tiến lại bên tai Trương Nhụy: “Người bạn trai kia của cô ta, thật ra là một shipper.”

“A?” Trương Nhụy kinh ngạc: “Không phải tối nay chúng ta sẽ đến cửa tiệm của anh ta sao? Ý cô là anh ta lừa chúng ta?”

Hoắc Vân Lệ bữu môi nói: “Cũng có thể là thuê một phòng cà phê, tiêu ít tiền để giả bộ ông chủ thôi, dù sao xấu hổ không phải là chúng ta.”

...

Đường Tụng dừng xe xong, đi thang máy lên phòng tập.

Tuy rằng giờ này có rất nhiều người đang tập, nhưng Đường Tụng liếc mắt là đã nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc.

Dáng người quá đẹp!

Hắn vẫy tay với đối phương, rồi đi cất đồ vào tủ cá nhân.

Lúc đi ra, đã thấy Trình Nhạc Nhạc đứng ở bên ngoài.

Hai người ăn ý nhìn nhau cười một tiếng.

Trình Nhạc Nhạc dịu dàng hỏi: “Hôm nay có mệt không?”

“Không mệt, chỉ là đứng hơi lâu, mỏi chân.”

“Vậy trước khi tập phải làm mấy động tác giãn cơ, như vậy sẽ làm dịu rất nhanh.” Trình Nhạc Nhạc rất quan tâm, còn đưa tay xoa xoa căng chân của Đường Tụng.

Hành động này làm cho Đường Tụng rất ấm áp: “Được!”

Bắt đầu rèn luyện hàng ngày, đến một phút cuối cùng, Đường Tụng quyết đoán dừng lại.

Đi tắm rửa, thay bộ thời trang ‘may mắn + 1’ vào, lại sấy tóc.

Khi xuất hiện trước mặt Trình Nhạc Nhạc, nàng đã ngăn người trong thoáng cổ.

Nếu nói Đường Tụng lúc trước giống một ca ca nhà bên, vừa nhìn thấy đã có cảm giác thân mật.

Như vậy Đường Tụng bây giờ đã hoàn toàn khác xưa.

Làm cho Trình Nhạc Nhạc vẫn luôn tự ti, thiếu cảm giác an toàn nhìn thấy hắn, lại giống như nhìn hàng hiệu trong tủ kính của các cửa hàng xa xỉ.

Lóa sáng, lóa mắt, nhưng lại xa không thể chạm.

Là thứ người thường không thể có được.

Trình Nhạc Nhạc quan sát rất lâu, ánh mắt lập lờ.

Từ khi bác giới thiệu đối tượng cho nàng.

Ban đầu là sợ hãi khi nhìn hình ảnh qua chỉnh sửa kia.

Về sau gặp người thật lại bất ngờ không thôi.

Lúc này lại thần phục và cảm khái.

Từng hình cảnh lướt qua trong đầu, trên người Đường Tụng tựa như mang theo sức hút khó có thể chống cự.

Khiến cho Trình Nhạc Nhạc muốn đi lên ôm ấp.

Lại thấy Đường Tụng cười với mình, rồi cầm tạ tay lên thử vài cái.

Trình Nhạc Nhạc cứ ngẩn người nhìn hắn như vậy.

Rất nhanh, âm thanh nhắc nhở đã vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ rèn luyện hôm nay đã hoàn thành.”

Đáng tiếc là không có gói quà bạo kích.

Nhưng Đường Tụng cũng không nhụt chí.

Nhân lúc Đường Tụng ăn bữa ăn tăng cơ, Trình Nhạc Nhạc lặng lẽ chạy vào phòng thay đồ, bắt đầu thay quần áo.

Nhìn mình ở trong gương, áo ngắn tay màu tím và quần jean fake màu đen, giày là Đường Tụng tặng.

Đây là bộ quần áo đảng hoàng nhất của nàng trong thời điểm này.

Bởi vì đi thi chứng chỉ đã lấy hết tích góp của nàng.

Hơn nữa từ khi nhậm chức đến nay vẫn chưa được nhận lương, cũng không nỡ bỏ tiền mua quần áo mới.

Bộ quần áo này còn là bác dẫn nàng đi mua ở chợ, để đi tìm việc làm.

Lúc trước nàng cảm thấy không có vấn đề, dù sao đi làm cũng mặc đồng phục.

Nhưng giờ phút này, nhìn thấy bộ quần áo tinh xảo và cao sang trên người Đường Tụng.

Nàng lại cảm thấy tự ti, căn bản là không dám đi ra ngoài.

Do dự rất lâu.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là chị Cầm gọi đến.

“Alo, Nhạc Nhạc, mau ra cửa tập hợp, mọi người đến rồi, chỉ thiếu em và bạn trai thôi.”

“Được, em ra ngay đây.”

Trình Nhạc Nhạc hít sâu một hơi, nặng nề bước ra ngoài.

Vừa ra ngoài, liền nhìn thấy Đường Tụng cười tủm tỉm nhìn mình: “Sao không nói gì đã đi rồi, định chơi biến hình sao?”

Trình Nhạc Nhạc thẫn thờ giật mình, vô thức co rút thân thể lại.

Đường Tụng lại chân thành tán dương: “Đây hình như là lần đầu tiên tôi thấy em mặc quần áo khác ngoài đồ huấn luyện

viên, thật là xinh đẹp!”

Trình Nhạc Nhạc có dáng người cực đẹp, dù mặc quần áo bình thường thì cũng không thể che giấu được.

Bờ hông vênh cao tròn trịa, được quần jean bó sát phác họa ra một đường cong hoàn mỹ.

Bờ eo tinh tế nhỏ gọn, hiển lộ ra đường cong eo hông tuyệt mỹ.

Tóc đuôi ngựa buộc cao, có vẻ rất có sức sống.

Trình Nhạc Nhạc bị hấn khen cho ngượng ngùng, đỏ mặt nói: “Chị... Chị Cẩm vừa gọi điện, giục chúng ta đi ra cửa tập trung.”

“Đi thôi!”

Đường Tụng nói xong, rất tự nhiên mà đưa tay kéo eo của nàng.

Nhích lại gần, liền ôm chặt đường cong hoàn mỹ kia.

Hấn lại không ngốc, thời điểm này còn không chủ động, chẳng lẽ chờ con gái nhà người ta chủ động dính vào mình?

Thân thể Trình Nhạc Nhạc cứng đờ, lại không dám nói một câu, chỉ rúc vào trong ngực của hấn.

Chương 98: Tên hề lại là mình?

Đi đến trước quầy tiếp tân, liền nhìn thấy mấy cô gái trước lòi sau vênh, ăn mặc thời thượng đang ríu ra ríu rít ở đó.

Nhìn thấy Đường Tụng ôm Trình Nhạc Nhạc, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trước kia các nàng cũng từng quan sát Đường Tụng, nhưng xưa nay đều không thấy bất ngờ như bây giờ.

Trong lúc nhất thời, tất cả đều nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt phức tạp.

Cho dù là Hoắc Vân Lệ vẫn muốn nhìn Trình Nhạc Nhạc xấu mặt, thì lúc này cũng thất thần.

Nếu như một người con trai như vậy theo đuổi mình, cho dù là ‘tra nam’ thì chỉ sợ mình cũng không thể chống cự.

(tra nam, ý chỉ một người đàn ông tồi tệ, thường xuyên lừa gạt bốn cột tình cảm của các cô gái, bắt cá nhiều tay, không chung thủy trong tình yêu...)

Bảo sao Trình Nhạc Nhạc không thêm quan tâm, dù sao cũng không lỗ mà.

Lý Na Na nhìn chăm chăm vào Đường Tụng, không thể rời mắt.

Lúc trước đã cảm thấy anh chàng shipper này rất đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng vào thì hoàn toàn hóa thân thành nam thần.

Đường Tụng cũng có ấn tượng không tệ với Lý Na Na, liền cười với nàng, xem như chào hỏi.

“Soái ca, lần này cảm ơn anh đã cung cấp sân bãi, tôi chính là Triệu Hồng Cẩm, là thọ tinh ngày hôm nay.” Nói chuyện là một cô gái 27 28 tuổi.

Có mái tóc ngắn giả dợn, ngũ quan không quá xuất chúng, nhưng đáng người rất đẹp.

Đường Tụng cười nói: “Không có gì, còn phải cảm tạ mọi người thường xuyên chăm sóc Nhạc Nhạc.”

“Anh yên tâm đi, chúng tôi sẽ chú ý, chỉ mượn sân bãi thôi, sẽ không quấy rầy công việc kinh doanh của cửa hàng.”

“Lần này chủ yếu chỉ mang bánh ngọt, bia, đồ ăn vặt, chuẩn bị trò chuyện và chơi một chút, sẽ không ồn ào.”

“Đúng rồi, tiệm cà phê của anh hẳn là không kinh doanh vào giờ này chứ?” Triệu Hồng Cẩm hỏi, nàng lo sẽ ảnh hưởng đến đối phương.

“Đã giữ một phòng riêng cho mọi người rồi, cách âm rất tốt, cứ thoải mái.”

“Có phòng riêng à, vậy thì tốt quá.”

Trương Nhụy chọc Hoắc Vân Lệ một cái, lặng lẽ hỏi: “Cái này nhìn không giống như cô nói, nhìn quần áo trên người người ta kia, vừa nhìn đã thấy không rẻ rồi.”

Nội tâm Hoắc Vân Lệ cũng thấp thỏm, nhưng vẫn không tin tưởng, mở miệng thăm dò: “Đúng rồi, chúng ta đi bằng gì? Xe của chị Cẩm chỉ chở được 4 người, còn 3 người. Đường Tụng, anh đi xe đến đúng không? Hay là anh chở chúng tôi qua?”

Nói xong liền nhìn chăm chăm vào Đường Tụng, tựa như đang mong chờ một đáp án phủ định.

“Được, không thành vấn đề.” Đường Tụng gật đầu, cũng may chiếc Panamera này có 4 chỗ.”

Nếu là Porsche 918, vậy chỉ có thể ngồi hai người... vậy... vậy hẳn vẫn vui vẻ.

Hoắc Vân Lệ hơi thất vọng.

Tám người đi vào thang máy, chỉ có một mình Đường Tụng là con trai, bị chen vào trong cùng.

Trong lúc nhất thời, vô số mùi nước hoa hỗn tạp phủ vào mặt.

Trong đó còn có cả nước hoa chất lượng kém.

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, dán mũi lên cái đuôi ngựa của Trình Nhạc Nhạc.

Thân thể Trình Nhạc Nhạc run lên, nhưng cũng không nói gì.

Từ khi Đường Tụng đưa tay ôm eo nàng, nàng giống như bị trúng tà vậy.

Bãi đỗ xe, Hoắc Vân Lệ đi theo sau lưng Đường Tụng: “Tối nay dính ánh sáng của Đường Tụng, có cơ hội ngồi xe sang rồi.”

Lý Na Na cũng bu lại: “Tôi nữa, bốn người chúng ta đi.”

Nàng cũng hơi tò mò, đây rốt cuộc có phải là ‘cao phú soái’ chân chính hay không?

Từ khi chất và ăn mặc ngày hôm nay, đến anh chàng shipper hỏi mình làm thế trải nghiệm, hoàn toàn khác với nhau.

Đường Tụng chỉ để ý đến Trình Nhạc Nhạc ở bên cạnh, hưởng thụ xúc cảm trên tay.

Nghe vậy thì chỉ gật đầu một cái, nói với Triệu Hồng Cẩm: “Nhạc Nhạc sẽ gửi địa chỉ cho chị, chúng ta gặp ở cửa phòng cà phê Thời Gian.”

Nói xong liền móc chìa khóa xe ra, ấn một cái.

Cách đó không xa, chiếc Panamera toàn thân đen như mực chột lóe sáng, kính chiếu hậu tự động mở ra.

Thân xe tỏa sáng lung linh tựa như một khối ngọc đen.

“Panamera?!!” Trương Lâm kêu lên sợ hãi: “Hình như còn là đỉnh cấp nhất.”

Sở dĩ hiểu rõ chiếc xe này như vậy, là bởi vì có một khách hàng của nàng cũng có một chiếc, còn thường xuyên khoe khoang trước mặt nàng.

Nghe nói là giả cho người có tiền, bụng cũng không chịu thua kém, sinh được một đứa con trai.

Chồng của vị khách này lập tức tặng một chiếc Panamera, tuy chỉ là bản rẻ nhất, nhưng cũng hơn một triệu rồi.

Là xe sang mà các nàng năm mơ cũng không dám nghĩ.

Lý Na Na nuốt nước miếng, gian nan mở miệng: “Đây là xe của anh sao?”

Đường Tụng gật đầu: “Vừa lấy không lâu, mọi người là hành khách đầu tiên ngồi ở ghế sau nha.”

Còn về phần ghế phụ, hình như đã có hai vị hành khách, hôm nay sẽ nghênh đón vị thứ ba.

Mà hai người từng ngồi ở đó, một là đại ma pháp sư Từ Giai Lệ, một là Đồng Ngọc Ngôn.

Đều là những cô gái giao lưu tương đối ‘sâu’ với hắn.

Trương Lâm cẩn thận từng li từng tí hior: “Xe này... phải hơn 2 triệu chứ?”

“Đây là bản đỉnh cấp nhất, tổng cộng khoảng 3 triệu.” Đường Tụng nói thật, cũng không phải cố tình khoe khoang, mà chỉ nói thật.

Hít!

Mấy đồng nghiệp đều nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt khác.

Khá lắm!

Vốn tưởng cô là một con cừu nhỏ ngây thơ đơn thuần.

Không ngờ cô lại là một con cáo già nha.

Trong lúc âm thầm, lại bắt được một nam thần đỉnh cấp như vậy.

Hoắc Vân Lệ ngây ngốc nhìn chiếc xe thể thao sang trọng trước mắt.

Cái này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của nàng.

Không phải nói là một shipper thôi sao?

Nàng đưa mắt nhìn về phía Lý Na Na.

Lúc này đối phương đã thân nhiên đứng ở bên cạnh Đường Tụng, nhỏ giọng nói gì đó.

Hình như là nói đến chuyện tiếp đãi đối phương xử lý thể trải nghiệm.

Hoắc Vân Lệ lại nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc đang không nói gì, chỉ tựa vào ngực Đường Tụng.

Thì ra tên hề chính là mình?

‘Cao phú soái’ lái xe sang hơn 3 triệu, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với bọn họ.

Thậm chí là ông chủ của nàng, chỉ sợ cũng không dám mua xe đắt như vậy.

Có thể nói, với loại người cấp bậc này, bề ngoài đã không còn quan trọng nữa.

Quan hệ tốt với loại người này, có nghĩa tương lai sẽ có nhiều khả năng hơn.

Đặc biệt là Đường Tụng còn đang lập nghiệp, có sản nghiệp của riêng mình.

Chẳng may có cơ hội thì sao?

Nghĩ đến đây, Trương Nhụy vẫn luôn quan sát chột lên tiếng: “Nhạc Nhạc, hay là tôi và Vân Lệ đổi chỗ cho nhau nhé? Chúng ta tiếp tục thảo luận về phương án kia nhé?”

Chương 99: Hồi tưởng

Nghe thấy Trương Nhụy nói, Trình Nhạc Nhạc vẫn cúi đầu không nói gì.

Nếu như nói có ai không thêm đề ý đến chiếc xe sang này nhất, vậy khẳng định là Trình Nhạc Nhạc.

Bây giờ đầu của nàng toàn là: Mình không xứng với Đường Tụng.

Yêu thích là sẽ làm cho người ta tự ti.

Nếu Đường Tụng chỉ có vẻ ngoài ưu tú, Trình Nhạc Nhạc tuyệt đối sẽ nỗ lực hết sức mình để ưu tú giống hần.

Nếu chỉ là ăn mặc đài hoàng, nàng sẽ cố gắng làm việc, tranh thủ kiếm tiền mua quần áo Đường Tụng thích.

Nhưng mà... loại cách biệt thế này, làm cho nội tâm của nàng sinh ra khoảng cách rất lớn.

Túi xách 20.000 NDT, đó đã là vật phẩm xa xỉ nhất mà nàng có thể nghĩ đến.

Xe sang hơn 3 triệu, đã vượt qua khỏi nhận thức của nàng.

Một căn nhà 3 phòng ở Yến Thành cũng chỉ có giá này thôi, mà đây là ước mơ lớn nhất của nàng.

Trước kia nghe bác nói, Đường Tụng không nhà không xe.

Trình Nhạc Nhạc cũng đã chuẩn bị tâm lý, nỗ lực làm việc, tích góp hai năm với Đường Tụng, cùng nhau mua trả góp một căn nhà.

Không cần quá rộng rãi, chỉ cần đủ ở là được.

Xe tạm thời chưa mua, chờ có con rồi tính.

Nàng là một người thích lên kế hoạch, lực chấp hành cũng rất mạnh.

Năm đó vì gia đình mà phải từ bỏ việc học, chịu khổ ở xưởng bột mì 3 năm, chính là dựa vào loại tính cách này, nàng mới để dành được học phí cho em trai và phí đi học huấn luyện của mình.

Chỉ là, tất cả mọi thứ đã vượt qua khỏi kế hoạch ban đầu của nàng.

Đường Tụng không cần nàng trợ giúp.

Một chiếc xe của hắn đã đủ mua một căn nhà.

Loại khoảng cách về tư tưởng chi tiêu này, khiến cho nội tâm nàng loạn như ma.

Mình phải cố gắng thế nào mới xứng với Đường Tụng?

...

Đường Tụng cảm nhận được cô gái trong ngực hơi run lên, liền xiết cánh tay lại, cúi đầu nói nhỏ: “Nhạc Nhạc, em không sao chứ, bạn em đang hỏi kìa.”

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, hốc mắt đã hơi đỏ.

Liếc nhìn Hoắc Vân Lệ đang kinh hoàng thất thố, lại thấy không đành lòng, dù sao cũng là đồng nghiệp.

Hoắc Vân Lệ nhìn Trương Nhụy, lại nghĩ đến chuyện mình chê bai Đường Tụng ở trước mặt Trương Nhị, thì chỉ hận không thể tự tát cho mình một cái.

Bây giờ nàng rất sợ tiếp xúc với Đường Tụng.

Đối mặt với quyền thế, tốt nhất là không nên chủ động trêu chọc.

Vội vàng mở miệng: “VẬY mọi người ngồi xe này đi, tôi đi cùng chị CẨM cũng được, vừa hay có thể thương lượng với chị CẨM...”

Nói xong liền bước nhanh đến sau lưng Triệu Hồng Cẩm và những người khác.

Đường Tụng rất lịch sự mở cửa giúp Trình Nhạc Nhạc, lại nhìn thấy đôi phương vẫn đứng yên không nói gì.

Hắn trực tiếp ôm nàng lên, đặt nàng vào trong xe.

Thân thể cường tráng, khiến Trình Nhạc Nhạc không có năng lực phản kháng.

Nàng thét lên một tiếng, thì đã ngồi vào trong xe.

Mọi người đều liếc mắt nhìn qua, hâm mộ và ghen tị đến đỏ cả mắt.

Thật là lãng mạn.

Nội dung rất quen thuộc, đây mẹ nó chính là tổng tài bá đạo nha!

Nếu như lại thêm một câu: “Cô nàng, em đừng không biết phải trái!”

Vậy thì càng hoàn mỹ!

Nếu như người bình thường làm vậy, bọn họ sẽ cảm thấy là không tôn trọng phái nữ.

Thậm chí còn cho đôi phương cái tát.

Nhưng đôi thành Đường Tụng đẹp trai lại lái xe 3 triệu, vậy chính là sức hút của nam giới nha.

Tổng tài bá đạo yêu ta.

Ngồi trong xe.

Tia sáng êm dịu từ đèn, ghé da mềm mại lại tinh tế, sang trọng lại không mất cá tính.

Nhìn Trình Nhạc Nhạc yên lặng không nói gì, Đường Tụng thấy hơi bất đắc dĩ.

Cô bé này sao vậy?

Lúc trước, mặc kệ là Đồng Ngọc Ngôn, Từ Giai Lệ, hay là Lý Nhã Ly, thì đều là những cô gái rất mặn cảm với tài phú của hắn.

Không thể nói là hám tiền, nhưng mà tuyệt đối sẽ vì những vật chất này mà vui vẻ, động lòng, hoan hỉ.

Chuyện này không kỳ lạ, tình yêu đơn thuần nhất định là có, nhưng có thể dài lâu thì ít lại càng ít.

Các cặp đôi thời đại học, sau khi tốt nghiệp sẽ phải đối diện với áp lực từ mọi phương diện.

Có bao nhiêu đôi có thể kiên trì đến cuối cùng?

Điều kiện vật chất dồi dào, địa vị xã hội đủ cao.

Sẽ là chất phụ gia cho tình cảm, cũng là một loại đảm bảo.

Loại tự lập tự cường như Trình Nhạc Nhạc, ắt chủ bài chính là bình đẳng.

Tặng nàng một đôi giày, nàng sẽ chủ động tặng lại một món quà trong phạm vi năng lực của mình.

Cảm thấy chưa đủ, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn dinh dưỡng cho hắn.

Trình Nhạc Nhạc mỗi ngày chỉ ăn đồ ăn bình thường, nhưng lại tự tay làm cho hắn những đồ ăn dinh dưỡng và hợp lý.

Lý Na Na và Trương Nhụy ngồi ở ghế sau, sờ sờ ghế da cao sang bên dưới, lại nhìn nội thất xinh đẹp và nam thần phía

trên.

Trong mắt toát ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

Cái gì gọi là một bước lên trời, nhìn Trình Nhạc Nhạc là biết rồi.

Làm huấn luyện viên làm gì, trực tiếp nghỉ việc, ở nhà hưởng thụ cuộc sống là được.

Đáng tiếc, ngồi cạnh tài xế không phải mình!

“Nhạc Nhạc, vui vẻ quá không nói lên lời sao?” Trương Nhụy chua xót nói.

Đường Tụng đưa tay sờ bàn tay nhỏ lạnh lẽo của Trình Nhạc Nhạc: “Có thể là do Nhạc Nhạc hơi mệt, để cô ấy nghỉ ngơi một chút.”

Trình Nhạc Nhạc miễn cưỡng cười một tiếng: “Đúng là hơi mệt.”

Đường Tụng nghiêng người qua, tiến lại gần trước mắt Trình Nhạc Nhạc, nhìn nhau với nàng, lại lộ ra nụ cười mà hẳn tự nhận là đẹp trai.

Khiến cho Trình Nhạc Nhạc thầm giật mình.

Khi nàng đang cho rằng đối phương chuẩn bị hôn lên, thì lại thấy Đường Tụng rút dây an toàn và thắt cho nàng.

Dây an toàn kéo chặt qua ngực, chiếc áo lập tức hình thành hai nơi cực kỳ vượt trội.

Ông ông!

Tiếng động cơ vang lên, xe lăn bánh.

“Hai người quen biết thế nào?” Trương Nhụy rất tò mò, các nàng tự nhận mình khá hiểu Trình Nhạc Nhạc, nàng không tiếp xúc được với loại nam thần đẳng cấp này mới đúng.

Đường Tụng cười nói: “Nói ra chắc hai người không tin, bọn tôi quen qua xem mắt, từ khi nhìn thấy ảnh của Nhạc Nhạc, tôi là vừa thấy đã yêu.”

Xem mắt?

Lý Na Na và Trương Nhụy lập tức toát ra vô số dấu chấm hỏi.

Có thể sao?

Tại sao không có ai giới thiệu loại nam thần này cho mình?

Trình Nhạc Nhạc nghe Đường Tụng nói vậy, biểu cảm cuối cùng cũng sinh động hơn, còn thấy hơi cảm động.

Không tự chủ được mà nhớ đến lúc nhìn thấy ảnh của Đường Tụng.

Trình độ chỉnh sửa ảnh của bác, quả thực là một lời khó nói hết.

Phốc!

Nàng nhin không được mà bật cười, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Đường Tụng thấy có hiệu quả, tiếp tục nói: “Đáng tiếc là Nhạc Nhạc không có ấn tượng tốt với tôi, ban đầu còn không đồng ý add wechat của tôi, sau đó tôi liền mặt dày tìm bác của nàng giúp đỡ, khi đó nàng mới miễn cưỡng đáp ứng.”

“Cái gì?”

Hai người còn tưởng mình nghe nhầm.

“Nào có?” Trình Nhạc Nhạc lập tức đỏ mặt lên, sợ Đường Tụng hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Đường Tụng thường xuyên ăn cơm ở cửa hàng bác tôi, là bác tôi giới thiệu, nhưng khi đó bác tôi gửi ảnh rất kỳ lạ, hai người xem đi này.”

Trình Nhạc Nhạc mở điện thoại ra, tìm kiếm tấm ảnh kia.

“Ha ha ha...” Tiếng cười vui vẻ vang lên trong xe.

Đường Tụng liếc mắt nhìn qua: “Ban đầu bác em không nói với tôi như vậy...”

Trình Nhạc Nhạc nhất thời mặt mày hớn hở, nhìn khuôn mặt tuần lãng của Đường Tụng, lại chủ động vỗ vỗ chân hân, bày tỏ an ủi.

Hồi ức quá khứ, luôn có thể làm người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

...

Bởi vì cách không xa, hơn mười phút sau, hai chiếc xe đã đến phòng cà phê.

Đường Tụng dừng xe xong.

Bốn người xuống xe.

8 giờ tối, chung quanh chỉ có đèn đường và đèn xe, có vẻ hơi tối.

Nhưng phòng cà phê trước mặt lại càng trở nên nổi bật hơn.

Bốn phía có 6 cái đèn sáng choang, ánh sáng đánh vào bốn mặt tường, vách tường là gạch đỏ giả cổ, càng có phong cách hơn.

Logo và biển hiệu lại càng chói mắt hơn vào ban đêm.

Chương 100: Nắm chặt thời gian

Nhìn căn nhà có tạo hình đặc biệt ở trước mặt, mấy người đều hơi sững sờ.

Vốn cho rằng tổ chức sinh nhật ở phòng cà phê thì có hơi nhàm chán.

Nơi đó có gì thú vị?

Phòng cà phê có thể rộng bao nhiêu? Có thể làm cái gì?

Nhiều lắm là xếp mấy bàn lại, ngồi uống rượu nói chuyện, chơi vài trò chơi nhỏ.

Còn không bằng đi quán hát.

Lần này sở dĩ đến đây, ngoại trừ Hoắc Vân Lệ khuyến khích, cũng là bởi vì tò mò về bạn trai của Trình Nhạc Nhạc.

Chỉ là không ngờ, sẽ có bất ngờ như vậy.

Triệu Hồng Cẩm phục hồi tinh thần, tiến lên trước hior: “Đường Tụng, cả tòa nhà này đều là phòng cà phê Thời Gian sao?”

Đường Tụng gật đầu: “Tầng một chủ yếu kinh doanh cà phê và sách, tầng hai là phòng ăn tây, tầng ba là phòng giải trí. Tôi đã để một phòng rộng nhất trên tầng ba cho mọi người rồi.”

Đường Tụng cất khóa xe, nói: “Đi thôi, chúng ta lên tầng ba.”

Nói xong, liền kéo tay nhỏ mềm mại của Trình Nhạc Nhạc đi đằng trước.

Trình Nhạc Nhạc nhìn phòng cà phê trước mắt, trong mắt tràn đầy là ngôi sao nhỏ.

Nàng cũng từng có một ước mơ là mở một cửa hàng bánh ngọt.

Phòng cà phê này còn xinh đẹp và hoàn mỹ hơn cả cửa hàng trong mơ của nàng.

Trong suy nghĩ của nàng, Đường Tụng chỉ mở một tiệm nhỏ, tuyển một hai nhân viên giúp đỡ thôi.

Mỗi ngày đều bận rộn, tính toán doanh thu, lượng khách, lợi nhuận... lúc đông còn phải đi phục vụ.

Gặp phải khách làm khó, nói không chừng còn phải chịu ủy khuất.

Cảnh tượng trước mắt, khiến cho nàng vui thay đổi phương, lại tràn đầy hâm mộ.

“Đi đi, chúng ta đi vào trong.” Triệu Hồng Cẩm rất hưng phấn, đã không kịp chờ đợi.

Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật nàng, có thể tổ chức sinh nhật ở một phòng cà phê đặc biệt như vậy, nàng cũng rất vui vẻ.

Tiến vào cửa chính.

“Đẹp quá!”

“Quá tuyệt, hoàn cảnh nơi này quá tuyệt vời.”

“Oa!”

Hoàn cảnh nơi này làm cho các nàng tràn đầy cảm xúc.

Bởi vì lượng khách buổi tối khá ít, nên chỉ có một thợ pha chế và 2 phục vụ trực ban ở tầng một.

“Ông chủ, ngài đến rồi.” Quách Tư Vũ mở miệng chào hỏi, ánh mắt lại nhìn vào Trình Nhạc Nhạc đang nắm tay Đường Tụng, trong mắt có chút ngạc nhiên.

Dáng người quá đẹp!

Ông chủ đã nói là không có bạn gái cơ mà?

Đường Tụng gật đầu một cái, quay sang nói với hai nhân viên phục vụ đang đi qua: “Tôi dẫn người lên là được.”

Vòng qua các hàng tủ sách, bàn ăn, đi đến trước cầu thang gỗ xoắn ốc.

Tay vịn màu đen, bậc thang gỗ dày nặng, đường vân chạm hoa trắng.

Bên cạnh cầu thang là vách tường, có treo một tủ sách, trên đó cũng có không ít sách.

Lên đến tầng ba, bởi vì sườn đông là khu làm việc, cho nên dùng một tầng thủy tinh ngăn cách.

Phía tây là một cánh cửa lớn màu đen.

“Ông chủ, ngài đến rồi, còn các vị khách quý, hoan nghênh hoan nghênh, không biết mọi người có hài lòng với trang trí của chúng tôi không?” La Thu Ngọc tiến lên đón.

Nàng đã dặn nhân viên bên dưới, một khi thấy ông chủ đến thì dùng bộ đàm báo cho nàng biết.

Dù sao đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên của ông chủ, mình phải hoàn thành xuất sắc.

Nhân viên đứng trước cửa chính vội vàng mở cửa ra.

Bên trong là một tầng thảm đỏ, đi dọc theo thảm đỏ vào trong.

Tận cùng là một phòng riêng đang mở cửa, bên trong có ánh đèn màu xanh như băng.

Tiến vào cửa, đập vào mắt chính là vô số bóng bay, pháo hoa, đèn trang trí ...

Đèn chùm phía trên tỏa sáng nhiều màu, lượng lớn vật trang trí bằng thủy tinh và kim loại cũng trở nên sặc sỡ lóa mắt.

Ba cái ghế sofa pha mềm mại bao quanh 2 cái bàn trà.

Trên bàn còn có mirco, hoa quả và đồ nguội, bộ đồ ăn, hoa tươi, champagne, ly hình có tạo hình rất đặc biệt.

Hai bên tường treo hai màn ảnh rất to, đang phát một MV.

Chính diện là một sân khấu nhỏ, chung quanh được trang trí bằng bong bóng và các loại hoa tươi hoa giấy, phía dưới là một hàng chữ phát sáng ‘Happy birthday’.

“Oa, tôi cũng muốn tổ chức sinh nhật ở đây!”

“Quá đẹp rồi!”

“Mau mau, mau quay phim chụp ảnh đi rồi up lên vòng bạn bè đi, cho mấy người không đến tức chết.”

Mấy cô gái hưng phấn không thôi, đi loanh quanh quay phim chụp ảnh.

“Vị nào là nhân vật chính hôm nay?” La Thu Ngọc cười hỏi mấy người.

Các nàng đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc.

“Là sinh nhật vị mỹ nữ này sao? Lên sân khấu ký tên thôi, phải viết to một chút nhà.” La Thu Ngọc nhìn Trình Nhạc Nhạc vẫn đang nắm tay ông chủ nhà mình, nghĩ thầm quả nhiên.

“Không phải, hôm nay là sinh nhật chị Cẩm.” Trình Nhạc Nhạc vội vàng lắc đầu, tựa như có hơi xấu hổ, rút người lại về bên cạnh Đường Tụng.

“Xin lỗi, xin lỗi, hôm nay là sinh nhật tôi.” Triệu Hồng Cẩm còn đang hưng phấn chụp ảnh.

Nghe vậy thì vội vàng tiến lên sân khấu, cầm bút viết tên mình lên.

Lùi về phía sau, nhìn ánh đèn mờ ảo chiếu sáng tên của mình.

Lập tức hài lòng đến không chịu được.

“Mau mau, mau chụp kiểu ảnh.” Triệu Hồng Cẩm đưa điện thoại cho đồng nghiệp, rồi đứng ở giữa sân khấu.

“Phòng này có chức năng giống phòng hát, mọi người có thể chọn bài tại đây.” La Thu Ngọc còn đang giới thiệu cho mọi người.

Bởi vì phòng riêng tương đối ồn, Trình Nhạc Nhạc hưng phấn nói với Đường Tụng: “Cảm ơn anh, Đường Tụng, nơi này quá đẹp rồi.”

“Không cần cảm ơn, hôm nay cứ chơi thoải mái, hiện giờ toàn bộ tầng ba chỉ có mọi người thôi, chơi chán rồi thì gọi điện cho tôi, tôi đến đón em.”

“Anh... anh không ngồi cùng sao?” Trình Nhạc Nhạc rất hi vọng Đường Tụng ở lại với nàng, như vậy nàng sẽ rất có cảm giác an toàn.

“Tôi không quen bọn họ lắm, ở lại đây chỉ sợ mọi người không thoải mái, yên tâm, tôi không đi đâu, chỉ qua thương lượng với quản lý La về vấn đề kinh doanh thôi.”

“Được rồi, công việc quan trọng hơn.” Trình Nhạc Nhạc là một cô gái rất khéo léo hiểu lòng người, rất biết nghĩ cho

Đường Tụng.

Sắp xếp xong, Đường Tụng dẫn La Thu Ngọc đi ra ngoài.

Bầu không khí trong phòng lập tức náo nhiệt hơn rất nhiều.

Có Đường Tụng ở đây, mọi người đều hơi giữ ý, thậm chí còn không dám nói to.

Nhìn thấy đôi phương đi ra, lập tức bao vây lấy Trình Nhạc Nhạc.

“Bà chủ, sau này bọn tôi đến đây chơi, bà chủ nhất định phải giảm giá nha.”

“Đúng vậy, bà chủ, sau này đừng quen đám bạn nghèo như bọn tôi nha.”

Trình Nhạc Nhạc xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, ấp úng: “Mọi người đừng nói vậy...”

“Nhạc Nhạc, em là cô gái có mệnh tốt nhất trong số tất cả cô gái chị quen.” Triệu Hồng Cầm cảm khái: “Chị đã thấy rất nhiều người có tiền, nhưng chưa thấy ai có tính cách tốt như Đường Tụng cả, em phải nắm chặt thời gian, tranh thủ trói chặt anh ta đi.”

Trình Nhạc Nhạc cái hiểu cái không mà gật đầu một cái, nàng đương nhiên biết Đường Tụng rất tốt.

Chương 101: Nam thần trầm mê trong học tập

Trong phòng làm việc.

La Thu Ngọc đứng trước bàn, đưa một trang giấy qua: “Ông chủ, đây là tình hình kinh doanh ngày hôm nay.”

Đường Tụng nhận lấy, nhìn qua một lượt.

Doanh thu hơn 4000 NDT, tăng gấp đôi so với hôm qua.

Ngoại trừ sức hút của phòng cà phê ra, còn có công lao của ‘đóa hoa giao tiếp’ Đường Tụng nữa.

“Trước mắt, tiệm chúng ta được đánh giá rất tốt trên các nền tảng xã hội.” La Thu Ngọc rất hưng phấn, điều này có nghĩa cửa hàng của bọn họ sẽ càng ngày càng hot.

Tình hình thuận lợi hơn dự đoán, điều này có nghĩa phần thưởng sẽ phong phú hơn.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, chúng ta bắt đầu thực hành chế độ chia ca đi, như vậy thời gian kinh doanh sẽ kéo dài hơn.”

“Nhân viên cũng có thể hưởng thụ chế độ 8 tiếng, không phải ý kiến vì thời gian làm việc quá dài.”

Chỉ cần doanh thu tăng lên, phẩm chất phục vụ đề thăng, Đường Tụng sẽ không tiếc chi phí, ai bảo hắn có hệ thống chống lưng.

“Ông chủ... chuyện này có hơi nhanh rồi không, cửa tiệm bây giờ cũng không bận lắm, các nhân viên cũng không có ý kiến gì.”

La Thu Ngọc hơi do dự, đứng ở góc độ của một quản lý, nhân viên càng nhiều tự nhiên là càng tốt.

Nhưng nàng lo lắng sẽ xuất hiện vấn đề về chi phí.

Với doanh thu bây giờ, không nuôi nổi nhiều nhân viên như vậy.

“Không sao, cứ tuyển người đi, tiếp theo chính là tuyển truyền, hợp tác với các nền tảng xã hội và những nhân vật nổi tiếng trên mạng, cố gắng tăng cao lượng khách hàng. Trong thời gian ngắn, không kiếm được tiền cũng không sao.” Đường Tụng tràn đầy phấn khởi.

“Ông chủ, tiền thuê nơi này là bao nhiêu?” La Thu Ngọc thấy Đường Tụng đã hạ quyết tâm, cũng không khuyên nữa, mà bắt đầu tính toán chi phí.

Lúc này Đường Tụng mới nhớ ra, các nhân viên còn chưa biết chuyện này, liền cười nói: “Tòa nhà này là của tôi, không phải thuê.”

“Ah...”

Bất ngờ này, làm cho La Thu Ngọc hơi choáng váng.

Nếu lúc này Đường Tụng có thể nhìn thấy điểm bất ngờ, vậy nàng tuyệt đối max điểm.

Với tư cách là một quản lý, làm việc trong ngành ăn uống vài chục năm.

Nàng rất hiểu, chi phí lớn nhất của một cửa hàng chính là tiền thuê nhà.

Tại thành phố hạng 2 như Yên Thành, loại cửa hàng như này phải 100.000 NDT một tháng, mà đó là ít nhất.

Chia ra thì một ngày phải 3000 NDT.

Nếu không bị tiền thuê nhà trói buộc, vậy có thể khẳng định 100% là cửa tiệm này sẽ không ngã xuống.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần mình đi theo bước chân của ông chủ, đây chính là một công việc ổn định.

“Vâng ông chủ, tôi sẽ đi làm kế hoạch tuyển người và chế độ thay ca.” Sắc mặt La Thu Ngọc đỏ ửng, tràn đầy hăng hái, toàn thân như trẻ hơn mấy tuổi.

Xử lý xong, Đường Tụng lại đi xuống dưới đi dạo vài vòng.

Không chỉ là thị sát cửa hàng, mà còn tìm vài quyển sách.

Dù sao hôm nay cũng chưa làm nhiệm vụ học tập.

Đường Tụng lấy một quyển ‘Bình pháp Tôn Tử’.

Nghe nói một vị đại lão họ Cao, đã dựa vào nó để từ một kẻ bán cá, trở thành một đại lão cả một phương.

Suy nghĩ một chút, liền để vào chỗ cũ, dù sao kết cục của đôi phương cũng không tốt lắm.

Lại lên mạng tìm kiếm một chút, cuối cùng chọn một quyển ‘quản lý kinh doanh’.

Nghe nói là sách giáo khoa về kinh doanh.

Nội dung phong phú, đơn giản dễ học, là lựa chọn hàng đầu cho người mới.

Đường Tụng cũng muốn để hệ thống hiểu, mình yêu quý quản lý, sau này có thể để mình quản lý thêm vài sản nghiệp.

Đừng suốt ngày ‘đóa hoa giao tiếp’. ‘đưa thức ăn’, ‘Thận Bảo’ nữa.

Ngồi trên sân thượng, ngênh đón gió đêm mùa thu.

Bầu trời đêm u tịch, trăng sáng treo cao, Đường Tụng chợt nhớ đến, đã sắp trung thu rồi.

Cũng nên về nhà thăm cha mẹ, hiện giờ bản thân cũng coi như đi vào quỹ đạo.

Cũng không biết chân của cha thế nào rồi.

Dù sao cũng là bệnh cũ nhiều năm, không biết phẫu thuật xong có khôi phục lại như cũ hay không.

“Keng, kích phát nhiệm vụ mới ‘đêm trung thu sum vầy’, mời ký chủ kiểm tra.”

Đường Tụng lập tức mở ra xem.

Nội dung: Đêm trung thu, sum vầy với người nhà.

Phần thưởng: Gói quà trung thu x1.

Nhiệm vụ rất đơn giản, cũng rất trực tiếp, chỉ là không biết gói quà này có thứ gì.

Đường Tụng bắt đầu đọc sách.

Bởi vì hoàn toàn không hiểu gì, cho nên lúc này hắn rất nghiêm túc và tập trung, không quan tâm đến bên ngoài.

Gần đây là đèn đường sáng rực, ngựa xe như nước, phương xa là những tòa nhà cao tầng, rừng cây hoa cỏ.

Trên sân thượng, bóng người hơi mơ hồ, tựa như hòa thành một thể với bức tranh này.

...

Trình Nhạc Nhạc đi ra khỏi phòng, sắc mặt nàng rất đỏ, đầu hơi vầng.

Mọi người không ngừng mời rượu, khiến cho Trình Nhạc Nhạc ít khi uống rượu đã không chịu nổi.

Vừa ăn hết miếng bánh ngọt, lại hát một bài chúc mừng sinh nhật, nàng liền chạy ra ngoài.

Nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ.

“Đường Tụng vẫn còn ở đây chứ? Anh ấy nói nếu mình mệt sẽ đến đón mình, có nên gọi điện thoại không?”

Xuyên qua cửa chính, đi đến giữa tầng ba, nhìn tấm biển ‘khu làm việc’ ở đối diện, nàng hơi do dự, không biết có nên đi tìm Đường Tụng hay không.

Dưới tác dụng của cồn, Trình Nhạc Nhạc cảm thấy mình trở nên to gan lớn mật hơn rất nhiều.

Gõ gõ cửa, hô: “Đường Tụng... anh có ở trong đó không?”

Nhân viên trực ban ở dưới nghe thấy, vội vàng chạy lên.

Thấy là cô gái nắm tay ông chủ, vội vàng nói: “Ông chủ đang ở sân thượng, đi xuyên qua khu phòng vip, rẽ phải là sẽ nhìn thấy.”

Đường Tụng còn chưa đi thật?!

Trình Nhạc Nhạc nghe thấy tin này, tim hơi run lên, vừa cảm động lại vừa đau lòng.

Mình chơi đến ‘quên cả trời đất’ ở bên trong, Đường Tụng lại lặng lẽ trông nom ở bên ngoài.

Dọc theo thảm đỏ, ánh đèn ấm áp khiến cho tâm lý của nàng hơi yên tĩnh lại.

Xuyên qua một cánh cửa hình cung, liền nhìn thấy một sân thượng rộng rãi.

Tổng cộng 5 cái bàn, phía trên đều có đèn và ô.

Đường Tụng đang cúi đầu đọc sách trên chiếc bàn cách lan can.

Tập trung mà nghiêm túc.

Góc nghiêng thần thánh làm cho nàng hơi thất thần.

Ánh đèn và cao ốc, trăng sao sáng rực phía sau Đường Tụng, tất cả đều phải làm nền cho hắn.

Bầu trời đêm vốn là một dải tinh hà, sau khi gặp bạn lại thừa thớt.

Cho đến giờ phút này, nàng mới hiểu được nghĩa của từ ‘nam thần’ này.

Đường Tụng không chỉ có vẻ ngoài ưu tú, mà còn có tài phú vượt qua đại đa số người.

Cho dù như vậy, hắn vẫn kiên trì học tập đến muộn như vậy.

Hắn nhất định là loại người dùng tất cả thời gian để làm việc và học tập.

Là học sinh giỏi luôn cả mặt trong thư viện khi đi học, có thể nói là đọc hết sách trong thư viện.

Trình Nhạc Nhạc chưa từng học đại học, nhưng rất thích đọc sách, cũng rất thèm muốn cuộc sống đại học như vậy.

Nếu nàng được học cùng trường với Đường Tụng, vậy lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, nhất định sẽ là trên bàn sách.

Chẳng trách Đường Tụng lại ưu tú như vậy, chẳng trách... mình lại yêu thích Đường Tụng như vậy!

Chương 102: Dẫn nàng về nhà

Trình Nhạc Nhạc ngây ngốc nhìn bóng người trên sân thượng kia.

Đường Tụng đang đắm chìm trong trạng thái học tập, cũng không chú ý đến nàng.

Qua một lúc.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ học tập hôm nay.”

Đường Tụng khép sách lại, đứng lên.

Chợt liếc thấy một bóng người quen thuộc.

Khóe miệng không nhin được mà cong lên: “Nhạc Nhạc, sao lại đi ra nhìn trộm tôi rồi, có phải nhớ tôi rồi không?”

Cơn say dâng lên, Trình Nhạc Nhạc có vẻ hơi ngây ngốc, đáng yêu: “Nhớ anh, nên đến tìm anh.”

Thấy gương mặt đỏ bừng của đối phương, và một ít ánh mắt ngây ngốc, Đường Tụng cười nói: “Xem ra là uống nhiều rồi.”

“Mọi người mời quá nhiều tình, đều... đều là tiền bối trong công việc, không tiện từ chối.” Cho dù hơi say, Trình Nhạc Nhạc vẫn cố giải thích: “Thật ra bình thường tôi không uống rượu, cũng rất ít khi ra ngoài chơi.”

Trong tiềm thức, nàng sợ đối phương cho rằng mình là một cô gái thích chơi bời và bia rượu.

Đường Tụng đi đến gần, nhìn khuôn mặt vừa ngây ngốc vừa đáng yêu của Trình Nhạc Nhạc.

Không nhìn được mà ôm lấy nàng, ngửi mùi thơm cơ thể trộn lẫn mùi rượu trên người nàng.

Hai tay lại rất thành thật, chỉ vuốt ve bờ lưng của đối phương.

Trình Nhạc Nhạc vốn đang hơi say, lúc này tựa như tỉnh táo lại một chút.

Nhưng cũng không vùng vẫy.

Mà lại rúc vào ngực đối phương, hưởng thụ giây phút an bình này.

Nàng là một người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn.

Cũng bởi vì thiếu cảm giác an toàn, nên mới cực kỳ cố gắng và nỗ lực tiến lên, không muốn dừng lại dù chỉ một giây.

Hôm nay bị Đường Tụng ôm vào ngực, nàng chỉ cảm thấy như trở lại lúc nhỏ.

Khi đó cha vẫn còn, mẹ cũng đỡ mình ngủ như vậy.

Thật hạnh phúc!

Cứ ôm như vậy vài chục phút, Đường Tụng đã không chịu nổi.

Có phải là nên tiến thêm một bước không?

Cúi đầu nhìn qua, liền thấy Trình Nhạc Nhạc đã ngủ say.

Trên mặt còn mang theo nụ cười nhạt, khóe miệng còn có nước miếng.

Khá lắm, nhất định phải giặt áo sơ mi rồi.

...

Thả Trình Nhạc Nhạc xuống ghế sofa trong phòng làm việc.

Đường Tụng đi đến gõ cửa phòng riêng tổ chức sinh nhật.

“Nhạc Nhạc, sao giờ mới về! Tôi còn tưởng bạn trai cô đã trối cô đi rồi chứ.” Lý Na Na nghe thấy tiếng gõ thì vội vàng mở cửa.

Nhìn thấy là Đường Tụng thì có hơi hoảng.

Đường Tụng liếc mắt vào trong một cái, chỉ thấy cảnh tượng rối loạn ngổn ngang ở bên trong.

Trên mặt Triệu Hồng Cầm dính không ít bánh ngọt, vẫn còn ngồi trên mặt đất mà ca hát.

Lý Na Na ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, chúng tôi chơi hăng quá, lát nữa sẽ dọn xong rồi mới đi.”

“Không cần, mọi người cứ thoải mái, có nhân viên trực ban dọn dẹp rồi.” Đường Tụng cười nói: “Nhạc Nhạc ngủ say rồi, tôi đưa cô ấy về trước, mọi người cứ tiếp tục.”

Trong mắt Lý Na Na toát ra vẻ hâm mộ, lại nhìn nam thần anh tuấn cao ngất trước mặt.

Nàng rất hối hận, tại sao mình lại vội vã ăn cơm trong lần đầu tiên gặp mặt chứ?

Nếu như có thể tiếp xúc một chút, trò chuyện vài câu, nói không chừng đã phát hiện thân phận ‘phú nhị đại’ của đối phương.

Vậy... ngồi ghế lái phụ và được đối phương che chở chính là nàng rồi?

Mấy cô gái trong phòng cũng phát hiện Đường Tụng đứng ngoài cửa, tất cả vội vàng hạ giọng xuống.

Đường Tụng vẫy tay với mọi người bên trong, cười nói: “Tôi đưa Nhạc Nhạc về trước, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

“Có ý kiến!” Triệu Hồng Cầm với tư cách là chị gái nhiều tuổi nhất ở đây, đương nhiên phải bảo vệ cô em gái Trình Nhạc Nhạc này: “Chúng ta add wechat, rồi anh có thể mang Nhạc Nhạc đi.”

Cũng không phải nàng muốn đào góc tường của Trình Nhạc Nhạc, mà chủ yếu là một kết giao với một người có tiền lại tốt tính thôi.

“Đúng đúng đúng, bọn tôi cũng có ý kiến, trừ phi là add wechat.” Một vài người khác cũng xông lên, bởi vì đều uống rượu, nên cũng to gan hơn rất nhiều.

Đường Tụng không phải loại người thấy gái là add wechat, chủ yếu là sợ Trình Nhạc Nhạc hiểu lầm.

Những người này dù sao cũng là đồng nghiệp của nàng.

Dưới tình huống Trình Nhạc Nhạc không có mặt, lại cho wechat thì thấy hơi có lỗi với nàng.

Tiến độ nhiệm vụ: 48/100.

Hệ thống, chính là hệ thống có lỗi với Nhạc Nhạc, nếu không phải hệ thống, mình sao có thể đồng ý?

Sau này nhớ phải bồi thường người ta.

Đường Tụng chú ý đến, cô gái tên Hoắc Vân Lệ kia đã nằm trên salon, tựa như đã ngủ, không chủ động tiến lên.

...

Trở lại phòng làm việc, Trình Nhạc Nhạc vẫn còn ngủ.

Bởi vì nằm nghiêng, đường cong thân thể và phong thái xinh đẹp cực kỳ mê người.

Đường Tụng cũng không đánh thức nàng, mà ôm nàng lên, đi xuống dưới.

Trên đường đi, mấy nhân viên còn định tiến lên chào Đường Tụng, nhưng thấy mỹ nữ ngủ say trong lòng hắn, thì đều thức thời không tiến lên quấy rầy.

Vị này chính là bạn gái của ông chủ?

Nói không chừng sau này còn là bà chủ.

Mở khóa xe, nhẹ nhàng đặt Trình Nhạc Nhạc vào ghế phụ, thắt dây an toàn, xe lăn bánh.

Tiếng động cơ hơi to, Đường Tụng sợ sẽ đánh thức Trình Nhạc Nhạc.

Cũng may Trình Nhạc Nhạc ngủ khá sâu, hơn nữa còn say rượu.

Trên đường, Đường Tụng cố tình lái chậm hơn mọi khi.

...

Yến Giang Biệt Viện.

Xuyên qua hành lang, phòng khóc.

Đường Tụng đặt Trình Nhạc Nhạc lên giường phòng ngủ chính, nhìn dáng vẻ ngủ say của đối phương, nội tâm sinh ra rất nhiều cảm xúc triu mến.

Đắp chăn cho nàng, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiếp đó gọi điện thoại cho tiểu Tôn của đội bảo vệ.

“Đường tiên sinh, ngài cần gì sao?”

“Bên này có phục vụ giặt đồ hiệu cao cấp không? Tôi có vài bộ quần áo cần giặt.”

“Vâng vâng, chúng tôi có hợp tác với cửa hàng giặt là chuyên nghiệp, sẽ căn cứ vào chất liệu của quần áo để tiến

hành phân loại và giặt rửa. Ngài chờ một lát, tôi sẽ sắp xếp người qua lấy đồ ngay, xin hỏi khi nào ngài cần mặc?”

“7 giờ sáng mai được chứ?” Đường Tụng hơi không xác định.

“Đương nhiên là được, chúng tôi phục vụ 24/7. Đảm bảo sẽ đưa đồ đến trước 7 giờ sáng.”

Cúp máy, Đường Tụng thay quần áo bình thường, thả bộ thời trang qua một bên.

Leng keng, chuông cửa vang lên.

Trên màn hình xuất hiện một hình ảnh rất rõ ràng.

Sau khi xác nhận là nhân viên bảo vệ, Đường Tụng liền mở cửa.

Đối phương dùng túi chống bụi gói đồ lại, rồi vội vàng rời đi.

Đóng cửa lại, Đường Tụng quay người, liền nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc với vẻ mặt kinh hoàng ở ngoài phòng khách.

Chương 103: Chơi bóng

“Tiếng chuông cửa đánh thức em à?” Đường Tụng bước nhanh qua.

Trình Nhạc Nhạc nhìn thấy Đường Tụng, trực tiếp lao vào ngực hắn, cọ cọ đầu vào ngực hắn: “Anh đã đi đâu? Em vừa tỉnh dậy, không nhìn thấy anh, gọi điện cũng không thấy nghe, làm em thấy rất sợ, nơi này là nơi nào?”

Trình Nhạc Nhạc vừa tỉnh lại, nhìn thấy phòng ngủ sang trọng đến mức không thể miêu tả, nàng còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Sau khi ra khỏi phòng, nhìn nội thất cao cấp và các đồ vật gia dụng cao sang, nàng mới phản ứng lại.

Đây không phải mơ, chân thực như vậy sao có thể là mơ được.

Phản ứng đầu tiên chính là gọi cho Đường Tụng.

Chỉ là hắn không nghe máy.

Trình Nhạc Nhạc thiếu cảm giác an toàn, hiển nhiên là bị dọa sợ, ôm Đường Tụng không dám buông tay.

Đường Tụng vừa thay quần áo xong, điện thoại đã bị hắn ném qua một bên.

Xin lỗi nói: “Là anh không tốt, là anh không tốt, Nhạc Nhạc đừng sợ, nơi này là nhà anh, rất an toàn.”

Vừa nghe thấy là nhà Đường Tụng, thân thể Trình Nhạc Nhạc lập tức cứng ngắc, run run rẩy rẩy nói: “Vây... vây... vậy cha mẹ anh cũng ở đây sao?”

“Đừng sợ đừng sợ, chỉ có một mình anh, cha mẹ anh không ở Yên Thành.” Đường Tụng nhẹ nhàng vuốt đầu nàng.

Rất nhanh, thân thể mềm mại trong ngực đã nhũn ra, nỉ non nói: “Em... sao em ngủ một lát mà đã đến nhà anh rồi, mấy người chị Cẩm đâu?”

“Bọn họ bán em cho anh rồi, bảo em theo anh tối nay.” Tay Đường Tụng đã bắt đầu không thành thật.

Trình Nhạc Nhạc đỏ mặt, hơi kéo dài khoảng cách: “Em còn phải trở về nhà bác, nếu không về, bác sẽ giận.”

“Hay là em gọi cho bác chúng ta đi? Nói là tối nay đi sinh nhật đồng nghiệp, không về ngủ.” Đường Tụng tỏ vẻ chân thành: “Nhà anh rất rộng, giường cũng rất rộng, ngủ hai người cũng không chật.”

Trình Nhạc Nhạc sờ đôi tay nóng rực của mình.

Nhớ đến hai ngày nay, cứ rảnh là bác lại nói tốt cho Đường Tụng.

Mẹ cũng đang khuyên nàng mau chóng xác định quan hệ với người ta.

Lại nghĩ đến những chuyện khác với Đường Tụng.

Mua khóa học của mình, tặng giày cho mình, ăn cơm mình làm.

Nàng tặng ví tiền, Đường Tụng cũng không ghét bỏ, mà vẫn luôn dùng.

Còn cả những chuyện xảy ra tối nay nữa.

Hoặc chấn động, hoặc cảm động, hoặc bất ngờ, hoặc an bình, hoặc tham luyến.

Có vài người, chung sống một năm cũng không có cảm giác, sống một năm như là một ngày.

Có vài người, chỉ gặp vài ngày ngắn ngủi, nhưng lại như số mệnh đã an bài.

Không thoát được, không chạy được...

...

“Alo, bác, tối nay cháu không về, đi sinh nhật đồng nghiệp.” Giọng nói của Trình Nhạc Nhạc hơi run rẩy: “Không có, bọn cháu không đi lâu lỏng.”

“Bác nói gì thế? Đồng nghiệp của cháu đều là con gái, không có nam, sao cháu có thể làm chuyện đó chứ?” Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc đỏ rực: “Hơn nữa... còn có Đường Tụng ở đây, đúng, ở cửa tiệm của anh ấy.”

“Được rồi.” Đường Tụng đưa điện thoại cho Đường Tụng, không dám nhìn vào mắt hắn: “Bác muốn nghe giọng anh để xác nhận.”

Đường Tụng cười cầm điện thoại, khôn khéo nói: “Bác gái, cháu đang ở cạnh Nhạc Nhạc, không phải bác bảo cháu chăm sóc cô ấy sao? Hôm nay là sinh nhật đồng nghiệp của cô ấy, cháu đi với cô ấy.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, vất vả tiểu Đường rồi, cũng may là có cháu, bác cũng yên tâm.” Bà chủ yên lòng: “Đưa điện thoại cho Nhạc Nhạc đi.”

Bà khá tin tưởng vào nhân phẩm của Đường Tụng, thấy hai người rớt cuộc cũng đến với nhau, bà cũng thấy vui vẻ.

“Bác, bác không cần lo, cháu đã lớn thế này rồi.”

“Cháu... cháu... đại khái là sáng mai sẽ về.”

Cúp điện thoại, Đường Tụng nhìn thấy sắc mặt Trình Nhạc Nhạc đỏ bừng, ánh mắt như chảy ra nước.

Nhớ đến lần đầu gặp đôi phương, toàn thân là đồ bó sát, dung mạo xinh đẹp động lòng người.

Mặt trứng ngỗng, sống mũi cao thẳng, đôi môi như hai mảnh cánh hoa.

Dung mạo còn mang theo chút quyến rũ.

Chiều cao 1m7, đường cong xinh đẹp, đường chữ V nơi eo, bờ mông đào mật.

Có lẽ mọi người không có khái niệm gì về loại hình mỹ nữ này.

Nhưng những độc giả hiểu chuyện thì nhất định sẽ có ảnh, thời khắc máu chốt còn sẽ ra tay.

Nếu như là đám người follow mấy ngàn mỹ nữ trên TikTok.

Như vậy có thể đảm bảo, bọn họ căn bản là không cần ảnh, trong đầu bọn họ đã có vô số hình ảnh rồi.

Đường Tụng tiến lên, ôm lấy dáng người lồi lõm của Trình Nhạc Nhạc từ phía sau.

Lại cảm thấy tóc đuôi ngựa của đôi phương hơi vướng, liền đưa tay tháo dây buộc tóc.

Rào!

Mái tóc dài đen sẫm thông xuống.

Đường Tụng áp miệng vào cái đầu nhỏ của nàng, hô hấp cũng nặng nề hơn.

“Thứ gì vậy chọc vào em?” Trình Nhạc Nhạc nhú mày, cảm thấy mông eo hơi quái quái, đưa tay sờ một cái.

Sắc mặt Đường Tụng chợt thay đổi, ngăn cản bàn tay nhỏ định làm loạn của nàng: “Có thể là chìa khóa xe thôi, quả thực là hơi cứng, chúng ta đổi chỗ.”

“A?”

“Nói ra có thể em không tin, chìa khóa Porsche rất cao cấp, chìa khóa này của anh còn được bọc bằng da.”

Thật ra Trình Nhạc Nhạc cũng không phải trẻ con không hiểu gì, dù sao cũng làm ở xưởng ba năm.

Còn nghe không ít chuyện ở trong ký túc xá.

Giây phút nàng chạm vào thứ kia, nàng đã biết nó là gì, thân thể cứng đờ, không dám động đậy.

Hai tay Đường Tụng giống như có ma lực, nhẹ nhàng vuốt ve bên eo của nàng.

Khiến cho toàn thân nàng nóng lên, chắc là do uống nhiều rượu?

Dần dần, Đường Tụng cảm thấy không thỏa mãn.

Quay người nàng lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đôi môi đỏ ửng ướt sung mãn lại dụ người, vài sợi tóc vương bên gò má, ánh mắt lơ mơ.

Trình Nhạc Nhạc bây giờ cực kỳ cuốn hút, cực kỳ rung động lòng người, khiến cho Đường Tụng rục rịch.

Răng môi tiếp cận, đôi môi nho nhỏ của Trình Nhạc Nhạc rất mềm mại.

Hắn là lần đầu tiên, động tác rất ngây ngô, chỉ biết di chuyển theo bản năng.

Đường Tụng cảm giác như đang hôn một quả dưa ngọt ngào.

Hôn rất lâu rất lâu, vẫn thấy không thỏa mãn.

“Nhạc Nhạc, em đã chơi bóng rổ bao giờ chưa?” Đường Tụng hỏi.

“A?” Trình Nhạc Nhạc rõ ràng là không hiểu.

“Trong phòng anh có bóng rổ, xúc cảm rất tốt, có muốn vào chơi bóng với anh không, coi như rèn luyện thân thể.”

“Thật ra anh cũng không biết chơi, chủ yếu là thường thấy các bạn đại học chơi, cũng biết một chút, hôm nay chúng ta có thể thử một chút.”

“Em muốn đi tắm trước, cảm thấy người hơi hôi.” Trình Nhạc Nhạc hơi ngượng ngùng, hôm nay vận động rất lâu, còn chưa tắm rửa, sợ Đường Tụng ghét bỏ.

“Không sao, anh thấy em rất thơm.” Đường Tụng khịt khịt mũi: “Em là huấn luyện viên thể hình, chắc là rất thích vận động đúng không? Chúng ta trao đổi một chút, anh dạy em chơi bóng, em đi theo tiết tấu của anh, được không?”

Đường Tụng vừa hỏi vừa bắt đầu dẫn bóng, bàn tay tiếp xúc với hai quả bóng rổ phía sau nòng.

Cực kỳ đàn hồi.

Chất lượng bóng rất tốt, hẳn là đỉnh cấp.

Hắn tay hẵn tương đối to, khắp xương thon dài, giống như tay của một người chơi nhạc.

“Đường Tụng...” Hai mắt Trình Nhạc Nhạc đã bắt đầu ướm át.

(Có ảnh của Trình Nhạc Nhạc do tác tự up nha)

Chương 104: Nhân vật mới

Khởi động vài chục phút, Trình Nhạc Nhạc đã mệt nhũn cả ra.

Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là tự tay thay áo cầu thủ cho nàng.

Trình Nhạc Nhạc mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên.

Lông mi run rẩy nhắm chặt.

Thay áo cầu thủ, dáng người hoàn mỹ của Trình Nhạc Nhạc đã hiện ra.

Da của nàng cũng không tính là quá trắng, nhưng màu sắc lại khỏe mạnh và tron bóng.

Những cô gái có đường chữ V, dáng người đều không kém.

Là hạt giống chơi bóng rất tốt.

Trong quá trình chơi bóng có một đặc điểm, đó là thường xuyên phát sinh va chạm kịch liệt.

Bởi hai người đều mới chơi bóng lần đầu.

Đường Tụng không dựa vào thân thể cường tráng để bắt nạt nàng.

Trái lại còn hướng dẫn từng bước, không ngừng khuyến khích nàng phản kích.

Đường Tụng là cầu thủ rất có năng khiếu, tuy không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng lý thuyết rất đầy đủ.

Nhưng át chủ bài của hắn chính là lực bộc phát và bền bỉ của mình.

Hiện giờ không cần lực bộc phát, nhưng bền bỉ lại rất quan trọng.

Hôm nay cảm giác bóng của hắn rất tuyệt.

Trình Nhạc Nhạc bắt đầu luống cuống, nàng căn bản là không phòng thủ được.

Đường Tụng thừa thắng xông lên, không giữ lại chút nào.

Hai người đã làm nóng người tận nửa tiếng, toàn thân Trình Nhạc Nhạc đã ẩm ướt.

Có lẽ là mồ hôi.

Chơi bóng còn mệt hơn hơn nàng nghĩ, cuống hòng cũng khăn khăn.

“Đường Tụng... em... anh đừng vội như vậy.”

Chỉ thấy Đường Tụng trực tiếp động thủ, có hiềm nghi cướp điểm.

Trình Nhạc Nhạc rõ ràng là bị đánh trở tay không kịp, kêu đau một tiếng.

Phòng tuyến bị đột phá.

Tuýt! Tiếng còi vang dội, Đường Tụng phạm lỗi!

Cái gì? Độc giả thu mua trọng tài rồi?

Trình Nhạc Nhạc muốn khóc!

Hiện trường trở nên hỗn loạn.

Tuy rằng lo lắng không mang đồ bảo hộ sẽ làm đối thủ bị thương khi ném rổ, nhưng Đường Tụng đã bị thắng bại làm cho mê muội, không còn quan tâm đến chuyện này.

“Nhạc Nhạc, hôm nay chúng ta có thể không mặc đồ bảo hộ không?”

“VẬY anh nhẹ thôi, em cũng chơi bóng lần đầu, em sợ anh làm em bị thương.”

Bởi vì song phương đều là lần đầu tiên chơi bóng, toàn bộ trận bóng chỉ kéo dài nửa tiếng, Trình Nhạc Nhạc đã hết thể lực, đầu hàng tại chỗ.

Trước khi đếm ngược kết thúc, Đường Tụng một chặn một cướp, nhảy lên ném rổ, bóng vào lưới!

Trận đấu kết thúc.

1:0, Đường Tụng thắng!

Hiện trường, tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

...

Sau trận đấu, Đường Tụng nhẹ nhàng ôm lấy Trình Nhạc Nhạc, còn mang theo một chút áy náy.

Sau khi dùng viên con nhộng, thể chất và tính năng của hắn đã có thể ngang sức ngang tài với quý vị độc giả.

Chơi bóng cũng hơi hưng phấn.

Cho dù chơi hơn một tiếng, cũng thấy chưa thỏa mãn lắm.

Đường Tụng bày tỏ còn có thể chơi một trận hữu nghị nữa, loại không cầu thắng bại.

Xem ra cần phải xây dựng cầu thủ chủ chốt cho đội bóng!

Chỉ có một cầu thủ là Trình Nhạc Nhạc, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.

Lần này Trình Nhạc Nhạc không chỉ bị thương chảy máu, mà còn bị đánh khóc.

Đều do mình bị thắng bại làm cho mê muội, nhất thời không chiếu cố đến cảm nhận của nàng.

Cầu thủ mới như Trình Nhạc Nhạc rõ ràng là không chịu nổi.

Nhưng cũng có thể chứng minh, đôi phương rất tập trung vào trận đấu.

Chỉ có cầu thủ vui vẻ đến cực điểm, mới có thể làm cho thân thể hưng phấn như vậy.

Cho nên không thể không chế được bản thân, làm ra hành vi gào thét như vậy.

Trong khi Đường Tụng đang hồi lỗi, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ‘nhân duyên’, đang kết toán...”

“Keng, bạn nhận được một bất động sản ‘Chỗ ở tại hoa viên Thành Bắc x1’, mời qua kỳ nghỉ trung thu, đến phòng luật sư Đường Kim (Yến Thành) để nhận.”

“Keng, chúc mừng túc chủ chiêu mộ được cầu thủ mới, bước ra bước đầu tiên trên con đường xây dựng đội bóng.”

“Keng, kiểm tra thấy cầu thủ mới có độ phát triển cực cao, đang tạo nhân vật trò chơi...”

“Keng, thành lập nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’, nhiệm vụ trưởng thành đã mở, mời tự kiểm tra.”

Phần thưởng rất phong phú, bao hàm cả bất động sản và nhân vật trò chơi.

Đầu tiên là bất động sản, mặc dù không bằng Yến Giang Biệt Viện, nhưng cũng không rẻ.

Đường Tụng lên mạng kiểm tra một chút, bởi vì nằm gần trung tâm Vạn Đạt, chung quanh lại có cả bệnh viện và trường học, cho nên giá cả không rẻ.

Căn nhà 180 mét vuông này, phải 4.5 triệu.

Dựa theo trình độ hào phóng của hệ thống, nội thất bên trong cũng phải 4.5 triệu đi?

Nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’ này xuất hiện, có nghĩa là lại có thêm cách để gia tăng tiến độ nhiệm vụ chính tuyến.

Trong game, những nhân vật như thư ký Kim và các quản lý cấp cao của tập đoàn, đều là nhân vật đặc thù.

Những nhân vật này không phải NPC bình thường, bọn họ tràn đầy tính năng chủ động, sẽ biết tự cố gắng làm việc kiếm tiền cho hần tiêu.

Tiến độ phát triển của bọn họ cũng sẽ mang lại rất nhiều phần thưởng cho hần.

Lúc trước thư ký Kim cũng trưởng thành từng bước như vậy.

Chắc hẳn nàng cũng là một cầu thủ chủ chốt chứ?

Nghĩ đến cặp kính gọng vàng, tất chân đùi đẹp và dung mạo tuyệt đẹp của thư ký Kim.

Hệ thống, làm người tốt đi, mau triệu hoán nàng ra đây.

Mở trung tâm cá nhân.

Bên cạnh hình người 3D của bản thân, có thêm một mô hình 3D thu nhỏ của Trình Nhạc Nhạc.

Mô hình này nhỏ hơn của Đường Tụng mấy lần.

Mô hình 3D này đang tỏa ánh sáng lấp lánh.

Đường Tụng ấn vào xem.

Tin tức hiện ra:

Tuổi tác: 21, chiều cao 170 cm, cân nặng: 55 kg.

Trí lực: 80, sức chịu đựng: 60, nhanh nhẹn: 60.

Kỹ năng: Chưa có, độ trưởng thành: 10/90.

Phía bên phải là một danh sách nhiệm vụ.

Trong game, những nhân vật như này thỉnh thoảng sẽ được Đường Tụng giao nhiệm vụ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được 10% phần thưởng.

90% còn lại rơi vào tay tên ông chủ lòng dạ đen tối là Đường Tụng.

Trước mắt danh sách nhiệm vụ trống rỗng, nhưng lại có một dòng chữ rất nổi bật.

“Mời lựa chọn con đường phát triển của nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’.

“A: Nữ thần đại học, mục tiêu bồi dưỡng là: Chú trọng nội hàm, khí chất, tri thức, vân vân... có thể chỉ định đại học để nhân vật tiến vào học tập.”

“B: Tinh anh thương nghiệp, mục tiêu bồi dưỡng là: Nữ cường nhân, cần tiến hành huấn luyện có hệ thống trong tập đoàn Đường Tổng, từng bước tiếp xúc với xí nghiệp tập đoàn.”

“C: Ngọt ngào, mục tiêu bồi dưỡng là: Một nữ chính trong tiểu thuyết náo loạn, không lo không nghĩ, ấu trĩ, đơn giản dễ đẩy ngã, tính phối hợp cao.”

“Chú: Con đường phát triển của nhân vật, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ và tốc độ hoàn thành nhiệm vụ chính tiến, mời lựa chọn cẩn thận.”

Chương 105: Lựa chọn

Nằm trên giường.

Đường Tụng vừa nghiên cứu hệ thống trước mắt, vừa nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng bóng loáng của Trình Nhạc Nhạc.

Lựa chọn này rất thú vị, hẳn là ba con đường sau khi kiểm tra tính cách, năng lực và tố chất của Trình Nhạc Nhạc.

Lựa chọn A, đối với Trình Nhạc Nhạc mà nói, có thể nói là rất hoàn mỹ.

Đường Tụng có thể cảm nhận được, nàng tự ti và rất tiếc nuối vì không được học đại học.

Hiện giờ có hệ thống giúp đỡ, có thể giúp nàng vào trường học mà mình thích.

Nàng có thể thực hiện giấc mơ của mình.

Thưởng thức cuộc sống đại học tốt đẹp trong mơ của nàng.

Nơi đó có sân bóng rổ, áo sơ mi trắng, hoàng hôn, tự học buổi tối.

Có thư viện, có phòng tự học, có rừng cây nhỏ, có ký túc xá.

Có phong cảnh mang bốn loại màu sắc của xuân hạ thu đông.

Hắn tin rằng, với phẩm tính của Trình Nhạc Nhạc và sự giúp đỡ của hệ thống.

Cuộc sống đại học của nàng sẽ rất đẹp, sẽ trở thành nữ thần đại học, hào quang bắn ra bốn phía.

Trở thành ‘Bạch Nguyệt Quang’ của vô số đám con trai trong trường, là giấc mơ khó quên lúc nửa đêm.

Đương nhiên, sau lưng nữ thần này, vĩnh viễn có một hậu vệ khổng lồ chế bóng.

Về phần lựa chọn B.

Xem như là lựa chọn có lợi nhất với Đường Tụng, cũng là giúp đỡ lớn nhất với hắn trong khoảng thời gian này.

Nếu Trình Nhạc Nhạc tiến vào tập đoàn Đường Tổng để học tập, vậy tài nguyên trong tay nàng, sẽ giúp ích cho Đường Tụng rất nhiều trong giai đoạn mới phát triển này.

Ít nhất thì cũng có thể thông qua Trình Nhạc Nhạc để nhận được rất nhiều tài nguyên xã hội.

Nhưng mà từ lâu dài đến nói, thì lựa chọn này không bằng lựa chọn A.

Dù sao, kể cả Trình Nhạc Nhạc đi làm nữ thần đại học, sau khi tốt nghiệp nàng cũng có thể vào tập đoàn Đường Tổng, hơn nữa còn có thể phát triển cao hơn.

Về phần lựa chọn C, vẫn là quên đi.

Ít nhất thì Đường Tụng cho rằng Trình Nhạc Nhạc không hợp với lựa chọn này.

Hắn cũng không dám tưởng tượng một Trình Nhạc Nhạc ngọt ngào sẽ là thế nào.

Có lẽ sau này sẽ ký được cầu thủ thích hợp với thuộc tính này đi?

Nói đến thì Nhạc Nhạc cũng là một nhân tài, có rất nhiều tác dụng.

Có thể làm cơm cho mình, có thể chỉ đạo mình rèn luyện, có thể chơi bóng với mình.

Bây giờ còn có thể giúp mình làm nhiệm vụ chính tuyến.

Trong hệ thống, trí lực của Trình Nhạc Nhạc là 80, còn nhiều hơn hẳn 10 điểm.

Trình Nhạc Nhạc có điểm cao như vậy, chứng minh nàng rất thông minh, chỉ là thiếu cơ hội học tập thôi.

Hơn nữa tính cách của nàng bền bỉ dẻo dai, lực chấp hành rất mạnh, coi như không gặp hấn, thì tương lai cũng sẽ sống tốt hơn đại đa số người.

Công việc huấn luyện viên này, có lẽ là không thể làm tiếp.

Đường Tụng cũng không muốn nàng đi làm huấn luyện viên cá nhân nữa.

Dù sao cái nghề này cũng có danh tiếng không tốt lắm, cũng may là nàng mới vào làm, còn chưa bị ô nhiễm.

Hôm nay lại có hệ thống kiểm tra, tương lai của Trình Nhạc Nhạc chủ định là không thể đong đếm.

Về phần để nàng đi con đường nào, Đường Tụng quyết định nghe ý của nàng.

Nếu ép đối phương đi theo một con đường mình không thích.

Kết quả cuối cùng có thể sẽ là vụn vẹo ý chí cá nhân nàng.

Vậy nàng còn là nàng sao?

Mặc kệ nàng lựa chọn thế nào, Đường Tụng vẫn sẽ ủng hộ.

Dù sao, nếu muốn một đội bóng phát triển phồn vinh.

Tính đa dạng, tính khác biệt là không thể thiếu.

Như vậy mới có sức cạnh tranh.

Nếu mỗi cầu thủ đều giống hệt nhau, vậy còn nói làm gì?

Ai chơi tiên phong? Ai chơi hậu vệ?

Đương nhiên, công việc không chế bóng thì không ai hơn được hẳn.

Dù sao tay hẳn cũng to, có thể khống chế bóng tốt hơn, phong phú và đa dạng hơn.

Mở tin tức cá nhân ra xem.

Tuổi tác: 23, chiều cao 185 cm, cân nặng: 77 kg.

Trí lực: 70, sức chịu đựng: 67, nhanh nhẹn: 67.

Kỹ năng: điều khiển xe gắn máy, trình diễn violin

Danh xưng: Tự do đón xe.

Đạo cụ: Thẻ tạo phó bản, thời trang – mùa thu.

Mị lực: 53.

Số dư: 507.600 NDT. Tiền ảo: 100.000.

Cũng không tệ lắm, tăng được 1 kg, sức chịu đựng và nhanh nhẹn đều tăng 1 điểm.

Không mặc thời trang, mị lực đã đến 53 điểm.

Đây hiển nhiên là được hệ thống khẳng định.

Sau khi ký hợp đồng với cầu thủ Trình Nhạc Nhạc, cả người đều khác biệt.

Từ con trai biến thành đàn ông, đây là một sự thay đổi rất lớn.

Tất cả đều đang trở nên tốt hơn.

Nhìn dáng người nóng bỏng và dung mạo xinh đẹp của Trình Nhạc Nhạc ở bên cạnh mình.

Đường Tụng không nhìn được mà tiên lên hôn một cái.

Trình Nhạc Nhạc đang mơ mơ màng màng, tựa như sợ hết hồn, nỉ non: “Không... không chơi bóng nữa... xin anh mà...”

Điều này làm cho Đường Tụng rất đau lòng, vội vàng nhỏ giọng an ủi nàng.

Đều trách cái hệ thống này, đang yên đang lành đề thăng tính năng làm gì?

Hiện giờ tăng quá mạnh, sau này còn có Thận Bảo thì phải làm sao bây giờ?

Đây không phải là làm khó người ta sao? Ai muốn lấy thì lấy đi.

Dù sao Đường – giám đốc đội bóng – Tụng hẳn cũng nhất định là muốn.

...

Đường Tụng lại vào cột nhiệm vụ, thống kê tiến độ của những nhiệm vụ gần đây.

Trên cùng là nhiệm vụ chính tuyến, rất lâu không kiểm tra, liền mở ra xem.

Tiến độ: 3%.

Khoan đã? Sao biến thành 3% rồi?

Đường Tụng vội vàng hỏi: “Hệ thống, không phải là mỗi khi tăng 1% thì có thể thừa kế một tài sản mới sao?”

“Lần đầu thì 1% sẽ được thưởng, sau đó là bội số 5 mới được thưởng.”

Đường Tụng cạ lời: “Nói cách khác, phải chờ đến 5%?”

“Mời túc chủ mau chóng hoàn thành nhiều nhiệm vụ hơn, thời khắc chú ý đến tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.”

Đường Tụng có thể làm gì chứ, chỉ có thể mau chóng hoàn thành những nhiệm vụ trước mắt.

Nhìn tốc độ này, nếu cố gắng một chút, nói không chừng chờ hết trung thu, liền có thể lên đến 5%.

Đương nhiên, nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’ xuất hiện, khẳng định là cũng gia tăng tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Không biết mình ký hợp đồng cầu thủ tiếp theo, thì có mở nhân vật trò chơi nữa hay không?

Chương 106: Quà trung thu của thư ký Kim

Đường Tụng kéo xuống dưới, liền nhìn thấy mấy nhiệm vụ đang tiến hành.

Nhìn thấy nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’, Đường Tụng chợt vỗ đầu một cái.

Nhớ ra mình đã ném tiền quảng cáo video trên TikTok, giờ cũng đã được một ngày rồi.

Cũng không biết hiệu quả thế nào.

Đây chính là nguồn vốn chủ yếu trong giai đoạn này.

Là thời điểm xem thành quả.

Mở app TikTok ra.

Nhìn thấy đầu tiên, chính là một đồng tin nhắn cá nhân.

Đường Tụng giật mình, video hot rồi sao?

Mình cần lấy bao tải đựng tiền sao?

Mở trung tâm cá nhân, fan 13.000.

Trước mắt chỉ có 2 video, một là video chia sẻ, hai là video biến hình.

Video biến hình có 720.000 lượt xem, video chia sẻ là 90.000 lượt xem.

Nice!

Đám háo sắc quả nhiên là quá nice!

Kiểm tra video chia sẻ.

Like: 6610, bình luận: 786.

Nói cách khác, tăng 4720 like trong 1 ngày.

Lại x50 lần hoàn trả.

Đó chính là 236.000 NDT.

Đầu tư 30.000 tiền TikTok để quảng cáo, thu được 236.000 NDT.

Kiểm quá nhiều rồi.

Chỉ cần duy trì quảng cáo và tuyên truyền, tuy rằng chưa chắc có thể bảo trì tốc độ kiếm tiền này, nhưng ít nhất cũng có thể giúp hắn vượt qua giai đoạn mới phát triển này.

Liên rút 236.000 NDT ra luôn.

Nhìn số dư biến thành 743.600 NDT

Đường Tụng nở nụ cười vui mừng.

Không nói hai lời, tiếp tục bỏ 30.000 tiền TikTok để quảng cáo.

Sau khi vui vẻ qua đi, Đường Tụng liền mở bình luận ra xem.

Muốn xem mọi người đánh giá video này thế nào, tìm kiếm ý kiến hữu dụng, sau đó suy nghĩ cách dẫn lưu lượng càng tốt hơn.

Không ngờ vừa mở ra, phía dưới toàn bộ là một đám hào sặc.

Hồ Đức Tương: “Phi! Ông đây muốn xem chân dài! Ai muốn xem đưa hàng!”

Thiếu niên theo đuổi giấc mơ: “Video trên chưa đủ, muốn xem nữa mà không có, đánh giá kém!”

Nghe gió thổi mưa: “Này này, quay đầu đẹp như vậy, có thể tập trung vào quay đầu không, đừng quay xe làm gì!”

...

Đánh giá không tốt cũng không sao, quan trọng là lượt like của mấy bình luận này còn vượt qua cả lượt like video của hấn.

Đường Tụng cạn lời, quả quyết rời khỏi khu bình luận.

Mở video biến hình ra xem.

Like 82.000, bình luận: 6200, lưu: 10.000.

Mở bình luận ra, bình luận số 1 chính là Lý Nhã Ly.

Ly Ly: “Muốn xem video tiếp theo, mời follow tác giả.”

Đường Tụng cho nàng một like, rất hiểu chuyện nha!

Khó trách lượng fan của hấn tăng vọt.

Kéo xuống một chút.

Bình luận có tốt có xấu, phần lớn là khen hai người đẹp, đáng người cũng đẹp.

Đường Tụng không cần nhiều lời, tuy rằng đeo khẩu trang, nhưng hấn mặc thời trang (skin) vào, khí chất không phải bàn.

Cặp đầu đẹp của Lý Nhã Ly cũng có sức hút kinh người.

Với tính cách lười biếng và mơ hồ của nàng, căn bản là không biết kinh doanh tài khoản.

Nhưng vậy mà cũng có hơn 200.000 fan.

Có thể sức hút của nàng thế nào.

Soái ca mỹ nữ phối hợp với mô tô BMW, lại thêm một pha biến hình, rất dễ hút fan.

Hơn nữa hắn còn dùng tiền mua quảng cáo trên TikTok, số liệu này cũng là hợp tình hợp lý.

Đường Tụng vốn đã lên kế hoạch, tiếp theo sẽ tìm một số nữ TikToker ở Yến Thành để quay chụp.

Nhưng thấy phản hồi tốt như vậy, thì hắn lại hơi do dự.

Video tiếp theo hợp tác với Lý Nhã Ly, có tốt hơn không?

Dù sao hai người bọn họ đều rất thích xem phim.

Đế điện thoại xuống, nhìn Trình Nhạc Nhạc đang ngủ say bên cạnh.

Đường Tụng nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Đáng muốn tiến vào giấc ngủ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Keng, hoạt động trung thu đã mở, mời tự kiểm tra.”

Cầm điện thoại lên xem, đã qua 12 giờ, đã là ngày mùng 3 tháng 9.

Chỉ còn một tuần nữa là trung thu.

Trong game, các hoạt động đều sẽ mở trước một tuần.

Vào kiểm tra.

...

1, ‘thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian’ sắp lên Thương Thành, kính xin chờ đợi, không thể bỏ lỡ.

2, ngày trung thu, Thương Thành sẽ giảm giá.

3, gói quà phúc lợi ngày lễ của tập đoàn Đường Tống đã được gửi đi, xin chú ý tin tức chuyển phát nhanh.

4, quà trung thu của thư ký Kim, sẽ phát vào ngày lễ.

...

Nhìn giới thiệu hoạt động, Đường Tụng thở dài nhẹ nhõm.

Tâm trạng kích động hơi bình tĩnh lại, tất cả đều vì ‘quà trung thu của thư ký Kim’.

Thư ký Kim, quả nhiên vẫn yêu mình!

Tiểu thư ký bầu bạn với hấn 4 năm trời trong game, ký thác quá nửa tình cảm của Đường Tụng với trò chơi này.

Lúc chiêu mộ nhân viên ở giai đoạn đầu, chức vị đầu tiên mà Đường Tụng thành lập, chính là nữ thư ký.

Từ dung mạo, tính cách, tuổi tác, sở thích, thậm chí là tỷ lệ đáng người, vân vân... tất cả đều theo yêu cầu và sở thích của Đường Tụng.

Lúc này mới có thư ký Kim ngày hôm nay, có thể tưởng tượng được, vị này chính là cô gái phù hợp thẩm mỹ và nhu cầu của hấn ra sao.

Có đoạn thời gian, chuyện đầu tiên khi hấn vào game, chính là nghe thư ký Kim báo cáo công việc, hơn nữa còn lặp lại nhiều lần.

Mượn cơ hội này để thưởng thức tất đen đùi đẹp của đôi phương.

Thư ký Kim trong thế giới hiện thực, khẳng định càng đỉnh hơn!

Về phần ‘thời trang giới hạn’, đây là một loại đạo cụ hiếm.

Trong 4 năm chơi game, Đường Tụng chỉ thu thập được 8 bộ.

Cái này tương tự với skin giới hạn trong game online, chỉ xuất hiện ở một khoảng thời gian nhất định, sau đó sẽ không bán.

Những skin như này, thuộc tính đều rất mạnh, vẻ ngoài cũng rất đẹp.

Chỉ là không biết giá bao nhiêu.

Chờ mình xử lý xong mấy nhiệm vụ này, cộng thêm hoạt động giảm giá, chắc là có thể mua được.

Còn ‘phúc lợi ngày lễ’, cái này không thể là bánh trung thu và hoa quả gì đó đúng không?

Ai lại tặng ông chủ nhà mình thứ này?

Chắc là vậy nhỉ?

Nếu như là thật, vậy chuyện đầu tiên khi Đường Tụng trở về tập đoàn, chính là tìm HR phụ trách chuyện này để trò chuyện.

Nói về vấn đề nàng đi hay ở.

...

Sáng sớm, đồng hồ sinh học đã cưỡng chế Trình Nhạc Nhạc tỉnh lại.

Nàng còn hơi mờ mịt, đôi mắt ngây ngốc nhìn lên trần nhà.

Cái này hoàn toàn khác với mọi ngày.

Nàng có thói quen rất tốt, mỗi sáng sớm đều rất có tinh thần và tỉnh táo.

Tình hình không xuống được giường như hôm nay là chưa từng xảy ra.

Nhớ đến trận mưa to gió lớn ngày hôm qua, cộng thêm miệng lưỡi lợi hại của Đường Tụng, toàn thân liền tê dại và rùng mình.

Còn cả một số lời nói rác rưởi của mình khi động tình.

“A!”

Trình Nhạc Nhạc đưa tay kéo chăn, che lấy gương mặt nóng hổi.

Qua một lúc lâu, lại thò đầu ra.

Nhìn quanh một chút, cũng may Đường Tụng không ở đây.

Đường Tụng đi đâu rồi?

Phòng rất rộng, giường cũng rất to, Đường Tụng không hề nói láo.

không khí an tĩnh lại mát mẻ, đệm vừa mềm vừa êm, chăn mỏng nhẹ nhàng mềm nhũn, phòng ngủ rộng rãi xa hoa.

khiến cho nàng thấy hơi không quen.

Trong nhà bác, 5 người chen trong một căn nhà 90 mét vuông.

Mình và chị họ ngủ chung một phòng, em họ ngủ một phòng, hai bác ngủ một phòng.

Mỗi sáng sớm, vừa tỉnh lại đã nghe thấy tiếng ồn ào.

Bởi vì nhà ở thấp lại gần đường cái, hơn nữa cách âm còn không tốt.

Mỗi sáng sớm đều nghe thấy tiếng rao hàng ở ven đường.

Nếu như mở cửa sổ, còn có thể ngửi thấy đủ loại mùi phức tạp.

Xuống giường, nhiệt độ rất thích hợp, để cho Trình Nhạc Nhạc không một sợi vải trên người vẫn cảm thấy thoải mái.

Chân đạp lên mặt đất, tiếp xúc với lớp thảm mềm mại.

Hai bên đầu giường là hai chiếc đèn ngủ có tạo hình đặc biệt, bốn phía được trang trí rất xinh đẹp.

Nghênh đón ánh nắng sớm, ánh mắt nhìn về phía trước.

Xuyên qua lớp rèm lụa màu trắng, có thể nhìn thấy cửa sổ sắt đất và một ban công rất rộng.

Trên ban công hình elip còn có máy chạy bộ, và một chiếc ghế nằm rất tinh tế.

Đường Tụng quả nhiên là một người thích vận động.

Chẳng trách dáng người lại đẹp như vậy, lực bộc phát lại mạnh như vậy.

Đường Tụng khẳng định là rất kỷ luật, chắc là dậy sớm đi chạy bộ rồi.

Bảo sao mới tập không lâu, mà đã có 4 khối cơ bụng.

“Trình Nhạc Nhạc! Khắp nhân gian là phồn hoa, còn có một người hoàn mỹ như Đường Tụng! Mà phải cố gắng ứng phó, nỗ lực hết mình!”

Nàng thâm động viên bản thân.

Một ngày nào đó, em cũng sẽ ưu tú giống như anh.

Đứng ở bên cạnh anh, sẽ không chỉ làm nền cho anh.

Chương 107: Trình Nhạc Nhạc: Mình nằm mơ sao?

Nàng nhặt quần áo trên mặt đất, suy nghĩ một chút, vẫn là đi tắm trước.

Tối hôm qua đối kháng thân thể quá kịch liệt, khiến cho toàn thân nàng ẩm ướt.

Sau đó cũng không còn sức để đi tắm rửa.

Bây giờ nhớ lại, vẫn còn nhớ rõ miệng lưỡi của Đường Tụng lợi hại thế nào.

Rùng mình một cái, Trình Nhạc Nhạc vội vàng đi vào phòng vệ sinh.

Vừa mở cửa, bước vào một không gian rộng lớn, khiến cho nàng sửng sốt.

Đây... phải rộng hơn cả phòng khách nhà bác nhĩ?

Một loạt bồn rửa tay có tạo hình đặc biệt, còn có ba vòi nước.

Thiết kế cực đơn giản, nhưng lại rất có cảm giác cao cấp.

Ánh đèn màu ấm, tỏa ra tia sáng êm dịu.

Phòng tắm đứng đơn độc, tất cả ống nước đều ẩn trong tường, chỉ có công tắc và vòi sen.

Bồn tắm rất to, có thể chứa hai người nàng và Đường Tụng.

Tạo hình cũng rất xinh đẹp và thời thượng.

Trình Nhạc Nhạc nhất thời không dám vào trong.

Nhưng cuối cùng vẫn cần rửa đi vào tắm, nàng thật sự không muốn để Đường Tụng nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Dùng khăn tắm lau sạch thân thể.

Trình Nhạc Nhạc bắt đầu mặc quần áo.

Hiện giờ, cơn đau phía dưới tựa như đã giảm bớt.

Trình Nhạc Nhạc nhẹ nhàng cầm máy sấy tóc lên.

Chất tóc của nàng rất tốt, tóc rất dài và rất dày.

Ngày thường phải sấy 20 phút mới xong, nhưng dùng chiếc máy sấy này thì chỉ cần 5 phút.

Tốt thật.

Chờ có tiền, cũng mua cho mẹ một cái.

...

Ra khỏi phòng ngủ, Trình Nhạc Nhạc mặc quần áo vào cũng không câu nệ như trước.

Nhưng vẫn cố gắng bước nhẹ nhàng.

Tiến vào đại sảnh, liền nhìn thấy cửa sổ sát đất khổng lồ kia.

Lúc này, ánh nắng sớm đang chiếu rọi.

Toàn bộ phòng khách rộng rãi và sang trọng như được dát một lớp vàng.

Ngoài cửa sổ là những con chim bay qua lại, trời xanh mây trắng trở thành nền của bọn chúng, phác họa ra một bức tranh an tĩnh và yên bình.

Cách đó không xa là mặt sông và rừng cây, nhà cao ốc.

Dòng xe qua lại, dòng người bắt đầu phun trào.

Mọi người bồn ba vì cuộc sống, vẫn đang lao đi trên con đường mang tên phấn đấu.

Trình Nhạc Nhạc không nhìn được mà giang hai tay, nhắm mắt lại, ngênh đón cảnh tượng chưa từng được thấy.

Đây là một thế giới hoàn toàn mới.

...

Đường Tụng mặc đồ thể thao, xách bữa sáng đi vào.

Vòng qua tám bình phòng bằng dây leo, liền nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc đang giang hai tay đứng trước cửa sổ sát đất.

Đường cong thân thể mê người, vòng eo tinh tế, bờ mông đầy đặn, mái tóc dài xõa xuống.

Hắn vút bữa sáng lên bàn, bước nhanh qua đó.

Trực tiếp ôm lấy nàng từ phía sau.

Đôi môi đặt lên cổ của nàng, trở tài miệng lưỡi.

Toàn thân Trình Nhạc Nhạc run nhẹ.

Cảm nhận lồng ngực quen thuộc, mùi vị quen thuộc, chìa khóa xe bọc da quen thuộc...

Liền yếu đuối tựa vào ngực Đường Tụng.

Làm một cầu thủ đang chấn thương, tạm thời không thể thi đấu.

...

Sau khi làm nóng người 20 phút.

Hai người mới ngồi xuống ăn sáng.

Trình Nhạc Nhạc khép chặt hai chân, sắc mặt đỏ ửng.

Có chút không dám ngẩng đầu lên, luôn cảm thấy vừa tắm xong mà thân thể vẫn hơi dính.

Nàng không có quần áo ở đây, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng.

Ăn sáng xong, Đường Tụng lại ôm Trình Nhạc Nhạc, ngồi xuống ghế salon mềm mại.

“Nhạc Nhạc, hôm nay em nghỉ việc đi.” Đường Tụng nói rất nghiêm túc.

Trình Nhạc Nhạc hơi cứng lại, khuôn mặt vốn đang thẹn thùng lại lộ ra vẻ sợ hãi: “Vì sao? Em còn trẻ, không thể không làm việc, như vậy...”

Trình Nhạc Nhạc không nói tiếp, trong lòng lại nghĩ: “Như vậy thì em còn có giá trị gì?”

Đường Tụng xoa mái tóc của nàng: “Đừng gấp, Nhạc Nhạc, không phải anh không cho em làm việc, ý của anh là, công việc ở phòng tập không thích hợp với em.”

Trình Nhạc Nhạc càng căng thẳng hơn, trong mắt đã uơn ướt: “Em hiểu ý của anh, em chỉ là muốn kiếm chút tiền thôi.”

“Cho đến bây giờ vẫn không quan tâm đến mấy chuyện lung tung đó. Mấy hôm trước cũng có mấy khách hàng nam... nói vài lời khó nghe, em đều từ chối.”

“Anh có thể kiểm tra wechat của em, em không làm loại chuyện đó.”

Đường Tụng thấy Trình Nhạc Nhạc kích động như vậy, biết là do nàng thiếu cảm giác an toàn và tự ti tạo thành.

Hắn đưa tay vỗ về quả bóng, vẻ mặt thành thật: “Anh tin em! Bây giờ em là người của anh, anh cho em mấy lựa chọn, em chỉ cần chọn thứ mình muốn là được.”

“Không thể không chọn, chỉ có một cơ hội này thôi đây. Nếu em từ bỏ, sau này hai chúng ta đừng gặp mặt.”

Đường Tụng nói hơi nghiêm trọng, chủ yếu là hấn muốn đề cho Trình Nhạc Nhạc lựa chọn, sợ đối sẽ từ chối, cho nên mới dọa nạt một chút.

“Anh... anh nói đi.” Trình Nhạc Nhạc ôm chặt lấy Đường Tụng, chôn đầu vào ngực hấn, tựa như rất sợ hấn rời khỏi mình.

“Lựa chọn thứ nhất, chọn một trường đại học mà em thích, học ngành mà em thích nhất.”

“Anh sẽ giúp em vào học, trong 4 năm này, em sẽ phát triển thành người lý tưởng nhất trong lòng em.”

“Hưởng thụ cuộc sống đại học mà em bỏ lỡ, mở rộng tri thức của mình.”

Nghe thấy lựa chọn này, Trình Nhạc Nhạc trực tiếp ngây ngẩn cả người, miệng há hốc, ngập ngừng nói: “Thật... thật sao? Không thể nào? Em tốt nghiệp ba năm rồi, mặc dù thành tích khi đó cũng rất tốt, nhưng người ta không nhận...”

Dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu này của nàng, làm cho Đường Tụng phải vươn tay véo má nàng.

Tiếp tục nói: “Lựa chọn thứ hai, anh sẽ đưa em vào một công ty cực lớn để tiến hành huấn luyện theo hệ thống.”

“Công ty này có quy mô không kém hơn những xí nghiệp đỉnh cấp mà em biết, hơn nữa còn có thể đảm bảo em sẽ bắt đầu làm từ chức vị quản lý ở tổng bộ.”

“Tiền lương cũng có thể yên tâm, tuyệt đối là hơn 1 triệu một năm.”

Trình Nhạc Nhạc đã nói không ra lời, nàng còn nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Chẳng lẽ tôi qua vấp vấp qua, bây giờ vẫn còn chưa tỉnh?

Dù sao một ngày trước, Đường Tụng trong lòng nàng vẫn là một người trẻ tuổi bình thường, điều kiện cũng không hơn nàng là bao.

Nhưng sau khi biết được Đường Tụng có rất nhiều tiền, thì nàng quá chấn động.

Khiến cho bây giờ nằm mơ cũng mơ thấy cảnh này.

Ba!

Một tiếng va chạm vang lên.

Đường Tụng thấy dáng vẻ ngẩn người của Trình Nhạc Nhạc, liền vỗ mạnh vào quả bóng rổ.

Trình Nhạc Nhạc giật mình tỉnh lại.

Đường Tụng nói tiếp: “Lựa chọn thứ ba, đảm bảo vật chất cho em, em muốn mua gì thì mua cái đó, muốn du lịch ở đâu cũng được.”

“Có thể đảm bảo em không cần lo lắng về tương lai, vô lo vô nghĩ, không cần vì sinh hoạt mà phấn đấu, không cần nỗ lực vì ước mơ.”

Chương 108: Đường Tụng ghen tị

Khi Đường Tụng nói hết ba lựa chọn, bầu không khí trở nên an tĩnh.

Trình Nhạc Nhạc rất thích, rất yêu Đường Tụng.

Cũng rất tin tưởng Đường Tụng.

Bằng không cũng không trao thân mình cho hắn.

Nhưng mà...

Học đại học?

Công việc lương 1 triệu một năm?

Bao nuôi mình?

Trình Nhạc Nhạc không muốn nghi ngờ lời nói của Đường Tụng.

Nhưng ba lựa chọn trong miệng đối phương, quả thực là khiến nàng kinh hồn bạt vía, không dám tin tưởng.

Cuống hòng Trình Nhạc Nhạc khô khốc: “Là thật sao? Em... em đáng giá để anh tốt với em như vậy sao?”

“Đương nhiên là thật.” Đường Tụng khẳng định lại một lần: “Em rất đáng giá.”

Nghe vậy, vành mắt Trình Nhạc Nhạc đỏ lên.

Cho dù nàng là một người rất độc lập, bèn bỉ và cố gắng.

Nàng cũng muốn thành công, nàng cũng muốn có đảm bảo về sinh hoạt, cũng muốn người nhà sống tốt hơn.

Nàng không phải là ni cô vô dục vô cầu, nàng cũng khát vọng tình yêu, cũng mơ ước về cuộc sống tốt, cũng khát vọng những mặt hàng xa xỉ kia.

Nhìn người bạn trai tuấn lãng trước mắt, cảm nhận được đối phương yêu thương và che chở.

Trình Nhạc Nhạc bỗng nhiên dùng sức ôm chặt Đường Tụng, chủ động hôn lên, động tình đưa lưỡi.

“Em yêu anh! Đường Tụng! Em muốn chơi bóng!”

Đây là lần đầu tiên Trình Nhạc Nhạc chủ động nói ‘em yêu anh’, cũng là lần đầu tiên chủ động đòi chơi bóng.

Đường Tụng rục rịch.

Trận bóng có xú thể bùng nổ.

Tuy nhiên, hắn vẫn cố nhin xuống: “Lại chơi một trận nữa, chỉ sợ em phải nằm liệt giường một tuần, vẫn suy nghĩ lựa chọn cái nào đi.”

Bất kể tình cảm gì cũng đều là tương đối.

Nếu chỉ có một phương bỏ ra, sớm muộn gì cũng có một phương không kiên trì được.

Lúc này, nàng đã toàn tâm toàn ý với hắn.

Hắn cũng che chở nàng, hiểu nàng, tôn trọng nàng.

Trình Nhạc Nhạc ngồi thẳng lên, nhìn vào mắt Đường Tụng: “Em không muốn anh nuôi không em, cho nên khẳng định không chọn cái thứ 3.”

Đường Tụng gật đầu, hắn cũng đoán là như vậy.

“Tổng bộ công ty kia ở đâu?”

Trình Nhạc Nhạc đoán là trong nhà Đường Tụng có quan hệ.

Có thể sắp xếp cho nàng một công việc tốt, lựa chọn nàng chắc là đơn giản hơn so với nhập học.

“Đế Đô!”

Nghe vậy, Trình Nhạc Nhạc cắn cắn môi, tâm trạng phức tạp khó hiểu.

Nàng biết kiếm tiền khó khăn thế nào, cho nên rất miễn cảm với cái ‘tiền lương 1 triệu một năm’ này.

Nàng cố gắng chuyển sang làm huấn luyện viên, còn không phải vì kiếm nhiều tiền hơn sao?

Hôm nay có cơ hội tốt như vậy, sao có thể không động lòng?

Chỉ là nếu như đi Đế Đô, vậy thì phải tách khỏi Đường Tụng.

Đối với một người vừa đạt được tình yêu như nàng mà nói, cái này là không thể tiếp nhận.

Nghĩ đến đây, nàng lắc đầu nói: “Vậy em không đi.”

“Được, anh cũng cảm thấy em thích hợp với đại học hơn.”

“Chắc là rất khó đúng không? Nếu như rất khó, em đi học trung cấp cũng không sao...” Trình Nhạc Nhạc hơi nghi ngờ.

Thật ra nàng cũng thích lựa chọn này nhất, cũng là ước mơ lớn nhất của nàng.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, liền hiểu ý của Trình Nhạc Nhạc.

Đây là sợ mình không làm được, cho nên không dám chọn.

“Em muốn chọn trường nào, anh thử xem.”

“Đại học Yên Thành là được rồi.”

Nếu có thể vào đại học Yên Thành, đó cũng là một lựa chọn rất tốt, dù sao cũng là đại học hàng đầu của thành phố.

Không cần cách Đường Tụng quá xa, lại có thể học được nhiều thứ.

“Ngành nghề thì sao?” Đường Tụng mở giao diện hệ thống, hỏi.

Trình Nhạc Nhạc do dự hỏi: “Còn có thể chọn chuyên ngành sao?”

Đường Tụng đưa tay vào trong áo nàng,捏 một cái: “Trả lời nhanh, đừng nói nhiều.”

Trình Nhạc Nhạc đỏ mặt nói: “Học viện quản lý, ngành kinh tế và tài chính. Tuy nhiên, mấy ngày nữa là khai giảng rồi, bây giờ khẳng định là không kịp nhỉ?”

Đường Tụng vô cùng kinh ngạc nhìn nàng một cái.

Khá lắm!

Hóa ra là vẫn rất quan tâm đến chuyện này.

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Lúc thi tốt nghiệp, điểm của em đủ vào đại học Yên Thành, lúc đó cũng đã nghĩ nên chọn ngành gì.”

“Chỉ là mẹ em đột nhiên đổ bệnh, còn em trai cần đi học, em liền không báo danh, chạy vào xưởng làm kiếm tiền.”

Đường Tụng hiểu được, vỗ nhẹ lưng nàng, bày tỏ an ủi.

Lập tức không do dự nữa.

Lựa chọn: A, nữ thần đại học.

Tiếp theo, giao diện nhân vật bắt đầu nhảy lên, từng hàng chữ nhỏ lấp lóe huỳnh quang xuất hiện.

“Con đường phát triển của Trình Nhạc Nhạc đã mở, mời chỉ định đại học trong danh sách.”

“Chú 1: Bởi vì độ khó nhập học của các trường là khác nhau, có thể sẽ dẫn đến thời gian nhập học muộn hơn.”

“Chú 2: Một bộ phận đại học không chấp nhận phương thức quyên tặng và đầu tư, có thể dẫn đến vấn đề về học tịch, có thể tiến hành nhập học trước rồi giải quyết sau.”

...

Đường Tụng nhìn lướt qua liên hiệu.

Có một số việc là không cần tìm hiểu, dù sao có thể nhập học là được.

Hệ thống thông qua tập đoàn Đường Tống để quyên tặng, đòi lấy cơ hội Trình Nhạc Nhạc đến trường.

Đại học càng nổi tiếng thì càng không dễ.

Quan trọng là hưởng thụ cuộc sống đại học, học tập tri thức, tăng cường kiến thức, để bản thân trở thành trụ cột của quốc gia.

Đường Tụng trình trọng nói: “Nhạc Nhạc, một khi chọn xong là không thể đổi, em xác định là đại học Yên Thành đúng không? Đại học khác cũng được, không cần lo.”

Trình Nhạc Nhạc chắc chắn nói: “Em muốn ở lại Yên Thành, hơn nữa có thể vào đại học Yên Thành là em đã rất vui vẻ rồi.”

“Đường Tụng, em vẫn luôn rất hối hận vì không đi học đại học, cũng lo lắng tương lai sẽ không theo kịp bước chân của anh, bị anh bỏ lại.”

“Nếu anh có thể thực hiện ước mơ này của em, em sẽ cố gắng học tập, trở thành một người hữu dụng với anh, tuyệt đối

sẽ không để anh thất vọng.”

Nàng là loại người một khi đã hạ quyết tâm thì sẽ không bỏ qua.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của đối phương.

Đường Tụng không do dự nữa.

“Keng, chúc mừng tác chủ, đã thành công phối trí nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’.

Tiếp theo, giao diện nhiệm vụ của ‘Trình Nhạc Nhạc’ bắt đầu biến hóa.

“Đã chỉ định đại học Yên Thành!”

“Thư thông báo trúng tuyển sẽ được đưa đến.”

“Danh sách nhiệm vụ của nhân vật đã mở.”

Giao diện đổi mới, xuất hiện một series nhiệm vụ trưởng thành.

Trước mắt chỉ có nhiệm vụ đầu tiên là sáng lên, những nhiệm vụ còn lại vẫn nằm trong trạng thái ẩn.

Nội dung nhiệm vụ: Báo danh, mời đến báo danh nhập học vào ngày mùng 5 đến ngày 7 tháng 9.

Phần thưởng: Thời trang – Chuyện tình trắng, Porsche Taycan x1, 1 triệu phí sinh hoạt, Laptop MacBook Pro x1, Iphone 13 Pro x1.”

Ghen tị khiến mặt mũi Đường Tụng xấu xí.

Lỗ mũi đều to hơn một vòng, phun ra một luồng khói trắng.

Được rồi, thì ra mình mới là người làm công?

Đưa thức ăn, biên tập video, tìm mối quan hệ, kinh doanh phòng cà phê.

Con đường này mưa gió gian khổ, nhưng hấn không ngại vất vả.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc thì sao?

Chỉ cần đi báo danh nhập học, trực tiếp biến thành nữ thần ‘bạch phú mỹ’ trong đại học rồi.

(bạch phú mỹ = trắng giàu đẹp, chỉ những tiểu thư nhà giàu xinh đẹp nhiều tiền)

Hệ thống liếm chó, làm mưa làm gió!

Chương 109: Chào hỏi

Tuy nói là muốn bồi dưỡng một nữ thần đại học, nhưng như vậy có vượt chỉ tiêu rồi không?

‘Thời trang – chuyện tình trắng’ thì không cần nói rồi, tuyệt đối là thứ tốt, Đường Tụng phấn đấu lâu như vậy, mà chỉ có mỗi một bộ thời trang.

Porsche Taycan, theo độ hào phóng của hệ thống, khẳng định là bản cao cấp nhất, ít nhất cũng phải hơn 1 triệu.

Lại thêm 1 triệu phí sinh hoạt, laptop, điện thoại.

Đây là đi học đại học sao?

Đây là để Nhạc Nhạc đi trang bức đánh mặt thì có?

Phi!

Nếu hẳn có điều kiện như vậy thời đại học, ai còn đi chơi game?

Trình Nhạc Nhạc nhìn biểu cảm của Đường Tụng từ từ trở nên kỳ lạ.

Lo lắng hẳn thấy khó xử về chuyện này, vội vàng nói: “Em học trung cấp cũng được, lúc trước em cũng có ý định này, chỉ là không có thời gian và tiền, nếu như anh muốn, thì em sẽ nghe anh.”

“Đừng đoán mò, anh đi gọi điện thoại hỏi một chút, chờ anh.” Nói xong, Đường Tụng liền vội vã chạy vào phòng giải trí.

Bật máy tính, tìm kiếm tin tức về đại học Yên Thành.

Đến lúc hắn trở về, trên người đã tràn đầy tự tin và ung dung.

Nếu Vương Vân Phong nhìn thấy Đường Tụng bây giờ, chắc chắn sẽ nói: “Không tốt, tên này lại muốn trang bức.”

Đương nhiên, ở trong mắt Trình Nhạc Nhạc.

Đường Tụng bây giờ là tràn đầy tự tin, ung dung, hờ hững... quả thực là nam thần.

Là đáng vẻ nàng thích nhất.

Trong ánh mắt mong đợi của Trình Nhạc Nhạc, Đường Tụng gật đầu cười nói: “Đã xong, hai ngày nữa sẽ có giấy báo trúng tuyển, em đi báo danh là được.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy, vẫn thấy không thể tin nổi.

Đơn giản như vậy sao?

Chỉ một cuộc điện thoại?

Sao có cảm giác không chân thật vậy?

Đối với mình mà nói, đây quả thực là chuyện lớn bằng trời.

Nhưng Đường Tụng chỉ cần một cuộc điện thoại liền giải quyết?

“Em bây giờ là sinh viên đại học rồi?” Trình Nhạc Nhạc nức nở, nàng không hề nghi ngờ Đường Tụng lừa gạt mình, bởi vì không cần thiết.

“Tất nhiên, bạn Trình Nhạc Nhạc này, với tư cách là sinh viên đại học, em cần phải nỗ lực, trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình.” Đường Tụng cười ôm lấy nàng, cũng vui vẻ thay nàng.

“Cảm ơn anh Đường Tụng, em sẽ không để anh thất vọng.”

...

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘đóa hoa giao tiếp’ đã hoàn thành.”

Ba giờ chiều, Đường Tụng hoàn thành nhiệm vụ này.

Sở dĩ nhanh như vậy, là vì hắn đã đổi chiêu mới.

Dù sao chơi game cũng phải động não nha.

Nếu hắn mặc thời trang, mị lực quá cao, những cô gái kia sẽ không dám tán tỉnh.

Vậy thì mặc bình thường một chút.

Quần áo bình thường, cộng thêm dáng người của hắn, vẫn rất hấp dẫn ánh mắt.

Cộng thêm ngũ quan tuấn lãng, hoàn toàn là một soái ca chất lượng cao.

Quả nhiên, những cô gái đến tán tỉnh đã nhiều hơn ngày hôm qua.

Hắn cũng trở thành ‘đóa hoa giao tiếp’ danh xứng với thực.

Mở nhà kho của hệ thống ra xem.

Nhìn thấy ‘thuốc nhỏ mắt’ và Thận Bảo ở bên trong, Đường Tụng vô cùng hưng phấn.

Lập tức trở về phòng làm việc, lập tức sử dụng Thận Bảo.

“Keng, mị lực +1!”

Rất nhanh, bụng dưới đã nóng lên, rất thoải mái.

Loại cảm giác này kéo dài vài chục phút, mới từ từ biến mất.

Nhưng muốn kiểm tra thành quả, vậy phải chờ một chút.

Nằm ngửa trên ghế, Đường Tụng lại sử dụng ‘thuốc nhỏ mắt’.

“Keng, trí lực +1!”

Trong nháy mắt, hơi nước mát mẻ bao phủ lấy cặp mắt của hắn.

Tựa như có một đôi tay đang nhẹ nhàng mát xa, rất dễ chịu.

Đường Tụng nhắm mắt lại, cảm nhận quá trình thần kỳ này.

Tầm 15 phút sau, mở mắt ra.

Cảm giác đầu tiên chính là rõ ràng, tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên rõ ràng và chân thật hơn.

Giống như quét đi một lớp bụi trần.

Bởi vì thường xuyên thức đêm và nhìn vào màn hình máy tính, nên Đường Tụng cũng hơi cận.

Lúc này đã khỏi hẳn, mà còn nhìn rõ hơn trước.

Đường Tụng đi đến phòng rửa mặt, nhìn vào đôi mắt của mình ở trong gương.

Ah, hình như lại đẹp trai hơn rồi?

Tướng mạo của hắn vốn không tệ, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mà sáng bóng, răng trắng chỉnh tề.

Nếu không mặc thời trang, có thể chấm 8.5 điểm.

Đi trên đường cũng được gọi là một soái ca.

Mặc thời trang thì không cần phải bản, hoàn toàn là nam thân, có thể chấm 9 đến 9.5.

Trải qua ‘thuốc nhỏ mắt’ ưu hóa, hình dáng đôi mắt của hắn còn được sửa lại, không khác nhiều so với trước kia, nhưng trở nên cân đối hơn.

Đôi mắt cũng có thần hơn.

Nếu bây giờ mọi người nhìn vào hắn, ấn tượng đầu tiên sẽ là đôi mắt này, cũng sẽ ghi nhớ đôi mắt này.

Trong mắt hấn như có ánh sáng!

Hiện giờ, thứ duy nhất không cân đối chính là tóc.

Hơi dài, lại hơi dày, có vẻ hơi loạn.

Nhìn qua có vẻ không xứng với gương mặt này.

Tan làm liền đi cắt tóc vậy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Tụng giật mình tỉnh lại, là Đồng Ngọc Ngôn gọi đến.

Lúc này hấn mới nhờ ra, hình như mình đã đáp ứng nàng, hai ngày nay đi chơi với nàng.

“Alo, Ngọc Ngôn.”

Đối diện truyền đến giọng nói hơi oán giận của Đồng Ngọc Ngôn: “Mình gửi tin nhắn wechat cho cậu, sao cậu không trả lời?”

Mấy ngày nay kết bạn với quá nhiều người, Đường Tụng còn chưa kịp ản thông báo, khiến cho tin nhắn của Đồng Ngọc Ngôn như chìm vào biển tin nhắn.

“Xin lỗi, cửa tiệm mới khai trương, thực sự quá bận.”

“VẬY... vậy cậu còn đi với mình không?”

“Tạm thời không có thời gian.” Dù sao cũng có nhiệm vụ trên người, Đường Tụng chỉ có thể thất hẹn.

Nghĩ đến đây là lỗi của mình, liền dỗ dành: “Ngọc Ngôn, mình nhớ đến môi của cậu rồi.”

Những lời này lập tức làm cho Đồng Ngọc Ngôn cười vui vẻ, còn kèm theo âm thanh đùa giỡn.

Chắc là Từ Tình cũng ở bên cạnh.

Nghe thấy lời tỏ tình quê mùa của Đường Tụng, không nhin được mà bật cười.

Một lát sau, tựa như tìm thấy một nơi bí mật hơn, Đồng Ngọc Ngôn mới nói: “VẬY... nếu cậu nhớ nó, có thể đến tìm nó bất cứ lúc nào, nó cũng nhớ cậu đấy.”

Câu cuối cùng rất nhẹ, giọng điệu có chút ái muội.

Giọng điệu hơi lạnh nhạt, lại mang theo một chút khiêu khích.

Ừm, cũng coi như là tuyệt chiêu của Đồng hoa khô.

Nhưng dù sao Đường Tụng cũng đã thoát khỏi thân phận trai tân.

Tối ngày hôm qua còn chơi một trận bóng.

Lúc này nói chuyện cực kỳ kiên cường: “VẬY mình sẽ dành thời gian đi qua một chuyến, không vì gì khác, chỉ là muốn chào hỏi nó một câu.”

Chương 110: Anh ấy không phải đáp án tiêu chuẩn

Khi quản lý La tuyên bố sắp tuyển thêm một nhóm nhân viên, cũng bắt đầu chuyển sang chế độ thay ca.

Tất cả mọi người đều không dám tin tưởng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy quản lý La tuyên bố thời gian làm việc.

Ca sáng, 7 giờ sáng đến 4 giờ chiều.

Ca tối, 4 giờ chiều đến 1 giờ sáng.

Còn có giờ nghỉ và ăn cơm, giờ làm việc chỉ có 8 tiếng.

Tuy rằng đây là thời gian làm việc do quốc gia quy định, nhưng trên thực tế.

Nếu bạn dám nhắc đến yêu cầu này, nhất định sẽ bị người ta cười chê.

Đặc biệt là ngành dịch vụ ăn uống, rất nhiều lúc đều phải theo khách hàng, phần lớn còn không có thay ca.

Nhóm chat yên lặng một lúc lâu, Thường Hiểu Thiên có quan hệ không tệ với Đường Tụng liền đánh bạo @ hấn, cầu hấn chứng thực.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, tất cả nhân viên đều vui mừng không thôi.

Vô số lời tặng bốc xuất hiện.

4 giờ chiều, checkin tan làm xong, Đường Tụng liền rời đi.

Nhân viên khác tự nhiên chưa thể đi, nhất định phải chờ tuyển người xong mới có thể.

Nhưng hiển nhiên là mọi người đều không bắt mẫn.

...

Chung quanh phòng cà phê có mấy con phố thương mại.

Đường Tụng lên mạng tìm một tiệm tóc có đánh giá tốt nhất, trực tiếp đi bộ qua.

Năm sáu phút sau, liền đi đến nơi.

Bước vào cửa, bên trong rất vắng vẻ.

Thời điểm này cũng là thời điểm ít người nhất.

Một cô gái ăn mặc mát mẻ, màu da trắng như tuyết tiến lên nghênh đón: “Hoan nghênh quang lâm, chào ngài, xin hỏi là cắt tóc hay dưỡng da?”

“Cắt tóc!” Đường Tụng chạm mắt với đối phương, cũng không tránh né, mà rất ung dung.

Trái lại thì cô gái kia vừa nhìn thấy đôi mắt của hắn, lập tức thất thần trong chốc lát.

Trên mặt cũng đỏ ửng, tâm lý toát ra một câu hỏi.

“Trong mắt anh có xuân và thu, vượt qua tất cả núi non sông suối mà em từng thấy.”

Đây là đôi mắt hấp dẫn nhất mà nàng từng nhìn thấy.

Đen như mực, nhưng lại óng ánh rực rỡ.

Bởi vì không mặc thời trang, nên khí chất của Đường Tụng bây giờ cũng không quá lóa mắt.

Nhưng đôi mắt đặc biệt này, vẫn khiến cho hắn trở nên khác với người bình thường.

“Có thể cắt tóc chứ?” Đường Tụng thấy cô gái nhìn chăm chăm mình không nhúc nhích, liền hỏi dò.

Cô gái nói chuyện cũng không mạch lạc: “Tiệm... tiệm chúng tôi có... thợ bình thường là 99 đồng, thiết kế lâu năm là 199, giám đốc kỹ thuật là 299... xin hỏi... wechat của ngài... a không, xin hỏi ngài chọn cái nào?”

“VẬY 299 ĐI!”

Đường Tụng thản nhiên liếc mắt nhìn đôi chân của nàng, da trắng thật!

Cô gái cười ngượng ngùng: “Vâng tiên sinh, tôi đưa ngài đi gội đầu trước.”

Đến phòng gội đầu, Đường Tụng nằm lên.

Những ngón tay nhẹ nhàng mát xa da đầu hần.

Lực khá ổn, cường độ không cao, nhưng thời gian rất dài, Đường Tụng rất hưởng thụ.

Toàn bộ quá trình đều rất yên tĩnh.

Không có chào hàng thẻ hội viên hay thẻ tích điểm gì cả.

Đường Tụng không khỏi cảm khái, tiệm tóc bây giờ cũng vẫn mình như vậy sao?

Mấy em gái gội đầu cũng xinh đẹp như vậy, phục vụ còn chu đáo như này nữa.

Sau này phải đến thường xuyên.

Chờ thợ cắt tóc đến, cô gái lại chụp trộm sau lưng Đường Tụng, chia sẻ đến nhóm chat ký túc xá.

“Hôm nay gặp phải nam thần, còn đẹp trai hơn cả hot boy trong trường chúng ta. Cực kỳ đẹp trai, khiến người ta khó quên, ánh mắt kia... chỉ nhìn thôi đã thấy choáng rồi, còn đáng người thì như bước ra từ Manga, quá tuyệt vời, cứu mạng...”

“Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.”

“Dáng người rất khá nha, Tiểu Tĩnh, mau chụp chính diện đi, bọn mình muốn xem mặt.”

“Mình muốn xem mặt.”

Tiểu Tĩnh: “Mình không dám, mình nói chuyện với anh ta không mạch lạc. Lúc này gọi đầu còn không dám hỏi nước đã vừa chưa. Da của anh ta cũng rất đẹp, mình sờ trộm vài cái, mẹ nha, còn trơn trượt hơn của ngực của mình. Không biết có phải mình tinh thần tượng còn chưa ra mắt hay không.”

“Đây không phải cửa hàng nhà cậu sao? Cậu kiêm chức gọi đầu từ bao giờ vậy?”

“Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là phát xuân rồi.”

Tiểu Tĩnh: “Vốn không phải mình gọi, nhưng thật sự là không nhịn được! Muốn dán vào ...”

“Lại bắt đầu rồi!”

“@ Tiểu Tĩnh, chờ đi học, mình cũng muốn dán vào, hôn hôn!”

“@Tiểu Tĩnh, trực tiếp bộc lộ thân phận con gái chủ tiệm, bắt lấy anh ta đi.”

“Đúng vậy, cậu xinh đẹp như vậy, ngực lại to như vậy, sợ cái búa.”

“Nhìn soái ca này mặc quần áo khá bình thường, điều kiện gia đình chắc cũng bình thường. Cậu có thể dùng ưu thế này để trói lấy anh ta. Nếu như không được, cậu gửi ảnh qua đây, nếu như thích hợp mà nói, mấy người chúng ta cùng góp vốn, bao nuôi anh ta.”

“Đúng, bạn trai chung nha.”

...

Thợ cắt tóc là một anh trai hơn 30, ăn mặc rất mát, sau gáy còn có một cái đuôi ngựa.

Đi đến bên cạnh, nhiệt tình hỏi: “Soái ca, xin chào, tôi là Tony, anh có yêu cầu gì với kiểu tóc không?”

Đường Tụng nghe cái tên này, liền biết tài nghệ không thấp rồi.

Cười nói: “Anh là nhân sĩ chuyên nghiệp, tôi không có yêu cầu gì, anh cứ dựa vào kinh nghiệm để tạo hình đi, thoải mái là được.”

Tony quan sát Đường Tụng một lúc, đặc biệt là ngũ quan của hắn.

Dáng vẻ nghiêm túc kia, để Đường Tụng hơi hoảng.

“Nói thật, với gương mặt này, để kiểu tóc nào cũng ok. Nhưng tóc cậu màu đen sẫm, lại dày, hàm dưới... tôi đề nghị cắt kiểu...”

“Như vậy sẽ làm nổi bật đôi mắt này, hơn nữa nhìn qua còn sạch sẽ thoải mái, hiệu quả tuyệt đối cực tốt.”

Nói xong, Tony còn lấy một album ra, cho Đường Tụng xem hàng mẫu.

Đường Tụng không hiểu rõ lắm, thấy Tony chuyên nghiệp như vậy, trong lòng cũng yên tâm: “Được, vậy cứ làm theo anh nói đi.”

Tony cảm kéo rất tự tin, đúng là có khí chất của một nhà nghệ thuật.

Đường Tụng nhắm mắt lại, bắt đầu nghiên cứu nhiệm vụ của hệ thống, lặng lẽ chờ đợi.

Bên tai là âm thanh ‘tạch tạch’ của kéo.

Hơn nữa tiếng sau, Tony vỗ tay một cái, vô cùng tự hào nói: “Soái ca, nhìn xem có cần điều chỉnh chỗ nào không, tôi thấy rất tốt, rất hoàn mỹ.”

Đường Tụng mở mắt ra.

Trong gương.

Mái tóc hơi rối, phong phú nhưng lại không hỗn loạn.

Tóc mai và hai bên, đỉnh đầu đều rất tự nhiên, nhìn qua rất thoải mái.

Vài chụm tóc mái lao qua chân mày, để lộ đôi mắt sáng như sao.

Làn da trắng, tóc đen, ngũ quan tuấn lãng, giống như một bức tranh.

Đường Tụng đứng lên, thân thể cao ngất, tỷ lệ đáng người tuyệt vời.

Cho dù chỉ mặc quần áo bình thường, vẫn thể hiện ra sức hút khó đỡ.

Không biết người khác thế nào, chứ Tiểu Tĩnh ở bên cạnh đã ngây người.

Bàn tay còn đang chụp ảnh theo bản năng, nhưng quên tắt đèn flash.

Đèn flash lóe lên, Đường Tụng liếc mắt nhìn qua nàg.

Tiếng tim đập thành thịch!

Anh ấy không phải đáp tiêu chuẩn, mà là bài thi của bản thân mình!

Chương 111: Em có thể dựa vào anh

“Chuyện này... xin lỗi, điện thoại di động hỏng, chập mạch!” Tiểu Tĩnh vội vàng cất điện thoại đi, thần sắc rất quần bách.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, đánh giá kiểu tóc trong gương, hài lòng nói: “Rất đẹp, cảm ơn, lần sau tôi lại đến.”

Tony cười đắc ý, liền hô lên một tiếng: “Tiểu Bình đâu rồi? Đi gọi đầu cho vị soái ca này đi.”

Lúc này Tiểu Tĩnh mới bừng tỉnh, vội vàng nói: “Anh Đại Cường, để em gọi, chị Bình có việc bận rồi.”

Tony Tô Đại Cường dù sao cũng là người từng trải, lập tức hiểu tâm tư của nàng.

Nhưng dù sao đây cũng là con gái ông chủ, hấn cũng không tiện nói gì, chỉ cười gật đầu: “Được, vậy vất vả Tiểu Tĩnh rồi.”

Lần này, quá trình gọi đầu cực kỳ chậm.

Tiểu Tĩnh là một cô gái rất nghiêm túc, đôi tay khéo léo không ngừng giúp Đường Tụng thư giãn.

Khi phát hiện có tóc rơi trên quần áo, còn lau khô tay, rồi âm thầm dọn sạch giúp Đường Tụng.

Gọi đầu xong, Tiểu Tĩnh đứng đó ấp úng, khuôn mặt đỏ bừng hỏi: “Tôi là Bạch Tĩnh, có thể add wechat không? Không phải mời làm thẻ, cũng không phải gửi tin quảng cáo, tôi... tôi chỉ là muốn làm quen thôi, với tư cách cá nhân.”

Trải qua nhiệm vụ ‘đóa hoa giao tiếp’, Đường Tụng đã có tự giác của nam thần.

Liếc nhìn làn da trắng như tuyết của Tiểu Tĩnh, tướng mạo cũng rất xinh đẹp, liền rất nể mặt mà add wechat với nàng.

Sau này gọi đầu cứ đến tìm nàng là được, quá thoải mái.

Nhìn thấy cô gái rất phấn khởi, sắc mặt ửng đỏ, hẳn không khỏi nghĩ đến mình của ngày xưa.

Trải qua Tony sậy tóc và tạo kiểu, kiểu tóc của hắn trở nên càng thoải mái và tự nhiên hơn.

Tướng mạo +1, get!

Lưu luyến đưa mắt nhìn Đường Tụng rời đi.

Tiểu Tĩnh lập tức chia sẻ ảnh chính diện của Đường Tụng vào nhóm chat.

Mắt sáng như sao, da thịt trắng bóng, đôi môi hồng nhuận, sống mũi cao thẳng...

Hoàn toàn là nam thần.

Tiểu Tĩnh: “Camera thường nhà, không qua app chỉnh sửa đâu.”

“A a a, đôi mắt này cũng quá đẹp rồi.”

“Đẹp trai vậy, Tiểu Tĩnh, mau xin ID TikTok đi, mình muốn làm phép mỗi ngày.”

“Nam thần cao lạnh nha, ánh mắt như có điện, mình ước rồi... Ngoài ra, quần áo này không xứng với nam thần, Tiểu Tĩnh, cậu hỏi địa chỉ đi, mua một bộ quần áo đưa qua.”

“Kiều Kiều, cậu bình tĩnh một chút, không phải cậu đã nói đầu năm nay nhìn người không chỉ nhìn mặt sao?”

“A phi!”

Chiến đấu lập tức bùng nổ, càng ngày càng bắn thủ...

Tiểu Tĩnh lại chẳng quan tâm đến bọn họ, lập tức tìm wechat của Đường Tụng, rồi đưa lên cao nhất.

...

Khi Trình Nhạc Nhạc đi vào cửa chính phòng tập, đã là hơn 4 giờ chiều.

Bởi vì dưới bụng vẫn đau, nên bước đi không trôi chảy cho lắm.

Đường Tụng thấy hơi đau lòng, liền ép nàng ở Yên Giang Biệt Viện nghỉ vài ngày.

Đây là tốt cho nàng, Trình Nhạc Nhạc cũng không tiện từ chối.

“Nhạc Nhạc, sao thế? Tối hôm qua...? Mọi người đều cho rằng hôm nay cô không đến.” Có người tham dự buổi sinh nhật ngày hôm qua chạy đến hiến ân cần.

Dù sao Trình Nhạc Nhạc đã leo lên cành cao, xem như tiền đồ vô lượng.

Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc hơi đỏ lên: “Tôi đến làm thủ tục nghỉ việc.”

Đối phương lập tức hiểu ý, trong mắt đầy hâm mộ, không thể che giấu: “Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng Nhạc Nhạc tu thành chính quả.”

Cũng đúng, đã có một nơi quy tụ tốt như vậy, khẳng định là phải ôm chặt.

So với Đường Tụng, công việc này không có cũng được.

Tạm biệt vị đồng nghiệp này, Trình Nhạc Nhạc lại tìm Triệu Hồng Cẩm, nói rõ ý đồ.

Triệu Hồng Cầm rất sáng khoái, nhìn cô gái mới nhậm chức được mấy ngày này, cười nói: “Chị cũng vui thay em, nơi này đúng là không thích hợp với em, em rất nỗ lực tiến lên, lại chịu được khổ, năng lực học tập cũng mạnh, khác với những người ở đây.”

“Cảm ơn chị Cầm đã chăm sóc em những ngày qua, đi theo chị, em đã học được rất nhiều.” Trình Nhạc Nhạc chân thành vái đối phương.

“Chị còn chưa cảm ơn em và bạn trai em kìa, tối hôm qua rất vui vẻ, chắc em cũng rất vui nhỉ.” Triệu Hồng Cầm nháy mắt với Trình Nhạc Nhạc, còn làm mấy thủ thế khá to gan.

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu không dám nói lời nói, mắc cỡ đỏ mặt, hai tai nóng bỏng.

“Được rồi, không trêu em nữa, chị sẽ đi tìm trưởng phòng câu thông, em đi khu nghỉ ngơi chờ chị.”

Nói xong, Triệu Hồng Cầm liền bước đi.

Trình Nhạc Nhạc đang định đi qua khu nghỉ ngơi, lại bị đồng nghiệp Trần Dương đưa tay cản lại.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng lùi về sau một bước, nguy hiểm thật, suýt nữa đụng phải anh ta.

“Nhạc Nhạc, vì sao lại nghỉ việc?” Sắc mặt Trần Dương rất khó coi, tức giận trợn mắt nhìn nàng.

Trình Nhạc Nhạc không hiểu được: “Có quan hệ gì với anh sao?”

Trần Dương bực mình, cả giận nói: “Cô cho rằng cô tiến vào nơi này bằng cách nào?”

“Nếu không có tôi ra sức đề cử, một người tốt nghiệp trung học như cô có thể vào đây làm sao?”

Hôm nay, Trần Dương đến phòng tập thì nghe thấy mọi người thảo luận chuyện của Trình Nhạc Nhạc.

Nghe nói người mua khóa học kia chính là bạn trai nàng, tối hôm qua hai người còn đi trước, có thể nghĩ được kết cục.

Hắn không tin có người đàn ông nào nhìn được dưới tình huống đó.

Nội tâm Trần Dương rất uất ức.

Dáng người và gương mặt của Trình Nhạc Nhạc là đẹp nhất trong số những người hắn quen biết, hơn nữa hắn cũng cho rằng mình có ân với Trình Nhạc Nhạc.

Hiện giờ hắn cảm thấy đối phương đang phản bội mình.

Vốn còn muốn lấy chuyện nhân viên chính thức để uy hiếp nàng, không ngờ đối phương lại chủ động nghỉ việc.

Điều này khiến tâm trạng của hắn rất xấu.

Nhìn gương mặt hung hăng và dáng người cao to của Trần Dương ở trước mắt.

Trình Nhạc Nhạc lại giật mình, nàng không muốn tranh chấp với đối phương, tránh cho đối phương làm ra hành vi quá khách nào đó.

“Cảm ơn anh Trần đã tiến cử, nhưng tôi cảm thấy mình không hợp với công việc này, tôi đi tìm quản lý, tạm biệt.”

Nói xong, Trình Nhạc Nhạc vội vàng quay người đi về phía phòng làm việc.

Trần Dương nhìn bóng lưng uyển chuyển của nàng, nội tâm lại cực kỳ không cam lòng.

Nhưng lại không dám gây sự trong phòng tập, dù sao cũng có rất nhiều đồng nghiệp và khách hàng ở đây.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của Trần Dương, Trình Nhạc Nhạc vẫn có chút không yên tâm.

Dáng vẻ vừa rồi của Trần Dương đúng là rất đáng sợ, giống như là bị NTR (cắm sừng) vậy.

Cầm điện thoại lên, sợ quấy rầy công việc của Đường Tụng, nên chỉ gửi wechat: “Đường Tụng, có một đồng nghiệp quấy rầy em, anh có bận không? Nếu không bận thì có thể đến đón em không, nếu bận thì thôi, em nhờ chị Cầm về cùng.”

Một lát sau, Đường Tụng liền trả lời: “Vừa cắt tóc xong, qua ngay.”

Nhận được tin, Trình Nhạc Nhạc giống như tìm được chỗ dựa, tâm lý cũng thấy an toàn.

Trước kia, em chỉ có thể dựa vào bản thân.

Hiện giờ, em có thể dựa vào anh.

Chương 112: Tôi kém anh ta ở chỗ nào

Triệu Hồng Cầm vừa rời khỏi phòng làm việc, liền nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc đang chờ ở ngoài.

Liền gật đầu với nàng một cái: Đi, chị dẫn em đi làm thủ tục nghỉ việc, cũng may là em còn đang trong thời gian thử việc, khách hàng duy nhất lại là bạn trai em, công ty cũng không nói gì, chị còn tranh thủ giúp em, tiền lương và trích phần trăm cũng không ít.”

Quá trình rất thuận lợi, cũng không có đơn hay giấy chứng minh gì, dù sao cũng mới chỉ vào làm mấy hôm.

Nhìn Triệu Hồng Cầm trước mặt, Trình Nhạc Nhạc cảm kích nói: “Cảm ơn chị, cũng cảm ơn chị đã chăm sóc em trong thời gian qua.”

Triệu Hồng Cầm thân mật kéo tay nàng, ân cần nói: “Còn chưa hỏi em định đi đâu phát triển, hay là an tâm làm chim hoàng yến? Hay là đi làm ở phòng cà phê của bạn trai?”

Trình Nhạc Nhạc nở nụ cười ngọt ngào, trong giọng nói còn mang theo vẻ mong đợi: “Đi học đại học.”

“A? Đi học trung cấp à? Đi học cũng tốt, học quản lý, tốt nghiệp xong liền giúp bạn trai xử lý tài sản.” Triệu Hồng Cầm không ngờ Trình Nhạc Nhạc lại còn muốn đi học, quả thực là một cô bé thích học tập.

“Không phải trung cấp, là đại học Yến Thành, em chọn ngành tài chính và kinh tế, đây là ước mơ của em lúc trước, nhưng khi đó nhà nghèo, muốn học cũng không có tiền.” Trình

Nhạc Nhạc hơi ngại ngùng, nàng không phải loại người thích khoe khoang.

Triệu Hồng Cẩm kinh ngạc nói: “Bạn trai giúp em vào học? Hiện giờ, các trường học cũng không thiếu tiền, anh ta làm thế nào?”

“Em cũng không biết, em chỉ thấy anh ấy gọi điện, sau đó nói được rồi, đã xử lý xong.” Trình Nhạc Nhạc hơi nóng mặt, luôn cảm thấy mình dựa vào quan hệ để đi học, không đành lòng.

Dù Triệu Hồng Cẩm tin Đường Tụng là một người có tiền, nhưng cũng có chút không dám tin.

Nhưng mà cũng đúng, sau khi đi lên đến giai tầng nhất định, quả thực là có thể làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ như xây dựng một phòng thí nghiệm, hoặc một tòa nhà cho trường học.

Ví dụ như ký thỏa thuận vào nghề với trường học, giải quyết công việc cho một bộ phận người mới tốt nghiệp.

Những thứ này nàng không quá hiểu, cũng không nghĩ nhiều.

“Vây chúc em thuận buồm xuôi gió!” Triệu Hồng Cẩm chúc phúc một câu, lại bổ sung: “Cũng không nên quên bầu bạn với bạn trai, loại đàn ông này, sẽ không thiếu phụ nữ vờn quanh. Nếu em không xác định anh ta yêu thích em bao lâu, vậy cố gắng... cố gắng đòi hỏi thêm chút đồ vật thực tế đi.”

Triệu Hồng Cẩm thở dài, thật ra có mấy lời không cần nhiều lời, lại sợ Trình Nhạc Nhạc bị thiệt.

Cô em này quá ngây thơ.

Chẳng may sau này bị Đường Tụng bỏ rơi, không biết sẽ khóc như nào.

Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc hơi thay đổi, cúi đầu yên lặng một lát, liền nở nụ cười: “Chỉ cần em đủ ưu tú, anh ấy sẽ không bỏ em, giống như người ưu tú như anh ấy, em cũng không nỡ bỏ vậy.”

Triệu Hồng Cẩm cảm thấy lời này cũng có đạo lý, nhưng nàng vẫn đề ý đến đảm bảo về vật chất hơn: “Vậy sau khi em nghỉ việc, phí sinh hoạt thế nào? Anh ta có hứa hẹn gì không?”

“Không có, em cũng không cần, em có tay có chân, sẽ tìm việc làm thêm ở gần trường.” Trình Nhạc Nhạc vẫn là đáng vẻ mong chờ và hạnh phúc đó.

Ngày tháng khó khăn nhất đã đi qua, hiện giờ chỉ còn lại hạnh phúc.

“Haiz!” Triệu Hồng Cẩm lại thở dài, véo má Trình Nhạc Nhạc nói: “Nếu chị là nam, tuyệt đối sẽ liều mạng theo đuổi em.”

“Tuy nhiên, thứ nên đòi hỏi thì không cần ngại, nếu em đã chọn anh ta, vậy thì không cần khách khí như vậy, anh ta cũng không thiếu tiền.”

“Anh ấy quả thực không thiếu tiền, có lẽ cả đời này em cũng không kiếm được nhiều tiền bằng căn nhà của anh ấy.” Trình Nhạc Nhạc cảm khái một câu, lại nghĩ đến căn biệt thự kia, đó quả thực là thế giới nàng chưa từng được tiếp xúc.

“Ồ? Còn chưa hỏi em, nhà anh ta ở đâu?” Thực ra Triệu Hồng Cẩm cũng không hiểu về loại công tử nhà giàu đỉnh cấp này.

“Anh ấy ở Yên Giang Biệt Viện, ở một mình.” Trình Nhạc Nhạc tựa như nhớ ra cái gì, mặt lại đỏ lên.

“Yên Giang Biệt Viện? Là biệt thự ở gần sông à, bên đó không rẻ đâu, phòng có cảnh sông còn đắt hơn.” Triệu Hồng Cẩm hâm mộ: “Rộng không?”

“Hình như là 500 mét vuông, nguyên cả một tầng luôn, bên ngoài cửa sổ sát đất chính là cảnh sông. Nhưng diện tích quá rộng, ở không có cảm giác an toàn, vắng vẻ, yên tĩnh. Em thấy hơn 100 mét vuông thì tốt hơn.”

“Em đang nói tiếng người sao?” Triệu Hồng Cẩm cạ lời.

Nếu không phải biết tính cách của Trình Nhạc Nhạc, nàng còn cho rằng đối phương đang trang bức.

Tiếng điện thoại vang lên.

Là Đường Tụng gọi đến, nàng vội vàng nghe máy.

“Alo, Đường Tụng, em đây.” Giọng nói rất nhẹ nhàng êm dịu, nụ cười rất ngọt: “Anh chờ em ở cửa thang máy B2, em xuống ngay đây, chỉ có vài món đồ thôi.”

“Không cần, chị Cẩm giúp em rồi.”

Triệu Hồng Cẩm thấy rất hâm mộ.

Có một người bạn trai giàu có, đẹp trai, lại biết quan tâm, đây rốt cuộc là loại trải nghiệm gì chứ?

Cúp máy, nụ cười trên mặt Trình Nhạc Nhạc tươi rói.

Triệu Hồng Cẩm hỏi: “Nhạc Nhạc, hay là mời mọi người bữa cơm tạm biệt nhỉ?”

“Được, nhưng phải chờ em nhập học đã.” Trình Nhạc Nhạc sáng khoái đáp ứng.

Dọn dẹp một chút, Trình Nhạc Nhạc thu dọn tất cả đồ vật của mình, chỉ cần một cái túi là đủ.

Khi hai người chờ thang máy, Trần Dương chạy chậm tới.

Nhìn thấy Triệu Hồng Cẩm ở đây, cau mày nói: “Hồng Cẩm, tôi có chuyện muốn nói riêng với Nhạc Nhạc.”

Nghe vậy, Trình Nhạc Nhạc hơi luống cuống, liền bắt lấy tay Triệu Hồng Cẩm.

Triệu Hồng Cẩm vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Bạn trai người ta đang chờ ở dưới, sao, anh muốn đi với khách hàng lớn của chúng ta à?”

Khóe miệng Trần Dương giật giật, Đường Tụng đúng là khách hàng lớn của phòng tập bọn họ.

Nhưng hắn không cam lòng.

Nhìn gương mặt không son phấn mà vẫn xinh đẹp rung động lòng người, và dáng người trước lồi sau vênh của Trình Nhạc Nhạc.

Chỉ cảm thấy rất uất ức.

Hắn nhìn vào Trình Nhạc Nhạc, kích động nói: “Trình Nhạc Nhạc, cô cảm thấy tôi không xứng với cô ở chỗ nào?”

“Nói đến trình độ học vấn, tôi tốt nghiệp đại học thể dục chính quy.”

“Nói đến điều kiện kinh tế, tôi có nhà có xe, thu nhập một tháng hơn chục ngàn.”

“Nói đến tướng mạo, tôi cũng tự nhận mình rất cao.”

“Tôi hẹn cô nhiều lần như vậy, cô lại không chịu đáp ứng dù chỉ một lần.”

“Cô mới quen anh ta mấy ngày, liền trực tiếp đến nhà người ta.”

“Cô cảm thấy tôi có chỗ nào không xứng với cô?”

“Có chỗ nào kém bạn trai bây giờ của cô?”

Chương 113: Anh có chỗ nào bằng người ta?

Khi Trình Nhạc Nhạc ký đơn hàng kia, Trần Dương cũng đã đi xem vị khách hàng kia của nàng.

Nhìn qua cũng chỉ là một người bình thường.

Mặc dù tướng mạo không tệ, nhưng hấn tự nhận mình cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa mình xem như là giúp Trình Nhạc Nhạc xử lý chuyện công việc, lại ân cần với nàng lâu như vậy.

Mình có chỗ nào kém sao?

Triệu Hồng Cầm nghe vậy, không nhin được mà bật cười.

Trình Nhạc Nhạc thấy hơi khó chịu, đại khái là nhìn thế nào cũng thấy Trần Dương không thể so với bạn trai mình.

Đây tuyệt đối là sỉ nhục Đường Tụng.

“Triệu Hồng Cầm, cô có ý gì?” Trần Dương cũng là người làm lâu năm, không kém hơn Triệu Hồng Cầm, nên nói chuyện rất không khách khí.

“Tôi không có ý gì, chỉ là không nhin được mà thôi, ha ha ha.” Triệu Hồng Cầm cười đến nghiêng ngả.

Sắc mặt Trần Dương đen xì: “Tôi nói có vấn đề gì không?”

Triệu Hồng Cầm cười tủm tỉm: “Anh không xem vòng bạn bè của tôi à?”

“Tôi biết hôm qua cô tổ chức sinh nhật, nhưng thì sao? Vui vẻ đến giờ vẫn chưa tỉnh?” Giọng điệu của Trần Dương rất

không tốt.

“Nơi hôm qua chúng tôi đến rất khá đúng không? Đó chính là cửa tiệm của bạn trai Nhạc Nhạc.”

Trần Dương quay đầu nhìn Trình Nhạc Nhạc, chế giễu: “Thì ra cô cũng là kẻ hám tiền, bắt đầu nghỉ việc về làm bà chủ cửa tiệm sao? Cô nghĩ thật đơn giản, cho rằng mình tìm được công việc ổn định sao? Ấu trĩ! HIện giờ mở cửa tiệm, thua lỗ nhiều hơn được, nói không chừng đến lúc nào đó liền phá sản vỡ nợ.”

Trình Nhạc Nhạc không nói gì, thậm chí không thèm nhìn Trần Dương.

Đã nghỉ việc, nói nhiều làm gì cho mệt.

“Tôi nói trúng rồi phải không? Bây giờ cô từ bỏ công việc, chạy qua một con đường không có tiền đồ khác, đã nghĩ kỹ chưa?”

Trình Nhạc Nhạc vẫn không trả lời, ánh mắt nhìn vào cửa thang máy đang đóng chặt.

Trần Dương này, mỗi lần nhìn thấy nàng thì đều có cảm giác như hận không thể nhào lên.

Lúc trước nói chuyện với nàng thì luôn vô ý hay cố tình nói vài câu đùa đùa tục tĩu.

Loại người này, nàng đã thấy rất nhiều khi còn làm việc ở nhà xưởng bột mì.

Hơn nữa nghe đồng nghiệp nói, Trần Dương còn có quan hệ không minh bạch với mấy nữ khách hàng.

Trải qua chuyện tồi tệ, nàng đã một lòng một dạ với Đường Tụng.

Cảm thấy nói nhiều một chữ với loại người như Trần Dương, cũng là có lỗi với Đường Tụng.

Tuy rằng Đường Tụng thỉnh thoảng cũng tỏ vẻ háo sắc.

Nhưng khi ở cùng Đường Tụng, nàng luôn có cảm giác an toàn, rất yên bình.

Đại khái là vì thái độ đọc sách nghiêm túc, kiên trì tập luyện và học tập của Đường Tụng.

Đại khái là lần đầu tiên gặp mặt, đôi phương mua 100 khóa học, giúp nàng hoàn thành hơn nửa công trạng.

Đại khái là lần hẹn hò đầu tiên, đôi phương dùng thân thể giúp mình cản những ánh mắt khác.

Đại khái là đôi phương quan tâm mình, nhìn thấy giày mình cũ, lặng lẽ tặng mình một đôi mà mình đang cần nhất.

...

Yêu thích một người, có quá nhiều lý do.

Chán ghét một người, chỉ một lý do là đủ.

Nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc cúi đầu không nói gì, đáng vẻ như mặc kệ hẳn.

Sắc mặt Trần Dương đen xì, đang định nói gì đó.

Keng, cửa thang máy mở ra.

Triệu Hồng Cẩm kéo Trình Nhạc Nhạc đi vào trong.

Trần Dương vẫn không chịu buông tha, liền đi theo.

Bởi vì trong thang máy còn có người khác, hẳn cũng không nói gì.

Vừa đi vừa nghỉ, sắp đến tầng hầm 2.

Cửa vừa mở ra, Trình Nhạc Nhạc liền xách túi chạy ra ngoài.

Liếc mắt nhìn quanh, liền nhìn thấy Đường Tụng đứng trước đầu xe Porsche.

Xe vẫn chưa tắt máy, đèn pha chiếu vào người hắn.

Dưới tóc mái là đôi mắt sáng như sao đang nhìn vào bọn họ.

Chính xác hơn là nhìn vào Trình Nhạc Nhạc.

Triệu Hồng Cầm hơi sững sờ.

Đôi mắt quá đẹp.

Móa!

Đây ... cắt tóc thôi mà thay đổi nhiều như vậy sao?

Trần Dương chú ý đến chiếc xe dưới thân Đường Tụng đầu tiên.

Porsche Panamera.

Hắn hoặc nhiều hoặc ít đã nghe nói đến chiếc xe này, bản thấp nhất cũng phải hơn một triệu.

Xem ra Trình Nhạc Nhạc tìm được một người bạn trai có tiền thật rồi.

Đường Tụng cười vẫy tay với nàng.

Trình Nhạc Nhạc lập tức chạy qua, ôm chặt lấy hắn.

Trên mặt viết đầy không nỡ rời xa và an tâm.

Bắt đầu luôn là thời điểm tuyệt không thể tả.

Hai người mới hiểu đạo lý này tới qua, đang là thời điểm đỉnh nhất.

Đường Tụng nhận túi trong tay Trình Nhạc Nhạc, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi, cơm nước xong lại qua nhà anh.”

“Ừm!” Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ cảm thấy giật mình, có chút ẩm ướt.

Triệu Hồng Cẩm chọc tay Trần Dương, cười ha ha nói: “Porsche hơn 3 triệu, phòng cà phê rộng hơn 600 mét vuông ở ngay mặt đường. Hơn nữa còn có biệt thự hơn 500 mét vuông ở Yến Giang Biệt Viện. Tôi vừa lên mạng xem, biệt thự hơn 500 mét vuông là không tiêu thụ ở bên ngoài. Có thể nói, nó chính là thứ để nhà đầu tư bán ân tình. Đây là gia đình thế nào, không cần tôi nhiều lời chứ? Bản thân anh cũng phải cân nhắc lại đi, chúng ta chỉ là người làm công bình thường, anh xác định muốn đi trêu chọc người ta?”

Nghe vậy, sắc mặt Trần Dương chợt tái nhợt, không nói ra được một câu phản bác.

Trần Dương cũng đã nghe nói đến Yến Giang Biệt Viện, trước mắt là tiểu khu cao cấp và sang trọng nhất Yến Thành.

Do công ty nhà đất số 1 Yến Thành đầu tư và kiến thiết.

Có thể dễ xí nghiệp như vậy lấy lòng, bối cảnh có thể tưởng tượng được.

Đừng nói là Trần Dương hấn, mà ngay cả ông chủ của bọn họ cũng không chọc nổi.

Cũng không cần vận dụng quan hệ gì cả.

Chỉ cần mua mấy ngàn, mấy chục ngàn khóa học ở phòng tập, sau đó nói không hài lòng với Trần Dương.

Vậy Trần Dương hấn tuyệt đối sẽ bị đuổi ngay trong ngày.

Nghĩ đến đây, Trần Dương quay người lại, mặt hướng về phía cửa thang máy.

Tâm lý không cam lòng và oán hận, đã bị sợ hãi và kinh hoàng thay thế.

Đường Tụng tự nhiên nhớ Trình Nhạc Nhạc nói có người quấy rầy mình, liền tiến lên.

Mở miệng với hai người: “Nghe nói có người quấy rầy Nhạc Nhạc, có chuyện này sao?”

Triệu Hồng Cầm nhìn về phía Trần Dương.

Sắc mặt Trần Dương tái nhợt, biết mình chọc phải rắc rối, không thể làm gì hơn là nhắm mắt nói: “Xin lỗi Đường tiên sinh, có lẽ là trước kia tôi đã nói vài câu không xuôi tai, tôi xin lỗi ngài và Trình Nhạc Nhạc, tôi có thể đảm bảo, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Nói xong còn cúi người rất sâu.

Không xin lỗi thì còn có thể thế nào, chẳng lẽ máu nóng lên não, liều chết với người ta?

Nếu như là mới tốt nghiệp, hẳn sẽ không thiếu dũng khí làm như vậy.

Nhưng hẳn bây giờ, đã là một người làm công khôn khéo.

Ý nghĩ chiếm Trình Nhạc Nhạc làm của riêng, còn kém rất xa ý nghĩ sợ hãi.

“Đường Tụng, chúng ta đi thôi, không đáng lãng phí thời gian với loại người này.” Trình Nhạc Nhạc tiến lên khuyên bảo: “Em đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi nhé?”

Trần Dương đứng đó, môi ngập ngừng: “Thật... thật xin lỗi.”

“Được rồi được rồi, không có gì.” Triệu Hồng Cầm đứng ra giảng hòa, cười nói: “Mỗi lần nhìn thấy Đường Tụng, lại cảm

thấy anh đẹp trai hơn rồi, chẳng lẽ đây chính là sức hút của tiền tài? Ha ha ha.”

Nàng sợ chẳng may Trần Dương chó cùng rứt dậu, đến khi đó tiền to chuyện.

Đường Tụng cười một tiếng, không nói gì, đưa mắt nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc.

Trình Nhạc Nhạc ôm Triệu Hồng Cầm một cái: “Chị Cầm, cảm ơn chị đã tiễn em, em đi trước đây, chờ nhập học xong sẽ mời mọi người ăn cơm.”

Nói xong liền kéo tay Đường Tụng đi.

Đưa mắt nhìn hai người lái xe rời đi.

Lúc này Trần Dương mới thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Đừng nhìn nữa, Nhạc Nhạc bây giờ không cùng một đẳng cấp với chúng ta. thu hồi ý nghĩ của anh đi.” Triệu Hồng Cầm nói với vẻ chế giễu: “Anh hỏi anh có điểm nào không bằng người ta phải không? Tự anh nói xem, anh có chỗ nào có thể so với người ta?”

Chương 114: Trêu chọc

Cơm nước xong, Trình Nhạc Nhạc đề nghị đi xem phim.

Trong lòng nàng, ăn cơm xem phim mới tính là một lần hẹn hò hoàn mỹ.

Nghe thấy đề nghị này, Đường Tụng cũng rất tán thành, trực tiếp đưa nàng về Yến Giang Biệt Viện.

Dù sao nhà mình cũng không kém hơn rạp chiếu phim là bao.

Hơn nữa muốn làm chuyện gì, cũng sẽ dễ dàng hơn.

Trình Nhạc Nhạc là một cô gái rất hiểu chuyện, cho dù là lúc không có Đường Tụng ở đó, thì nàng cũng sẽ không đi lại lung tung, không tò mò.

Những nơi nàng đi qua, chỉ có phòng khách và phòng ngủ chính.

Lúc nhìn thấy phòng giải trí thì vô cùng vui vẻ và bất ngờ.

So với tiêu tiền đi rạp phim, nàng càng thích ngồi ở đây với Đường Tụng, trải qua cuộc sống của hai người.

Đường Tụng chọn phim cũng giở thủ đoạn, cố tình chọn một bộ phim kinh dị.

Tắt đèn, điều chỉnh đèn nền mờ một chút.

Trong quá trình xem phim, Trình Nhạc Nhạc sợ hãi không thôi, luôn chui vào trong ngực Đường Tụng.

Để tỏ lòng an ủi, Đường Tụng đặc biệt để bàn tay vào trong, dùng sức cảm nhận nhịp tim của Trình Nhạc Nhạc.

Nhẹ giọng an ủi.

Phim qua được một nửa, nhìn Trình Nhạc Nhạc yếu đuối nằm trong ngực mình.

Đường Tụng nói ra ý đồ chân thật của mình: “Nhạc Nhạc, chúng ta đi tắm đi? Bồn tắm nhà anh rất rộng, nước cũng rất đủ, hai người tắm thoải mái.”

Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc đỏ ửng: “Em... em mới tắm lúc sáng.”

“Đi thôi!” Đường Tụng đứng dậy, ôm nàng đi vào phòng ngủ chính.

Bồn tắm còn có rất nhiều chức năng xoa bóp, không chỉ có vẻ ngoài rất đẹp, mà còn rất thực dụng.

Đường Tụng nằm ngửa trong bồn, mở năng xoa bóp bằng bọt khí.

Bọt khí mịn màng đánh vào da, lại vỡ ra.

Cực kỳ thoải mái.

Qua một lúc lâu, liền nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc sạch sẽ đi vào.

Dáng người hoãn mỹ, giữa hàng chân mày còn xen lẫn phong tình quyến rũ.

Dưới tình cảnh này, mỗi một hành động của nàng tựa như đều mang theo sức hút kinh người.

Đường Tụng giang hai tay, Trình Nhạc Nhạc thuận theo ngồi vào, trên mặt hơi đỏ lên.

Bởi vì thường xuyên rèn luyện, hông của Trình Nhạc Nhạc rất to và săn chắc.

Nhất thời, Đường Tụng chỉ cảm thấy chân mình chìm vào trong một khối bông.

Nhẹ nhàng đẩy căng chân lên.

Trình Nhạc Nhạc kêu lên một tiếng, ngã vào trong ngực Đường Tụng.

Hai tay Đường Tụng bắt đầu không thành thật.

Trình Nhạc Nhạc hô hấp dồn dập: “Nhẹ thôi... đau.”

“Hết chân thương chưa?” Đường Tụng nói nhỏ bên tai nàng.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng lắc đầu: “Vẫn rất đau, còn sung lên, sợ rằng không thể chơi bóng với anh.”

“Không sao, thật ra ngoại trừ chơi bóng, chúng ta còn có thể chơi trò khác, để anh dạy em.”

Đường Tụng rất biết điều, dù sao cũng mới đối kháng ngày hôm qua, nào khôi phục nhanh như vậy.

Trình Nhạc Nhạc gật đầu một cái, lờ mờ đoán được ý của Đường Tụng là gì.

Trong lúc nhất thời, mặt đỏ tim run, ánh mắt bắt đầu nhìn xuống dưới.

Đường Tụng nâng cầm nàng lên, bốn mắt chạm nhau.

Trình Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, vô lực, cả người ảm ướt.

“Anh dạy em cách chơi tiểu xảo trong trận đấu, lúc chơi bóng, có thể kích thích đối phương, đề phòng đối phương đột phá phòng tuyến, có thể bảo vệ bản thân không bị thương.”

Trình Nhạc Nhạc cái hiểu cái không, dựa theo yêu cầu của Đường Tụng mà làm.

“Nhạc Nhạc, không thể không thừa nhận, em rất thông minh. Học cái gì cũng nha.”

“Ồ!” Trình Nhạc Nhạc nói chuyện không rõ lắm, hẳn là bị sắc nước.

Lần này, hẳn tắm lâu hơn mọi hôm rất nhiều.

...

Sau khi đưa Trình Nhạc Nhạc về nhà bác, đưa mắt nhìn đối phương lên nhà.

Đường Tụng lại trở về xe.

Suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi qua thăm Đồng Ngọc Ngôn.

Cả ngày hôm nay, đối phương gửi rất nhiều tin nhắn, tất cả đều ám chỉ là tối nay muốn gặp hẳn.

Bởi vì nhiệm vụ kinh doanh cửa hàng, hẳn đã lỡ hẹn với nàng.

Đúng là nên bồi thường một chút.

Đi đến tiệm bán hoa lần trước, mua một bó hoa hồng to.

Lại tìm một quầy trái cây cao sang, chọn mấy loại đắt nhất.

Nghe Đồng Ngọc Ngôn nói, bạn thân Từ Tình của nàng rất thích ăn trái cây.

Mỗi tháng, đều mất gần một nửa tiền ăn ở chỗ này.

Đi đến nơi, thời gian đã là 9 giờ tối.

Đường Tụng trực tiếp gọi cho Đồng Ngọc Ngôn: “Ngủ chưa?”

“Chưa nha, hôm nay là thứ bảy, mai không cần đi làm, đang cày phim với Từ Tình.” Giọng nói của Đồng Ngọc Ngôn lộ ra vẻ vui mừng, không ngờ Đường Tụng lại đột nhiên gọi điện cho mình.

“Vậy cậu có muốn gặp mình bây giờ không?” Đường Tụng cười hỏi.

Tiếp đó, liền nghe thấy vài tiếng hỗn loạn ngồn ngang, còn có tiếng kêu của Đồng Ngọc Ngôn.

Một cánh cửa sổ trên tầng 5 mở ra, ánh đèn sáng ngời trong nhà chói rọi vào bóng người bên trên.

Mắt Đường Tụng rất tốt, liếc một cái là đã nhận ra Đồng Ngọc Ngôn.

Tâm lý không nhịn được mà cảm khái: Thật thông minh.

Chỉ thông qua vài câu nói của hắn, liền đoán được hắn đã đến.

Cười vẫy tay với nàng.

Đồng Ngọc Ngôn chợt biến mất khỏi cửa sổ, cánh cửa sổ không bị đóng lại.

Rất nhanh, lại có một cái đầu thò ra, là Từ Tình.

Dù sao cũng là bạn cùng trường, hơn nữa nàng cũng là nhân vật khá có tiếng thời còn đi học.

Đường Tụng cũng nhận ra nàng.

Đèn trên hành lang bắt đầu sáng lên.

Một lát sau, Đường Tụng có thể nghe thấy tiếng bước chân của Đồng Ngọc Ngôn.

Tốc độ của nàng đột nhiên chậm lại, đứng yên ở sau cửa.

Đường Tụng đoán là nàng đang chỉnh sửa lại dung mạo.

Sau đó, Đồng Ngọc Ngôn nhẹ nhàng bước ra, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, còn cổ tình áp chế nổi hưng phấn trong lòng.

Lúc trước, mỗi khi nhìn thấy nàng, đều là dáng vẻ của một mỹ nữ đô thị.

Ăn mặc thời thượng, trang điểm xinh đẹp, còn có rất nhiều trang sức điểm xuyết.

Nàng bây giờ lại là mặt mộc, mái tóc xõa bên vai.

Trên người là một bộ quần áo ngủ hoạt bát, chân đi dép.

Thân thể thẳng tắp, nụ cười yếu ớt, tư thế đoan trang.

Còn mang theo khí chất của ‘mối tình đầu’ thời học sinh.

Tựa như có thể khiến người ta lập tức trở về sân trường.

Là lúc gặp thoáng qua trên con đường mòn trong rừng cây.

Là lúc tim đập rộn lên trong phòng ân.

Một màn này, để cho Đường Tụng nhớ lại hoa khôi kiều ngạo thời đại học.

Đường Tụng hơi thất thần, nhưng tỉnh lại rất nhanh.

Dù sao hắn cũng không phải là hắn của ngày xưa.

Đồng Ngọc Ngôn dừng lại ở cách đó mấy mét, tựa như đang chờ hắn chạy lên ôm mình.

Chỉ là, khi nhìn thấy đôi mắt sáng như sao kia, chân nàng vẫn không nghe điều khiển, tự ý bước về phía Đường Tụng.

Dưới ánh trăng tròn gần trung thu, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào mình, khiến cho tim nàng đập thành thịch.

Đường Tụng lập tức đưa hoa giấu sau lưng ra: “Tặng cho cậu, sao lại chạy xuống rồi, mình còn đang định lên ngồi chơi đây.”

“Mình hóng gió đêm với cậu, giống như đêm đó vậy.”
Đồng Ngọc Ngôn nhận hoa, sắc mặt đỏ hồng: “Cậu thích không?”

Đôi mắt Đồng Ngọc Ngôn lóe sáng long lanh, bờ môi ẩm ướt sung mãn cong lên, tựa như muốn để Đường Tụng chủ động hơn chút.

“Mình cũng rất thích.”

Mới trả bài với Trình Nhạc Nhạc xong, Đường Tụng vẫn còn nằm trong trạng thái ‘hiền giả’.

Hơn nữa, vừa mới nhớ đến dáng vẻ ngây thơ thanh thuần của nàng lúc đại học, hẳn nhất thời hơi xúc động.

“Nhớ cậu...” Đồng Ngọc Ngôn thấy Đường Tụng còn không hành động, lại có chút không nhịn được, nhẹ nhàng tiến lại gần bên tai hắn: “Tối mình ngủ đều là không mặc gì nha.”

Đường Tụng vốn đã thanh tâm quả dục, lấy này chỉ thấy như bình gas nổ tung.

Khá lắm!

Chương 115: Đêm tỏ tình

Đường Tụng ôm chặt lấy Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn kêu lên một tiếng, cảm nhận được sức sống mãnh liệt của hắn.

Tiếp đó, đôi môi ẩm ướt sung mãn đã bị chặn lại.

Đầu lưỡi trực tiếp bị cuốn vào trong.

Đồng Ngọc Ngôn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng lại thấy hơi đặc ý.

Cuối cùng cũng chịu chủ động nha.

Bây giờ nàng còn nhớ, nụ hôn đầu còn là mình chủ động.

Tuy rằng không tính là nhớ thù, nhưng luôn cảm thấy không phục, chẳng lẽ mình không có sức hút sao?

Lúc này nàng lại có một loại khoái cảm chinh phục nam thần.

Đột nhiên!

Hai mắt nàng tròn tròn, miệng phát ra âm thanh ‘ô ô’.

Nơi ngực truyền đến một cỗ cảm giác tê dại.

Cảm giác khác thường chưa từng có này, làm cho nàng tâm loạn như ma.

Cảm giác được động tác của Đường Tụng có hơi thô bạo, hô hấp dồn dập.

Lúc này nàng mới ý thức được mình chơi lớn rồi.

Cái này không giống như trong tưởng tượng của nàng.

Trong ấn tượng của nàng, và những tin tức thu thập được từ bạn bè trong mấy ngày gần đây.

Đường Tụng là một người tương đối hàm súc, kín đáo.

Điểm này có thể nhận ra từ việc hắn không bộc lộ thân phận công tử nhà giàu khi còn học đại học.

Nàng vốn cho rằng, mình trêu chọc một chút.

Đường Tụng sẽ rục rịch, sau đó mặt đỏ tim run, cũng càng say đắm mình hơn mới đúng.

Ai ngờ lại trực tiếp bắt đầu, làm nàng trở tay không kịp.

Vội vàng đưa tay cản lại, gấp gáp nói: “Đừng... đừng ở đây, Từ Tình còn đang nhìn trộm kìa. Điện thoại của Từ Tình có thể zoom rất xa, có thể chụp được.”

“Được rồi...” Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là từ bỏ.

Tuy rằng kích thích không bằng Trình Nhạc Nhạc, nhưng hình như còn mềm mại hơn.

Lúc này, sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đã đỏ bừng, ánh mắt quẩn rũ như tơ, hô hấp nặng nề.

Vô lực tựa vào trong ngực hắn, tham lam ngửi mùi trên người hắn.

Thì ra, đến giờ vẫn không phải là một người động tình.

Nghênh đón gió đêm ngày thu, dưới ánh trăng sáng, hai người ôm nhau rất lâu.

Từ Tình thò đầu ra khỏi cửa sổ, trên tay đã có thêm một bao khoai tây chiên.

Vốn là rất ngọt, nhưng nhét vào miệng lại thấy vừa chua vừa chat, như thức ăn cho chó.

Sau khi thả Đồng Ngọc Ngôn ra, Đường Tụng lại lấy trái cây ra.

“Mang cho cậu chút hoa quả, trở về ăn với Từ Tình đi, chắc cậu không cầm được đâu, để mình mang lên cho.”

“Không được!” Đồng Ngọc Ngôn vội vàng nói: “Mình có thể mang lên.”

Cũng không phải là trong phòng có thứ gì không thể cho người ngoài thấy, chủ yếu là Từ Tình rất biết làm loạn.

Nếu để Từ Tình quen Đường Tụng, vậy thì sẽ phát sinh vài chuyện không thể phán đoán.

Đồng Ngọc Ngôn ngẩng đầu nhìn Từ Tình nằm trên cửa sổ, xoa tay với nàng, ý bảo mau cút vào nhà đi.

“Hai túi trái cây này phải 20 cân, còn cả một bó hoa, hay là để mình mang lên cho, thuận tiện vào ngồi chơi một chút.” Đường Tụng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn lại đỏ hơn, nghĩ đến một màn kích thích vừa rồi.

Nếu để Đường Tụng vào phòng...

Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý, hơn nữa, Đường Tụng cũng chưa chính thức tỏ tình.

Như vậy há chẳng phải mình có vẻ quá bừa bãi rồi.

Áp úng nói: “Không cần... mình có thể mang lên!”

Nói xong, một tay cầm hoa hồng, một tay xách 2 túi trái cây, chạy chậm về phía cửa.

Đường Tụng nhìn bóng lưng yếu điệu kia với ánh mắt tiếc nuối và đắm chiêu.

...

Khi Đồng Ngọc Ngôn thở hắt hắt trở về nhà, liền nhìn thấy ánh mắt u oán của Từ Tinh.

Nhận trái cây trên tay đối phương, Từ Tinh chua xót nói: “VẬY mà còn không nỡ để mình gặp mặt một lần, cậu sợ mình cướp nam thần của cậu sao? Trước khi ra cửa còn cảnh cáo không cho mình xuống, cậu đúng là bạn thân nha.”

“ĐƯỢC rồi được rồi, không phải mang trái cây cho cậu rồi sao? Mau ăn đi!” Đồng Ngọc Ngôn cười nói.

Thành quả tối nay vẫn rất khá, chỉ cần có chừng mực, là sẽ nắm chặt được trái tim nam thần.

Từ Tinh là ăn hàng chuyên nghiệp, vừa mở túi ra thì hai mắt đã sáng lên.

“Oa! Sầu riêng Musang King, nhìn đóng gói còn là hàng cao cấp nha! Phải 400 500 một cân đấy.”

“Oa, nhiều thứ quá, dâu tây, việt quất, nho...”

“Đúng là có lòng, chắc là chọn tất cả các loại trái cây cao cấp nhất rồi.”

“Anh ta rất tốt với cậu nha, lần trước tặng quà mấy chục ngàn, lần này lại mang trái cây đắt như vậy.” Từ Tinh ra về đáng thương nhìn Đồng Ngọc Ngôn: “Sau này cậu không thể ăn một mình, có thứ tốt phải chia sẻ với mình.”

“Đi rửa đi, mình muốn ăn rồi!” Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ cái mũi nhỏ của nàng, tỏ ý nàng chủ động đi.

...

Mùng 4 tháng 9, chủ nhật, nhiều mây chuyển mưa nhỏ, nhiệt độ cao nhất 24 độ.

Trải qua mấy ngày tuyên truyền, phòng cà phê đã có chút danh tiếng trên internet.

Dựa theo sắp xếp của La Thu Ngọc, hôm nay sẽ có một nhóm streamer, blogger, reviewer đến quảng bá.

Sáng sớm, cửa hàng đã bắt đầu chuẩn bị cho hoạt động ngày hôm nay.

Làm thẻ hội viên có thể được rút thưởng miễn phí, phần thưởng lớn nhất là một chiếc Ipad.

Phần lớn là những món quà nhỏ như ly giữ nhiệt, đèn bàn, cây cảnh...

Vốn còn định mời người đến ca hát và dẫn chương trình.

Nhưng Đường Tụng lại không đồng ý.

Nếu muốn hiệu quả tốt nhất, vậy tại sao mình không đích thân lên chứ?

Thân là người chơi đàn violin chuyên nghiệp, chút tự tin này vẫn có.

Mấy ngày không chơi đàn, Đường Tụng cũng thấy hơi ngứa tay.

Lại thêm nhiệm vụ kinh doanh, nên lộ mặt cũng không sao.

Sau khi bảo La Thu Ngọc mua một chiếc đàn violin.

Đường Tụng nằm trên ghế, bắt đầu suy nghĩ trưa nay sẽ biểu diễn bài gì.

Bởi vì khách hàng chủ yếu là phụ nữ trẻ tuổi, cho nên phải chọn bài theo sở thích của đám đông.

Lên mạng tìm một chút, lại vào mấy diễn đàn hỏi thăm.

Cuối cùng xác nhận, biểu diễn bài ‘đêm tỏ tình’.

Đây là một bài violin rất hot ở trên internet, thật cũng không phải là một bài nhạc tỏ tình.

Lấy tài liệu từ bộ phim anime ‘cuộc chiến tỏ tình’, ý chính là thắng thắn với cha mẹ, cáo biệt trần thuật.

Bài nhạc này rất dễ khiến mọi người cộng minh.

Trong một phòng cà phê tràn đầy phong cách như này.

Nâng sách, uống cà phê, nghe âm nhạc du dương, hiệu quả hẳn là rất không tệ.

Chương 116: Chúng ta lướt qua nhau

“Đã xong!” Trương Linh Linh thở phào một hơi, cho Thu Thu một thử thể ok.

Hai người tìm một bậc thang trên thao trường, ngồi xuống rồi bắt đầu kiểm tra hiệu quả quay chụp.

Ngày 1 tháng 9, đại học sư phạm Yên Thành chính thức khai giảng.

Trải qua hai ngày bận rộn, cuối cùng các nàng cũng rảnh rồi, có thời gian quay video.

Sau khi khai giảng, hai người cũng chính thức trở thành sinh viên năm tư.

Điều này có nghĩa là sắp đến kỳ thực tập, tìm việc làm, tốt nghiệp... một đồng sự kiện sẽ diễn ra, cũng là bước ngoặt của cuộc đời này.

Hoàn cảnh kinh tế bây giờ rất kém, đại đa số bạn học đều lựa chọn thi nghiên cứu sinh.

Trương Linh Linh và Thu Thu khá may mắn, tài khoản TikTok của các nàng cũng phát triển khá thuận lợi.

Đến ngày hôm qua, fan đã đột phá 300.000.

Vì vậy, tối hôm qua hai người còn mời chị em trong phòng túc xá đi ăn một bữa.

“Linh Linh, những ngày gần đây, Đường Tụng có liên hệ với cậu không?” Thu Thu ngại ngùng hỏi.

Từ khi nàng dùng điện thoại của Trương Linh Linh để nhắn tin từ chối hợp tác.

Vị bạn thân kiêm trợ lý này trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, không còn sáng sủa như trước kia.

Trương Linh Linh nghe vậy thì yên lặng, không trả lời ngay.

Mấy ngày trước, ‘series video cuộc gặp ngẫu nhiên’ của các nàng và Vương Vân Phong có chút hot trên internet.

Điều này khiến cho Trương Linh Linh càng thấy áy náy hơn.

Nghĩ thâm, nếu đổi Vương Vân Phong thành Đường Tụng, là Đường Tụng có thể đặt chân vào lĩnh vực video ngắn này rồi.

Dù sao Đường Tụng cũng rất đẹp trai.

Mặc dù không phải loại có dung mạo và khí chất như nam thần, nhưng mà làm người rất thành thật.

Đáng tiếc, mình và Thu Thu lại chơi Đường Tụng một vỏ.

Đã hủy bỏ hợp tác, video quay xong cũng không phát hành.

Có lẽ là vì xấu hổ, mấy ngày nay Vương Vân Phong luôn nằm mơ thấy Đường Tụng.

Trong mơ, Đường Tụng trôi qua rất vất vả, một người vừa phải đi đưa đồ ăn, vừa phải lục lọi tìm hiểu về quay video, cả người gầy đi rất nhiều.

Mở wechat, tìm ảnh chân dung của Đường Tụng, ấn vào.

Lại nhìn lịch sử ghi chép của hai người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào câu ‘mời nữ thần Linh Linh uống ly trà sữa’.

Về mặt Trương Linh Linh đau khổ nói: “Nhiều ngày rồi, vẫn không nói gì cả. Đoán là sau này Đường Tụng cũng không

để ý đến mình nữa, nói không chừng còn block rồi, mình cũng không có mặt mũi chủ động nhắn tin với người ta.”

Thu Thu cẩn thận hỏi: “Sao có thể? Quan hệ của hai người rất tốt mà? Hơn nữa tuy chúng ta không hợp tác, nhưng mà cũng bồi thường 1000 rồi, cũng không tính là thiệt thòi.”

Trương Linh Linh nhếch mép, thờ ơ vô tình nói: “Được, cậu nói đúng là đúng.”

“Thật ra... mình cũng có thiện cảm với Đường Tụng, cảm thấy Đường Tụng không giống một shipper, nói chuyện nhã nhặn dễ dãi, lớn lên cũng đẹp trai, làm người không thể chán ghét.”

Thu Thu ôm lấy bạn thân, an ủi: “Chuyện này là mình không tốt, nếu cậu có ý với Đường Tụng, vậy thì thử theo đuổi xem.”

Mặt Trương Linh Linh đỏ lên, ấp úng nói: “Cái gì... có ý cái gì chứ! Mình và Đường Tụng chỉ thích hợp làm bạn tốt thôi, chỉ là cảm thấy trò chuyện với nhau rất hợp! Cậu nghĩ đi đâu vậy!”

“Được được được, mình sai rồi, là bạn thân là con trai!” Thu Thu vỗ vỗ đầu Trương Linh Linh, đột nhiên nghĩ đến chuyện Đường Tụng được nhận đãi ngộ đặc biệt ở đại lý xe.

“Đường Tụng hẳn là chỉ làm thêm shipper thôi, nói không chừng người ta còn có việc khác. Cậu có thể trò chuyện thử xem, tìm hiểu lẫn nhau một chút, với dung mạo của cậu, còn sợ không chinh phục được anh ta sao?”

Trương Linh Linh đỏ mặt nói: “Thời gian làm việc mà Đường Tụng còn ở nhà biên tập video kia, nhất định là không có việc khác. Mình cũng hi vọng Đường Tụng có thể dựa vào video để kiếm ít tiền, cuộc sống sau này cũng thoải mái hơn một chút.”

“Hơn nữa, mình nào có dung mạo gì...” Trương Linh Linh cúi đầu nhìn ‘bình thường không có gì lạ’ của mình, lại nhìn ‘cao vút trong mây’ của Thu Thu, liền mắt mát thở dài.

Thu Thu vỗ vỗ bờ hông nhỏ vênh cao của nàng, cười đều nói: “Tuy cậu không có trước lời, nhưng cậu có sau vênh nha, nói không chừng người ta thích cái này.”

Tướng mạo của Trương Linh Linh thuộc về loại dễ nhìn, ngũ quan trắng trẻo mộc mạc, không có gì quá đặc biệt, nhưng toàn thể lại rất đều đặn.

Tuy rằng được xưng là ‘Trương Linh Linh bình thường không có gì lạ’, nhưng ít nhiều gì vẫn có chút ngợc.

Bởi vì liên quan đến Vương Vân Phong, nên Thu Thu vẫn không nói cho Trương Linh Linh biết chuyện ở đại lý xe.

Lúc này chỉ có thể uyển chuyển nói: “Mình vẫn cảm thấy, nếu cậu có ý này, thì thử tiếp xúc với Đường Tụng đi, tìm hiểu xem, biết đâu có niềm vui bất ngờ?”

“Haiz, quên đi, không nghĩ nữa, kiếm tiền trước đi, chúng ta có tiềm lực kiếm được 1 triệu fan, thời khắc máu chốt này, đàn ông chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của mình!”

Bản thân Trương Linh Linh cũng rất phóng khoáng và cởi mở, nếu vẫn không hiểu tâm tư của mình, nàng cũng sẽ không xoắn xuýt và phân vân nhiều.

Đưa tay kéo Thu Thu, nhắc nhở nói: “Mình vẫn cảm thấy Vương Vân Phong không tốt lắm, cậu căn bản là không hiểu hết tên này, vẫn phải khuyên cậu một câu, đừng đi lại quá gần với tên đó.”

“Cậu nghĩ gì thế, bọn mình còn chưa phải người yêu, tay còn chưa nắm kia.” Thu Thu cũng hiểu ý của Trương Linh Linh, nhất thời xấu hổ đỏ mặt.

Trương Linh Linh trịnh trọng nói: “Dù sao mình cũng không thích loại người đó, tuy rằng bề ngoài tuấn tú, nhưng làm người lại không đáng tin, còn không bằng Đường Tụng.”

“Lại là Đường Tụng, đúng là nhớ mãi không quên nha, chúc cậu sớm ngày tu thành chính quả.” Thu Thu liếc mắt.

Trương Linh Linh nói tiếp: “Cậu biết Bạch Tĩnh bên học viện mầm non không?”

“Ừm, biết.” Thu Thu lại hơi sa sút, nàng cũng có nghe thấy chuyện này, chỉ là vẫn không có dũng khí đối mặt.

“Người ta chính là ‘bạch phú mỹ’ chính hiệu đây, trong nhà mở mắt xích thẩm mỹ viện, lại là con gái duy nhất! Nghe người trong túc xá nói, Bạch Tĩnh cũng có ý với Vương Vân Phong thì phải. Có người nói, Bạch Tĩnh còn tặng đồng hồ mấy ngàn đồng cho Vương Vân Phong làm quà sinh nhật.”

Sau khai giảng, Trương Linh Linh còn cố tình hỏi thăm về sinh hoạt cá nhân của Vương Vân Phong.

Với tư cách là hot boy của trường, tên này qua lại với rất nhiều nữ sinh.

Có ‘bạch phú mỹ’ đỉnh cấp như Bạch Tĩnh.

Có học sinh giỏi được nhận học bổng nhiều năm.

Thậm chí còn có người nhìn thấy, có phú bà lái xe sang đến đón tên đó.

Trương Linh Linh chỉ nói đến đối thủ nặng ký nhất là Bạch Tĩnh, cũng là nhắc nhở Thu Thu.

Cậu không phải là một đề bài duy nhất, mà có thể chỉ là một con cá trong ao thôi.

Hơn nữa còn không phải là con cá to nhất.

Hai mắt Thu Thu ảm đạm, chôn đầu vào cổ Trương Linh Linh: “Mình thích tên đó từ năm nhất, mình còn nhớ rõ, tên đó biểu diễn một bài violin ‘đêm tỏ tình’ trong dạ tiệc đón sinh viên mới.”

“Khi đó bà mình mới qua đời, bài nhạc đó tựa như đánh thức mình.”

“Mình thích tên đó ba năm, hiện giờ có hi vọng, mình vẫn muốn thử một lần.”

“Ít nhất... sau này... có lẽ là mình sẽ không còn hối hận đi!”

Chương 117: Chúng ta lướt qua nhau (2)

Trương Linh Linh xoa xoa đầu Thu Thu: “Sau này cậu nhất định sẽ hối hận, cậu mới qua lại gần gũi với tên đó được mấy tháng gần đây thôi phải không? Thầm mèn ba năm, cậu hiểu tên đó được bao nhiêu?”

Thu Thu yên lặng một lát, giọng nói có hơi ảm đạm: “Thật ra mình đã nghĩ kỹ rồi, nếu đến lúc tốt nghiệp mà Vương Vân Phong vẫn vậy, mình sẽ buông tay. Trước lúc đó, mình cũng sẽ không qua lại quá gần với tên đó, coi như là bạn bè bình thường đi.”

Mấy ngày nay, nàng cũng có thể cảm giác được Vương Vân Phong bắt đầu bận rộn.

Không còn thỉnh thoảng tìm nàng trò chuyện như lúc nghỉ hè nữa.

“Được, hi vọng cậu nói được làm được.” Trương Linh Linh cười híp mắt: “Nghe qua câu này chưa?”

“Câu gì?”

“Người cuối cùng rồi sẽ bị thứ không có được khi còn nhỏ vậy khốn cả đời, nhưng cũng sẽ vì một chuyện khác mà cõi bỏ, giải thoát. Mình cảm giác của cậu với Vương Vân Phong không phải là tình yêu, mà chỉ là một loại sùng bái thôi. Nói không chừng có một ngày nào đó, bởi vì một chuyện nào đó, hoặc một người nào đó, cậu sẽ nghĩ thông suốt.”

Trương Linh Linh cảm thấy Thu Thu là bị PUA, quay video xong nói không up liền không up, đã nói hợp tác, cuối

cùng lại hủy bỏ.

(PUA = Pick-up Artist, bậc thầy tán tỉnh, hoặc là dụ dỗ và kiểm soát phụ nữ, có thể hiểu như một loại tẩy não phụ nữ)

Coi như trở thành người yêu, thì làm như vậy cũng là quá đáng.

Càng không cần nói đến là bọn họ vẫn chỉ là bạn bè bình thường.

Hai người trò chuyện một lúc, Trương Linh Linh thúc giục: “Đúng rồi, chúng ta xuất phát thôi, lần này tiền rất nhiều. Xem ảnh thì cửa hàng này rất đẹp, vừa hay có thể giải quyết bữa trưa luôn.”

Thu Thu nhìn điện thoại một chút: “Ừm, vậy chúng ta xuất phát, mình lái xe đưa cậu đi, cũng không xa.”

“Đi thôi, kị sĩ của chị!” Trương Linh Linh vỗ vỗ hông Thu Thu, cười vui vẻ chạy về phía bãi đỗ xe.

Nhìn bạn thân cười vui vẻ như vậy, Thu Thu cũng nở nụ cười.

...

Vương Vân Phong đi xuống lầu cầm đồ ăn ngoài do một vị sư muội có lòng tốt ‘đặt hộ’, thản nhiên quay về ký túc xá.

Bạn cùng phòng Đinh Phú Vinh hâm mộ nói: “Phong ca, đây cũng là người hâm mộ mua cho?”

Vương Vân Phong cười nói: “Là Hình Hình ở học viện ngoại ngữ.”

“Trời ơi, là Lý Hình Hình ngực khủng kia sao?”

“Bằng không thì là ai?” Vương Vân Phong thuận miệng ứng phó, thản nhiên mở hộp đồ ăn ra.

Quả nhiên là cơm lươn Nhật mà hắn thích nhất, xem ra đôi phương đã ôn bài.

Phần cơm này phải 100 đồng. Vương Vân Phong rất hài lòng.

Đình Phú Vinh chưa xốt nói: “Hâm mộ thật, mỗi ngày đều có mỹ nữ đến tìm. Đúng rồi, lát nữa chúng ta đi cắt tóc, ông đã nói với vị sư muội Bạch Tĩnh kia chưa? Có được miễn phí không?”

“Yên tâm, tôi gửi một tin nhắn là được, cô ấy sẽ chờ tôi trong cửa hàng.” Vương Vân Phong rất chắc chắn.

“Bạch Tĩnh này rất giàu, cũng rất xinh đẹp, ông vẫn không quyết định à?”

“Haiz, còn chưa đến lúc, chờ thêm đi.” Vương Vân Phong cũng rất do dự, chủ yếu là vì Tiền Thu Thu và Bạch Tĩnh đều rất tốt.

Lúc nghỉ hè, Bạch Tĩnh trực tiếp tặng sinh nhật hắn một chiếc đồng hồ mấy ngàn đồng.

Thu Thu thì trở thành người nổi tiếng trong thời gian này, ăn mặc vào thì xinh đẹp hơn bạch Tĩnh một chút.

Hai người đều là con cá ưu tú nhất trong ao của hắn, hơn nữa còn đều là mới xuất hiện trong thời gian gần đây.

Thật sự là khó lựa chọn.

Vương Vân Phong rất xoắn xuýt, không biết nên chọn cái nào.

Cầm điện thoại lên, thuận tay gửi tin cho Bạch Tĩnh: “Sư muội, lát nữa anh và bạn cùng phòng đi cắt tóc, em có ở cửa hàng không?”

Hắn tin chắc là, dù bây giờ nàng không ở cửa hàng, thì lát nữa cũng sẽ ở đó.

Gửi tin xong, vừa ăn cơm vừa cho Đinh Phú Vinh một ánh mắt yên tâm.

Đề điện thoại qua một bên, chờ đợi câu trả lời khẳng định.

Không ngờ, qua một lúc lâu, Bạch Tĩnh vẫn không trả lời.

Vương Vân Phong hơi khó hiểu.

Lúc trước, Bạch Tĩnh luôn trả lời rất nhanh, hôm nay là cuối tuần, hẳn là không có việc gì mà?

Sau đó lại gửi thêm một tin: “Su muội, em đang bận sao?”

...

Phòng 401 ký túc xá nữ, Bạch Tĩnh đang chia sẻ hình ảnh của Đường Tụng cho các chị em trong phòng.

Lúc trước chụp loạn một trận.

Tuy rằng lãng phí bộ nhớ, nhưng cũng tích lũy được rất nhiều tài liệu làm phép.

Ghi chép toàn bộ quá trình quay đầu lại của Đường Tụng.

Mấy cô gái nhìn ảnh trai đẹp đến mức thất thần.

“Rất khó tin đây là camera thường, da quá đẹp.”

“Thật mẹ nó đẹp trai! Đôi mắt này, sáng như đèn pha vậy.”

“Tiểu Tĩnh, cậu xác định anh ta không đeo lens, không trang điểm chứ?”

“Mình tự tay gọi đầu cho anh ấy, hai lần! Lần thứ hai, mình còn sờ mặt nữa.” Tiểu Tĩnh đắc ý nói.

“Dáng người quá đẹp, vai rộng eo hẹp chân dài, quả thực là như trong Manga.”

“Đúng là không tệ, mạnh hơn đám hot boy với nam thần trong trường chúng ta nhiều. Với kinh nghiệm nhiều năm của mình, anh ấy tuyệt đối là có cơ bụng.”

“Tiểu Tĩnh, cậu có xin wechat không? Mau cho mình đi!”

“Cút đi!” Tiểu Tĩnh lắc lắc điện thoại: “Cậu cho add wechat dễ như vậy sao? Dù mình cho các cậu, người ta cũng sẽ không đồng ý kết bạn, vẫn là nghĩ cách giúp mình trối anh ấy đi, đến khi đó các cậu muốn chụp bao nhiêu ảnh cũng được.”

“Vậy còn không đơn giản? Trực tiếp cởi sạch đồ rồi chụp ảnh gửi qua, xem xem anh ta có động lòng hay không.”

“Nói thực tế đi, đừng nói linh tinh.” Tiểu Tĩnh hơi mất hứng, cảm thấy đám bạn cùng phòng của mình đều quá tiện, không thể bình thường một chút sao?

“Vậy thì thẳng thắn dứt khoát, hẹn ra ăn cơm đi.”

“Đừng do dự, hành động đi.”

“Hai người mới gặp ngày hôm qua, vẫn còn có ấn tượng với nhau, để qua mấy ngày, chỉ sẽ người ta quên cậu luôn. Nhanh đi.”

Tiểu Tĩnh nghĩ một chút, tâm lý vừa mong đợi vừa thấp thỏm.

Nếu như Đường Tụng từ chối.

Vậy sau này nàng còn dám liên hệ sao?

“Cậu không lên, để mình lên, đưa điện thoại đây.” Có người bắt đầu động thủ.

Tiểu Tĩnh vội vàng che lại: “Hoàng đế không vội thái giám vội cái gì?”

Nói xong, liền ấn vào khung chat, suy nghĩ nên nói thế nào.

Đột nhiên, một tin nhắc nhở nhảy ra.

Vương Vân Phong: “Su muối, lát nữa anh và bạn cùng phòng...”

Tiểu Tĩnh nhìn thoáng qua, trực tiếp bỏ qua, không thèm để ý, tiếp tục suy nghĩ.

Bạn cùng phòng thấy vậy thì hỏi: “Hot boy trường hện kìa, không thấy à? Lúc trước rất để ý người ta cơ mà? Cơ hội tốt như vậy, sao không trả lời đi.”

Về mặt Tiểu Tĩnh vô cùng khó hiểu: “Kiều Kiều, cậu nói bậy bạ gì đó? Hot boy gì? Mình quen sao? Cậu đừng nói lung tung, mình sợ Đường Tụng sẽ hiểu lầm.”

Bạn cùng phòng bưng tỉnh, nhộn nhịp gật đầu: “Đúng đúng, không quen biết hot boy gì cả, cũng không tặng quà sinh nhật gì cả, bọn mình có thể làm chúng, chỉ cần cậu mời ăn sáng một tuần là được.”

“Nhấn thế này có được không?” Tiểu Tĩnh không quan tâm mấy chuyện này, thì thầm: “Đường Tụng ca ca, em là Tiểu Tĩnh ngày hôm qua, anh có rảnh không, em mời anh ăn cơm.”

Bạn cùng phòng nghe xong, đồng loạt phát ra âm thanh khinh thường.

“Quả nhiên là ngực to không não, lại to lại trắng đến từng này.”

“Bản thân cậu thấy có được không?”

Sắc mặt Tiểu Tĩnh nhất thời đỏ bừng, tức giận nói: “Vậy thì phải nhấn thế nào?”

“Mình đọc, cậu viết.” Nói chuyện chính là người có kinh nghiệm yêu đương phong phú nhất phòng bạn họ. “Anh có tiện gửi địa chỉ không? Để em xem tim em chạy đi đâu rồi.”

Tiểu Tĩnh bày tỏ đã học được, lật tay liền trích dẫn qua.

Một lát sau.

Âm thanh nhắc nhở vang lên.

Trong phút chốc, bầu không khí trở nên nghiêm túc hơn.

Toàn bộ ký túc xá, 6 người, 12 con mắt, đồng loạt nhìn qua.

Vương Vân Phong: “Sur muội, em đang bận sao?”

Haiz!

Mấy người đồng loạt phát ra âm thanh thất vọng.

Tiểu Tĩnh tức giận, trực tiếp tắt thông báo của Vương Vân Phong đi.

Thời điểm quan trọng như vậy!

Mẹ nó còn làm loạn cái gì!

Không biết tự soi gương sao?

Chương 118: Chúng ta lướt qua nhau (3)

Đường Tụng ngồi trong phòng làm việc, đang quan sát tiến độ nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’.

Đã qua một ngày rồi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Trước mắt có thể rút 261.000 NDT / 591.500 NDT (tổng số tiền).

Hiện giờ, lượt like là 11830, rút cuộc cũng vượt qua 10 ngàn.

Hắn rút hết 261.000 NDT.

Tinh Tinh!

Tiền đã vào tài khoản.

Lúc này, số tiền mặt trên người Đường Tụng đã vượt qua con số 1 triệu.

“Keng, chúc mừng túc chủ có hơn 1 triệu trong ngân hàng, dành được khoản tiền đầu tiên trên con đường phân đấu, phần thưởng của nhiệm vụ hàng ngày sẽ đổi mới, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng lập tức mở hai cái nhiệm vụ hàng ngày ra xem.

Phần thưởng: Khi bạn tiến hành học tập, mỗi phút có thể nhận được 30 đồng, có tỷ lệ 2% nhận được gói quà học tập ngẫu nhiên.

Phần thưởng: Khi bạn rèn luyện trong phòng tập, hiệu quả rèn luyện tăng gấp bội, mỗi phút có thể nhận được 60 đồng, có

tỷ lệ 2% nhận được gói quá rèn luyện ngẫu nhiên.

Phần thưởng tăng gấp 10, tỉ lệ rơi đồ cũng tăng gấp đôi.

Mỗi ngày 2 nhiệm vụ hàng ngày, có thể nhận được 7200 NDT, một tháng chính là 216.000 NDT.

Càng không cần nói đến tỷ lệ rơi đồ tăng lên 2%.

Xem ra nhiệm vụ hàng ngày không phải là không thay đổi, mà sẽ tăng lên theo tiền trong tài khoản, đồng bộ là tỷ lệ rơi đồ cũng tăng lên.

Như vậy nhìn qua vẫn rất nhân tính hóa.

Đường Tụng lại cầm quyền ‘quản lý kinh doanh’ lên, đắm chìm trong học tập.

Hắn bây giờ, mỗi ngày đều hận thời gian không đủ, mà hắn lại không phải đại sư quản lý thời gian.

Bắt buộc phải chia ra học, mới có thể hoàn thành 2 giờ học tập.

Cốc cốc cốc.

“Mời vào!”

La Thu Ngọc xách một cái túi đen đi vào: “Ông chủ, đây là đàn violin của ngài.”

Đường Tụng nhận hộp đàn, đặt lên bàn làm việc, mở ra.

Bên trong là lớp da lót màu nâu, và một chiếc đàn violin màu nâu đỏ.

Bên trong còn có các loại linh kiện khác như.

Cầm đàn lên, cảm nhận khá ổn.

Tuy nhiên, vẫn kém chiếc đàn ở nhà hàng Tinh Không kia.

Thử kéo một đoàn ‘đêm tỏ tình’.

Âm thanh và trọng lượng rất tốt, coi như là đủ dùng.

Bóp bóp bóp...

La Thu Ngọc ở một bên vỗ tay.

Tuy rằng nàng không hiểu đàn violin, cũng không hiểu âm nhạc.

Nhưng mà chỉ liếc mắt là biết, ông chủ nhà mình chính là cao thủ, là nhân sĩ chuyên nghiệp.

“Ông chủ, ngài chơi giỏi thật! Có trận biểu diễn của ngài, hoạt động này của chúng ta nhất định sẽ rất hoàn hảo.”

La Thu Ngọc nhìn người trẻ tuổi cao to đẹp trai trước mắt, nội tâm lại cảm khái.

Thật sự là rồng trong loài người.

Không chỉ có vẻ ngoài siêu quần bạt tụy, mà còn có tài năng cao tuyệt.

Vì để nhân viên nghỉ ngơi tốt, lỗ tiền cũng muốn chuyển chế độ thay ca.

Vì tuyên truyền phòng cà phê, không tiếc đi ra tiếp đãi khách khứa, lại kéo đàn violin.

Đã nhiều tiền như vậy, còn không quên học tập.

Tuyệt đối là thanh niên tuần kiệt.

“Quản lý La quá khen, tôi chỉ là một người chơi đàn bình thường thôi.” Đường Tụng lại hỏi: “Đã bố trí hội trường chưa?”

“Đã bố trí xong, khách mời cũng đã đến. Chờ bọn họ quay chụp xong, cũng đến thời điểm lượng khách đông nhất, ngài cũng nên ra sân vào lúc đó.”

Đường Tụng cười nói: “Lúc nào cần đến tôi thì cứ gọi.”

“Vâng, vậy ngài bận rộn, tôi đi xuống trước.”

La Thu Ngọc rời đi, Đường Tụng lại định đọc sách tiếp.

Âm thanh wechat lại vang lên.

Cầm lên xem, không nén nổi mà mỉm cười.

Đúng là chưa từng có ai nói chuyện với hắn bằng phong cách này.

Phương thức tán tỉnh rất mới mẻ nha.

Nhìn ghi chú, là Tiểu Tĩnh gọi đầu ngày hôm qua.

Đường Tụng có ấn tượng không tệ với nàng, không đề nghị làm thẻ, không giới thiệu hoạt động hay ưu đãi gì cả.

Ngay sau đó, hắn liền chia sẻ vị trí của mình cho nàng.

Lại còn quảng cáo: “Tiệm mới khai trương, đang có hoạt động, có rảnh thì gọi bạn đến ngồi chơi, tôi sẽ giảm giá cho.”

Gửi xong, liền bỏ điện thoại qua một bên, tiếp tục học tập.

...

Trong ký túc xá, sau khi nhận được tin của Đường Tụng.

Những tiếng thét chói tai vang lên không ngừng, Tiểu Tĩnh bịt tai, kêu lên: “Đây là của mình, không cho các cậu đi.”

Đám bạn cùng phòng đã cầm gương lên, bắt đầu trang điểm.

Không ai để ý đến nàng.

Tiểu Tĩnh buồn bực, vẫn trả lời Đường Tụng một câu trước: “Được, em đến ngay.”

Tiếp đó cũng bắt đầu chung diện.

Tìm tới tìm lui, chọn một bộ đồng phục JK. (đồng phục nữ sinh trung học Nhật)

Nghĩ đến hôm nay hơi lạnh, liền tăng thêm một đôi tất chân màu đen.

Đây là chiêu nàng học được ở trên internet.

Cũng không biết Đường Tụng có thích phong cách này hay không.

Đến khi nàng xong xuôi, quay đầu lại.

Liền thấy đám bạn cùng phòng đều như bông hoa nở rộ.

Cũng may là nàng vẫn xinh đẹp nhất.

“Tổng cộng 6 người, xe mình nhét 4 người là nhiều nhất, hay là chúng ta gọi xe?” Tiểu Tĩnh đề nghị.

“Đi nhanh đi, đừng nói nhiều, mình đã gọi xe rồi, đang chờ ở dưới kia.”

“Được rồi.”

Tiểu Tĩnh vẫn rất bội phục với động lực đi gặp soái ca này của đám bạn.

...

Thời gian đến gần giữa trưa, nhiệt độ tăng lên không ít.

Màu sắc áng mây trên trời lại sâu hơn, đột nhiên, gió nổi lên.

Trong không khí mang theo vị ẩm ướt.

Mắt thấy trời sắp mưa.

Bởi vì cách không xa, Thu Thu chở Trương Linh Linh đến nơi thì trời vẫn chưa mưa.

Ngẩng đầu lên, nhìn ‘phòng cà phê Thời Gian’ ở trước mắt.

Mắt hai người đã sáng như sao.

Chỉ nhìn bề ngoài đã rất có cảm giác rồi.

Đây cánh cửa chính có tạo hình khác biệt, cảnh tượng đập vào mắt lại làm các nàng bất ngờ hơn.

Trong số những cửa tiệm mà các nàng từng đi qua, nơi này là đỉnh nhất.

Tiến lên trước.

Có thể thấy rất nhiều bóng bay và pháo hoa.

Phía bên phải là tường checkin.

Phía trên được trang sức bằng tranh vẽ.

Hai người bắt đầu quay chụp, checkin và quay tài liệu thực tế ở lầu một.

Trong lúc đó cũng nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, đều là những người nổi tiếng trên mạng ở bản địa.

Tất cả đều rất hài lòng với phòng cà phê này.

“Nơi này đúng là không tệ, lại còn rất gần trường của chúng ta, sau này có thể đến nhiều hơn.” Thu Thu cảm khái một câu.

Trương Linh Linh phụ họa: “Tường gạch đỏ bên ngoài rất có cảm giác niên đại, lát nữa chúng ta có thể ra đó quay chụp.”

Sau khi quay chụp xong, hai người được đưa lên phòng ăn ở tầng hai.

Cũng là bất ngờ và vui vẻ.

Thiết kế rất tráng lệ lại không mất phong cách.

Bàn ăn gỗ rất đẹp, không khí tràn đầy mùi hoa tươi và cây cỏ xanh um.

Hai người ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, chọn vài món đặc sắc của cửa hàng.

Trương Linh Linh lấy thiết bị ra, chuẩn bị quay chụp.

Bỗng nhiên, như phát hiện cái gì đó, nàng chỉ ra ngoài cửa sổ: “Thu Thu, nhìn kìa, đó không phải tình địch của cậu sao?”

Thu Thu đang cầm điện thoại quay phim, nghe vậy thì ngẩn người.

Xuyên qua cửa sổ sát đất sáng ngời, nhìn xuống bên dưới.

Liền thấy mấy cô gái bước xuống từ một chiếc xe.

Trong đó có một người rất trắng, chính là Bạch Tĩnh.

Lúc này đang mặc một bộ đồng phục JK mùa thu.

Áo sơ mi xám, váy ngắn đen, dưới chân là giày da đen, tất chân đen.

Nơi đùi thì lại trắng đến lóa mắt.

Cho dù là nàng, cũng không thể không thừa nhận sức hút của đối phương.

Chương 119: Vương Vân Phong là liêm chó?

“Có cần đi xuống nói chuyện với nàng không? Nói chuyện của Vương Vân Phong ý?”

Trương Linh Linh lại hi vọng hai người gây sự với nhau, đến lúc đó để xem tên Vương Vân Phong kia giải quyết thế nào.

Thu Thu cau mày nói: “Nói chuyện gì chứ? Ai quen cô ta chứ.”

“Được rồi.” Trương Linh Linh cũng không nói gì nữa.

Dựa theo tình hình bây giờ, hai người này sớm muộn gì cũng chạm mặt nhau nhỉ?

Trong cửa hàng không còn nhiều người, đồ ăn lên rất nhanh.

Được vì mời đến quảng cáo và tuyên truyền, nên bữa ăn trưa này là miễn phí.

Hai người đều cô gái, ăn không nhiều lắm.

Ông chủ cũng rất biết làm ăn, còn tặng kèm hai phần bánh ngọt và cà phê.

Nói là mặt hàng dưới tầng một, để các nàng ném thử, cho ý kiến.

Đầu tiên là quay chụp tài liệu, sau đó hai người mới bắt đầu ăn uống vui vẻ.

Mùi vị cũng không tệ lắm.

Chủ yếu là nguyên liệu rất tươi mới.

Không giống như những nhà hàng khác, chỉ có vẻ ngoài.

...

Tiểu Tĩnh và những người khác vừa vào cửa, lập tức bị hấp dẫn bởi phong cách của nơi này.

Hung phấn chạy khắp nơi chụp ảnh.

Dựa theo tin tức, Đường Tụng hẳn là nhân viên ở nơi này.

Tiểu Tĩnh gọi một nhân viên đến, hỏi: “Xin hỏi Đường Tụng là nhân viên ở đây sao? Anh ấy đâu rồi?”

“Đường Tụng nào?” Nhân viên không xác định được, đối phương đang hỏi ông chủ nhà mình sao?

“Là người này.” Tiểu Tĩnh mở ảnh cho đối phương xem.

Nhân viên nhìn lướt qua, kinh ngạc nói: “Đây là ông chủ của chúng tôi, ngài có hẹn với ông chủ sao?”

“A?”

Bạch Tĩnh và đám bạn đều mờ mịt.

Hiển nhiên là không ngờ Đường Tụng lại là chủ của nơi này.

Trên đường đến đây, bọn họ còn phỏng đoán công việc của đối phương.

Có người nói là thợ pha chế.

Có người nói là đầu bếp.

Cũng có người nói là phục vụ.

Chỉ là không ngờ một người ăn mặc giản dị như vậy, lại là một ông chủ trẻ tuổi.

Hiện giờ, người có tiền đều khiêm tốn biết điều như vậy sao?

Phục vụ lại hỏi: “Ông chủ ở phòng làm việc trên tầng 3, có cần tôi báo cho ông chủ không?”

“Chuyện này... anh ấy đang bận sao?” Tiểu Tĩnh sợ quấy rầy Đường Tụng: “Hay là để tôi hỏi trước đã.”

“Được!” Nhân viên gật đầu một cái, lại hơi chần chừ: “Chuyện này... lát nữa ông chủ chúng tôi sẽ biểu diễn đàn violin, thời gian này chắc đang chuẩn bị.”

Cái gì? Còn có biểu diễn đàn violin?

Mấy cô gái nhất thời hưng phấn.

Tiểu Tĩnh mặt đỏ bừng: “Vậy chúng tôi ngồi một lát, chờ ông chủ của các cô biểu diễn xong cũng được.”

“Vâng, khu tây trên tầng 2 có một sân khấu, lát nữa sẽ biểu diễn ở đó, trước mắt còn không ít chỗ trống.” Nhân viên có lòng tốt nhắc nhở một câu.

“Được rồi, cảm ơn.”

Thông qua cầu thang xoắn ốc lên tầng 2.

Mấy người chọn một vị trí gần sân khấu.

Tiểu Tĩnh vỗ bộ ngực cao vút: “Hôm nay mình mời, mọi người cứ thoải mái.”

“Nể tình cậu hào phóng, lát nữa bọn mình sẽ gọi nhiều hơn một chút.”

“Chờ lát nữa biểu diễn xong, đừng để ý có hay hay không, mọi người đều phải ra sức vỗ tay nha.” Tiểu Tĩnh nhắc nhở.

“Cậu cứ yên tâm, bọn mình đảm bảo sẽ nể mặt cậu.”

Sáu người cầm thức đơn, ríu ra ríu rít một lát.

Cơ bản là gọi tất cả những món đặc sắc của quán.

Trong lúc chờ đồ ăn lên, mấy người đều cầm điện thoại quay phim chụp ảnh.

Lát nữa vòng bạn bè sẽ rất phong phú.

Tiểu Tĩnh thỉnh thoảng lại nhìn về phía cầu thang, đang mong chờ bóng người kia xuất hiện.

Trong đầu nàng bây giờ, toàn là những hình ảnh ngày hôm qua.

Mái tóc rối đen, đôi mắt rực rỡ sáng như sao.

Giống như một ánh trăng sáng, chiếu rọi mọi góc ngách trong tim nàng.

“Nghĩ gì thế? Tiểu Tĩnh, đừng ngây người, chúng ta qua tủ sách chụp ảnh đi.”

“Đi đi, lâu rồi 6 người chúng ta không chụp chung.”

Mấy người tiến đến trước một giá sách gỗ thông rất to, nhờ nhân viên chụp hộ.

Nhìn Tiểu Tĩnh mặc bộ đồng phục JK vừa ngây thơ vừa gợi cảm trong hình.

Có người nhắc nhở: “Mau gửi ảnh cho nam thần đi, cho người ta biết là cậu đến rồi.”

“A a, được.” Tiểu Tĩnh gật đầu, đây đúng là một cơ hội không tồi.

Nói xong, vội vàng gửi ảnh cho Đường Tụng.

Lại nhấn: “Cùng bạn đến ủng hộ, mong chờ trận biểu diễn của anh nha. Thả tim”

Sau nghĩ một chút, lại chia sẻ ảnh lên vòng bạn bè.

Tus: Hôm nay phát hiện một phòng cà phê tuyệt vời ở Yên Thành, hoàn cảnh cực đỉnh! Đề cử đề cử! Tuyệt đối là đỉnh cấp nhất! Ông chủ là một đại soái ca nha! Cực cực đẹp nha.”

Bạn cùng phòng thấy vậy liền trêu chọc: “Nịnh bợ rất tốt, mình phải cho cậu một like.”

Rất nhanh, Đường Tụng đã trả lời: “Em là xinh đẹp nhất.”

Những lời này, trực tiếp làm Tiểu Tĩnh nhìn ướn, là nước mắt rung rung.

Suy nghĩ một lát, lại gửi một tin: “Em còn rất nhiều đồng phục JK màu sắc khác.”

Một lát sau, trong khi Tiểu Tĩnh đang nóng nảy chờ đợi.

Đường Tụng còn chưa trả lời, Vương Vân Phong lại gọi điện thoại đến.

“Alo, hôm nay đi cà phê à? Anh nhắn tin cho em, sao không trả lời?” Giọng nói của đối phương có vẻ không vui.

Vương Vân Phong chờ trong ký túc xá rất lâu, mãi vẫn không thấy Bạch Tĩnh trả lời.

Còn tưởng rằng đối phương có chuyện quan trọng nào đó.

Đến khi thấy được tin tức trên vòng bạn bè, hấn tức đến mức trực tiếp gọi điện qua chat vắn.

“A! Vương Vân Phong, là anh à, tôi đang bận, không có chuyện gì thì đừng gọi điện cho tôi.”

Tiểu Tĩnh hơi mất hứng, giọng điệu chất vận của đối phương làm nàng rất phản cảm.

“Tại sao không trả lời anh? Xin nhờ... ngày nào tôi cũng nhận được nhiều tin nhắn như vậy, nào có thời gian trả lời từng cái một.”

“Anh nói gì, nói nữa tôi block anh luôn nha.”

Nói xong, dứt khoát cúp máy.

Vẫn không quên phàn nàn với bạn cùng phòng: “Tên này cảm thấy thế giới quay quanh mình à, mình không trả lời tin nhắn rồi mà còn không hiểu.”

...

Tại bàn cách Tiểu Tĩnh không xa.

Ba chữ Vương Vân Phong vừa xuất hiện, hai người Trương Linh Linh và Thu Thu lập tức chú ý qua.

Nghe thấy lời Bạch Tĩnh, Trương Linh Linh nhất thời tròn mắt.

Không dám tin nói: “Khá lắm, mình sai rồi! Mình vẫn cho rằng Bạch Tĩnh theo đuổi Vương Vân Phong, còn coi người ta là tình địch của cậu, không ngờ Vương Vân Phong mới là lớp xe dự phòng của Bạch Tĩnh.”

Thu Thu cũng ngẩn người, hoài nghi mình có nghe nhầm hay không.

Tình hình này khác với suy nghĩ của nàng.

Trương Linh Linh như phát hiện đại lục mới: “Thu Thu, cậu thấy chưa? Vương Vân Phong đối mặt với ‘bạch phú mỹ’ thì hèn mọn như vậy, còn phải gọi điện thoại hỏi người ta vì sao không trả lời tin nhắn. Đây không phải là câu hỏi kinh điển của ‘liếm chó’ hỏi nữ thần sao? Cậu nhìn Bạch Tĩnh người ta kia, căn bản là không coi Vương Vân Phong vào đâu cả.”

“Có thể ... có thể là có hiểu lầm gì đó.” Thu Thu không biết trả lời thế nào, chỉ thấy rất choáng váng.

Chẳng lẽ nam thần trong mắt mình, lại là liếm chó của người khác?

Rất khó tưởng tượng, một nam thần cao ngạo như Vương Vân Phong lại đi liếm một người khác.

Trong lúc nhất thời, nội tâm Thu Thu có hơi loạn, rất muốn gọi điện cho Vương Vân Phong để hỏi rõ.

Nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Chương 120: Người này rất giống Đường Tụng

Gần 12 giờ trưa, phòng ăn tầng 2 cũng đã full chỗ.

La Thu Ngọc nhiệt tình bước lên sân khấu.

“Cảm ơn mọi người ủng hộ, ông chủ của chúng tôi sẽ mang đến một bài violin, hi vọng mọi người sẽ thích.”

“Không ngờ chúng tay may mắn như vậy. Ông chủ này cũng là một nhà nghệ thuật nha, không biết là chơi đàn có hay không.” Trương Linh Linh thấy Thu Thu không vui, cố gắng chuyển đề tài.

Thu Thu nghe vậy, miễn cưỡng cười một tiếng: “Đúng vậy.”

Ngay sau đó, nàng lại nhìn về phía Bạch Tĩnh.

Tâm trạng của nàng bây giờ tràn đầy u buồn.

Lời nói của Bạch Tĩnh, giống như từng cây kim đâm thẳng vào lòng nàng.

Nàng cũng là một người rất kiêu ngạo, dù làm TikToker, hình tượng của nàng cũng là một ngự tỷ cao ngạo và lạnh lùng.

Người theo đuổi nàng cũng không ít.

Nàng không hề cảm thấy mình kém hơn Bạch Tĩnh.

Tuy rằng sự nghiệp mới cất bước, nhưng tin rằng sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Nhìn thấy nam thần trong lòng lại bị Bạch Tĩnh ghét bỏ.

Tâm lý như có một bức tường sụp đổ.

Liếm chó? Đây chính là dáng vẻ của Vương Vân Phong khi đối mặt với Bạch Tĩnh sao?

Vậy mình tính là gì?

Liếm chó của liếm chó?

“Thu Thu, sắp bắt đầu rồi, cậu qua bên này đi, xem cho rõ.” Trương Linh Linh tràn đầy phấn khởi, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình.

“Được!” Thu Thu đi qua ngồi xuống, nhưng tâm tư lại không ở nơi này.

Trong ánh mắt tràn đầy mong chờ của Bạch Tĩnh và đám bạn cùng phòng.

Đầu tiên là nhìn thấy một chiếc quần tây nhàn nhã và một đôi chân dài trên cầu thang xoắn ốc.

Sau đó chính là áo sơ mi trắng.

Chỉ nhìn qua cũng thấy dáng người cực kỳ xuất chúng.

Khi cả người Đường Tụng xuất hiện trước thang.

Tiểu Tĩnh và những người chú ý đến chỗ đó đều hít một hơi khí lạnh.

Không khí tựa như yên tĩnh lại.

Dưới sự gia trì của thời trang.

Khí chất của Đường Tụng càng có vẻ siêu quần bạt tụy.

Nếu như nói ngày hôm qua hấn mặc quần áo bình thường, vẻ ngoài chỉ khiến người ta ấn tượng và xúc động.

Như vậy hấn bây giờ, vẻ ngoài và khí chất đều cực kỳ xuất trần.

Nếu là Đường Tụng của bây giờ, Tiểu Tĩnh có thể khẳng định, sợ rằng mình còn không dám xin wechat.

Màu xa trắng lạnh, mái tóc đen sẫm, trắng đen giao thoa, lộ ra một loại mỹ cảm thần bí.

Hấp dẫn nhất vẫn là đôi mắt kia.

Sáng ngời mà trong veo, rạng ngời như vì sao trên trời.

So sánh với hần, hộp đàn violin trên tay lại có vẻ rất tầm thường.

“A!”

“Quá đẹp! Khí chất cũng rất tốt.”

“Còn đẹp hơn cả trong ảnh nữa.”

Thỉnh thoảng lại có những tiếng kinh hô vang lên trong phòng ăn.

Tiểu Tĩnh che ngực mình, ngây ngốc nhìn bóng người kia.

So với ngày hôm qua, hôm nay càng kinh người hơn.

Thay quần áo, liền thay đổi nhiều như vậy sao?

Bạn cùng phòng của nàng cũng nhìn đến mặt đỏ tim run.

Đã có người bắt đầu vụng trộm thu thập tài liệu làm phép.

Thu Thu vẫn luôn quan sát Bạch Tĩnh, lập tức nhận ra biến hóa của các nàng.

Đưa mắt nhìn theo.

Tâm trạng vẫn đang rất u ám, lại tựa như được một chùm sáng chiếu rọi.

Toàn thân như bị đứng hình, miệng nhỏ há to.

Đây là người khiến nàng thấy kinh diễm nhất trong tất cả những người nàng từng gặp.

So với Vương Vân Phong lúc kéo đàn violin ở tiệc tối đón sinh viên mới thì còn kinh diễm hơn.

Mặc kệ là khí chất hay là vẻ ngoài, đều làm cho người ta không thể quên được.

Bất kỳ một người có thẩm mỹ bình thường nào, cũng sẽ không thể phủ nhận vẻ ngoài ưu việt của đối phương.

Ngũ quan tuấn lãng, áo sơ mi sạch sẽ, mái tóc rất hợp với khuôn mặt, mang theo cảm giác thiếu niên đặc biệt.

Nhìn thấy hắn, tựa như nhìn thấy mùa hè, trường học, thao trường, ánh nắng, phòng tự học, bóng râm...

Thời gian đảo ngược, bốn mùa qua lại.

Trên bả vai hắn, cỏ dài bay cao, cũng có thanh phong tẽ nguyệt.

Nếu như là lúc ở sân trường, vậy đây sẽ là một thiếu niên thế nào chứ?

Đại khái chính là đối tượng ký thác toàn bộ ảo tưởng trong kỳ trưởng thành của các nàng nhỉ?

Ít nhất cũng phải nắm giữ thanh xuân của vô số nữ sinh.

Màu mây đen ngoài cửa sổ càng sâu hơn.

Bắt đầu có những hạt mưa nhỏ bé rơi xuống.

Hắn mưa cuốn theo gió, gõ nhẹ lên cửa sổ thủy tinh.

Thế giới bên ngoài, tựa như được bao phủ bởi một tấm lụa mỏng.

Tia sáng ở bên ngoài, cũng trở nên êm dịu mà yếu ớt.

Tương ứng với đó, màu sắc của đèn ấm trong phòng lại sáng rực rỡ.

Hắn đang tỏa sáng?!

Hắn đứng ở nơi nào, nơi đó chính là nơi ánh đèn hội tụ.

Thu Thu không dời nổi mắt.

Nàng là một kẻ ‘nhìn mắt’, xưa nay chỉ thích mắt, mà người trước mắt này, trong hoàn cảnh này, lại là hoàn mỹ đến không chân thật.

Cho dù là nam chính trong tiểu thuyết mà nàng tưởng tượng, tối đa cũng chỉ như vậy mà thôi.

Có thể nói, mặc kệ là vẻ ngoài hay là khí chất, đều phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ cao nhất của nàng.

Cho dù chỉ đứng ở đó, cũng vô cùng lóa mắt.

Trương Linh Linh vốn đang hứng thú bưng bưng, chờ đợi buổi biểu diễn.

Lúc này cũng chú ý đến biến hóa của Thu Thu, cũng nhìn qua bên đó.

Ngay sau đó, nàng dùng sức chớp mắt, hoài nghi mình có nhìn nhầm hay không.

Chẳng lẽ mình nghĩ quá nhiều, nên xuất hiện ảo giác rồi?

Đường Tụng trong ấn tượng của nàng, là một anh chàng mặc quần áo thể thao rẻ tiền, trên người có mùi mồ hôi.

Mặt mũi và thần thái đều rất ôn hòa, giống như người bạn cùng bạn vậy.

Tuy rằng rất đẹp trai, nhưng có thể nhìn được sờ được, không có cảm giác khoảng cách.

Mà người con trai ở trước mắt này, lại tựa như đi ra từ trong Manga vậy.

Tuy rằng vẫn là ngũ quan đó, nhưng lại khác nhau rất nhiều.

Đặc biệt là khí chất và đôi mắt như ẩn chứa và vũ trụ kia.

Hoàn toàn khác với Đường Tụng trong ấn tượng của nàng.

Giống như là Đường Tụng sau khi mở app làm đẹp vậy.

Cho dù là ngũ quan như nhau, nhưng để cho nàng nhất thời không dám xác định.

Nàng cũng ngăn người theo Thu Thu, nhìn chăm chăm vào bên đó.

Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, Đường Tụng xách đàn đi lên sân khấu.

Liếc nhìn mưa dần dần nặng hạt ở bên ngoài, nói: “Bên ngoài đã bắt đầu mưa, mọi người có thể ở lại thêm một lúc, chờ mưa tạnh hãy đi. Trước quầy cũng có áo mưa dùng một lần, mọi người có thể nhận miễn phí.”

Bốp bốp bốp...

Tiểu Tĩnh và mấy chị em cùng phòng lập tức vỗ tay, vỗ đến hai tay đỏ bừng.

“Ông chủ hào phóng.”

“Cảm ơn ông chủ.”

Không ít người đang ăn cơm cũng bị âm thanh bên này hấp dẫn, nghiêng đầu nhìn qua.

Sau đó, ánh mắt cũng tập trung lên bóng người trên sân khấu kia.

Không ít người còn lấy điện thoại và các thiết bị quay chụp ra, bắt đầu quay phim.

Nghe thấy giọng nói này, Trương Linh Linh vỗ vỗ Thu Thu bên cạnh, ngây ngốc hỏi: “Cậu có cảm thấy người này rất giống Đường Tụng không? Ngũ quan và giọng nói đều rất giống.”

Thu Thu ngẩn ra, toàn thân lập tức run nhẹ.

Đề lộ ra thần sắc không thể tin nổi, tự lẩm bẩm: “Đây... đây hình như chính là Đường Tụng.”

Trong phút chốc, màn mưa bên ngoài cửa sổ lại nặng hạt hơn.

Đèn đuốc trong phòng như tiến vào màn mưa, cái lạnh của đầu thu lại sinh sôi ở đáy lòng.

Trong lúc lơ đãng, chúng ta lướt qua nhau, có lẽ đây là vận mệnh cố ý an bài.

Chương 121: Không dám nhìn thẳng

Đường Tụng đứng trên sân khấu, ánh mắt quét qua phía dưới.

Lập tức nhận ra ba người quen là Trương Linh Linh, Thu Thu và Tiểu Tĩnh.

Tiểu Tĩnh mặc đồng phục JK, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nhìn thấy Đường Tụng nhìn qua, lập tức đứng lên vẫy vẫy tay với hắn.

Da thịt nơi cổ áo và bắp đùi trắng đến mức nổi bật.

Đường Tụng gật đầu với nàng một cái, chỉ bằng cách ăn mặc này, là không thể không nể mặt rồi.

Thấy một màn này, Thu Thu lại cảm thấy hơi hoang đường.

Sao chỗ nào cũng có Bạch Tĩnh vậy?

Bạch Tĩnh cũng biết Đường Tụng?

Hai người quan hệ rất tốt?

Đường Tụng quay đầu nhìn Trương Linh Linh, lại cười với nàng.

Hắn hiểu, chắc hẳn La Thu Ngọc cũng mời Thu Thu đến để tuyên truyền.

Trương Linh Linh là trợ lý, tự nhiên cũng có mặt.

Nhưng hắn cũng không để ý lắm.

Nhìn thấy nụ cười rung động lòng người của Đường Tụng, gương mặt mộc mạc của Trương Linh Linh lập tức đỏ ửng.

Cúi đầu không dám nhìn vào mắt hắn.

Nàng vốn rất hoạt bát, nhưng lúc này lại có vẻ hơi quẫn bách, hai tay nắm rất chặt.

Thu Thu nhìn một màn này với ánh mắt phức tạp, không biết vì sao mà nội tâm lại thấy hơi khó chịu.

Nàng và Đường Tụng cũng coi như là người quen mà, sao không chào hỏi với mình.

Nhưng lại nghĩ đến những hành vi của mình, chỉ sợ là đã đắc tội với người ta rồi.

Nhất thời đưa tay chọc eo Trương Linh Linh, nói nhỏ: “Đang nhìn cậu kìa.”

“Mình biết.” Tiếng nói của Trương Linh Linh có hơi run rẩy, tay không biết để vào đâu.

Trong lòng cũng đã loạn như tơ vò.

Không hiểu mình đang nghĩ gì.

Mọi suy nghĩ tựa như đều dừng lại ở nụ cười vừa rồi của đối phương.

Không nhìn được mà nhớ lại những tin nhắn trên wechat.

Nếu lúc đó... tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Có phải bây giờ mình sẽ có dũng khí đối mặt với nụ cười này không?

Sẽ không quá xấu hổ và không dám đối mặt như vậy giờ.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt.

Trương Linh Linh trong ấn tượng của hắn là một cô gái rất cởi mở và thích nói đùa.

Mình còn từng giúp nàng xả giận.

Sau đó lại vì chuyện của Thu Thu mà không liên hệ nữa.

Càng nhiều hơn là vì hấn quá bận, căn bản là không nhớ ra.

Đương nhiên, đối phương cũng không chủ động tìm hấn.

Theo hấn hiểu Trương Linh Linh, đối phương hấn là áy náy.

Thu hồi suy nghĩ, Đường Tụng cúi chào mọi người bên dưới: “Tiếp theo sẽ là độc tấu đàn violin, bản ‘đêm tỏ tình’, hi vọng mọi người sẽ thích, cũng hi vọng mọi người có thể ủng hộ phòng cà phê của chúng tôi, cảm ơn.”

Tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

Ngoài trừ mấy vị khách mời đến để tuyên truyền.

Đa số khách hàng trên tầng 2 đều là phụ nữ trẻ tuổi.

Đối với vị soái ca này, bọn họ cực kỳ hoan nghênh.

Thu Thu nghe thấy mấy chữ ‘đêm tỏ tình’, hai mắt chột sáng lên.

Ba năm trước, trong buổi dạ tiệc đón sinh viên mới, chính là bài nhạc này đã giúp nàng thoát khỏi bi thương khi bà qua đời.

Để cho nàng có dũng khí đối mặt với cuộc sống đại học.

Mấy năm nay, mỗi khi nàng nhớ đến bà mình, thì lại nghe lại bài này.

Nhìn Đường Tụng sắc sỡ lóa mắt trên sân khấu, nội tâm lại sinh ra ý mong đợi.

Không biết hấn se mang đến bao nhiêu bất ngờ đây.

“Thu Thu, Đường Tụng... hình như là ông chủ của tiệm này.” Trương Linh Linh nghe thấy Đường Tụng muốn biểu

diễn thì mới kịp phả núng.

Giọng nói còn mang theo vẻ không dám tin, Đường Tụng của hôm nay quá xa lạ.

Thu Thu gật đầu một cái: “Vị quản lý kia cũng đã nói là ông chủ sẽ biểu diễn phải không? Vậy Đường Tụng chính là ông chủ rồi.”

Lúc này nàng lại nhớ đến một màn trong đại lý xe.

Trong lòng bưng tỉnh.

Bảo sao lại biết giám đốc nơi đó, còn có thể nhận được ưu đãi như vậy.

Lúc trước đi shipper, chắc là trải nghiệm cuộc sống.

Lần này mình lại được mời đến cửa hàng của đối phương.

Không thể không nói, duyên phận thật sự là kỳ diệu.

Thu Thu không khỏi nhớ lại những hình ảnh trước kia.

Các nàng muốn tìm một người giúp đỡ, vừa hay lại gọi đúng Đường Tụng.

Khi đó đối phương cũng biểu hiện rất tốt, năng lực và nhân phẩm đều không tệ.

Khi đó còn add wechat Linh Linh, muốn sau này hợp tác.

Đáng tiếc... bởi vì Vương Vân Phong, mình lại thất hứa.

Còn để quan hệ của Linh Linh và Đường Tụng xấu đi.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Trương Linh Linh ở bên cạnh.

Thu Thu nắm chặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo.

Vừa đau lòng, lại vừa áy náy.

Nàng biết rõ tâm tư của Trương Linh Linh.

Tuy rằng ngoài miệng nói không để ý, nhưng thật ra rất có hảo cảm với Đường Tụng.

Nếu mình không đôi ý, mà hợp tác với Đường Tụng.

Nói không chừng Trương Linh Linh sẽ có cơ hội...

Thu Thu há miệng, muốn nói xin lỗi, lại chỉ cảm thấy miệng đắng chát.

Bây giờ nói những chuyện này, hình như là đã quá muộn.

...

Nhẹ nhàng đặt đàn lên xương quai xanh, dùng hàm giữ đàn.

Đủ loại kỹ xảo biểu diễn xông thẳng lên đầu.

Một khi tiến vào nhân vật, khí chất của Đường Tụng lại chuyển biến lần nữa.

Hắn bây giờ, chính là một tay chơi đàn violin chuyên nghiệp.

Bàn tay thon dài, dáng người thẳng tắp, hơi thở nghệ thuật trên người lại nồng đậm đến kinh người.

Để cho khán giả phía dưới cũng phải nín thở.

Bạch Tĩnh và mấy người bạn đều sáng mắt lên, vội vàng cầm điện thoại quay phim.

Trước không nói đến chơi đàn ra sao, chỉ là tư thế này cũng đáng để quay phim rồi.

Theo biểu diễn bắt đầu, Thu Thu cũng tập trung lên người Đường Tụng.

Nàng rất quen thuộc bài nhạc này, đã xem qua không biết bao nhiêu video trình diễn.

Còn vì thế mà đi học đàn violin trong hai kỳ nghỉ hè.

Mặc dù chỉ mới học được cơ sở.

Nhưng mà miễn cưỡng coi như là nhân sĩ hiểu về đàn violin.

Từ tư thế của Đường Tụng, nàng có thể nhận ra hấn tuyệt đối là cao thủ.

Hấn đứng trên sân khấu, mặc áo sơ mi trắng, tựa như có kèm theo đặc hiệu.

Hào quang bắn bốn phía, vô cùng lóa mắt.

Làm cho nàng không dám nhìn thẳng.

Chương 122: Phải nói xin lỗi

Trong căn phòng yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ là tiếng mưa tí tách tí tách.

Trong cửa sổ lại là ấm áp mà an lành.

Tiếng đàn vang lên, cũng không đột ngột.

Tựa như một luồng gió mát thổi qua bên tai mọi người.

Âm thanh dịu dàng như suối nước, mang theo một ý cảnh cao xa và mơ hồ.

Tựa như đang bắt đầu kể một câu chuyện.

Theo tiếng đàn, câu chuyện tiếp diễn.

Âm sắc êm dịu, làn điệu nhẹ nhàng đơn giản.

Kỹ xảo thành thạo của Đường Tụng, đã dẫn tất cả mọi người vào trong tiếng đàn.

Xây dựng ra một khung cảnh vui vẻ và thoải mái.

Những người đang xì xào bàn tán, nhai thức ăn, hoặc đang chụp ảnh.

Cũng không nhận được mà dừng lại, tập trung lắng nghe.

Một nhà nghệ thuật tập trung thể hiện, hiệu quả trình diễn là vượt qua sức tưởng tượng.

Loại hưởng thụ này hoàn toàn bất đồng với việc nghe qua tai nghe.

Người hiểu rõ nhất ở đây chính là Thu Thu.

Với tư cách là bài nhạc mà nàng thích nhất, và còn cố tình học nó.

Đáng tiếc là trình độ còn kém, mỗi khi chơi nhạc đều rất bình thường.

Mà giờ phút này, giai điệu chảy ra từ đầu ngón tay của Đường Tụng lại trầm ổn và động tình.

Tràn đầy an bình và nhu tình.

Cho đến bây giờ, đây là tiêu chuẩn cao nhất mà nàng từng tiếp xúc.

Mặc kệ là kỹ xảo hay là tình cảm, thì đều không thể bắt bẻ.

Sau đó, đã đến bộ phận cao trào.

Đây cũng là nơi khó nhất, cũng yêu cầu rất cao với tình cảm và kỹ xảo của người biểu diễn.

Thu Thu vênh tai, tràn đầy nhiệt tình chờ đợi và lắng nghe.

Thân thể Đường Tụng bắt đầu dùng đưa nhẹ nhàng.

Nhịp điệu trở nên triền miên, đánh thẳng vào lòng người.

Tựa như đang nói gì đó.

Thu Thu hít sâu một hơi, cảm giác toàn bộ trái tim đều run rẩy theo nhịp điệu.

Nàng nghe ra được nỗi nhớ nhung, quyến luyến, không buông bỏ.

Đây tuyệt đối là màn trình diễn tuyệt vời nhất nàng từng nghe.

Còn tốt hơn so với những cái gọi là nhân sĩ chuyên nghiệp ở trên internet.

Tự nhiên cũng tốt hơn vô số lần so với buổi dạ tiệc đón sinh viên mới năm đó.

Trình độ của Vương Vân Phong khoảng cấp 10, là cao nhất trong nghiệp dư.

Chỉ cần học tập từ nhỏ đến lúc mười mấy tuổi, cộng thiên năng khiếu không tệ, là đều có thể đạt đến đẳng cấp này.

Trên thực tế, max cấp nghiệp dư thì vẫn là nghiệp dư.

Chuyên nghiệp, là cần năng khiếu, nghị lực và cố gắng vượt qua mọi người nghĩ.

Vương Vân Phong còn kém rất xa.

Khoảng cách này, tựa như học sinh tiểu học và học sinh viên đại học vậy.

Đến đoạn cuối, giai điệu lại trở về nhẹ nhàng nhu hòa, ý cảnh như mộng như ảo.

Thu Thu nhắm mắt lại, thân thể đứng đưa theo tiếng nhạc.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng rừng trúc mông lung trong bộ anime kia.

Rõ ràng một giai đoạn rất đẹp, nàng lại đột nhiên rất muốn khóc.

Giống như lần đầu tiên nghe bài này.

Nhớ đến vòng tay ấm áp và nụ cười hiền hòa của bà.

Nàng rớt cuộc cũng không nhận được, bật khóc lên.

Tựa như ngón tay của bà đang mơn trớn gương mặt của nàng.

Trương Linh Linh nghe thấy âm thanh bên cạnh, vội vàng quay sang ôm Thu Thu: “Bảo bối, làm sao vậy? Có phải lại nhớ bà của cậu rồi không?”

Trương Linh Linh biết rõ tình hình của Thu Thu.

Từ nhỏ đến lớn đều ở cùng bà, quan hệ với cha mẹ lại rất bình thường.

Sau kỳ thi đại học kết thúc, cha mẹ mới nói tin tức bà qua đời cho nàng biết.

Khiến cho nàng không thể nhìn bà một lần cuối cùng.

Đây là tiếc nuối lớn nhất của nàng.

Mỗi lần uống rượu, nói đến chuyện này là sẽ rơi lệ.

Thu Thu lau nước mắt, cảm thấy mình đã nghĩ rõ rất nhiều chuyện.

Giọng của nàng tràn đầy áy náy: “Xin lỗi Linh Linh, chuyện hủy hợp tác là mình không đúng.”

“Thật ra lần trước đi mua xe với Vương Vân Phong, mình đã gặp được Đường Tụng. Hai người bọn họ có xích mích, nói chính xác hơn là Vương Vân Phong ghen tị với Đường Tụng. Bởi vì nguyên nhân này, nên mới bảo mình hủy bỏ hợp tác. Lúc đó mình quá ngu, cũng quá để ý đến cảm nhận của Vương Vân Phong, nên đã đáp ứng. Là lỗi của mình, bởi vì mình tùy hứng và ấu trĩ, làm việc sai mà còn không nói thật với cậu. Mình cũng là một người tư lợi.”

Trương Linh Linh nghe vậy thì bưng tỉnh, bảo sao!

Nội tâm lại càng ghét Vương Vân Phong hơn, người này quá ích kỷ, quá ghê tởm.

Lại để cho một cô gái thích mình đi làm loại chuyện này cho mình?

Dùng sức ôm bạn thân, Trương Linh Linh an ủi: “Không sao, không sao, đều qua rồi. Đó cũng là Vương Vân Phong sai, lúc trước mình còn tưởng rằng là vì Vương Vân Phong thích cậu, không hi vọng cậu đi lại qua gần với người con trai khác, nên mới bá đạo như vậy.”

“Bây giờ xem ra, hoàn toàn chính là chuyên gia PUA nha. Cậu không thể nuông chiều tên đó, cậu xem Bạch Tĩnh kia, phải học Bạch Tĩnh cách đối đãi với loại người này.”

“Lát nữa mình đi nói xin lỗi với Đường Tụng được không, giải thích một chút, chuyện này không quan hệ với cậu, chắc Đường Tụng sẽ không trách cậu đâu?” Thu Thu nước mắt rưng rưng nhìn bạn tốt.

Trương Linh Linh vỗ vỗ lưng của nàng: “Chúng ta cùng đi xin lỗi, khi đó mình cũng có lỗi. Thật ra mình nên chủ động liên lạc với Đường Tụng, mà không phải để cậu nói chuyện hủy hợp tác.”

Trương Linh Linh nhớ khi đó, sau khi xác nhận hợp tác thì Đường Tụng lập tức gửi 2000 NDT qua, hiển nhiên là cực kỳ tin tưởng mình.

Nhưng sau khi hủy bỏ hợp tác, mình lại không mở miệng xin lỗi Đường Tụng.

Trái lại còn ngóng trông đối phương chủ động tìm mình hòa giải.

Bây giờ nghĩ lại, là do mình nghĩ quá đương nhiên.

Trương Linh Linh nhìn về phía sân khấu.

Bóng người cao ngất kia đã lui ra dưới sự reo hò và vỗ tay của mọi người.

Rất lâu không thể hoàn hồn.

Chương 123: Tôi ngả bài, tôi là tỷ phú

Đường Tụng giao đàn cho nhân viên phục vụ.

Quay đầu liền thấy Tiểu Tĩnh bị bạn bè đẩy đến.

Sắc mặt nàng đỏ lên, ấp úng nói: “Đường... Đường Tụng ca ca, hôm nay anh biểu diễn quá tuyệt, bọn em rất sùng bái anh, muốn mời anh qua ngồi uống ly nước với mọi người.”

Nói xong liền nhìn hấn bằng ánh mắt khao khát.

Hai tay đặt trước ngực, có vẻ vô cùng khẩn trương.

Tựa như sợ hấn từ chối.

“Được, cảm tạ các vị mỹ nữ đã mời.” Đường Tụng cười đáp.

Được một cô gái xinh đẹp nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng như vậy, hơn nữa đối phương còn ăn mặc rất thanh thuần và gợi cảm.

Đường Tụng cảm thấy mình không thể nói lời từ chối.

Nghe vậy, Tiểu Tĩnh kích động đến suýt nhảy lên.

Đưa bàn tay ra sau lưng, làm một thủ thế ok với đám bạn.

Bạn cùng phòng cũng rất hiểu chuyện, lập tức dọn chỗ của hai người.

Tiểu Tĩnh ngồi xuống bên cạnh Đường Tụng, hai mắt đảo vòng vòng.

Tựa như đang ra hiệu gì đó với đám bạn.

“Đại thần, hết cốc mất rồi, anh dùng cốc của Tiểu Tĩnh nha.” Một bạn cùng phòng rất hiểu chuyện, quả quyết phát động hỗ trợ.

“Cảm ơn.” Đường Tụng nhận cái cốc, đặt ở trước mặt.

Thật ra hẳn muốn nói, mình không ngại.

Coi như không có cốc, Tiểu Tĩnh dùng miệng giúp hẳn uống nước cũng không ngại.

Tiếp đó, một giọng nói vội vã lại vang lên.

“Bọn tôi còn thừa cốc, Đường Tụng, anh dùng cái này đi.” Nói chuyện chính là Trương Linh Linh vẫn luôn chú ý đến bên này.

Nàng vốn đã lấy hết dũng khí, chuẩn bị tiến lên xin lỗi Đường Tụng, không ngờ con bitch Bạch Tĩnh này lại nhanh chân đến trước.

Lúc này nhìn thấy Bạch Tĩnh và đám bạn giở trò, thì lại không nhìn được.

Lo lắng Đường - lương thiện hiền lành và ngây thơ – Tụng bị đám người này lừa gạt.

Tiểu Tĩnh không ngờ sẽ có người chạy ra gây sự, liền tức đến trợn mắt nhìn qua.

Nhìn thấy là Trương Linh Linh bằng phẳng không có gì lạ.

Lập tức vỗ vỗ ngực nói: “Vì sao phải dùng cốc của cô?”

Trương Linh Linh đang tức đến đau ngực, lập tức kéo Thu Thu qua, vỗ vỗ ngực của nàng rồi nói: “Bọn tôi là bạn của Đường Tụng.”

Thu Thu đỏ mặt liếc nàng một cái, nào có ai mượn ngực của người khác để ra vẻ?

Đường Tụng thấy bầu không khí không đúng, vội vàng can lại: “Xin lỗi Linh Linh, tôi không biết hai người cũng đến. Nơi này cũng không tệ phải không?”

Trương Linh Linh vẫn không dám nhìn vào mắt Đường Tụng, đỏ mặt nói: “Tiệm này rất tốt, bọn tôi rất thích. Đường Tụng... rất xin lỗi, chuyện lần trước...”

“Không cần xin lỗi, tôi cũng không giận, hơn nữa mỗi người đều có lập trường của mình, tôi hiểu.”

Nói xong, Đường Tụng liếc nhìn Thu Thu ở bên cạnh.

Lúc trước nàng đâm lưng mình, mình đúng là rất giận.

Sau đó, theo tài phú và tâm tính tăng lên.

Lại nhớ đến chuyện ban đầu, chẳng qua chỉ là một nhạc đệm mà thôi.

Thu Thu nhận ra ánh mắt lạnh nhạt của Đường Tụng.

Trái tim co quắp lại, đau khổ không nói ra lời.

Nàng cũng không biết tâm trạng của mình bây giờ là sao, lại phải lấy thái độ gì để đối mặt với đối phương.

Trong lòng nàng, Đường Tụng bây giờ tuyệt đối là một ‘người đàn ông tài năng trác tuyệt, nhưng lại khiêm tốn, thật thà, chịu khổ chịu khó’.

Hơn nữa, ngũ quan tuần lã, dáng người cao ngất.

Có thể xưng là nam thần trong nam thần.

Nàng đứng thẳng, lúng ta lúng túng nói: “Xin lỗi Đường Tụng, là lỗi của tôi. Thật ra thì Linh Linh không đồng ý, còn vì thế mà cãi nhau với tôi. Là tôi ép Linh Linh phải hủy bỏ hợp tác. Linh Linh sợ anh giận mình, cho nên mới không dám liên hệ, thật ra Linh Linh rất nhớ anh, có mấy lần nằm mơ còn gọi tên anh.”

Trương Linh Linh đỏ mặt, đưa tay che miệng Thu Thu.

Tiến lại nói nhỏ bên tai nàng: “Cậu nói cái này làm gì, mình không cần mặt sao?”

“Ha ha, đều qua rồi, không nói chuyện này nữa.”

Đường Tụng tự nhiên nhận ra Trương Linh Linh quẫn bách và e lệ.

Đối với người bạn này, hắn vẫn rất có hảo cảm.

Nháy mắt với nàng, cười nói: “Lần này gặp tôi có thấy bất ngờ không? Không giả bộ nữa, tôi ngả bài, tôi là tỷ phú.”

Nói xong, hắn còn nhún nhún vai, ra vẻ rất đắc ý.

Trương Linh Linh nhìn thấy cảnh này, tâm trạng khẩn trương lập tức biến mất, mặt mày hớn hờ nói: “Chào Đường tổng!”

Đường Tụng cũng cười với nàng.

Trương Linh Linh thấy Đường Tụng vẫn là dáng vẻ như lần gặp đầu tiên, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Không còn câu nệ như trước, mà chủ động đứng cạnh Đường Tụng.

Nói một vài chuyện thú vị gần đây.

Bản thân nàng cũng rất cởi mở, nói vài câu lại cười vui vẻ.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào Đường Tụng, lại càng thấy động lòng.

Nhớ lại những ngày vừa qua, tựa như nói thế nào cũng không hết chuyện.

Tiểu Tĩnh thấy hai người càng nói càng hăng, nội tâm lại thấy không vui.

Liên tự rót một ly nước quả, uống xong lại đưa qua: “Đường Tụng ca ca, anh vừa biểu diễn vất vả, mau uống ngụm nước đi.”

“Cảm ơn.” Đường Tụng cũng không khách khí, thuận tay nhận lấy.

Ngay sau đó, liền cảm thấy ngón tay trắng nõn của Tiểu Tĩnh nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay mình.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình.

Tiểu Tĩnh nhú mày nhìn Trương Linh Linh, lại cắt miếng thịt, đưa nữa đến bên mép hắn.

Chóp mũi hắn có từng trận nước hoa, là từ người Tiểu Tĩnh truyền đến.

Mùi hương rất cao cấp, mang theo mùi cỏ cây khá nhạt.

Đường Tụng rất thích, nghĩ thầm lát nữa hỏi Tiểu Tĩnh một câu, mua cho Trình Nhạc Nhạc và Đồng Ngọc Ngôn hai chai.

Sau đó liền há mồm cắn miếng thịt, ừm, rất ngon.

Trương Linh Linh thấy Bạch Tĩnh lại giở trò, vốn định lấy Vương Vân Phong ra để châm chọc đối phương.

Nhưng nghĩ Thu Thu còn ở bên cạnh, nên không nói đến đề tài này.

Nàng kéo tay Thu Thu, hàm hừ nói: “Đường Tụng, vậy bọn tôi đi ăn cơm trước, lát nữa rảnh nhớ qua trò chuyện nha.”

“Được!” Đường Tụng gật đầu một cái.

Nhìn thấy tình địch rút cuộc cũng rời đi, Tiểu Tĩnh lại cười ngọt hơn.

Tự động viên mình, rồi lấy điện thoại ra, xấu hổ nói: “Đường Tụng ca ca, hôm nay em rất vui, tiệm này cũng rất tốt, có thể chụp chung một tấm không?”

Đường Tụng cười nói: “Đương nhiên là được.”

Tiểu Tĩnh nghe vậy thì vui vẻ kêu lên, tựa như đang thị uy với Trương Linh Linh và Thu Thu.

Trực tiếp dán lại gần.

Cảm nhận được mềm mại nơi cánh tay, tay trái của Đường Tụng bị nàng ôm vào ngực, lại không biết đặt ở đâu.

Không thể làm gì khác hơn là bỏ lên đôi đùi đẹp tât đen của đối phương.

Đi lên chút nữa, chính là khu vực...

Tiểu Tĩnh cảm thấy một bàn tay to lớn ấm áp phủ lên chân mình.

Toàn thân run rẩy, nhẹ nhàng khép chân lại, sau đó dán vào chặt hơn.

Lúc chụp ảnh, có thể là do ánh sáng không đủ, nên hai người dùng thời gian rất dài, mới có thể nhận được tám ảnh hài lòng.

Chương 124: Đường Tụng là Thằng Tư?

Lưu luyện thả cánh tay của Đường Tụng, Tiểu Tĩnh mong chờ hỏi: “Đường Tụng ca ca, bình thường anh đều ở trong tiệm sao?”

“Không phải, gần đây hơi rảnh nên mới đến, trước trung thu hẳn là sẽ ở đây.”

“Vậy nếu em không có tiết, sẽ chạy đến đây chơi.” Sắc mặt Tiểu Tĩnh hồng hồng.

Vị trí Đường Tụng đặt tay lên, bây giờ vẫn còn nóng lên, tựa như là có ma lực vậy.

“Em vẫn học đại học à?” Đường Tụng hơi kinh ngạc.

Không phải đi ra làm việc rồi sao?

“Đúng nha, bọn em là sinh viên năm hai của đại học sư phạm, ngành mầm non.” Tiểu Tĩnh vội vàng giải thích: “Tiệm tóc kia là của nhà em, hôm qua rảnh rồi nên đi qua đó chơi, hỗ trợ một chút...”

Tiểu Tĩnh ngại không dám nói tiếp, chẳng lẽ thừa nhận mình thèm sắc đẹp của người ta, cho nên chủ động hỗ trợ?

“Đại học sư phạm?” Đường Tụng liếc nhìn hai người Thu Thu.

Nếu hẳn nhờ không nhầm, hai người này cũng là sinh viên đại học sư phạm.

Hai người lại trò chuyện một lúc, Đường Tụng mới đứng lên.

Tiểu Tĩnh tiến lại gần Đường Tụng, trong đôi mắt còn mang theo ánh sáng trông mong: “Em còn rất nhiều đồng phục JK khác nhau nha, Đường Tụng ca ca, nếu anh thích màu nào, có thể nói cho em biết. Nếu anh thích kiểu quần áo khác, cũng có thể nói cho em.”

Đường Tụng gật đầu một cái, trong đầu lại toát ra một ý nghĩ to gan.

Trương Linh Linh đang trò chuyện, nhìn thấy Đường Tụng đi qua.

Liên vội vàng xích vào trong, nhường ra một vị trí.

Đường Tụng đặt hông ngồi xuống, vừa hai đôi mắt với Thu Thu.

Tướng mạo và khí chất của nàng đều rất ngự tử, nhìn qua còn lớn hơn một chút so với tuổi thật.

Giữa cái cổ thon dài là một sợi dây chuyền vàng.

Nửa người trên là một chiếc áo len màu vàng nhạt, cổ áo hơi rộng, mặt dây chuyền rơi vào khe núi sâu không thấy đáy kia.

So sánh với nàng, Trương Linh Linh lại trẻ trung và đầy sức sống.

Khuôn mặt mộc mạc không trang điểm, buộc tóc đuôi ngựa.

Quần áo cũng rất bình thường, không có bất kỳ đồ trang sức nào.

Thu Thu chú ý thấy ánh mắt của Đường Tụng, sắc mặt đỏ lên, nhưng cũng không nói gì, chỉ là hơi cúi đầu xuống.

Trương Linh Linh cũng không còn câu nệ nữa.

Nghiêng người sang, quan sát Đường Tụng một lượt.

Trong mắt toát ra vẻ thương thức và khen ngợi.

Nhìn đến hấn phải nổi da gà.

Đây đúng là lần đầu tiên gặp phải một cô gái to gan như vậy.

Đường Tụng đưa tay lắc lắc trước mặt nàng: “Này, Linh Linh, cô dè dặt một chút, muốn ăn sống tôi đây à?”

Trương Linh Linh cũng không ngại ngùng: “Anh bây giờ trở nên đẹp trai như vậy, còn không cho người ta nhìn thêm vài lần sao? Ha ha.”

Nói xong, Trương Linh Linh còn to gan đưa tay và véo mặt Đường Tụng.

Tiếp tục thở dài nói: “Da cũng khiến người ta hâm mộ, còn tốt hơn cả Thu Thu.”

Đường Tụng cười một tiếng, cũng không giải thích gì: “Sau này có thể thường xuyên đến đây chơi, chờ lát nữa tôi bảo quản lý La đưa cho hai người tấm thẻ, đảm bảo sẽ được ưu đãi nhiều nhất.”

Trương Linh Linh hiển nhiên rất vui vẻ, hai mắt lóe sáng long lanh: “Phòng cà phê này là của anh thật sao? Thì ra anh là công tử nhà giàu nha, trước kia đều không nhìn ra.”

“Tôi cũng không phải công tử gì cả, cha mẹ đều là người bình thường, những thứ này đều là tôi liều mạng kiếm được.” Đường Tụng lại âm thầm bổ sung thêm một câu: “Liều mạng chơi game kiếm được.”

“Vậy anh quá lợi hại rồi.” Trương Linh Linh lộ ra thần sắc sùng bái, lập tức bấp bấp nói: “Đúng rồi... Chuyện hợp tác lúc trước... xin... xin lỗi, nếu anh còn cần chúng tôi giúp đỡ, tôi sẽ Thu Thu sẽ tuyên truyền miễn phí.”

“Không cần, tôi đã tìm được đồng bạn hợp tác rồi, hiện giờ cũng đang hợp tác rất tốt.” Đường Tụng biểu hiện rất ung dung, tựa như không để chuyện cũ trong lòng.

Thái độ và giọng nói này, trái lại còn làm cho Thu Thu và Trương Linh Linh càng khó chịu hơn.

“Đã tìm được... đồng bạn hợp tác khác rồi sao?” Trương Linh Linh tự lẩm bẩm, trong mắt toát ra vẻ đau thương.

Nàng vốn còn đang mong chờ, có hợp tác lại từ đầu với Đường Tụng.

Hai người lại có thể thường xuyên đi quay video, thường xuyên liên lạc, thường xuyên gặp nhau.

Thu Thu không nhịn được mà hỏi: “Cũng là streamer ở Yên Thành sao?”

Trong nội tâm nàng còn có chút không cam lòng, không biết là xuất phát từ tâm tình gì, ngay cả nàng cũng không rõ.

“Ừm.” Đường Tụng cũng không nói nhiều.

Thu Thu tựa như bị kích thích, giọng nói có hơi gấp: “Tài khoản TikTok của anh là gì, để tôi follow, nhân tiện xem video của các anh luôn.”

Trương Linh Linh cũng nhìn vào hắn, muốn biết đáp án.

Đường Tụng yên lặng một lát, nghĩ đến chuyện mình vẫn còn là đại ca top 1 trong phòng live của nàng.

Cũng không phải là có gì cần che giấu, chủ yếu là sợ các nàng xấu hổ.

“Bọn tôi chỉ muốn xem hiệu quả quay chụp video thôi, nói không chừng còn có thể cho ý kiến, dù sao bọn tôi cũng đã quay nhiều video rồi, cũng coi như là có chút kinh nghiệm.” Trương Linh Linh nói rất thành khẩn.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, biết sớm muộn gì cũng không gạt được chuyện này.

Liên mở app TikTok ra, rồi đưa điện thoại qua.

Hai cô gái vội vàng thò đầu xem.

ID: Tháng Tư; fan: 19.000.

Chỉ có 2 video, vậy mà đã có nhiều fan như vậy.

Hiệu quả này cũng quá kinh khủng rồi.

Khi hai người đang giật mình, Trương Linh Linh lại phát hiện ra một chuyện.

Nàng trợn tròn mắt, miệng há hốc.

Đưa tay chỉ vào ID và ảnh chân dung, kêu lên: “Anh... anh chính là ... chính là Tháng Tư!!!?”

Ngay sau đó, liền lấy điện thoại của mình ra, tìm kiếm những tài khoản đã nhắn tin.

So sánh với nhau.

Quả nhiên là một!

Bộ ngực bình thường không có gì lạ của Trương Linh Linh, bắt đầu run rẩy dữ dội.

Tựa như còn chấn động hơn cả lần trước.

Thu Thu đầu tiên là ngẩn người ra, không hiểu ý của Trương Linh Linh cho lắm.

Sau đó cũng trợn tròn mắt.

Không dám tin.

Đây ... đây không phải đại ca top 1 trong phòng live của mình sao?

Đến tận lúc này, Tháng Tư vẫn là người tặng quà nhiều nhất trong phòng live của nàng.

Nàng và Linh Linh cũng không từ bỏ việc mời vị đại ca này vào phòng live chơi.

Đáng tiếc là hình như đôi phương đã mất hứng thú, chưa từng xuất hiện.

Thì ra, không phải là mất hứng thú.

Sau sự kiện khen thưởng kia, ngày hôm sau nàng đã hủy bỏ hợp với với người ta.

Đường Tụng cũng đồng ý rất sảng khoái.

Khi đó mình còn cảm thấy Đường Tụng sảng khoái như vậy là vì 1000 kia, bây giờ xem ra là do chán ghét nàng, không muốn tiếp xúc với nàng.

Chẳng trách người ta lại không xuất hiện nữa.

Tối hôm trước, người ta vừa khen thưởng 5 cái Carnival, ngày hôm sau liền đâm lưng người ta.

Nếu mà là nàng, chỉ sợ nàng không mắng một trận thì không nuốt trôi cục tức này.

Thu Thu chợt đứng dậy, cúi người với Đường Tụng, khe núi sâu hun hút kia lọt vào đáy mắt của Đường Tụng.

Để cho khuôn mặt bình tĩnh của hắn hơi dao động.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Đường Tụng, tôi không ngờ sẽ như vậy...” Giọng nói của Thu Thu còn mang theo chút nước nở: “Tôi... mặc dù biết bây giờ xin lỗi cũng đã muộn, cũng không dám xin anh tha thứ.”

“Nhưng mà...” Thu Thu dừng lại một chút, hít mũi một cái: “Tôi vẫn phải chân thành xin lỗi anh một lần, thật xin lỗi!”

Chương 125: Ý tưởng mới

“Xin lỗi... xin lỗi...” Thu Thu vừa khóc vừa xin lỗi.

Không ít khách hàng đang nhìn về phía bên này với ánh mắt tò mò.

Tiểu Tĩnh và đám bạn cũng lặng lẽ đứng nhìn Thu Thu đang không ngừng khom người xin lỗi.

Rất tò mò với chuyện này.

Đường Tụng vội vàng đưa tay ngăn cản Thu Thu.

Bình thần nói: “Ngồi xuống đi, không cần như vậy, để người ta nhìn thấy sẽ không tốt.”

Thần sắc Thu Thu cứng lại, vội vàng ngồi xuống, điềm điềm đáng yêu nói: “Được.”

Thái độ rất khôn khéo, hoàn toàn bất động với vẻ lạnh lùng và cao ngạo trong lần gặp đầu tiên.

Trương Linh Linh phục hồi tinh thần, lại không biết nên nói gì, kéo tay của Đường Tụng, ấp úng nói không ra lời.

Nhớ lại lúc đó, khi Đường Tụng tuyên bố video đầu tiên.

Còn hào hứng nói cho mình xem, nói thỉnh giáo mình về vấn đề tuyên truyền.

Nếu như Thu Thu không đổi ý, có lẽ tất cả đã khác rồi.

Dù là bạn thân nhất, lúc này Trương Linh Linh cũng sinh ra chút oán giận.

Vốn chỉ là áy náy vì phụ lòng tin tưởng của Đường Tụng, nhưng bây giờ lại phát hiện ra, tình hình nghiêm trọng hơn

tưởng tượng nhiều lắm.

Đường Tụng nó là muốn ủng hộ, liền bỏ ra hơn chục ngàn.

Đây là ủng hộ và tin tưởng đến dường nào chứ.

Trương Linh Linh còn nhớ rõ bầu không khí trong phòng live nói đó.

Nếu không phải có Thág Tư ra tay, các nàng nhất định sẽ xấu mặt.

Khi toàn bộ phòng live cười nhạo nàng, nhục mạ nàng.

Ai cũng biết tâm trạng của nàng tệ đến mức nào, nàng cũng chỉ là một sinh viên mới 20 tuổi thôi.

Đối mặt với sự kiện như vậy, nàng khó chịu đến cỡ nào chứ.

Là Đường Tụng giúp đỡ, mới để nàng hả giận.

Chỉ riêng phần giúp đỡ này, đã không phải thứ các nàng có thể cô phụ.

Nhưng mà, cho dù các nàng quá đáng như vậy.

Đường Tụng vẫn đối xử tốt với nàng khi gặp lại.

Cũng không mở miệng châm biếm hay nói lời khó nghe với nàng và Thu Thu.

Thậm chí, nếu không phải các nàng chủ động hỏi thăm, thì còn không biết thân phận thật của Thág Tư này.

Mình thật đáng chết!

Nội tâm của Trương Linh Linh hơi đau.

“Đường Tụng, tôi có việc phải đi rồi, hẹn gặp lại.” Trương Linh Linh hít sâu một hơi, nói ra: “Thu Thu, chúng ta về trường đi, cậu gọi tên kia, không mắng tên kia một trận, mình không nhịn được.”

Thu Thu hơi luống cuống tay chân: “Linh Linh, cậu đừng xúc động, chuyện này giao cho mình xử lý, được không?”

Trương Linh Linh lại biểu hiện rất bình tĩnh: “Vậy mình bắt xe về.”

“Đừng, mình đi với cậu.” Thu Thu không dám để Trương Linh Linh đi một mình, rất sợ nàng sẽ quá kích động mà làm ra chuyện gì.

Trương Linh Linh trực tiếp đứng dậy, đi thẳng xuống dưới lầu.

Thu Thu liếc nhìn Đường Tụng một cái, khẽ cắn răng đi theo.

Lúc này, cơn mưa bên ngoài đã nhỏ dần, những hạt mưa nhỏ lướt qua cửa sổ.

Nhìn hai người rời khỏi, Đường Tụng cũng không ngăn cản.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng hẳn hiểu tính cách của Trương Linh Linh.

Cho du bây giờ khuyên bảo, quay đầu nàng vẫn đi tìm Vương Vân Phong.

...

Trở lại phòng làm việc.

Đường Tụng mở TikTok ra, lại nạp thêm 30.000 tiền ảo vào trong TikTok.

Nhìn thấy tốc độ gia tăng fan và like chậm lại, Đường Tụng bắt đầu suy nghĩ ý tưởng mới.

Xem ra vẫn còn chưa đủ.

Những video tiếp theo có thể đổi một ý nghĩ, ngoại trừ video biến hình ra, còn có thể thêm các loại hình khác.

Đơn giản nhất chính là trực tiếp quay mặt mình, với vẻ ngoài của mình bây giờ, hấp dẫn fan nữ là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng Đường Tụng vẫn hơi do dự, luôn cảm thấy mình xuất đầu lộ diện thì không tốt.

Sau này thừa kế càng nhiều tài sản, trở thành xí nghiệp gia trứ danh, kết quả lại bị người ta gọi là con hát?

Như vậy quá mất giá.

Ngoài trừ ưu thế bề ngoài, còn có thể khoe giàu.

Đây cũng là một ý nghĩ rất tốt.

Với giá trị con người của hắn bây giờ, cũng coi như là có chút tiền, hoàn toàn có thể thử một lần.

Có thể quay chụp sinh hoạt hàng ngày của mình.

Nhà đẹp xe sang, chắc là cũng có hiệu quả không tệ.

Xác định ý nghĩ, Đường Tụng bắt đầu tìm kiếm các video tương tự.

Học tập thủ pháp biên tập và phương thức biểu đạt của những video hấp dẫn khác.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập hôm nay đã hoàn thành.”

Theo âm thanh nhắc nhở vang lên, Đường Tụng rời khỏi trạng thái học tập.

Nhìn đồng hồ, đã là 4 giờ chiều.

Mở wechat ra xem, không có tin nhắn của Trương Linh Linh.

Cũng không biết nàng sao rồi, dù sao cũng là trong trường học, chắc là sẽ không có chuyện gì.

Trái lại thì Lý Nhã Ly gửi cho hần rất nhiều ảnh.

Hai ngày nay, đôi phương luôn vô tình hoặc cố ý, gửi cho hần rất nhiều ảnh như vậy.

Trong ảnh, có khi là đang quét dọn vệ sinh, gấp quần áo, nấu cơm...

Căn phòng sạch sẽ, quần áo chỉnh tề.

Chỉ là không nhìn thấy đồ ăn.

Tuy nhiên, chân nàng đẹp như vậy, nhất định là cô gái tốt cần cù siêng năng.

Gần đây, Lý Nhã Ly cũng không livestream.

Đường Tụng cũng không hiểu vì sao, cũng không hỏi nhiều.

Theo thường lệ tán dương vài câu.

...

Lý Nhã Ly nhận được tin của Đường Tụng, dương dương đắc ý thả muỗi xuống.

Lắc lắc điện thoại với Lý Mộc Tuyết: “Thấy chưa, biểu hiện của mình rất tốt đúng không, làm gì có người đàn ông nào có thể từ bỏ một cô gái như vậy chứ.”

Lý Mộc Tuyết không khách khí nói: “Vậy còn không mau đi xem phim với anh ta đi? Còn chờ gì nữa?”

“Mình... không phải mình đang học nấu cơm sao?” Lý Nhã Ly hơi xấu hổ: “Mình không biết làm cơm, nhưng lại chém là biết, nếu như xem phim xong, anh ấy muốn ăn cơm mình làm, vậy thì làm sao bây giờ?”

“Cho nên, đây chính là lý do cậu cho chúng mình ăn những món rác rưởi này qua ngày?” Lý Mộc Tuyết hằm hừ nói:

“Minh và Đình Đình còn tưởng cậu đôi tính, thương chúng mình, thì ra là coi bọn mình là chuột bạch.”

“Chờ mình bắt được nam thần, sẽ tặng mỗi người một bộ SK-II được chưa.” Lý Nhã Ly cắn răng nói.

Lý Mộc Tuyết bĩu môi, căn bản là không tin: “Cậu đóng tiền thẻ tín dụng tháng này đi rồi hãy nói, bây giờ cậu không livestream, không có thu nhập, chẳng lẽ cậu thật sự mong chờ anh ta nuôi cậu sao?”

“Vì sao không thể?” Lý Nhã Ly nói như đương nhiên: “Anh ấy là chồng mình, nuôi mình không phải bình thường sao?”

Lý Mộc Tuyết vỗ đầu một cái, cảm thấy không trò chuyện nổi nữa: “cậu quá non, đến lúc đó cậu sẽ hiểu, coi như anh ta là công tử nhà giàu, thì cũng không thể nuôi cậu cả đời. Tốt nhất là có sự nghiệp của mình, hoặc là để anh ta sắp xếp công việc cho cậu, đây mới là con đường chính xác.”

Lý Nhã Ly tuy ăn mặc rất thành thực, nhưng thật ra không lớn.

Vừa mới 19 tuổi.

Sau khi tốt nghiệp trung học, bởi vì chiều cao, nên đã đi làm người mẫu.

Sau đó lại đắc tội với chủ nhóm, đánh mất thu nhập.

Hiện giờ, lại đặt toàn bộ hi vọng vào người Đường Tụng, Lý Mộc Tuyết cảm thấy nàng sớm muộn gì cũng xong đời.

Mấy năm nay, nàng đã nhìn thấy rất nhiều tình huống tương tự.

Loại ‘phụ nhị đại’ này, đều là lấy tiền của gia đình.

Đến khi kết hôn sẽ nghe cha mẹ sắp xếp, chọn đối tượng môn đăng hộ đối.

Đến khi đó, Lý Nhã Ly phải làm sao?

Chỉ có thể hi vọng là trước lúc đó, cầm thêm chút vật chất đảm bảo từ đối phương.

Ví dụ như mua một chiếc xe, mua một căn nhà, tốt nhất là lại sắp xếp một công việc.

Nàng cũng không tin tưởng, một ‘cao phú soái’ như vậy lại sẽ nuôi Lý Nhã Ly cả đời.

Nếu thật sự như vậy, nàng cũng muốn đi theo!

Chương 126: Giấy báo trúng tuyển

Sáng sớm, Trình Nhạc Nhạc rời giường rất sớm.

Bắt đầu chạy bộ quanh tiểu khu.

Bởi vì hôm qua trời mưa, nên không khí bên ngoài rất mát mẻ.

Tựa như gió lạnh mùa thu đã đến.

Đây là một khu nhà khá cũ, đã xây được hơn 20 năm.

Xanh hóa trong khu cũng không tệ lắm.

Bởi vì là sáng sớm, nên cũng không có xe cộ mấy.

Diện tích tiểu khu không rộng, chạy hai vòng mới được 1km.

Vừa mới chạy xong một vòng, một người đàn ông xuất hiện ở phía trước.

Đối phương đứng bên cạnh bồn hoa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Trình Nhạc Nhạc nhận ra chút dị thường, quả quyết quay đầu tiếp tục chạy bộ.

Một lát sau, những tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng.

“Xin chào, có thể làm quen một chút không?” Người kia đã xuất hiện ở bên cạnh nàng: “Tôi là Vương Tuấn Phong, ở căn số 2.”

Trình Nhạc Nhạc nhíu mày một cái, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi đã có bạn trai.”

Vương Tuấn Phong hơi dừng lại một chút, sau đó lại chạy theo sau.

Nhìn ra được hấn cũng là một người thích vận động, thể lực không tệ.

“Tôi... tôi đã quan sát cô từ lâu rồi, 5 giờ hàng ngày sẽ ra chạy 1 tiếng, có đôi khi sẽ ra quảng trường vận động.”

“Không phải tôi muốn quấy rầy, mà chỉ muốn làm quen một chút, có lẽ cô không biết, mỗi ngày nhìn cô chạy cô, tôi cũng được khích lệ. Cảm thấy cô là một cô gái chân thành, nỗ lực, nên muốn làm bạn với cô.”

“Hai người trước cô không xuất hiện, tôi còn lo cô bị ồm. Nhưng tôi lại không biết tên và địa chỉ của cô, muốn quan tâm cũng không biết làm thế nào. Cho nên hôm nay tôi mới lấy hết dũng khí, muốn làm quen một chút.”

Trình Nhạc Nhạc dừng bước lại, liếc nhìn Vương Tuấn Phong.

Mặc đồ thể thao, ngũ quan đoan chính, khí chất ôn hòa, là loại người nhìn qua sẽ thấy khá chân thành và thành thật.

“Hi vọng sau này anh không nhìn trộm tôi nữa, tôi đã có bạn trai, nếu anh ấy biết thì sẽ không vui.” Trình Nhạc Nhạc nói rất nghiêm túc.

Thần sắc Vương Tuấn Phong cứng lại, không cam lòng nói: “Chỉ add wechat thôi, tôi sẽ không quấy rầy cô.”

“Còn theo nữa, tôi sẽ báo cảnh sát.” Trình Nhạc Nhạc trực tiếp rời đi.

Để lại Vương Tuấn Phong đứng tại chỗ.

Vào một ngày đẹp trời, hấn tình cờ thấy một bóng người bên ngoài.

Từ đó về sau, cho dù công việc mệt mỏi thế nào, hắn cũng sẽ dậy thật sớm.

Ban đầu hắn còn không có can đảm tiến lên tán tỉnh, chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Sau đó, hắn cũng bắt đầu tập thể dục buổi sáng.

Chạy ngược lại với đối phương, chỉ vì có thể nhìn nàng thêm vài lần.

Ngày hôm trước, không thấy nàng xuất hiện, điều này khiến Vương Tuấn Phong sợ hãi.

Nàng chuyển đi rồi sao?

Nàng bị ốm hay sao?

Nàng tên là gì? Nhà ở đâu?

Nếu như nàng không đến nữa, mình phải tìm nàng ở đâu?

Ôm đủ loại tâm trạng phức tạp, hắn rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng người kia vào sáng ngày hôm nay.

Hắn cũng lấy hết dũng khí, tiến lên xin wechat.

Hắn cảm thấy, đây cũng là thời khắc đẹp trai nhất trong đời mình.

Hắn cũng tin rằng, chỉ cần hai người quen thuộc.

Chân thành của mình sẽ làm đối phương cảm động.

Nhưng mà, nhìn bóng lưng xinh đẹp kia.

Vương Tuấn Phong lại cảm thấy mình không thở nổi.

...

Bởi vì hai bác phải đi đến tiệm từ sáng sớm, nên trong nhà chỉ còn ba chị em bọn họ.

Trình Nhạc Nhạc đi hâm nóng bánh bao và sữa đậu nành.

Gọi chị họ và em họ vẫn đang ngủ khò khò dậy.

Ba người ăn sáng xong.

Trình Nhạc Nhạc lấy sách giáo khoa mới mua ra, bắt đầu nghiên cứu trên băng ghế ở ban công.

Nàng đã bỏ việc học ba năm.

Muốn bắt kịp gót chân của các bạn học, nhất định phải cố gắng từ bây giờ.

Người chậm cần bắt đầu sớm, nàng hiểu đạo lý này hơn ai hết.

“Nhạc Nhạc, sao gần đây lại xem sách rồi? Chuẩn bị học cái gì à?” Chị họ Lý Tuệ Anh cười nói.

Trình Nhạc Nhạc dừng lại một chút, ngại ngùng nói: “Em định bắt đầu học lại, nếu như có thể, sẽ đi học đại học.”

“Học trung cấp cũng không tệ, một số đơn vị sẽ nhận, cố lên nha.” Lý Tuệ Anh vỗ vỗ vai Trình Nhạc Nhạc, tỏ vẻ khuyến khích: “Chị đi làm, bye bye.”

“Bye bye.”

Trình Nhạc Nhạc cũng không giải thích nhiều, lại vui đầu vào học tập.

9 giờ sáng, chuông điện thoại vang lên.

Là một số lạ.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn nghe máy.

“Alo, xin chào...” Trình Nhạc Nhạc hơi nghi hoặc.

“Chào ngài, ngài có chuyên phát nhanh, hiện giờ ngài có ở nhà không?”

“Có.” Trình Nhạc Nhạc không nhớ là mình đã mua cái gì ở trên mạng.

“Được, vậy lát nữa tôi sẽ đưa lên cho ngài.”

Cúp máy, Trình Nhạc Nhạc càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Trái tim bắt đầu đập loạn.

Nhớ lại Đường Tụng nói, giấy trúng tuyển sẽ được gửi đến trong hai ngày này.

Chẳng lẽ...

Trình Nhạc Nhạc không dám nghĩ tiếp.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Trình Nhạc Nhạc còn nghe thấy cả tiếng tim đập của mình.

“Chào ngài, hàng của ngài đã đến.”

Trình Nhạc Nhạc lập tức mở cửa, nhận lấy túi văn kiện màu đỏ trong tay nhân viên.

Sau khi nói tiếng cảm ơn thì đóng cửa lại.

Bên trên túi văn kiện, bốn chữ ‘đại học Yến Thành’ cực kỳ bắt mắt.

Nàng vội vàng lật ngược lại.

Mặt chính hiển nhiên là mấy chữ to: “Thư thông báo trúng tuyển của đại học Yến Thành”.

Còn có các thông tin khác như điện thoại, hòm thư...

Đối với Trình Nhạc Nhạc, đây là bức tranh chỉ có trong mơ.

Nàng từng nhìn thấy giấy báo trúng tuyển của bạn học, cũng tương tự như vậy.

Mở ra xem, bên trong có rất nhiều thứ.

Có sách tuyên truyền của trường, có thẻ điện thoại, thư thông báo, sổ tay nhập học...

Trình Nhạc Nhạc yêu thích không buông tay, vuốt ve từng món đồ, nhìn thế nào cũng không đủ, sờ thế nào cũng không đủ.

Giống như Đường Tụng yêu thích bóng rổ của nàng vậy.

Cầm thư lên xem, phía dưới còn có con dấu của trường và hiệu trưởng ký tên.

Trình Nhạc Nhạc nhìn chữ ký, hẳn là không phải in, mà là chữ ký tay.

Nàng hít sâu một hơi, hạnh phúc và vui vẻ đã đầy tràn ra ngoài.

Giống như cái tên của nàng vậy.

Chỉ có chia sẻ vui sướng mới có thể càng vui vẻ hơn.

Nàng chụp ảnh thư thông báo rồi gửi cho Đường Tụng.

Nụ cười rực rỡ xinh đẹp, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Lại gửi cho Đường Tụng một tin: “Không phụ nhật nguyệt, không phụ thời gian, không phụ mình, không phụ anh!”

Chương 127: Quà trung thu của tập đoàn

Rất nhanh, Đường Tụng đã gọi điện thoại đến.

“Nhạc Nhạc, chúc mừng em, mở ra cuộc sống đại học hoàn toàn mới.”

Giọng nói quen thuộc trong điện thoại, làm Trình Nhạc Nhạc rất nhớ nhung.

“Cảm ơn anh Đường Tụng, em nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của anh.”

“Nhớ đọc sổ tay nhập học, chuẩn bị ảnh, thẻ căn cước, bản sao hộ khẩu, đúng rồi, còn cả...”

Đường Tụng dù sao cũng có kinh nghiệm, bắt đầu dặn dò Trình Nhạc Nhạc một số chi tiết cần chú ý.

Ví dụ như phải cẩn thận với một số đàn anh không có ý tốt.

Trình Nhạc Nhạc nghe Đường Tụng nói, nội tâm rất ngọt ngào: “Ừm ừm, em sẽ ghi nhớ, bây giờ chỉ thiếu bản sao hộ khẩu, em sẽ bảo mẹ photo rồi gửi qua.”

“Vậy chúc em nhập học thuận lợi, chờ em nhập học xong, anh sẽ tặng em một phần quà.” Đường Tụng ra vẻ thần bí.

Trình Nhạc Nhạc lập tức tò mò: “Quà gì nha?”

“Không nói, chờ em nhập học xong sẽ biết, đúng rồi, em có bằng lái không?”

Trình Nhạc Nhạc rất thông minh, rất nhanh đã phản ứng được, vội vàng nói: “Đừng tặng xe, quá đắt, em...”

“Mặc kệ là cái gì, cũng không được từ chối.”

Trình Nhạc Nhạc há miệng muốn nói gì, nhưng lại nghe ra ý không cho làm trái từ giọng nói của Đường Tụng.

Nàng mấp máy đôi môi khô khốc, không dám phản bác nữa: “Em có bằng lái, khi còn làm ở xưởng, rất nhiều người rủ nhau đi thi, em cũng đi thi luôn.”

Đường Tụng gật đầu một cái, nói: “Vậy thì đơn giản hơn rồi, em yên tâm chuẩn bị nhập học đi, cái khác không cần lo.”

“Ừm, vậy anh bận trước đi, em gọi điện thoại về nhà đã.”

Cúp máy, Đường Tụng ngả người nằm ra ghế.

Âm thầm thở dài, Trình Nhạc Nhạc vẫn quá hiếu thắng.

Hắn vẫn chưa nói đến phí sinh hoạt và học phí, cũng là vì sợ nàng nhất thời không tiếp nhận được.

Tiền trên người nàng chắc là không đủ để nộp học phí, cũng không mở miệng với mình, vậy khẳng định là sẽ hỏi người nhà.

Quên đi, chờ nàng nhập học xong rồi nói đi.

Hệ thống cung cấp 1 triệu làm phí sinh hoạt, tất cả vấn đề đều không phải là vấn đề.

Chỉ cần nghĩ cách để nàng tiếp nhận là được.

Thực sự không được, mình có thể đích thân thuyết phục nàng khi ở trên giường.

Nghĩ đến mùi hương cơ thể của nàng, và xúc cảm tràn đầy co dãn, gương mặt xinh đẹp kiều mị, những lời nói động tình kia.

Đường Tụng chỉ cảm thấy bụng dưới hơi nóng lên.

Xem ra là di chứng sau khi dùng Thận Bảo.

Lắc lắc đầu, tiếp tục biên tập video.

Sáng sớm hôm nay, hắn đã quay chụp một video sinh hoạt hàng ngày, nói chính xác hơn là khoe giàu, nhưng vẫn có chút sơ sót.

Dù sao cũng là lần đầu quay phim ở góc nhìn thứ nhất, sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Tia sáng, góc độ, cảm giác hình ảnh, ống kính không ổn...

Đường Tụng kiên nhẫn sửa sang, tổng kết kinh nghiệm, đặt nền tảng cho lần quay chụp tiếp theo.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là bảo vệ tiêu Tôn ở Yến Giang Biệt Viện.

Nhận máy.

“Alo, chào Đường tiên sinh, ngài có chuyển phát nhanh, có cần tôi mang lên luôn không?”

“Là thứ gì vậy, có ghi địa chỉ người gửi không?” Đường Tụng vội vàng hỏi.

“Là từ Đế Đô, không ghi địa chỉ cụ thể. Là một hộp giấy rất to, rất nặng.”

Nghe vậy, Đường Tụng lập tức hiểu ra, là quà trung thu của tập đoàn Đường Tổng.

Tuy rằng muốn chạy về mở ra xem ngay, nhưng vẫn còn nhiệm vụ kinh doanh ở đây, bây giờ còn là giờ làm việc, không thể rời khỏi cửa hàng.

“Tôi không ở nhà, tầm 4 rưỡi chiều, anh mang lên nhà giúp tôi.”

“Vâng Đường tiên sinh!” Tiểu Tôn vội vàng đáp ứng.

...

Trình Nhạc Nhạc nhìn 4000 NDT vừa nhận được trên wechat, nội tâm lại hơi chua xót.

Đây là lần đầu tiên nàng hỏi tiền gia đình kể từ sau khi tốt nghiệp đến giờ.

Mẹ cũng rất tin tưởng nàng, không hỏi lý do mà đã gửi tiền cho nàng.

Hơn nữa mình còn hơn 2000, hẳn là đủ để nộp học phí.

Chờ đến mừng 10, mình có thể lĩnh lương ở phòng tập, vậy là có thể chống đỡ một thời gian.

Chỉ cần vào học, là có thể vừa làm vừa học.

Mặc dù biết Đường Tụng nhất định sẽ cho tiền, nhưng Trình Nhạc Nhạc không dám nhận.

Sợ mình nợ Đường Tụng quá nhiều, sẽ khiến cho tình cảm biến chất.

Nàng vẫn muốn tự nỗ lực một lần.

...

4 rưỡi chiều.

Đường Tụng về đến nhà, rốt cuộc cũng nhận được quà trung thu của tập đoàn.

HR phụ trách chuyện phát phúc lợi nhân viên, rốt cuộc cũng đến lúc kiểm tra trình độ của cô rồi.

Hi vọng cô đừng không biết tốt xấu.

Xoa xoa tay, Đường Tụng nhìn cái hộp to trước mặt, đã thấy không kịp chờ đợi.

Hộp trắng nà nhìn trông rất nặng.

Cầm dao cắt băng dính, mở hộp ra.

Bốn phía là xốp để chống va chạm.

Trên cùng là danh sách vật phẩm.

Đường Tụng cầm lên xem.

“Quả táo x1, thẻ xăng dầu x1, thẻ mua đồ x1, hộp bánh trung thu x1, lá trà x1...”

Đường Tụng ép mình phải tỉnh táo lại.

Bảo sao lại nặng như vậy, hóa ra đúng là táo và bánh trung thu?

Cho thêm thẻ mua đồ và thẻ xăng dầu là có thể lừa bịp mình sao?

Khá lắm!

Quả thực là không coi mình ra gì mà!

Đối xử với mình như nhân viên bình thường à?

Chuyện đầu tiên phải làm khi trở về tập đoàn, chính là sa thải HR phụ trách việc này!

Đường Tụng tức đến thở hổn hển, lấy món đầu tiên trong hộp ra.

Là một hộp quà bằng gỗ rất đẹp.

Mở ra xem, bên trong là 2 lon lá trà màu đỏ.

Hắn không nhận ra là loại trà gì, cũng không thích uống trà, dù sao cứ mang về cho cha mẹ là được.

Cha rất thích uống trà.

Như vậy xem ra, hộp lá trà vẫn có chút tác dụng.

Tiếp tục, là một cái hộp da, thiết kế rất đặc biệt.

Bên trong là 8 cái bánh trung thu được đóng gói rất xinh đẹp.

Nhìn qua, cũng có thể mang về nhà.

Tiếp đó, là một cái hộp được đóng gói rất cẩn thận.

Mở ra xem, là từng chiếc từng chiếc thẻ.

Rút một cái ra xem, trái tim nhỏ của Đường Tụng giật một cái.

Là thẻ mua đồ, 1 tấm trị giá 2000 NDT.

Lại rút mấy tấm ra xem.

Toàn bộ là thẻ mua đồ trị giá 2000 NDT, tổng cộng khoảng 200 tấm.

Cũng chính là thẻ mua đồ trị giá 400.000 NDT.

Khá lắm, xem ra cô giữ được chức rồi đây.

Lấy hộp tiếp theo, không ngoài dự đoán, là từng tấm thẻ xăng dầu.

Mỗi tấm 1000 NDT, cũng có 200 tấm.

Thẻ đổ xăng, tổng giá trị 200.000 NDT, get!

Cho dù Panamera có hao xăng hơn nữa, cũng phải dùng rất lâu.

Hộp cuối cùng, hẳn là táo.

Tâm trạng của Đường Tụng khá tốt, cũng không để ý nữa.

Đường Tụng lấy cái hộp to nhất ra, ước lượng một chút.

Đây là hộp quà nặng nhất và to nhất, đóng gói cũng rất chắc chắn.

Dùng dao rạch vài đường, mở nắp ra.

Lộ ra từng hàng quả táo... là điện thoại quả táo!

Đường Tụng chớp chớp mắt, nội tâm lại sinh lòng áy náy.

Mình trách nhầm HR rồi.

Nhân viên tốt, chờ tôi về tập đoàn, sẽ thăng chức cho cô.

Chương 128: Nắng sớm ngày thu

Lấy từng chiếc điện thoại trong hộp ra, bày trên mặt đất.

Đường Tụng kiểm chế kích động, kiểm kê một lúc lâu.

Tổng cộng 36 cái điện thoại Apple.

Kích cỡ thống nhất, đều là loại 13 Pro Max mới nhất.

Có 512G, có 1TB.

Đủ loại màu sắc, muốn màu nào cũng có.

Chắc là HR không biết sở thích của người ông chủ là hấn, cho nên mua hết.

Đáng tiếc là Iphone 14 chưa ra, bằng không gói quà này nhất định là 14 Pro Max.

Đường Tụng cũng là một người trẻ tuổi, cũng yêu thích những sản phẩm mới này.

Hấn còn hứng thú với những sản phẩm điện tử này hơn là thẻ đồ xăng và thẻ mua đồ.

Lên mạng kiểm tra một chút.

13 Pro Max, dù là mua vào thời điểm này, cũng phải hơn chục ngàn một chiếc.

Nói cách khác, rương táo này có giá trị 360.000 NDT.

200.000 thẻ xăng dầu + 400.000 thẻ mua đồ + 360.000 táo.

Phần quà này gần 1 triệu rồi.

Số tiền này đã tương đương với tiền trong tài khoản của hắn bây giờ rồi.

Còn cả lá trà và bánh trung thu không biết giá cả nữa.

Có thể nói, hắn rất hài lòng với phần quà trung thu này.

Tuy rằng mua sắm bằng danh nghĩa của tập đoàn Đường Tông, thì nhất định sẽ rẻ hơn chút.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được tâm ý của nhân viên tập đoàn với mình.

Hi vọng sau này bọn họ sẽ tiếp tục cố gắng.

Sau trung thu, còn có 10/1, lễ halloween, lễ tạ ơn, lễ giáng sinh, năm mới...

Đường Tụng nhìn lịch trên điện thoại, cười 'khà khà' không ngừng.

Coi như là tặng quà ngày thanh minh, thì hắn cũng nhận.

Liếc nhìn điện thoại mình đang dùng.

Vẫn là con Huawei Mate 20 mua từ mấy năm trước, hiệu quả quay phim đã hơi lạc hậu so với bây giờ.

Sáng nay quay video hàng ngày, chất lượng hình ảnh không tốt lắm.

Suy nghĩ một chút, vẫn là thay điện thoại đi.

Chọn một chiếc màu xanh 1TB, trực tiếp thay sim vào.

Sau đó bắt đầu chuyển dữ liệu sang.

Cuối cùng, mở camera lên xem thử, đúng là khá hơn nhiều.

...

Ngày 6 tháng 9 năm 2022, khí trời trong xanh, quang đãng, nhiệt độ từ 17 – 27 độ C.

Trải qua một cơn mưa thư, không khí càng sạch sẽ và thoải mái, nhiệt độ cũng hạ xuống một chút.

Nắng sớm ngày thu vừa lên.

Đường Tụng rời giường, bắt đầu quay chụp video hàng ngày.

Từ căn phòng ngủ chính rộng rãi xa hoa, tiến vào phòng vệ sinh rộng hơn 20 mét vuông.

Ông kính quét qua từng món đồ cao sang trong phòng tắm.

Thay áo sơ mi và quần tây, lại nghĩ đến nhiệt độ ngày hôm nay.

Liên cầm chiếc áo âu phục nhàn màu tím do Đồng Ngọc Ngôn tặng.

Từ khi mua bộ Armani này, hần còn chưa mặc qua, chủ yếu là do thời tiết hơi nóng.

Mở ngăn kéo ra, bên trong là từng hàng thẻ xăng dầu.

Ông kính nhắm ngay vào đó, cho cái cận cảnh.

Đường Tụng rút bừa một tấm, chuẩn bị đặt trên xe, có thể dùng bất cứ lúc nào.

Lại kéo ngăn kéo khác, bên trong là từng hàng thẻ mua đồ.

Lại mở một ngăn tủ bọc da, là một chồng điện thoại quả táo.

Đạo cụ khoe giàu tốt như vậy, Đường Tụng tự nhiên là không bỏ qua.

Rời khỏi phòng ngủ, đi xuyên qua hành lang được trang trí xa hoa, phòng bếp...

Tiến vào phòng khách với cửa sổ thủy tinh không lồ.

Nghênh đón sắc trời còn chưa sáng hẳn, mở rèm cửa sổ chạy bằng điện ra.

Đứng trước cửa sổ sát đất.

Bên ngoài là cảnh sông, cảnh rừng cây, đám mây... tất cả đều thu hết vào mắt.

Lại đi những chỗ khác để lấy cảnh.

Đường Tụng đóng cửa nhà, tiến vào thang máy, xuống thẳng bãi đỗ xe.

Cửa thang mở ra, liền nhìn thấy một loạt chỗ đỗ xe ở đôi diện, bên đó có một chiếc Panamera.

Bên cạnh còn có một chiếc mô tô BMW.

Về phần chiếc Suzuki đáng yêu kia, đã bị hấn quên lãng ở bãi đậu xe nhà cũ rồi.

Điều chỉnh góc độ camera, đảm bảo chìa khóa xe và xe đều xuất hiện trong ống kính.

Đường Tụng ấn chìa khóa trong tay, chiếc xe lập tức mở khóa, ánh đèn xe chói mắt.

Đường Tụng tạm ngừng quay chụp, rồi xem lại một lần.

Bởi vì góc độ, ánh đèn chiếu thẳng vào ống kính, dẫn đến hình ảnh không tốt lắm.

Đường Tụng lại khóa xe, điều chỉnh chỗ đứng, sau đó làm lại một lần.

Lần quay chụp lại tốt hơn hẳn.

Không thể không nói, hiệu quả quay chụp của điện thoại mới tốt hơn rất nhiều, mặc kệ là độ ổn định hay độ sáng thì đều tốt hơn.

Mở cửa xe, vỗ vỗ trang trí sang trọng bên trong xe.

Đường Tụng khởi động xe, tiếng động cơ vang vọng.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Tạm dừng quay, Đường Tụng lại lái xe về chỗ cũ.

Xác nhận hiệu quả quay phim xong, Đường Tụng lại xuống xe.

Hắn dùng giá ba chân để cố định điện thoại, điều chỉnh góc độ và ánh sáng, sau đó tiến vào trong xe, lại bắt đầu khởi động và lăn bánh.

Xử lý xong, Đường Tụng liền kết thúc.

Coi như là một video ngắn đã hoàn thành, tiếp đó chính là biên tập.

Ngồi trong xe chỉnh sửa video một lúc.

Xác nhận không có vấn đề xong, Đường Tụng nhìn đồng hồ.

Đầu tiên là gửi tin cho Trình Nhạc Nhạc: “Bảo bối, hôm nay là ngày bánh danh, đừng dậy muộn.”

Dù sao cũng là nhiệm vụ đầu tiên của nhân vật, Đường Tụng vẫn rất coi trọng.

Đáng tiếc là hắn đang có nhiệm vụ kinh doanh trong người, không thể đi báo danh với Trình Nhạc Nhạc.

Chỉ có thể nói thêm vài câu khích lệ.

Trình Nhạc Nhạc cũng là một người tương đối độc lập, cũng không nói để hắn đi cùng, cũng không đề cập đến chuyện học phí và phí sinh hoạt.

Nhìn bộ âu phục màu tím trên người, Đường Tụng không khỏi nhớ đến Đồng Ngọc Ngôn, nhớ đến bờ môi ẩm ướt và sung mãn của đối phương, nhớ đến bộ ngực mềm nhũn lại vừa tay kia.

Đây cũng là cầu thủ trong đội, vẫn cần phải quan tâm.

Thuận tay selfie một tấm, rồi gửi cho nàng.

Nhấn lại: Rất thích quần áo, cũng rất thích người.

Chiếc xe đi xuyên qua đường phố, nghiền nát những mảnh lá cây rơi rụng.

Mặt trời xuất hiện ở chân trời, nắng sớm đánh vào nửa gương mặt hoàn mỹ của Đường Tụng.

Nhân gian còn sớm, sơn hà đã thu.

Các cô gái đi lại trên đường, nhìn thoáng qua đã sao chép lại một màn này vào trí nhớ.

Tâm lý tuôn ra vô hạn mong đợi.

Nếu có thể có một cuộc gặp tình cờ trong ngày thu với vị nam thần trong xe Porsche này.

Vậy thì quá tốt rồi.

Ánh mắt các nàng đuổi theo chiếc xe đã đi xa kia, rất lâu vẫn không thể khôi phục bình thường.

Tựa như đang tưởng tượng đến thứ gì đó.

Chương 129: Đồng Ngọc

Ngôn làm phép

Trên đường, Đường Tụng chọn bữa một hàng ăn sáng.

Lái xe vào chỗ đậu xe thu phí bên đường.

Bắt đầu xếp hàng chọn đồ ăn.

Khi đến lượt hắn, cô gái phụ trách lại bắt đầu áp úng, nói không lên lời.

Khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, thỉnh thoảng lại liếc trộm Đường Tụng.

Bóng người anh tuấn cao ngất, mặc quần áo cao sang lại thời thượng.

Gió thu thổi qua mái tóc rối và vạt áo của hắn, tạo thành một bức tranh đường phố vô cùng rung động lòng người.

Lúc này lại đứng trước một số quầy hàng cũ nát, tạo thành một loại tương phản không lồ.

Cũng khiến cho hắn trở nên cực kỳ xuất chúng.

Cảm giác ánh mắt như có như không ở chung quanh, Đường Tụng chỉ cười nhạt.

Nhìn trộm hắn đa số đều là nữ sinh trẻ tuổi, trong mắt còn không thiếu nóng bỏng và xấu hổ.

Nhưng cũng không có ai dám đi lên tán tỉnh.

Đường Tụng bây giờ, đã quen với cái thân phận nam thần rồi, cũng không lạ gì mấy chuyện này.

Suy nghĩ một chút, liền chọn 2 lồng bánh bao hấp, 2 trứng kho tương và một bát hoành thánh.

Theo tổ chất thân thể tăng lên, sức ăn của hắn cũng nhiều hơn.

Thanh toán xong, ngồi chờ bữa sáng thì lại nhận được tin của Trình Nhạc Nhạc.

“Hôm qua quá hưng phấn, nên ngủ muộn, rạng sáng 4 giờ đã tỉnh lại. Không ngủ được thì lại nhớ đến anh, nếu như có anh ở bên cạnh, em nhất định sẽ ngủ rất say.”

Trình Nhạc Nhạc bình thường không thích nói mấy lời sến như này.

Hiển nhiên là nhận được tin nhắn tình yêu của Đường Tụng vào sáng sớm, khiến cho Trình Nhạc Nhạc có chút ‘được yêu mà sợ’.

Đường Tụng lập tức trả lời: “Chờ em vào học, là có thể ngủ chung với anh, cũng không cần lo bị bác chúng ta phát hiện. Ôm một cái.gif.”

“Ừm!” Trình Nhạc Nhạc còn gửi một emoji đỏ mặt.

Đường Tụng lại dặn dò vài câu, bảo nàng chú ý an toàn, lúc này mới kết thúc.

Ăn sáng xong, đi đến phòng cà phê.

Kiểm tra một vòng, lại khuyến khích mọi người vài câu.

Sau đó Đường Tụng trở về phòng làm việc.

Mở máy tính lên, bắt đầu tập trung biên tập video.

Với tư cách là nguồn thu nhập lớn nhất bây giờ, khẳng định là phải coi trọng nhiệm vụ này.

...

8 giờ sáng, đồng hồ báo thức làm Đồng Ngọc Ngôn tỉnh giấc.

Đề cho nàng vẫn chưa thỏa mãn với giấc mơ vừa rồi.

Bởi vì tiền lương tăng lên trên phạm vi lớn, mỗi ngày nàng đều gọi xe đi làm, nên không cần lo lắng đến muộn.

Hơn nữa, công ty còn thanh toán phí gọi xe, điều này khiến nàng rất hài lòng.

Liếm liếm bờ môi khô khốc.

Suy nghĩ miên man, lại cầm điện thoại trên đầu giường, tắt chuông báo thức.

Gãi mái tóc rối bời.

Đồng Ngọc Ngôn ngáp ngời dậy.

Bộ quần áo ngủ trên người hơi xuêch xoạc, để lộ ra vòng eo tinh tế trắng như tuyết, và xương quai xanh tinh xảo.

Ngóc một lát, lúc này mới chú ý đến tin nhắn chưa đọc trên điện thoại.

Thờ ơ mở ra xem, lập tức không còn buồn ngủ.

Hai mắt Đồng Ngọc Ngôn trợn tròn, nước miếng chảy nơi khóe miệng.

Trong ảnh, Đường Tụng mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là âu phục tím nhàn nhã.

Ngũ quan tuấn mỹ, hai mắt đen sáng, nụ cười yếu ớt nơi khóe miệng.

Hắn ngồi trong chiếc Porsche, cực kỳ giống với chủ tịch bá đạo trong tiểu thuyết.

Cũng cực kỳ giống với dáng vẻ của Đường Tụng ở trong giấc mơ của nàng.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh một lúc lâu, mới phản ứng được.

Bộ âu phục này, chính là bộ Armani mình tặng Đường Tụng.

“Thật là đẹp trai!” Đồng Ngọc Ngôn không nhìn được mà lẩm bẩm.

Lại rúc vào chân mà cười ngây ngô.

Nằm mơ cũng không ngờ được, đời này mình lại có thể tìm được một người bạn trai như vậy.

Đồng Ngọc Ngôn càng xem càng thích, tay phải từ từ đưa vào trong chăn.

Sáng sớm, trai hay gái đều ‘ngóc đầu’ nha.

Vào một sáng sớm ngày thu xinh đẹp, lại có tài liệu làm phép tốt như vậy.

Tốt xấu gì cũng phải phát huy tài năng của một ma pháp sư hệ thủy chứ?!

Tuy rằng nàng chỉ là một ma pháp học đồ nho nhỏ, nhưng mà cũng đã sở hữu ảo diệu và huyền bí của nguyên tố thủy.

Nàng thiếu không phải là thiên phú, mà chỉ là kinh nghiệm!

Ngay sau đó, đặt màn hình điện thoại ở bên gối.

Ngay sau đó, Đồng Ngọc Ngôn nghiêng người nhìn màn ảnh, giải phóng hai tay, bắt đầu thi triển thủ thế phức tạp của ma pháp.

Ngay sau đó, tiếng ngâm tụng chú ngữ đã vang lên trong căn phòng, xin chú ý, loại ngâm tụng ma pháp này rất cổ xưa và thần bí, còn mang theo giai đoạn đặc biệt, tựa như ẩn giấu huyền bí của vạn vật sinh sôi, của khởi nguyên vũ trụ.

Ngay sau đó, từng luồng nguyên tố hệ thủy bắt đầu hội tụ, trong phút chốc đã chảy xiết như suối nhỏ, chảy xuống trong bụi cỏ rậm rạp.

Ngay sau đó, toàn thân nàng bắt đầu run rẩy, đã đến giây phút quan trọng nhất của làm phép.

Ngay sau đó, trong không khí tràn ngập một mùi vị khó hiểu, tựa như có thứ gì đó xuất hiện!

Ngay sau đó, lương thiện bị áp chế trong giây lát, tà ác bắt đầu trọng sinh trong bóng tối!

Đồng Ngọc Ngôn tiếp tục gia tăng tốc độ làm phép.

Sắc mặt đỏ như máu, chân mày nhú chặt, giống như đang phải chịu đựng thứ gì đó.

Hiển nhiên, trong quá trình làm phép, sẽ kèm theo ma lực xói mòn.

Nàng còn đang đấu tranh với tà ác trong lòng mình.

Đây đã là lần thứ hai!

Nhìn nụ cười yếu ớt của Đường Tụng ở trong ảnh, Đồng Ngọc Ngôn tựa như được khích lệ và cổ vũ.

Tiếp tục làm phép, tiếp tục cố gắng, tiếp tục rèn luyện ý chí của bản thân.

Đồng Ngọc Ngôn cảm giác mình sắp đột phá rồi!

Đây là... mùi vị của biển!

Một ma pháp học đồ nho nhỏ, đang bước thêm một bước trên con đường ma pháp sư.

Tại giây phút quan trọng nhất, tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc cốc...!

Cốc cốc cốc...!

“Tiểu Ngôn Ngôn, mau rời giường, sắp muộn rồi đây.” Là giọng của Từ Tình.

Rất nhiên nhiên, Đồng Ngọc Ngôn làm phép quá lâu.

Chủ yếu là vì thi triển loại ma pháp hệ thủy quy mô lớn như vậy, cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

“A!” Tiếng ngâm xướng tiêu hồn thực cốt, mang theo vẻ cổ xưa mà thần bí.

Nguy! Ma lực trong cơ thể đang xói mòn.

Toàn thân Đồng Ngọc Ngôn run rẩy.

Bộ quần áo ngủ của nàng đã ngổn ngang.

Hiển nhiên là bị ma pháp phản phệ.

Vị trí của hai tay cũng rất không đúng, lúc lên lúc xuống, tựa như đang cố gắng cứu vãn pháp trận đã bị Từ Tình quấy rối.

“Này! Này! Tiểu Ngôn Ngôn, cậu nghe thấy không? Cậu ốm à? Sao cứ có âm thanh gì lạ thế?” Từ Tình hơi lo lắng.

Chỗ làm của nàng khá gần, mà Đồng Ngọc Ngôn thì khá xa, nên giờ này thường đã ra khỏi nhà.

Bây giờ còn chưa tỉnh, chẳng lẽ bị sốt?

“Tình Tình, hôm nay mình xin nghỉ nửa ngày, thấy hơi mệt...” Đồng Ngọc Ngôn uể oải hô lên.

Từ Tình nghe vậy, vội vàng nói: “Sao vậy, có cần mình đi viện với cậu không?”

“Không cần, tối qua mình thức đêm đọc tiểu thuyết, ngủ quá muộn, mình ngủ thêm một lát là được.” Đồng Ngọc Ngôn vẫn uể oải.

“Được rồi, vậy cậu chú ý nghỉ ngơi, mình đi làm trước.”

Lúc này Đồng Ngọc Ngôn mới thở phào một hơi.

Một màn vừa rồi quá kích thích, khiến cho nàng trải nghiệm được cái gọi là bay lên trời xanh.

Đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh táo lại, đôi mắt vẫn hơi ngốc trệ.

Cầm điện thoại lên, lập tức nhấn cho Đường Tụng: “Minh rất tốt, đang đánh chữ bằng hai tay...”

Kèo này, phải nói là trâu ghẹo đến cực hạn.

Đồng Ngọc Ngôn đắc ý cười trộm trong chăn.

Ken két...!

Tiếng cửa mở vang lên, Đồng Ngọc Ngôn bị dọa cho giật mình.

Rất nhanh, đã nhận được tin nhắn của Từ Tình: “Ngọc Ngôn, mình mua bữa sáng cho cậu, để ở trên bàn, dậy thì nhớ ăn.”

Tiếp đó, cửa chính lại đóng lại.

Đồng Ngọc Ngôn cảm thấy bạn thân quá tốt, nội tâm rất ấm áp.

Đang suy tính, có nên giới thiệu Đường Tụng cho nàng hay không.

Giấu nàng mãi, có vẻ rất hẹp hòi.

Chương 130: Báo danh

Hai chuyến tàu điện ngầm, sau khi xuống xe lại đi thêm một đoạn đường.

Trình Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng đứng trước cổng lớn của đại học Yến Thành.

Lúc này, đã hơn bảy rưỡi.

Vừa hay có thể bắt đầu làm thủ tục nhập học.

Theo năng hiểu, báo danh càng sớm, làm thủ tục càng nhanh hơn.

Trình Nhạc Nhạc công một cái ba lô không to, chỉ là những thứ cần để làm thủ tục nhập học.

Trong tay lại là một cái túi to, bên trong là đồ vệ sinh, quần áo để thay, và một bộ chăn nệm mỏng.

Dù sao nơi này cách nhà bác không xa, muốn lấy cái gì thì trở về một chuyến là được.

Thể lực của nàng rất tốt, tay cầm vai cổng mà đi gần 1 km cũng không thấy mệt.

Trái lại càng gần trường thì lại càng hưng phấn.

Đi vào cửa chính rộng mở, Trình Nhạc Nhạc liếc nhìn chung quanh.

Trong thời gian sinh viên mới nhập học, sân trường dãn đầy bảng hướng dẫn.

Cũng có rất nhiều sinh viên tình nguyện giúp đỡ.

Nhìn nụ cười đầy nhiệt tình trên mặt họ.

Trình Nhạc Nhạc tựa như trở lại thời trung học.

Nàng đã rời xa sân trường ba năm, lại lần nữa nhìn thấy những học sinh này, cảm giác vẫn thân thiết như vậy.

Ba năm trong xã hội, nàng đã thấy rất nhiều chuyện.

Cũng rất hiểu, cuộc sống ở sân trường là tốt đẹp đến mức nào.

Hôm nay, nàng lại trở về, tiếp tục lộ trình vẫn chưa hoàn thành này.

Quanh quần tại lối vào một lúc, liền nhìn thấy tấm biển của học viện quản trị kinh doanh.

Chỗ đó đã có không ít người tình nguyện, đều là đàn anh đàn chị trong trường.

Trình Nhạc Nhạc cũng không ngại, thoải mái đi về phía đó.

Nàng mặc rất giản dị, áo trắng quần jean, giày thể thao, không son không phấn.

Nhưng dù là vậy, dáng người hoàn mỹ và ngũ quan xinh đẹp vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt.

Nhìn thấy nàng đi về phía bên này, đám nam sinh phụ trách tiếp đón của học viện quản trị kinh doanh lập tức hưng phấn lên.

Mỗi người đều đứng thẳng tắp, lộ ra nụ cười mà tự cho là tuần tú.

Vừa rồi bọn họ còn đang thảo luận, vị sư muội xinh đẹp này là người của học viện nào.

Nhưng không ngờ hạnh phúc đến quá đột nhiên.

Đại học là nơi hormone bài tiết thịnh vượng nhất.

Đám sinh viên trong này tràn đầy tinh lực không có chỗ phát tiết.

Mấy tên to gan lập tức chạy chậm lên đón.

“Sur muội, em là sinh viên mới của học viện quản trị kinh doanh à?”

“Đưa túi cho anh, anh xách hộ cho.”

“Sur muội, chào em, anh là Lý Triều Dương, em học ngành nào? Anh dẫn em đi báo danh.”

“Có thể add wechat không? Anh là phó hội trưởng hội học sinh của học viện chúng ta, nếu có ý định gia nhập hội học sinh, có thể tìm anh.”

“Anh là phó xã trưởng câu lạc bộ văn học, sur muội có muốn tham gia không?”

Âm thanh tán tỉnh huyên náo khiến Trình Nhạc Nhạc thấy hơi không thoải mái.

Hơn nữa Đường Tụng đã dẫn dò nàng, không nên tiếp xúc quá nhiều với mấy vị đàn anh này, nàng tự nhiên phải nghe.

Lễ phép từ chối yêu cầu xách hành lý và xin wechat của bọn họ, trong miệng không ngừng nói ‘Xin lỗi’.

Trình Nhạc Nhạc đứng trước đám người, mỉm cười với mấy đàn chị trước mắt.

“Xin chào sur tỷ, em là sinh viên mới, xin hỏi nơi báo danh ở đâu?”

“Sur muội, để chị dẫn em đi báo danh.” Một cô gái nhiệt tình tiến lên, giúp Trình Nhạc Nhạc xách hành lý.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng né tránh, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn sur tỷ, không cần đâu.”

Cô gái cũng không tranh nữa, cười nói: “Đi thôi, chị dẫn em qua, cũng không xa, ngay quảng trường phía trước.”

Nói xong liền đi trước dẫn đường.

Một đám con trai ở phía sau chỉ biết thở dài.

Có người còn up ảnh vừa chụp trộm lên diễn đàn trường học.

Tựa đề rất bắt mắt: “Sinh viên đẹp nhất năm nay của học viện quản trị kinh doanh đã đến!”

Lúc này, một đám háo sắc đang châu chực và theo dõi diễn đàn.

Họ đang thảo luận chất lượng sinh viên năm nay.

Cái danh xưng đẹp nhất này vừa xuất hiện, lập tức có một lượng lớn người nhảy vào xem.

“Trời! Dáng người này là thật sao? Trước lời sau vênh chân dài!”

“Vị sư muội này học ngành nào thế?”

“Đẹp quá, tuyệt đối là nữ thần!”

“Không nói mặt, chỉ dáng người này cũng là đẹp nhất đại học Yến Thành rồi!”

“Ăn mặc đẹp hơn, trang điểm thêm một chút, có lẽ còn xinh đẹp hơn hoa khôi trường ta, ít nhất thì dáng người cũng hơn.”

...

Bước đi trong sân trường, nụ cười của Trình Nhạ Nhạ chưa từng tắt.

Nhìn những tòa nhà dạy học kia, trong mắt nàng hiện lên vẻ hướng tới.

Những con đường mát mẻ dưới hàng cây, ao đình phản ánh sáng mặt trời.

Xuyên qua một rừng cây nhỏ.

Từng lớp học, phòng thí nghiệm, ký túc xá... xuất hiện trong tầm mắt.

Diện tích đại học Yên Thành rất rộng lớn, xanh hóa và thiết kế cũng cực tốt.

Trên đường còn có rất nhiều sinh viên đang tụ tập với nhau, hình như đang thảo luận gì đó.

Có một ít người còn cầm sách trong tay, vừa đi vừa đọc.

Có một ít tụ ba tụ năm, đang thảo luận kịch liệt.

Còn có người đứng ở bên hồ, đọc thơ ca tiếng Anh.

Đây chính là dáng vẻ đại học mà Trình Nhạc Nhạc mong chờ.

Cũng là nơi nàng hướng tới.

Nếu như Đường Tụng cũng học ở đây thì tốt.

Trình Nhạc Nhạc đang mặc sức tưởng tượng.

“Chị là Khương Miêu.”

Cô gái ăn mặc rất có cá tính kia chú ý đến ánh mắt nhìn quanh của Trình Nhạc Nhạc.

Chủ động giới thiệu: “Ưu điểm lớn nhất của trường chúng ta, chính là xanh hóa rất tốt, rừng cây nhỏ và ánh sáng. Đó là 3 điểm tốt nhất ở đây. Hì hì, trong đó còn tụ tập rất nhiều nam nữ đang học tập.”

Trình Nhạc Nhạc không hiểu lắm, vội vàng đáp: “Em là Trình Nhạc Nhạc, là sinh viên mới, cảm ơn sư tỷ đã giúp đỡ.”

“Ha ha, em rất đáng yêu nha, có bạn trai chưa?” Khương Miêu cười hỏi.

“Có.” Trình Nhạc Nhạc trả lời rất chắc chắn, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Khương Miêu cảm thấy hứng thú nói: “Là bạn học cấp ba à? Hai người yêu xa à?”

“Không phải, anh ấy đi làm rồi, cũng ở Yên Thành.”

“Hôm nay không đưa em đi báo danh à, chị thấy người nhà em cũng không đến, yên tâm với em như vậy à?”

Trình Nhạc Nhạc nở nụ cười hạnh phúc: “Anh ấy có việc phải làm, dù sao cũng chỉ là báo danh thôi, đi một mình là được.”

“Sur muội rất độc lập, rất có nguyên tắc, rất giống chị, ha ha. Không giống những người khác, cứ như là chuyên nhà vậy. Có một số ít còn lái mấy chiếc xe đến, đồ đặc chất thành đồng. Ngày hôm qua có một sinh viên, hình như cũng là ngành của các em. Lái xe Mercedes đến báo danh, nói chuyện còn lắc lắc. Ăn mặc thì cứ như là công chúa, còn muốn chỉ huy bọn chị làm việc. Đám con trai kia quá ngu, thấy người ta xinh đẹp, liền dán lại gần.”

Khương Miêu nói đến chuyện ngày hôm qua, không nhận được mà bĩu môi.

Tiếp tục phàn nàn: “Loại con nhà nghèo như chúng ta thì khác. Khi chị nhập học, cũng chỉ đến một mình, xách một túi hành lý đến báo danh., học phí cũng là đi vay của quỹ học tập. Vào học, người khác thì đi du lịch, đi xã giao, chị thì lập tức đi tìm việc làm thêm. Về phần xe nha, đúng là có một chiếc, nhưng mà là xe đạp, ha ha ha.”

Khuong Miêu rất cởi mở và lạc quan, giọng nói hài hước, rất có sức hút.

Trình Nhạc Nhạc rất tán thành, thành khẩn nói: “Đúng vậy, em cũng giống như sư tử, tình hình kinh tế trong nhà không tốt, nếu như có nơi làm thêm tốt, hi vọng sư tử có thể giới thiệu cho em.”

Khuong Miêu rất hào phóng nói: “Được, chúng ta add wechat, chị sẽ hỏi giúp em. Chờ đến khi tìm được việc, em lại mua một chiếc xe đạp second-hand, đi lại cũng tiện hơn. Trường học rất rộng, muốn đi đâu cũng phải có công cụ giao thông.”

“Cảm ơn sư tử.” Trình Nhạc Nhạc cúi người cảm ơn, rất chân thành.

Có thể gặp được một vị sư tử nhiệt tình như vậy khi vừa vào học.

Quả thực là may mắn!

Chương 131: Nhiệm vụ trưởng thành

Hai người đi đến chỗ tiếp đãi của học viện, bởi vì vẫn sớm, nên cơ bản là không có ai.

Trình Nhạc Nhạc điền đơn đăng ký rất nhanh.

Trình thẻ căn cước và các loại tài liệu.

Giáo viên phụ trách xác nhận thông tin nhìn chăm chăm vào chữ ký trên giấy báo trúng tuyển một lúc lâu.

Lại dùng máy tính kiểm tra một lúc.

Lập tức nhìn Trình Nhạc Nhạc bằng ánh mắt tha thiết.

Tiếp tục hoàn thành thủ tục cho nàng, động tác cũng nhanh hơn rất nhiều.

Trong ánh mắt thấp thỏm và mong đợi của Trình Nhạc Nhạc, tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Nhận chìa khóa ký túc xá, thẻ học sinh...

Trình Nhạc Nhạc có vẻ rất vui sướng, còn lấy điện thoại ra chụp mấy tấm.

“Bạn học Nhạc Nhạc, đừng làm mất tấm thẻ này, ăn cơm ở nhà ăn, ra vào thư viện, và nhiều chỗ khác đều cần đến nó.” Giáo viên rất nhiệt tình.

“Cảm ơn thầy, em nhất định sẽ giữ kỹ.” Trình Nhạc Nhạc vội vàng nói cảm ơn, lại thấp thỏm hỏi: “VẬY... phải nộp học phí luôn bây giờ sao?”

Đôi phương cười đáp: “Học phí, tiền thuê, phí tài liệu giảng dạy của em, tất cả đều được nộp rồi.”

Trình Nhạc Nhạc ngẩn ngơ, hiểu ra là Đường Tụng đã sắp xếp hết rồi.

Lập tức cảm thấy ngọt ngào.

Lại không nhìn được mà bắt đầu ảo tưởng, tự mê hoặc bản thân.

Hóa ra Đường Tụng đã chuẩn bị xong tất cả rồi.

Hơn nữa còn âm thầm, là sợ mình xấu hổ chứ?

Sao Đường Tụng lại tốt như vậy chứ?

Trong mắt Trình Nhạc Nhạc, Đường Tụng hoàn toàn là người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế giới này.

Hắn làm bất cứ chuyện gì, nói bất cứ lời gì, đều là vô cùng đáng tin.

“Nhạc Nhạc, đi, chị dẫn em đến ký túc xá, chỗ đó hơi xa, chúng ta cùng xách hành lý đi.” Khương Miêu vừa nói vừa nắm lấy một bên khác của túi hành lý.

Trình Nhạc Nhạc thấy vậy cũng không từ chối, đi theo vị sư tỷ này.

Đi khoảng gần 10 phút, xuyên qua rất nhiều tòa nhà, hai người đi đến trước cổng tòa nhà số 8 của ký túc xá nữ.

Quẹt thẻ tiến vào trong.

Đẩy cửa phòng 202.

Gần lối vào là một phòng vệ sinh độc lập.

Đi vào trong, đôi mắt Trình Nhạc Nhạc sáng lên.

Đây là một phòng bốn người, trên là giường, dưới là bàn học.

Giường và bàn đều rất mới.

Bên trái bàn là một tủ đựng đồ có sức chứa rất rộng, phía trên là một loạt kệ để đồ.

Ghế tuy khá bình thường, nhưng lại rất chắc chắn.

Ban công hướng nam, lúc này phơi không ít quần áo.

Ba người bạn cùng phòng đều đã đến.

Bởi vì vẫn sớm, nên ba người đều đang nằm chơi điện thoại trên giường.

Thấy cửa mở ra, ba người mới thò đầu ra, nhìn về phía bên này.

Khuong Miêu hâm mộ nói: “Vây là được chia đến phòng bốn người, Nhạc Nhạc, em rất may mắn đấy. Nghe nói loại phòng này đắt hơn bình thường, hơn nữa số lượng không nhiều. Chị ở phòng sáu người, đều là giường tầng, hoàn cảnh kém xa nơi này.”

Trình Nhạc Nhạc nhìn phòng ngủ gọn gàng sạch sẽ, nội tâm cũng rất hài lòng.

Liên chào hỏi ba người bạn cùng phòng: “Xin chào mọi người, mình là Trình Nhạc Nhạc, sinh viên học viện quản trị kinh doanh, ngành kinh tế và tài chính.”

Bởi vì không bật đèn, tia nắng sáng sớm cũng không tốt, nên phòng hơi tối.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc đứng giữa ký túc xá lại cực kỳ nổi bật, tựa như làm cả ký túc xá sáng lên.

Bạn cùng phòng nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc xinh đẹp như vậy thì đều ngẩn người.

Đây chính là đại mỹ nữ nha!

Một cô gái đeo kính cười nói: “Hoan nghênh bạn học mới, chào Nhạc Nhạc, ba người bọn mình ở học viện ngoại ngữ, ngành tiếng Anh. Mình là Ngô Tư Kỳ!”

“Mình là Lý Mạt, gọi mình Tiểu Mạt là được.” Nói chuyện là cô gái đáng yêu trên mặt có chút tàn nhan, còn lè lưỡi với Trình Nhạc Nhạc.

“Luu Lê Lê!” Cô gái cuối cùng khá bình thường, trên mặt còn có mụn trứng cá chưa lành.

Lúc này nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt không quá thân thiện, còn có chút ghen tị.

Khuong Miêu giúp nàng đặt hành lý lên giường, đang định giúp đỡ dọn dẹp.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng nói: “Sur ty, không cần không cần, em tự làm là được.”

Khuong Miêu cũng cười cởi mở: “Vậy chị đi trước, còn phải tiếp đãi những sinh viên khác, có chuyện gì thì liên lạc trên wechat nha, tạm biệt.”

“Cảm ơn sur ty, sur ty đi thông thả.” Trình Nhạc Nhạc đưa tiễn vị sur ty nhiệt tình này.

Sau khi Khuong Miêu rời đi, bầu không khí trong phòng nhất thời náo nhiệt hơn.

Đều là mấy cô gái trẻ tuổi, có rất nhiều đề tài chung.

Trình Nhạc Nhạc vừa trải giường xếp chăn, vừa trò chuyện với các nàng.

Sau đó không biết làm sao lại nói đến kỳ thi đại học.

Trình Nhạc Nhạc hơi xấu hổ, ấp úng nói không lên lời.

Nàng không muốn nói dối, lại không biết mình nên nói cái gì.

...

Một bên khác, Đường Tụng đang tập trung biên tập video.

Âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, chúc mừng tác chủ, nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 1.”

“Thời trang – chuyện tình trắng đã gửi qua bưu điện, mời Trình Nhạc Nhạc để ý tin tức chuyển phát nhanh.”

“Mời Trình Nhạc Nhạc cầm thẻ căn cước đến trung tâm Porsche để nhận Porsche Taycan.”

“1 triệu phí sinh hoạt đã cấp cho, mời Trình Nhạc Nhạc chú ý thẻ ngân hàng.”

“Laptop và điện thoại đã gửi qua bưu điện, mời Trình Nhạc Nhạc chú ý tin tức chuyển phát nhanh.”

Tiến vào giao diện, kiểm tra vật phẩm.

Thời trang – Chuyện tình trắng.

Trung phục: Áo len trắng, váy dài trắng, dép trắng, túi xách trắng, vật trang sức màu trắng.

Hiệu quả: Mị lực +1, trí lực +5.

Đặc tính: Sử dụng 1 vật phẩm, có thể nhận 1 phần năm hiệu quả.

Thế mà lại là thời trang trí lực +5, có thể so sánh với một bộ thời trang giới hạn rồi.

Đường Tụng lập tức cảm thấy bộ thời trang trên người không thơm.

Hệ thống chắc chắn là ‘liêm chó’.

Porsche Taycan Turbo S giá trị 1.8 triệu, có thể chạy 475km.

Quả nhiên là bản cao cấp nhất, chỉ là... đây là xe điện, không tiện bằng xe của hân.

Tuy nhiên, trong và quanh trường học đều có nơi nạp điện.

Lại thêm căn nhà mình nhận được từ chỗ của Trình Nhạc Nhạc.

Căn nhà này khẳng định cũng phải đưa cho nàng, hầm gara chắc chắn có chỗ sạc điện.

Phí sinh hoạt thì đã được chuyển vào tài khoản của nàng.

Từ nay về sau, Nhạc Nhạc cũng coi như là một tiểu phú bà rồi.

Nói không chừng sau này mình còn có thể ăn cơm chùa nha.

Về phần điện thoại và laptop, hoàn toàn là không đáng nhắc đến.

Mở bảng tin tức, ấn vào nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’.

Nhìn vào bảng nhiệm vụ của nhân tộc.

Nhiệm vụ trưởng thành 1 ‘báo danh’ đã chuyển sang màu xanh lá, trạng thái hoàn thành.

Nhiệm vụ trưởng thành 2 đã sáng lên.

Nội dung: Dạ tiệc đón sinh viên, ngày 15 tháng 9, đại học Yến Thành sẽ cử hành dạ tiệc đón sinh viên mới, mời Trình Nhạc Nhạc mặc ‘thời trang – chuyện tình trắng’ đến tham gia dạ tiệc.

Phần thưởng: Độ trưởng thành +5, sức chịu đựng +2, kem chống nắng +1.

Chương 132: 1 triệu phí sinh hoạt

Đề Trình Nhạc Nhạc mặc như vậy đi tham gia dạ tiệc đón sinh viên mới?

Sau đó trần áp toàn trường?

Nổi danh toàn trường?

Dù biết hệ thống đang bồi dưỡng ‘nữ thần đại học’, nhưng có phải hơi nhanh rồi không?

Đường Tụng không dám tưởng tượng đến hình ảnh kia.

Nếu như là Đồng Ngọc Ngôn, vậy coi như hẳn không nói.

Nàng nhất định sẽ rất vui vẻ ‘chịu đựng’.

Nhớ lúc còn đi học, nàng cũng thường xuyên chủ động tham dự biểu diễn.

Trong mắt bạn học và giáo viên, nàng luôn tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng mà với tính cách của Trình Nhạc Nhạc, vậy thì không dễ xử lý.

Chỉ có thể chờ trận bóng tiếp theo, rồi tranh thủ thuyết phục nàng.

Còn 1 triệu phí sinh hoạt kia, chắc hẳn Trình Nhạc Nhạc đang bị dọa sợ rồi.

...

Trình Nhạc Nhạc thu dọn giường chiếu xong.

Lại lấy mấy quyển sách thường đọc ra, bỏ vào trên giá dưới giường của mình.

Nàng làm việc rất gọn gàng và có quy luật.

Chỉ một lát, đã sửa soạn gọn gàng.

Nhìn qua rất sạch sẽ, chỉnh tề.

Bạn cùng phòng cũng đang chú ý đến vị đại mỹ nữ mới đến này.

Lưu Lệ Lệ vẫn không có quá nhiều thiện cảm với Trình Nhạc Nhạc lại mở miệng nói: “Nhạc Nhạc, cậu làm việc rất nhanh nhẹn ra, vừa nhìn đã biết là thường xuyên làm việc nhà rồi.”

“Đúng vậy, cơ bản thì mình có thể làm tất cả việc trong nhà.” Trình Nhạc Nhạc cười trả lời: “Sau này cứ giao cho mình việc vệ sinh phòng là được.”

Lưu Lệ Lệ há miệng, không biết nên nói gì.

Nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc thành thật như vậy, cho dù ghen tị gương mặt xinh đẹp của nàng, thì cũng không nói được câu châm chọc.

“Nhạc Nhạc, cậu giỏi thật.”

“Nhạc Nhạc, yêu yêu.”

Nghe Trình Nhạc Nhạc nói vậy, Ngô Tư Kỳ và Lý Mạt đều vỗ tay.

Các nàng chưa từng gặp bạn cùng phòng nào như vậy, thế mà lại chủ động nhận chuyện vệ sinh phòng.

Ngô Tư Kỳ ngồi trên bàn học của mình, vừa trò chuyện vừa sửa sang đồ đạc trên bàn.

Nàng rất nhiều đồ, các loại mỹ phẩm chiếm mất nửa cái bàn.

Liếc nhìn bàn của Trình Nhạc Nhạc, hỏi: “Nhạc NHạc, cậu không mang mỹ phẩm à?”

Trình Nhạc Nhạc ngại ngùng nói: “Không có mỹ phẩm, chỉ có một thỏi son, còn quên ở nhà.”

Ngô Tư Kỳ nhìn nàng với ánh mắt phức tạp, cũng nhận ra nàng đang xấu hổ.

Tám lý hiểu rõ, điều kiện gia đình của người bạn cùng phòng này không khá cho lắm.

Nàng cũng biết không ít người như vậy lúc còn học cấp ba.

Mỗi ngày đều phải tính toán chi li về phí sinh hoạt, tự nhiên không có tiền mua mấy thứ không cần thiết này.

Nàng lấy một thỏi son mà mình không thường dùng, đưa qua: “Vậy mình tặng cậu một thỏi, màu này mình có hai cái.”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng từ chối: “Không cần không cần, nếu cần thì mình tự mua là được.”

Ngô Tư Kỳ là một người rất nhạy bén.

Bạn tâm đến lòng tự ái của Trình Nhạc Nhạc, an ủi nói: “Vậy cũng được, mình để ở đây, nếu cần dùng thì có thể lấy bất cứ lúc nào. Mấy hôm nữa là dạ tiệc đón sinh viên mới, đến khi đó mình sẽ trang điểm cho cậu, đảm bảo sẽ là người đẹp nhất.”

Lý Mạt phụ họa: “Nhạc Nhạc, da cậu tốt thật, đáng người cũng đẹp nữa, không cần trang điểm cũng xinh đẹp hơn bọn mình.”

Lưu Lệ Lệ âm thầm ‘hừ’ một tiếng, mặt ngoài lại nói: “Nhạc Nhạc, cậu xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ được hoan nghênh. Sau này có nam sinh chất lượng tốt, nhớ giới thiệu cho bọn mình nha, dù sao bọn mình cũng kém cậu nhiều như

vậy. Vì tương lai của phòng chúng ta, cậu phải cố gắng một chút.”

Lưu Lệ Lệ đang nghĩ cách để Ngô Tư Kỳ và Lý Mạt đứng về phía mình, cùng nhau cô lập Trình Nhạc Nhạc.

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì vấn đề tướng mạo, nên Lưu Lệ Lệ gặp rất nhiều ác ý.

Tất cả nam sinh Lưu Lệ Lệ từng tỏ tình, chưa ai là đồng ý cả.

Lưu Lệ Lệ ghét nhất là loại người đi đến đâu cũng được hoan nghênh như Trình Nhạc Nhạc.

Ngay cả hai người bạn cùng phòng có quan hệ khá tốt này, sau khi Trình Nhạc Nhạc xuất hiện, cũng trở nên thân thiết với đối phương hơn.

Điều này khiến Lưu Lệ Lệ rất khó chịu.

Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc hơi thay đổi, vẻ mặt thành thật nói: “Mình đã có bạn trai, không muốn tiếp xúc những người khác, chuyện này không giúp được rồi.”

“A! Nhạc Nhạc có bạn trai rồi?”

Ba người đều sửng sốt, không ngờ Trình Nhạc Nhạc giản dị thành thật này, vừa lên đại học đã có bạn trai rồi.

“Là bạn thời cấp ba à?” Lý Mạt cảm thấy hứng thú.

Nàng cũng có một đoạn tình cảm thời cấp ba, nhưng sau khi tốt nghiệp lại là mỗi người một nơi, tự nhiên là chia tay.

Ngô Tư Kỳ và Lưu Lệ Lệ đều vênh tai lên nghe, họ cũng rất tò mò.

Cô gái như Trình Nhạc Nhạc, sẽ tìm bạn trai thế nào đây.

Trình Nhạc Nhạc lắc đầu, không muốn nói nhiều: “Không phải.”

Mấy người thấy Trình Nhạc Nhạc không muốn nói, cũng không tiện hỏi nhiều.

Ngô Tư Kỳ vội vàng nói sang chuyện khác, bắt đầu nhắc đến những chuyện trong đại học.

Tinh tinh...!

Tiếng điện thoại vang lên.

Trình Nhạc Nhạc cầm điện thoại lên, mở khóa màn hình.

“Ngân hàng...”

Nhìn thấy tin tức này, sắc mặt Trình Nhạc Nhạc biến đổi, sợ đến run tay.

Cạch!

Điện thoại rơi xuống đất.

“Nhạc Nhạc, không sao chứ?” Ngô Tư Kỳ thấy nàng làm rơi điện thoại, vội vàng hỏi.

“Không sao không sao.” Trình Nhạc Nhạc nhặt điện thoại lên, không thèm để ý đến vết nứt trên màn hình.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào chuỗi số 0 kia.

Nội tâm như bị một chiếc búa tạ đập trúng.

Mở app ngân hàng ra, kiểm tra.

Số dư 1.006.540 cực kỳ bắt mắt.

Sao có thể?

Vậy mà lại là thật?

Tiền trong tài khoản lập tức vượt qua 1 triệu.

Đối với một người chưa bao giờ có số dư vượt qua năm chữ số như nàng mà nói, có thể nói là rung động không thôi.

Trình Nhạc Nhạc ngồi trên ghế, rất lâu vẫn không tỉnh táo lại.

Nàng là một cô gái rất am hiểu ảo tưởng và tự mê hoặc bản thân.

Nhìn thấy một màn trước mắt này, lập tức nghĩ đến rất nhiều hình ảnh trên tivi.

Ví dụ như phần tử phạm tội, lừa đảo vân vân...

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng kiểm tra chi tiết về giao dịch.

Chương 133: Tắm xong tới đây

Mở tin tức giao dịch ra xem.

Tài khoản chuyển tiền là: Đường Tụng.

Nội tâm của Trình Nhạc Nhạc mới bình tĩnh lại một chút.

Vỗ vỗ bộ ngực sung mãn, lập tức chụp ảnh màn hình giao dịch và gửi cho đối phương.

Hỏi: “Vừa mới nhận được 1 triệu, làm em sợ muốn chết, sao lại đột nhiên chuyển nhiều tiền như vậy?”

Khi đánh chữ, tay nàng vẫn run rẩy.

Đối với một người đi làm lương 4000 5000 NDT một tháng như nàng, 1 triệu tuyệt đối là con số mà nàng không dám nghĩ đến.

Ngô Tư Kỳ ở bên cạnh thỉnh thoảng lại trò chuyện với nàng.

Nhưng nàng không nghe thấy một chữ nào cả.

Chỉ vô thức gật gật đầu.

Lo lắng chờ Đường Tụng trả lời.

Tuy rằng đã đoán được là Đường Tụng sẽ cho nàng phí sinh hoạt, nàng cũng đã nghĩ là nếu không từ chối được, vậy thì nhận một ít.

Nhưng không thể ngờ được, Đường Tụng lại cho nhiều như vậy.

Đây là định mua luôn cả người mình sao?

Ngồi trong xe sang và nhà đẹp của Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Dù sao đều là tài sản thật, lực trùng kích sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng nhìn chuỗi số 0 trong điện thoại, nhịp tim của nàng vẫn không thể hạ xuống.

Nàng cũng không phải tiên tử không dính khói lửa nhân gian gì cả, cũng cần tiền, cũng cần phí sinh hoạt.

Nhìn người khác mặc quần áo đẹp, nàng cũng sẽ hâm mộ.

Có 1 triệu này, nàng không cần phải làm thêm nữa, cũng không cần tiết kiệm tiền nữa.

Còn có thể làm rất nhiều chuyện mình muốn.

Nghĩ đến mình xin mẹ 4000 NDT để đóng học phí, thì lại thấy xấu hổ.

Nhìn 1 triệu trong tài khoản, nàng khó có thể bình tĩnh được.

Rất nhanh, Đường Tụng đã trả lời: “Đây là phí sinh hoạt của em, không đủ thì lại nói với anh.”

Còn cho nữa??!!

Trình Nhạc Nhạc sợ hết hồn, đang định gọi điện thoại qua.

Lại nhận được tin nhắn của đối phương.

Đường Tụng: “Còn một chiếc xe, ở trung tâm Porsche, em dành thời gian cầm thẻ căn cước qua đó lấy đi, đã thanh toán rồi.”

Đường Tụng: “Đúng rồi, còn mua cho em vài món đồ ở trên internet, hai ngày này sẽ đến, nhớ chú ý.”

Đường Tụng: “Nếu muốn từ chối, tối nay đến Yên Giang Biệt Viện tìm anh, nhớ là tắm rửa thơm tho trước.”

Trình Nhạc Nhạc cảm thấy chuyện này lớn rồi, nàng còn đánh giá thấp tình cảm của Đường Tụng dành cho mình.

Run rẩy đáp lại: “Vậy tối em qua tìm anh.”

Gửi xong, Trình Nhạc Nhạc ngồi ngốc tại chỗ.

Mãi đến khi Lý Mạt vỗ vỗ vai nàng, cười hì hì nói: “Nhạc Nhạc, trưa nay chúng ta đi ăn đồ nướng đi? Coi như là liên hoan phòng luôn.”

Trình Nhạc Nhạc ngốc ngốc gật đầu một cái: “Được!”

...

Nhận được câu trả lời khẳng định của Trình Nhạc Nhạc, Đường Tụng bắt đầu lên mạng nghiên cứu ‘ba con sói’

Chuẩn bị tan làm thì mua mấy hộp, thử xem loại nào tốt.

Dù sao hắn cũng là người mới.

Có đôi khi, đồ bảo hộ là rất quan trọng.

Như vậy có thể bảo vệ cầu thủ không bị thương.

Vị biểu hiện tình yêu của mình với Trình Nhạc Nhạc.

Đường Tụng chọn rất nhiều kiểu, rất nhiều mùi vị, đến khi đó sẽ cho nàng tự chọn.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

Quản lý La tươi cười đi vào, đưa một phần báo cáo.

“Ông chủ, đây là tình hình doanh thu trong hai ngày này. Hoạt động tuyên truyền rất thành công, doanh thu ngày hôm

qua đã đột phá 10.000 NDT. Hiện giờ cửa hàng chúng ta được đánh giá rất cao ở trên các nền tảng xã hội.”

Đường Tụng nhận báo cáo, nhìn xem một lượt.

“Ông chủ, video trình diễn violin của ngài cũng rất hot, quá nửa khách hàng đến chỗ chúng ta, đều là vì đoạn video này.”

Đường Tụng gật đầu một cái, cái này thì hẳn biết, chủ yếu là nhìn thấy Thường Hiểu Thiển đăng lên vòng bạn bè.

Dựa theo xu thế này, phòng cà phê xem như ổn rồi.

Cân nhắc đến việc không mất tiền thuê, thật ra đã vào trạng thái có lợi nhuận.

“Còn cả vấn đề nhân viên mới, trước mắt đã bắt đầu tuyển, dự tính sẽ hoàn thành trước trung thu.” Quản lý La rất hăng hái, nói rất tự tin.

Mất thấy phòng cà phê đi lên từ con số 0, bây giờ đã vào quỹ đạo, quản lý La còn vui vẻ hơn cả ông chủ là Đường Tụng.

Điều này có nghĩa công việc của mình không có vấn đề.

Đường Tụng vô cùng hài lòng, rút hai tấm thẻ ra, đưa qua.

“Vất vả rồi, hầu như ngày nào cô cũng tăng ca, tôi đều biết hết. Hai tấm thẻ này, coi như là phần thưởng cho sự nỗ lực của cô trong thời gian này đi.”

Quản lý La cẩn thận nhận lấy, nhìn qua.

Là một thẻ xăng dầu 1000, một thẻ mua đồ 2000.

Trên mặt lộ ra thần sắc kích động: “Cảm ơn ông chủ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Sau khi quản lý La rời đi.

Đường Tụng tiếp tục biên tập video.

Bởi vì thời gian khá nhiều, nên hắn thử rất nhiều loại và phong cách khác nhau.

Tranh thủ để video hoàn mỹ hơn.

Loại công việc rườm rà này, thật ra không thích hợp với hắn.

Dù sao với giá trị con người của hắn bây giờ, tìm người làm thì tốt hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Tụng hơi động.

Hắn lại muốn tìm Trương Linh Linh giúp đỡ.

Mình quay chụp tài liệu thực tế, sau đó nhờ nàng biên tập.

Hình như nàng còn nói, đã học qua biên tập và chỉnh sửa video.

Đường Tụng cũng từng xem video của Thu Thu, hiệu quả rất tốt.

Có thể thấy Trương Linh Linh rất có năng khiếu ở phương diện này.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức hành động luôn.

Gửi wechat cho Trương Linh Linh: “Linh Linh, ngày mai có rảnh không? Tiện đến phòng cà phê một chuyến không?”

Trương Linh Linh trả lời rất nhanh: “Có rảnh! Mấy giờ?”

Đường Tụng suy nghĩ một chút, đáp: “Mười một giờ đi, qua đây vừa ăn vừa nói chuyện.”

Trương Linh Linh: “Được! Nhớ mặc đẹp trai một chút, như vậy tôi có thể ăn thêm mấy bát cơm.”

Đường Tụng: “Ok!”

Trương Linh Linh: “Ok!”

Kết thúc trò chuyện, Đường Tụng nhìn video đã biên tập xong, gật đầu hài lòng.

Liên đưa vào điện thoại, đăng lên TikTok.

Tiếp tục bỏ 30.000 tiền TikTok để quảng cáo.

Tin rằng sau video này, sẽ nghênh đón một đợt tăng trưởng nữa.

Cho đến bây giờ, hắn đã bỏ 120.000 tiền ảo để quảng cáo.

Số tiền ảo còn lại chỉ có 10.000.

Mở trung tâm cá nhân, kiểm tra số liệu trước mắt.

Fan: 26.000, lượt like của video trên cùng: 17.700.

Nếu là tài khoản bình thường, bỏ nhiều tiền như vậy là không có lời.

Nhưng Đường Tụng thì khác, có hoàn trả x50 lần, tuyệt đối là kiếm!

Lại mở giao diện hệ thống ra xem, lại có thể rút 295.500 NDT.

Đầu tư 30.000, kiếm lại gần gấp 10 lần!

Chương 134: Tình yêu nồng cháy

5 giờ chiều, Trình Nhạc Nhạc đứng trước tòa nhà số 1.

Ngước nhìn tòa nhà cao to trước mặt, nội tâm lại thấy hơi bất an.

Bởi vì từ đầu đến cuối vẫn luôn nhớ đến chuyện 1 triệu này, nàng không thể ở lại ký túc xá nữa.

Trực tiếp gọi xe chạy đến đây, đối với một người vẫn luôn tiết kiệm như nàng mà nói, đây tuyệt đối là phá lệ.

Mặc dù Đường Tụng đã đưa nàng thẻ ra vào, nhưng nàng vẫn gửi tin nhắn trước: “Em đang ở dưới, anh có nhà không?”

Đường Tụng trả lời rất đơn giản: “Lên đi!”

Trình Nhạc Nhạc lại run tay, điện thoại bị nàng làm rơi vỡ, suýt nữa lại bị nàng ném ra ngoài.

Sắc mặt đỏ hồng, nhưng vẫn rất nghe lời, quét thẻ thang máy đi lên.

Đi đến trước cửa, đầu tiên là gõ cửa một cái.

Không nghe thấy âm thanh của Đường Tụng.

Nghĩ đến quan hệ của hai người bây giờ, Trình Nhạc Nhạc cũng không bấm chuông.

Trực tiếp điền mật mã, mở khóa đi vào.

Trình Nhạc Nhạc càng đi vào trong, lại càng cảm thấy mặt đỏ tim run, thân thể bắt đầu nóng lên.

Hai chữ ‘lên đi’ của Đường Tụng, tựa như mang theo ma lực, khiến cho nàng kinh hồn bạt vía.

Giữa ban ngày, Đường Tụng sẽ không làm gì mình đâu nhỉ?

Vào phòng khách, rèm cửa sổ đã đóng kín.

Màn che trắng như tuyết đã che đầy phong cảnh bên ngoài.

Bởi vì phòng khách không bật đèn, nên có hơi mờ tối.

Có tiếng gió truyền đến, Trình Nhạc Nhạc giật mình, đã bị Đường Tụng ôm vào lòng.

Một hơi thở nóng bỏng phả vào cái cổ thon dài của nàng.

Mùi hương quen thuộc vờn quanh nàng.

Trình Nhạc Nhạc không vùng vẫy, trái lại còn rúc vào gần hơn.

Rất nhanh, nàng đã cảm thấy dị thường.

Đường Tụng chắc là vừa rời khỏi phòng tắm, toàn thân sạch sẽ.

Thân thể cường tráng dưới ánh sáng ảm đạm, phác họa ra cơ bắp xinh đẹp và sức hút của nam giới.

Ngũ quan tuấn lãng, lồng ngực rộng lớn, làn da trắng lạnh...

Mái tóc còn hơi ẩm ướt, có một giọt nước nhỏ xuống.

Rơi vào trước ngực của nàng.

Trình Nhạc Nhạc run lập cập, toàn thân vô lực.

Đường Tụng trực tiếp bế nàng lên.

Đến phi nàng khôi phục tinh thần, thì đã xuất hiện trong phòng ngủ.

Quần jean trên người biến mất, chỉ còn lại áo cầu thủ.

“Anh mua đồ bảo hộ chơi bóng, em mặc giúp anh đi.”
Đường Tụng đưa qua, nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

Trình Nhạc Nhạc run rẩy nhận lấy.

Có chút không vững, trực tiếp ngã xuống ném.

“Em không biết...” Nàng run giọng nói, đôi mắt tựa như có thể chảy nước.

Tại bầu không khí này, lại có một loại sức hút và quyến rũ đặc biệt.

Đường Tụng cũng không thúc giục, chỉ ngồi ở trên giường.

Dưới sự cố gắng của hai người, đồ bảo hộ đã được mặc vào.

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Tụng.

Khóe mắt hơi nhếch lên, có vẻ quyến rũ dị thường.

Sắc trời từ từ chuyển tối, tăng thêm mỹ cảm mờ lung.

Đường Tụng yên tĩnh thưởng thức cảnh đẹp này.

Trình Nhạc Nhạc lại cảm thấy không khí có hơi ẩm ướt và oi bức.

Không phải nói mùa thu rất khô ráo sao? Tại sao ở đây lại nhiều hơi nước như vậy chứ?

Có thể là do nơi này gần sông, cho nên mới như vậy nhỉ?

Đường Tụng khẽ vuốt mái tóc của nàng, trong mắt mang theo vẻ tán thưởng: “Nhạc Nhạc, em thật xinh đẹp.”

Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc đỏ ửng, tai nóng lên, mặt tự nhiên mà quay đầu đi.

“1 triệu kia kia, là phí sinh hoạt của em. Em cần gì thì cứ mua, tuyệt đối không được tiết kiệm.” Đường Tụng nhân cơ

hội này nói ra yêu cầu của mình.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng giải thích: “Em không muốn tiêu tiền của anh mãi, bản thân em cũng có thể làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt.”

“Để em học đại học, chứ không phải để em đi làm thêm cho người khác, có thời gian này, chúng ta chơi bóng không tốt sao?” Đường Tụng véo véo điểm yếu của nàng: “Nếu nhất định phải làm thêm, vậy thì đi thư viện trong trường, em thích đọc sách, nơi đó thích hợp với em hơn.”

Trình Nhạc Nhạc cuối muốn nói gì nữa.

Đường Tụng trực tiếp vỗ bờ mộng vĩnh cao của nàng, nghiêm túc dặn dò: “Đến đại học, là phải học tập, không nên bị nhân tố khác khuấy nhiễu. Ngoài trừ ngành chính ra, em còn thích thứ gì khác, thì cũng có thể phát triển, để cho cuộc sống của mình phong phú hơn. Xã giao với nhiều bạn học ưu tú, nếu như gặp phải vấn đề không thể giải quyết, vậy có thể đến tìm anh.”

Trình Nhạc Nhạc nghe thấy lời nói quan tâm của Đường Tụng, hai mắt đã đỏ hồng.

Đây là lần đầu tiên có người nói như vậy với nàng, khiến cho nàng rất có cảm giác an toàn.

Loại tình huống này, nàng cũng thể từ chối nữa, liền gật đầu đồng ý.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến sân bóng rổ.

...

Không biết trôi qua bao lâu.

Hai người yên tĩnh dựa vào nhau.

Trình Nhạc Nhạc mệt mỏi ngã gục xuống ghế salon, có chút mơ mơ màng màng.

“Nhạc Nhạc, hình như em không có quần áo mới. Anh mua cho em một bộ, hai ngày này sẽ đến. Dạ tiệc đón sinh viên mới, nhớ là phải mặc nó, được không?”

“Ừm.” Trình Nhạc Nhạc nỉ non đáp ứng, tựa như còn có lời nói khác nhưng lại nói không lên lời, chỉ biết ôm chặt lấy cổ của Đường Tụng.

Đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm vào Đường Tụng.

Ánh mắt ngượng ngùng lại yêu thương, một khắc không rời.

Nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc ngoan như vậy, Đường Tụng cũng triệt để yên tâm.

Chương 135: Liễu Bảo Nguyệt

Trình Nhạc Nhạc toàn thân bủn rủn vô lực, cơm tối hai người trực tiếp gọi đồ ăn ngoài.

Ăn cơm xong, lại ôm nhau thủ thủ một lúc.

Trình Nhạc Nhạc tự nhiên là ở lại qua đêm.

Bây giờ còn chưa chính thức khai giảng, thời gian tương đối tự do.

Khôi phục chút sức lực, Trình Nhạc Nhạc liền chạy đi tắm rửa.

Đường Tụng ngồi ở phòng khách, âm báo wechat vang lên không ngừng.

Cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn của Liễu Bảo Nguyệt.

Với tính cách của nàng, khẳng định là có việc gấp.

Mở khung chat ra xem.

Liễu Bảo Nguyệt: “Tiểu Tụng, mấy ngày nay tôi đã hỏi giúp ông, có hai công ty đang tuyển nhân viên, phúc lợi và đãi ngộ đều không tệ.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Gửi sơ yếu lý lịch qua đây, tôi đi gửi giúp cho.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Có đấy không? Mau trả lời đi!”

Đường Tụng lập tức đáp lại: “Đây!”

Liễu Bảo Nguyệt: “Sơ yếu lý lịch! Sơ yếu lý lịch! Mau gửi qua đây!”

Đường Tụng: “Không cần! Tôi ở Yên Thành rất tốt, tạm thời không định đi Đế Đô.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Đồ ngốc! Giờ rất khó tìm việc làm. Tôi đã tìm quan hệ rồi, có thể trực tiếp vào vòng phỏng vấn, thậm chí còn có thể lấy được đề phỏng vấn trước. Vấn đề ăn ở cũng không cần lo, tôi sẽ sắp xếp hết.”

Đường Tụng: “Nếu tôi nhớ không nhầm, bà chỉ thuê một phòng 13 mét vuông, chẳng lẽ là để chúng ta ngủ chung?”

Liễu Bảo Nguyệt: “Nếu ông đến Đế Đô làm việc, chúng ta có thể cùng thuê một phòng ở đường vành đai 5. Tôi vừa lĩnh lương rồi, hơn nữa còn có tiền để dành, vừa đủ đóng tiền cọc. Ngoài trừ di chuyển hơi xa, thì không còn vấn đề gì.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Sau này cuối tuần tôi sẽ nấu cơm cho ông ăn, ông cũng biết, tôi nấu ăn rất ngon.”

Đường Tụng rất hiểu tính tình của Liễu Bảo Nguyệt.

Khi nàng nói những câu này, khẳng định là đã đi tìm nhà ở đường vành đai 5 rồi.

Chỉ thiếu ký hợp đồng thôi.

Nếu là Đường Tụng của lúc trước, hẳn chắc chắn sẽ từ chối một Liễu Bảo Nguyệt chủ động như vậy.

Đáng tiếc, hẳn không còn là Đường Tụng của ngày xưa nữa.

Suy nghĩ một chút, đáp: “Bảo Nguyệt, chờ một thời gian nữa tôi sẽ đến Đế Đô thăm bà. Nhắc đến thì sau khi tốt nghiệp, chúng ta vẫn chưa gặp mặt, không biết bà sống thế nào?”

Liễu Bảo Nguyệt nhận ra hẳn có ý từ chối: “Tiểu Tụng, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Có bận khoản gì sao? Tôi cũng nghe thấy chuyện chân của cha ông rồi, đừng lo, tôi đã tìm người giúp lấy số ở bệnh viện Đế Đô rồi.”

Đường Tụng kinh ngạc hỏi: “Sao bà biết chuyện này?”

Liễu Bảo Nguyệt: “Ông đột nhiên vay tiền, còn không chịu nói nguyên nhân, tôi nghĩ nhà ông có chuyện, cho nên gọi điện thoại hỏi mẹ ông.”

Hai người đều ở cùng một trấn, nhà cách nhau không xa.

Liễu Bảo Nguyệt thường xuyên tìm hấn chơi, rất quen với cha mẹ hấn.

Đường Tụng: “Không phải vì chuyện này, tôi tìm được việc làm rồi, còn chưa kịp nói với bà thôi.”

Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên yên lặng, không đáp lại.

Nhất định là đau lòng.

Đường Tụng an ủi: “Đừng đau lòng, chờ tôi đến Đế Đô, sẽ cho bà một niềm vui bất ngờ.”

Liễu Bảo Nguyệt: Tức hỏn hên.jpg.

Liễu Bảo Nguyệt: “Đồ không có lương tâm, vì chuyện của ông, tôi đã nợ ân tình của rất nhiều người.”

Đường Tụng lại an ủi: “Vậy thì chờ gặp mặt, tôi sẽ cảm ơn ba thật tốt. Ôm một cái.jpg.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Tốt nhất là mau qua đây.”

Đường Tụng: “Bà nhớ phải chăm sóc mình, đừng thức đêm nhiều.”

...

Liễu Bảo Nguyệt nhận được tin của Đường Tụng, liền nhỏ giọng thở dài.

Nhìn chằm chằm vào khung chat một lúc lâu.

Bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan làm.

Nhậm chúc hơn ba tháng, tặng ca đã trở thành thói quen.

Trở về trước 8 giờ tối, đó đã là sớm rồi.

Kéo cửa kính, đang định checkin về nhà.

Lại nhận được tin nhắn của đồng nghiệp: “Bảo Nguyệt, đến phòng họp một chút, tổng biên tập đang tìm kìa.”

Liều Bảo Nguyệt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Được rồi, hôm nay lại phải tăng ca.

Vừa mới vào phòng họp.

Tổng biên tập họ Lý liền mở miệng nói: “Bảo Nguyệt, cho cô một nhiệm vụ khẩn cấp. Chỉnh lý và sửa sang lại tài liệu của ‘series đồng hồ Vacheron Constantin’ này đi. Gửi vào hòm thư của tôi trước giờ làm ngày mai. Chúng ta có một hình ảnh bị vi phạm bản quyền, cần phải sửa lại. Đề tài trước mắt chính là cái này, cô về chuẩn bị cho tốt đi.”

Liều Bảo Nguyệt sửng sốt một chút, vội vàng nói: “Tổng biên tập, trước kia tôi đều làm chuyên đề về mỹ phẩm, không quen thuộc với đồng hồ đeo tay cho lắm, thời gian ngắn như vậy, tôi sợ...”

Tổng biên tập ngắt lời: “Nếu cô đã chuyển qua tổ chuyên mục đồng hồ đeo tay, vậy thì phải tập trung vào đồng hồ. Như vậy đi, để Lý Á Quân giúp cô, có gì không hiểu thì có hỏi cậu ta. Tối nay hai người vất vả một chút, người trẻ tuổi phải có nhiệt huyết, đừng sợ này sợ nọ.”

“Vâng tổng biên tập, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Lý Á Quân vội vàng đứng dậy.

Liều Bảo Nguyệt không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nội tâm thì lại rất buồn bực.

Nàng vốn đang làm tốt ở tổ mỹ phẩm, hai ngày trước lại bị kéo qua bên tổ đồng hồ đeo tay.

Đối mặt với lĩnh vực mới, có thể đoán là công việc sẽ khó khăn ra sao.

Hơn nữa, mỹ phẩm thuộc về chủ đề hấp dẫn.

Thuộc về nghiệp vụ chạm tay có thể bồng trong các bộ phận.

Mặc kệ là tiền lương thưởng hay phát triển cá nhân, thì điều hơn xa tổ đồng hồ đeo tay này.

Tổng biên tập vỗ vỗ tay, đề mọi người tập trung qua đây, lại nói tiếp: “Còn có một việc, bộ môn chúng ta cần hai người đi Ma Đô tham gia hoạt động kỷ niệm 190 năm.... Hi vọng mọi người giữ vững tinh thần...”

Sau khi tan họp, Liễu Bảo Nguyệt uể oải trở về chỗ làm việc, bắt đầu chuẩn bị tài liệu.

Đồng nghiệp cảm máy tính tiến lại gần, vẻ mặt tươi cười.

“Bảo Nguyệt, trước kia tôi có viết bài liên quan đến series, tất cả đã gửi vào hòm thư của cô. Cô có thể tham khảo, nếu cần hình ảnh và tài liệu khác thì có thể nói với tôi, tôi sẽ tìm giúp. Có rất nhiều tài liệu vì tránh vi phạm bản quyền, nên chúng ta phải tự quay chụp hoặc thu thập từ nơi khác.”

“Để tôi giới thiệu cho cô về series này đi. Series Vacheron Constantin nhìn qua...”

Liễu Bảo Nguyệt ra vẻ nghiêm túc lắng nghe, nhưng nội tâm thì đang kêu gào không ngừng: “Ai muốn nghe anh nói những thứ này chứ! Này! Tôi hoàn toàn không có hứng thú với mấy thứ này, còn nữa, anh đừng tiến lại gần, hôi quá.”

...

10 giờ tối, Liễu Bảo Nguyệt công laptop trở về chỗ ở.

Vặn vẹo cái cổ và cổ tay mỏi nhừ.

Nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, nội tâm ủy khuất còn khó chịu hơn cả đau đớn ở thân thể.

Thật sự là quá bắt nạt người, tăng ca hai ngày cuối tuần thì cũng thôi.

Buổi tối còn sắp xếp công việc khác.

Thật sự muốn gào lên với lãnh đạo: ‘Thế giới rộng lớn như vậy, tôi muốn đi xem một chút’.

Sau đó trực tiếp từ chức, không chịu cơn tức giận này nữa.

Đáng tiếc, vất vả lắm mới vào được công ty trong mơ.

Còn không kiếm được tiền, chưa tích lũy đủ kinh nghiệm, vẫn không có thành tích gì đáng nói.

Cứ ra đi như vậy, nàng không cam lòng.

Nhìn đi nhìn lại tin nhắn của Đường Tụng, nước mắt rớt cuộc trào ra.

Liễu Bảo Nguyệt nằm sấp trên giường, nghẹn ngào một lúc, xoa xoa cái mũi chua xót, lại gửi tin nhắn qua: “Tiểu Tụng, tôi sẽ chú ý nghỉ ngơi, ông cũng vậy, đừng tăng ca quá muộn.”

Lau nước mắt, lấy bộ quần áo ngủ trong cái tủ treo quần áo đơn giản.

Sau khi rửa mặt xong, liền đắp mặt nạ, như vậy sẽ không nhìn ra hốc mắt sưng đỏ kia.

Lấy điện thoại ra, tự selfie một tấm ảnh tươi cười, rồi gửi cho Đường Tụng.

Tay phải nắm lại, tự động viên bản thân một chút, rồi lấy laptop tiếp tục làm việc.

Mặc kệ hiện thực tàn khốc cỡ nào, nàng tuyệt đối cũng không nhận thua.

Chương 136: Cùng lên?

Sáng sớm, hai người cùng thức dậy.

Sau khi rửa mặt thay quần áo xong.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Trình Nhạc Nhạc, Đường Tụng bê một thùng iphone đi ra.

“Nếu muốn thì lấy một cái.” Đường Tụng đưa thùng cho nàng: “Điện thoại này hơi to, anh đã mua cho em 13 Pro nhỏ hơn, hai ngày nay sẽ gửi đến trường.”

“Không cần, em chờ hai ngày là được.” Trình Nhạc Nhạc cũng không từ chối, dù sao cũng đã nhận nhiều rồi.

So với 1 triệu và xe Porsche, một cái điện thoại là không đáng nhắc tới.

Lập tức tò mò hỏi: “Anh định đi bán điện thoại à?”

“Đương nhiên là không, là quà trung thu của người khác. Anh không dùng hết, định mang đi tặng.” Đường Tụng cười lắc đầu.

Sau đó lại nghĩ tới cái gì, rút một tập thẻ mua đồ ra: “Cầm đi, bình thường mua đồ trên internet thì dùng, hoặc là tặng cho cha mẹ họ hàng cũng được.”

Trình Nhạc Nhạc nhận lấy, thấy là thẻ mua đồ trị giá 2000 NDT, chỗ này phải 20.000, 30.000 là ít.

Nàng nhìn ánh mắt của Đường Tụng, liền gật đầu.

Một câu ‘cầm đi’, vượt qua tất cả ‘có cần hay không’.

Đường Tụng luôn đơn giản mà thẳng thắn như vậy.

Vừa tôn trọng nàng, lại đang yên lặng bảo vệ nàng.

Giấy báo trúng tuyển, học phí, phí sinh hoạt, điện thoại, xe, quần áo..

Những thứ này, hoặc lớn hoặc nhỏ, đều lặng lẽ sắp xếp hết.

Nào có cô gái nào chịu nổi chứ?

Chỉ sợ là nam, cũng sẽ bị bẻ cong.

Dù sao cũng nợ Đường Tụng nhiều như vậy rồi, không kém chút này.

Cùng lắm thì dùng cả đời để trả lại, trở thành một người phụ nữ hữu dụng.

Đi xuống bãi đỗ xe, nhét thùng điện thoại vào sau cổp.

Đường Tụng đưa Trình Nhạc Nhạc đi ăn sáng, sau đó lại đưa nàng về trường.

Lúc này mới đi đến phòng cà phê.

Chỉ còn hai ngày nữa là nhiệm vụ kinh doanh sẽ kết thúc, hẳn rất mong chờ phần thưởng lần này.

Khi Trình Nhạc Nhạc đi vào phòng ký túc xá, lập tức bị đám bạn cùng phòng hỏi thăm.

Từ nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng, người bình thường đều có thể nhận ra tối qua nàng đi đâu làm gì.

Ngô Tư Kỳ có quan hệ tốt với nàng còn hỏi kỹ càng.

Lý Mạt từng có kinh nghiệm yêu đương, cũng trực tiếp hỏi nàng.

Những câu nói to gan lớn mật này, làm Ngô Tư Kỳ không dám trả lời.

...

Đại học sư phạm Yến Thành, ký túc xá nữ.

“Linh Linh, Đường Tụng chủ động hẹn cậu?” Thu Thu nhìn Trương Linh Linh đang ăn diện, hăm mộ hỏi một câu.

Trương Linh Linh hơi đỏ mặt: “Đúng vậy, mình cũng không ngờ được. Làm mình hôm qua không ngủ ngon, còn mơ thấy vài thứ. Thu Thu, cho mình mượn chiếc váy đầm màu hồng kia nhé.”

Thu Thu trực tiếp mở tủ lấy váy, đặt lên trên giường.

Trên mặt mang theo vẻ khao khát, hỏi: “Đường Tụng có nói là chuyện gì hay không? Có phải muốn quay video cùng chúng ta không?”

Trương Linh Linh cau mày, nói đến chuyện này thì nàng lại đau đầu.

Lần trước nàng mắng Vương Vân Phong, đến giờ vẫn chưa hết giận.

“Không biết, cậu cũng xem video của Đường Tụng rồi đúng không? Cô gái tên Ly Ly kia quay rất tốt, không biết hai người có quan hệ gì nữa, thấy quay video rất thân mật.”

Nói đến đây, hai người lại yên lặng.

Thu Thu mím môi một cái, ngập ngừng nói: “Là lỗi của mình, đã hại cậu.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, cậu thấy video ngày hôm qua của Đường Tụng không?” Trương Linh Linh ôm Thu Thu.

Thu Thu có hơi mất tự nhiên: “Ở biệt thự, lái Panamera, xem ra Đường Tụng nói mình là tỷ phú, cũng không phải nói đùa.”

Trương Linh Linh cười khỏ nói: “Cho nên nói, coi như không có tên Vương Vân Phong kia, Đường Tụng cũng coi thường mình, chúng ta không phải người cùng đẳng cấp.”

“Không phải hẹn cậu ra ăn cơm sao? Nói không chừng là có ý với cậu.” Thu Thu an ủi.

Trương Linh Linh buồn bực nhìn ‘bình thường không có gì lạ’ của mình, lại nhéo ngực của Thu Thu một cái: “Nếu mình có dáng người giống cậu, may ra còn có hi vọng.”

Thu Thu đỏ mặt lùi về sau: “Đừng động tay động chân.”

“Nói thật, Thu Thu, cậu có nghĩ đến chuyện theo đuổi Đường Tụng không? Đường Tụng ưu tú hơn Vương Vân Phong rất nhiều, đẹp trai hơn, nhiều tiền hơn, có tài hơn, lại còn thú vị hơn nữa.” Trương Linh Linh nhìn thẳng vào mắt Thu Thu hỏi: “Một người ưu tú như vậy, bỏ lỡ liền mất cơ hội.”

Ánh mắt Thu Thu hơi tránh né: “Cậu thích Đường Tụng cơ mà? Sao lại bảo mình theo đuổi?”

“Còn không phải là sợ không cạnh tranh được với những đối thủ kia sao! Bạch Tĩnh này, còn cả Ly Ly kia nữa, mình cảm thấy mình không so được với bọn họ.” Trương Linh Linh hơi buồn bực: “Hay là chị em chúng ta cùng lên đi? Nếu chúng ta song kiếm hợp bích, khẳng định có thể bắt lấy Đường Tụng.”

“Cùng lên?” Thu Thu bị câu này làm cho khiếp sợ, vội vàng nói: “Cậu đừng nói nhảm! Xem nhiều phim quá rồi à?!”

Trương Linh Linh le lưỡi, hoạt bát nói: “Chỉ đùa thôi mà, nhưng loại nam thần đỉnh cấp như vậy, mình không có chút lòng tin nào. Nếu không phải cậu và Đường Tụng có mâu thuẫn, mình cũng không ngại kết hợp hai người. Chỉ nói đến bề ngoài, cậu còn đẹp hơn Bạch Tĩnh và cả Ly Ly kia.”

Thu Thu không biết nói gì, nội tâm rối bời.

Nàng nhớ lại lần đầu gặp mặt, khi đó ánh mắt của Đường Tụng nhìn nàng rất nóng bỏng.

Thân thể lại không nhịn được là run nhẹ.

“Được rồi, mau tham mưu cho mình đi. Mình đang nghĩ xem là có nên mặc lót ngực không, bằng không mặc váy không đẹp.”

Trương Linh Linh cầm váy của Thu Thu lên thử.

Thu Thu vẫn đang suy nghĩ miên man, nội tâm không hề bình tĩnh, nói: “Không cần đâu, mình cảm thấy Đường Tụng sẽ không thích ngực giả, chẳng may Đường Tụng nhất thời hưng phấn, muốn sờ thử một cái thì sao?”

Trương Linh Linh ngẩn người, sắc mặt lập tức đỏ bừng: “Vậy... vậy thì càng phải mặc.”

...

“Tôi đến tầng hai của nhà hàng! Anh cứ bận rộn trước đi, khi nào rảnh lại xuống.”

10: 30 trưa, Đường Tụng nhận được wechat của Trương Linh Linh.

Sớm hơn thời gian hẹn một chút.

Cũng vừa hay là giờ nghỉ ngơi.

Đường Tụng lấy một bộ điện thoại đã chuẩn bị, lại rút mấy tấm thẻ, lúc này mới đi xuống.

Mời người ta giúp đỡ, khẳng định phải có thành ý.

Chương 137: Tiểu Tinh tiến công

Đường Tụng đi xuống, liền nhìn thấy Trương Linh Linh đang ngồi cạnh cửa sổ sát đất.

Nàng xem menu trên bàn, miệng còn đang ngâm nga bài hát gì đó.

Nhìn qua có vẻ rất vui vẻ.

Trên người mặc một chiếc váy đầm màu hồng nhạt, làn váy rủ xuống.

Lộ ra một đoạn bắp chân trắng bóc, còn có giày cao gót màu trắng.

Hiếm thấy nhất là, hôm nay Trương Linh Linh để một kiểu tóc rất thùy mị.

Đeo dây chuyền và bông tai màu vàng nhạt, hẳn là một bộ.

Cái này hoàn toàn khác với Trương Linh Linh ở trong ấn tượng của Đường Tụng.

Nàng trở nên có sức hút và quyến rũ hơn.

Nghे thấy tiếng bước chân truyền đến, Trương Linh Linh ngẩng đầu nhìn qua.

Trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng: “Nhanh vậy? Không quá rầy công việc của anh chứ?”

Hôm nay Đường Tụng không mặc thời trang, chỉ mặc một bộ quần áo bình thường.

Khí chất không còn xuất trần như hôm trước.

Nhưng Trương Linh Linh lại cảm thấy, Đường Tụng bây giờ càng chân thật hơn.

Nàng nhìn hắn không chớp mắt, chân mày và khóe môi đều cong lên.

“Không quấy rầy.” Đường Tụng quan sát nàng ở cự ly gần, cười nói: “Hôm nay cô rất xinh đẹp, kiểu tóc và trang phục đều rất hợp.”

Mặt Trương Linh Linh lập tức đỏ lên, hai tay cầm menu cũng nắm chặt lại: ‘Hôm nay anh cũng rất đẹp trai nha, có thể ăn thay cơm luôn.’

“Quá khen.” Đường Tụng ngồi xuống đối diện Trương Linh Linh, hỏi: “Sớm như vậy chắc là chưa đói đâu nhỉ? Hay là lát nữa mới gọi đồ ăn?”

Trương Linh Linh gật đầu một cái: “Được nha, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Đường Tụng vào thẳng chủ đề: “Là như vậy, tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện, chỉ là không biết bình thường cô có rảnh hay không?”

“Có rảnh!” Trương Linh Linh vội vàng đáp ứng, mặt đầy trông mong: ‘Là chuyện gì?’

“Bình thường tôi sẽ quay chụp tài liệu thực tế, cô giúp tôi biên tập, lại tuyên bố trên TikTok.” Đường Tụng giải thích: “Tôi tự làm quá chậm, muốn tìm người hỗ trợ. Tần suất cũng không cao, một tuần một hai lần thôi.”

“Đương nhiên không thành vấn đề! Bây giờ ngoại trừ quay phim và biên tập cho Thu Thu ra, thì tôi không còn việc gì khác.” Trương Linh Linh lập tức đáp ứng ngay.

Thấy Đường Tụng tin tưởng mình như vậy, nàng cũng thấy rất cảm động.

Đặc biệt là sau chuyện lần trước, khiến cho nàng rất quý trọng sự tin tưởng này.

“Vậy thì tốt, tiền công...”

“Không cần tiền, nói đến tiền sẽ tổn thương tình cảm.”
Trương Linh Linh vội vàng ngắt lời.

“Được rồi.” Đường Tụng cười một tiếng, đưa cho nàng đồ mình đã chuẩn bị từ trước: “Vậy thì không nói tiền, tặng cô chút quà vậy.”

Nghe thấy có quà, hai mắt Trương Linh Linh sáng lên, vui vẻ nhận lấy cái túi nhỏ trước mắt.

Đóng gói bên ngoài là Đường Tụng lấy từ phòng cà phê.

Là một chiếc túi màu hồng, cũng khá đẹp.

Rất hợp với chiếc váy Trương Linh Linh mặc hôm nay.

“Chuẩn bị quà cho tôi thật sao?” Trương Linh Linh vẫn thấy không dám tin, đưa tay vuốt ve túi quà, cảm giác như nằm mơ.

“Mở ra xem đi, cũng không biết cô có thích không.”

Trương Linh Linh tháo dây ra, liền nhìn thấy một chiếc điện thoại di động quả táo hoàn toàn mới.

Lấy ra xem, là một chiếc iphone 13 Pro Max màu bạc, bản đắt nhất.

Tuy rằng cảm thấy quá đắt, nhận lấy thì không tốt lắm.

Nhưng đây là quà của Đường Tụng, khiến cho nàng không nỡ buông tay.

“Cảm ơn Đường Tụng, tôi vô cùng vô cùng thích, lần đầu tiên nhận được quà đắt tiền như vậy, quả thực là được yêu mà sợ.”

Do dự một chút, Trương Linh Linh vẫn nhận lấy.

Cùng lắm thì ăn mì gói một thời gian, gom tiền mua quà tặng lại là được.

Nàng yêu thích không nỡ buông tay, cười títt mắt lại: “Tôi cũng đang định đổi điện thoại.”

“Cô thích thì tốt, phía dưới còn có mấy tấm thẻ mua đồ, có thẻ mua đồ trên internet.” Đường Tụng nhắc nhở một câu.

Trương Linh Linh lại thò tay vào túi, rút ra 5 tấm thẻ mua đồ trị giá 2000 ND.

Cộng thêm chiếc điện thoại này, túi quà này phải hơn 20.000 rồi.

Bằng phí sinh hoạt một năm của nàng rồi.

Trương Linh Linh cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi.

Yên lặng một lát, liền cẩn thận cất điện thoại và thẻ mua đồ.

Vỗ ngực một cái: “Làm bạn với người có tiền đều hạnh phúc như vậy sao?”

Nàng có chút không dám nghĩ, nếu như là bạn gái của Đường Tụng, vậy thì sẽ có đãi ngộ thế nào chứ?

Chắc là không mua nhà mua xe đâu nhỉ?

“Còn hạnh phúc hơn cả cô tưởng tượng nữa! Cho nên cô phải ôm chặt cái bắp đùi này đây. À đúng rồi, tôi làm tài khoản này không phải để kiếm tiền, mục đích chính là...”

Đường Tụng bắt đầu giới thiệu cho Trương Linh Linh về yêu cầu của mình.

...

10:50 sáng, Tiểu Tĩnh hào hứng chạy đến phòng cà phê Thời Gian.

Trong ngực còn ôm một hộp quà rất xinh đẹp.

Thuận tay kéo một nhân viên lại, hỏi: “Mỹ nữ, ông chủ của các cô có ở phòng làm việc không? Tôi là bạn của anh ấy.”

Với tư cách là ngôi sao của phòng cà phê, cảm giác tồn tại của Đường Tụng tự nhiên là max cấp.

Lúc rảnh rỗi, nhân viên đều đang thảo luận về hắn, đang nghĩ xem cô gái đang ăn cơm với Đường Tụng là ai.

Nghe thấy có người hỏi, nhân viên phục vụ vô thức chỉ lên trên: “Ông chủ đang ở tầng hai, có điều...”

Còn chưa nói hết lời, Tiểu Tĩnh đã vội vã ngắt lời: “Cám ơn nha, vậy tôi đi lên tìm anh ấy, bye bye.”

Nhân viên phục vụ nhìn cô gái xinh đẹp chạy chậm đến cầu thang, lại cảm thấy hình như mình nói sai rồi.

Âm thầm bổ sung thêm một câu: “Có điều đang hẹn với người khác.”

Cộc cộc cộc...

Tiếng giày da đen giẫm lên sàn gỗ, tạo thành âm thanh thanh thúy.

Tiểu Tĩnh chạy lên tầng hai, rất nhanh đã nhìn thấy Đường Tụng.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua rèm cửa trắng tinh, đánh vào trên người Đường Tụng, làm nửa người hắn như được dát một tầng ánh sáng vàng.

Quần áo bình thường trên người Đường Tụng, lại làm Tiểu Tĩnh nhớ đến cuộc gặp tình cờ ở tiệm tóc.

Đôi mắt tỏa sáng như sao kia, vẫn còn khắc sâu trong tâm trí nàng.

Sau đó, nàng lại nhìn thấy người ngồi đối diện nam thân, lại là Trương Linh Linh ‘bình thường không có gì lạ’ kia.

Hai người này đang cười cười nói nói.

Lại là Trương Linh Linh?

Sao lần nào cũng có Trương Linh Linh?

Hơn nữa hôm nay còn ăn mặc như vậy, vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Tiểu Tĩnh lập tức ưỡn bộ ngực cao vút, ánh mắt mang theo ngọn lửa đầy chiến ý.

Hôm nay, cô bạn ngực nở mông cong của cô không ở đây, để xem bản mỹ nữ chơi chết cô như thế nào.

Bịch...

Hộp quà đen tuyệt đẹp rơi xuống bàn.

Hai người đang nói chuyện lập tức dừng lại, quay người nhìn.

Tiểu Tĩnh mặc áo sơ mi trắng, váy dài màu đen, tất trắng cao quá gối, đang cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Nghênh đón ánh nắng mùa thu từ ngoài cửa sổ.

Làn da vốn đã cực trắng của nàng, dường như lại đến phát sáng.

Không giống với làn da trắng lạnh của Đường Tụng sau khi được cường hóa.

Tiểu Tĩnh là trời xinh da trắng, trắng như sữa bò vậy.

Thuộc về loại đứng trong một đám người, cũng cực kỳ bắt mắt.

Phối hợp với bộ quần áo trên người, lại giống như một thiếu nữ xinh đẹp bước ra từ trong manga 2D vậy.

Có thể thấy Tiểu Tĩnh đã cất công ăn mặc.

Nếu Đường Tụng còn mặc bộ thời trang kia, vậy hai người chính là đang mặc đồ đôi rồi.

Tiểu Tĩnh nhìn chăm chăm vào Trương Linh Linh với đôi mắt sáng rực.

Trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu sục sôi!

Chương 138: Phải đi từng bước

Bạch Tĩnh tựa như bị sự tồn tại của Trương Linh Linh kích thích.

Hơn nữa Đường Tụng không mặc thời trang, khiến cho nàng trở nên to gan hơn rất nhiều.

Trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Đường Tụng, còn dán lại gần.

Để lộ ra nụ cười xinh đẹp, cơ thể tràn đầy hơi thở thanh xuân ngả về phía hắn.

Mùi nước hoa hỗn hợp với mùi cơ thể kéo tới, khiến cho Đường Tụng thấy rất thoải mái.

Quét mắt nhìn qua, có thể thấy bộ ngực cao vút của Tiểu Tĩnh tạo thành một đường cong hoàn mỹ trên chiếc áo sơ mi trắng.

Đôi mắt trắng để lộ hơn nửa bắp đùi trắng nõn, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

Một màn rung động lòng người này, để cho tay Đường Tụng hơi rục rịch.

Theo bản năng muốn đặt vào nơi trắng nõn không tì vết kia.

Nhớ lại cảm giác như tơ lụa lần trước, có thể liều mạng với Dove.

Nhìn thấy Bạch Tĩnh, hai mắt Trương Linh Linh cũng rục rịch.

Lại là Bạch Tĩnh?

Sao lần nào cũng có Bạch Tĩnh?

Lại còn ăn mặc như vậy nữa!

Tiểu Tĩnh nhẹ nhàng đẩy hộp quà qua: “Đường Tụng ca ca, đây là điện thoại em mua tặng anh. Lần trước thấy điện thoại của anh cũ rồi, em nhờ người quen mua Mate 50 RS Porsche Design. Không biết anh có thích hay không nha.”

Trương Linh Linh ở bên cạnh nghe vậy, cả người đều choáng.

Đường Tụng vừa tặng cho nàng một chiếc điện thoại, nàng còn chưa kịp đáp lễ.

Bạch Tĩnh đã trực tiếp nhảy ra tặng quà, cái này khiến nàng có chút không ngóc đầu lên được.

Đường Tụng không ngờ cô bé mới quen này lại tặng quà cho mình, tâm lý thấy hơi kỳ lạ.

Luôn có cảm giác như ăn bảm.

Mở hộp quà ra xem, ngoại trừ điện thoại thì còn có tai nghe bluetooth, smart watch, vỏ điện thoại...

Lại nhìn chiếc iphone mới đổi trong tay, mình vừa đổi không đến hai ngày mà.

Nhưng Đường Tụng cũng không muốn cô phụ tấm lòng của cô bé này: “Cảm ơn, anh rất thích. Vừa hay anh cũng có một chiếc Porsche, chiếc điện thoại này rất hợp.”

“Anh thích thì tốt.” Bạch Tĩnh nghe vậy, lập tức mặt mày hớn hờ.

Mượn cơ hội này, tựa đầu vào người Đường Tụng.

Trương Linh Linh thấy một màn này, trong lòng đang rối rắm, không nhìn được mà mở miệng nói: “Đường Tụng, lần

trước hủy hợp tác thật ra là do Vương Vân Phong yêu cầu, tên kia rất xấu xa, rất ghê tởm. Bạch Tĩnh, nghe nói cô qua lại rất gần với Vương Vân Phong, sau này nhớ phải cẩn thận một chút.”

Hôm nay Thu Thu không ở đây, Trương Linh Linh có thể tung tuyệt chiêu.

Đường Tụng nghe vậy thì ngẩn người.

Thế giới này thật là nhỏ, Tiểu Tĩnh cũng quen Vương Vân Phong?

Nhưng cũng không có gì lạ, dù sao bọn họ đều học cùng trường.

Cũng đều là người xuất chúng, nên biết nhau cũng không có gì lạ.

“Chị Linh Linh, chị cũng học ở sư phạm?” Bạch Tĩnh không ngờ tình địch này lại là bạn cùng trường, hơn nữa còn biết mình.

Vội vàng giải thích: “Nhưng chị hiểu lầm rồi, tôi không thân với Vương Vân Phong, hơn nữa còn block tên đó rồi, không tin thì chị xem đi.”

Nói xong còn đưa điện thoại qua.

Lại nhìn trộm phản ứng của Đường Tụng.

Nghe ý của Trương Linh Linh, hai người còn có mâu thuẫn.

Tuy rằng nàng không có gì với Vương Vân Phong, nhưng nàng vẫn sợ Đường Tụng tức giận, thấy hơi khẩn trương.

“Nghe nói cô còn tặng Vương Vân Phong một chiếc đồng hồ đeo tay.” Trương Linh Linh lại tung tuyệt chiêu.

“Chuyện này nha...” Bạch Tĩnh dù hơi hoảng, nhưng đầu óc nảy số rất nhanh: “Khi đó tặng đồng hồ cho Vương Vân Phong, là có ý nhắc nhở lần sau đừng quấy rầy nữa.”

Nàng nói xong lại ôm lấy tay của Đường Tụng, dán vào bộ ngực của mình: “Đường Tụng ca ca, anh đừng hiểu lầm nha, em còn chưa từng yêu đương. Em quen tên đó không lâu, liền cảm thấy tên đó tự cho mình là đúng, cho nên trực tiếp block rồi.”

“Vương Vân Phong đúng là không tốt lắm, sau này đừng tiếp xúc với cậu ta.” Đường Tụng có lòng tốt nhắc nhở một câu.

Chủ yếu là không đành lòng nhìn thấy một thiếu nữ ngây thơ ngốc nghếch bị lừa gạt thôi.

Cảm nhận ‘tâm hồn’ rộng rãi và mềm mại của Tiểu Tĩnh.

Lại thuận tay đặt tay lên đùi trắng bóng trơn nhẵn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, tỏ vẻ an ủi.

Tiểu Tĩnh khôn khéo ‘ừ’ một tiếng, trên mặt lại hơi đỏ ửng.

Bày tỏ mình đón nhận Đường Tụng khuyên bảo và an ủi, hơn nữa còn không phản cảm.

Sau đó, Bạch Tĩnh chớp chớp đôi mắt trong veo mọng nước nhìn Trương Linh Linh ở đối diện.

Tựa đầu vào vai Đường Tụng, ngửi mùi thơm trên người đối phương.

Giống như là đang thị uy, hoặc là đang tuyên bố chủ quyền.

Trương Linh Linh nhìn thấy một màn này, đã đứng ngồi không yên.

Vất vả lắm mới có cơ hội ra ngoài với Đường Tụng.

Đang trò chuyện vui vẻ lại bị cơn hồ ly tinh này phá hỏng.

Khẽ cắn răng, trực tiếp đi qua bên cạnh Đường Tụng, rồi ngồi xuống.

Cũng may hôm nay lót ngực, xem như là có ít đường cong.

Đưa tay ôm lấy một cánh tay khác của Đường Tụng, nói: “Đường Tụng, chúng ta tiếp tục nói chuyện vừa rồi đi, lúc này còn chưa nói xong.”

Đường Tụng gật đầu một cái, lòng không bình tĩnh mà tiếp tục đề tài vừa rồi.

Cảm nhận hai loại xúc cảm khác nhau, hai loại hương thơm và hơi thở mập mờ.

Thân thể đã có chút phản ứng.

Cái này phải nhắc đến đạo cụ Thận Bảo, quả thực là hại người rất nặng.

Đối với Trương Linh Linh, hẳn thật sự coi nàng là bạn bè.

Cũng không có ý chiếm lợi lộc từ nàng.

Nhưng đối phương chủ động lại gần, hẳn cũng không tiện đẩy người ta ra.

Thuận theo tự nhiên, đặt một tay khác lên chân nàng, vừa nói vừa ra dấu gì đó.

Cũng không biết Trương Linh Linh nghe hiểu hay không, dù sao mặt càng ngày càng đỏ.

Hô hấp cũng hơi nặng nề, thân thể trở nên vừa nóng lại vừa mềm.

Đây là một loại cảm giác chưa từng có, khiến cho toàn thân nàng tê dại vô lực.

Kiên trì một lát, hôm nay là không trò chuyện nổi nữa.

Nàng đỏ mặt, muốn trở về ghé đổi diện, nhưng lại không cam lòng nhường Đường Tụng cho Bạch Tĩnh.

Chỉ có thể ngồi yên cắn răng chịu đựng.

Đường Tụng bị hai cô gái kẹp giữa, cũng cảm thấy rất khó khăn.

Đây hoàn toàn không phải phong cách của hắn, hắn cũng không phải ‘tra nam’.

Đặc biệt là chú ý thấy những ánh mắt như có như không của các nhân viên chung quanh.

Hắn cũng cắn mặt mũi nha.

Ngay sau đó, hắn đưa tay véo eo của hai người, trịnh trọng nói: “Hay là chúng ta đến phòng làm việc tâm sự đi. Sô pha nơi đó rất mềm rất rộng, ba người ngồi cũng không chật. Nếu như muốn nằm trò chuyện, vậy thì đi về nhà, bên kia có giường rất rộng.”

Trương Linh Linh nghe thấy Đường Tụng trêu chọc, đỏ mặt lù lại: “Thừa dịp đang vắng, chúng ta gọi đồ ăn đi. Bạch Tĩnh, chúng ta qua đổi diện ngồi đi, cô dựa sát như vậy, Đường Tụng không ăn được cơm.”

Bạch Tĩnh không thêm đề ý, tiếp tục dựa sát vào Đường Tụng, cầm menu lên chọn đồ ăn.

Trương Linh Linh thấy vậy, cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng, tiếp tục ngồi tại đó.

Đường Tụng cũng hết cách, đành phải chịu ‘nổi khổ’ trong ôn hương nhuyễn ngọc.

Giăng co một bữa cơm.

Sau khi ăn xong, nhìn hai người kết bạn rời đi, hắn lại hơi dăm chiêu.

Xem ra vẫn phải bước từng bước từng bước.

Chương 139: Kho phim nhà anh rất phong phú

Trên đường trở về trường học.

Ngồi trên xe Mercedes của Bạch Tĩnh, sắc mặt Trương Linh Linh vẫn đỏ bừng, trái tim nhỏ đập ‘thình thịch’.

Luôn cảm thấy có một bàn tay thon dài đang rong ruổi trên chân và eo mình.

Cho dù cách một lớp quần áo, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay kia.

Loại cảm giác này để cho nàng hơi ảm ướt.

Không nhịn được mà khép chặt chân, xem ra trở về phải thay quần áo.

Còn một việc khiến nàng rất vui vẻ, sau này có thể mượn công việc để thường xuyên liên hệ và gặp mặt Đường Tụng.

Điều này, có nghĩa mình có thêm một lý do để tiếp cận Đường Tụng.

Có thể quang minh chính đại liên hệ, thậm chí là đi tìm Đường Tụng.

Có ưu thế hơn so với những người khác.

Liếc nhìn Bạch Tĩnh đang lái xe.

Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, bộ ngực cao vút, xe sang trọng.

Tâm lý không nhịn được mà thở dài, có chút nhụt chí.

Cạnh tranh với một ‘bach phú mỹ’ như này, áp lực thật sự quá lớn!

Nàng thật sự là không có tự tin.

Bạch Tĩnh chí ý thấy ánh mắt của Trương Linh Linh, lập tức ưỡn ngực nói: “Sur ty, lát nữa chúng ta add wechat đi. Nói đến thì chúng ta rất có duyên, hai lần đều gặp nhau. Giống như là số mệnh an bài vậy, rất mong chờ lần gặp mặt tiếp theo nha.”

Trương Linh Linh nghe ra ý khiêu khích từ giọng nói của đối phương, không cam lòng yếu thế nói: “Được!”

Nội tâm lại đang suy nghĩ, lần sau nhất định phải đưa Thu Thu theo.

Không có cô nàng ngực to kia ở đây, thực sự là không trấn áp được Bạch Tĩnh này.

Nếu nói gương mặt, nàng cũng tạm được.

Ăn diện trang điểm một chút, cũng coi là một mỹ nữ.

Chỉ là dáng người... quả thực là bình thường không có gì lạ.

Không biết bây giờ mua đủ đủ có kịp hay không.

Có loại sản phẩm to ngực nào mà có hiệu quả ngay không?

Hoặc là chuyển sang rèn luyện hông?

Phía trước không được, vậy tập trung vào phía sau.

Nàng vẫn rất có năng khiếu ở phương diện này.

Giống như Thu Thu nói, chẳng may Đường Tụng thích phía sau thì sao?

Xuống xe, trở về ký túc xá.

Bên trong không một bóng người.

Chắc Thu Thu đi ăn cơm trưa.

Các chị em cùng phòng khác đều đã đi thực tập, hoặc là đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

Dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, ai mà không có chút áp lực.

Nếu không phải tài khoản TikTok của các nàng đang phát triển không tệ, nàng và Thu Thu cũng phải vùi đầu vào làm sống xin việc rồi.

Trương Linh Linh lao vào tắm rửa và thay quần áo.

Lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn.

Cảm giác dính dính vừa rồi rất khó chịu.

Nàng lại giặt quần áo vừa thay, rồi mang ra ban công.

Ngồi trên giường, lấy túi quà của Đường Tụng ra xem, lại không nhìn được mà cười trộm.

Đây là món quà đầu tiên của Đường Tụng tặng nàng.

Trừ giá trị của bản thân nó, còn rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Quyết định, chiếc điện thoại này phải dùng đến khi nào hỏng mới thôi.

“Về rồi à? Hẹn hò vui không?” Giọng nói của Thu Thu truyền vào.

“Cũng được, nếu không có Bạch Tĩnh quấy rối, vậy thì càng vui hơn.” Giọng nói của Trương Linh Linh có chút bất đắc dĩ.

“Bạch Tĩnh cũng đến?” Thu Thu hơi kinh ngạc.

“Ừm, còn mặc rất xinh đẹp, mình bị Bạch Tĩnh đánh cho vô cùng thâm.” Trương Linh Linh lại nghĩ tới hình ảnh hai người dính vào người Đường Tụng, lập tức đỏ mặt lên, lúc đó đúng là bị ghen tị làm cho mê muội đầu óc.

Thu Thu an ủi vài câu, liền chú ý đến chiếc điện thoại mới ở trên giường.

“Mua điện thoại mới rồi à, lần trước cậu nói là chờ đến 11/11 cơ mà?” Thu Thu cầm hộp điện thoại lên xem: “Còn là bản 1TB, phải hơn chục ngàn đấy! Cậu trúng thưởng à?”

Trương Linh Linh vội vàng giải thích: “Là Đường Tụng tặng, mình nào có tiền mua điện thoại đắt như vậy.”

“Đường Tụng tặng? Hai người...” Giọng nói của Thu Thu hơi run lên, hâm mộ nhìn về phía bạn thân.

Đây là muốn xác định quan hệ?

Trương Linh Linh nhìn thấy ánh mắt của nàng, lập tức hiểu nàng đang nghĩ gì.

Đỏ mặt nói: “Không phải như cậu nghĩ đâu. Đường Tụng nhờ mình làm biên tập, đây coi như là có qua có lại. Còn tặng cho mình thẻ mua đồ trị giá 10.000 NDT nữa. Người có tiền chính là khác biệt, vừa ra tay đã là phí sinh hoạt một năm của mình rồi.”

Thu Thu nhìn điện thoại trên tay, lại nhìn bạn thân đang xấu hổ.

Tâm lý chua xót.

...

Ngồi trong phòng làm việc, Đường Tụng cũng không nhàn rỗi.

Đầu tiên là quan tâm Trình Nhạc Nhạc và cuộc sống đại học của nàng, hỏi tình hình chung sống với bạn cùng phòng.

Lại trò chuyện về các kinh nghiệm khi chơi bóng.

Bảo vệ tinh thần và sức khỏe của cầu thủ, đây là không thể thiếu.

Hi vọng hai người phối hợp ăn ý hơn.

Tại điểm này, Trình Nhạc Nhạc vẫn quá bảo thủ.

Chưa bao giờ dám chủ động nói sở thích của mình.

Trong quá trình chơi bóng, Đường Tụng chỉ có thể tự tìm hiểu từ động tác và tâm tình kích động của nàng.

Từ từ tìm tòi sở thích của đối phương.

Cho dù là nói chuyện trên internet, Trình Nhạc Nhạc cũng không dám nói.

Trừ phi hẳn cứng rắn lên, đối phương mới có thể dũng cảm nói ra.

Tuy nhiên, đây cũng là một quá trình rất thú vị, giống như đang từ từ khai phát tiềm lực của đối phương.

Để cho Đường Tụng làm không biết mệt.

Tiếp theo, lại trêu chọc Đồng Ngọc Ngôn một lát, trò chuyện các đề tài ái muội.

Một lúc sau, lại nhận được tin nhắn của Lý Nhã Ly, nàng gửi phúc lợi ngày hôm nay.

Nhìn đôi chân dài và bộ quần áo mát mẻ trên người Lý Nhã Ly, Đường Tụng lại hơi rục rịch.

Ngày mai là ngày nhiệm vụ kinh doanh kết thúc.

Có phải là nên xem bộ phim để ăn mừng không?

Ngay sau đó, quả quyết mời đối phương đến xem phim: “Tối mai rảnh không? Cùng xem phim nhé?”

Đương nhiên, nếu xem phim không tệ, có thể thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ ‘nhân duyên’ luôn.

Không chỉ vì một bất động sản ngẫu nhiên, mà quan trọng nhất là tiến độ 5% của nhiệm vụ chính tuyến.

Nếu như có thể thông qua đi sâu đi sát vào ‘quần chúng’, để mở khóa nhân vật mới. Vậy thì lại càng tốt hơn.

Đường Tụng lại gửi tin cho Lý Nhã Ly: “Kho phim nhà anh rất phong phú, chỗ ngồi còn có chức năng mát xa, có thể vừa xem phim vừa mát xa, em nhất định sẽ thích.”

Tiệc nuôi duy nhất là hẳn không nuôi chó.

Mà dù có nuôi, thì có lẽ con chó này cũng không biết lộn ngược ra sau.

Chương 140: Nếu có 1 triệu

Tiểu khu Kim Duyệt.

Lý Mộc Tuyết nhìn Lý Nhã Ly tràn đầy phấn khởi và hào hứng gửi ảnh cho Đường Tụng.

Sắc mặt như chỉ hận sắt không thành thép, nhắc nhở một câu: “Ly Ly, cậu làm cơm có tiến bộ rồi đấy. Ít nhất thì món trứng xào cà chua cũng tạm được rồi. Có phải nên đi xem phim rồi không? Cậu cũng thấy video mới của anh ta rồi đấy. Nếu cậu không hành động, mình sẽ ra tay đấy.”

Từ sau khi xem cái video ngày hôm qua.

Toàn thân Lý Mộc Tuyết đều bứt rứt không yên, thật sự là bị chấn động.

Không ngừng thúc giục Lý Nhã Ly đi xem phim.

Nàng là một người hiểu chuyện, có nghiên cứu rất sâu với các sản phẩm xa xỉ.

Trong video kia, nào là biệt thự ở Yên Giang Biệt Viện, nào là xe Panamera Turbo S.

Bộ làm bếp nhập khẩu từ đức, tủ và đồ dùng của thương hiệu Poliform, vân vân...

Nội thất này bằng cả căn nhà đi?

Đây là gia đình thế nào chứ?

Đây đã không thể dùng từ ‘phụ nhị đại’ để hình dung rồi!

Đến giờ nàng vẫn chưa từng được tiếp xúc với con trai cấp bậc này.

Có thể tưởng tượng địa vị xã hội của gia đình đối phương, nhất định là tồn tại vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Sức hút lập tức tăng gấp bội!

Lý Nhã Ly đúng là rất may mắn, ngơ ngơ ngác ngác lại ngã vào núi vàng.

Vốn cho rằng đối phương chỉ là một công tử nhà giàu bình thường.

Lái mô tô BMW, tiện tay tặng quà hơn chục ngàn.

Cũng xem như là có chút vốn liếng.

Sau này chị em tốt của mình có cuộc sống tốt hơn, nàng cũng vui vẻ thay Lý Nhã Ly.

Tuy rằng khó tránh khỏi có chút hâm mộ và ghen tỵ, nhưng cũng có thể坦然 tiếp nhận.

Thật ra nàng thấy không ít chuyện như vậy rồi.

Cũng không cảm thấy Lý Nhã Ly sẽ nhận được bao nhiêu đồ vật.

Thậm chí còn nhiều lần khuyên bảo, để Lý Nhã Ly đừng vội vàng, tốt nhất là có thể mua thêm vài thứ.

Chỉ là không ngờ, đối phương thế mà lại là nam thần đỉnh cấp nhất?!

Không chỉ đẹp trai đến ngây người, điều kiện kinh tế còn là cấp bậc đỉnh cao!

Đây cmn quả thực là không nói lý, không thể tưởng tượng.

Loại nam thần cấp bậc này, lại trở thành đại ca top 1 trong phòng live của Ly Ly?

Sẽ xem livestream của mấy người không có danh tiếng như bọn họ sao?

Còn có thời gian rảnh để quay video với nàng, chơi trò mập mờ với nàng?

Lý Nhã Ly gửi ảnh xong, nhíu mày nhìn Lý Mộc Tuyết: “Câu đang dạy mình sao?”

Bây giờ nàng nói chuyện và làm việc đều rất kiên cường.

Ai bảo bạn trai nàng ưu tú như vậy chứ.

Lý Mộc Tuyết nhìn vẻ mặt này của nàng, chỉ biết cạn lời mà xoa trán.

Chỉ bằng chút IQ và năng lực của cậu, còn đòi chơi hình tượng?

“Nếu mình không chuẩn bị tốt, chẳng may Đường Tụng phát hình hàng không đúng mẫu, muốn trả hàng thì làm sao bây giờ?”

“Người ta cũng không thêm tâm hồn của cậu, mà rõ ràng là thêm thân thể của cậu.” Lý Mộc Tuyết cổ vũ: “Gặp mặt, tuyệt đối đừng mất não. Đầu tiên phải kẻ khổ một chút, nói đến cuộc sống của mình bây giờ. Ít nhất cũng phải để anh ta cho cậu một lời hứa, anh ta cũng không thiếu tiền.”

“Hứa cái gì?” Lý Nhã Ly nghi hoặc.

“Ví dụ như... một năm bao nhiêu tiền?” Lý Mộc Tuyết cẩn thận từng li từng tí, sợ kích thích Lý Nhã Ly.

Bạch!

Lý Nhã Ly vỗ mông của Lý Mộc Tuyết: “Không cho phép cậu sỉ nhục tình yêu của mình.”

“Sắp đến ngày trả tiền thẻ tín dụng rồi đấy, hơn nữa cậu còn không có việc làm.”

Nghĩ đến thẻ tín dụng đáng chết, Lý Nhã Ly lập tức khuất phục: “Được rồi, vậy cậu cảm thấy bao nhiêu tiền là thích

hợp?”

“Hay là to gan một chút! 1 triệu được không?!! Có số tiền này, cậu có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn. Nếu anh ta đề xuất tặng đồ, ví dụ như xe, quần áo, túi xách. Cậu phải nhận hết, ít nhất cũng phải đảm bảo về vật chất. Chờ hai năm nữa, tình cảm của hai người ổn định, cậu lại để anh ta mua nhà cho mình. Sau đó có thể bảo anh ta tìm việc làm cho cậu.”

Lý Mộc Tuyết rất thực tế, sau khi biết thực lực kinh tế của Đường Tụng, liền nói hết tất cả chiêu trò mà mình biết cho Lý Nhã Ly.

Hi vọng Lý Nhã Ly có thể được lợi ở trình độ lớn nhất có thể.

Chỉ là đổi ‘chơi chán’ thành ‘tình cảm ổn định’.

Số tiền cũng tăng lên rất nhiều.

Dù sao người ta cũng không thiếu tiền, lại còn đẹp trai, nàng căn bản là không lỗ.

Lý Nhã Ly nghe thấy con số này thì sợ hết hồn: “Cậu điên rồi à? Nhiều như vậy!”

Dù nàng cũng muốn dựa vào Đường Tụng để sinh hoạt, nhưng mà nàng tuyệt đối không muốn nhiều tiền như vậy.

Ý của nàng là, một tháng hơn chục ngàn là đủ rồi.

Ít nhất thì không lo ăn mặc và chỗ ở, cũng không cần sợ không trả được tiền thuê tin dụng.

Lúc trước, khi nàng còn bận rộn làm việc, cộng thêm tiền kiếm được trên TikTok, một tháng tối đa cũng chỉ được như vậy.

Cũng sống rất thoải mái, không phải sao?

Tuy nhiên, nàng vẫn không nhịn được mà bắt đầu ảo tưởng.

Nếu một năm có thu nhập 1 triệu, sẽ là cuộc sống thế nào chứ?

Vậy còn làm việc làm gì?

Chanel không thơm sao? Dior không đẹp sao? LV không ra kiểu mới sao?

Mỗi ngày đi dạo phố mua quần áo, mua túi xách, ăn đồ ngon, đi làm đẹp, sơn móng tay, không thơm sao?

Nghĩ đến đây, Lý Nhã Ly bắt đầu chảy nước miếng.

Ba!

Tiếng búng tay vang lên.

Lý Mộc Tuyết bình tĩnh nói: “Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. Mình chỉ nói đến tình huống lý tưởng nhất thôi. Nếu anh ta cảm thấy 1 triệu quá nhiều, vậy cậu phải làm nũng, ra vẻ đáng yêu, có thể thêm bao nhiêu tiền thì thêm bấy nhiêu. Cậu để tay lên ngực tự hỏi, cậu cảm thấy anh ta rất yêu cậu sao?”

Lý Nhã Ly nuốt nước miếng, không dám xác định nói: “Chủ yếu là quen nhau quá ngắn, có thể... có thể là vẫn không quá yêu nhỉ?”

Trải qua một đoạn thời gian bình tĩnh, Lý Nhã Ly đã không còn kích động như ngày đầu tiên nhìn thấy Đường Tụng nữa.

Trong lòng nàng cũng rất sợ hãi, chẳng may Đường Tụng không có ý với nàng thì làm sao bây giờ?

Cho nên nàng mới cố gắng học nấu ăn, làm việc nhà, chụp ảnh gợi cảm và gửi qua.

Mục đích chính là gia tăng khả năng cạnh tranh của mình, để cho Đường Tụng càng yêu thích mình hơn.

“Cho nên mới nói, không cần học nấu ăn, cậu phải chủ động lên, chờ đợi loại nam thần cấp bậc này chủ động hẹn cậu,

nằm mơ đi.”

Lý Mộc Tuyết vừa nói xong.

Điện thoại của Lý Nhã Ly lại vang lên.

Chồng: Tối mai có rảnh không? Cùng xem phim?”

“Mình biết ngay, anh ấy yêu mình.” Lý Nhã Ly kích động đến nhảy dựng lên.

Tâm lý lo được lo mất và sợ hãi vừa rồi, tất cả đều đã biến mất.

Lý Mộc Tuyết nhắc nhở: “Nhớ kỹ, phải nói về trạng thái sinh hoạt của mình trước, đừng trực tiếp xem phim luôn.”

Lý Nhã Ly tựa như không nghe lọt, ánh mắt sáng rực nhìn vào màn hình điện thoại.

Đáp ứng luôn nhỉ? Hay là đáp ứng luôn nhỉ? Hay là đáp ứng luôn nhỉ?

Tiếp đó lại nhận được tin nhắn.

Chồng: “Kho phim nhà anh rất phong phú...”

Đường Tụng chủ động như vậy, để cho Lý Nhã Ly rất yêu thích.

Lập tức gửi vài emoji hôn hôn.

Mặt mày hớn hở trả lời: “Em đồng ý! Em đồng ý đi xem phim.”

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh, lại nhìn nàng với ánh mắt ghen tị.

Chẳng lẽ đây chính là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc trong truyền thuyết?

Chương 141: Tạm biệt quá khứ

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Nhã Ly, Đường Tụng cho nàng một gương mặt tươi cười.

Đối phương đáp ứng soái khoái như vậy, cũng là chuyện trong dự liệu.

Hắn có thể cảm nhận được, Lý Nhã Ly rất có hảo cảm với mình.

Nếu hắn cứng rắn một chút, vậy có thể đưa nàng về nhà ngay hôm gặp mặt rồi.

Trên thực tế, hắn bây giờ đã coi như là rất khắc chế.

Với giá trị con người và tướng mạo của hắn bây giờ, nếu hắn muốn buông thả.

Vậy e rằng hơn trăm cô gái trong wechat của hắn đều không chạy khỏi.

Vậy có phải là trực tiếp kiếm hơn 100 cái bất động sản rồi không?

Trực tiếp một bước lên trời.

Cái ý nghĩ này tuy rất hấp dẫn, nhưng mà cũng dễ cho hắn sợ hãi.

Đường Tụng sợ mình trở thành một người máy không có tình cảm.

Ít nhất thì hắn bây giờ rất bài xích loại ý nghĩ này.

Mấy cô gái hấn đi lại gần trong khoảng thời gian này, đều là những cô gái hấn từng tìm hiểu và có hảo cảm, hơn nữa còn nguyện ý tiếp xúc sâu hơn.

Ví dụ như Lý Nhã Ly, nàng tạo cho hấn một ấn tượng rất không tồi.

Đương nhiên, chân của nàng cũng là một nhân tố rất quan trọng.

Đúng là một cô gái đáng giá tìm hiểu ‘sâu’ hơn.

...

Đến lúc gần tan làm, Đường Tụng đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ.

Là chủ nhà cũ của hấn.

“Alo, tiểu Đường, đến ngày đóng tiền nhà rồi, đừng quên nhé.”

Lúc này Đường Tụng mới nhớ ra, hấn tốt nghiệp được ba tháng, căn nhà kia cũng thuê được ba tháng rồi.

Tính toán ra, hôm qua chính là ngày phải trả tiền nhà.

Chắc là chủ nhà không thấy hấn nói gì, cho nên mới gọi điện thoại giục.

Nghĩ đến căn nhà thuê 20 mét vuông kia, Đường Tụng vẫn rất có tình cảm.

Đó là chỗ ở riêng đầu tiên của hấn sau khi tốt nghiệp.

Tuy rằng nhà cửa không tốt lắm, nhưng đó vẫn là một không gian nhỏ duy nhất thuộc về hấn.

Khi mưa to, cho hấn một khung cửa sổ an tĩnh.

Sau khi thức đêm tăng ca, có thể giúp hấn ngủ nướng cả ngày.

Đối với hắn lúc đó, nó thật sự là một căn nhà nhỏ.

Hơn nữa bên đó còn rất nhiều đồ lung tung chưa cầm.

Chủ yếu là sách, cái khác thì có thể vứt cũng được.

“Anh Hàn, quên không nói với anh, tôi không thuê nữa, lát nữa tôi tan làm thì sẽ qua lấy hành lý.”

“A...” Đối phương rõ ràng là hơi bất ngờ: “Được rồi, như vậy thì tiền thế chấp...”

Tiền thuê nhà là đặt cọc một tháng, trả ba tháng một, nếu không thuê tiếp, dựa theo hợp đồng, tiền thế chấp thuộc về chủ nhà.

“Tôi cũng không cần tiền thế chấp, xin lỗi, nếu chiều nay anh rảnh thì qua đó một chuyến, tôi đưa chìa khóa cho anh.”

“Được, vậy chiều gặp.” Nghe thấy Đường Tụng không cần tiền thế chấp, chủ nhà đáp ứng rất sẵn khoái.

Bởi vì vị trí không tệ, nên hắn cũng không lo không cho thuê được.

Cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, đã hơn 4 giờ.

Liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nổ máy, lái xe đến con đường quen thuộc kia.

Khu chung cư ở ngay trước mắt.

Lúc trước, lần đầu nhìn thấy tòa nhà này, hắn còn cảm thấy nó cực kỳ khí khái.

Nhưng bây giờ nhìn lại, cũng chỉ là một tòa nhà bình thường.

Tường ngoài màu xám bị thời gian mài mòn, đã tràn đầy vết lõm đốm.

Chung quanh cũng không có xanh hóa gì đáng nói.

Tiến vào bãi đỗ xe của chung cư, dừng xe xong.

Đường Tụng tìm chiếc chìa khóa đã lâu không dùng kia, đi về phía thang máy.

Thang máy quen thuộc, dừng ở tầng lầu quen thuộc, mở ra cánh cửa phòng quen thuộc.

Bởi vì căn phòng hướng đông, mà mặt trời đã ngả về tây, nên không có ánh sáng gì đáng nói.

Bên trong vẫn y hệt như cũ.

Hắn có rất ít đồ, dù sao hắn cũng chỉ ở một mình, lại vừa mới tốt nghiệp.

Tất cả quần áo và đồ rửa mặt, đều đưa đến Yên Giang Biệt Viện rồi.

Còn dư lại 2 thùng sách, chăn màn, một ít thuốc cảm, và vài thứ lung tung trên bàn máy tính.

Chăn màn vẫn là mua từ thời đại học.

Màu xanh lá nhìn qua rất thân thiết, dù sao cũng ngủ cùng nhau hơn 4 năm.

Vài đồ trang trí trên bàn máy tính cũng có ý nghĩa kỷ niệm, trong đó quá nửa là Liễu Bảo Nguyệt tặng.

Đặt từng cái vào túi.

Lại kéo hai thùng sách dưới gầm giường ra.

Lật xem một chút, phát hiện trong đó ngoài sách ra thì còn cất không ít ảnh.

Phần lớn đều là ảnh cấp 2 cấp 3.

Sau đó lên đại học, các bạn học đều có điện thoại di động.

Thuận tay là có thể chụp ảnh full HD, cũng sẽ không có ai đi rửa ảnh nữa.

Từ những tấm ảnh này, có thể cảm nhận được sự ngây ngô và thuần khiết của ngày xưa.

Quá nửa ảnh trong này, đều có bóng dáng của Liễu Bảo Nguyệt.

Nàng không cao lắm, chỉ 1m63.

Thích buộc tóc đuôi ngựa, dung mạo rất thanh thuần, thuộc về loại hình ‘mặt học sinh ngực phụ huynh’.

Đứng bên cạnh Đường Tụng cao gần 1m8, có vẻ rất nhỏ nhắn.

“Tấm này chụp ở nhà nàng, chụp lúc đang xem anime.”

“Tấm này là mừng 2 tết, ra bờ sông chơi.”

“Đây là đi dạo chợ đêm sau khi thi tốt nghiệp cấp 2, hai người còn ăn rất nhiều.”

“Tấm này là thư viện ở trường cấp 3, lúc đó cảm thấy nàng xinh đẹp nhất.”

“Đây là lúc mình bị trẹo chân trong giờ thể dục, nàng chăm sóc mình.”

“Đây là bạn gay tốt của mình thời đó, Trương Hạo, tên này tốt nghiệp trung học liền ra ngoài đi làm, không biết bây giờ sao rồi.”

...

Mang theo cảm khái, Đường Tụng lật xem từng tấm ảnh một.

Bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó.

Tìm kiếm một lúc, lấy ra một quyển sổ ghi chép có khóa.

Bởi vì thời gian khá dài, khóa đã hơi rỉ sét.

Hơn nữa Đường Tụng cũng không biết khóa ở nơi nào, dứt khoát phá khóa luôn.

Lật trang đầu tiên.

Tại nơi Liễu Bảo Nguyệt viết chữ, có một tấm ảnh chụp mà hắn không dám nhìn thẳng.

Đây là tấm ảnh chụp vào tối hôm tốt nghiệp.

Cũng là tấm ảnh cuối cùng mình chụp cho nàng.

Trong ảnh, trăng sáng treo cao, Liễu Bảo Nguyệt mặc áo đồng phục màu xanh trắng.

Dung mạo xinh đẹp, khóe miệng vênh lên, gương mặt này gánh vác toàn bộ tình cảm thời kỳ trưởng thành của hắn.

Cũng ngay sau khi chụp xong tấm ảnh này, hắn lấy hết dũng khí, đổ mặt tía tai tỏ tình với nàng.

Bây giờ nghĩ lại chuyện lúc đó, lại giống như gió nhẹ lướt qua tai, không còn hoảng loạn và sợ hãi như quá khứ.

Dù sao mỗi người đều có tuổi tác rung động, có quá nhiều chuyện tiếc nuối, cố gắng vượt qua là tốt.

Lấy điện thoại ra, chụp lại tấm ảnh này, rồi gửi cho Liễu Bảo Nguyệt.

Nàng còn chưa từng nhìn thấy tấm ảnh này.

Nhắn lại: “Hi vọng lần sau nhìn thấy bà, bà vẫn xinh đẹp như vậy, vui vẻ và ưu tú như vậy. Phàm là đã qua, đều là lời tựa.”

Phương hướng mình từng lao tới, chính là phương hướng của nàng.

Mình tạm biệt quá khứ, cố gắng tiến bộ hơn, trở nên càng ngày càng ưu tú hơn, hi vọng nàng cũng vậy.

Sau đó, Đường Tụng lại lật vài tờ nữa.

Từng cái từng cái tên đã rơi vào quên lãng lại xuất hiện.

Thông qua từng đoạn văn và ký tên, có thể nhớ lại hình dáng của đôi phương lúc đó, tuy có hơi mơ hồ.

Lật đến trang cuối cùng, ‘lạch cách’ một tiếng, một tấm ảnh rơi xuống.

“Sao lại có ảnh của Trương Nghiênn nữa?” Đường Tụng cầm lên xem, hần không có ấn tượng gì với tấm ảnh này.

Quyển ghi chép này, từ khi thả ảnh của Liễu Bảo Nguyệt vào, thì hần chưa từng xem qua.

Trong ảnh là một cô bé có dung mạo rất dịu dàng, nàng đang đỏ mặt đứng đó.

Đó là Trương Nghiênn, bạn cùng bàn của hần.

Đường Tụng và Liễu Bảo Nguyệt mặc dù học cùng lớp, nhưng không ngồi cùng bàn.

Chủ yếu là Liễu Bảo Nguyệt quá ưu tú, luôn ngồi ở hàng đầu.

Đường Tụng thì chỉ là học sinh bình thường, chỗ ngồi thường xuyên thay đổi.

Trương Nghiênn trong ảnh này tựa như rất xấu hổ và sợ hãi.

Lại nhìn thấy bạn cùng bàn, Đường Tụng không nhịn được mà bật cười.

Lúc trước không chú ý đến, hóa ra nàng cũng rất xinh đẹp nha.

Tuy rằng hần đặt tất cả tình cảm lên người Liễu Bảo Nguyệt, nhưng thời học sinh vẫn có không ít bạn bè.

Trương Nghiên thuộc loại học tập rất nghiêm túc, nhưng mà hình như không có năng khiếu trong việc học tập cho lắm.

Thỉnh thoảng lại kéo Đường Tụng đi lớp tự học, giúp nàng làm bài.

Tuy rằng nàng rất cố gắng, nhưng thành tích còn kém hơn cả Đường Tụng.

Cuối cùng vào một trường dạy nghề ở địa phương.

Lần cuối cùng gặp mặt là khi đến trường nhận thư thông báo.

Hai người có kết bạn trên QQ, lúc học đại học còn thỉnh thoảng nhìn thấy nàng online.

Sau đó thì ít liên hệ hơn.

Vừa định thả ảnh về chỗ cũ, liền nhìn thấy mấy dòng chữ ở phía sau.

Đường Tụng nhất thời hứng thú, cầm lên xem, phía trên là từng hàng chữ nhỏ nhắn xinh xắn.

“Vốn muốn thừa dịp tốt nghiệp để gần cậu hơn, nhưng nhìn hai người xứng đôi như vậy, lại không có dũng khí này. Mình trộm chìa khóa của cậu, để tấm ảnh này, ghi lại những lời muốn nói. Xem như là cho thanh xuân của mình một câu trả lời. Mình không muốn bỏ qua cậu, nhưng lại biết không thể có được cậu. Mình rất hâm mộ Liễu Bảo Nguyệt, năm mơ cũng muốn trở thành Liễu Bảo Nguyệt. Liễu Bảo Nguyệt nắm giữ toàn bộ thanh xuân của cậu, mà mình chỉ có thể nhân cơ hội lúc đi học, lén lút đến gần cậu. Lúc trước mình tin tưởng, phương hướng mình nỗ lực, có cậu ở tương lai. Chỉ là mình quá đàn, học tập quá kém cỏi, từ đầu đến cuối đều không theo kịp bước chân của cậu. vào hôm nay, mình tạm biệt thanh xuân, cũng tạm biệt quá khứ, chúc hai người hạnh phúc.”

Chương 142: Gói quà rèn luyện

Cô bé ngồi cùng bàn đọc sách học tập năm đó, hóa ra là còn có tâm tư này.

Lúc trước chỉ biết cười nàng ngốc nghếch, học tập kém cỏi.

Hơn nữa hắn chỉ quan tâm đến Liễu Bảo Nguyệt, cũng không quá để ý đến Trương Nghiên.

Thì ra khi hắn đang đuổi theo người khác, thì cũng có người lén lút chạy theo hắn.

Loại cảm giác này để cho Đường Tụng có loại cảm xúc rất phức tạp.

Đây chính là cảm giác được người thầm mến sao?

Cầm điện thoại lên, mở QQ ra, tìm ID quen thuộc lại xa lạ kia.

Do dự một lúc, không biết có nên chào hỏi hay không.

Không phải vì muốn phát triển cái gì, chủ yếu là muốn trò chuyện với nàng.

Tìm hiểu tình hình gần đây của nàng.

Suy nghĩ một lát, vẫn là thôi đi.

Hơn 4 năm qua, hai người đều đang thay đổi.

Cũng không biết đối phương thế nào rồi.

Nói không chừng bây giờ đã có bạn trai, cuộc sống rất hạnh phúc.

Hiện giờ nhắc lại chuyện quá khứ, có lẽ nàng sẽ cười một tiếng rồi cho qua, cũng có lẽ nàng sẽ trăn trọc cả đêm.

Tất cả cuộc gặp gỡ không đúng thời điểm, đều sẽ chấm dứt trong tiếc nuối.

Nếu như thời đi học mà biết chuyện này, Đường Tụng đại khái là sẽ từ chối, dù sao trong lòng hẳn cũng có người khác rồi.

Nếu như thời đại học mà biết, hẳn đại khái sẽ chần chừ, sợ hãi, lại có chút động lòng đi.

Nhưng bây giờ biết, tất cả đều đã quá muộn.

Trương Nghiên yêu thích, chính là Đường Tụng thời cấp 3, là Đường Tụng cười vui vẻ, tràn đầy hơi thở thiếu niên, là Đường Tụng thích đùa với nàng.

Nếu nàng đã chào tạm biệt quá khứ, vậy thì chúc nàng thuận buồm xuôi gió, tìm được hạnh phúc của mình đi.

Khôi phục tâm trạng, Đường Tụng tiếp tục chỉnh lý đồ đạc.

Đem 2 thùng sách và chăn màn, một túi đồ lung tung xuống xe.

Trở về phòng, vừa nghịch điện thoại vừa chờ chủ nhà đến lấy khóa.

5 giờ chiều.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Là chủ nhà anh Hàn đến.

Bởi vì không thân lắm, hai người chỉ nói vài câu, liền bắt đầu kiểm tra phòng ốc.

Sau khi kiểm tra xong, Đường Tụng lại trả chìa khóa, thẻ nước thẻ điện, cho chủ nhà, rồi rời khỏi chung cư.

Lên xe, đang định đi về nhà.

Liên nghĩ đến mấy hôm nay không làm nhiệm vụ rèn luyện.

Sau khi đến Yến Giang Biệt Viện, vẫn quên không làm thể phòng tập ở tiểu khu.

Khiến cho nhiệm vụ này đình trệ.

Hôm nay có thời gian, chạy đến phòng tập Duyệt Động hoàn thành nhiệm vụ cũng được.

Dù sao trừ 3600 NDT tiền thưởng ra, còn có tỷ lệ 2% sẽ rơi gói quà.

...

Phòng tập.

Thời điểm này, phòng tập có không ít người.

Đường Tụng trực tiếp thay quần áo, bắt đầu tập luyện.

Không có Trình Nhạc Nhạc ở bên cạnh chỉ đạo và giúp đỡ, hẳn lại thấy hơi không quen.

Sau khi xuất mồ hôi, lại nghĩ đến vị đại ma pháp sư Từ Giai Lệ kia.

Hắn chính là bị nàng tán tỉnh ở nơi này.

Khi đó còn là lần đầu bị tán tỉnh, cảm thấy rất mới mẻ, trực tiếp kết bạn luôn.

Sau đó đi lấy xe lại gặp mặt, còn giả mạo bạn trai nàng.

Tuy nhiên, từ sau lần đó, không thấy nàng nhắn tin nữa.

Nhìn vòng bạn bè, có vẻ mỗi ngày đều sống rất tốt.

Chị Cẩm cô tình chạy đến, hỏi thăm tình hình gần đây của Trình Nhạc Nhạc.

Nghe thấy Trình Nhạc Nhạc đã nhập học, bây giờ đã ở trong trường học.

Triệu Hồng Cẩm cảm khái: “Nhạc Nhạc thật may mắn, có thể thực hiện ước mơ của mình. Nhạc Nhạc cũng rất cố gắng, rất ưu tú, rất yêu anh, vẫn luôn giữ mình trong sạch khi còn ở phòng tập. Hi vọng hai người có thể dài lâu.”

“Chỉ yên tâm, dù Nhạc Nhạc muốn chạy, thì tôi cũng kéo nàng về bên cạnh mình.” Đường Tụng hiểu ý của Triệu Hồng Cẩm, đây là sợ hấn chơi chán lại vứt bỏ Trình Nhạc Nhạc.

Triệu Hồng Cẩm chân thành nói: “Lúc Nhạc Nhạc phỏng vấn, tôi cũng có ở đó. Cô bé này rất cố gắng để nhận được công việc này. Hiện giờ lại chịu vì anh mà vứt bỏ công việc này. Khẳng định là rất yêu anh.”

Đường Tụng yên lặng gật đầu một cái, hấn đều hiểu.

Một cô gái có tính cách mạnh như Triệu Hồng Cẩm, có thể thỏa hiệp như vậy, khẳng định là bởi vì yêu hấn.

...

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện ngày hôm nay.”

“Keng, kích hoạt bạo kích, nhận được một gỏi quà rèn luyện x1.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở này, Đường Tụng thấy hơi kích động.

Rốt cuộc cũng đến!

Hấn trông chờ rất lâu rồi!

Lập tức dừng lại, tìm một nơi yên tĩnh trong khu nghỉ ngơi.

Mở nhà kho hệ thống ra xem.

Một gói quà sáng lấp lánh nằm bên trong, nhìn qua rất mê người.

Tỷ lệ 2%, cuối cùng cũng rơi đồ.

Xoa xoa tay, lập tức mở gói quà.

“Keng, chúc mừng bạn nhận được ‘sách kỹ năng Thái Cực Quyền’, đạo cụ chỉ có hiệu lực với túc chủ.”

Quả nhiên là sách kỹ năng.

Kiểm tra sách kỹ năng.

Sách kỹ năng Thái Cực Quyền: Sau khi sử dụng có thể thu được kinh nghiệm thực chiến Thái Cực Quyền phong phú. Hiệu quả bổ sung: sức chịu đựng +2, nhanh nhẹn +2.

Chú thích, tập luyện thời gian dài, có thể phòng ngừa các loại bệnh tật, gia tăng sức miễn dịch cho cơ thể.

Nice!

Sách kỹ năng này còn thêm 2 cái thuộc tính.

Thái Cực Quyền có rất nhiều lưu phái, trong đó thì phiên bản 24 thức Thái Cực Quyền đơn giản hóa được lưu truyền rộng rãi nhất.

Cơ bản là tất cả sinh viên đại học đều từng học.

Nhưng học ở đại học, cơ bản là đơn giản hóa của đơn giản hóa.

Có thể cường thân kiện thể, nhưng không có bất kỳ lực sát thương nào.

Còn bản sách kỹ năng này, rất rõ ràng là công phu thật.

Đường Tụng trực tiếp lái xe trở về Yên Giang Biệt Viện.

Thay bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi trên người, nằm lên giường.

Sau đó lập tức sử dụng sách kỹ năng Thái Cực Quyền.

Cảm giác hôn mê quen thuộc kéo tới, đầu đau như kim đâm.

Ý thức của Đường Tụng lại chìm vào hôn mê.

Lần này tốn thời gian hơn 2 lần trước.

Đại khái là hơn 2 tiếng sau, Đường Tụng mới ngồi dậy.

Cảm giác thân thể có chút thay đổi, nhưng lại không nói ra được là thay đổi ở đâu.

Trong não có rất nhiều lý thuyết, chiêu thức, kỹ xảo về Thái Cực Quyền.

Đường Tụng trần truồng, thuận tay đánh vài chiêu trong phòng ngủ.

Cảm giác rất tốt.

Nếu bỏ qua một điểm là hấn đang trần truồng, vậy thì đúng là có chút mùi vị tiên phong đạo cốt.

Mỗi một hành động đều có mang theo một loại ý vị lấy nhu thắng cương.

Hấn sở hữu Thái Cực Quyền chân chính, có đủ lực sát thương.

Phòng đoán cẩn thận, bảy tám tên đàn ông cao to cũng không thể đến gần người.

Đương nhiên, nếu có vũ khí thì lại khác.

Dù sao thân thể có tốt hơn nữa, cũng phải sợ dao thái thật.

(không tu tiên, không trang bức đánh nhau, ae cứ yên tâm)

Chương 143: Danh hiệu mới

Mở giao diện tin tức cá nhân ra xem.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 1m85, cân nặng: 78kg.

Trí lực: 71, sức chịu đựng: 70, nhanh nhẹn: 69.

Kỹ năng: Điều khiển xe gắn máy, đàn violin, Thái Cực Quyền.

Danh hiệu: Tự do đón xe.

Đạo cụ: Thẻ tạo phó bản, thời trang – gấp gờ ngẫu nhiên ngày thu, 1 triệu vốn cửa hàng (đã dùng 500 ngàn).

Mị lực: 57.

Số dư: 1.014.000 NDT. Tiền ảo: 10.000.

Sắp đến hoạt động trung thu rồi, số dư 1 triệu là không đáng để ý.

Vẫn phải trông chờ vào nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ thôi.

Mở app TikTok, kiểm tra một phen.

Fan: 40.000, lượt like của video trên cùng: 26.700.

Có thể rút: 750.000 NDT.

Vừa tuyên bố video khoe giàu, cộng thêm 30.000 tiền ảo mua quảng cáo.

Hiệu quả rất tốt.

Tốc độ tăng fan còn tốt hơn cả video làm với Lý Nhã Ly.

Đường Tụng không do dự, trực tiếp rút hết 750.000 NDT.

Số dư lập tức biến thành 1.764.000 NDT.

Ngày mai gặp Lý Nhã Ly, lại có thể quay chụp một video khoe giàu + mỹ nữ.

Lại thêm hoàn thành nhiệm vụ kinh doanh.

Chắc là có thể góp đủ tiền trước trung thu.

Mở khu bình luận xem, trong này rất náo nhiệt.

Các món đồ trong video hấp dẫn không ít tranh luận, như thẻ xăng dầu, thẻ mua đồ, điện thoại, xe sang.

Ngoại trừ một số người tăng bốc ra.

Có có rất nhiều người nghi ngờ là làm giả, kịch bản, vân vân...

Còn có người nghi ngờ hẳn là tên bán điện thoại, con buôn thẻ mua đồ với thẻ xăng dầu.

Cái này cũng bình thường, dù sao internet cũng là thật thật giả giả, khó có thể phân biệt.

Đường Tụng chú ý tới, trong đó có một ID cực kỳ sống động.

Bình luận khá nhiều, hơn nữa còn có không ít like.

Có thể to có thể nhỏ: “Blogger này vì nổi tiếng, đúng là dám liều mạng nha, lại cộ độ hot ở khắp nơi. Ba cái video, ba phong cách khác nhau. Lúc thì lái BMW đưa đồ ăn, lúc thì là biến hình với mỹ nữ, lúc thì lại khoe giàu.”

Có thể to có thể nhỏ: “Người có tiền chân chính, sao lại nhàm chán như vậy chứ?”

Có thể to có thể nhỏ: “Nhìn qua thì là Yên Thành, vừa hay tôi cũng là người địa phương, quay đầu sẽ vạch trần tên này cho các anh em.”

Mở trang cá nhân của đối phương.

Còn là một người khá có tiếng, lượng fan vượt qua 100.000.

Chủ yếu là đi vạch trần hình tượng giả dối của những người nổi tiếng, hoặc review một số mặt hàng hấp dẫn.

Hơn nữa ngôn từ khá là quá khích, còn thiếu trực tiếp chửi mề thôi.

Nhờ vào đó dễ hấp dẫn ánh mắt, tranh thủ lưu lượng.

Gần đây Đường Tụng bỏ 120.000 tiền ảo để quảng cáo và tuyên truyền.

Coi như là một số tiền lớn.

Cũng khiến cho lưu lượng khá cao.

Hắn đoán là cũng vì nguyên nhân này, nên mới bị tên ăn vạ này theo dõi.

Tuy nhiên, hắn cũng không sợ.

Thuận tay trả lời một câu: “Hoan nghênh đến vạch trần!”

...

Ngày mùng 8 tháng 9 năm 2022, nhiều mây, nhiệt độ cao nhất 26 độ C.

Sáng sớm, Lý Nhã Ly kéo hai chị em đi shopping.

Cuộc hẹn tối nay quá quan trọng với nàng.

Nhất định phải kiếm một bộ quần áo mới, mới có thể khiến bản thân bình tĩnh lại.

Vì thế, nàng lại lấy ra tấm thẻ tín dụng đã không thể trả hết kia.

Dù sao cũng còn mấy ngày nữa mới đến hạn thanh toán.

Đi dạo trong trung tâm Kim Duyệt hơn nửa ngày, cuối cùng nghe theo lời đề nghị của Lý Mộc Tuyết và Trần Đình,

chọn được một bộ quần áo mà các nàng cho là thích hợp nhất.

“Mặc như vậy có mát mẻ quá rồi không? Hơn nữa bây giờ khá lạnh, bộ này cũng không mặc được bao lâu.” Lý Nhã Ly hơi bận tâm.

Lý Mộc Tuyết đỡ chán, cạ lời nói: “Đồ ngọc, cậu muốn đi hiến thân nha! Khẳng định là phải mặc sao cho gợi cảm, phải mặc cho hấp dẫn nhất. Chờ cậu vượt qua tới ngày hôm nay, còn cần lo không có tiền mua quần áo sao?”

Trần Đình cũng gật đầu, phụ họa nói: “Bộ này rất hợp với cậu, mặc vào trên người, đảm bảo vị nam thần kia của cậu sẽ là ‘tốc độ đánh + 100%’.”

Lý Nhã Ly nhìn mình trong gương.

Áo ba lỗ trắng như tuyết, phối hợp với váy ngắn màu trắng, áo khoác mỏng xõa vai.

Đề lộ ra khe núi sâu hun hút, vòng eo tinh tế và đôi chân cực lóa mắt. (có ảnh nha)

Đẹp quả thực là rất đẹp.

Chỉ là có mâu thuẫn với hình tượng dâu hiền vợ thảo của mình rồi hay không?

Hơn nữa còn hơi dặt.

Bình thường nàng đều mua hàng fake, chỉ mấy trăm đồng thôi, ba món này lại gần 3000 NDT.

Lại nhìn hai chị em đang thề son sắt.

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của những người đàn ông đi ngang qua.

Lý Nhã Ly cắn răng một cái, trực tiếp quẹt thẻ trả tiền.

Một bộ quần áo, tốn của nàng 2800 NDT!

Đây còn là giảm giá vì mua trang phục mùa hè.

Cất quần áo cẩn thận, Lý Nhã Ly vui vẻ trở về chỗ ở.

Dù sao cũng trả tiền rồi, cũng không thèm nghĩ đến cái thẻ tín dụng chết tiệt kia nữa.

...

4 giờ chiều.

Tron sự chờ đợi nóng nảy của Đường Tụng, âm thanh nhắc nhở cũng vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘kinh doanh cửa hàng’ đã hoàn thành.

Trải qua 7 ngày làm việc ‘vất vả’, rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ này.

Hôm nay cuối cùng cũng đến thời khắc thu hoạch.

Mở nhà kho của hệ thống ra.

Một gói quà đang tỏa sáng long lanh, rất lóa mắt.

Những gói quà như vậy, thường thường sẽ có tính chất rút thưởng.

Mở ra đồ ngon hay đồ lỏm, vậy phải xem may mắn.

Cho nên hôm nay Đường Tụng cố tình mặc thời trang, hi vọng là may mắn +1 phát huy tác dụng.

Mở gói quà.

“Bạn nhận được danh hiệu mới: Quan điều hành cửa hàng.”

“Bạn nhận được ‘sách kế hoạch kinh doanh phòng cà phê’.”

“Bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ tạo nhiệm vụ’.”

“Bạn nhận được 10kg vàng.”

Đây tuyệt đối là trúng thưởng lớn.

Có thể nhận ra, cửa hàng phát triển rất không tồi, đã nhận được hệ thống tán thành.

Cho nên phần thưởng rất phong phú.

Hơn nữa còn có một danh hiệu mới.

Từ sau khi có xe, hần chưa từng dùng đến cái danh hiệu ‘tự do đón xe’ kia.

Mở ra kiểm tra.

Quan điều hành cửa hàng: Đeo danh hiệu này, tất cả thu nhập của phòng cà phê sẽ bành trướng gấp bội.

Chú thích: Độ hài lòng của khách hàng càng cao, bội số bành trướng sẽ càng cao, cao nhất là x5 lần.

Đường Tụng cẩn thận qua một lượt.

Liên hiệu chỗ tốt của cái danh hiệu này.

Nói đơn giản, khách hàng tiêu phí 20 NDT, nếu độ hài lòng là 5 sao.

Vậy sẽ là x5 lần, cũng chính là nhận được 100 NDT.

Nếu như độ hài lòng là 3 sao, như vậy thu nhập sẽ x3 lần.

Nếu doanh thu mỗi ngày là 20.000, vậy sẽ nhận được 60.000. Nói cách khác, sẽ có thêm 40.000 tiền sạch.

Nếu phòng cà phê phát triển mạnh hơn, lại tuyên truyền và quảng bá rộng rãi hơn, mỗi tháng kiếm 1.5 triệu cũng là thể.

Một năm lãi 18 triệu, có thể so với một ít xí nghiệp cỡ nhỏ rồi.

Chương 144: Sách kế hoạch kinh doanh

Lập tức đeo danh hiệu mới vào.

“Keng, trước mặt đang đeo ‘tự xe đón xe’, có thay hay không?”

“Có!”

“Keng, đã đeo danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’.”

Danh hiệu có tính duy nhất, cũng chính là mỗi lần chỉ có thể đeo một loại.

Tại giai đoạn đang phát trời như này, quan trọng nhất vẫn là kiếm tiền.

Hơn nữa hẳn cũng không cần gọi xe, đương nhiên là phải thay rồi.

Sau đó là một đạo cụ rất mới mẻ, hẳn chưa từng thấy ở trong game.

Kiểm tra một phen.

Sách kế hoạch kinh doanh phòng cà phê: Sau khi sử dụng đạo cụ, tính chất của phòng cà phê Thời Gian sẽ thay đổi, trở thành một công ty trách nhiệm hữu hạn, cũng cung cấp kỹ thuật và chỉ đạo thăng cấp, phối trí nhân viên cơ sở, sân bãi làm việc, giúp phòng cà phê phát triển nhanh hơn.

Chú thích: Sách kế hoạch sẽ bổ sung thêm series nhiệm vụ kinh doanh.

Đường Tụng đọc qua mới hiểu được.

Đạo cụ này là một bộ với danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’.

Sau khi sử dụng, sẽ dùng danh nghĩa của Đường Tụng để tạo dựng một xí nghiệp.

Hệ thống sẽ hỗ trợ thuê sân bãi làm việc và chiêu mộ nhân viên cơ sở.

Phòng cà phê này vốn là một cửa hàng nhỏ lẻ, không thể mở thành chuỗi mắt xích.

Cũng chính là không thể mở chi nhánh.

Cái này sẽ hạn chế sự phát triển của phòng cà phê.

Một thương hiệu muốn làm lớn, nhất định phải mở chi nhánh, tạo thành chuỗi mắt xích.

Chế tạo văn hóa thương hiệu, có thể gia tăng sức cạnh tranh cho xí nghiệp.

Khi thương hiệu này có đủ lực hấp dẫn, và dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh.

Chỉ cần chọn một địa chỉ, sau đó cứ rập khuôn mà tạo dựng chi nhánh mới.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng hỏi: “Hệ thống, danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’ có tác dụng với chi nhánh của phòng cà phê không?”

Nếu là như vậy, thế thì hẳn hoàn toàn có thể nằm kiếm tiền.

Làm 100 nhà chi nhánh, mỗi một nhà lãi khoảng 18 triệu một năm.

Cũng chính là 1.8 tỷ một năm.

Đây không phải là đường tắt đi đến thành công sao?

“Trước mắt, danh hiệu là danh hiệu sơ cấp, phạm vi ảnh hưởng chỉ ở cửa hàng chính, sau khi thăng cấp, sức ảnh hưởng sẽ mở rộng.”

Được rồi, quả nhiên là vậy.

Đường Tụng cũng không thất vọng, dù sao bản thân hẳn cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Thiết lập game chính là như vậy.

Như vậy cũng rất tốt, cứ đi từng bước vậy.

Sau khi có xí nghiệp, mặc kệ là phúc lợi hay là quản lý nhân viên, thì đều chính quy hơn.

Nhân viên của phòng cà phê cũng được hưởng chế độ và bảo hiểm như các công ty khác.

Cứ hoàn thiện theo phương hướng này, sẽ hấp dẫn được nhiều nhân tài ưu tú hơn.

Chất lượng phục vụ sẽ càng tốt hơn, danh tiếng của cửa hàng càng vang xa và tốt hơn.

Đường Tụng không do dự nữa, lập tức sử dụng đạo cụ này.

“Keng, mời đặt tên cho công ty mới.”

Đường Tụng suy nghĩ một chút, liền dùng chiêu trò cũ của mình: “Công ty TNHH Đường Trình.”

“Keng đã bắt đầu xử lý thủ tục đăng ký công ty. Sau khi hoàn thành, văn phòng luật sư Đường Kim sẽ gửi giấy kinh doanh và con dấu cho ngài.”

Tiếp tục xem phần thưởng.

Thẻ tạo nhiệm vụ: Sau khi sử dụng, có thể căn cứ vào hoàn cảnh chung quanh và tình huống trước mắt của tú chủ để tạo nhiệm vụ.

Đồ tốt, nhưng so với mấy món kia, cảm giác giống như là cho đủ số.

10kg vàng: Đã dùng tài khoản ngân hàng xxx mua vào 10kg vàng, có thể lựa chọn trao đổi vàng, cũng có thể lựa chọn đổi thành tiền mặt.

Đường Tụng mở app ngân hàng, tìm kiếm một phen.

Tiền vào tài khoản, quả nhiên có thêm 10kg vàng.

Giá mua vào là 388.46/g.

Nói cách khác, chỗ vàng này trị giá 3.880.000 NDT.

Lúc nào cũng có thể chuyển thành tiền mặt.

Có số tiền này, hoạt động trung thu coi như là ổn.

Đường Tụng lại bắt đầu rục rịch.

Lập tức tìm hiểu xu hướng giá vàng bây giờ, giá vàng đang khá thấp.

Nói cách khác, giá trị của 10kg vàng này còn có thể tăng lên.

Suy nghĩ một lát, quyết định không đổi thành tiền luôn.

Chờ hoạt động trung thu bắt đầu, thiếu bao nhiêu tiền thì sẽ rút từng đó.

Số còn lại cứ để đó, coi như là đầu tư đi.

...

Kiểm kê xong, nụ cười trên mặt Đường Tụng mãi vẫn không biến mất.

Nhìn vào tiến độ nhiệm vụ chính tuyến.

Rất đáng tiếc, chỉ dừng ở 4%, vẫn kém chút nữa.

Trước mắt có hai phương hướng để tiếp tục.

Một là nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’, một cái khác là ‘nhân duyên’.

Đây cũng là nguyên nhân hấn hện Lý Nhã Ly xem phim.

Trước tiên quay một video, sau đó tuyển thêm một cầu thủ cho đội bóng.

Nhất cử lưỡng tiện!

Đến lúc đó, nhiệm vụ chính tuyển sẽ lên 5%.

Nghĩ đến đây.

Đường Tụng liền cầm điện thoại lên, gọi wechat cho Lý Nhã Ly.

Kết nối rất nhanh.

“Mỹ nữ, chào buổi chiều.” Tâm trạng của Đường Tụng rất tốt, giọng nói còn mang theo ý cười.

“A, chồng... a không, ca ca, chào buổi chiều, em vẫn đang chờ tin của anh nha.” Âm thanh bên đối diện có chút kích động, nói chuyện cũng không mạch lạc: “Anh hết bận rồi? Em... em tắm xong rồi, cũng thay quần áo xong rồi.”

Đường Tụng nghe vậy thì hơi cảm động, đúng là một cô bé rất hiểu chuyện nha.

Sau đó chân thành nói: “Anh tan làm rồi, bây giờ cũng sắp đến giờ cơm, hay là chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó lại đến nhà anh xem phim?”

“Ừm ừm, được nha! Ca ca, anh gửi địa chỉ cho em, em lập tức bắt xe đến chỗ anh.” Giọng nói của Lý Nhã Ly rất vui sướng, thậm chí còn có chút vội vàng.

“Không cần, anh lái xe đến đón em, gửi địa chỉ cho anh.”

Dù sao cũng là hấn chủ động mời, vẫn phải có lịch sự và phong độ.

Cũng không thể để người ta tự giao hàng đến tận nhà đi?
Dù sao cũng là lần đầu tiên!

“A, vậy làm phiền ca ca rồi, em gửi địa chỉ luôn đây, anh lái chậm một chút, chú ý an toàn.”

“Bye bye, lát gặp.”

Cúp máy.

Lập tức nhận được tin nhắn của Lý Nhã Ly.

“Tiểu khu Kim Duyệt, tòa số 12, phòng 801, chờ anh.”

Đường Tụng mặc âu phục Armani, nhanh chóng đi xuống dưới.

Trong đầu lại không nhin được mà bắt đầu nhớ đến đôi chân dài của Lý Nhã Ly.

Tính ra thì hai người đã không gặp một thời gian rồi.

Nàng vẫn luôn phát ‘quà’ cho mình trên wechat.

Nhưng hình ảnh trên điện thoại làm sao mà so được với tiếp xúc gần gũi.

Nghĩ đến đây, bước chân của Đường Tụng lại nhanh hơn vài phần.

Haiz, đều là di chứng của Thận Bảo mà.

Chương 145: Tai kiếp khó tránh

Lý Nhã Ly rất kích động.

Tay chân luống cuống nói: “Nhanh! Mau giúp mình dọn phòng ngủ. Đúng rồi, Tiểu Tuyết, cậu cho mình mượn chai nước hoa đắt tiền nhất đi. Chồng mình sắp đến đón mình rồi!”

Sau khi nhận được lời mời xem phim của Đường Tụng vào ngày hôm qua.

Lý Nhã Ly đã bắt đầu lục tung phòng để tìm quần áo.

Sau đó vẫn cảm thấy không thỏa mãn, cho nên mới đi mua một bộ mới.

Nàng vẫn chưa dọn dẹp gì, hiện giờ vẫn loạn như ổ chó.

Nghĩ Đường Tụng sắp đến đây, Lý Nhã Ly lại vội đến hoảng.

Cố gắng nhiều ngày như vậy, không thể hủy hoại trong chốc lát được.

Nghe vậy, Lý Mộc Tuyết và Trần Đình đang xem phim liền ngăn người.

“Anh ta đến đây đón cậu á?”

“Đúng vậy, nhanh lên, sắp không kịp rồi.” Lý Nhã Ly vội đến mức đầu đầy mồ hôi.

Hai người nghe vậy, vội vàng giúp thu dọn.

Cũng may là mấy ngày nay, vệ sinh trong nhà khá tốt, thu dọn cũng không mất thời gian.

Đồng tâm hiệp lực làm việc hơn 20 phút, căn nhà lập tức trở nên gọn gàng sạch sẽ.

Lúc này Lý Nhã Ly mới yên tâm, đôi chân dài vắt lên ghế, thoải mái uống nước.

Lý Mộc Tuyết nhắc nhở: “Ly Ly, mồ hôi làm hồng trang điểm rồi, mau vào trang điểm lại đi.”

Lý Nhã Ly sợ hết hồn, soi gương một cái, quả nhiên là đúng.

Nàng mắt hai tiếng để trang điểm đấy!

Cẩn thận từng li từng tí mà lau mồ hôi, sau đó sửa lại một chút.

Nhìn dáng vẻ phong tình vạn chủng của mình ở trong gương.

Lý Nhã Ly không nhịn được mà bắt đầu tự luyện: “Hôm nay mình đẹp như vậy, chồng mình mà nhìn thấy, khẳng định là không dòi nổi chân nhỉ? Ha ha.”

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình liếc mắt nhìn nhau.

Lại bắt đầu khoe khoang rồi.

Còn muốn để người ta không dòi nổi chân?

Rõ ràng là bị người ta câu hồn rồi mới đúng.

Reng reng...

Chuông điện thoại vang lên, là Đường Tụng gọi đến.

Lý Nhã Ly vội vàng nghe máy, trên mặt tràn đầy nụ cười: “Ca ca, anh sắp đến chưa? Em xuống dưới đón anh.”

“Vừa dừng xe xong, anh lên tìm em đi, thuận tiện mang cho em vài món quà.”

“Ừm ừm, vậy em chờ anh ở cửa thang máy.”

Cúp má, Lý Nhã Ly lại soi gương một lần nữa.

Xác nhận không có vấn đề, mới mở cửa chín, hào hứng chạy ra cửa thang máy.

Khuôn mặt đỏ bừng viết đầy hưng phấn và kích động.

Nghĩ lát nữa nên lấy tư thế gì để nhào vào ngực Đường Tụng.

Keng, cửa thang máy từ từ mở ra.

Một bóng người xuất hiện trước mặt nàng.

Lý Nhã Ly nhìn vào.

Đập vào mắt, chính là một đôi mắt rực rỡ như sao.

Đồng tử đen sẫm kia tựa như muốn nuốt chửng ánh mắt của nàng.

Giờ phút hân xuất hiện, ánh mắt của nàng đã không thuộc về nàng nữa.

Trái tim Lý Nhã Ly đập thành thịch.

Cảm giác mình không dờn nổi chân, đôi chân cũng hơi run rẩy.

Nàng gian nan bước lên một bước, động tình nhìn gương mặt kia.

Đây chính là nam thần vừa thấy đã yếu, gặp lại vẫn chung tình như cũ.

Môi mỏng mũi cao, ngũ quan tuấn lãng, làn da trắng lạnh khỏe mạnh.

Giống như nam chính bước ra từ manga, quét ngang tất cả mọi thứ trong lòng nàng.

Tựa như có thần linh từ nơi sâu xa đang thì thầm vào tai nàng: “Tai kiếp khó tránh!”

Cái này làm cho nàng nhớ đến lần đầu gặp mặt trong phòng ăn.

Cảm giác rung động đó, áo sơ mi trắng và khí chất như ảo như mộng đó...

Nàng vốn cho rằng mình có thể坦然 nhiên đối mặt với Đường Tụng.

Không ngờ hôm nay gặp lại, cảm giác vẫn như ngày hôm qua, chớp mắt đã vạn năm.

Hai lần rung động, hưng phấn, thấp thỏm, ái mộ, lúc này lại giao hòa.

Lý Nhã Ly chưa bao giờ động lòng như giờ phút này.

Có lẽ đây chính là tình yêu trong mộng của nàng đi.

Đường Tụng nhìn Lý Nhã Ly đang ngẩn người, cười nói: “Hôm nay em quá xinh đẹp, chỉ là mặc hơi ít, có lạnh không?”

“Không lạnh, không lạnh chút nào.”

Nghe thấy Đường Tụng khen mình xinh đẹp, Lý Nhã Ly lập tức lấy lại tinh thần.

Thoải mái xoay một vòng trước mặt hắn, biểu diễn quần áo mới mua của mình.

Một cỗ mùi thơm phả thẳng vào mặt.

“Quần áo mới, đẹp không?” Lý Nhã Ly nhìn hắn đầy mong chờ, hai tay đặt trước ngực, trong con ngươi mang theo chút ngượng ngùng và sợ hãi.

Đường Tụng quét qua dáng người lồi lõm của nàng, cuối cùng tập trung vào đôi chân dài trắng như tuyết kia.

Bởi vì đi giày cao gót, nên nhìn rất kinh người.

Bắp đùi đầy đặn hơi run lên khi chuyển động, còn rung động cả lòng người.

Căng chân thẳng tắp, tinh tế, bóng loáng, căng mịn, trắng đến phát sáng.

“Quần áo rất hợp với em, anh rất thích.” Đường Tụng thành thật.

Lý Nhã Ly nghe vậy, lập tức mặt mày hớn hở.

Trực tiếp nhào lên ôm cổ hắn, hôn lên mặt hắn một cái.

Mùi nước hoa không biết tên, cộng thêm mùi hương cơ thể phả vào mặt.

Đường Tụng tay mắt nhanh nhẹn, trực tiếp đưa tay nắm lấy đường cong của nàng.

Cảm nhận được mượt mà và sung mãn.

Một lúc sau, chờ Lý Nhã Ly muốn buông ra, lại phát hiện bản thân đã mất quyền chủ động.

Bởi vì chiều cao khá tương tự, nên Đường Tụng dễ dàng tìm thấy vị trí.

Trong phút chốc, răng môi dung hòa.

Có mùi trái cây nhàn nhạt truyền đến, chắc là mùi vị của son môi.

Lý Nhã Ly run nhẹ, mặt bắt đầu đỏ ửng và nóng lên, lông mi run rẩy như chuồn chuồn bay lượn.

Theo bản năng muốn khép miệng lại.

Nhưng lại sợ cắn trúng Đường Tụng.

Cảm giác rung động chưa từng có kia, khiến cho nụ hôn này kéo dài rất lâu.

Lý Nhã Ly tựa như rất phấn khởi, nhưng lại không biết nên biểu đạt thế nào.

Đây là một loại trải nghiệm chưa từng có.

...

Đột nhiên có cảm giác truyền đến từ phía dưới...

Đường Tụng là hậu vệ không chế bóng, vào giờ phút mấu chốt nhất, vẫn cứ ra tay như thường.

Bởi vì mặc váy ngắn, hậu quả có thể tưởng tượng được, có thể nói là rất thâm!

“Ly Ly, chồng cậu chưa đến sao?” Cửa mở ra, Lý Mộc Tuyết thò đầu ra: “Không phải nói...”

Còn chưa nói hết lời, đã thấy một nam một nữ đang chiến đấu kịch liệt trước cửa thang máy.

Trong lúc nhất thời, mặt đỏ đến tận mang tai, to gan như vậy sao?

Cái tay kia...

Xem ra tối nay, Ly Ly khó tránh khỏi tai kiếp này rồi.

Nàng sợ đến mức kéo Trần Đình ở phía sau vào trong.

Toàn thân Lý Nhã Ly run lên, vội vàng né tránh, cố gắng giải thích một câu: “Đến rồi đến rồi, bọn mình đang trò chuyện...”

Dù sao cũng bị bạn cùng phòng người ta bắt tại trận, Đường Tụng cũng thấy rất xấu hổ...

Quay người, kiên trì đi theo Lý Nhã Ly đến cửa.

Nhìn thấy Lý Mộc Tuyết và Trần Đình đang thấp thỏm ở bên trong.

Đường Tụng giả bộ bình tĩnh, chào hỏi: “Xin chào, tôi là Đường Tụng.”

Đây là lần đầu tiên Lý Mộc Tuyết nhìn thấy Đường Tụng ở ngoài đời.

Nàng không phải là kẻ chỉ biết xem mặt, cũng không phải loại yêu đương mắt nảo, nhìn người đầu tiên là nhìn cách ăn mặc và phụ kiện trên người đối phương.

Dưới ánh đèn ảm đạm của hành lang, âu phục nhàn nhã màu tím, áo sơ mi trắng, lại trở nên rất bắt mắt.

Vai rộng eo hẹp chân dài, dáng người rất hoàn mỹ.

Ngũ quan tuấn lãng, quần áo cao cấp nhất.

Có thể là do đã biết giá trị con người của Đường Tụng từ trước, nên luôn cảm thấy trên người hắn mang theo một loại sức hút cao quý mà thần bí.

Có lẽ... đây chính là sức hút của tiền tài?

Mặc kệ là nhận xét từ góc độ nào, đây cũng là một nam thần đỉnh cấp nhất.

So với tấm ảnh mà Lý Nhã Ly đã chụp, còn phải có sức hút hơn.

Nếu như hắn đeo một chiếc đồng hồ nổi tiếng nữa, vậy thì quá hoàn mỹ.

Chương 146: Ghế phụ

“Hoan nghênh hoan nghênh!”

Trần Đình phục hồi tinh thần đầu tiên, liền vội vàng mời Đường Tụng vào trong.

Lôi kéo Lý Mộc Tuyết vẫn đang ngẩn người, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hám tiền cũng phải có nguyên tắc, đây là của Ly Ly.”

Lý Mộc Tuyết đỏ mặt giải thích một câu: “Nhìn soái ca cũng không được sao? Mình cũng không nói cướp.”

Đường Tụng ngồi xuống ghế salon, đưa mắt nhìn chung quanh.

Đây là một căn nhà 3 phòng ngủ 2 phòng khách, diện tích không nhỏ, phòng khách rất rộng rãi.

Trang trí và nội thất rất hiện đại, nhìn qua rất không tệ, chắc là thuê không rẻ.

Nhìn hai cô gái còn hơi băn khoăn, và Lý Nhã Ly đang đỏ mặt.

Đường Tụng liền đưa ba túi quà màu hồng qua: “Lần đầu gặp mặt, có vài món quà nhỏ.”

Lý Nhã Ly không khách khí, trực tiếp nhận lấy: “Cám ơn ca ca.”

Sau hành động thân mật kia, nàng đã hoàn toàn không coi Đường Tụng là người ngoài.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình thấy vậy, cũng vui vẻ nhận lấy, điềm nhiên nói cảm ơn.

Các nàng cũng rất tò mò, loại nam thần đẳng cấp này sẽ tặng quà gì đây.

Nhưng lại không tiện mở ra xe, liền đưa mắt nhìn về phía Lý Nhã Ly.

Lý Nhã Ly lập tức mở túi ra xem, nhìn thấy chiếc điện thoại di động ở bên trong.

Cầm lên xem, vui vẻ nói: “Là 13 Pro Max nha, quá tốt rồi, bây giờ em cũng dùng cái này, chỉ là dung lượng không đủ, vừa hay có thể đổi.”

Lý Nhã Ly hưng phấn nhào tới, lại hôn một cái.

Sau đó liền vùi trong ngực Đường Tụng, không ra.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình nghe vậy đều ngẩn ra.

Ba túi quà đều giống nhau, chẳng lẽ hai người bọn họ cũng giống vậy?

Không thể nào? Sao có thể?

Vội vàng mở túi ra xem.

Quả nhiên, bên trong là điện thoại di động.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình hai mắt nhìn nhau, họ đều kinh hãi.

Thì ra đây chính là niềm vui khi làm bạn với người có tiền sao?

Thuận tay tặng quà, cũng là điện thoại có giá hơn chục ngàn.

Các nàng làm việc vất vả một tháng, cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Hai người vội vàng nói cảm ơn, đôi mắt lại lóe sáng.

Lý Nhã Ly ghé vào bên tai hắn, nói nhỏ: “Có muốn vào phòng em ngồi một lát không?”

Nàng còn nhớ rõ, lần trước vì phòng quá bừa, nên không dám đáp ứng.

Chuyện này trở thành tiếc nuối lớn nhất của nàng trong thời gian qua.

Hiện giờ phòng rất sạch sẽ, khẳng định phải thể hiện một chút.

Nghe vậy, Đường Tụng cũng hơi động lòng.

Thản nhiên gật đầu một cái.

Sau đó, Lý Nhã Ly cũng không để ý đến hai người bạn cùng phòng, vui vẻ kéo Đường Tụng vào trong phòng.

Lý Mộc Tuyết thấy một màn này, chưa đến sắp rụng răng: “Ly Ly thật là may mắn.”

Tiến vào phòng, Đường Tụng tò mò quan sát một vòng.

Gian phòng hướng về nam, nội thất rất không tệ.

Tủ gỗ thật, giấy dán tường màu ấm, rèm cửa sổ hai tầng màu trắng.

Ga giường màu hồng, chăn vàng nhạt, còn có thể thấy rất nhiều búp bê.

Trong góc phòng, có một chiếc bàn trắng.

Phía trên là các loại mỹ phẩm, dưỡng da, mặt nạ, đồ trang sức...

“Cạch!” Tiếng khóa cửa vang lên.

Đường Tụng quay sang, liền thấy Lý Nhã Ly đang cười tươi rói đứng cạnh cửa.

Đôi mắt hoa đào kia như là biết nói chuyện.

Đường Tụng cũng hiểu ý của nàng từ đôi mắt đó.

Đây là muốn học ma pháp với hấn nha!

Lý Nhã Ly vừa nhìn đã biết là một ma pháp học đồ, cần một ma pháp sư như Đường Tụng truyền thụ kinh nghiệm.

Tốt nhất là dạy tận tay, mặt đối mặt.

Hấn lập tức ôm nàng, tiếp tục hành động làm phép vẫn chưa hoàn thành.

Đi đến địa bàn của mình, Lý Nhã Ly tựa như trở nên rất to gan và chủ động.

Không ngừng hôn Đường Tụng.

Lại nỉ non bên tai hấn: “Ca ca, em yêu anh.”

...

Sau mười mấy phút ôn tồn, Lý Nhã Ly lão đảo lùi về sau, ngồi bệt xuống giường.

Sắc mặt đỏ rực: “Ca ca, không phải nói dẫn em đến nhà anh xem phim sao? Bây giờ đi thôi.”

“Không ăn cơm sao?” Đường Tụng hỏi.

“Mua đồ ăn vặt trên đường là được, tối em thường xuyên... a không phải, em thỉnh thoảng sẽ ăn như vậy, đại đa số thời gian đều tự nấu cơm ăn.” Vừa kích động lên, suýt nữa làm hình tượng sụp đổ, Lý Nhã Ly vội vàng đổi giọng.

“Vậy chúng ta xuất phát luôn?” Đường Tụng cũng không kịp chờ đợi.

“Em không cần thận làm bẩn quần áo, ca ca chờ một lát.” Lý Nhã Ly vừa nói chuyện, vừa lấy một bộ đồ lót trong ngăn kéo rồi nhét vào túi xách.

Sắp xếp gọn gàng, liền kéo tay Đường Tụng, Lý Nhã Ly điềm nhiên nói: “Xuất phát thôi!”

...

Đi xuống dưới, Đường Tụng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định quay chụp video trước.

Dù sao tiền độ nhiệm vụ là quan trọng nhất.

Chẳng may lát nữa xem phim đến quên cả trời đất, mở mắt ra trời đã sáng.

Về phần nội dung video, hắn đã xác định từ trước rồi.

Là một kiểu video ngắn đang rất hot trên mạng bây giờ.

Ổng kính từ góc nhìn thứ nhất của hắn, nhìn thấy một mỹ nữ đi ngang qua ngoài xe.

Sau đó đưa tay vồ lấy một cái.

Cuối cùng quay đoạn Lý Nhã Ly ngồi ở ghế phụ.

Thông qua ống kính hoán đổi, biên tập, tập thành hiệu quả như chớp mắt đã bắt lấy mỹ nữ và bỏ vào ghế phụ.

Có thể để logo Porsche và đôi chân dài của Ly Ly xuất hiện trong ống kính.

Như vậy có thể tổng hợp 2 yếu tố mỹ nữ và xa sang.

Sau khi nói ý tưởng này cho Lý Nhã Ly.

Hai mắt Lý Nhã Ly sáng lên: “Hay lắm hay lắm, em muốn quay.”

Trong bãi đỗ xe, Đường Tụng ngồi trong xe, ống kính nhắm ngay vào hành lang.

Rất nhanh, Lý Nhã Ly gợi cảm xuất hiện.

Khi đi đến trước xe, Đường Tụng chọn thời cơ giơ tay lên vồ một cái.

Tạm ngừng quay phim, xem hiệu quả quay chụp.

Sau khi xác nhận không vấn đề, lại gọi Lý Nhã Ly.

Bắt đầu đến ống kính thứ hai.

Mở cửa, Lý Nhã Ly khom người ngồi vào.

Sau đó còn làm ra vẻ sợ hãi, thân thể hơi run nhẹ.

Cuối cùng, Đường Tụng lại tặng thêm một ống kính đưa tay đặt lên đùi đối phương.

“Nice!” Đường Tụng giơ ngón tay cái với nàng.

“Em xem với, em xem với!” Lý Nhã Ly hưng phấn bu lại, cầm điện thoại kiểm tra đoạn phim vừa rồi.

Mùi nước hoa tràn vào chóp mũi.

Từ thị giác của Đường Tụng, có thể thấy gương mặt tràn đầy phong tình kia.

Sống mũi tinh xảo thẳng tắp, cánh mũi trắng tinh lại xinh đẹp.

Đôi mắt hoa đào quyến rũ long lanh như nước.

Đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn, son môi đỏ thắm.

Đường Tụng nhìn đến cảm xúc dâng trào, không nhịn được mà đưa tay vuốt ve ngũ quan diễm lệ của nàng.

Lý Nhã Ly phát hiện sự dị thường của Đường Tụng, rất hiểu chuyện mà đưa thân thể gọi cảm mê hoặc lại gần.

Duỗi ngón tay thon dài của mình ra, đưa lên người Đường Tụng.

Qua một lúc lâu.

Đường Tụng ngồi thẳng người, thở dốc nói: “Anh sửa sang đoạn phim một chút, rồi gửi qua cho người bạn, để cô ấy biên tập, sau đó chúng ta xuất phát.”

Lý Nhã Ly xụi lơ trên ghế, ngoan ngoãn gật đầu.

Chương 147: Xác nhận

Gửi đoạn phim cho Trương Linh Linh, lại miêu tả hiệu quả video mà mình muốn.

Tiếp đó liền giáp cho nàng biên tập và phối nhạc.

Có người hỗ trợ thật là tốt.

Quá trình chế tác video rất rườm rà.

Với giá trị con người của hắn bây giờ, làm những chuyện nhỏ này có vẻ rất ngu xuẩn.

Trương Linh Linh không chỉ đáng tin, mà kỹ thuật cũng không tệ, tin rằng nàng có thể làm ra hiệu quả khiến mình hài lòng.

Khi chiếc xe rời khỏi tiểu khu Kim Duyệt, đã là 6 giờ hơn.

Đây là giờ cao điểm.

Đường phố đông đúc, Đường Tụng tự nhiên thả một tay qua bên cạnh.

Lý Nhã Ly cũng khép chân lại, hỏi: “Ca ca, lát nữa xem phim gì nha.”

Đường Tụng cảm nhận được xúc cảm tinh tế trên bàn tay, bật thốt lên: “A, xem phim hành động.”

...

Yến Giang Biệt Viện.

Khi Lý Nhã Ly bước vào nhà, hai mắt bắt đầu tỏa sáng.

Khi nhìn thấy tủ giày khổng lồ treo lơ lửng trên tường, nàng đã bắt đầu ảo tưởng dáng vẻ của nó khi nhét đầy những

đôi giày xinh đẹp.

Thay dép xong.

Xuyên qua một hành lang rộng rãi, vòng qua bình phong bằng dây leo, liền nhìn thấy một phòng khách cực rộng rãi.

Phỏng đoán cẩn thận, phải rộng bằng căn nhà ba người bọn họ thuê chung.

Nội thất và trang trí rất đơn giản và thoải mái, lại tràn đầy hơi thở ấm áp của sinh hoạt.

Ánh tà dương màu đỏ xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu rọi vào trong phòng khách.

Lý Nhã Ly bị một màn hấp dẫn này thu hút, hưng phấn chạy đến bên cửa sổ.

Thưởng thức ánh chiều tà, trong lòng chỉ cảm thấy quá đẹp.

Hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Liền nhìn thấy một rừng cây khá rộng rãi, và phong cảnh sông tráng lệ.

Loại trải nghiệm đẩy cửa sổ ngắm sông này, làm nàng rung động không thôi.

Đây chính là căn nhà trong mơ của nàng!

Đường Tụng quả nhiên là chồng của nàng!

“Chồng, sau này em có thể ở đây không?”

Lý Nhã Ly nói ra vấn đề làm mình sợ hết hồn, xưng hô cũng đã thay đổi.

Đường Tụng lắc lắc đầu, ngủ ở đây thì không thành vấn đề, nhưng ở thì không được.

Dù sao hán cũng có nhiều cầu thủ.

Lý Nhã Ly cắn môi một cái, cố nén không khóc lên, tâm trạng rất ủ rũ.

“Nhưng mà...” Đường Tụng an ủi: “Anh có thể tặng em một căn nhà riêng.”

Dù sao cũng có nhiệm vụ ‘nhân duyên’.

Nhận được nhà đẹp hay xấu, vậy phải xem bản thân Lý Nhã Ly.

Em có bản lĩnh kiếm được biệt thự, vậy anh cũng tặng em.

“Thật sao?” Lý Nhã Ly không dám tin tưởng: “Anh muốn tặng em một căn nhà?”

“Ừm, nhưng chúng ta phải xem phim trước.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Đường Tụng, Lý Nhã Ly kích động không nói lên lời.

Trực tiếp chạy qua ôm hân, điên cuồng gặm.

Tình hình lại mất khống chế.

Cũng may Đường Tụng cường tráng, ôm nàng đi vào phòng ngủ, kéo rèm cửa sổ.

“Ly Ly, trước kia em có đối tượng không?” Đường Tụng hỏi vấn đề mấu chốt.

Lý Nhã Ly sắc mặt đỏ bừng, nghe vậy thì sợ đến thẳng người.

“Không có không có, em thề với trời, anh là người đầu tiên. Trước kia có tên chủ nhóm muốn hẹn hò với em, em mắng tên đó một trận, cho nên mới mất việc. Ca ca, anh cũng là người bạn trên mạng đầu tiên mà em gặp, hơn nữa em chỉ muốn... kiếm thêm chút tiền, chứ không có tâm tư gì khác.”

Lý Nhã Ly sợ hãi không tin, lấy điện thoại đưa qua: “Anh có thể hỏi Tiểu Tuyết.”

Đường Tụng cười nói: “Anh tin.”

Sau đó, hai người đi đến sân bóng.

Đường Tụng nhìn Lý Nhã Ly, thành khẩn nói: “Ly Ly, nếu là lần đầu tiên, vậy để anh dạy em chơi bóng đi. Thật ra em rất có năng khiếu chơi bóng, chân rất dài, sẽ có dự vọng tấn công, rất thích hợp chơi tiền phong.”

Lý Nhã Ly thấy Đường Tụng khen mình thì rất vui vẻ.

Ngay lập tức muốn chủ động đổi áo cầu thủ.

Đường Tụng vội vàng ngăn cản: “Không cần đổi, chúng ta làm nóng người trước.”

Lý Nhã Ly mặc bộ này rất đẹp, áo sơ mi vàng sỡ vai đã rơi xuống.

Lúc này cũng coi như là một loại áo cầu thủ khác.

Tiếp đó, hần tiến tới bên tai nàng, nói cái gì đó.

Lý Nhã Ly cũng không xấu hổ, còn hưng phấn gật đầu một cái.

Tiến đến bên cạnh Đường Tụng, giúp hần thay áo cầu thủ.

Tiếp đó, Lý Nhã Ly nâng bóng rổ mà Đường Tụng đưa tới.

Bắt đầu nhẹ nhàng lau chùi.

Chỉ có lau chùi bóng rổ sạch sẽ, mới có thể ghi điểm dễ hơn.

Dù sao nàng cũng là lần đầu tiên chơi bóng, khẳng định không phải đối thủ của Đường Tụng.

Nếu không làm nóng người trước, Đường Tụng rất khó ghi điểm.

Làm nóng người một lúc lâu, Lý Nhã Ly đều choáng.

Thì ra, đây chính là cảm giác làm nóng người trước khi vào trận sao?

Từng có kinh nghiệm chơi bóng với Trình Nhạc Nhạc, lần này Đường Tụng vững vàng hơn không ít.

Kiên nhẫn giảng dạy cho Lý Nhã Ly các loại động tác và kỹ xảo.

Lý Nhã Ly cũng là người hiếu học, rất phối hợp với hấn.

Lý Nhã Ly không hổ là cầu thủ có năng khiếu xuất chúng.

Bằng vào dáng người cao gầy, và đôi chân dài.

Giai đoạn đầu rất sinh động, chơi bóng có qua có lại với Đường Tụng.

Nhưng dù sao nàng cũng là lần đầu tiên.

Rất nhanh, nàng đã bị thương trong quá trình phòng thủ, thậm chí còn chảy máu.

Đến giai đoạn sau, nàng căn bản là bị đánh, không thể phản kháng.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘nhân duyên’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được một bất động sản ngẫu nhiên ‘Thịnh Nguyên Danh Dinh x1’, mời đi qua nhận sau kỳ nghỉ trung thu kết thúc.”

“Keng, chúc mừng túc chủ chiêu mộ được cầu thủ mới, tiến thêm một bước trên con đường gây dựng đội bóng.”

“Keng, kiểm tra cầu thủ mới có độ trưởng thành khá thấp, có mở nhân vật trò chơi hay không?”

Đường Tụng ngẩn người, không hiểu cái ‘độ trưởng thành khá thấp’ này là có ý gì.

Sau khi hỏi hệ thống một phen, lúc này mới hiểu rõ ràng.

Ý là Lý Nhã Ly không có giá trị bóc lột, đại khái là không thể giúp đỡ hẳn trên sự nghiệp.

Nếu mở nhân vật trò chơi, đầu tư và hồi báo chênh lệch khá lớn.

Lý Nhã Ly xinh đẹp chân dài, dung mạo quyến rũ.

Nếu như là trong game, Đường Tụng chắc chắn sẽ từ bỏ.

Nhưng mà... dù sao đây cũng là thực tế.

Nhìn Lý Nhã Ly nước mắt như mưa ở trong ngực.

Đường Tụng nâng gương mặt quyến rũ của nàng lên, nhỏ giọng hỏi: “Ly Ly, em thích anh không?”

“Em yêu chồng, cả đời này đều đi theo chồng.” Lý Nhã Ly nghiêm túc nói.

Trải nghiệm chơi bóng vừa rồi, để nàng si mê không thôi.

Đường Tụng mỉm cười, vỗ về bóng lưng gợi cảm của nàng.

“Cứ quyết định như vậy đi, đây là lựa chọn của em, sau này muốn đổi ý, cũng không dễ dàng đâu.”

Một khi mở nhân vật trò chơi, Đường Tụng cũng không xác định là có thể xóa hay không, sau khi xóa thì có ảnh hưởng gì đến Lý Nhã Ly hay không.

Sau khi xác định đối phương muốn gia nhập đội bóng, Đường Tụng cũng dứt khoát chọn ‘có’.

“Keng, nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ đã thành lập, nhiệm vụ trưởng thành đã mở, mời túc chủ tự kiểm tra.”

Chương 148: Mời lựa chọn

Mở trung tâm cá nhân.

Hình 3D của Đường Tụng đứng ở chính giữa.

Bên trái là mô hình 3D của Trình Nhạc Nhạc, bên phải là mô hình 3D mới của Lý Nhã Ly.

Đường Tụng ấn vào hình của Lý Nhã Ly.

Tuổi tác: 19, chiều cao 1m8, cân nặng: 62 kg.

Trí lực: 58, sức chịu đựng: 60, nhanh nhẹn: 45.

Kỹ năng: Tạm thời chưa có, độ trưởng thành: 5/50.

Ngoại trừ sức chịu đựng không tệ ra, trí lực và nhanh nhẹn đều rất kém.

Hơn nữa độ trưởng thành chỉ có 50.

Chị em nàng là ‘Trình Nhạc Nhạc’, trí lực 80, nhanh nhẹn 60, độ trưởng thành 90.

Còn cả thư ký Kim có độ trưởng thành 100 nữa.

So với các chị em, Lý Nhã Ly quá thê thảm.

Nói cách khác, dù hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ trưởng thành.

Tổ chất tổng hợp của Lý Nhã Ly vẫn kém những người khác một đoạn.

Đường Tụng vỗ vỗ bộ ngực to của Lý Nhã Ly, tỏ vẻ trừng phạt.

Hắn cũng không nghĩ tới Lý Nhã Ly lại cùi bắp như vậy.

Nhưng vẫn đã đóng thuyền, ai bảo hấn thêm cơ thể của người ta chứ?

Tổ chất tổng hợp kém một chút, cũng không phải là không thể dùng.

“Mời lựa chọn con đường phát triển của nhân vật ‘Lý Nhã Ly’.”

“A: Trợ lý sinh hoạt, chú trọng bồi dưỡng năng lực nội trợ, năng lực quản lý, bồi dưỡng tinh thần trách nhiệm, kiên nhẫn, tỉ mỉ... Cung cấp các loại phục vụ về sinh hoạt cho người chơi, có thể tuyển thêm cấp dưới.”

“B: Nữ nghệ sĩ, có thể trở thành nghệ sĩ ký hợp đồng cấp S của công ty giải trí Tụng Mỹ, hưởng thụ đãi ngộ của minh tinh, cần tiến hành huấn luyện trước, cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên.”

“C: Chim hoàng yến, chú trọng bồi dưỡng sức hút cá nhân, cần tiến hành quản lý dáng người, bảo dưỡng dung mạo, đề thăng nội hàm, rèn luyện kỹ thuật chơi bóng, cần tiêu hao khá nhiều tiền vốn.”

“Chú: Lựa chọn con đường phát triển sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tiến hành nhiệm vụ chính tuyến, mời lựa chọn cẩn thận.”

Không giống với Trình Nhạc Nhạc.

Từ đó có thể thấy, hệ thống sẽ tổng hợp tính cách, năng lực, tâm tính, nhiều loại phương diện sau đó mới đưa ra mấy con đường tối ưu nhất.

Mỗi một lựa chọn đều có giải thích.

Kiểm tra xong, Đường Tụng cũng hiểu rõ.

Lựa chọn A, con đường này là khó khăn nhất.

Cần phụ trách rất nhiều thứ, cơ bản chịu trách nhiệm ăn mặc ngủ nghỉ của Đường Tụng.

Ví dụ như: phối hợp quần áo, ẩm thực hợp lý, xe đưa xe đón, vệ sinh nhà cửa...

Đương nhiên, những thứ này cũng không phải là nàgng tự làm.

Hoàn toàn có thể để trợ thủ làm, Lý Nhã Ly chỉ phụ trách chung.

Nhưng công việc rất rườm rà phức tạp.

So sánh ra, lựa chọn B tốt hơn nhiều.

Công ty giải trí Tụng Mỹ là một công ty giải trí nổi tiếng trong nước.

Lung dựa tập đoàn Đường Tống, tài lực hùng hậu, dù chỉ là thế lực mới quật khởi hai ba năm gần đây, nhưng quy mô không hề nhỏ.

Dưới cờ có rất nhiều nghiệp vụ khác nhau, từ nghệ sĩ kinh tế, đầu tư và chế tạo phim điện ảnh, đến livestream, vân vân...

Còn tham dự đầu tư rất nhiều bộ phim hot trong những năm gần đây, cũng tạo ra không ít siêu sao và minh tinh.

Hợp đồng cấp S là hợp đồng cao cấp nhất, chỉ có nghệ sĩ hàng đầu mới có thể ký loại hợp đồng này.

Lý Nhã Ly với tư cách người mới, có thể lấy hợp đồng này, có thể nói là cực kỳ tốt.

Sẽ được phân phối người đại diện, team quan hệ xã hội, team điều hành, team thiết kế, team chiêu thương, team thông báo, team sinh hoạt.

Có một căn nhà ở thành phố cấp 1, ba chiếc xe sang.

Đồng thời có thể hưởng thụ tỷ lệ chia cao nhất.

Còn cả phí ký hợp đồng, tiền lương cứng kèch xù vào hàng tháng.

Theo năng lực cá nhân và danh tiếng tăng cao, những đải ngộ này còn có thể thăng cấp.

Có thể nói là đải ngộ cực tốt.

Khuyết điểm duy nhất là, cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên để nâng đỡ Lý Nhã Ly.

Dựa theo độ trưởng thành 50, đoán chừng là cũng không đi được bao xa.

Lựa chọn C là đơn giản nhất.

Diễn hiễn là bồi dưỡng một cô nàng nằm ngửa.

Chỉ cần tiêu tiền là được, hơn nữa cũng không mất nhiều tài nguyên, nàng cũng không cần cố gắng.

Lý Nhã Ly chỉ cần bảo trì dáng người và dung mạo xinh đẹp là được.

Học tập một số chiêu trò gia tăng tình thú.

Đề cao tổ chất của bản thân, không gây sự và thêm rắc rối cho hần, vậy sẽ có thể sống thoải mái an nhàn.

Tổng hợp lại.

Lựa chọn A, Lý Nhã Ly cần cố gắng rất nhiều, cũng giúp nàng phát triển tốt nhất, nói không chừng tương lai còn có thể phát triển ra một phần sự nghiệp của bản thân.

Lựa chọn B, cần tập đoàn Đường Tông đầu tư một lượng lớn tài nguyên, nàng cũng có thể nhận được danh và lợi lớn nhất, cũng là lợi chọn có lợi nhất với nàng.

Lựa chọn C, đầu tư nhỏ nhất, bỏ ra ít nhất, thu hoạch cũng ít nhất, đây chính là lựa chọn của cá ướp muối, không cần phát triển nhĩ?

Dựa vào nguyên tắc tôn trọng phái nữ, Đường Tụng vẫn muốn hỏi suy nghĩ của Lý Nhã Ly.

Đưa tay vỗ vỗ bờ lưng gợi cảm của nàng.

Lý Nhã Ly trong ngực hắn đã mở mắt ra, ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt ướt át nhìn qua.

Tiếp theo, không nói một lời liền đứng dậy hôn lên vai, cổ, mặt của hắn.

Đường Tụng đưa tay đè đầu nàng lại, ngắt lời: “Đừng vội, lát nữa chúng ta tiếp tục.”

“A, được, cơ bắp của chồng quá đẹp, em vô cùng thích.” Lý Nhã Ly cọ cọ mặt lên ngực hắn, tay còn không thành thật, sờ loạn lên người hắn.

Đúng là một tiểu yêu tinh.

Mới là lần đầu tiên, đã nghiệm rồi?

“Ly Ly, bây giờ em là người phụ nữ của anh.” Đường Tụng đưa tay vuốt ve bờ môi đỏ của nàng.

Lý Nhã Ly hạnh phúc ôm chặt lấy hắn: “Ủm ừm, em là của anh, vĩnh viễn là vậy.”

“Anh cho em ba lựa chọn, em chọn cái mà em thích nhất.”

Loại đối thoại như chủ tịch bá đạo ở trong phim này, khiến Lý Nhã Ly sợ hết hồn hết vía.

Tiểu Tuyết từng nói, xem phim xong chính là lúc ngả bài.

Nếu như người đàn ông mà không bày tỏ gì, cũng không hứa hẹn gì, chứng tỏ đối phương không hài lòng với nàng.

Nghĩ đến đây, Lý Nhã Ly vội vàng ngồi thẳng, mặt đầy lo lắng.

Lúc trước Đường Tụng nói sẽ mua nhà cho nàng, cũng không biết có tính hay không, nàng cũng rất muốn có một căn nhà.

Còn cả vấn đề phí sinh hoạt mà tiểu Tuyết nói...

Lát nữa phải mở miệng thế nào đây nha!

Lý Nhã Ly khần trương.

Bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Đôi thỏ trắng trong ngực nàng cũng run lên.

Đường Tụng yêu thích không nỡ buông tay, véo miệng thỏ một cái, nghĩ lát nữa có nên cho nó ăn một cây cà rốt không.

Chương 149: Em chọn C

“A, nếu em thích làm việc nhà, anh có thể mời một người chuyên nghiệp đến chỉ đạo em, trở thành trợ lý sinh hoạt cho anh. Chỉ cần em đạt tiêu chuẩn, sẽ có thể chiêu mộ một đoàn đội, em chỉ cần phụ trách quản lý là được. Đồng thời, tiền lương và đãi ngộ của em sẽ là tốt nhất, tương lai còn có thể phát triển, sự nghiệp cá nhân sẽ rất không tệ.”

“Tiền lương và đãi ngộ, đại khái là bao nhiêu?” Nghe thấy lựa chọn đầu tiên chính là sắp xếp công việc, trái tim của Lý Nhã Ly cũng hạ xuống, hỏi vấn đề mà mình thấy hứng thú nhất.

“Cái này em yên tâm, lương hàng năm không thấp hơn 1 triệu.”

Nghe thấy 1 triệu, Lý Nhã Ly đã giật mình.

Lúc trước nàng cũng thương lượng với đám chị em, đã đoán đãi ngộ lý tưởng nhất là 1 triệu một năm.

Như vậy, nhìn qua thì công việc này rất không tồi.

Nhưng vấn đề là, nàng căn bản là không thích làm việc nhà.

Đây chẳng qua là hình tượng làm màu với Đường Tụng thôi.

Cũng hoàn toàn không hiểu gì về quản lý người.

Nàng chỉ muốn có người nuôi nàng mà thôi, chuyện này...

Nghĩ đến đây, nàng không dám lên tiếng nữa.

Lo lắng chờ đợi lựa chọn thứ 2.

“B, anh có thể đưa em vào một công ty giải trí, lăng xê em thành một siêu sao, minh tinh. Ngoài trừ phí ký hợp đồng, em còn nhận được tiền lương hàng tháng. Có thể đảm bảo em không bị ủy khuất trogn công việc, không bị quy tắc ngằm. Đương nhiên, em cũng cần tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp, bình thường sẽ bận rộn làm việc.”

Nghe vậy, Lý Nhã Ly tròn tròn mắt.

Không dám tin hỏi: “Thật sao? Em... em có thể làm minh tinh sao?”

Có cô gái nào mà không có giấc mơ minh tinh chứ?

Lý Nhã Ly tự luyện như vậy, từ nhỏ đã cảm thấy mình chính là minh tinh.

Điều này cũng là một nguyên nhân khiến nàng bước chân vào ngành người mẫu.

Đã từng ảo tưởng được những kẻ săn lùng ngôi sao nhìn trúng, ký hợp đồng và trở thành minh tinh.

Lúc này lại nghe thấy Đường Tụng nói như vậy.

Nàng lập tức phân chấn, hai mắt tỏa sáng.

Tựa như giấc mơ ban đầu lại tỏa sáng lần nữa.

So với lựa chọn thứ nhất, cái này tốt hơn rất nhiều.

Không có đáp ứng ngay, mà bắt đầu lo lắng căng thẳng.

Dù sao hình tượng của nàng bây giờ, cũng là dâu hiền vợ thảo nha.

“Đương nhiên là thật, còn lựa chọn thứ ba, em muốn nghe không?” Đường Tụng cười nói.

Lý Nhã Ly há miệng, vốn định nói thẳng “Em chọn B”.

Cuối cùng vẫn cố nhin xuống, dịu dàng nói: “Ừm ừm, chồng thân yêu, anh nói, anh nói đi.”

Xung hô lại thẳng cấp.

“C, là...”

Đường Tụng dừng lại một chút, sắc mặt hơi đỏ vì ngượng ngùng.

Dù sao hấn cũng là một người có thể diện, lại là lần đầu tiên làm loại chuyện này.

“Em làm chim hoàng yến, từ nay về sau, không cần cố gắng, không cần làm việc. Em có thể mua tất cả những gì mình muốn, quần áo, túi xách, mỹ phẩm, vân vân... Nhà từng đáp ứng em sẽ có, xe cũng sẽ có. Đương nhiên, em phải nghe lời, không thể ra ngoài gây sự, cũng không thể dính vào những sở thích xấu. Phải bảo dưỡng dáng người và dung mạo, cố gắng học tập một ít tư thế mới.”

Đường Tụng nói một hơi dài, liền thở hắt hển.

Loại chuyện bao nuôi này, đúng là lần đầu tiên làm.

Có chút xấu hổ...

Nghe thấy lựa chọn này.

Đôi mắt đang tỏa sáng của Lý Nhã Ly, lập tức bùng nổ.

Giống như muốn hòa tan Đường Tụng.

“Em chọn C! Em chọn C! Chọn C!”

Lý Nhã Ly ngồi trên giường, hai tay ôm lấy cổ Đường Tụng, thân thể bắt đầu đập trùng kịch liệt.

Hoàn toàn bất chấp xấu hổ, cũng quên cả hình tượng của mình luôn.

Dù sao nơi mặt trời không thể chiếu vào, hấn cũng đã vào.

Còn có gì phải kiêng kỵ?

Nàng cảm thấy mình đã bị Đường Tụng nghiền cứu triệt để rồi.

Nhìn thấu nàng đang cậy mạnh, chuẩn bị lấy tiền nuôi nàng.

Minh tinh cái gì chứ?

Làm minh tinh còn phải học tập, đóng phim, kiếm tiền... mệt chết.

Có thoải mái bằng lựa chọn C không?

Thứ Đường Tụng vừa miêu tả, nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Đãi ngộ này, tốt hơn rất nhiều những ‘danh viện thành công’ trong miệng Tiểu Tuyết.

Đường Tụng vội vàng đỡ lấy mộng Lý Nhã Ly: “Em có thể đừng kịch liệt như vậy không.”

Lý Nhã Ly hưng phấn không thôi, bắt đầu cắn hần.

Đường Tụng cũng không ngăn cản, đưa tay vén mái tóc dài của nàng.

Ánh mắt chuyển đến giao diện hệ thống.

Lựa chọn C: Chim hoàng yến.

Rất nhanh, giao diện nhiệm vụ của nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ đã nhảy lên.

Từng hàng chữ lập lòe xuất hiện trước mắt.

“Con đường trưởng thành của ‘Lý Nhã Ly’ đã mở.”

“Danh sách nhiệm vụ đã mở.”

Trước mắt chỉ có thể nhìn thấy nhiệm vụ đầu tiên, những nhiệm vụ sau đang ở trạng thái ẩn.

Nội dung: Ký hợp đồng. Nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ đã trở thành người hưởng lợi từ quỹ ủy thác gia tộc, mời ngày 13 tháng 9, đến phòng luật sư Đường Kim (Yến Thành) để ký hợp đồng, xác nhận trở thành người hưởng lợi ích từ quỹ ủy thác.”

Chú 1: Xin mang theo thẻ căn cước, hộ khẩu, thẻ ngân hàng.

Chú 2: Đã cung cấp tài sản ủy thác sạch sẽ.

Chú 3: Mời chú ý ký hợp đồng đúng hẹn, đảm bảo quỹ ủy thác tiến vào giai đoạn phân phối lợi ích.

...

Đường Tụng kiểm tra một phen.

Nội dung của ‘quỹ ủy thác gia tộc’ này rất cặn kẽ, liên quan đến cơ cấu ký gửi, giới thiệu, bao gồm lãi hàng năm, điều kiện được hưởng, điều khoản kết thúc.

Hệ thống đã lên kế hoạch cho con đường ‘Chim hoàng yến’ này.

Tất cả đều là thủ đoạn hợp pháp, để nàng an tâm bị bao nuôi, cố gắng trở thành một con chim hoàng yến.

Nói một cách đơn giản, Đường Tụng ký gửi một tài sản, để cơ cấu tiến hành quản lý và tiến hành phân phối lợi ích.

Còn có thể hoàn toàn cách ly tài sản.

Khi khoản tiền này vào cơ cấu ký gửi, nó sẽ bị đặt vào trong một tài khoản hoàn toàn độc lập.

Công ty sẽ quản lý, đầu tư khối tài sản này, lợi nhuận trong đó sẽ được chia cho Lý Nhã Ly theo tỷ lệ trong hợp đồng.

Quỹ ủy thác còn có chế độ cách ly phá sản.

Có thể đảm bảo người được nhận lợi ích là Lý Nhã Ly, không bởi vì người ủy thác là Đường Tụng phá sản hoặc nợ nần, mà mất đi quyền lợi từ phần tài sản ký gửi này.

Trong nước có một vị kế toán họ Cổ đã dùng thủ đoạn này, thành lập 5 quỹ ủy thác cho con gái của mình.

Thực hiện cách ly tài sản.

Công ty ký gửi vẫn phải gửi tiền lợi nhuận cho con gái của vị này theo hợp đồng.

Những chủ nợ khác không thể động được vào khoản tiền này.

Lý Nhã Ly chỉ cần làm chim hoàng yến của hấn, lại tuân theo điều khoản trong hợp đồng.

Nàng có thể nhận được khoản tiền này cả đời, dù Đường Tụng có phá sản thì cũng không liên quan đến nàng.

Đối với Lý Nhã Ly mà nói, xem như là công ăn việc làm ổn định.

Ví dụ như tập đoàn Đường Tống bây giờ.

Người đại diện trước pháp luật chính là Kim Mỹ Nga, cũng chính là thư ký Kim.

Công ty khổng chế cổ phần lại là một cơ cấu ở hải ngoại, mà người nắm sở công ty này chính là Đường Tụng.

Điều này cũng chính là lý do vì sao không ai có thể thông qua internet để điều tra ra hấn mới là ông chủ của tập đoàn Đường Tống.

Thư ký Kim không chỉ có một bộ phận cổ phần của công ty, mà còn đảm nhiệm chức chủ tịch.

Tuy rằng hấn luôn gọi Kim Mỹ Nga là thư ký Kim, nhưng nếu như gặp phải ở thế giới thực.

Kim Mỹ Nga chính là một đại nhân vật, còn mạnh hơn rất nhiều các chủ tịch của các công ty lớn.

Nghĩ đến thư ký Kim.

Đường Tụng không nhịn được mà nhớ nhung, còn chưa được gặp nàng trong thế giới thực.

Không biết nàng sẽ là người như thế nào, có ngoan ngoãn phục tùng mình giống như trong game hay không.

Đường Tụng lại sờ tóc Lý Nhã Ly, an ủi nàng.

Lý Nhã Ly đột nhiên che miệng đứng dậy.

Ừng ực!

Nuốt một ngụm nước miếng.

Có thể là vừa rồi quá tập trung vào ‘cẩn’ Đường Tụng.

Lúc phục hồi tinh thần, miệng đã đầy nước miếng.

Lúc này, nhìn thấy gương mặt mê người của Đường Tụng, lại nghĩ đến hứa hẹn vừa rồi.

Lý Nhã Ly hung ác lên, vậy mà lại nuốt xuống thật!

Chương 150: Đáng tiếc không có nếu như

“Chồng, sau này chồng nuôi em thật sao? Sẽ nuôi em cả đời?” Lý Nhã Ly vừa súc miệng vừa hỏi.

Đường Tụng vuốt cằm nói: “Đương nhiên, chỉ cần em an tâm làm chim hoàng yến, em sẽ nhận được tất cả những gì em muốn. Đúng rồi, anh có một nhiệm vụ cho em. Ngày 13 tháng 9, đến phòng luật sư Đường Kim, nhớ mang theo thẻ căn cước và thẻ ngân hàng, tìm một vị luật sư tên La Tân. Ký một bản hợp đồng, chỉ cần em ký hợp đồng, em sẽ nhận được tiền theo kỳ. Sau này đó chính là phí sinh hoạt của em.”

Lý Nhã Ly không hiểu hợp đồng gì, nhưng nghe thấy có thẻ ‘nhận lương’ theo kỳ, liền vui vẻ gật đầu: “Ừm ừm, cảm ơn chồng, anh thật tốt. Nếu không có anh, thẻ tín dụng của em bị khóa rồi.”

Đường Tụng nhắc nhở: “Phản hợp đồng này có một ít điều khoản tương đối đặc thù, em nhất định phải đọc kỹ.”

“Có quá nghiêm khắc không? Ví dụ như... nếu em không cẩn thận ngủ nướng đến giữa trưa, hoặc thỉnh thoảng không dọn vệ sinh...” Lý Nhã Ly hơi lo lắng.

Nàng nói rất kín đáo, thật ra hầu như ngày nào nàng cũng ngủ đến giữa trưa, cũng thường xuyên không dọn vệ sinh.

“Không nghiêm khắc như vậy, chỉ cần em toàn tâm toàn ý với anh là được.”

“Vậy khẳng định không có vấn đề.” Lý Nhã Ly kiên định gật đầu một cái.

Ngay sau đó, lại không nhịn được mà muốn hôn hấn.

Đường Tụng vội vàng ngăn cản: “Khụ khụ... đi đánh răng trước đi.”

“Ừm ừm, đi ngay.” Lý Nhã Ly lập tức nhảy xuống giường, trần trụi đi vào phòng vệ sinh.

Có thể là làm người mẫu đã lâu, bước đi còn lắc qua lắc lại.

Cộng thối dáng người trước lời sau vênh của nàng, có vẻ mê hoặc và quyến rũ dị thường.

Đường Tụng vừa tung 2 lần tuyệt chiêu, trước mắt vẫn đang trong thời gian cooldown, nên cũng chống đỡ được.

Lực chú ý trở lại giao diện hệ thống, đầu tiên là kiểm tra tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Vẫn là 4%, không lên 5% như tưởng tượng.

Xem ra đẳng cấp của cầu thủ mới ‘Lý Nhã Ly’ tương đối thấp.

Nhân tài càng ưu tú, lựa chọn con đường càng khó khăn, sẽ giúp hấn càng nhiều.

Cầm điện thoại lên xem.

Gửi tin nhắn qua cho Trương Linh Linh: “Linh Linh, có thể xong trong hôm nay không?”

Tốt nhất là có thể tuyên bố video trong tối nay.

Đối phương trả lời rất nhanh: “Sắp xong rồi.”

Đường Tụng lập tức yên tâm.

Mở nhà kho, kiểm tra bất động sản mới nhận được từ nhiệm vụ ‘nhân duyên’.

“Thịnh Nguyên Danh Dinh x1: Biệt thự tổng diện tích 380 mét vuông, vườn hoa bên trên 100 mét vuông, đình viện 150

mét vuông, 4 chỗ đỗ xe. Mời sau trung thu, đến địa sản An Gia để nhận.”

Vậy mà lại là biệt thự thật.

Đường Tụng cầm điện thoại lên, tìm kiếm về Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Đây là một khu biệt thự rất hiếm có trong nội thành.

Không chỉ có giao thông thuận lợi, mà còn đồng bộ cả trường học, bệnh viện, nhà trẻ...

Tiểu khu có 11 căn biệt thự 3 tầng, 12 tòa nhà.

Mặc dù tiểu khu Thịnh Nguyên Danh Dinh này xây dựng đã lâu, nhưng phẩm chất cực cao.

Đây là căn cứ nổi tiếng của kẻ giàu có trong Yên Thành, cực ít phòng lưu thông trên thị trường

Căn cứ giá cả cuối cùng, đại khái là 38.000 NDT một mét vuông.

380 mét vuông, đại khái là 14.440.000 NDT.

Theo phong cách của hệ thống, vậy trang trí nội thất cũng phải mất khoảng 10.000.000 NDT.

Tổng giá trị đã vượt qua cả Yên Giang Biệt Viện của hắn.

Đương nhiên, Đường Tụng cũng không ghen tị gì cả.

Dù sao đây cũng là bất động sản của hắn.

Suy tư một lát, vẫn quyết định để Lý Nhã Ly vào ở.

Dù sao cũng đã đáp ứng nàng.

Hơn nữa đối với hắn bây giờ, bất động sản 20 triệu cũng không đáng là gì.

Chỉ cần cố gắng một chút, tiến độ nhiệm vụ chính tuyến lên 5%.

Tài sản nhất định sẽ tăng vọt.

Lý Nhã Ly lại trần trụi chạy trở về.

Ôm lấy hân làm nũng nói: “Chồng, em đói, chúng ta cầm đồ ăn vặt đi xem phim đi, xem phim xong, chúng ta đi tắm, em lại mát xa cho anh.”

Đường Tụng gật đầu một cái, dù sao thịnh tình khó từ chối.

...

Đại học sư phạm, ký túc xá nữ.

Trương Linh Linh vừa biên tập video, vừa ủy khuất nói: “Ly Ly kia, vừa nhìn đã biết không phải kẻ dễ trêu. Cậu nhìn cái eo lắc lư này, còn cả đôi chân này nữa, trời ạ.. tại sao lại dài như vậy chứ! Hai người bọn họ thân mật như vậy, không phải là người yêu chứ? Hay là cậu cũng quay video với Đường Tụng đi? Fan của cậu nhiều hơn Ly Ly, chân cũng rất đẹp, dáng người khỏe chê, hiệu quả khẳng định là tốt hơn.”

Thu Thu nhìn một màn Đường Tụng đặt tay lên đùi Lý Nhã Ly.

Sắc mặt lại hơi khác thường, nếu như để nàng quay đoạn này...

“Hay là lát nữa cậu add wechat Đường Tụng đi?” Trương Linh Linh đề nghị: “Oan gia nên giải không nên kết, nếu chúng ta sai, vậy cậu chủ động một chút. Sau này chúng ta cùng cố gắng, tranh thủ cướp lại vị trí cộng tác của Đường Tụng.”

Thu Thu hơi chần chừ, cố gắng để giọng nói bình tĩnh hơn: “Vậy cậu đưa wechat của Đường Tụng cho mình đi.”

Trương Linh Linh lấy điện thoại mới ra, mở wechat, rồi chuyển tài khoản của Đường Tụng cho Thu Thu.

Thu Thu tay mắt nhanh nhẹn, trực tiếp xin kết bạn.

Tâm lý lại không nhịn được mà bắt đầu thấp thỏm.

Chắc Đường Tụng không từ chối đâu nhỉ? Nếu Đường Tụng không để ý đến mình thì làm sao bây giờ?

Qua một lát, Trương Linh Linh biên tập xong, xác nhận không có vấn đề, liền gửi qua cho Đường Tụng.

Đưa tay ôm lấy Thu Thu, cọ cọ lên ngực của nàng, lúc này mới cảm thấy mình đã hồi đầy máu.

Cố gắng giữ vững tinh thần nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu livestream đi.”

Thu Thu trong lòng không bình tĩnh, vẫn gật đầu một cái, mở các thiết bị ra.

Rất nhanh, một lượng lớn fan tràn vào phòng live.

Thỉnh thoảng lại có vài món lễ vật nhỏ.

Thu Thu dựa theo lệ thường, làm một bài hát làm nóng bầu không khí.

Không biết vì sao, chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một bài ‘đáng tiếc không có nếu như’.

Giọng của nàng rất hay, tự nhiên lại mang theo một chút kỳ ảo.

Lúc này lại rất tập trung, cảm tình cực mạnh.

“Nếu đã phạm sai lầm...”

...

Hát hát, khóe mắt Thu Thu đã long lanh ánh nước.

Phòng live thì đột nhiên nổ tung.

“Quá hay! Quá hay!”

“Thu Thu hôm nay phát huy vượt qua mọi hôm nha.”

“Sao cảm thấy Thu Thu sắp khóc kìa.”

“Thu Thu vừa thất tình à? Thấy hát rất chuyên chú.”

“Tôi dùng hai cái đầu bên dưới để đảm bảo, Thu Thu tuyệt đối yêu, nói không chừng còn là đại ca top 1.”

“Xong đời, tôi thất tình rồi, lại có một cô vợ chạy theo đại ca top 1.”

...

Trương Linh Linh cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đang livestream, nàng cũng không dám hỏi nhiều.

Hát xong bài đó, tâm trạng của Thu Thu có vẻ khá tệ, lòng có chút không yên.

Thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào tin tức wechat, đầu óc rối bời.

Tựa như đang chờ đợi Đường Tụng phản hồi.

Chương 151: Trở về nhà

Sau khi nhận được video từ Trương Linh Linh, Đường Tụng xem hiệu quả một lát.

Tổng thể rất không tồi, nhạc nền cũng rất hợp.

Nhìn ra được nàng rất chăm chỉ.

Hắn lập tức tuyên bố lên TikTok.

Sau đó nạp 10.000 tiền ảo còn lại vào TikTok, lại nạp thêm 20.000 từ số dư vào, góp đủ 30.000 làm phí quảng cáo.

Sau đó liền chú ý đến một tin nhắn kết bạn mới trên wechat.

Mở ra xem, căn cứ vào ID và ảnh đại diện, có thể biết là Thu Thu.

Lúc mới quen còn rất muốn xin wechat của nàng, dù sao nàng cũng là một cô gái xinh đẹp, đáng người còn rất đẹp.

Khi đó Đường Tụng khó tránh khỏi có vài suy nghĩ.

Đáng tiếc, cuối cùng chỉ add wechat của Trương Linh Linh.

Sau cuộc gặp ở đại lý xe, bởi vì Vương Vân Phong ngăn cản, hai người cũng không thể add wechat.

Vốn định làm đại ca top 1 trong phòng live thì có thể add wechat của nàng.

Nhưng tiếp đó lại phát sinh chuyện hủy bỏ hợp tác.

Suy nghĩ đến những chuyện cũ.

Đường Tụng cười nhạt, cũng không để ý đến tin nhắn kết bạn này nữa.

Hiện giờ add cũng không có ý nghĩa.

Mình đã không phải tên loser ngày xưa, cũng không cần hợp tác với nàng.

Quan hệ của hai người bây giờ khá xấu hổ.

Coi như kết bạn, đoán là cũng không biết nói chuyện gì.

...

Ngày 9 tháng 9, trước trung thu một ngày.

Đường Tụng nhận được tin nhắn nhắc thanh toán tiền nợ.

Đường Tụng vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ mình còn nợ 12.000 NDT.

Thời gian này chạy tới chạy lui, cũng quên mất chuyện này.

Hắn lập tức trả tiền.

Tiếp đó, Đường Tụng bắt đầu bận túi bụi.

Đầu tiên là dẫn Lý Nhã Ly đi ăn một bữa hải sản, lại dẫn nàng đi dạo trung tâm thương mại nửa ngày.

Vất vả lắm mới trở về nhà một chuyến, đương nhiên phải mua quà cho cha mẹ.

Với tư cách là chuyên gia đi dạo phố, Lý Nhã Ly vừa tiến vào trung tâm thương mại, lập tức cho thấy bản lĩnh của mình.

3 rưỡi chiều, sau khi đưa Lý Nhã Ly trở về nhà, Đường Tụng lên đường trở về huyện Sa.

Đây là một huyện thành nhỏ cách Yên Thành hơn 100km.

Lái xe chỉ khoảng 2 tiếng.

...

Khi Đường Tụng lái xe vào tiểu khu, đã là 6 giờ tối.

Hắn dừng xe dưới lầu, lấy quà trong cốp, rồi khóa xe đi lên trên.

Cốc cốc cốc.

Khi Đường Tụng gõ cửa nhà, nội tâm chợt thấy kích động.

Đây là lần đầu tiên hắn trở về nhà từ năm mới đến giờ.

Nửa năm cuối của năm thứ 4 đại học, tìm việc làm, tốt nghiệp xong lại bắt đầu tăng ca không ngừng.

Đã hơn 7 tháng không trở về nhà rồi.

Nếu nói không nhớ nhà là không thể nào.

“Đến đây! Ai vậy?” Giọng nói quen thuộc truyền đến, là giọng của mẹ, Hứa Quân Ngọc.

Nội tâm thấp thỏm của Đường Tụng chợt bình tĩnh lại, nói: “Mẹ, mở cửa nhanh.”

Nghe thấy giọng của Đường Tụng, cửa mở rất nhanh.

Hứa Quân Ngọc vui vẻ nói: “Tiểu Tụng? Sao về nhà mà không nói trước một tiếng.”

Chờ thấy rõ Đường Tụng thì bà lại hơi sững sờ.

Sao nửa năm không gặp, con trai mình lại thay đổi nhiều thế?

Ngũ quan vẫn là ngũ quan kia, nhưng toàn thân lại trở nên khang khác, đôi mắt sáng ngời có thần, làn da cũng trở nên tốt hơn.

Có chút giống với Tiểu Tụng thời cấp 3.

Khi đó hắn làm việc và sinh hoạt, nghỉ ngơi có quy luật, trên mặt sinh sê, hoàn toàn là một ‘tiểu thịt tươi’.

Hứa Quân Ngọc đứng ở cửa, đánh giá con trai, vui vẻ rạo rức nói: “Con thay đổi nhiều thế, hình như còn cao hơn này?”

Đường Tụng cười một tiếng, để lộ ra hàm răng trắng nõn: “Dậy thì lần hai thôi. Mẹ, để con vào nhà trước đã, nhiều đồ nặng quá.”

“Ô kìa, vào đi vào đi. Chưa kết hôn, về nhà mình còn mua đồ làm gì.”

Hứa Quân Ngọc vội vàng kéo hắn vào nhà.

Lại hô về phía nhà bếp: “Lão Đường, đừng nấu cơm nữa, con trai ông về rồi này.”

Đường Tụng thả đồ trong tay xuống bàn, đưa mắt nhìn về phía cửa phòng bếp.

Tiếp theo, Đường Kiến Bân mặc tạp dề in hoa, lau đôi tay ẩm ướt đi ra.

Ông vẫn chưa đến 50, trên đầu đã có không ít tóc bạc.

Trên mặt cũng có rất nhiều nếp nhăn.

Từ ngũ quan đoan chính, có thể nhận ra khi trẻ cũng là một anh chàng đẹp trai, nổi tiếng khắp thập lý bát hương.

Đường Kiến Bân nhìn thấy hắn thì hơi sửng sốt một chút, hiển nhiên là cũng thấy Đường Tụng thay đổi quá nhiều.

“Cha, không nhận ra con rồi sao?” Đường Tụng cười ha ha.

Đường Kiến Bân phục hồi tinh thần, tiến lên vô vồ thân thể cường tráng của Đường Tụng, thở dài nói: “Rất tốt, cuối cùng cũng không bần thủ như lúc học đại học. Còn có chút cơ bắp, sắp bằng cha lúc trẻ rồi đấy.”

“Đương nhiên, dù sao cũng đi làm rồi, phải gọn gàng sạch sẽ, bằng không làm sao tìm được vợ chứ?”

Đang nói chuyện, Hứa Quân Ngọc cầm một khay táo đã rửa sạch ra.

“Ném thử đi, đây là táo do dì Vương trồng, vừa ngọt vừa đẹp. Ngày hôm qua mẹ hái không ít. Còn định mai đi gửi lên cho con và Bảo Nguyệt.”

Đường Tụng cầm quả táo lên cắn một miếng, rất ngọt, vỏ rất mỏng, rất ngon miệng.

Khen ngợi: “Rất ngon!”

“Con thích ăn thì mai mẹ lại đi hái thêm, trở về Yên Thành thì mang về.” Hứa Quân Ngọc nhìn Đường Tụng, trên mặt mang theo nụ cười vui mừng.

Đường Tụng tựa vào ghế salon, lại duỗi lưng một cái.

Đảo mắt nhìn chung quanh.

Vẫn là ngôi nhà quen thuộc kia, không có bất kỳ thay đổi nào.

Trang trí nội thất rất giản dị, salon bọc vải bình thường, tủ lạnh và bàn trà đã dùng nhiều năm.

Sàn gạch vẫn là từ lúc đầu, bởi vì chất lượng kém, đã bị mài mòn tương đối nghiêm trọng.

So với Yên Giang Biệt Viện của Đường Tụng bây giờ, chính là nhà trọ so với khách sạn năm sao.

Tuy nhiên, hắn vẫn cảm thấy hơi này có loại hơi thở ấm áp và êm dịu, tràn đầy khói lửa.

Nhìn cha mẹ vây quanh mình, miếng táo ngọt trong miệng, ngửi mùi vị thức ăn quen thuộc trong phòng bếp.

Đường Tụng lập tức thả lỏng toàn thân.

Yên lặng cảm nhận sự ấm áp này.

Nhân gian khói lửa, chính là thứ an ủi nội tâm phàm nhân.

Loại cảm giác an toàn, thoải mái và ấm áp khi ở nhà này,
không có một chỗ nào có thể thay thế.

Chương 152: Thẳng thắn

“Đúng rồi, đây là quà của cha mẹ, cha mẹ xem có thích không.” Đường Tụng đưa túi quà trên bàn qua: “Mang cho cha mẹ ít bánh trung thu, lá trà. Mẹ, túi này là của mẹ, mẹ xem có thích không. Cha, đây là của cha.”

“Lại tiêu tiền lung tung, bây giờ kiếm tiền cũng không dễ, tích góp cưới vợ không tốt sao?”

Hứa Quân Ngọc tuy nói vậy, nhưng lại nở nụ cười rất tươi, hiển nhiên là rất vui mừng.

Đường Kiến Bân yên lặng nhận lấy túi quà, nội tâm hơi thổn thức.

Trong lúc vô tình, con trai mình đã lớn thế này rồi.

Vừa mới bắt đầu đi làm kiếm tiền, đã biết mua quà hiếu kính cha mẹ.

“Đây là mỹ phẩm?” Hứa Quân Ngọc mở túi ra xem, nhìn thấy từng cái từng cái hộp tinh xảo, không dám xác định mà hỏi lại.

Đường Tụng cười nói: “Là mỹ phẩm dưỡng da, con cũng không hiểu lắm, là bạn con đề cử. Nghe nói có thể kháng già yếu, bảo trì chất da căng mịn. Trong này là một bộ đầy đủ, có dưỡng ẩm, dưỡng... Mẹ, sau này mẹ chú ý bảo dưỡng da một chút, con thấy mẹ có nhiều nếp nhăn hơn rồi.”

Hứa Quân Ngọc nghe vậy, lại càng yêu thích món quà này hơn.

Đây là món quà đầu tiên của con trai sau khi đi làm, khiến bà thấy rất ấm áp.

“Cha, đây là dao cạo râu, thất lung, đúng rồi, còn có đồng hồ đeo tay, cha đeo thử đi.”

Đường Kiến Bân sờ túi quà, vẫn hơi ngượng ngùng.

Với tư cách là người cha nuôi hấn hơn 20 năm, luôn cảm thấy không được tự nhiên, có lẽ là muốn duy trì hình tượng của người cha.

Đường Tụng hiểu tính cách của cha mình, dứt khoát bóc hộp đồng hồ, đeo lên tay Đường Kiến Bân.

Đây là đồng hồ do Lý Nhã Ly đề cử.

Dây da cá sấu màu nâu, có một ít đường vân như phục cổ.

Mặt đồng hồ màu trắng, kim màu xanh đậm bắt mắt và rõ ràng.

Tuy rằng không đắt, chỉ hơn 20.000, nhưng rất hợp làm quà trung thu.

Về ngoài khiêm tốn, cũng rất thích hợp với cha.

“Những thứ này không rẻ chứ?” Hứa Quân Ngọc không bận tâm.

Tuy rằng bà không biết giá cả cụ thể.

Nhưng mỗi một thứ Đường Tụng lấy ra, đều có vẻ rất cao cấp.

Không chỉ là đóng gói, mà đồ vật bên trong cũng rất cao sang.

Đường Tụng yên lặng một lát, nói: “Vẫn không nói với cha mẹ, là vì sợ cha mẹ lo lắng. Lúc trước con chơi cổ phiếu kiếm được chút tiền, liền bỏ công việc cũ. Hiện giờ đang mở một phòng cà phê ở Yến Thành, cũng coi như là đi vào quỹ đạo, kiếm được nhiều hơn trước rất nhiều. Sau này cha mẹ có thể hưởng thụ sinh hoạt, không cần ra ngoài kiếm tiền nữa.”

Đường Kiến Bân là công nhân trong mỏ, thu nhập cũng tạm được.

Hiện giờ đã không thể làm việc, mỗi tháng chỉ có thể nhận 1500 NDT.

Bởi vì chân bị thương nên vẫn luôn xin nghỉ bệnh, nhưng nghe nói còn rất rắc rối, còn phải mất tiền đi quan hệ.

Mẹ đang làm ở một cửa hàng trên trấn, một tháng được khoảng 2000.

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, hai vợ chồng đều giật mình.

“Tiểu Tụng, con không nói đùa chứ?”

Cũng không phải nghi ngờ con trai nói dối, chủ yếu là lo lắng hấn đi nhảm đường, hoặc là bị lừa.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, cho cha mẹ xem album ảnh.

Trong đó là ảnh của phòng cà phê, rất nhiều ảnh đều có mặt Đường Tụng.

Thậm chí còn có giấy phép kinh doanh của cửa hàng.

Trước khi lên đường, Đường Tụng đã nghĩ sẽ nói một bộ phận, cho nên đã chuẩn bị kỹ.

Hứa Quân Ngọc và Đường Kiến Bân nhìn cẩn thận nhiều lần, cả hai đều sững sờ, hoàn toàn không dám tin.

Con trai mình trở nên tài giỏi như vậy từ bao giờ?

Đây là âm thầm lập nghiệp thành công?

“Làm cái này có thể kiếm tiền thật sao? Có thể lỗ vốn hay không?” Hứa Quân Ngọc vẫn hơi bận tâm.

Đường Tụng cười nói: “Mẹ, phòng cà phê đã bắt đầu có lợi nhuận, bây giờ con cũng không thiếu tiền. Lần này mua quà

cho cha mẹ, cũng chỉ có 100.000 thôi.”

Hứa Quân Ngọc sợ hết hồn, vội vàng nói: “Có tiền cũng không thể lãng phí như vậy, số tiền này đã đủ mua cho con một chiếc xe rồi! bây giờ có thể trả lại không?”

Đường Kiến Bân vội vàng tháo đồng hồ trên tay xuống, đặt vào trong hộp.

“Con đang định nói với cha mẹ đây, con đã mua xe rồi, đang đỗ ở dưới nhà.” Đường Tụng móc chìa khóa ra.

“Porsche?!!!”

Đường Kiến Bân từng làm tài xế ở hầm mỏ, bình thường cũng xem qua các tạp chí xe hơi, liếc mắt là đã nhận ra logo Porsche.

“Xe này bao nhiêu tiền?” Hứa Quân Ngọc bắt lấy tay Đường Tụng hỏi.

Đường Tụng sờ mũi một cái, không dám nói thật: “Hơn 1 triệu thôi...”

Hai vợ chồng rõ ràng là bị dọa sợ, nhất thời không biết nói gì.

Trong ấn tượng của bọn họ, con trai mình vẫn là một tên nhóc mới tốt nghiệp.

Nào ngờ lần này trở về, lại đột nhiên biến thành nhân sĩ thành công.

Không chỉ mở phòng cà phê, còn mua xe sang 1 triệu.

Yên lặng một lúc, hai vợ chồng tựa như đều đón nhận sự thật này, thần sắc bắt đầu kích động.

Tảng đá lớn nhất trong lòng bọn họ cũng đã rơi xuống.

Đường Tụng có thể sống tốt, bọn họ vui vẻ hơn bất cứ người nào khác.

“Tiểu Tụng, hay là dẫn cha mẹ xuống xem xe của con đi?” Đường Kiến Bân cũng là người thích xe, có chút nóng lòng muốn thử.

“Ok, cha bị thương ở chân trái, không ảnh hưởng nhiều đến việc lái xe, lái nữa có thể lái thử, nếu thấy thuận tay, con để lại cho cha lái.”

Đường Kiến Bân còn chưa mở miệng từ chối.

Hứa Quân Ngọc đã đánh ông một cái: “Đây đang là thời điểm con cần dùng xe, tặng cha con làm gì, ông ấy ngồi nhà cả ngày, cần xe làm gì?”

“Vậy để con tặng cha một chiếc xe khác, lại mua cho cha mẹ một căn nhà gần bệnh viện một chút, đi khám cũng tiện hơn.”

Nhà Đường Tụng là nhà tập thể.

Tiểu khu không có bảo vệ, cũng không có xanh hóa, có thể nói là khá kém cỏi.

Hứa Quân Ngọc lại đánh Đường Tụng một cái: “Nói linh tinh.”

Cha cũng mở miệng: “Đừng tiêu linh tinh, con tự mua nhà cho mình trước đi, để còn kết hôn.”

Đường Tụng không nói gì nữa, mình cứ mua là được.

...

Đứng trước chiếc Panamera đen.

Đường Kiến Bân không nhìn được mà sờ mó thân xe đang tỏa sáng lung linh, trong mắt lộ ra vẻ thán phục.

Mẹ tuy oán giận hắt phung phí, nhưng đôi mắt cũng lấp lánh.

Hiển nhiên là rất hài lòng với chiếc xe này.

“Chúng ta lên xe xem đi, cha ngồi lên chỗ lái đi.” Đường Tụng đưa chìa khóa cho cha, lại kéo mẹ vào xe.

Đường Kiến Bân do dự một chút, vẫn ngồi vào chỗ lái.

Hai tay nắm vô lăng, nội thất xa hoa khiến ông kích động không thôi.

Đàn ông nha, rất ít người không thích xe.

Đường Tụng giới thiệu sơ qua, Đường Kiến Bân đã bắt đầu thử một vòng.

Dù sao cũng lái xe nhiều năm, kỹ thuật còn mạnh hơn Đường Tụng.

Hứa Quân Ngọc hơi cúi nệ ngồi ở phía sau, hỏi: “Xe này là mua trả góp à?”

“Không, trả hết luôn.”

“Vậy trong tay con còn bao nhiêu tiền?”

Đường Tụng mở điện thoại ra, cho mẹ xem số dư: “Mẹ, con bây giờ không thiếu tiền, phòng cà phê còn có lợi nhuận ổn định. Mẹ nghỉ việc đi, sau này yên tâm đi chữa bệnh với cha con, con sẽ chuyển tiền cho cha mẹ.”

“Cha mẹ có tiền khám bệnh, lúc trước chỉ lo con không có tiền mua nhà, không cưới được vợ, nên không nỡ dùng. Bây giờ thấy con có bản lĩnh như vậy, cha mẹ cũng yên tâm.” Hứa Quân Ngọc vui mừng nhìn Đường Tụng, trong mắt thậm chí còn lóe ánh lệ.

Chương 153: Thời trang giới hạn

Ăn cơm tối xong, Đường Tụng lại trò chuyện với cha mẹ một lúc lâu, rồi mới về phòng ngủ.

Tuy rằng nửa năm không về, nhưng phòng vẫn rất sạch sẽ gọn gàng.

Nằm trên giường, Đường Tụng chỉ cảm thấy rất thoải mái.

Trong lúc vô tình đã ngủ rất say.

0 giờ ngày 10 tháng 9 năm 2022.

“Keng, ‘thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian’ đã được bạn, mời kiểm tra.”

“Keng, Thương Thành đã mở hoạt động giảm giá, mời kiểm tra.”

Âm thanh nhắc nhở đánh thức Đường Tụng.

Hắn lập tức ngồi dậy, đôi mắt đang lơ mơ chợt sáng quắc.

Mở Thương Thành ra xem.

Đầu tiên là một vòng quay tỏa sáng rực rỡ, các vật phẩm bị che ở phía sau.

“Mời quay vòng quay, rút tỷ lệ giảm giá dành riêng cho trung thu.”

Đường Tụng nhìn lướt qua vòng quay thưởng, tổng cộng 7 khu vực, giảm 30% đến 90%.

Cũng chính là ít nhất cũng được giảm 30%, rất có lương tâm.

Đường Tụng lập tức rút thưởng.

Tiếp đó, vòng quay bắt đầu trở nên mơ hồ.

Một lát sau, kim đồng hồ dừng lại ở một khu vực.

“Giảm 80%!” Đường Tụng mừng như điên.

Quá may mắn, lần này có thể tiết kiệm 80% tiền bạc.

Vàng trong tài khoản cũng có thể giữ lại chờ tăng giá.

Sau khi quay xong, vật phẩm Thương Thành đã hiện rõ.

Đường Tụng chú ý đến đầu tiên là một mặt hàng mới.

Nó đang lập lòe hào quang màu vàng tím.

Tựa như đang biểu hiện vật phẩm này không tầm thường.

Thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian: Đạo cụ thời trang 2 hình thái, phối hợp khác biệt sẽ có hiệu quả khác biệt, giá bán 4 triệu, thời hạn bán: 3 ngày.

Ấn vào xem.

Hình thái ‘nhân gian’.

Trang phục: Áo trùm đầu màu xám + quần thường màu đen + giày thể thao + mắt kính gọng đen.

Hiệu quả: Mị lực -2, trí lực +4, nhanh nhẹn +4.

Đặc hiệu bổ sung: Tao nhã. (ôn tồn lễ độ)

Tao nhã: Bảo trì mỉm cười, sẽ kích động thần thái đặc thù, khiến cho người nhìn vào sản sinh cảm giác thân thiết.

Hình thái ‘khói lửa’.

Trang phục: Áo sơ mi xám + quần thường đen + giày thể thao + áo khoác.

Hiệu quả: Mị lực +2, sức chịu đựng +4.

Đặc hiệu bổ sung: Trầm tĩnh như vực sâu.

Trầm tĩnh như vực sâu: Giữ yên lặng quá 2 phút, sẽ kích động thần thái đặc thù, khiến cho người nhìn vào sản sinh cảm giác kính sợ.

Đường Tụng kiểm tra một phen, lập tức hiểu ra.

Đây là một bộ thời trang bao gồm nhiều món nhỏ, có thể phối hợp thành 2 hình thái khác nhau.

Quần đen và giày thể thao là dùng chung.

Áo trùm đầu + kính, chính là hình thái ‘nhân gian’.

Áo sơ mi + áo khoác, chính là hình thái ‘khói lửa’.

Tính ra, tương đương với hai bộ thời trang rồi.

Hơn nữa thuộc tính cũng không tệ, còn có cả đặc hiệu.

Rất phù hợp với phong cách của thời trang giới hạn.

4 triệu là rất rẻ, nếu giảm giá 80%, vậy chỉ 800.000 NDT.

Đường Tụng lập tức mua luôn.

Số dư trong thẻ lập tức giảm một nửa, từ 1.660.000 NDT, biến thành 860.000 NDT.

Rất nhanh, âm thanh nhắc nhở đã vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘Thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian’, đã gửi hàng qua bưu điện, xin chú ý tin tức chuyển phát nhanh.”

Thương Thành còn có vài món đồ khác ‘thẻ tạo nhiệm vụ’ (500 ngàn), ‘đơn dược giải rượu’ (1 triệu), ‘sách kỹ năng hội họa – phác họa’.

Tổng cộng là 2.5 triệu.

Giảm giá thì chỉ còn 500.000.

Trực tiếp mua hết.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhân được ‘thẻ tạo nhiệm vụ’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

“Keng...”

Ngoài trừ thẻ tạo nhiệm vụ, 2 thứ kia có thể dùng luôn.

Mở nhà kho ra, lập tức sử dụng ‘đơn dược giải rượu’.

Đột nhiên, trong miệng có thêm một viên đan dược to bằng hạt đậu phộng, vị đắng nhàn nhạt tràn ngập khoang miệng.

Không do dự, Đường Tụng trực tiếp nuốt xuống.

“Keng, chúc mừng túc chủ, sức chịu đựng +2.”

Đường Tụng cũng không cảm nhận được thân thể biến hóa.

Hắn phỏng đoán, loại thuốc này hẳn là có hiệu lực từ từ và lâu dài, chậm rãi cải thiện thể chất của hắn, tăng cường sức đề kháng với rượu cồn.

Tử lượng của Đường Tụng vốn không cao.

Tối đa cũng chỉ nửa lít rượu trắng.

Lúc này tăng gấp đôi, cũng biến thành 1 lít rượu trắng.

Không quá kinh người, nhưng cũng coi như là thể uống so với người bình thường.

Sau đó chính là thời khắc đau đớn và hạnh phúc.

Mỗi một lần sử dụng sách kỹ năng, đều trải qua một cơn hôn mê, cảm giác đau như kim đâm.

Nhưng mà thu hoạch cũng rất không lỗ.

Chỉ cần một giấc mơ, liền có được kỹ năng mà người khác tập luyện vất vả vài năm, thậm chí là vài chục năm.

Hoàn toàn là bất hack.

Nằm trên giường, lập tức sử dụng sách kỹ năng.

Cảm giác quen thuộc hàng lâm, giấc mơ tái hiện.

Trong mơ, hắn là một thanh niên yêu thích hội họa, trải qua mười mấy năm học hành và khổ luyện.

...

Tỉnh dậy, sắc trời mới tờ mờ sáng.

Đường Tụng có thời quen dậy sớm vận động, đang định ra ngoài chạy bộ.

Âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, sử dụng sách kỹ năng hội họa – phác họa thành công, bổ sung thêm nhiệm vụ ‘vẽ vật thực’.”

Nội dung: Mời đến thành phố Ô Sơn để tiến hành vẽ vật thực, cần checkin tổng cộng 10 phong cảnh, sáng tác 10 bức tranh.”

Phần thưởng: Trí lực +2.

Lại là nhiệm vụ có phần thưởng gia tăng thuộc tính trí lực.

Chương 154: Quà tặng

Sân thể dự đại học Yên Thành.

Trương Linh Linh thả điện thoại xuống.

Hôm nay là ngày thứ 3 sau khai giảng, tất cả đều bước vào quỹ đạo.

Hôm nay là ngày trung thu.

Sáng sớm đã nhận được tin nhắn chúc mừng từ Đường Tụng.

Lại chạy bộ một vòng, rồi gọi điện cho mẹ.

Nói chuyện mình được bạn trai giúp đỡ, đã nhập học đại học Yên Thành cho mẹ biết.

Nghe thấy tiếng khóc vui mừng ở trong loa.

Trình Nhạc Nhạc thấy rất phức tạp.

Năm nòng 6 tuổi, cha qua đời ngoài ý muốn.

Mẹ dùng đôi vai gầy yếu kia, gánh vác toàn bộ gia đình, không biết đã ngậm bao nhiêu đắng cay.

Trình Nhạc Nhạc từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, cố gắng giúp mẹ duy trì cái gia đình nhỏ này.

Qua nhiều năm như vậy, quan hệ của hai mẹ con cực tốt.

Đến khi mẹ ngừng khóc, nòng lại bắt đầu kể niềm vui sướng và hạnh phúc của mình trong thời gian này.

Hi vọng niềm vui này có thể làm cho mẹ vui vẻ hơn.

Sau đó, Trình Nhạc Nhạc mở app ngân hàng, trực tiếp chuyển cho mẹ 80.000 NDT.

Như vậy có thể giúp mẹ trả hết nợ nần.

Sau đó, nàng lại nói chuyện này cho Đường Tụng.

Trải qua mấy ngày suy nghĩ, nàng rút cuộc cũng có thể坦然 tiếp nhận ý tốt của Đường Tụng.

Không còn muốn cậy mình đi làm thêm kiếm tiền nữa.

Quyết định dựa theo kỳ vọng của hấn, coi hành trình đại học này trở thành một lần lột xác.

Muốn trở thành một người xứng đôi với Đường Tụng.

Không chỉ có vẻ ngoài ưu việt, mà còn phải có nội tại ưu tú.

Vì tập trung vào tăng cường bản thân, không thể bị những thứ khác ảnh hưởng và trói buộc.

Trình Nhạc Nhạc lựa chọn giải quyết vấn đề gia đình trước.

Có 80.000 NDT này, mẹ sẽ trả hết nợ, cũng không cần mệt mỏi như vậy nữa, mình cũng không cần lo lắng nhiều nữa.

Ăn sáng xong, Trình Nhạc Nhạc trở về ký túc xá.

Mới vào phòng, đã nghe thấy vài âm thanh chói tai.

“Bà chị, lại ra ngoài tập thể dục? Chăm chỉ thật!” Là giọng của Lưu Lệ Lệ.

Tối hôm trước, bạn cùng phòng dựa theo tuổi tác để sắp xếp thứ tự trong phòng.

Trình Nhạc Nhạc cũng không che giấu chuyện mình 21 tuổi, lớn hơn bạn học bình thường 2 3 tuổi.

Lý Mạt và Ngô Tư Kỳ còn tốt, ít nhất thì mặt ngoài cũng không có gì dị thường.

Nhưng Lưu Lệ Lệ vẫn luôn có ý kiến với nàng lại tỏ ra rất hưng phấn.

Không ngừng hỏi nàng phải thi ba lần mới đỗ đại học Yên Thành sao?

Trong giọng nói còn tràn đầy cảm giác ưu việt.

Lưu Lệ Lệ vốn rất ghen tị với vị bạn cùng phòng cấp bậc nữ thần này, lúc này lại phát hiện ra mình có chỗ mạnh hơn đối phương, đương nhiên phải chế giễu một phen.

Cũng bắt đầu từ đó, Lưu Lệ Lệ liền gọi nàng là ‘bà chị’, hoặc là ‘chị đại’.

Giọng điệu cũng rất không thích hợp.

Trình Nhạc Nhạc không để ý đến Lưu Lệ Lệ, đối với loại người này, bạn càng để ý thì họ càng hưng phấn.

Lưu Lệ Lệ lại không buông tha: “Bà chị, màn hình điện thoại của chị vỡ mấy ngày rồi, sao không đổi đi?”

Trình Nhạc Nhạc ăn mặc giản dị, dùng điện thoại cũ, cũng không mua máy tính.

Có vẻ khá là đặc thù.

Ba người khác, sau khi thi xong, gia đình liền mua máy tính, mua điện thoại mới.

Trình Nhạc Nhạc thản nhiên ngồi xuống bàn của mình, bắt đầu đọc sách tiếng Anh.

Ngô Tư Kỳ nằm trên giường nghe không nổi nữa: “Điều kiện gia đình Nhạc Nhạc không tốt, cậu cũng biết rồi, không cần phải nói như vậy.”

Thông qua vài ngày tiếp xúc, mấy người trong phòng cũng biết tình hình của Trình Nhạc Nhạc.

Gia đình độc thân, phía dưới còn một người em trai đang học trung học.

Loại tình huống này, đều cố gắng học hành kiếm học bổng, sợ rằng còn phải thường xuyên làm thêm để kiếm tiền.

“Vậy thì bảo bạn trai mua cho một cái đi! Hai người đã thân mật như vậy, tặng vài thứ cũng là chuyện bình thường mà.” Lưu Lệ Lệ cũng không buông tha.

Nghe thấy đối phương nhắc đến bạn trai mình, Trình Nhạc Nhạc lại nhếch miệng cười, nhàn nhạt nói: “Anh ấy đã mua rồi, còn nói là hai ngày này sẽ đến.”

Lưu Lệ Lệ thấy nàng lộ ra nụ cười xinh đẹp và hạnh phúc, cảm thấy rất chói mắt.

Cười ha ha nói: “Thì ra là như vậy, vậy thì bạn trai cậu thật là tốt, anh ta nhất định là không nỡ nhìn cậu chịu khổ phải không? Sau này có thể bảo anh ta mua thêm máy tính, học đại học mà không có máy tính là không tiện.”

Đúng lúc này, điện thoại của Trình Nhạc Nhạc vang lên.

Nghe máy.

“Xin chào, làm phiền ngài đến phòng chuyển phát nhanh để nhận hàng.”

Trình Nhạc Nhạc sửng sốt một chút, rất nhanh đã hiểu ra, đây nhất định là đồ của Đường Tụng mua trên internet.

Vội vàng đáp lại: “Được, tôi xuống ngay đây.”

Cúp máy, Trình Nhạc Nhạc nhìn về phía Ngô Tư Kỳ có quan hệ tốt nhất, nói: “ Tư Kỳ, mình có đồ chuyển phát nhanh, một mình không cầm được, cậu xuống lấy với mình nhé?”

“Được.” Ngô Tư Kỳ sáng khoái đáp ứng, bắt đầu mặc quần áo.

...

Vừa đi xuống dưới, Trình Nhạc Nhạc liền cảm nhận được những ánh mắt nóng rực như có như không ở chung quanh.

Mặc dù nàng mặc quần áo tương đối rộng rãi, nhưng đường cong hoàn mỹ và gương mặt xinh đẹp vẫn làm cho nàng rất hấp dẫn.

Ngô Tư Kỳ hâm mộ nói: “Nhạc Nhạc, cậu bây giờ rất được hoan nghênh. Hiện giờ đang bình chọn ‘sinh viên mới đẹp nhất 2022’. Cậu đã vào top 10 rồi! Có rất nhiều người gọi cậu là ‘cô bé lọ lem của đại học Yên Thành’.”

Trình Nhạc Nhạc bắt đầu dĩ mà gạt đầu một cái.

Nàng cũng nghe thấy mấy lời này.

Mặc dù không quen với cảm giác bị mọi người thảo luận này, nhưng cũng biết là không thể tránh khỏi.

Báo số điện thoại và tên tuổi, hai người nhìn thấy một cái thùng rất to.

“Mua cái gì mà to thế?” Ngô Tư Kỳ hỏi.

Trình Nhạc Nhạc cũng không xác định: “Mình không rõ, nhưng chắc là quà của bạn trai mình.”

Nghe vậy, Ngô Tư Kỳ sáng lên, tiến lên thử một chút: “Không nặng lắm, hai chúng ta có thể bê lên.”

Hai người bắt đầu bê thùng đi về ký túc xá.

Thỉnh thoảng lại có nam sinh tiến lên muốn giúp đỡ, nhưng đều bị Trình Nhạc Nhạc lễ phép từ chối.

Nơi này cách ký túc xá không xa lắm.

Khoảng 5 phút sau.

Hai người đã về đến phòng 202.

Đặt thùng hàng xuống đất.

“Mua cái gì mà thùng to thế?” Lưu Lệ Lệ nhìn thấy hai người đi vào, lại mở miệng nói: “Tur Kỳ, cậu có mệt không, chị đại cũng thật là, mua nhiều như vậy mà cũng không gọi thêm mấy người bê cùng, không sợ làm Tur Kỳ bị thương sao?”

Ngô Tur Kỳ vội vàng giải thích: “Đây là quà của bạn trai Nhạc Nhạc, nhìn thì to chứ không nặng lắm.”

“Ồ? Không phải nói là tặng điện thoại sao? Để mình xem nào.”

Lưu Lệ Lệ nghe vậy thì lập tức bò xuống giường, đưa tay muốn xé thùng giấy.

Trình Nhạc Nhạc trực tiếp ngăn cản: “Không cần, tự tôi làm là được.”

Đây chính là quà của Đường Tụng, nàng không muốn người bạn cùng phòng đáng ghét này chạm vào.

“Xí, cứ như là người ta thèm lắm không bằng.” Lưu Lệ Lệ bĩu môi.

Trình Nhạc Nhạc không để ý đến, cầm kéo lên, nhẹ nhàng cắt băng dính.

Mở thùng ra.

Liền nhìn thấy rất nhiều vật chống rung màu hồng.

Đẩy ra, có thể nhìn thấy từng chiếc hộp tinh xảo và xinh đẹp.

Đủ mọi màu sắc, rất chỉnh tề, ở giữa còn có xốp và vật chống rung động.

Có vẻ rất hấp dẫn, rất đẹp mắt.

Chương 155: Chuyện tình trắng

Lý Mạt thò đầu ra khỏi giường, kêu la om sòm: “Ah! Nhạc Nhạc, bạn trai cậu thật là lãng mạn!”

Hai mắt Ngô Tư Kỳ cũng sáng như sao, thúc giục: “Nhạc Nhạc, mau mở ra xem đi.”

Ánh mắt Lưu Lệ Lệ lập lòe, nội tâm thấy hơi không thoải mái.

Trình Nhạc Nhạc rút cái hộp rộng 50 cm ở trên cùng ra.

Chiếc hộp màu trắng bạc, hoa văn vô cùng xinh đẹp.

Mở ra, là một chiếc laptop apple hoàn toàn mới.

“Oa!” Ngô Tư Kỳ và Lý Mạt đều kêu lên.

Ngô Tư Kỳ hâm mộ nói: “Thật là hào phóng, cái laptop này phải hơn chục ngàn là ít chứ? Vừa rồi Lệ Lệ còn nói là bảo bạn trai cậu tặng máy tính, đúng là một lời thành sấm.”

Trình Nhạc Nhạc yêu thích không nỡ buông tay, cẩn thận bỏ hộp quà lên bàn.

Tiếp tục.

Hộp thứ hai tương đối nhỏ, bên trong là điện thoại apple.

“Bạn trai cậu quá đáng tin, thứ gì cần là tặng, quá tốt.” Hào cảm của Lý Mạt với bạn trai Nhạc Nhạc tăng mạnh.

“Vẫn còn nhiều hộp nữa, chẳng lẽ đều là quà đắt như vậy?” Ngô Tư Kỳ nói ra một giả thiết to gan.

“Không thể nào? Vậy phải bao nhiêu tiền?!” Lưu Lệ Lệ đã hơi đỏ mắt, laptop + điện thoại, ít nhất cũng phải 20 ngàn.

Trình Nhạc Nhạc cũng rất hưởng thụ niềm vui này.

Loại cảm giác mở hộp này, để nàng vừa hưng phấn lại vừa thấp thỏm.

Tiếp tục cầm một hộp quà màu xanh lam lên, nhẹ hơn 2 hộp trước rất nhiều.

Nhưng đóng gói lại xinh đẹp hơn, xuất chúng hơn.

Mở ra xem, là một kiện áo len trắng hở cổ, điểm xuyết hoa văn màu vàng nhạt.

Trình Nhạc Nhạc đưa tay sờ vào, cảm giác rất mềm mại, chất liệu tuyệt vời, hơn nữa còn không có mùi lạ.

Lưu Lệ Lệ lộ ra thần sắc quả nhiên: “Đã nói rồi, sao có thể nhiều đồ đắt như vậy. Cái áo này cũng rất tốt, ít nhất cũng tốt hơn đồ trên người...”

Ngô Tư Kỳ và Lý Mạt cũng gật đầu.

Các nàng không hiểu gì về hàng hiệu, hàng xa xỉ, chỉ cảm thấy chất lượng không tệ, nhưng mà cũng chỉ vậy thôi.

Không có cảm giác chấn động bằng điện thoại và laptop.

Tiếp đó, Trình Nhạc Nhạc lại mở bốn cái hộp quà còn lại.

Một váy trắng dài, một đôi dép trắng, túi xách trắng, vật trang sức trắng.

Một bộ quần áo xuất hiện, mấy cô gái đều sáng mắt lên.

Quá đẹp rồi chứ?!!

mỗi một kiện đều được chế tác hoàn mỹ, cảm nhận rất xuất chúng.

Đặt cùng một chỗ, tràn đầy cảm giác mộng ảo.

Có chút giống với lễ phục trên người công chúa trong chuyện cổ tích.

“Nhạc Nhạc, hay là mặc thử đi?” Lý Mạt khuyến khích: “Cậu mặc vào, tuyệt đối là đẹp ngất trời.”

Trình Nhạc Nhạc cũng rất thích bộ quần áo này.

Nghe vậy thì gật đầu một cái.

Trở lại giường, cởi quần jean và áo xuống, sau đó bắt đầu mặc vào.

Xuống giường, đi đôi dép trắng vào.

Ngô Tư Kỳ tay mắt nhanh nhẹn, giúp nàng tháo tóc đuôi ngựa.

Trình Nhạc Nhạc vô thức vẫy vẫy tóc.

Bộ thời trang làm nổi bật dáng người xinh đẹp của nàng.

Một loại khí chất cao quý không dính khói bụi trần gian tự nhiên mà sinh.

Thấy một màn này, ba người bạn cùng phòng đều sửng sờ.

“Thì ra... Nhạc Nhạc xinh đẹp như vậy!” Lý Mạt thán phục một câu, tròn tròn mắt nhìn: “Mình cảm thấy mình sắp cong rồi, Nhạc Nhạc, sau này ngủ nhớ cẩn thận một chút, nhớ phải ăn mặc kín đáo vào.”

Hâm mộ và ghen tị trong mắt Lưu Lệ Lệ tựa như biết thành thực chất.

“Quần áo này không phải là đặt riêng cho cậu chứ?” Ngô Tư Kỳ khó tin nói: “Sao lại hợp như vậy? Vừa vặn như y, mua sẵn không thể vừa người như vậy mới đúng!”

Đặt riêng?

Trình Nhạc Nhạc đỏ mặt.

Đường Tụng cơ bản rất hiểu nàng, khẳng định cũng biết số đo của nàng.

Cảm nhận một phen, đúng là rất thoải mái.

Nàng chưa bao giờ mặc quần áo tốt như vậy, cảm giác hẳn là không rẻ.

“Còn có vật trang sức và túi xách nữa.” Lý Mạt nhắc nhở.

Trình Nhạc Nhạc gật đầu một cái, cầm vật trang sức lên.

Đây là một cái cài tóc màu bạch kim, tạo hình rất khác biệt và tinh tế, toàn thể hiện ra hình dáng một cái cánh.

Phía trên gắn đầy đá quý, sáng lấp lánh như kim cương.

Nhưng không ai dám nghĩ đến phương diện này, chỉ đoán là thủy tinh hoặc pha lê.

Trình Nhạc Nhạc soi gương cài tóc.

Lại cầm túi xách lên.

Yên tĩnh đứng trước gương.

Quan sát mình trong gương.

Nụ cười trên mặt tựa như không thể biến mất.

Những món quà của Đường Tụng ngày hôm nay, lại làm cho nàng cảm động không thôi.

Đây là cảm giác được yêu sao? Thật tốt!

Ba người bạn cùng phòng đã yên lặng, tựa như là khiếp sợ với một màn trước mắt.

Nụ cười tươi đẹp, dáng người trước lồi sau vênh, cổ thon dài trắng nõn, mái tóc dài đen sẫm.

Nàng vốn cực kỳ xuất chúng, lại phối hợp với thời trang cao cấp.

Khí chất nữ thần max điểm.

Gió xuân có tin, hoa nở có kỳ.

Tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, tựa như đều đang ở bên cạnh nàng vào lúc này.

Qua một lúc, Lý Mạt mới mở miệng trước: “Những thứ này đều không có thương hiệu, có thể hỏi bạn trai cậu mua ở đâu không? Mình đập nôi bán sắt cũng phải mua một bộ.”

“Mình cũng muốn!” Ngô Tư Kỳ bật thốt lên.

Lưu Lệ Lệ há hốc mồm, lại nuốt lời muốn nói vào bụng.

Với vẻ ngoài và chiều cao của mình, đoán là không mặc được loại quần áo này.

Cho dù mặc vào, cũng chỉ là học đòi, đủ đởn vụng về, làm trò cười mà thôi.

Trình Nhạc Nhạc gật đầu một cái, nàng cũng đang muốn gửi tin cho Đường Tụng.

“Đã nhận được quà, quần áo rất đẹp, bạn cùng phòng hỏi là mua ở đâu, bọn họ cũng muốn mua.”

Tựa như muốn biểu đạt tâm trạng của mình vào lúc này, lại tăng thêm một câu: “Cảm ơn anh, em yêu anh.”

Qua một lát, Đường Tụng mới trả lời: “VẬY bọn họ phải thất vọng rồi, đây là thời trang cao cấp, hàng đặt riêng cho em, tên là ‘Chuyện tình trắng’, không mua được ở ngoài đâu.”

Trong khoảnh khắc, trái tim Trình Nhạc Nhạc đập rộn ràng, vậy mà lại là hàng đặt riêng cho mình thật?

Còn có tên?

Sau đó Trình Nhạc Nhạc liếc nhìn hai người bạn đang tràn đầy mong chờ của mình.

Ngại ngừng nói: “Chuyện này... bạn trai mình nói đây là thời trang cao cấp, bên ngoài không bán.”

Các nàng đều không biết thời trang cao cấp là gì, trong lúc nhất thời đều hơi khó hiểu.

Lý Mạt vội vàng lấy điện thoại ra, lên mạng tìm hiểu một chút.

Mấy người cùng tiến lên, nhìn vào video giới thiệu.

Đáp án hiển nhiên là làm các nàng sợ hết hồn.

Thế mà lại là quần áo còn đắt hơn cả hàng hiệu.

Thời trang cao cấp chân chính, giá cả đều là mấy trăm ngàn cất bước.

Tất cả thời trang và vật trang trí, đều dựa vào dáng người và số đo của khách hàng để chế tạo riêng.

Phần lớn đều được chế tạo thủ công, công nghệ cực kỳ rườm rà, cần mấy tháng để chế tạo.

Lúc này nhìn bộ quần áo trên người Trình Nhạc Nhạc, chỉ cảm thấy toàn là hơi thở của tiền tài.

Trở nên càng thêm lóa mắt.

Coi như cho các nàng mua, các nàng cũng không mua nổi!

Bạn trai của Nhạc Nhạc... đó rốt cuộc là gia đình thế nào chứ?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên hơi cứng lại.

Chương 156: Thư ký Kim hiếu làm

Khi Trình Nhạc Nhạc đắm chìm trong hưng phấn và vui sướng.

Đường Tụng cũng nhận được quà.

Phụ trách giao hàng không phải là công ty chuyển phát nhanh, mà là một chiếc Mercedes thương vụ.

Một người tài xế và hai người trẻ tuổi to cao.

Họ mặc âu phục thắt cà vạt, dáng người rắn chắc cường tráng, vừa nhìn đã biết là nhân vật hung ác.

Một người trẻ tuổi trong đó tiến lên một bước, lễ phép nói: “Đường tiên sinh, chào ngài, tôi là Vương Tiểu Quân, nhân viên của công ty an ninh Thịnh Đường.”

“Đây là hàng của ngài, từ Đé Đô chuyển đến, xin ngài ký nhận.”

Nghe vậy, Đường Tụng lập tức phấn chấn tinh thần.

Khẳng định là quà trung thu của thư ký Kim!

Nhận lấy kết sắt cầm tay từ trong tay Vương Tiểu Quân.

Ước lượng một chút, khá nặng.

“Làm phiền ngài kiểm tra hàng, nếu không có vấn đề, xin ngài ký nhận tại đây.”

Đường Tụng gật đầu một cái: “Được.”

Ba tên nhân viên lập tức quay lưng lại, tạo thành một thế hình tam giác, vây hãm ở giữa.

Đường Tụng nhìn tủ sắt, trái tim bắt đầu đập thành thịch.

Có loại cảm giác rung động như sắp gặp mặt bạn gái online đã nói chuyện nhiều năm.

Mở két sắt an toàn, bên trong là vải lót màu nâu, hai cái hộp gỗ màu đen.

Hộp bên trái có hoa văn rất đẹp, Đường Tụng luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu đó.

Nhẹ nhàng mở hộp ra.

Bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay, nhìn qua rất cao cấp, sang trọng.

Bên cạnh còn có một hàng chữ tiếng Anh: Patek Philippe.

Là đồng hồ Patek Philippe!

Đóng nắp lại, thu hồi két sắt, cười nói với Vương Tiểu Quân: “Không có vấn đề.”

Vương Tiểu Quân vội vàng đưa đơn hàng ra.

Đường Tụng sáng khoái ký tên, đưa mắt nhìn ba người rời đi.

Nhắc đến mới nhớ, công ty an ninh Thịnh Đường này cũng là một công ty của hắn ở trong game.

Là một sản nghiệp chuyên cung cấp dịch vụ an ninh.

Có rất nhiều nghiệp vụ, vệ sĩ, áp tải, công trình an toàn, hệ thống bảo vệ...

Có chi nhánh ở tất cả thành phố lớn trong cả nước.

Trở lại nhà, Đường Tụng cười toe toét.

Mẹ Hứa Quân Ngọc nhìn chiếc két sắt trong tay hắn, hỏi: “Tiểu Tụng, cái gì vậy?”

“Là quà trung thu của một người bạn, con vào phòng xem.”
Đường Tụng đã không kịp chờ đợi.

Hứa Quân Ngọc thấy dáng vẻ gấp gáp của Đường Tụng, trêu ghẹo nói: “Không phải của bạn gái chứ?”

“Có khả năng nha.” Đường Tụng nói xong, lập tức đóng cửa phòng ngủ.

Để lại Hứa Quân Ngọc đang kinh ngạc.

Lại mở hộp ra.

Đường Tụng cẩn thận từng li từng tí, cầm chiếc đồng hồ lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sau đó, hắn lại cầm giấy chứng chỉ tiếng Anh lên xem.

Trình độ tiếng Anh của Đường Tụng khá bình thường, miễn cưỡng đọc được.

“Patek Philippe 5374/300P-001.”

Đường Tụng lên mạng tìm hiểu một chút, trái tim không nhin được mà bắt đầu gia tốc.

Đây là kiểu mới, yết giá 25 triệu, nhưng mua trong nước phải gần 40 triệu.

Lại nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, Đường Tụng cảm thấy tràn đầy mùi tiền tài.

Mặt đồng hồ màu xanh đậm, khiêm tốn lại không mất vẻ cá tính và tráng lệ.

Dây đồng hồ cá sấu màu xanh lam, xúc cảm thoải mái, tạo hình phục cổ.

Còn nạm kim cương, xếp thành một vòng tròn kinh xảo, yên tĩnh vờn quanh mặt đồng hồ màu xanh đậm.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, làm cho chiếc đồng hồ mấy chục triệu này càng rực rỡ rạng ngời hơn.

Cho dù là người không hiểu hàng như Đường Tụng, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hắn đeo chiếc đồng hồ trị giá gần 40 triệu lên cổ tay trái.

Làn da trắng nõn, làm chiếc đồng hồ càng nổi bật hơn.

Đường Tụng cảm thấy khí chất của mình chắc là đã tăng thêm một bậc.

Thư ký Kim quả nhiên là hiểu mình.

Sau đó, Đường Tụng nhìn về phía chiếc hộp thứ 2 với ánh mắt mong chờ.

Không biết trong này là thứ gì đây.

Mở hộp ra xem, phía trên cùng là một cái thiệp chúc mừng.

Đường Tụng cầm thiệp chúc mừng lên, để lộ ra hài hàng hộp đen nhỏ ở bên dưới.

Mấy hàng chữ trên thiệp đều được viết tay, từng bút từng bút tràn đầy linh tính, khiến người cảnh đẹp ý vui.

“Chúc ngài và người nhà trung thu sum vầy, hạnh phúc bình an. Chiếc đồng hồ này đã được đặt từ hơn nửa năm trước, hi vọng ngài sẽ thích nó. Tập đoàn phát triển rất thuận lợi, vẫn đang tiến hành theo kế hoạch của ngài. Ngoài ra, vì cân nhắc đến vấn đề an toàn, xin đừng mua sắm đồ kế hoạch hóa gia đình rẻ tiền. Chuẩn bị cho ngài 10 hộp Durex 001, dùng hết có thể gửi mail cho tôi, tôi sẽ mua thêm.”

“Kỳ an toàn của Trình Nhạc Nhạc: Ngày 5-11, ngày 17-23.”

“Kỳ an toàn của Lý Nhã Ly: Ngày 10-16, ngày 22-28.”

“Chú ý tiết chế.”

Bộ phận mở đầu còn rất tốt, phía sau lại là cái gì?

Đường Tụng thấy mặt hơi nóng lên.

Cảm giác mình bị thư ký Kim hiểu lầm.

Lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Phần thưởng của hệ thống, bao gồm xe và thời trang của Trình Nhạc Nhạc, cả hợp đồng của Lý Nhã Ly.

Khăng định là dùng danh nghĩa của hắn, để gửi email cho thư ký Kim, nhờ nàng sắp xếp mọi chuyện.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng lại thấy hơi đau gan.

Đây quả thực là hơi quá đáng!

Hệ thống làm như vậy, hình tượng của mình trong lòng nàng, há chẳng phải là mất hết uy nghiêm rồi sao?

Chương 157: Nhiều bạn gái

Buồn bực một lúc lâu.

Đường Tụng nhớ kỹ kỳ an toàn của Trình Nhạc Nhạc và Lý Nhã Ly, lại thuận tay rút một hộp Durex 001 ra.

Siêu mỏng, bôi trơn, dẻo dai, không thể rách.

Quả thực là tốt hơn mặt hàng mình tiện tay mua ở siêu thị rất nhiều.

Tuy nhiên, từ chuyện này, hắn vẫn cảm thấy thư ký Kim rất có ý kiến với mình.

Đáng ra, chiếc hộp bên phải này cũng là một món hàng xa xỉ nào đó.

Bởi vì dạo này mình thường xuyên ký hợp đồng với cầu thủ, lại nhờ nàng sắp xếp và chuẩn bị quà cho những cầu thủ này.

Lúc này mới khiến cho thư ký Kim đổi một món quà thành Durex.

Cũng coi như là một loại oán trách khác.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng bị giật mình, vội vàng nhét hộp Durex về chỗ cũ.

Cất hộp quà, đóng kết sắt.

“Tiểu Tụng, có rảnh không? Mẹ muốn nói chuyện với con.” Tiếng nói của mẹ truyền vào phòng.

Đường Tụng ngồi thẳng người: “Vâng, mẹ vào đi.”

Sau khi Hứa Quân Ngọc đi vào, đầu tiên là nhìn nhìn chiếc kết sắt kia, lại chú ý đến chiếc đồng hồ đang tỏa sáng lung linh trên tay hắn.

Cười nói: “Đây chính là quà cô bé kia tặng?”

Đường Tụng nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đồng hồ tinh xảo trên tay, cười nói: “Đúng vậy, một người bạn rất thân tặng.”

Hứa Quân Ngọc ngồi xuống giường, dịu dàng nói: “Chiếc đồng hồ này nhìn rất đẹp, nhìn qua đã biết là không rẻ. Con nói thật với mẹ đi, rốt cuộc là bạn gái? Hay là bạn?”

Nghĩ đến mình còn chưa gặp mặt thư ký Kim trong hiện thực, Đường Tụng cũng không tiện nói lung tung.

Chỉ có thể trả lời thành thật: “Vẫn không tính là bạn gái.”

“Con thật là, có phải bạn gái hay không mà cũng không biết?” Hứa Quân Ngọc cười nói, lại véo gương mặt tuần tú của hắn.

Tầm tắc thở dài: “Da tốt thật, cũng có tinh thần hơn trước, bây giờ xem ra không cần lo không tìm được đối tượng! Con đã có sự nghiệp của mình, có xe sang, còn được hoan nghênh như vậy, cha và mẹ cũng yên tâm.”

Đường Tụng cười đắc ý, nói: “Chắc chắn rồi, cha mẹ chỉ cần hưởng phúc là được. Con trai mẹ đẹp trai như vậy, có rất nhiều người theo đuổi, chuyện con dâu này, không cần phải lo.”

Hứa Quân Ngọc hơi do dự một chút, nói: “Vẫn luôn không hỏi con, Bảo Nguyệt bây giờ thế nào rồi?”

Đường Tụng nghe vậy thì yên lặng, ánh mắt hơi u ám.

Dù sao đó cũng là mối tình đầu thời học sinh của hắn.

Trở về quê nhà, lại nhớ đến những hình ảnh của hai người trong quá khứ, luôn cảm thấy thôn thức.

Dù sao cũng chúng sống 6 năm, đại đa số thời gian đều học tập với nhau, chơi đùa với nhau.

Hai người từng có rất nhiều kỷ ức tốt đẹp.

Mẹ Hứa Quân Ngọc cũng luôn coi nàng là con dâu của mình.

Liễu Bảo Nguyệt đến nhà chơi, luôn làm những món mà nàng thích nhất.

Bình thường có đồ gì ngon, cũng sẽ bảo hấn mang qua cho nàng một ít.

Nhìn thấy thần sắc âm đạm của Đường Tụng, Hứa Quân Ngọc cũng hiểu ra gì đó.

Vội vàng an ủi: “Không sao, bây giờ con ưu tú như vậy, muốn cô gái này mà không được chứ? Quay đầu mẹ sẽ giới thiệu cho con vài người.”

“Vâng mẹ, con biết rồi.”

Sau khi Hứa Quân Ngọc rời đi, Đường Tụng nằm ngửa trên giường.

Đầu óc rối bời.

Chẳng lẽ mình vẫn còn nhớ nhung nàng?

Cũng có khả năng là chấp niệm khi không có được đi.

Liễu Bảo Nguyệt là chấp niệm của hấn, hấn là chấp niệm của Trương Nghiên.

Trên thế giới này, nội tâm của mỗi một người có lẽ đều có ánh trăng bị mai táng.

Cũng có ngôi sao mới bắt đầu bay lên.

Bên cạnh mình cũng đã xuất hiện rất nhiều vì sao sáng, phải không?

Lắc lắc đầu, Đường Tụng không suy nghĩ lung tung nữa.

Phương pháp thư giãn tốt nhất, tự nhiên là xem ảnh 18+.

Mở wechat ra, gửi tin cho chim hoàng yến Lý Nhã Ly: “Có ảnh mới không?”

Rất nhanh, mấy tấm ảnh mới ra lò đã được gửi đến.

Chắc là Lý Nhã Ly còn chưa ngủ dậy.

Trực tiếp vén quần áo ngủ gợi cảm lên, để lộ ra bờ mông vênh cao tròn trịa, phối hợp với đôi chân thon dài đầy nhục cảm.

Một màn này cực kỳ gợi tình.

Mặc dù không bằng mông đào mật của Trình Nhạ Nhạ, nhưng Lý Nhã Ly cũng rất đẹp.

Thiếu chút cơ bắp, lại nhiều chút ôn nhu và mềm mại của phái nữ.

Cùng bờ eo tinh tế tạo thành một đường cong hoàn mỹ, vô cùng tuyệt vời.

“Lại thêm vài cái đi.” Đường Tụng thấy hơi nóng, cảm giác máu nóng sục sôi.

Tiếp theo, là một tấm ảnh cởi trần, tay để ngang trước ngực.

Lý Nhã Ly chu môi đỏ, làm động tác hôn hôn, mái tóc xõa bên bờ vai.

Ngực không tính quá to, nhưng cũng là size C.

Cái cổ thon dài, xương quai xanh gợi cảm, vòng eo tinh tế.

Lúc này có vẻ cực kỳ dụ hoặc.

Nằm trên giường, Đường Tụng vốn đang chán chường, lúc này lập tức phấn chấn trở lại.

Hình ảnh mối tình đầu đã bị xua tan quá nửa.

Xem ra sau khi hai người đột phá lớp màng kia, Lý Nhã Ly đã trở nên càn rỡ hơn rồi.

Quả thực là không thể chịu nổi mà!

Vì phê phán loại hành vi này, hắn quyết đoán phóng to ảnh lên.

Điện thoại Tiểu Tĩnh tặng rất tốt, phóng to mà không vỡ hình, nhìn rất rõ nét.

Hình ảnh này là cần phải censored rồi nhĩ?!

Đường Tụng: “Bảo trì tiêu chuẩn này, lại làm vài cái nữa đi!”

...

Đến lúc Đường Tụng phấn chấn đi ra khỏi phòng ngủ, thì đã là nửa tiếng sau.

Âm thanh xào thức ăn đang truyền ra từ phòng bếp.

Cha Đường Kiến Bân rất có năng khiếu trên phương diện nấu nướng, bây giờ lại không đi làm, đại đa số thời gian đều dùng để nghiên cứu các món ăn.

Còn nói là chờ chữa bệnh xong, sẽ đi mở một quán cơm nhỏ.

Mẹ thì đang tươi cười gọi điện thoại, miệng còn không ngừng: “Tốt, được, tốt lắm.”

Cúp máy, nhìn thấy Đường Tụng đi ra, liền vội vàng ngoắc tay với hắn: “Tiểu Tụng, con có mang bộ quần áo chính thức nào về không?”

Sau khi Đường Tụng trở về, vẫn luôn mặc đồ thể thao, hoặc quần áo bình thường, đều là cha mẹ mua cho lúc học đại học.

Đã hơi chật rồi, mặc vào không đẹp lắm.

Đây là do hấn sợ mình thay đổi quá nhiều, khiến cha mẹ lo lắng.

Hấn nghi hoặc hỏi: “Con không mang âu phục về, nhưng có chuyện gì sao?”

Hứa Quân Ngọc cười nói: “Lát nữa dì Vương của con sẽ đến, mẹ nhờ dì giới thiệu cho con một đối tượng. Dì là người làm ăn, biết rất nhiều cô gái tốt. Bây giờ con cũng coi như là thành công, nên cân nhắc đến chuyện tìm đối tượng.”

Đường Tụng từ chối: “Hay là thôi đi, con mới 23, căn bản là không vội.”

Dù sao mình cũng có không ít cầu thủ, nào có tâm tư đi xem mắt.

“Dù không được thì cũng có thể quen thêm mấy người bạn mà, sau này cũng có thêm một lựa chọn, đúng không.” Mẹ lại tiếp tục khuyên bảo.

Đường Tụng cẩn thận từng li từng tí, thăm dò: “Mẹ, nếu con không cẩn thận... có nhiều người bạn gái, vậy mẹ có lấy chày cán bột đánh con không?”

Hứa Quân Ngọc cau mày lại, buồn cười nói: “Một Bảo Nguyệt mà còn không được, còn đòi nằm mơ giữa ban ngày? Nếu con có bản lĩnh này, lại khiến mọi người chung sống hòa thuận, mẹ khẳng định không có ý kiến. Có thêm vài cô con dâu, cũng có thêm người dưỡng lão cho cha mẹ.”

Hứa Quân Ngọc vẫn rất hiểu con mình, căn bản là không có bản lĩnh này.

Đường Tụng vội vàng ôm mẹ một cái, hết sức cảm động:
“Mẹ là tốt nhất! Có lời này của mẹ, con cũng yên tâm.”

Hứa Quân Ngọc thấy hơi lạ, lại giở trò gì rồi.

Nhưng bà cũng không nghĩ nhiều, đi vào bếp giúp Đường Kiến Bân.

Chương 158: Tạ Vũ Đồng

12 giờ trưa, tiếng gõ cửa vang lên.

Hứa Quân Ngọc đang bày thức ăn lên bàn, vội vàng đi ra mở cửa.

Chào hỏi và mời người bạn Vương Tổ Bình đi vào ngồi.

Hai người là bạn thân hơn 20 năm, quen nhau lúc làm công trong công xưởng.

Hơn nữa ở cách nhau không xa, lại qua lại nhiều năm, quan hệ cũng không kém họ hàng là bao.

Tiếp đó liền nói ý nghĩ của mình và tình hình của Đường Tụng cho bạn thân biết.

Vương Tổ Bình có ấn tượng rất tốt với Đường Tụng.

Nghe vậy thì lập tức đáp ứng luôn.

Lúc này Hứa Quân Ngọc mới hô lên một tiếng: “Tiểu Tụng, mau ra đây, đừng chơi điện thoại trong phòng nữa, dì Vương của con đến rồi.”

Đường Tụng mở cửa phòng, rất lễ phép mà chào hỏi: “Chào dì Vương, chúc dì trung thu vui vẻ, gia đình hạnh phúc.”

Vương Tổ Bình nhìn Đường Tụng cao ngất, đẹp trai, hai mắt như tỏa sáng ở trước mặt, thì càng nhìn lại càng thích.

Luôn miệng tán dương: “Tiểu Tụng tốt nghiệp xong thì thay đổi nhiều thật, có tinh thần hơn nhiều, thân thể cũng cao to hơn, rất tốt.”

Đường Tụng cười xấu hổ, không tiếp lời.

Vương Tổ Bình lại nói tiếp: “Nghe mẹ cháu nói, cháu đang lập nghiệp, tự làm ông chủ, vậy thì thật khó lường, sau này cha mẹ cháu có thể hưởng phúc rồi.”

Hứa Quân Ngọc cười nói: “Tổ Bình, đừng khen tên nhóc này nữa, bằng không lại vênh đuôi lên trời.”

Vương Tổ Bình hỏi: “Tiểu Tụng, cháu nói tình hình của mình trước đi, còn cả tiêu chuẩn đại khái, có yêu cầu gì với nhà gái thì cứ nói cho dì, dì giới thiệu đôi tượng cho cháu.”

Đối mặt với ánh mắt tha thiết của hai người, Đường Tụng không thể làm gì khác hơn là báo cáo: “Cháu cao hơn 1m8 một chút, nặng 79 kg. Mở một phòng cà phê ở Yên Thành, trước mắt đã đi vào quỹ đạo, thu nhập một tháng... khoảng 100.000 đi. Nhà gái thì... không có yêu cầu gì, xinh đẹp dịu dàng là được.”

Đường Tụng nói thu nhập rất thấp, chủ yếu là sợ hai người giật mình.

Dù sao có danh hiệu mới ‘quan điều hành cửa hàng’, thu nhập hàng tháng của hắn có thể hơn 1 triệu.

“Nhiều như vậy?!”

Cho dù là báo ít hơn rất nhiều, Hứa Quân Ngọc và Vương Tổ Bình vẫn bị giật mình.

Hứa Quân Ngọc vội vàng nói: “Tổ Bình, có nhà gái thích hợp không? Tốt nhất là có thể trợ giúp Tiểu Tụng trên sự nghiệp. Một mình Tiểu Tụng làm ăn ở Yên Thành, tôi và lão Đường đều không yên tâm, lại không giúp được gì. Chị có nhiều bạn bè như vậy, suy nghĩ xem có ai thích hợp không.”

Vương Tổ Bình bắt đầu điên cuồng lục soát trí nhớ của mình.

Nhìn Đường Tụng đẹp trai như mình tinh ở trước mắt, lại nghĩ đến điều kiện 1 năm 1 triệu này của hắn.

Đúng là rất khó tìm thấy đối tượng xứng đôi.

Qua một lúc lâu, trong ánh mắt tha thiết của Hứa Quân Ngọc.

Vương Tổ Bình chần chừ nói: “Đúng là ... có một người miễn cưỡng thích hợp, tôi cảm thấy tương mạo, năng lực, điều kiện gia đình đều rất phù hợp, chỉ là...”

“Vậy không phải rất tốt sao? Giới thiệu cho hai đứa làm quen đi.” Hứa Quân Ngọc vội vàng nói.

“Chỉ là... tuổi tác hơi lớn.” Vương Tổ Bình giải thích: “Ngoại trừ khuyết điểm này, điều kiện còn lại không cần phải bàn. Người ta chính là khách hàng lớn của vườn trái cây nhà tôi. Kinh doanh không nhỏ ở Yến Thành, có mấy nhà thực phẩm tươi mới ở đó. Tự mua nhà ở tiểu khu hạng sang, đi xe cũng là xe sang. Năng lực, nhân phẩm, tương mạo đều là tốt nhất. Coi như là tương đối xứng đôi với Tiểu Tụng.”

Hứa Quân Ngọc càng nghe càng hăng hái, không ngờ điều kiện lại tốt như vậy.

Có nhà có xe, hoàn toàn là nữ cường nhân nha.

Đây là đốt đèn lòng cũng không tìm thấy.

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Hứa Quân Ngọc hơi thấp thỏm.

Vương Tổ Bình thành thật nói: “Vừa tròn 31, tuổi mụ là 32, bằng không tôi cũng không nói là cách nhiều tuổi.”

Hứa Quân Ngọc rất tiếc nuối: “Haiz, vậy đúng là chênh lệch hơi nhiều. Nhiều tuổi như vậy mà còn chưa kết hôn, không biết có vấn đề gì không?”

Vương Tổ Bình vội vàng giải thích: “Có vấn đề thì tôi đã không giới thiệu cho Tiểu Tụng. Tôi biết cô ấy 6, 7 năm rồi, nhìn cô ấy từ một người trẻ tuổi đi đến ngày hôm nay. Lúc trước là do quá tập trung vào sự nghiệp, căn bản là không quan tâm đến yêu đương. Nghe nói gia đình cũng rất âu sầu, hai mẹ con còn vì chuyện này mà ầm ỹ với nhau. Lúc trước còn hỏi tôi, có quen biết thanh niên tuấn kiệt nào không. Đoán là muốn kết hôn. Ngoại trừ tuổi tác ra, đúng là rất xứng với Tiểu Tụng. Tôi còn có ảnh của cô ấy này, chị xem đi.”

Nói xong, Vương Tổ Bình lấy điện thoại ra, tìm wechat của nhà gái.

Mở vòng bạn bè của đối phương ra.

Hứa Quân Ngọc cầm điện thoại lên xem, nhin không được mà thở dài: “Thật xinh đẹp!”

Đường Tụng cũng thấy hứng thú, tiến lên nhìn thoáng qua.

Ngũ quan đoan chính, mang theo cảm giác tiểu thư khuê tú.

Da thịt trắng nõn, thân hình tinh tế yêu kiều.

Đôi mắt rất đèn, trong sáng tựa như thu thủy.

Chỉ nhìn vẻ ngoài, cảm giác chỉ 27 28 tuổi.

Quả thực là một mỹ nữ hiếm thấy.

Đặc biệt là khí chất rất đoan trang.

Hình như còn khá quen?

Đường Tụng suy tư một lúc, hình như là chưa từng gặp mặt, nhưng sao lại có cảm giác quen quen?

Dứt khoát hỏi: “Dì Vương, cô ấy tên là gì?”

Vương Tổ Bình thấy hẳn có hứng thú, cười nói: “Tạ Vũ Đồng, tên rất hay đúng không? Người ta còn tốt nghiệp đại học nổi tiếng, ngoại trừ tuổi tác ra, thì rất hợp với cháu.”

“Tạ Vũ Đồng...” Đường Tụng có thể xác nhận là mình không quen nàng.

Vương Tổ Bình lại vỗ vỗ cánh tay hấn, nói: “Hay là tiếp xúc thử xem? Có thành công hay không cũng không sao, coi như là quen thêm một người bạn, về sau cũng có người giúp đỡ ở Yến Thành.”

Hứa Quân Ngọc nghĩ rất đơn giản.

Nếu hai vợ chồng họ đã không giúp được con trai, vậy thì giới thiệu bạn bè có thể giúp hấn là được, coi như là cha mẹ giúp thêm một phần lực.

Vương Tổ Bình đã là người có quan hệ rộng rất trong đám người mà họ quen.

Đường Tụng do dự một chút, lại nhìn Vương Tổ Bình có khí chất đoan trang trong ảnh.

Hiện giờ, bên cạnh hấn có rất nhiều phụ nữ, hấn cũng không muốn đi xem mắt.

Nhưng thấy ánh mắt tha thiết của cha mẹ.

Vẫn đành phải gật đầu một cái: “Vậy thì add wechat trò chuyện trước, nói không chừng sau này có cơ hội hợp tác.”

Theo phòng cà phê phát triển, nói không chừng còn có thể hợp tác thật.

Đây cũng coi như là chủ động tạo quan hệ mới.

Đường Tụng lập tức cảm thấy mình rất có lòng cầu tiến.

Vương Tổ Bình vui vẻ ra mặt: “Để dì gọi điện thoại cho nhà gái.”

Chương 159: Tình yêu chị em

Bởi vì là trung thu, nên việc kinh doanh của cửa hàng thực phẩm tươi rất bận.

Mấy ngày gần đây, Tạ Vũ Đồng đều làm thêm đến tối muộn.

Nàng rất tập trung vào sự nghiệp, hầu như làm hết tất cả mọi việc có thể làm.

Sau khi an bài tất cả mọi chuyện, nàng mới dẫn Bạch Hiểu Mạnh về nhà cha mẹ.

Cũng may là nhà cha mẹ ở ngay huyện gần Yên Thành, lái xe chỉ hơn một giờ là đến.

Khi gần về đến nhà, Tạ Vũ Đồng bắt đầu thấy thấp thỏm.

Bởi vì vấn đề hôn nhân, mấy năm nay nàng vẫn ảm ỉ với gia đình.

Đặc biệt là nửa năm gần đây, suýt nữa thì bị mẹ đuổi khỏi nhà.

Mặc dù biết trở về sẽ bị mắng, nhưng nghĩ đến cha mẹ đã hơn 70, mái tóc bạc trắng, nên trở về thì vẫn phải trở về.

Đi vào tiểu khu cũ kỹ, lên nhà, gõ cửa phòng.

“Ông ngoại, bà ngoại, trung thu vui vẻ!” Bạch Hiểu Mạnh cười chào hỏi, cố gắng để bầu không khí vui vẻ một chút.

Hai ông bà nhìn thấy Bạch Hiểu Mạnh thì cười vui vẻ, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân Tạ Vũ Đồng dẫn Bạch Hiểu Mạnh về.

Bà ngoại vội vàng kéo tay nàng, cười ha ha nói: “Ai ui! Hiểu Mạnh cũng đến à? Vào đi vào đi, để bà xem bảo bối nhà chúng ta nào.”

Nhìn thấy cha mẹ vây quanh Bạch Hiểu Mạnh, mặc kệ mình đứng ở trước cửa.

Tạ Vũ Đồng cắn môi một cái, nội tâm thấy hơi khó chịu.

Bạch Hiểu Mạnh trò chuyện với hai ông bà một lúc lâu, mới đứng lên nói: “Ông bà, con về nhà trước đã. Tốt nghiệp xong vẫn bận rộn làm việc, đã lâu không về nhà. Chờ con ăn cơm xong, con và cha mẹ sẽ qua đây thăm ông bà.”

Nói xong liền nháy mắt với dì của mình, ý là: Quý bà! Tiếp theo phải dựa vào bản thân dì rồi!

Tạ Vũ Đồng thở dài bất đắc dĩ, đi về phía cha mẹ: “Cha mẹ, chúc hai người trung thu vui vẻ.”

Mẹ lạnh mặt nói: “Có con gái như cô, tôi có thể vui mới lạ.”

Cha vội vàng giảng hòa: “Được rồi được rồi, Đồng Đồng, con mau ngồi xuống đi, vất vả lắm mới ăn bữa cơm đoàn viên.”

Tạ Vũ Đồng yên tĩnh ngồi trên bàn ăn.

Lướt mắt nhìn qua, đa số đều là món nàng thích.

Cha lại đặt một đĩa đồ ăn xuống trước mặt nàng, lại đưa một đôi găng tay dùng một lần cho nàng: “Đồng Đồng, mẹ con biết con về, sáng sớm đã đi mua đồ ăn rồi, đều là món con thích đấy.”

Tạ Vũ Đồng nghe vậy, cẩn thận từng li từng tí mà đeo găng tay lên.

Từ nhỏ nàng đã thích ăn cua ghe, mỗi khi trở về nhà đều được ăn.

Mẹ mặt ngoài thì lạnh nhạt với nàng, nhưng thật ra thì rất mong nàng về nhà nhỉ?

Nàng lập tức áy náy cúi đầu xuống.

Trong nội tâm nàng hiểu, cha mẹ thúc giục nàng kết hôn cũng là vì tốt cho nàng, sợ nàng cô độc quãng đời còn lại.

Nàng hiểu hết, nhưng mà...

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Liếc nhìn màn hình, là chị Vương, đồng bạn hợp tác trên việc làm ăn.

Chị Vương cũng là người thành thật.

Hai người hợp tác nhiều năm, chưa từng phát sinh tranh chấp.

Đối phương chăm sóc vườn trái cây rất tốt, chất lượng cũng rất tốt.

Quan hệ giữa hai người cũng rất tốt.

Tạ Vũ Đồng nghe máy, trực tiếp mở loa ngoài.

Dù sao cũng không có người ngoài, nàng lại đang đeo găng tay, không tiện cầm lên nghe.

“Alo, chị Vương, tìm em có chuyện gì sao?”

Giọng nói của đối phương rất nhiệt tình: “Vũ Đồng, hỏi trước em hỏi chị xem có quen thanh niên nào ưu tú không đúng không? Bây giờ có rồi.”

Tạ Vũ Đồng sững sốt một chút, nhớ lúc mình tìm đối tượng cho Bạch Hiểu Manh, nên đã nhờ đối phương giúp đỡ.

Nhưng khi đó không nói là giới thiệu cho ai.

Đáng tiếc Bạch Hiểu Manh không vừa ý ai cả.

Tạ Vũ Đồng vừa định mở miệng giải thích.

Mẹ đang hâm hừ ở bên cạnh, trực tiếp kéo tay nàng ra, vội vàng nói: “Mau hỏi tình hình nhà trai đi.”

Thấy ánh mắt nóng bỏng và giọng điệu không cho phép từ chối của mẹ.

Tạ Vũ Đồng không dám nói đến chuyện của Bạch Hiểu Manh nữa, nhắm mắt làm liều: “Chị Vương, vậy chị nói tình hình của đối phương đi.”

Vương Tố Bình cười nói: “Được thôi! Nhà trai là con trai của bạn chị. Nhân phẩm có thể yên tâm. Vừa tốt nghiệp đại học, mặc dù hơi nhỏ tuổi, nhưng lại rất có bản lĩnh. Chơi cổ phiếu kiếm tiền, tự mở một phòng cà phê có quy mô không nhỏ ở Yến Thành. Hiện giờ một năm thu nhập hơn 1 triệu, mua Porsche trả hết trong một lần. Dáng người cũng rất tốt, vừa cao vừa đẹp trai, như là minh tinh vậy. Lát nữa chị gửi ảnh qua cho em, đảm bảo em sẽ hài lòng.”

Tạ Vũ Đồng hơi động lòng, nàng biết nhân phẩm của chị Vương, chắc là sẽ không nói khoác.

Như vậy xem ra, vô cùng thích hợp với Hiểu Manh nha!

“Chị Vương, vậy chị gửi anh cho em trước đi, em xem một chút.”

Vương Tố Bình thấy có triển vọng, vội vàng đáp: “Được, vậy em xem trước một chút, suy nghĩ một chút. Vũ Đồng, em cũng không nhỏ nữa, chị cũng thấy vội thay cho em. Nghe chị

khuyên một câu, nếu thích hợp, thì cho song phương một cơ hội. Cũng để cha mẹ em yên tâm.”

Tạ Vũ Đồng chú ý thấy ánh mắt tha thiết của cha mẹ, nói: “Được, cảm ơn chị Vương, làm phiền chị rồi.”

Cúp máy.

Mẹ nắm chặt tay nàng, trong mắt lấp lánh ánh lệ: “Đồng Đồng, xem ra con nghĩ thông suốt rồi. Con cũng đừng trách mẹ, đã 32 rồi mà còn chưa tìm đối tượng, làm cha mẹ sao có thể không quan tâm chứ!”

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của mẹ.

Tạ Vũ Đồng vội vàng an ủi: “Mẹ, mẹ yên tâm, con đã bắt đầu chủ động tìm đối tượng rồi mà.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Lúc trước con quá buồn bã, sống chết cũng không chụp đi xem mắt, bây giờ không phải tốt sao.” Mẹ cười sờ đầu nàng.

Quay đầu nói với cha: “Lão Tạ, mau đi hâm nóng thức ăn, sắp nguội hết rồi, ông không biết dạ dày Đồng Đồng không tốt sao? Một chút ánh mắt cũng không có.”

Tạ Vũ Đồng nghe vậy thì bật cười.

Chỉ cảm nhận được sự ấm áp của gia đình đã lâu không thấy.

Tình...

Âm thanh nhắc nhở của wechat vang lên.

Tạ Vũ Đồng mở khóa màn hình, mở ảnh ra xem.

Mẹ vội vàng xích lại gần: “Mẹ xem một chút nào.”

Trong ảnh, một người trẻ tuổi đứng trong quầy cà phê.

Bối cảnh sau lưng rất sang trọng.

Người trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt.

Dung mạo tuấn lãng, khí chất xuất trần, như là bước ra từ manga vậy.

Tạ Vũ Đồng hai mắt tỏa sáng.

Chỉ nói bề ngoài, tốt hơn những đối tượng trước của Hiều Mạnh rất nhiều.

Nàng cũng là người kinh doanh.

Có thể nhận ra cửa tiệm này được trang trí rất cao cấp.

Chắc là một phòng cà phê sang trọng.

“Đứa bé này rất tốt! Vừa cao vừa đẹp trai.” Mẹ khen ngợi một câu, lại thúc giục: “Đồng Đồng, con phải chủ động một chút, câu thông với người ta đi. Dù con nhiều tuổi hơn, nhưng bây giờ đang thịnh hành tình yêu chị em đúng không? Hai đứa kém nhau 8 tuổi, không tính là gì, không cần thấy áp lực, trong nhà ủng hộ con.”

Nghe thấy danh từ ‘tình yêu chị em’ này từ trong miệng mẹ già hơn 70 của mình.

Tạ Vũ Đồng hơi đỏ mặt: “Mẹ, mẹ nói gì vậy? Còn chưa đâu vào đâu mà.”

Nàng đã qua cái tuổi chỉ nhìn bề ngoài rồi.

Đánh giá một người đàn ông có sức hút hay không.

Không chỉ nhìn vẻ ngoài, còn phải có nhân cách, tính cách, năng lực, vân vân...

Vừa thấy đã yêu là không thể nào.

“Vậy kết bạn wechat trước, tìm hiểu nhau, dù sao mẹ cũng thấy đứa bé này rất tốt.” Mẹ lại thúc giục.

Tạ Vũ Đồng hơi bất đắc dĩ.

Nhưng có mẹ ở bên cạnh nhìn chăm chăm, nàng không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Chị Vương, hay là chị đưa wechat của cậu ta cho em đi, bọn họ tâm sự trước.”

Wang Tố Bình: “Được, xong ngay.”

Chương 160: Gói quà trung thu

Một lát sau, lại nhận được một lời mời kết bạn trên wechat.

“Xin chào, tôi là Đường Tụng.”

Tạ Vũ Đồng lập tức đáp lại: “Xin chào Tiểu Đường, tôi là Tạ Vũ Đồng, trước mắt cũng đang phát triển ở Yên Thành, có thời gian chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Thật ra nàng không có ý tưởng gì với cậu em trai này, nhưng vì mẹ, nàng chỉ có thể qua loa một chút.

Quay đầu có thể giới thiệu cho Hiểu Manh.

Cảm giác hai người rất xứng đôi.

Tuổi tác tương đương, tướng mạo đều rất xuất chung.

Mẹ lại vỗ cánh tay nàng: “Con gọi người ta là Tiểu Đường? Đây là sợ người ta không biết con nhiều tuổi sao?”

Tạ Vũ Đồng xoa xoa tay, bất đắc dĩ nói: “Con đổi còn không được sao...”

Rất nhanh, Đường Tụng đã trả lời: “Được, vậy chờ sau trung thu lại hẹn.”

Mẹ lại cảnh cáo: “Con đừng như xe bị tuột xích, nên chỉ động thì chủ động, quay đầu nhớ gửi ảnh chụp chung cho mẹ.”

...

Vương Tô Bình ở nhà Đường Tụng một lúc lâu, trò chuyện với Hứa Quân Ngọc rất nhiều, lúc này mới đứng lên đi về.

Tiền di Vương, Đường Tụng thở phào một hơi.

Cảm giác toàn thân đều buông lỏng hơn.

Trở lại phòng, đầu tiên là trò chuyện với mấy cầu thủ của mình một lúc.

Sau đó bắt đầu làm nhiệm vụ học tập hôm nay.

Nhiệm vụ hàng ngày tuy không có lợi nhuận cao, nhưng thắng ở lâu dài.

Đồng thời cũng có trợ giúp cho nhiệm vụ chính tuyến.

Chờ trở về Yên Thành, lại tiếp tục nhiệm vụ rèn luyện.

8 giờ tối.

Cơm nước xong, Đường Tụng lại ngồi xem tivi với cha mẹ, âm thanh nhắc nhở chọt vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘trung thu sum vầy’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà trung thu x1’.”

Đường Tụng lập tức tiến vào nhà kho, bên trong đã có thêm một gói quà sáng lấp lánh.

Lập tức mở ra.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thuốc cao da chó x1’.”

“Keng, bạn nhận được ‘Bảo hiểm y tế cao cấp x2’.”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘phiếu mua nhà 1 triệu x1’.”

Vốn cho rằng chỉ là một gói quà nhỏ, không ngờ lại phong phú như vậy.

Kiểm tra những món đạo cụ vừa rồi.

Thuốc cao da chó x1: Dùng để trị liệu các loại bệnh tật về da thịt, xương cốt, thần kinh.

Phiếu mua nhà 1 triệu x1: Sau khi sử dụng, nhận được 1 triệu tiền mặt để mua nhà.

Bảo hiểm y tế cao cấp x2: Hai phần bảo hiểm y tế BUPA toàn cầu, phí hàng năm 249.000 NDT, bổ sung trọn đời.

Kiểm tra kỹ hơn.

Đạo cụ đầu tiên là thuốc cao da chó, chỉ cần dán vào chỗ đau 8 tiếng, sẽ có hiệu lực.

Trong 2 tuần tiếp theo, vết thương sẽ được chữa trị từ từ.

Vết thương trên chân cha, coi như là ổn.

Đường Tụng lập tức lấy đạo cụ này ra.

Tiếp theo, trên tay hắn có thêm một miếng thuốc dán màu trắng, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Sau đó là phiếu mua nhà, đúng lúc định mua nhà cho cha mẹ, có thể dùng luôn.

Giá nhà ở huyện Sa bây giờ khoảng 5000 NDT một mét vuông, một số tiểu khu cao cấp thì hơn 7000 NDT một chút.

Có 1 triệu này, đủ để mua một căn nhà rồi.

Về phần ‘Bảo hiểm y tế cao cấp x2’, coi như là thu hoạch lớn nhất.

Mỗi năm 249.000 NDT, hệ thống sẽ cung cấp phí gia hạn cả đời.

Chỉ cần cha mẹ còn sống, vậy thì có thể hưởng thụ phần phục vụ này.

BUPA là một cơ cấu bảo hiểm sức khỏe toàn cầu.

Được khen là Hermes trong y tế cao cấp, chi nhánh trải rộng toàn thế giới.

Mà gói bảo hiểm này, chính là sản phẩm đắt nhất của BUPA.

Phạm vi khám bệnh bao phủ toàn cầu, có thể hưởng thụ tài nguyên y tế cao cấp nhất thế giới.

Bao gồm bệnh viện trong top 10 thế giới.

Số tiền bảo hiểm là không giới hạn, cũng chính là khám bệnh hết bao nhiêu tiền, bảo hiểm sẽ thanh toán bấy nhiêu.

Cho dù là 100 triệu, thì cũng sẽ thanh toán hết.

Phạm vi bảo hiểm bao gồm tất cả các loại bệnh tật.

Nhỏ như khám cảm mạo, sốt, to đến bệnh ung thư, cấy ghép nội tạng, tất cả đều nằm trong phạm vi chi trả.

Thậm chí còn thanh toán cả khám răng, khám mắt, vân vân...

Phù!

Đường Tụng thở phào một hơi.

Rất tốt, vấn đề y tế của cha mẹ trong tương lai đã được giải quyết.

Không do dự nữa, lập tức sử dụng.

Truyền vào tên tuổi của cha mẹ.

Sau đó chỉ cần người đại diện đến nhà ký hợp đồng là xong.

Liếc nhìn cha đang nằm xem tivi trên ghế salon.

Đường Tụng cầm thuốc dán trong tay, ngồi xuống cạnh Đường Kiến Bân: “Cha, bạn của con mua được một phần thuốc dán bí truyền từ một nhà đông y. Nói là có hiệu quả với tổn thương trên chân cha, mà hiệu quả còn rất nhanh. Con dán lên cho cha, sáng mai cha hãy bóc ra nhé.”

Đường Kiến Bân cười ha ha nói: “Được, vậy thì dán thử xem.”

Thật ra ông cũng không ôm hi vọng gì với mấy loại thuốc dán này.

Bị thương nhiều ngày như vậy, cũng phải dán hàng trăm tấm rồi.

Ban đầu còn thấy đỡ đau, nhưng lâu dần chỉ còn lại là an ủi tâm lý.

Nhưng thấy con trai hiếu thảo như vậy, tự nhiên sẽ không từ chối.

Đường Tụng xé giấy ngoài, dán thuốc lên chân Đường Kiến Bân.

Nghiêm túc dặn dò: “Cha, nhất định phải chờ đến sáng mai mới được bóc ra đây.”

Đường Kiến Bân gật đầu một cái: “Yên tâm đi.”

“Còn có một chuyện nữa.” Đường Tụng cân nhắc lời nói: “Mẹ, ngày mai chúng ta đi mua nhà đi, mua cho hai người, như vậy đi khám bệnh với mua sắm cũng tiện hơn.”

Hứa Quân Ngọc vốn đang xem phim truyền hình, nghe vậy thì ngẩn người, đang định mở miệng từ chối.

Đường Tụng lại nói tiếp: “Bây giờ con không thiếu tiền, hai người sống tốt một chút, con cũng yên tâm hơn. Hơn nữa, mua nhà cũng là một loại đầu tư, chẳng may còn làm ăn thua lỗ, còn có căn nhà.”

Hứa Quân Ngọc nghe vậy thì thấy rất có đạo lý.

Tuy rằng bây giờ con trai có thể kiếm tiền, nhưng ai có thể đảm bảo tương lai sẽ ra sao.

Đổi tiền thành bất động sản, đúng là an toàn hơn một chút.

“Được, vậy mẹ tìm người hỏi thăm, xem tiểu khu nào tốt nhất huyện chúng ta.”

Hứa Quân Ngọc không do dự nữa, lập tức phát động quan hệ của mình, thăm dò ý kiến.

Đường Kiến Bân thấy con trai trưởng thành, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Tựa như chân cũng đỡ đau hơn.

Chương 161: Bạn cũ

Ngày 11 tháng 9 năm 2022, khí trời trong xanh.

Tối ngày hôm qua, Hứa Quân Ngọc hưng phấn đến rạng sáng mới ngủ.

Sáng sớm hôm nay, 6 giờ đã rời giường.

Vừa ăn sáng xong, Đường Tụng đã bị mẹ giục đi xem nhà.

Bởi vì chân bị thương, nên Đường Kiến Bân không đi được.

Trên đường đi, Hứa Quân Ngọc vừa cầm điện thoại vừa giới thiệu tình hình chung cư, vừa chỉ đường.

“Chúng ta đến Phong Trạch Viên trước, nơi này mới xây xong, rất mới, xanh hóa cũng không tệ. Vị trí cũng rất tốt, nằm sát đường cao tốc, sau này con trở về cũng gần hơn. Nhà 121 mét vuông, rất vuông vức...”

Đường Tụng chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Hứa Quân Ngọc là loại người rất tỉ mỉ, bình thường mua một món đồ gia dụng nhỏ, cũng phải suy nghĩ rất lâu.

Lần này mua nhà, tự nhiên là rất thận trọng, đã ôn bài rất kỹ.

Đến phòng bán nhà, Đường Tụng nhìn các mô hình mẫu.

Sau đó dứt khoát kéo mẹ rời đi.

Chủ yếu là vị trí tương đối lệch, chung quanh hơi hoang vu, không có bệnh viện hay trường học, công viên, trung tâm thương mại...

Không thích hợp với cha mẹ.

Lại đi dạo qua 2 chung cư khác.

Nhưng đều không hài lòng.

Mất thấy mẹ còn muốn tiếp tục.

Đường Tụng vội vàng đề nghị: “Mẹ, hay là chúng ta đi tìm công ty môi giới đi. Chỉ cần miêu tả yêu cầu cho bọn họ, sau đó trực tiếp đi xem nhà là được. Bằng không thì biết lúc nào mới tìm được nơi thích hợp chứ. Bây giờ con cũng rất bận, làm như vậy còn có thể tiết kiệm thời gian.”

Hứa Quân Ngọc hơi do dự một chút, vẫn gật đầu đồng ý, dù sao công việc của con trai là quan trọng nhất.

Đường Tụng lên mạng tìm một chút, cách nơi này không xa có một chi nhánh của bất động sản Duyệt Cư.

Bất động sản Duyệt Cư thuộc về công ty môi giới hàng đầu ở địa phương, có mười mấy chi nhánh ở tỉnh.

Đến mục đích, đỗ xe xong.

Hai người đi vào trong.

Một vị nhân viên mặc âu phục giày da chạy chậm lên tiếp đón: “Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

Giọng nói rất nhiệt tình, chỉ là hơi quen tai.

Đường Tụng nhìn qua, vui vẻ nói: “Hạo tử, là ông à?”

Mấy ngày trước hắn còn tìm thấy ảnh cấp 3 của Trương Hạo.

Không ngờ lại gặp được nhanh như vậy.

Thời đi học, quan hệ của hai người rất tốt.

Sau khi tốt nghiệp, vì thành tích của Trương Hạo khá kém, nên trực tiếp đi làm luôn.

Ban đầu hai người còn thường xuyên trò chuyện.

Sau đó Trương Hạo càng ngày càng bận, còn Đường Tụng thì trầm mê vào game.

Dần dần càng ngày càng ít đề tài chung, chẳng biết lúc nào đã không liên hệ nữa.

Một lần cuối cùng gặp mặt, là nghỉ đông năm thứ 2 đại học, khi Đường Tụng về ăn tết.

Trương Hạo nghe thấy giọng nói này, lại quan sát một phen, không xác định nói: “Ông là... Tiểu Tụng?”

Đường Tụng tiến lên ôm bả vai Trương Hạo, cười nói: “Thế nào, hơn 2 năm không gặp mà đã không nhận ra tôi rồi?”

“Ông thay đổi quá nhiều, còn đẹp trai hơn, lại cao hơn.”

Trương Hạo nhìn Đường Tụng trước mắt, lại thấy hơi khó tin.

Đường Tụng trong ấn tượng của Trương Hạo, tuy cũng là soái ca, nhưng còn lâu mới lóa mắt như bây giờ.

“Ông cũng thay đổi rất nhiều.” Đường Tụng nhìn thấy vị đã từng là bạn gay này, lại thấy hơi thốn thức.

Vài năm không gặp, Trương Hạo đã tăng cân, cũng trở nên thành thực hơn.

Lúc trước Trương Hạo khá nhanh nhẹn.

Đường Tụng hỏi: “Hạo tử, ông làm môi giới ở đây à?”

“Đúng vậy, làm hơn nửa năm rồi, cũng chỉ kiếm miếng cơm ăn thôi, hiện giờ làm gì cũng không dễ.” Trương Hạo quay sang Hứa Quân Ngọc: “Chào dì, dì còn nhớ con không, ngày xưa từng qua nhà dì ăn cơm chùa rất nhiều lần.”

Hứa Quân Ngọc cười nói: “Nhớ chứ, béo hơn không ít rồi.”

Trương Hạo sờ sờ cái bụng của mình: “Ha ha, tăng hơn 20 cân.”

Đột nhiên gặp lại bạn cũ, hai người đều có chút cảm khái.

Trương Hạo kéo Đường Tụng đến khi nghỉ ngơi, trò chuyện vài chuyện thú vị thời đi học.

Trong lúc nhất thời, lại thấy rất hoài niệm.

“Trưa nay chúng ta đi ăn cơm đi.” Trương Hạo đề nghị.

Đường Tụng cũng hơi hưng phấn, hỏi: “Cửa hàng Bốn Mùa còn mở không?”

“Khà khà, tôi cũng định bảo đến đó, lúc trước chúng ta thường xuyên đi đến đó ăn. Lúc đó còn có lão Triệu, tiếc là rất lâu rồi không gặp.”

“Đúng rồi, còn cả Liễu Bảo Nguyệt nữa, nghe nói bây giờ cô ấy đang làm ở Weibo, phát triển cực tốt.”

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, Trương Hạo chưa từng đi học, nói tới thời học sinh thì không khỏi cảm khái.

Nói đến thời cấp 3, vậy tuyệt đối không thể bỏ qua Liễu Bảo Nguyệt.

Dù sao nàng năm đó cũng chói mắt như vậy.

Nếu không có Đường Tụng, chỉ sợ ngày nào cũng đếm thư tình đến mỏi tay.

“Cô ấy bây giờ... đúng là rất tốt.” Đường Tụng thở dài, vỗ vỗ vai Trương Hạo: “Hạo tử, chúng ta nói chuyện chính trước đi. Tôi định mua một căn nhà, xanh hóa và an ninh khá một chút, chung quanh phải có bệnh viện và trung tâm thương mại. Tốt nhất là nội thất đầy đủ, có thể vào ở luôn, các ông có căn nhà nào thích hợp không?”

Trương Hạo nghe vậy thì ngẩn người.

Hắn rất hiểu điều kiện gia đình Đường Tụng.

Muốn mua nhà, chỉ sợ cha mẹ phải lấy hết tích góp ra mới có thể trả được tiền cọc.

Còn chọn tiểu khu tốt như vậy, có phải là hơi cổ quá rồi không?

Suy nghĩ một chút, Trương Hạo vẫn khuyên nhủ: “Tiểu Tụng, chỗ bọn tôi có mấy căn nhà rất tốt. Tuy rằng không đạt được yêu cầu của ông, nhưng giá cả rẻ hơn thị trường rất nhiều. Sau này ông trả góp cũng dễ hơn, có cân nhắc một chút không?”

Hứa Quân Ngọc nghe vậy thì hai mắt tỏa sáng.

Đường Tụng lại từ chối nói: “Không cần, căn nhà này là cho cha mẹ tôi ở, hoàn cảnh và vị trí phải tốt, bọn họ ở cũng thoải mái.”

“Không phải mua nhà cưới vợ à?” Trương Hạo hơi kinh ngạc.

“Bây giờ tôi đang làm ở Yên Thành, dù mua nhà thì cũng mua ở bên kia.”

Trương Hạo cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Vậy thì tốt, để tôi đi kiểm tra.”

Nói xong liền ngồi xuống trước máy tính, bắt đầu bận rộn.

Mấy phút sau, Trương Hạo cầm một cái máy tính bảng đi qua.

“Nơi này có một căn nhà phù hợp yêu cầu của ông, chỉ là giá cả hơi đắt.”

Trương Hạo đưa máy tính bảng qua, phía trên có hình ảnh và giới thiệu.

“130 mét vuông, 3 phòng ngủ 2 phòng khách, tổng giá trị 1.020.000 NDT, nội thất đầy đủ, bãi đậu xe. Tiểu khu là Cẩm Tú Gia Viên, xem như là một khu chung cư cao cấp của huyện chúng ta. Vừa hoàn thành vào năm ngoái. Tổng cộng 6 tòa nhà cao tầng, xanh hóa cực tốt.”

Đường Tụng nhìn hình ảnh tiểu khu và nội thất trong nhà, đều cảm thấy rất khá.

Hứa Quân Ngọc cầm điện thoại lên tính toán giá cả, sợ hết hồn nói: “Gần 8000 NDT một mét vuông? Có phải hơi đắt rồi không? Dì nghe nói giá nhà ở huyện chúng ta chỉ 5000, 6000 thôi mà.”

Trương Hạo kiên nhẫn giải thích: “Dì, vị trí nơi này rất tốt, bên cạnh chính là bệnh viện huyện, cách trung tâm thương mại không đến 200 mét, chung quanh còn có công viên, chợ nông sản. Nội thất và trang trí đều rất tốt, chủ nhà vốn định làm nhà kết hôn. Hơn nữa còn tặng kèm chỗ để xe, cho nên giá hơi đắt một chút.”

Hứa Quân Ngọc nhìn nội thất trong nhà, đúng là rất đẹp, nhất thời do dự không quyết.

Đường Tụng nhìn ra tâm tư của mẹ, trực tiếp nói: “Bây giờ đi xem nhà luôn được không? Nếu được thì qua xem một chút.”

“Được, chờ chút, tôi tìm đồng nghiệp mượn xe.” Trương Hạo định đứng lên rời đi.

Đường Tụng vội vàng kéo lại: “Không cần, tôi lái xe tới, ngồi xe tôi là được.”

“Vậy cũng được.”

Trương Hạo cũng không khách khí, dù sao cũng là bạn cũ, năm đó còn là bạn gay.

Chương 162: Nhiệm vụ ẩn

Sau đó, Trương Hạo tìm đồng nghiệp lấy chìa khóa, rồi đi theo hai người ra ngoài.

Đẩy cửa ra, nhìn ngó bốn phía.

Muốn nhìn xem xe nào là của Đường Tụng.

Con phố này không tính là phồn hoa, lối vào chỉ có 4, 5 chiếc xe.

Ánh mắt Trương Hạo lập tức bị hấp dẫn bởi chiếc Porsche đen như mực.

Tốt nghiệp xong, hắn vào thẳng tiệm sửa chữa của họ hàng để học nghề.

Sau đó bởi vì không kiếm được bao nhiêu tiền, cho nên mới ra ngoài làm môi giới.

Có thể nói hắn rất thích xe, cũng coi như là người ‘hiếu xe’ trong mắt người thường.

Mặc dù mình không có xe, nhưng thường xuyên lên mạng tìm kiếm dữ liệu tương quan, thỉnh thoảng cũng chú ý đến các tin tức xe mới.

Chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra chiếc Porsche Panamera.

Nhìn trực bánh xe, là bản cao cấp nhất, giá 3.5 triệu, không sai!

Xác nhận kiểu xe, Trương Hạo lập tức nhớ đến tài liệu về chiếc xe này.

Tại thị trấn nhỏ này, chiếc xe này chính là tồn tại không gì sánh nổi.

Nhìn chiếc ‘dream car’ trước mắt, Trương Hạo vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Có tiền thật con mẹ nó tốt!

Chờ sau này phát tài, nhất định phải mua một chiếc!

Khi hấn đang thất thần.

Đường Tụng đã móc chìa khóa ra, ấn một cái.

Đèn xe sáng lên, kính chiếu hậu mở ra.

Đường Tụng tiến lên mở cửa xe, liếc nhìn Trương Hạo đang ngẩn người.

Kêu lên: “Hạo tử, đi thôi, xem xong chúng ta lại đi ăn.”

Trương Hạo ngây ngốc nhìn Đường Tụng, lại nhìn chiếc xe kia một chút.

Động tác này, hấn lặp lại 3 lần.

Nội tâm sinh ra chút cảm giác hoang đường.

Đây là làm việc mệt quá, nên ngủ gật rồi?

Nằm mơ giữa ban ngày sao?

Dùng sức bấm đùi mình một cái.

“Mẹ nó, đau quá!” Tiếp theo, sắc mặt Trương Hạo đỏ bừng, có chút không biết nên làm thế nào.

“Đường Tụng, đây... đây là xe của ông?”

“Đúng vậy, mới lấy không lâu.” Đường Tụng nói thật, hấn cũng không muốn giả vờ giả vịt.

Trương Hạo tựa như có chút mờ mịt, mơ mơ hồ hồ ngồi lên xe.

Nhìn thấy nội thất xa hoa trong xe, lại nhìn Đường Tụng ngồi trên chỗ tài xế.

Trong lúc nhất thời lại thấy hơi bồn khoăn và bất an.

Trong đầu rối bời, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp.

Bạn gay đã từng có điều kiện không khác gì nhà mình, đột nhiên trở thành ‘cao phú soái’ đỉnh cấp là loại trải nghiệm gì?

...

Khoảng 10 phút sau, chiếc xe đến Cẩm Tú Gia Viên.

Trải qua một thời gian kiến thiết tâm lý, Trương Hạo rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Hiểu rõ Đường Tụng bây giờ đã phát tài thật.

Căn nhà này đại khái là mua thật.

Thân là môi giới, đây chính là công lao.

Vội vàng lên tinh thần, dẫn Đường Tụng và Hứa Quân Ngọc đi vào tiểu khu.

Đi dạo một vòng, giới thiệu hoàn cảnh chung quanh.

“Xanh hóa rất tốt, an ninh cũng cực tốt.”

“Bên này là khu rèn luyện, thiết bị đều rất mới.”

Sau đó, ba người tiến vào căn nhà.

Trương Hạo tiếp tục giới thiệu.

Hứa Quân Ngọc càng xem càng thích, càng xem càng hài lòng.

Căn nhà cũ bọn họ đang ở, chỉ có 60 mét vuông, 2 phòng ngủ.

Phòng bếp và vệ sinh đều rất nhỏ, nội thất trang trí thì không cần nói.

So sánh với căn nhà 3 phòng ngủ 2 phòng khách này, có vẻ vô cùng đáng thương.

Mua căn nhà này, sau này Đường Tụng dẫn bạn gái về nhà, cũng sẽ không chật chội.

Cho dù có con, cũng đủ dùng.

Thấy biểu cảm của mẹ, Đường Tụng không do dự nữa: “Hạo tử, bọn tôi mua căn nhà này, ông liên lạc với chủ nhà đi.”

Trương Hạo không ngờ Đường Tụng thoải mái như vậy.

Vội vàng nói: “Được! Ông trả góp hay trả hết luôn?”

Đường Tụng trực tiếp nói: “Trả hết luôn! Như vậy chủ nhà sẽ dễ rảnh một chút nhỉ? Ông hỏi xem, có thể không chèn giá trong vòng 1 triệu không. Nếu có thể, hôm nay ký hợp đồng luôn.”

Đường Tụng tuy không thiếu tiền, nhưng nên tiết kiệm thì vẫn phải tiết kiệm.

Như vậy cha mẹ cũng sẽ vui vẻ hơn.

Trương Hạo gọi điện thoại cho chủ nhà ở ngay trước mặt hắn.

Sau đó cho hắn một cái OK: “Chủ nhà nói không có vấn đề, bây giờ chúng ta về công ty, ký hợp đồng trước.”

...

Trở về công ty bất động sản Duyệt Cư, chờ một lát, chủ nhà vội vàng chạy đến.

Là một người trẻ tuổi rất dễ nói chuyện.

Cuối cùng, tổng tiền nhà vừa tròn 1 triệu, bao gồm tiền nhà + thuế + tiền hoa hồng cho môi giới.

Đường Tụng giao 100.000 làm tiền cọc.

Chờ ký hợp đồng xong, lại chuyển khoản còn lại đến công ty môi giới, bọn họ sẽ giúp đỡ sang tên.

Nhà ở đương nhiên là đứng tên Hứa Quân Ngọc.

Làm xong, Đường Tụng cũng coi như giải quyết một nỗi lo.

Trước tiên đưa mẹ về nhà.

Lại lái xe đến phố đi bộ bên cạnh trường trung học số 1.

Nơi này là nơi bọn họ thường xuyên đến khi còn đi học.

Liên hoan, họp lớp, tổ chức sinh nhật... cửa hàng Bốn Mùa là lựa chọn hàng đầu.

Đến giờ vẫn còn nhớ bia và đồ nướng ở đây.

Có thể nói là nơi tràn đầy cảm giác hồi ức.

Tìm một chỗ đỗ xe.

Hai người đi bộ đến cửa hàng Bốn Mùa.

Từ sau khi tốt nghiệp, Đường Tụng vẫn chưa trở về nơi này.

Trở lại chốn cũ, nhìn thấy con phố quen thuộc, cảm giác rất thân thiết.

Bánh bột kẹp sườn, đậu hũ thối, bánh bao nhân thịt, mì lạnh...

Từng quầy hàng quen thuộc, chủ hàng quen thuộc... lướt qua trước mắt.

Ngoại trừ mặt đường hơi cũ kỹ, thì tựa như không có bất kỳ thay đổi nào.

Đường Tụng yên tĩnh cảm nhận loại khói lửa giữa phố phường này.

Dần dần, rất nhiều ký ức bị gọi lên.

Từng cái từng cái thoáng qua trong đầu.

“Hai đồng không nhiều...”

Tiếng quảng cáo quen thuộc truyền vào tai.

Đường Tụng nhìn về bên đó, liền nhìn thấy cửa hàng quen thuộc kia: “A, hóa ra cửa hàng 2 đồng này vẫn còn?”

Trương Hạo cười ha ha nói: “Vẫn còn, nhưng bên trong lại thay đổi rồi, cũng lên giá rồi.”

Đường Tụng nhìn vào trong một chút.

Tuy bố cục vẫn như trước kia, nhưng hàng hóa bên trong đã khác xưa.

Tiếp tục đi về phía trước.

Khi sắp đi hết con phố này, Đường Tụng đột nhiên dừng bước.

Đứng ở giữa đường, quay đầu nhìn lại.

Ký ức vốn mơ hồ, lúc này đột nhiên lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Tất cả tựa như là mới phát sinh ngày hôm qua.

Tựa như không có gì thay đổi, nhưng tựa như trở nên hoàn toàn bất đồng.

Mối tình đầu từng ở bên cạnh mình đã không còn.

Bạn bè thân thiết với nhau, cũng chỉ còn lại Trương Hạo tình cờ gặp mặt.

Bốn năm đại học.

Vì trầm mê vào game.

Mất đi rất nhiều, cũng nhận được rất nhiều.

Hôm nay tốt nghiệp đại học, ước mơ tự do tài chính đã thành sự thật, sở hữu một tập đoàn lớn.

Lại nghĩ đến cuộc sống thời đi học.

Bài thi, bài tập, tự học, thức đêm...

Những ký ức đau khổ này, càng ngày càng trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Thanh xuân, bạn học, nỗ lực, nụ cười vui sướng...

Những ký ức hạnh phúc này, càng ngày càng trở nên quý giá hơn.

Đường Tụng giờ điện thoại lên, chụp lại một màn trước mắt.

Giống như phác họa ra thanh xuân của quá khứ.

“Keng, chúc mừng túc chủ, tâm tính phát sinh biến hóa, bước thêm một bước quan trọng trên con đường trưởng thành, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được đạo cụ ‘thẻ đọc’.”

Thẻ đọc: Sau khi sử dụng, trong thời gian 1 tuần, trí lực +30, sở hữu năng lực nhìn qua không quên, linh cảm bùng nổ. Có thể nhanh chóng nắm giữ tri thức và đạo lý trong những quyển sách đã đọc.

Chương 163: Tiến độ 5%

Đường Tụng tiến vào giao diện hệ thống, định xem hướng dẫn sử dụng đạo cụ mới ‘thẻ đọc’.

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai.

“Keng, tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến đã lên 5%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Bạn nhận được: ‘10 triệu tiền ảo’.”

“Bạn nhận được ‘50 kg vàng’.”

“Bạn nhận được ‘Chỗ ở số 8 đường Tiêu Vân x1.’”

“Bạn nhận được ‘phiếu đầu tư thương nghiệp trị giá 500 triệu’.”

...

“Tiểu Tụng, ông không sao chứ?”

Trương Hạo thấy Đường Tụng đột nhiên cầm điện thoại lên rồi ngẩn người.

Tiến lên vỗ vỗ vai của hắn.

Đường Tụng tỉnh lại, quay sang cười với Trương Hạo.

Không ngờ trở về chốn cũ, lại hoàn thành một nhiệm vụ ẩn.

Cũng bởi vì hoàn thành nhiệm vụ ẩn, khiến cho nhiệm vụ chính tuyến tiến thêm một bước.

Rốt cuộc cũng lên đến 5%, đạt được phần thưởng phong phú.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, mặc dù cũng rất mong chờ, nhưng không còn luống cuống và đỏ mặt tim run như lần đầu.

Liếc nhìn vẻ mặt lo lắng của Trương Hạo, Đường Tụng tiến lên ôm vai hắn: “Đi thôi Hạo tử, chúng ta đi vào ăn một bữa.”

Vừa vào tiệm, liền nhìn thấy ông chủ quen thuộc đứng sau quầy thu ngân.

Đường Tụng lên tiếng chào hỏi, rồi đi vào trong.

Tìm một chỗ quen thuộc và ngồi xuống.

Trương Hạo cầm thức đơn lên, đưa qua: “Tiểu Tụng, ông chọn món đi, mấy năm chưa đến rồi, nhìn xem có muốn ăn gì không.”

Đường Tụng cầm menu, cũng không khách khí với Trương Hạo.

Lật lật vài cái, phát hiện không có thay đổi gì so với trước kia.

Nói với nhân viên bên cạnh: “20 xiên thịt dê, 10 xiên thịt ba chỉ, 10 xiên thịt bò, 6 xiên cánh gà, 2 phần cà tím, 8 chai bia, đúng rồi, lại thêm 2 bát hoa quả đá bào.”

Đây đều là những món bọn họ thường ăn thời đi học.

Chỉ nghĩ một chút, Đường Tụng lại thấy hoài niệm.

Trương Hạo cười nói: “Gọi không ít nha, lúc trước nhiều người, bây giờ chỉ có hai chúng ta, ông ăn hết không.”

Đường Tụng chỉ vào bụng mình: “Bây giờ tôi ăn rất nhiều, chỗ này không bỏ dính răng.”

“Ha ha, hi vọng ông nói được làm được.”

Rất nhanh, phục vụ đã mang hoa quả đá bào lên.

Ăn một miếng, mùi thơm nhàn nhạt, hơi chua ngọt, làm người thấy ngon miệng hơn.

“Liều Bảo Nguyệt thích món này nhất nhỉ? Nhớ lúc trước ông thường xuyên chạy đi mua cho Bảo Nguyệt.” Trương Hạo yên lặng một chút, cảm khái nói: “Nói thật, hai người không đến với nhau, bọn tôi đều rất bất ngờ.”

“Bất ngờ sao?” Đường Tụng suy tư một lát: “Có lẽ Bảo Nguyệt có tính toán của mình. Thật ra sau khi lên đại học thì tôi cũng hiểu, tôi kém nàng rất nhiều, dù có đến với nhau, nhưng yêu xa cũng rất khó kiên trì.”

“Bây giờ ông lẫn lộn tốt như vậy, không ngại thử lại một lần xem sao?”

Trương Hạo nghĩ đến chiếc xe kia, lại nghĩ Đường Tụng tiện tay là mua nhà 1 triệu.

Đường Tụng nhếch miệng cười: “Tôi cũng tính qua một thời gian ngắn nữa sẽ đến Đê Đô thăm Bảo Nguyệt. Nếu cô ấy thay đổi suy nghĩ, muốn theo đuổi tôi, vậy tôi sẽ cho cô ấy một cơ hội.”

Trương Hạo cười ha ha: “Cái tên này, đúng là không chịu thay đổi. Vừa nhắc đến Liều Bảo Nguyệt thì đã nhếch miệng cười, nói thế nào cũng không ngậm được.”

Đường Tụng nghe vậy thì ngẩn người, nội tâm có hơi phức tạp.

Đồ ăn lên rất nhanh.

Trương Hạo rót bia cho hai người.

Sảng khoái uống cạn một ly, sau đó bắt đầu nói đến hiện tại.

Đường Tụng từ trong lời nói của Trương Hạo, nhận ra được hẳn sống không hề như ý.

Cũng rất hối hận vì không học đại học, không có bằng cấp, bây giờ rất khó xin việc.

Đường Tụng suy tư một lát, hỏi: “Hạo tử, có muốn lên Yên Thành phát triển không? Tôi đang mở một phòng cà phê, phát triển cũng không tệ, có muốn qua giúp đỡ không?”

Trương Hạo ngẩn người, trên mặt lộ ra vẻ vùng vẫy.

Đường Tụng bây giờ rõ ràng là phát tài, nhưng mà cũng không quên bạn cũ.

Đối với một người bạn cũ sống không tốt như mình, cũng không hề xem thường.

Khi nói chuyện, vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của người bạn gay năm đó.

Nhưng mà...

“Có băn khoăn gì sao?” Đường Tụng thấy Trương Hạo do dự thì hỏi.

Trương Hạo cầm ly bia lên, uống ‘ừng ực’ hai ly liền.

Sắc mặt đỏ lên nói: “Hai năm qua tôi có một người bạn gái, cô ấy có công việc ổn định ở huyện Sa này. Nếu tôi đến Yên Thành, có lẽ hai chúng tôi sẽ tách ra.”

Đường Tụng không hiểu, hỏi: “Yên Thành cách đây không a, lúc nào cũng có thể trở về mà. Huống hồ, chờ ông ổn định lại, đưa cô ấy qua đó không tốt sao?”

Trương Hạo cười khỏ: “Ông tin không, chân trước tôi vừa rời khỏi huyện, chân sau cô ấy sẽ chia tay với tôi luôn.”

“Bá đạo như vậy?” Đường Tụng giật mình.

“Cũng không tính là bá đạo, chủ yếu là cha mẹ cô ấy không đồng ý chuyện của bọn tôi. Hiện giờ tôi ngày nào cũng phải lấy lòng, cô ấy mới không chia tay. Ông cũng biết điều kiện

nhà tôi rồi đây. Phía trên còn có ông anh trai mới kết hôn chưa được vài năm, của cải đã bị móc rỗng. Cha mẹ cô ấy lại yêu cầu tôi phải có nhà có xe. Nhưng tôi muốn trả góp cũng không được. Sau đó, tôi liền bỏ việc ở tiệm sửa xe, đi làm môi giới, chính là vì muốn kiếm nhiều hơn.”

Đường Tụng hỏi: “Tiền lương của ông đại khái là bao nhiêu?”

“Mỗi tháng đều không giống nhau, theo công lao thôi, tổng thể cũng khoảng 5000, 6000 một tháng.”

“Ông đến Yên Thành, lương sẽ tăng gấp bội. Phòng cà phê của tôi sắp chuyển thành công ty, đến khi đó sẽ mở thêm mấy chi nhánh. Tiềm lực phát triển rất lớn, cân nhắc một chút đi.”

Đường Tụng có ấn tượng rất tốt với Trương Hạo, nếu có thể giúp đối phương một tay, hẳn cũng rất vui lòng.

Trương Hạo nghe vậy, nội tâm rất cảm động, khóe mắt đã ươn ướt.

Cầm ly bia lên cùng một cái với Đường Tụng, lại uống một hơi cạn sạch: “Tiểu Tụng, cảm ơn ông. Mấy năm qua đi ra ngoài làm việc, tôi nhìn thấy rất nhiều chuyện. Không có nhiều người sống tình cảm như ông đâu. Tôi sẽ trở về nói chuyện với cô ấy, nhưng cô ấy khá nóng tính, tôi sợ cô ấy không chấp nhận yêu xa.”

Đường Tụng khuyên nhủ: “Hạo tử, không thể hèn mọn như vậy. Nếu ông không nhà không xe, dù ông coi bạn gái là tổ tông, người ta nên đi thì vẫn đi thôi.”

Trương Hạo thở dài, hẳn cũng hiểu những chuyện này.

Nhưng tóm lại là vẫn không bỏ được đoạn tình cảm này.

“Được rồi, về nhà nghĩ kỹ rồi gọi cho tôi, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh.” Đường Tụng vỗ vỗ bả vai Trương Hạo,

tiếp tục uống bia.

Lúc nói đến tình hình của đám bạn cùng lớp, Trương Hạo vô tình nói đến Trương Nghiên.

Đường Tụng lập tức nhớ lại gương mặt dịu dàng và then thùng kia: “Cô ấy thế nào rồi? Sống tốt không?”

“Cũng được, nghe nói sau khi lên đại học, vẫn học tập rất khắc khổ. Cuối cùng còn thi lên cấp, vào đại học công nghiệp Yên Thành. Hai người không liên lạc à?”

Đường Tụng yên lặng lắc đầu.

Nói đến chỗ này, Trương Hạo hơi xúc động: “Lúc trước chúng ta đều cảm thấy cô ấy đàn, rõ ràng là cố gắng như vậy, nhưng lại thi không khá. Ai có thể ngờ, người ta còn có thể kiên trì như vậy, đây cũng là một loại bản lĩnh. Nghe bạn học ở đại học công nghiệp nói, bây giờ cô ấy còn cố gắng hơn cả thời cấp 3. Muốn tiếp tục thi nghiên cứu sinh, mục tiêu chính là vượt qua Liễu Bảo Nguyệt. Có đôi khi, tôi rất không hiểu được suy nghĩ của cô ấy, rõ ràng là xinh đẹp như vậy...”

Trương Hạo vẫn còn nói.

Đường Tụng đã không có tâm tư nghe.

Chỉ thấy tâm lý rối bời.

Cộng với tám ảnh và lời nhắn lại kia.

Nội tâm ngổn ngang, phức tạp.

Cậu tạm biệt quá khứ thật rồi sao?

Lại nghĩ đến Liễu Bảo Nguyệt.

Mình tạm biệt quá khứ thật rồi sao?

Chương 164: Khoản đầu tư 500 triệu

Ăn trưa xong.

Bởi vì uống bia, Đường Tụng gọi lái thuê, đưa hai người trở về.

Tuy rằng hắn uống vài chai bia là không có vấn đề, nhưng vẫn phải tuân thủ luật pháp.

Về nhà, cha mẹ vẫn đang hưng phấn thương lượng về chuyện chuyển nhà.

Hứa Quân Ngọc không ngừng khen ngợi căn nhà kia tốt thế nào.

Khiến cho Đường Kiến Bân cũng rất kích động.

Trong mới những người lớn tuổi như bọn họ, nhà vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất để sống yên phận.

Còn quan trọng hơn xe sang của Đường Tụng rất nhiều lần.

Đường Tụng thấy bầu không khí không tệ, mở miệng nói: “Cha mẹ, con mua cho hai người một phần bảo hiểm y tế, hai ngày nữa sẽ có người liên hệ với cha mẹ để ký hợp đồng. Có phần bảo hiểm này, cha mẹ đi khám bệnh hay kiểm tra sức khỏe đều sẽ không mất tiền. Chủ yếu là lo lắng về vấn đề sức khỏe của cha mẹ sau này. Có phần bảo hiểm này, dù sao này có bệnh nặng thật, nhà chúng ta cũng không cần phải bán nhà bán xe đi chữa bệnh.”

Hứa Quân Ngọc và Đường Kiến Bân hai mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt nhau.

Con trai có bản lĩnh, cũng trưởng thành và chững chạc hơn nhiều.

Đã mua nhà cho họ, lại còn mua bảo hiểm y tế.

“Tiểu Tụng, ngày mai con về Yến Thành à? Đừng quên đi gặp mặt với nhà gái, coi như là kết bạn, có thể chăm sóc lẫn nhau. Con ở bên đó một mình, cha mẹ thật sự không yên tâm.”

Đường Tụng gật đầu một cái, hắn còn rất nhiều chuyện cần xử lý, không thể ở nhà quá lâu.

Trở lại phòng của mình.

Đường Tụng lập tức kiểm tra phần thưởng nhận được ngày hôm nay.

Đầu tiên là ‘thẻ đọc’.

Chỉ cần sử dụng nó, 7 ngày tiếp theo, hắn sẽ biến thành quái vật có trí lực 100+.

Đồng thời sở hữu năng lực nhìn qua là không quên, linh cảm bùng nổ, thất khiếu lung linh.

Bảy ngày này, hắn có thể học tập bất cứ thứ gì, còn hiểu rất nhanh.

Ví dụ như quyển ‘quản lý kinh doanh’ mà hắn vẫn đọc gần đây.

Dù những ngày qua hắn rất nỗ lực, nhưng vẫn cảm thấy rất khó.

Có đôi khi hiểu phần sau thì lại quên phần trước.

Đây cũng là trạng thái bình thường.

Quyển sách này hơn 800 trang, hơn 1 triệu chữ.

Coi như chỉ học bộ phận quan trọng, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Cần phải đọc đi đọc lại, suy nghĩ rất nhiều lần.

Kết hợp với những ví dụ thực tế, mới bắt đầu có thể hiểu những kiến thức trong đó, thông hiểu đạo lý trong đó.

Quá trình này, có thể phải mất vài năm.

Nhưng mà, bây giờ chỉ cần sử dụng đạo cụ này, hẳn có thể nhảy qua những quá trình rườm rà này.

Đương nhiên, Đường Tụng sẽ không lãng phí tất cả thời gian vào một quyển sách.

Hoàn toàn có thể học tập những bộ phận tinh hoa, còn lại thì bỏ qua.

Thời gian còn lại, dùng để học tập những kiến thức khác.

Ví dụ như tiếng Anh, tiếng Nhật.

Sau này xem phim cũng không cần phụ đề.

Nice!

10 triệu tiền ảo, cái này thì không cần phải nói rồi, mặc dù không thể đổi thành tiền thật, nhưng có thể sử dụng để quảng cáo, không cần lo lắng sẽ lãng phí.

Tiếp theo là 50 kg vàng, Đường Tụng mở app ngân hàng ra, quả nhiên đã về sổ.

Giá mua vào là 389.52/g.

Nói cách khác, phần thưởng này tiếp cận 20 triệu.

Có thể đổi thành tiền mặt bất cứ lúc nào.

Hơn nữa hẳn vẫn còn 10 kg vàng trong tài khoản.

60 kg vàng, tương đương khoảng 23.370.000 NDT.

Tuy nhiên, vàng vẫn còn có thể tăng giá, không cần rút vội, có thể chờ một thời gian.

Chỗ ở số 8 đường Tiêu Vân x1: Biệt thự 520 mét vuông khu Triều Dương – Đế Đô, 5 phòng 3 sảnh, 1 thang máy 1 nhà.

Đường Tụng nhìn thấy biệt thự, Đế Đô, thì đã biết là không rẻ.

Mở điện thoại lên tìm kiếm.

Trước mắt giá cả là 13.000/ 1m vuông, tầng khác nhau và nội thất khác nhau, giá cả cũng khác nhau.

Căn biệt thự 520 mét vuông này, tổng giá trị ít nhất phải 80 triệu.

Dựa theo tác phong của hệ thống, thêm cả nội thất phải gần 100 triệu.

Vị trí cũng rất không tệ, nằm ngay giữa ngã tư đường cao tốc và đường vành đai 4.

Có thể nói thẳng đến sân bay thủ đô.

Xanh hóa gần 80%, tổng cộng 9 tòa nhà, cung cấp dịch vụ quản gia.

Chung quanh đồng bộ đầy đủ, từ trường học, bệnh viện, trung tâm thương mại...

Nhà ở Đế Đô khác với thành thị nhỏ như Yến Thành, có giá trị đầu tư rất cao.

Tương lai còn có thể tăng mạnh.

Đường Tụng rất hài lòng, có thể chờ làm xong thủ tục thì đi qua nhận.

Khoản đầu tư thương nghiệp 500 triệu: Sau khi sử dụng, nhận được 500 triệu tiền mặt, khoản tiền chỉ có thể sử dụng đầu tư thương nghiệp.

Hạn chế khá nhiều.

Cơ bản là chỉ có thể đầu tư cổ phần, trái phiếu.

Ví dụ như: Đầu tư bỏ vốn xí nghiệp, mua sắm công ty, gồm sát nhập, đầu tư thôn tính, đầu tư liên doanh.

Nếu như muốn bán ra, hệ thống sẽ đóng băng nửa năm.

Chắc ý của hệ thống là dùng khoản tiền này để rèn luyện ánh mắt thương nghiệp và năng lực kinh doanh của hẳn.

Có thể thua lỗ, nhưng mà phải dừng trên lĩnh vực đầu tư.

Quay đầu có thể mời lão Lý của đại lý xe Hằng Đạt ăn cơm, hỏi thăm xem có xí nghiệp chất lượng tốt nào cần đầu tư bỏ vốn hay không.

Phải nhanh chóng lợi dụng khoản tiền này.

Kiểm kê xong, Đường Tụng thấy rất thoải mái.

Lần này, nhận được gần 600 triệu.

Mở TikTok ra, kiểm tra video.

Lần rút tiền gần đây nhất là 4 ngày trước.

Fan: 61.000. Lượt like: 44.000.

Có thể rút: 865.000 NDT.

Hiệu quả của video vừa rồi không tệ.

Tốc độ gia tăng fan khá tốt.

Đường Tụng trực tiếp rút hết.

Số dư trong tài khoản lập tức đi lên 1.229.000 NDT.

Có nhiệm vụ sữa bò ‘chia sẻ niềm vui’ này ở đây, mỗi ngày đều có thể thu hoạch một khoản kha khá.

Hoàn toàn có thể bù đắp lại chi tiêu hàng ngày.

Bây giờ lại có thêm 10 triệu tiền ảo.

Đường Tụng lập tức nạp tiền quảng cáo cho 3 video, mỗi video 30.000.

Lúc này mới yên tâm đặt điện thoại xuống.

Cầm sách lên bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ học tập ngày hôm nay.

Không biết trôi qua bao lâu.

“Tĩnh...”

Màn hình di động sáng lên.

Là Đồng Ngọc Ngôn gửi wechat.

Chương 165: Đồng Ngọc Ngôn nghĩ lại

Gần đây, tâm trạng của Đồng Ngọc Ngôn rất tốt.

Trước mắt nàng ở bộ phận tiêu thụ, chủ yếu là phụ trách bảo vệ quan hệ với đại lý xe Hằng Đạt.

Bằng vào tầng quan hệ với Đường Tụng, Lý Minh Bác rất thân thiện với nàng.

Nhiều lần khen ngợi nàng trước mặt lãnh đạo của công ty.

Trước trung thu, nàng đã nhận được tiền lương.

Không chỉ là tiền lương, còn có 10.000 NDT phí chiêu đãi.

Tổng số tiền, còn nhiều hơn số tiền nàng nhận được từ khi đi làm đến giờ.

Từ Tình ghen tị đến đỏ mắt, không ngừng thúc giục nàng đi shopping, yêu cầu quà.

Đồng Ngọc Ngôn cũng không keo kiệt với bạn thân, trực tiếp dẫn Từ Tình đến trung tâm thương mại lớn nhất gần đó.

Quần áo, mỹ phẩm, túi xách.

Tổng cộng tốn hết mấy ngàn.

Nhìn một đồng túi xách trong tay.

Tuy rằng đều là những thương hiệu bình thường, nhưng mà cũng rất có cảm giác thỏa mãn.

Loại khoái cảm khi mua sắm này, khiến cho nàng và Từ Tình rất hưng phấn.

Tự nhiên là không thể không chia sẻ lên vòng bạn bè.

Ăn một bữa tối phong phú, lại đón xe về nhà.

Xuống taxi, Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình xách từng túi từng túi hàng xuống.

Vừa mới quay người, ba bóng người chột đứng lên, đi về phía các nàng.

Đồng Ngọc Ngôn ban đầu còn không để ý lắm, tiếp tục chỉnh lý đám túi xách.

Ba người kia tiến lại gần.

Người đứng đầu, là một thanh niên thanh tú, đeo kính gọng vàng, rất có khí chất văn vẻ.

“Nhậm Tử Hiên?” Đồng Ngọc Ngôn lập tức nhận ra người này, bật thốt lên.

Nàng cũng biết hai người ở phía sau.

Đặng Tử Vân và Lý Thụ Kỳ, đều là thành viên hội học sinh trước kia.

Nhậm Tử Hiên chỉ vào ghế đá bên cạnh vườn hoa, nói: “Ngọc Ngôn, chúng ta qua bên kia tâm sự đi.”

Từ Tình nhìn Nhậm Tử Hiên, lại nhìn Đồng Ngọc Ngôn.

Hai mắt xoay tròn, lòng hóng hót chột dâng lên.

Nàng tự nhiên là biết Nhậm Tử Hiên.

Chủ tịch hội học sinh nha, lớn hơn nàng một khóa.

Năng lực cá nhân cực kỳ vượt trội.

Trong lúc đi học đã tổ chức bạn học làm một phần mềm làm thêm, kiếm được không ít tiền.

Đồng thời cũng tham gia không ít thi đua ở sân trường, cầm rất nhiều giải thưởng.

Còn chưa tốt nghiệp đã được nhận vào một xí nghiệp hàng đầu trong lĩnh vực nhà thông minh ở thành phố Thâm Thành.

Tại một đại học bình thường như khoa học kỹ thuật Yên Thành, người như vậy đã được coi là rỗng trong loài người.

Thời đại học, Nhậm Tử Hiên và Đồng Ngọc Ngôn quan hệ rất tốt, lúc trường Từ Tình thường xuyên dùng chuyện này để trêu ghẹo Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn hít sâu một hơi, bộ ngực sung mãn phập phồng.

Nên đến vẫn phải đến.

Khi Nhậm Tử Hiên nói sẽ đến Yên Thành, Đồng Ngọc Ngôn đã có dự cảm không tốt.

Nhậm Tử Hiên có quan hệ rất rộng ở trường học.

Lại có rất nhiều bạn bè biết địa chỉ của nàng, có thể tìm đến đây cũng là bình thường.

“Những tin nhắn wechat kia, tôi đã xem hết rồi. Cảm ơn anh quan tâm tôi, nhưng ... bạn trai tôi rất tốt, hi vọng anh không quấy rầy chúng tôi.”

Đặng Tử Vân ở sau lưng Nhậm Tử Hiên tiến lên một bước, cười nói: “Ngọc Ngôn, cô và Tử Hiên đã quen biết nhiều năm, Tử Hiên đối xử với cô thế nào, trong lòng cô cũng biết. Người ở trường đều thấy hai người rất xứng đôi. Lần này Tử Hiên đến đây, là có chuyện quan trọng muốn nói.”

Nhậm Tử Hiên móc ra một cái hộp tinh xảo, đi đến trước mặt Đồng Ngọc Ngôn.

Hơi kích động nói: “Ngọc Ngôn, tôi biết em không muốn đi Thâm Thành phát triển, em thích Yên Thành quen thuộc này.”

“Tôi đã bỏ việc ở Thâm Thành, định góp vốn với bạn mở một công ty ở Yên Thành. Bọn tôi có kỹ thuật, có ước mơ, chỉ thiếu thời gian và đầu tư.”

“Nhưng mà những thứ này đều đã có tiền triển, chẳng mấy chốc sẽ thành công.”

“Tại nơi em không nhìn thấy, tôi vẫn luôn nỗ lực!”

“Vì tương lai của chúng ta, vì hạnh phúc của em!”

Nghe vậy, dù Từ Tình đang hóng hớt cũng thấy hơi xúc động.

Không ngờ tên này còn rất si tình.

Vì Ngọc Ngôn mà bỏ qua công việc ổn định, đi ra lập nghiệp.

Nói xong những lời này, Nhậm Tử Hiên nhẹ nhàng mở chiếc hộp nhỏ trong tay.

Bên trong là một chiếc nhẫn rất xinh đẹp.

Đặng Tử Vân lập tức móc ra mấy chiếc que phát sáng, tô điểm cho bầu không khí nơi này.

Lý Thụ Kỳ cũng giơ điện thoại lên, quay chụp lại một màn này.

Nhậm Tử Hiên si tình nói: “Ngọc Ngôn, làm bạn gái tôi đi! Tin tưởng tôi, tôi không kém hơn bất kỳ ai!”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn Nhậm Tử Hiên với ánh mắt phức tạp, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết mình đã để anh hiểu lầm như vậy, nhưng tôi thật sự không có cảm giác với anh. Tôi rất thích bạn trai của mình, không hi vọng anh ấy sẽ hiểu lầm.”

Nhậm Tử Hiên nghe vậy, thần sắc nóng bỏng chợt ảm đạm xuống, gian nan mở miệng: “Cho nên... tôi không còn cơ hội

đúng không?”

Đồng Ngọc Ngôn thần thờ gật đầu.

Quay người muốn rời đi.

Nhậm Tử Hiên định giơ tay ra, nhưng lại thôi, cũng không mở miệng.

Gió nhất quyết phải đi, mây làm sao có thể giữ lại.

Tôi vốn cho rằng em cũng đang chờ, đang đợi, đang mong mỗi giống như tôi.

Vì sao em lại không thể kiên trì thêm một chút nữa?

Chờ tôi công thành danh toại, em có thể có được tất cả những gì mình muốn.

Đặng Tử Vân không nhìn nổi nữa, chỉ vào những túi đồ trong tay Đồng Ngọc Ngôn: “Nghe nói bạn trai cô là ‘phú nhị đại’, cô vì những thứ này mới đi theo tên đó phải không?”

Nghe vậy, Từ Tình ở bên cạnh lập tức nổi điên, trợn mắt lên nói: “Này! Đặng Tử Vân, cô có ý gì? Chúng tôi lĩnh lương, cầm tiền của mình đi mua đồ, sao trong miệng cô lại trở thành bẩn như vậy? Đừng cho là tôi không biết cô vẫn thích Nhậm Tử Hiên. Hiện giờ còn giúp anh ta tổ tình, lẽ nào cô có sở thích đặc biệt nào đó?”

Đặng Tử Vân nghe vậy, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

Đồng Ngọc Ngôn thấy vậy thì vội vàng kéo Từ Tình đi về phía cửa tòa nhà: “Tình Tình, đi thôi, đừng nói nữa.”

Tiếng giễu cợt của Đặng Tử Vân lại truyền đến từ sau lưng.

...

Trở lại nhà, cất một đóng túi đồ đi.

Đồng Ngọc Ngôn khóa cửa phòng, nằm sấp trên giường.

Trong đầu đang điên cuồng hò hét.

Trước khi thích Đường Tụng.

Nàng đúng là có trò chuyện với một số con trai có chất lượng tốt ở trong list wechat.

Cũng không phải là có tâm tư phát triển gì cả.

Đây chỉ là tiềm thức hay bản năng của một cô gái được hoan nghênh, được vô số người theo đuổi mà thôi.

Hi vọng có những người bạn cũng ưu tú như mình.

Ví dụ như, thời đại học thì Đường Tụng không nằm trong danh sách giao thiệp của nàng.

Cho nên, dù học chung 4 năm, cũng chỉ giao lưu bình thường.

Đồng Ngọc Ngôn vẫn không có wechat của Đường Tụng.

Nhậm Tử Hiên thì lại là một cực đoan khác, thời đại học đã siêu quần bạt tụy.

Thích xã giao, năng lực xuất chúng.

Sau khi tốt nghiệp cũng phát triển rất tốt.

Lúc trước Đồng Ngọc Ngôn đúng là có chút hảo cảm với vị sư huynh này, vẫn luôn giữ liên lạc.

Thẳng đến khi gặp lại Đường Tụng.

Vị nam thần này, không chỉ có gia thế hiển hách, tràn đầy tài năng, mà tính cách còn rất tốt.

Chỉ cần ở cùng Đường Tụng, là sẽ tràn đầy cảm giác an toàn.

Đến giờ nhớ lại một màn trên nhà hàng Tinh Không, nàng vẫn mặt đỏ tim run.

Có được một người bạn trai như vậy, nàng nằm mơ cũng cười.

Hôm nay Nhậm Tử Hiên đột nhiên xuất hiện, khiến cho nàng nhớ lại quá khứ.

Rất hối hận về hành vi lúc trước của mình.

Lại sợ hãi, sợ hãi Đường Tụng sẽ hiểu lầm.

Qua một lúc lâu, tiếng gõ cửa kịch liệt vang lên.

“Ngọc Ngôn! Mở cửa nhanh! Xảy ra chuyện rồi!” Là giọng của Từ Tình.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng đứng lên, đi mở cửa phòng.

“Mau nhìn nhóm chat đại học đi, con bitch Đặng Tử Vân vừa mới nói xấu cậu kia.” Từ Tình vội vàng đưa điện thoại qua.

Trong nhóm chat của hội học sinh đại học khoa học kỹ thuật Yến Thành.

Đặng Tử Vân nói năng rất kịch liệt, như đang bênh vực kẻ yếu là Nhậm Tử Hiên.

Đại khái là.

Đồng Ngọc Ngôn ái mộ hư vinh, nhân phẩm rất tệ bạc, là một phụ nữ hám tiền tuyệt tình.

Sau khi tốt nghiệp gặp được một người bạn trai là ‘phú nhị đại’, liền đá bay Nhậm Tử Hiên đã câu nhiều năm.

Còn bỏ xung thêm ảnh chụp tối nay.

Nhậm Tử Hiên si tình, Đồng Ngọc Ngôn lạnh lùng.

Kết hợp với những lời nói dạt dào tình cảm, lập tức tạo thành sóng to gió lớn.

Đồng Ngọc Ngôn lập tức giận dữ.

Trong nhóm này đều là người quen, còn có không ít người ở trong lớp bọn họ.

Nếu như truyền đến tai Đường Tụng...

Nàng vội vàng cầm điện thoại của mình lên, lập tức gửi tin nhắn cho Đường Tụng: “Đường Tụng, mình có thể công khai quan hệ của chúng ta ở trong nhóm chat bạn học không?”

Chương 166: Bàn phím thôi rũ, máu nóng khó lạnh

Đường Tụng cầm điện thoại lên, mở tin nhắn của Đồng Ngọc Ngôn ra xem.

Không nhìn được mà nhếch miệng cười, trả lời: “Ồ? Chúng ta có quan hệ gì?”

Vị Đồng hoa khôi này, mỗi lần nói chuyện với mình đều trêu ghẹo tán tỉnh.

Nếu mình không bày bỏ một chút, cũng không quá thích hợp.

...

Một bên khác.

Đồng Ngọc Ngôn thấy câu trả lời này của Đường Tụng, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Nội tâm bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chẳng lẽ Đường Tụng biết chuyện của Nhậm Tử Hiên rồi?

Mình nên làm gì đây?

Từ Tình thấy sắc mặt nàng không đúng, tiến lại gần nhìn màn hình điện thoại.

Kinh hãi đến biến sắc mặt: “Hai người cãi nhau? Hay là ăn xong chùi mép rồi?”

Đồng Ngọc Ngôn mấp máy môi, không nói ra lời.

Từ Tình vội vàng kéo lên, xem lịch sử trò chuyện của hai người.

Không đúng! Tôi qua còn rất tốt mà!

Nàng lập tức bừng tỉnh: “Tiểu Ngôn Ngôn ngọc, Đường Tụng đang trêu cậu thôi, là muốn cậu chủ động tỏ tình kìa.”

Nghe nói vậy, Đồng Ngọc Ngôn giống như là khôi phục tinh thần.

Cầm điện thoại lên, bắt đầu gõ chữ, ngón tay run run như không thể điều khiển: “Chúng ta đương nhiên là người yêu rồi.”

Nàng nhấn xong thì chờ đợi, rốt cuộc Đường Tụng cũng đáp lại: “Được rồi, vậy thì mình sẽ chờ cậu biểu hiện.”

Phù!

Đồng Ngọc Ngôn thở phào một hơi, còn vỗ vỗ ngực.

Thật sự là bị chuyện của Nhậm Tử Hiên dọa sợ, còn tưởng rằng Đường Tụng tức giận.

Thì ra là muốn chơi, cái này nàng rất am hiểu.

Cẩn môi, giọng nói mềm mại: “Vậy cậu trở về Yên Thành, thì đến tìm mình được không? Mình biểu hiện cho cậu xem.”

Đường Tụng: “Được!”

Từ Tình cười nói: “Không ngờ Đồng Ngọc Ngôn thông minh cũng có một ngày như vậy. Bị một câu của người ta làm sợ, sợ đến mất đầu óc luôn.” Nàng có chút không nhìn nổi, cảm thấy chị em của mình đang yêu đương mất não.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ cái mông nhỏ của nàng: “Đến lúc đó giới thiệu cho hai người biết nhau.”

Nếu đã công khai, Từ Tình nhất định sẽ biết rõ thân phận chân thật của Đường Tụng.

Đúng là không cần thiết gặt nữa.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng quay lại nhóm chat hội học sinh.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn tin nhắn của Đặng Tử Vân, ánh mắt sắc bén, lửa giận dâng lên.

Đầu tiên là gửi một tin: “@Đặng Tử Vân, đặt điều nói xấu là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, nếu cô không công khai xin lỗi, ngày mai tôi sẽ kiện cô. Ngoài ra, bạn trai tôi và tôi đã quen nhau 4 năm, là Đường Tụng của trường chúng ta.”

“@Luu Thiên Hào, quan hệ của bọn tôi, Thiên Hào cũng biết.”

Tiếp theo lại gửi ảnh chụp chung của hai người.

Còn là ảnh của hai người ở nhà hàng Tinh Không.

Lại thêm một tấm ảnh Đường Tụng đang lái Porsche.

Luu Thiên Hào hình như vẫn đang nhìn chằm chằm, bị Đồng Ngọc Ngôn @ thì lập tức đứng ra.

Vội vàng giải thích: “Ngọc Ngôn nói không sai, Đường Tụng là học sinh lớp bọn tôi, là anh em tốt với tôi.”

“@Đặng Tử Vân, hi vọng cô lập tức xin lỗi Ngọc Ngôn.”

Tin này vừa xuất hiện, trong nhóm lại càng ầm ĩ hơn.

Đám bạn học vốn đang hóng hót, nhộn nhịp nhảy ra.

“Nếu là như vậy, Tử Vân quá đáng rồi.”

“Đúng vậy, người ta yêu đương bình thường mà.”

“Có chuyện gì thì nói riêng thôi, đem chuyện riêng của người ta vào trong nhóm, ít nhiều cũng có chỗ không hay.”

“Trường học chúng ta còn có soái ca như vậy sao? Sao tôi không biết?”

“Có sao nói vậy, anh chàng này quá đẹp trai.”

Cũng có mấy người bạn học cùng lớp của Đường Tụng nhìn ảnh xong thì lại không dám nhận.

“Đây là Đường Tụng? Đậu xanh, sao lại thay đổi nhiều vậy!”

“Ngũ quan rất giống với Đường Tụng.”

“Đúng vậy, lúc trước Đường Tụng là người tâm thường nhất trong lớp, bạn bè rất ít.”

Sau khi xác nhận tin tức này, mọi người lập tức sôi trào.

Rất nhiều người đứng ra @ Đặng Tử Vân, yêu cầu nàng nói xin lỗi.

Dù sao Đồng Ngọc Ngôn cũng giỏi giao tiếp, người lại đẹp.

Có quan hệ rất tốt trong trường.

Thấy tình thế không thích hợp, có xu hướng càng ngày càng kịch liệt.

Nhậm Tử Hiên nhảy ra: “Đều là vấn đề của tôi, tôi xin lỗi mọi người.”

“@Đồng Ngọc Ngôn, Tử Vân cũng là gấp quá nên nói sai, tôi thay Tử Vân xin lỗi.”

“@ toàn thể thành viên, chuyện này dừng lại ở đây đi, là lỗi của tôi.”

Mặc dù trong đám đang khí thế ngất trời, nhưng Đặng Tử Vân vẫn không ló đầu ra.

Đồng Ngọc Ngôn cắn môi một cái, dù thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này.

Nàng không phải người chỉ biết im hơi lặng tiếng.

“@Đăng Tử Vân, trong vòng 3 phút, nếu cô không ra mặt xin lỗi, chuyện này không xong.”

Nhậm Tử Hiên: “@Đồng Ngọc Ngôn, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, quên đi thôi.”

Đồng Ngọc Ngôn không trả lời, chờ đợi Đăng Tử Vân xuất hiện.

Ba phút sau.

Đồng Ngọc Ngôn nhắn tin cho Đường Tụng: “Thân ái, cậu có người bạn nào làm luật sư không? Tốt nhất là ở Yên Thành, mình muốn hỏi vài chuyện.”

Đường Tụng: “Phòng luật sư Đường Kim, La Tân, số điện thoại 159xxx.”

Đồng Ngọc Ngôn nhận được câu trả lời, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn, hôn hôn.”

Quay đầu lại, liền nhìn thấy dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Từ Tình.

Nàng đang nhắn tin trong nhóm, điên cuồng mắng Đăng Tử Vân.

Đồng Ngọc Ngôn véo má nàng một cái: “Tình Tình, đừng mắng nữa.”

Từ Tình liếc mắt nhìn nàng một cái, lại điên cuồng gõ chữ.

Trong miệng lại lầm bầm: Gõ đến bàn phím thôi rửa, máu nóng vẫn khó lạnh! Dám nói xấu chị em mình, nhất định phải mắng đủ 800 chữ! Ít nhất cũng phải góp đủ một phần luật văn.”

Qua một lúc lâu, dưới ánh mắt như nhìn kẻ đàn của Đồng Ngọc Ngôn, Từ Từ rút cuộc cũng bỏ điện thoại xuống.

Hung hăng vỗ lên mông Đồng Ngọc Ngôn: “Thì ra là Đường Tụng! Đây chính là nguyên nhân cậu vẫn giấu mình đúng không?”

Nàng đúng là đã gặp Đường Tụng.

Thân là bạn cùng phòng thời đại học kiêm bạn thân của Đồng Ngọc Ngôn, nàng cũng khá quen thuộc với đám con trai trong lớp của Ngọc Ngôn.

Có rất nhiều lần, Ngọc Ngôn dẫn nàng đi tham gia hoạt động lớp.

Nàng cũng thường xuyên chạy qua lớp bọn họ chơi.

Lúc này nhớ lại, chỉ nhớ rõ đôi phương rất thẹn thùng, chưa từng yêu đương.

Về ngoài cũng không xuất chúng như bây giờ.

Đồng Ngọc Ngôn cười hì hì nói: “Nể mặt quần áo và túi xách mình tặng cậu hôm nay, bỏ qua chuyện này nha.”

Từ Tình hừ một tiếng, hỏi: “Đặng Tử Vân vẫn không lên tiếng, cậu định thế nào? Kiện thật à?”

Đồng Ngọc Ngôn lắc lắc điện thoại trong tay, cười nói: “Đường Tụng cho mình số của một luật sư, ngày mai mình sẽ ủy thác đôi phương tiến hành kiện tụng, yêu cầu Đặng Tử Vân nói xin lỗi, khôi phục danh dự, bồi thường tổn thất.”

“Có một bạn trai có quyền thế thật là tốt!” Từ Tình chua xót một câu, lại nhắc nhở: “Mình cảm thấy chuyện này có liên quan với Nhậm Tử Hiên. Đặng Tử Vân gửi tin xong, anh ta vẫn không ngoi lên làm sáng tỏ, rõ ràng là có vấn đề.”

Đồng Ngọc Ngôn không nói gì nữa, nàng đã quyết định.

Chương 167: Bắc Thành Hoa Viên

Trở về Yên Giang Biệt Viện.

Đường Tụng lao vào tắm rửa thay quần áo.

Thoải mái nằm trên ghế salon, ngắm nhìn màn trời đang dần dần ảm đạm bên ngoài cửa sổ.

Suy nghĩ đến mấy chuyện cần phải xử lý tiếp theo.

Phòng cà phê sắp chuyển hình thành công ty, sẽ nghênh đón sự phát triển.

Còn cả nhiệm vụ ‘vẽ vật thực’ cần hoàn thành.

Tuy rằng phải đi Ô Sơn, nhưng phần thưởng trí lực +2 rất mê người.

Ngoài ra, ngày mai có thể đi nhận hai bất động sản của nhiệm vụ ‘nhân duyên’.

Đáp ứng Lý Nhã Ly rồi, không thể nuốt lời.

Nhớ đến những hình ảnh đối phương gửi cho mình trong kỳ nghỉ, Đường Tụng lại hơi rục rịch.

Nếu nhớ không nhầm, kỳ an toàn của Lý Nhã Ly là ngày 10-16.

Thư ký Kim gửi nhất định là kỳ an toàn của tháng này, tháng sau còn cần hẩn tị tìm hiểu.

Trước gọi thức ăn ngoài, 1300 NDT mua một bữa cung hoàng đế cho 2 người.

Lại nhắn tin cho Lý Nhã Ly: “Nếu chưa ăn cơm, đến chỗ anh ăn?”

Qua một lát, đôi phương gửi ảnh đang đặt xe.

Mười mấy phút sau, Đường Tụng đang rất đói, lập tức nghênh đón bữa tối thứ nhất.

Lý Nhã Ly tựa như rất vội vàng.

Trên mặt không trang điểm nhiều, sợi tóc dính vào bờ môi ẩm ướt và sung mãn.

Trên mặt treo nụ cười quyến rũ.

Nàng mặc một chiếc váy màu xanh đậm, thắt lưng bó sát, tục xưng váy mẹ kế.

Có thể là trời đã chuyển lạnh, nên còn mặc một chiếc áo khoác đen xõa vai.

Bắp đùi trắng nõn như ẩn như hiện dưới làn váy.

Từ trước ngực đến bên eo, lại đến bờ hông vênh cao, vẽ ra một đường cong dụ người.

Lý Nhã Ly cất túi xách xong, liền cởi áo khoác ra.

Đề lộ ra bắp vai trắng như tuyết, xương quai xanh tinh xảo, cánh tay ôn nhu tinh tế.

Nàng đi giày cao gót màu tím, lại còn cao hơn cả Đường Tụng.

Bước từng bước mê hoặc về phía hắn.

Thân thể hai người gần sát.

Lý Nhã Ly liếm liếm bờ môi, cuốn sợi tóc vào khoe miệng.

Ôm chặt Đường Tụng, nỉ non nói: “Quần em bẩn rồi, giúp em cởi ra được không?”

Đường Tụng đưa tay vén làn váy, giúp nàng giải trừ trói buộc.

Lý Nhã Ly lập tức điên cuồng ôm hôn lấy hắn.

Trong chốc lát, Đường Tụng đã thay áo cầu thủ, trở nên sạch sẽ.

Tiến tới bên tai Đường Tụng, nhỏ giọng nói: “Ca ca, em cố tình học tập một ít kiến thức mới, anh muốn thử một chút không?”

Đường Tụng ngửi mùi hương nơi chóp mũi, thành thật gật đầu một cái.

Khi Lý Nhã Ly muốn đưa tay thay áo cầu thủ sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

Đường Tụng lại cản nàng: “Hay là em chỉ mặc váy, không mặc quần, chúng cùng chơi bóng?”

Lý Nhã Ly dường như nghĩ đến chuyện hưng phấn gì đó, sắc mặt trở nên đỏ ửng.

Đường Tụng khẽ vuốt ve bờ eo gợi cảm của nàng, lại vỗ vỗ mông nàng.

Lý Nhã Ly khòis hợp khom người, hạ thấp trọng tâm.

“Em đi giày cao gót, có phải là không hợp với chơi bóng không?” Lý Nhã Ly rất để ý đến trải nghiệm của Đường Tụng.

“Không cần, giày cao gót cũng không tồi, thuộc về đạo cụ phòng ngự, có thể giảm bớt số lần chấn thương. Váy trên người em là đạo cụ tăng tốc độ tấn công.”

Đường Tụng cười khẽ một tiếng, tay nắm bóng lại hơi dùng sức.

Bắt đầu dẫn bóng, đột phá.

Đầu tiên là quanh quẩn trong vòng cấm địa một lúc lâu.

Đường Tụng đoạt bóng từ phía sau, nỗ lực đưa bóng đến dưới rổ, nhắm thẳng thành rổ.

Điên cuồng ném rổ, nhưng từ đầu đến cuối đều không thể đưa bóng vào lưới.

Lý Nhã Ly có chút không chịu nổi loại cảm giác nửa vờ này.

Uốn éo người, miệng bắt đầu nói ra những lời nói rác rưởi.

Đường Tụng cảm nhận được ý thức giục của nàng, lập tức lắt mình về phía trước.

Đưa bóng vào trong rổ.

Đến khi Đường Tụng ăn bữa tối thứ hai, thời gian đã là 8 giờ tối.

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đường Tụng tinh thần sung mãn rời giường.

Xuống lầu chạy bộ, lại đi ăn sáng, cũng mua cho Lý Nhã Ly một phần.

Lúc về đến nhà, Lý Nhã Ly vẫn ngủ say.

Đường Tụng không đánh thức nàng, mà cầm sách lên, bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ học tập.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ học tập ngày hôm nay.”

Nhìn đồng hồ, vậy mà đã 9 giờ hơn.

Đường Tụng đi đến bên giường, vỗ vỗ mông Lý Nhã Ly, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Chồng, anh để em ngủ thêm một lát đi, ngày hôm qua mệt quá, đến giờ vẫn chưa tỉnh táo, hơn nữa còn sung rồi.” Lý Nhã

Lý hơi mơ hồ, ôm lấy chân, một mặt hơi sợ hãi.

“VẬY em nhớ hôm nay phải đi phòng luật sư ký hợp đồng, chờ em ký xong, anh sẽ tặng em một món quà.” Đường Tụng dặn dò một câu, đang định rời đi.

Lại bị Lý Nhã Ly sạch sẽ ôm lấy: “CÓ quà?! VẬY em đi ký hợp đồng luôn đây, anh đi cùng em được không?”

“NGOAN, anh phải đi chuẩn bị quà cho em, em có thể gọi 2 người bạn cùng phòng đi cùng.” Đường Tụng khẽ vuốt ve gương mặt quyến rũ của nàng.

Nhiệm vụ trưởng thành là hệ thống để nhân vật trò chơi tự hoàn thành, nếu Đường Tụng nhúng tay vào, có thể sẽ có ảnh hưởng.

Lý Nhã Ly nghe thấy Đường Tụng tự chuẩn bị quà cho mình, vội vàng gạt đầu: “Ừm ừm, em nghe chồng.”

...

Sau khi đưa Lý Nhã Ly về nhà.

Đường Tụng trực tiếp lái xe đến nơi bán nhà của Bắc Thành Hoa Viên.

Bắc Thành Hoa Viên nằm ở trung tâm thành phố, nằm cạnh trung tâm thương mại Vạn Đạt.

Chung quanh có trường học, bệnh viện, tàu điện ngầm...

Đường Tụng đi vào nơi cửa hàng, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Ngũ quan tuần lã, dáng người cao ngất, để cho hấn cực kỳ xuất chúng.

Một nữ nhân viên lập tức tiến lên nghênh đón: “Chào ngài, xin hỏi ngài muốn xem nhà sao?”

Vừa nói vừa len lét đánh giá Đường Tụng, gương mặt từ từ đỏ lên.

Đôi mắt quá đẹp!

“Xin chào, tôi đã đặt trước một căn nhà ở Bắc Thành Hoa Viên, hôm nay đến nghiệm thu, làm phiền cô làm thủ tục giúp tôi.” Đường Tụng thành thạo móc thẻ căn cước ra: “Đây là thẻ căn cước của tôi.”

Nữ nhân viên vội vàng đưa 2 tay ra nhận: “Vâng, ngài chờ một chút, tôi đi xác nhận ngay.”

Qua một lúc, nữ nhân viên chạy chậm tới, trong tay còn có một túi văn kiện.

Nhiệt tình nói: “Đường tiên sinh, đây là hợp đồng, hóa đơn và các loại thủ tục tương quan, ngài xem có vấn đề gì không.”

Đường Tụng nhận túi văn kiện, lật xem qua rồi nói: “Không có vấn đề.”

“Vậy tôi đưa ngài đi xem nhà! Thuận tiện giới thiệu cho ngài cơ cấu của tiểu khu và các hạng mục cần chú ý.” Nữ nhân viên rất nhiệt tình và chủ động.

Đường Tụng gật đầu một cái, đi theo nàng vào trong tiểu khu.

“Căn nhà này có 4 phòng 2 sảnh 3 vệ sinh, tất cả nội thất và trang trí đã đầy đủ. Cửa chính là...”

“Tủ lạnh và đồ gia dụng là...”

“Phòng bếp có cửa riêng cho người giúp việc, không ảnh hưởng đến chủ nhà.”

“Nhà ăn có thể dung nạp 8 người...”

“Phòng ngủ có cửa sổ sát đất, sàn nhà...”

“Ngoài ra, phòng trẻ em cũng có cửa sổ sát đất, nội thất...”

Đi theo nữ nhân viên dạo một vòng.

Đường Tụng rất hài lòng.

Mặc dù không sang trọng như Yên Giang Biệt Viện, nhưng cũng rất tốt, hoàn toàn có thể vào ở luôn.

“Chào ngài Đường tiên sinh, không biết có tiện add wechat hay không?” Nữ nhân viên nhìn về phía Đường Tụng với ánh mắt trông mong.

“Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi.” Đường Tụng lễ phép từ chối.

Cũng không phải đôi phương xấu xí.

Có thể làm nhân viên ở chung cư cao cấp này, đáng người và tương mạo đều phải 7, 8 điểm.

Nhưng trong wechat của hắn có hơn 100 người như vậy.

Nữ nhân viên nhất thời lộ ra vẻ thất vọng.

Đẹp trai như vậy, lại có nhà có xe, tuyệt đối là một người đàn ông có chất lượng tốt.

Đáng tiếc...

Chương 168: Phú nhị đại bắt đầu cho nghỉ việc

“Haiz, Đình Đình, hôm nay cậu đi hẹn hò với bạn trai cơ mà?” Lý Nhã Ly vừa vào cửa, đã thấy Trần Đình ngồi trên salon, thì thấy rất kinh ngạc.

Trần Đình cúi đầu không nói gì, biểu cảm rất ủ rũ.

Lý Mộc Tuyết nghe thấy tiếng động liền đi ra.

Giọng nói chua xót: “Nha, sống sót ra khỏi biệt thự Yên Giang Biệt Viện rồi? Tối hôm qua nhất định là rất sáng khoái chứ?”

Lý Nhã Ly nhú mày, liếm khóa miệng một cái: “Còn sáng khoái hơn tưởng tượng của cậu.”

Lý Mộc Tuyết bị biểu cảm vô sỉ này của nàng làm cho ghê tởm, tức giận nói: “Cậu nói anh ta sẽ tặng cậu một căn nhà đúng không? Lúc nào?”

“Chuyện này... Hình như là còn phải ký một hợp đồng gì đó trước.” Lý Nhã Ly hơi mơ hồ.

Nàng cũng không biết quỹ ủy thác là gì, cũng không quan tâm lắm.

Chỉ cần còn Đường Tụng, thì nàng vẫn sẽ sống tốt.

Sau khi hiến thân, Lý Mộc Tuyết đã hỏi nàng được cái gì.

Nàng lập tức khoe chuyện nhà ở, nhưng không nói đến chuyện quỹ ủy thác.

“Hợp đồng? Chẳng lẽ còn bắt đầu hứa hẹn gì đó mới cho nhà?” Lý Mộc Tuyết suy đoán nói: “Sở thích của kẻ có tiền là thứ cậu không thể tưởng tượng ra được, nói không chừng còn có yêu cầu đặc thù gì đó, cậu cần phải chuẩn bị tâm lý đây.”

Tiếp theo, Lý Mộc Tuyết lại nhỏ giọng nói mấy từ ngữ kỳ kỳ quái quái.

Lý Nhã Ly bị dọa cho giật mình, yếu ớt nói: “Không thể nào... chắc là không đâu. Mình cảm thấy anh ấy rất thích mình, ngày hôm qua chơi đến 3 trận bóng, đến 1 giờ sáng mới cho mình ngủ, đến bây giờ vẫn còn sung.”

Trần Đình vốn đang ủ rũ, n ghe vậy lập tức mở miệng: “Chém gió chứ? Một lần có thể kéo dài bao lâu?”

“Mình không chém, một lần phải hơn một tiếng nhỉ? Mình cũng không biết, cứ mơ mơ màng màng. Đó là mình còn dùng rất nhiều kiến thức cậu dạy mình, bằng không hôm nay các cậu không gặp được mình rồi.”

Lý Nhã Ly nhớ lại trải nghiệm tồi qua, cảm giác chân như nhũn ra.

Quá tàn bạo.

Nói đến đề tài này, ba người đều trở nên hưng phấn.

Lý Mộc Tuyết hâm mộ đến nghiến răng, nhưng lại vô cùng tò mò, bắt đầu hỏi thăm chi tiết.

Trần Đình càng nghe lại càng cảm thấy Lý Nhã Ly đang chém gió, căn bản là không tin.

Nàng có không ít bạn trai, nhưng chưa nghe thấy ai mạnh như vậy.

Lý Nhã Ly tò mò hỏi: “Đúng rồi, hôm nay cậu đi hẹn hò với bạn trai cơ mà?”

Trong ba người, nàng là nhàn nhất, ngày ngày ở nhà.

Trần Đình là bận nhất, bình thường làm việc rất bận, xã giao nhiều, còn ra ngoài đi chơi với bạn trai.

Thời gian này, rất ít khi ở nhà.

Trần Đình thờ dài, cúi đầu không nói gì.

Lý Mộc Tuyết lạnh lùng nói: “Còn có thể làm sao, bị bạn trai ‘phụ nhị đại’ cho nghỉ việc thôi, nàng là nhóm bị loại đầu tiên.”

“Là sao?” Lý Nhã Ly không hiểu lắm.

Trần Đình bất đắc dĩ nói: “Là bị đá.”

Lý Mộc Tuyết đưa điện thoại của Trần Đình cho Lý Nhã Ly: “Bạn xem đi, ha ha, đàn ông...!”

Lý Nhã Ly cầm điện thoại của Trần Đình lên xem.

Từ ID và ảnh đại diện, có thể nhận ra là bạn trai của Trần Đình.

Ban đầu, khi hai người họ mới ở cùng nhau.

Thì Trần Đình thường xuyên có quần áo mới, thỉnh thoảng lại nhận được tiền lì xì của đối phương.

Làm cho nàng rất hâm mộ.

Lý Nhã Ly bắt đầu kiểm tra lịch sử trò chuyện của hai người.

Trần Đình: “Em đã rất từ rất sớm, đang chờ anh nha!”

Trần Đình: “Đã nghĩ dẫn em đi đâu chơi chưa?”

Trần Đình: “Hôm nay muốn em mặc bộ nào?”

...

Trần Đình: “Anh Thành, sao anh không trả lời.”

Trần Đình: “Ca ca, có phải anh đang bận không?”

Lý An Thành: “Chúng ta chia tay đi.”

Trần Đình: “Vì sao?!”

Trần Đình: “Em có chỗ nào không tốt sao? Em cần một lời giải thích.”

Lý An Thành: “Xin lỗi, Vũ Tình, chúng ta chấm dứt đi.”

Trần Đình: “????”

Trần Đình: “Em là Trần Đình, Đình Đình nha anh Thành!”

Lý An Thành: “A... Trần Đình sao? Chờ chút, để anh kiểm tra lại.”

Lý An Thành: “Chuyện này... rất xin lỗi, là hiểu lầm, tuy nhiên... em cũng trong danh sách chia tay, tình hình kinh tế dạo này hơi kém, thứ lỗi ha.”

Lý An Thành: “Rất xin lỗi, Đình Đình, chúng ta chấm dứt đi.”

Đến lúc này, Trần Đình bắt đầu dùng chữ bản, mắng chửi mà không có câu nào lặp lại.

Liên nhận được nhắc nhở: “Đối phương đã từ chối nhận tin.” (Block)

Lý Nhã Ly xem đến đây, chỉ cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Phụ nhị đại cũng bắt đầu cho nghỉ việc rồi?

Sau này Đường Tụng có đuổi việc mình không?

Vội vàng hỏi: “Đình Đình, bạn trai cậu đối xử với cậu rất tốt cơ mà? Tại sao lại như vậy?”

Trần Đình cười khỏ nói: “Mình vẫn đánh giá thấp trình độ vô sỉ của đàn ông, cũng đánh giá cao sức hút của mình.”

Lý Mộc Tuyết vỗ đầu nàng: “Đã nói với cậu rồi, tên đó không đáng tin đâu, rõ ràng là đang chơi cậu. Đừng nói là xe hay nhà, cậu đi với tên đó ba tháng, có nhận được thứ gì quá 5000 không? Nạp điện thoại cho cậu cũng chỉ nạp 50, 100! Chưa nghe qua cậu nói kia sao? Tiền là cho phụ nữ nhìn, chứ không phải để phụ nữ tiêu. Tên đó là trap boy chính hiệu đấy.”

Lý Nhã Ly nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Sờ sờ vòng tay vàng trên cổ tay mình, nội tâm lại ngọt ngào.

Lý Mộc Tuyết liếc mắt đã nhận ra tâm tư của nàng, tức giận nói: “Cậu cũng đừng đắc ý, đến giờ vẫn chưa trả tiền thẻ tín dụng đâu. Nhà ở cũng chưa chắc chắn đâu, cậu còn chưa lấy được gì đâu. Chẳng may ngày nào đó anh ta cũng đuổi việc cậu thì sao? Đến lúc đó cậu chờ chết đi.”

“Chồng mình không phải loại người đó, anh ấy rất tốt với mình, tuyệt đối sẽ không đuổi mình! Anh ấy còn nói sẽ nuôi mình cả đời.” Lý Nhã Ly trực tiếp bật lại một câu.

“Có cần làm một bài kiểm tra nhỏ không?” Lý Mộc Tuyết cười nói.

“Kiểm tra gì?”

“Gửi tin cho Đường Tụng, nói điện thoại cậu hết tiền, bảo anh ta nạp cho cậu. Cậu không nói là nạp bao nhiêu, để xem anh ta biểu hiện thế nào.”

Lý Mộc Tuyết thường xuyên lăn lộn trong nhóm ‘Danh viện’, có rất nhiều chiêu trò.

Đơn giản nhất định là nạp tiền điện thoại, con gái cũng sẽ không nói thẳng, như vậy sẽ mất giá.

Mà sẽ nói là muốn gọi điện cho hấn, nhưng hết tiền điện thoại.

Lý Nhã Ly nghi ngờ nói: “Như vậy không hay lắm đâu?”

Hôm nay Trần Đình đã bị đả kích, cũng rất muốn nhìn biểu hiện của bạn trai Lý Nhã Ly.

Khuyên nhủ theo: “Chỉ là một bài kiểm tra đơn giản thôi, chẳng lẽ cậu không tò mò mình sức nặng thế nào trong lòng bạn trai cậu sao?”

Khi Lý An Thành qua lại với nàng, còn từng hứa sẽ cho nàng nhiều thứ hơn Đường Tụng hứa cho Lý Nhã Ly rất nhiều.

Kết quả thì sao?

Ngay cả tên cũng nhớ nhầm.

Lý Nhã Ly do dự một lát, nói: “Được rồi, mình nhắn tin.”

Lấy điện thoại ra, soạn tin nhắn: “Chồng, điện thoại em hết tiền, anh có thể nạp giúp em một chút không? Đáng thương.gif.”

Qua một lúc lâu, Đường Tụng vẫn không trả lời.

“Chồng mình bảo hôm nay sẽ đi chuẩn bị quà cho mình, chắc chắn là đang bận rồi.” Lý Nhã Ly giải thích.

Sau đó lại nghĩ đến lời dặn dò của Đường Tụng: “Đúng rồi, lát nữa hai cậu cũng đi với mình đi. Mình ký hợp đồng xong, sẽ có phí sinh hoạt. Đến khi đó sẽ tặng mỗi người một bộ mỹ phẩm.”

Hai người vội vàng gật đầu, ai mà không thích mỹ phẩm chứ.

Chương 169: Phòng luật sư Đường Kim

Đường Tụng mới đến bãi đỗ xe của cửa hàng địa sản An Gia.

Liên nhìn thấy tin nhắn của Lý Nhã Ly.

Đối với con chim hoàng yến này, hẳn tự nhiên là hết sức yêu thích.

Nghĩ đến tối hôm qua, khoe miệng lại cong lên.

10 triệu tiền ảo kia, có thể nạp điện thoại.

Lúc ở nhà thì đã nạp cho cha mẹ không ít.

Đường Tụng cầm điện thoại lên, mở giao diện.

Nhập số điện thoại của Lý Nhã Ly.

Nạp nhiều nhất là 500 một lần.

Đường Tụng nạp liền 10 lần, cảm thấy hơi mệt.

Liên nhắn tin cho Lý Nhã Ly: “Nạp trên internet là có giới hạn, nạp cũng rất mệt, quay đầu em cầm điện thoại của anh mà nạp, muốn nạp bao nhiêu thì nạp. Bây giờ anh đang chuẩn bị quà cho em.”

Gửi xong, liền mở cửa xe, đi về phía cửa hàng địa sản An Gia.

...

Tinh tinh...

Tiếng tin nhắn wechat vang lên, ba người vội vàng bu đầu vào.

Trần Đình bĩu môi một cái: “Chỉ là qua loa lấy lệ mà thôi, chính là không muốn lãng phí thời gian.”

Lý Nhã Ly phản bác: “Là do anh ấy bận chuẩn bị quà cho mình, hơn nữa còn bảo mình tự nạp, muốn nạp bao nhiêu cũng được.”

Trần Đình vừa mất bạn trai, tâm trạng rất tồi tệ: “Mình quen với mấy chiêu này rồi, lúc trước Lý An Thành cũng nói vậy, quay đầu sẽ tặng quà cho mình.”

Đúng lúc này, tin nhắn SMS của Lý Nhã Ly lại vang lên không ngừng.

“Ngài đã nạp 500..., số dư trước mắt là 490,11.”

Cuối cùng, số dư còn lại trên điện thoại là 4990,11.

Lý Nhã Ly hưng phấn hét lên, mặt mày hớn hở nói: “Đây chính là tình yêu, các cậu không hiểu.”

Trần Đình cảm thấy mặt nóng lại đau rát, lúng túng nói: “Đường Tụng đúng là rất tốt với cậu.”

Lý Mộc Tuyết chua xót nói: “Xem ra anh ta rất thích cậu, loại người có tài sản và địa vị như anh ta, chịu bỏ chút thời gian nạp 10 lần cho cậu, đã là không dễ rồi.”

“Chắc chắn rồi! Đi! Chúng ta đi ký hợp đồng, xong xuôi mình dẫn hai người đi shopping!” Lý Nhã Ly tràn đầy phấn khởi, tha hồ tưởng tượng: “Không biết chồng mình định cho mình bao nhiêu phí sinh hoạt một tháng đây.”

“Mình cảm thấy 1 triệu một năm là ổn, hợp đồng này chắc là chỉ hạn chế cậu làm mấy chuyện khác người thôi.” Lý Mộc Tuyết cũng có suy đoán từ thái độ của Đường Tụng đối với Lý Nhã Ly.

“Quá hâm mộ rồi, Ly Ly tìm được một người bạn trai yêu mình.” Trần Đình cũng rất chua xót.

Lúc trước nàng cảm thấy bạn trai mình không tệ.

Bây giờ xem, quả thực là kém quá nhiều.

Đi theo tên đó mấy tháng, không mò được thứ gì có giá trị cả.

Trái lại thì Lý Nhã Ly đàn độn ngây thơ, lại có thể nhận được phí sinh hoạt.

...

“Đường tiên sinh, đây là biệt thự 380 mét vuông của ngài, nội thất và trang trí đã đầy đủ. Nhà ở sườn sông, tọa bắc triều nam. (quay lưng về bắc, nhìn về nam)

“Chủ nhà cũng là một người giàu có, nhưng vì vội xuất ngoại, nên giá tương đối thấp...”

Nhân viên môi giới nhiệt tình dẫn Đường Tụng vào trong biệt thự.

Tiến vào cửa chính, liền nhìn thấy một bãi cỏ xanh, cây xanh và đình đài.

Tổng cộng 150 mét vuông, thuộc về diện tích biểu tặng, không tính trong giá đất.

Tuy rằng tiểu khu đã xây dựng vài năm, nhưng tổng thể vẫn rất mới và đẹp.

Chắc là thường xuyên chăm sóc.

Đi qua cửa chống trộm rộng rãi.

Đập vào mắt là một cánh cửa hình chữ hồi, màu gỗ ám rất hợp với sàn nhà.

Hai cửa sổ sắt đất làm cho cả phòng khách trở nên rộng rãi và sáng ngời.

Có thể ngắm nhìn bãi cỏ và cây xanh ở bên ngoài.

Nội thất bên trong lại rất hiện đại, thiết kế thời thượng dễ nhìn.

Phòng ăn được thiết kế như nhà hàng.

Phía sau còn có một tủ rượu ẩn trong tường.

Nội thất và trang trí đều là hàng tốt, đồ điện đều thuộc về các thương hiệu lớn.

Tầng một có một phòng riêng, tiện cho người già.

Hai người dọc theo cầu thang khám đèn cảm ứng, đi xuống tầng hầm

Nhân viên môi giới vẫn không ngừng giới thiệu.

“Tầng hầm là khu vực giải trí, ăn nhậu chơi bời tập gym đều thoải mái. Quầy rượu cực dài, có thể mời người thân và bạn bè đến chơi. Bên này là khu vực âm thanh và video, ghế salon bằng da thật, máy chiếu cao cấp, bàn trà bằng gỗ xịn... Bên này là khu tập luyện, các loại máy tập đã có đủ...”

Tiếp đó hai người đi lên tầng 2.

“Bên này là phòng ngủ chính, có ghế sofa, bàn trà nhỏ, có phòng vệ sinh riêng, phòng để đồ, bên ngoài cửa sổ sắt đất còn có một ban công rất rộng... Bên này là phòng trẻ em...”

“Tôi dẫn ngài lên tầng 3 xem...Ngoại trừ thư phòng, tầng ba còn có một vườn hoa rộng 100 mét vuông. Khi ngài làm việc, bạn gái ngài có thể trồng chút hoa cỏ...”

“Sở hữu một biệt thự như vậy ở Yến Thành, tuyệt đối là đại biểu cho thân phận và địa vị. Chúc Đường tiên sinh vào ở vui vẻ, gia đình bình an.”

Đi dạo một vòng.

Đường Tụng đứng trong một góc của vườn hoa trên tầng ba, đưa mắt nhìn về phía trước.

Chỉ cảm thấy tâm mắt rộng rãi, tâm trạng thoải mái thanh thản.

Sau này nhất định phải thường xuyên đến đây.

...

Phòng luật sư Đường Kim nằm ở cao ốc Thành Nguyên.

Tuy rằng không nhiều người, nhưng lại chiếm nguyên một tầng rộng 1300 mét vuông.

Đi ra khỏi cửa thang máy sang trọng.

Sau quầy tiếp tân tinh xảo, là logo của Phòng luật sư Đường Kim.

Đánh dấu chính là tập đoàn Đường Tống.

Để cho mọi người không tự chủ được mà sinh lòng tôn trọng với thực lực của công ty này.

Ba cô gái tuy đã tham dự rất nhiều hoạt động triển lãm xe và các hoạt động khác.

Nhưng đúng là chưa từng đến nơi nghiêm túc và trang trọng như vậy.

Nhìn thấy nữ tiếp tân mặc váy đồng phục, khuôn mặt xinh đẹp, tràn đầy khí chất ở phía trước.

Cả ba nhất thời đều hơi quẫn bách và co vùi.

Do dự một chút, Lý Nhã Ly nghĩ đến nhiệm vụ của Đường Tụng, lấy hết dũng khí bước đến trước đại sảnh tráng lệ.

“Xin chào ngài! Ngài cần gì sao?” Nữ tiếp tân rất lễ phép, khom người hỏi thăm.

Lý Nhã Ly rút cổ một cái, nhắm mắt nói: “Chào ngài, bạn trai tôi giúp tôi hẹn với một vị luật sư tên La Tân, nói là đến ký hợp đồng.”

“Xin hỏi ngài tên là?”

“Lý Nhã Ly.”

“Xin ngài chờ một lát, tôi xác nhận ngay.” Nữ tiếp tân cầm điện thoại bàn lên gọi một cuộc.

“Chủ nhiệm La, có một nữ sĩ đến tìm ngài.”

“Có hẹn trước.”

“Lý Nhã Ly.”

“Vâng chủ nhiệm La! Đã rõ! Vâng!”

Cúp máy, nàng vội vàng đi ra khỏi quầy.

Khom người đưa tay, nói: “Mời ngài đi theo tôi.”

Lý Nhã Ly yên tâm, ngoắc ngoắc tay với hai chị em sau lưng.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình cẩn thận từng li từng tí mà đi theo, đôi mắt không nhìn được mà quan sát chung quanh.

Nội thất rất xa hoa, toàn thể hiện ra màu xanh đậm và màu vàng.

Vừa trang trọng lại không thiếu mỹ cảm.

Cho dù là người nguyên cứu mặt xa xỉ như Lý Mộc Tuyết, lúc này cũng bị chấn động.

Công ty này quá tráng lệ!

Lý Nhã Ly nắm chặt điện thoại trong tay, cảm giác mồ hôi đã chảy đầy tay.

Xuyên qua từng khu làm việc rộng rãi, lại qua mấy phòng họp.

Bốn người tiến vào một khu làm việc riêng tư.

Đối diện là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt anh tuấn, âu phục giày da, trên tay là đồng hồ cao cấp.

Kiểu tóc đơn giản mà ưu nhã, thành thực lão luyện, khí chất và hình tượng đều rất tốt.

Trên người hắn còn có một loại sức hút đặc biệt của tầng lớp tinh anh.

“Chào ngài, tôi là La Tân! Trước mắt đang đảm nhiệm chức chủ nhiệm của Phòng luật sư Đường Kim!”

La Tân đi đến trước người Lý Nhã Ly và mấy người khác.

Khí chất bình tĩnh, trên mặt mang theo ý cười ung dung.

Có một loại phong cách đặc biệt, để người có ấn tượng rất sâu sắc.

Chương 170: Đơn vị tiền tệ

“Chào ngài... luật sư La Tân, tôi là Lý Nhã Ly, Đường Tụng là bạn trai tôi.”

Lý Nhã Ly nhìn vị luật sư tinh anh ở trước mặt, cảm thấy mình nói chuyện cũng không lưu loát.

Thật sự là chưa từng qua lại với loại người này, đặc biệt là trường hợp trang trọng như vậy.

Không thể làm gì khác hơn là lấy bạn trai ra để cổ vũ bản thân.

Nhìn bộ âu phục cao sang và đồng hồ đắt tiền trên người đối phương.

Lại nhìn chiếc váy hàng pha ke của mình.

La Tân rất bình tĩnh, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, gật đầu nói: “Chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện đi, hợp đồng đã chuẩn bị xong.”

“Được, cảm ơn.” Lý Nhã Ly gật đầu, nhắm mắt theo đuôi đi vào.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình ở sau lưng cũng đang lặng lẽ đánh giá vị luật sư La Tân này.

Hai người bọn họ cũng không phải kẻ không có ánh mắt như Lý Nhã Ly.

Thân là người chuyên nghiên cứu mặt hàng xa xỉ, Lý Mộc Tuyết lập tức tập trung vào mục tiêu.

Đồng hồ đeo tay là Patek Philippe 5204p, giá cả hơn 2 triệu.

Âu phục là đặt riêng.

Kiểu dáng và màu cả vạt đều nổi bật cá tính, nhưng lại thành thực và chừng chặc.

Phù hợp với thẩm mỹ cao cấp của đàn ông ở độ tuổi này.

Khi mấy người đi đến cửa phòng làm việc, La Tân đột nhiên dừng lại.

Mắt nhìn hai cô gái đi theo Lý Nhã Ly.

Lễ phép cười nói: “Hợp đồng này tương đối riêng tư, hai người bạn này của ngài có thể ngồi chờ một lát không?”

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình vội vàng né qua một bên, cảm thấy hơi sợ.

Lý Nhã Ly nhớ đến lời dặn dò của Đường Tụng, nhắm mắt nói: “Đường Tụng nói là tôi có thể dẫn hai người họ vào, giúp tôi xem hợp đồng.”

La Tân nhíu mày, gạt đầu một cái, rồi mở cửa, đưa tay mời: “Vậy thì mời vào.”

Tiến vào phòng làm việc sang trọng rộng hơn 100 mét vuông.

Đập vào mắt là hai mắt tường thủy tinh trong suốt, trong phòng sáng ngời lại rộng rãi.

Ngoài cửa sổ, ngựa xe như nước.

Đưa ba người vào khu tiếp khách.

Vị mỹ nữ tiếp tân vội vàng cầm bình trà lên, rót cho mỗi người một ly trà thơm.

Lúc này mới rời khỏi đây.

“Mời ngồi, ba vị chờ một lát, tôi đi lấy hợp đồng.” La Tân chỉ chỉ ghế sofa, sau đó đi về phía bàn làm việc bên cửa sổ.

Lý Nhã Ly vội vàng ngồi xuống, lại thở phào một hơi.

Lôi kéo Lý Mộc Tuyết đang co quắp: “Tiểu Tuyết, cậu rất có kiến thức cơ mà? Sao hôm nay lại ngốc như, mình còn trông chờ vào cậu giữ thể diện cho mình nữa.”

Trong lòng Lý Nhã Ly, người chị em thường xuyên xuyên nghiên cứu mặt hàng xa xỉ này, đúng là một người rất lợi hại.

Tâm tư kín đáo, kiến thức rộng rãi.

Bình thường há mồm ngâm miệng đều là LV, Hermes, Armani...

Lý Mộc Tuyết tức giận liếc nàng một cái, nói nhỏ: “Cậu dẫn mình đi gặp một minh tinh hay ngôi sao thì mình cũng không khấn trương, mấu chốt là người này, rõ ràng là một nhân vật tinh anh trên đỉnh tháp, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với chúng ta.”

Trần Đình cũng vỗ ngực nói: “Mình nhìn thấy người này, cảm giác như mình là học sinh tiểu học vậy, rất sợ câu nói tiếp theo của anh ta là bắt mình trả lời vấn đề nào đó.”

Ba người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy áp lực rất lớn.

Đúng lúc này, La Tân cầm một túi văn kiện rất dày ngồi xuống sofa.

Đưa tay cởi cúc áo âu phục, cùi chỏ đặt trên đầu gối, có vẻ trịnh trọng và hiền lành.

“Tôi tự giới thiệu một chút, La Tân, đối tác của Phòng luật sư Đường Kim, đồng thời cũng là chủ nhiệm của chi nhánh tại Yến Thành này.” La Tân liếc nhìn Lý Nhã Ly với ánh mắt đầy thâm ý: “Sau này, ngài có bất kỳ vấn đề gì về pháp luật, thì có thể liên hệ với tôi, miễn phí.”

Lý Nhã Ly vội vàng đáp lại: “Cảm ơn.”

“Vậy chúng ta vào vấn đề chính đi.” La Tân rút hợp đồng ra, đưa đến trước mặt Lý Nhã Ly: “Đây là một phần hợp đồng hưởng lợi từ quỹ ủy thác.”

Lý Nhã Ly kéo vạt áo Lý Mộc Tuyết, tỏ ý mau giúp đỡ một chút.

La Tân thản nhiên nhìn một màn này.

Dừng lại một chút, nói tiếp: “Phần quỹ ủy thác này, bởi vì thiết lập trước khi Đường tiên sinh kết hôn, thuộc về tài sản cá nhân, vì vậy nó còn có hiệu quả tránh rắc rối hai bên trai gái phân phối tài sản và thừa kế sau kết hôn.”

Lý Mộc Tuyết giơ tay phải lên, yếu ớt nói: “Luật sư La Tân, xin hỏi quỹ ủy thác là cái gì?”

Lý Nhã Ly và Trần Đình cũng lộ ra ánh mắt hỏi thăm.

La Tân đang khoa tay múa chân lại dừng lại một chút.

Há miệng không nói gì.

Loại tình huống này, rõ ràng là đã vượt qua khỏi dự đoán của hắn.

Chẳng lẽ mấy người này không tìm hiểu gì trước khi đến đây sao?

Đây là phải rộng rãi thế nào chứ?

Chuyện này chính là chuyện lớn liên quan đến cả đời người đây!

La Tân cầm máy tính bảng trên bàn trà lên, tìm giới thiệu cơ bản của quỹ ủy thác rồi đưa qua.

Lý Nhã Ly và hai cô gái nhận lấy, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Ba người xem một lúc lâu, nội tâm càng ngày càng kích động.

Lúc này cũng không để ý đến vị luật sư tinh anh ở bên cạnh, bắt đầu ríu ra ríu rít, điên cuồng thảo luận.

La Tân cầm chén trà lên uống một hớp: “Ký gửi là một loại sản phẩm quản lý tài sản. Đường tổng giao khoản tiền này cho cơ cấu ký gửi, ủy thác bọn họ vận hành và quản lý tiền, lợi nhuận sinh ra sẽ được phân phối cho ngài theo hợp đồng.”

“Ví dụ như giải thưởng Nobel chính là một loại ký gửi, nó có thể cử hành nhiều năm như vậy, chính là dựa vào phần lợi nhuận này.”

“Quỹ ủy thác có thể cách ly tài sản, cho dù cá nhân Đường tổng thiếu nợ, công ty phá sản, cũng sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích của ngài, tương lai của ngài được đảm bảo.”

Lý Nhã Ly nhỏ giọng giao lưu vài câu với Lý Mộc Tuyết.

Sắc mặt nàng đỏ bừng, dần dần hiểu được sự quan trọng của phí bao nuôi này.

Ánh mắt Lý Mộc Tuyết trở nên phức tạp khó hiểu, tâm lý lại rõ ràng, Lý Nhã Ly đã thực hiện được mơ ước của mình rồi.

Qua một lúc lâu.

Lý Nhã Ly không dè dặt nổi nữa, trực tiếp hỏi: “Luật sư La, vậy mỗi tháng tôi có thể nhận được bao nhiêu phí sinh hoạt?”

Đây là vấn đề nàng quan tâm nhất.

La Tân trầm ngâm chốc lát, liếc nhìn hai người bên cạnh Lý Nhã Ly, hior lại lần nữa: “Nội dung chi tiết trong hợp đồng rất riêng tư, hai người bạn của ngài...”

Lý Mộc Tuyết đưa tay bắt lấy tay của Lý Nhã Ly, mười ngón tay đan xen: “Chúng tôi là chị em tốt, lần này đến đây để giúp Ly Ly, tránh cho nàng ký thứ không nên ký.”

Lý Nhã Ly gật đầu một cái, nàng đúng là không hiểu mấy thứ này lắm.

“Được rồi.” La Tân gật đầu một cái, giải thích: “Đây là quỹ ủy thác dành riêng cho ngài, tiền vốn là 20 triệu, ngài là người hưởng lợi duy nhất.”

Lý Mộc Tuyết và Lý Nhã Ly nắm chặt tay nhau.

Tuy rằng đau, nhưng không ai để ý.

Lý Mộc Tuyết hỏi: “Vậy một năm có thể lợi nhuận bao nhiêu tiền?”

“Chúng tôi ủy thác một công ty ký gửi ở Hồng Kông, năng lực quản lý tài sản của họ rất mạnh. Nếu dựa theo tỷ lệ 8% một năm, một năm có thể nhận được 1.6 triệu.”

“1.6 triệu!” Ba người đồng thời kêu lên, trợn tròn mắt.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình hai mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ khó mà tin nổi trong mắt đối phương.

Lý Nhã Ly cảm giác trái tim nhỏ của mình sắp văng ra ngoài.

Trong đầu bắt đầu cân nhắc đến khái niệm 1.6 triệu.

Một năm chính là 1 căn nhà 2 phòng ở Yến Thành.

Hermes, Chanel, LV, thích gì mua đấy!

Mua đồ quẹt thẻ không cần nhìn chiết khấu!

Đặt thức ăn ngoài không cần tìm mã giảm giá!

Thích ăn bít tết cũng có thể ăn bò sang!

Nhất định phải làm thẻ hội viên của mấy tiệm nail!

Giỏ hàng nhiều năm trong điện thoại cũng trở nên trống rỗng!

...

La Tân yên tĩnh ngồi uống trà.

Ba người bên kia cũng từ từ ổn định lại.

Ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Đương nhiên, đơn vị tiền tệ là USD.”

Chương 171: Cảnh cáo

Đường Tụng ngồi trong vườn hoa trên tầng 3, nhìn ảnh huấn luyện quân sự do Trình Nhạc Nhạc gửi đến.

Có chút đau lòng, lại có chút vui mừng.

Nàng vốn không tính trắng, màu da lại sâu hơn một chút.

Tuy nhiên, có thể nhìn thấy nụ cười vui vẻ phát ra từ nội tâm của nàng.

Tối ngày kia chính là dạ hội đón sinh viên mới.

Cũng là nhiệm vụ trưởng thành thứ 2 của Trình Nhạc Nhạc.

Vì để Trình Nhạc Nhạc trở thành nữ thần đại học, rèn luyện tố chất tâm lý của nàng.

Cần bắt nàng mặc thời trang – chuyện tình trắng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng kem chống nắng x1 chắc là có thể khôi phục màu da của nàng.

Hơn nữa còn bổ sung thêm sức chịu đựng +5, huấn luyện quân sự sẽ không mệt nữa.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng trả lời: “Nhạc Nhạc, nhớ mặc bộ ‘chuyện tình trắng’ đi tham gia dạ tiệc. Đây là chuyện em đáp ứng anh, không được thất hứa.”

Hình như Trình Nhạc Nhạc đang huấn luyện, không trả lời ngay.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 1.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên, chúng tỏ Lý Nhã Ly đã ký hợp đồng.

Tuy nhiên, với tư cách là nhân vật trò chơi có độ trưởng thành hơi thấp, nhiệm vụ 1 này không có phần thưởng.

Mở bảng nhiệm vụ của Lý Nhã Ly.

Nhiệm vụ trưởng thành 1 đã biến thành màu xanh lá, trạng thái hoàn thành.

Nhiệm vụ 2 cũng sáng lên, có thể tra xét.

Ấn vào xem.

Nội dung: Trang điểm tủ quần áo, mời Lý Nhã Ly hoàn thành nhiệm vụ trang điểm phòng để đồ trong biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh, đảm bảo phòng để đồ rơi vào trạng thái đầy.”

Phần thưởng: Độ trưởng thành +3, sức chịu đựng +2.

Đường Tụng cười một tiếng, nhiệm vụ này quá đơn giản.

Với tính cách và tác phong của Lý Nhã Ly, hoàn thành là chuyện đơn giản.

Trở lại danh sách wechat, gửi tin cho Lý Nhã Ly: “Ly Ly, sau khi ký hợp đồng xong, đến nhà 101 Thịnh Nguyên Danh Dinh tìm anh, có quà tặng em.”

...

Lúc này, Lý Nhã Ly đang há hốc miệng, ngây ngốc nhìn vị luật sư trước mắt.

Nghe thấy mấy chữ “USD”.

Cho dù nàng không có nhiều tri thức về tài chính, cũng hiểu nó có ý gì.

Phí sinh hoạt tăng gấp 7 lần.

Nói cách khác, một năm có 11.200.000 NDT phí sinh hoạt?

Mỗi tháng trung bình gần 1 triệu?

Mỗi ngày trung bình 30.000?

Mình giá trị như vậy sao?

Sao mình không biết?

Lẽ nào Đường Tụng muốn mình sinh rất nhiều con?

“Anh xác định mình không đùa?” Lý Mộc Tuyết hô hấp dồn dập, giọng nói cũng hơi khàn khàn.

Sau khi nói ra, nàng vội vàng cầm chén trà lên uống một ngụm hết sạch, làm dịu cổ họng khô khốc.

La Tân cúi đầu cười yếu ớt, nói: “Tôi là một luật sư, sẽ không bao giờ đùa với khách hàng khi đang làm việc, như vậy sẽ ảnh hưởng đến lòng tin khi chúng ta đang câu thông.”

Nghe thấy câu trả lời khẳng định, Lý Nhã Ly đã khó có thể che giấu hưng phấn và kích động của mình.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình tựa như nhận phải đả kích gì đó, trợn mắt há hốc mồm.

Mỗi năm hơn 10 triệu phí bao nuôi là khái niệm gì?

Ít nhất cũng có thể tìm 10 người như Lý Nhã Ly.

Lý Mộc Tuyết lại cắn chặt răng.

Nàng là người nhìn Lý Nhã Ly đi từ con số 0 đến một bước này.

Từ mới đầu, nàng chính là người khuyên Lý Nhã Ly đi gặp mặt đại ca top 1.

Đến cuộc hẹn đầu tiên, nàng cũng là người được xem ảnh đầu tiên.

Lại đến vòng tay vàng hơn chục ngàn, quần áo hơn mấy ngàn.

Xe thể thao Porsche làm rung động lòng người, và biệt thự sang chảnh.

Lúc này nhớ lại, mẹ nó cứ như bật hack vậy.

Sao cứ giống nữ chính ngốc nghếch ngọt ngào trong tiểu thuyết nào tàn vậy chứ?

“Tôi có thể lĩnh bao nhiêu năm? Có thể bị...” Lý Nhã Ly muốn nói là có thể bị đuổi việc không, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng.

La Tân nhận ra nàng đang căng thẳng, giải thích: “Duy trì đến khi ngài qua đời mới thôi.”

Lý Nhã Ly che ngực.

Cảm động!

Cái gì là tình yêu? Cái gì là lãng mạn ? Cái gì là quan tâm? Cái gì là săn sóc?

Chính là đây!

La Tân lại rút ra hai phần hợp đồng khác: “Tiếp đó chính là vấn đề bảo y tế cá nhân của ngài. Sau khi ký hợp đồng, ngài sẽ nhận được một phần bảo hiểm y tế của BUPA. Đây là hợp đồng bảo hiểm, ngài xem đi.”

“Đây là gói bảo hiểm số 1 toàn cầu hiện giờ. Ngài có thể nghĩ đến thứ gì, nó đều có, phòng khám cao cấp nhất thế giới, không cần hẹn trước, trị liệu miễn phí, hoàn trả không giới hạn. Phạm vi bao trùm rất toàn diện, nằm viện, khám bệnh, kiểm tra sức khỏe, nha khoa, mang thai sinh con, khăm mắt... tất cả đều được thanh toán.”

Lý Nhã Ly vội vàng cầm hợp đồng lên xem, nhưng nàng không hiểu cái này.

Liên nhìn Lý Mộc Tuyết bằng ánh mắt giúp đỡ.

Lý Mộc Tuyết run rẩy nói: “Ký, ký ngay đi!”

Nàng biết cái này, nó còn được xưng là mặt hàng xa xỉ của người giàu, là Hermes trong lĩnh vực bảo hiểm y tế.

Là thứ vẫn luôn lưu truyền trong nhóm ‘Danh viện’ của các nàng.

Lý Nhã Ly vội vàng ký tên lên phần hợp đồng này.

La Tân liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay: “Tiếp đó là vấn đề nhà ở. Sau khi ngài sinh con, ngài sẽ nhận được một bộ bất động sản ở thành phố cấp 1. Nó sẽ thuộc về tài sản cá nhân ngài, ngài có thể tự chi phối. Đương nhiên, đứa con này phải có máu mủ với Đường tổng.”

Hai mắt Lý Nhã Ly đột nhiên sáng ngời.

Thì ra sinh con còn có thưởng!

Không biết sinh thêm vài đứa thì có được thưởng thêm không.

Lý Mộc Tuyết và Trần Đình đã ngây ngốc tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Đến lúc Lý Nhã Ly ký tên lên từng cái hợp đồng.

La Tân bắt đầu sửa sang lại hợp đồng.

Cài cúc áo trên âu phục, nghiêm túc nói: “Nói xong quyền lợi, giờ tôi sẽ đứng ở góc độ của Đường tổng để nói đến những nghĩa vụ ngài cần chấp hành.”

“Những thứ này không có trong hợp đồng, cũng không có pháp luật bảo hộ. Nhưng nếu như phát sinh, ngài sẽ bị hủy bỏ quyền lợi.”

Lý Nhã Ly vội vàng ngồi thẳng người, nàng biết những thứ này đều có giá của nó.

“Đầu tiên, ngài không được phát sinh hành vi thân mật với nam giới khác ngoài Đường tổng. Đương nhiên, nữ giới có vấn đề về giới tính cũng không thể. Bao gồm trường hợp công cộng hoặc riêng tư. Con cái của ngài phải có liên hệ máu mủ với Đường tổng.”

“Đây là yêu cầu cơ bản nhất. Nếu ngài làm trái, ngoại trừ mất hết quyền lợi ra, ngài còn phải gánh chịu hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Mời ngài suy nghĩ kỹ trước khi làm việc, không nên để Đường tổng khó xử.”

La Tân rất nghiêm túc, ánh mắt và lời nói đều có thâm ý.

Những lời này, Đường Tụng không có khả năng nói.

Nhưng từ miệng hắn, lại trở nên rất đương nhiên.

Ý cảnh cáo bên trong rất rõ ràng.

Lý Nhã Ly hơi giật mình, gật đầu nói: “Tôi biết.”

La Tân thấy ổn rồi, lại khôi phục nụ cười: “Rất vinh hạnh được tiến hành ký hợp đồng với ngài. Đây là hợp đồng ký gửi gia tộc đầu tiên của Đường tiên sinh. Hi vọng ngài có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của Đường tiên sinh. Quý trọng cơ hội này. Đừng làm chuyện sai lầm.”

“Ừm, tôi biết.” Lý Nhã Ly vội vàng đáp ứng, sau đó lại ngại ngùng nói: “Vậy khi nào tôi mới có thể nhận khoản lợi nhuận thứ nhất?”

La Tân cười nói: “Hôm nay, trước 5 giờ chiều sẽ vào tài khoản, sau đó thì sẽ là ngài 13 hàng tháng.”

...

Sau khi đưa ba cô gái rời khỏi phòng luật sư.

La Tân trở lại phòng làm việc, cười lắc đầu.

Mở hòm thư của tập đoàn Đường Tống.

Gửi thư trả lời cho Kim Mỹ Nga.

“Chủ tịch Kim, chuyện ngài giao đã hoàn thành. Ngoài ra, cũng đã truyền đạt lời cảnh cáo.”

Chương 172: Trò vật

Sau khi ba người rời khỏi cao ốc Thành Nguyên.

Lập tức bị ánh nắng rực rỡ giữa trưa bao phủ.

Tia sáng mãnh liệt có hơi chói mắt.

Tiếng còi xe chói tai vang lên không ngừng.

Các nàng như mới tỉnh khỏi giấc mộng.

Lý Mộc Tuyết nhìn Lý Nhã Ly mặc hàng fake đang ngây người bên cạnh.

Đáy mắt toát vẻ hâm mộ và ghen tị không thể ức chế.

Nàng nghĩ kết quả tốt nhất, Ly Ly cũng chỉ nhận được 1 triệu một năm từ chỗ của Đường Tụng mà thôi.

Dù thế nào cũng không nghĩ đến, trên thế giới này lại còn có một người đàn ông hào phóng và biết quan tâm săn sóc như vậy.

Làm một con chim hoàng yến, mà cũng được nhiều như vậy.

Trong lòng nhất thời sinh ra chút suy nghĩ tà ác mà nàng không dám đối mặt.

“Ly Ly, chúng ta đi đâu bây giờ?” Trần Đình nhìn về phía Lý Nhã Ly, thần sắc có chút nịnh nọt.

Lý Nhã Ly lấy điện thoại ra, nhìn thấy tin nhắn của Đường Tụng.

Lo lắng nói: “Chồng mình muốn tặng quà cho mình, bảo mình đi qua đó. Mỹ phẩm của các cậu, chắc phải chờ rồi.”

“Còn có quà?” Hai người trăm miệng một lời.

“Ừm ừm! Mình phải đi rồi.” Lý Nhã Ly đang định rời khỏi.

Lý Mộc Tuyết vội vàng mở miệng nói: “Ly Ly, mình đi cùng cậu đi, dù sao chiều này mình cũng rảnh, chẳng may Đường Tụng hỏi cậu một số chi tiết về ngày hôm nay, mình sợ cậu không nhớ được.”

Lý Nhã Ly không suy nghĩ nhiều, thúc giục: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHÚNG TA ĐI THÔI, ĐỪNG ĐỂ CHỒNG MÌNH CHỜ LÂU.”

Hai người hùng hù hỏ đi ra ven đường chặn taxi.

Để lại Trần Đình vẫn chưa khôi phục tinh thần.

...

Dưới nhà 101 Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Hai người nhìn căn biệt thự xa hoa trước mắt, lại không dời nổi mắt.

Quá đẹp!

Lý Nhã Ly gọi điện cho Đường Tụng.

“Chồng, em đến rồi.”

“Ừm ừm, em chờ anh.”

Rất nhanh, cửa mở ra, Đường Tụng mặc âu phục nhàn nhã đi ra.

Lý Nhã Ly lập tức nhào qua, gió thơm đập vào mặt.

Lý Nhã Ly thuận thế quần chân quanh eo hắn.

Ôm lấy hắn, bắt đầu điên cuồng gặm.

Đường Tụng vội vàng đưa tay đỡ hông nàng.

Cảm nhận sự nhiệt tình của Lý Nhã Ly.

Lý Nhã Ly vừa phát ra tiếng cười như chuông bạc, vừa nói không ngừng.

“Cảm ơn chồng. Không ngờ lại có nhiều tiền như vậy. Chồng, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với anh. Sau này em nghe anh hết.”

Lý Mộc Tuyết nhìn một màn này bằng ánh mắt phức tạp.

Không biết có phải bị chấn động bởi một loạt sự kiện ngày hôm nay hay không.

Nàng cảm giác như toàn thân Đường Tụng đang tỏa sáng.

Càng có sức hút và mê người hơn.

Qua một lúc lâu.

Lý Nhã Ly đỏ mặt nhảy xuống khỏi người Đường Tụng, nàng thấy hơi khó thở rồi.

“Đi thôi, đi vào xem quà của em.” Đường Tụng đưa tay nắm eo thon của nàng, đi vào phía trong.

Lý Mộc Tuyết khẽ cắn răng, đi theo.

Vừa vào cửa, Lý Nhã Ly đã bắt đầu đánh giá chung quanh, hai mắt sáng như sao.

“Oa! Biệt thự này quá đẹp! Ghế sofa này thật thoải mái, muốn ngủ luôn rồi. Chồng, anh cũng có nhà ở đây sao?”

Lý Mộc Tuyết cũng nghi hoặc nhìn qua.

Nàng biết rõ Thịnh Nguyên Danh Dinh, còn từng đến nơi này chụp ảnh.

Là khu nhà giàu nổi danh ở Yên Thành.

Một căn ở đây, cộng thêm nội thất và sửa chữa, phải hơn 20 triệu.

“Ừm!” Đường Tụng gật đầu một cái.

Nghe thấy câu trả lời, Lý Nhã Ly càng vui vẻ hơn.

Nàng trực tiếp cởi áo ngoài, để lộ ra cánh tay trắng như tuyết và vòng eo tinh tế.

Đi dạo khắp nơi, dừng lại trước cửa sổ sát đất khổng lồ.

Nhìn sắc trời quang đãng bên ngoài, cây xanh và bãi cỏ, lại nhìn không được mà giang tay ra.

Hôm nay tuyệt đối là ngày hạnh phúc nhất trong đời của nàng.

Thực hiện ước mơ, từ nay về sau không lo cơm áo, còn có thể ở với người mình thích.

Thầm than thở một lúc, Lý Nhã Ly lại hoạt bát tung tăng trở lại bên cạnh Đường Tụng.

Đôi mắt ướm át nổi lên ý xuân.

Tựa như là lại muốn chơi bóng.

Đường Tụng cười nói: “Thích món quà này không?”

Lý Nhã Ly ngẩn người, nhìn ngó bốn phía, nghi ngờ hỏi: “Quà đâu? Sao em không thấy.”

Lý Mộc Tuyết dường như nghĩ đến cái gì đó, trái tim nhỏ lại bắt đầu đập loạn.

Ngày hôm nay, tuyệt đối là ngày kích thích nhất trong đời, nàng luôn cảm thấy đứng không vững.

Đường Tụng ôm bờ vai sáng bóng của Lý Nhã Ly, quay một vòng 360 độ.

Lý Nhã Ly chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi: “Anh giấu rồi, muốn em tự đi tìm sao?”

Đường Tụng cạn lời, vậy mà cũng không nhận ra?

Hắn vốn còn định giả bộ một chút, nhưng giờ không thể làm gì khác hơn là chủ động nói ra: “Quà, chính là căn biệt thự này, sau này em có thể ở lại đây.”

Trong phút chốc.

Mưa thuận gió hòa, Lý Nhã Ly cảm giác ẩm ướt.

Là khóe mắt xuất hiện ánh lệ.

Chân cũng hơi nhũn ra.

Lý Mộc Tuyết lại khó có thể áp chế tâm trạng, nước mắt tràn mi.

Đừng bắt nạt người như vậy mà!

...

Khu cầu tây Yên Thành, Trường Duyệt Quán.

Đây là một nhà hàng mới mở 1,2 năm gần đây.

Trung bình một người khoảng 2000, thuộc về nhà hàng cao cấp.

Sau khi biết mình có thể ở trong biệt thự, Lý Nhã Ly hưng phấn kéo Đường Tụng đi dạo rất lâu.

Đến khi đói không chịu nổi mới ra ngoài ăn cơm.

Đường Tụng dừng xe xong, dẫn hai cô gái đi vào trong nhà hàng.

Đập vào mắt là đình viện kiểu Nhật, rất xinh đẹp và cổ kính.

Một đình viện rộng rãi như vậy, chỉ sợ toàn bộ tỉnh Yên cũng không có bao nhiêu.

Không chỉ có hoàn cảnh cực đẹp, mà còn cung cấp quần áo kimono cho khách hàng.

Bên cạnh còn có rất nhiều vật trang sức, như ô dù, quạt, vân vân... cung cấp và phục vụ cho khách hàng chụp ảnh checkin.

Đối với những cô gái thích sự mới mẻ, quả thực là chộc trúng điểm G.

Ít nhất thì Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết cũng đang điên cuồng quay chụp.

Khi ba người ngồi xuống một bàn tiệc dài.

Mỗi người nhận được một phần menu.

Phía trên là danh sách món ăn của bếp trưởng, cũng chính là những món bọn họ sẽ được thưởng thức ngày hôm nay.

Lý Nhã Ly lập tức hóa thân thành ăn hàng, bắt đầu nghiêm túc xem xét thực đơn ngày hôm nay.

Đường Tụng ngồi bên tĩnh, lặng lẽ trả lời tin nhắn.

Đột nhiên, có một thứ gì đó mềm mại chạm vào bắp chân hắn.

Hắn cũng không để ý lắm, chuyển chân qua chỗ khác, rồi tiếp tục nhắn tin.

Tiếp đó, một cái chân ngọc quần tất đen thuận theo căng chân mà bò lên đùi hắn.

Nhẹ nhàng vuốt ve.

Đường Tụng bị giật mình.

Liếc mắt nhìn xuống dưới, liền nhìn thấy một đôi đùi đẹp thẳng tắp và tinh tế.

Thuận theo tất đen, liền nhìn thấy biểu cảm hơi mất tự nhiên của Lý Mộc Tuyết.

Hôm nay nàng mặc rất xinh đẹp.

Trên người là áo lông màu trắng, cao cổ lại bó sát, nửa người dưới là quần cực ngắn với tất cao màu đen.

Mái tóc dài màu nâu xõa trước ngực.

Trang điểm rất xinh đẹp, có chút giống với nữ minh tinh Hàn Quốc.

Đôi mắt trong veo của Đường Tụng nhìn vào nàng.

Trong ánh mắt tựa như mang theo ánh sáng và thâm ý.

Lý Mộc Tuyết bị dọa cho giật mình, vội vàng thu hồi đôi mắt đẹp.

Trong phút chốc lại không dám đối mắt với hắn.

Đây chính là một vị đại lão.

Vừa rồi nàng nhất thời bị mê muội đầu óc.

Muốn thử một ít trò vật học được trong nhóm, nhìn xem mình có cơ hội hay không.

Lại quên mất thân phận và địa vị của đối phương.

Trong lòng nhất thời thấp thỏm và căng thẳng đến cực hạn.

Chương 173: Tâm loạn như ma

Trong cửa hàng.

Lý Mộc Tuyết vén sợi tóc tán loạn bên tai.

Lặng lẽ liếc mắt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Đường Tụng.

Thấy đôi phương không có ý định phát tác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khoách cách thân phận và địa vị, để cho nàng không thể đoán được tâm tư của đôi phương.

Chỉ cảm thấy đôi mắt của đôi phương như một vòng xoáy, nuốt hết tất cả chút tâm tư nhỏ của nàng vào trong.

“Oa! Trứng cá muối đến rồi!” Lý Nhã Ly kêu lên: “Chồng, anh mau nếm thử đi.”

Thật ra mỗi người có một phần, Lý Nhã Ly lại đưa phần của mình đến bên mép Đường Tụng, nhìn hẩn đầy trông mong.

Đường Tụng há mồm cắn một miếng nhỏ.

Mùi vị rất ngon.

Thấy Đường Tụng lộ ra nụ cười hài lòng, Lý Nhã Ly mới bắt đầu vui vẻ ăn uống.

Đôi mắt lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Ngon thật!”

Đường Tụng đưa phần của mình qua, cười nói: “VẬY em ăn luôn phần này đi.”

“Không cần không cần, chồng, anh quá tốt, yêu anh chết mất, em lại đút cho anh ăn.” Lý Nhã Ly rúc đầu vào ngực Đường Tụng, cọ cọ vài cái.

Lý Mộc Tuyết nhìn thấy dáng vẻ ân ái của hai người, lại hâm mộ đến cực điểm.

Loại đàn ông vừa có tiền có thể, lại biết quan tâm săn sóc như Đường Tụng, nàng chưa từng thấy, cũng chưa nghe qua.

Đặc biệt là một loạt sự kiện ngày hôm nay, để cho nàng không thể quên được.

Vì sao Ly Ly có thể, mà mình lại không?

Nếu Đường Tụng chỉ là một công tử nhà giàu bình thường, giống như bạn trai của Trần Đình.

Nàng khẳng định không thành vấn đề, cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng.

Nhưng mà, từ những sự kiện và hành vi ngày hôm nay.

Đối phương hoặc là ngu như lợn, vì một người mẫu nhỏ không có danh tiếng như Ly Ly mà bỏ ra nhiều như vậy.

Hoặc chính là quyền thế ngút trời, tiện tay cũng đủ để các nàng ăn cả đời.

Rất rõ ràng, Lý Mộc Tuyết có thể khẳng định 100%, Đường Tụng tuyệt đối là cái sau.

Đột nhiên, ánh đèn tối sầm.

Chỉ có vài chiếc đèn vàng là vẫn sáng.

“Tiếp theo chính là thời gian khai vị.” Lý Nhã Ly đã nghiên cứu menu, hưng phấn nói: “Em xem giới thiệu, nói là có một nghi thức tắt đèn.”

Ý nghĩ tà ác trong lòng Lý Mộc Tuyết lại chui ra.

Nó giống như ma quỷ đang thì thầm bên tai nàng, mang theo cảm dỗ không thể kiềm chế.

Thân thể nàng bắt đầu run nhẹ.

Đưa ra đôi đũa đẹp tăt đen tà ác.

Dưới ánh đèn mờ mịt, khói mù lượn lờ, tiên khí phiêu phiêu.

Món ăn thứ nhất được đưa lên.

Lúc này, mọi người đều rất tập trung.

Lý Nhã Ly không kịp chờ đợi, lập tức đưa đũa đến bên mép Đường Tụng.

Đường Tụng hơi há mồm, cảm giác bàn chân nhỏ tăt đen tà ác lại đưa qua bên dưới.

Ánh đèn mờ mịt, Lý Mộc Tuyết không thấy khuôn mặt của Đường Tụng.

Tự nhiên cũng không nhìn thấy đôi mắt thâm thúy kia.

Cắn răng, tiếp tục cố gắng.

Đường Tụng nhẹ nhàng cắn một miếng thịt ốc, mùi vị rất ngon miệng.

Nhất thời, tăt đen tà ác bên dưới hình như lại to gan hơn, dọc theo cẳng chân đến bắp đùi của hắn.

“Chồng, món này rất ngon, em đã thử rồi, cực ngon.” Lý Nhã Ly tràn đầy phấn khởi.

Đường Tụng thử một chút, đúng là rất ngon.

Cười tán dương: “Rất ngon.”

Lý Nhã Ly rất vui vẻ, lại tiến đến gần, hôn vài cái lên mặt Đường Tụng.

Lại nép thân thể vào ngực hắn, nhỏ giọng nỉ non.

Lý Mộc Tuyết thì lại bị màn này làm sợ hết hồn.

Tiếp đó, trong làn sương khói mờ lung, sắc mặt Lý Mộc Tuyết đỏ bừng.

Hình như còn kêu lên một tiếng.

‘Khai vị’ kết thúc.

Đèn đuốc lại sáng lên, ánh mắt khôi phục bình thường.

Đường Tụng nhìn về phía Lý Mộc Tuyết bằng ánh mắt tò mò.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

Không phải đã nói là chị em tình thâm sao?

Nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng lung linh của Đường Tụng.

Lý Mộc Tuyết hơi dùng sức ở chân, ánh mắt tránh né, không dám đối mắt với hắn.

Dưới chân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ run nhẹ.

Nhân viên mặc kimono đi tới, bê từng chiếc chén nhỏ lên bàn.

Nhỏ giọng giới thiệu: “Đây là gan ngỗng chưng trà hải sản...”

Lý Nhã Ly lập tức ngồi thẳng người, ân cần đưa chén đến gần Đường Tụng.

Lại cẩn thận thổi thổi, rồi múc một thìa đưa lên bên mép Đường Tụng.

Đường Tụng cười nói: “Cảm ơn Ly Ly, em cũng ăn nhiều một chút, không cần lo cho anh.”

Nói xong liền đặt tay lên đùi của nàng, còn nhéo một cái.

Lý Nhã Ly gật đầu một cái, vui vẻ ăn đồ ngon.

Bên dưới, chân của Lý Mộc Tuyết đã dừng tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Yên lặng cảm nhận sức sống dâng trào của đôi phương.

Tai của nàng trở nên đỏ bừng.

Cúi đầu, ăn từng miếng nhỏ.

Tiếp đó, lại một món lên bàn.

Đường Tụng không khoái món này lắm, từ chối khéo Lý Nhã Ly.

“Tiểu Tuyết, món này rất ngon! Cậu cũng thử đi.” Lý Nhã Ly vừa thưởng thức món ngon, vừa dành thời gian nói chuyện với bạn tốt.”

Lý Mộc Tuyết giống như bị giật mình, vội vàng rút bàn chân nhỏ nóng hổi về.

Nhỏ giọng đáp: “A a, được.”

Cắn một miếng, lại tựa như không thấy bất kỳ mùi vị gì.

Đôi mắt nhìn trộm Đường Tụng.

Đôi môi mỏng, ánh mắt thâm trầm, sống mũi cao thẳng đâm thẳng vào đáy lòng, khiến cho nàng tâm loạn như ma.

Sao lúc trước không phát hiện ra Đường Tụng cuốn hút như vậy chứ?

Quả nhiên, quyền thế chính là áo khoác tốt nhất của đàn ông.

Những thứ Đường Tụng thể hiện ra ngày hôm nay.

Lý Mộc Tuyết cảm thấy mình khó có thể ngăn cản.

...

Cao ốc Thành Nguyên, Phòng luật sư Đường Kim.

La Tân đứng trước cửa sổ sát đất, cầm điện thoại nhỏ giọng trò chuyện.

Dáng vẻ như đã tính trước.

“Không sai, là Lý Nhã Ly.”

“Từ biểu hiện ngày hôm nay, Lý Nhã Ly là một lựa chọn không tồi.”

“Tôi đã điều tra rồi, cũng không có vấn đề gì lớn.”

“Rất dễ không chế.”

“Tôi cảm thấy liên hệ với Lý Nhã Ly sau 5 giờ sẽ tốt hơn.”

“Được, yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt.”

Cúp máy, La Tân nhún nhún vai, cầm chén trà lên uống một hớp.

Quả nhiên, một khi phụ nữ gặp phải vấn đề tình cảm, là sẽ trở nên mất lý trí.

Tuy nhiên, hẳn vẫn hiểu cái tên ‘Đường Kim’ này từ đâu mà có.

Đương nhiên sẽ phải xử lý sạch sẽ những chuyện vụn vặt này.

....

PS: tác bị tố cáo vì những cảnh chơi bóng và lái xe quá gắt...

Chương 174: Một phần offer

Sau khi ăn uống no say, ba người rời khỏi nhà hàng.

Lý Nhã Ly hưng phấn ôm lấy cánh tay Đường Tụng, thảo luận về những món ăn vừa rồi.

Lý Mộc Tuyết đi phía sau, còn cố tình bước nhẹ, sợ Đường Tụng chú ý đến.

Đây là ban ngày ban mặt, hoàn toàn khác với hoàn cảnh mờ mịt lúc này.

Mặt đối mặt quá xấu hổ!

Đứng trước cửa khu chung cư Kim Duyệt, Đường Tụng cười nói: “Ly Ly, anh giao cho em một nhiệm vụ.”

“Ừm!” Lý Nhã Ly lập tức đứng thẳng, lên tinh thần.

Đây là nhiệm vụ chủ tuyển trong truyền thuyết?

Không phải là yêu cầu kỳ quái gì chứ?

“Chờ em chuyển vào Thịnh Nguyên Danh Dinh, em phải dùng quần áo mới và túi xách mới lấp đầy phòng để đồ, làm được chứ?”

Hai mắt Lý Nhã Ly lập tức sáng lên, hưng phấn đến đỏ cả mặt: “Ừm ừm, được nha, em tuyệt đối có thể làm được! Anh quá tốt rồi, yêu chết đi được!”

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh đã chưa đến sắp rụng răng.

...

Trong ánh mắt của hai người, Đường Tụng lái xe rời đi.

Đi thẳng đến phòng cà phê.

Phòng cà phê sắp chuyển hình, tiềm lực phát triển rất không lồ.

Điều này cũng cần hấn quan tâm.

Ngồi trong phòng làm việc, nghe quản lý La báo cáo.

Từ khi chuyển chế độ thay ca, thời gian kinh doanh dài hơn.

Doanh thu tự nhiên cũng tăng lên.

Ba ngày trung thu, dựa vào phong cách nơi này.

Phòng cà phê đã bắt đầu có danh tiếng hơn, độ hot cũng tăng cao một bước.

Mấy ngày gần đây, doanh thu trung bình khoảng 16.000 NDT!

Suy nghĩ một chút, Đường Tụng vẫn quyết định báo cho La Thu Ngọc biết một số chuyện, để nàng chuẩn bị tâm lý.

Tuy rằng tiếp xúc không lâu, nhưng năng lực và nhân phẩm của đối phương đều không tệ.

“Quản lý La, tôi đang chuyển phòng cà phê thành xí nghiệp, để hình thức quản lý của chúng ta trở nên chính quy hơn, cũng chuẩn bị cho việc mở thêm chi nhánh.”

La Thu Ngọc nghe vậy thì mừng rỡ, sau đó lại hơi do dự: “Có quá nhanh không?”

Dù sao phòng cà phê cũng kinh doanh chưa được một tháng.

“Sẽ không bắt đầu ngay, mục tiêu chủ yếu bây giờ vẫn là phát triển nơi này, chúng ta vẫn còn rất nhiều tiềm lực để khai quật.” Đường Tụng hiểu nỗi lo của La Thu Ngọc, tiếp tục nói: “Chờ sau khi làm thủ tục xong, tất cả nhân viên sẽ có bảo hiểm như các công ty khác.”

“Đồng thời, tôi sẽ sắp xếp cho nhân viên đi huấn luyện, cũng thăng cấp thiết bị của phòng cà phê.”

“Gia tăng menu của cửa hàng, đề cao chất lượng phục vụ. Tất cả những chi nhánh sau này của chúng ta, đều sẽ lấy nơi này làm mẫu. Qua một thời gian ngắn nữa sẽ tương đối vất vả, mong mọi người kiên trì.”

La Thu Ngọc lập tức hiểu ra, ông chủ đang định đầu tư thêm, hơn nữa còn chuẩn bị kế hoạch phát triển rồi.

Phòng cà phê có bảo hiểm như các công ty bình thường, không thể nghĩ ngờ là sẽ vững chắc hơn, nhân viên cũng sẽ có cảm giác gắn bó với công ty hơn.

Nghĩ thông suốt những thứ này, La Thu Ngọc kiên định lại phần chân: “Vâng ông chủ, tôi đã rõ.”

Đường Tụng nở nụ cười khích lệ: “Sau khi tất cả ổn định, sẽ thăng chức tăng lương cho cô. Phòng cà phê của chúng ta chắc chắn không chỉ dừng ở đây, tương lai cũng sẽ có sản phẩm lớn hơn dành cho cô.”

Đây hiển nhiên không phải là bánh vẽ, chỉ cần tiến thành theo kế hoạch của hệ thống, tất cả đều sẽ thuận lý thành chương.

Đường Tụng ở phòng cà phê đến 4 giờ, mới trở về Yên Giang Biệt Viện.

Đi làm thể tập gym trong tiểu khu trước.

Dù sao mấy ngày không làm nhiệm vụ rèn luyện rồi, nhất định phải bắt tay vào làm.

Đây là một phòng tập cao cấp hơn phòng gym Duyệt Động.

Hoàn cảnh cũng rất tốt, các loại máy móc đều là của thương hiệu lớn.

Đủ loại thiết bị đồng bộ, không thiếu thứ gì.

Toàn bộ phòng tập rộng rãi sáng ngời.

Khách hàng đều là chủ nhà trong khu, tổ chất đều rất không tồi.

Nam giới phần lớn đều khoảng 30 40 tuổi.

Phái nữ thì đủ loại, già trẻ đều có.

Trừ chỗ đó ra, phòng tập còn có bể bơi.

Đường Tụng nhìn qua.

Nước trong suốt, ánh mắt chiếu xuống từ nóc nhà, mặt nước gợn sóng lăn tăn, rất xinh đẹp.

Trong bể bơi không có nhiều người, Đường Tụng liếc mắt đã nhìn thấy mấy cô nàng có dáng người rất đẹp.

Họ đang bơi qua bơi lại, không ngừng ngụp lặn trong nước.

Trông rất đẹp mắt.

Đường Tụng trực tiếp làm thẻ năm, mất 8888 NDT.

Đây là tiệm mới khai trương, nên được giảm giá.

...

“Ngân hàng chiêu thương...”

Lý Nhã Ly nhìn 940.000 NDT đến sổ, tâm trạng kích động dị thường.

Lập tức nhảy dựng lên, còn không ngừng la hét ‘A A’.

Nghe thấy động tĩnh, hai người bạn vội vàng chạy đến.

Đến khi thấy tin nhắn kia, lập tức đỏ ngầu cả mặt.

Dựa theo lương tháng 10.000 để tính, các nàng phải không ăn không uống và làm việc trong 8 năm, mới có thể nhận được khoản tiền này.

Mà đây, chỉ là phí sinh hoạt 1 tháng của Ly Ly.

“Ly Ly, đừng quên mỹ phẩm của bọn mình! Mình muốn mua Chanel!” Trần Đình bắt lấy tay Lý Nhã Ly, ánh mắt tha thiết.

“Ừm ừm, không thành vấn đề!” Lý Nhã Ly vung tay lên, trực tiếp thỏa mãn: ‘Tiểu Tuyết, Đình Đình, tối nay chúng ta qua trung tâm thương mại liền mạng đi, mình muốn mua hết tất cả những thứ mình nhìn trúng! Sau đó chuyển đến biệt thự.’”

Trở lại phòng mình, Lý Mộc Tuyết ngồi trước bàn trang điểm.

Nội tâm kích động, rất lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Nhìn gương mặt xinh đẹp và làn da trắng nõn trong gương.

Hơn nữa nàng cũng làm người mẫu, chân cũng rất đẹp.

Vì sao mình lại không có đái ngộ này chứ?

Người chị em đã từng nghèo túng hơn mình, hôm nay vậy mà một bước lên trời?

Loại cảm giác chênh lệch này, khiến nàng hít thở không thông.

Trong đầu toàn là gương mặt tuấn lãng và đôi mắt đen thâm thúy của Đường Tụng.

Reng reng reng...

Tiếng điện thoại vang lên.

Lý Mộc Tuyết lập tức tỉnh lại.

Nhìn qua, là số lạ.

Nhận máy.

“Alo, xin chào, là Lý Mộc Tuyết đúng không? Tôi là La Tân.”

Lý Mộc Tuyết lập tức nhớ đến hình tượng của vị luật sư này.

Nghi hoặc hỏi: “Chào luật sư La, tôi là Lý Mộc Tuyết, xin hỏi có chuyện gì không?”

Đối phương cười khẽ một tiếng: “Là thế này, cô có cần nhắc đến chuyển đổi việc không? Tôi có một phần offer cho cô.”

...

Nửa tiếng sau, Lý Mộc Tuyết vội vàng chạy đến cao ốc Thành Nguyên.

Trong phòng làm việc.

“Mời ngồi, không cần khách khí như vậy.” La Tân nhận ra vẻ quần bách của nàng, liền an ủi một câu.

Lý Mộc Tuyết ngoan ngoãn ngồi xuống ghế salon, thấp thỏm hỏi: “Ngài... cơ hội công tác mà ngài nói là?”

La Tân cân nhắc một chút, nhìn thẳng vào mắt nàng, cười nói: “Cô là bạn tốt của Lý Nhã Ly, bạn thân một bước lên trời, chắc cô cũng có rất nhiều suy nghĩ nhỉ?”

Lý Mộc Tuyết cúi đầu xuống, không dám phủ nhận, ánh mắt hơi tránh né.

Chút tâm tư của nàng, giống như không thể che giấu khi đứng trước mặt đối phương.

La Tân cười một tiếng, đưa 2 phần hợp đồng qua: “Nơi này có một phần hợp đồng bảo mật và một phần hợp đồng nhậm chức, chỉ cần cố ký tên, có sẽ được nhậm chức trong một công

ty đầu tư tài chính, hưởng thụ đãi ngộ của nhân viên chính quy, tiền lương 1 năm 1 triệu.”

Lý Mộc Tuyết run nhẹ, kích động hỏi: “Cái giá phải trả là gì?”

La Tân tán thưởng một câu, cười nói: “Cô phải thường xuyên quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của bạn tốt Lý Nhã Ly. Lý Nhã Ly tiếp xúc với ai, bao gồm cả đối tượng trò chuyện trên internet. Nội tâm cô ấy suy nghĩ gì, có chỗ nào bất mãn với Đường tổng hay không. Sau đó báo cáo định kỳ, gửi đến một hòm thư chỉ định. Tại thời điểm thích hợp, lại dẫn đạo Lý Nhã Ly, để cho cô ấy yên tâm làm một con chim hoàng yến. Đừng có suy nghĩ trở thành chính thức, như bây giờ đã là rất tốt rồi. Theo như tôi biết, Lý Nhã Ly khá ngây thơ, rất dễ phạm sai lầm. Mà Lý Nhã Ly lại rất tin tưởng cô, chuyện này chắc là rất đơn giản với cô.”

“Là Đường Tụng bảo anh tìm tôi?” Lý Mộc Tuyết suy nghĩ rất nhanh.

Sắc mặt La Tân nghiêm túc, nói: “Chuyện này không hề có quan hệ gì với Đường tổng, hơn nữa, cô còn phải giữ bí mật với Đường tổng.”

Lý Mộc Tuyết sợ hãi, hỏi: “Các anh sẽ không hại Đường Tụng chứ?!”

Gia tộc? Quyền thừa kế? Thủ túc tương tàn?

Trong đầu nàng lập tức xuất hiện rất nhiều âm mưu luận, giống như những bộ phim truyền hình máu chó mà nàng từng xem.

“Tuyệt đối là không!” La Tân nói như chém đinh chặt sắt.

Chương 175: Tổ tình

Đại học Yên Thành, 8 giờ tối.

Kết thúc một ngày huấn luyện quân sự, Trình Nhạc Nhạc và bạn học trở về ký túc xá.

Cởi bộ quần áo quân sự, vội vàng lao vào tắm rửa.

Trình Nhạc Nhạc thay quần áo sạch sẽ thoải mái.

Ngồi trước bàn, cầm ly nước ấm lên uống từng ngụm nhỏ.

Đôi mắt không nhìn được mà nheo lại, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Tiếp đó, nàng gửi ảnh chụp ngày hôm nay cho Đường Tụng, lại chia sẻ vài chuyện thú vị với hắn.

Sau đó, vừa đọc sách vừa chờ đợi bạn trai trả lời.

Hiện giờ, thời khắc vui vẻ nhất trong ngày của nàng.

Chính là trở về ký túc xá, cầm điện thoại nói chuyện với Đường Tụng.

Nghĩ đến miệng lưỡi nhanh nhẹn của Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc không nhìn được mà kẹp chặt chân lại.

Trong con người xuất hiện hơi nước.

Trong lúc hai người quần quít nhất, lại mấy ngày rồi không được gặp nhau, Trình Nhạc Nhạc rất nhớ Đường Tụng.

Ngày mai sẽ là dạ tiệc đón sinh viên mới, nghĩ đến lời dặn dò của hắn, còn cả bộ quần áo cao cấp kia.

Trình Nhạc Nhạc khẽ cắn răng, quyết định ngày mai sẽ mặc nó tham gia.

Đây là yêu cầu của Đường Tụng với nàng, nàng không muốn để hấn thất vọng.

Đang suy tư.

Đột nhiên có tiếng kêu gọi truyền vào phòng, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Nhạc Nhạc, có người gọi cậu kia.” Lý Mạt vỗ vỗ bả vai nàng, lại chỉ ra ngoài ban công.

Trình Nhạc Nhạc rất kinh ngạc, đứng lên đi ra ngoài ban công.

Theo nàng đến gần, tiếng kêu gọi lại trở nên vô cùng rõ ràng.

“Trình Nhạc Nhạc! Trình Nhạc Nhạc! Trình Nhạc Nhạc!”

Là gọi mình?

Trình Nhạc Nhạc bước nhanh hơn, đi đến ban công, nhìn xuống bên dưới.

Mấy người Ngô Tư Kỳ cũng tò mò đi theo.

Bởi vì các nàng ở tầng 2, nên nhìn thấy rất rõ ràng.

Một nam sinh đang đứng trên bãi cỏ, vẫy tay gào thét về phía các nàng.

Chung quanh có không ít sinh viên.

Trình Nhạc Nhạc sợ hết hồn, còn cho rằng có chuyện gì.

Vội vàng thò đầu ra khỏi ban công.

Mái tóc còn chưa khô hẳn, bay loạn trong gió thu.

Đám sinh viên đang vây xem ở bên ngoài lập tức bị thu hút, quá đẹp!

Nhìn thấy nhân vật chính đã xuất hiện.

Từng ngọn nến trên bãi cỏ được thắp sáng.

Trong chốc lát, một hình trái tim âm áp lung linh xuất hiện trên thảm cỏ xanh.

Trình Nhạc Nhạc rút cuộc nhìn thấy rõ người đang vẫy tay với mình.

Đó là một nam sinh mặc áo trắng, quần jean, giày nhàn nhã, ôm đàn guitar.

Là Trương Tâm Hằng trong học viện của bọn họ.

Trình Nhạc Nhạc sở dĩ biết người này, là bởi vì thường xuyên có người trong ký túc thảo luận về hắn, cũng bởi vì các tiết mục biểu diễn ca hát của đối phương trong lúc tập quân sự cũng không tồi.

Cho nên có chút ấn tượng, cũng biết tên của đối phương.

Trương Tâm Hằng khá đẹp trai, tướng mạo còn mang theo chút ôn nhu dịu dàng, giọng hát cũng rất hay.

Rất được các nữ sinh năm nhất hoan nghênh, rất nhiều người nói hắn chính là hot boy của trường.

Nghe nói có rất nhiều nữ sinh tỏ tình với hắn, nhưng hắn không tiếp nhận ai cả.

Trình Nhạc Nhạc tự nhiên là không có ý nghĩ với hắn.

So với Đường Tụng trong lòng nàng, đối phương chẳng là gì cả.

Nhìn thấy Trương Tâm Hằng chuẩn bị bắt đầu, đám sinh viên chung quanh bắt đầu ồn ào ầm ĩ.

Trình Nhạc Nhạc đã đoán được ý tứ của đối phương, lại cảm thấy hơi hoang đường.

Đây là tỏ tình với mình sao?

Trước khi vào đại học, trường học sẽ cấm yêu sớm.

Cho dù nàng rất được hoan nghênh, nhưng sẽ không xuất hiện loại chuyện tỏ tình công khai như vậy.

Nhưng khi lên đại học, yêu đương chính là chuyện bình thường, tỏ tình cũng không có gì lạ.

Nếu nữ chính là người khác, Trình Nhạc Nhạc có lẽ sẽ lên hóng hớt một phen.

Nhưng mà, lúc này nàng chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, còn thấy chút ghê tởm.

Không muốn ở lại thêm một giây nào nữa.

Lúc nàng đang muốn quay người trở về phòng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng reo hò của Trương Tâm Hằng: “Trình Nhạc Nhạc, anh thích em! Làm bạn gái của anh đi!”

Tiếng cười đùa ồn ào lập tức bùng nổ.

Có vài người còn vỗ tay cổ vũ cho Trương Tâm Hằng.

Sau khi tỏ tình xong.

Trương Tâm Hằng bắt đầu chơi đàn, lại cất cao giọng hát.

Bài hát là ‘Chính là yêu em’ của Đào Triết, cũng coi như là một ca khúc tỏ tình rất nổi tiếng.

“Anh vẫn muốn nói với em rằng.”

“Niềm hạnh phúc bất ngờ mà em mang đến.”

...

Trương Tâm Hằng hát rất hay, chắc là đã từng học thanh nhạc.

Giọng hát sạch sẽ lại rõ ràng, kết hợp với tiếng đàn không tệ.

Trên bãi cỏ đêm, nghênh đón gió thu, tự đàn tự hát, cực kỳ có cảm giác.

Rất nhiều người cầm điện thoại lên quay phim.

Động tĩnh này đã hấp dẫn rất nhiều người đến xem.

Còn có rất nhiều người thò đầu ra khỏi cửa sổ và ban công để quan sát.

Bởi vì nơi này là ký túc xá nữ, nên đại đa số đều là nữ sinh.

Tiếng nghị luận riu ra riu rít.

Có rất nhiều người hâm mộ.

Một anh chàng đẹp trai, ngồi giữa những ngọn nến hình trái tim, tự đàn tự hát tỏ tình.

Quá lãng mạn nha!

Nếu như là mình, chắc chắn sẽ không từ chối.

“Quá hay! Người này cũng rất đẹp trai!”

“Hình như là sinh viên mới trường ta, tên là Trương Tâm Hằng thì phải.”

“Đàn rất hay!”

Đại học là nơi không thiếu sự lãng mạn.

Đối với những người dũng cảm tỏ tình như này, đại đa số người đều sẽ ôm thái độ tha thứ và ủng hộ.

Trình Nhạc Nhạc thấy càng ngày càng nhiều người, nội tâm thấy hơi bối rối.

Nàng không có kinh nghiệm xử lý những chuyện tương tự.

Bi tỏ tình dưới ánh mắt của vô số người, khiến cho nàng rất sợ hãi và khấn trương.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của đôi phương, giống như nếu nàng không ra mặt trả lời thì sẽ còn tiếp tục.

Ngô Tư Kỳ và Lý Mạt ở sau lưng cũng bị một màn này làm cho kinh động.

Có chút hâm mộ Trình Nhạc Nhạc.

Trương Tâm Hằng rất đẹp trai, cao ráo, chơi đàn tốt, ca hát hay.

Đề người ta nhìn một cái đã biết, đây là một anh chàng rất có tài và ưu tú.

Ngô Tư Kỳ quan sát một lúc, nói: “Tiếc là Nhạc Nhạc đã có bạn trai, bằng không có thể cân nhắc một chút. Trương Tâm Hằng cũng rất khá, không chỉ đẹp trai, còn đa tài đa nghệ, điều kiện gia đình cũng không tồi.”

Lý Mạt cũng phản ứng, vui vẻ nói: “Tên này chính là Trương Tâm Hằng? Lúc khai giảng đã nghe nói đến, hát, nhảy, bóng rổ đều rất giỏi, chỉ là không biết có biết bắn rap không?”

Lưu Lệ Lệ thì lộ ra vẻ ghen tị, nàng cũng biết Trương Tâm Hằng rất nổi tiếng trong trường.

Bạn trai bây giờ của Trình Nhạc Nhạc rất tốt, còn tặng rất nhiều thứ quý giá.

Bây giờ lại được một nam thần ưu tú tỏ tình.

Thật sự là quá khinh người!

Trình Nhạc Nhạc thấy tình thế có xu hướng mở rộng, lấy dũng khí tiến lên trước.

Thò đầu xuống, vừa định mở miệng từ chối.

Dưới lầu, một tiếng phanh xe chói tai truyền đến, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Một chiếc BMW mui trần lao đến.

Một màn này làm rất nhiều người chú ý.

Bao gồm cả Trương Tâm Hằng, hắn cũng dừng lại, đưa mắt nhìn sang.

Tiếp đó chiếc BMW z4 màu đỏ dừng lại trước đám người.

Một nữ sinh xinh đẹp ăn mặc rất model, xách túi LV bước xuống xe.

Nàng đứng ở nơi đó, tạo thành một bức tranh không hài hòa với đám sinh viên chung quanh.

Trên người toàn là đồ hiệu, có vẻ rất cao quý và lạnh lùng.

Khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, nhìn qua có hơi thành thực.

Chương 176: Cô bé lọ lem

“Là Lý Phỉ Nhi!” Có không ít người nhận ra người này.

Trình Nhạc Nhạc cũng biết nàng.

Đây là bạn học cùng lớp bọn họ, đã từng gặp hôm khai giảng.

Đối phương không tham gia huấn luyện quân sự, nghe nói là xin nghỉ ốm.

Nhưng nhìn dáng vẻ này, cũng không giống là ốm.

Trong ấn tượng của Trình Nhạc Nhạc, Lý Phỉ Nhi là một người vô cùng lạnh lùng.

Đối với ai cũng lạnh lùng như băng.

Nghe nói là lái xe sang đi nhập học.

Nàng còn nghe Khương Miêu oán giận về chuyện này.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lý Phỉ Nhi bước từng bước về phía bãi cỏ.

Nhìn Trương Tâm Hằng đứng nơi đó, lại nhìn Trình Nhạc Nhạc đứng trên ban công.

Thở dài, bất đắc dĩ nói: “Trương Tâm Hằng, anh đang trả thù em sao? Làm như này có quá ngây thơ không?”

Nghe vậy, tất cả mọi người chung quanh đều lên tinh thần.

Tại sao giống như là có chuyện nhỉ?

Lý Phỉ Nhi có ý gì?

Nàng quen nam sinh đang tỏ tình?

Trương Tâm Hằng sững sờ nhìn Lý Phỉ Nhi, ánh mắt có chút thất thần.

Nhìn thấy bạn gái cũ, trong mắt lại xuất hiện dao động.

Nàng vẫn xinh đẹp như vậy.

Hắn thích nàng 3 năm, mãi đến khi tốt nghiệp trung học, hai người mới đến với nhau.

Vì đến với nàng, hắn từ bỏ đại học Đế Đô danh tiếng, thi vào đại học Yến Thành với nàng.

Nhưng mà, trước mấy ngày nhập học, nàng lại chia tay hắn.

Lý Phỉ Nhi cắn môi một cái, nhỏ giọng nói: “Là em không đúng, nhưng mà, em cũng có nỗi khổ riêng, em cũng bất đắc dĩ. Anh không cần dùng cách này để kích thích em, cho em chút thời gian, được không?”

Rào!

Hiện trường lập tức âm ỉ và sôi trào.

Chuyện gì đây?

Thì ra nam sinh này tỏ tình, là để kích thích Lý Phỉ Nhi?

Trình Nhạc Nhạc vốn muốn mở miệng từ chối, lúc này cũng bị nén trở về.

Lại không biết phải làm sao.

Lưu Lệ Lệ ở bên cạnh lại sáng mắt lên, Trình Nhạc Nhạc bị người đùa giỡn?

Trương Tâm Hằng thả đàn xuống, đối mắt với Lý Phỉ Nhi, nói: “Lý Phỉ Nhi, chúng ta đã không phải người yêu, em có quyền gì mà ngăn cản anh theo đuổi tình yêu?!”

“Em...” Lý Phỉ Nhi cắn môi đỏ, hốc mắt hơi mù mịt: “Anh hỏi bản thân anh xem, anh thật sự yêu thích Trình Nhạc Nhạc sao?”

Trương Tâm Hằng không nói gì, nhìn thẳng vào nàng.

Lý Phỉ Nhi mang theo tiếng khóc nức nở: “Em biết anh đã bỏ rất nhiều thứ vì em, cũng hiểu lòng của anh. Nhưng mà... cha mẹ em không đồng ý, em vẫn luôn kháng cự, anh cho em chút thời gian được không?”

Nghe vậy, Trương Tâm Hằng quay người, không nhìn Lý Phỉ Nhi nữa.

Quay về phía Trình Nhạc Nhạc, tiếp tục ca hát.

“Chính là em yêu...”

Lý Phỉ Nhi rốt cuộc không khống chế nổi, nghẹn ngào thành tiếng.

Nàng biết rõ, bài hát này thật ra là hát cho nàng nghe.

Đây là bài nàng thích nhất.

Trương Tâm Hằng từng nói, sẽ biểu diễn cho nàng vào ngày hai người kết hôn.

Trình Nhạc Nhạc nhìn tình cảnh máu chó như trong phim truyền hình này, lại cảm thấy đau đầu, đây là năm cũng trùng đạn.

Mình chỉ muốn đi học đại học mà thôi, sao lại nhiều chuyện như vậy chứ?

Đứng trên ban công, Trình Nhạc Nhạc hét to: “Ngừng! Đừng hát nữa! Hai người có chuyện gì thì về nhà đóng cửa bảo nhau đi, không cần kéo tôi vào.”

Lý Phỉ Nhi nghe thấy lời này, liền ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng mang theo nước mắt.

Nhưng đã khôi phục biểu cảm lạnh lùng: “Trình Nhạc Nhạc, chúng ta cũng tính là quen biết đi. Chuyện ngày hôm nay, hi vọng cậu không nghĩ là thật. Trương Tâm Hằng không thể thích cậu. Lại nói, cậu cũng không xứng với anh ấy, có đúng không, cô bé lọ lem của đại học Yên Thành.”

Lý Phỉ Nhi cũng không có ấn tượng gì với người bạn cùng lớp này.

Hôm nay nhận được tin xong, thì mới điều tra một chút.

Thì ra nàng chính là cô bé lọ lem đang hot trên diễn đàn!?”

“Tôi nhớ ra rồi, Lý Phỉ Nhi là một ‘bach phú mỹ’ nổi tiếng trong đám sinh viên mới.”

“Đúng vậy, hiện giờ đang bình chọn sinh viên mới đẹp nhất năm, hai người bọn họ đều trong top 10.”

“Tôi xem ảnh rồi, dáng người cô bé lọ lem rất đẹp.”

“Thế nhưng, hôm nay cô bé lọ lem lại bị tiểu công chúa áp chế rồi.”

“Cô bé lọ lem cuối cùng vẫn là cô bé lọ lem, thế giới hiện thực, đại đa số hoàng tử đều lựa chọn công chúa, đúng không?”

Không ít người ở chung quanh đều trở nên phức tạp.

Rất nhiều người còn nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt đồng tình.

Nghe nói hoàn cảnh của cô bé lọ lem không tốt lắm, làm người khá khiêm tốn tự ti, ăn mặc rất giản dị.

Hết lần này đến lần khác lại có dáng người và tướng mạo cực kỳ xuất chúng.

Trong đám nữ sinh được bình chọn, nàng có vẻ khá đặc biệt.

Đây cũng là nguyên nhân nàng được gọi là cô bé lọ lem.

Trong truyện cổ tích, cô bé lọ lem được tiên nữ giúp đỡ, cuối cùng biến thành tiểu thư cao quý, nhận được tình yêu của hoàng tử.

Nhưng mà, đó dù sao cũng chỉ là truyện cổ tích.

Tại thế giới thật, đối mặt với một ‘bạch phú mỹ’ như Lý Phi Nhi, Trình Nhạc Nhạc căn bản là không có sức cạnh tranh.

Hôm nay bị người ta trêu đùa, chỉ sợ chuyện này sẽ theo nàng cả đại học.

Ngô Tư Kỳ thấy bạn cùng phòng bị trêu đùa, lập tức tức giận gào lên: “Hai người không biết về nhà đóng cửa bảo nhau sao? Vì sao lại kéo Nhạc Nhạc vào?”

Lý Phi Nhi lạnh nhạt nói: “Bạn học Trình Nhạc Nhạc, quay đầu cậu add wechat của tôi, tôi sẽ cho cậu một khoản tiền làm bồi thường. Chuyện hôm nay hi vọng cậu không suy nghĩ nhiều. Trương Tâm Hằng là của tôi, bây giờ là vậy, tương lai cũng là vậy.”

Nghe thấy lời này, Trương Tâm Hằng cũng hơi cảm động.

Quả nhiên, nàng vẫn yêu mình.

Sau đó, hắn nghĩ đến cái gì đó, lại cúi đầu xuống.

Gió thu thổi qua mái tóc hơi dài và vạt áo trắng của hắn.

Có vẻ hơi thương cảm và tịch mịch.

Lý Phi Nhi bị một màn này kích thích, bước nhanh về phía hắn.

Giày cao gót cắm vào bùn đất của bãi cỏ, khiến cho bước chạy của nàng rất gian nan, lảo đảo.

Nhưng nàng vẫn nỗ lực đi về phía Trương Tâm Hằng.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi.

Lý Phỉ Nhi lão đảo một cái, suýt nữa ngã ra đất.

Trương Tâm Hằng thấy vậy, lập tức vút đàn qua một bên, lao đến.

Ôm chặt lấy nàng.

Quan tâm hỏi: “Phỉ Nhi, em không sao chứ, có cần đi bệnh viện không?”

Lý Phỉ Nhi ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng: “Lên xe đi, em có lời muốn nói với anh.”

Trương Tâm Hằng gật đầu, đỡ nàng dậy.

Trước khi đi, Trương Tâm Hằng còn quay người, áy náy cười một tiếng: “Bạn học Trình Nhạc Nhạc, rất xin lỗi vì đã quấy rầy.”

Lý Phỉ Nhi nghe vậy thì ‘hừ’ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Sau này em không cho phép anh trò chuyện với cô ta.”

Trương Tâm Hằng cười một tiếng, không nói gì nữa.

Nhìn hai người ngồi lên xe thể thao, biến mất trong tầm mắt.

Đám sinh viên chung quanh lại tràn đầy cảm khái.

Đây là... người có tình cuối cùng vẫn đến với nhau?

Vậy Trình Nhạc Nhạc thì sao?

Chỉ sợ đoạn thời gian tiếp theo, cô bé lọ lem sẽ trở thành đề tài bán tán của cả trường.

Chương 177: Lời ra tiếng vào

Ngày 15 tháng 9 năm 2022, trời trong xanh, nhiệt độ cao nhất 26 độ C.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập hôm nay đã hoàn thành.”

Đường Tụng xoa xoa trán, nhấp một ngụm cà phê để tỉnh táo hơn.

Hai ngày gần đây, hắn vẫn đang chỉnh lý sách cần đọc để sử dụng ‘thẻ đọc’.

Cuối cùng, Đường Tụng chọn mấy quyển sách thích hợp với giai đoạn này nhất.

Ngoại trừ quyển ‘quản lý kinh doanh’ vẫn đang đọc.

Còn cả ‘nguyên lý kinh tế học’, ‘chiến thắng phố Wall’, ‘đầu tư thông minh’...

Xem như là chuẩn bị cho khoản đầu tư 500 triệu kia.

Với tư cách là một người mới trong lĩnh vực tài chính, nếu như tiến hành đầu tư trong khi hoàn toàn không biết gì, hậu quả nhất định rất thê thảm.

Tuy rằng hắn không thiếu tiền, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy.

Vì lợi dụng 7 ngày ‘bật hack’ này, Đường Tụng đã lên mạng tìm kiếm những tri thức tổng kết trong những cuốn sách này, sửa sang và đánh dấu lại.

Tiếp đó, hắn lại mua một chút sách tiếng anh, ngữ pháp, phát âm...

Lợi dụng 7 ngày này để tiếp thu những kiến thức mới.

Ngoài ra, hắn còn chuẩn bị một cuốn ‘tiếng Nhật tổng hợp’ để sau này xem phim không cần phụ đề.

Nhìn chồng giấy rất dày trước mặt, Đường Tụng lại cảm thấy đau đầu hơn.

Hi vọng sau khi sử dụng ‘thẻ đọc’, hiệu quả của nó sẽ không làm mình thất vọng.

Reng reng...

Chuông điện thoại vang lên.

Đường Tụng đứng lên, vừa đi ra ngoài phòng khách vừa nghe máy.

“Đường tiên sinh, chào ngài, tôi là tiểu Tôn, ngài có chuyển phát nhanh, tôi mang lên cho ngài luôn nhé?”

“Được, vậy vất vả cho anh rồi.”

“Không cần khách khí, tôi lập tức đưa qua.”

Cúp máy, Đường Tụng suy nghĩ một chút, thì biết là thứ gì.

‘Thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian’ mua hôm trung thu đã đến.

Đứng trước cửa sổ sát đất rộng rãi, Đường Tụng giãn người một chút, lại đưa mắt nhìn về phương xa.

Cảm giác đầu óc tỉnh táo hơn một chút.

So sánh với sách kỹ năng của hệ thống, cách học tập này quả thực là quá chậm.

Quả nhiên, mình vẫn không thích hợp với học tập.

Nếu như là Nhạc Nhạc, sợ rằng sẽ vui vẻ chịu đựng nhỉ?

Bình thường nàng thường xuyên chia sẻ sách đang đọc cho mình, còn bổ sung thêm một số cảm nghĩ.

Dường như trừ huấn luyện quân sự ra, thì nàng chỉ học tập và học tập.

Không biết nàng đang làm gì.

...

Thao trường phía tây đại học Yến Thành.

Sau khi kết thúc huấn luyện.

Trình Nhạc Nhạc cầm ly nước lên uống, lại lau mồ hôi trên trán.

Bạn học Lưu Hải Lệ tốt nhiên tiến đến, cầm điện thoại nói: “Nhạc Nhạc, trên diễn đàn có rất nhiều người nói xấu cậu.”

Trình Nhạc Nhạc cầm điện thoại xem, sắc mặt đang hồng hào lập tức trở nên tái lợt.

“Vạch trần! Cô bé lọ lem Trình Nhạc Nhạc bị người bao nuôi!”

Tựa đề rất bùng nổ, nhưng tất cả nội dung đều là phỏng đoán và nghe nói.

Đại khái chính là, nghe nói đối tượng bao nuôi Trình Nhạc Nhạc là một đại gia tuổi trung niên, có tài sản rất phong phú.

Nàng cũng thường xuyên đi suốt đêm không về, giao hàng đến tận nhà.

Sau khi nhập học, liền đổi điện thoại và máy tính quả táo bản mới nhất.

Hình tượng cô bé lọ lem giản dị bây giờ, chẳng qua là đang lập đền thờ, tranh thủ lòng đồng cảm của mọi người mà thôi.

Trình Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, đây hoàn toàn là bịa chuyện đặt điều, hết lần này đến lần khác lại có mũi có mắt.

Tiếp tục kéo xuống, cũng không thiếu những lời liên quan đến sự kiện ngày hôm qua.

Có người thề riêng, chính tai nghe thấy Trình Nhạc Nhạc nói thích Trương Tâm Hằng, rất thương thức tài năng của đối phương.

Tìm kiếm tên của nàng trong diễn đất.

Tất cả đều là các tin tức phỏng đoán và nghe nói, mà đều có độ hot rất cao.

Có người trào phúng, có người đồng tình.

Trong lúc vô tình, đã đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió.

Chỉ nửa ngày thời gian, chuyện này đã tạo thành chủ đề được quan tâm nhất trong trường.

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, cảm thấy các bạn học chung quanh đều nhìn mình với ánh mắt phức tạp.

Nàng khẽ cắn răng, gọi điện cho phụ đạo viên.

Kể lại một lần, hi vọng trường học có thể giúp nàng.

Mấy phút sau.

Reng reng reng...

Là một số lạ.

Trình Nhạc Nhạc nghe máy, một giọng nữ êm dịu tầm tuổi trung niên truyền ra: “Bạn học Nhạc Nhạc, xin chào, tôi là Lý Tĩnh Nhiên, phó viện trưởng học viện chúng ta.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy thì đứng thẳng người, thấp thỏm bất an nói: “Viện trưởng Lý, ngài tìm em là có chuyện gì sao?”

Lý Tĩnh Nhiên cười nói: “Không cần khẩn trương, nếu em rảnh, có thể đến phòng làm việc của tôi một chuyến không?”

“Vâng, em đến ngay.” Trình Nhạc Nhạc vội vàng đáp ứng.

Vừa cúp máy, liền nghe thấy Lưu Hải Lệ kinh ngạc nói: “Nhạc Nhạc, tất cả bài đăng liên quan đến cậu đều biến mất hết rồi.”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng vào diễn đàn.

Quả nhiên, tất cả đề tài liên quan đến nàng đều biến mất.

Ngay cả nội dung liên quan đến nàng trong cuộc bỏ phiếu ‘sinh viên đẹp nhất 2022’ cũng biến mất hết.

Trình Nhạc Nhạc thở phào một hơi, tâm trạng tốt cuộc cũng bình tĩnh lại, xem ra là trường học ra tay rồi.

Viện trưởng tìm nàng, chắc là cũng vì chuyện này?

Vội vàng xin nghỉ với huấn luyện viên.

Trình Nhạc Nhạc chạy chậm về phía tòa nhà hành chính.

Chương 178: Tao nhã

Sau khi mở thùng chuyển phát nhanh.

Đường Tụng đứng trước gương, bắt đầu đánh giá bản thân.

Áo có mũ màu xám rộng rãi, hoa văn tinh tế và xinh đẹp.

Dưới chân là giày thể thao màu trắng đen.

Mắt kính gọng đen rất tinh xảo.

Đeo kính lên, lắc lư vài cái, rất vững chắc, lại không ảnh hưởng đến tầm mắt.

Lại nhìn vào trong gương, mắt kính như dán vào gương mặt hẳn, trông rất hợp.

Tuy nhiên, đôi mắt tỏa sáng lung linh lại trở nên âm đạm hơn rất nhiều.

Tựa như đã mất linh tính, trở nên bình thường hơn.

Nhưng lúc này, cảm giác mệt mỏi lại biến mất hơn nửa.

Tinh thần cũng tỉnh táo hơn.

Đường Tụng lập tức mở bảng tin tức ra xem.

Trí lực: 75 (71+4), sức chịu đựng: 72, nhanh nhẹn: 75 (71+4).

Mị lực: 57 (59-2).

Hiệu quả của thời trang này là mị lực -2, trí lực +4, nhanh nhẹn +4.

Sau khi trí lực lên đến 75, hiệu quả hết sức rõ ràng.

Đường Tụng cảm giác ý nghĩ của mình trở nên linh hoạt hơn một chút.

Một số vấn đề khó hiểu cũng đột nhiên có lời giải.

Đây là một loại cảm giác rất thần kỳ, để cho hắn thấy hơi hưng phấn.

Xem ra trí lực tăng lên, còn quan trọng hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ ‘vẽ vật thực’ thôi.

Đường Tụng quan sát mình trong gương.

Bên dưới kính gọng đen, gương mặt đẹp trai bị che phủ hơn nửa.

Đôi mắt cũng bị giấu đi, nhìn tổng thể, dung mạo hạ xuống một chút.

Hắn bây giờ, thậm chí còn không được 8.5 điểm.

Nhưng không thành vấn đề, hắn có đặc hiệu.

Bảo trì mỉm cười.

Đặc hiệu ‘tao nhã’ lập tức phát động. (tao nhã= ôn tồn lễ độ)

Khí tức toàn thân lập tức thay đổi.

Khiến cho người ta nhìn một cái, liền có cảm giác cực kỳ thân thiết.

Cảm giác hắn rất dễ gần, rất hợp mắt, rất chân thành.

Hắn là một người lạ, có thể ra tay cứu viện mọi người bất cứ lúc nào.

Hắn là một học sinh gương mẫu nhiệt tình và lương thiện, không có người nào trong lớp không thích hắn.

Lúc này, Đường Tụng nhìn mình trong gương, hẳn cũng muốn trở thành bạn với bản thân mình luôn.

Thật sự là một thanh niên ưu tú, lạc quan hướng lên.

Nice!

...

Trình Nhạc Nhạc đi vào tòa nhà hành chính rộng rãi sáng ngời.

Gõ cửa phòng 501.

“Mời vào!” Một giọng nữ nhẹ nhàng truyền đến.

Trình Nhạc Nhạc cẩn thận từng li từng tí mở cửa.

Liền thấy một phụ nữ trung niên đang ngồi sau bàn làm việc, còn cười mình mình.

Tuổi tác hơn 40, ngũ quan bình thường, lại có một loại mỹ cảm ôn hòa và có tri thức.

“Nhạc Nhạc, mau ngồi đi, gần đây mới khai giảng, quá bận rộn nên không chủ động liên lạc với em.” Lý Tĩnh Nhiên đứng dậy, đưa Trình Nhạc Nhạc ngồi xuống ghế salon.

“Cảm ơn viện trưởng!” Trình Nhạc Nhạc vội vàng nói cảm ơn, trái tim nhỏ bắt đầu đập loạn.

Nàng đang suy nghĩ vì sao viện trưởng Lý lại gọi mình đến.

Có phải những tin tức không đúng sự thật trên diễn đàn đã khiến trường học chú ý.

“Nhạc Nhạc, không cần khách khí như vậy.” Lý Tĩnh Nhiên cười nói: “Nói thật với em, tôi và Ngô tổng của tư bản Tĩnh Ngô có quan hệ rất tốt, lần này em nhập học, cũng là Ngô tổng liên hệ với tôi, chúng ta cũng coi như là người mình.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy thì giật mình, vội vàng đứng dậy cảm ơn: “Cảm ơn viện trưởng! Đã làm phiền ngài!”

Nàng phỏng đoán, Ngô tổng này chắc là quan hệ mà Đường Tụng đã tìm.

“Ha ha, mau ngồi xuống đi, nhắc đến thì tôi còn phải cảm ơn em.” Lý Tĩnh Nhiên vỗ vỗ tay Trình Nhạc Nhạc, nhẹ nhàng nói: “Lần này Ngô tổng không chỉ quyên tặng cho trường một số tiền lớn, mà còn giải quyết việc làm cho một bộ phận sinh viên tốt nghiệp, có thể nói là đã giúp trường rất nhiều. Em cứ yên tâm học ở đây, không cần thấy áp lực, trường học rất hoan nghênh em.”

Trình Nhạc Nhạc không ngờ Đường Tụng đã vì nàng mà bỏ ra nhiều như vậy.

Nàng thấy hẳn chỉ gọi một cú điện thoại là đã giải quyết, còn tưởng là rất đơn giản.

Không ngờ là...

Trong lúc nhất thời, Trình Nhạc Nhạc thấy rất cảm động, hai tay nắm chặt.

Thật sự muốn gặp mặt Đường Tụng.

“Chuyện trên diễn đàn, trường học sẽ xử lý giúp em.” Lý Tĩnh Nhiên dừng lại một chút, giọng nói trở nên nghiêm túc hơn: “Ngoài ra, trường học đã điều tra được người đặt điều nói xấu. Sẽ không ai thoát được. Trường học cũng sẽ giải thích cho em. Sau này em chỉ cần yên tâm học hành, gặp bất cứ vấn đề gì cũng có thể đến tìm tôi.”

Trình Nhạc Nhạc thở phào một hơi: “Cảm ơn viện trưởng!”

“Đừng gọi viện trưởng, có vẻ quá xa lạ, sau này cứ gọi là dì Lý đi.” Lý Tĩnh Nhiên thân thiết kéo tay Trình Nhạc Nhạc.

Trình Nhạc Nhạc hơi ngượng ngùng nói: “Vâng dì Lý.”

Lý Tĩnh Nhiên hiển nhiên là rất vui vẻ, cười nói: “Tối nay là dạ hội đón sinh viên mới, Nhạc Nhạc có muốn lên sân khấu với tư cách đại biểu học sinh không?”

“Không cần, không cần...” Mặt Trình Nhạc Nhạc nóng bừng, bảo nàng lên sân khấu diễn thuyết trước mắt hàng ngàn người, nàng nào dám.

Lý Tĩnh Nhiên cũng không khuyên nhiều, liền lùi lại mà cầu việc khác: “Như vậy đi, đến lúc đó Nhạc Nhạc cháu ngồi ở hàng thứ 2, ngồi phía sau dì. Tối nay có rất nhiều tiết mục không tẻ.”

Trình Nhạc Nhạc do dự một chút, vẫn gật đầu, nàng cũng không dám từ chối nữa.

Hai người trò chuyện một lúc lâu, quan hệ càng ngày càng tốt.

Trình độ ăn nói của Lý Tĩnh Nhiên rất cao.

Trong lúc nhất thời, để cho Trình Nhạc Nhạc cảm thấy ấm áp như gió xuân.

Rất nhanh, tất cả tâm trạng tiêu cực vì chuyện diễn đàn đã tiêu tan hết.

Chương 179: Ánh trắng rực sáng

Đường Tụng cởi áo trùm đầu và kính ra.

Đôi áo sơ mi màu xám bằng tơ lụa mềm mại, sau đó cầm áo khoác gió màu đen lên, mặc vào người.

Sau khi yên lặng 2 phút.

Đặc hiệu ‘trầm tĩnh như vực sâu’ phát động.

Đường Tụng trong gương có vẻ hơi thâm trầm.

Trong đôi đồng tử đen xì kia, tựa như là vực sâu không thấy đáy.

Để cho người ta không biết hắn đang nghĩ gì, cũng không thể đoán được.

Ngũ quan tuần lã, làn da trắng lạnh, lúc này lại có vẻ rất cao quý, sâu không lường được.

Toàn cảnh đều có vẻ hơi khác.

Dùng từ trên internet để hình dung, chính là nam tử xé rách Manga đi ra ngoài.

Mị lực +2, sức chịu đựng +4, get!

...

Dạ hội đón sinh viên mới, được cử hành vào khoảng 8 giờ tối.

Tắm xong, Trình Nhạc Nhạc cẩn thận từng li từng tí mà lấy bộ trang phục ‘chuyện tình trắng’ ra.

Dù sao cũng đã đáp ứng Đường Tụng, nàng sẽ không nuốt lời.

Sau khi mặc lên người, không biết vì sao mà Trình Nhạc Nhạc lại cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn, tràn đầy sức sống.

Có lẽ là bởi vì... đây là Đường Tụng đặt riêng cho nàng đi.

Nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc thay quần áo xong.

Bạn cùng phòng đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Thật mẹ nó đẹp!

Lý Mạt cười hì hì: “Nhạc Nhạc, để mình trang điểm cho cậu nhé, đảm bảo sẽ đẹp hơn, càng hợp với bộ quần áo này!”

Trình Nhạc Nhạc hơi do dự một chút, vẫn gật đầu.

Không có cô gái nào là không thích chưng diện, hơn nữa bây giờ có Đường Tụng, nàng cũng muốn học trang điểm.

Lý Mạt lập tức lấy công cụ ra và hành động.

Đầu tiên là phấn lót, để màu da của Trình Nhạc Nhạc trắng hơn trông thấy.

Tiếp đó là son...

Lý Mạt quan sát đôi mắt của nàng, cười nói: “Nhạc Nhạc, đôi mắt phượng của cậu quá đẹp. Như vậy đi, mình lại kẻ mắt cho cậu, đảm bảo là rất đẹp. Lát nữa selfie gửi cho bạn trai, đảm bảo sẽ chảy nước miếng.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức gật đầu, còn thấy hơi mong đợi.

Một lát sau, Lý Mạt đắc ý nói: “Sao? Tay nghề của mình không tệ đúng không?”

Trình Nhạc Nhạc nhìn mình trong gương.

Chỉ cảm thấy không chân thật, tựa như ảo mộng.

Giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích.

Được tiên nữ giúp đỡ, mặc trang phục xinh đẹp, đi giày thủy tinh, bước lên xe ngựa sang trọng, chuẩn bị tham gia dạ hội của hoàng tử.

Chỉ là... hoàng tử của nàng...Đường Tụng, không biết đang làm gì.

Hi vọng Đường Tụng có thể nhìn thấy mình lúc này.

Chắc là sẽ rất thích mình như vậy.

...

Đi ra khỏi ký túc xá.

Nhiệt độ khá thích hợp, để nàng cảm thấy rất thoải mái.

Bầu trời, ánh trăng bị tầng mây che phủ, không thấy rõ lắm.

Ánh sao sáng ngời lại điểm xuyết bóng đêm.

Dọc theo đường đi, mỗi một người nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc đều lộ ra vẻ khiếp sợ và tán thưởng.

Trong lòng phỏng đoán, nữ thần có khí chất như tiên nữ này là ai?

Trình Nhạc Nhạc nhận ra ánh mắt của mọi người thì xấu hổ cúi đầu xuống.

Dưới ngọn đèn đường, kim cương trên kẹp tóc tỏa sáng lung linh.

Khiến cho toàn thân nàng cũng giống như đang tỏa sáng lấp lánh.

Cực kỳ bắt mắt.

Hiệu suất quay đầu là 100%.

Lý Mạt và Ngô Tư Kỳ đứng ở bên cạnh, lúc này vội vàng rút lui.

Liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều hơi bất đắc dĩ.

Đi cùng với Trình Nhạc Nhạc lúc này.

Các nàng hoàn toàn là lá xanh.

...

Bên ngoài sân thể dục.

Rất nhiều sinh viên mới tụ tập lại từ các phương hướng khác nhau.

Bọn họ tụ năm tụ ba, bắt đầu trao đổi và thảo luận về các đề tài hấp dẫn gần đây.

Tự nhiên không thiếu người nói đến cô bé lọ lem Trình Nhạc Nhạc.

Tuy rằng trường học đã đứng ra giải thích, nhưng vẫn có rất nhiều người ôm thái độ hoài nghi.

Lý Phỉ Nhi mặc váy màu hồng nhạt, đây là Chanel kiểu mới của năm nay.

Trên tay xách túi LV lấp lánh.

Trên mặt trang điểm kiểu Hàn, kiểu tóc cũng rất tinh xảo.

Đứng trong đám người, nàng có vẻ cực kỳ lóa mắt.

Không ít nam sinh và nữ sinh đều nhìn trộm về phía nàng.

Lý Phỉ Nhi đã quen với việc này, đứng tại chỗ hưởng thụ bầu không khí này.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước.

Rất nhanh, Trương Tâm Hằng đã đi qua đây.

Áo sơ mi trắng quần jean.

Trên vai là chiếc đàn guitar, mái tóc hơi dài tung bay trong gió.

Cực tiêu sái và đẹp trai.

Lý Phỉ Nhi vốn có chút mất kiên nhẫn, lập tức thoải mái, làm nũng: “Chờ anh lâu quá, đi vào muộn là không kiếm được chỗ ngồi đẹp.”

Trương Tâm Hằng nhìn bạn gái xinh đẹp trước mắt, nội tâm lại rất thỏa mãn.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Lý Phỉ Nhi rốt cuộc vẫn trở về bên cạnh hắn.

Hắn bước nhanh về phía trước, kéo tay nàng cười nói: “Anh đã nhờ người để chỗ cho chúng ta, ở hàng thứ 4, tuy không đối diện sân khấu, nhưng có thể nhìn rõ. Tối nay anh sẽ vì em mà lên sân biểu diễn, em nhất định phải cổ vũ nha.”

Nghe thấy niềm vui bất ngờ này, Lý Phỉ Nhi vui vẻ ra mặt.

Không để ý đến người qua lại, hưng phấn ôm Trương Tâm Hằng: “Cám ơn honey, đi thôi, chúng ta đi vào hội trường.”

Khi họ định quay người.

Âm thanh âm ỉ chung quanh chợt nhỏ đi, bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào một nữ thần mặc đồ trắng đang đi về phía này.

Đám mây đã bị gió thổi đi, để lộ ra ánh trăng sáng phía sau.

Trung thu chưa qua bao lâu, ánh trăng hôm nay có vẻ cực kỳ lóa mắt.

Những ánh sao rực rỡ trên bầu trời, lập tức ảm đạm xuống, trở thành nền.

Dẫu có ngàn vạn vì sao, cũng khó có thể sánh bằng ánh
trăng sáng rực.

Chương 180: Cảm giác an toàn

Mái tóc nàng dày và đen, cũng không có kiểu tóc hay tạo hình gì đáng nói.

Kẹp tóc trên đầu, lấp lóe ánh sáng lung linh.

Mặt trứng ngỗng, mắt phượng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi như hai mảnh cánh hoa nở rộ.

Ngũ quan tươi đẹp khiến người cảnh đẹp ý vui.

Trên mặt hơi đỏ, trong mắt điểm tuyết ánh vàng.

Dưới cái cổ thon dài là xương quai xanh, nó như ẩn như dưới khe hở của chiếc áo len trắng.

Hình thể cũng không gầy nhỏ, dáng người và đường cong hết sức hoàn mỹ.

Chiều cao 1m7, cộng thêm giày cao gót, tiếp cận 1m75.

Tuyệt đối là trước lồi sau vênh chân dài.

Có vẻ cực kỳ xuất chúng, như hạc giữa bầy gà.

Bộ thời trang cao cấp trên người tựa như mang theo một khí chất đặc biệt, cao quý tự nhiên, không dính khói bụi trần gian.

Nàng bước đi trên con đường đi tới sân thể dục.

Làn váy đung đưa, lướt qua căng chân căng mịn và đều đặn, gợi cảm và linh động.

Tất cả người chú ý đến nàng, đều không tự chủ được mà thất thần.

Nơi nàng đi qua, tất cả nữ sinh như đóa hoa nở rộ, cũng trở nên ảm đạm không màu.

Lý Phi Nhi cũng bị một màn này hấp dẫn.

Đối phong thái hoàn mỹ và bộ quần áo tinh xảo của đối phương, lại thấy hơi ghen tỵ.

Nàng thường xuyên tiếp xúc với những mặt hàng xa xỉ, cũng có ánh mắt nhìn hàng.

Rất nhanh đã nhận ra bộ quần áo này cực quý giá.

Nam nam nữ nữ ở chung quanh tỉnh táo lại, liền nhỏ giọng bàn tán.

“Ai vậy? Xinh đẹp thế?”

“Là cô bé lọ lem!”

“Nàng chính là cô bé lọ lem trên diễn đàn?!”

“Là Trình Nhạc Nhạc bên quản trị kinh doanh, không ngờ thay quần áo thôi mà lại xinh đẹp như vậy.”

“Hoa khôi mới xuất hiện rồi.”

Thỉnh thoảng lại có người lấy điện thoại ra quay chụp.

Chia sẻ đến các nhóm chat.

Dù sao Trình Nhạc Nhạc cũng khá nổi tiếng, chủ đề khá nhiều.

Lý Phi Nhi nghe những lời bàn tán này, lại lộ ra vẻ khó tin.

Quan sát tướng mạo của đối phương.

Đây là Trình Nhạc Nhạc thật sao?!

Chỉ là... sao có thể?

Dù ăn mặc là một chuyện rất quan trọng với con gái.

Nhưng mà khí chất, dáng vẻ, tinh khí thần... cũng là những thứ rất quan trọng.

Trình Nhạc Nhạc vốn rất xinh đẹp, dáng người thì không cần bàn.

Nhưng tuyệt đối không có loại khí chất này.

Lý Phi Nhi có lòng tin vượt qua đôi phương.

Nhưng bây giờ, cô bé lợ lem tựa như đã thay đổi.

Hiện giờ, tiêu điểm của toàn trường chính là nàng, là nữ thần không dính khói bụi nhân gian.

Nội tâm Lý Phi Nhi trầm xuống.

Trình Nhạc Nhạc của lúc này, đúng là xinh đẹp hơn nàng rất nhiều, đặc biệt là dáng người, thì còn là không cùng một đẳng cấp.

Nàng khẩn trương nhìn về phía Trương Tâm Hằng.

Thấy hấn đang ngăn người nhìn Trình Nhạc Nhạc.

Trong mắt toát ra vẻ khiếp sợ và hướng tới.

Lý Phi Nhi lập tức ghen tuông.

Dùng sức véo tay hấn một cái.

Lúc này Trương Tâm Hằng mới tỉnh lại.

Ánh mắt vẫn không nhịn được mà nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc.

Nội tâm cuộn trào như sóng thần.

Lúc trước hấn gặp Trình Nhạc Nhạc vài lần, cũng biết đôi phương là một cô gái khiêm tốn và giản dị.

Cho nên mới dám lấy nàng ra để kích thích Lý Phi Nhi.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc của giờ phút này, lại chói mắt và cao quý.

Khiến cho hấn tâm loạn như ma.

Lý Phi Nhi lạnh lùng nói: “Chia tay!”

Trương Tâm Hằng vội vàng giải thích: “Phi Nhi, anh...”

Sắc mặt Lý Phi Nhi đỏ lên, đá cho hấn một cước, trực tiếp đi vào trong hội trường.

Trương Tâm Hằng chạy chậm theo sau, cố gắng giải thích gì đó.

...

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 2.”

“Trình Nhạc Nhạc độ trưởng thành +5, sức chịu đựng +2.”

“Bạn nhận được ‘kem chống nắng x1’.”

Xem ra Nhạc Nhạc đã mặc thời trang đi tham gia dạ hội.

Đường Tụng tiến vào nhà kho, kiểm tra đạo cụ.

Kem chống nắng: Chống nắng, làm da trắng sáng hơn, đẹp hơn, thoải mái không béo phì, còn có hiệu quả làm mát khá nhỏ.

Da của Nhạc Nhạc được cứu rồi, phải dặn nàng dùng mới được, nhất định phải thoa toàn thân.

Đường Tụng lập tức lấy ra.

Trong tay nhất thời có thêm một hộp quà tuyệt đẹp.

Nhìn đồng hồ, 8 giờ hơn.

Mở wechat ra, nhắn tin cho nàng: “Khi nào sắp kết thúc thì nói cho anh, anh đi qua tìm em, có quà cho em.”

...

Lúc này, Trình Nhạc Nhạc đang rất thấp thỏm.

Nàng chưa bao giờ bị nhiều người nhìn chăm chăm vào như ngày hôm nay.

Nơi đi qua, tựa như tất cả mọi người đều đang nhìn nàng.

Xuyên qua con đường, chính là một khán đài rộng rãi.

Nói lời tạm biệt với 2 người bạn cùng phòng.

Trình Nhạc Nhạc đi thẳng đến hàng ghế thứ 2.

Viện trưởng Lý vẫn chưa đến.

Trình Nhạc Nhạc hơi do dự, không biết có nên ngồi xuống hay không.

Khi nàng đang khó xử, một tiếng hét chợt truyền đến.

“Nhạc Nhạc?” Là bạn học Lưu Hải Lệ, bên cạnh còn có hai người bạn cùng lớp khác.

Khác với Trình Nhạc Nhạc, bạn cùng phòng của Lưu Hải Lệ đều là bạn cùng lớp.

“Hải Lệ, Tiểu Linh, Quân Quân, mọi người cũng đến rồi.” Nhìn thấy người quen, Trình Nhạc Nhạc cũng bớt lo.

“Là cậu thật nha!” Lưu Hải Lệ tựa như bị khiếp sợ, tiến lên quan sát cẩn thận, tròn tròn mắt: “Hôm nay cậu quá đẹp, mình còn không dám nhận, bộ quần áo này rất hợp với cậu.”

Hai người bạn sau lưng cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Trình Nhạc Nhạc hơi xấu hổ, vuốt tóc bên tai: “Cũng được.”

“Đi, chỗ ngồi của học viện chúng ta ở phía sau, mình mang cậu qua đó.” Lưu Hải Lệ chỉ về một phía.

Trình Nhạc Nhạc gật đầu đi theo.

Vẫn là chờ viện trưởng Lý đến rồi đi qua đi.

Dọc theo bậc thang, thỉnh thoảng lại có những ánh mắt bị hấp dẫn đến.

Đi đến khu vực của học viện, từng trận bàn tán truyền đến.

Mặc kệ là đáng người hay là tướng mạo, Trình Nhạc Nhạc đều là chủ đề bàn tán được quan tâm trong học viện.

Khoảng thời gian gần đây, lại có các sự kiện tỏ tình và bao nuôi kia.

Đã đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió.

Với tư cách là bạn học, tự nhiên là quan tâm nhiều hơn.

Đi theo Lưu Hải Lệ tìm một chỗ ngồi xuống.

Trình Nhạc Nhạc vì che giấu vẻ mất tự nhiên của mình, liền lấy điện thoại ra.

Lập tức nhìn thấy tin nhắn của Đường Tụng.

“Đường Tụng muốn đến tìm mình?!”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng trả lời: “Được, cảm ơn anh.”

Tiếp đó lại chụp một tấm ảnh rồi gửi qua.

Rất nhanh, Đường Tụng đã trả lời: “Rất xinh đẹp! Em trong lòng anh chính là như vậy.”

Lại ngẩng đầu lên, lúc này khuôn mặt của Trình Nhạc Nhạc đã có thêm nụ cười vui vẻ.

Còn mang theo một sức hút đặc biệt.

Một màn này khiến cho những người vẫn đang quan sát này lại rung động thêm một lần nữa.

Trình Nhạc Nhạc cầm điện thoại, trong mắt bao hàm mong chờ và hạnh phúc.

Tất cả quần bách, mất tự nhiên, ngượng ngùng, thấp thỏm... đều tan thành mây khói.

Trong mắt của nàng, Đường Tụng đại biểu cho cảm giác an toàn không gì sánh kịp.

Chỉ cần Đường Tụng xuất hiện.

Đó chính là lựa chọn hàng đầu, chính là duy nhất, chính là ngoại lệ, là không thể thay thế.

Chỉ cần có Đường Tụng ở đây.

Tất cả đều trở nên không quan trọng.

Chương 181: Là người thế nào?

Lúc dạ hội chính thức bắt đầu.

Trình Nhạc Nhạc nhận được điện thoại của Lý Tĩnh Nhiên, nàng vội vã chạy đến hàng thứ 2.

Đây coi như là khu vực tốt nhất.

Lý Tĩnh Nhiên nhìn thấy nàng đi qua, liền cười gật đầu.

Trình Nhạc Nhạc nhỏ giọng chào, rồi mới ngồi xuống.

Không ít nam sinh vẫn luôn nhìn theo bóng lưng của Trình Nhạc Nhạc, lưu luyến quên về.

Trên sân khấu, mở màn, ca hát, hài kịch, nhảy múa...

Mỗi một tiết mục đều rất đặc sắc, thỉnh thoảng lại có tiếng hoan hô và vỗ tay như sấm.

Nhưng tâm tư của Trình Nhạc Nhạc lại không đặt ở đây, nàng cầm điện thoại trong tay, không ngừng nhìn thời gian, nhìn wechat.

Đang chờ đợi dạ hội kết thúc.

Còn có người đang chờ nàng.

...

Yến Giang Biệt Viện.

Âm thanh wechat vang lên.

Trình Nhạc Nhạc: Còn mấy tiết mục là kết thúc rồi.

Đường Tụng nở nụ cười, hẳn cũng rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của nàng khi mặc thời trang.

Hơn nữa mấy ngày không gặp rồi, nói không nhớ thì là gạt người.

Lập tức trả lời: “Anh xuất phát đây.”

Đi vào phòng để đồ, nhìn bộ ‘khói lửa nhân gian’.

Đường Tụng trực tiếp chọn kiểu dáng ‘khói lửa’.

Nhìn chiếc áo gió và sơ mi xám trong gương, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Suy nghĩ một chút, liền mở tủ đồng hồ ra.

Lấy chiếc Patek Philippe 40 triệu kia ra, đeo lên cổ tay.

Cảm giác rất hợp.

Cầm túi quà chứa kem chống nắng, chìa khóa xe, sau đó đi ra ngoài.

Điều khiển chiếc Panamera đến sân vận động Yên Thành.

...

Trên bãi đỗ xe bên ngoài sân.

Trương Tâm Hằng ôm đàn, nhắm mắt theo đuôi Lý Phi Nhi.

“Phi Nhi, tha thứ cho anh đi? Em biết anh chỉ yêu mình em thôi mà.”

Lý Phi Nhi đứng cạnh xe mình, trên mặt mang theo vẻ tức giận: “Anh tỏ tình với người ta, còn nhìn đến thất thần, em thấy anh thích cô ta thì có! Em chúc phúc cho hai người.”

Lý Phi Nhi càng nghĩ càng giận, hôm qua mình vừa chế giễu Trình Nhạc Nhạc, nói nàng không xứng với Trương Tâm Hằng.

Hôm nay Trương Tâm Hằng lại làm nàng mất mặt.

Khiến cho người luôn cao ngạo như nàng không nuốt nổi cục tức này.

“Xin lỗi, anh cam đoan với em, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự...”

Trương Tâm Hằng tự giác đuối lý, chỉ có thể cố gắng xin lỗi và dỗ dành.

Trân sân khấu, hợp xướng đã kết thúc.

Dạ hội chính thức kết thúc.

Sinh viên bắt đầu lần lượt đi ra.

Trình Nhạc Nhạc tựa như không nhận nổi nữa, nhỏ giọng chào Lý Tĩnh Nhiên, sau đó vội vã chạy ra ngoài.

Tại góc đông của bãi đỗ xe.

Trình Nhạc Nhạc mang theo nụ cười hưng phấn và tươi đẹp, chạy chậm qua bên đó.

Tuy rằng Đường Tụng còn chưa đến, nhưng nàng nguyện ý chờ, bao lâu cũng được.

Trong góc bãi xe, Trình Nhạc Nhạc chia sẻ vị trí cho Đường Tụng.

Đứng ở đó và lặng lẽ chờ đợi.

Giống như một đóa hoa hồng trắng rung động lòng người, tươi đẹp mà cao quý.

Gió đêm thổi qua, quần áo dính vào người, phác họa ra đường cong hoàn mỹ.

Phối hợp với khí chất cao quý lúc này, tạo thành một loại cảm giác tương phản cực lớn.

Một màn này hấp dẫn rất nhiều người.

Có không ít nam sinh đi qua nhìn thấy, lập tức không bước nổi nữa.

Lén lút lấy điện thoại ra quay chụp.

Rất nhiều người tụ năm tụ nam, nhỏ giọng bàn tán.

“Đó chính là cô bé lọ lem Trình Nhạc Nhạc.”

“Đừng nói đùa, đây đâu phải là cô bé lọ lem, đây là nữ thần.”

“Tôi tuyên bố, bắt đầu từ ngày hôm nay, Trình Nhạc Nhạc chính là hoa khôi của đại học Yên Thành! Ai tán thành! Ai phản đối!”

“Tôi, Lục Nhân Cổ tán thành!”

Lý Phỉ Nhi đang tranh chấp với Trương Tâm Hằng ở cạnh xe, phát hiện động tĩnh ở cách đó không xa, liền cười lạnh rồi kéo hần đi về phía đó.

Trương Tâm Hằng cũng nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc.

Nhìn nụ cười xinh đẹp của Trình Nhạc Nhạc lúc này, Trương Tâm Hằng thấy rất phức tạp.

Lại nghĩ đến một màn tỏ tình ngày hôm qua, khi đó Trương Tâm Hằng cũng thò đầu ra.

Cho dù hần thích Lý Phỉ Nhi, nhưng không thể không thừa nhận, Trình Nhạc Nhạc càng cuốn hút và quyến rũ hơn.

Trên diễn đàn, có người nói Trình Nhạc Nhạc thích mình.

Khi đó Trương Tâm Hằng không cảm thấy gì, chỉ để ý đến Lý Phỉ Nhi.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy đóa hoa hồng trắng đứng trong gió thu kia.

Chẳng biết vì sao, trái tim lại đập loạn.

“Trình Nhạc Nhạc!” Lý Phỉ Nhi nhìn nàng, không nhìn được mà sinh lòng ghen tị: “Hôm nay cô ăn mặc rất tốt, lẽ nào là muốn phản bác lại lời tôi nói ngày hôm qua? Ha ha, nghe nói cô đang được bao nuôi, bộ quần áo này chắc cũng là ông chú kia tặng cô nhỉ?”

Giọng nói của Lý Phỉ Nhi rất to, hấp dẫn không ít người.

Trình Nhạc Nhạc nở nụ cười, nhìn về phía Lý Phỉ Nhi.

Nàng không có chút ấn tượng tốt nào với đôi tình nhân này.

Trương Tâm Hằng vội vàng kéo Lý Phỉ Nhi, nhỏ giọng nói: “Phỉ Nhi, chúng ta đi thôi, ở đây rất nhiều người, em làm như vậy...”

Lý Phỉ Nhi cười ha ha, tiếp tục nói: “Nghe nói cô thầm mến Trương Tâm Hằng, cô có thể tỏ tình với anh ấy, xem xem anh ấy có để ý đến cô hay không.”

Nói xong, nàng lại đi đến bên cạnh Trình Nhạc Nhạc, lắc lắc chiếc túi LV trong tay, lại móc chìa khóa BMW ra.

Vươn tay, trên cổ tay là đồng hồ Cartier sáng loáng.

Cách đó không xa, chiếc BMW z4 lập tức sáng đèn.

Nàng bây giờ, toàn thân đều là hàng hiệu.

Trương Tâm Hằng nghe vậy, nội tâm lập tức co quắp lại.

Nếu Trình Nhạc Nhạc thật sự tỏ tình với mình...

Hắn nhìn mối tình đầu thời thượng mà xinh đẹp ở bên cạnh, lại nhìn bông hoa hồng trắng thướt tha ở đối diện.

Hắn... đúng là không biết nên lựa chọn thế nào.

Tiếng bàn tán xôn xao truyền vào tai, tâm trạng rất tốt của Trình Nhạc Nhạc đã bị phá hủy.

Cau mày nói: “Hai người nói xong chưa? Còn như vậy là tôi sẽ báo cảnh sát đây.”

Lý Phi Nhi giễu cợt nói: “Ha ha, đừng tưởng tìm được một ông già, xin vài bộ quần áo là sẽ biến thành nữ thần. Cũng đừng nghĩ đến việc quyến rũ bạn trai người khác, thỏa mãn lòng hư vinh của mình.”

Trương Tâm Hằng nhìn bạn gái hơi cay nghiệt ở bên cạnh.

Lại nhìn Trình Nhạc Nhạc như bông hoa trắng trong gió ở đối diện.

Tâm trạng rất phức tạp.

“Nhạc Nhạc, cậu không sao chứ?” Ngô Tư Kỳ nhìn thấy động tĩnh bên này, lập tức chạy đến.

“Không sao.” Trình Nhạc Nhạc nói nhỏ.

Âm thanh wechat vang lên, nàng cúi đầu nhìn điện thoại.

Đường Tụng: “Đến ngay!”

Cảm giác căng thẳng của Trình Nhạc Nhạc lập tức biến mất.

Đường Tụng đến, vậy tất cả đều không quan trọng.

Nàng ngẩng đầu lên, nói với hai người kia: “Bạn trai tôi đến tìm tôi, tôi không hi vọng anh ấy hiểu lầm, mời hai người đi đi.”

Nàng đến đại học là để học, đề cao bản thân, thật sự không muốn lãng phí thời gian với loại người này.

Càng không muốn gây rắc rối cho Đường Tụng.

Mắt Lý Phi Nhi sáng lên, cười nói: “Bạn trai đến tìm cô? Vậy thì tốt, để tôi đoán xem đó là người thế nào. Ông chú trung niên hói đầu? Tên béo đeo xích vàng?”

Chương 182: Tối nay mời em ăn tiệc

Đám sinh viên chung quang cũng bắt đầu bàn tán.

Vẫn có không ít người nghe nói đến chuyện này.

Ngô Tư Kỳ ôm chặt tay Trình Nhạc Nhạc, nhỏ giọng an ủi:
“Nhạc Nhạc, hay là chúng ta về ký túc trước đi.”

Mấy người bạn họ cũng từng thăm đoán vị bạn trai giàu có của Trình Nhạc Nhạc.

Nhưng chưa ai từng thấy mặt.

Hỏi nàng, nàng cũng không nói.

Chỉ nói là đã đi làm.

Có thể mua quần áo cao cấp, địa vị xã hội và tài lực nhất định không tầm thường.

Khả năng cao là một người đàn ông tương đối nhiều tuổi, khiến cho Trình Nhạc Nhạc ngại không dám giới thiệu với bạn họ.

Tâm trạng của Trương Tâm Hằng rất phức tạp.

Tiền thức muốn chiếm làm của riêng để hắn không muốn nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc bị một lão già ôm ấp và ô nhục.

Hắn bước lên, đứng rất gần với Trình Nhạc Nhạc.

Áo sơ mi trắng, quần jean, giày vảy bình thường, tràn đầy cảm giác thiếu niên.

Ngũ quan ôn nhu dịu dàng, tóc hơi dài.

Bả vai gầy yếu cồng đàn lại có chút quật cường.

Khiến cho không ít nữ sinh chung quanh kêu lên.

Hắn mặc kệ ánh mắt phần nộ của Lý Phỉ Nhi, chân thành mở miệng: “Bạn học Nhạc Nhạc, lần trước là lỗi của tôi, tôi không nên lợi dụng cậu, tôi xin lỗi. Người trong xã hội rất phức tạp, hi vọng cậu hiểu rõ bản thân mình muốn gì, đừng...”

Đột nhiên, tiếng động cơ vang dội.

Cắt đứt biểu diễn thuyết chân thành và đầy kích thích của hắn.

Một vệt đen từ xa đến gần, chớp mắt đã đến bãi đỗ xe.

Vững vàng dừng lại bên cạnh Trình Nhạc Nhạc.

Dưới ánh đèn, thân xe tỏa sáng lung linh như một khối ngọc đen.

“Đậu xanh! Là Panamera kiểu mới, nhìn đuôi và trục xe, là bản cao cấp nhất.”

“Xe sang hơn 3 triệu nha!”

“Móa! Quá giàu!”

Trong đại học không thiếu nam sinh hiểu xe, liếc mắt một cái đã nhận ra.

Lập tức đưa đến rất nhiều tiếng bàn luận.

Trình Nhạc Nhạc quay người nhìn, gương mặt lập tức tươi cười như đóa hoa nở rộ.

Nhìn thẳng vào cửa xe không chớp mắt.

Trong mắt nàng không có xe sang gì cả, chỉ có Đường Tụng.

Có hắn ở đây, tất cả vấn đề đều tan thành mây khói.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều biết là bạn trai của Trình Nhạc Nhạc đã đến.

Có người vội vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu quay chụp.

Đây chính là bạn trai giàu có của cô bé lọ lem!

Ngô Tư Kỳ kéo tay Trình Nhạc Nhạc, tò mò nhìn vào trong xe.

Đáng tiếc là không nhìn thấy gì cả.

Lý Phi Nhi cũng áp chế lửa giận, nhìn về phía chiếc Porsche màu đen kia.

Không nhìn được cau mày, xem ra ‘lão già’ này rất có thực lực, rất khó dây vào.

Cạnh!

Cửa xe mở ra.

Dưới ánh đèn mờ mịt của bãi đỗ xe.

Một cái chân dài xuất hiện.

Tiếp đó, một bóng người cao to mặc áo gió đen đứng lên.

Gió đêm thổi qua tóc mái của hắn, đung đưa vạt áo hắn.

Làn da trắng lạnh hết sức bắt mắt dưới ánh đèn.

Ngũ quan tuần lã, khí chất cao quý.

Đặc biệt là đôi mắt trắng đen rõ ràng kia, lại tựa như đang tỏa sáng.

Hắn và bức tranh chung quanh rất không hài hòa.

Giống như là người đàn ông bước ra từ manga vậy.

Cho dù là Trình Nhạc Nhạc, cũng trở nên ảm đạm hơn.

Đường Tụng bước đi, khuôn mặt trầm tĩnh mang cảm giác áp bách đặc thù.

Tất cả người chạm vào ánh mắt kia, đều phải né tránh.

Đặc hiệu ‘trầm tĩnh như vực sâu’ phát động.

Hít! Hít!

Từng tiếng hít lạnh vang lên.

Đây đâu phải ông chú hói đầu, hay tên béo nhà giàu mới nổi như trong tưởng tượng của bọn họ?

Đây tuyệt đối là nam thần!

Cảm nhận sâu sắc nhất là Ngô Tư Kỳ ở cạnh Trình Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy ‘nam thần’, ‘chủ tịch bá đạo’ đi về phía mình, trái tim đã đập thành thịch.

Cảm giác rung động chưa từng có truyền đến.

Chẳng trách Nhạc Nhạc không giới thiệu cho họ.

Chẳng trách mỗi lần nhắc đến bạn trai, là lại lộ ra nụ cười hạnh phúc như vậy.

Có một vị bạn trai hoàn mỹ như vậy, đôi lại là nàng, nàng cũng không nỡ giới thiệu cho người khác.

Lý Phi Nhi cũng ở rất gần, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Nàng cũng rơi vào trạng thái thất thần.

Trương Tâm Hằng há hốc cái miệng khô khốc, thân thể hơi lùi lại sau, cảm thấy rất tự ti mặc cảm.

Lời khuyên bảo cũng không nói ra được nữa.

Đường Tụng tiến lại gần, đánh giá Trình Nhạc Nhạc đứng dưới đèn đường.

Nàng mặc thời trang vào, có thêm một loại khí chất như nữ thần.

Hắn ngoắc ngoắc tay.

Trình Nhạc Nhạc trực tiếp nhào vào trong ngực hắn, ôm chặt lấy, đặt đầu vào bả vai hắn.

Đường Tụng đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của nàng.

Chiếc Patek Philippe trên cổ tay sáng lấp lánh.

Lý Phi Nhi liếc mắt đã nhận ra chiếc đồng hồ nổi tiếng này.

Với tư cách một người giàu có, thường xuyên tiếp xúc với mặt hàng xa xỉ, nàng cũng có ấn tượng rất sâu với chiếc đồng hồ này.

Chi tiết thì không nhớ lắm, nhưng vẫn nhớ nó có giá gần 40 triệu.

Coi như là đeo hàng giả, cũng không có người nào ngu đến mức đeo hồng hồ giả của loại sản phẩm cao cấp và quý giá như vậy.

Cho nên... đây chính là hàng thật.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng hơi lấp lóe.

Phần tài lực này, tuyệt đối là nhân vật mà cha của nàng cũng không trêu nổi.

Đường Tụng cảm nhận hơi ấm trong ngực, lại nói nhỏ: “Nhạc Nhạc, đi thôi?”

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, trên mặt hơi đỏ, trong mắt hơi nước mù mù, nàng hiểu ý của hắn.

Nhưng cũng không từ chối.

Nàng rời khỏi ngực Đường Tụng, cười nói với Ngô Tư Kỳ: “ Tư Kỳ, tối nay mình không về nhà.”

Ngô Tư Kỳ hâm mộ nhìn nàng, gật đầu nói: “Chơi vui vẻ.”

Sau đó, Trình Nhạc Nhạc cũng chưa từng nhìn Lý Phỉ Nhi và Trương Tâm Hằng ở bên cạnh, và leo lên xe luôn.

Chiếc xe khởi động, rồi biến mất trong ánh mắt của mọi người.

Lúc này, tiếng bàn tán lại sôi trào.

Từng tấm ảnh chụp lan truyền đến mọi góc ngách của trường học.

Lý Phỉ Nhi nhìn chiếc xe đi xa.

Lại thở dài một hơi.

Liếc mắt nhìn Trương Tâm Hằng vẫn đang sững sờ ở bên cạnh.

Đột nhiên hiểu ra suy nghĩ của cha mẹ mình.

Có lẽ trong trường học, vẻ ngoài đẹp trai và tài nghệ không tầm thường của Trương Tâm Hằng, chính là tiêu điểm của mọi người.

Nhưng so với loại nam thần vừa rồi, thì kém quá xa.

Nếu như đó là bạn trai mình, chắc hẳn cha mẹ sẽ không phản đối nhỉ?

Nghĩ đến đây, nàng lại thấy ghen tị với Trình Nhạc Nhạc.

...

Trên đường đến Yên Giang Biệt Viện.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ.

Yên Giang Biệt Viện đột nhiên ngẩn ra, hơi mất tự nhiên nói: “Chuyện này... Quên nói với anh, em đến tháng rồi.”

Đường Tụng chợt nắm chặt vô lăng.

Lập tức nhớ đến kỳ an toàn mà thư ký Kim gửi cho mình, suýt nữa thì quên mất.

Lập tức không để ý nữa, lắc lắc đầu.

Nhéch miệng cười: “Tối nay mời em ăn tiệc.”

Chương 183: Cao ốc Nguyệt Thành

Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng lấy thức ăn trong tủ lạnh ra cho Trình Nhạc Nhạc.

Bởi vì tham gia sự kiện trường, Trình Nhạc Nhạc rõ ràng là hơi đói.

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, nhìn vào nhiệm vụ trưởng thành 3 của Trình Nhạc Nhạc.

Nội dung: Đề thăng phẩm chất, mời Trình Nhạc Nhạc đề thăng phẩm chất ăn, mặc, ở, đi lại và cách thức tiêu phí của bản thân.

Phần thưởng: Độ trưởng thành +5, thẻ phí sinh hoạt bổ sung x1.

Cách tiêu phí của Nhạc Nhạc bây giờ đúng là rất tiết kiệm.

1 triệu phí sinh hoạt của nàng, đoán là đến giờ mới chỉ tiêu vài trăm đồng.

Cho đến giờ, cũng chưa nhìn thấy nàng có quần áo hay đồ trang sức nào đắt tiền.

Nhìn vẻ mặt quỵên rũ của Trình Nhạc Nhạc.

Đường Tụng vuốt ve khóe mắt quỵên rũ của nàng, lại xoa xoa mái tóc đen của nàng.

Nhẹ giọng nói: “Nhạc Nhạc, có mấy chuyện phải nói với em.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, bày tỏ mình đang nghe.

Đường Tụng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng: “Chiếc xe anh mua cho em, chờ em huấn luyện quân sự xong thì phải đi nhận. Sau khi vào học, rảnh rồi nhớ phải đi mua chút quần áo cao cấp. Ăn uống cũng không cần tiết kiệm, em là huấn luyện viên thể hình, chắc cũng hiểu sự quan trọng của dinh dưỡng.”

Trình Nhạc Nhạc do dự một chút, vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Dùng ánh mắt ái mộ nhìn gương mặt tuấn tú của Đường Tụng.

Nàng có thể cảm nhận được tình cảm của Đường Tụng, có lẽ không hề nóng bỏng giống nàng, nhưng lại như một cây đại thụ, lặng lẽ che mưa che gió cho nàng.

Qua một lúc, Trình Nhạc Nhạc đánh răng rửa mặt xong.

Hai người ôm nhau nằm trên giường.

Đường Tụng nhân cơ này nói chuyện nhà ở: “Nhạc Nhạc, anh mua cho em một căn nhà ở Bắc Thành Hoa Viên. Bên trong đã đầy đủ, có thể vào ở ngay, anh đưa chìa khóa cho em, em thấy thiếu gì thì mua thêm, lại dành chút thời gian để trang trí đi. Sau này em có thể ở đó, cách trường em cũng gần, lái xe chỉ mất 10 phút.”

Trình Nhạc Nhạc giật mình: “Anh mua nhà cho em, em không...”

Còn chưa nói hết, đã bị Đường Tụng chặn miệng.

Hắn bắt đầu động tay động chân, Trình Nhạc Nhạc bắt đầu hô hấp dồn dập.

Qua một lúc lâu, nhìn Trình Nhạc Nhạc đang xụi lơ.

Đường Tụng hỏi lần nữa: “Nhớ kỹ chưa?”

“Ừm.”

...

Mấy ngày tiếp theo, Đường Tụng chỉ ở nhà.

Bằng vào trí lực +4 của thời trang, hắn sửa sang lại tài liệu học tập thêm lần nữa.

Đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, phòng cà phê đã hoàn thành thủ tục chuyên hình, giấy phép kinh doanh và con dấu đã được gửi đến.

“Keng, công ty TNHH văn hóa Đường Trình đã được thành lập, trụ sở chính: phòng 3001 cao ốc Nguyệt Thành; Phạm vi kinh doanh bao gồm: phục vụ ăn uống, nghiên cứu kỹ thuật máy tính, thiết kế và khai phát phần mềm, thiết kế, chế tạo, đại diện, quảng cáo, tiêu thụ...”

“Keng, nhân viên cơ sở đã vào chỗ, mời túc chủ tự chiêu mộ số còn lại.

“Keng, trong thời gian ‘sách kế hoạch kinh doanh’ còn hiệu lực, đội ngũ kỹ thuật đã tiến hành chỉ đạo và thăng cấp kỹ thuật của phòng cà phê.”

Đường Tụng thả quyền sách trong tay xuống, mở giao diện hệ thống ra xem.

Hệ thống đăng ký một công ty TNHH văn hóa truyền thông.

Phạm vi kinh doanh rất rộng.

Không gian phát triển cũng rất lớn.

Tuy nhiên, cái này không phải trọng điểm.

“Cao ốc Nguyệt Thành.” Đường Tụng lẩm bẩm.

Đây là nơi hắn từng làm việc, cũng là nơi hắn có ấn tượng rất sâu.

Hắn đã làm việc ở đó gần ba tháng, có thể nói là rất quen thuộc.

Nơi đó xem như chất chứa tiếc nuối và không cam lòng của hắn.

Một nhóm mười mấy thực tập sinh, chỉ có người cố gắng nhất là mình không thể ở lại.

Đường Tụng không khỏi nghĩ tới quá khứ vất vả, những đêm thức trắng tăng ca kia.

Nhớ lại lúc bị đuổi việc thì mất hết ý chí.

Nhớ lại nữ thần Bạch Hiểu Manh, tổ trưởng cáo già Thôi Hạo, giám đốc ngu ngốc Trần Thiên Mạnh...

Từng khuôn mặt quen thuộc lướt qua trí nhớ.

Có chút thổn thức không thôi.

Rõ ràng chỉ mới 1 tháng, lại có loại cảm giác như cảnh còn người mất.

Đường Tụng cũng không đoán được, hệ thống là cố ý hay là trùng hợp.

Phòng 3001, chính là phòng 01 trên tầng 30 của cao ốc Nguyệt Thành.

Không biết diện tích rộng bao nhiêu.

Nhưng với tác phong của hệ thống, thế nào cũng phải 100, 200 mét vuông nhỉ?

Lại thêm nội thất và trang trí đầy đủ cũng không quá đáng nhỉ?

Đường Tụng âm thầm suy tư.

Hắn bây giờ không phải là sinh viên mới ra trường tràn đầy nhiệt huyết nữa.

Lần này trở lại cao ốc Nguyệt Thành, thân phận của hắn là chủ tịch công ty Đường Trình.

Trong tay còn có 500 triệu tiền đầu tư.

Công ty cũ của hắn, cũng chỉ là một nhà truyền thông có quy mô cỡ trung thôi.

Xem như là nhân tài mới nổi trong các xí nghiệp internet tại Yến Thành, tiềm lực phát triển không tệ lắm.

Toàn bộ nhân viên chỉ hơn trăm người.

Trước khi Đường Tụng vào làm, công ty được đánh giá khoảng 80 triệu, đầu tư bỏ vốn khoảng 20 triệu.

Bằng vào 500 triệu trong tay, Đường Tụng hoàn toàn có thể thôn tóm một ít nghiệp vụ nằm trong phạm vi của công ty.

Hắn tin rằng, chỉ cần bỏ thời gian.

Công ty Đường Trình của hắn cũng sẽ trở thành đại thụ che trời.

Làm rõ ý nghĩ, Đường Tụng cũng không nghĩ nhiều nữa.

Cầm điện thoại nhìn thời gian, đã 5 giờ chiều, chắc La Thu Ngọc vẫn chưa tan làm.

Đường Tụng trực tiếp gọi qua.

“Alo, ông chủ.” Giọng nói của La Thu Ngọc truyền qua.

Đường Tụng nằm trên ghế mát xa, vừa nhìn giao diện hệ thống trước mắt vừa nói: “Quản lý La, thủ tục đã xong xuôi. Hai ngày nữa tôi sẽ để người thống kê danh sách nhân viên, bắt đầu từ tháng sau, sẽ nộp bảo hiểm cho mọi người. Ngoài

ra, chúng ta sắp thăng cấp kỹ thuật, cô cần chuẩn bị trước. Địa điểm là tầng 3 phòng cà phê, tiện cho nhân viên huấn luyện.”

“Sẽ có một đội ngũ chuyên nghiệp từ Đé Đô đến để chỉ đạo và trợ giúp chúng ta phát triển. Tôi sẽ đưa cho cô phương thức liên lạc của đối phương.”

“Vâng ông chủ, tôi đã hiểu!” Giọng nói của La Thu Ngọc rất kích động, không ngờ ông chủ làm việc nhanh nhẹn như vậy.

Điều này có nghĩa phòng cà phê sẽ đi lên chính quy.

Có quyền tài sản độc lập, nhân viên có bảo hiểm đầy đủ...

Những thứ này, chỉ cần một trong đó đã đủ để nhân viên có tình cảm với công ty.

Đặt lại cùng nhau, đã là đãi ngộ cao cấp nhất trong ngành dịch vụ ở Yến Thành.

Nàng tin tưởng, tất cả nhân viên đều sẽ thấy may mắn khi được nhận vào làm ở phòng cà phê.

May mắn khi gặp được một ông chủ như vậy.

Chương 184: Thiêu thân

9 giờ tối.

Tạ Vũ Đồng cúp điện thoại, lại thở dài một hơi.

Trung thu đã qua được 1 tuần.

Bởi vì gần đây bận rộn, cũng sắp kết chuyện đi xem mắt rồi.

Nghe ý của mẹ trong điện thoại.

Nếu như nàng không đi xem mắt, thì sẽ giết đến Yên Thành.

Mở điện thoại ra, nhìn hình ảnh trên wechat của Đường Tụng.

Nghĩ đến điều kiện tổng hợp của đối phương.

Tạ Vũ Đồng suy nghĩ một lát, quyết định hỏi ý của Bạch Hiểu Mạnh trước.

Cốc cốc cốc.

Khẽ gõ cửa.

Cửa mở.

Bạch Hiểu Mạnh đang đeo mặt nạ dưỡng da, mặc đồ ngủ, thò đầu ra: “Quý bà, có chuyện gì?”

Tạ Vũ Đồng cười nói: “Hiểu Mạnh, thương lượng với cháu một chuyện. Dì có một đối tượng rất thích hợp với cháu, đẹp trai, tài giỏi, tuổi tác cũng tương đương với cháu, mầu chót là...”

“Stop! Stop! Cháu muốn đi ngủ, ngủ ngon!” Bạch Hiểu Mạnh làm bộ muốn đóng cửa.

Tạ Vũ Đồng vội vàng cản lại, nói hết lời: “Mẫu chốt là đôi phương kiếm 1 triệu 1 năm, là người trẻ tuổi rất có năng lực.”

Bạch Hiểu Mạnh lườm qua, cũng cạ lời với dì của mình.

Trải qua 2 lần xem mắt, nàng thật sự không còn hứng thú với những đối tượng mà dì nhỏ giới thiệu.

Hơn nữa... không biết vì sao, gần đây luôn có một bóng người xuất hiện trong lòng nàng.

Đáng tiếc, hắn đã có bạn gái.

Mỗi lần nghĩ đến đây, trái tim nhỏ của nàng lại khó chịu.

Bạch Hiểu Mạnh thờ ơ: “Bản thân dì cũng chưa có đối tượng đúng không? Đừng nhằm vào cháu nữa, mà hãy lo cho mình đi. Dì có đối tượng tốt như vậy, dì cứ lên trước đi. Bây giờ cháu không muốn đi xem mắt, cũng không có tâm tư đi gặp những kẻ được gọi là thanh niên tuần kiện trong miệng dì.”

Nói xong trực tiếp đóng cửa.

Cầm điện thoại lên, mở vòng bạn bè của Đường Tụng.

Vẫn có có bất kỳ bài đăng mới nào.

Muốn tìm hiểu tình hình gần đây của hắn mà cũng khó như vậy.

Do dự một chút, vẫn không dám gửi tin nhắn cho đối phương.

Nếu hắn vẫn còn độc thân thì tốt.

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy hối hận.

Khi nghe lời tỏ tình như có như không kia, hình như mình đã nói là.

“Chờ anh trở thành tỷ phú, tôi làm tình nhân cho anh cũng được.”

Đây rõ ràng là từ chối mà.

Ha ha, mình quá ngốc, thật!

...

Tạ Vũ Đồng nhìn cánh cửa đóng chặt.

Liền trở về phòng của mình.

Suy nghĩ một lát, quyết định tiếp xúc với Đường Tụng này trước.

Nếu như không có vấn đề gì, lại giới thiệu Hiều Mạnh cho Đường Tụng cũng không muộn.

Tạ Vũ Đồng lấy điện thoại ra, gửi tin cho Đường Tụng: “Xin chào, gần đây rảnh không? Tiện ra ngoài ăn cơm không?”

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh, trong biệt thự.

Lý Nhã Ly hưng phấn dẫn Đường Tụng đi lòng vòng trong nhà.

Miệng nói không ngừng.

“Chồng, em biết anh thích rèn luyện, nên đã đổi mới máy tập ở dưới tầng hầm, tất cả đều là tốt nhất.”

“Nhìn bên này, quây rượ này là em và tiểu Tuyết bố trí, còn mua rất nhiều rượ để đặt vào trong, sau này anh muốn uống thì có thể đến đây, em uống với anh.”

“Em đổi thăm phòng khách thành thăm lòng cứu thuần thủ công.”

“Bình hoa này đẹp không? Là em mua ở...”

“Trong tủ lạnh có...”

“Em cũng không quên nhiệm vụ anh giao, vẫn luôn mua quần áo mới, còn giúp anh chọn mấy bộ, lát nữa anh thử xem.”

Đường Tụng nhìn căn biệt thự tràn đầy hơi thở sinh hoạt, không nhìn được mà cảm khái.

Tại phương diện tiêu xài và hưởng thụ, Ly Ly quả nhiên là không làm người ta thất vọng.

Hai người đi dạo một lúc, Đường Tụng cảm thấy hơi mệt.

Tranh thủ Lý Nhã Ly đi tắm, hắn đi lên vườn hoa trên sân thượng tầng 3.

Nhìn bầu trời đầy sao, suy nghĩ đến phương hướng phát triển của công ty Đường Trình và khoản đầu tư 500 triệu kia.

Đột nhiên, tiếng bước chân truyền đến từ phía sau.

Đường Tụng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy Lý Mộc Tuyết mặc một bộ quần áo bó sát màu hồng, váy bò ngắn, tất chân cao màu đen.

Nhớ là lúc trước không có tất, chắc là mới đi vào.

Đường Tụng lên tiếng chào: “Chào buổi tối Tiểu Tuyết.”

“Chào buổi tối nha!” Lý Mộc Tuyết cười hoạt bát, lại chớp chớp mắt, rồi ngồi xuống đối diện hắn.

Hai người tựa như đã quên mất sự kiện mập mờ ở nhà hàng.

Lý Mộc Tuyết nhìn người đàn ông mặc quần áo bình thường trước mắt, nội tâm lại kích động khó có thể kiềm chế.

Bởi vì có nhiệm vụ của La Tân trong người, nàng đã nũng nịu, hứa hẹn nhận hết việc nhà.

Mới khiến cho Ly Ly đồng ý để mình vào ở cùng.

Mấy ngày nay, nàng đã điều tra về phòng luật sư Đường Kim.

Biết được đây là một văn phòng luật sư cao cấp nhất, có hơn 50 chi nhánh trong cả nước, nước ngoài cũng có 15 cái.

Bản thân La Tân cũng không phải nhân vật nhỏ bé gì, là luật sư nổi tiếng trên wikipedia, từng được rất nhiều truyền thông đưa tin.

Nghĩ đến điều khoản bảo mật nghiêm ngặt, và nội dung công việc của mình bây giờ.

Lý Mộc Tuyết nhạy bén cảm thấy thân phận của Đường Tụng rất không bình thường.

Nhưng nàng cũng tự hiểu lấy mình, không dám thăm dò nhiều.

Nhìn ánh mắt thâm thúy và ngũ quan tuấn lãng của Đường Tụng.

Lại nghĩ đến địa vị và giá trị con người khủng bố của hắn.

Có lẽ nàng nhận phần offer kia, ngoại trừ lương 1 triệu 1 năm ra, cũng là vì tiếp cận hắn nữa nhỉ?

Nàng cảm thấy mình bây giờ như một con thiêu thân, đang liều mạng bay về phía ánh nến là Đường Tụng.

Cho dù bị cháy thành tro bụi, cũng phải lấy được một tia sáng và ấm áp.

Lý Mộc Tuyết nhẹ giọng mở miệng: “Đường Tụng, anh có chuyện quá khứ của Ly Ly không?”

Nói xong còn nở nụ cười tươi đẹp với Đường Tụng.

Khuôn mặt được trang điểm tinh tế và khéo léo, làm cho nàng rất có mùi vị.

Hiển nhiên là đã cẩn thận chung diện.

Đường Tụng thân nhiên gật đầu một cái.

“Xin mời biểu diễn.”

Thấy Đường Tụng không có ý kháng cự.

Lý Mộc Tuyết lập tức có lòng tin, nhẹ nhàng tách cặp đùi đẹp và tắt đèn ra.

Váy bò mở miệng về phía đôi diện.

Thân thể hơi nghiêng về phía, khe sâu hun hút lập tức lộ ra.

“Chúng tôi gặp mặt ở một triển lãm xe, khi đó...”

Trong lúc cười nói, thân thể của Lý Mộc Tuyết cũng chậm rãi tiến lại gần.

Đến cuối cùng, hai người gần như dính sát lấy nhau.

Đường Tụng vẫn luôn lắng nghe, rất ít khi mở miệng.

Đôi mắt đen sâu hút, khiến người ta không biết hẳn đang nghĩ gì.

Lý Mộc Tuyết thấy hơi bất ổn, không dám tiến lại gần hơn.

Giả bộ vô ý nhìn đồng hồ trên tay, kinh ngạc nói: “Ah, đã hơn 9 giờ rồi, anh có muốn ăn bữa khuya không? Tôi nấu cơm rất ngon, nấu mì cho anh ăn nha?” (câu này như kiểu ‘cho anh ăn phía dưới nha’)

Nghe vậy, biểu cảm của Đường Tụng hơi quái dị.

Trêu chọc cũng thăng cấp rồi?

Hắn nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lý Mộc Tuyết cũng hơi lo, rất sợ chọc giận Đường Tụng.

Thân thể hơi run nhẹ vì khăn trương.

Lúc bầu không khí trở nên xấu hổ, âm thanh wechat lại vang lên.

Hai người đều thở phào một hơi.

Đường Tụng nhìn xem, là đối tượng dì Vương giới thiệu.

Nghĩ đối phương cũng đang kinh doanh thực phẩm tươi sạch, đúng là có thể hợp tác một chút.

Dựa theo ‘sách kế hoạch kinh doanh’, thực phẩm sạch cũng chiếm khá nhiều.

Hơn nữa cũng cần tìm hiểu thị trường trước.

Tạ Vũ Đồng chính là một điểm không tồi để tiến vào.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng trả lời: “Có thể, trưa mai đến phòng cà phê của tôi thì sao?”

Tạ Vũ Đồng: “Được, vậy mai gặp!”

Chương 185: Chủ tịch

Khi Đường Tụng trở lại phòng ngủ chính trên tầng 2, Lý Nhã Ly mới thay quần áo xong.

Váy đầm màu đỏ, ngực thấp lộ lưng và xẻ tà, dán chặt lấy cơ thể.

Đề lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Khiến cho toàn thân nàng trở nên mê hoặc và gợi cảm đến cùng cực.

Đường Tụng tiến lên sờ một cái, chất liệu váy rất mềm mại.

Nhất thời, dục vọng bị Lý Mộc Tuyết khởi dậy, đã không thể áp chế nữa.

Nếu như bạn thân của em đã khiêu khích anh, vậy em đương nhiên phải chịu trách nhiệm rồi.

Đường Tụng tiến đến gần cô Lý Ly, gửi mùi thơm trên cơ thể nàng.

Khẽ cười nói: “Như vậy, tôi nay em vất vả rồi.”

Sau đó là một tiếng kinh hô.

Nằm ở phòng bên cạnh, Lý Mộc Tuyết vốn đang tỉnh kinh trong nhóm ‘danh viện’.

Muốn học trộm vài chiêu trò mới, để dùng lên người Đường Tụng.

Đột nhiên nghe thấy từng trận âm nhạc cao vút và kịch liệt.

Lý Mộc Tuyết đỏ mặt, cũng hiểu là chuyện gì xảy ra.

Qua một lúc lâu, âm thanh càng ngày càng to.
Đối phương không hề để ý đến sự tồn tại của nàng.
Nghĩ đến Ly Ly từng miêu tả là Đường Tụng rất khỏe.
Lý Mộc Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.
Trong lúc vô tình đã đi ra khỏi phòng.
Đứng trước cửa phòng ngủ chính.
Cẩn thận từng li từng tí mà áp lỗ tai vào cửa phòng.
Nghe thấy tiếng hồ ngôn loạn ngữ ở bên trong.
Lý Mộc Tuyết giật mình, không nhìn được mà kẹp chặt chân.

“Ly Ly quá to gan!”

...

Ngày 20 tháng 9 năm 2022, trời nhiều mây, nhiệt độ cao nhất 25 độ C.

Đồng hồ sinh học ưu tú khiến Đường Tụng dậy rất sớm.

Tuy rằng tối hôm qua ngủ muộn, nhưng vẫn cảm thấy tinh thần sung mãn, đầu óc tỉnh táo.

Nhìn Lý Nhã Ly còn mê man bên cạnh, gạt vài sợi tóc vương trên mặt nàng.

Không nhìn được mà thở dài.

Muốn trách thì trách bạn tốt của em đi.

Chạy xuống tầng hầm để hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện hôm nay, sau đó lao vào tắm rửa.

Tiến vào phòng để đồ, mở ra ngăn tủ thuộc về hấn.

Bên trong đã có không ít đồ nam.

Thậm chí còn nhiều quần áo hơn cả Yên Giang Biệt Viện.

Nhìn một lúc, liền lấy ra một bộ âu phục Zegna màu xám.

Mặc thử một chút, cũng khá hợp.

Dù sao cũng là quần áo may sẵn, khẳng định là không so được với hệ thống.

Đi xuống dưới, vào nhà bếp.

Mở tủ lạnh ra xem, nhìn thấy rất nhiều nguyên liệu tươi mới ở bên trong, Đường Tụng gật đầu hài lòng.

Lúc này mới giống một cái nhà.

Mình ở Yên Giang Biệt Viện, rộng rãi thì đúng là rộng rãi, nhưng vẫn thiếu hơi thở khói lửa.

Lý Ly lại làm rất khá ở phương diện này.

Nghe nàng nói là Lý Mộc Tuyết dạy nàng.

Như vậy nhìn qua, Lý Mộc Tuyết cũng coi như là một bạn tốt hợp cách nhỉ?

Sau này chờ Nhạc Nhạc chuyển vào Bắc Thành Hoa Viên, có thể chạy qua hai nơi nhiều hơn.

Như vậy mới có mùi vị sinh hoạt.

Dù sao với tố chất thân thể của hắn bây giờ.

Một cầu thủ là rất khó có thể đối kháng với hắn.

Làm 2 quả trứng, rót ly sữa bò và mấy miếng bánh mì.

Đường Tụng ăn sáng xong, liền tiến vào thư phòng trên tầng ba.

Bắt đầu làm nhiệm vụ học tập ngày hôm nay.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập đã hoàn thành.”

Nhìn đồng hồ, đã 9 giờ đúng.

Là thời điểm đi xem công ty mới của mình một chút.

Đường Tụng đứng dậy đi về phòng ngủ.

Nhìn Lý Nhã Ly vẫn ngủ say, lại hôn lên trán nàng một cái.

Gửi wechat nhắc nhở nàng nhớ ăn sáng.

Lúc này mới xuất phát đến công ty TNHH văn hóa Đường Trình.

...

Cao ốc Nguyệt Thành.

Đường Tụng lái xe vào bãi đỗ.

Thành thạo đi vào cửa cao ốc, đèn đại sảnh rộng rãi sáng ngời.

Đứng trước cửa quẹt thẻ.

Lúc này Đường Tụng mới nhớ ra, mình còn không có thẻ ra vào ở đây.

Cười lắc lắc đầu.

Gọi điện thoại cho người của công ty.

Chờ một lát, một bóng người vội vàng chạy ra khỏi thang máy.

Nhìn quanh một lát, sau khi nhìn thấy Đường Tụng thì vội vàng chạy đến.

Nhiệt tình mà thấp thỏm: “Đường tổng, chào ngài, tôi là Sử Thu Lệ của bộ phận tài nguyên và nhân lực, ngài có thể gọi tôi là Helen. Rất xin lỗi vì để ngài chờ lâu, bây giờ đang là giờ cao điểm, thang máy hơi chậm.”

“Không sao, làm phiền cô đi một chuyến rồi.” Đường Tụng cười đáp lại.

“Đường tổng, đây là thẻ của ngài.” Helen vội vàng đưa thẻ qua.

Đường Tụng nhận lấy, nhìn tấm thẻ ra vào cao ốc Nguyệt Thành quen thuộc trong tay, hẳn lại thấy hơi hoài niệm.

Sau đó, bắt đầu quan sát bị giám đốc nhân lực ở trước mắt.

Helen khoảng 35 tuổi, tóc ngắn ngang tai, ngũ quan đoan chính.

Nhìn qua rất có tinh khí thần, đôi mắt rất có thần, có vẻ thành thực khôn khéo.

Không hổ là nhân viên do hệ thống lựa chọn, là cùng một loại hình giống La Thu Ngọc.

Thang máy dừng lại ở tầng 30.

Đường Tụng đi ra ngoài, Helen đi theo sau.

Nhìn quanh một vòng, liền thấy đại sảnh sáng ngời và vô cùng bắt mắt.

Tạo hình rất khác biệt.

Áp dụng tổ hợp trang sức cẩm thạch + dải sáng + gỗ thật.

Khung vàng bao quanh logo và hàng chữ ‘Công ty TNHH văn hóa Đường Trình’.

Toàn bộ đại sảnh rất có khí thế, rộng rãi và hào hoa.

Tốt hơn công ty cũ của hắn rất nhiều.

“Đường tổng, phòng làm việc của ngài ở bên này.” Helen đưa tay ra hiệu mời.

Đường Tụng gật đầu một cái, đi theo nàng vào trong.

Khu làm việc rộng rãi sáng ngời, nội thất và trang trí rất sang trọng, thời thượng.

Bàn ghế đều có cảm nhận cực tốt, thể hiện vẻ hấp dẫn.

Chỉ là... sân bãi này có rộng rãi quá rồi không?

Đi một đoạn, Đường Tụng cảm thấy không thích hợp, hỏi:
“Diện tích nơi này là bao nhiêu?”

“Chúng ta thuê nguyên tầng này, tổng diện tích là 2200 mét vuông.” Helen cười giải thích một câu, đôi mắt lóe sáng.

Công ty có nơi làm việc rộng lớn như vậy, đúng là rất đáng giá hưng phấn.

Đường Tụng giật mình, hệ thống ba ba quá ra sức.

Dựa theo 2.5 đồng/ một ngày/ 1 mét vuông để tính, vậy tiền thuê mỗi năm khoảng 2 triệu.

Qua một ngã rẽ, tiến vào khu làm việc của bộ phận nhân lực và tài vụ.

Nhân viên khá ít, chỉ có vài người lẻ tẻ.

Mấy nữ nhân viên trẻ tuổi nhìn thấy Đường Tụng bên cạnh Helen thì đều lộ vẻ khiếp sợ.

Đến khi hắn đi qua nơi này, thì bắt đầu ríu rít thảo luận về vị chủ tịch này.

Tại Đường Tụng rất thích, có thể nghe được vài câu.

“Vị này chính là ông chủ kiêm chủ tịch của công ty chúng ta?!”

“Quá đẹp trai! Quá trẻ!”

“Nam thần! Nam thần!”

Đi thêm một đoạn, hai người dừng lại trước một phòng làm việc.

Đường Tụng nhìn biển hiệu và tiêu chí trên cửa.

Viên gỗ màu nâu, từng chữ mạ vàng xa hoa lại bắt mắt.

“Văn phòng chủ tịch PRESIDENT OFFICE”

Đường Tụng mở cửa ra.

Trong phút chốc, một loại cảm giác khác thường xông lên đầu.

Đây đại khái chính là hoàn thành ước mơ khi tốt nghiệp đại học nhỏ?

Thăng chức tăng lương, cưới vợ ‘bạch phú mỹ’, trở thành chủ tịch công ty.

Lúc này, khi đứng trước cánh cửa này, nỗi lòng của hắn hơi khuấy động.

Thật là muốn gọi thư ký Kim đến báo cáo công tác mà!

Chương 186: Công ty mới thành lập

Giây phút đẩy cửa phòng làm việc.

Một âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, chúc mừng tức chủ, bạn kích hoạt nhiệm vụ kinh doanh ‘công ty mới thành lập’, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng lập tức nhớ đến ghi chú của ‘sách kế hoạch kinh doanh’.

Chú thích: Sách kế hoạch sẽ bổ sung thêm series nhiệm vụ kinh doanh.

Đây là nhiệm vụ thứ nhất.

Đường Tụng kiểm chế lòng rục rịch, cùng Helen đi vào phòng làm việc.

Cảm giác đầu tiên chính là rất rộng rãi.

Toàn thể mang màu ấm, hai mặt cửa sổ sát đất khiến ánh sáng cực tốt.

Sàn nhà bằng gỗ rất hợp với ánh sáng.

Cộng thêm nội thất cao cấp, tạo nên không gian ấm áp, khí khái, nghiêm túc.

Khu tiếp khách, khu làm việc, bàn trà, phòng vệ sinh...

Thậm chí còn có một phòng nghỉ riêng biệt.

Có thể nói là rất đầy đủ.

Hai người ngồi xuống ghế salon.

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, kiểm tra nhiệm vụ mới.

Nội dung: Với tư cách là công ty đầu tiên của bạn, Đường Trình thỏa mãn kỳ vọng của bạn với tương lai, bảo trì phần nhiệt tình và hướng tới này, hoàn thiện phúc lợi đãi ngộ, phối trí nhân viên, xác định phương hướng của công ty, nỗ lực để công ty đi vào quỹ đạo.

Phần thưởng: Gói quà xe cho xí nghiệp.

Nhìn thấy phần thưởng, Đường Tụng mừng rỡ không thôi.

Đây là thưởng xe công vụ.

Nếu là ‘gói quà’, như vậy tuyệt đối không phải là một chiếc xe.

Maybach? Rolls Royce? Bingley?

Đường Tụng lập tức nghĩ đến những loại xe này, cảm xúc dâng trào.

Với tư cách là chủ tịch công ty, ít nhất cũng phải có một chiếc xe thương vụ cao cấp thì mới coi là không mất thể diện.

Helen thấy Đường Tụng yên lặng không nói gì, cũng không biết đối phương đang nghĩ gì, nàng lập tức khẩn trương.

Mở miệng nói: “Đường tổng, ngài cần cà phê không?”

Đường Tụng tỉnh lại, cười nói: “Không cần, cô giới thiệu cho tôi về cơ cấu trong công ty đi.”

Helen lập tức ngồi thẳng người, mồm miệng rõ ràng: “Trước mắt, cơ cấu của công ty bao gồm phòng chủ tịch, bộ phận tài nguyên và nhân lực, hành chính, bộ phận phục vụ ăn uống, bộ phận kinh doanh, bộ phận thương hiệu...”

“Hiện giờ đã có 8 nhân viên, 5 người bên bộ phận tài nguyên và nhân lực, 3 người bộ phận tài vụ. Đã chuẩn bị thủ

tục cho 32 nhân viên của phòng cà phê, có thể tiến hành nhậm chức bất cứ lúc nào. Chế độ điểm danh, phúc lợi ... của công ty cũng đã xong xuôi, trong đó...”

“Sau đó tôi sẽ chỉnh lý một phần tài liệu cần kế cho ngài. Ngoài ra...”

Helen giới thiệu rất rõ ràng.

Đường Tụng dần dần hiểu rõ về cơ cấu và chế độ cơ sở trong công ty.

Rất chặt chẽ và hợp lý, tất cả đều tiến hành dựa vào sách kế hoạch.

Dần dần, một phương hướng phát triển đại khái đã hình thành trong đầu óc hắn.

Bởi vì có danh hiệu ‘quan điều hành’, cho dù chỉ có một phòng cà phê Thời Gian, cũng có thể nuôi sống cả công ty.

Chờ sau khi hoàn thành thăng cấp kỹ thuật, liền có thể bắt đầu cân nhắc đến chuyện mở rộng chi nhánh.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng trầm giọng nói: “Công ty thuộc về giai đoạn mới thành lập, tôi sẽ chỉnh lý một phần danh sách lãnh đạo các bộ môn rồi gửi cho cô, chúng ta cứ liên hệ với công ty sẵn đầu người để tìm kiếm và lựa chọn đi. Ngoài ra, có thể bắt đầu tuyển nhân viên cơ sở rồi.”

Helen suy nghĩ một chút, nói: “Đường tổng, sau kỳ nghỉ quốc khánh, các đại học ở Yên Thành sẽ mở đại hội tuyển chọn.”

“Ngoài trừ tuyển người bình thường, chúng ta có thể tuyển thêm một số sinh viên ưu tú của khóa này, với tư cách là nhân tài dự bị...”

Đường Tụng nghe vậy thì tán thưởng: “Có thể!”

Trong những sinh viên đại học kia, tuyệt đối không thiếu người có năng lực, có ước mơ, lại chịu khổ chịu khó.

Đó chính là những nhân tài mà công ty mới thành lập cần.

Helen thấy vậy thì cũng yên tâm.

Xem ra mình biểu hiện không tệ.

Sau đó, lại không nhận được mà nhìn trộm vị Đường tổng này.

Âu phục phẳng phiu, ngũ quan tuấn mỹ.

Đôi mắt thâm thúy như vực sâu, để người không biết hắn đang nghĩ gì.

Nói chuyện và làm việc rất bình tĩnh, không vẽ bánh, thái độ thành khẩn khiêm tốn.

Hơn nữa, tiền đăng ký của công ty là 100 triệu.

Công ty mới thành lập, đã thuê nguyên một tầng 2200 mét vuông ở cao ốc Nguyệt Thành.

Có thể nói, đây là người trẻ tuổi ưu tú nhất nàng từng gặp.

Nói là thanh niên tuấn kiệt thì cũng là đang chê bai.

Tuyệt đối là nhân sĩ thành công, là tinh anh trên đỉnh tháp.

Có nhân viên nào không thích vị chủ tịch như vậy chứ?

Đưa mắt nhìn Helen rời khỏi phòng làm việc.

Đường Tụng đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất khổng lồ.

Ngắm nhìn phong cảnh quen thuộc bên ngoài cửa sổ, ngựa xe như nước, những tòa nhà cao tầng.

Cảm xúc này hoàn toàn bất đồng với lúc ở công ty cũ.

Đột nhiên, âm thanh tin nhắn vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Đường Tụng cầm điện thoại lên, nhúu mày lại.

“Ngân hàng chiêu thương... tiền lương 4261 NDT...”

Công ty vừa thành lập, là ai phát tiền lương cho mình?

Chút tiền như vậy, xem thường ai đó!

Vừa định kiểm tra xem, thì lại nhận được một tin wechat.

Bạch Hiểu Manh: “Hôm nay phát lương nha, mau xem được bao nhiêu, tiền bồi thường nghỉ việc có nhiều hay không.”

Đường Tụng lập tức bưng tỉnh.

Suýt nữa thì quên chuyện này rồi.

Đây là tiền lương của công ty cũ, trừ tiền bảo hiểm, lại làm được nửa tháng, cộng bồi thường nghỉ việc, cũng được khoảng này.

Duyên phận thật là kỳ diệu.

Hôm nay mình đến cao ốc Nguyệt Thành.

Lại đúng lúc nhận được tiền lương.

Nữ thần Bạch Hiểu Manh cũng rất nhiệt tình, vậy mà vẫn băn khoăn về chuyện này.

Từ lần tạm biệt trước, đã 1 tháng rồi, không biết nàng đã xem mắt thành công chưa.

Lúc trước hẹn nàng ra ăn cơm, nàng vẫn luôn nói rất bận.

Sau đó mình cũng bận rộn, không hẹn nàng nữa.

Tuy nhiên, tâm tính của hắn bây giờ đã khác với trước kia.

Không còn là đồng nghiệp nhiệt tình đi theo sau mông nữ thần, cướp việc và giúp đỡ nữ thần.

Suy nghĩ một chút, trả lời: “Nhận được, không ít, cảm ơn quan tâm.”

...

Tầng 20 cao ốc Nguyệt Thành.

Bạch Hiểu Manh ngồi ở chỗ làm việc, khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Nàng luôn cảm thấy hơi chột dạ.

Tinh...

Nhìn tin nhắn của đối phương, Bạch Hiểu Manh cắn môi một cắn.

Tiếp tục nhắn: “Trưa nay rảnh không? Có muốn đi ăn cơm không?”

Tinh...

Đường Tụng: “Trưa nay có hẹn rồi, hay là để hôm khác? Gần đây không bận sao?”

Nhìn thấy tin này, Bạch Hiểu Manh thấy hơi xấu hổ.

Trước kia nàng luôn lấy bận việc làm cớ, từ chối Đường Tụng ba lần.

Nếu nói công việc rất bận, vậy thì đúng.

Tặng ca là chuyện bình thường như cơm bữa.

Nhưng mà không bận đến mức không thể đi ăn một bữa cơm.

Chỉ đi sai một bước, dẫn đến đau khổ như bây giờ.

Nàng mím chặt môi, không dè dặt nữa: “Gần đây không bận lắm, đi lúc nào cũng được.”

Tinh...

Đường Tụng: “Được.”

Bạch Hiểu Mạnh cảm thấy hơi khó chịu.

Lúc trước, Đường Tụng tuyệt đối không lạnh nhạt như vậy.

Mỗi một lần tặng ca, Đường Tụng đều lặng lẽ ở bên cạnh nàng.

Giả bộ bản thân cũng đang bận, sau đó tìm cơ hội trò chuyện tán gẫu với mình.

Nếu như mình cần giúp đỡ, Đường Tụng sẽ lập tức xuất hiện.

Vào tuần Đường Tụng bị đuổi việc, hắn còn tặng ca với mình 2 ngày, giúp mình thiết kế và soạn bản thảo.

Nghĩ đến đây, chẳng biết vì sao, đột nhiên lại có loại kích động muốn khóc.

Chương 187: Mới quen

Phòng cà phê Thời Gian.

Đường Tụng dừng xe, đi vào cửa chính.

Sau tết trung thu, đây là lần đầu tiên hắn về đây.

Trong tiệm có rất nhiều khách, việc kinh doanh càng ngày càng tốt.

Nhân viên đều rất có tinh thần, mặt nở nụ cười, thái độ phục vụ rất tích cực.

“Chào ông chủ!”

“Ông chủ, ngài lại đẹp trai hơn rồi!”

“Ông chủ đến rồi, bọn tôi đều rất nhớ ngài.”

Rất nhanh, có không ít nhân viên chú ý đến hắn, nhiệt tình chào hỏi.

Giọng nói ngọt ngào, thần thái tràn đầy cảm kích và hưng phấn.

Nguyên nhân chủ yếu là quản lý La đã thông báo.

Phòng cà phê đã trở thành xí nghiệp chính quy.

32 nhân viên tại chức, sẽ được ký hợp đồng chính thức.

Bắt đầu từ tháng sau, sẽ có bảo hiểm đầy đủ.

Đối với những công nhân viên bình thường, chuyện này không khác gì trúng thưởng.

Công việc ở nơi này vốn rất thoải mái, chế độ và đãi ngộ rất tốt, thuộc về cơ cấu hiếm thấy trong ngành phục vụ ăn uống.

Hiện giờ, đãi ngộ của bọn họ lại thăng cấp.

Đường Tụng cũng cười gật đầu với mọi người, cũng rất hài lòng với thái độ của nhân viên.

Bởi vì có danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’, phòng cà phê này cũng coi như là trọng tâm phát triển của công ty trong giai đoạn đầu.

Đường Tụng đi đến phòng làm việc, trao đổi với La Thu Ngọc về vấn đề nhân viên vào chức.

Tiếp đó lại đi xuống tầng 2.

Thuận tay rút một cuốn sách trên giá, tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống đọc.

Theo nhiệm vụ học tập hàng ngày, hắn cũng dần dần có thói quen đọc sách mỗi ngày.

Không ít khách hàng đã chú ý đến vị nam thần này.

Thỉnh thoảng có vài nữ khách hàng rục rịch, lấy điện thoại ra quay trộm.

Nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới, nhỏ giọng nói: “Ông chỉ, ngài muốn ăn gì không?”

Đường Tụng cười nói: “Lát nữa sẽ có một người bạn đến, chờ cô ấy đến rồi tính, cô cứ đi làm đi.”

“Vâng.” Nói xong liền vội vàng rời đi.

Qua một lúc, tin nhắn wechat vang lên.

Tạ Vũ Đồng: “Tôi đã đến.”

Đường Tụng: “Tôi ở tầng 2, ngồi gần cửa sổ.”

...

Sau khi nhận được tin của Đường Tụng.

Tạ Vũ Đồng cất điện thoại, xuống xe, đi về phía phòng cà phê.

Trước khi đến, nàng đã lên mạng tìm hiểu về phòng cà phê này, xem như là một nơi có tiếng ở Yến Thành.

Rất hot trên mạng, cũng được đánh giá rất cao.

Bước vào trong, đập vào mắt là nội thất và trang trí đầy phong cách, mùi thơm nhàn nhạt của cà phê phả vào mặt.

Âm nhạc nhẹ nhàng làm cho người vui vẻ.

Những giá sách gọn gàng, sạch sẽ và hấp dẫn.

So với hình ảnh và video trên mạng, hiện thực còn đẹp hơn.

Nàng cũng có mấy cửa hàng, hơn nữa đều là tự mình chọn, sửa chữa, trang trí và điều hành.

Rất nhanh đã bắt được tin tức mấu chốt.

Tiền thuê và trang trí của nơi này, chắc hẳn rất đắt.

Đương nhiên, hiệu quả thì không cần phải bàn.

Nếu như tuyên truyền, điều hành và sản phẩm đều ổn, sau này chắc chắn sẽ càng ngày càng hot.

Xem như là một phòng cà phê rất có tương lai.

Thỉnh thoảng lại có nhân viên tiến lên nghênh đón.

Thái độ phục vụ và thân thái của nhân viên rất tốt.

Tạ Vũ Đồng nghĩ thầm, đãi ngộ của nhân viên chắc là rất không tệ.

Nghĩ tới đây, nàng cũng có chút tán thưởng với Đường Tụng.

Xem ra, trình độ của đối phương rất cao.

Đường Tụng này, tuyệt đối là người trẻ tuổi có năng lực.

Lên tầng hai, nội thất và trang trí cũng làm nàng vui mừng.

Tạ Vũ Đồng thưởng thức một lát, sau đó đưa mắt nhìn về phía đông nam.

Một bóng người đang cúi đầu đọc sách tiến vào tầm mắt nàng.

Cho dù tầng 2 không ít người, nhưng khi nhìn thấy bóng người kia, tuyệt đối sẽ bị hấp dẫn.

“Về ngoài rất xuất chúng.” Tạ Vũ Đồng cảm khái.

Sau đó, nghĩ đến mục đích ngày hôm nay, nàng lại thấy hơi khản trương.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng đi xem mắt.

Tuy rằng nội tâm không ngừng an ủi mình, mình đi khảo sát thay Hiếu Mạnh thôi.

Nhưng mãi không thể thoát khỏi tâm trạng phức tạp này.

Thậm chí nàng còn thấp thỏm và khản trương hơn cả khi đi gặp khách hàng lớn.

Nàng cố gắng bình tĩnh lại, bước qua phía đó.

“Xin lỗi, để cậu chờ lâu rồi.” Tạ Vũ Đồng nở nụ cười yếu ớt.

Người đối diện ngẩng đầu lên, để lộ ra nụ cười tuần lã.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tạ Vũ Đồng tiếp xúc với rất nhiều người, đủ loại ngành nghề.

Nàng nhìn người, đầu tiên là nhìn vào đôi mắt của đối phương.

Đôi mắt của một người bao hàm rất nhiều thứ, tâm trạng, nội hàm, tâm tính...

Nhưng mà, ấn tượng đầu tiên của nàng với đôi mắt này... lại là xinh đẹp!

Đồng tử đen như mực, sạch sẽ thấu triệt.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng này, làm cho linh hồn nàng run rẩy.

“Chị Vũ Đồng, xin chào, mời ngồi.” Người con trai đối diện nở nụ cười, ngũ quan tuấn lãng để người ta không thể ghét nổi.

Ấn tượng đầu tiên là cực tốt!

Tạ Vũ Đồng hít sâu một hơi, ngồi xuống đối diện.

Nàng dù sao cũng là người trải qua sóng gió, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Mặc dù đối phương rất tuấn tú, nhưng nàng không có hứng thú với loại ‘tiểu thịt tươi’ này.

Trong nội tâm của nàng, sự nghiệp cao hơn tình yêu.

Lần này sở dĩ chủ động hẹn đối phương.

Một mặt là vì áp lực gia đình, một mặt là giúp Hiểu Mạnh thăm dò.

Cho dù nàng muốn gả ra ngoài.

Bạn đời lý tưởng của nàng, phải là một tinh anh xã hội thành thực và chắc chắn, có sự nghiệp thành công.

Là một vị có thể hỗ trợ nàng trên sự nghiệp.

...

Đường Tụng thu hồi cuốn sách trong tay, ánh mắt trong veo đánh giá Tạ Vũ Đồng trước mắt.

Ngũ quan xinh đẹp, da thịt trắng nõn.

Áo sơ mi nâu rộng thùng thình, váy chữ A, tất chân màu da, giày da màu nâu.

Ăn mặc rất thời thượng lại không mất vẻ chững chạc.

Tóc đến bả vai, dáng người cao gầy, tỷ lệ rất tốt.

Rất thon gầy, thon gầy hơn cả trong ảnh.

Nhưng mà tinh khí thần rất tốt, hai mắt sáng ngời có thần.

Cho người ta một loại cảm giác sạch sẽ lưu loát, rất biết làm việc.

Giống như là nữ lãnh đạo xinh đẹp ở trên phim truyền hình vậy.

Đột nhiên, hần chột nghĩ đến một chuyện.

Sáng nay liên lạc với Bạch Hiểu Manh.

Khó trách vẫn thấy rất quen mắt, thì ra là hai người rất giống nhau.

Nếu hai người đứng cạnh nhau, nhất định là hai chị em.

Nhưng so với Bạch Hiểu Manh, Tạ Vũ Đồng càng thành thực và chững chạc hơn.

Chương 188: Chị rất ưu tú

Hai người chào hỏi mấy câu.

Đường Tụng đưa menu qua: “Chị Vũ Đồng, hay là gọi đồ trước đi? Tôi không biết sở thích của chị, nên chưa gọi gì.”

“Cảm ơn.” Tạ Vũ Đồng cười nhận menu, động tác ưu nhã lại phóng khoáng.

Nhìn qua hai lần, chỉ chọn một phần salad.

“Tôi ăn khá ít, hơn nữa trưa chỉ ăn một phần salad.” Tạ Vũ Đồng thuận miệng giải thích một câu, lại đưa menu lại.

“Bảo sao chị gầy như vậy.” Đường Tụng cảm khái một câu.

Tạ Vũ Đồng đúng là rất gầy, có thể thấy mạch máu trên làn da trắng nõn của nàng.

Đường Tụng gọi thêm vài món mới mà mình chưa ăn qua, sau đó đưa menu cho nhân viên.

“Tiệm này rất tốt.” Tạ Vũ Đồng lại ngăm nhìn bốn phía, trong mắt lộ ra vẻ thưởng thức: “Xem như là cửa tiệm đặc biệt nhất ở Yên Thành mà tôi từng đến, chỉ cần tuyên truyền và phục vụ ổn, tương lai sẽ rất ổn. Tiệm này là do một mình cậu làm?”

Đường Tụng hiểu rõ, đối phương đang thăm dò tình hình của mình, gật đầu nói: “Ừm, hồi đại học chơi cổ phiếu kiếm được không ít tiền, sau đó mở tiệm cà phê này coi như là ném thử, nhìn xem mình có tài năng trên phương diện kinh doanh hay không.”

Tạ Vũ Đồng lại hỏi: “Khu vực này rất đắt, tiền thuê chắc khoảng 150.000 một tháng, hơn nữa còn sửa sang đẹp như vậy, chi phí sẽ không thấp, áp lực lợi nhuận rất cao chứ?”

“Cũng được, trước mắt đã đi vào quỹ đạo, lợi nhuận cũng tính là ổn định.” Đường Tụng không tiết lộ quá nhiều, chủ yếu là có hệ thống tham dự, có rất nhiều chỗ nói không rõ.

Hắn lập tức nói sang chuyện khác, trò chuyện một số sở thích và sinh hoạt.

Tạ Vũ Đồng cũng không dây dưa nhiều, thuận theo hắn.

Thức ăn lên rất nhanh.

Sau khi quen thuộc, Đường Tụng tò mò hỏi: “Chị Vũ Đồng, nghe nói chị đang làm thực phẩm tươi sạch, cũng tự mở tiệm?”

Nói đến sự nghiệp của mình, Tạ Vũ Đồng lập tức hưng phấn.

Trần đầy phần khởi nói: “Ừm, ban đầu chỉ làm B2B, cũng chính là cung ứng, xem như là một vòng dây chuyền sản xuất. Những năm gần đây, toàn dân đều dùng thương mại điện tử, các nền tảng thương mại điện tử và giao hàng rất hot. Tôi cảm thấy là cơ hội tốt, liền lấy toàn bộ tài sản để mở mấy cửa hàng tự kinh doanh, làm thành B2C.”

“Tuy rằng mệt mỏi hơn, nhưng lợi nhuận cũng khá hơn rất nhiều. Trước mắt chủ yếu là làm online, cho nên cửa hàng kém nơi này rất nhiều.”

Đường Tụng tán dương: “Chị Vũ Đồng rất có ý tưởng, ánh mắt cũng rất nhạy bén.”

Nếu như không có hệ thống, hắn khẳng định không có quyết đoán như vậy, dùng toàn bộ tài sản để đầu tư một lĩnh vực mới.

Đối với loại nhân tài có ý tưởng và năng lực, tố chất cao như vậy, Đường Tụng vẫn luôn rất kính nể.

Nếu như là trong game, hẳn nhất định sẽ chiêu mộ về làm việc cho mình.

Sau đó, Đường Tụng lại hỏi đến chuyện mình quan tâm nhất.

Liên quan đến giá cả và cung ứng.

Đối mặt với cậu em Đường Tụng này, Tạ Vũ Đồng mang theo ý thưởng thức và kiểm tra.

Chỉ cần không liên quan đến bí mật kinh doanh, nàng cũng không che giấu gì.

Giải thích nghi hoặc giúp đối phương.

Cũng đặt câu hỏi về phương diện kinh doanh và vấn đề tuyên truyền.

Cũng coi như là thăm dò năng lực của Đường Tụng.

Tổng thể mà nói, nàng vẫn khá hài lòng.

Đặc biệt là tính cách của đối phương, rất thành khẩn và ôn hòa, không có vẻ đặc ý khi gặp thời của cái tuổi này.

Điều này khiến nàng rất có hảo cảm.

Hai người ngồi cánh cửa sổ, dựa vào nắng ấm ngày thu, vừa ăn vừa tán gẫu.

Bầu không khí rất hài hòa, lại hơi giống với hai người bạn lâu năm.

Toàn bộ quá trình đều không cảm thấy nhạt nhẽo.

Nụ cười của Tạ Vũ Đồng càng ngày càng chân thật, khẩu vị cũng tốt hơn.

Đường Tụng nhân cơ hội, cắt một miếng Pizza bò rồi đưa qua.

Nàng thuận thể nhận lấy, cắn một miếng nhỏ.

Khi nghe thấy Đường Tụng có ý định mở chuỗi cửa hàng.

Tạ Vũ Đồng suy nghĩ một lát, bắt đầu cho hẳn một số đề nghị thiết thực.

Nàng cũng có chuỗi mắt xích và thương hiệu riêng, hơn nữa còn là tự làm từng bước một, từng giẫm vào rất nhiều hố.

Quả thật là có rất nhiều kinh nghiệm.

Đường Tụng vừa ăn vừa gật đầu, vẻ tán thưởng là không thể che giấu.

Dần dần, hẳn sinh ra một ý tưởng.

Tạ Vũ Đồng tốt nghiệp đại học nổi tiếng, học quàn quản lý công thương.

Từng nhậm chức tại một công ty nước ngoài có tiếng ở Ma Đô.

Sau đó đi ra lập nghiệp, bắt đầu từ số 0, một đường đánh đến bây giờ.

Ngoài trừ nghiệp vụ cung ứng, còn kinh doanh 5 cửa hàng thực phẩm tươi sạch.

Đây hoàn toàn là một nhân tài.

Nàng thiếu không phải là năng lực và ánh mắt, mà chỉ là một cơ hội.

Hơn nữa đối phương cũng có ý nghĩ tìm đầu tư, mở rộng quy mô.

Chứng tỏ nàng là người không thỏa mãn với hiện trạng.

Lòng sự nghiệp rất mạnh!

Đây chẳng phải là lựa chọn cho chức vị quản lý cấp cao của Đường Trình sao?

Tiền đồ của văn hóa Đường Trình rất rộng lớn, đủ để nàng phát huy.

Có nàng giúp đỡ, series nhiệm vụ kinh doanh có thể không lo.

Chủ tịch như hấn cũng thoải mái hơn nhiều.

“Quyết định, chính là chị rồi!”

Nghĩ đến đây, Đường Tụng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Đến lúc ăn xong, hai người đều ăn ý không nhắc đến vấn đề tình cảm.

Tạ Vũ Đồng dường như đã quên mất đây là một buổi xem mắt.

Nụ cười của nàng rất tự nhiên, vành môi phác họa ra một đường cong xinh đẹp.

Đường Tụng thấy bầu không khí khá ổn, không do dự nữa.

Thuận tay rút giấy lau miệng, ngồi thẳng elen.

Thành khản nói: “Chị Vũ Đồng, chúng ta nói đến việc chính đi.”

Nghe vậy, Tạ Vũ Đồng thấy hơi khó hiểu.

“Việc chính? Việc chính gì?”

“A, đúng rồi, hôm nay mình đến đây làm gì nhỉ?!”

“Xem mắt?”

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên khôi phục tinh thần.

Nhìn người trẻ tuổi đẹp trai và có khí chất ở trước mắt.

Trái tim không khỏi nhảy loạn.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ là tỏ tình?”

Đường Tụng rất thành khẩn: “Thông qua thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, tôi cảm thấy chị là một người rất ưu tú. Không chỉ xinh đẹp dịu dàng, còn có kiến thức, có ý tưởng, lực chấp hành rất mạnh. Là người có năng lực nhất trong những người tôi từng tiếp xúc, cũng là người hợp ý tôi nhất.”

Tạ Vũ Đồng đã không thể duy trì vẻ bình tĩnh, sắc mặt đã hơi đỏ lên.

Thân thể run nhẹ.

“Đây là... mình lại bị ‘tiểu thịt tươi’ tỏ tình sao???”

Trong lúc nhất thời, cảm giác hoang đường quanh quẩn trong lòng.

Thông qua tiếp xúc, nàng có thể cảm giác được Đường Tụng có năng lực và tính cách không tồi.

Đặc biệt là tính cách, có thể nói là rất tốt.

Nàng đã tiếp xúc với không ít thanh niên tuần kiệt, nhưng rất ít khi gặp được một người khiêm tốn và ôn hòa như vậy.

Ở cái tuổi này, chơi phiếu lập nghiệp, thu nhập 1 triệu một năm, tuyệt đối có tiền vốn để kiêu ngạo.

Với tướng mạo và năng lực kinh tế của Đường Tụng, làm bạn trai của Hiểu Manh là thừa sức.

Thậm chí nàng còn đang lo đối phương không nhìn trúng Hiểu Manh.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ được, đối phương lại coi trọng một bà già như mình?!

Hình mẫu lý tưởng của nàng vốn là một nhân sĩ tinh anh thành thực chững chạc.

Nhưng nhìn chàng trai tràn đầy thanh xuân, đẹp trai và ôn hòa trước mặt.

Đặc biệt là đôi mắt trong veo và xinh đẹp kia của đôi phương.

Chẳng biết vì sao, nàng lại tâm loạn như ma.

“Chuyện này... phải làm thế nào cho phải?”

Đường Tụng dừng lại một lát, chằm chước lời nói: “Chị Vũ Đồng, chị rất ưu tú. Không biết chị có nghĩ đến chuyện đổi một chiến trường rộng lớn hơn không? Nó có thể phát huy năng lực của chị.”

“Như chị vừa nói, việc kinh doanh của chị đã tiến vào giai đoạn chững lại. Đi lên thì có nhiều xí nghiệp lớn cạnh tranh, đi xuống lại có rất nhiều cửa hàng cỡ nhỏ. Cho dù chị cố gắng hơn, cũng chỉ là vùng vẫy ở trong vũng bùn nho nhỏ này. Vậy tại sao không nhảy ra ngoài, thử một cơ hội tốt hơn?”

Tạ Vũ Đồng nghe đến đây thì triệt để bối rối.

Nghi ngờ không thôi hỏi: “Là sao?”

Chương 189: Đây không phải xem mắt, mà là phỏng vấn!

“Rất đơn giản!” Đường Tụng vỗ tay một cái, nhếch miệng cười: “I want you!”

Tạ Vũ Đồng không hiểu gì cả, cau mày nói: “Không cần đùa như vậy.”

Đường Tụng thấy đối phương không vui, vội vàng thu hồi nụ cười.

Thành khẩn nói: “Chị Vũ Đồng, tôi mới thành lập một công ty, trọng tâm bây giờ là mở rộng mắt xích phòng cà phê, sau này còn sẽ có các đội ngũ kinh doanh, tuyên truyền, nghiên cứu...”

“Đương nhiên, nếu như có phương hướng thích hợp, tôi cũng sẽ thu mua một số xí nghiệp khác, tiến hành phát triển nghiệp vụ. Trước mắt, công ty đang thiếu một vị quản lý cấp cao có kinh nghiệm, không biết chị có thấy hứng thú không?”

Tạ Vũ Đồng lập tức hiểu ra, nội tâm lại có cảm giác như bị người đùa bỡn.

Từ tốn nói: “Xin lỗi, công ty tôi đang phát triển khá ổn, tạm thời không có ý định làm việc cho người khác! Hơn nữa, lợi nhuận và quy mô của tôi chưa chắc đã kém hơn phòng cà phê của cậu.”

Tạ Vũ Đồng đang cố gắng duy trì phong độ và vẻ đoan trang của mình.

Người trẻ tuổi này, vậy mà lại muốn tuyển mình vào làm công cho cậu ta?

Nào có chuyện tốt như vậy?

Uổng công nàng còn tưởng đôi phương tỏ tình!

Đường Tụng cười tự tin: “Chị Vũ Đồng, không biết công ty chị có chấp nhận thu mua thâu tóm không?”

Nghe vậy, Tạ Vũ Đồng lại bật cười.

Trong quá trình tán gẫu vừa rồi, nàng còn cảm thấy Đường Tụng là một người thành thực chừng chạc.

Không ngờ bây giờ lại há mồm chém gió.

Nàng nở nụ cười: “Sao? Vì để tôi làm việc cho cậu, cậu bỏ tiền mua toàn bộ công ty của tôi?”

“Không sai! Chính là ý này!”

Đường Tụng chống cùi chỏ lên bàn, ngón tay đặt bên mép, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Cảm giác ngọt ngào phả vào mặt, để ánh mắt Tạ Vũ Đồng hơi tránh né, không còn vẽ thành thực đoan trang như trước.

Đường Tụng nhíu mày, nàng bây giờ quá giống với Bạch Hiểu Manh.

Hắn nói đầy tự tin: “Chị Vũ Đồng, ra giá đi.”

Có 500 triệu trong tay, Đường Tụng có thể thỏa hiệp một chút để đổi lấy nhân tài.

Huống hồ nhân tài này còn xinh đẹp như vậy, đặt ở bên cạnh cũng là cảnh đẹp ý vui.

Tạ Vũ Đồng bị thái độ này làm khơi dậy lòng háo thắng, không cam lòng yếu thế: “Được, tôi cũng không gạt cậu, công ty tôi có một nhà kho, 5 cửa hàng, còn có con đường cung cấp

hoàn chính và đường dây tiêu thụ. Dựa theo lãi hàng năm để định giá, đại khái khoảng 10 triệu. Thế nào? Cậu cảm thấy mình có thể nuốt trôi không?”

Trên thực tế, nàng đầu tư khá nhiều vào công ty này ở giai đầu, cũng giẫm phải rất nhiều cạm bẫy.

Mãi đến hai năm nay mới bắt đầu kiếm tiền.

Năm ngoái mới đạt đến lãi một năm 1 triệu, tất cả đều chưa ổn định.

Dựa theo cái giá này, đúng là có hiềm nghi lừa gạt.

Nàng là bị thái độ và giọng điệu của Đường Tụng làm cho tức giận.

Nói chuyện ái muội thì cũng thôi, lại còn xem thường công ty của nàng, kích thích lòng tự ái của nàng.

Phần sản nghiệp này của nàng, là chỗ nàng tự hào nhất, là minh chứng cho sự nỗ lực của nàng.

Đường Tụng lại nói: “Nếu tôi bỏ 10 thu mua công ty của chị, vậy chị sẽ đến làm việc ở công ty tôi đúng không?”

“Đúng! Tôi sẽ không hạ giá! Chỉ xem cậu có bản lĩnh này không!” Tạ Vũ Đồng nhìn bốn phía, bình tĩnh phân tích: “Tiệm này của cậu, tiền thuê + sửa sang + tuyên truyền, đầu tư giai đoạn đầu cũng phải 3,4 triệu nhỉ?”

“Cậu còn bao nhiêu tiền mặt để thu mua công ty tôi, hơn nữa còn mở các chi nhánh mới.”

Đường Tụng không giải thích nhiều, gật đầu nói: “Được, tôi đồng ý, hôm nay có thể ký hợp đồng, tôi sẽ sắp xếp người giao tiếp với chị.”

Có 500 triệu đầu tư trong tay, Đường Tụng không hề hoảng.

Dù sao thu mua một công ty khác cũng không phải chuyện xấu.

Vừa có một nhân tài như Tạ Vũ Đồng, vừa có con đường cung ứng riêng.

Hơn nữa đây còn là một công ty đang có lợi nhuận.

Một công nhiều việc, thắng chắc!

Tạ Vũ Đồng nghe thấy câu trả lời khẳng định, đôi môi hồng hào lại há to.

Ngũ quan đoan trang phác họa ra một biểu cảm kinh ngạc.

Không dám tin nói: “Cậu đùa à?! Cậu biết 10 triệu tiền mặt là thế nào không?”

Đường Tụng không giải thích nhiều, gọi cho Helen ở trước mặt nàng.

“Helen, nói cho bên pháp vụ của công ty, luật sư Trương của phòng luật sư Đường Kim, để anh ta và tài vụ chuẩn bị một hợp đồng thu mua, chi tiết thì chờ tôi đi qua rồi nói.”

“Đúng rồi, gửi tài liệu cho tôi...”

“Được, vâng vâng rồi.”

Cúp máy, Đường Tụng nở nụ cười: “Chị Vũ Đồng, lát nữa chị sửa sang tài liệu của công ty một chút, chiều nay ký hợp đồng sẽ cần đến. Lát nữa tôi sẽ đưa chị đến công ty chúng ta một chuyến, coi như là làm quen hoàn cảnh làm việc mới. Hiện giờ nhân viên hơi ít, quản lý cấp cao chỉ có một mình chị, phòng làm việc tùy chị chọn.”

Công ty chúng ta rồi?

Tạ Vũ Đồng vẫn cảm thấy không dám tin.

Sao lại đến trình độ bán công ty rồi?

Sắc mặt nàng hơi đỏ lên, khó tin nói: “Cậu có nhiều tiền như vậy?”

Đường Tụng mở tài liệu do Helen gửi đến, đưa qua.

Thuận miệng giải thích: “Dù công ty đang trong giai đoạn mới thành lập, nhưng tiền vốn đăng ký là 100 triệu. Tôi còn có thể đảm bảo, tiền trong ngân hàng của tôi không thấp hơn con số này.”

Đường Tụng không nói dối, 500 triệu đầu tư vẫn nằm trong tài khoản của hắn.

Tuy rằng chỉ có thể dùng để đầu tư, nhưng đây vẫn là tiền thật.

Huống hồ, có danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’.

Chỉ một phòng cà phê này thôi, mỗi tháng cũng có 1.5 triệu rồi.

Nuôi một công ty là không có vấn đề.

Nhìn thấy ánh mắt hơi động lòng của Tạ Vũ Đồng.

Đường Tụng lại giải thích: “Công ty nằm ở cao ốc Nguyệt Thành, tổng bộ rộng 2200 mét vuông. Ngoài ra, sau khi trị nhậm chức, sẽ làm phó tổng, tiền lương một năm sẽ không ít hơn lợi nhuận của chị bây giờ. Nếu chị muốn, sau khi thu mua xong, tôi sẽ giao cho chị quản lý nó.”

Ánh mắt Tạ Vũ Đồng lấp lánh, cố gắng duy trì bình tĩnh.

Nhìn những tài liệu trên điện thoại di động, cảm giác tim đập rộn lên.

Cứ tưởng là một người trẻ tuổi mới lập nghiệp, hóa ra người ta là đại gia?

Chuyện này... kịch bản này có chút ảo.

Khi nàng đang hoảng loạn.

Đường Tụng đứng lên, vươn bàn tay thon dài về phía nàng.

Tạ Vũ Đồng vội vàng đứng lên, cũng vô thức đưa tay qua.

Đường Tụng nắm chặt bàn tay nhỏ trắng nõn, mềm mại không xương của đối phương, vui vẻ nói: “Hoan nghênh chị gia nhập văn hóa Đường Trình, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tạ Vũ Đồng nhìn Đường Tụng ở trước mắt, lúc này mới phản ứng lại.

Hồi tưởng lại những chuyện ngày hôm nay.

Đây đâu phải xem mắt, rõ ràng là đến phỏng vấn mà!

Còn thuận tiện thu mua công ty của mình luôn?

Tuy rằng nàng bỏ rất nhiều tâm huyết vào công ty, nhưng nếu có thể bán với giá tiền này.

Tuyệt đối là kiếm nhiều, rất nhiều.

Lại thêm chức vị phó tổng, lương hàng năm 1 triệu.

Điều kiện của đối phương, khiến nàng không thể từ chối.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Đường Tụng thấy hơi xấu hổ khi Tạ Vũ Đồng cứ nhìn chăm chăm mình không nhúc nhích.

Tuy rằng mình rất đẹp trai, nhưng chị cũng quá rồi đây.

Cảm nhận bàn tay nhỏ trắng nõn trong tay, Đường Tụng không nhịn được mà nhéo một cái.

Tạ Vũ Đồng dường như là bị dọa sợ, vội vàng rút tay về.

Tuy rằng nàng cố gắng duy trì vẻ đoan trang, nhưng hai tai đã đỏ lên.

Rõ ràng là rất phản cảm, nhưng lại không tức giận nổi.

Dù sao, đây chính là một đại gia trẻ tuổi mà đẹp trai.

Chương 190: Kỹ năng bị động

Khi Đường Tụng dẫn Tạ Vũ Đồng đến tầng 30 cao ốc Nguyệt Thành.

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, chủ động chiêu mộ nhân tài, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được kỹ năng ‘trực giác săn đầu người’.

Trực giác săn đầu người: Kỹ năng bị động, nâng cao ánh mắt và năng lực phát hiện con mồi có tố chất tốt, thông qua câu thông, có thể bắt được nhu cầu chức vị và năng lực của đối phương, từ đó tìm được đối tượng thích hợp nhất.

Nhìn thấy lời giới thiệu này, ánh mắt Đường Tụng sáng rực.

Là kỹ năng bị động! Không cần nằm mơ cũng có thể sở hữu.

Có kỹ năng này, hẳn có thể tuyển được rất nhiều nhân tài, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

“Đây chính là tổng bộ?” Tạ Vũ Đồng nhìn khu làm việc rộng rãi và xa hoa trước mắt, lại như đang nằm mơ.

“Đương nhiên, sau này chị cũng sẽ làm việc ở đây.” Đường Tụng nhìn vào Tạ Vũ Đồng.

Đây chính là nhân tài mà hệ thống thừa nhận, tuyệt đối không thể để nàng chạy.

Yên tâm làm công cho tôi cả đời đi.

Tạ Vũ Đồng nghe vậy, nội tâm rất phức tạp.

Rất nhanh, hai người đi đến phòng làm việc chủ tịch.

Đường Tụng không cho nàng thời gian do dự.

Lập tức gọi pháp vụ và tài vụ đến, bắt đầu làm hợp đồng thu mua.

Văn hóa Đường Trình không có đội ngũ pháp vụ riêng, là ủy thác phòng luật sư Đường Kim.

Luật sư Trương Thành Viễn là một người trung niên hơi đầu, hơn 40 tuổi, âu phục giày da, thái độ rất nhiệt tình và thành khẩn.

Sau khi hiểu mọi chuyện, dáng vẻ như đã tính trước.

“Đường tổng, trước khi đến, tôi đã tìm hiểu về công ty Đồng Duyệt. Lần giao dịch này là thu mua toàn bộ cổ quyền, cô Tạ Vũ Đồng cũng là người duy nhất được hưởng. Vì vậy quá trình thu mua rất đơn giản, chỉ vài ngày là có thể hoàn thành. Nhưng tôi đề nghị ngài phái một đội ngũ đến công ty Đồng Duyệt, như vậy sẽ dễ tính toán giá trị xí nghiệp hơn.”

Đường Tụng hỏi: “Cần tìm hiểu thứ gì?”

Trương Thành Viễn giải thích: “Cần tìm hiểu doanh thu, lợi nhuận, tài sản ngân hàng, hợp đồng của nhân viên, hóa đơn thuế... tránh tai họa ngầm như nợ, trốn thuế... Ngoài ra...”

Tạ Vũ Đồng nghe vậy thì gật đầu một cái, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Thu mua công ty không phải là chuyện nhỏ, không điều tra mà đã làm giấy thỏa thuận vì không ổn lắm.

Đường Tụng suy tư một lát, lại nhìn Tạ Vũ Đồng ở bên cạnh.

Kỹ năng bị động ‘trực giác săn đầu người’ có hiệu lực.

Trực giác nói cho hắn biết, người này rất đáng tin, là nhân tài ưu tú mà hắn cần.

Chiêu mộ nàng, tốc độ phát triển sẽ tăng mạnh.

“Trực tiếp làm hợp đồng đi, tôi tin tưởng chị Vũ Đồng.” Đường Tụng lắc lắc đầu, lại nói với Tạ Vũ Đồng: “Hơn nữa, tôi càng coi trọng năng lực của chị hơn. Tôi tin rằng, chỉ cần chị đến công ty tôi, lợi nhuận mang lại sẽ hơn xa lần thu mua này.”

Tạ Vũ Đồng nghe vậy, tâm thần lại rung động lần nữa.

Biểu cảm nghiêm túc cũng hơi dần ra.

Hai người mới gặp mặt lần đầu, Đường Tụng lại tin tưởng mình như vậy?

Nếu như không phải là thiếu thông minh, vậy nhất định là ... có một ít tình cảm đặc thù.

Khiến cho người chưa từng yêu đương như nàng, nhất thời lại là tâm loạn như ma.

“Mình nên làm gì đây? Có nên giới thiệu cho Hiểu Mạnh không?”

Nửa ngày tiếp theo.

Mấy người vẫn đang bàn luận các vấn đề chi tiết.

Trong lúc đó, nhân viên của Tạ Vũ Đồng cũng mang các loại tài liệu đến.

Nàng cũng không che giấu gì.

Sau khi tất cả xong xuôi, đã là gần 6 giờ chiều.

Đường Tụng vung tay lên, quyết định mời toàn thể nhân viên đi team building.

Tuy rằng người không nhiều, nhưng đều là người của công ty mới thành lập.

Đường Tụng tự nhiên sẽ không keo kiệt.

Trực tiếp chọn một nhà hàng cao cấp.

Nhìn đánh giá trên mạng, nơi này rất không tệ.

Các nhân viên nghe thấy ông chủ mời khách, lập tức vui mừng hơn hở.

Mấy cô gái hoạt bát lập tức bu lại, ríu ra ríu rít cảm ơn.

Nhìn nam thần cao to đẹp trai trước mắt, có vài người to gan con vượn bàn tay nhỏ tà ác ra.

Rất nhanh, một nhóm người đã xuất phát đến nhà hàng Bình Vũ Lâu.

Đường Tụng gọi đầy một bàn.

Trong lúc chờ đồ ăn, mọi người bắt đầu tự giới thiệu.

Cười cười nói nói, ăn ăn uống uống, song phương đều hiểu nhau nhiều hơn.

Nhà hàng này đúng là không tệ, ăn rất ngon.

Trước khi tách ra, Tạ Vũ Đồng do dự một lúc lâu, cắn cắn môi nói: “Đường... Đường tổng, có thể chụp tám ảnh không?”

“Có thể, nhưng chị Vũ Đồng đừng gọi tôi là Đường tổng, cứ kỳ lạ thế nào ý. Trực tiếp gọi tên tôi là được, đương nhiên, gọi tôi là Tiểu Đường cũng được.” Đường Tụng nháy mắt, nở nụ cười.

Tạ Vũ Đồng nghe vậy thì hơi đỏ mặt, nhớ lại lần đầu trò chuyện trên wechat.

Khi đó nàng ôm tâm tư trò chuyện với văn bồi, nên đã gọi hân là Tiểu Đường.

Hai người đứng khá gần để chụp ảnh chung.

Đường Tụng lo không chụp được hết hình, còn cố tình đưa tay nắm eo thon của Tạ Vũ Đồng.

Chỉ cảm thấy rất nhỏ rất nhẹ.

Liều rủ trong gió, đại khái chính là thể trạng này nhỉ?

Tạ Vũ Đồng run nhẹ, cũng không nói gì.

Tách tách!

Một tấm ảnh có chút thân mật đã ra lò.

Tạ Vũ Đồng vội vàng thoát khỏi bàn tay nóng bỏng của Đường Tụng.

Sắc mặt đỏ ửng, nhưng vẫn cố gắng thể hiện vẻ bình tĩnh và đoan trang.

Đường Tụng cười nói: “Chị Vũ Đồng, mấy ngày tiếp theo, chị cứ làm quen công ty đi. Đến khi hiểu rõ, chúng ta sẽ thương lượng sau.”

“Được, cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu thất vọng.” Nói đến công việc, Tạ Vũ Đồng có vẻ rất phấn chấn, đây là chuyện nàng thích nhất.

Hôm nay là một khởi đầu mới, đối mặt với một vũ đài rộng lớn hơn, nàng cảm thấy tràn đầy khiêu chiến và kỳ ngộ.

Có chút không kịp chờ đợi, muốn bắt đầu làm việc ngay.

...

Về nhà, Tạ Vũ Đồng thay quần áo ở nhà.

Buộc tóc lên, bắt đầu tẩy trang.

Nhìn nụ cười của mình trong gương, nàng chợt thấy hơi xúc động.

Mặc dù ban ngày cố gắng ra vẻ đoan trang, nhưng có vài thứ là gạt được người khác chứ không gạt được bản thân.

Nếu không động tâm khi đối mặt với một người đàn ông như Đường Tụng, vậy tuyệt đối là có vấn đề về tâm lý hoặc là sinh lý.

Đặc biệt là một người có lòng sự nghiệp rất nặng như nàng.

Nếu quả thật tiến đến với một người như Đường Tụng, sự nghiệp của mình lập tức tăng lên đến độ cao mới.

Lý tưởng và hoài bão của nàng, đều có thể thực hiện được.

Lại nghĩ đến Bạch Hiểu Manh.

Vốn là định thăm dò đối phương, nếu không tệ thì sẽ giới thiệu cho Hiểu Manh.

Nhưng bây giờ, nàng lại không thể quyết định được.

Mở điện thoại lên, gửi tấm ảnh mới chụp cho mẹ kiểm tra.

Sau đó, an tĩnh nằm xuống giường.

Ánh mắt tan rã, bắt đầu thất thần.

Có lẽ... mình thật sự cần thấp sáng ngọn đèn của mình trước!

Chương 191: Cảm ơn

23 tháng 9 năm 2022, trời quang đãng.

Trương Linh Linh rèn luyện xong thì trở về ký túc xá, ngồi trên giường xoa bóp bắp đùi mỗi như.

Thu Thu thấy vậy, vội vàng đưa máy mát xa của mình qua: “Cậu liệu mạng như vậy làm gì? Ngày ngày chạy bộ, tập gym, nhảy dây, còn dành thời gian để tập yoga với mình, cậu chịu nổi sao?”

Trương Linh Linh cười một tiếng, đắc ý nói: “Minh đã lên mạng xem, ngoại trừ ngực ra, thì hông và eo cũng là điểm hấp dẫn con trai. Cậu không thấy dạo này, hông mình vênh hơn? Eo nhỏ hơn rồi sao?”

Thu Thu quan sát một lát, cạn lời: “Cậu mới bắt đầu được một tuần, nào có hiệu quả nhanh như vậy, nhưng đúng là gầy hơn, cũng đẹp hơn chút.”

“Chờ đi, không lâu sau, hông và eo của mình có thể giống cậu rồi.” Trương Linh Linh vỗ vỗ hông của mình, mặt đầy tự tin.

“Vậy... gần đây cậu có liên lạc với Đường Tụng không?” Thu Thu tựa như vô tình hỏi đến.

Trương Linh Linh vừa dùng máy xoa bóp, vừa thờ ơ nói: “Vẫn bình thường, mỗi ngày đều nói vài câu trên wechat. Nhưng hình như dạo này Đường Tụng rất bận, rất lâu mới trả lời một câu.”

“Cậu có hỏi anh ấy đang bận gì không?”

Trương Linh Linh thở dài, thấy hơi đau lòng: “Hình như là chuyện của công ty, nghe rất rườm rà, có lần rạng sáng mới trả lời tin nhắn. Đúng rồi Thu Thu, cậu chưa thử kết bạn wechat lại sao?”

Thu Thu cắn đôi môi ướt át, con mắt cũng hơi đỏ lên: “Không.”

Trương Linh Linh khuyên nhủ: “Mình cảm thấy là do khi đó có quá nhiều người add wechat của Đường Tụng, nên mới quên mất thôi, hay là cậu thử lại lần nữa đi.”

“Không, thật ra lúc đó mình đã hối hận, sợ làm Đường Tụng chán ghét, dù sao...”

Trương Linh Linh tiến lên ôm nàng một cái, an ủi: “Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa. Ngoài trừ ngực ra, trên thế giới này không có gì là to tát cả, sau này Đường Tụng sẽ tha thứ cho cậu thôi.”

Thu Thu xoa xoa khóe mắt, mở máy tính lên: “Linh Linh, mình sửa sang lại những video hấp dẫn về mô tô trong thời gian gần đây, rất thích hợp với Đường Tụng. Cậu có thể chia sẻ cho Đường Tụng, nói không chừng sẽ có linh cảm, mình thấy lâu rồi Đường Tụng không up video mới.”

Trương Linh Linh mở ra xem qua một lượt.

Trong lúc nhất thời lại bị khiếp sợ.

Bên trong có khoảng hơn 10 cái video đang hot trên mạng.

Mỗi một video đều được phân tích rõ ràng, có doanh số, có điểm sáng.

Thậm chí còn chú thích và ý kiến nhằm vào tình hình của Đường Tụng.

Thu Thu đang làm bài thi à!

“Khá lắm! Rốt cuộc là mình theo đuổi Đường Tụng hay là Thu Thu!”

Trương Linh Linh hơi ngần ra, nàng không ngờ Thu Thu lại làm như vậy.

Lập tức nhìn về phía chị em tốt của mình.

Thu Thu cúi đầu xuống, sắc mặt đỏ lên, vội vàng giải thích: “Mình thấy cậu rất bận, nên giúp cậu chỉnh sửa một chút. Dùng danh nghĩa của cậu để gửi cho Đường Tụng là được, đừng nhắc đến mình, mình không có ý gì khác, cậu đừng hiểu lầm.”

Loại yêu đương mất não này thật đáng sợ.

Trương Linh Linh không nhịn được mà cảm thán một câu, thật sự không biết sao lúc trước Vương Vân Phong có thể chống đỡ được.

“Thu Thu, gần đây Vương Vân Phong có quấy rầy cậu không?” Trương Linh Linh hơi lo âu hỏi.

“Không, gần đây không liên lạc gì.” Thu Thu đáp lại một tiếng.

“Vậy thì tốt, còn phải cảm ơn Bạch Tĩnh đã tát Vương Vân Phong một cái trong nhà ăn. Cậu đừng thấy Bạch Tĩnh như chim cú nhỏ khi trước mặt Đường Tụng mà nhảm, thực tế thì rất ghê gớm đấy. Sau đó còn tìm mấy nhân viên trong tiệm tóc đi gặp Vương Vân Phong, hiện giờ Vương Vân Phong phải dọn ra ngoài trường. Nghe nói đã bắt đầu đi thực tập, rất ít khi trở về trường.”

Nhắc đến chuyện này, Trương Linh Linh không nhịn được mà cho Bạch Tĩnh một like, quá hả giận.

Làm chuyện mà mình vẫn không dám làm.

Lập tức nói đến sự tích anh dũng của Bạch Tinh cho Thu Thu nghe.

Thuận tay gửi tài liệu Thu Thu làm cho Đường Tụng.

Qua một lúc lâu.

Tinh...

Tin nhắn wechat vang lên.

Trương Linh Linh mở ra xem, sau khi xem thì lại la hét chói tai.

Thu Thu giật mình, vỗ nàng nói: “Cậu phát điên cái gì?”

Trương Linh Linh đưa điện thoại qua, sắc mặt đỏ ửng: “Cậu xem đi!”

Đường Tụng: “Cảm động đến khóc, chỉnh sửa rất tốt. Cảm ơn! Hôm nay có rảnh không? Nếu rảnh thì giúp tôi quay phim, một người không làm nổi.”

Trương Linh Linh lập tức trả lời: “Địa chỉ! Lập tức xuất phát!”

Tinh...

Đường Tụng: “Không cần, để tôi đến đón! Nửa tiếng sau, gặp ở cổng trường.”

“Thu Thu, cậu quá tốt! Yêu cậu chết đi được!” Trương Linh Linh ôm lấy Thu Thu, điên cuồng hôn lên mặt nàng: “Mình đi thay quần áo.”

Trương Linh Linh mở tủ ra, chọn bộ quần áo mới mua gần đây.

Miệng còn ngâm nga.

Thu Thu thì lại vừa hưng phấn vừa mất mát.

Hưng phần là vì đôi phương tán thành thành quả lao động của mình, mất mát là người giúp đỡ không phải là nằng.

...

Sau khi trả lời Trương Linh Linh, Đường Tụng đứng dậy từ ghế salon.

Nắng thu xuyên qua cửa thủy tinh, chiều sáng phòng khách, bên ngoài là chim chóc quanh quẩn, gió lành mây tan.

Tâm trạng của hắn cũng rất tốt.

Gần đây quá bận chuyện của công ty mới, không chú ý đến nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ này.

Hôm nay mới có thể rảnh rỗi.

Lại nhận được văn kiện của Trương Linh Linh, quả thực là niềm vui bất ngờ.

Khiến cho hắn tiết kiệm không ít thời gian, đúng là một cơn mưa đúng lúc.

Mở app TikTok ra xem, bỏ qua một đồng tin nhắn, tiến vào trang cá nhân.

Fan: 91.000 +, lượt like video trên cùng: 78.000 +.

Nhờ vào 90.000 tiền quảng cáo, số lượng fan và like đều tăng trưởng.

Có thể rút: 1.700.000 NDT.

Dù không coi là nhiều, nhưng đối với hắn bây giờ, vẫn coi là một nguồn vốn chủ yếu.

Sau khi rút hết, Đường Tụng lại kiểm tra tin tức cá nhân.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 1m85, cân nặng: 79kg.

Trí lực: 71, sức chịu đựng: 71, nhanh nhẹn: 71.

Kỹ năng: Điều khiển xe gắn máy, đàn violin, Thái Cực Quyền, phác họa.

Danh hiệu: Quan điều hành cửa hàng.

Đạo cụ: Thẻ tạo phó bản, thời trang...

Mị lực: 59.

Số dư: 3.010.000 NDT. Tiền ảo: 9.904.000.

Tuy rằng chỉ còn hơn 3 triệu, nhưng hắn còn 60kg vàng, có thể đổi thành tiền bất cứ lúc nào.

Giá vàng bây giờ là 387/g, cung chính là 23.220.000 NDT.

Tiền vốn cửa hàng vẫn còn 500.000, Đường Tụng lập tức sử dụng luôn.

500.000 đúng là không tính là gì với hắn bây giờ.

Hiện giờ, phòng cà phê có lợi nhuận khoảng 40.000 NDT một ngày.(tác dụng của danh hiệu)

Đủ để duy trì công ty vận chuyển bình thường.

Còn tấm thẻ tạo phó bản kia, cái này là một đạo cụ hiếm thấy ở trong game.

Lúc trước không có tiền, không dám sử dụng.

Hôm nay tự nhiên không có vấn đề, chờ rảnh rồi, có thể sử dụng rồi.

Hi vọng có thể kiếm một khoản.

Chương 192: Phương pháp nhanh hơn

Trung thu qua đi, thời tiết lạnh dần, rất thích hợp để du lịch ngoài trời.

Đội mũ bảo hiểm, nhảy lên chiếc BMW, khởi động xe.

Động cơ vang giòn trong gara yên tĩnh.

Xe lăn bánh, tính năng gia tốc trác tuyệt được thể hiện.

Chiếc xe phóng như bay, nghiền ra những mảnh lá rụng trên đường, phong cảnh chung quanh lướt qua.

Gió thu ào ào bị một người một xe chia cắt.

Áo trùm đầu và quần thường bị gió thổi dán vào người.

Đường Tụng hơi khom người, cảm nhận kích thích trong giây phút này.

Nội tâm hết sức sảng khoái.

Đại học sư phạm Yên Thành cách Yên Giang Biệt Viện không xa, khoảng 20 phút lái xe.

Đến gần khu đại học, Đường Tụng dừng xe.

Video hôm nay rất thú vị, tuy rằng là ăn theo các video hot khác, nhưng kết hợp với ưu thế của bản thân để sửa đổi, thông qua xe mô tô và vẽ tranh, cũng có thể hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

Tìm một cửa hàng bán đồ mỹ nghệ.

Mua các loại công cụ để vẽ tranh như bút, giấy...

Sau đó mới tiếp tục lên đường.

...

Cổng chính trường học, trên bậc thang nhỏ bên phải.

Trương Linh Linh mặc quần jean màu xanh, áo hồng, giày đen.

Có vẻ rất có sức sống và thanh xuân.

Bởi vì đi vội vàng, nên nàng chỉ trang điểm nhẹ.

Mái tóc hình chữ S khiến cho ngũ quan mộc mạc của nàng có vẻ tươi đẹp hơn.

Trên tay là một túi xách màu hồng, thỉnh thoảng lại kiễng chân lên, ngóng nhìn về phương xa.

Gần đây nàng bắt đầu học tập trang điểm, gym, yoga.

Tuy rằng bị giới hạn với năng khiếu, có lẽ vĩnh viễn không bằng được một mỹ nữ như Thu Thu, nhưng vẫn có hiệu quả không tệ.

Một ngày nào đó, Đường Tụng sẽ cảm nhận được biến hóa của nàng.

“Linh Linh, đang chờ ai à? Mặc xinh đẹp như vậy, không phải chờ bạn trai chứ?” Một âm thanh truyền đến.

Trương Linh Linh quay người, là bạn cùng lớp Đặng Hân Dao.

Sống ở cạnh nhau, nên quan hệ khá tốt.

Nói chính xác hơn, tính cách của Trương Linh Linh rất cởi mở hào phóng.

Trên cơ bản thì tất cả mọi người trong lớp đều có quan hệ không tệ với nàng.

“Đúng nha! Chờ bạn trai đây, ha ha, hâm mộ không?”
Trương Linh Linh cười rất đắc ý.

Nếu như Đường Tụng là bạn trai của nàng thật, nàng nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

Lúc này chém gió vài câu, cũng coi như là thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của nàng.

“Bảo sao gần đây càng ngày càng đẹp hơn, thì ra là có tình yêu rồi.” Đặng Hân Dao cảm thán một câu, sau đó tiến lại gần, nhỏ giọng bên tai nàng: “Nói cho cậu một bí mật, bảo bạn trai cậu xoa bóp chỗ đó nhiều vào, có hiệu quả rất nhanh đấy. Nhanh hơn gấp trăm lần cậu gặm đu đủ mỗi ngày.”

Trương Linh Linh nhất thời đỏ bừng cả mặt, liêm liêm đôi môi ướm át.

Không tốt! Trong đầu xuất hiện hình ảnh!

Đặng Hân Dao lắc lắc điện thoại của mình: “Mình còn có không ít video, không biết cậu có muốn học tập kiến thức mới hay không?”

“Mình còn nhỏ, cậu cho mình xem cái này, không sợ làm hư trẻ nhỏ à?” Trương Linh Linh ra vẻ nghiêm túc nói: “Đúng rồi, mình có một người bạn vẫn luôn tìm các tài liệu về phương diện này, nếu cậu đã có thì mình sẽ mang ổ cứng qua sao chép một phần.”

“Nhớ mang ổ cứng dung lượng nhiều vào.” Đặng Hân Dao nháy mắt, lộ ra vẻ cao thâm khó dò, cười một tiếng: “Mình về phòng đây, bye bye.”

“Bye bye.” Trương Linh Linh vỗ mông nàng một cái.

Đột nhiên, tiếng động cơ ơng ơng truyền đến.

Chiếc BMW trắng xanh xuất hiện trên đường phố.

Chưa kịp tỉnh taos thì đã xuất hiện trước mặt các nàng.

Không ít học sinh chung quanh bị hấp dẫn, nhỏ giọng bàn tán gì đó.

Chiếc xe dừng lại trước mặt Trương Linh Linh.

Đường Tụng tháo mũ bảo hiểm, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

Dưới ánh nắng ấm áp, có vẻ rất ấm áp, sáng sủa và cởi mở.

Đường Tụng mở túi đeo lưng, lấy ra một cái mũ bảo hiểm khác.

“Thời tiết đẹp, chúng ta đi mô tô, không có ý kiến chứ?”

Bàn tay trắng nõn thon dài và mũ bảo hiểm màu đen, hình thành cảm giác tương phản rõ ràng.

Giờ phút này, Đường Tụng cực kỳ mê người.

Khiến Trương Linh Linh ngây người, thất thần.

Ba!

Một tiếng búng tay nổ bên tai nàng, Đường Tụng nhếch miệng cười trêu: “Sao còn nhìn trộm?”

“Phốc!” Trương Linh Linh bật cười, một màn này rất giống với lúc hai người gặp nhau.

Đường Tụng không nói gì, trực tiếp đội mũ bảo hiểm lên đầu nàng.

Trương Linh Linh cười hì hì, lại nhịn không được mà đưa tay véo gương mặt tuấn tú của hắn: “Sao lại có cảm giác anh đẹp trai hơn rồi, da cũng quá đẹp, thật là khiến người ta hâm mộ.”

“Lên xe đi, chúng ta bắt đầu làm việc.” Đường Tụng gõ lên mũ bảo hiểm của nàng một cái, thấy nàng sợ đến nhắm mắt

lại, hần lại thấy rất thú vị.

“Vâng Đường tiên sinh.” Trương Linh Linh trực tiếp nhảy lên ghé sau, ôm chặt lấy hần: “Hôm nay sẽ nghe anh, anh nói cái gì chính là cái đó.”

Nói xong lại vẫy vẫy tay với Đặng Hân Dao đang ngẩn người: “Dao Dao, mình đi trước, bye bye.”

Tiếng động cơ vang dội, chiếc xe biến mất ở phương xa.

Đặng Hân Dao tỉnh lại, đầu óc vẫn loạn cào cào.

Mình vừa nhìn thấy cái gì?

Đó là bạn trai của Trương Linh Linh?

Cẩn rãng, nàng lập tức gửi tin vào trong nhóm chat.

“Mọi người, mình bị ghen tỵ làm mờ đầu óc rồi! Linh Linh vậy mà tìm được một người bạn trai cực kỳ cực kỳ đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả hot boy trường ta, tuyệt đối là nam thân.”

Rất nhanh, nhóm chat đã bùng nổ.

Từng người từng người đều @ Trương Linh Linh.

Đặng Hân Dao nghĩ đến nam thân vừa rồi, lại hâm mộ và ghen tị đến chảy nước miếng.

Vừa trả lời tin nhắn, vừa đi về phía sân trường.

Trong lúc vô tình, lại nhìn thấy Tiền Thu Thu đứng ở ven đường, đang định chào hỏi một tiếng, hỏi han vài câu về chuyện của Linh Linh.

Lại phát hiện đối phương đã chạy chậm rồi đi.

Trong lúc nhất thời, lại thấy hơi kỳ lạ.

...

Trên chiếc BMW phóng như bay, Trương Linh Linh ôm chặt lấy Đường Tụng.

Bộ ngực hơi bằng phẳng, khiến hai người dính chặt vào nhau.

Cảm nhận làn da lướt qua da, bờ vai rộng rãi rắn chắc và mùi hương trên cơ thể hắn.

Trương Linh Linh hơi đỏ mặt.

Một màn này, giống như từng xảy ra trong mơ vậy.

Chương 193: Phác họa và xe mô tô

Chiếc xe càng lúc càng nhanh.

Trương Linh Linh ngồi ở phía sau, vẫn ôm chặt lấy eo của Đường Tụng.

Chẳng biết tại sao, có hắt cản ở phía trước, những làn gió sắc bén lại trở nên ngọt ngào.

Sau khi xuyên qua một con đường với những hàng cây dài, bốn phía trở nên yên tĩnh.

Bên tai chỉ còn tiếng động cơ.

Bên người là những hàng cây vụt qua, phía trước là con đường uốn lượn, đỉnh đầu là trời xanh mây trắng mênh mông bát ngát.

Ánh nắng thu chiếu xuống hai người, tựa như tại đây chỉ thuộc về họ.

Ngay lúc này.

Cảm nhận sự ấm áp trong ngực, Trương Linh Linh cảm thấy mình đang nắm giữ cả thế giới.

Đột nhiên, lại có có thứ gì đó bị xúc động.

“Tôi thích anh!” Trương Linh Linh lấy hết dũng khí, dùng âm lượng bình thường để nói ra khỏi miệng.

Nếu như đang ở một phòng cà phê yên tĩnh, đây chắc chắn là một lần tỏ tình.

Nhưng trên chiếc xe đang phóng như bay.

Những lời này đã bị gió cuốn đi.

Cũng bị tiếng động cơ bao phủ.

Chẳng mấy chốc đã biết mất không còn tăm tích.

Trương Linh Linh dường như hơi sợ hãi khi nói ra những lời này, sợ người đàn ông trong ngực sẽ nghe thấy.

Chẳng may Đường Tụng mở miệng từ chối, vậy sau này nàng không có dũng khí đối mặt với hắn.

Tiếp đó, giống như đang lừa gạt bản thân mình, nàng bắt đầu cất tiếng hát.

Nhờ vào đó để che giấu nhịp tim và hô hấp đang càng lúc càng nhanh.

“Em thích anh, là ký ức duy nhất của em. Không ai có thể cướp anh khỏi em...”

“Không sai, mình chỉ đang hát thôi mà.”

...

Vườn nông nghiệp ở phía tây thành, cách trường học các nàng không xa.

Con đường này ít xe ít người, phong cảnh rất đẹp và yên tĩnh, là một địa điểm rất thích hợp để quay chụp.

Đường Tụng và Trương Linh Linh, Thu Thu đã gặp nhau ở đây.

Bây giờ nhớ lại cảnh đó, hắn vẫn còn nhớ rõ bóng người cao ngạo lạnh lùng kia, và trợ lý bình thường không có gì lạ của nàng.

Đường Tụng dừng xe ở ven đường, vỗ vỗ chân Trương Linh Linh, ý bảo nàng xuống xe.

Trương Linh Linh lại dùng sức ôm một cái nữa, sau đó mới lưu luyến thả tay ra.

Tĩnh mộng.

Lập tức quay người xuống xe, cởi mũ bảo hiểm, nhìn ngó bốn phía.

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc trước mắt, tâm trạng đang mất mát lập tức rục rở lên.

Trương Linh Linh mỉm cười nhìn Đường Tụng.

Hiển nhiên là nhớ lại những hình ảnh từng phát sinh.

“Xin chào, là cô Trương số điện thoại đuôi 2342 đúng không?” Đường Tụng cất balo xong, cũng cười tủm tỉm hỏi.

Trương Linh Linh nhảy lên thềm đá ven đường, cố gắng đứng thẳng người.

Ánh mắt lấp lánh đánh giá Đường Tụng trước mặt.

Bắt trước cảnh tượng lúc đó.

“Đúng nha, tôi là Trương Linh Linh. Là như vậy, chúng tôi muốn nhờ anh...”

Nhìn thấy Trương Linh Linh chơi vui như vậy, Đường Tụng cũng không cản lại.

Hắn vừa sửa sang thiết bị quay chụp, vừa thưởng thức màn biểu diễn ngẫu hứng của đối phương.

Tuy rằng nhiệm vụ giao hàng khá vất vả, nhưng bây giờ nhớ lại, càng nhiều là chưa thỏa mãn.

Một lúc sau, Trương Linh Linh mới ngừng lại.

Trương Linh Linh cười nói: “Khi đó cô tìm tôi quay video, hôm nay lại ngược lại. Chúng tôi nói đến nội dung của video này đi.”

“Ừm ừm.” Nghe thấy vào việc chính, Trương Linh Linh lập tức tiến lại gần, rất gần.

Mùi dầu gội đầu quanh quần tại chóp mũi.

Ánh mắt Đường Tụng hướng xuống dưới, liền nhìn thấy vòng eo tinh tế và bờ mông nhỏ vênh cao của nàng.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Trương Linh Linh ra vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại rất vui vẻ.

Nỗ lực rèn luyện, mặc quần jean bó sát, quả nhiên có hiệu quả!

Đường Tụng ngạc nhiên hỏi: “Sao tôi có cảm giác cô càng ngày càng đẹp hơn nhỉ?”

“Mắt rất chuẩn, gần đây tập gym nha.” Trương Linh Linh đứng thẳng người, lại chuyển động một vòng trước mặt hắn: “Thế nào? Hiệu quả rất tốt đúng không?”

Đường Tụng liếc nhìn bộ ngực bình thường không có gì lạ của nàng, cổ vũ: “Cố gắng lên.”

Trương Linh Linh giống như được cổ vũ rất lớn, không ngừng gật đầu.

Sau đó, Đường Tụng bắt đầu nói: “Video rất đơn giản, hiệu quả tương tự với video thứ 4 kia.”

Trương Linh Linh lập tức lấy điện thoại ra, tìm video thứ 4 mà Thu Thu chỉnh lý.

Bắt đầu là một hình ảnh rất hấp dẫn trong manga.

Một soái ca mặc đồ thể thao, đeo mũ bảo hiểm, nghênh đón ánh chiều tà, lái xe trên bờ sông.

Tiếp đó, cảnh tượng manga từ từ vỡ vụn.

Một màn tương tự xuất hiện trong thực tế.

Ánh chiều tà chiếu rọi mặt sông, nam chính lái xe và mặc đồ tương tự trong manga lướt qua ống kính.

Lúc này chợt dừng lại, cảnh tượng thực tế và manga giao thoa, tăng thêm chỉnh sửa và ống kính, rất đẹp.

Toàn bộ video không đến 10 giây, kết hợp một bài nhạc nền khá bắt tai.

Loại cảm giác manga đi vào hiện thực phả vào mặt, hiệu quả rất tốt.

Thu Thu thống kê, đến giờ đã có hơn 500.000 like.

Tuyệt đối là video hot.

“Cái này không tồi! Anh còn đẹp trai hơn người này, nếu làm theo, khẳng định là sẽ hot.” Trương Linh Linh rất hài lòng, nàng là người hiểu việc, lập tức bắt được điểm sáng trong video.

“Đại khái là như vậy, nhưng chúng ta cần thay đổi một chút.” Đường Tụng chỉ vào hình ảnh manga ở đầu video: “Tôi định quay chụp đoạn lái xe trước, sau đó tự tay vẽ phác họa cảnh tượng trong video. Khi biên tập, lại đẩy phác họa lên trước. Hiệu quả tương tự, chỉ là có thêm một đoạn thể hiện tài vẽ, chắc là sẽ hút fan hơn?”

“Nếu làm như vậy, hiệu quả cực đỉnh, có điều...” Trương Linh Linh hơi chần chờ: “Có điều, vẽ cảnh tượng phức tạp như vậy, có quá khó rồi không?”

Có mấy lời nàng không dám nói, ví dụ như trình độ vẽ của Đường Tụng thế nào?

Nếu vẽ không tốt thì làm sao bây giờ?

Đường Tụng lắc lắc đầu, khẳng định: “Không khó.”

Trương Linh Linh thấy Đường Tụng rất tự tin, cũng không nói gì nữa, mà bắt đầu hành động.

Tiếp đó, hai người chọn mấy góc độ, vị trí khác nhau để thử vài đoạn.

Cuối cùng chọn ra phương án có hình ảnh và hiệu quả tốt nhất.

Bắt đầu quay chụp.

Quá trình này không có nhiều vấn đề.

Quay khoảng 7, 8 lần là hai người đều hài lòng.

Xe mô tô, trai đẹp, rừng cây xanh đẹp lại yên tĩnh, khí trời cuối thu trong lành, trời xanh mây trắng.

Toàn bộ video đều là cảnh đẹp ý vui.

“Còn có thể chỉnh sửa, sẽ càng hoàn mỹ hơn.” Trương Linh Linh càng xem càng thích.

Đặc biệt là Đường Tụng ở trong video, dáng người tuyệt đẹp, khí chất không cần bàn.

Đường Tụng gật đầu một cái, lập tức lấy dụng cụ vẽ ra.

Cổ định giá vẽ, bút chì, bút than, tẩy, giấy... mọi thứ đều đầy đủ.

Trương Linh Linh thấy vậy, biết điểm nổi bật đã đến.

Vội vàng cầm điện thoại lên quay chụp.

Đường Tụng bắt đầu vẽ.

Trương Linh Linh thì bắt đầu quay chụp quá trình này.

Chương 194: Lựa chọn hàng đầu

Khi Đường Tụng cầm bút vẽ lên, hần chính là một vị họa sĩ có kinh nghiệm phong phú.

Biểu cảm của hần trở nên nhẹ như mây gió, ngón tay thon dài nắm chặt bút chì.

Liếc nhìn hình ảnh trên điện thoại di động.

Sau đó bắt đầu nhìn vào bản vẽ.

Lúc này, giấy vẽ trước mắt hần đã biến thành một không gian ba chiều, mà không phải là một mặt phẳng hai chiều.

Không do dự nữa, tay phải bắt đầu khiêu vũ trên mặt giấy.

Ngòi bút xẹt qua mặt giấy, âm thanh ‘sàn sạt’ liên miên không ngừng.

Trương Linh Linh nhìn dáng vẻ tràn đầy khí chất nghệ sĩ của Đường Tụng, hai mắt nàng lập tức sáng lên, trái tim như nai vàng ngơ ngác.

Không nhìn được mà tiến lại gần hơn, nghiêm túc quan sát.

Ban đầu, Đường Tụng dùng rất nhiều đường cong đơn giản, khái quát hình dáng bên ngoài.

Dần dần, một khung cảnh ba chiều xuất hiện trên giấy vẽ.

Trong quá trình này, tỷ lệ bức tranh, ánh sáng, bóng mờ... tất cả đều được Đường Tụng tính toán kỹ lưỡng.

Theo cánh tay của hần, cảm giác không gian ba chiều càng ngày càng rõ ràng.

Qua một lúc lâu, một bức tranh hơi rối bời xuất hiện trong mắt Trương Linh Linh.

Nàng nhú mày, có chút khó hiểu.

Kết cấu quá loạn, chỉ có thể mơ hồ nhận ra một xe mô tô, người lái, và rừng cây.

Đặt trong video, hiệu quả sẽ không tốt lắm.

Khi nàng đang lo lắng, Đường Tụng đã đổi bút lau.

Ngòi bút lướt nhẹ qua mặt giấy, nhanh chóng mà nhẹ nhàng.

Hình ảnh càng ngày càng rõ ràng hơn.

Trương Linh Linh cũng lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, bây giờ thì tốt hơn rồi.

...

Qua một lúc lâu, Trương Linh Linh nhìn bức tranh từ từ thành hình trước mắt mình, lại ngây người tại chỗ.

Toàn bộ bức tranh trở nên tinh tế tự nhiên, xuất chúng, chân thật...

Mà nàng tận mắt nhìn thấy quá trình này, vậy mà vẫn không kịp phản ứng?

Một lát sau, Đường Tụng chợt đứng dậy.

Lắc lắc cái cổ tay mỗi nhừ.

Hài lòng nhìn bộ tác phẩm này.

Đứng trên góc độ của một họa sĩ mà nói.

Có thể nói là sinh động như thật, hư thật kết hợp.

Vừa tả thực, lại không thiếu thần vận.

Mọi vật trong tranh, đều có một loại trạng thái tươi sống linh động, ý vị cực cao.

Nếu đặt trong video, có thể nói là cực tốt.

Trương Linh Linh nuốt nước miếng, gian nan nói: “Anh vẽ quá đẹp...”

Cho dù nàng không hiểu, nhưng vẫn có thể nhận ra trình độ vẽ rất cao.

Lại nghĩ đến trình độ đàn violin của đôi phương.

Thần thái nghệ thuật nồng đậm, dường như muốn xông lên tận trời xanh.

Đường Tụng cười nói: “Tôi cũng thấy rất tốt, như vậy biên tập phải nhờ cô rồi.”

“Yên tâm, sẽ không làm anh thất vọng.” Trương Linh Linh rất tự tin, sau đó lại thấp thỏm hỏi: “Có thể tặng tôi bức tranh này không? Tôi trở về dùng máy ảnh chụp HD, hiệu quả tuyệt đối sẽ tốt hơn.”

“Đương nhiên là được.” Đường Tụng cũng không để ý.

Trương Linh Linh hoan hô một tiếng, lập tức tiến lên gỡ giấy vẽ.

Quan sát tỉ mỉ, yêu thích không nỡ buông tay.

Đường Tụng trong tranh cực đẹp, hình thần đầy đủ, nhìn qua hết sức đẹp mắt.

Hơn nữa đây còn là Đường Tụng tự vẽ! Cũng coi như là một món quà nhỉ?

Còn cả món quà lần trước, vậy có phải là mình nên tặng lại không?

Trương Linh Linh có chút tâm tư nhỏ, luôn hi vọng có thể rút ngắn quan hệ của song phương.

“Đúng rồi, tôi đã quay lại toàn bộ quá trình vẽ, nếu như gia tốc quá trình này, biên tập rồi đặt vào video, thể hiện năng lực vẽ này, tuyệt đối sẽ hot.” Trương Linh Linh hưng phấn đề nghị.

Đường Tụng nhìn video, chỉ để lộ 2 tay và một góc nhỏ của gương mặt.

Liên gật đầu nói: “Được, cứ biên tập một bản trước, xem hiệu quả thế nào.”

“Ừm ừm!” Trương Linh Linh nghe vậy, hưng phấn gật đầu như gà mổ thóc.

Nhảy lên xe mô tô, chuẩn bị xuất phát đi ăn cơm.

Trương Linh Linh đột nhiên nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, lát nữa có thể đi chậm một chút không...”

Nàng muốn kéo dài giây phút ngắn ngủi này.

“Ồ?” Đường Tụng nhướn mày: “Thật ra kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, không cần lo lắng.”

Trương Linh Linh hơi nhăn nhó: “Không phải ý đó... chỉ là... tôi vẫn thích chiếc xe máy nhỏ lúc mới gặp mặt hơn. Rất hoài niệm cảm giác chậm rãi khi ngồi ở phía sau, anh thỏa mãn tôi đi mà.”

“Không thành vấn đề.”

Nói đến chiếc Suzuki kia, Đường Tụng cũng hơi hoài niệm.

Đó là chiếc xe đầu tiên của mình.

Nghĩ đến cảm giác hưng phấn khi nhận được nó, đến giờ vẫn còn ấn tượng sâu sắc.

Mấy ngày đó, dù có danh hiệu ‘tự do đón xe’, hẳn vẫn muốn lái nó.

Đoán là tương lai sẽ rất khó có loại cảm giác này.

Đột nhiên, biểu cảm Đường Tụng hơi cứng lại.

Đúng rồi, nó nằm ở đâu nhỉ?!

Suy nghĩ một lát.

Hình như là ở nhà để xe của nhà thuê?

Tuy nhiên, đã hơn một tháng không qua xem rồi.

Không biết có còn hay không, hay là bị trộm rồi.

Lần trước dọn nhà, lại quên mất nó.

Trong lúc nhất thời, Đường Tụng cảm thấy mình có chút giống ‘tra nam’.

Sau khi có Porsche, BMW, hắn đã vứt bỏ chiếc xe từng cùng phấn đấu với mình.

Chuyện này... hoàn toàn không hợp với hình tượng của hắn.

Tự nhiên là thấy hơi chột dạ là sao?

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Keng, kích hoạt nhiệm vụ mới ‘lựa chọn hàng đầu khi xuất hành’, mời tự kiểm tra.”

Mở ra xem.

Nội dung: Suzuki bị lãng quên trong nhà để xe, khiến cho bạn rất áy náy. Mời sử dụng nó với tư cách công cụ xuất hành trong 3 ngày tiếp theo.”

Phần thưởng: Gói quà nhỏ ngẫu nhiên x1.

Nhiệm vụ không tệ lắm, độ khó cực nhỏ, có một gói quà nhỏ cũng không tệ.

Xe lăn bánh, trong quá trình di chuyển, Đường Tụng cố gắng lái chậm hơn.

Trương Linh Linh ngồi ở phía sau, tay chân bắt đầu không thành thật.

Lúc thì lén lút sờ cơ bụng của hắn, lúc thì vụng trộm mò cơ ngực của hắn.

Đường Tụng cũng không chọc thủng tâm tư của nàng.

Một bầu không khí thoải mái, đậm nhạt tựa như đang bao phủ nơi này.

Chương 195: Rửa xe

Trương Linh Linh trở về ký túc xá, làm thế nào cũng không thể thôi cười.

Uống ngụm nước cũng có thể sặc.

Thu Thu nhìn thấy cảnh này, không nhịn được mà hỏi: “Linh Linh, hai người đi làm gì vậy?”

“Không có gì, đi quay video, ăn bữa cơm thôi.” Sắc mặt Trương Linh Linh hồng hào.

Hồi tưởng lại cảm giác ôm chặt lấy Đường Tụng, ngón tay chạm đến cơ bụng săn chắc kia.

Không kìm được mà khấp chặt chân lại, là nàng hạ lưu.

Thu Thu rất hiểu bản thân của mình, nhìn dáng vẻ này thì lập tức đoán ra được gì đó, nghi ngờ hỏi: “Hân Dao nói người bạn trai trong nhóm... Là Đường Tụng sao?”

“Đừng nghe Dao Dao nói bừa, mình chỉ đùa một chút thôi.” Trương Linh Linh hơi ngượng ngùng, vội vàng đổi đề tài: “Mình phải biên tập video, Đường Tụng cần gấp. Đúng rồi Thu Thu, cậu cho mình mượn máy ảnh một chút.”

Thu Thu mở tủ, lấy máy ảnh ra.

Trương Linh Linh cẩn thận từng li từng tí mà trải bức tranh lên bàn sách.

“Đây là? Tranh vẽ?” Thu Thu tiến lên xem, lập tức bị bức tranh tuyệt đẹp này hấp dẫn, lại chú ý đến nam chính trong tranh: “Đây là Đường Tụng?”

Trương Linh Linh cười tủm tỉm: “Ừm ừm, lần này muốn làm video giống video thứ 4. Thay đổi duy nhất là tự vẽ chứ không dùng manga. Đây là Đường Tụng tự vẽ, mình còn quay chụp toàn bộ quá trình vẽ, lát nữa sẽ biên tập vào video, tuyệt đối sẽ hot.”

Thu Thu lập tức mở video vẽ ra xem, sau khi xem xong, hai mắt lóe sáng.

Thật là một người tài năng hơn người!

Sau đó, Thu Thu lại lên tinh thần, vội vàng nói: “Linh Linh, mình làm với cậu. Chúng ta có thể làm thế này, thế này...”

“Thu Thu, video của cậu còn chưa xong mà? Hay là cậu cứ làm xong trước đi, mình làm một mình cũng được.” Ánh mắt Trương Linh Linh hơi kỳ lạ, sao có cảm giác Thu Thu còn đề ý hơn cả mình.

Thu Thu không kịp chờ đợi: “Không sao, tối nay mình sẽ thức đêm làm, đừng để Đường Tụng chờ lâu.”

...

Đường Tụng lái xe về nhà, lại gọi xe đến chung cư Tử Kim.

Đi vào nhà xe phía tây, liếc mắt nhìn quanh.

Liền thấy chiếc Suzuki nhỏ nằm trong góc.

Nhìn thấy người bạn tốt xa cách đã lâu, Đường Tụng lắc đầu cảm khái.

Rút giấy ra lau yên xe, cắm chìa khóa, đánh lửa.

Tiếng động cơ vẫn đáng yêu như xưa.

Đường Tụng thở phào, cũng may là còn chạy được.

Nhảy lên xe, cảm giác quen thuộc lại trở về.

Tựa như trở về đoạn thời gian đi ship.

Mặc dù không đẹp và oai phong mạnh mẽ như BMW, nhưng rất nhẹ nhàng và nhanh gọn.

Vì bù đắp thiếu sót của mình.

Đường Tụng trực tiếp lái đến biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Trong sân của biệt thự có hệ thống phun.

Vừa có thể tưới cỏ cây trong sân, lại có thể rửa xe.

Đường Tụng kéo ống nước, cầm miếng giẻ lau, bắt đầu lau chùi cho ông bạn già của mình.

Rèm cửa tầng hai bị kéo ra, một bóng người đứng đó quan sát trong chốc lát.

Rất nhanh, cửa chống trộm của biệt thự đã mở ra.

Lý Mộc Tuyết bê một khay trái cây ra.

Đường Tụng gật đầu với nàng một cái, tựa như không để mấy chuyện lúc trước vào lòng.

Trước khi đến hần đã hỏi Ly Ly, biết nàng đi làm đẹp, không ở nhà.

Trong lúc nhất thời, quên mất ở đây còn có ‘chị em tốt’ Lý Mộc Tuyết.

Ánh mắt Lý Mộc Tuyết hơi tránh né, giọng nói dịu dàng: “Đường Tụng, ăn ít dâu tây và anh đào đi, rất ngọt, anh nếm thử đi.”

“Cô cứ để ở bên kia, lát nữa tôi sẽ ăn.” Đường Tụng giờ giơ giẻ lau, ý là mình đang bận.

Lý Mộc Tuyết giống như đã đoán được, trực tiếp mở miệng nói: “Vậy tôi giúp anh.”

Đường Tụng có lòng từ chối.

Dù sao hẳn rửa xe, cũng là bù đắp thiếu sót với ông bạn già này.

Tuy nhiên, thông qua biểu cảm và động tác của Lý Mộc Tuyết, hẳn cảm giác được phần ‘giúp’ này có chút không đơn giản.

Vị ‘chị em tốt’ của Ly Ly này, lại bắt đầu gây sự!

Quả nhiên, Lý Mộc Tuyết cười tươi rói, tiến lên trước, ngón tay cầm một quả anh đào, đưa đến bên miệng hẳn.

Móng tay xanh nhạt, trực tiếp chạm vào môi hẳn.

Hình như còn có mùi nước hoa ngào ngạt và hương thơm phả vào mặt.

Nhìn Lý Mộc Tuyết mặc áo thun bó sát, quần yoga xám ở trước mắt.

Ánh mắt Đường Tụng trở nên phức tạp.

Mỗi lần đều như vậy, có sở thích đặc biệt gì sao?

Lý Mộc Tuyết ngẩng đầu lên, sắc mặt hồng hào, giọng nói mềm mại: “Rất ngọt, không lừa anh đâu, ném thử đi nha.”

Đường Tụng há miệng.

Anh đào lặn vào cửa miệng, ngón tay lướt qua răng của hẳn, tiếp xúc với đầu lưỡi của hẳn, rồi lập tức rút lại.

“Đúng là rất ngọt!” Đường Tụng cắn một cái, cảm giác rất không tệ.

Lý Mộc Tuyết như được cổ vũ, bắt đầu đút cho hẳn ăn.

“Được rồi, không ăn được nữa.” Nhìn thấy Lý Mộc Tuyết làm không biết mệt, Đường Tụng vội vàng cản lại.

Lý Mộc Tuyết lập tức để khay trái cây lên bàn đá.

Cẩn thận hỏi: “Vậy tôi giúp anh cầm vòi nước, như vậy anh có thể yên tâm lau chùi.”

“Được rồi.” Đường Tụng là người thành thật, không từ chối ý tốt của nàng.

Dưới sự phối hợp của hai người, tốc độ đúng là nhanh hơn chút.

Đến lúc gần xong xuôi, Lý Mộc Tuyết đột nhiên vấp phải ống nước trên mặt đất.

“A!”

Lảo đảo một cái, chỉ chớp mắt người đã ướt sũng.

Áo thun mỏng bó sát, quần yoga...

Sau khi bị ướt, trở nên như ẩn như hiện.

Đường Tụng vô thức nhìn qua, lập tức nhìn hết sạch.

Thật là lợi hại!

Đây chính là mùa thu, gió lạnh thổi qua, nói không chừng còn bị cảm.

Lý Mộc Tuyết chú ý đến ánh mắt của hắn, biết là hoàn thành mục đích.

Lập tức vội vàng chạy vào trong biệt thự.

Bởi vì chạy quá nhanh, còn không đóng cửa luôn.

Nhìn bóng lưng uyển chuyển và gợi cảm của nàng, Đường Tụng lắc lắc đầu.

Gần đây rất nhiều việc, đã mấy ngày hôm giao lưu tình cảm với cầu thủ rồi.

Thân thể mạnh mẽ sau khi ưu hóa, lại bắt đầu rực rộ.

Do dự một chút, vẫn bỏ qua suy nghĩ đi vào trong.

Dù sao đây cũng là ‘chị em tốt’ của Lý Ly.

Nếu như xảy ra chuyện gì đó.

Với tâm cơ và tính cách của Lý Mộc Tuyết, hẳn chưa chắc đã bắt chẹt được.

Thở dài một hơi, Đường Tụng bắt đầu thu dọn.

Nhìn thoáng qua, hình như có chút động tĩnh trên cửa sổ tầng 2.

Rèm cửa không đóng hẳn, để lộ ra một khe hở ‘vừa đủ’.

Đường Tụng đã dùng ‘thuốc nhỏ mắt’, thị lực cực tốt.

Từ góc độ này nhìn qua, vừa hay có thể nhìn thấy bóng dáng trắng nõn sáng bóng ở trong phòng.

Nàng đứng ở cạnh giường, dùng khăn lông lau cơ thể sạch sẽ.

Sau đó đứng ở trước tủ, dường như đang suy tư xem nên mặc món gì.

Thân thể sạch sẽ xuyên qua khe hở rèm cửa, giống như một bức tranh ưu mỹ.

Tiếp đó, nàng hơi khom người, bắt đầu mặc quần áo, động tác rất chậm rãi.

Đường Tụng nhìn đến khó chịu, liền cầm điện thoại gọi cho Lý Nhã Ly.

“Alo, chồng.” Âm thanh vui sướng và tiếng cười như chuông bạc truyền đến.

Giọng nói của Đường Tụng mang theo chút giận dữ: “Lý Ly, về nhà đi.”

“Được, em đang về đây.” Lý Nhã Ly nghe thấy giọng nói của Đường Tụng không thích hợp, hơi bận tâm: “Chồng, anh

đừng giận, em biết anh đến, lập tức dừng làm đẹp, chạy về nhà luôn.”

“Anh không giận.” Đường Tụng trấn an một câu, cúp điện thoại.

Lúc ngẩng đầu lên, bóng dáng kia đã biến mất.

Chương 196: Thêm cậu cũng không nhiều

8 giờ tối, vườn hoa trên sân thượng tầng 3.

Đường Tụng cầm laptop, kiểm tra báo cáo Tạ Vũ Đồng gửi tới.

Công ty Đồng Duyệt của nàng đã trở thành công ty con của văn hóa Đường Trình.

Sau này cũng sẽ phụ trách cung ứng tất cả nguyên liệu nấu ăn của phòng cà phê.

Hắn cũng không để ý đến công ty này lắm, coi như là quà tặng kèm khi chiêu mộ Tạ Vũ Đồng đi.

Tuy nhiên, Tạ Vũ Đồng lại rất để ý đến công ty này.

Trong báo cáo.

Nàng trình bày rất cặn kẽ kế hoạch phát triển, hi vọng hắn có thể tham khảo.

Tiếp đó, lại xếp loại và tổng kết vài vấn đề sẽ gặp phải kinh mở chuỗi mắt xích.

Đưa ra phương án giải quyết.

Đường Tụng xem xong, nội tâm không nén khỏi xúc động.

Có người giúp đỡ, làm việc thật là sướng khoái.

Đặc biệt là một nhân tài như Tạ Vũ Đồng, sự trợ giúp của nàng là rất lớn.

Hắn biết rõ năng lực của mình, xử lý một phòng cà phê thì còn được.

Nếu như là một công ty lớn, vậy hoàn toàn không đủ.

Hôm nay có Tạ Vũ Đồng trợ giúp, hẳn sẽ thoải mái hơn không ít.

Tinh...

Âm báo wechat vang lên.

Trương Linh Linh: “Đã biên tập xong, anh xem qua một chút, nếu không hài lòng thì tôi sẽ sửa lại.”

Rất nhanh, nàng đã gửi một video qua.

Đường Tụng mở xem ra.

Mở đầu là một bàn tay thon dài nắm lấy bút chì.

Nhanh chóng nhảy múa trên giấy vẽ, một bức tranh sinh động từ từ thành hình.

Tiếp đó, người và mô tô, phong cảnh tựa như giao thoa với nhau.

Nơi này có thêm các loại hiệu ứng, kỹ xảo như quay chậm, vỡ vụn, dừng lại, tạo ra một hình ảnh như mơ.

Kết hợp thêm bộ lọc và nhạc nền, tổng thể rất tuyệt vời.

Bởi vì có thêm quá trình vẽ tranh, nên độ dài tiếp cận 20 giây.

Tuy nhiên hiệu quả rất tốt, rất bắt mắt.

So với mấy video biến hình, khoe giàu, thì càng có kỹ thuật hơn, càng đẹp hơn.

Đường Tụng lập tức trả lời: “Quá tuyệt vời! Linh Linh vất vả rồi. Ôm một cái.gif.”

Tinh...

Trương Linh Linh: “Không vất vả, anh thích thì tốt, bản HD sẽ gửi qua mail, nhớ kiểm tra.”

Đường Tụng: “Ok!”

Tải video xuống, chuyển sang điện thoại.

Mở TikTok, lập tức đăng lên.

Sau đó, chính là chọn đề tài và văn án, cái này ảnh hưởng đến độ hot và lượt xem.

Đường Tụng bắt đầu suy nghĩ.

Đột nhiên lại nhận được mấy tin.

Trương Linh Linh: “Tôi đã tìm mấy video có phong cách, đề tài và giới thiệu tương tự, anh có thể tham khảo một chút.”

Trương Linh Linh: “Vui vẻ có dấu vết để lần theo, lãng mạn vô biên vô hạn.”

Trương Linh Linh: “Trước khi xuất phát đều có vấn đề, mà đáp án, lại nằm trong gió.”

...

Tiếp đó lại gửi mấy đề tài hấp dẫn.

Phân tích cái nào có thể cộ độ hot, cái nào dễ hấp dẫn người xem.

Đường Tụng thấy hơi cảm động, Trương Linh Linh quá chăm chỉ.

Để tỏ lòng thành, hắn đặc gửi một tin nhắn bằng giọng nói qua, ngỏ ý cảm ơn: “Vất vả rồi, chờ qua đoạn thời gian bận rộn này, tôi sẽ mời cô đi ăn tiệc, địa điểm tùy chọn.”

Trở lại app TikTok.

Đánh văn án, chọn đề tài, lập tức tuyên bố.

Quy củ cũ, bỏ 30.000 tiền quảng cáo.

Giải quyết xong, lại xem lại video vài lần, lúc này mới cười hài lòng.

Nếu sau này có thể bảo trì trình độ như vậy, đảm bảo lượng fan và lượt like sẽ tăng mạnh.

Quả nhiên, việc chuyên nghiệp là cần người chuyên nghiệp đến làm.

...

Ký túc xá nữ đại học sư phạm.

Thu Thu nghe thấy giọng nói của Đường Tụng, tâm trạng vừa hưng phấn lại vừa thấp thỏm.

Nếu như có thể ăn một bữa cơm với Đường Tụng thì tốt.

Kết...

Cửa mở ra, Trương Linh Linh đi rửa mặt về.

Thu Thu giật mình, vội vàng để điện thoại xuống.

Hơi chột dạ nói: “Linh Linh, mình sửa sang lại mấy văn ăn và đề tài, lại dùng wechat của cậu để gửi cho Đường Tụng, để Đường Tụng tham khảo một chút.”

Nghe vậy, Trương Linh Linh hơi lo lắng, vội vàng chạy qua xem.

Sau khi xem hết lịch sử trò chuyện, nàng mới thở phào một hơi.

Dù sao lần trước Thu Thu cũng gây họa rất nghiêm trọng.

Khiến cho nàng đến giờ vẫn còn hơi khó chịu.

Lập tức nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt lại hơi cổ quái.

Nếu như không có chuyện của tên Vương Vân Phong kia.

Với dáng người kinh khủng và gương mặt hoa khôi này của Thu Thu, cộng thêm cách quan tâm như ‘liếm chó’ này.

E rằng Đường Tụng không chịu nổi thật.

Nghĩ đến đây, Trương Linh Linh lại chua xót nói: “Thu Thu, cậu nên cân nhắc đến chuyện nhuộm lại tóc đi.”

Thu Thu vô thức sờ lên mái tóc bạch kim của mình, liền gật đầu một cái, quyết định ngày mai sẽ đi nhuộm đen.

Sau đó lại hiểu ý của Linh Linh, nhỏ giọng nói: “Mình không có ý đó, chỉ là muốn giúp Đường Tụng một tay thôi, như vậy mình cũng bớt áy náy, cậu đừng hiểu lầm.”

Liếc nhìn ánh mắt né tránh của Thu Thu, Trương Linh Linh bất đắc dĩ nói: “Được rồi, không thành vấn đề, dù sao thêm cậu cũng không nhiều.”

Với trình độ ưu tú của Đường Tụng, không biết có bao nhiêu bướm hoa vườn quanh người kìa.

Trong số những người đã biết, kẻ có sức chiến đấu yếu nhất chính là mình nhỉ?

Nào là Ly Ly, Bạch Tĩnh, Thu Thu... đều là người nàng không so sánh được.

...

Sau khi xong xuôi, Đường Tụng nhàn nhã nằm trên ghế, trò chuyện với Đồng Ngọc Ngôn và Trình Nhạc Nhạc một lúc.

Công tác bận rộn đến đây, cũng không thể quên cầu thủ nhà mình.

Trình Nhạc Nhạc sắp huấn luyện quân sự xong.

Đạo này Đồng Ngọc Ngôn lại hơi bận.

Đường Tụng trở về phòng ngủ, liền thấy Lý Nhã Ly nằm sấp trên giường, dáng vẻ suy yếu mà lười biếng.

Thấy Đường Tụng đi vào, Lý Nhã Ly vội vàng ngồi dậy, để lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Honey, anh hết bận rồi?”

“Ừm.” Đường Tụng gật đầu một cái, lại hôn lên trán nàng: “Ly Ly, hôm nay anh hơi quá đáng, không cân nhắc đến năng lực chịu đựng của em, sau này anh sẽ không chế thời gian và cường độ.”

Lý Nhã Ly vội vàng ôm lấy hắn, say mê nói: “Không sao, chỉ cần anh thích là được, lại nói... em cũng rất thích.”

Hai người nhìn nhau, nhìn gương mặt tuần tú của Đường Tụng.

Lý Nhã Ly lại không nhịn được mà hôn lên, tay cũng bắt đầu không thành thật.

Trong chốc lát, liền cảm giác được sức sống mạnh mẽ của Đường Tụng.

Lúc này Lý Nhã Ly mới tỉnh táo lại, thân thể hơi co lại.

Nhớ đến trận mưa to gió lớn lúc trước, sắc mặt nàng lại hơi trắng.

Đáng thương nói: “Chồng, em sai rồi, anh tha cho em đi, em thật sự không được.”

Đường Tụng nói gì đó bên tai nàng.

Lý Nhã Ly ngoan ngoãn cúi đầu.

Chương 197: Tổ trưởng

Phòng cà phê Thời Gian.

La Thu Ngọc đứng một bên, kiên nhẫn báo cáo công tác.

“Ông chủ, đội ngũ huấn luyện kia rất tốt, các loại thiết bị và công thức đồ uống đều rất cao cấp. Thông qua nghiên cứu thị trường và đề cử, chúng ta lựa chọn 9 loại sản phẩm mới. Bao gồm...”

“Lát nữa ngài có thể nếm thử, mấy loại cà phê cũ cũng được sửa đổi, cung cấp nhiều khẩu vị để lựa chọn hơn. Trải qua 2 ngày thí nghiệm, những sản phẩm được yêu thích bao gồm...”

Đường Tụng nghe La Thu Ngọc nói, thỉnh thoảng lại gật đầu tỏ ý tán thành.

Đến khi đôi phương dừng lại, Đường Tụng cười nói: “Vất vả rồi, công tác rất tốt.”

“Nên làm mà.” La Thu Ngọc cười một tiếng.

Đường Tụng lại nhớ đến đề nghị của Tạ Vũ Đồng, nói: “Bởi vì gia tăng sản phẩm, chúng ta cần tiến hành thiết kế đóng gói và tuyên truyền thêm lần nữa, chuyện này để tôi sắp xếp. Cô liên lạc với những chuyên gia và streamer trước kia, mời bọn họ đến tuyên truyền.”

“Vâng ông chủ, tôi đi làm ngay.” La Thu Ngọc rất hăng hái.

Mấy ngày trước nàng đã đến tổng bộ một chuyến, cũng câu thông với vị phó tổng mới kia.

Sau khi biết tình hình đại khái của công ty, nội tâm đã có nhiều dã vọng hơn.

Công ty mới thành lập, đang trong thời kỳ phát triển nhanh, cũng là lúc cần dùng người.

Nàng làm trong ngành dịch vụ nhiều năm rồi, cũng biết cái nghề này rất gian nan.

Tại Yến Thành, lương quản lý của một phòng cà phê, nhiều nhất là hơn chục ngàn.

Nếu như tương lai có cơ hội tiến vào tổng bộ, trở thành quản lý cao tầng trong công ty, vậy nàng có thể chuyển hình rồi.

Trở thành quản lý, không cần phải câu nệ ở một cửa hàng.

Vị ông chủ này rất ôn hòa, nói chuyện và làm việc đều rất đáng tin, hơn nữa có tài lực rất mạnh.

Nếu như được ông chủ thưởng thức, tương lai là vô hạn khả năng.

Đây là kỳ ngộ lớn nhất của nàng, nhất định phải nắm chặt.

Tiền La Thu Ngọc, điện thoại của Đường Tụng lại vang lên.

Là Helen.

“Xin chào Đường tổng, sáng nay sẽ có một nhóm người đến phỏng vấn, ngài có rảnh không?”

“Được, lát nữa tôi sẽ qua.”

Đường Tụng đã thông báo trước, đến vòng phỏng vấn thứ hai của cấp bậc quản lý, thì phải thông báo cho hần biết.

Bởi vì có kỹ năng bị động ‘trực giác săn đầu người’, hần có thể đoán được ai phù hợp với vị trí nào.

Đối với một xí nghiệp mới thành lập mà nói, chiêu mộ nhân viên quản lý ở giai đoạn đầu là một chuyện rất quan trọng.

Cúp máy, Đường Tụng đi ra khỏi tiệm.

Nhìn chiếc Suzuki ở chỗ đậu xe, lại cảm thấy hơi không quen.

Nhưng dù sao cũng là nhiệm vụ, ba ngày này chỉ có thể dựa vào nó.

Đúng, chính là vậy!

Một thanh niên cao to đẹp trai mặc âu phục phẳng phiu, lại lái một chiếc Suzuki đáng yêu.

Trong cửa tiệm.

Một đám nhân viên không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Nhìn đi, cái gì gọi là khiêm tốn? Cái gì gọi là nội hàm? Cái gì gọi là bố cục? Chính là đây!

Rõ ràng có xe thể thao, nhưng vẫn lái chiếc xe máy bình thường.

...

Bãi đậu xe của cao ốc Nguyệt Thành có khu vực dành riêng cho xe điện và xe máy.

Trong tiếng động cơ ‘cộc cộc cộc’.

Đường Tụng lái thẳng vào bãi, khóa xe, rút chìa khóa, gạt chân chống, đứng dậy, tháo mũ bảo hiểm.

Liền mạch lưu loát.

Đang là giờ cao điểm, nên có không ít xe điện xe máy tiến vào.

Lúc xoay người, Đường Tụng lại nhìn thấy mấy người quen.

Là tổ trưởng cũ của mình, Thôi Hạo.

Hơn 30, dáng vẻ rất thành thực, trông cũng khá to con.

Dù sao công ty cũ cũng ở cao ốc Nguyệt Thành, Đường Tụng cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nên cũng không ngạc nhiên.

“Anh Thôi, đã lâu không gặp.” Đường Tụng cười hào.

Thôi Hạo ngẩn người, kết hợp giọng nói và tướng mạo, tựa như nhớ ra cái gì đó.

Ngạc nhiên hỏi: “Cậu là... Tiểu Đường?!”

Nghe thấy xưng hô quen thuộc, Đường Tụng gật đầu một cái, cũng thấy hơi xúc động.

Vừa tốt nghiệp, liền làm việc dưới tay Thôi Hạo.

Tuy rằng Thôi Hạo vẽ không ít bánh nướng, nhưng đúng là đã dạy mình rất nhiều thứ.

Từ một con gà không hiểu gì, trở thành một người làm công hợp cách.

Sau khi nghỉ việc cũng an ủi mình.

Đường Tụng cũng có ấn tượng không tệ với Thôi Hạo.

“Đúng là tên nhóc nhà cậu à! Sao đẹp trai vậy, da cũng tốt hơn trước rất nhiều.” Thôi Hạo vui vẻ nói: “Dạo này thế nào? Tìm được việc chưa?”

Đường Tụng gật đầu một cái: “Ừm, tìm được rồi.”

Mình lập nghiệp làm ông chủ, cũng coi như là có việc nhỉ?

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, giờ rất khó tìm việc, có cơ hội thì phải nắm chắc, rất tốt.” Thôi Hạo vẫn là dáng vẻ như người

anh trai, còn vỗ vỗ vai Đường Tụng.

Hắn cũng có ấn tượng không tồi với cậu thực tập sinh này.

Chịu làm, chịu khổ, tính cách lại hiền lành.

Hắn còn từng hứa hẹn với Đường Tụng, sau khi thành chính thức thì sẽ tăng lương.

Ai ngờ lại vì Bạch Hiểu Manh mà mất việc.

“Anh Thôi, dạo này vẫn tốt chứ?” Đường Tụng khách sáo hỏi.

Nghe vậy, sắc mặt Thôi Hạo có chút không đúng.

Nhưng hắn cũng không nói gì, giọng nói hơi mất tự nhiên: “Cũng được, kiếm miếng cơm ăn.”

Đường Tụng thấy vậy thì cũng không hỏi nhiều.

Hai người lại nói vài chuyện linh tinh.

Thôi Hạo giơ tay nhìn đồng hồ, hơi lo lắng nói: “Xin lỗi Tiểu Đường... tôi phải vào làm rồi, lần sau nói chuyện tiếp.”

“Được, vậy lần sau lại nói.” Đường Tụng cười cười, đưa mắt nhìn Thôi Hạo chạy chậm đi.

Nội tâm thấy hơi kỳ quái, công ty cũ cũng không quá khắt khe với những lãnh đạo trung tầng mà.

Lúc trước Thôi Hạo thường xuyên đi muộn, chẳng lẽ gần đây mới thay đổi quy định?

Hắn thân nhiên đi vào đại sảnh, quẹt thẻ đi đến thang máy.

Liền thấy Thôi Hạo đang sốt ruột chờ thang máy.

Tĩnh tĩnh...

Thang máy cuối cùng cũng đến.

Thôi Hạo vội vàng đi vào.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, cũng chen vào trong đám người.

Hiện giờ rất nhiều người, chờ chuyển sau thì không biết chờ đến bao giờ.

“Anh Thôi, trùng hợp thật.” Đường Tụng lại cười với Thôi Hạo.

Với tâm tính của hắn bây giờ, tự nhiên sẽ không thấy xấu hổ.

Thôi Hạo ngạc nhiên nhìn Đường Tụng: “Công ty cậu cũng ở cao ốc Nguyệt Thành?”

“Đúng vậy, rất trùng hợp.”

Rất nhanh thang máy đã đầy người, hai người đều ăn ý mà yên lặng.

Vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng cũng đến tầng 20.

Đường Tụng nhường đường cho Thôi Hạo đi ra.

Sắc mặt Thôi Hạo hơi mất tự nhiên, lắc đầu nói: “Tôi không ở tầng này.”

Đường Tụng nhú mày, nội tâm đang suy đoán gì đó.

Lại qua một lát, thang máy dừng ở tầng 30.

Đường Tụng bước ra ngoài.

Đang định chào hỏi Thôi Hạo, lại phát hiện hắn cũng đi ra.

Biểu cảm của hai người đều rất phong phú.

Chương 198: Phỏng vấn

“Anh Thôi...” Đường Tụng định mở miệng nói gì đó.

Thôi Hạo đã hơi quẫn bách: “Tiểu Đường, không ngờ cậu lại vào văn hóa Đường Trình. Ấy, không nói nữa, tôi vào trước, muộn giờ phỏng vấn rồi.”

Nói xong, không chờ Đường Tụng trả lời, đã vội vã chạy chậm về phía khu làm việc.

Nhân viên tiếp tân xinh đẹp nhìn thấy người đến, vội vàng đứng lên tiếp đãi.

Đường Tụng nhận ra, là Quách Thi Tâm của bộ phận nhân lực.

Lần trước nàng cũng có mặt, khi đó còn chủ động động tay động chân với hắn.

Hắn là chưa có tiếp tân thích hợp, nên nàng tạm thời chống đỡ một thời gian.

Rất nhanh, Thôi Hạo đã đi theo Quách Thi Tâm vào bên trong.

Sau đó Đường Tụng cũng đi vào trong khu làm việc, nhìn ngó bốn phía, lại thấy rất nhiều gương mặt mới.

Những người này đều là nhân viên bình thường, Helen cũng đã báo cho hắn sau khi tuyển xong.

Trước mắt chủ yếu là phụ trách lên kế hoạch kinh doanh phòng cà phê.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng lại bưng tỉnh.

Thôi Hạo chắc là phòng vấn vị trí quản lý trung tầng của bộ phận kinh doanh.

Thôi Hạo hành nghề hơn mười năm, rất có kinh nghiệm ở phương diện này.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có người nhận ra hắn, đều đứng lại chào hỏi.

Đường Tụng cũng cười đáp lại từng người.

Thỉnh thoảng lại là bốn mắt nhìn nhau, các nàng đều mặt đỏ tim run.

Trong mắt các nàng, Đường tổng chính là nam thần, là hình mẫu lý tưởng nhất.

Là thứ các nàng nằm mơ cũng muốn có.

Đường Tụng tiến vào phòng làm việc chủ tịch.

Mỗi lần đến đây, nhìn ngựa xe như nước và các tòa cao ốc bên ngoài cửa sổ, Đường Tụng đều có một loại cảm giác thành tựu.

Đây đại khái chính là ước mơ của mỗi một người đàn ông đi.

Đương nhiên, còn thiếu một thư ký tất chân đen giúp hắn làm việc và báo cáo công tác.

Cái này thì đúng là có thể tuyển trước.

Thư ký Kim tuy tốt, nhưng nước xa không giải giải khát gần.

Đứng thưởng thức phong cảnh một lúc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng quay người nói: “Mời vào!”

Rất nhanh, cửa mở ra.

Tạ Vũ Đồng mặc một bộ OL khéo léo đi vào, trong tay còn ôm một xấp tài liệu.

“Đường tổng, đây là báo cáo điều hành phòng cà phê.” Tạ Vũ Đồng đưa xấp tài liệu qua.

Nghे thấy xung hô này, Đường Tụng lại lắc đầu.

Sau khi nhậm chức, chỉ cần là ở công ty, thì Tạ Vũ Đồng sẽ gọi hần là Đường tổng.

Nói là tránh ảnh hưởng đến hình tượng và uy tín của hần ở công ty.

Tuy rằng Đường Tụng không để ý, nhưng vẫn nhận lòng tốt của nàng.

Đường Tụng đưa tay nhận tài liệu, nhìn qua một lượt, lại lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Toàn diện hơn so với La Thu Ngọc báo cáo.

Xem hết phần báo cáo này, là có thể hiểu được tình hình kinh doanh của phòng cà phê trong thời gian gần đây.

Dù sao công tác trọng tâm của công ty trong giai đoạn này cũng là phòng cà phê.

“Vất vả rồi, rất chuyên nghiệp.” Đường Tụng nhìn Tạ Vũ Đồng với ánh mắt tán thưởng, lại dừng lại xương quai xanh tinh xảo của đối phương một lát: “Chị Vũ Đồng, mấy ngày nay chị đã vất vả rồi, mắt đã có quầng thâm, hay là cho chị nghỉ hai ngày đi.”

Tạ Vũ Đồng vén tóc mai: “Không cần, nhiều năm nay tôi đều làm việc như vậy. Từ khi đến đây, lại cảm thấy mình rất khỏe khoắn và phấn chấn, giống như lúc mới lập nghiệp vậy.”

Đường Tụng quan tâm hỏi: “Vẫn phải chú ý thân thể, nghỉ ngơi thích hợp thì hiệu suất làm việc mới cao.”

“Cảm ơn quan tâm.” Tạ Vũ Đồng lộ ra nụ cười yếu ớt, sau đó lại khôi phục vẻ đoan trang nghiêm túc.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, cắt đứt bầu không khí giữa hai người.

“Mời vào!”

Helen đi vào, gật đầu chào hỏi hai người: “Đường tổng, Tạ tổng.”

Tiếp tục nói với Đường Tụng: “Đường tổng, chúng ta đã sàng lọc được mấy lựa chọn, đang chờ ngài phỏng vấn vòng 2, ngài có rảnh không?”

“Vậy chúng ta đi qua đi, Vũ Đồng, chị cũng đi qua luôn đi.” Đường Tụng nói với Tạ Vũ Đồng.

Nghe thấy cách xưng hô thân mật như vậy, Tạ Vũ Đồng hơi ngẩn người, nội tâm lại thấy hơi quái lạ.

Nhưng cũng không nói gì, chỉ đi theo sau lưng Đường Tụng.

...

Trong phòng họp, nơi này còn ba người phỏng vấn.

Thôi Hạo đang cúi đầu trầm tư, chờ đợi phỏng vấn tiếp theo.

Người đã trung niên, trên có già dưới có trẻ.

Trên người còn vác món nợ trả góp nhà.

Căn bản là không cho phép hăn lười biếng dù chỉ một ngày.

Tiền lương ở công ty cũ cũng tạm được, mỗi tháng hơn 8000.

Tuy rằng không quá cao, nhưng cũng đủ để sinh hoạt.

Từ sau khi công ty sa thải ở quy mô lớn, Thôi Hạo đã bắt đầu hoang mang rối loạn.

Hắn đã qua tuổi 35, nếu như bây giờ bị đuổi, muốn tìm một công việc thích hợp là rất khó.

Đặc biệt là trong hoàn cảnh kinh tế xấu như bây giờ.

Nói không chừng còn phải xa quê, đi đến các thành thị cấp 1 như Đế Đô để tìm cơ hội.

Chờ đến khi nhận được thông báo chính thức, mấy ngày tiếp theo hắn vẫn không thể tỉnh táo lại.

Sau đó bắt đầu điên cuồng gửi sơ yếu lý lịch cho các công ty.

Rốt cuộc cũng có một công ty không để ý đến tuổi tác của hắn, mời hắn đến phỏng vấn.

Nhưng mà, người phỏng vấn còn trẻ hơn hắn rất nhiều, lại còn đòi chỉ điểm hắn.

Khiến cho lòng tin và lòng tự ái của hắn bị đá kích mạnh.

Cuối cùng, tiền lương đưa ra cũng không đạt yêu cầu của hắn.

Lần này thì khác, văn hóa Đường Trình không chỉ gần nhà, mà đãi ngộ còn rất tốt.

Tiền lương đưa ra là 10.000.

Cộng thêm tiền bảo hiểm, tiền thưởng, tiền tăng ca, thưởng cuối năm... cộng vào cũng không ít.

Mặc dù là một công ty mới thành lập, nhưng thực lực rất mạnh, vốn đăng ký lên đến 100 triệu, thuê nguyên một tầng ở cao ốc Nguyệt Thành.

Cũng bởi vì mới thành lập, nên không có lãnh đạo trung tầng từ nội bộ, mà tuyển mộ những người có kinh nghiệm

phong phú ở bên ngoài.

Cũng không có quá nhiều yêu cầu về tuổi tác.

Hắn xem như là tương đối phù hợp, lúc này mới được công ty môi giới chọn trúng.

Kiểm được cơ hội rất khó tìm này.

Vì lần phỏng vấn này, hai ngày nay trừ ăn và ngủ ra, hắn đều đang chuẩn bị chiến đấu.

Nếu như có thể thông qua, vậy hắn có thể thoát thân khỏi vũng bùn.

Cũng sẽ có tiền đồ vô cùng tươi sáng.

Trong lúc Thôi Hạo suy tư.

Cửa phòng họp mở ra, một cô gái xinh đẹp hô lên: “Thôi Hạo!”

“Đây!” Thôi Hạo lập tức đứng lên, biểu cảm khá khẩn trương.

Cầm balo lên và đi ra ngoài.

Càng ngày càng gần mục đích, thì nội tâm lại càng khẩn trương hơn.

Đại khái là... sợ gặp phải một người phỏng vấn còn trẻ tuổi hơn mình rất nhiều đi?

Chương 199: Tư bản Tĩnh Ngộ? Ngộ Khác Chi?

Phòng họp rộng rãi được bố trí thành một phòng phỏng vấn tạm thời.

Đường Tụng ngồi ở chính giữa, đang cúi đầu nhìn sơ yếu lý lịch trên tay.

“Thôi Hạo, 35 tuổi... tiền lương kỳ vọng 8000... Từng làm việc: công ty truyền thông Móc Câu...”

Nhìn sơ yếu lý lịch của vị lãnh đạo cũ, Đường Tụng lại thấy hơi phức tạp.

Hắn cũng không hiểu vị lãnh đạo cũ của mình lắm.

Chỉ biết thời trẻ Thôi Hạo từng làm việc ở một công ty lớn tại Đế Đô, sau khi có con thì trở về Yên Thành phát triển.

Bình thường rất thích nói chuyện gia đình và con trai mình.

Ngoại trừ thích chơi cổ phiếu ra, thời gian còn lại làm việc khá nghiêm túc và có trách nhiệm.

Cũng không có sở thích bất lương gì.

Thôi Hạo nằm trong nhóm nhân viên có kinh nghiệm nhất công ty Móc Câu, cũng là nòng cốt của bộ phận quảng cáo.

Nếu ngay cả Thôi Hạo cũng bị sa thải, vậy chứng tỏ công ty truyền thông Móc Câu đã xảy ra vấn đề lớn.

Nhớ lúc hắn còn làm ở đó.

Công ty vừa hoàn thành bỏ vốn đầu tư vòng B, ký được mấy khách hàng lớn.

Số liệu doanh thu và dự đoán tương lai đều rất tốt, thuộc về xí nghiệp sáng giá ở Yến Thành.

Định giá 80 triệu, đầu tư bỏ vốn 20 triệu.

Nội bộ công ty rất vui mừng, phúc lợi tăng lên một bậc.

Sau đó công ty bắt đầu mở rộng ở quy mô lớn, thu nhận thêm rất nhiều nhân viên mới.

Đường Tụng cũng nhậm chức vào khoảng thời gian đó, ban đầu còn rất có cảm giác đồng cảm cùng công ty.

Cho dù không có tiền tăng ca, nhưng mỗi ngày đều tăng ca.

Đây cũng là lý do vì sao hắn lại ủ rũ như vậy sau khi bị đuổi việc.

Hơn nữa, còn chỉ có một mình hắn bị sa thải.

Chuyện này đúng là vô cùng bất công với một người cần cù chăm chỉ, nghiêm túc làm việc như hắn.

Nhưng mà, khi đó hắn chỉ là một nhân viên quen.

Đối mặt với vị phó tổng Trần Văn Mạnh kia, hắn căn bản là không thể phản kháng.

Cho dù Thôi Hạo có thương thức mình, thì cũng không có sức để giúp.

Hôm nay, ngay cả Thôi Hạo cũng bị sa thải.

Xem ra sau khi mình rời đi, công ty đã gặp biến cố rất lớn.

Vừa hay, mình đang định trả thù Trần Văn Mạnh, lát nữa có thể hỏi Thôi Hạo, xem xem có cơ hội không.

“Đường tổng, người sắp đến rồi.” Helen ở bên cạnh nhắc nhở.

Đường Tụng phục hồi tinh thần, cười gật đầu một cái, ánh mắt nhìn về lối vào.

...

“Mời vào!” Cô gái xinh đẹp đẩy cửa phòng.

Thôi Hạo cũng không nhìn chân đẹp tất đen của đối phương, mà nhìn vào trong phòng họp rực rỡ hào hoa.

“Khi khẩn trương thì hít thở sâu 3 đến 5 lần, như vậy có thể làm dịu tâm trạng khẩn trương.”

Nhớ đến phương pháp tìm được trên internet.

Thôi Hạo hít thở sâu vài lần, nhưng hình như không có tác dụng gì cả.

Quả nhiên, càng đề ý thì càng khẩn trương.

Phần offer này có ý nghĩa rất quan trọng với hắn và gia đình, không thể mất.

Đi vào trong phòng họp rộng rãi.

Ánh nắng chói mắt hắt vào từ cửa sổ sát đất.

Hắn hơi híp mắt lại, nhìn ba bóng người ngồi sau bàn dài.

Hắn hơi khom người chào, nắm chặt ba lô trong tay.

Cẩn thận từng li từng tí đi đến chỗ trống đối diện.

Lại hít thở sâu vài lần, lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt đã mang theo nụ cười chân thành mà nhiệt tình.

Nghe nói chủ tịch công ty sẽ đến phỏng vấn, hi vọng có thể để lại ấn tượng tốt với đối phương.

Tiếp đó, đồng tử của hắn chợt phóng đại.

Kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi trước mặt.

Tiểu Đường... Đường Tụng?

Không phải nói chủ tịch sẽ đến phỏng vấn sao?

Chẳng lẽ có biến cố nào đó?

Hoặc là, Đường Tụng đang là quản lý cấp cao của công ty này?

Trong phút chốc, một loạt suy nghĩ phức tạp lao ra khỏi đầu óc hắn.

Biểu cảm của Thôi Hạo có hơi ngây ngốc.

“Thôi tiên sinh! Thôi tiên sinh!” Giám đốc nhân lực Helen nghiêm túc nói: “Anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Thôi Hạo lập tức lấy lại tinh thần, hoảng sợ đến chảy mồ hôi lạnh.

“Xin lỗi rất xin lỗi, tôi thất thần, có thể bắt đầu.” Thôi Hạo vội vàng nói xin lỗi.

Đường Tụng lại cười nói: “Anh Thôi, không cần khách khí như vậy, mọi người đều là người quen, cứ coi như là một cuộc trò chuyện bình thường là được.”

Thôi Hạo nghe vậy thì thấy hơi ấm áp, cũng may là Tiểu Đường vẫn nhớ tình bạn cũ.

“Đường tổng, ngài biết vị Thôi tiên sinh này?” Helen vội vàng lộ ra nụ cười áy náy.

Cảm giác thái độ vừa rồi có chút mất lễ phép.

“Đây là lãnh đạo của tôi ở công ty cũ, đúng là rất quen.” Đường Tụng thuận miệng giải thích một câu.

Helen và Tạ Vũ Đồng đều rất kinh ngạc, họ không ngờ còn có chuyện này.

Thôi Hạo nhìn khí chất của 3 người đối diện.

Hai cô gái mang theo loại khí chất của người quản lý.

Nhưng Đường Tụng lại ngồi ở giữa, chủ thứ lập tức rõ ràng.

Chẳng lẽ là...

Trong nháy mắt, một suy nghĩ to gan xông thẳng lên đầu, Thôi Hạo lại thấy rất hoang đường.

Thôi Hạo cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tiểu... A... Đường Tụng, chức vị của cậu ở đây là?”

Không chờ Đường Tụng trả lời, Helen cười tủm tỉm giải thích: “Vị này là chủ tịch kiêm CEO của công ty chúng ta, cũng là chủ phòng vấn lần này.”

Helen dù sao cũng làm ở bộ phận nhân lực nhiều năm, liếc mắt là đã nhận ra chút gì đó.

Có mấy lời, Đường Tụng không tiện nói, cần nài nói ra.

Nghe thấy câu trả lời khẳng định, Thôi Hạo lại căng thẳng.

Bắt đầu suy nghĩ xem ngày xưa mình có làm khó Đường Tụng không, có chỗ nào không đúng hay không.

Suy nghĩ một chút, quan hệ của hai người hình như cũng rất khá, chưa từng có mâu thuẫn gì.

Ngoại trừ lần sa thải đó, nhưng chuyện đó cũng không phải chuyện hấn có thể làm chủ.

Huống hồ bây giờ hấn cũng bị đuổi.

Nghĩ đến đây, có người quen làm ông chủ ở đây, kèo này ổn rồi nha!

“Anh Thôi, anh tự giới thiệu trước đi.” Đường Tụng cười nói: “Vị này là phó tổng công ty, Tạ Vũ Đồng, vị này là giám đốc nhân lực Sử Thu Lệ.”

Thôi Hạo vội vàng xua tay nói: “Đừng đừng, gọi tôi lão Thôi là được.”

Nói xong, lại ho nhẹ một tiếng, nói rõ ràng: “Tôi là Thôi Hạo, 35 tuổi, có kinh nghiệm làm việc nhiều năm, năm 2011

từng làm ở...”

Sau màn tự giới thiệu, Đường Tụng lại hỏi mấy vấn đề phỏng vấn đã chuẩn bị từ trước.

Càng nhiều hơn là dùng kỹ năng ‘trực giác săn đầu người’.

Cái kỹ năng này ở đây, thông qua câu thông để phán đoán đối phương có phù hợp với vị trí hay không.

Rất nhanh, theo giao lưu, trực giác nhạy bén nói cho hẳn biết.

Năng lực của Thôi Hạo hoàn toàn phù hợp, có thể đảm nhiệm chức quản lý phòng kinh doanh.

Trong lúc đó, Tạ Vũ Đồng cũng hỏi vài vấn đề.

Thôi Hạo không mất bình tĩnh, dù sao cũng là lĩnh vực mình am hiểu, biểu hiện rất không tệ.

Khoảng 20 phút sau, Tạ Vũ Đồng và Helen đều đưa mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Chờ hẳn quyết định.

Đường Tụng cười một tiếng, đứng lên, đưa tay phải ra nói: “Hoan nghênh anh vào công ty.”

Thôi Hạo vội vàng đứng lên, sắc mặt đỏ ửng.

Hai tay nắm lấy tay Đường Tụng, còn dùng sức lắc lắc: “Cảm ơn Đường tổng đã tin tưởng! Rất vinh hạnh.”

“Thôi tiên sinh, sau đó tôi sẽ gửi offer đến hòm thư của ngài, thứ hai nhậm chức không có vấn đề gì chứ?” Helen lập tức mở miệng.

Thôi Hạo vội vàng gật đầu đáp: “Không có vấn đề!”

Mấy người lại chào hỏi vài câu.

Khi Thôi Hạo đang định đứng lên rời đi, Đường Tụng đột nhiên hỏi: “Lão Thôi, công ty Móc Câu gặp chuyện gì vậy? Ngay cả anh cũng bị sa thải?”

Thôi Hạo dù sao cũng là một lãnh đạo nhỏ, lại là người làm lâu năm trong công ty.

Quan hệ khá rộng, tin tức cũng rất nhanh nhạy.

Hắn cảm khái nói: “Công ty đang rất bấp bênh, đã sa thải hai nhóm người rồi, khả năng là còn phải đổi chủ.”

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Đột nhiên vậy?! Đầu tư bỏ vốn thành công rồi cơ mà?”

Thôi Hạo thở dài: “Haiz! Cũng rất trùng hợp, tất cả đều bắt đầu từ sau khi cậu nghỉ việc. Mấy khách hàng lớn đột nhiên kết thúc hợp tác, công ty mất hơn nửa lợi nhuận. Chết người nhất chính là, công ty ký thỏa thuận đánh cược khi đầu tư bỏ vốn vòng B.

“Nếu công ty không thể thực hiện mục tiêu trong quý này, thì sẽ tiến hành điều chỉnh cổ quyền. Đến khi đó cổ đông sẽ phải chuyển nhượng một bộ phận cổ phần trong tay với giá rất thấp cho công ty kia.”

“Hơn nữa, công ty đầu tư kia cũng đang nắm cổ phần, đối phương sẽ lên làm đại cổ đông. Hiện giờ xem ra, những khách hàng lớn kia rời đi, đều có quan hệ với đối phương.”

Đường Tụng tò mò hỏi: “Là công ty đầu tư nào mà âm hiểm vậy?”

Thôi Hạo lộ vẻ kính sợ nói: “Là Tư bản Tỉnh Ngô đại danh鼎鼎, được định giá hơn 20 tỷ USD. Khi đó được họ nhìn trúng, lựa chọn đầu tư, toàn bộ công ty đều vui mừng, đều cho rằng tương lai tươi sáng. Ai có thể ngờ được đó lại là một cái bẫy? Chủ tịch của bọn họ chính là Ngô Khác Chi thường xuyên xuất hiện trên tivi.”

Chương 200: Đồng Ngọc Ngôn mời

“Tư bản Tỉnh Ngô? Ngô Khác Chi?” Đường Tụng nhỏ giọng nỉ non.

Ánh mắt bắt đầu dao động kịch liệt.

Đường Tụng là một người đứng đắn, hẳn chơi game thì không chỉ chiêu mộ nhân vật nữ.

Tập đoàn Đường Tổng ở trong game, cũng có không ít các loại nhân tài khan hiếm, chỉ số cực cao.

Ngoại trừ gói quà dành cho người mới là T0 ‘Thư ký Kim’ ra.

Hắn còn chiêu mộ không ít nhân tài mũi nhọn cấp bậc T1, T2.

Mỗi một người đều có thể đảm đương một phía, có thể phụ trách khai thác và phát triển một lĩnh vực.

Ví dụ như luật sư La Tân, lại ví dụ như Ngô Khác Chi.

Sau khi bầu bạn với tập đoàn Đường Tổng đến khi trưởng thành, mỗi người đều phụ trách một hạng nghiệp vụ.

Cái thế giới này cũng không phải là không thay đổi.

Khi hắn đang hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, từng bước kế thừa tài sản của mình, thì tập đoàn Đường Tổng vẫn đang phát triển, các nhân vật tinh anh cũng đang cố gắng làm việc.

Một tập đoàn khổng lồ như vậy, dính dáng đến rất nhiều lĩnh vực khác nhau, có thể tưởng tượng được lực ảnh hưởng

của nó với xã hội.

Có lẽ hành vi của Tư bản Tỉnh Ngô với truyền thông Móc Câu là hành vi thương nghiệp bình thường.

Nhưng khả năng cao hơn, là người trong nội bộ tập đoàn vẫn chú ý mình.

Ngô Khắc Chi xuất hiện, đã ảnh hưởng trực tiếp đến người và chuyện bên cạnh mình.

Điều này khiến cho hắn vừa hưng phấn lại vừa thấp thỏm.

Bây giờ xem ra, tất cả đều là có lòng tốt.

“Đường tổng, vậy tôi đi trước nhé? Ngài cứ bận trước đi.”
Thôi Hạo thấy Đường Tụng rơi vào trầm tư, liền nhỏ giọng tạm biệt.

Đường Tụng lập tức tỉnh lại, gật đầu nói: “Được, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Thôi Hạo vội vàng cúi chào rồi rời khỏi phòng.

Đường Tụng trở lại chỗ ngồi, uống một hớp trà.

Tạ Vũ Đồng quan tâm nói: “Hai người vừa nói gì vậy? Sao tôi có cảm giác như cậu không tập trung vậy.”

“Ôn chút chuyện thôi, chắc là hơi xúc động.”

...

Thôi Hạo rời khỏi công ty văn hóa Đường Trình.

Trên mặt xuất hiện nụ cười tươi rói, nhẹ nhàng đi về phía thang máy.

Trong lúc chờ đợi, ngón tay bắt đầu gõ vào bắp đùi theo quy luật.

Đến khi bước vào thang máy, nụ cười trên mặt bắt đầu ngoác đến mang tai.

Lúc ra khỏi cao ốc Nguyệt Thành, toàn thân đều nhẹ nhàng như bay lên.

Thuận tay móc chìa khóa xe ra, ngón tay đưa vào trong móc chìa khóa, bắt đầu xoay tròn.

Miệng cũng bắt đầu ngâm nga bài hát.

Lúc đi đến bãi xe, nhìn chiếc xe điện của mình.

Thôi Hạo vỗ đầu một cái, cầm điện thoại lên, gọi cho vợ mình.

“Alo, bà xã, trưa nay đừng nấu cơm, gọi Thành Thành, chúng ta đi shopping trước, sau đó ra ngoài ăn lẩu.”

“Khà khà, em còn không biết anh sao? Trình độ của anh, phỏng vấn khẳng định là qua, offer đã đến.”

“Công ty rất tốt, là xí nghiệp mà anh nằm mơ cũng muốn vào.”

“Tiền lương? Em đoán xem...”

“Không đúng! Đoán lại.”

“Ha ha, nhiều hơn trước kia 2000, chủ yếu là đãi ngộ và phúc lợi còn tốt hơn, có phí tăng ca, có thưởng cuối năm.”

...

Phỏng vấn vẫn tiếp tục.

Lợi dụng kỹ năng bị động, Đường Tụng chọn lọc ra vài nhân tài phù hợp với vị trí lãnh đạo trung tầng.

Trước mắt, bọn họ chủ yếu là phụ trách xây dựng thương hiệu, tuyên truyền kinh doanh.

Gần đến giờ cơm trưa, Đường Tụng mời: “Chị Vũ Đồng, trưa nay đi ăn chứ?”

“Rất xin lỗi Đường tổng, trưa nay tôi có hẹn với người khác rồi.” Tạ Vũ Đồng xin lỗi.

Đường Tụng nhún vai, nói đùa: “Vậy thì đúng là đáng tiếc, hôm nay tôi lái xe mui trần, vốn còn định đưa chị đi hóng gió.”

Biểu cảm đoan trang của Tạ Vũ Đồng có hơi mất tự nhiên.

Tinh...

Âm báo wechat vang lên.

Tạ Vũ Đồng mở điện thoại ra xem, lại không nhìn được mà nở nụ cười.

Hiếu Manh: “Quý bà, cháu sắp tan làm rồi, hay đi xuống dưới chờ cháu đi.”

Tạ Vũ Đồng lập tức trả lời: “Được!”

Cất điện thoại, liền thấy Đường Tụng đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái.

“Chị Vũ Đồng, tôi chưa thấy chị cười tươi như vậy bao giờ, là nói chuyện với nam hay nữ vậy?”

Tạ Vũ Đồng liếc nhìn hắn một cái, vẫn giải thích một câu: “Là cháu gái tôi.”

“Ha ha, vậy thì tốt.” Đường Tụng đứng dậy, nói: “Vậy tôi đi ăn cơm trước.”

“Cùng đi xuống đi, chờ tôi về phòng lấy túi xách.”

Sau đó, hai người đi vào thang máy.

Giữa trưa là giờ cao điểm, thang máy rất đông.

Đường Tụng làm ở cao ốc Nguyệt Thành 3 tháng, tự nhiên rất hiểu chuyện này.

Hắn dùng thân thể che chắn cho Tạ Vũ Đồng.

Tạ Vũ Đồng cảm kính nhìn hấn, đứng sát bên người hấn.

Đường Tụng hơi cúi đầu, chóp mũi chạm vào những sợi tóc của nàng.

Một mùi nước hoa nhạt phả vào mặt, rất dễ chịu.

Nhìn Tạ Vũ Đồng đoan trang ưu nhã trong ngực.

Dưới bộ OL khéo léo, bộ ngực sung mãn cao ngất, vòng eo tinh tế, đùi đẹp thon dài.

Thân thể cao gầy gợi cảm, mang theo dáng vẻ thành thực thùy mị.

Cảm nhận hơi thở càng ngày càng nóng bỏng ở trên đỉnh đầu, Tạ Vũ Đồng hơi đỏ mặt lên.

Nhưng trong không gian nhỏ hẹp này, nàng cũng không có chỗ tránh, không thể làm gì khác hơn là yên lặng chịu đựng.

Keng.

Thang máy mở cửa.

Tạ Vũ Đồng thở phào một hơi, vội vàng đi ra ngoài, cảm giác thân thể hơi nóng lên.

“Đường tổng...” Tạ Vũ Đồng đang định mở miệng.

Đường Tụng vội vàng cắt lời: “Đã ra khỏi công ty rồi, đừng gọi Đường tổng nữa.”

Tạ Vũ Đồng gật đầu một cái, do dự nói: “Tiểu Tụng, tôi qua bên kia chờ cháu gái, cậu đi ăn cơm trước đi.”

“Được, bye bye.” Đường Tụng phất tay một cái, đi về phía bãi xe.

Dáng người thẳng tắp rất nổi bật, ánh mắt của Tạ Vũ Đồng vẫn dõi theo hấn.

Không lâu sau, liền nhìn thấy hắt lái một chiếc xe ‘mui trần’ ra khỏi bãi xe.

Tạ Vũ Đồng bật cười một tiếng.

Trong lúc nhất thời, lại đoan trang tú lệ như hoa mẫu đơn nở rộ.

Với tướng mạo, khí chất, cách ăn mặc, hình thể của Đường Tụng, hoàn toàn không hợp với chiếc xe máy này.

Tạo thành một loại tương phản đáng yêu.

“Đúng là một anh chàng thú vị.”

Nhìn chiếc xe máy đi xa, Tạ Vũ Đồng đột nhiên có chút không nữa.

Không nhìn được mà nghĩ đến bầu không khí trong thang máy.

“Hi!” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, lại có người vỗ vai nàng.

“Quý bà! Đang nghĩ gì mà ngây người ra vậy.” Bạch Hiểu Mạnh tiến lên khoác tay Tạ Vũ Đồng, dịu dàng nói.

Tạ Vũ Đồng nhìn thấy nàng, lộ ra thần sắc cung chiêu: “Đi thôi, đi ăn đồ ăn Pháp mà cháu vẫn thèm.”

...

Nhà hàng Thiên Hối.

“Móng giò, gà Thanh Viễn, rau xào, hoành thánh cua...” Đường Tụng đóng menu lại, nói với nhân viên phục vụ: “Thế thôi.”

Thoải mái tựa vào ghế.

Mở wechat, kiểm tra tin nhắn chưa đọc.

Ly Ly: Ảnh gợi cảm. jpg.

Đường Tụng gật đầu một cái, cho nàng một like.

Lý Nhã Ly hiển nhiên đã nắm giữ mật mã lưu lượng, biết rõ làm thế nào để hấp dẫn ‘lưu lượng’ của hân.

Nhạc Nhạc: Bữa trưa.jpg, hôm nay bữa trưa rất phong phú, không cần lo em không nở xài tiền nha.

Đường Tụng: “Rất ngoan.”

Đồng Ngọc Ngôn: Rốt cuộc cũng xong việc, hôm nay là thứ sáu, tối nay đi dạo phố nhé, đồ ăn vặt bên quảng trường checkin rất ngon.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, buổi chiều còn mấy buổi phỏng vấn, nhưng chắc là sẽ không bận đến quá muộn.

Cười trả lời: “Chỉ ăn thôi à? Mình tương đối bận, có thể là không có thời gian.”

Tĩnh...

Đồng Ngọc Ngôn: “Cơm nước xong xuôi có thể lên phòng mình ngồi một chút.”

Đường Tụng: “Được rồi, thật ra mình cũng rất tò mò với quảng trường checkin đó.”

.....

Mấy hôm nay hơi bận, còn 5 chương ae nhai tạm.

Chương 201: Quảng trường check in

Gần đây, Đồng Ngọc Ngôn rất bận.

Chuyển sang bộ phận tiêu thụ được một tháng.

Phong ba chụp ảnh chung cũng đã lắng xuống.

Trong công ty bắt đầu có thêm ít lời ra tiếng vào.

Nói nàng căn bản không có quan hệ gì cả, mà chỉ cáo mượn oai hùm.

Đồng Ngọc Ngôn hơi chú ý, đã biết ai đang giở trò sau lưng.

Tổ trưởng cũ của tổ 5, Lưu Húc.

Bởi vì nàng đột nhiên được thăng chức, cướp lấy vị trí của đối phương.

Điều này cũng khiến cho hai người kết thù.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là, nàng chỉ là một cô bé vừa mới tốt nghiệp.

Đột nhiên là tổ trưởng tổ tiêu thụ, nhất định có rất nhiều người ghen tị đến đỏ mắt.

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao lời đồn kia càng ngày càng lan truyền rộng rãi hơn.

Cho đến giờ, nàng vẫn không phải người mặc cho kẻ khác bắt chẹt, bị người bắt nạt, đương nhiên phải nghĩ cách đánh lại.

Đơn giản nhất chính là bắt lấy một khách hàng lớn, chứng minh năng lực và quan hệ của mình.

Mà công ty Thiên Thịnh chính là lựa chọn đầu tiên của nàng.

Đây là một xí nghiệp tổng hợp, làm từ trang trí nội thất cho đến môi giới, tiêu thụ nhà, vân vân...

Cũng coi như là công ty hàng đầu tại Yến Thành.

Thực lực mạnh hơn công ty Hoa Vũ nàng đang làm rất nhiều.

Nhưng độ khó cũng rất cao.

Vì vậy, khi nàng tuyên bố muốn tiếp xúc với Thiên Thịnh để kéo đơn hàng, tất cả mọi người đều cho rằng nàng không biết tự lượng sức mình, cậy mạnh.

Ông chủ cũng uyển chuyển khuyên bảo, nói nàng không cần quan tâm đến những thứ kia, chỉ cần giữ mối quan hệ với khách hàng lớn Hằng Đạt là được.

Tuy nhiên, với tính cách của Đồng Ngọc Ngôn, sao có thể không quan tâm đến cái nhìn của người khác?

Vì đơn hàng này, nàng bắt đầu tăng ca, học tập đề cao tri thức.

Đồng thời cũng tìm những người có kinh nghiệm phong phú để học hỏi.

Cuối tuần cũng không nhàn, mà chạy đến công ty đối phương để điều tra nghiên cứu.

Trải qua hơn 10 ngày chuẩn bị, rốt cuộc cũng đến lúc hành động.

Sau đó, nàng dùng biện pháp của bản thân, thử tiếp xúc với Thiên Thịnh.

Nỗ lực phát triển với khách hàng lớn này.

Nếu mà... mình đã nỗ lực, đã dốc hết sức mà vẫn thất bại, vậy thì chỉ có thể nhờ Đường Tụng ra sân.

Nàng sở dĩ chọn công ty này, đáp án cũng rất đơn giản.

Cổ đông lớn của Thiên Thịnh chính là ‘tập đoàn Đường Tổng’.

Đồng Ngọc Ngôn đứng dậy từ chỗ làm việc, bóp bóp cái cổ mỗi nhừ.

Lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Đường Tụng: “Rất cuộc cũng xong, hôm nay là thứ sáu, tối nay đi dạo...”

Qua một lúc lâu, đối phương mới trả lời.

Thấy câu trả lời này, Đồng Ngọc Ngôn cắn cắn bờ môi căng mọng.

Ngón tay trắng nõn lướt trên bàn phím: Cơm nước xong có thể lên phòng mình ngồi một chút.

Đường Tụng trả lời rất nhanh.

Đồng Ngọc Ngôn lộ ra nụ cười vui vẻ.

...

Sao khi phỏng vấn xong, Đường Tụng và Helen lại bàn luận vài chuyện.

Nhìn đồng hồ, cũng nên xuất phát rồi.

Lái chiếc Suzuki, nghênh đón ánh hoàng hôn, qua lại trong dòng xe cộ.

Ý thu rất đậm, chạng vạng tối đã hơi lạnh.

Đường Tụng cảm nhận gió lạnh lướt qua người, chỉ cảm thấy rất sáng khoái.

Khi hần chạy đến quảng trường, Đồng Ngọc Ngôn vẫn đang tắc đường.

Đây đại khái chính là lợi ích của xe máy đi.

Đường Tụng đứng trong góc quảng trường, nhìn phong cảnh đường phố và ánh đèn xinh đẹp.

Thời đại học chỉ cắm đầu vào chơi game, tốt nghiệp lại bận làm việc.

Tuy rằng ở Yên Thành hơn 4 năm, nhưng lại không hiểu quá nhiều về nó.

Cũng chưa từng đến con phố nổi tiếng để check in này.

Suy nghĩ một chút, bắt đầu dạo bước, đi qua lại theo đám người.

Ánh chiều tà từ từ chìm vào đường chân trời.

Yên Thành bị màn đêm bao phủ.

Đường Tụng rút tay trong túi, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt.

Cảm nhận cuộc sống ồn ã của Yên Thành khi về đêm.

Thỉnh thoảng lại có vài cô gái phát hiện ra hần.

Muốn chạy lên tán tỉnh, nhưng không có can đảm.

Xuyên qua một con đường rực rỡ ánh đèn.

Đủ loại mùi thơm bay vào trong mũi, ngọt, thơm, cay...

Đường Tụng liếc nhìn qua, cơ bản đều là đồ ăn vặt đang hot gần đây.

Tất cả gian hàng đều có không ít người, tiếng ồn ào không ngừng dù chỉ một giây.

Thời tiết cuối thu trong lành, nhiệt độ thích hợp, là thời điểm đông nhất.

Cách đó không xa, một đám học sinh nam nam nữ nữ đang kết bạn mà đi.

Trên mặt mang theo vẻ hưng phấn và vui sướng, trao đổi món nào ngon nhất, món nào hay ho nhất.

Hai bên đường còn có rất nhiều streamer đang livestream.

Nam nữ già trẻ, tuổi nào cũng có.

Chủ yếu là đi dạo phố, giới thiệu các loại đồ ăn.

Cũng có những người trẻ tuổi đang biểu diễn nhảy múa, ca hát...

Biển người mãnh liệt, trên mặt họ vẫn mang theo nụ cười tự tin.

Gậy selfie đơn giản, giá điện thoại, đường phố ồn ào, ánh đèn rực rỡ.

Giống như đã trở thành sân khấu của họ.

Thấy một màn này, Đường Tụng lại nghĩ đến video ngày hôm qua.

Đã gần 24 tiếng, không biết kết quả thế nào rồi.

Mở TikTok ra xem.

Bỏ qua các tin nhắn cá nhân, tiến vào trang chủ.

Fan: 180.500+, like video trên cùng: 110.300+.

Video mới nhất có hơn 2.600.000 lượt xem, hơn 200.000 lượt like.

Có thể rút: 1.750.000 NDT.

Đúng là một niềm vui nho nhỏ.

Dù biết video này sẽ hot, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Đoán là hôm nay có thể đột phá 200.000 fan.

Chỉ riêng cái video này, đã kiếm được gần 100.000 fan trong vòng 24 giờ, kiếm được 1.750.000 NDT.

Mở khu bình luận, hầu như đều là khen ngợi.

“Thế mà lại là một soái ca nghệ thuật, phác họa quá tuyệt.”

“Bầu không khi max điểm.”

“Soái ca ...”

“Cầu lộ mặt....”

Lướt xem một lúc, Đường Tụng lại tăng thêm 30.000 phí quảng cáo.

Chương 202: Khói lửa nhân gian

Tinh... Âm báo wechat vang lên.

Đồng Ngọc Ngôn: “Mình đến quảng trường rồi, cậu đâu?”

Đường Tụng nhìn ngó bốn phía, đi đến một cửa hàng bắt mắt nhất.

Chia sẻ vị trí cho Đồng Ngọc Ngôn, lại chụp ảnh rồi gửi cho nàng.

Một lát sau.

Trong đám người ồn ào nhốn nháo, một bóng người xinh đẹp đi đến.

Áo sơ mi xám đậm mang theo mỹ cảm thời thượng.

Váy đen cao đến eo, làm bộ ngực sung mãn của nàng càng nổi bật hơn.

Dưới chân là đôi dép vàng nhạt.

Đồng Ngọc Ngôn vừa tan làm, trên người mang theo khí chất mỹ nhân đô thị rất đậm, khiến người ta động lòng.

Đặc biệt là gương mặt xinh đẹp còn mang theo vẻ vui sướng và ái mộ.

Đồng Ngọc Ngôn đứng lại ở cách hần 2 mét.

Đoàn người qua lại, có không ít người lướt qua hai người họ.

Đồng Ngọc Ngôn từ đầu đến cuối, chỉ nhẹ nhàng nhìn Đường Tụng đứng dưới ánh đèn.

Tựa như đang chờ đợi gì đó.

Đường Tụng giang hai tay ra.

Đồng Ngọc Ngôn cầm túi xách, chạy chậm đến.

Ôm chặt lấy vòng eo của hắn, ngửi mùi hương trên người hắn, an bình mà say mê.

Tất cả chuyện phiền lòng đều bị quét sạch.

Em không cũng mất tất cả, anh chính là sức mạnh lớn nhất của em.

...

Phổ dài, đèn đuốc sáng ngời, không thể nhìn thấy phần cuối.

Dòng người nhón nháo lướt qua hai người họ.

“Đường Tụng.” Đồng Ngọc Ngôn nhẹ giọng nỉ non, giọng nói tràn đầy quyến luyến.

Đường Tụng hỏi: “Sao thế?”

Đồng Ngọc Ngôn dùng mắt cọ cọ ngực hắn: “Chúng ta chỉ đứng im không nói gì như vậy cũng rất tốt đẹp. Em rất thích, nếu có thể như này mãi thì tốt.”

Đường Tụng cúi đầu, hít sâu một hơi.

Mùi thơm ngào ngạt tràn vào lỗ mũi, đến hắn sảng khoái không thôi.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ nhẹ sống lưng rộng rãi của hắn: “Anh không biết em thích anh thế nào đâu. Trên đường đến đây, em đã nghĩ rất lâu về chuyện phải ôm anh bằng tư thế nào, dùng lực mạnh bao nhiêu. Nhưng vào giây phút nhìn thấy anh, em lại quên hết mọi thứ, trong mắt chỉ có anh.”

Đường Tụng cảm nhận được tình cảm của cô gái trong ngực.

Cũng không nói gì nhiều, hai tay ôm chặt hơn.

Đồng Ngọc Ngôn ngẩng đầu lên, kiễng chân, hôn lên trên môi của hắn.

Bờ môi mềm mại lại kiên quyết, gương mặt xinh đẹp gần ngay trước mắt.

Nhìn nàng, nội tâm Đường Tụng sinh ra rất nhiều cảm xúc.

Từ trên người nàng, hắn vẫn có thể nhìn thấy cái bóng của vị hoa khôi thời đại học.

Nếu nước trước kia không có chút suy nghĩ hay ảo tưởng nào, vậy thì là không thể. Dù sao đối phương cũng rất xinh đẹp, dáng người khôi ngô, là xuất chúng nhất trong đám bạn học.

Đường Tụng cũng rất rõ ràng, Đồng Ngọc Ngôn hi vọng có được thứ gì.

Đối với những thứ này, hắn cũng không ghét.

Thậm chí còn có chút hưởng thụ bầu không khí ái muội và trêu ghẹo, khiêu khích này.

Có đôi khi bị đối phương khiêu khích cũng rất thú vị.

Thật ra hắn cũng có một trái tim không ngay thẳng thật lòng.

Chỉ là, trái tim của hắn đã vỡ thành rất nhiều mảnh như một tấm gương.

Có một mảnh trong đó, vừa hay có thể chứa đựng nàng.

Hi vọng nàng không chê bé.

...

Trên đường phố huyên náo, Đồng Ngọc Ngôn kéo tay Đường Tụng.

Bước chân nhẹ nhàng, trên mặt mang theo nụ cười rục rờ.

Hai người thỉnh thoảng sẽ dừng lại trước một gian hàng, Đồng Ngọc Ngôn sẽ tràn đầy phấn khởi mà thảo luận ăn gì, uống gì.

Sau đó lại lấy điện thoại ra quét mã trả tiền, rồi đưa đồ ăn đến bên mép Đường Tụng.

Nhìn thấy Đường Tụng lộ ra nụ cười hài lòng, nàng cũng sẽ cười theo.

Có đôi khi phát hiện vài gian hàng thú vị, nàng cũng kéo hần chui vào, trốn bên trong một lát, tránh biển người chật chội.

Đi một đoạn đường, nàng mua rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng mỗi một chỉ cắn một miếng, còn lại thì đều vào bụng Đường Tụng.

Trải qua ưu hóa, Đường Tụng ăn rất nhiều, nên cũng không từ chối.

Mỗi khi nhìn thấy Đường Tụng ăn hết, Đồng Ngọc Ngôn lại cười hạnh phúc.

“Cửa tiệm kia mới mở nha, em chưa từng ăn.” Đồng Ngọc Ngôn chỉ về một phía, ngọt ngào nói: “Anh yêu, em muốn nếm thử, không biết có ngon hay không?”

Đường Tụng nhìn thoáng qua, là một loại bánh mới.

Đội ngũ xếp hàng rất dài, đoán là sẽ phải chờ rất lâu.

Trước kia hần cũng làm chuyện như vậy không ít lần, nhưng đó là vì Liễu Bảo Nguyệt.

Nhìn ánh mắt mong chờ của cô gái bên cạnh, Đường Tụng xoa đầu của nàng, cười nói: “Chờ anh một lát, em qua bên kia mua nước và ngồi nghỉ đi.”

Nói xong, liền gia nhập vào hàng ngũ xếp hàng.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn thấy một màn này, hai mắt sáng lấp lánh như sao, nội tâm vô hạn thỏa mãn.

Đây chính là quá trình yêu đương mà nàng vẫn luôn thêm muốn.

Đường Tụng đứng trong hàng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bốn phía.

Xiên que, đậu hũ thối, mực nướng...

Đường phố huyền ảo, khói lửa nhân gian, thật sự là hình ảnh khiến người ta thoải mái.

Nhà này làm bánh khá nhanh, tốc độ xếp hàng nhanh hơn hẳn tưởng rất nhiều.

Một lát sau, rốt cuộc cũng đến lượt Đường Tụng.

Nhìn chiếc bánh vàng óng xốp giòn, Đường Tụng cũng thấy thèm, liền mua 2 cái.

1 cái bình thường, 1 cái thêm rau, lòng nướng, trứng gà...

Xoay người, Đồng Ngọc Ngôn đã đến bên cạnh hắn.

Nhón chân nhìn vào quầy hàng.

Từ góc độ này của Đường Tụng, có thể nhìn thấy khe rãnh mê người.

Chương 203: Khảo nghiệm của nam thần

Đường Tụng cười nói: “Chọn một cái đi.”

Đồng Ngọc Ngôn làm nũng: “Chúng ta ăn một nửa rồi đổi cho nhau được không? Như vậy có thể ăn 2 loại khẩu vị nha.”

“Được!”

Trên đường phố rực rỡ ánh đèn.

Hai người cầm bánh, hai mắt nhìn nhau một cái.

Thôi thôi một hơi, cắn một miếng to.

Vừa xốp vừa giòn, hương thơm nồng đậm, mùi thịt băm cũng rất ngon.

“Đây là cái bánh ngon nhất em từng ăn, em có thể nhớ mãi mùi vị này.” Đồng Ngọc Ngôn nhìn hắn đầy tình cảm.

Ánh đèn lấp lánh chiếu lên gương mặt thánh khiết của nàng.

Đường Tụng hưởng thụ món ngon, lại nhìn cô gái đang nhìn mình đầy tình ý.

Hắn đưa tay lướt qua gương mặt nàng, ngắm nhìn gương mặt quen thuộc này.

Tựa như nhớ lại từng lần gặp gỡ tình cờ thời đại học.

Gặp thoáng qua trên con đường nhỏ trong rừng cây.

Nhìn thoáng qua trong phòng ăn ồn ào.

Bóng lưng xinh đẹp trong phòng học yên tĩnh.

“Ngọc Ngôn, em rất đẹp.” Đường Tụng tán dương một câu.

Tiếp đó lại giúp nàng lau miếng bánh dính trên khóe miệng, rồi bỏ vào miệng mình.

Đồng Ngọc Ngôn bị động tác tự nhiên và dịu dàng này làm thất thần.

Đứng trên đường phố, động tình nói: “Please kiss me!”

Đường Tụng cúi đầu hôn lên, miệng toàn là mùi vị lòng nướng và rau xà lách.

Đúng là một nụ hôn khiến người ta khó quên, đại khái là hấn cũng sẽ nhớ rất lâu.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, mị lực đạt đến 60, trở thành một nam thần hợp cách.”

“Keng, bạn kích hoạt nhiệm vụ mới ‘khảo nghiệm của nam thần’. mời tự kiểm tra.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, trong lòng Đường Tụng hơi động.

Lúc trước, mị lực là 59 điểm.

Hôm nay đi dạo với Đồng Ngọc Ngôn, tình cảm có hơi xao động, cộng thêm tích lũy trước kia.

Chắc là mị lực nhân cách đã tăng lên.

Khiến cho mị lực của hấn lên đến 60.

Mị lực nhân cách bao gồm tự tin, tình thú, hài hước, nội hàm, khí chất, vân vân...

Là loại hình cần tích lũy qua thời gian, thuộc về loại khó tăng lên.

Lúc mới nhận được hệ thống, mị lực của hấn chỉ có 30.

Hôm nay, theo sự nỗ lực không ngừng của hắn, rốt cuộc cũng tăng lên gấp đôi.

Trở thành một nam thần chân chính, thật đáng mừng.

Nghĩ đến đây, hắn lại hôn sâu hơn, tỏ ý cảm ơn.

Đồng Ngọc Ngôn cũng nhiệt liệt đáp lại.

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, kiểm tra nhiệm vụ mới.

Nội dung: Với tư cách là một nam thần hợp cách, bạn cần người khác phải khẳng định để chứng minh sức hút của mình. Lựa chọn 5 cô gái có độ hảo cảm nhất định, gửi một tin nhắn bày tỏ hi vọng sẽ nhận được một phần quà có ý nghĩa.

Phần thưởng: Gói quà nam thần x1.

Chú 1: Mỗi khi nhận được một phần quà, có thể nhận được một gói quà nam thần, tối đa 5 lần.

Chú 2: Quà tặng có chi phí (tâm lòng, tài lực, thời gian công sức) khác nhau, giá trị gói quà sẽ khác nhau.

Chú 3: Không được dùng các phương pháp như lừa gạt, uy hiếp, dụ dỗ... để nâng cao nâng cao chi phí quà tặng.

Quả nhiên là bài kiểm tra mà.

Rất tốt!

Đã đến lúc kiểm tra đám cầu thủ của mình rồi.

Để mình xem ai dám gạt mình, đến khi đó đảm bảo sẽ đánh sủng mông nàng.

...

Hai người đi dạo trên quảng trường gần 2 tiếng.

Vừa ăn vừa đi vừa trò chuyện.

Giống như quá khứ, đều là Đồng Ngọc Ngôn tìm đề tài.

Bọn họ nói rất nhiều chuyện, từ phim ảnh đang hot gần đây, cho đến tình hình của bạn học, đến chuyện thú vị trong công việc.

Đến khi hai người đi đến bãi đỗ xe.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn ngó bốn phía, hỏi: “Anh để xe ở đâu? Sao không thấy?”

Đường Tụng móc chìa khóa xe ra, lắc lắc vài cái.

Hắn đi về phía chiếc Suzuki trong ánh mắt kinh dị của Đồng Ngọc Ngôn.

Mở hòm phía sau lấy ra hai cái mũ bảo hiểm.

Đưa cho nàng một cái.

Đồng Ngọc Ngôn ngẩn người, có chút không phản ứng kịp.

Đường Tụng cười nói: “Em không muốn ngồi, có thể gọi xe.”

Đồng Ngọc Ngôn lộ ra nụ cười xinh đẹp, cầm mũ bảo hiểm nói: “Rất tốt, như vậy có thể ôm anh cả một đường.”

Nàng ngồi xuống phía sau, thân thể hơi nghiêng về trước, ôm chặt lấy Đường Tụng.

Bộ ngực mềm mại dán chặt vào sống lưng của hắn.

Ngửi mùi thơm trên người hắn.

Tiếng động cơ vang lên.

Chiếc Suzuki nhỏ chở hai 2 trên con đường đêm.

Không biết từ bao giờ, bầu trời đã hạ mưa phùn.

Hạt mưa mịn mà mềm nhũn đánh vào người.

Gió thu thổi qua, lại thấy hơi lạnh.

Cảm nhận được cánh tay lạnh lẽo của Đồng Ngọc Ngôn, Đường Tụng dừng xe lại ven đường.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của nàng, hần cởi âu phục của mình xuống, khoác lên bà vai thon gầy của nàng.

Đồng Ngọc Ngôn cao 1m68, tỷ lệ rất tốt, chân rất dài, thân hình tương đối thon nhỏ.

Âu phục của Đường Tụng lại giống như một chiếc áo khoác khi mặc lên người nàng, che đến tận hông.

Đường Tụng giúp nàng cài khuy, mang theo xin lỗi: “Đi xe máy lại gặp trời mưa, lạnh rồi đúng không, cố lên, sắp đến rồi.”

Trong nháy mắt, cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân nàng.

Nhưng mà ấm nhất vẫn là nội tâm.

Đồng Ngọc Ngôn há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra lời.

Trong lòng rất cảm động.

Chỉ cảm thấy toàn bị hòa tan bởi sự ấm áp của Đường Tụng.

Đường Tụng kéo tay nàng nói: “Đi thôi!”

“Ừm!” Đồng Ngọc Ngôn nhẹ nhàng gật đầu.

Trên đường.

Hạt mưa tí tách đánh lên áo sơ mi trắng của Đường Tụng.

Đồng Ngọc Ngôn đau lòng muốn khóc.

Bởi vì nàng ngồi nghiêng, nên không thể che mưa giúp hần.

Nàng không thể làm gì khác hơn là ôm chặt Đường Tụng, cố gắng dùng nhiệt độ thân thể để cho hần ấm áp hơn chút.

Hai người tựa sát vào nhau trong mưa, có thể cảm giác được trái tim nhích lại gần nhau hơn.

Chương 204: Giúp anh làm phép

Lúc chờ đèn đỏ.

Một chiếc xe con dừng lại bên cạnh, nhìn đôi tình nhân trẻ tuổi trên chiếc xe máy nhỏ đang dựa sát vào nhau trong màn mưa.

Lập tức ngẩn ngơ.

Hắn nhớ đến mỗi tình đầu thời còn học sinh của mình.

Năm đó, chỗ ngồi sau xe đạp của hắn cũng từng gánh vác giấc mơ đơn thuần của hắn.

Nhưng mà, hắn cuối cùng vẫn vứt bỏ cô bé đang từng chịu khổ với mình.

Hôm nay người đã trung niên.

Tuy rằng lái xe hơn 200.000, nhưng nàng đã không ở bên cạnh, cũng không tìm thấy đoạn thanh xuân kia.

Hắn ngẩng đầu lên, ngăn cản nước mắt chảy xuống.

Vào giờ phút này, tình cảnh này, để cho hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn mở cửa sổ xe, cố gắng rướn người qua, hô lên một câu: “Này anh bạn trẻ, bảo vệ tốt công chúa phía sau đi! Nhớ kỹ, cô ấy đã cùng cậu đắm mưa trong ngày thu lạnh giá. Tin tưởng tôi, một ngày nào đó, cậu cũng sẽ mua được xe, mua được nhà! Cố lên! Đừng làm mất cô ấy!”

Người đàn ông nói xong liền kéo cửa lên.

Châm một điều thuốc thơm, dùng sức rít một hơi.

Xoa xoa ánh mắt mơ hồ, mở đài lên nghe.

Tiếng nhạc vang dội trong chiếc xe, là một bài hát đang rất hot trên internet Mưa Gió Yên Thành.

Đèn xanh, người đàn ông đạp chân ga.

Chiếc xe chui vào màn mưa, lạc lối trong đêm thu này.

...

“Người kia vừa nói với bọn mình sao?” Đường Tụng nhìn chiếc Honda lao đi, nghi ngờ hỏi một câu.

Đồng Ngọc Ngôn bật cười một tiếng, lại ôm chặt hơn nữa: “Nghe thấy chưa, phải quý trọng công chúa chịu khổ với anh, đừng vứt bỏ cô ấy.”

“Ừm, công chúa, tối nay anh sẽ có mà trân quý em.” Đường Tụng đưa tay vỗ vỗ bờ hông sung mãn của Đồng Ngọc Ngôn.

Thân thể Đồng Ngọc Ngôn run nhẹ, tâm lý hơi bối rối.

...

Tiểu khu Thanh Tân, tòa 4, nhà 501.

Đồng Ngọc Ngôn lấy chìa khóa mở cửa, cởi âu phục của Đường Tụng ra.

Lại hô lên một câu: “Tình Tình, ra tiếp khách.”

Kết...

Cửa phòng ngủ mở ra, Từ Tình đang đeo mặt nạ dưỡng da vui vẻ đi ra.

Trên người mặc một chiếc váy ngủ ngắn.

Để lộ ra cặp đùi trắng như tuyết.

Mắt Đường Tụng rất tốt, liếc mắt đã nhìn ra.

Bên trong lại trống không?

Dù sao váy ngủ cũng rất bắt mắt.

Nhưng ngực nhỏ hơn Đồng Ngọc Ngôn không ít.

“Ah! Là cậu?” Sau khi nhìn thấy người đến, Từ Tình lập tức giật mình, mặt nạ trên mặt cũng rơi xuống.

Tiếp đó, đột nhiên ý thức được cái gì, vội vàng che ngực chạy về phòng.

“Đồng Ngọc Ngôn! Cậu mang trai về nhà mà không nhắc trước một tiếng!? Hiện giờ mình bị người đàn ông của cậu nhìn hết rồi, mình muốn cậu ta phụ trách!”

Đồng Ngọc Ngôn hơi xấu hổ, giải thích: “Cô ấy thường xuyên kêu kêu gào gào, anh đừng để ý, lát nữa tỉnh táo lại sẽ tốt. Quần ... quần áo anh ướt rồi, hay là vào phòng em thay ra trước đi, em đi lấy khăn tắm cho anh.”

Đường Tụng gật đầu một cái, bị Đồng Ngọc Ngôn dẫn đến một phòng ngủ khác.

Diện tích không rộng, khoảng 15 mét vuông.

Nội thất rất đơn giản, phong cách khá cổ điển.

Nhưng Đồng Ngọc Ngôn dọn dẹp rất gọn gàng sạch sẽ, có rất nhiều vật trang trí nhỏ.

Trong không khí có một loại mùi hương nhàn nhạt, rất mát mẻ.

Đầu giường có rất nhiều ảnh, có selfie, có ảnh phong cảnh, có ảnh Đường Tụng.

Đặc biệt là tấm ảnh hán mặc âu phục Armani ngồi trong xe.

Ảnh rất to, chỉ cần hơi nghiêng người là có thể nhìn thấy.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn hơi đỏ mặt.

Nhớ lại hành động làm phép của mình.

“Cởi quần áo đi, em đi phơi cho anh.” Đồng Ngọc Ngôn vội vàng nói sang chuyện khác.

“Được.” Đường Tụng không do dự, bắt đầu cởi quần áo trước mặt nàng.

Đồng Ngọc Ngôn giật mình, vội vàng xoay người.

Tim đập như hươu chạy, đầu óc rối bời.

“Quần áo em cũng ướt rồi, không thay à?” Giọng nói trong veo của Đường Tụng còn mang theo một chút mê hoặc.

Đồng Ngọc Ngôn lại run nhẹ.

Tiếp theo, đã bị Đường Tụng ôm lấy từ phía sau.

Hai người áp sát vào nhau.

Đột nhiên, một cảm giác tê dại truyền đến từ ngực.

Biểu cảm của nàng có hơi say mê.

Vẫn nói bằng giọng khô khốc và thành khẩn: “Đường Tụng, em muốn một cuộc tình hoàn chỉnh. Đời này em sẽ chỉ có mình anh! Cũng chỉ có một cuộc tình! Em hi vọng tình yêu của mình sẽ hoàn chỉnh.”

“Hiểu nhau, ái muội, yêu mê say, tình nồng ý mật, cuối cùng mới đến bước này. Những ngày qua, chúng ta đều như vậy đúng không? Hôm nay anh để em cảm nhận được hạnh phúc chưa từng có. Chúng ta có thể đi chậm hơn không? Để em hưởng thụ giai đoạn này.”

“Vậy anh về nhé?” Đường Tụng nói bên tai nàng.

“Không được!” Đồng Ngọc Ngôn vội vàng quay người lại, ôm lấy eo của hắn: “Em tin chắc là em thích anh, đừng đi có được không?”

Hô hấp của Đồng Ngọc Ngôn hơi dồn dập, trong đầu đang đấu tranh kịch liệt.

Đột nhiên, nàng khẽ cắn răng, đỏ mặt nói: “Thật ra... thật ra em biết ma pháp hệ thủy. Em có thể tự tay giúp anh làm phép, còn có thể cung cấp cho anh rất nhiều tài liệu làm phép. Ngoại trừ một bước kia, anh muốn thế nào cũng được.”

Đường Tụng nhìn gương mặt thẹn thùng và ánh mắt đầy nước của Đồng Ngọc Ngôn.

Nội tâm cũng thấy hơi xúc động.

Với tính cách dè dặt, lại có chút kiêu ngạo của đối phương.

Có thể nói lời này đã là không dễ dàng rồi.

Đường Tụng hơi tự hỏi một chút, liền hiểu ý của đối phương.

Dựa theo tháp nhu cầu của Maslow.

Nhân loại có 5 tầng nhu cầu.

Nhu cầu sinh lý, nhu cầu an toàn, nhu cầu mối quan hệ và tình cảm, nhu cầu được kính trọng, nhu cầu thể hiện bản thân.

Đối mặt với hắn. Đồng Ngọc Ngôn theo đuổi chính là nhu cầu mối quan hệ và tình cảm.

Hi vọng nhận được tình yêu ổn định và quan hệ thân mật.

Đây là cấp bậc nhu cầu khá cao.

Chương 205: Từ Tình loạn

Đường Tụng cũng có thể hiểu được.

Trước khi có hệ thống, hắn chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn.

Cố gắng làm việc, thăm mền nữ thần đồng nghiệp, lại có chút ảo tưởng với ‘Bạch Nguyệt Quang’.

Giai đoạn này, Đường Tụng đang theo đuổi nhu cầu sinh lý và nhu cầu an toàn.

Về sinh lý, cần tìm bạn đời; về an toàn, cần công tác ổn định để nuôi sống mình.

Khi có hệ thống, nhu cầu sinh lý và nhu cầu an toàn đã dần dần được thỏa mãn.

Thậm chí còn làm ra một ít chuyện hoang đường.

Đây là giai đoạn thay đổi của một người bình thường phải gánh chịu áp lực rất lâu, sau đó tài phú và mị lực đột nhiên tăng mạnh.

Hôm nay, theo tâm tính của hắn tăng lên, tố chất tổng hợp tăng cao.

Thân là một nam thần, tự nhiên sẽ theo đuổi nhu cầu ở cấp bậc cao hơn.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ duy trì nhu cầu sinh lý của bản thân.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía Đồng Ngọc Ngôn.

Chiếc váy đen đến eo, hiển thị rõ đường cong uyển chuyển từ eo xuống hông.

Mang theo ve nỏ nang đầy đà đặc hữu của phụ nữ.

Đôi chân chinh tề thẳng tắp.

Dưới áo sơ mi xám ẩm ướt là thân thể tinh tế, bộ ngực cao ngất.

Mái tóc dài ướt sũng vắt qua xương quai xanh tinh xảo, có chút mị hoặc.

Đôi mắt ướt át mang theo nhu tình và quyến luyến, ngượng ngùng mà động tình.

Đường Tụng ngồi xuống mép giường.

Giường rất êm ái mềm mại.

Hắn ngoắc tay với nàng: “Đến đây đi, ma pháp học đồ đáng yêu, mau phơi bày quá trình làm phép của em đi.”

Đồng Ngọc Ngôn cắn bờ môi dưới sung mãn, ngoan ngoãn đi qua.

...

Từ Tình trốn trong phòng, thỉnh thoảng lại đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Qua một lúc lâu, vẫn không nghe thấy gì.

“Không có ai đến an ủi mình sao?”

Nghĩ đến đây, nàng cầm điện thoại lên, gửi tin cho Đồng Ngọc Ngôn.

“Ngôn Ngôn, chuyện hôm nay không thể bỏ qua như vậy, chồng cậu nhìn mình, không cho mình mượn túi xách là không thể bỏ qua.”

Gửi xong, lại âm thầm đắc ý.

“Hừ hừ, nếu không cho mình mượn túi đeo, lát nữa mình sẽ kể hết chuyện xấu của cậu cho Đường Tụng nghe!”

Qua một lúc lâu, vẫn không thấy Đồng Ngọc Ngôn trả lời, bên ngoài cũng không có âm thanh nào.

Từ Tình thấy hơi giận.

Thế nào? Có bạn trai liền quên chị em rồi?

Dễ cũng không muốn dễ một chút sao?

Uổng công mình đối tốt với cậu như vậy!

Càng nghĩ càng giận, nàng cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi qua.

Qua rất lâu, điện thoại mới kết nối.

Từ Tình lập tức nói: “Đồng Ngọc Ngôn! Vì sao không trả lời mình, mình cho cậu biết, đừng hòng trốn tránh trách nhiệm, chồng cậu nhìn mình, phải chịu trách nhiệm.”

Đối diện truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Kèm theo động tĩnh gì đó.

Tiếp theo, một giọng nam trong veo truyền đến: “Từ Tình, tôi là Đường Tụng. Ngọc Ngôn đang rất bận, không tiện nói chuyện. Chuyện này đúng là lỗi của tôi, cậu cần tôi phụ trách? Tôi nghĩ tôi có thể.”

Sắc mặt Từ Tình lập tức đỏ bừng.

Hình như nàng đã đoán được cái gì.

Lấp bắp nói: “Không... không cho mượn túi... là không giải quyết được.”

“Được! Rất tốt!” Âm thanh bên đối diện có vẻ rất sung sướng.

Từ Tình không xác định là đang nói với nàng hay ai.

Nàng lập tức rúc vào chăn, chỉ để lộ gương mặt đỏ rực, ngón chân quặp chặt lấy ga trải giường.

Trong chốc lát, một tin nhắn kết bạn xuất hiện.

ID là Tháng Tư.

Ghi chú: Tôi là Đường Tụng.

Do dự một chút, Từ Tình vẫn đồng ý kết bạn.

Tình...

Âm báo wechat vang lên.

Nhìn tin tức, Từ Tình tròn tròn mắt, trực tiếp chui ra khỏi chăn.

Đường Tụng: Chuyển 80.000 NDT, mời nhận.

Đường Tụng: “Tôi và Ngọc Ngôn, mỗi người bồi thường một cái túi xách.”

“8... 80.000 NDT? 2 cái túi xách?” Từ Tình kêu lên.

Nàng dùng sức gõ gõ vào đầu mình.

Không phải nằm mơ chứ!

Từ Tình hai chữ ‘nhận lấy’, cảm giác nước miếng sắp chảy ra, đầu óc cũng mơ mơ màng màng.

Dù nàng hơi mê tiền, nhưng cũng có liêm sỉ.

Đây là bạn trai của Ngôn Ngôn, nàng cũng không muốn nhận tiền bồi thường thật.

Nếu như nhận khoản tiền này, Ngôn Ngôn nhất định sẽ giận.

Nghĩ đến đây, nàng dùng ngón tay run rẩy để trả lời: “Thật ra, tôi đùa thôi.”

Một lúc sau, Đường Tụng mới trả lời: “Đúng là lỗi của tôi, nhận đi. Có thể mua 2 cái, cậu và Ngọc Ngôn mỗi người một cái.”

“Mỗi người một cái...” Từ Tình nhìn câu này, trái tim đập như điên, tự lẩm bẩm: “Như vậy, chắc Ngôn Ngôn sẽ không giận nhỉ? Bọn mình là bạn thân 7 năm rồi, chắc chắn sẽ không giận đúng không? Cùng lắm thì sau này ngày nào mình cũng mua bữa sáng cho Ngôn Ngôn, buổi tối lại mát xa cho Ngôn Ngôn.”

“80.000 NDT” , “Nhận lấy”, “Mỗi người một cái”.

Nhìn ba từ máu chốt này, Từ Tình do dự hơn nửa tiếng.

Vẫn không thể nhìn được sự căm dỗ của túi xách.

Ấn vào nút ‘nhận lấy’.

“Bạn đã nhận tiền...”

Từ Tình nhìn chuỗi số 0, sắc mặt đỏ bừng, như sắp ngất đi.

Đây là số lượng nàng chưa từng tiếp xúc đến.

Với tiền lương bây giờ của nàng, phải không ăn không uống 2 năm mới có thể tích góp được khoản tiền này.

Sau khi thi trượt nghiên cứu sinh, nàng biết ước mơ luật sư của mình đã xong.

Hiện giờ đang làm tại một công ty truyền thông, lương chỉ 4000.

Mặc dù có thưởng, nhưng trừ phi là may mắn, bằng không thì đừng hòng.

Hôm nay đột nhiên nhận được một khoản tiền lớn, lực trùng kích là có thể tưởng tượng.

Gần đây công việc của Đồng Ngọc Ngôn rất thuận lợi, kiếm được nhiều hơn trước gấp mấy lần.

Nàng tuy hâm mộ, nhưng cũng biết năng lực của mình, bảo làm nàng tiêu thụ thì cũng làm không được.

Bây giờ nàng vừa làm việc vừa chuẩn bị thi công chức.

Đây là con đường sáng nhất cho những người như nàng.

Nhưng bởi vì có rất nhiều người lựa chọn con đường này, nàng cảm thấy hi vọng rất mong manh.

Hôm nay nghĩ đến thực lực kinh tế và sự hào phóng của Đường Tụng.

Hai mắt nàng lại sáng lên.

Có lẽ có thể bảo Ngọc Ngôn hỏi hộ một câu, có thể nhờ Đường Tụng giới thiệu cho một công việc thích hợp hay không.

Dù sao với thực lực kinh tế của Đường Tụng, chuyện này cũng rất đơn giản nhỉ?

Nghĩ đến đây, Từ Tình cảm điện thoại lên.

Gửi tin nhắn cho Đường Tụng: “Chơi mệt thì nói với tôi, tôi đi gọt trái cây cho 2 người.”

Chương 206: Thẻ an ninh

Đường Tụng nhìn Đồng Ngọc Ngôn sạch sẽ nằm run rẩy trên giường.

Quả nhiên, nàng chỉ là một ma pháp học đồ.

Mình chỉ vừa ra tay, nàng đã đến cực hạn.

Khung xương của Đồng Ngọc Ngôn rất nhỏ, trên người lại có thịt, sờ rất mềm mại.

Đặc biệt là ngực rất sung mãn.

Đây là lần đầu tiên Đường Tụng ‘hiều sâu’ về nàng.

Còn phát hiện rất nhiều chỗ thú vị.

Thưởng thức phong tình của Đồng Ngọc Ngôn bây giờ, sau đó Đường Tụng dựa vào đầu giường, cầm điện thoại xem tin nhắn chưa đọc.

Nhìn thấy tin nhắn của Từ Tình, không nhìn được mà bật cười.

Hắn biết Từ Tình từ lúc đi học.

Dù sao nàng cũng là một mỹ nữ có tiếng trong trường, lúc đi học cũng gặp nhiều lần.

Nàng thường xuyên đi theo Đồng Ngọc Ngôn đến lớp hắn.

Tính cách rất hoạt bát, có chút ngốc nghếch ngu ngơ, quan hệ khá tốt ở trong trường, còn là cán bộ hội học sinh.

Cho dù Đường Tụng thời đại học khá cô độc, nhưng cũng từng nói vài câu với đối phương.

Đúng là một người rất thú vị.

Thấy nàng nói như vậy, hắn cũng thấy hơi khát.

Dù sao cũng vừa làm phép xong, tiêu hao một lượng lớn nguyên tố hệ thủy.

Có chút khô miệng khô lưỡi.

Lập tức trả lời: “Vậy vất vả rồi, lấy giúp tôi chai nước.”

Tinh...

Từ Tinh: “Xong ngay!”

Tiếp theo, tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Đường Tụng lắc lắc đầu, cảm chân đạp lên người Đồng Ngọc Ngôn.

Lại quần khăn tắm ngang hông mình.

Rất nhanh, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Đường Tụng mở cửa phòng ngủ.

Liền nhìn thấy Từ Tinh mặc váy ngủ và khoác áo khoác nhỏ.

Thấy Đường Tụng cởi trần ở trước mặt, khuôn mặt trái xoan trắng nõn của nàng đã đỏ rực.

Một đôi mắt trắng đen rõ ràng đang vụng trộm đánh giá hắn.

Làn da trắng lạnh, khuôn mặt điển trai, đặc biệt là cơ bắp trên người đối phương.

Sáu múi cơ bụng đang như ẩn như hiện.

Dáng người thật mẹ nó đẹp!

Từ Tinh nhìn vài lần, nuốt ngậm nước miếng, đưa khay trái cây và nước qua.

“Có dưa hấu, kiwi... không biết cậu có thích không.”

Đường Tụng nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Từ Tình đỏ mặt, liếc trộm vào trong phòng, liền thấy Ngôn Ngôn nằm xụi lơ trên giường.

Nàng vội vàng lùi lại một bước: “VẬY... TÔI VỀ PHÒNG TRƯỚC HA.”

Nói xong, lập tức chạy chậm về phòng của mình.

...

Chủ nhật, ngày 25 tháng 9, thời tiết quang đãng.

Huấn luyện quân sự đã kết thúc vào ngày hôm qua, hơn nữa còn là cuối tuần.

Sáng sớm, Đường Tụng đã lái xe đến đại học Yên Thành.

Khi Trình Nhạc Nhạc đi ra cổng trường.

Lập tức nhìn thấy Đường Tụng đứng cạnh chiếc xe máy nhỏ.

Bước chân của nàng trở nên vô cùng nhẹ nhàng, tựa như muốn khiêu vũ vậy.

Nàng đứng bên cạnh Đường Tụng, đôi mắt trong veo mang theo ánh sáng lấp lánh.

Tựa như nhìn thế nào cũng không đủ.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy hoa dài, vạt váy đến cẳng chân, hơi rộng, lại mang theo chút dịu dàng ôn nhu hiếm thấy.

Phong cách ăn mặc hoàn toàn khác với trước kia.

Xem ra đã ngoan ngoãn nghe lời Đường Tụng, đang cố gắng đề cao chất lượng sinh hoạt của mình.

“Nhạc Nhạc, em trắng hơn rồi.” Đường Tụng đưa tay ôm eo của nàng, cảm thụ trong chốc lát, lại nói nhỏ bên tai nàng:

“Cũng may đường chữ V và móng đào mặt không biến mất, anh rất hài lòng, tiếp tục bảo trì.”

Cảm nhận được sự thân mật của Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc mặt đỏ tim run, nhỏ giọng nói: “Em biết anh thích, nên mỗi ngày đều rút thời gian để rèn luyện, bảo trì đáng người.”

Đường Tụng cười một tiếng, lại hôn nhẹ lên gò má thơm ngào ngạt của nàng: “Ngoan! Đi thôi, hôm nay dẫn em đi xem nhà, tin rằng em sẽ thích.”

“Ừm!” Trình Nhạc Nhạc để lộ ra nụ cười hạnh phúc và ngọt ngào.

Sau đó liền nhìn thấy Đường Tụng leo lên chiếc xe máy nhỏ.

Nàng ngẩn người, dáng vẻ ngây ngô rất đáng yêu.

Đường Tụng vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, thở dài nói: “Anh phá sản rồi, bán hết xe với nhà rồi, chỉ còn cái xe này để di chuyển, em sẽ không ghét bỏ chứ?”

Trình Nhạc Nhạc lập tức luống cuống, sau đó mới phản ứng kịp, biết rõ là Đường Tụng đang đùa.

Nàng cười một tiếng, tiến lên ôm eo của hắn, tựa đầu vào bờ lưng rộng rãi của hắn.

“Em lại rất hi vọng anh là một người bình thường giống như em, như vậy em có thể nỗ lực cùng anh.”

Đường Tụng nghe vậy, nội tâm thấy hơi cảm động, cũng thấy hơi áy náy.

Khởi động xe, xuất phát đến Bắc Thành Hoa Viên.

Tiểu khu Bắc Thành Hoa Viên nằm ở trung tâm thành phố.

Đi từ đại học Yến Thành, chỉ mất 10 phút lái xe.

Nơi này nằm sát trung tâm Vạn Đạt, đồng bộ rất đầy đủ.

Hoàn cảnh tiểu khu rất tốt, xanh hóa cao, an ninh cũng rất tốt.

Hai người đi thang máy lên tầng 5, cửa thang máy từ từ mở ra.

Trình Nhạc Nhạc bước ra ngoài, ngắm nhìn bốn phía, biểu cảm rất hân hoan.

Dựa theo cách nói của Đường Tụng, sau này nàng sẽ ở đây, coi như là tặng cho nàng.

Nàng vui vẻ như vậy cũng không phải vì thêm muốn căn nhà này.

Chủ yếu là trong lòng nàng, đây chính là căn nhà nhỏ của hai người bọn họ.

Cho nên tự nhiên tràn đầy ước ao và mong đợi.

Ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu sáng hành lang, nội thất trang trí đều rất khí thế và xa hoa.

Đường Tụng diện mặt mỉm cười, mở cửa, lại thuận miệng nói một câu: “Quay đầu phải thêm vân tay vào, như vậy tiện hơn.”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng gật đầu, ôm lấy cánh tay của hắn, hai người cùng đi vào trong.

“Tổng cộng 4 phòng ngủ 2 phòng khách 3 vệ sinh, đồ gia dụng đã đầy đủ. Em mua thêm chút đồ cá nhân và đồ dùng hàng ngày là có thể vào ở. Nhạc Nhạc, nơi này là nhà bếp...”

Đường Tụng vừa đi vừa giới thiệu.

Mặc dù không sang trọng như Yên Giang Biệt Viện, nhưng nơi này ấm áp hơn, cũng không trống vắng như bên kia.

Trình Nhạc Nhạc rất thích, không ngừng sờ cái này lại ngó cái kia.

Nụ cười hạnh phúc vẫn luôn treo trên mặt.

Thỉnh thoảng lại thương lượng với Đường Tụng vài câu, thiếu cái này thiếu cái kia, còn định chiều nay chạy qua trung tâm Vạn Đạt mua luôn.

Sau khi 2 người đi một vòng, đi đến phòng ngủ chính thì, Đường Tụng thành thạo kéo rèm cửa sổ, che đậy khung cửa sổ sát đất sáng ngời.

Quay người nhìn về phía Trình Nhạc Nhạc.

Khi Đường Tụng kéo rèm cửa sổ, nàng đã biết là sẽ phát sinh chuyện gì.

Đường Tụng vẫy tay, Trình Nhạc Nhạc lập tức nhào vào ngực hắn, nhắm mắt lại.

Dù sao cũng là mấy ngày không gặp, nhớ chết người.

“Đường Tụng, em yêu anh, em rất yêu anh.” Trình Nhạc Nhạc có chút động tình, tham lam ngửi mùi hương trên người hắn.

Đường Tụng vuốt ve sống lưng của nàng, nhỏ giọng nói: “Nhạc Nhạc, sau này em sẽ không rời khỏi anh phải không?”

“Tuyệt đối là không!” Trình Nhạc Nhạc ôm chặt hơn.

“Nếu anh làm chuyện có lỗi thì sao?” Đường Tụng giả bộ như không có gì xảy ra, hỏi một câu.

Trình Nhạc Nhạc hít sâu một hơi: “Chỉ cần anh không bảo em rời khỏi anh là được.”

Đường Tụng lập tức hiểu ý của nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Anh cũng yêu em.”

Đây là lần đầu tiên Đường Tụng nói những câu này với nàng.

Nói xong, liền cảm thấy đầu vai bị nước mắt thấm ướt.

Tiếp đó, là tiếng ghen ngào như có như không.

Ánh mắt Đường Tụng trở nên hơi phức tạp, nhỏ giọng an ủi nàng.

Hai người ôm rất lâu, Trình Nhạc Nhạc từ từ bình tĩnh lại.

Cảm nhận thân thể khỏe mạnh và hoàn mỹ của nàng, Đường Tụng không nhin nổi nữa.

Lập tức ngã lên giường.

...

12 giờ đêm.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘lựa chọn hàng đầu’ đã hoàn thành.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai, Đường Tụng lập tức mở mắt ra.

Lái xe máy nhỏ 3 ngày, cuối cùng cũng xong.

Liếc nhìn Trình Nhạc Nhạc đang ngủ mê man, Đường Tụng kéo chăn cho nàng.

Thời tiết đã chuyển lạnh, nàng không mặc quần áo, rất dễ bị cảm.

Mở nhà kho ra xem, bên trong có thêm một gói quà sáng lấp lánh, rất bắt mắt.

Lập tức mở ra.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘Thẻ an ninh’.

Thẻ an ninh: Sau khi sử dụng, có thể triệu hoán một đội ngũ an ninh đến bảo vệ.

Chú 1: Nếu địa điểm triệu hoán không có chi nhánh của công ty an ninh Thịnh Đường, thời gian triệu hoán sẽ có biến động.

Chú 2: Mỗi tuần có thể sử dụng 1 lần.

Chú 3: Thư ký Kim rất lo lắng về vấn đề an toàn của bạn, an ninh Thịnh Đường sức dốc hết sức để ứng phó.

Chương 207: Sử dụng thể đọc

Đường Tụng thở phào một hơi.

Đạo cụ này rất không tồi, rất thực dụng.

Mỗi tuần có một cơ hội triệu hoán đội ngũ an ninh.

Sau này phát sinh tranh chấp với một số người không ra gì, cũng không cần đích thân ra tay.

Dựa vào ghi chú 3, nếu như triệu hoán, thì thanh thế sẽ tương đối lớn.

Chỉ cần không gặp phải binh vương miệng méo, đặc công xuất ngũ, lính đánh thuê, tu tiên tại đô thị gì gì đó... thì chắc là không có vấn đề gì nhỉ?

Đường Tụng mở điện thoại, tìm kiếm tin tức về công ty an ninh Thịnh Đường.

Đây là một công ty an ninh nổi nổi tiếng ở trong quốc nội.

Tổng bộ ở Đế Đô, có chi nhánh ở các thành phố lớn trên cả nước.

Đã tham gia vào rất nhiều đại hội phục vụ an ninh cấp cao.

Phạm vi kinh doanh có vệ sĩ cá nhân, vệ sĩ gia đình, áp tải vũ trang, công trình bảo mật, vân vân.

Rất nhiều tiểu khu cao cấp trong cả nước đều có cái bóng của công ty này.

Thậm chí còn có một trường học huấn luyện.

Đường Tụng xem xong thì hơi xúc động.

Trong game, quá trình thành lập an ninh Thịnh Đường không hề khó.

Thu mua một công ty an ninh có chất lượng tốt, tăng tiền vốn, chiêu mộ nhân tài, phát triển từng bước.

Giai đoạn đầu, chủ yếu là hoạt động ở dưới trướng tập đoàn, cung cấp phục vụ an ninh cho các ngành châu báu, khách sạn, vân vân.

Sau đó, theo tập đoàn phát triển không ngừng, nó cũng đã trở thành một quái vật khổng lồ.

Cắt điện thoại, Đường Tụng ôm Trình Nhạc Nhạc ở bên cạnh.

Trong lúc vô tình, đã ngủ rất say.

...

Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng ngồi trong phòng giải trí.

Trước mắt là một chồng tài liệu học tập.

Cũng không thiếu các loại sách.

Đa số là các tài liệu và sách báo về kinh tế tài chính, kinh doanh, quản lý...

Sau khi sử dụng ‘thẻ đọc’, 7 ngày tiếp theo sẽ được buff trí lực +30, cực kỳ trân quý.

Phải lợi dụng khoảng thời gian này một cách tốt nhất.

1 tuần tiếp theo, hẳn sẽ không bước chân ra khỏi cửa.

Dốc hết sức lực để học tập.

Nhưng trước khi sử dụng đạo cụ này, hẳn còn phải an bài vài thứ.

Nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thân’.

Vừa hay, có thể cho các nàng 7 ngày để chuẩn bị, hi vọng sẽ không có người nào qua loa lấy lệ.

Nếu không, hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng.

Hắn cầm điện thoại, bắt đầu biên tập văn án.

“Một tuần tiếp theo, anh sẽ tập trung vào học tập, đề cao bản thân, sẽ rất rất rất mệt mỏi. Nếu như một tuần sau, có ai đó tặng anh một món quà chú tâm chuẩn bị thì tốt.”

Bởi vì không thể dùng các loại thủ đoạn như dụ dỗ, uy hiếp, nên Đường Tụng dùng vài câu nói của đám girl ‘trà xanh’.

Nếu như là một người đàn ông bình thường nói vậy với đối tượng ái muội hoặc bạn gái, có lẽ đối phương sẽ không coi ra gì, thậm chí còn tức giận.

7 ngày không quan tâm đến người ta, còn muốn người ta chuẩn bị quà?

Nhưng thân là một nam thần có sức hút.

Hắn tin rằng, mỗi một cô gái nhận được tin nhắn này, đều sẽ để ý đến nó.

Sau đó chính là thời khắc kiểm tra các nàng.

Tiếp theo, sao chép văn án.

Trực tiếp gửi cho Trình Nhạc Nhạc, Đồng Ngọc Ngôn, Lý Nhã Ly.

Còn 2 suất, nên gửi cho ai đây?

Tạ Vũ Đồng nhất định không được, nàng quá bận, mỗi ngày đều tăng ca làm việc.

Hơn nữa quan hệ của 2 người còn chưa đến mức đó.

Tâm ý của đôi phương sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến phần thưởng, cái này rất quan trọng.

Suy nghĩ một chút, lại gửi cho Tiểu Tĩnh một tin.

Cô bé này rất có thủ đoạn trên phương diện tặng quà, lại chịu xài tiền, cũng rất chăm chỉ.

Thấy điện thoại của mình cũ, trực tiếp tặng một cái mới.

Sau đó mỗi ngày tán tỉnh mình trên wechat, thỉnh thoảng lại nói muốn mua quà cho mình.

Xem ra là một cô gái rất có tiền, cũng rất tích cực.

Tin rằng nàng sẽ không để mình thất vọng nhỉ?

Còn một suất...

Ngón tay không tự chủ được mà trượt đến tên của Liễu Bảo Nguyệt.

Nhìn lịch sử trò chuyện của 2 người.

Hình như công việc của nàng ở Weibo không thuận lợi cho lắm.

Mặc dù vẫn rút chút thời gian để nói chuyện với hắn, nhưng có thể cảm nhận được nàng rất bận, mỗi ngày đều rất bận.

Do dự một chút, thờ dài, vẫn là không gửi.

Tuy rằng chỉ cần hắn nói ra, Liễu Bảo Nguyệt nhất định sẽ chuẩn bị một phần quà rồi gửi qua.

Nhưng Đường Tụng không nỡ để nàng vất vả.

Tiếp tục kéo xuống.

Có rất nhiều người bị hắn tắt thông báo.

Những người này đều là những người hắn kết bạn khi làm nhiệm vụ ‘đóa hoa giao tiếp’.

Nhìn qua một lượt, cuối cùng vẫn gửi cho Trương Linh Linh.

Trong đám người còn lại, nàng là thích hợp nhất.

Gửi 5 tin nhắn xong.

Đường Tụng duỗi lưng một cái, chờ đợi trong chốc lát.

Tinh tinh... Âm báo lập tức vang lên.

Tiểu Tĩnh: “Đường Tụng ca ca vất vả rồi, đừng học tập quá mệt. Nhất định sẽ có một em gái đáng yêu chuẩn bị một món quà cho anh vào tuần sau.”

Trương Linh Linh: “Được yêu mà sợ.jpg.”

Trương Linh Linh: “Không phải gửi cả list chứ? Tuy nhiên... tôi nhất định sẽ làm ổn thỏa.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Hôn hôn.gif. Vừa đến công ty đã nhận được tin của anh, rất vui vẻ. Em lại nhớ anh rồi, lần này là toàn thân đều nhớ, không biết quà mà anh nói có phải chúng hay không?”

Đường Tụng trả lời cho các nàng, còn mờ mịt khuyến khích các nàng.

Nhìn thời gian, đã 9 giờ đúng.

Lý Nhã Ly khẳng định là vẫn ngủ.

Trình Nhạc Nhạc thì đi học, điện thoại để chế độ yên lặng.

Nhưng hai người này thì không cần lo.

Đường Tụng mở nhà kho, lập tức sử dụng đạo cụ ‘thẻ đọc’.

Tiếp theo, hắn vốn đang ngồi trên ghế, lại trực tiếp đứng lên.

Trái tim bắt đầu đập kịch liệt.

Máu toàn thân vận chuyển cực nhanh.

Não bộ tựa như bị bao phủ bởi một xúc cảm lạnh lẽo.

Thần kinh rơi vào trạng thái hưng phấn, khoái cảm tựa như còn mạnh hơn cả chơi bóng.

Loại trải nghiệm kỳ diệu này, không hề kém với lúc sử dụng ‘viên con nhộng ưu hóa thể chất’.

Trong nháy mắt, trong đầu Đường Tụng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Những vấn đề khó khăn lúc trước, chỉ nghĩ đến liền thông suốt.

Hắn cầm cuốn ‘nguyên lý kinh tế học’ lên, mở trang đầu tiên.

Ánh mắt lướt qua, tốc độ đọc nhanh hơn gấp mấy lần.

“Kinh tế... bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp, ý là: người quản lý một gia đình... Kinh tế học...”

Hơn 20 giây, đã đọc xong một trang.

Toàn bộ nội dung đều như in vào trong não, hơn nữa còn hiểu rõ, có cảm ngộ riêng của bản thân.

Có buff trên người.

Ý nghĩ của Đường Tụng trở nên vô cùng nhạy bén và rõ ràng.

Rất nhanh, hắn nhớ lại ‘nước nhỏ mắt’ mình từng dùng, xem ra mình còn đánh giá thấp nó.

Hình ảnh do thị giác bắt được, sẽ được não bộ tiêu hóa và lý giải một cách nhanh chóng.

Loại trải nghiệm kỳ diệu này, để cho hắn cảm xúc dâng trào.

Chương 208: Vung cánh

Đại học sư phạm Yên Thành.

Trên một con đường rải đá đi đến lớp học.

Mấy nữ sinh thanh xuân xinh đẹp, ăn mặc thời thượng đang cười cười nói nói đi về phía trước.

Họ bàn luận những tin tức gần đây, bộ phim đang cày, chuyện thú vị ở trong trường.

Trở thành một bức tranh trên con đường này.

Thỉnh thoảng lại có đám con trai lặng lẽ liếc mắt nhìn qua.

Trong đó, hấp dẫn nhất chính là một nữ sinh để kiểu đầu tròn.

Mặt nhỏ vai hẹp, tướng mạo trong veo, làn da trắng như tuyết.

Đột nhiên, nàng chợt đứng lại tại chỗ.

Bạn cùng phòng đang khoác tay nàng chợt quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: “Tiểu Tĩnh, sao vậy?”

Gương mặt trắng như tuyết của Bạch Tĩnh lại đỏ bừng vì kích động, nhưng nàng lại không trả lời vấn đề của bạn cùng phòng.

Nàng lập tức trả lời Đường Tụng.

Gửi xong, lại bắt đầu xem lịch sử trò chuyện của 2 người.

Muốn tìm sở thích của Đường Tụng từ trong đó.

Mấy người bạn cùng phòng thấy không thích hợp, lập tức vây lại.

Lúc này Bạch Tĩnh mới hưng phấn nói ra.

“Đây là cơ hội rồi.”

“Tiểu Tĩnh, tiến bộ không tệ nha.”

“Xem ra nam thân cũng rất để ý đến cậu nha.”

Kiều Kiều liếc mắt lịch sử trò chuyện, cổ quái nói: ‘Tiểu Tĩnh, có đôi lời không biết có nên nói hay không?’

Bạch Tĩnh đang rất vui vẻ, cười đùa nói: “Ái phi cứ nói.”

Kiều Kiều gõ nhẹ lên trán nàng một cái: “Cậu không phát hiện loại tin nhắn này rất quen mắt sao?”

Mấy người lập tức suy nghĩ trong chốc lát.

Lại liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hô lên: “Vương Vân Phong!”

Rất đúng lúc, Đinh Phú Vinh đang nhìn trộm về phía bên này, nghe thấy những lời này, hấn vội vàng chạy đi.

Lập tức gửi tin cho Vương Vân Phong: “Phong ca, Bạch Tĩnh lại muốn đánh ông kìa, tôi vừa nghe thấy cả phòng họ đều kêu tên ông, gần đây tuyệt đối đừng về trường!!! Nhớ phải chú ý an toàn!”

Bạch Tĩnh suy nghĩ một chút, sắc mặt cũng trở nên hơi cổ quái.

Lúc trước Vương Vân Phong cũng thường xuyên đăng những bài như vậy lên vòng bạn bè.

Khi đó nàng cũng nhìn thấy, lại bị Vương Vân Phong ám chỉ là thích một cái đồng hồ đeo tay.

Bạch Tĩnh không thiếu tiền, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp mua luôn.

Chẳng lẽ...

Bạch Tĩnh lắc lắc đầu.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Nếu Đường Tụng thật sự muốn ‘ăn’ nàng, đến khi đó ai thua thiệt thì chưa biết nha.

Dù sao Đường Tụng cũng đẹp trai như vậy, đôi mắt kia đẹp như vậy, dáng người cũng tuyệt đẹp, còn biết chơi đàn violin...

Quả thực... tất cả đều là ưu điểm!

Nghĩ đến đây, nàng lại muốn chạy vào nhà vệ sinh rồi.

“Đừng nói nhảm, Đường Tụng ca ca hoàn toàn khác với Vương Vân Phong, Đường Tụng ca ca chính là một nam thần hoàn mỹ, nào có xấu xa như cậu nghĩ!” Bạch Tĩnh phản bác một câu, lại buồn bực nói: “Mình nên tặng thứ gì đây? Đường Tụng ca ca cũng không nói là thích cái gì, thiếu cái gì!”

Đám bạn bắt đầu mồm năm miệng mười, bu đầu vào thảo luận.

Thỉnh thoảng lại có người ra ý kiến: Ví tiền, quần áo, thắt lưng, roi da, nến...

Qua một lúc, mắt thấy mọi người vẫn còn tranh chấp.

Bà chị rất có kinh nghiệm trong ký túc xá lại ra tay: “Tiểu Tĩnh, nghe mình, mua một chiếc đồng hồ cao cấp đi.”

Bạch Tĩnh hơi chần chờ: “Nhưng Đường Tụng ca ca biết mình đã từng tặng đồng hồ cho Vương Vân Phong, anh ấy sẽ không giận chứ?”

Bạn cùng phòng mình cười, có vẻ cao thâm khó dò: “Cậu đòi lại rồi đúng không? Còn tát tên đó trước mặt mọi người. Cậu đập vỡ cái đồng hồ đã tặng Vương Vân Phong, sau đó đưa

qua với đồng hồ mới luôn. Lại viết một tấm thiệp, nói là cậu đã rất nỗ lực để giúp Đường Tụng hả giận.”

Bạch Tĩnh hưng phấn: “Sau đó thì sao?”

Bạn cùng phòng người sờ đầu của nàng, dáng vẻ như thế ngoại cao nhân.

“Sau đó? Sau đó chờ mang thai đi!”

“Quá tốt!” Bạch Tĩnh kêu lên.

...

Cùng lúc đó, tầng 2 nhà ăn.

Trương Linh Linh đang ăn cơm cũng nhận được tin nhắn này.

Nàng đúng là có chút được yêu mà sợ.

Đường Tụng vậy mà dùng giọng điệu ‘thân mật’ như vậy với nàng?

Nàng lập tức thả chiếc bánh bao đã cắn một nửa xuống, mặc kệ dầu mỡ trên tay, gõ chữ như bay.

Gửi xong, lại thở dài một hơi.

Thu Thu nhận ra, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Trương Linh Linh đưa điện thoại qua, mặt mày hớn hờ nói: “Đúng là có chuyện lớn.”

Thu Thu liếc nhìn, ngại ngùng nói: “Linh Linh, mình có thể dùng wechat của cậu để cổ vũ Đường Tụng không?”

“Ah...” Trương Linh Linh có hơi do dự.

Thu Thu đáng thương nói: “Mình sẽ không nói gì khác, chỉ cổ vũ hai câu thôi.”

“Được rồi...”

Thu Thu lập tức lộ ra nụ cười kích động, cúi đầu gõ chữ lại xóa, xóa lại gõ chữ, chìm vào suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, nàng mới gửi qua: “Học tập dù quan trọng, nhưng nhất định phải chú ý thân thể, hoạt động thích hợp là cần thiết. Anh đã rất giỏi, không cần vất vả quá. Nếu cảm thấy mệt mỏi, có áp lực, thì có thể nói ra, đừng lặng lẽ tiêu hóa một mình. Ăn uống cũng phải chú ý dinh dưỡng, dù soa học tập cũng rất mệt mỏi.”

Gửi xong, lại xấu hổ liếc nhìn Trương Linh Linh một cái, rồi mới trả điện thoại.

...

Đại học Yến Thành, trong lớp.

Giáo sư vừa rời khỏi, Trình Nhạc Nhạc thả bút xuống.

Bóp bóp cổ tay mỗi nhừ.

Cầm điện thoại lên, liền thấy tin của bạn trai.

Lập tức lộ ra nụ cười hạnh phúc, có vẻ tươi đẹp mà thánh khiết.

Để cho đám con trai đang nhìn trộm nàng phải ngẩn ngơ.

Trình Nhạc Nhạc lập tức trả lời: “Biết anh thích đọc sách nhất, em sẽ cố gắng học tập giống anh!”

Nàng không nói đến quà, bởi vì nàng đã có chuẩn bị từ lâu rồi.

Nàng vẫn luôn muốn tặng thứ này cho hắn.

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Lý Nhã Ly khoác áo ngủ tơ tằm, gõ cửa phòng Lý Mộc Tuyết.

“Tiểu Tuyết, chồng mình muốn mình tặng anh ấy một món quà chú tâm chuẩn bị, cậu nói nên tặng thứ gì nha?”

Gần đây, Lý Nhã Ly đột nhiên phát nhanh, quần áo, mỹ phẩm, túi xách... mua một đồng lại một đồng.

Đương nhiên cũng có mua cho cả Đường Tụng, phòng đề đồ có một nửa là đồ của hắn.

Nhưng bây giờ, Đường Tụng muốn nhận được món quà ‘chú tâm chuẩn bị’, chuyện này khiến nàng rầu rĩ.

Nàng cảm thấy mình không nắm chắc, sợ tặng thứ Đường Tụng không thích.

Lý Mộc Tuyết nhìn lịch sử trò chuyện, hỏi: “Phí sinh hoạt của cậu còn lại bao nhiêu?”

Lý Nhã Ly nghe thấy câu hỏi này, lập tức rút cổ lại: “Hình như còn không đến 100.000 nhỉ?”

Gần đây nàng chỉ quét thẻ quét thẻ và quét thẻ, căn bản là không tính toán tí mĩ.

Địa khái là còn khoảng 60, 70 ngàn gì đó.

“Cậu thật đúng là.” Lý Mộc Tuyết hơi kinh ngạc: “Có bao nhiêu tiêu bấy nhiêu à?! Cũng may cậu gặp được Đường Tụng, nếu là người khác thì đã đá cậu ra khỏi nhà rồi.”

Lý Nhã Ly mím môi, yếu ớt giải thích: “Là chồng mình bảo mình nhét đầy phòng để đồ, đến giờ mình vẫn chưa làm được, chắc phải chờ phí sinh hoạt tháng sau.”

“Tất cả đều là hàng hiệu, nhét đầy thì phải mất bao nhiêu tiền?” Lý Mộc Tuyết vỗ vỗ trán của nàng, cạ lời: “Hiện giờ, hàng hiệu đỉnh cấp thì không cần nghĩ nữa, suy nghĩ thứ khác đi.”

“Cũng không nhất định phải tiêu nhiều tiền, có thể tặng vài món có ý nghĩa...” Lý Nhã Ly nói nhỏ.

“Có ý nghĩa? Với giá trị con người và địa vị của Đường Tụng, cậu có tài nghệ gì? Đan len? May vá? Vẽ tranh? Ca hát?”

Lý Nhã Ly ngậy người: “Hình như là không có gì.”

Lý Mộc Tuyết cười một tiếng, bắt đầu làm việc của mình, tích cực dẫn dắt nói: “Ly Ly, Đường Tụng không thể nào chỉ có một mình cậu, mình đã nói rất nhiều lần rồi đúng không?”

“Ừm, mình không quan tâm, hơn nữa chồng thích mình nhất!” Lý Nhã Ly bĩu môi một cái, gần đây Tiểu Tuyết thường xuyên nói những chủ đề không vui này.

“Cậu phải nhớ kỹ, cậu chỉ là một trong rất nhiều lựa chọn của Đường Tụng, còn Đường Tụng là tất cả của cậu.” Lý Mộc Tuyết bắt đầu hướng dẫn từng bước: “Hơn nữa, với điều kiện gia đình và tài lực của Đường Tụng, cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Cậu phải làm là để Đường Tụng vui lòng, để Đường Tụng luôn luôn sủng ái cậu. Bây giờ cậu đi spa, chăm sóc sắc đẹp là rất đúng, sau này còn phải tập gym để bảo trì dáng người. Quan sát Đường Tụng thích nước hoa gì, tư thế nào, âm nhạc ra sao... Ngoài ra...”

Lý Nhã Ly nghe Lý Mộc Tuyết nói, thỉnh thoảng lại gật đầu một cái, tỏ vẻ mình đang nghiêm túc học hỏi.

Thấy Lý Mộc Tuyết dừng lại, nàng mới hỏi: “VẬY RỒT CUỘC LÀ TẶNG THỨ GÌ?”

“Rất đơn giản.” Lý Mộc Tuyết tràn đầy tự tin nói: “Valentino tăng tốc độ đánh, tắt chân Paris Familys, đúng rồi, đến lúc đó lại buộc tóc thành 2 đuôi ngựa. Tuyết đôi có thể

làm Đường Tụng hết mệt mỏi! Cảm nhận được tấm lòng của cậu. Đây mới là việc chim hoàng yến cần làm.”

“Đây là coi bản thân là quà luôn à? Đường Tụng sẽ thích?”

Lý Mộc Tuyết rất tự tin: “Vai vác Valentino, tay xé Paris Familys, cầm 2 đuôi ngựa, đây là lãng mạn mà đàn ông mới hiểu. Trong nhóm ‘danh viện’ của mình nói, chiêu này trăm lần đều có hiệu quả.”

Nghe vậy, Lý Nhã Ly triệt để yên tâm: “Tiểu Tuyết, cậu hiểu nhiều thật.”

Lý Mộc Tuyết thậm đau xót, hiểu nhiều hơn nữa thì sao chứ?

Đây vốn là tuyệt chiêu mà nàng chuẩn bị, nghĩ lần sau Đường Tụng đến thì sẽ sử dụng.

Hiện giờ không thể làm gì khác hơn là nhường cho Ly Ly.

Ai bảo Ly Ly bây giờ là cơm áo gạo tiền của mình chứ?

Nếu Ly Ly không được Đường Tụng sủng ái, hoặc là chọc giận Đường Tụng.

Vậy nàng cũng mất việc, lại phải đi làm người mẫu hoặc là streamer như trước.

Nghĩ đến quyền thế và địa vị của Đường Tụng, toàn thân Lý Mộc Tuyết đã mềm nhũn.

Thật sự muốn trải nghiệm ‘lãng mạn mà đàn ông mới hiểu’ thay Ly Ly.

Chương 209: Cọ độ hot

“Gpd = tiêu phí + đầu tư+ chính phủ mua sắm ...”

Xem hết quyển sách ‘quản lý kinh doanh’, Đường Tụng hồi tưởng lại những tri thức mình học được.

Sau đó lập tức bắt đầu đọc ‘nguyên lý kinh tế học’.

Mặc thời trang ‘nhân gian’, trí lực của hắn là 105, cực kỳ khủng bố.

Trải qua hai ngày thích ứng, tốc độ đọc của hắn bắt đầu tăng lên một chút.

Đôi mắt giống như máy quét.

Học tập càng nhiều, lại càng thấy sảng khoái.

Sảng khoái đến mức không rảnh xem ảnh 18+ của Lý Nhã Ly gửi đến.

Hai ngày nay, vì đề cao hiệu suất.

Hắn chỉ ăn đồ ăn nhanh, mỗi ngày chỉ ngủ 6 tiếng.

Sau khi đọc được mấy chương của ‘nguyên lý kinh tế học’.

Ý nghĩ và cảm giác nhạy bén, cộng thêm sức quan sát cực mạnh nói cho hắn biết.

Hắn cần phải đổi cách đọc.

Tác giả của quyển sách này là N. Gregory Mankiw, nguyên tác là tiếng Anh, bản dịch cũng rất tốt.

Nhưng đọc nguyên tác, khẳng định sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Hơn nữa, trải qua mấy chương đầu, hắn đã có nhận thức sơ lược về quyển sách này.

Giờ hắn cần điều chỉnh thứ tự học tập của mình.

Đầu tiên phải đọc các sách ngữ pháp, từ ngữ tiếng Anh trước.

Sau đó lại đọc nguyên tác.

Đường Tụng lập tức lấy điện thoại ra, lên mạng tìm tiệm sách ở gần đây.

Những cuốn sách tiếng anh chuyên nghiệp thế này, chỉ có những tiệm sách gần đại học mới bán.

Sau đó, chọn trúng một mắt xích tiệm sách cỡ lớn, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Tốc độ nói của hắn rất nhanh: “Xin chào, giúp tôi kiểm tra xem có nguyên tác của mấy cuốn sách ‘nguyên lý kinh tế học’, ‘đánh bại phố Wall’, ‘nhà đầu tư thông minh’..., sau đó gọi lại cho tôi, tôi sẽ mua gấp đôi.”

Nghe thấy đối phương trả lời, hắn lập tức cúp máy.

Cầm các tài liệu tiếng anh đã chuẩn bị kỹ lên.

Với năng lực học tập của hắn bây giờ, chỉ cần một ngày là có thể quét sạch những phần quan trọng.

Lại lên mạng tìm kiếm một số từ ngữ chuyên ngành, cơ bản đã giải quyết xong.

Một lúc sau, điện thoại vang lên.

“Chào ngài, tiệm vẫn còn nguyên tác tiếng Anh, xin hỏi ngài...”

Còn chưa nói hết, Đường Tụng nói thẳng: “Add wechat của tôi, tôi gửi địa chỉ cho anh, làm phiền anh đặt ship đến cho tôi,

tôi đang cần dùng gấp. Tôi sẽ trả tiền ship, giá sách sẽ mua gấp đôi.”

“Được được.”

Cúp máy.

Kết bạn wechat xong, Đường Tụng gửi địa chỉ qua.

Tiệm sách Vân Khê: “Cả phí ship, tổng cộng 346 đồng, không cần gấp đôi, giá cả bình thường là được.”

Đường Tụng không nói nhiều, trực tiếp chuyển 700 qua.

Nói tiếp: “Làm phiền kiểm tra xem sách có lỗi hay không, cảm ơn.”

Tiệm sách Vân Khê: “Được rồi! Cảm tạ ủng hộ!”

...

Trương Hữu Minh là một nhân viên văn phòng bình thường.

Công việc tuy thoải mái và ổn định, nhưng không kiếm được vài đồng.

Một lần tình cờ, hắn đăng một bài diss một video lên TikTok.

Lúc đó là vì bị lãnh đạo mắng, đang tức giận, cho nên nói rất khó nghe.

Cơ bản là chỉ vào mũi đối phương mà mắng phẫu thuật thẩm mỹ, hình tượng giả dối.

Tuy rằng không có chút căn cứ hay chứng cứ nào, nhưng vẫn hot nhỏ một phen, tích lũy được mấy ngàn fan.

Sau đó hắn bắt đầu kinh doanh cái tài khoản TikTok ‘Có thể to có thể nhỏ’ này.

Mang theo danh tiếng ‘người chồng hàng giả trên internet’.

Một bên bình phẩm các loại hàng hóa hấp dẫn trên internet.

Một bên tìm kiếm các video, blogger hấp dẫn trên mạng, bắt đầu chọn điểm xấu của đối phương, rồi ra sức diss.

Chỉ cần đối phương phản kích, hần sẽ thành công cộ độ hot.

Thu được follow và lưu lượng.

Hiệu quả cực tốt, hiện giờ dựa vào TikTok, mỗi tháng kiếm được không ít.

Gần đây hần đang theo dõi một tài khoản mới tại bản địa Yến Thành, chính là Thág Tư.

Lúc trước hần từng diss đối phương ở khu bình luận.

Khi đó Thág Tư rất ngông cuồng, còn trả lời hần là: “Hoan nghênh đến tìm...”

Gần đây, tài khoản này đột nhiên hot lên.

Video phác họa + xe mô tô đã có hơn 500.000 lượt like!

Số lượng fan đã vượt qua 300.000.

Lúc hần follow Thág Tư, đối phương chỉ có 40.000 fan.

Hơn nửa tháng, hút hơn 260.000 fan.

Quá khủng bố!

Đối với hần mà nói, đây là một cơ hội cộ độ hot.

Hôm nay, hần trực tiếp đăng một video diss Thág Tư.

Trong video, hần lấy ra một vài đoạn ngắn, tiến hành phản bác và chế giễu đối phương.

Nói chuyện rất khó nghe.

“Một số ‘blogger vô lương’ vì độ hot mà không từ thủ đoạn...”

“Một nhân vật ở biệt thự chục triệu, lái xe sang cao cấp, tại sao còn phải tiêu tiền để đi làm một blogger? Ăn no rồi việc?”

“Tháng Tư trăm phương ngàn kế tạo dựng hình tượng, đại khái chính là một trận lừa đảo mà thôi.”

“Hành vi tương tự nhiều không kể hết, như lừa tình, lừa tiền... mọi người cần cảnh giác.”

“Còn nữa, quan trọng nhất là, mọi người không phát hiện ra, tên này chưa bao giờ lộ mặt sao? Nếu không phải xấu xí, vậy khẳng định là sợ bị người bên cạnh vạch trần.”

“Tôi cũng là người Yên Thành, xin hỏi vị Tháng Tư này, có dám để tôi đến cửa hay không?”

Trương Hữu Minh làm video này rất nghiêm túc.

Bên trong có không ít hình ảnh được biên tập ác ý.

Ví dụ như đặt tay lên đùi Ly Ly, lái xe đưa đồ ăn, một chồng thẻ mua đồ và thẻ xăng dầu.

Nói xỏ nói xiên một đồng, rất biết kích động người khác.

Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ chờ đôi phương phản bác.

Trương Hữu Minh vừa làm việc vừa chú ý tiến độ.

Rất nhanh, có không ít fan của hấn và đám dân mạng không biết chân tướng nhảy vào khu bình luận của Tháng Tư để chửi rửa.

Video của hấn cũng bị không ít người share và bình luận.

Cũng có rất nhiều fan của Tháng Tư qua đây mắng hấn.

Dù sao gần đây hấn khá hot, hấp dẫn được một đám fan cuồng.

Trương Hữu Minh hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này.

Chỉ cần có lưu lượng và độ hot là được.

Tiếp đó, hấn lại bỏ tiêu đề quảng bá video.

Còn thuận tay đăng bài trên các diễn đàn bản địa.

Vừa hay có thể hấp dẫn một ít fan địa phương.

Trương Hữu Minh càng nghĩ càng đắc ý, không nhận được mà bắt đầu ngâm nga.

Nhưng mà hấn không ngờ, người đầu tiên đứng ra phản bác hấn, lại là một nữ streamer ở bản địa?!

...

Thu Thu vốn đang chơi weibo trong ký túc xá.

Đột nhiên có không ít fan @ nàng.

Mở ra xem, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó coi.

“@ Thu Thu, đại ca top 1 Tháng Tư đang bị người diss kia.”

Thu Thu vội vàng mở video ra xem, nghe thấy những lời dơ bẩn của đối phương, nhất thời tức đến đau ngực.

Mở trang chính của đối phương ra xem, quả nhiên là con rệp chuyên cọ độ hot.

Sau đó, nàng trực tiếp quay một video làm sáng tỏ, rồi đăng lên.

Tuyên bố mình từng gặp Tháng Tư ngoài đời, đó là một người vô cùng vô cùng tốt, tất cả thứ trong video đều là thật, nàng lấy nhân cách ra đảm bảo.

Hi vọng vị ‘Có thể to có thể nhỏ’ này có thể xóa video và xin lỗi, đừng có cọ độ hot của người ta.

Đăng xong, trong lòng vẫn thấy hơi không ổn.

Lại bỏ 5000 tiền TikTok ra để quảng bá video.

Hi vọng có thể giúp Đường Tụng.

Sau đó lại gọi điện thoại cho Trương Linh Linh: “Linh Linh, có người mắng Đường Tụng. Cậu nói với Đường Tụng một câu, mục đích của người này là cộ độ hot. Đừng để ý đến, cũng không cần tức giận, mình sẽ làm sáng tỏ, để Đường Tụng an tâm học tập.”

Chương 210: Lên men

Yến Giang Biệt Viện.

“Tôi biết, không cần để ý, chờ mấy ngày nữa tôi sẽ tự xử lý.”

“Cứ yên tâm.”

“Được, bye bye.”

Cúp máy của Trương Linh Linh, Đường Tụng không học tiếp.

Mà mở TikTOK ra, hấn cũng không bình tĩnh như biểu hiện.

Bị người đặt điều bịa đặt, dùng internet để tấn công, là người đều không nhìn được.

Chỉ có điều hấn đang trong giai đoạn bật hack, những tâm trạng tiêu cực này không thể ảnh hưởng đến hấn.

Hơn nữa, nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ rất quan trọng, là nguồn vốn quan trọng trong giai đoạn này.

Thuận tay mở tin cá nhân ra xem, quả nhiên, đã có không ít dân mạng mắng hấn.

Tiến vào trang chủ.

Fan: 310.000+, lượt like video cao nhất: 192.000+.

Có thể rút: 3.950.000 NDT.

Video hot nhất là phác họa + mô tô, lượt xem vượt quá 6 triệu, like là 550.000+.

Một video hot, làm cho các hạng số liệu tăng mạnh.

Ngoại trừ chất lượng của video, còn có công của việc bỏ tiền quảng bá.

Mấy ngày gần đây, Đường Tụng đã bỏ thêm 120.000 vào quảng cáo.

Mở khu bình luận ra xem.

Phần lớn tán dương, cổ vũ.

“Nam thân, chờ ngày anh tháo khẩu trang.”

“Rốt tốt, đã tải về, giữ lại tối dùng.”

“Anh chính là người bạn trai thứ 8 ngày hôm nay.”

“Đại thân, có dám vẽ một tấm tranh anh không mặc quần áo không, đó mới là nghệ thuật, mọi người muốn thưởng thức nghệ thuật.”

Kéo xuống dưới, liền có thể nhìn thấy một ít bình luận ác ý.

“Cút đi, trang bức!”

“Người có tiền không ai như vậy cả, quá giả.”

“Đây tuyệt đối là tìm người vẽ hộ, blogger làm trò thôi.”

“@ ‘Có thể to có thể nhỏ’ nói không sai, người này là lừa đảo, Lý Ly trong video kia chính là bị lừa tình.”

Thuận tay mở trang chủ của ‘Có thể to có thể nhỏ’ ra xem.

Nhìn thấy vẻ mặt đường hoàng của kẻ này, Đường Tụng lại thấy buồn cười.

Giả bộ còn rất giống.

Tò mò mở khu bình luận của video diss hắn ra xem.

Đúng là có rất nhiều người ủng hộ.

“Ủng hộ!”

“Nhất định phải khóa tài khoản.”

“Hi vọng bên chính thức vào cuộc, khóa những tài khoản lừa gạt này.”

...

Đường Tụng lập tức nhớ ra, tên này từng xuất hiện khi video khoe giàu hot lên.

Lúc đó mình cũng thuận tay trả lời một câu.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng cười một tiếng, đã hiểu mục đích và ý nghĩ của tên này.

Loại người này, nếu bạn phản ứng lại, đảm bảo họ sẽ nhảy nhót tung bừng hơn.

Nếu Đường Tụng là một blogger bình thường, bất ngờ hot lên.

Bị đối phương đặt điều như vậy, nhất định sẽ làm ra một vài chuyện mất lý trí.

Tuy nhiên... ha ha.

Hắn căn bản là không để ý đến đối phương khiêu khích.

Chờ mọi chuyện lên men, hắn trực tiếp mời luật sư vào cuộc.

Tên này nhảy nhót càng cao, sau này sẽ càng thảm.

Người bình thường có thể sẽ lo lắng, loại kiện cáo này sẽ lãng phí thời gian và sức lực, cuối cùng sẽ không chiếm được bồi thường nào đáng nói.

Nhưng đối với hắn mà nói, đây là chuyện cực kỳ đơn giản.

Phòng luật sư Đường Kim có hơn 385 người hợp tác, hơn 7200 vị luật sư.

Đội ngũ luật pháp vượt qua 9000 người.

Đây tuyệt đối là một quái vật khổng lồ.

Nghiệp vụ trải rộng cả nước, còn có 15 chi nhánh ở nước ngoài.

Theo tin tức Đường Tụng tìm thấy trên mạng.

Phòng luật sư Đường Kim vẫn đang mở rộng rất nhanh, nghiệp vụ đã bắt đầu phóng xạ toàn bộ Châu Âu.

Với tư cách là công ty mang tên của hân và thư ký Kim.

Nàng coi trọng công ty này còn hơn cả giải trí Tụng Mỹ và tư bản Tỉnh Ngộ.

Nàng không chỉ đảm nhiệm CEO ở đây, vì quản lý tốt hơn, nàng còn cố tình thi giấy hành nghề luật sư.

Nhớ đến lúc ở trong game, nàng thi một lần là qua.

Đúng là một người phụ nữ rất tài giỏi.

Thu hồi suy nghĩ, Đường Tụng quyết định không để ý đến.

Chờ hết thời gian này rồi nói.

Đến lúc đó, trực tiếp để phòng luật sư xử lý.

Tài khoản của bị khóa hay không thì không biết.

Nhưng ‘Có thể to có thể nhỏ’ nhất định sẽ có chuyện, bằng không hân sẽ khó chịu.

Xem tin tức của tiệm sách, đã có shipper nhận đơn.

Đường Tụng để điện thoại xuống, tiếp tục học tập.

...

Lưu Xán là một TikToker loại hình sinh hoạt, tài khoản là ‘Xán Xán không sợ mệt’.

Bình thường hay quay các loại video ngắn về sinh hoạt hàng ngày.

Ban đầu, nàng quay serier video ‘đóng vai quần chúng tại Hoàn Kiếm’.

Bởi video sinh động và thú vị, rất nhanh đã tích lũy được không ít fan.

Vì phát triển tài khoản và lượng fan, nửa năm gần đây nàng đã trở về quê là yển Thành, bắt đầu ghi chép các công việc hàng ngày của mình.

Có ngày làm lái xe, có ngày làm nhân viên cửa hàng, mở gian hàng, đưa thức ăn...

Những công việc này cung cấp cho nàng không ít tài liệu thực tế.

Phần lớn đều không dài, át chủ bài chính là mới mẻ.

Gia tăng lực hấp dẫn của video và tính dính của người sử dụng.

Hiệu quả rất không tệ, lượng fan tăng rất nhiều.

Đoạn thời gian này, nàng đang quay chụp quá trình ship.

Trong quá trình này, nàng gặp phải rất nhiều người hoặc chuyện kỳ lạ, buồn cười, khiến cho lượng fan tăng mạnh.

Bởi vì nàng quay chụp tại Yển Thành, cho nên có không ít fan bản địa.

Trước mắt, lượng fan sắp đột phá 1 triệu.

Lưu Xán ngồi trên xe máy nhỏ, ống kính ngắm ngay vào màn hình điện thoại, vừa quay chụp vừa chờ đợi đơn hàng.

Keng...

Có đơn mới.

Địa chỉ ở ngay phía sau nàng, tiệm sách Vân Khê.

Người nhận ở Yên Giang Biệt Viện, khoảng cách 7.5km, lái xe khoảng 20 phút.

Đi vào cửa hàng, câu thông với quản lý, sau đó nhận hàng.

Đang định quay người, quản lý lại gọi nàng.

Nhiệt tình mời nàng một trai nước: “Mỹ nữ, làm phiền một chuyện nha. Chờ lát nữa đến nơi, cô để người nhận hàng xác nhận cẩn thận một chút. Nếu anh ta không hài lòng, hoặc muốn đổi sách, cô trực tiếp mang về, đến khi đó tôi sẽ trả phí ship.”

Đổi phương trả tiền gấp đôi, quản lý cũng không hi vọng xảy ra chuyện gì.

Lưu Xán ngăn người, rồi cười nói: “Được, cảm ơn nước của ngài, tôi đảm bảo sẽ xử lý ổn thỏa.”

Đây cũng coi như là một chuyện nhỏ, nhưng trong video ngắn, lại chính là một điểm sáng.

Dù sao cửa hàng nghiêm túc trung thực như vậy cũng không có nhiều.

Tuyệt đối có thể khiến dân mạng bàn tán sôi nổi.

Chương 211: Văn kiện luật sư

“Đây là viện bảo tàng Yến Thành, bên trong rất đẹp. Xuyên qua con đường này là đến bờ sông Thái Bình, đây là...”

Trên đường đi, Lưu Xán không hề nhàn rỗi.

Thỉnh thoảng lại giới thiệu các nơi, những thứ này có thể biên tập thành tài liệu.

Rất nhanh, Yến Giang Biệt Viện đã xuất hiện trong tầm mắt.

“Nơi này chính là Yến Giang Biệt Viện! Là tiểu khu cao cấp nhất Yến Thành... rất hi vọng sau này có thể mua nhà ở đây...”

Lưu Xán vừa quay chụp tài liệu, vừa dừng xe ngoài tiểu khu.

Tiểu khu cao cấp bây giờ, không cho phép xe bên ngoài lái vào trong.

Nàng điều chỉnh ống kính trên mũ, xác nhận không có vấn đề.

Trải qua phòng an ninh xác nhận, Lưu Xán đi bộ vào trong tiểu khu.

Ngắm nhìn cảnh sắc bốn phía.

Lưu Xán gọi điện thoại cho người nhận.

“Alo, chào ngài, Đường tiên sinh, tôi đã đến dưới nhà, làm phiền ngài mở thang máy giúp tôi.”

“Được.” Một giọng nam trong veo truyền đến, nghe rất êm tai.

Điều này khiến Lưu Xán có ấn tượng rất tốt.

Giọng nói dễ nghe như vậy, khẳng định là không xấu nhỉ?

Lát nữa có thể hỏi một câu, xem đối phương có chấp nhận xuất hiện trong ống kính không, có tiện để vào trong vlog của nàng không.

Tinh... thang máy đến.

Lưu Xán vội vàng đi vào.

...

Ma Đô, tổng bộ giải trí Tụng Mỹ.

Trợ lý sinh hoạt Trương Tiểu Vũ vội vàng gõ cửa một gian phòng nghỉ sang trọng.

Ánh nắng ngày thu chiếu rọi qua khung cửa sổ.

Tại nơi tia sáng tốt nhất, một cô gái mặc váy dài đang nằm trên ghế.

Phong thái uyển chuyển, gương mặt tinh xảo, khí chất xuất trần.

Mái tóc dài che nửa cái cổ thiên nga tuyệt mỹ.

Đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, an tĩnh mà thanh nhã, lại có chút cảm giác không dính khói lửa trần gian.

Nhìn thoáng qua trợ lý đang vội vã tiến vào.

Tô Ngư mang theo chút mệt mỏi và lười biếng nói: “Có chuyện gì vậy?”

Trương Tiểu Vũ tiến lên, nhỏ giọng nói: “Chị Ngư, tài khoản TikTok chị em bảo quan tâm đã xảy ra vấn đề nhỏ.”

Nghe vậy, Tô Ngư lập tức ngồi dậy, đôi mắt xinh đẹp mở ra.

Đồng tử màu hồ phách sạch sẽ mà thuần khiết.

“Vấn đề gì?” Tô Ngư vội vàng hỏi.

“Bị người mắng, còn nói không dễ nghe.” Trương Tiểu Vũ đưa điện thoại qua.

Tô Ngư cầm điện thoại lên xem,, gương mặt sạch sẽ lập tức lộ ra vẻ giận dữ, hàng mi dài hơi cau lại.

Dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn của nàng óng ánh trong suốt.

Hình dáng khuôn mặt rất đẹp, ngũ quan tựa như hoàn mỹ.

Đôi môi anh đào mềm mại cùng sống mũi cao thẳng, tạo thành góc nghiêng hoàn mỹ.

Trương Tiểu Vũ trấn án: “Thật ra chỉ là cộ độ hot thôi, không phải vấn đề gì lớn, cần tìm người cảnh cáo một chút không?”

Tô Ngư lạnh lùng nói: “Không cần! Thông báo cho phòng quan hệ xã hội, liên hệ với tất cả người bị tên ngu xuẩn này bịa đặt một lần, hỏi xem đối phương có nguyện ý tiếp nhận hỗ trợ pháp luật miễn phí không.”

“Vâng! Em xử lý ngay!” Trương Tiểu Vũ hơi sợ hãi khi thấy Tô Ngư mắng người khác.

Tô Ngư là một ngôi sao nổi tiếng trong quốc nội, lại có một trong những cổ đông của giải trí Tụng Mỹ.

Quyền thế, danh lợi đều đạt đến đỉnh cao.

Ngoại trừ thỉnh thoảng nghiêng răng nghiêng lợi khi nói đến chủ tịch Kim của công ty ra, thì lúc nào cũng đậm nhã xuất trần như thần tiên.

Đưa mắt nhìn trợ lý rời đi.

Tô Ngư lập tức bấm một số điện thoại.

“Luật sư Trương, phòng luật sư Đường Kim có chi nhánh ở Yên Thành đúng không?”

“Người phụ trách ở Yên Thành là ai?!”

“La Tân? Ha ha, quả nhiên, tôi đã biết.”

Cúp máy, Tô Ngư lại đứng tựa vào bên cửa sổ, dáng vẻ có hơi thất thần.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

“Tiểu Ngư, nhiếp ảnh đến rồi, nên đến phòng chụp.” Người đại diện Lý Minh Hà đi vào.

“Hôm nay không chụp.”

“A? Được, tôi đi sắp xếp ngay.” Lý Minh Hà không dám nói thêm gì, dù sao đây cũng là bà chủ của mình, cứ nghe lời là được.

Một lúc sau, Trương Tiểu Vũ cầm máy tính chạy về.

“Chị Ngư, trước mắt liên lạc được với 17 người, bọn họ đều đồng ý tiếp nhận trợ giúp, đã sửa sang lại thông tin của họ.”

“Được rồi, em ra ngoài trước đi.”

“A, được!” Trương Tiểu Vũ thả máy tính lên bàn, khom người chạy chậm ra ngoài.

Nàng nhậm chức không lâu, còn chưa từng nhìn thấy một Tô Ngư như vậy.

Có chút sợ hãi.

...

Yến Thành, phòng luật sư Đường Kim.

“Trương Hữu Minh, 28 tuổi, ID TikTok ‘Có thể to có thể nhỏ’. Nhân viên bình thường của công ty...”

“Đã tìm người liên lạc với giám đốc của bọn họ, ngày mai sẽ bị thôi việc.”

“Ừm, sẽ không có bồi thường nghỉ việc, dù sao tên này cũng quay TikTok trong giờ làm.”

“Đương nhiên, nếu tên này muốn mời luật sư kiện cáo, vậy La Tân tôi sẽ nhận vụ này.”

La Tân nói một câu mà tự cho là hài hước.

Sau khi phục hồi tinh thần, bên kia đã cúp máy.

Hiển nhiên, chủ tịch Kim đang không vui.

Cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Keng... âm báo của email.

Nhìn thấy người gửi, La Tân liền nhú mày.

Biểu cảm có hơi nghiêm túc.

Tiếp đó, lại là tiếng chuông điện thoại vang dội.

Hôm nay đúng là bận rộn.

Thầm cảm khái một câu, La Tân vẫn nghe máy.

Giọng nói rất ôn hòa: “Ôi tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Một giọng nói lạnh nhạt lại êm tai truyền đến: “Luật sư La, anh đang ở Yến Thành đúng không?”

“Đúng.” La Tân không che giấu, nếu đối phương đã gọi đến, khẳng định là đã biết.

“Cô ta suy nghĩ rất cẩn thận, để công ty sắp xếp lịch công tác dày đặc cho tôi, lại để anh ở Yên Thành. Như vậy, nếu anh ấy có chuyện gì cần xử lý, nhất định sẽ liên hệ với anh trước, quay đầu lại, tất cả đều là công lao của cô ta. Cô ta vĩnh viễn vẫn là cô thư ký nhỏ đầy thân mật, còn tôi vĩnh viễn là công cụ kiếm tiền.”

La Tân nhìn không được mà giải thích: “Tôi đến Yên Thành là Đường tổng an bài, không phải chủ tịch Kim.”

“Anh dám nói anh không báo cáo tình hình của Đường Tụng cho cô ta không?!” Giọng nói của Tô Ngư có hơi kích động.

La Tân lập tức ngáp miệng, đối mặt với loại phụ nữ đang tranh chấp tình cảm nói, có nói nhiều cũng vô dụng.

Yên tĩnh một lúc, Tô Ngư khôi phục bình tĩnh: “Nhận được mail của tôi rồi chứ? Có 17 người bị đặt điều nói xấu, còn có chứng cứ và thông tin liên lạc của họ. Anh để người phòng luật sư tiếp xúc với bọn họ đi. Dám nói xấu anh ấy, ngày mai cứ gửi 17 văn kiện luật sư cho tên ngu xuẩn kia đi!”

Chương 212: Đại họa lâm đầu

Trong thang máy rộng rãi và trắng lệt, Lưu Xán tháo balo xuống.

Điều chỉnh góc độ ống kính trên mũ, lại nói tiếp: “Rốt cuộc cũng hoàn thành đơn hàng này, giọng nói của anh chàng này rất dễ nghe, không biết người thật như thế nào, mong đợi ing...”

Thang máy mở cửa.

Lưu Xán xách ba lô đi ra.

Bên phải cửa thang là một bóng người cao to.

Dáng rất đẹp, vai rộng eo hẹp chân dài.

Chỉ nhìn dáng người thôi, cũng biết là soái ca rồi!

Lưu Xán hơi đỏ mặt.

Người này đang cầm một quyển sách rất dày, đọc rất nghiêm túc.

Từ bìa sách, đó là một tài liệu tiếng Anh.

“Có tiền mà vẫn chăm chỉ cố gắng như vậy!”

Bởi vì chiều cao, hơn nữa người này cúi đầu đọc sách.

Từ góc độ của Lưu Xán, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ngũ quan của đối phương.

Trong lúc nhất thời, nàng lại không nhớ quấy rầy người con trai đang nghiêm túc đọc sách này.

“Tiệm sách Vân Khê đúng không? Tôi chính là Đường Tụng.”

Qua một lúc lâu, tựa như phát hiện shipper này không nói gì.

Người con trai chủ động lên tiếng, giọng nói rất hay, tốc độ nói rất nhanh, từng chữ đều rõ ràng.

“Trong quá trình nói chuyện mà vẫn đọc sách?! Đúng là một người chăm chỉ.”

Lưu Xán không hề cảm thấy đối phương đang qua loa mình, trái lại còn cảm thấy đối phương đang rất cố gắng.

Nàng lễ phép nói: “Đúng, làm phiền kiểm tra một chút. Nếu như không hài lòng, tôi sẽ quay về tiệm sách đổi.”

“Được, cảm ơn!” Người con trai nhẹ nhàng khép sách lại, ngẩng đầu lên.

Hắn đeo kính gọng đen, da rất tốt, nhìn qua rất bánh trai và ôn nhu.

Thật sự là một soái ca ấm áp khiến người thoải mái.

Lưu Xán vội vàng mở ba lô, cẩn thận lấy gói hàng ra.

Đường Tụng ngồi xổm xuống, mở gói hàng ra xem, lại cầm bốn quyển sách lên xem một lát.

Sau khi xác nhận xong, Đường Tụng cũng yên tâm.

Nice! Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.

Đường Tụng lại nhìn nữ shipper trước mắt.

Lộ ra nụ cười tươi: “Vất vả rồi, sách không có vấn đề, cảm ơn.”

Đặc hiệu ‘tao nhã’ kích hoạt.

Lưu Xán cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Tuy rằng tướng mạo không phải là đẹp trai nhất, nhưng khí chất trên người lại làm cho người ta sinh lòng hảo cảm.

Trong chớp mắt này, tim Lưu Xán đập như hươu chạy.

Nhớ lại mối tình đầu êm dịu thời học sinh của mình.

Có thể nhìn thấy hơi thở thanh xuân ở trên người hắn.

Nhìn bóng lưng sắp rời khỏi của hắn.

Lưu Xán lấy dũng khí nói: “Đường tiên sinh, xin đừng bước.”

Đường Tụng dừng chân, nghi ngờ hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Lưu Xán hơi ngượng ngùng: “Là thế này, thật ra tôi là một blogger, trước mắt đã có 1 triệu fan, đang ghi chép tài liệu thực tế. Chuyện là ...”

Nàng chỉ vào camera trên mũ: “Tôi có thể biên tập ngài vào trong video không?”

Nàng rất muốn chia sẻ một màn rung động lòng người này cho đám fan.

Một người con trai tao nhã, tràn đầy hơi thở thanh xuân này, mới là mối tình đầu của một đám con gái.

Đối với một tác giả mà nói, một điểm sáng như vậy xuất hiện trong video cũng là một kỳ ngộ.

Thử nghĩ mà xem, đến cuối video, nụ cười và bóng dáng này xuất hiện bên trong video.

Cảm giác chấn động đó tuyệt đối có thể để rất nhiều khán giả sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Lưu Xán lại lộ ra thần sắc khát vọng.

Nghe vậy, Đường Tụng đang trong trạng thái bật hack, trong não bộ xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Rất nhanh, trải qua quá trình tính toán và so sánh, đã tìm được lợi chọn tốt nhất.

Nếu như không có ‘thẻ đọc’, hẳn đại khái đã từ chối.

Dù sao trước giờ hắn đều không lộ mặt trên video.

Nhưng bây giờ hắn đã nghĩ rất nhanh, hiểu rõ được và mất trong đó.

Nếu đáp ứng đối phương, chuyện xấu trên mạng sẽ triệt tiêu hơn nửa.

Đồng thời có thể tăng fan, góp một viên gạch cho nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’.

Cho nên, hắn do dự không quá 2 giây, sáng khoái nói: “Có thể, nhưng khi cô tuyên bố video, phải dẫn lưu lượng cho tài khoản của tôi, tôi có thể trả tiền quảng cáo.”

Lưu Xán lập tức lộ ra vẻ mừng như điên: “Được, nhưng không cần tiền, chúng ta bắt tay cùng thắng.”

...

“Xin chào, xin hỏi là cô Lý Thắng Văn đúng không?”

“Tôi là Trương Vĩ của phòng luật sư Đường Kim tại Ma Đô.”

“Liên quan đến chuyện tài khoản TikTok...”

“Yên tâm, chúng tôi sẽ cung cấp toàn bộ trợ giúp liên quan đến vấn đề pháp luật, đảm bảo cô sẽ nhận được bồi thường và xin lỗi.”

“Đúng, toàn bộ đều miễn phí.”

“Được, tạm biệt.”

Cùng lúc đó.

Thâm Thành, Dung Thành, Kim Lăng, Đế Đô... đều xuất hiện một màn như vậy.

Bởi vì có giải trí Tụng Mỹ câu thông từ trước, nên nói chuyện rất thuận lợi, không ai từ chối lòng tốt này.

Dù sao giải trí Tụng Mỹ cũng rất nổi tiếng trong vòng.

Đội ngũ hợp tác có hiệu suất rất cao, từng phong văn kiện luật sư được đóng dấu.

Văn kiện luật sư thường được gửi qua chuyển phát nhanh.

Nhưng tình hình lần này khá đặc thù.

Bởi vì Tô Ngư đã có yêu cầu rõ ràng, họ nhất định phải gửi 17 phong thư đến vào sáng ngày mai.

Phòng luật sư ở các nơi không thể làm gì khác hơn là phái người chạy cả đêm đến Yến Thành.

Rốt cuộc, trước 9 giờ sáng, phòng luật sư Đường Kim tại Yến Thành đã nhận đủ 17 phần.

Tiếp theo, đội ngũ 8 vị luật sư âu phục giày da vôi vàng chạy đến công ty Hoa Trí.

Đứng trước cửa sổ rộng rãi, La Tân nhìn chiếc xe thương vụ đi xa, lại thở dài một hơi.

Theo hắn, một nhân vật nhỏ như vậy, chỉ cần gọi một cú điện thoại cảnh cáo là được, đối phương tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn xóa video và xin lỗi.

Chỉ là một khi bị phụ nữ ghi hận, nhất là loại phụ nữ vừa có tiền vừa có thế.

Vậy thì đúng là tai họa ngập đầu.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng thấy không đành lòng.

Lấy điện thoại ra, gọi cho một trong 8 vị luật sư kia.

“Alo, Tiểu Vương, đến nơi nhớ lấy điện thoại qua quay chụp, quay đầu gửi cho tôi xem chút.”

Chương 213: Lý tưởng tại nhân gian

Trải qua một phen biên tập, Lưu Xán cuối cùng cũng hoàn thành.

Hơn 6 giờ sáng, nàng đã bắt đầu đăng video lên.

Còn nhấn lại dưới video: @ Tháng Tư, người thật trong video.

Tiếp theo, lại đưa bình luận này lên cao nhất.

Làm xong, nàng ngồi trước máy tính, lại hồi tưởng lại cảnh Đường Tụng xuất hiện.

Mặc kệ nhìn thế này cũng rất tốt! Video này nhất định sẽ hot!

Tác phẩm ưu tú sẽ không bị mai một, người ưu tú cũng sẽ không bị ngăn trở.

Với tư cách là một blogger có hơn 1 triệu fan.

Tài khoản ‘Xán Xán không sợ mệt’ này rất được quan tâm.

Video vừa xuất hiện, số liệu đã tăng mạnh.

Tiếp đó, khi bình luận trực tiếp nổ tung.

Lưu Xán mở ra xem.

“A aaaaa...”

“Follow!”

“Đây là nam thần ở đâu?! Từ nay về sau, tôi chính là fan cuồng của anh ấy.”

“Thật sự muốn vào ở biệt thự, ôm anh ấy và cùng đọc sách!”

“Tôi là người địa phương, đây là Yến Giang Biệt Viện! Hơn chục triệu đây!”

...

Đủ loại bình luận, nhưng tất cả đều nhằm vào điểm sáng là Đường Tụng.

Lưu Xán lộ ra nụ cười tự hào.

Chị đây liếm màn hình, tất cả mọi người cũng phải liếm.

Hơn một tiếng sau, thấy video lên men khá ổn.

Nàng lại lấy ra đòn sát thủ đã chuẩn bị kỹ.

Vlog vốn là một video dài, độ dài hơn 10 phút.

Trừ chỗ đó ra, nàng còn biên tập một video ngắn chỉ khoảng 1 phút.

Nội dung rất đơn giản, chính là đoạn gặp mặt Đường Tụng.

Hơn nữa còn thêm một đoạn nhạc nền BGM phù hợp.

Tuyên bố, Lưu Xán lặng lẽ chờ đợi video lên men.

Nhưng tốc độ truyền bá và độ hot của video này lại vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

Theo video hot lên, đám dân mạng hơi hiểu về phong ba của Thằng Tư gần đây đã phát hiện video này.

Những dân mạng này đều đang điên cuồng @ nàng trong khu bình luận.

“@Xán Xán không sợ mệt, đây là Thằng Tư thật sao? Người thật đẹp trai như vậy thật á?”

“@ Xán Xán không sợ mệt! Thằng Tư thật sự ở trong biệt thự chục triệu?”

“Tôi đã nói rồi, căn bản là không phải giả, tên @ Có thể to có thể nhỏ nói mà cũng tin được sao?”

Lưu Xán ban đầu còn không hiểu gì, sau đó điều tra một chút liền hiểu hết.

Nội tâm thấy hơi bức bối.

Lập tức tự quay một video tự thuật.

“Chào mọi người, liên quan đến chuyện của Tháng Tư, tôi cũng vừa mới biết đến. Chia sẻ một chút, hôm qua tôi quay video thì gặp được Tháng Tư, tuyệt đối là thật. Tháng Tư đúng là một chủ nhà ở Yên Giang Biệt Viện, điểm này đã được phòng an ninh của tiểu khu xác nhận. Mọi người xem video cũng thấy rồi đấy, hành lang thang máy... đều giống hệt với video của Tháng Tư...”

“Tay Tháng Tư vẫn không thả quyền sách xuống, nội hàm cực cao. Là loại người nhìn thấy là muốn kết bạn ngay, rất âm áp...”

“Tôi không thể nào tưởng tượng được, một người như vậy lại bị công kích. Đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào chứ! Trịnh trọng nhắc nhở ‘Có thể to có thể nhỏ’ một câu, quá đáng rồi đấy!”

Tài khoản ‘Xán Xán không sợ mệt’ này có hơn 1 triệu fan, còn mạnh hơn Tháng Tư + Có thể to có thể nhỏ + Thu Thu.

Đặc biệt là nàng rất nổi tiếng ở trong vòng tròn tại bản địa Yên Thành này.

Liên tục có ba video trực tiếp hoặc gián tiếp nói giúp Tháng Tư.

Tháng Tư được xác nhận là người có tiền, hơn nữa còn có vẻ ngoài rất xuất chúng, tài nghệ ưu tú, nhất định là hình mẫu lý tưởng của vô số thiếu nữ.

Trong lúc nhất thời, vô số lượt like và bình luận xuất hiện.

Lượng lớn fan của Thằng Tư chạy đến video của ‘Có thể to có thể nhỏ’ để mắng chửi, có lý chẳng ai.

“Ngu xuẩn, không có bản lĩnh thì cũng thôi, lại còn đi nói xấu Thằng Tư ca ca nhà người ta.”

“Ca ca đẹp trai lại nhiều tiền như vậy, tại sao lại nỡ tổn thương ca ca.”

...

Sáng sớm, Thu Thu vừa ngủ dậy đã bắt đầu dùng các tài khoản phụ để chiến đấu trong khu bình luận.

Nàng thực sự không chịu nổi khi Đường Tụng bị người khác vu khống.

Trên internet chính là như vậy, rất nhiều người căn bản là không quan tâm chân tướng, bọn họ chính là theo phong trào, hóng hớt.

Mất thấy chuyện này càng ngày càng hot, sự kiện cũng trở nên phức tạp hơn.

Thu Thu lại hơi hoảng.

Đột nhiên, nàng phát hiện có rất nhiều bình luận thân thiện xuất hiện.

“Chị đây đến liêm soái ca.”

“Fan của Xán Xán, không thể không nói, Thằng Tư chính là hình mẫu lý tưởng!”

“Người thật quá tuyệt, xem video của Xán Xán xong lập tức qua đây.”

Rất nhanh, nàng đã tìm được đầu nguồn.

Mở video 1 phút ra xem.

Nhìn thấy Đường Tụng mặc áo trùm đầu, đeo kính gọng đen trong video.

Nội tâm nàng lập tức siết chặt.

“Thiên hà nóng bỏng, anh chính là lý tưởng tại nhân gian.”

Lúc này, trong đầu của nàng chỉ còn một câu này.

Đường Tụng mặc bộ quần áo này, tràn đầy cảm giác ấm áp và tĩnh lặng.

So với khí chất cao quý và thần bí khi mặc áo sơ mi trắng.

Đường Tụng trong video này ấm áp hơn, chân thật hơn, không rời khỏi thực tế, sẽ cho người tràn đầy hảo cảm.

Hắn phải xuất hiện sau giờ Ngọ của ngày thu, tựa vào bên cửa sổ, bị ánh nắng bao phủ, yên tĩnh đọc sách.

Hắn vĩnh viễn sống trong ánh sáng ấm áp này!

Nếu như là yêu đương, hắn nhất định sẽ là một người bạn trai chung thủy, nghiêm túc, tỉ mỉ và chu đáo.

Nếu như kết hôn, hắn tuyệt đối là một người chồng cần cù chăm chỉ, biết lo cho gia đình...

Hắn chính là hình mẫu lý tưởng tại ‘nhân gian’, chứ không phải ‘khói lửa’ hư vô mờ mịt.

Hắn và mình sống cùng một thế giới.

Tựa như giờ tay là có thể chạm đến, nhưng lại xa không thể chạm.

Nàng nhất thời có chút cảm xúc, dùng nick phụ nhắn lại: “Thiên hà nóng bỏng, anh chính là lý tưởng tại nhân gian.”

Gửi xong, nàng cảm giác mình như tên trộm vậy, khuôn mặt nóng rát.

...

Ma Đô, Thúy Hồ Thiên Địa.

Trợ lý Trương Tiểu Vũ đột nhiên tiến đến, hưng phấn nói: “Chị Ngư, lại có tin mới của Tháng Tư, lần này là tin tốt.”

Nàng biết rõ, Tô Ngư rất thích xem video của Tháng Tư, thậm chí còn dùng tài khoản của trợ lý là nàng để giao lưu với fan của Tháng Tư.

Tô Ngư đang trang điểm, lập tức bảo thợ dừng lại, đứng dậy đi qua.

Làn da trắng nõn mềm mại, gương mặt trong veo sạch sẽ, toàn thân có chút khí chất xuất trần.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu tím, một sợi dây chuyền kim cương chìm sâu trong khe rãnh trắng như tuyết.

Trương Tiểu Vũ đưa điện thoại qua, nhẹ giọng nói: “Người này đang quay phim thì tình cờ gặp Tháng Tư, lần này đã lộ mặt.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Ngư hơi đổi, vội vàng cầm điện thoại xem.

“Khoảng phút thứ 8 trong video, còn @ Tháng Tư, nên chắc không sai.” Trương Tiểu Vũ giải thích một câu.

Tô Ngư lập tức tua đến phút thứ 8, lập tức nhìn thấy bóng dáng của Đường Tụng.

Hắn đeo kính gọng đen, ôm một chồng nguyên tác tiếng Anh, lộ ra nụ cười âm áp.

Nguyên lý kinh tế học, nhà đầu tư thông minh, đánh bại phố Wall...

Mỗi một cuốn sách đều là sách chuyên nghiệp, làm nổi bật khí chất xuất chúng của hắn.

Tinh thần sung mãn, sôi sục hướng lên.

Đây là một Đường Tụng mà Tô Ngư chưa từng thấy, không còn vẻ cao ngạo, lạnh lùng, bá đạo và thần bí như xưa.

Hiện giờ, Đường Tụng mới giống như tại ‘nhân gian’, là người trong suy nghĩ của nàng.

Đôi mắt nàng trở nên ôn tình như nước.

“Chị Ngư, phía trên còn có một video riêng của Thằng Tư, còn có hiệu ứng và BGM.” Trương Tiểu Vũ nhắc nhở.

Tô Ngư lập tức kéo lên xem, vừa nhìn đã không ngừng được.

Một lúc lâu sau, nàng mới để điện thoại xuống.

Tự lẩm bẩm: “Em nghe lời anh, đi theo con đường anh thiết kế đến một bước này, chưa bao giờ dám quấy rầy anh. Anh nói độ trưởng thành của em là max điểm, là đáng vẻ mà anh muốn nhìn thấy, nhưng vì sao anh không muốn gặp em? Anh đã cho em rất nhiều thứ, nhưng xưa nay vẫn không cho em nụ cười như vậy.”

Chương 214: Trời sập

Trương Hữu Minh rời giường rất sớm.

Mở TikTok ra xem, các hạng số liệu vẫn tăng không ngừng.

Mặc dù có rất nhiều người đang mắng hắn, nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm.

Hắn cần là độ hot và lưu lượng.

Chọn một ít bình luận thuận mắt để trả lời.

Sau đó hắn lại đăng video mới biên tập đêm qua.

Trong video này, hắn kéo theo cả Thu Thu và Tháng Tư.

Ai bảo Thu Thu nhảy vào chứ? Hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Tâm trạng không tệ, hắn vừa hát vừa đi xuống nhà ăn sáng.

Leo lên xe buýt, vừa xem bình luận của video mới, vừa ăn sáng.

Đi đến công ty, checkin xong.

Ngồi vào chỗ làm việc, pha ly trà, lấy điện thoại ra chơi game.

20 phút nữa mới đến giờ làm việc.

Vừa hay có thể làm một game Vương Giả Vinh Diệu.

Công việc của hắn rất thoải mái, mỗi ngày chỉ cần làm 2,3 tiếng là xong.

Thời gian còn lại, chỉ cần lãnh đạo không gây sự, thì muốn làm gì thì làm.

Tiến vào game, trực tiếp chơi xếp hạng.

Đến giai đoạn chọn tướng, miệng còn không quên chế giễu: “Thu Thu kia cũng thật là, mình không trêu chọc cô ta, lại còn nhảy vào mắg mình. Nhất định phải cho cô ta biết tay.”

Trương Hữu Minh còn tướng mình thích nhất là Thủ Ước,, rồi bắt đầu chơi game.

Không lâu sau, không ít fan bắt đầu @ hấn.

Cửa sổ thông báo không ngưng che tầm mắt, khiến Trương Hữu Minh hơi giận dữ.

Mình đang chơi game, có tận thể thì cũng phải chờ!

“Defeat!” 6 phút sau, trò chơi kết thúc.

Trương Hữu Minh giận không nhìn nổi, mở miệng mắg: “Mẹ nó, một đám ngu xuẩn, gà, noob... mới 6 phút đã thua?”

Hùng hùng hồ hồ một lúc.

Lúc này mới khôi phục bình tĩnh, mở nhóm chat fan ra xem.

“@Có thể to có thể nhỏ! Có blogger tiết lộ tướng mạo thật của Thắg Tư, mau qua xem.”

“Đám dân mạng đang mắg kìa!”

“@Có thể to có thể nhỏ, Thắg Tư kia đúng là ‘cao phú soái’ đấy.”

Trương Hữu Minh lập tức mở TikTok ra xem.

Rất nhanh đã biết mọi chuyện.

Mở video tuyên bố ngày hôm qua ra xem, đã có hơn 40 ngàn bình luận.

Mới sáng sớm đã có hơn 20 ngàn bình luận?

Đây là muốn hot nha!

Hắn căn bản là không quan tâm đến những người mắng mình, hắn vốn đã đi con đường này rồi.

Chỉ cần có lưu lượng là được.

Hiện giờ có blogger có 1 triệu fan nhảy vào cuộc, cũng đúng với ý hắn.

Nhất định phải bắt lấy cơ hội này.

Sau đó hắn chạy đến phòng họp, quay một video trần thuật ngắn gọn.

“Thanh giả tự thanh, tài khoản ‘Xán Xán không sợ mệt’ này, rõ ràng là do người ta tìm đến để lừa gạt. Nào có trùng hợp như vậy! Hi vọng mọi người cảnh giác, đừng để bọn họ lừa...”

“Hiện giờ tôi đã bị một lượng lớn người công kích, xin trình trọng cảnh cáo một ít fan cuồng. Xã hội này là có luật pháp.”

Sau khi kể lể rất hùng hồn, hắn trở lại chỗ ngồi.

Biên tập một chút, rồi cho thêm một đoạn BGM thường dùng.

Trực tiếp tuyên bố.

Nội tâm đang suy nghĩ, bây giờ hot như vậy, tối nay có nên livestream không?

Tốt nhất là có thể kéo đối phương đến pk.

Không cần biết kết quả thế nào, tiền và lưu lượng nhất định sẽ không ít.

Nghĩ đến đây, hắn lại bắt đầu vui vẻ.

Tán gẫu với mấy đồng nghiệp bên cạnh, thấy hôm nay cũng không có việc gì làm.

Liên mở Vương Giả ra chơi, đeo tai nghe, tiến vào game.

Một lúc sau.

Ba chiếc Mercedes thương vụ màu đen dừng lại dưới lầu.

8 luật sư âu phục giày da, mặt mày nghiêm túc xuống xe.

Đi vào công ty Hoa Trí ở tầng 11.

“Xin chào, xin hỏi Trương Hữu Minh tiên sinh ngồi ở đâu?” Mở miệng là Trương Vĩ đến từ Ma Đô.

Mặt hắn mang theo nụ cười nghiêm túc, cộng thêm 7 tên luật sư phía sau, nhìn qua đã biết là đội ngũ chuyên nghiệp.

“Các anh có chuyện gì sao?” Nữ tiếp tân có hơi nhút nhát, chủ yếu là vì khí thế của những người này quá mạnh.

“Chúng tôi là người của phòng luật sư Đường Kim, được người ủy thác đến đưa văn kiện luật sư cho Trương Hữu Minh tiên sinh.” Trương Vĩ vẫn giữ nguyên nụ cười nghiêm túc.

Nữ tiếp tân bị dọa cho giật mình, vội vàng nói: “Xin chờ một lát, tôi lập tức thông báo cho lãnh đạo.”

...

“Thật con mẹ nó ngu! Một đám ngu xuẩn, gà, noob...”

“Phi! Đáng đời chúng mày không lên được kim cương!”

Trong góc, từng tiếng mắng vang dội.

Trương Hữu Minh cúi đầu, lại đeo tai nghe.

Không nghe thấy tiếng bước chân ồn ào, cũng không chú ý đến đám đồng nghiệp chung quanh đã đứng lên.

Càng không để ý đến một đôi mắt đang tập trung lên người mình.

“Trương Hữu Minh! Cậu đang làm gì?” Một tiếng gào thét rất to.

Trương Hữu Minh sợ hết hồn, quay đầu nhìn qua, là tổng giám đốc.

Lại nhìn tiếp, phía sau còn có một đám mặc âu phục giày da, khuôn mặt xa lạ.

“Xin lỗi Lý tổng! Tôi lập tức bắt tay vào việc.” Trương Hữu Minh chảy mồ hôi lạnh.

Ông chủ mang khách hàng đến công ty khảo sát? Sau đó gặp phải mình chơi game trong giờ làm?

Xem ra tháng này là không có tiền thưởng rồi.

“Lát nữa viết đơn thôi việc đi, quay TikTok trong giờ làm, trái quy định của công ty, cũng khiến công ty bị tổn thất, hiện giờ đơn phương giải trừ hợp đồng lao động của cậu, mau đi đi.” Biểu cảm của Lý tổng rất khó coi.

Trương Hữu Minh chỉ thấy thân thể cứng đờ.

Công việc này tuy không kiếm được bao nhiêu, nhưng mà rất ổn định, còn có bảo hiểm đầy đủ.

Hắn há miệng, định cầu xin tha thứ.

Một vị luật sư vẫn đứng chờ đã tiến lên.

“Trương Hữu Minh tiên sinh, tôi đại biểu cho hai vị La Thắng Văn và Trương Nghị ở Ma Đô, giao văn kiện luật sư cho anh.”

“Anh từng đặt điều, bôi đen và nói xấu họ trên internet vào tháng 8 năm 2022, chúng tôi đã sửa sang lại chứng cứ và tài liệu, tất cả đều có trong văn kiện.”

“Xin chào, tôi đại biểu cho Vương Thi Lam, Lý Trí Nam, Trần Lạc Vũ ở Dung Thành...”

“Xin chào, tôi đại biểu cho Lý Thư Dương, Trương Quân Nhã...”

“Xin chào, tôi đại biểu...”

...

8 vị luật sư đều tiến lên, 17 phong thư đặt ở trước mặt Trương Hữu Minh.

Những luật sư này chạy đến từ khắp nơi trên cả nước.

Từ hôm qua đến giờ cơ hồ là không được nhàn rỗi, tâm trạng rất tệ.

Nữ luật sư đến từ Dung Thành còn xụ mặt nói: “Sau đó, chúng tôi sẽ chính thức tố tụng, anh cần dừng hành vi xâm hại lại ngay lập tức, khôi phục danh dự cho người ủy thác chúng tôi, loại bỏ ảnh hưởng và xin lỗi công khai, bồi thường tiền tổn thất tinh thần.”

Giờ phút này, Trương Hữu Minh đã mất năng lực suy nghĩ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Xụi lơ trên ghế ngồi.

Áp úng một lúc lâu, lại không thể nói ra lời.

Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, thân thể tựa như trở nên chết lặng.

“Defeat!” Âm thanh thua game truyền ra từ tai nghe chưa kịp gõ xuống.

Một ngày này, một nhân viên bình thường, vẫn luôn không có tiếng tăm gì trong công ty là Trương Hữu Minh.

Đã trở thành một truyền thuyết tại nơi này.

Chương 215: Sách huấn luyện

Trên TikTok, đề tài liên quan đến Thảng Tư đã từ từ mở rộng, trở thành một chủ đề hot.

Đặc biệt là sau khi ‘Có thể to có thể nhỏ’ đã lên tiếng xin lỗi trước mặt mọi người.

Các hạng số liệu của tài khoản Thảng Tư cũng tăng lên rất nhanh.

Một lượng lớn dân mạng đã biết đến chàng trai này.

Nhớ kỹ chàng trai tao nhã đeo kính gọng đen trong video.

Yến Giang Biệt Viện, trong phòng giải trí.

Đường Tụng hoàn toàn không để ý đến trận phong ba này.

Từ đầu đến cuối chỉ tập trung vào học tập.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập hôm nay đã hoàn thành.”

“Keng, chúc mừng bạn nhận được gói quà học tập ngẫu nhiên x1.”

Mấy ngày nay, 5 giờ sáng ngủ dậy bắt đầu học, 7 giờ là đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng âm thanh nhắc nhở ngày hôm nay lại cực kỳ vang dội.

Rốt cuộc cũng nhận được gói quà học tập.

Lần trước đã cách hơn một tháng.

Đường Tụng thả cuốn sách trong tay xuống.

Đây coi như là một niềm vui bất ngờ trong quá trình học tập buồn tẻ đi.

Ngả người về sau, tiến vào nhà kho, lập tức mở gói quà.

Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘sách huấn luyện dáng vẻ - đi đứng ngồi nằm’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Kiểm tra đạo cụ.

Sách huấn luyện dáng vẻ - đi đứng ngồi nằm: Sau khi sử dụng sẽ bắt đầu tiến hành huấn luyện dáng vẻ ‘đi đứng ngồi nằm’, duy trì một tuần, trong thời gian huấn luyện, sẽ uốn nắn động tác đi đứng ngồi nằm của người chơi; sau khi huấn luyện xong, khí chất tăng lên, mị lực +1.

Sau khi xem chú thích, Đường Tụng cũng hiểu được.

Dáng vẻ tốt đẹp của một người được thể hiện ở nhiều phương diện.

Đây là bao gồm: Đi đứng ngồi nằm, sinh hoạt thường ngày, đối nhân xử thế...

Cho dù là 2 người có tướng mạo hoàn toàn tương đồng.

Nếu một người trải qua huấn luyện, thì sẽ có thể kéo dài khoảng cách với người còn lại.

Nhìn một cái là sẽ nhận ra ai có khí chất tốt hơn.

Luyện tập sinh của các công ty giải trí, phải học tri thức ở phương diện này đầu tiên.

Như vậy mới có thể không xấu mặt khi đứng trước ông kính.

Trước mắt, Đường Tụng nhận được sách huấn luyện đi đứng ngồi nằm, thuộc về cơ bản.

Có thể uốn nắn một chút bệnh tật trên người hắn.

Khung xương, hình thể của hắn đều rất tốt.

Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một ít thói quen không tốt.

Ví dụ như còng lưng, sập vai, hóp ngực, vùn vùn...

Những bệnh tật này là thói quen nhiều năm.

Muốn thay đổi là rất gian nan.

Hiện giờ có đạo cụ trong tay, chỉ cần một tuần là hắn sẽ hoàn toàn khác biệt.

Lúc này hắn còn đang bật hack, đoán là sẽ thành công nhanh hơn, hoàn mỹ hơn.

Hiệu quả huấn luyện sẽ tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng không do dự nữa, lập tức sử dụng.

Rất nhanh, trong não đã có thêm rất nhiều thứ mới lạ.

Ý nghĩ mạnh mẽ và nhạy bén lập tức thấu hiểu và rõ ràng.

Đột nhiên, thân thể hắn tự điều chỉnh tư thế nằm của mình.

Cánh tay uốn lượn có góc độ, thân thể hơi ngược về trước, bả vai thả lỏng.

Cả người có vẻ ung dung thoải mái.

Đường Tụng đứng dậy, không tự chủ được mà ngẩng đầu uốn ngực, hóp bụng.

Bả vai nghiêng về sau cũng chìm xuống.

Hắn mở cửa phòng đi ra ngoài.

Nửa người trên vẫn duy trì tư thế tiêu chuẩn.

Hai chân phát lực, nhịp bước trầm ổn, dáng vẻ đoan trang uy mỹ.

Để cho hắn có vẻ rất có giáo dưỡn, rất có phong cách.

Trước kia, dáng đi của Đường Tụng không quá khó coi, nhưng tuyệt đối không xinh đẹp và ưu nhã như vậy.

Nhìn mình trong gương, Đường Tụng hài lòng gật đầu.

Dáng đứng dáng đi quả thực là có ảnh hưởng đến sức hút của hắn.

Nó sẽ làm cho người ta có khí chất hơn.

Đúng lúc này.

Âm báo wechat vang lên.

Trình Nhạc Nhạc: Porsche Taycan.jpg.

Trình Nhạc Nhạc: “Anh yêu, em vừa đến lấy xe.”

Hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ quốc khánh, Trình Nhạc Nhạc đã vượt qua giai đoạn bận rộn.

Rốt cuộc cũng rảnh để đi lấy xe, trang trí nhà mới, mua quần áo mới, đây cũng là nhiệm vụ của Đường Tụng giao cho nàng.

Đường Tụng cười trả lời: “Rất ngoan, cố gắng trang trí Bắc Thành Hoa Viên đi, chờ anh xong việc sẽ qua đó ngủ.”

...

Trung tâm tiêu thụ Porsche Yên Thành.

Trình Nhạc Nhạc mang theo nụ cười hạnh phúc, trả lời: “Em ở nhà chờ anh!”

Biểu cảm của nữ nhân viên tiêu thụ bên cạnh có chút mất tự nhiên: “Nhạc Nhạc, thủ tục đã xong, tiếp theo chính là chờ làm biển số.”

“Cảm ơn chị Giai Lệ! Nếu không có chị, em cũng không biết làm thế nào.” Trình Nhạc Nhạc cười nói.

“Đừng khách khí, rất lâu không nhìn thấy em ở phòng tập, chị còn hỏi tiểu Cẩm nữa, nhưng tiểu Cẩm không chịu nói. Bạn trai em... rất tốt với em, thật là làm người ta hâm mộ.”

Từ Giai Lệ nhìn Trình Nhạc Nhạc xinh đẹp, mặc đồ Chanel, nội tâm đầy chua chát.

Trình Nhạc Nhạc cười xấu hổ: “Anh ấy mua mà không nói cho em biết, em cũng không dám từ chối.”

Nghe vậy, không biết vì sao mà Từ Giai Lệ lại muốn khóc.

Quả nhiên, Đường Tụng vẫn yêu thích mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Từ Giai Lệ làm thẻ năm ở phòng tập, thỉnh thoảng cũng sẽ đi qua một chuyến.

Còn mua mấy tiết học của Triệu Hồng Cẩm.

Có đôi khi sẽ gặp người mới là Trình Nhạc Nhạc đứng bên cạnh học tập.

Thường xuyên gặp mặt nên quen biết.

Hôm nay thấy Trình Nhạc Nhạc cẩn thận từng li từng tí đi vào cửa chính, thì Từ Giai Lệ có hơi ngạc nhiên.

Sau khi hỏi thăm, nàng lại giật nảy cả mình.

Trải qua kiểm tra, liền biết rõ mọi chuyện, cũng biết bạn trai của đối phương là ai.

Đơn vị đặt xe còn là tập đoàn Trung Thắng, rất bắt mắt.

Tình huống tương tự cũng từng phát sinh.

Đường Tụng.

Cái tên này tựa như mang theo ma lực, đến giờ nhớ đến vẫn làm nàng rung động.

Sau khi ý thức được mình không thể đạt được, thì Từ Giai Lệ đã cố tình xa lánh.

Đường Tụng cũng không chủ động liên hệ với nàng.

Quan hệ ái muội của hai người cũng từ từ delay.

Nửa đêm tỉnh giấc, Từ Giai Lệ đã không nhớ được là mình mất ngủ bao nhiêu lần.

Người khác đều nói: Đừng gặp người quá tốt khi còn trẻ, bằng không sẽ bị ràng buộc cả đời.

Nhưng đối với một người sắp 30 như nàng, những lời này vẫn cứ đúng.

Từ Giai Lệ giả bộ không thêm đề ý, hỏi: “Bây giờ em làm việc ở đâu?”

Trình Nhạc Nhạc nở nụ cười hạnh phúc: “Không đi làm, em đang học ở đại học Yên Thành, mới năm nhất. Lúc trước vì vấn đề gia đình, không thể học đại học, sau khi biết tiết nuôi của em, anh ấy đã giúp em vào học.”

“Cho nên, Đường Tụng đưa em vào đại học Yên Thành, lại mua xe hơn 2 triệu cho em?” Từ Giai Lệ nhìn những món hàng hiệu trên người Trình Nhạc Nhạc: “Chắc là... cũng có không ít phí sinh hoạt nhỉ?”

“Em nợ anh ấy rất nhiều, đời này đều không trả hết, chỉ có thể chờ đến khi em tốt nghiệp, sẽ cố gắng trở thành một người hữu dụng với anh ấy.” Trình Nhạc Nhạc hơi xúc động.

Từ Giai Lệ thở dài một hơi: “Rất tốt, em còn trẻ, còn có tương lai, không giống chị. Ha ha, nhiều tuổi rồi, tìm việc cũng không dễ.”

Trình Nhạc Nhạc không biết an ủi thế nào, trong lúc nhất thời, bầu không khí có hơi yên tĩnh.

Một lúc sau, Từ Giai Lệ đã bình tĩnh lại, nói: “Đi thôi, chị tìm một chiếc xe cho em lái thử.”

“Được, cảm ơn chị Giai Lệ!”

Chương 216: Một lựa chọn

Ngày 3 tháng 10 năm 2022, 1 giờ sáng.

Hiện giờ, Đường Tụng đã đọc hết tất cả những tài liệu đã chuẩn bị, thậm chí còn rút chút thời gian ra học tiếng Nhật thường dùng.

Trình độ tiếng Anh đã đạt đến cấp độ rất cao.

Số lượng từ đơn rất phong phú.

Nhưng bởi vì không giao tiếp với người khác, nên còn phải luyện pháp âm.

Chỉ còn 8 tiếng cuối cùng là ‘thẻ đọc’ hết hiệu lực.

Bởi vì ngày mai không cần học tập nữa, Đường Tụng quyết định thức thâu đêm, xử lý công việc của công ty.

Trong 7 ngày bế quan, công ty văn hóa Đường Trình vẫn vận chuyển bình thường.

Trong hòm thư đã có không ít văn kiện cần hẩn xác nhận.

Với trạng thái bật hack này, hiệu suất xử lý là vô cùng cao.

Mở hòm thư, đập vào mắt chính là từng cái hợp đồng đang chờ phê duyệt.

Còn có đơn mua sắm các loại thiết bị đang chờ xác nhận.

Đường Tụng phê duyệt và trả lời từng cái một.

Tiếp tục kéo xuống, liền nhìn thấy một phần báo cáo của giám đốc tài vụ Lý Mỹ Hà.

Bên trong là báo cáo liên quan đến tài vụ công ty, kết toán, dự tính và chế độ...

Đường Tụng quét mắt nhìn qua, không phát hiện vấn đề gì, lập tức xác nhận.

Xuống tiếp là thông tin nhân viên do giám đốc nhân lực Helen gửi tới.

Theo mấy ngày tuyển người, lượng lớn công nhân viên đã nhậm chức, có rất nhiều gương mặt mới.

Đôi mắt Đường Tụng như máy quét, nhanh chóng nhớ kỹ tin tức của toàn bộ nhân viên.

Nhìn qua là không quên.

Sau đó là báo cáo ngày, báo cáo tuần do Tạ Vũ Đồng gửi đến.

Và các chế độ, quy trình làm việc của công ty cần hẳn xác nhận.

Đường Tụng xem qua một lượt, cũng đã hiểu hết mọi thứ.

Hắn của ngày hôm nay đã khác với 7 ngày trước, trình độ quản lý và điều hành đã mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa trạng thái bất hack vẫn còn, chỉ hơi tự hỏi một chút, là đã có ý nghĩ.

Nghiêm túc trả lời: “Chế độ và quy trình bây giờ có quá rườm rà không? Ví dụ như quy trình thanh toán chi phí nhân văn, xin mua sắm các loại tài sản cố định, không cần phải trải qua toàn bộ lãnh đạo phê duyệt. Có thể căn cứ vào số tiền và chức vụ của nhân viên, cắt giảm bớt quy trình.”

“Ví dụ như, nhân viên bình thường thanh toán phí...”

“Ngoài ra...”

Đường Tụng gõ chữ rất nhanh, ý nghĩ rất rõ ràng.

Rất nhanh đã gõ hơn 3000 chữ.

Liên quan đến quy trình, chế độ quy định, phúc lợi đãi ngộ đều có chỉ thị rõ ràng.

Ấn vào gửi email.

Trước mắt, văn hóa Đường Trình không có quá nhiều người.

Ký kết hợp đồng, quy trình thanh toán, vân vân... đều có thể xin chữ ký offline.

Chỉ khi nào công ty phát triển, nhiều cửa hàng, lại có mấy trăm nhân viên, thì sẽ rất nhiều vấn đề.

Mà biện pháp giải quyết những vấn đề này cũng rất đơn giản.

Khai phát một hệ thống làm việc nội bộ.

Có thể giải quyết và phê duyệt online.

Như vậy có lợi cho sự phát triển của công ty, dù sao làm việc online cũng là xu thế của thời đại.

Đường Tụng vẫn đang suy tính, làm thế nào để quản lý và điều hành tốt hơn.

Còn phân đoạn nào có thể ưu hóa.

Kết hợp với cảm ngộ, năng lực và tri thức học được trong 7 ngày này.

Tư duy của hắn bắt đầu phát tán, ý nghĩ càng ngày càng rõ ràng.

Bằng vào trạng thái buff, hay chính xác hơn là bật hack.

Từng cái linh cảm và ý nghĩ bắt đầu nhảy ra.

Đường Tụng bắt đầu phân tích lợi và hại trong đó.

Không biết qua bao lâu.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên.

“Keng, bạn kích hoạt nhiệm vụ mới ‘một lựa chọn’, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng lập tức tỉnh táo lại, tư duy vẫn rất sống động.

Mở cột nhiệm vụ ra xem.

Nội dung: Thông qua 7 ngày học tập, năng lực tổng hợp của bạn đã tăng lên. Hiểu toàn diện và suy nghĩ sâu về văn hóa Đường Trình, khiến cho bạn có kế hoạch đại khái cho sự phát triển của công ty, mời lựa chọn phương hướng phát triển tương lai.

A: Xây dựng đội ngũ nghiên cứu, đội ngũ kinh doanh, đội ngũ tuyên truyền, đội ngũ mua sắm, đội ngũ điều hành... chế tạo phòng cà phê Thời Gian thành mắt xích toàn quốc, sở hữu quyền tài sản tri thức, cũng trở thành ngành nghề chính cho sự phát triển tương lai.

B: Chế tạo công ty thành công ty tổng hợp, cố gắng đầu tư và thôn tóm nhiều công ty bên ngoài, hợp tác và phát triển nhiều ngành nghề, chinh hợp tài nguyên bên ngoài.

Phần thưởng: Nhiệm vụ chính tuyến tiến độ +2%, trí lực +2, thẻ kỳ ngộ x1.

Chú thích: Một khi quyết định phương hướng phát triển, sẽ ảnh hưởng đến series nhiệm vụ kinh doanh phía sau.

Nhìn miêu tả và phần thưởng của nhiệm vụ, Đường Tụng thở dài một hơi.

Tư duy nhạy bén bắt đầu hoạt động.

Lựa chọn A thực ra là loại hình mắt xích thường thấy nhất, trong nước có rất nhiều xí nghiệp tương tự, ví dụ như Haidilao...

Lựa chọn này rất thẳng thắn và đơn giản, ý nghĩ cũng rất rõ ràng, tương lai cũng không có nhiều bất ngờ.

Về phần B, thì sẽ không phát triển một lĩnh vực, văn hóa Đường Trình sẽ trở thành một nền tảng, không ngừng phát triển ra bốn phương tám hướng, tương lai sẽ có tính đa dạng và nhiều sự không chắc chắn.

Đối với hần mà nói, kế thừa tập đoàn Đường Tổng và tiếp xúc thân mật với thư ký Kim mới là chuyện quan trọng nhất.

Hoàn toàn không cần phải mạo hiểm.

Đường Tụng không do dự nữa, lựa chọn A.

“Keng, nhiệm vụ chính tuyển tiến độ +2, tiến độ: 9%.”

“Keng, trí lực +2, trí lực trước mắt: 107 (73+30+4).”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ kỳ ngộ’ x1.”

Thẻ kỳ ngộ: Sau khi sử dụng sẽ có cơ hội tiếp xúc với một nhân viên ngẫu nhiên trong game.

Chú 1: Có thể nhận được một lần giúp đỡ trong phạm vi chức quyền của nhân vật.

Chú 2: Nhân vật đẳng cấp càng cao, xác suất gặp ngẫu nhiên càng nhỏ.

Dưới trạng thái bật hack, Đường Tụng cũng không quá kích động.

Dù sao cũng có xác suất, muốn gặp được nhân vật như thư ký Kim là rất khó.

Đại khái là gặp mấy nhân vật nhỏ cấp bậc T3 đi.

Sau đó, hần đi đến phòng khách, mở cửa sổ ra.

Rạng sáng ngày thu, khí lạnh thẩm thấu vào trong nhà.

Đường Tụng mở tủ lạnh lấy một lon bia.

Cạch một tiếng, bia lạnh và đắng thuận theo thực quản chảy xuống.

Tạm thời bỏ qua ý nghĩ học tập và xử lý công việc.

Đứng trước cửa sổ không lò, yên tĩnh nhìn về phía bầu trời
đêm, đèn, dòng sông, vườn cây ở phương xa.

Hưởng thụ cảm giác này.

Chương 217: Nhà đầu tư

Ngày 10 tháng 3 năm 2022, 9 giờ sáng.

“Keng, đạo cụ ‘thẻ đọc’ đã hết hiệu lực.”

Theo âm thanh nhắc nhở vang lên, Đường Tụng chân động toàn thân.

Trái tim đập kịch liệt cũng trở nên chậm lại.

Cảm giác hưng phấn trôi đi như thủy triều.

Đại não bắt đầu trở nên mê man.

Đường Tụng thất vọng mất mát.

Hứa nằm ngửa trên ghế, cả người như mất hồn.

Có một loại cảm giác như rơi xuống từ mây xanh.

‘Sách huấn luyện – đi đứng ngồi nằm’ vẫn còn hiệu lực.

Cho dù đang rất mệt mỏi, hắn vẫn duy trì tư thế rất ưu nhã.

Giữa trưa, tỉnh lại vì đói, cảm nhận được toàn thân mệt mỏi, Đường Tụng liền gọi thức ăn ngoài.

Cũng không nhìn giá cả, còn chọn thêm vài món.

Ăn trưa xong, lại thu dọn một lúc.

Sau đó ngồi nghỉ hơn nửa tiếng.

Cảm giác mệt mỏi vẫn không tiêu tan.

Đại khái là trải qua một thời kỳ quá hưng phấn, sau đó thân thể vẫn chưa kịp thích ứng.

Hơn nữa học tập ở cường độ cao trong 7 ngày liền, cũng tốn rất nhiều tinh thần sức lực.

Cần thiết buông lỏng một chút.

Suy nghĩ một chút, lên mạng tìm kiếm một CLB spa hạng sang có suối nước nóng.

Trực tiếp lái xe qua.

...

Vân Thủy Hội là một khách sạn tư nhân cao cấp, cách Yên Giang Biệt Viện chỉ 2km.

Hoàn cảnh bên trong sang trọng, nhẹ nhàng tao nhã, rộng rãi sáng ngời.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng ngời, có rất nhiều vật trang trí nghệ thuật.

Đường Tụng cầm menu lên xem, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp chọn combo đắt nhất.

Đi theo nhân viên qua một khu vườn, liền nhìn thấy từng căn phòng nhỏ kiểu Nhật, suối nước nóng ở bên trong, tính riêng tư khá tốt.

Đây cánh cửa chính có tạo hình khác biệt, một luồng hơi nóng phả vào mặt.

Trang trí rất đẹp mắt, đồ nội thất cũng rất tinh xảo và cao cấp.

Đường Tụng cởi quần áo, cả người chìm trong nước, mùi lưu huỳnh nhân nhật quanh quần tại chóp mũi.

Tựa lưng vào trong một góc, ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng.

Thời tiết cuối thu hết sức thoải mái.

Đường Tụng buông lỏng toàn thân, lại có loại cảm giác như ngà ngà say.

Vì đề phòng mình ngủ gật trong này.

Hắn chỉ ngâm 20 phút liền đi ra ngoài.

Mặc bộ quần áo rộng rãi của CLB, ấn nút gọi người.

Rất nhanh, nhân viên đã đưa hắn đến một phòng mát xa độc lập.

Chờ một lát, một nhân viên mát xa xinh đẹp đi vào.

Nhìn thấy tư thế ngồi đoan chính và ưu nhã của Đường Tụng, cô gái hơi ngẩn ngơ.

Đặc biệt là làn da trắng lạnh sáng bóng cộng ngũ quan tuần mỹ của đối phương.

Nàng cảm thấy đối phương đang mất tiền oan, thật ra nàng rất nguyện ý đến tận nhà phục vụ miễn phí.

Rất nhanh, cô gái phục hồi tinh thần, nhắc nhở Đường Tụng cởi áo.

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái, động tác rất chuyên nghiệp.

Đường Tụng gật đầu làm theo, cũng không cảm thấy ngại ngùng.

6 khối cơ bụng, cơ bắp xinh đẹp, tỷ lệ cân xứng.

“Tiên... tiên sinh, mời ngài nằm lên giường mát xa.” Cô gái đã có chút không kịp chờ đợi.

Đường Tụng gật cái đầu hơi mệt mỏi, yên tĩnh nằm xuống.

“Tôi sẽ mát xa đầu và da mặt cho ngài trước, sau đó là...”

Cô gái vừa nói chuyện vừa lấy công cụ đã chuẩn bị từ trước.

Bàn tay nhỏ mềm mại dọc theo ngũ quan, nhẹ nhàng xoa bóp.

Đường Tụng nhắm mắt lại, cảm nhận sự phục vụ thoải mái này, lại có chút mê man.

Mất ngày nay thật sự quá mệt, hôm nay mất buff, cả người đều không quen.

Cảm nhận được chân mày của hắn giãn ra, cô gái càng nhẹ nhàng và nhu hòa hơn.

Đang định làm bước tiếp theo, thì lại hơi do dự.

“Tiên sinh, da của ngài quá tốt rồi, không cần phải xử lý, tôi chuyển sang bước kế tiếp nhé?”

Đường Tụng nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Cô gái lập tức bắt đầu vào việc.

Đường Tụng cảm nhận ngón tay mềm mại của đối phương, mùi thơm thích hợp, thủ pháp dễ chịu.

Toàn thân càng ngày càng thả lỏng, không còn nghĩ đến những tri thức đã học gần đây nữa.

Đầu óc triệt để trống không.

Không biết từ lúc nào, hắn đã ngủ rất say.

“Tiên sinh, nếu quá mạnh, ngài nhớ nói với tôi.” Cô gái nhìn chàng trai đẹp trai trước mắt, nuốt nước miếng nói.

Không có trả lời, nàng lập tức phát hiện đối phương hô hấp rất đều đặn.

Mang theo chút tâm trạng khó hiểu, nàng bắt đầu cẩn thận mát xa cho đối phương.

Trong giấc ngủ, Đường Tụng vẫn luôn duy trì tư thế nằm rất đẹp.

Trong lúc mơ hồ, hình như nghe thấy có người nói chuyện với hắn, dường như nói đến tên và mã số gì đó.

Nhưng hắn quá mệt, không thể mở nổi mắt.

...

Khi Đường Tụng tỉnh lại, đã là 6 giờ tối.

Hắn ngủ hơn 4 tiếng rồi.

Đứng dậy, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Mở cửa phòng mát xa, một luồng gió lạnh lẽo lại thoải mái kéo tới.

Từng tia mùi thơm trong không khí, phối hợp với âm nhạc nhẹ nhàng, khiến người rất thoải mái và nhẹ nhõm.

Chuyến này rất đáng giá, đáng đồng tiền bát gạo.

Trong combo của hắn còn có một bữa ăn.

Đường Tụng trở về phòng, thay quần áo.

Đi đến nhà hàng ở trên tầng 2, hoàn cảnh sạch sẽ gọn gàng, yên tĩnh và đẹp đẽ.

Rất nhiều loại thức ăn, hải sản tươi ngon, còn có cả dê nướng nguyên con.

Bởi vì nơi này khá đắt, nên không có nhiều khách.

Liếc mắt nhìn qua, không có vẻ ồn ào nhốn nháo như các nhà hàng buffet.

Trái lại còn rất yên tĩnh và thoải mái, khiến người ta vui sướng.

Đường Tụng cầm đĩa lên, thuận tay chọn vài món.

Tìm một góc không người, một mình hưởng thụ món ngon.

Cách đó không xa, mấy người trung niên đang nhỏ giọng bàn luận gì đó.

Bên cạnh còn có một mỹ nữ đoan trang sinh đẹp đang pha trà cho bọn họ.

Rất nhanh, Đường Tụng đã phát hiện người quen trong đó.

Tổng giám đốc công ty thương mại Nghiễm Nguyên, Lương Khải Văn.

Đường Tụng có wechat của đối phương, thường xuyên nhìn thấy đối phương đăng các hình ảnh liên hoan và hội nghị.

Cho nên cũng không quên người này.

Tuy nhiên, hai người chỉ có thể coi là biết, chứ không quen.

Đường Tụng cũng không định đi qua chào hỏi.

Mặc dù không có ý nghe trộm, nhưng thính lực nhạy bén vẫn dễ dàng nghe thấy đôi câu.

Nhà đầu tư thiên thần, đại hội vốn mạo hiểm, sản nghiệp...

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, bạn kích hoạt nhiệm vụ mới ‘nhà đầu tư’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Đại hội vốn mạo hiểm được cử hành tại Yến Thành, xin thông qua xã giao để biết được tình hình của đại hội, cũng tham dự ít nhất một lần đầu tư.

Phần thưởng: Gói quà đầu tư.

Chú 1: Kích thước gói quà phụ thuộc vào tỉ lệ hồi báo của hạng mục đầu tư.

Chú 2: Thân là đại gia sở hữu 500 triệu vốn đầu tư, bạn cần có vòng quan hệ xã giao và tự tin về tài phú của mình.

Chương 218: Đại hội đầu tư

Sau khi xem nhiệm vụ, Đường Tụng cười một tiếng, cũng không ngại ngần hay do dự.

Hắn trực tiếp đi về phía ba người bên kia.

Giọng nói êm dịu: “Lương tổng, trùng hợp thật.”

Lương Khải Văn đang cúi đầu uống trà, nghe vậy chợt ngẩng đầu lên.

Đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó cẩn thận quan sát người trẻ tuổi trước mắt.

Lập tức đứng dậy, đưa tay ra nói: “Đường tiên sinh! Đã lâu không gặp!”

Đường Tụng cười bắt tay với đối phương, thuận thế ngồi xuống bên cạnh, gật đầu hỏi thăm 2 người xa lạ.

Thái độ của Lương Khải Văn rất nhiệt tình: “Nào nào, Đường tiên sinh, tôi giới thiệu cho cậu một chút.”

“Vị này là tổng giám đốc của đầu tư VC (đầu tư mạo hiểm) Thiên Thành, Nhậm Thành Minh!”

“Vị này là phó tổng của hội vốn mạo hiểm Đạt Thắng, Hà Tiểu Quang!”

“Hai nhà này đều là người đầu tư và cũng là cổ đông của thương mại Nghiễm Nguyên chúng tôi.”

Tiếp đó, Lương Khải Văn lại kéo tay Đường Tụng, cười nói: “Vị này là Đường Tụng, Đường tiên sinh, trưởng bối là quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tổng.”

Nhậm Thành Minh hơn 40, đầu hơi hói, nghe vậy thì ngẩn người, sau đó châm trà cho Đường Tụng, thân thiện nói: “Đường tiên sinh, vậy chúng ta có duyên rồi. Tư bản Tỉnh Ngô chính là cổ đông của Thiên Thành chúng tôi.”

Hà Tiểu Quang thì hồ hững chào hỏi một câu, cũng không nhiệt tình như người khác.

Hắn là đối tác của Đạt Thắng, tham dự vào điều hành và quản lý công ty.

Địa vị và tài phú cao hơn 2 người còn lại rất nhiều.

Đối mặt với một ‘phú nhị đại’, bảo trì lễ phép là được, không cần quá nhiệt tình.

Lương Khải Văn thì đang yên lặng đánh giá Đường Tụng.

So với một tháng trước, thay đổi quá nhiều.

Tư thế ngồi rất ưu nhã, rất đẹp.

Cũng không còn vẻ câu nệ như trước.

Đặc biệt là loại tự tin như gió nhẹ mây trôi trên người, rất có dáng vẻ của một nhân sĩ thành công.

Khí chất và khí thế đều khác xưa rất nhiều.

Nhưng điều này cũng là bình thường.

Con cháu của gia đình tầng lớp đó, sao có thể là một tên nhóc con.

Đường Tụng uống trà và trò chuyện với mấy người một lúc, thấy bầu không khí khá ổn, lúc này mới mở miệng hỏi.

“Lúc này tôi nghe thấy mấy vị nói đến đại hội vốn mạo hiểm, có tiện giới thiệu một chút không?”

Nhậm Thành Minh lập tức nói: “Đại hội vốn mạo hiểm lần này, đại khái là khoảng hạ tuần tháng mười, cử thành ở khu

công nghiệp Yến Thành. Các xí nghiệp cần đầu tư bỏ vốn chủ yếu là công ty khoa học kỹ thuật.”

“Bao gồm: Công trình sinh vật, IT, truyền thông...”

“Đồng thời cũng mời các chuyên gia, các cơ cấu đầu tư và các công ty hàng đầu trong ngành đến tham dự. Thậm chí còn có các nhân vật trong giới chính trị xuất hiện, mấy đài truyền hình Tài Chính trong nước cũng sẽ tham gia và đưa tin.”

Đường Tụng nghe xong, cũng hiểu đại khái, cười nói: “Các xí nghiệp cần đầu tư bỏ vốn đang tìm đầu tư ở giai đoạn nào?”

“Chủ yếu là một ít xí nghiệp mới thành lập, tham dự chủ yếu là đầu tư thiên thần và đầu tư mạo hiểm. Nghe nói cũng có một hai quỹ đầu tư có tiếng đến tham dự. Đường tiên sinh có ý tham dự sao?”

Đường Tụng gật đầu một cái: “Trên tay tôi đang có một khoản tiền, muốn tìm một ít xí nghiệp có tiềm lực để đầu tư. Không biết mọi người có danh sách công ty tham dự hay không?”

Ba người nhất thời sáng mắt lên, cũng trở nên nghiêm túc.

Bạn có đều nhận ra Đường Tụng có ý tưởng thật, chứ không phải là giả vờ trước mặt họ.

Hà Tiểu Quang ngồi thẳng người, nói: “Trên điện thoại tôi có một phần, chúng ta add wechat, tôi sẽ gửi qua. Nếu có cơ hội, chúng ta có thể hợp tác, cùng kiếm tiền.”

Đường Tụng tự nhiên biết ‘hợp tác’ trong miệng đối phương là sao.

Nhà tư bản đầu tư cho xí nghiệp, nhìn trúng là tiềm lực và định giá của xí nghiệp. Còn xí nghiệp thì nhìn trúng tiền và tài nguyên của tư bản.

Chỉ cần Đường Tụng có thể điều động chút tài nguyên của tập đoàn Đường Tống, vậy hẳn sẽ trở thành nhân vật quan trọng cấp một trong đại học đầu tư này.

Đối với những công ty mới lập nghiệp đang nóng lòng tìm kiếm con đường, quan hệ và thị trường, thì có thể nói là rất hấp dẫn.

Đường Tụng trầm ngâm một lát, giải thích: “Tôi tham dự với tư cách người đầu tư cá nhân, có hạn chế gì không?”

“Ồ?” Hà Tiểu Quang tỏ vẻ thất vọng: “Đương nhiên là không có hạn chế, tuy nhiên, đại đa số công ty có tiềm lực đều nhìn tài nguyên của nhà đầu tư, nhà đầu tư có thể mang lại cho họ cái gì. Ngoài trừ tiền, còn phải có quan hệ, con đường và tài nguyên.”

“Bọn họ không chỉ mưu cầu tiền đầu tư, mà cũng đang tìm chỗ dựa. Những xí nghiệp này cũng không quá tình nguyện khi tiếp nhận hành vi đầu tư cá nhân.”

Đường Tụng gật đầu một cái, những thứ này hẳn đều hiểu, chẳng qua là bây giờ hẳn không lấy được tài nguyên gì đáng nói mà thôi.

Nhậm Thành Minh cười nói: “Thật ra Đường tiên sinh có thể nhìn vòng đầu tư thiên thần, có một ít xí nghiệp ưu tú mới thành lập rất thiếu đầu tư trong giai đoạn đầu, nói không chừng có thể đào được vàng.”

“Ừm.” Đường Tụng cười đáp một tiếng, nhưng trong rất hiểu.

Những xí nghiệp có tiềm lực, hầu như đều được đầu tư thiên thần từ lâu rồi.

Có thể đi đến một bước này, đều đã được sàng lọc qua một lần.

Đại khái là không có tương lai gì.

Hắn lấy điện thoại ra, add wechat với hai người.

Rất nhanh đã nhận được danh sách do Hà Tiểu Quang gửi đến.

Đường Tụng cúi đầu quan sát, lại hỏi ba người về mấy vấn đề của đại hội.

Trong lòng cũng dần dần hiểu rõ, cũng yên tâm hơn.

Bắt đầu trao đổi với bọn họ về một số tâm đắc trong đầu tư.

Hắn có rất nhiều lý luận và tri thức.

Đương nhiên, tri thức của hắn chỉ nằm ở cấp độ lý thuyết, cần trải qua thực tiễn, sau vài lần sẽ thông hiểu những đạo lý trong đó.

Mỹ nữ đoan trang pha trà ở bên cạnh thỉnh thoảng lại nhìn trộm Đường Tụng, nhìn tư thế ngồi ưu nhã của hắn, hai mắt nàng liên tục sáng lên.

Người trẻ tuổi này, vừa nhìn đã biết xuất thân bất phàm.

...

Tạm biệt ba người, Đường Tụng ngồi lên xe, nhìn đồng hồ.

8:30 tối.

Là thời điểm gặt hái thành quả của nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thần’.

Lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

Bởi vì hắn bế quan 1 tuần, nên mấy cầu thủ cũng không dám quấy rầy hắn.

Rất ít khi nhắn tin.

Suy nghĩ một chút, vẫn đăng một bài lên vòng bạn bè: “Đã xuất quan.”

Tựa vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Tinh tinh...

Trình Nhạc Nhạc: “Đường Tụng, em có một món quà tặng anh.”

Đường Tụng cười một tiếng, Nhạc Nhạc rất tích cực nha.

Vậy tối nay em có phúc rồi, dù sao cũng tích nhiều ngày như vậy.

Lo lắng duy nhất là nàng có chịu nổi hay không.

Nếu thật sự không được, vậy chỉ có thể mời nàng ăn ‘tiệc’.

Nghĩ đến đây, hần khởi động xe.

Chiếc Porsche chạy thẳng đến Bắc Thành Hoa Viên.

Chương 219: Quà của Trình Nhạc Nhạc

Trên đường đi.

Tinh tinh... tinh tinh...

Âm báo wechat vang liên tục.

Đường Tụng lái xe vào bãi, lúc này mới rảnh để xem.

Trương Linh Linh: “Vất vả rồi, quà đã chuẩn bị xong, không biết anh có thích hay không?”

Tiểu Tĩnh: “Đường Tụng ca ca, có một thiếu nữ đáng yêu đã chuẩn bị quà cho anh nha.”

Trình Nhạc Nhạc: “Đường Tụng, tối anh có đến không? Em mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, sẽ làm đồ ăn ngon cho anh.”

Trình Nhạc Nhạc: “Nếu anh quá mệt, thì nghỉ ngơi trước đi, hoặc là em qua chỗ anh.”

Đường Tụng cười một tiếng, đầu tiên là trả lời Trương Linh Linh và Tiểu Tĩnh: “Ngày mai gặp.”

Tiếp đó cất điện thoại.

Quét thẻ đi lên lầu, mở khóa vân tay, kéo cửa chính ra.

Đường Tụng chú ý đến lối vào có một đôi dép nam hoàn toàn mới.

Nội tâm cảm thấy hơi âm áp.

Nhẹ nhàng bước vào trong, đang định đi về phía phòng ngủ.

Liền nghe thấy âm thanh trong phòng bếp.

Đường Tụng lập tức đổi hướng, rón rén đi về phía phòng bếp.

Xuyên qua cửa kính, nhìn thấy Trình Nhạc Nhạc đang mặc quần áo ở nhà, còn đeo một cái tạp dề.

Dáng người hoàn mỹ, dù mặc quần áo rộng rãi cũng không che nổi.

Đặc biệt là bờ mông vênh cao, khiến chiếc quần cộc tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Nàng đang xử lý nguyên liệu nấu ăn, dùng dao cạo sạch vỏ gừng, lại cắt thành từng miếng nhỏ đều đặn.

Táo đỏ được rửa nhiều lần.

Xương sườn cũng được rửa sạch sẽ.

Bắt đầu nấu canh sườn.

Đường Tụng tựa vào vách tường, bình tĩnh nhìn một màn này.

Trong mắt có chút hào quang mềm mại.

Một lát sau, nàng mới thở phào một hơi, rửa tay, lại dùng khăn lông lau tay.

Đang định tháo tạp dề ra, cửa phòng bếp chợt mở ra.

Một bóng người cao lớn ôm chặt lấy nàng.

Trình Nhạc Nhạc vô thức kêu lên một tiếng, tiếp theo cảm giác và hơi thở quen thuộc phả vào mặt.

Thân thể nàng bay lên trời.

Mông bị một đôi bàn tay to lớn nâng lên.

“A” một tiếng, nàng vội vàng mở đôi chân, quặp chặt lấy hông của hắn.

Trên mặt lộ nụ cười xinh đẹp và bất ngờ: “Đường Tụng, anh...”

Còn chưa nói hết, miệng đã bị chặn lại.

Tiếp theo, các nơi trên người truyền đến cảm giác tê dại.

Đường Tụng được giải phóng đôi tay, bắt đầu không thành thật.

Trình Nhạc Nhạc dần dần lộ ra vẻ say mê, tựa đầu vào đôi vai rộng rãi của hắn, nhẹ giọng nỉ non.

Xa cách nhiều ngày rồi.

...

“Nguy rồi, canh sườn của em.” Trình Nhạc Nhạc yếu ớt kêu lên một tiếng.

“Không sao, Nhạc Nhạc, nó còn có thể kiên trì thêm một thời gian.”

Sắc mặt Trình Nhạc Nhạc đỏ bừng, đầu óc mê man.

...

2 tiếng sau, canh sườn mới xuống bếp, mùi vị vẫn rất ngon.

Đường Tụng kinh ngạc phát hiện, trong đó còn có rất nhiều vị thuốc đông y, có tác dụng bồi bổ.

Xem ra Nhạc Nhạc vẫn không hiểu sự nghiêm trọng của vấn đề.

Sau khi uống xong, hắn lại múc một bát, đưa đến phòng ngủ: “Nhạc Nhạc, uống ít canh đi.”

Trình Nhạc Nhạc mở mắt ra, đôi môi hơi sưng lên, mái tóc ướt đầm dính lên trán.

Gian nan mở miệng: “Không... không uống, em ngủ một lát.”

Nói xong liền nhắm mắt lại, tựa như đã thiếp đi.

Đường Tụng ngồi ở mép giường, cầm gói quà mà Nhạc Nhạc đã chuẩn bị lên xem.

Vừa rồi quá bận, nên chưa kịp mở ra.

Trang trí khá đẹp mắt, Đường Tụng tháo nơ con bướm, mở nắp hộp.

Đập vào mắt là một quyển sổ bình thường và một cái ví tiền rất đẹp.

Mở trang đầu tiên của quyển sổ.

Từng dòng chữ xinh đẹp đập vào mắt.

“Gửi Đường Tụng: Chúng ta ở chung không lâu, nhưng mỗi giây mỗi phút đều khiến em khắc cốt ghi tâm. Khi anh không ở bên cạnh em, thật ra em vẫn đang nghĩ đến anh. Về câu chuyện của hai người chúng ta, hi vọng anh có thể nghe phiên bản của em một chút, như vậy anh mới có thể biết rõ em hạnh phúc thế nào.”

Trang kế tiếp.

Thứ năm, ngày 30 tháng 8 năm 2022.

Hôm nay, mình rút cuộc cũng nhìn thấy Tiểu Đường trong miệng bác.

Không thể không nói, trình độ chỉnh ảnh của bác thật quá kém!!!!

...

Đường Tụng mua tận 100 tiết học của mình, lần đầu tiên được lãnh đạo tuyên dương.

...

Trước khi chia tay, vậy mà lại tặng mình một đôi giày đôi, mất 860 NDT.

Tuy rằng rất ngại, nhưng mình vẫn không thể từ chối.

Nửa ngày sau, mình đều có cảm giác bước đi như đang khiêu vũ.

...

Mất ngủ, trái tim đập loạn không ngừng, mình quyết định lại viết nhật ký từ ngày hôm nay.

Thứ sáu, ngày 31 tháng 8 năm 2022.

...

Mình đi dạo trong trung tâm thương mại rất lâu, muốn mua một món quà đáp lễ.

...

Trên người không có tiền, cuối cùng chỉ mua được một chiếc ví 132 NDT.

Mình rất xấu hổ, hi vọng Đường Tụng không chê.

Chờ mình kiếm được tiền, nhất định sẽ tặng Đường Tụng một món tốt hơn.

...

Đường Tụng nhìn ví tiền bên cạnh quyển nhật ký.

Cầm lên vuốt ve, là da thật, xúc cảm rất không tồi.

Logo Chanel rất bắt mắt.

Mở ra xem, bên trong có một trang giấy.

Đường Tụng cầm lên xem.

“Em đã nhận được lương của phòng tập, cộng thêm số tiền em tích góp được để mua cái ví này, hi vọng anh thích nó.”

Đường Tụng lại lấy chiếc ví cũ của mình ra, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu, mặt đỏ rực.

Có lẽ nàng cho rằng, dùng tiền mình tự kiếm để mua quà, thì mới thể hiện được tấm lòng của mình.

Tiếp tục xem nhật ký.

Từ những dòng chữ ngây ngô bên trong, có thể cảm nhận được nàng vẫn canh cánh trong lòng về chiếc ví này, lo lắng bị ghét bỏ.

Sau khi phát hiện hấn vẫn luôn dùng nó, nội tâm cảm động và mừng rỡ đã chảy xuống giữa những hàng chữ trong nhật ký.

Trang dài nhất trong nhật ký chính là ngày hôm lần đầu tiên.

Cảm động trong phòng cà phê, hình ảnh Đường Tụng học tập trên sân thượng, cảm giác ngượng ngùng khi bị hôn, tư thế bị ôm chặt, hạnh phúc khi giao hòa.

Sau đó, lại ghi chép mỗi một lần gặp mặt, mỗi một món quà của Đường Tụng.

Mỗi một lần hai người chơi bóng... nàng đều viết rất rõ ràng.

Còn có một lượng lớn cảm nhận của bản thân.

Tựa như là sợ mình quên mất vậy.

Đường Tụng lật đến trang cuối cùng.

“Vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh, đó chính là ý nghĩa cho sự cố gắng của em. Hi vọng anh vĩnh viễn không ghét bỏ.”

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thần’.”

Mở nhà kho, một gói quà lóe sáng xuất hiện bên trong.

Mở gói quà.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ cường hóa’.”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘cà vạt tơ tằm’ trong bộ ‘thời trang hiếm – quý ông sương mù’.”

Chương 220: Phó bản

Đường Tụng không kiểm tra 2 phần thưởng mới, mà quay đầu nhìn Trình Nhạc Nhạc đang ngủ mê man.

Trong nội tâm có rất nhiều cảm xúc.

Nhạc Nhạc đang dùng sự dịu dàng và ôn nhu của nàng, mơ ra một loại lãng mạn đặc biệt.

Không có ai có thể từ chối một cô bé hết lòng hết dạ với mình.

Quyển nhật ký này giống như một bức thư tình.

Đơn giản, thường ngày, từ ngữ bình thường, lại bao hàm tình cảm sâu không kể xiết.

Đường Tụng đi đến phòng vệ sinh, vò khăn bằng nước ấm.

Sau đó cẩn thận lau mồ hôi trên gương mặt nàng, cổ nàng, bắp đùi nàng.

Lại dùng khăn khô lau một lần nữa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Trình Nhạc Nhạc lặng lẽ mở mắt ra, nhìn thấy động tác của Đường Tụng.

Trong miệng nỉ non: “Lại bắt đầu nằm mơ.”

Đường Tụng vuốt ve gương mặt nàng, lại nằm xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Qua một lúc, nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của nàng.

Lúc này hẳn mới kiểm tra 2 phần thưởng kia.

Thẻ cường hóa: Chọn một đạo cụ ngẫu nhiên để tiến hành cường hóa, hiệu quả cường hóa cũng là ngẫu nhiên.

Chú thích: Đạo cụ càng hiếm, xác suất được chọn càng nhỏ.

Đường Tụng cũng không xa lạ gì cái đạo cụ này, hắn từng nhận được vài lần khi chơi game.

Nó thuộc về đạo cụ phụ trợ hiếm thấy, có thể dùng để gia tăng thuộc tính của đạo cụ.

Đương nhiên, tăng nhiều hay ít thì phải xem may mắn.

Ví dụ như ‘thẻ an ninh’, trải qua một lần cường hóa, số lần triệu hoán có thể biến thành 1 ngày 1 lần, cũng có thể biến thành 5 ngày một lần.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng đưa tay ra, dùng ‘sữa rửa mặt’ của Trình Nhạc Nhạc để rửa tay, dính chính may mắn của nàng.

Lần trước hắn dựa vào chiêu này, đã nhận được ‘thẻ an ninh’.

Trình Nhạc Nhạc đang ngủ say trong ngực chợt run lên, sau đó lại co người lại, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó.

Hắn chọn ‘thẻ cường hóa’, rồi lập tức sử dụng.

“Keng, đang lựa chọn đạo cụ...”

“Keng, ‘thẻ tạo phó bản’ đã được cường hóa.”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ tạo phó bản – chỉ định’.”

Thẻ tạo phó bản – chỉ định: Có thể chỉ định một nhiệm vụ chưa tiến hành, phát triển nhiệm vụ này thành phó bản.

Sau khi vượt qua phó bản, sẽ căn cứ vào độ hoàn thành để tiến hành đánh giá tổng hợp, đánh giá càng cao, phần thưởng càng phong phú.

Đây là lần đầu tiên Đường Tụng nhận được đạo cụ này.

Hắn mở cột nhiệm vụ ra xem, kiểm tra các nhiệm vụ chưa hoàn thành.

Chia sẻ niềm vui (đang tiến hành).

Công ty mới thành lập (đang tiến hành).

Khảo nghiệm của nam thần (đang tiến hành).

Nhà đầu tư (đang tiến hành).

Vẽ vật thực (chưa tiến hành).

Nói cách khác, chỉ có ‘vẽ vật thực’ là phù hợp với điều kiện.

Nhiệm vụ này vẫn chưa bắt đầu, chủ yếu là cần đi đến Ô Sơn, hơi xa.

Hơn nữa còn cần checkin 10 phong cảnh, sáng tác 10 bức tranh.

Tốn rất nhiều thời gian và sức lực.

Bây giờ thì tốt, có thể hợp lại thành phó bản luôn.

Như vậy đi đến Ô Sơn một chuyến cũng đáng giá.

Không do dự nữa, lập tức sử dụng đạo cụ ‘thẻ tạo phó bản – chỉ định’.

“Keng, phó bản – vẽ vật thực đang thành lập, tiến độ trước mắt 0%...”

Thời gian tạo phó bản hơi dài, cần mười mấy tiếng đồng hồ.

Đường Tụng cũng không quan tâm nữa.

Trở lại nhà kho, kiểm tra đạo cụ còn lại.

Cà vạt tơ tằm: Vật phẩm nằm trong bộ ‘thời trang hiếm – quý ông sương mù’, chất liệu mềm mại, mát mẻ... Hiệu quả: đặc thù +2.

Đặc thù: Khi bạn sử dụng đạo cụ, có thể nhận được 2 điểm thuộc tính ngẫu nhiên (trí lực, sức chịu đựng, nhanh nhẹn).

Nhìn qua cũng rất hữu dụng, có thể phối hợp với quần áo hàng ngày.

Nếu như may mắn, nhận được trí lực +2 thì quá tốt.

Tinh tinh... âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng rút tay về, vội vàng chuyển sang chế độ im lặng.

Nhìn tin nhắn mới.

Đồng Ngọc Ngôn: “Xin lỗi anh yêu, hôm nay quá bận, không thể quan tâm đến anh ngày, giờ chắc ngủ rồi chứ?”

Đồng Ngọc Ngôn: “Ngày mai em không đi đâu, chờ anh tìm em được không? Ma pháp học đồ chỉ thuộc về anh, đang nóng lòng chờ sự phụ trả lời.”

Đường Tụng cười trả lời: “Được.”

...

Ngày mùng 4 tháng 10, nhiều mây, nhiệt độ cao nhất 22 độ C.

“Để em làm, Đường Tụng, anh đi đọc sách hoặc xem phim đi.”

“Anh có thể rửa rau, thái thịt, như vậy nhanh hơn.”

“Em làm được, em rất nhanh, anh đi ra đi.”

“Chủ yếu là thấy em bận, anh lại ngồi chơi, luôn cảm thấy không tốt.”

“Không cần, vất vả lắm mới có cơ hội nấu cơm cho anh, em phải thể hiện một lần.”

Đường Tụng nhìn Trình Nhạc Nhạc đang rất phấn khởi, không thể làm gì khác hơn: “Được rồi, vậy anh đi đọc sách.”

“Ừm ừm.” Trình Nhạc Nhạc vội vàng gật đầu, lại đẩy Đường Tụng ra ngoài.

Cửa phòng bếp lập tức đóng lại.

Đường Tụng hơi bất đắc dĩ, nội tâm lại âm ập.

Loại cảm giác có người nấu cơm cho này, hình như cũng không tệ lắm.

Trong góc phòng ngủ là một bàn sách, phía trên là một chồng bài thi của Trình Nhạc Nhạc.

Đường Tụng cầm một cuốn sách ‘tài chính học (bản thứ 4)’ lên xem.

Trong sách có không ít ghi chú và đánh dấu, có thể thấy Trình Nhạc Nhạc học tập rất nghiêm túc.

Sau đó, Đường Tụng bắt đầu đọc.

Một lúc sau, giọng nói của Trình Nhạc Nhạc truyền đến: “Chuẩn bị ăn cơm thôi!”

Đường Tụng lập tức thả sách xuống, đi ra ngoài.

“Món cuối cùng, thịt băm hương cá.”

Trình Nhạc Nhạc buộc tóc đuôi ngựa, đeo tạp dề, vội vàng dọn đồ ăn lên bàn.

Còn nở nụ cười xinh đẹp với Đường Tụng, thậm chí còn hoạt bát mà nháy mắt với hắn.

Hiển nhiên là nàng rất vui vẻ sung sướng.

Trong lúc vô tình, Nhạc Nhạc trở về sân trường, tâm tính cũng trở nên tốt hơn, biến thành đáng vẻ nên có của một nữ sinh viên đại học.

Đường Tụng tiến lên trước, nhẹ nhàng ôm eo nàng, hôn lên bờ môi hơi khô của nàng: “Em yêu vất vả rồi.”

Loại xung hô thân mật này để cho sắc mặt nàng đỏ bừng, nhưng nụ cười càng tươi đẹp hơn.

Hai người ngồi xuống bàn ăn.

Tổng cộng 5 món ăn, màu sắc mê người, mùi thơm xông vào mũi.

Trong ánh mắt mong đợi của Nhạc Nhạc, Đường Tụng nhẹ nhàng gấp một miếng rau.

Kính ngạc nói: “Nhạc Nhạc, em từng làm đầu bếp à? Sao ngon thế, không kém hơn tiệm cơm.”

Trình Nhạc Nhạc bị khen đến đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Mẹ em từng làm bếp ở một quán cơm nhỏ, em rảnh rồi thì sẽ qua giúp, nên đồ ăn hàng ngày là không có độ khó. Nếu anh thích, sau này em sẽ làm cho anh.”

“Được.” Đường Tụng cười gật đầu.

Trong lúc vô tình, đã mở khóa một tài nghệ mới của Nhạc Nhạc.

Chương 221: Sách kỹ năng bơi lội

Đại học sư phạm.

Bạch Tĩnh đứng trước cổng trường, trong ngực còn ôm một hộp quà.

Đám bạn cùng phòng đang điên cuồng nhắn tin nhắc nhở nàng.

“Lát nữa tặng quà, phải tranh thủ hôn người ta.”

“Kéo tay áo xuống một chút.”

“Tiểu Tĩnh, dừng cảm lên, mau dâng nộ hôn đầu đi.”

...

Ong ong ong...

Tiếng động cơ vang lên, một chiếc Porsche màu đen xuất hiện trước mặt nàng.

Bạch Tĩnh nhìn vào trong xe, liền thấy được gương mặt quen thuộc.

Đường Tụng vỗ tay với nàng.

Bạch Tĩnh cười ngọt ngào, vội vàng mở cửa xe đi vào.

“Đường Tụng ca ca, đây là quà em chuẩn bị cho anh, anh học tập vất vả rồi! Hi vọng anh có thể hết mệt mỏi!” Trong mắt Bạch Tĩnh mang theo vẻ ngưỡng mộ, lại cười khanh khách đưa hộp quà qua, còn cho hắn một tư thế cổ lên: “Ganbatte!” (cố lên)

“Arigatou!” (cảm ơn) Đường Tụng đưa tay nhận, thuận mồm đáp lại một câu tiếng Nhật.

Sau khi sử dụng ‘thẻ độc’, tiếng Nhật hàng ngày của hắn đã rất tốt.

Lại kết hợp với mấy bộ phim kia, vài câu đơn giản này vẫn khá dễ dàng.

Tiểu Tĩnh vui vẻ nói: “Dou itashimashite (không cần cảm ơn)! Đường Tụng ca ca, anh cũng thích xem anime? Vậy chúng ta có sở thích chung rồi, em vì xem anime nên đã chọn học tiếng Nhật nha.”

“Anh có chút nghiên cứu với tiếng Nhật, nếu rảnh chúng ta có thể trao đổi nhiều hơn, anh sẽ dạy cho em một số từ đơn thường dùng, ví dụ như yamate, kimochi...” Đường Tụng nói vài từ đơn.

“Được!” Bạch Tĩnh gật đầu một cái, sắc mặt hơi đỏ lên.

Hai mắt long lanh như nước.

Đường Tụng nhất thời hiểu ra, xem ra cô bé này cũng là người trong nghề.

Hắn đặt hộp quà lên chân, bắt đầu mở ra.

Bên trong là một chiếc hộp đen tuyền sang trọng, bên cạnh còn có một chiếc đồng hồ vỡ.

Bạch Tĩnh vội vàng giải thích: “Đường Tụng ca ca, đây là đồng hồ... em từng tặng Vương Vân Phong.”

“Em đã đòi lại rồi đập vỡ, hi vọng có thể giúp anh hả giận, lúc trước tên đó chọc giận anh đúng không?”

Đường Tụng hơi kinh ngạc.

Hắn đã sắp quên cái tên Vương Vân Phong kia rồi.

Cách làm này của Tiểu Tĩnh dù hơi trẻ con, nhưng đây cũng là tấm lòng của đôi phương.

Hắn cũng không nói gì, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mở chiếc hộp đen ra, lộ ra lớp vải lót màu nâu.

Giữa hộp là một chiếc đồng hồ đeo tay.

Bạch Tĩnh cười nói: “Đây là Vacheron Constantin 4500v. Em cảm thấy nó rất hợp với khí chất của anh, hi vọng anh sẽ thích. Bên dưới còn có 2 loại dây đồng hồ, da cá sấu và cao su, có thể phối hợp với các loại quần áo khác nhau.”

Đường Tụng gật đầu nói: “Cảm ơn Tiểu Tĩnh, anh rất thích.”

Tiếp đó, hắn cầm đồng hồ lên vuốt ve vài cái.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thần’.”

Đường Tụng cũng không mở gói quà luôn, mà lấy một túi quà từ chỗ ngồi phía sau, đưa cho Bạch Tĩnh: “Tặng em món quà nhỏ, vẫn không tặng em thứ gì, lần này tương đối với vàng, lần sau sẽ chuẩn bị thứ tốt hơn.”

Bạch Tĩnh vui vẻ ra mặt, không ngờ mình còn nhận được quà đáp lễ.

Nàng vội vàng mở ra xem.

Bên trong là một chiếc điện thoại quả táo và một số thẻ mua đồ, thẻ xăng dầu.

Nàng từ nhỏ đã không thiếu tiền, nên cũng không để ý đến mấy thứ này.

Thứ nàng quan tâm và vui vẻ, chính là Đường Tụng chủ động tặng quà cho nàng.

Điều này chứng tỏ, đôi phương cũng có hảo cảm với nàng, đúng không?

Bạch Tĩnh nhớ lại lời của bạn cùng phòng, cắn môi một lại, lấy dũng khí, trực tiếp tiến lên ôm cổ Đường Tụng.

Hôn mấy cái lên mặt hắn: “Cảm ơn anh, onii-chan.”

Hôm nay Bạch Tĩnh mặc áo lộ vai, bả vai trắng như tuyết và sợi tơ màu đen tạo thành cảm giác tương phản khổng lồ.

Hơn nữa gương mặt xinh xắn trong veo, bộ ngực sung mãn cao vút, rất có cảm giác của thiếu nữ 2D, tràn đầy hơi thở thanh thuần lại gợi cảm.

Đường Tụng nhìn đến ngực nàng, lại vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Bạch Tĩnh vội vàng ngồi thẳng lên, biểu cảm có hơi mất tự nhiên.

Cho là mình làm Đường Tụng mất hứng.

Đang định mở miệng xin lỗi, đã thấy Đường Tụng cởi dây an toàn, thân thể tiến lại gần.

Tiếp theo, Bạch Tĩnh cảm thấy đôi môi mình bị gặm, mất đi quyền chủ động.

Nàng nhẹ nhàng ‘ô’ một tiếng, thân thể vô thức co rút lại, để lộ ra vẻ không dám tin.

Khi chú ý đến đôi mắt sáng như sao của Đường Tụng đang nhìn mình, nàng lại vội vàng nhắm mắt lại.

Trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Đường Tụng tay trái nắm lấy bả vai trắng như tuyết của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Liếm liếm bờ môi hồng phấn của nàng, ngửi mùi hương nước hoa sang trọng trên người nàng.

Loại thiếu nữ then thùng và thánh khiết, kết hợp với mùi nước hoa cảm dỗ.

Bạch Tĩnh bắt đầu hưởng thụ quá trình này.

“Đường Tụng ca ca vậy mà hôn mình, mình đang bị anh ấy hôn.”

“Anh ấy thật là dịu dàng, thật là thoải mái...”

Đôi tay hằn tựa như có ma lực, để cho bả vai của Bạch Tĩnh nổi da gà.

Theo thời gian trôi qua, Bạch Tĩnh rốt cuộc cũng trở nên to gan hơn.

Lặng lẽ mở mắt ra, dùng đôi mắt ngưỡng mộ nhìn Đường Tụng.

Trong phút chốc, lại nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt trong tiệm tóc.

Nhìn gương mặt tuần tú này, nội tâm Bạch Tĩnh tràn đầy hạnh phúc và mê luyến.

Khuôn mặt trắng noãn của nàng đã đỏ lên vì kích động, hai tay ôm lấy sống lưng rộng rãi của Đường Tụng.

Dững cảm đáp lại.

...

Hô...

Sợi tơ óng ánh bị kéo ra.

Bạch Tĩnh thở hắt hắt, cố gắng để trái tim xao động khôi phục lại.

Hôn môi với người mình thích, lại thoải mái như vậy.

Nàng đưa đầu lại gần, nhẹ nhàng nói: “Đường Tụng ca ca, anh thích em không?”

Đường Tụng vén tóc mai của nàng, nhìn gương mặt nhỏ nhắn và ngọt ngào trước mắt, cười nói: “Đương nhiên.”

“Đường Tụng ca ca, em và Trương Linh Linh, Tiền Thu Thu... ai xinh đẹp nhất? Anh thích ai nhất?” Bạch Tĩnh lấy dũng khí hỏi một câu.

Đường Tụng lập lòe nước đôi: “Anh chưa từng hôn bọn họ, em cảm thấy thế nào?”

Bạch Tĩnh lập tức lộ ra vẻ tươi cười, cạo mặt lên người hấn: “Em biết ngay là anh thích em nhất mà.”

...

Tiền Bạch Tĩnh vui vẻ rời đi.

Đường Tụng đi nửa vòng, dừng lại trước cổng phía đông của trường.

Gửi tin nhắn cho Trương Linh Linh.

Sau đó, ngồi dựa vào ghế, mở gói quà mới nhận được.

“Keng, bạn nhận được ‘sách kỹ năng bơi lội.’”

Coi như không tệ, là một kỹ năng giữ mạng.

Đường Tụng ‘phần đầu’ (chơi game) cả đại học, nào có thời gian học bơi.

Có sách kỹ năng, cộng thêm tố chất thân thể mạnh mẽ của hấn, có thể trở thành kiện tướng bơi lội rồi.

Trong lúc suy tư.

Đã thấy Trương Linh Linh công một balo màu xám đi đến.

Chương 222: Ưu đãi của nam thần

Ba lô xám còn to hơn cả nửa thân trên của Trương Linh Linh, nhưng rất vuông vức và ngay ngắn.

Chắc là nàng chạy từ ký túc xá, hơn nữa còn có một cái ba lô to, nên có vẻ hơi mệt.

Đường Tụng vội vàng mở cửa xe đi qua.

“Đường Tụng!” Trương Linh Linh vui vẻ kêu lên, vẫy vẫy tay với hắn: “Đây, đây.”

Đã rất lâu không gặp, nàng thấy rất nhớ.

Tuy rằng thỉnh thoảng có trò chuyện, nhưng chắc chắn là không bằng nhìn thấy người thật.

Trên đường đến đây, nàng làm thế nào cũng không thể đi chậm lại.

Theo hai người đến gần, bả vai nặng nề của Trương Linh Linh chợt nhẹ hơn.

Đường Tụng một tay xách ba lô, trên mặt mang theo vẻ quan tâm: “Đừng vội, tôi chờ một lát cũng không sao.”

“Sao có thể để Đường tiên sinh ngài chờ lâu chứ?” Trương Linh Linh cười nói.

Đường Tụng ước lượng ba lô, hỏi: “Đây chính là quà tặng? Có vẻ rất có lòng nha.”

“Chứ sao, bên trong chất đầy tâm ý của tôi.” Trương Linh Linh lại giả bộ không để ý, nói: “Hay là vào trường tìm chỗ

ngồi đi? Đồ hơi nhiều, mở ở đây thì không tiện lắm.”

Nói xong, nội tâm lại hơi thấp thỏm, sợ Đường Tụng sẽ từ chối.

Mục đích của nàng, đương nhiên là có thể ở chung lâu hơn rồi.

Nàng cũng vô cùng vô cùng nghiêm túc làm món quà này.

Gần đây nàng đã gác tất cả công việc và học tập qua một bên, tập trung chuẩn bị món quà này.

Chân thành vĩnh viễn là tuyệt chiêu mạnh nhất.

Nàng hi vọng Đường Tụng có thể cảm nhận được nỗ lực và chân thành của nàng.

Nhìn giọng mờ hồ lặn xuống trên gương mặt mong chờ của Trương Linh Linh, Đường Tụng khẽ cười: “Được.”

“Tốt! vậy Đường tiên sinh ngài lái xe, tôi chỉ đường cho ngài.” Trương Linh Linh cười vui vẻ, dưới ánh mắt trời, còn có thể nhìn thấy vài nốt tàn nhang trên gương mặt mộc mạc của nàng.

“Lên xe!” Đường Tụng vỗ vỗ đầu của nàng, mở cốp nhét ba lô vào.

Trương Linh Linh vội vàng kéo cửa ghế phụ, khom người đi vào xe.

Đây là lần đầu tiên nàng ngồi ghế phụ của chiếc xe này.

Đây chính là ghế phụ của Đường Tụng!

Trong tâm nàng dâng trào và hướng tới, người ngoài là khó tưởng tượng được cảm xúc này.

Nàng vội vàng cầm điện thoại lên selfie, ghi chép lại thời khắc lịch sử này.

Mặc dù biết sức cạnh tranh của mình rất yếu, cũng không xứng với nam thần đỉnh cấp như Đường Tụng.

Nhưng mà nàng vẫn sẽ không ngừng nỗ lực, không ngừng đuổi theo.

Có lẽ một ngày nào đó, Đường Tụng mệt mỏi, sẽ quay đầu lại.

Phát hiện phía sau còn có một nữ sinh không tính là xuất chúng, Trương Linh Linh.

Nàng vẫn luôn nỗ lực vì hắn, một mực chờ đợi hắn.

Trước mắt nàng không cầu nhiều, thỉnh thoảng được ngồi sau xe mô tô của hắn là đã rất thỏa mãn.

Cạch...

Tiếng đóng cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

Đường Tụng rút một tờ giấy: “Mỹ nữ, lau mồ hôi đi.”

“Cảm ơn Đường tiên sinh quan tâm! Cảm ơn Đường tiên sinh khen ngợi.”

Trương Linh Linh vội vàng nhận lấy, một bên lau mồ hôi, một bên nhìn người con trai bên cạnh.

Tư thế ngồi của hắn rất đoan chính, ưu nhã, tràn đầy khí chất mê người.

Môi mỏng mũi cao, góc nghiêng này như một bức tranh.

Bàn tay thon dài đặc ngay bên cạnh, tựa như có thể chạm đến.

Nhưng nàng lại không dám.

Chiếc xe lăn bánh, cũng kéo nàng về với thực tại.

Cánh mũi óng ánh ngửi một cái, dường như ngửi được mùi nước hoa quen thuộc trong xe.

Sắc mặt nàng hơi trầm xuống, lòng thấy hơi mát mát.

Sau đó lại khôi phục bình thường.

...

Chiếc xe chạy trong sân trường, hai người đi đến mục đích.

“Nơi này là phòng hoạt động của câu lạc bộ, đã là giờ nghỉ, trong không có ai.”

Trương Linh Linh đưa Đường Tụng vào một tòa nhà, dùng chìa khóa mở cửa một gian phòng trống.

Bên trong có rải rác vài cái bàn.

Trương Linh Linh vội vàng chạy chậm đến một chiếc bàn màu vàng: “Mau đặt lên đây, ba lô rất nặng.”

Đường Tụng gật đầu một cái, đặt ba lô lên bàn.

Trương Linh Linh thành thạo mở ba lô ra.

Chỉ cái giá ba chân ở phía sau: “Đây là giá vẽ bằng kim loại, chất liệu hợp kim, có thể kéo dài.”

Nàng lấy giá ba chân ra, lại mở khóa ba lô, lộ ra không ít công cụ vẽ tranh.

Trương Linh Linh giải thích: “A, nhà tôi mở tiệm may, từ nhỏ đã làm những thứ này. Ba lô này được may theo phong cách của dân học vẽ, tài liệu rất tốt, hơn nữa còn điều chỉnh theo chiều cao của anh.”

“Tôi đã hỏi bạn học viên nghệ thuật, sau đó mới mua những thứ này. Không tính là đắt, nhưng chất lượng rất tốt, hi vọng anh không chê.”

Trương Linh Linh còn đang giới thiệu: “Đồ bên trong, chắc anh hiểu hơn tôi. Giấy vẽ, bút chì 2B 2H BX HB... tổng cộng 11 loại, dao đa dụng, gọt bút chì, kẹp giấy...”

Khi Trương Linh Linh giới thiệu, trên mặt nàng mang theo vẻ ‘mau khen tôi đi’ và một ít kiêu ngạo.

Từ nhỏ đến lớn, nàng am hiểu nhất là việc thủ công, cũng làm rất tốt.

Ba lô chế tác riêng rắn chắc và bền, phân loại rất chỉnh tề và thuận mắt.

Đây coi như là một bộ dụng cụ vẽ tranh hoàn chỉnh.

Đường Tụng đưa tay sờ đường chỉ, nội tâm thấy hơi cảm động.

Hắn còn định đi mua một bộ, không ngờ Trương Linh Linh lại chuẩn bị hết rồi.

Tuy rằng rất nhiều thứ không dùng đến, nhưng không thể phủ nhận tâm ý của đối phương.

“Cảm ơn, món quà này rất nặng, tôi sẽ quý trọng nó!” Đường Tụng chân thành nhìn nàng.

“Vậy...” Trương Linh Linh bị Đường Tụng nhìn đến đỏ mặt: “Tác phẩm lần trước, có rất nhiều người nói dụng cụ vẽ không xứng với anh, cho nên tôi muốn tặng anh một bộ. Có rất nhiều thứ được mua từ thẻ mua đồ của anh, thật ra không tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần anh thích là tốt.”

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thần’.”

“Cảm ơn, món quà này rất hợp với tôi.” Đường Tụng lại cảm ơn lần nữa, hơn nữa còn tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Trương Linh Linh cảm thấy một luồng hơi thở phả vào mặt, có chút say mê.

Nhịp tim bắt đầu tăng tốc.

Nàng rất sáng sủa và phóng khoáng, lúc này lại an tĩnh giống một con cừu con.

Chỉ có thể cảm nhận sự ấm áp truyền đến từ lồng ngực rắn chắc của hắn.

Thời gian tựa như dừng lại vào lúc này.

Trong phòng yên tĩnh, không có một âm thanh nào.

Gió thu thổi qua cây cối ngoài cửa sổ, phát ra tiếng xào xạc.

Trong hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Két... Cửa phòng bị người đẩy ra.

“A...” Người đến ngăn người nhìn hai kẻ đang ôm nhau.

Két... Cửa phòng lại bị đóng lại.

Đường Tụng cười buông Trương Linh Linh ra, cũng không cảm thấy ngại ngùng gì.

“Đó... đó là một vị sư muội trong câu lạc bộ, chắc là quên đồ, để tôi ra ngoài xem sao.” Trương Linh Linh cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

Nội tâm lại hơi giận dữ.

Sao lại quấy rối vào lúc này chứ!

Bầu không khí tốt như vậy, nếu có thể ôm thêm mấy phút thì tốt.

Đường Tụng gật đầu một cái: “Được!”

Trương Linh Linh nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, chạy chậm ra ngoài.

Đưa mắt nhìn đối phương đi ra ngoài, lúc này Đường Tụng mới mở gói quà.

“Keng, bạn nhận được kỹ năng bị động ‘ưu đãi của nam thần’.”

“Keng, bạn nhận được thuộc tính trí lực +1, sức chịu đựng +1, nhanh nhẹn +1.”

Ưu đãi của nam thần: Khi bạn tiếp xúc thân thể với người khác phải có sẵn độ hào cảm, có tỷ lệ nhất định thỏa mãn một nguyện vọng trong lòng đối phương, hệ thống sẽ thanh toán chi phí.

Chú 1: Bởi Trương Linh Linh kích hoạt kỹ năng bị động, nên đối phương tự động nhận được một lần ưu đãi.

Chú 2: Thư ký Kim bày tỏ bất mãn với chuyện này, khiến cho kỹ năng bị hạn chế. Tỷ lệ hạ xuống còn 1%, chi phí thanh toán giới hạn trong 3 triệu, delay 12 tiếng.

Chương 223: Mercedes CLS

Ngoại trừ ‘trực giác sẵn đầu người’, hẳn lại có thêm một kỹ năng bị động.

Từ phần thưởng có thể nhận ra, Trương Linh Linh rất chú tâm vào món quà này.

Cũng tốn rất nhiều thời gian và sức lực.

Phần thưởng không kém hơn Nhạc Nhạc là bao.

Mình còn đánh giá thấp cái nhiệm vụ này.

Kỹ năng bị động ‘ưu đãi của nam thần’ này rất không tồi.

Tuy rằng tỷ lệ hơi thấp, nhưng mỗi lần kích hoạt đều là một niềm vui bất ngờ không nhỏ.

Lo lắng duy nhất là, kích hoạt quá nhiều lần, thư ký Kim có nổi giận hay không?

Phần thưởng thứ hai là điểm thuộc tính.

Đặc biệt là trí lực rất khó tăng, quá tuyệt.

Mở bảng nhân vật ra xem.

Trí lực: 74, sức chịu đựng: 72, nhanh nhẹn: 72.

Số dư: 2.900.000 NDT. Tiền ảo: 9.800.000.

Nhìn số dư, Đường Tụng lại mở nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ ra xem.

Hắn lập tức tròn tròn mắt.

Có thể rút: 9.000.000 NDT???

Mở app TikTok ra.

Fan: 550.000+, like: 293.000+.

Từ lúc xuất quan vẫn chưa xem số liệu, vậy mà tăng nhiều như vậy.

Tuy rằng Trương Linh Linh có kể với hấn về chuyện đã xảy ra, nhưng hấn không ngờ hiệu quả sẽ tốt như vậy.

Lập tức rút sạch.

Số dư: 11.900.000 NDT.

Không tính vàng trong tài khoản, không tính tài khoản của công ty.

Chỉ riêng tiền mặt, đã vượt qua 10 triệu.

Két... cửa phòng lại mở ra.

Đường Tụng đưa mắt nhìn qua.

Liên thấy Trương Linh Linh đỏ mặt đi vào, phía sau còn một nữ sinh đang ngó dáo dác.

“Đây là sư muội Vương Vũ, đây... đây là Đường Tụng, là một người bạn của chị.” Trương Linh Linh giới thiệu đơn giản.

Đường Tụng lên tiếng: “Xin chào.”

Wang Wu nhỏ giọng đáp lại: “Xin chào.”

Sau đó liền lên lút đánh giá ‘bạn’ trong miệng sư tỷ Linh Linh.

Ngũ quan tuần mỹ, dáng người cao ngất, nhìn qua có vẻ kinh tế khá tốt.

Tuyệt đối là nam thần.

Lại thêm nhìn thấy 2 người ôm nhau.

Trong lúc nhất thời, nội tâm như gió nổi mây vờn.

Khá lắm!

Không ngờ sư tử Linh Linh vẫn luôn cười vui vẻ, luôn treo trên miệng câu ‘đàn ông chỉ ảnh hưởng đến tốc độ kiếm tiền của chị đây’. Vậy mà còn có một chiêu này?!

“Tiểu Vũ, em quên đồ cơ mà? Còn sưng ra đó làm gì!”
Trương Linh Linh vỗ mông nàng thúc giục.

Vương Vũ vội vàng cầm túi xách trên bệ cửa sổ, rồi chạy chậm rời đi.

Trương Linh Linh nhìn cánh cửa lại được đóng kín, lại thấy hơi mất mát.

Bầu không khí tốt như vậy, vì sao lại bị phá hủy chứ?

Nàng ngẩng đầu lên, đang định nói gì đó.

Đường Tụng chợt tiến lên trước, đưa tay véo má nàng.

“Keng, kích hoạt kỹ năng bị động ‘ưu đãi của nam thần’.

“Đang kiểm tra nguyện vọng của đối phương...”

“Keng, Trương Linh Linh nhận được ‘Mercedes CLS 300 x1’. Mời đến cửa hàng 4S để nhận.”

Nghe thấy âm thanh này, Đường Tụng thấy hơi thất vọng.

Linh Linh dù sao cũng chỉ là một sinh viên bình thường, ánh mắt quá ngắn.

Thế mà chỉ muốn một chiếc Mercedes hơn 600.000.

Trương Linh Linh bị động tác thân mật này làm cho đỏ mặt, giả bộ hằm hừ: “Anh còn như vậy, tôi sẽ tưởng thật đấy!”

Đường Tụng cười một tiếng, không nói gì nhiều, bình tĩnh nhìn nàng.

Đôi mắt sáng ngời có thần cực đẹp.

Trái tim Trương Linh Linh đập thành thịch.

“Đây là ý gì? Đang ám chỉ mình sao? Mình nên chủ động không? Chẳng may Đường Tụng không có ý đó thì sao?”

Khi nàng đang suy nghĩ lung tung.

Đường Tụng đã lùi lại, cười tủm tỉm nói: “Vì cảm ơn món quà này, tôi cũng tặng cô một món quà nhỏ, không biết cô thích hay không.”

Nghe vậy, Trương Linh Linh lập tức ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ không giấu được: “Quà của Đường tiên sinh, tôi tuyệt đối sẽ thích.”

Trong ánh mắt chờ mong của nàng, Đường Tụng bình tĩnh nói: “Là một chiếc Mercedes CLS, ngày mai cầm thẻ căn cước đến cửa hàng 4S lấy xe, đã thanh toán hết.”

“A?!” Trương Linh Linh kêu lên một tiếng.

Chờ nàng tỉnh táo lại, Đường Tụng cười nói: “Thế nào? Tôi nói không sai chứ? Làm bạn với người có tiền còn hạnh phúc hơn cô nghĩ đây, cô cần phải ôm chặt cái bắp đùi này nha.”

Những lời này giống như từng quen biết.

Trương Linh Linh lập tức nhớ lại, nàng từng nghe thấy những lời này khi nhận được điện thoại quả táo.

Theo bản nàng, nàng sờ vào điện thoại trong túi.

“Anh nghiêm túc?” Nàng nuốt nước miếng, giọng nói khô khốc.

Nàng quả thực là rất muốn chiếc Mercedes CLS.

Chủ yếu là vì Bạch Tĩnh có một chiếc, lần trước Bạch Tĩnh còn chở nàng về.

Sau đó hai người cũng hẹn nhau ăn cơm.

Mỗi lần nhìn thấy xe sang của Bạch Tĩnh, nàng khó tránh khỏi thấy hơi hâm mộ.

Đúng là đã từng ảo tưởng, nếu bản thân cũng có một chiếc thì tốt.

Đường Tụng gật đầu: “Đương nhiên, cảm ơn Linh Linh đã chuẩn bị quà cho tôi.”

“Nhưng mà... thứ này quá quý giá, điện thoại hơn chục ngàn còn miễn cưỡng nhận, xe mấy trăm ngàn thì thật sự không dám nhận.” Trương Linh Linh vỗ vỗ bộ ngực phẳng.

Đường Tụng rất thành thạo chuyện này, lập tức tung tuyệt chiêu: “Nếu không muốn, vậy có thể nói với Tiểu Tĩnh, chắc chắn Tiểu Tĩnh sẽ không từ chối.”

Nghe vậy, Trương Linh Linh lập tức tròn tròn mắt: “Tôi muốn.”

“Vậy thì tốt.” Đường Tụng gật đầu.

Nhìn đồng hồ, sắp đến giờ hẹn Đồng Ngọc Ngôn.

Trong lòng hơi bất đắc dĩ, gặp 5 cô gái trong 1 ngày.

Kỹ năng quản lý thời gian cũng không đủ xài.

...

Tiểu khu Thanh Tân, Đồng Ngọc Ngôn đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu.

Trang điểm xinh đẹp, xịt nước hoa, đeo lens...

Bởi vì lần làm phép trước, Đường Tụng đã khen mắt nàng rất đẹp, rất có thần.

Vị vậy lần này nàng cố tình trang điểm đôi mắt của mình.

Đặc biệt là từ thị giác của bạn trai, nhìn từ trên xuống sẽ thấy cực điểm.

Nghe nói có thể tăng tốc độ làm phép.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, nàng lại vắn vẹo bờ mông trên ghế.

Hôm nay Từ Tĩnh làm thêm, sẽ về muộn.

Nhìn đồng hồ.

Còn chưa đến 5 giờ, 2 người có thể luyện tập ma pháp rất lâu.

Tinh tinh... âm báo wechat vang lên.

Anh yêu: Mở cửa!

Hai chữ rất bình thường, nhưng lượng tin tức bên trong lại làm cho chân nàng như nhũn ra.

Trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh.

Run run rẩy rẩy mở cửa chính.

Đột nhiên, một bàn tay ôm lấy eo của nàng.

Tiếp theo, thân thể không tự chủ được mà xoay 180 độ, đưa lưng về phía hắn.

“Ma pháp học đồ thân ái, anh đảm bảo, hôm nay em sẽ trở thành một ma pháp sư chân chính.”

“Cảm ơn sư phụ chỉ dạy, em sẽ học tập nghiêm túc, không cô phụ kỳ vọng của ngài.”

“Rất tốt.”

Đổng Ngọc Ngôn gian nan xoay người, lộ ra thần thái điềm đạm đáng yêu.

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp và lens màu đỏ của đôi phương, cộng thêm đôi môi hồng sáng bóng.

Đường Tụng lập tức nhận ra, nàng đã có chuẩn bị.

Đáng tiếc, nàng còn quá non.

Nàng có nỗ lực nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể chia sẻ chút hỏa lực với Lý Nhã Ly thôi.

...

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thần’.”

Đường Tụng vuốt ve chiếc đàn violin tinh xảo, được chế tạo thủ công, giá trị hơn 20.000.

Xem như là món quà đắt nhất mà Đồng Ngọc Ngôn có thể mua trong giai đoạn này.

Đàn rất đẹp, rất tốt, âm sắc rất êm tai.

Đường Tụng nhìn đôi mắt màu ánh đỏ của nàng, nhẹ giọng nói: “Ngọc Ngôn, cảm ơn em, anh rất thích.”

Giữa hai người bọn họ, có một hồi ức rất đẹp.

Đó chính là lần biểu diễn trên nhà hàng Tinh Không kia.

Bóng đêm, giai nhân, gió nổi lên.

Đồng Ngọc Ngôn: Ô Ô.

Chương 224: Kêu cứu

Khi Đường Tụng xách hộp đàn đi xuống dưới, vừa hay gặp phải Từ Tình đang đi về.

Khuôn mặt nàng hơi tiêu tụy, tóc cũng hơi rối, cúi đầu đi về phía trước.

Đường Tụng rất quen thuộc với trạng thái này, hẳn cũng từng như vậy.

“Chào buổi tối.” Đường Tụng cười chào.

Từ Tình nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu lên: “Chào buổi tối, đã về rồi?”

“Ừm, có vài việc cần xử lý.”

“Vậy... tạm biệt.”

Từ Tình hơi mát mát, nàng vốn còn định khách sao vài câu, xem có thể nhờ Đường Tụng giới thiệu việc làm hay không.

Công việc của nàng bây giờ, tiền ít nhiều việc, lễ tết cũng phải tăng ca, hơn nữa còn không có tiền tăng ca.

“Chờ chút.” Đường Tụng gọi nàng lại.

Mở cốp xe ra, lấy 2 túi quà bên trong.

Quà trung thu của tập đoàn, cơ bản bị hắn đưa đi tặng hết.

Tuy rằng không có quá nhiều thành ý, nhưng mà rất thực dụng.

“Đây là quà của cậu và Ngọc Ngôn, lúc này tôi vội quá nên quên mất.”

Từ Tình chớp chớp đôi mắt trong veo, không dám tin nói: “Còn có phần của tôi?”

“Ừm, cầm đi.” Đường Tụng cười một tiếng, đưa túi quà qua.

Nhìn Đường Tụng trước mắt, Từ Tình thấy mặt hơi nóng.

Trắng trợn tặng quà cho bạn thân của bạn gái, không tốt lắm nhỉ?

Sau đó lập tức đưa tay nhận lấy.

Tự an ủi: “Dù sao cũng là mỗi người một phần, không phải tặng một mình mình, Ngọc Ngôn chắc chắn sẽ không giận.”

Nghĩ đến một người một phần, lại nghĩ đến 80.000 kia.

Bởi vì gần đây 2 người khá bận, không có thời gian đi dạo phố.

Nàng còn chưa kịp mua túi xách, Ngọc Ngôn cũng chưa biết chuyện này.

“Tôi còn có việc, bye bye.” Đường Tụng vẫy tay chào, chui vào xe.

“Bye bye.”

Theo tiếng động cơ, chiếc xe chậm rãi đi xa.

Từ Tình đưa mắt nhìn đối phương rời đi, lại đứng yên một lúc, sau đó mới kéo cơ thể mệt mỏi lên nhà.

“Ngôn Ngôn! Mình về rồi! Cậu còn sống không?” Mở cửa ra, nàng lập tức hô lên một câu.

Rất nhanh, đã nghe được âm thanh ‘lầm bầm’ truyền ra từ phòng ngủ.

Mở cửa phòng ngủ của Đồng Ngọc Ngôn.

Liền thấy Đồng Ngọc Ngôn lười biếng nằm trên giường.

Từ Tình quan tâm hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Đồng Ngọc Ngôn uể oải: “Rất tốt, chỉ là không đứng nổi.”

“Đúng rồi, mình gặp Đường Tụng ở dưới, Đường Tụng tặng cậu một túi quà, nhờ mình mang lên.” Từ Tình đặt túi quà lên giường, sau đó xấu hổ nói: “Cũng nhân tiện tặng mình một phần, mình còn chưa mở ra, nếu cậu không đồng ý, mình có thể không lấy.”

Nghe thấy là quà của Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn miễn cưỡng lên tinh thần: “Mau cho mình xem chút.”

Mở túi ra, liền thấy điện thoại quả táo và thẻ mua đồ.

Từ Tình cũng chú ý đến.

Nhìn mệnh giá thẻ mua đồ.

Hai người nhìn nhau một cái.

Hai mắt Từ Tình lập tức xoay tròn, thân thể cũng không còn mệt mỏi, vội vàng cầm túi quà còn lại, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Àm... cửa phòng ngủ đóng chặt.

Đồng Ngọc Ngôn kêu lên: “Đây là bạn trai mình tặng, đều là của mình!”

...

Đường Tụng đúng là có việc gấp, cũng không kịp kiểm tra phần thưởng đến từ Đồng Ngọc Ngôn.

Lái xe cũng nhanh hơn mọi hôm.

Chủ yếu là do hình ảnh Lý Ly vừa gửi đến.

Từ khi hấn quen Lý Nhã Ly đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng đi tắt chân.

Lại còn là quần tất có đai.

Còn đi giày cao gót rất đẹp.

Tràn đầy mùi vị gợi cảm mê người.

Nhìn thấy hình ảnh này, Đường Tụng đã biết chuyện rất khẩn cấp.

Hơn nữa Đồng Ngọc Ngôn quả thực là quá yếu, cho nên hẳn mới vội vã chạy về Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Càng đến gần mục đích, Đường Tụng càng cảm thấy máu nóng sôi trào.

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

“Tiểu Tuyết, như vậy có hiệu nghiệm không?”

Lý Mộc Tuyết rất tự tin: “Yên tâm, chỉ cần Đường Tụng là đàn ông bình thường, tối nay tuyết đôi sẽ đi tìm cậu.”

Lý Nhã Ly trang điểm xong, lại hơi khẩn trương: “Vậy mình phải buộc tóc thành 2 đuôi ngựa thôi, hi vọng chồng mình sẽ thích. Máy hôm nay chồng mình học tập rất mệt, ngay cả vợ yêu mà cũng không đến tìm.”

Lý Mộc Tuyết há miệng, muốn nói: Có lẽ anh ta đi tìm người phụ nữ khác.

Nhưng vẫn không nói ra ngoài, đãi ngộ của Ly Ly bây giờ, còn cần suy nghĩ nhiều làm gì?

Nếu như chọc giận Đường Tụng, hai người bọn họ đều xui xẻo.

“Đẹp không?” Lý Nhã Ly lắc lắc đầu trước gương.

Hai đuôi ngựa lập tức tung bay, tóc mái có tạo hình chữ bát.

Chỉ nhìn kiểu tóc, cực kỳ thanh xuân, ngây ngô và đơn thuần.

Nhưng kết hợp với khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của nàng, cộng thêm tất chân gợi cảm, váy ngang hông, nhìn qua cực kỳ khiêu gợi.

Hai loại cảm giác tương phản, làm người thấy rất chấn động.

Lý Mộc Tuyết gật đầu: “Nhìn qua cũng không tệ, nhưng mình không phải đàn ông, không hiểu lắm.”

Đúng lúc này, tiếng động cơ quen thuộc vang lên lên.

Lý Nhã Ly vội vàng đứng lên, vui vẻ nói: “Chồng mình đến rồi! Mua giúp mình gói quà đi.”

Lý Mộc Tuyết cầm áo khoác ở trên giường lên, khoác lên người Lý Nhã Ly.

Lý Nhã Ly đội mũ, che kín thân thể.

Bước nhanh về phía cửa.

Bởi vì giày cao gót quá cao, suýt nữa trật chân.

Lý Mộc Tuyết không đành lòng nhìn thẳng, nghĩ đến một màn tiếp theo, nàng lại hơi đỏ mặt.

Liên vội vàng chạy về phòng của mình, mở cửa sổ thông gió.

Đoán là không lâu sau, sẽ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Ly Ly.

...

Đường Tụng kéo cửa chống trộm, liền thấy Lý Nhã Ly đứng trước cửa.

Nghi hoặc nói: “Em bọc kín như vậy làm gì?”

Sắc mặt Lý Nhã Ly đỏ ửng, vẫn nói theo kịch bản: “Mời ngài nhận quà, mở quà sẽ có bất ngờ nha.

Nói xong, Lý Nhã Ly lại tiến lên trước.

Đường Tụng phục hồi tinh thần: “Ý em là, em chính là quà?”

“Ừm nha.” Lý Nhã Ly hơi xấu hổ, đều do nàng tiêu tiền quá nhanh, không mua nổi quà xứng với Đường Tụng, cho nên mới nghe theo lời đề nghị của Tiểu Tuyết.

Đường Tụng cười một tiếng, 5 món quà, đều không giống nhau.

Mang đến cho hắn không ít bất ngờ.

Hắn đưa tay nắm cằm Lý Nhã Ly.

Thuận tay nắm áo khoác ngoài, kéo xuống.

Áo khoác và mũ rơi trên đất.

2 đuôi ngựa, trang điểm quyến rũ, váy vàng ngang hông, giày cao gót gần 10cm, tất chân màu đen.

Khi bộ trang phục tăng tốc độ đánh, trang phục lãnh mạn của đàn ông xuất hiện trước mặt hắn, thì loại cảm dỗ này là không thể chống cự.

Đường Tụng kiên thức ít, nào chịu nổi trò này?

Hắn bắt đầu hít thở nặng nề, hung hăng nuốt nước miếng.

Cho đến giờ phút này, hắn đã hiểu ý nghĩa chân chính của chim hoàng yến.

Ly Ly càng ngày càng biết lấy lòng hắn, càng ngày càng hiểu chuyện hơn.

Hi vọng tới nay nàng có thể chịu nổi.

...

Lý Mộc Tuyết đứng ở trước cửa, rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân đi lên.

Bước chân rất nặng nề, hơn nữa không có âm thanh của giày cao gót... không bình thường nha.

Nàng lập tức hiểu ra, hai người nàng bế nhau.

Đường Tụng bế Ly Ly lên lầu?!

Rất nhanh, phòng ngủ chính đã mở cửa.

“Oành!” Âm thanh rất to, động tác đóng cửa rất thô bạo.

Lý Mộc Tuyết giật cả mình.

Màn đêm thâm trầm, gió đêm thu mang theo từng trận tiếng hú.

Nàng đi đến cửa sổ, đang định đóng cửa sổ, liền nghe thấy tiếng động kịch liệt ở bên kia.

“Lại còn không đóng cửa sổ!”

Lý Mộc Tuyết run lên, có chút sợ hãi.

Qua một lúc lâu, tiếng kêu kia đã khàn cả giọng, tràn đầy bi thương.

Hình như còn có người đang kêu cứu.

Trong lúc mơ hồ, nàng nghe thấy tên của mình.

Chương 225: Họa sĩ theo đuôi ước mơ

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ‘khảo nghiệm của nam thần’.

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng nói lỏng 2 đuôi ngựa của Lý Nhã Ly.

Biết rõ nàng đã không chịu nổi.

Nhẹ giọng an ủi: “Ly Ly, em không sao chứ?”

Lý Nhã Ly không nói gì, như đã ngủ thiếp đi.

Đường Tụng đứng dậy, nhìn từng mảnh vụn của tất chân.

Nhớ tràng cảnh điên cuồng vừa rồi, lại thấy hơi xấu hổ.

Hắn chưa thấy việc đời, nên có hơi quá đáng.

Đắp chặn cho Lý Nhã Ly, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa một chút.

Mở nhà kho ra xem, 2 gói quà sáng loáng.

Lập tức mở ra.

“Keng, bạn nhận được ‘5 triệu tiền điều hành’ x1”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘hạt điều thần kỳ’ x1.”

5 triệu tiền điều hành, cũng giống như 1 triệu tiền kinh doanh lần trước.

Bởi vì có danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’, công ty có thu nhập 1.8 triệu một tháng.

Cộng thêm 5 triệu này, trong thời gian ngắn là không cần lo về vấn đề tiền bạc.

Tuy nhiên, sẽ không chống được bao lâu.

Theo kế hoạch phát triển của Đường Tụng.

Tiếp theo, công ty sẽ tập trung tiến hành mở chi nhánh cho phòng cà phê, tổng cộng 7 nhà.

Đảm bảo mọi khu vực trong Yên Thành đều có một chi nhánh.

Lần này không có hệ thống giúp đỡ, hẳn phải tự thuê cửa hàng, tự sửa sang và mua sắm thiết bị.

Phong cách đương nhiên phải thống nhất.

Chi phí trung bình là 3.5 triệu trên một chi nhánh, tổng cộng 24.500.000 NDT.

Cách tốt nhất là dùng 500 triệu tiền đầu tư, mua các cửa hàng mắt xích khác, như vậy có thể tiết kiệm tiền thuê.

Hạt điều thần kỳ: Ưu hóa nhóm cơ eo, đề thăng năng lực, chức năng thận.

Không hổ là phần thưởng nhận được từ Lý Ly, thế mà lại là đạo cụ tăng chức năng thận.

Chỉ là... tính năng của hẳn còn cần tăng lên sao?

Nếu dùng hạt điều này, chính là ưu hóa 4 lần.

Ai cũng phải biến thành gà con khi nằm trước mặt hẳn.

Lập tức sử dụng.

Trong miệng bỗng có thêm một hạt điều, rất giòn rất ngon.

Rất nhanh, hạt điều đã tiến vào dạ dày.

Hình như không có cảm giác gì.

Đường Tụng sờ eo mình một cái, cũng không thay đổi gì.

Chắc là còn cần một thời gian để phát huy như viên con nhộng kia.

Đường Tụng liếc nhìn Lý Nhã Ly đã hôn mê, yêu thương cầm 2 đuôi ngựa của nàng.

Hắn hơi lo lắng, nếu cứ thế này, không biết nàng có hỏng hay không.

Còn cả ‘bạn tốt’ Lý Mộc Tuyết của nàng nữa, đúng là rất có thủ đoạn.

Phải dành chút thời gian giáo dục nàng một trận, đây là hoàn toàn không để ý đến sống chết của Ly Ly mà.

Tuy nhiên hắn rất thích.

Đường Tụng uống ly nước, lại nằm xuống bên cạnh Lý Nhã Ly, nhưng nằm mãi vẫn không buồn ngủ.

Ngày hôm nay quá phong phú và nhiều màu sắc.

Trình Nhạc Nhạc buổi sáng, bữa trưa.

Đôi môi mềm mại và ngây ngô của Tiểu Tĩnh.

Khuôn mặt đầy mồ hôi của Trương Linh Linh, tự tay chế tạo ba lô vẽ.

Đồng Ngọc Ngôn làm phép, đàn violin.

Còn cả trang phục tăng tốc độ đánh của Lý Nhã Ly.

Những cô gái này, đều dùng phương thức của mình để chuẩn bị quà tặng cho hắn.

Trong lúc nhất thời, Đường Tụng thấy hơi phức tạp.

Mặc quần áo ngủ, đứng trước cửa sổ rộng rãi.

Nhìn bóng đêm bên ngoài, lắng nghe gió thu và cành lá diển tấu.

Không biết đang nghĩ gì.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên.

“Keng, phó bản – vẽ vật thực đã thành lập.”

Tiếp đó, giao diện hệ thống hiện lên ở trước mắt.

Từng dòng chữ lập lòe ánh sáng xuất hiện.

“Đang tải nội dung...”

“Hoan nghênh người chơi đến với phó bản vẽ vật thực.

“Đang tải nhiệm vụ...”

“Đang thiết lập nhân vật cho người chơi....”

“Họa sĩ theo đuổi giấc mơ, Đường Tụng.”

“Chúc bạn thành công.”

Tiếp theo, một vài hình ảnh 3D xuất hiện.

Trong đó, trừ hấn ra thì còn có một bóng dáng mơ hồ của phụ nữ.

Tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng dáng người rất đẹp.

Mặc áo sơ mi tơ tằm, váy màu xám, mái tóc nâu buộc thành đuôi ngựa.

Đường Tụng cảm thấy rất quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi là ai.

Hấn xuất hiện ở các khu phố và phong cảnh của thành phố Ô Sơn.

Hấn luôn đang trầm mê trong vẽ tranh, một cây bút, một trang giấy, là có thể ngồi nửa ngày.

Trong bức tranh của hấn.

Có mặt trời mọc trên bờ biển, có mặt trời lặn trên đỉnh núi, có bóng đêm rét lạnh, có mặt trời rực rỡ giữa trưa, có bóng

người...

Mười bức tranh đều xuất hiện.

Có rất nhiều là khu danh lam thắng cảnh của Ô Sơn mà hẳn từng thấy trên internet.

Đột nhiên, toàn bộ hình ảnh đều biến mất.

Màn sáng tiếp tục chuyển động, xuất hiện từng dòng giới thiệu.

“22:22 ngày 4 tháng 10 năm 2022, bạn chính thức tiến vào pho bản vẽ vật thực.

“Hình tượng: Họa sĩ theo đuổi giấc mơ Đường Tụng.”

“Hai năm trước, bạn mua chiếc xe đầu tiên trong đời... một chiếc Ngũ Lãng Hồng Quang, chỉ cần có thời gian và tiền dư, bạn sẽ lái nó đi vẽ vật thực.”

“Tiền trong ngân hàng của bạn chỉ có 10.000, sinh hoạt hết sức túng quẫn.”

“Bạn không có bạn bè có thể vay tiền.”

“Bạn là người không am hiểu trò chuyện, là một họa sĩ thiên tài lương thiện và ôn nhu.”

“Bạn yêu quý hội họa, nó là đồng bạn quan trọng nhất trong sinh mệnh của bạn.”

“Bởi vì không giỏi giao tiếp, trầm mê trong hội họa, bạn có rất ít bạn bè.”

“Bạn tràn đầy tài năng và mơ ước, tuổi trẻ đã có kỹ xảo cấp đại sư. Bởi vì không muốn bị trói buộc, không thể hòa nhập với bầu không khí đoàn đội trong công ty, bạn không có một công việc ổn định, phải dựa vào nhận việc trên internet để kiếm phí sinh hoạt.”

Nhiệm vụ:

“Khi có người ở chung quanh, bạn cần phải duy trì hình tượng của mình. Bảo trì trái tim hướng tới, hoàn thành 10 bức tranh ẩn chứa tình cảm.”

“Nhắc nhở: Sau khi nhận xe yêu, hình tượng của bạn sẽ được thành lập.”

“Nhắc nhở: Xe yêu tại chỗ đậu số 1055 B2 cao ốc Nguyệt Thành.”

“Nhắc nhở: Hình tượng sụp đổ, phó bản tự kết thúc, người chơi bị cưỡng chế rời khỏi.”

“Nhắc nhở: Trong thời gian phó bản, không thể kích hoạt những nhiệm vụ phụ tuyến khác. Có thể kích hoạt nhiệm vụ phó bản, nhiệm vụ sẽ quyết định hướng đi và tiêu chuẩn chấm điểm.”

“Nhắc nhở: Sau khi thành công, sẽ căn cứ vào độ hoàn thành để đánh giá, đánh giá càng cao phần thưởng càng phong phú.”

Chương 226: Cơ liên sườn

Màn thứ nhất:

“Sau khi thu thập hành lý xong, bởi vì bạn hoàn toàn không biết gì về thành phố Ô Sơn, lòng mang thấp thỏm.”

“Bạn đột nhiên phát hiện có một người bạn trên wechat là người địa phương Ô Sơn, hơn nữa còn phát vòng bạn bè muốn trở về Ô Sơn một chuyến, hỏi xem có ai cho đi nhờ xe không.”

“Bạn cảm thấy đây là một cơ hội tốt, vừa hay có thể hỏi thăm nàng về phong cảnh ở Ô Sơn, vừa có thể nhờ đối phương giới thiệu mấy nhà nghỉ giá rẻ.”

“Tiếp theo, bạn gửi lời mời đồng hành với Trầm Ngọc Đình.”

...

Sau khi xem xong giới thiệu, Đường Tụng thở phào một hơi.

Rất tốt, coi như là một phó bản đơn giản.

Không cần lục đục với nhau, cũng không cần hấn bốc lên nguy hiểm gì.

Chỉ cần hấn duy trì hình tượng, làm một họa sĩ không biết nói chuyện, lương thiện ôn nhu lại túng quẫn là được.

Dù sao mình chưa từng đến Ô Sơn, cũng không có người quen ở đó.

Không cần lo lắng bị người hoài nghi.

Trầm Ngọc Đình cũng không biết mình là hạng người gì, rất dễ xử lý.

Nghĩ đến Trâm Ngọc Đình, sẽ nghĩ đến thư ký Kim.

Lúc mới nhận được hệ thống, biết trò chơi chơi bốn năm, gửi gắm bao nhiêu tình cảm đã trở thành sự thực.

Trong lúc nhất thời, tâm tình dâng trào, kích động khó tả.

Mua giày thì gặp được một cô gái hơi giống với thư ký Kim.

Lúc này mới lấy dũng khí xin wechat đối phương, sau đó còn ghi chú nàng là ‘thư ký Trâm’.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó mình còn quá non, tâm tính vẫn như tên ‘điều ti’ loser.

Suy nghĩ một chút, Đường Tụng vẫn sửa tên của nàng lại như cũ.

Mở vòng bạn bè của đối phương.

Cũng không nhìn thấy tin tức cầu đi nhờ xe về Ô Sơn kia.

Chắc là muốn chờ hẵn chuẩn bị xong, nội dung mới sẽ tiến hành theo hệ thống miêu tả.

Chỉnh lý suy nghĩ xong, nhìn đồng hồ, đã sắp 11 giờ rồi.

Đường Tụng cất điện thoại, leo lên giường.

Kéo Lý Nhã Ly vào trong ngực, ôm lấy nàng ngủ thật say.

...

Ngày 5 tháng 10, thời tiết quang đãng.

Đồng hồ sinh học ổn định khiến cho Đường Tụng tỉnh từ lúc 5 giờ hơn.

Sau khi ngồi dậy, lập tức cảm nhận được biến hóa khổng lồ nơi eo.

Toàn bộ nhóm cơ eo tràn đầy lực lượng.

Thử gập bụng mấy chục cái, hoàn toàn không thấy mệt mỏi.

Cảm giác còn có thể làm tiếp.

Đứng lên, vén áo ngủ.

8 khối cơ bụng đều đặn và rõ ràng, sờ lên rất rắn chắc.

Quan trọng nhất là, hấn có cơ liên sườn.

Là tiêu chí cho khỏe đẹp và cân đối của nam giới.

Đường cong lưu lút, tràn đầy sức hút của nam giới.

Đây tuyệt đối là hình mẫu lý tưởng của các phú bà trung niên thêm khát.

Hạt điều thần kỳ cũng không kém hơn thuốc nhỏ mắt là bao nha.

Như vậy, đội bóng của hấn sẽ càng ổn định hơn.

Nhưng cũng phải nghĩ đến sức khỏe của cầu thủ, không thể quá đáng.

Liếc nhìn Lý Nhã Ly vẫn miên man trên giường, Đường Tụng thấy hơi đau lòng.

Dù sao cũng là chim hoàng yến mình thích nhất, vẫn rất yêu thương.

...

Yên Giang Biệt Viện.

Đường Tụng đi vào phòng để đồ trong phòng ngủ chính.

Mở tủ quần áo, ngoại trừ một số trang phục xa xỉ do Lý Nhã Ly mau, cũng không thiếu quần áo bình thường.

Nhiệt độ ở thành phố Ô Sơn khoảng 11 - 23 độ C , hơi lạnh.

Thành phố gần biển, gió khá mạnh.

Vì duy trì hình tượng, Đường Tụng chọn 2 bộ quần áo mùa thu rẻ tiền.

Áo có mũ, quần jean, giày thể thao, áo khoác.

Nhắc tới mới nhớ, đôi giày thể thao này là mua từ chỗ của Trâm Ngọc Đình.

Khi đó thường xuyên đi nó, khi Trình Nhạc Nhạc đến, đã giúp hấn giặt sạch.

Đứng trước gương một lúc.

Áo đen rộng rãi, quần jean xanh bình thường, giày thể thao, khiến cho hấn không quá nổi bật.

Nhưng vẫn còn thiếu chút gì đó.

Một vị nam thần đẹp trai như vậy, dù không biết nói chuyện, không thích xã giao, thì cũng sẽ có không ít bạn bè.

Chủ yếu là đôi mắt, để cho hấn trở nên rất khác biệt.

Đường Tụng chợt mở ngăn kéo ra, lấy ra một chiếc kính gọng đen.

Đây là một bộ phận của ‘thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian’.

Đeo kính vào có thể che giấu đôi mắt, hạ thấp sức hút của bản thân.

Đôi mắt không còn sáng bóng, trở nên hơi bình thường, dung mạo cũng không ưu mỹ như trước.

Nhìn qua, chỉ là một soái ca hơn 8 điểm, chứ không tính là nam thần.

Đường Tụng gật đầu hài lòng.

Điện thoại di động chợt vang lên, là tiểu Tôn bên bộ phận an ninh.

Nghe máy.

“Alo, chào buổi sáng Đường tiên sinh, ngài có chuyển phát nhanh, có cần tôi mang lên cho ngài không?”

“Được, vất vả rồi.”

Cúp máy, Đường Tụng lập tức nhớ ra.

Chắc là cà vạt tơ tằm trong bộ thời trang quý ông sương mù.

Rất nhanh đã có người gõ cửa.

Đường Tụng nhận lấy thùng chuyển phát nhanh trong tay đối phương.

Mở ra xem, một hộp quà tinh xảo màu xám đập vào mắt.

Sờ một cái cảm giác rất thoải mái.

Nhưng tạm thời không cần dùng.

Đường Tụng bỏ cà vạt vào trong phòng để đồ.

Lấy ba lô do đại lý xe tặng, sắp xếp quần áo tắm rửa và đồ dùng hàng ngày.

Sau nghĩ một chút, lại nhét laptop mua thời đại học vào.

Cái máy tính này mua hơn 4 năm rồi, hiện giờ đã trở nên lạc hậu.

Nhưng rất phù hợp với hình tượng túng quăn của hắn, thỉnh thoảng cũng có thể mang ra xử lý công việc.

Thu thập thỏa đáng, trước khi xuất phát.

Đường Tụng gửi một email cho Tạ Vũ Đồng.

Đây là kế hoạch phát triển hắn làm khi còn đang ‘bật hack’.

Sau kỳ nghỉ quốc khách, công ty sẽ bắt đầu tiến hành điều chỉnh.

Bắt đầu chuẩn bị phát triển chi nhánh.

Sau đó, lại gửi tin nhắn cho mấy cầu thủ nhà mình.

Bày tỏ mấy ngày này sẽ rất bận, sẽ trả lời tin nhắn chậm hơn mọi khi.

Làm xong hết, nhìn đồng hồ, vừa vặn 9 giờ sáng, xuất phát!

...

Cốc cốc cốc.

Lý Mộc Tuyết cẩn thận từng li từng tí mà gõ cửa phòng ngủ chính.

Nghe thấy âm thanh suy yếu của Lý Nhã Ly, nàng mới mở cửa đi vào.

“Ly Ly, cậu vẫn ổn chứ? Mình làm bữa sáng, có muốn ăn chút không?” Lý Mộc Tuyết quan tâm hỏi.

Tối hôm qua, nàng nghe từ đầu đến cuối, biết rõ Ly Ly chịu tội cả đêm.

Lý Nhã Ly ủy khuất nói: “Tiểu Tuyết, hôm qua mình suýt nữa thì không chịu được, còn gọi tên cậu, muốn cậu qua cứu mình, cậu lại không đến.”

Lý Mộc Tuyết bị dọa giật mình, ánh mắt tránh né: “Mình đến giúp có phải là không hay lắm không? Đường Tụng sẽ có ý kiến?”

“Hôm qua chồng mình cực kỳ điên cuồng, làm mình sợ muốn chết.” Lý Nhã Ly vẫn còn sợ hãi.

Lý Mộc Tuyết tiến lên ôm nàng một cái, an ủi: “Chứng tỏ là Đường Tụng rất yêu thích cậu đúng không? Nếu không

thích cậu, sao lại làm như vậy chứ.”

Nghe vậy, Lý Nhã Ly lập tức mặt mày hớn hờ: “Khẳng định là vậy! Tối hôm qua chồng mình còn nói là thích mình nhất.”

Lý Mộc Tuyết vỗ hông nàg: “Dậy ăn sáng đi, bổ sung năng lượng.”

Hít hít...

Lý Nhã Ly hít một hơi khí lạnh.

Lý Mộc Tuyết giật mình, vội vàng hỏi: “Sao thế, mình không dùng lực mà?”

Lý Nhã Ly hai mắt ngấn lệ, nghiêng người che hông nói: “Hôm qua chồng mình không khống chế được lực, sung hông rồi.”

Lý Mộc Tuyết: “Hai người... chơi thật là...”

Chương 227: Mũ lưỡi trai của Tô Ngư

Cửa hàng 4S Yến Thành.

Nhân viên nhiệt tình giới thiệu: “Đây chính là chiếc Mercedes CLS 300 của ngài, giá sàn khoảng 700.000. Nó được nhập từ Đức...”

Trương Linh Linh ngây ngốc nhìn chiếc xe sang ở trước mắt.

Cho đến giờ phút này, nàng mới dám tin là Đường Tụng thật sự tặng mình một chiếc Mercedes!

Trải nghiệm này cũng không khác trúng số là bao.

Cảnh tượng này từng xuất hiện trong mơ, nhưng sau khi tỉnh giấc thì chỉ còn lại nước miếng.

Đối mặt với Bạch Tĩnh, nàng vẫn luôn hơi tự ti, thỉnh thoảng lại ảo tưởng mình cũng có một chiếc xe như vậy.

Nhưng không ngờ, vậy mà thành hiện thực rồi!

Đây chính là xe sang 700.000 đó!

Còn đắt hơn cả nhà nàng kìa!

Nàng cảm thấy trái tim nhỏ của mình sắp nhảy ra ngoài rồi.

Thu Thu ở bên cạnh cũng khôi phục từ khiếp sợ, kéo kéo tay Trương Linh Linh, không dám tin hỏi: “Linh Linh, Đường Tụng không đùa, tặng cho cậu một chiếc xe thật này!”

Trương Linh Linh rụt cổ lại: “Mình vẫn còn cảm thấy không chân thật, Đường Tụng... Đường Tụng nhiều tiền như

vậy sao?”

Thu Thu nhìn chiếc Mercedes CLS xinh đẹp và thời thượng trước mắt, trong mắt lại toát ra vẻ hâm mộ.

Đây là xe Đường Tụng tặng.

Hắn tặng Linh Linh điện thoại, thẻ mua đồ, bây giờ lại tặng xe đắt như vậy.

Nàng quá hâm mộ quan hệ này, nằm mơ cũng muốn có đôi ngọ tương tự.

...

Bãi đỗ xe cao ốc Nguyệt Thành.

Đường Tụng nhìn chiếc MPV màu trắng trước mắt, lại cảm thấy rất thú vị.

Đây là một chiếc xe cũ, thân xe còn bị xước sơn.

Trên cửa sổ là tấm che nắng rẻ tiền, chắc được tặng khi mua xe.

Thân xe vuông vức, nhìn qua cũng không đẹp.

Logo lại vô cùng nổi bật, tựa như Côn Bằng giương cánh, hùng ung bay lượn.

Lái Porsche nhiều rồi, thỉnh thoảng đổi xe cũng tốt.

Đường Tụng mở cửa xe, tìm thấy chìa khóa xe trong máng để đồ.

Cầm chìa khóa lên, màn sáng của hệ thống chột hiện lên trước mắt.

“09:31 ngày 5 tháng 10 năm 2022, bạn nhận xe yêu, hình tượng chính thức thành lập.”

“Nó là đồng bạn quan trọng nhất của bạn, mời đối xử tử tế với nó.”

“Hình tượng sụp đổ, người chơi tự động rời khỏi phó bản.”

“Bạn kích hoạt nhiệm vụ ‘Mời’, xin mau hoàn thành.”

“Nội dung nhiệm vụ: Mời Trầm Ngọc Đình đồng hành.”

Chờ hẵn xem xong, màn sáng đã biến mất.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, mở vòng bạn bè.

Trầm Ngọc Đình: Hai ngày nay có ai từ Yên Thành đi Ô Sơn không? Cầu cho quá giang, đồ hơi nhiều, tốt nhất là xe SUV. Có thể chia đều lộ phí, tiền xăng, cũng cung cấp đồ ăn vật và thức uống trên đường (đáng thương.gif).

Đường Tụng mở giao diện trò chuyện, gửi tin: “Xin chào, hôm nay tôi muốn lái đi Ô Sơn, muốn đi cùng không?”

“Keng, Thương Thành đã có vật phẩm mới, mời tự kiểm tra.”

Đây là muốn cung cấp trang bị vượt phó bản à!

Giống như chơi game vậy, có đạo cụ thích hợp thì sẽ vượt ải nhanh hơn.

Mở Thương Thành ra xem.

Giá hàng trống rỗng đã có thêm 2 hàng hóa lóe sáng.

Sách kinh nghiệm điều khiển 5 năm: Sau khi sử dụng, có 5 năm kinh nghiệm lái xe hơi, giá bán 800.000 NDT.

Mũ lưỡi trai của Tô Ngư: Mũ do nhân vật ‘Tô Ngư’ đeo nhiều năm, làm mất trong một lần hoạt động, có công dụng che nắng, bảo trì phong độ. Sau khi đội lên, có thể ẩn giấu khí thể của bản thân ở một trình độ nhất định, giá bán 2 triệu NDT.

Chú 1: Đạo cụ có giá trị cất giữ cực cao, trả lại cho Tô Ngư, sẽ nhận được quà tặng phong phú.

Chú 2: Không phải mỗi một chiếc mũ đều là anh ấy tặng.

Nhìn thấy đạo cụ thứ 2, Đường Tụng bắt đầu trầm tư.

Trong game, quả thực là có một nhân vật tên ‘Tô Ngư’.

Hắn chiêu mộ được trong một phó bản cực khó.

Thuộc tính và độ trưởng thành đều cực cao, thuộc về nhân vật đẳng cấp T1.

Hắn ấn tượng sâu như vậy, chủ yếu là vì nàng vô cùng xinh đẹp, có thể xưng là hoàn mỹ.

Dáng người uyển chuyển, tướng mạo xuất trần, rất giống tiên tử không dính khói lửa trần gian trong tiểu thuyết tiên hiệp.

Trong game, Tô Ngư tốt nghiệp ngành âm nhạc xong thì đã ký hợp đồng với một công ty giải trí ở Ma Đô.

Rất nhanh đã bị ông chủ công ty nhìn trúng, đề xuất để nàng làm tình nhân.

Tô Ngư ngoài mềm trong cứng, mặc kệ là uy hiếp hay dụ dỗ, nàng đều không khuất phục.

Sau đó bị công ty phong sát, ướp lạnh.

Một nhiệm vụ quan trọng trong phó bản chính là thâm tóm công ty giải trí này.

Trong quá trình này, cũng thông qua nhiệm vụ, tiếp xúc với Tô Ngư, nhận được hảo cảm của nàng.

Thanh công chiêu mộ nàng.

Công ty giải trí này cũng là tiền thân của giải trí Tụng Mỹ.

Sau đó, Đường Tụng thông qua đạo cụ, đặt trúng rất nhiều phim điện ảnh, phim truyền hình và ca khúc hot.

Giải trí Tụng Mỹ nghênh đón thời kỳ phát triển nhanh, Tô Ngư cũng đi ra khỏi thung lũng, dần dần trưởng thành.

Trong game, quá trình bồi dưỡng vô cùng đơn giản, dựa theo nhiệm vụ trưởng thành là được.

Hệ thống sẽ nhắc nhở hần, gần đây Tô Ngư đang làm gì, gặp phải khó khăn gì, nàng muốn cái gì.

Trong cuộc sống, thỉnh thoảng cũng thông qua tán gẫu để quan tâm nàng, định kỳ tặng nàng những món quà phù hợp với tâm ý của nàng.

Trong công tác, cho nàng tài nguyên tốt nhất, giúp nàng xử lý tất cả khó khăn.

Tô Ngư cũng không phụ lòng hần, một lần đã trở thành ngôi sao nổi tiếng.

Không ngừng phát triển, giúp hần kiếm rất nhiều tiền.

Sau đó tập đoàn Đường Tổng tiến vào lĩnh vực tài chính và khoa học kỹ thuật, giải trí Tụng Mỹ đã bị biên giới hóa.

Trong game, nàng càng ngày càng ít xuất hiện.

Hệ thống thỉnh thoảng mới nhắc đến.

Nhắc nhở hần nên tặng quà đôi phương, duy trì độ hảo cảm.

Đạo cụ ‘Mũ lưỡi trai của Tô Ngư’ này, rất có thể là một trong những món quà hần tặng.

Trong thực tế, Tô Ngư là một siêu sao, nói không chừng tương lai còn có thể gặp được.

Đến khi đó có thể mang ra làm quà ra mắt, tăng độ hảo cảm.

Nghĩ vậy, 2 triệu tuy đắt, nhưng vẫn rất đáng giá.

Hần lập tức mua cả 2.

Sau đó, trên tay Đường Tụng có thêm một chiếc mũ lưỡi trai màu đen.

Nhìn qua rất bình thường, nhưng chất liệu rất mềm mại.

Đường Tụng lập tức đeo lên, cảm giác khá thoải mái, lại vừa vặn mát mẻ.

Lấy điện thoại ra, mở camera trước lên xem.

Chiếc mũ đã che chắn một bộ phận gương mặt, phối hợp thêm kính gọng đen, cả người có vẻ hơi thu mình, lại có chút khí chất của nghệ thuật gia.

Đường Tụng cười một tiếng, gật đầu hài lòng.

Sau đó, hắn lại sử dụng sách kinh nghiệm.

Trong não hiện lên rất nhiều hình ảnh điều khiển xe hơi, các loại xe đều có.

Khi thi bằng lái, Đường Tụng chủ động thi bằng C1, nhưng sau khi lấy bằng thì chưa từng lái xe to.

Nếu không có sách kinh nghiệm này, nhất định sẽ mất chút thời gian để làm quen.

Tinh...

Âm báo wechat vang lên.

Trầm Ngọc Đình: “Xin hỏi ngài là?”

Đường Tụng cười một tiếng, trả lời: “Hơn một tháng trước, cô làm thêm ở cửa hàng Lý Ninh, chúng ta đã add wechat ở đó.”

Một lúc sau, Trầm Ngọc Đình mới trả lời: “Tôi nhớ ra rồi, hôm nay mấy giờ anh xuất phát?”

Đường Tụng: “Ngay bây giờ.”

Trầm Ngọc Đình: “VẬY thì tốt qua, bây giờ xuất phát, có thể đến nơi trước khi trời tối. Tôi mang hơi nhiều đồ, ba rương hành lý, xe ngài còn không gian không?”

Đường Tụng nhìn chiếc xe rộng rãi của mình, trả lời: “Thoải mái.”

Trầm Ngọc Đình: “Nhân tiện, anh có thể đến đón tôi không? Tôi sẽ gửi địa chỉ cụ thể, rất cảm ơn!!!”

Đường Tụng: “Được, có thể!”

Trầm Ngọc Đình: chia sẻ vị trí.

Mở bản đồ dẫn đường, thắt dây an toàn, cắm chìa khóa xe, khởi động.

Tiếng động cơ vang lên.

Thả phanh, lỏng côn, đạp chân ga.

Chiếc xe lăn bánh.

Chương 228: Khởi hành

Tiểu khu Phú Thủy Gia Viên.

Một chiếc xe trắng chậm rãi tiến vào.

Đây là tiểu khu kiểu tập thể ngày xưa, tòa nhà hơi cũ kỹ.

Vị trí tương đối lệch, nằm khá xa trung tâm.

Hoàn cảnh trong tiểu khu rất kém cỏi, ven đường đầy xe riêng và xe điện.

Đường Tụng tiến vào trong tiểu khu cũng không cần đăng ký.

Có thể thấy quản lý và an ninh khá loạn.

Dừng xe dưới lầu, Đường Tụng gọi điện cho Trầm Ngọc Đình: ‘Xin chào, tôi đã đến dưới lầu.’

“A a, được rồi, xin chờ một chút, tôi xuống ngay.”

Bên kia truyền đến vài âm thanh luống cuống tay chân, sau đó cúp máy.

Chờ vài phút, một bóng người hơi quen thuộc xuất hiện.

Nàng kéo rương hành lý, sắc mặt đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi.

Nhìn thấy Đường Tụng đội mũ đeo kính đứng phía trước, rõ ràng là hơi ngẩn người.

Trong não bắt đầu nhớ lại cảnh tượng gặp phải hắn.

Ký ức của nàng hơi mơ hồ, chỉ có thể nhớ lại vài hình ảnh, nhìn bề ngoài có vẻ là đúng.

Là soái ca kia, không sai.

Nhìn chiếc xe màu trắng phía sau hắn, nhất thời vui vẻ.

Nhìn qua có thể dễ rất nhiều đồ.

Trầm Ngọc Đình vén tóc mai, cười nói: “Làm phiền anh đi một chuyến rồi, rất cảm ơn.”

“Không sao.” Đường Tụng cười xấu hổ, tiến lên vài bước, nhận rương hành lý trong tay đối phương.

Một tay xốc lên, mở cốp sau, bỏ vào trong xe.

“Anh khỏe thật.” Trầm Ngọc Đình che miệng kinh ngạc nói.

Rương hành lý này rất to và nặng, nàng kéo từ tầng 4 xuống mà đã sắp mệt chết, đối phương lại nhấc rất nhẹ nhàng.

“Cũng được.” Đường Tụng có vẻ hơi ngại ngùng.

Quay người, nhìn Trầm Ngọc Đình mặc áo sơ mi, váy màu đen.

Hắn lại nhớ đến thư ký Kim trong game.

Khí chất, tướng mạo và cách ăn mặc của hai người quả thực hơi tương tự, mỗi lần nhìn thấy đều không nhận được xúc động.

Nhưng hình tượng của hắn bây giờ là ‘không biết nói chuyện, không giỏi xã giao, lương thiện mà ôn nhu’.

Đương nhiên phải khắc chế một chút.

Hắn tiến lên trước, nhỏ giọng nói: “Có ... có phải là vẫn còn đồ không? Để tôi đi lên mang xuống cùng cho, như vậy có thể nhanh hơn.”

Trầm Ngọc Đình nhìn thanh niên hơi thẹn thùng ở trước mắt, gật đầu nói: “Vậy thì vất vả rồi! Đúng là hơi nặng thật.”

hai người đi lên theo cầu thang cũ nát.

Đường Tụng đi ở phía sau, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bờ sông bị vấy bao phủ của nàng.

Trong đầu lại nhớ lại dáng người của thư ký Kim trong game.

So với nàng, dáng người của thư ký Kim còn đẹp hơn.

Dù sao cũng là hình tượng hoàn mỹ trong lòng hắn, tất cả phương diện đều không có chỗ chê.

Mở cánh cửa chống trộm kiểu cũ, hai người tiến vào phòng.

Cửa chính vẫn mở từ trước.

Trần Ngọc Đình đi vào phòng ngủ, chỉ vào một hộp giấy trên đất: “Hai thùng này rất nặng, bên trong là sách, cần...”

Còn chưa nói hết, Đường Tụng trực tiếp tiến lên, ôm cả 2 thùng giấy lên.

“Tôi bỏ vào xe trước.” Nói xong, liền cất bước đi xuống dưới lầu.

Hình tượng thanh niên ấm áp, trầm mặc ít nói đã hình thành.

Thân thể hắn cao to, lại trải qua nhiều lần ưu hóa.

Động tác của hắn ung dung thoải mái, thậm chí còn có thể duy trì hiệu quả của ‘sách huấn luyện’.

Trần Ngọc Đình nhìn bóng lưng nhẹ như mây gió của Đường Tụng.

Nàng lại hơi sững sờ.

Hai cái thùng này cộng lại, phải gần 50 kg!

Anh chàng này khỏe vậy!

Sau đó, nàng vội vàng thu thập những thứ còn lại.

Một lúc sau, tiếng bước chân lại truyền đến.

Trầm Ngọc Đình quay đầu nhìn Đường Tụng đi lên, hơi xấu hổ nói: “Bên này còn một thùng sách, tôi vốn không định mang về, nhưng hình như xe của anh rất rộng, hay là...”

Nàng nói xong, bản thân cũng thấy đỏ mặt.

Nhiều đồ như vậy, không chỉ làm phiền người ta khuân hộ, còn tốn nhiều xăng hơn.

“Có thể.” Đường Tụng gật đầu, trực tiếp ôm thùng sách đi xuống dưới.

Trầm Ngọc Đình vác một balo nhỏ, cầm 2 cái túi nhỏ, nhắm mắt theo đuôi.

Trong mắt đã có chút cảm động.

Anh chàng này hơi ngại ngùng, không nói nhiều nhưng lại rất đáng tin, còn lấy giúp người làm niềm vui.

Đóng cốp sau lại, Đường Tụng đưa tay chỉ ghế phụ, ra hiệu đối phương lên xe.

Trầm Ngọc Đình cười, móc một bình nước trái cây ra, cười nói: “Đường Tụng, tôi gọi anh như vậy nhé? Anh vất vả rồi, uống nước đi.”

Đường Tụng gật đầu một cái, đang định thuận tay nhận lấy, lại nghĩ đến hình tượng của mình, vội vàng xua tay: “Không cần, tôi mang nước lọc rồi.”

“Cầm đi! Sau này chúng ta là bạn bè, không cần khách khí!” Trầm Ngọc Đình không nói hai lời, nhét chai nước vào tay hắn, sau đó mới chui vào ghế phụ.

Đường Tụng nhìn chai nước trong tay, cũng không nói gì.

Lên xe, thắt dây an toàn, trầm giọng nói: “Nếu không còn chuyện gì, chúng ta xuất phát.”

“Ừm, chúc chúng ta thuận buồm xuôi gió.” Trầm Ngọc Đình cười ngọt ngào, hai tay đặt trên váy.

Tiếp đó, màn sáng lại hiện lên trước mặt Đường Tụng.

Màn thứ hai.

“10:10 ngày 5 tháng 10 năm 2022, bạn hoàn thành nhiệm vụ ‘Mời’, thuận lợi tiếp xúc với nhân vật quan trọng trong phó bản này.”

“Tiếp theo, hai người cùng đi đến thành phố Ô Sơn.”

“Trên đường đi, mời cố gắng thu được hảo cảm của đối phương, lý giải tính cách, năng lực và hoàn cảnh trước mắt của đối phương, có lẽ bạn sẽ có thu hoạch.”

“Nhắc nhở: Xin đừng làm hỏng hình tượng.”

Màn sáng biến mất.

Đường Tụng phục hồi tinh thần, bật bản đồ lên, nói: “Hành trình khoảng 6 tiếng, có thể đến Ô Sơn trước khi trời tối.”

Trầm Ngọc Đình cười nói: “Hiện giờ là kỳ nghỉ quốc khánh, đường rất nhiều xe, chúng ta đi chậm một chút, vừa hay có thể thưởng thức phong cảnh ven đường.”

“Được.”

Trầm Ngọc Đình chia sẻ hình ảnh mình ngồi xe cho bạn bè trên wechat, báo bình an.

Lúc này mới yên tâm hít thở lại, nghiêng người sang.

Nắng ấm ngày thu xuyên qua cành lá và cửa sổ, chiếu vào trên người nàng.

Chiếc xe trắng bắt đầu lăn bánh, rời khỏi tiểu khu Phú Thủy Gia Viên.

Chương 229: Khảo sát

Trên đường, Trầm Ngọc Đình tò mò hỏi: “Đường Tụng, anh đến Ô Sơn làm gì?”

“Vẽ vật thực.” Đường Tụng nhìn về phía trước, giọng nói khá trầm thấp.

“Ah?! Anh làm trong ngành hội họa sao?” Nghe vậy, Trầm Ngọc Đình vội vàng ngồi thẳng lên, hiển nhiên là rất có hứng thú.

“Coi là vậy đi, thỉnh thoảng nhận vài việc trên internet.”

“Oa, còn làm tự do à, thật là hâm mộ.”

Đường Tụng thuận thế hỏi: “Cô thì sao? Còn đi học không?”

Hắn nhớ Trầm Ngọc Đình là làm thêm ở tiệm bán đồ thể thao, đoán đôi phương là một sinh viên.

“Haizz.” Trầm Ngọc Đình thở dài, giọng điệu hơi sa sút: “Tôi cũng muốn đến trường, tiếc là năm ngoái thi nghiên cứu sinh thất bại. Năm nay vừa mới ghi danh, tháng 12 bắt đầu thi. Hiện giờ chỉ tập trung vào thi, rất áp lực, hi vọng năm nay sẽ có kết quả tốt. Hiện giờ phí sinh hoạt đều dựa vào làm thêm. Nếu thất bại nữa...”

Nhìn thấy nàng hơi chán nản, Đường Tụng an ủi: “Thi nghiên cứu sinh chỉ là một lối ra, công tác chưa chắc đã không có tiền đồ.”

“Tôi học ngành marketing thị trường, trường học lại là đại học bình thường, không có quá nhiều cơ hội. Công ty to thì không vào được, công ty nhỏ thì phải làm hết mọi việc. Lúc

trước tôi cũng từng đi thực tập, làm quảng bá tiêu thụ, việc gì cũng phải làm.”

“Giữa đồng nghiệp còn lục đục với nhau, chế độ công ty thì cũ kỹ rườm rà, phương thức kinh doanh quá cũ, hoàn toàn khác với tưởng tượng của tôi. Lúc này mới hạ quyết tâm, bắt đầu thi lại lần nữa, tôi muốn đi lên võ đài lớn hơn để thử một lần.”

Đường Tụng nghe thấy vậy, làm bộ tùy ý hỏi: “Có thể giới thiệu một chút về marketing không?”

“Hay lắm, tôi rất thích đề tài này.” Trầm Ngọc Đình cười nói: “Thật ra trong sinh hoạt, chúng ta có thể cảm nhận được sức mạnh của doanh tiêu từ mọi phương diện.”

“Giống như người bình thường xem quảng cáo, dùng các sản phẩm đóng gói và thiết kế, thậm chí là kế hoạch phát triển của các xí nghiệp.”

“Bộ phận thị trường, vĩnh viễn là phòng ban lớn trong các công ty to. Đáng tiếc, đối với một sinh viên chưa tốt nghiệp mà nói, chỉ có thể làm chút việc vặt...”

Đường Tụng yên lặng nghe, thỉnh thoảng lại đưa ra vài vấn đề nhỏ.

Trầm Ngọc Đình trả lời rất lưu loát tự nhiên, giải thích rất rõ ràng.

Nàng học tập rất nghiêm túc, bản thân cũng hứng thú với ngành này, nên có rất nhiều lý giải.

Dần dần, Trầm Ngọc Đình càng nói càng hưng phấn, có chút không dừng được.

Đường Tụng rất hài lòng với biểu hiện của nàng, nhớ đến trọng tâm phát triển của văn hóa Đường Trình, hỏi: “Tổ hợp 4P trong thị trường doanh tiêu, đứng đầu là ‘Sản Phẩm’ sao?”

Trầm Ngọc Đình tràn đầy phấn khởi: “Đương nhiên, sản phẩm là một vòng vô cùng quan trọng, có thể hiểu đơn giản là: ba cấp độ, giá trị sản phẩm hạch tâm, hình thức sản phẩm, sản phẩm kèm theo, đầu tiên...”

Tiếp đó, nàng bắt đầu dùng lời lẽ dễ hiểu để giảng thuật suy nghĩ của mình, thỉnh thoảng lại dừng lại để uống miếng nước.

Ánh sáng trong mắt lập lòe, có chút hưng phấn.

Đường Tụng ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại rất hài lòng.

Kỹ năng bị động ‘trực giác’ phát động.

Trải qua câu thông, trực giác nói cho hắn biết, Trầm Ngọc Đình là một nhân tài ưu tú, rất thích hợp với công ty trong giai đoạn này.

Căn cứ theo kế hoạch phát triển của hắn.

Văn hóa Đường Trình quan trọng nhất là đoàn đội Marketing, thậm chí còn quan trọng hơn cả đoàn đội nghiên cứu phát minh.

Trầm Ngọc Đình là nhân vật quan trọng trong phó bản mà hệ thống đề cử.

Đại biểu cho năng lực của đối phương rất không tệ.

Mặc dù vì kinh nghiệm chưa đủ, nên còn một số ngây thơ và non nớt.

Nhưng Đường Tụng hoàn toàn có thể chờ đợi, có thể để nàng trưởng thành cùng với công ty.

Tương lai sẽ phụ trách marketing nhãn hiệu phòng cà phê.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn đối phương thân thiết hơn.

...

Khoảng 12 giờ trưa, hai người dừng lại trong một khu phục vụ.

“Tôi đi về sinh trước, sau đó lại đi mua cơm.” Trầm Ngọc Đình mở cửa xe, chạy chậm rời đi.

Đường Tụng bỏ 20 đồng, hai 2 hộp mì tôm, 2 cây xúc xích.

Hình tượng càng ok, đánh giá càng cao, phần thưởng càng nhiều.

Đi đến bình nước nóng, bắt đầu ngâm mì.

Tìm một chỗ ngồi xuống.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Trầm Ngọc Đình: “Anh đâu rồi?”

Đường Tụng tiện tay chụp một tấm ảnh rồi gửi qua.

Một lát sau, Trầm Ngọc Đình đã cầm vài thứ và chạy chậm đến.

Nàng đưa túi trong tay qua: “Đây là đùi gà và bánh thịt, cảm ơn anh đã chiều cố và giúp đỡ.”

Đường Tụng vội vàng từ chối, nói: “Không cần, tôi ăn những thứ này là đủ rồi, cô giữ đi.”

“Hôm nay tôi rất muốn ăn mì tôm, có thể chia cho tôi một hộp không? Coi như chúng ta trao đổi.” Trầm Ngọc Đình nháy mắt, nói xong còn liếm môi một cái, ra vẻ mình rất thèm ăn.

Nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Đường Tụng, Trầm Ngọc Đình không nói gì, tự cầm một hộp mì lên, bắt đầu ăn.

Phát hiện bên trong còn có xúc xích thì vui vẻ nói: “Tốt quá, còn có xúc xích nữa này.”

Đường Tụng cũng biết đối phương có ý tốt, ấn tượng với nàng lại tốt hơn.

Hắn thử dò hỏi: “Nếu có một công việc, đãi ngộ và tiền đồ đều không tệ, cô sẽ từ bỏ ý nghĩ thi nghiên cứu sinh không?”

Trâm Ngọc Đình ngẩn người, lập tức nói: “Thi nghiên cứu sinh, không phải là vì có đường ra tốt hơn sao? Trên thực tế, lần này trở về Ô Sơn, chính là có họ hàng giới thiệu việc làm, bảo tôi trở về tham gia phỏng vấn.”

Đường Tụng thả đùi gà trong tay xuống, hỏi: “Công việc gì?”

“Nhân viên văn phòng trong xí nghiệp nhà nước.” Giọng nói của nàng hơi trầm xuống: “Dù tôi không thích, nhưng đúng là rất ổn định, gia đình cũng hi vọng thôi ở lại Ô Sơn. Nếu như phỏng vấn thành công, tôi có thể sẽ rời đi Yên Thành.”

Chương 230: Ngủ lại

Chiếc xe lao nhanh trên trường quốc lộ.

Tiếng gió quẩn quanh bên tai.

Sau khi ăn trưa xong, Trầm Ngọc Đình có chút lười biếng.

“Nghe nhạc không?” Đường Tụng cảm thấy bầu không khí này rất hợp để nghe nhạc.

Đường Tụng ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt: “Được nha.”

Đường Tụng kết nối, ấn nút.

Loa rất tệ, nhưng tại tiếng ồn của đường cao tốc, lại rất có cảm giác.

Trầm Ngọc Đình nghe một lát, bắt đầu hát theo.

Bầu không khí giữa hai người lập tức trở nên hài hòa mà an bình.

Lúc chạng vạng, xe lái ra khỏi cao tốc.

Trầm Ngọc Đình kéo cửa sổ, chút gió mát đập vào mặt.

Nàng hít thở sâu, híp mắt lại: “Không khí của Ô Sơn vẫn thoải mái như vậy, chúng ta rất gần biển.”

Đường Tụng cũng mở cửa sổ xe, thả chậm tốc độ.

Ánh chiều tà, núi rừng xa xa, vô cùng hùng vĩ.

Đường Tụng nhìn qua, cũng không phân biệt rõ là hoàng hôn hay là sắc thu.

Một lúc sau, qua một ngã rẽ, tầm mắt trở nên rộng rãi thư thái.

Trầm Ngọc Đình thò đầu ra, chỉ về phía đông: “Nhìn kia! Bên kia là biển!”

Đường Tụng quay đầu nhìn qua, liền thấy mặt biển gợn sóng đang tỏa ánh chiều tà đỏ rực.

Đường Tụng cũng bị cảnh đẹp lây nhiễm.

Màn sáng lại hiện lên trước mắt.

Màn thứ ba.

“17:28 ngày 5 tháng 10 năm 2022, bạn đã đến mục đích.”

“Cảnh đẹp trước mắt khiến bạn có linh cảm, bức tranh thứ nhất đã xinh ra.”

“Bạn tài hoa hơn người, ôn nhu dịu dàng, đã nhận được hảo cảm của Trầm Ngọc Đình.”

“Vì tiết kiệm phí ăn ở, bạn thỉnh cầu đối phương giới thiệu cho mình nhà nghỉ giá rẻ ở gần đây.”

Đường Tụng dừng xe dưới một tán cây ven đường, quay đầu hỏi: “Có thể ngừng một lát không? Tôi một vẽ một bức tranh.”

“Đương nhiên là có thể.” Trầm Ngọc Đình khép sách lại, hưng phấn hỏi: “Tôi có thể đứng bên cạnh thưởng thức không? Tôi chưa từng xem vẽ tranh.”

Đường Tụng gật đầu, đứng lên lấy ba lô vẽ của mình ra.

Tìm một thềm đã ở ven đường rồi ngồi xuống.

Bổ trí công cụ xong, nhẹ nhàng nắm bút chì, biểu cảm thông dong bình tĩnh, thân thể ngồi rất thẳng.

Một cỗ khí chất nghệ thuật gia tự nhiên sinh ra.

Bút chì lướt qua trang giấy, tạo thành những âm thanh ‘sa sa sa’ liên miên bất tuyệt.

Phía sau hắn, Trầm Ngọc Đình ôm sách, nhìn không chớp mắt.

Nửa tiếng sau.

Sắc trời âm đạm, Đường Tụng thu hồi bút vẽ, đứng dậy.

Nhìn bức tranh sinh động lại tràn đầy ý vị trước mắt, hắn hết sức hài lòng.

Trầm Ngọc Đình nhin không được mà vỗ tay khen ngợi: “Quá tuyệt vời! Vẽ rất sống động, quá đẹp! Còn đẹp hơn những video trên TikTok.”

Đường Tụng nghe thấy nàng khích lệ, lại cười ngượng ngùng.

Thu dọn đồ đạc, lại trở về xe.

Hai mắt Trầm Ngọc Đình sáng lên, tựa như mới biết hắn: “Đường Tụng, tôi cảm thấy anh có thể làm video ngắn, trình độ của anh cao siêu như vậy, tuyệt đối có thể hot.”

Đường Tụng lắc đầu: “Tính cách của tôi không làm được streamer.”

Trầm Ngọc Đình thở dài, cũng không nói gì nữa.

Chiếc xe lại lăn bánh, Đường Tụng hỏi: “Quanh đây có nhà nghỉ giá rẻ nào không? Máy ngày này tôi sẽ vẽ tranh ở Ô Sơn, nên muốn tìm một chỗ ở. Càng rẻ càng tốt, điều kiện kém cũng không sao.”

Nhìn chàng trai tiết kiệm và giản dị bên cạnh.

Trầm Ngọc Đình cắn môi một cái, không trả lời ngay, tựa như đang đấu tranh tâm lý.

Một lát sau, nàng đỏ mặt nói: “Quanh đây có một số khách sạn và nhà nghỉ, nhưng rất đắt. Nhà tôi có phòng trống, hay là anh qua ở tạm vài ngày?”

Đúng lúc này, trước mặt Đường Tụng lại có mấy hàng chữ nhỏ.

“Bạn kích hoạt nhiệm vụ ‘ngủ lại’.”

“Nội dung nhiệm vụ: Mời ngủ lại nhà Trầm Ngọc Đình.”

Đường Tụng tự nhiên nguyện ý một vạn lần.

Đây chính là nhân viên ưu tú mà hắn chọn, về ngoài còn giống thư ký Kim, có thể kéo gần quan hệ cũng rất tốt.

Tốt nhất là mời nàng làm hướng dẫn viên du lịch, đi chơi đùa và vẽ tranh cùng mình, như vậy có thể hoàn thành phó bản nhanh hơn.

Nhưng về ngoài hắn vẫn phải duy trì hình tượng.

Vội vàng lắc đầu nói: “Vậy thì không tiện lắm, quá quấy rầy. Tôi tìm xem một chút, nếu không có chỗ thích hợp, tôi ngủ trên xe cũng được, trước kia cũng thường xuyên như vậy.”

Nghe vậy, Trầm Ngọc Đình lòng quặn đau, cảm thấy hắn thật đáng thương.

Rõ ràng là một người trẻ tuổi có tài hoa, lại trải qua biết bao cực khổ.

Nàng quyết định, giọng nói rất kiên quyết: “Quyết định như thế đi, anh yên tâm, cha mẹ tôi đều rất tốt.”

Đường Tụng cúi đầu xuống, trên mặt hiện vẻ ngại ngùng, nội tâm lại rất vui sướng.

Chiếc xe đi thêm khoảng 10 phút.

Lúc này màn đêm sắp đến, hai người cuối cùng cũng đến nơi, trấn Xương Hà.

“Phía trước rẽ trái, đi thẳng đến ngã tư lại rẽ phải, thêm 50 mét nữa là đến.”

“Được rồi, nơi này chính là nhà tôi.”

Hai người mở cửa xe đi ra ngoài.

Trước mặt là một căn nhà hai tầng, chỉnh thể sạch sẽ.

Tường ngoài quét sơn trắng, cổng rất rộng.

Trở lại nhà mình, Trầm Ngọc Đình trở nên thoải mái và tự nhiên hơn nhiều.

Nàng trực tiếp mở cổng, kêu lên: “Cha! Mẹ! Con về rồi.”

Một con chó vàng lập tức chạy ra.

Bỏ nhào lên người Trầm Ngọc Đình, còn lắc lắc đuôi lấy lòng.

Ngay sau đó, một đôi vợ chồng trung niên đi ra ngoài, trên mặt mang theo nụ cười mừng rỡ.

Trò chuyện một lát, Trầm Ngọc Đình chỉ chỉ vào Đường Tụng ở phía sau, sắc mặt hơi đỏ lên: “Đây là một người bạn của con, bọn con đi từ Yên Thành về, người ta muốn ở Ô Sơn vài ngày, tạm thời không có chỗ ở. Con... Con bảo anh ấy đến nhà chúng ta ở vài ngày.”

Đường Tụng lộ ra nụ cười xấu hổ: “Chào chú, chào dì, cháu là Đường Tụng, đã làm phiền 2 người.”

Nghe vậy, cha mẹ Trầm Ngọc Đình sợ hết hồn.

Đây là trực tiếp dẫn bạn trai về nhà?

Chương 231: Ngắm mặt trời mọc

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có hơi lúng túng.

Vì hình tượng, Đường Tụng không dám nói nhiều, tay chân luống cuống đứng tại chỗ, có vẻ rất bồn chồn.

Mẹ Trầm trừng mắt nhìn con gái bảo bối của mình, lập tức nhiệt tình nói: “Tiểu Đường lái xe mệt mỏi rồi, mau vào nghỉ ngơi đi. Lão Trầm, ông ra tiệm cơm mua thêm vài món về.”

Cha Trầm nhìn chằm chằm vào Đường Tụng một lúc lâu, lúc này mới gật đầu rời đi.

Trầm Ngọc Đình nhìn thái độ của cha mẹ mình thì biết họ hiểu lầm.

Nàng đang định giải thích.

Mẹ Trầm lại trực tiếp tiến lên, vỗ đầu nàng một cái: “Lấy hàng lý, về phòng nói chuyện.”

“Dì, để cháu, đều là sách, rất nặng.” Đường Tụng vội vàng mở cốp sau.

Bắt đầu dỡ hàng.

Ba thùng sách, rương hành lý, còn cả hai túi, cộng thêm một ít đồ dùng hàng ngày.

Chồng chất ở trước cửa nhà, nhìn qua còn rất trắng lẹ.

“Nhiều như vậy?” Mẹ Trầm hơi giật mình: “Tiểu Đường, làm phiền cháu chuyển vào phòng khách.”

Đường Tụng không nói hai lời, trực tiếp bê 3 thùng sách lên, bước chân ung dung đi vào.

Trầm Ngọc Đình vội vàng chạy chậm theo, mở cửa ra, lại nhắc nhở: “Chậm thôi, cẩn thận bước chân.”

Bận việc một lúc, mới chuyên xong.

Mẹ Trầm lại lấy một khay trái cây đặt lên bàn trà, chào hỏi: “Tiểu Đường, cháu ngồi nghỉ một chút, ăn ít hoa quả, dì và Ngọc Đình nói chuyện một lát.”

Đường Tụng gật đầu một cái, ngồi im trên ghế, biểu hiện có hơi khẩn trương.

Cửa phòng ngủ đóng lại.

Sắc mặt mẹ Trầm nghiêm túc: “Sao con không hiểu chuyện như vậy, dẫn bạn trai về mà cũng không biết nói trước một tiếng?”

Trầm Ngọc Đình bất đắc dĩ: “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, đây là bạn bình thường, không phải bạn trai.”

“Bạn bình thường mà lại dẫn về nhà ngủ?”

“Con... anh ấy...” Trầm Ngọc Đình vốn định nói hoàn cảnh của Đường Tụng, nhưng lại sợ mẹ mình rêu rao bậy bạ, làm tổn thương lòng tự ái của người ta.

Mẹ Trầm hơi thả lỏng, cười nói: “Mẹ cũng không nói là không đồng ý, con khẩn trương cái gì. Mẹ thấy tên nhóc này rất tốt, thân thể khỏe mạnh, làm người cũng thành thật. Hay là con nói cho mẹ nghe xem, hai đứa quen nhau ở đâu? Điều kiện gia đình thế nào?”

“Mẹ! Đã nói không phải rồi mà! Bọn con không có quan hệ đó, chỉ là bạn bè đến ở tạm vài ngày thôi.” Trầm Ngọc Đình thở phì phò.

Mẹ Trầm lắc lắc đầu nói: “Được rồi, con nói không phải thì không phải đi! Mẹ đi chuẩn bị cơm tối, con đi chiêu đãi Tiểu Đường đi.”

Trầm Ngọc Đình đỏ mặt nói: “Vâng được rồi!”

...

Cơm tối rất phong phú.

Một bàn đầy thức ăn.

Để cho Đường Tụng có chút được yêu mà sợ, nhưng hẳn chỉ biết cầm đầu ăn cơm, rất ít khi mở miệng.

Sợ không cẩn thận sẽ phá hủy hình tượng.

Mẹ Trầm nói rất nhiều, nói gần nói xa đều đang dò hỏi tình hình của Đường Tụng.

Nhưng đều bị Trầm Ngọc Đình đánh gãy.

Vội vàng ăn tối xong, Đường Tụng cầm hành lý của mình, dọn vào trong một gian phòng ngủ.

Nằm trên giường, nhin không được mà thở phào một hơi.

Duy trì hình tượng cũng rất mệt, vẫn là nhanh chóng hoàn thành 10 bức tranh đi.

Lấy điện thoại Mate 20 của mình ra, xem tin nhắn chưa đọc.

Phần lớn là của Trương Linh Linh.

Có thể thấy nàng rất kích động.

Đường Tụng cười trả lời các nàng, tán gẫu trên wechat thì không cần quan tâm đến hình tượng.

Đặc biệt là khi nói chuyện với Ly Ly, hoàn toàn là trẻ em cầm nhin.

Cảm giác bức bối cũng tiêu tan đi nhiều.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng cất điện thoại, nhỏ giọng nói: “Mời vào.”

Két... cửa mở ra, Trần Ngọc Đình cầm dép đi vào: “Đây là dép mới, chưa ai đi, anh thử xem có vừa không.”

“Cảm ơn.” Đường Tụng vội vàng đưa tay nhận lấy.

Trần Ngọc Đình ngồi xuống ghế bên cạnh, lấy điện thoại ra thao tác, cười nói: “Tôi chuyển cho anh 200, xem như là chi phí xăng xe, hơn nữa anh còn giúp tôi rất nhiều, rất cảm ơn.”

Đường Tụng nhìn nhìn, lại chuyển tiền về: “Không cần, tôi cũng không nói là sẽ nhận tiền mà.”

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của hắn, Trần Ngọc Đình chỉ gật đầu một cái, không nói gì nữa.

Phòng ngủ không rộng lớn, nội thất và trang trí cũng rất đơn giản.

Một nam một nữ yên lặng, đánh giá lẫn nhau.

Bầu không khí trở nên hơi ái muội.

Ánh mắt Trần Ngọc Đình hơi tránh né: “Anh muốn đi vẽ tranh đúng không? Hay là tôi giới thiệu cho anh về phong cảnh của thành phố Ô Sơn nhé?”

Đường Tụng gật đầu một cái, nói nhỏ: “Ừm, đã làm phiền rồi.”

“Không cần khách khí như vậy.” Trần Ngọc Đình đặt hai tay lên đùi, mười ngón tay nắm chặt: “Cách đây không xa có một nơi rất nổi tiếng, bờ biển hoàng kim! Đất cát màu vàng như vàng thật, đặc biệt là khi mặt trời mọc, cực kỳ xinh đẹp. Đi tiếp lên phía bắc thì có...”

Trần Ngọc Đình sống ở Ô Sơn hơn 20 năm, rất hiểu về nơi này.

Một hơi giới thiệu hơn 10 địa điểm, có bờ biển, có núi, có hồ, có công viên.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, nghiêm túc ghi lại những tin tức này.

Trong lúc nói chuyện, Trần Ngọc Đình thỉnh thoảng cũng hỏi về vài phần đề liên quan đến hội họa.

Đường Tụng cũng nghiêm túc và tỉ mỉ trả lời.

Dần dần, hai người càng nói càng hòa hợp.

Đường Tụng nhìn bầu không khí khá ổn, hơi do dự hỏi: “Ô Sơn có rất nhiều nơi thú vị, vậy... hai ngày này cô có rảnh không?”

Trần Ngọc Đình tựa như hiểu ra gì đó, ấp úng nói: “Đại khái... là có đi...”

Đường Tụng cúi đầu, giống như đang lẩm bẫm: “Cô vừa nói, mặt trời mọc ở bờ biển hoàng kim rất đẹp.”

“Ừm.”

“Nai con ở vườn hươu rất đáng yêu.”

“Ừm.”

“Thư viện cô đọc trên bờ cát rất lãng mạn.”

“Ừm.”

Sắc mặt Trần Ngọc Đình càng ngày càng đỏ, mơ hồ còn cảm thấy bầu không khí khá ái muội.

Đúng lúc này.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa lại vang lên.

Trần Ngọc Đình giật mình, vội vàng đứng dậy, ánh mắt hơi hoảng loạn.

“Ngọc Đình, mẹ có chuyện muốn nói với con.” Giọng nói của mẹ Trầm hơi nghiêm túc.

“VẬY... tôi đi trước, bye bye.” Trầm Ngọc Đình vẫy tay với Đường Tụng, rồi vội vàng đi ra ngoài.

Xuống tầng một, mẹ liền kéo tay nàng, nghiêm mặt nói: “Đầu tiên phải nói trước, hai đứa tuyệt đối không thể ngủ cùng phòng! Tại Yên Thành thì cha mẹ không quản được, nhưng trở về nhà thì không được!”

Trầm Ngọc Đình xấu hổ đỏ mặt, vội vàng nói: “Mẹ, bọn con chỉ nói chuyện thôi, bọn con không có quan hệ đó thật mà.”

“Tối nay mẹ ngủ với con!” Mẹ Trầm rất dứt khoát.

Trầm Ngọc Đình dậm chân, quay người trở về phòng, chui đầu vào trong chăn.

Nàng cảm giác trái tim mình đập rất nhanh.

Có lẽ, đại khái, có thể là mình có chút hảo cảm với Đường Tụng thật.

...

5 giờ sáng, Đường Tụng ngồi dậy từ trên giường.

Hít thở bầu không khí thoải mái, cảm thấy tinh thần sung mãn.

Màn sáng hiện ra trước mắt.

Màn thứ tư.

“Ngày 6 tháng 10 năm 2022, hành trình Ô Sơn chính thức bắt đầu.”

“Dưới sự chỉ dẫn của Trầm Ngọc Đình, bạn du lãm rất nhiều phong cảnh xinh đẹp.”

“Bạn có rất nhiều linh cảm, hoàn thành nhiều bức tranh ẩn chứa tình cảm dạt dào.”

Nhìn thấy nhắc nhở, Đường Tụng nhếch miệng cười, cũng hiểu ra gì đó.

Đánh răng rửa mặt, cầm một kiện áo khoác dày.

Đeo kính, đội mũ, cồng ba lô vẽ.

Đi xuống dưới nhà.

Đến tầng 1, liền nhìn thấy Trần Ngọc Đình ngồi trên ghế salon, nàng đã ăn mặc chỉnh tề.

Nàng đứng lên, đi về phía cửa: “Mặt trời mọc ở bờ biển hoàng kim rất đẹp, rất lâu rồi không xem, hôm nay đúng lúc là một ngày nắng.”

Chương 232: Bản thảo của Ngô Khắc Chi

Hơn 5 giờ sáng, sắc trời vẫn mờ mịt.

Tia sáng yếu ớt khiến hai người miễn cưỡng nhìn thấy nhau.

Đi ra khỏi cổng nhà, Trầm Ngọc Đình ung dung hơn rất nhiều, bước chân trở nên nhẹ nhàng vui sướng hơn.

Đến khi leo lên chiếc xe quen thuộc kia, nụ cười quen thuộc rồi cuộc cũng xuất hiện trên mặt nàng.

Hai người ăn ý cười một tiếng.

Nàng vỗ tay một cái: “Xuất phát thôi!”

Đường Tụng đạp chân ga, chiếc xe lăn bánh.

Đèn pha chiếu sáng con đường phía trước.

Ánh nắng nhạt đâm thủng bóng tối.

Kèm theo tiếng sóng biển ‘ầm ầm’, ánh mặt trời đỏ rực từ từ nhảy ra khỏi mặt nước.

Hòa quang lóa mắt xé rách vạm vỡ không gian, chiếu sáng toàn bộ thế giới mờ mịt.

Trong phút chốc, trời nước một màu, tựa như một khối.

Đường Tụng ngồi trên bờ cát, cánh tay vẫn chưa từng dừng lại.

Trầm Ngọc Đình yên tĩnh đứng sau lưng hắn, khoác áo khoác của Đường Tụng, nội tâm âm áp dễ chịu.

Kèm theo âm thanh lãnh mạn của sóng gió, giẫm lên hạt cát xộp.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc và tập trung của Đường Tụng, cảm nhận hơi thở nghệ thuật trên người hắn.

Nàng có chút say mê.

...

Trong 4 ngày tiếp theo.

Hai người lái xe đi khắp nơi trong thành phố Ô Sơn.

Trần Ngọc Đình không hề kém hơn hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, giới thiệu rất nhiều cảnh đẹp, thời gian và phong cảnh đều cực tốt.

Trong lúc đó cũng kích phát mấy nhiệm vụ.

Đường Tụng dựa theo nhiệm vụ dẫn đạo, duy trì tiến độ phỏ bản.

Trên giấy vẽ của hắn, cũng xuất hiện một vài bức tranh rung động lòng người.

Sau khi sáng tác xong, Đường Tụng cũng tập trung vào cuộc du lịch này.

Hưởng thụ niềm vui của thành phố biển Ô Sơn này.

Hắn ghi lại những phong cảnh hoặc là vĩ đại, hoặc là quyền rũ, hoặc là thanh tịnh và xinh đẹp, hoặc là chậ chội vào trong từng bức tranh của mình.

...

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng đang trả lời email của công ty liền khếp máy tính lại, đứng lên.

Ngoài cửa, Trâm Ngọc Đình mặc quần thường áo len, tươi cười tại đó.

Bộ ngực cao ngất, bắp đùi thẳng tắp như ẩn như hiện.

Đối với kẻ đã lâu không ăn thịt như Đường Tụng mà nói, quả thực là có chút không chịu nổi.

“Hello, không quấy rầy anh chứ?” Nàng hơi nghiêng người, giọng nói nhẹ nhàng êm ái.

“Đương nhiên là không, mời vào.” Đường Tụng cười nói.

Nghe vậy, Trâm Ngọc Đình vui sướng bước vào phòng.

Trải qua mấy ngày chung sống, quan hệ của hai người càng ngày càng hòa hợp.

Vì hình tượng nên Đường Tụng cũng không chủ động tiến thêm một bước.

Giữa hai người bọn họ, vẫn chỉ là bạn bè.

Yên tĩnh trong chốc lát, ánh mắt giao hội lẫn nhau, Trâm Ngọc Đình đột nhiên hỏi: “Anh sắp rời khỏi Ô Sơn rồi sao?”

Đường Tụng suy nghĩ một chút, nói thật: “Còn thiếu một bức tranh cuối cùng, chắc ngày mai là sẽ hoàn thành.”

Trâm Ngọc Đình cắn đôi môi hồng nhuận: “Ngày mai tôi sẽ đi phỏng vấn, anh cảm thấy tôi có thể thành công không?”

“Không biết.” Dù sao cũng là nhân tài mình tự chọn, Đường Tụng sẽ không để nàng làm nhân viên quên ở đây.

Trâm Ngọc Đình tiến lên một bước, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn: “Vậy nếu tôi trở về Yên Thành, lại không tìm được công việc thích hợp thì làm sao bây giờ?”

“Còn tôi mà.” Đường Tụng nói rất bình tĩnh và thành khẩn.

Trâm Ngọc Đình hơi run lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Một lúc nàng, nàng nháy mắt một cái, cười nói: “Tối mai chúng ta đi ăn một bữa ngon đi? Tôi cũng muốn đi gặp vài người bạn cũ, đã trở về mấy hôm rồi mà chưa gặp mặt bọn họ. Hơn nữa, trước khi anh rời đi, tôi muốn giới thiệu anh với bọn họ.”

“Được.” Đường Tụng gật đầu đáp ứng.

Ngày mai phó bản sẽ hoàn thành, có thể đi chúc mừng một phen.

“Vậy thì một lời đã định! Đầu đất.” Nói xong, Trầm Ngọc Đình lại cười ha ha rời đi.

Đường Tụng bắt đắc dĩ mà lắc đầu, mấy ngày nay, hắn đã có thêm một ngoại hiệu.

Nhưng cái này cũng không có vấn đề, chờ phó bản kết thúc, mình tuyệt đối sẽ làm cho nàng vừa khóc vừa thu hồi cái ngoại hiệu này.

Đường Tụng nhìn cửa phòng đóng chặt, nhất thời hơi thất thần.

Thời gian trôi qua nhanh thật, chỉ chớp mắt mà đã rời khỏi Yên Thành 5 ngày rồi.

Nhiệm vụ này, cũng coi như là một lần thả lỏng hiếm thấy.

Từ khi có hệ thống đến nay, tiết tấu sinh hoạt cũng không còn như xưa.

...

Ngày 10 tháng 10 năm 2022.

Đường Tụng lái xe đến một công viên nổi tiếng ở thành phố Ô Sơn.

Hắn muốn lên núi, cao hơn mặt biển hơn ngàn mét.

Lái xe gần 2 tiếng, rốt cuộc cũng đến nơi.

Bỏ 70 đồng mua vé vào cửa.

Hắn công ba lô vẽ, bắt đầu hành trình leo núi.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng sẽ dừng lại để thưởng thức phong cảnh, lấy điện thoại ra chụp mấy tấm ảnh.

Đến khi hắn đứng trong đình trên đỉnh núi, thì chỉ cảm thấy lòng dạ phóng khoáng.

Phía dưới là dãy núi liên miên bất tuyệt, cây cối xanh um.

Phía trên là trời xanh mây trắng, thời tiết trong lành cuối thu.

Phương xa là thành phố lúc ẩn lúc hiện trong sương.

Thưởng thức cảnh đẹp một lúc, lại chụp vài tấm ảnh.

Lúc này Đường Tụng mới cảm thấy mỹ mãn mà đi xuống núi.

Liên quan đến bức tranh cuối cùng, Đường Tụng đã có ý nghĩ.

Hắn leo núi, chẳng qua là cảm thấy hứng thú mà thôi.

Thời đại học chỉ biết cắm đầu chơi game, sau khi tốt nghiệp lại lao vào công tác.

Đến giờ hắn vẫn chưa từng thả lỏng như bây giờ.

Trên một khối đất bằng an tĩnh giữa sườn núi.

Đường Tụng ngồi trên một tảng đá xanh, đôi mắt với rừng phong đỏ rực, lại hít sâu một hơi.

Bắt đầu nghiêm túc vẽ tranh.

Trong đầu hắn nhớ lại một màn hắn và Trầm Ngọc Đình vừa tới Ô Sơn.

Nàng thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, chỉ ra mặt biển phía xa xa.

Hắn nhìn theo, thấy được sắc mặt của nàng tương đồng với ánh chiều tà của mặt trời lặn.

Nơi đó cũng là nơi bức tranh đầu tiên của hắn sinh ra.

Lúc này lại dùng cảnh tượng của nàng để kết thúc, cũng coi như là có đầu có đuôi.

Bức tranh này hắn vẽ rất cẩn thận, thỉnh thoảng lại hoán đổi kỹ xảo và bút vẽ.

Không biết qua bao lâu.

Chờ hắn thả bút xuống, màn sáng quen thuộc đã xuất hiện.

“Đang đánh giá phó bản...”

“Đánh giá hình tượng: B.”

“Đánh giá tác phẩm: SS.”

“Đánh giá nhiệm vụ: A.”

“Đánh giá tổng hợp của bạn là A.”

Đường Tụng hơi thất vọng, hiện thực quả nhiên là khó khăn hơn trong game.

Trong game, chỉ cần nghiêm túc làm nhiệm vụ, cơ bản đều được điểm S trở lên.

Trong thực tế, khó nhất là duy trì hình tượng.

Phương diện này đúng là hắn làm chưa tốt.

Cũng may là 10 bức tranh đều rất ok, mỗi một bức đều chất chứa tình cảm, tuyệt đối là tinh phẩm.

Khiến cho đánh giá tổng hợp lên được A.

“Keng, phó bản đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng...”

“Bạn nhận được trí lực +3.”

“Bạn nhận được ‘sách kỹ năng đàn guitar’.”

“Bạn nhận được ‘Bentley Continental GTC x1’.”

“Bạn nhận được đạo cụ ‘Bản thảo của Ngô Khắc Chi’.”

Sách kỹ năng đàn guitar: Sau khi sử dụng sẽ nhận được kinh nghiệm trình diễn đàn guitar phong phú...

Bentley Continental GTC x1: Xe thể thao mui trần giá 4 triệu, 2 cửa 4 chỗ... Mời đến chi nhánh của công ty an ninh Thịnh Đường tại Ô Sơn để nhận.

Chú thích: Chiếc xe này đã mua từ năm trước, đã lắp biển Đê Đô, xin yên tâm sử dụng.

Bản thảo của Ngô Khắc Chi: Viết giới thiệu tóm tắt của hạng mục đầu tư mà bạn cần điều tra lên đó, có thể phán đoán ra đại khái tỉ lệ hồi báo của hạng mục này, độ bền 2/2.

Chú thích: Có thể viết cả 2 mặt, cho nên bạn có 2 cơ hội, cái này rất hợp lý.

Chương 233: Bentley Continental GTC

Phần thưởng vẫn rất phong phú.

Quý giá nhất chính là ‘Bản thảo của Ngô Khắc Chi’.

Có 2 lần kiểm tra hạng mục đầu tư.

Đối với kẻ có nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’ như hắn mà nói, đây tuyệt đối là đạo cụ quan trọng.

Ít nhất thì không cần lo lắng chọn phải hạng mục thua lỗ.

Mở giao diện hệ thống, kiểm tra thông tin.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 1m85, cân nặng: 80kg.

Trí lực: 77, sức chịu đựng: 72, nhanh nhẹn: 72.

Mị lực: 61.

Trí lực đã lên đến 77, nếu mặc thời trang vào, đó chính là 81 điểm.

Cộng thêm tri thức hắn học được, cũng coi như là một tinh anh cao cấp.

Sách huấn luyện dáng vẻ đi đứng ngồi nằm đã hết hiệu lực vào ngày hôm kia, mị lực đã tăng 1 điểm.

Đóng giao diện lại.

Đường Tụng thu dọn đồ đạc, bắt đầu xuống núi.

Trở lại xe, đã là lúc giữa trưa.

Từ nơi này về nội thành phải hơn một tiếng.

Đường Tụng mở điện thoại, tìm tiệm cơm ở gần đây.

Tìm được một nhà có đánh giá tốt, liền lái xe qua, chọn vài món đặc sắc.

Mấy ngày nay, vì hình tượng nên hắn ăn uống rất tiết kiệm.

Rất nhiều lúc đều ăn bánh mì và thịt nguội.

Trầm Ngọc Đình cũng là một người có thể chịu khổ, ăn theo hắn mà không than phiền.

Chi nhánh của an ninh Thịnh Đường ở trung tâm thành phố, có một tòa nhà riêng.

Đường Tụng lái xe vào bãi đỗ, lại nhét chìa khóa xe vào khay để đồ.

Kiểm tra một lát, không quên gì cả.

Sau đó liền vỗ vỗ tay lái, nhỏ giọng nói: “Tạm biệt.”

Phó bản đã hoàn thành, chiếc xe này tự nhiên mất tác dụng của nó.

Dựa theo hệ thống miêu tả.

Chỉ cần để nó ở một bãi đỗ nào đó, sẽ có người đến thu về.

Mở cửa xe, công ba lô về đi về phía cửa công ty.

Mới vào cửa, 2 tên nhân viên mặc âu phục đã tiến lên đón.

Rất khách khí hỏi: “Chào tiên sinh, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

“Tôi có ủy thác chuyển một chiếc xe đến đây, lần này đến để nhận xe.” Đường Tụng đưa thẻ căn cước qua.

“Vâng, xin ngài chờ một lát.” Một người vội vàng cầm thẻ căn cước rồi chạy chậm đi.

Đường Tụng nhìn ngó bốn phía, đánh giá công ty này, rồi gật đầu hài lòng.

Nhân vật có tố chất cực cao, hoàn cảnh công ty cũng rất tốt.

Một lát sau, tiếng bước chân truyền đến.

Một người đàn ông hơn 30, ăn mặc nho nhã lịch sự chạy chậm đến.

Nhiệt tình nói: “Chào ngài, Đường tiên sinh, tôi là giám đốc chi nhánh Ô Sơn, Nhậm Nhất Hàng. Tôi sẽ dẫn ngài đi lấy xe, mời ngài đi bên này!”

Đường Tụng gật đầu một cái: “Vất vả rồi!”

Nhậm Nhất Hàng khom người, hết sức cung kính.

Rất nhanh, hai người đã đi đến bãi đỗ xe nội bộ.

Hắn chỉ vào một chiếc xe được đắp một lớp chống bụi màu bạc: “Đường tiên sinh, đây chính là chiếc Bentley Continental GTC của ngài, mới được chuyển đến từ ba ngày trước. Nhân viên tổng bộ tự áp vận qua đây, đảm bảo không có bất kỳ va chạm nào, ngài kiểm tra một chút.”

Đường Tụng tiến lên, kéo lớp chống bụi ra.

Thân xe màu trắng tạo thành sức hút kinh người dưới ánh mặt trời.

Thiết kế thời thượng lại cao cấp, logo Bentley rất bắt mắt.

Chiếc xe này cực đẹp, nhưng lại không hề phô trương.

Nếu như muốn nói, có một từ rất hợp với nó: Ưu nhã.

Toàn bộ thân xe lộ ra vẻ ưu nhã, phóng khoáng.

Biển số xe Đế Đô cực kỳ bắt mắt, A8888, rất xứng với phong cách xe.

Đường Tụng nhận túi do Nhậm Nhất Hàng đưa đến.

Lấy chìa khóa xe từ trong đó, rồi ngồi vào xe.

Nội thất rất xa hoa và khí thế, không gian và thiết kế rất thời thượng.

Đường Tụng mở mui xe, khoảng mười mấy giây sau, mui xe màu đỏ từ từ mở ra.

Ấn nút Start.

Động cơ lập tức vang giòn.

Hắn cười với Nhậm Nhất Hàng: “Xe không có vấn đề.”

Nhậm Nhất Hàng thở phào nhẹ nhõm, đưa một văn kiện qua: “Làm phiền ngài ký nhận.”

Đường Tụng thuận tay ký tên.

“Đường tiên sinh, ngài đi thông thả, trên đường cẩn thận.” Nhậm Nhất Hàng nhận lấy văn kiện, lại khom lưng nói.

“Bye bye.” Đường Tụng vẫy tay chào, chậm rãi rời đi.

...

Yến Thành, tổng bộ công ty khổng chế cổ phần Thiên Thành.

Lý Mộc Tuyết mặc bộ OL khéo léo, tất đen, ngồi trên vị trí làm của mình.

Hợp đồng nhậm chức của phòng luật sư Đường Kim là hợp pháp hợp quy.

Nàng đã trở thành một nhân viên chính thức của công ty, hưởng thụ tất cả đãi ngộ và phúc lợi mà nhân viên nên có.

Bảo hiểm, tiền ăn, tiền tăng ca, tiền thưởng ...

Đương nhiên, công việc của nàng tương đối đặc thù, chỉ treo cái tên ở đây mà thôi.

Sau khi nhậm chức, nàng rất ít khi đến công ty.

Đại khái là một tuần đến một lần.

Chủ yếu là lương cao như vậy, không lộ diện thì không hay lắm.

Hôm nay là ngày nàng lãnh tháng lương đầu tiên.

Từ sáng sớm, nàng đã bắt đầu nhìn vào số dư trong thẻ.

Mặc dù biết luật sư La không thể lừa nàng, nhưng trong lòng vẫn hơi thấp thỏm.

Lương cứng của nàng là hơn 80.000 một tháng, tiền lương một năm vừa tròn 1 triệu.

Nhậm chức vào ngày 13 tháng trước, không có thời gian thử việc.

Khấu trừ bảo hiểm, thuế và vân vân, tổng cộng phải được hơn 40.000.

Nàng nắm chặt điện thoại trong tay, không ngừng chờ đợi.

Tinh tinh...

Âm báo đã vang lên.

Nàng vội vàng mở điện thoại ra xem.

“Ngân hàng... nhận được 45.118,64 NDT.”

“Phù.” Lý Mộc Tuyết thở phào một hơi, lập tức biến thành mặt mày hớn hờ.

Tâm trạng thoải mái sung sướng đến cứng hạn.

Tháng sau chắc là sẽ kiếm được hơn 70.000 sau thuế.

Rất nhanh, nàng ký nhận lên bảng lương của mình.

Lập tức mở ra kiểm tra.

Ngoại trừ đau lòng về tiền thuế ra, cái khác đều khá tốt.

Mặc dù không bằng Lý Nhã Ly, nhưng ít ra công việc cũng rất thoải mái.

Kiên trì vài năm, mình cũng có thể để dành được một khoản khá lớn.

Tốt hơn công việc cũ rất rất nhiều.

Hi vọng Ly Ly có thể được sủng ái thật lâu...

Hơn nữa, thông qua vài lần tiếp xúc với lãnh đạo của công ty, nàng đã hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Bọn họ hình như còn nịnh nọt mình?!

Đại khái là vì bối cảnh của Đường Tụng nhỉ?

Nghĩ đến cái tên làm nàng mất ngủ nhiều đêm này, nàng không nhịn được là kẹp chặt chân, đầu óc rối bời.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên cạnh: “Mộc Tuyết, tối nay rảnh không? Cùng đi ăn cơm.”

Lý Mộc Tuyết quay đầu nhìn, mơ hồ nhớ đến vị đồng nghiệp này.

Hình như tên là Trương Dược nhỉ?

Là một quản lý nhỏ trong công ty, chủ yếu phụ trách giai đoạn đầu của hạng mục, như nói chuyện, chuẩn bị hồ sơ... cũng không tính là nhân vật lớn gì.

Nếu là lúc trước, Lý Mộc Tuyết sẽ hơi tự ti và khấn trương khi đối mặt với người như vậy.

Nhưng bây giờ nha...

Nhớ đến lúc tình cờ gặp mặt tổng giám đốc công ty, người ta còn chủ động chào hỏi mình kìa.

Nghĩ đến đây, Lý Mộc Tuyết lộ ra nụ cười khéo léo.

Uyển chuyển từ chối: “Xin lỗi, công việc hơi bận, sau này có cơ hội này nói đi.”

Chương 234: Đường Hồ Lô

Thành phố Ô Sơn.

Đường Tụng điều khiển chiếc Bentley đi dọc bờ biển.

Âm hưởng cao cấp của Naim đang phát nhạc, âm thanh thuần túy mà trầm ổn.

Tốc độ xe cũng không nhanh, tay cầm vô lăng hơi rung động theo tiếng nhạc.

Nhìn đường quốc lộ thẳng tắp và sạch sẽ, trời xanh mây trắng tinh khiết.

Cảm nhận nắng ấm ngày thu, gió biển hiu hiu.

Sau khi trải nghiệm xong, Đường Tụng đi theo bản đồ chỉ dẫn đến một trung tâm thương mại.

Trước tiên mua 2 bộ âu phục nhãn nhĩ và giày da.

Sau đó lại mua chút quà cho Trầm Ngọc Đình và cha mẹ nàng.

Bỏ đồ vào sau cốp.

Ngồi lên xe, nhìn đồng hồ, vừa vặn 3 giờ đúng.

Còn rất sớm.

Bởi vì bạn của Trầm Ngọc Đình đều đang đi làm, cho nên cuộc liên hoan này được tổ chức vào khoảng 7 giờ tối.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định thả lỏng và thay quần áo khác.

Mấy ngày nay du lịch tuy vui vẻ, nhưng bảo trì hình tượng cũng rất mệt.

Lái xe đến một câu lạc bộ suối nước nóng có đánh giá không tệ, Đường Tụng trực tiếp chọn combo đắt nhất.

Hắn có hơi nhớ lần làm spa ở khách sạn Vân Thủy Hội.

Nằm trong gian phòng đơn xa hoa, ngửi mùi thơm thanh nhã, hưởng thụ cô gái xinh đẹp mát xa.

Một loại cảm giác thư thích phát ra từ linh hồn.

Đường Tụng nhắm mắt lại, hoàn toàn không suy nghĩ gì cả.

Qua một lúc lâu, Đường Tụng đứng dậy, bẻ bẻ cổ, thoải mái đến mức rên rỉ.

Từ chối khéo thỉnh cầu kết bạn wechat của cô gái.

Đường Tụng thản nhiên trở về phòng của mình.

Lấy bộ âu phục màu xám đậm với vừa mua, bắt đầu mặc quần áo.

Soi gương một cái.

Sau khi tháo kính, đôi mắt lại sáng ngời và có thần.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Trầm Ngọc Đình: Đường Hồ Lô, vẽ xong chưa? Tôi chia sẻ địa chỉ cho anh, anh trực tiếp lái xe qua là được.”

Đúng! Gọi đầu đất còn chưa xong, giờ còn thêm cái Đường Hồ Lô!

Đường Tụng nhếch miệng cười, trả lời: “Sau khi gặp mặt sẽ có quà nha! Nhớ mặc đẹp một chút, lại trang điểm đi.”

...

Trầm Ngọc Đình phỏng vấn xong thì trực tiếp về nhà.

Mẹ Trầm sốt ruột cả ngày, vội vàng hỏi: “Ngọc Đình, phỏng vấn thế nào? Có hi vọng không?”

Trầm Ngọc Đình rất yên lặng, đầu tiên là cầm ly nước lên uống một hớp, không nhanh không chậm nói: “Phòng vấn cơ bản là đi ngang qua thôi, xét đến cùng vẫn phải xem quan hệ.”

Mẹ Trầm thở dài: “Chính là không biết quan hệ của cô con có cứng không?”

Trầm Ngọc Đình không để ý: “Dù sao cũng chỉ là một nhân viên quèn thôi, ngoại trừ ổn định ra thì cũng không có gì khác, cả đời này cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.”

“Con còn muốn kiếm nhiều tiền? Con học ở Yến Thành bốn năm, học xong còn không phải không có việc làm.” Nhắc đến chuyện này, mẹ Trầm lại giận.

Vốn đã tìm được việc rồi, nói từ chức liền từ chức, thi nghiên cứu sinh cũng không biết có thể đỗ hay không.

“Con đi thu dọn, tối nay đi liên hoan với bạn.” Trầm Ngọc Đình không muốn dây dưa chuyện này, vội vàng chạy vào phòng của mình.

“Haiz, con gái ông không để người ta bớt lo gì cả.” Nhìn bóng lưng của nàng, mẹ Trầm thở dài, phát sầu vì tương lai của con gái.

Trở về phòng, Trầm Ngọc Đình lập tức gửi tin nhắn cho Đường Tụng, nói đôi phương trực tiếp đi qua là được.

Dù sao hắn cũng chưa trở về.

Tĩnh...

Đường Tụng: “Sau khi gặp mặt sẽ có quà...”

Nhìn thấy tin nhắn này, Trầm Ngọc Đình bật cười một tiếng.

Nằm lăn lộn trên giường.

Đầu đất cũng biết tặng quà sao?

Nàng cười toét miệng trả lời: “Rốt cuộc là quà gì???”

Lần này, chờ một lúc lâu mà vẫn không nhận được câu trả lời.

Làm nội tâm nàng hơi ngửa ngáy.

6 giờ tối.

Trầm Ngọc Đình trang điểm xinh đẹp, lại xịt chút nước hoa.

Ngũ quan thanh tú hợp với làn da nhẵn nhụi, ôn nhu lại tinh lệ.

Gương mặt có chút thịt, nhìn qua rất đáng yêu.

Quần jean ống thẳng lại xẻ tà, giày trắng nhỏ, áo cao cổ, bên ngoài là áo khoác màu xám.

Đứng trước gương.

Có vẻ cao gầy, tri thức lại thời thượng, rất có cảm giác.

“Là Đường Tụng nói mình mặc đẹp chút...”

“Hi vọng Đường Hồ Lô sẽ không sùng sờ.”

Giống như nghĩ đến dáng vẻ sùng sờ của Đường Hồ Lô, Trầm Ngọc Đình lại bật cười.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên.

Mẹ Trầm tươi cười nói: “Ngọc Đình, Trạch Hạo đến nhà chúng ta đón con này.”

Sau lưng bà là một thanh niên cao to, tướng mạo hiền lành và ấm áp.

Trầm Ngọc Đình có hơi ngạc nhiên, hỏi: “Trương Trạch Hạo, sau cậu không nói tiếng nào đã chạy đến nhà tôi?”

Trương Trạch Hạo nhìn vị bạn học cũ đã lâu không gặp, ánh mắt có chút bất ngờ, cười nói: “Sợ cậu không tiện đón xe, vì cậu, tôi còn cố tình xin về sớm một tiếng đấy.”

“Được rồi, làm phiền rồi.” Biểu cảm của Trầm Ngọc Đình có chút không vui: “VẬY... tôi còn dọn dẹp một chút, cậu ra phòng khách chờ một lát.”

“Được, không vội.”

Đến khi Trương Trạch Hạo rời đi.

Mẹ Trầm đóng cửa phòng, nhỏ giọng: “Con gái, con và Trương Trạch Hạo có gì không?”

Nghe vậy, Trầm Ngọc Đình liếc mắt nhìn mẹ mình: “Người ta đi du học 4 năm mới về, con và cậu ta không liên lạc từ rất lâu rồi.”

Mẹ Trầm thành khẩn nói: “Con và Trạch Hạo có quan hệ rất tốt hồi cấp ba đúng không? Nếu Trạch Hạo không đi du học, nói không chừng hai đứa đã...”

Trầm Ngọc Đình vội vàng ngắt lời mẹ: “Mẹ! Mẹ đừng nói linh tinh, bọn con chưa từng có chuyện gì, cùng lắm cũng chỉ là bạn tốt thời cấp ba thôi. Lần này có rất nhiều bạn cũ, chứ không phải chỉ có 2 người, mẹ đừng suy nghĩ lung tung được chứ?”

“Dù sao con cũng suy nghĩ kỹ đi.” Mẹ Trầm xoa đầu con gái: “Mẹ vừa hỏi rồi, bây giờ người ta đang làm trong công ty top 500, hơn nữa gia đình còn...”

Nghe vậy, Trầm Ngọc Đình vội vàng đẩy mẹ ra ngoài: “Mẹ, con không muốn nói những chuyện này, mẹ đi ra ngoài đi, con đang bận.”

“Được rồi, vậy con nhanh lên, đừng để người ta chờ lâu.” Mẹ Trầm cũng không nói gì nữa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Trong phòng khách, Trương Trạch Hạo mặc âu phục phẳng phiu, ngồi ngay ngắn tại đó, trò chuyện với cha Trầm.

Trên bàn là quà tặng của hắn, có rượu thuốc lá và một số sản phẩm y tế.

Mẹ Trầm ngồi xuống bên cạnh, nói gần nói xa đều là hỏi thăm tình hình của hắn.

Nghe thấy đối phương đã mua nhà mua xe riêng.

Nụ cười trên mặt mẹ Trầm càng nóng bỏng hơn.

Thành thực chứng chắc, sự nghiệp thành công, Trương Trạch Hạo so với Tiểu Đường, đúng là ưu tú hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Ngọc Đình cũng nói hai người không phải người yêu rồi đúng không?

Nếu như vậy...

Một lát sau, Trầm Ngọc Đình xách một chiếc túi màu nâu đi ra.

Trương Trạch Hạo vội vàng đứng lên: “Cô chú, cháu và Ngọc Đình đi trước, chờ có thời gian cháu lại đến thăm cô chú. Sau này cháu sẽ công tác ở Ô Sơn, chúng ta có thể qua lại thường xuyên hơn.”

“Được, được, hai đứa đi đi, đúng rồi, thuốc lá và rượu cũng cầm đi, lát nữa mấy đứa sẽ dùng đến.”

“Cháu vẫn còn, chú giữ lại dùng đi.”

Trầm Ngọc Đình không để ý đến những lời khách sáo này, bước nhanh ra ngoài cửa.

Trương Trạch Hạo theo sát phí sau, móc chìa khóa ra ấn một cái.

Ngoài cửa, chiếc BMW màu đen sáng đèn lên, rất bắt mắt.

Ngồi lên xe, Trương Trạch Hạo mở cửa sổ, vẫy tay chào: “Cô chú, hai người vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.”

“Đi chậm một chút.” Mẹ Trần cha Trần cười đáp lại.

Trần Ngọc Đình rất không thoải mái, cha mẹ cũng không đề ý Đường Tụng như vậy.

Nàng lấy điện thoại ra, gửi tin cho hắn: “Đường Hồ Lô, tôi ngồi xe của một người bạn nam qua đó, anh sẽ không giận chứ?”

“Nếu anh không thoải mái, lát nữa gặp mặt, tôi để anh đánh một trận là được.”

Chương 235: Đồng Kiến Sơn

“Ngọc Đình?”

“Ừm!”

“Sao tôi thấy cậu yên tĩnh hơn trước rất nhiều? Lúc cấp ba, mỗi lần tan học đều sẽ nghe thấy tiếng cười của cậu, lúc đó chúng ta thường xuyên chơi với nhau, cậu còn nhớ không?”

Trầm Ngọc Đình cầm điện thoại, chờ Đường Tụng trả lời, thuận miệng nói: “Có lẽ là trưởng thành đi.”

“Cũng đúng, chúng ta đều lớn rồi, thật ra tôi cũng thay đổi rất nhiều.” Trương Trạch Hạo mở miệng cười, nghiêng đầu nhìn nàng: “Cậu xinh đẹp hơn trước, thành thực hơn, hôm nay trang điểm rất đẹp.”

“Cảm ơn.” Trầm Ngọc Đình nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Hôm nay phỏng vấn hơi mệt, tôi chớp mắt một chút, đến nơi thì gọi tôi ha.”

Trương Trạch Hạo ngẩn người, cũng hiểu ý ngầm, đây là không muốn nói chuyện với mình?

Trong ký ức, Trầm Ngọc Đình không phải như vậy.

Thời cấp ba, quan hệ của 2 người rất không tệ.

Nếu không phải hấn đi du học, có lẽ hai người đã là người yêu.

Nhìn thấy Trầm Ngọc Đình nhắm mắt lại, hấn há miệng, nhưng không nói được gì.

Có lẽ là lâu rồi không gặp, nàng thấy hơi ngại đi.

...

Son Hải Đoàn là một nhà hàng bao gồm ăn chơi và âm nhạc.

Nó nằm sát biển, phong cảnh cực đẹp.

Nội bộ trang trí xa hoa cao cấp, bầu không khí tầng 1 hơi tương tự với quán bar.

Có thể vừa uống rượu ăn cơm, vừa nghe nhạc, hiện trường còn có những điệu nhảy nóng bỏng.

Tầng 2 là phòng riêng, vừa có thể hát karaoke, ăn nướng, ăn lẩu, là nơi rất tốt để liên hoan.

Mới vào cửa chính, tầng một có rất nhiều người, không khí rất náo nhiệt và âm ỉ.

Mùi thơm của thịt nướng và âm nhạc tản trong không khí.

Trầm Ngọc Đình vui vẻ đánh giá chung quanh.

Trương Trạch Hạo vừa đi vừa giới thiệu hoàn cảnh và các món đặc sắc của cửa hàng này.

Hiển nhiên là hắn đã ôn bài trước khi đến.

Kéo cánh cửa phòng riêng, ánh đèn mộng ảo, nội thất trang trí đặc sắc, khiến người sáng mắt.

Đây là một phòng riêng có chủ đề thịt nướng, vừa có thể ăn nướng, vừa có thể hát hò, vừa có thể chơi game, có vẻ rất cao cấp.

“Trạch Hạo, Ngọc Đình, rốt cuộc hai người cũng đến.”

“Ngọc Đình, đã lâu không gặp! Cậu vẫn xinh đẹp như vậy.”

“Đình Đình bảo bối, ôm một cái.”

Trầm Ngọc Đình lộ ra nụ cười vui vẻ, nàng rất vui khi gặp lại đám bạn cũ.

Tiến lên ôm hai nữ sinh, điềm nhiên nói: “Thục Yên, Phi Phi, lâu rồi không gặp.”

Lại quay sang nói với 2 nam sinh bên cạnh: “Lưu Chí Dũng, Thạch Phong, ha ha, hai người lại béo hơn rồi.”

Tiếp đó, liền chú ý đến một khuôn mặt xa lạ.

Nàng nháy mắt với Lý Thục Yên, hỏi: “Vị này chính là bạn trai cậu nhì?”

“Ha ha, đúng, đây là Đồng Kiến Sơn, mới xác định quan hệ từ tháng trước.” Lý Thục Yên có hơi tự hào: “Anh ấy có chút năng lực ở Ô Sơn này, làm kinh doanh. Nếu mọi người có vấn đề gì khó giải quyết, thì có thể liên hệ anh ấy, chờ lát nữa tôi sẽ kéo anh ấy vào trong nhóm chat.”

“Xin chào, tôi là Đồng Kiến Sơn!” Người đàn ông đứng dậy.

Khoảng 30 tuổi, tướng mạo bình thường, khá cao to.

Ánh mắt của hắn nhìn vào vị mỹ nữ vừa đến, còn đưa tay ra.

Trầm Ngọc Đình quả thực rất đẹp.

Dáng người cao ngất, là một mỹ nữ điển hình.

Hai cô gái ở đây, kém nàng rất nhiều.

Nàng vừa xuất hiện, mấy nam sinh ở đây không khỏi tập trung ánh mắt lên người nàng.

Tất cả đều có chút nóng bỏng.

Trầm Ngọc Đình không có thói quen bắt tay với người khác giới, đang định từ chối.

Trương Trạch Hạo đã giành trước một bước, tiến lên nắm tay Đồng Kiến Sơn.

Cố gắng đứng thẳng, nở nụ cười tự tin: “Xin chào, tôi là Trương Trạch Hạo, là bạn của Thục Yên, bạn thân.”

Trong mắt hai người có chút đối chọi gay gắt.

Đồng Kiến Sơn nhìn Trương Trạch Hạo đầy thâm ý, buông tay ra và không nói gì nữa.

Trầm Ngọc Đình cười nói: “Thục Yên, không ngờ cậu tìm được một người bạn trai lợi hại như vậy, chúc mừng chúc mừng.”

Lý Thục Yên ôm cánh tay Đồng Kiến Sơn, liếc nhìn Trương Trạch Hạo, lại che miệng cười khẽ: “Vị bên cạnh cậu cũng không kém nha.”

Trầm Ngọc Đình vội vàng xua tay: “Đừng đừng, đừng đùa như vậy.”

Hầu Phi Phi thấy bầu không khí hơi lạ, vội vàng giảng hòa: “Mọi người ngồi đi, đói chết rồi.”

Tiếp đó, nàng véo má Trầm Ngọc Đình, vui vẻ nói: “Gần 2 năm không gặp, cậu vẫn xinh đẹp như vậy. Cậu thật là tàn nhẫn, tết nhất cũng không về thăm mọi người.”

Nàng và Trầm Ngọc Đình có quan hệ tốt nhất, hồi trước hai người như hình với bóng, lại còn ở cùng một phòng túc xá.

Cơ bản là mỗi ngày đều trò chuyện trên wechat, buổi liên hoan này cũng là nàng đề xuất.

Trầm Ngọc Đình kéo tay nàng, ánh mắt cực kỳ thân thiết: “Còn không phải là vì thi trượt sao, không có mặt mũi trở về nhà, cho nên ở lại Yên Thành làm thêm, kiếm phí sinh hoạt.”

Lưu Chí Dũng liếc nhìn Trương Trạch Hạo vẫn đang đứng, thúc giục: “Trạch Hạo, ông ngồi cạnh Ngọc Đình đi, giúp người ta nướng thịt luôn, đàn ông phải chủ động nha.”

Trương Trạch Hạo đưa mắt nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh, cười nói: “Phải xem Ngọc Đình có nguyện ý hay không.”

“Chuyện này... lát nữa còn có một người bạn muốn đến, lại không quen ai, nên để bạn mình ngồi cạnh mình đi.” Trầm Ngọc Đình lộ ra vẻ ngượng ngùng.

“Là trai hay gái?” Hầu Phi Phi hỏi điềm máu chột nhất.

“Là trai.” Trầm Ngọc Đình nháy mắt với bạn thân của mình.

“A...” Nụ cười trên mặt Trương Trạch Hạo chợt cứng lại.

Sắc mặt trở nên rất phức tạp.

Thạch Phong thấy Trương Trạch Hạo vẫn đứng tại chỗ, cười nói: “Trạch Hạo, qua đây ngồi với bọn tôi, chúng ta uống vài chén.”

Trương Trạch Hạo ngồi xuống cạnh Thạch Phong, miễn cưỡng cười một tiếng.

Hầu Phi Phi nắm tay bạn tốt, nghiêm túc nói: “Thành thật khai báo! Có bạn trai từ bao giờ? Chưa từng thấy cậu nhắc đến, giấu rất sâu nha.”

“Vẫn chưa tính là bạn trai, chỉ là một người bạn có quan hệ rất thân mật thôi.” Trầm Ngọc Đình ngọt ngào nói.

“Ồ!” Lý Thục Yên tiến lên trước, cười hì hì nói: “Chính là đối tượng ái muội rồi.”

Hầu Phi Phi ôm cánh tay Trầm Ngọc Đình, vội vã hỏi: “Mau nói đi, anh ta là người thế nào, hai người quen nhau ra sao?”

Trầm Ngọc Đình nhớ đến từng hình ảnh khi ở chung với Đường Tụng, không nhịn được mà nở nụ cười hạnh phúc.

“Anh ấy là một người khiêm tốn và cực kỳ tài năng, là một người rất rất rất tốt, cũng rất chân thành, rất đáng tin, mấy ngày nay...”

Trầm Ngọc Đình bắt đầu giới thiệu sơ qua về hành trình của hai người ở Ô Sơn.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, thư viện, bãi biển, hội họa...

Âm thanh của nàng nhẹ nhàng êm ái, lúc nói chuyện vẫn cười rất xinh đẹp.

Ánh mắt của Đồng Kiến Sơn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Trầm Ngọc Đình.

Thật mẹ nó đẹp, dáng người khôi bản.

Trầm Ngọc Đình cởi áo khoác, bộ ngực cao ngất và bờ eo tinh tế đã hiện ra.

Đồng Kiến Sơn không nhìn được mà nuốt nước miếng.

So với vị mỹ nữ này, bạn gái mới Lý Thục Yên thật sự là quá kém, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Hầu Phỉ Phỉ thúc giục: “Ngọc Đình, mau gọi điện thoại hỏi xem anh ta đi đến đâu rồi, chúng ta chờ đủ người rồi ăn.”

Trầm Ngọc Đình gật đầu một cái, lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại kết nối rất nhanh.

“Alo, Đường Tụng, anh đến đâu rồi?”

“A, được rồi, tôi sẽ xuống dưới đón anh.”

Cúp máy, Trầm Ngọc Đình đứng lên, cười nói: “Sắp đến rồi, tôi xuống đón anh ấy.”

Hầu Phỉ Phỉ mặc áo khoác, tràn đầy phấn khởi nói: “Mình đi cùng cậu, mình rất tò mò với anh chàng này. Lát nữa gặp

mặt, mình phải khảo sát một phen, nhìn xem có xứng với Đình Đình nhà chúng ta không.”

Lý Thục Yên cũng ồn ào nói theo: “Đúng đúng, mình cũng muốn đi khảo sát.”

Trần Ngọc Đình bất đắc dĩ nói: “Hai người đừng làm loạn nữa được không.”

“Được rồi được rồi, đi nhanh đi.”

Hầu Phỉ Phỉ đưa áo khoác cho nàng, kéo nàng ra khỏi phòng.

Chương 236: Chuyển biến

Nhìn thấy Trầm Ngọc Đình đi ra khỏi cửa phòng.

Trương Trạch Hạo cúi đầu, nội tâm thấy hơi khó chịu.

Hắn tích cực đi tham gia buổi liên hoan này, chính là vì nỗi lại tiền duyên với người bạn học xinh đẹp ngày xưa.

Ngày tháng thanh xuân rực rỡ đó, khiến cho hắn rất hoài niệm.

Bốn năm ở nước ngoài tuy rất đặc sắc, nhưng mà chơi mệt mỏi, cuối cùng vẫn không nhận được mà nhớ đến phút giây tươi đẹp ngày xưa.

Lại không ngờ là đối phương đã có người yêu thích.

Thấy một màn này, Đồng Kiến Sơn lại tỏ vẻ buồn cười.

Cầm chén rượu lên nói: “Nào, Tiểu Hạo, anh mời cậu một ly.”

Trương Trạch Hạo có chút không tình nguyện, nhưng vẫn cầm ly lên cùng với Đồng Kiến Sơn.

Chú ý đến ánh mắt buồn cười của Đồng Kiến Sơn, nội tâm lại rất không thoải mái, chỉ nhấp một ngụm nhỏ.

“Nghe nói cậu đi du học về? Bây giờ đang công tác trong công ty top 500?” Thái độ của Đồng Kiến Sơn rất lạnh nhạt, tùy ý mà cao ngạo.

Trương Trạch Hạo gật đầu một cái: “Không biết anh đang làm ở đâu?”

Đồng Kiến Sơn không thèm nhắc mắt lên, khẽ nhấp một ngụm rượu: “Tự mở một công ty vật liệu xây dựng thôi, có

một đám anh em đi theo kiếm cơm. Nếu sau này cậu gặp phải chuyện gì, có thể nói với anh. Nể mặt Thục Yến, anh sẽ giúp cậu một tay.”

Trương Trạch Hạo hơi cứng lại, khí thế yếu đi 3 phần, mím môi không nói gì nữa.

Loại địa đầu xà này, có quan hệ rắc rối phức tạp, hơn nữa thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Hắn không muốn đắc tội với loại người này.

Nhìn thấy thái độ của Trương Trạch Hạo, Đồng Kiến Sơn bấu môi một cái, không để vào mắt.

Du học về, làm việc ở công ty lớn... tất cả đều chẳng là gì trong mắt hắn, hắn có rất nhiều biện pháp dạy dỗ những tên như vậy.

Đồng Kiến Sơn đưa tay ôm Lý Thục Yến, cười nói: “Tiểu Hạo, vị bạn học tên Ngọc Đình kia của cậu rất xinh đẹp, nếu cậu không nỗ lực, sẽ bị người cướp mất nha.”

Nói xong còn nhướn mày với Trương Trạch Hạo.

Trương Trạch Hạo đột nhiên siết chặt ly rượu trong tay, ánh mắt có chút sắc bén.

Lý Thục Yến vội vàng đứng lên giảng hòa: “Kiến Sơn, anh nói ít vài câu đi, đây đều là bạn của em.”

Thạch Phong và Lưu Chí Dũng thấy tình hình không đúng.

Liên nhích lại gần Trương Trạch Hạo, nhìn về phía Đồng Kiến Sơn.

Đồng Kiến Sơn lại hoàn toàn không quan tâm, lạnh lùng nói với Trương Trạch Hạo: “Lát nữa anh dạy cậu tán gái.”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng trở nên ngưng trọng.

...

Thêm đá ngoài cửa nhà hàng.

Trầm Ngọc Đình nhón chân nhìn về phương xa, chờ đợi chiếc xe quen thuộc kia.

Hầu Phỉ Phỉ vỗ vỗ đầu của nàng, nghiêm túc nói: “Ngọc Đình, nghe cậu nói thì anh ta không có công việc chính thức, có phải là hơi thiếu ổn định không?”

Lúc này hơi nhiều người, nàng không muốn làm bạn thân mất mặt, nên vẫn không nói ra.

Trầm Ngọc Đình rất lạc quan, cười nói: “Mình thường thức con người anh ấy, anh ấy rất tài năng, chỉ thiếu cơ hội mà thôi. Nếu không được thì sẽ đi bán tranh với anh ấy, anh ấy vẽ, mình gào to. Dù sao mình cũng không marketing, vừa hay có thể giúp anh ấy.”

“Được rồi, cậu nghĩ kỹ là được.” Hầu Phỉ Phỉ không nói gì thêm.

Ông ông ông... Tiếng động cơ từng bước đến gần.

Một chiếc xe thể thao màu trắng dừng lại ở lối vào.

Hầu Phỉ Phỉ vỗ vỗ bạn thân, chưa xốt nói: “Ô Sơn đúng là không thiếu kẻ có tiền, nhìn chiếc xe kia kìa, Bentley 4 triệu, quá đẹp! Còn cả biển số kia nữa, tràn đầy mùi tiền tài.”

Trầm Ngọc Đình nhìn lướt qua, cũng cảm thấy chiếc xe này rất đẹp, quay đầu cười trêu ghẹo: “Vây chúc cậu trúng số, đến khi đó hai chúng ta mỗi người một chiếc.”

Vị chị em này của nàng có một sở thích, chính là mua vé số.

Trên cơ bản là mỗi tuần mua vài lần, kiên trì đã vài năm.

Đúng lúc này, nàng cảm thấy Hầu Phỉ Phỉ yên lặng đến khó hiểu.

Vội vàng ân cần hỏi: “Phỉ Phỉ, sao thế?”

Hầu Phỉ Phỉ chỉ bóng người vừa bước xuống xe Bentley, nói: “Minh sai rồi, đó không phải mùi tiền, mà là mùi thơm của người ta, máu chốt là khí chất còn rất tốt.”

Trầm Ngọc Đình tò mò nhìn sang.

Liền thấy một bóng người cao to đang cúi đầu lấy đồ.

Rất nhanh, thanh niên đóng cốp lại, lộ ra hình dáng.

Hầu Phỉ Phỉ hít thở nặng nề, đưa tay nắm chặt tay của Trầm Ngọc Đình.

Hắn đứng bên cạnh chiếc Bentley, vậy mà còn hấp dẫn hơn cả xe.

Mặc âu phục màu xám, dáng người hoàn hảo.

Tai trái cầm bó hoa hồng, tay phải cầm một khung tranh.

Ngũ quan tuấn mỹ, ánh mắt rực rỡ.

Làn da trắng nõn trơn bóng, sống mũi cao thẳng đậm thẳng vào đáy lòng.

Hầu Phỉ Phỉ liếm môi một cái, thở dài nói: “Thật mẹ nó đẹp trai! Thật mẹ nó có tiền! Dáng người thật mẹ nó đẹp! Không biết đóa hoa kia là tặng cho con bitch nào! Chúc cô ta tối nay mang thai!”

Trầm Ngọc Đình tựa như đã ngẩn người, cũng không mở miệng phụ họa nàng.

Người thanh niên ôm hoa ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hắn đột nhiên nở nụ cười rực rỡ.

Ánh trăng treo cao trên mặt biển, gió mát thổi bên người, tiếng nhạc nhẹ nhàng truyền ra từ nhà hàng.

Cũng không đuổi kịp nụ cười này.

Biểu cảm của Trầm Ngọc Đình có hơi quái dị.

“Đang cười với bọn mình kìa.” Tiếng kêu truyền đến từ bên cạnh.

Trầm Ngọc Đình mím chặt môi, nhìn người thanh niên cách đó không xa.

Gương mặt quen thuộc kia lại có chút xa lạ.

Đường Tụng đúng là rất đẹp trai, nhưng mà tuyệt đối không lóa mắt như vậy.

Hắn luôn đeo kính gọng đen, đôi mũi lưỡi trai, luôn cúi đầu yên lặng.

Trên thân luôn mang theo hơi thở nghệ thuật.

Nhưng mà... đây rõ ràng chính là Đường Tụng.

Cộc cộc cộc...

Tiếng giày da gõ lên bậc thang cẩm thạch, ăn khớp với nhịp tim của nàng.

“Đi về phía chúng ta kìa! Lẽ nào muốn tán tỉnh?” Hầu Phi Phi hít sâu một hơi, rồi nín thở.

Đôi con ngươi trắng đen rõ ràng dưới tóc mái nhìn thẳng vào nàng.

Chẳng biết vì sao, trái tim của Trầm Ngọc Đình bắt đầu đập mạnh, trong lúc nhất thời lại thấy luống cuống tay chân.

Sao Đường Hồ Lô lại trở nên khác xưa rồi?

Ánh mắt của Đường Hồ Lô sao lại kỳ quái như thế?

Chiếc xe thể thao kia ở đâu ra?

Sao hôm nay... Đường Hồ Lô lại cuốn hút như vậy?

Mùi thơm của hoa hồng tràn vào chớp mũi.

Thanh niên đứng lại trước mặt nàng, trên mặt mang theo nụ cười mê người.

Đôi mắt đen như mực tựa như có thể chiếu rọi lấy nàng.

Dáng người cao ngất, khí thế, rất có cảm giác áp bách.

Hầu Phỉ Phỉ không tự chủ được mà lùi nửa bước, sắc mặt hồng hào.

Thanh niên đưa khung tranh bên tay phải qua, cười nói: “Đây là món quà đầu tiên.”

Trong khung tranh được lồng kính, là cảnh tượng khi bọn họ vừa đến Ô Sơn.

Có thể thấy nụ cười tươi như hoa của nàng, xinh đẹp rung động lòng người.

Còn có thể thấy mặt trời lặn, mặt biển, và cửa sổ chiếc xe quen thuộc kia.

Trầm Ngọc Đình che miệng, hai mắt đã long lanh như nước.

Nàng đưa tay nhận theo bản năng, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

Tiếp theo, cằm của nàng bị nâng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Trầm Ngọc Đình hiện ra hơi nước.

“Hôm nay em mặc rất đẹp, tôi rất hài lòng. Mùi nước hoa không hợp với em, quay đầu tôi sẽ tặng em một bộ mới.”

Đường Tụng nhìn gương mặt này, lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Mấy ngày gần đây, tuy tiếp xúc rất nhiều, nhưng hấn vẫn không dám nhìn kỹ nàng.

Gương mặt và dáng người giống với thư ký Kim, khiến cho hấn không thể ức chế nổi rung động trong lòng.

Đương nhiên, hấn cũng rất yêu thích Trầm Ngọc Đình.

Nàng lạc quan, nỗ lực, hiểu chuyện, toàn thân đều là ưu điểm, không phải là đồ thay thế thư ký Kim.

“Đường Hồ Lô...” Lời vừa ra khỏi miệng, Trầm Ngọc Đình đã bị hấn ôm lấy.

Cả người dán lại trên thân hấn.

Hấn ôm rất chặt, tựa như muốn hòa tan vào nhau.

Tiếp theo, miệng của bị chặn lại, còn bị cạy ra.

Cảm nhận được sự điên cuồng của Đường Tụng, Trầm Ngọc Đình lại không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Hoàn toàn mất tính tự chủ, chỉ có thể bị động đáp lại.

Đôi tay rong ruổi sau lưng, Trầm Ngọc Đình cảm giác toàn bộ móng eo đều nóng rất.

Qua một lúc lâu, cảm giác Trầm Ngọc Đình hô hấp không thông, Đường Tụng mới thả nàng ra.

Sợi tơ óng ánh tuột xuống từ khóe miệng.

Trầm Ngọc Đình thở hổn hển, tim đập loạn, rái tai nóng bỏng.

Đường Tụng đưa tay ôm eo thon của nàng, nhẹ nhàng nhéo một cái, đưa hoa hồng qua: “Tặng em, thích không?”

Trầm Ngọc Đình đưa tay nhận lấy, ôm cả khung tranh vào ngực, nhẹ nhàng nói: “Thích.”

“Rất ngoan.” Đường Tụng nhếch miệng cười, lại gật đầu với Hầu Phi Phi: “Xin chào, tôi là Đường Tụng, cô là bạn học của Ngọc Đình đúng không?”

“Chào... xin chào, tôi là Hầu Phi Phi.” Hầu Phi Phi vội vàng đáp lại, còn hơi nói lắp.

Trầm Ngọc Đình nhìn bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, nhẹ nhàng nói: “Đường Hồ Lô, sao anh đột nhiên thay đổi nhiều vậy...”

Lời còn chưa hết, mông đã bị vỗ một cái.

Nàng bĩu môi, giả bộ giận dữ nói: “Anh còn như vậy, tôi sẽ không để ý đến anh nữa.”

Đường Tụng nhú mày, lại vỗ thêm một cái nữa.

“Anh!” Trầm Ngọc Đình tròn tròn mắt.

“Ngoại hiệu này không dễ nghe, thu hồi lại cho tôi.” Đường Tụng nhìn thẳng vào mặt nàng.

Trầm Ngọc Đình né tránh ánh mắt: “Tôi không gọi còn không được sao.”

Đường Tụng gật đầu hài lòng, cười nói: “Đi thôi, chúng ta vào ăn cơm.”

“Ừm.” Trầm Ngọc Đình gật đầu, tiến lại bên tai hắn, nói nhỏ: “Chiếc xe kia... Không phải là anh thuê để giữ mặt mũi cho tôi chứ? Còn cả bộ quần áo này nữa, chắc là không rẻ nhỉ?”

Đường Tụng cười hờ hững, cũng không nói nhiều: “Cơm nước xong xuôi, tôi còn có một món quà cho em.”

Hầu Phi Phi ngây ngốc nhìn hai người rời đi, đứng lặng trong gió biển ngày thu.

Chương 237: Sử dụng thẻ an ninh

Trong phòng 208.

Thái độ của Đồng Kiến Sơn vô cùng lạnh nhạt.

Dựa theo Lý Thục Yên giới thiệu, trong những người bạn này của nàng, Trương Trạch Hạo là người có điều kiện khá nhất, nhưng cũng chỉ là giải tỏa mặt bằng và đền bù mà thôi.

Hắn hoàn toàn không để trong lòng.

Lúc này Lý Thục Yên rơi vào tình thế khó xử, sắc mặt rất xấu hổ.

Nàng và Đồng Kiến Sơn quen nhau không lâu.

Trong ấn tượng của nàng, đối phương rất rộng rãi hào phóng, quan hệ rộng, là một người rất có năng lực.

Cho nên mới dẫn đến giới thiệu cho đám bạn học.

Có chút ý khoe khoang, nhưng cũng thật lòng muốn giúp đỡ bạn bè phát triển quan hệ.

Không ngờ có lòng tốt lại thành chuyện xấu, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Trong lòng cũng quyết tâm, trở về sẽ chia tay đối phương.

Đúng lúc này, Đồng Kiến Sơn vỗ tay một cái, phá vỡ bầu không khí ngưng trọng.

“Nào, chúng ta uống một ly, coi như là làm quen một chút, mọi người là bạn của Thục Yên, cũng coi như là bạn của tôi.”

Nghe vậy, ba người đối diện mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng Kiến Sơn lăn lộn trong xã hội nhiều năm, trên thân có loại khí thể lỗ mẫn, vừa nhìn đã biết là không dễ trêu.

Có thể hóa giải là tốt nhất.

Đồng Kiến Sơn rót cho bọn họ một ly Whisky, cười nói: “Sẽ không có ai không nể mặt chứ?”

Tiếp theo, tiếng cụng ly vang lên.

Ba người đều ngửa đầu uống cạn.

Đồng Kiến Sơn chỉ nhấp một chút.

Ba người Trương Trạch Hạo uống xong thì ho khan, vội vàng gấp mấy miếng thức ăn mới hoãn được.

Loại Whisky này phải hơn 40 độ.

Bụng rỗng mà uống cạn một ly, quả thực rất khó chịu.

Lý Thục Yên vội vàng mở miệng: “Đừng uống nữa, bụng rỗng uống rượu sẽ hại ruột.”

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Mấy người đều nhìn qua.

Đầu tiên là Trầm Ngọc Đình ôm bó hoa hồng đi vào, trên mặt mang theo nụ cười ngượng ngùng và hạnh phúc.

“Đây là Đường Tụng.” Nàng nghiêng người, để bóng người kia đi vào.

Đây là một người trẻ tuổi đẹp trai đến quá đáng.

Dáng người đoan chính ưu nhã, khí chất xuất chúng.

Tuy rằng mỉm cười trông rất hiền lành, nhưng khí thể rất mạnh.

Toàn thân đều lộ ra một loại tự tin.

Đứng trong gian phong nho nhỏ, lại như hạc đứng giữa bầy gà.

Hắn vừa đến, lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Trầm Ngọc Đình kéo tay Đường Tụng, điềm nhiên nói: “Đây là bạn học cũ, Trương Trạch Hạo, Lưu Chí Dũng, Thạch Phong, Lý Thục Yến, kia là bạn trai của Thục Yến, Đồng Kiến Sơn.”

Đường Tụng nhìn mấy người trong phòng, cười nói: “Xin chào, xin lỗi vì để mọi người chờ lâu.”

Năm người trong phòng đều ngẩn người, hiển nhiên là rất bất ngờ.

Đây chính là trầm mặc ít nói?

Hình như không giống mà?

Trương Trạch Hạo hô hấp nặng nề.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Trầm Ngọc Đình, lại nhìn Đường Tụng cao to tuấn lãng ở bên cạnh.

Ánh mắt trở nên phức tạp khó hiểu.

Chẳng trách đôi phương hờ hững với mình, thì ra là đã tìm được người tốt hơn.

Đồng Kiến Sơn cũng giật mình.

Hắn lăn lộn nhiều năm, vẫn có chút ánh mắt.

Người trẻ tuổi này, vừa nhìn đã biết không phải kẻ xuất thân từ gia đình bình thường.

Mặc quần áo đắt tiền, toàn thân rất tự tin, không hề có vẻ cầu nệ.

Chắc là cũng có chút lai lịch và bối cảnh.

Hắn có thể đi đến ngày hôm nay, tự nhiên cũng có đầu óc.

Dưới tình hình không rõ lai lịch đối phương, sẽ không tùy tiện đắc tội.

Mấy người cười khách sáo một lát.

Trầm Ngọc Đình kéo Đường Tụng về chỗ ngồi.

Bắt đầu giới thiệu căn kẽ mấy người bạn của mình.

Thỉnh thoảng lại nói đến vài chuyện thú vị của họ thời còn học sinh.

Hầu Phỉ Phỉ ở bên cạnh phối hợp, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Trương Trạch Hạo nhìn Đường Tụng được mọi người vây quanh, nội tâm có hơi u ám, mím môi không nói gì.

Nội tâm hẳn biết rõ, mình rất không vui.

Hầu Phỉ Phỉ nhiệt tình nói: “Đủ người rồi, mọi người ăn đi thôi. Lát nữa chúng ta lại ca hát, Ngọc Đình hát rất hay, lát nữa phải hát thêm vài bài.”

“Được nha.” Trầm Ngọc Đình cười đáp ứng, nàng cũng rất vui vẻ.

Rất nhanh, bởi vì Đồng Kiến Sơn hơi thu lại, nên bầu không khí rất tốt.

Mấy người bạn học cũ nhớ đến chuyện xưa thì cảm khái.

Lúc nói đến chuyện thú vị thì cười ha ha.

Ăn uống no say, mấy người con trai bắt đầu mời rượu cùng ly.

Tửu lượng của Đường Tụng rất tốt, không hề tránh né, mà cũng uống mấy ly.

Tiếp theo, Đồng Kiến Sơn bắt đầu dò hỏi tình hình của hắn.

Mấy người bên cạnh cũng vánh tai nghe, hiển nhiên là rất tò mò.

Đường Tụng thuận miệng qua loa vài câu, không nói gì nhiều.

Đồng Kiến Sơn nghe thấy đối phương phát triển ở Yên Thành, không có sản nghiệp gì ở Ô Sơn, mà chỉ đến du lịch.

Nhất thời thấy hơi thất vọng.

Sản nghiệp của hắn đều nằm ở Ô Sơn.

Hầu như rất khó để hợp tác với đối phương.

Nghĩ đến đây, thái độ của hắn lại lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Hơn nữa đã uống rượu, cũng hơi phê, đã không nghĩ nhiều như trước.

Thuận tay rút điều thuốc, châm lên, tựa vào ghế, dáng vẻ không coi ai ra gì.

Phòng kín, lập tức tràn đầy mùi thuốc lá.

Ba cô gái ho khan vài tiếng.

Bạn học của họ đều rất biết điều, không ai hút thuốc trước mặt con gái.

Đường Tụng cau mày nói: “Lão Đồng, anh hút thuốc thì ra ngoài hút, trong phòng có nhiều người, còn có phụ nữ nữa.”

Lão Đồng?

Đồng Kiến Sơn híp mắt lại.

Đây hoàn toàn là không coi mình ra gì mà.

Xem ra thái độ của mình quá thấp, nên bị đối phương xem nhẹ.

Hắn cầm nửa chai Whisky còn lại lên, đặt trước mặt Đường Tụng.

Toét miệng cười: “Ha ha, cậu uống hết chai này, tôi sẽ ra ngoài hút, thế nào?”

Đường Tụng trực tiếp hất rượu ra, nhúu mày lại, hắn luôn cảm thấy tên Đồng Kiến Sơn này giống lưu manh, không dễ sống chung.

Nhưng nghĩ đến những người còn lại, hắn cũng không nói nhiều, chỉ lạnh nhạt nói: “Chuyện cười này không buồn cười chút nào.”

Hầu Phi Phi chọc Lý Thục Yên một cái, còn nháy mắt với nàng.

Lý Thục Yên vội vàng kéo tay bạn trai: “Kiến Sơn, em ra ngoài hút thuốc với anh được không, bên này đều là bạn em, nể mặt em chút được không.”

Đồng Kiến Sơn nhìn Đường Tụng đầy thâm ý, lại nhìn mấy người đang luống cuống ở bên cạnh.

Cười nói: “Đừng khẩn trương, anh chỉ đùa với Tiểu Đường thôi. Thục Yên, chúng ta ra ngoài hóng gió.”

Lý Thục Yên cười áy náy với mọi người, rồi vội vàng kéo Đồng Kiến Sơn ra ngoài.

Đưa mắt nhìn hai người rời khỏi.

Trầm Ngọc Đình nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, để anh chịu ủy khuất rồi, tôi không nên bảo anh đến. Không ngờ bạn trai của Thục Yên lại là người như vậy, anh đừng tức giận, sau này chúng ta không gặp anh ta nữa.”

Đường Tụng lắc lắc đầu, cũng không nói nhiều.

“Đúng là lưu manh.” Những bạn học khác cũng phụ họa.

Không còn Đồng Kiến Sơn ở đây, bầu không khí trở nên tốt hơn nhiều.

Hầu Phỉ Phỉ kéo tay Trầm Ngọc Đình lên chọn bài hát, bắt đầu ca hát.

Một lúc sau, rầm một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Lý Thục Yên hoảng sợ vịn Đồng Kiến Sơn đi vào.

Hầu Phỉ Phỉ vội vàng hỏi: “Thục Yên, có chuyện gì vậy?”

Lý Thục Yên đang định giải thích.

Đồng Kiến Sơn đã lấy điện thoại ra gọi.

“Alo, Tiểu Vương, gọi các anh em đến nhà hàng Sơn Hải một chuyến. Hôm nay gặp phải tên chó họ Trần kia, bọn họ nhiều người, đánh tao một trận, hôm nay nhất định phải đòi lại.”

Cúp máy, Đồng Kiến Sơn xoa xoa cổ, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Mấy người trong phòng đều bị dáng vẻ này dọa sợ.

Đây là gọi người đến đánh nhau tập thể?

Bọn họ trao đổi ánh mắt, không hèn mà cùng có ý nghĩ rời đi.

Trương Trạch Hạo đứng dậy, trực tiếp mở miệng: “Cũng muộn rồi, nên về thôi. Phỉ Phỉ, cậu không uống rượu, lái xe tôi đưa mọi người về đi.”

Hầu Phỉ Phỉ lập tức phụ họa: “Được, tôi muốn lái BMW từ lâu rồi.”

Lưu Chí Dũng và Thạch Phong cũng vội vàng đứng dậy.

“Đường Tụng, chúng ta cũng đi thôi.” Trầm Ngọc Đình kéo tay Đường Tụng, trong mắt có chút lo âu và sợ hãi.

Đường Tụng vỗ nhẹ đầu nàng, an ủi: “Không cần sợ, có tôi ở đây rồi.”

Tiếp theo, hắ mở nhà kho, lập tức sử dụng ‘thẻ an ninh’.

“Keng, bạn đã triệu hoán đội ngũ an ninh, an ninh Thịnh Đường đang chạy đến, dự tính 8 phút.”

Chương 238: Phô trương

Nghe thấy nhắc nhở, Đường Tụng thở phào nhẹ nhõm.

Vì đề phòng chuyện chẳng may, vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao còn có Trầm Ngọc Đình ở đây, cẩn thận là chuyện tốt.

Quyền cước không có mất, đối mặt với những người trong xã hội này, cũng không cần hấn địch thân ra tay.

Đồng Kiến Sơn ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, nội tâm thấy hơi khinh thường.

Vốn còn tưởng rằng là một mãnh long quá giang gì gì đó, không ngờ lại là một nhân vật nhỏ chưa gặp chuyện đời.

Gặp chút chuyện đã sợ như vậy, như đàn bà.

Hắn cầm ly rượu lên uống một hợp, lại vỗ lên bàn, cười lạnh nói: “Đi thôi, chúng ta đi cùng đi xuống. Tôi xuống đón mấy người anh em, vụ này không thể bỏ qua như vậy.”

Mọi người nhìn nhau một chút, bắt đầu vội vàng thu dọn đồ vật của mình.

Vẫn là rời khỏi đây thì hơn, miễn cho bị liên lụy.

Đi đến quầy thanh toán, báo tên phòng.

Ánh mắt nhân viên thu ngân hơi lóe lên, xin lỗi: “Xin lỗi, hệ thống đã bị kẹt, tôi phải mở lại.”

Nói xong bắt đầu vội vàng thao tác.

Một lúc sau, mấy người đã hơi mất kiên nhẫn.

Đồng Kiến Sơn gõ gõ mặt bàn, thúc giục: “Một nhà hàng to như vậy, hệ thống thu ngân lại rác rưởi như vậy sao?”

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi, xong ngay đây.” Nhân viên thu ngân cúi đầu xin lỗi, dù sao hắn cũng không thành thật.

Một lát sau, thấy kéo dài đủ thời gian rồi, nhân viên thu ngân vội vàng cười nói: “Rất xin lỗi các vị, đã xong rồi.”

Đường Tụng tiến lên trả tiền.

Thanh toán thành công.

Hầu Phi Phi nói: “Bữa cơm này là AA (chia tiền)! Về nhà chúng ta chuyển tiền cho Ngọc Đình nha.”

Đường Tụng xua tay, thuận miệng nói: “Không cần, không có bao nhiêu tiền.”

Hầu Phi Phi há miệng, lại nghĩ đến xe sang của đối phương, thì không kiên trì nữa.

Mọi người đi ra cửa chính, đi đến bãi đỗ xe, gió biển thổi qua, nội tâm cũng thả lỏng hơn.

Trương Trạch Hạo lấy chìa khóa xe, đưa cho Hầu Phi Phi: “Chúng ta đi nhanh một chút.”

Đúng lúc này.

Một giọng nói âm u truyền đến: “Đồng Kiến Sơn, mày muốn gọi người đến lấy lại danh dự đúng không? Sao lại chạy như chó rồi, lúc cướp việc kinh doanh của tao, sao không thấy mày nhát như vậy?”

Đồng Kiến Sơn quay người, nhìn ba người đang cười ở đối diện: “Mày có giỏi thì chờ ở đây, anh em của tao sắp đến rồi.”

Người dẫn đầu ba người là một có hình xăm trên tay, miệng đầy răng vàng khè: “Vậy thì tao sẽ chờ ở đây.”

Đột nhiên, rất nhiều tiếng động cơ truyền đến sau lưng.

Mọi người đều nhìn về phía đi.

“A, hình như là người của tao đánh trước.” Đại ca xăm tay rít một hơi thuốc lá, rồi tiến lên trước.

Tiếp theo, 3 chiếc xe con, 4 chiếc xe gắn máy dừng lại.

Tiếng bước chân rất dày đặc.

Mười mấy hai mươi người nhảy xuống xe.

Bọn họ có lớn có nhỏ, nhìn qua giống như là công nhân trong nhà xưởng.

Có mấy người trẻ tuổi còn cầm gậy bóng chày, trên người xăm đủ loại hình thù và màu sắc.

Bọn họ chen nhau lên, đứng sau lưng đại ca xăm tay.

Trên mặt mang theo vẻ tàn nhẫn, nhìn đám người phía trước.

Sắc mặt Đồng Kiến Sơn thay đổi, cũng biết là đối phương đã có chuẩn bị từ trước.

Nhiều người như vậy, thời gian ngắn là không gọi được.

Áp lực và âm thanh sợ hãi truyền đến.

Trầm Ngọc Đình và mấy người còn lại đều bị dọa sợ.

Nàng ôm chặt tay Đường Tụng, trong mắt có hoảng sợ và áy náy: “Đường Tụng, tôi không nên bảo anh đến, xin lỗi.”

Đường Tụng hôn lên trán nàng một cái: “Không sao, yên tâm, có tôi ở đây.”

Nhìn đồng hồ, chỉ còn 1 phút nữa là tròn 8 phút.

Chắc là đến ngay rồi.

Hắn rất tin tưởng hệ thống.

“Em lên xe của anh ngồi đi, rất nhanh sẽ xử lý xong.” Nhìn thấy Trần Ngọc Đình thấp thỏm lo âu, Đường Tụng kéo nàng đi về phía chiếc Bentley của mình.

Dưới bầu không khí này, hành động của hắn lại rất nổi bật.

Đại ca xăm tay cười một tiếng, cao giọng nói: “Người anh em, cậu vội gì thế, tôi đã cho cậu đi chưa?”

Đường Tụng dừng lại, bình tĩnh nói: “Đây là chuyện của các người, liên quan gì đến chúng tôi?”

“Có liên quan hay không, là do tôi quyết định nhỉ?” Đại ca xăm tay dập điếu thuốc, nói với Đồng Kiến Sơn: “Anh em của mày đến chưa? Chúng ta lại chờ đi.”

Đường Tụng không để ý đến họ, ôm eo của Trần Ngọc Đình, tiếp tục đi về phía xe của mình.

Oành!

Âm thanh gậy bóng chày nện xuống đất rất vang dội.

“Không nghe thấy đại ca tao nói không?” Một người trẻ tuổi sau lưng đại ca xăm tay kêu lên.

Những người khác còn lộ ra vẻ buồn cười.

Trần Ngọc Đình giật mình, người run một cái, trong mắt có sợ hãi khó nén.

Đường Tụng ôm chặt hơn, sau đó cau mày.

Hắn lấy điện thoại ra xem giờ.

Đã qua 8 phút rồi, nên đến rồi chứ?

Đại ca xăm tay nhìn thấy động tác của hắn, cười hỏi: “Sao thế? Người anh em cũng định gọi người à?”

“Ừm.” Đường Tụng gật đầu, giọng nói rất bình tĩnh.

“Ha ha ha!”

Đại ca xăm tay cười to, đám đàn em sau lưng cũng cười theo.

Tiếng cười tràn đầy trào phúng và giễu cợt.

Đúng lúc này, từng tiếng nổ truyền đến, liên miên không dứt.

Nhìn theo con đường quốc lộ dọc bờ biển.

Ba chiếc Mercedes G-Class, 3 chiếc Land Rover việt dã lao nhanh đến.

Rất nhanh đã dừng lại trước bãi đỗ xe của nhà hàng.

Tổng cộng sáu chiếc xe đen sì, sáng bóng dưới ánh đèn lạnh lẽo.

Giống như thú hoang sắp cắn người.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều dừng động tác.

Đường Tụng nhìn thấy cảnh này, hiểu rõ là đội ngũ an ninh đã đến.

Hắn cười với đại ca xăm tay.

Kéo Trầm Ngọc Đình đi về phía xe.

Không ai dám mở miệng ngăn cản nữa, cũng không ai dám phát ra âm thanh.

Đại ca xăm tay và đám đàn em phía sau đều cứng lại, đầu óc rối bời, sinh ra một ý nghĩ rất hoang đường.

Chẳng lẽ... đây chính là người mà tên kia gọi đến?

Sáu chiếc xe đồng thời mở cửa.

Tiếp theo, từng người đàn ông cao to vạm vỡ, âu phục giày da nhảy xuống xe.

Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ nghiêm túc và trang trọng.

Dáng người cao to vạm vỡ, cộng với huấn luyện chuyên nghiệp, hành động nhất quán, tạo thành áp lực cực mạnh.

Một nhóm 30 người đứng chỉnh tề trước mặt Đường Tụng.

Đường Tụng liếc mắt nhìn qua, một mảnh đen kịt, hơn nữa không có ai thấp hơn 1m8.

Đường Tụng gật đầu một cái, thư ký Kim ra tay chính là khác biệt.

Tiếp theo, 30 tên nhân viên an ninh đồng thời khom người, lớn tiếng: “Đường tiên sinh!”

Âm thanh như sấm sét giữa trời quang, làm cho tất cả mọi người ở đây đều giật mình kinh hãi.

Trần Ngọc Đình thấy một màn này, cũng lộ vẻ không dám tin, có chút không phản ứng kịp.

Mấy người bạn học của nàng cũng không kém gì, không ai ngờ Đường Tụng lại gọi người đến thật.

Lại còn là đội ngũ an ninh có hơn 30 nhân viên.

Tình cảnh này, bọn họ chỉ thấy khi xem phim truyền hình thôi.

Cảm giác chấn động khi gặp người đời, có thể nói là khó có thể diễn tả.

Đồng Kiến Sơn cũng bị dọa sợ, rút người về sau, sợ Đường Tụng chú ý đến mình.

Dù sao lúc trước hắn cũng tỏ vẻ ngông cuồng.

Đường Tụng xoay người, lạnh nhạt nói với đại ca xăm tay và đám đàn em: “Bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa?”

Đại ca xăm tay cũng sợ đến toát mồ hôi hột.

Đám đàn em sau lưng cũng vội vàng ném gậy bóng chày xuống đất.

Âm thanh ‘bình bình bang bang’ rất dễ nghe.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau.

Có người còn lấy điện thoại ra, giả bộ như đang nghe máy, vừa ‘alo alo’ vừa chạy chậm đi.

Cũng có người đứng gãi đầu, dáng vẻ thật thà chất phác, giả bộ như đang thưởng thức cảnh biển.

Không có ai dám lên tiếng.

Đại ca xăm tay nuốt nước miếng, kiên trì nói: “Ngài... ngài đi thông thả. Vừa rồi... chỉ là đùa thôi, ha ha, thật ra tôi là người tốt, rất hiếu khách.”

Đường Tụng cười một tiếng: “Lúc này ai đập gậy làm bạn tôi sợ?”

Một người trẻ tuổi đang giả bộ thưởng thức phong cảnh lập tức sợ hết hồn.

Run run rẩy rẩy tiến lên.

Đại ca xăm tay đi qua cho hấn một cái tát, sau đó mặt đầy thật thà nói: “Đường... Đường tiên sinh yên tâm, trở về tôi sẽ giáo dục lại tên này.”

Đường Tụng gật đầu một cái, thuận miệng nói: “Các anh và lão Đồng có thù oán gì thì cứ tiếp tục.”

Tiếp đó, hấn nói với đám bạn của Trầm Ngọc Đình: “Cũng muộn rồi, chúng ta về đi.”

Hầu Phỉ Phỉ kéo tay Lý Thục Yên, nháy mắt với nàng, nhỏ giọng nói: “Thục Yên, chúng ta đi thôi.”

Lý Thục Yên nhìn Đồng Kiến Sơn, lại nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Đồng Kiến Sơn há miệng, chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, lại không dám nói gì.

Đúng lúc này, một chiếc xe lái đến, dừng lại ở ven đường đối diện.

6 người trẻ tuổi nhảy xuống xe.

Vừa đặt chân xuống, đã thấy cảnh tượng trước mắt.

Nhất thời bị dọa cho giật mình.

Vội vàng chui vào trong xe.

Có một người trẻ tuổi nhuộm tóc vàng thò đầu ra, hô lên với Đồng Kiến Sơn: “Anh Đồng, bọn em ăn phải đồ bẩn, đang đau bụng quá, bọn em qua bên kia giải quyết trước.”

Tiếp theo, chiếc xe lao đi như một cơn gió.

Cảnh tượng này, chứng tỏ Đồng Kiến Sơn đã chọc phải một nhân vật lớn nào đó.

Bọn họ chỉ là người kiếm miếng cơm ăn thôi, đi lên lấy khí thế, nói vài câu độc ác thì còn được.

Chứ không cần mạo hiểm như vậy.

Chương 239: Cá trong biển

“Em lái đi, tôi uống rượu rồi.” Đường Tụng mở cửa xe.

Trầm Ngọc Đình vẫn hơi ngẩn ngơ, vô thức ngồi vào vị trí tài xế.

Đến khi Đường Tụng ngồi vào ghế phụ, nàng mới phục hồi tinh thần, vội vàng xua tay nói: “Xe này quá đắt, tôi sợ kỹ thuật của mình không tốt, hay là chúng ta gọi lái xe?”

“Không sao, lái chậm cũng được, va quệt cũng không cần em đền.” Đường Tụng lại giới thiệu qua: “Đây là hộp số, đây là...”

“Được, vậy... chúng ta đi.” Trầm Ngọc Đình có hơi khẩn trương.

Có lẽ là vì hơi rượu bốc lên, Đường Tụng thấy hơi ngà ngà, liền nằm híp mắt lại.

Trầm Ngọc Đình nhìn nội thất xa hoa trong xe, thần sắc có hơi sợ hãi.

Tiếng động cơ vang lên.

Xuyên qua cửa sổ xe, Trầm Ngọc Đình có thể thấy đội ngũ an ninh đang chạy chậm về xe.

Cũng nhìn thấy vẻ phức tạp trong mắt đám bạn học cũ.

Nhưng nội tâm của nàng cũng không khá hơn ai cả.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, nàng lái rất cẩn thận, cảm giác toàn thân đều căng thẳng.

Xuyên qua kính chiếu hậu, nàng có thể nhìn thấy tiếng chiếc xe Mercedes đi theo sau.

“Đường Tụng.” Nàng quay đầu nhìn sang thanh niên bên cạnh.

Hắn khẽ ừ một tiếng, giọng nói còn mang theo một tia nghi vấn.

Rõ ràng là một người rất quen thuộc, nhưng Trầm Ngọc Đình lại cảm thấy hắn bây giờ cách mình rất xa.

“Không có gì.” Trầm Ngọc Đình hơi mát mát, cũng không biết hỏi cái gì.

Hỏi Đường Tụng hôm nay là thế nào?

Hỏi vì sao hắn lại thay đổi nhiều như vậy?

Hỏi đâu mới là con người thật của hắn?

Sau khi đi được một đoạn đường.

Đường Tụng mở mắt ra, liếc nhìn Trầm Ngọc Đình đang lo lắng không yên, khẽ cười nói: “Đi đến nơi chúng ta ngắm mặt trời lặn đi, ngày mai tôi sẽ phải rời khỏi đây.”

Có lẽ là nhớ lại những hình ảnh kia, Trầm Ngọc Đình rốt cuộc cũng cười: “Được.”

Chiếc xe đi về phía nam.

Theo chiếc xe ra khỏi thành phố, đèn xe và cao ốc dần dần trở nên thưa thớt.

Con đường cũng rộng rãi hơn, xe qua lại cũng ít hơn.

Trầm Ngọc Đình cũng to gan hơn chút.

Chiếc xe không ngừng gia tốc.

Nàng là một cô gái rất hướng ngoại, cũng thích những sự vật mới mẻ, dần dần thích loại cảm giác này.

Theo bóng đêm sâu hơn, xe trên đường càng thưa thớt hơn.

Bên tai chỉ còn tiếng động cơ.

Đường Tụng mở nhạc lên, đây là một bài hát tiếng Anh, Try của Asher Book.

Tiếng nhạc tràn ngập buồng xe, bầu không khí giữa 2 người trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

“Sắp đến rồi.” Trầm Ngọc Đình đã khôi phục bình thường, giọng nói bình tĩnh tự nhiên, không còn câu nệ như trước.

Rất nhanh, chiếc xe chậm lại.

Đường Tụng mở mui trần ra.

Một lát sau, gió biển lạnh lẽo thổi vào mặt.

Đường Tụng nhìn sang trái, đầu tiên là thấy gò má thanh tú của Trầm Ngọc Đình.

Tiếp đó là bờ biển mênh mông bát ngát ở bên ngoài.

Bóng đêm, ánh trăng, mặt biển nối lại với nhau, cực kỳ giống một bức tranh.

Trầm Ngọc Đình hít sâu một hơi, cảm nhận rung động và an bình của giờ phút này.

Trong trời đất, tựa như chỉ còn lại gió biển.

Nàng quay đầu cười nói: “Hình như biển xanh đang ca hát.”

...

Hai người ngồi trên tảng đá ở bờ biển, ngưng mắt nhìn mặt biển xa xa, lắng nghe tiếng sóng biển ‘ầm ầm’.

Giống như trôi qua rất lâu.

“Đường Tụng.” Trầm Ngọc Đình hô to về phía mặt biển.

“Ừm.”

“Anh đã từng nghe câu này chưa?” Trầm Ngọc Đình không dám nhìn vào mắt hắn: “Không phải tất cả cá đều sinh hoạt

trong cùng một vùng biển.”

Đường Tụng lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Trầm Ngọc Đình yên lặng một lát, đôi mắt tựa như ngẩn lệ: “Đây là một câu trong quyển sách ‘Nhảy Nhảy Nhảy’ của Murakami Haruki. Tôi rất thích quyển sách này, câu này vốn là...”

Nàng đột nhiên quay lưng lại, cố gắng bình tĩnh nói: “Anh phải làm một người trưởng thành trầm tĩnh, không cho phép cảm xúc hóa, không cho phép vụng trộm nhớ nhung, không cho phép quay đầu xem, trải qua cuộc sống khác, anh phải nghe lời, không phải tất cả cá đều sinh hoạt trong cùng một vùng biển.”

Đường Tụng tựa như hiểu ra gì đó, yên tĩnh nhìn bóng lưng của nàng.

Trầm Ngọc Đình hít sâu một hơi, nước mắt tràn mi mà ra, chảy xuống theo gò má: “Tôi cảm thấy, chúng ta cũng không phải cá trong một vùng biển.”

Nàng cúi đầu nói: “Anh bây giờ, cách tôi quá xa. Anh có xe sang, có bề ngoài gọn gàng trắng lệ, có đội ngũ an ninh gọi là đến đuổi là đi. Có lẽ anh bây giờ, mới chính là anh.”

“Mà tôi, chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp đang chờ vào nghề, tôi không biết làm thế nào để đối mặt với anh bây giờ. Không biết làm thế nào để chung sống với anh, chúng ta không phải cá trong một vùng biển.”

“Anh rất hư hảo, người như anh, tôi không nắm được. Có lẽ tôi cũng nên không nhớ tới, không quay đầu lại nhìn, trải qua cuộc sống khác nhỉ?”

Đường Tụng đứng lên, đi đến trước mặt nàng, đưa cho nàng một tờ khăn giấy.

Trầm Ngọc Đình nhận lấy, dùng sức che mặt lại.

Tờ giấy lập tức ướt đẫm nước mắt.

“Ngọc Đình.”

Bả vai Trầm Ngọc Đình hơi run rẩy.

“Vậy em có nguyện ý đi đến vùng biển của tôi không?”

Trầm Ngọc Đình dừng lại chốc lát, giọng nói rất nhỏ: “Tôi sợ mình bơi không đến, anh ở quá xa.”

“Không sao, thật ra anh là Hải Vương, có thể giúp em bơi đến.”

Trầm Ngọc Đình cầm khăn giấy, nhìn hẩn bằng đôi mắt đỏ: “Nếu anh là Hải Vương, vậy tôi càng phải cách xa ra một chút.”

(Hải Vương = Vua biển, chuyên quản lý và ăn hải sản, nhất là các loại hải sản to như cua ghẹ 40-50 kg)

Đường Tụng yên lặng một lát, lại thở dài.

Về mặt tình cảm, hẩn đúng là có rất nhiều thiếu sót với rất nhiều người.

Hẩn lấy điện thoại ra, gửi cho nàng một văn kiện: “Đây là món quà thứ hai, em cân nhắc một chút.”

Trầm Ngọc Đình ngẩn người, mở wechat ra xem.

Đường Tụng: “Thư thông báo nhậm chức.doc.”

“Là sao?”

“Mở ra xem đi, cho tôi một đáp án, tôi tôn trọng lựa chọn của em.”

Trầm Ngọc Đình lau lau đôi mắt mờ hồ, mở văn kiện ra xem.

Chào cô Trầm Ngọc Đình:

Chúng tôi rất vui khi thông báo cô đã được nhận vào công ty văn hóa Đường Trình...

Chức vị: Trưởng phòng marketing.

Tiền lương cơ bản: 30.000 NDT (trước thuế) + trích phần trăm...

Phúc lợi và đãi ngộ:...

Địa chỉ công ty:....

...

“Có ý gì?” Trầm Ngọc Đình lập lại vấn đề vừa rồi.

Đường Tụng vỗ vỗ bả vai nàng: “Như em đã thấy, một phần offer, tiền lương của trưởng phòng bình thường là hơn 10.000, của em xem như là ưu đãi. Hơn nữa bộ phận marketing vẫn chưa có giám đốc, anh rất coi trọng em, chỉ là không biết em có muốn thử một lần không.”

Ngực Trầm Ngọc Đình phập phồng, hỏi: “Công ty này có liên quan đến anh?”

Đường Tụng nghiêm túc nhìn vào mắt nàng: “Ừm, đây là công ty của tôi, cũng là trọng tâm giai đoạn trước mắt. Chủ yếu là chế tạo một mắt xích toàn quốc.”

“Không biết em có muốn nhận phần offer này không? Tôi cảm thấy, nếu em cố gắng một chút, là có thể bơi đến vùng biển của tôi rồi.”

Trầm Ngọc Đình đã dừng khóc.

Đường Tụng nói tiếp: “Em là một nhân tài ưu tú trên phương diện marketing, tôi tin tưởng trực giác của mình. Em chủ yếu phụ trách kinh doanh nhãn hiệu ‘phòng cà phê Thời Gian’, đây là một cương vị vô cùng quan trọng.”

“Rất quan trọng với tôi, tương lai em cũng sẽ trưởng thành cùng công ty. Có lẽ lúc đó chúng ta chính là cá trong một vùng biển như em nói.”

Trầm Ngọc Đình cắn môi một cái, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thực lực của công ty thì em không cần lo, nếu như có nghi vấn gì, có thể lên mạng tìm hiểu một phen.”

“Tôi không có lo lắng này.” Trầm Ngọc Đình ngẩng đầu lên, nhìn hấn đang lấp lánh trong bóng đêm, lấy dũng khí nói: “Thứ hai tôi sẽ nhậm chức.”

“Hoan nghênh em đến với công ty.” Đường Tụng đưa tay phải ra.

Trầm Ngọc Đình lại không đưa tay, mà tiến lên ôm lấy hấn: “Tôi sẽ cố gắng bơi vào vùng biển của anh.”

Đường Tụng cúi đầu, nhẹ nhàng ôm eo nàng.

Gió biển vén lên tóc mai của nàng, dán vào trên mặt hấn.

Chương 240: Tiến độ 10%

Nhà họ Trần.

Trần Ngọc Đình dừng xe ở trước cửa, trên mặt mang theo nụ cười như có như không.

“Anh xuống cầm quà.” Đường Tụng gọi nàng lại.

“Quà gì?”

“Quà cho cô chú, có cả của em.”

“Không cần, anh đã tặng rất nhiều rồi...” Trần Ngọc Đình lắc lắc bức tranh và bó hoa hồng trong tay.

Đường Tụng lấy mấy túi quà đã chuẩn bị ra, cười nói: “Đi thôi, đến nhà em ăn chùa ngủ chùa, không biếu thứ gì thì không hay lắm.”

“Không sao, cha mẹ tôi không để ý, bọn họ... cũng có hảo cảm với anh mà.” Sắc mặt Trần Ngọc Đình hơi đỏ lên.

“Đi thôi.” Đường Tụng không nói gì nữa.

Mở cửa, đi vào trong.

Mẹ Trần nghe thấy động tĩnh thì đi ra, mang theo vẻ trách cứ: “Sao về muộn thế?”

Ngay sau đó đã thấy hoa hồng trong tay con gái, và cả người trẻ tuổi đứng cạnh nàng.

Dáng người cao to, khí chất rất tốt, nhìn qua còn hơi quen mắt.

Tiểu Đường?

Đường Tụng xin lỗi nói: “Xin lỗi cô, hôm nay cháu kéo Ngọc Đình đi ngắm biển, cho nên về hơi muộn, đã để cô chú lo lắng rồi.”

Mẹ Trầm nghe giọng nói thì mới xác định là Đường Tụng, bà quan sát một chút, trong mắt có chút vui vẻ bất ngờ: “Đứa bé này, thay quần áo lại như biến thành người khác vậy.”

Đường Tụng cười cười, lại đưa quà trong tay qua: “Đây là mấy món quà nhỏ, hi vọng cô và chú sẽ thích.”

“A, không cần xài tiền bậy bạ như vậy...” Mẹ Trầm đẩy lại.

“Cô nhận đi, xem như là cảm cô và chú đã chăm sóc những ngày qua.” Đường Tụng trực tiếp nhét túi quà vào tay mẹ Trầm.

Mẹ Trầm liếc nhìn con gái mình, cũng không từ chối nữa.

Tiếp đó Đường Tụng lại đưa một túi cho Trầm Ngọc Đình: “Đây là phần của em.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Trầm Ngọc Đình ‘ừ’ nhẹ một tiếng rồi nhận lấy.

“Vậy cháu lên lầu trước, cũng muộn rồi, cô chú nghỉ sớm đi ạ.” Đường Tụng lên tiếng chào, sau đó đi lên phòng.

Nhìn thấy Đường Tụng rời đi, mẹ Trầm lập tức kéo con gái bảo bối của mình, hỏi: “Tiểu Đường sao thế này? Hai đứa?”

Trầm Ngọc Đình phức tạp nói: “Mẹ, mẹ đừng hỏi, con tự biết mà.”

“Được rồi.” Mẹ Trầm thấy con gái mình có chút không đúng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tiểu Đường ăn mặc vào nhìn khác hẳn, cứ như là mình tinh điện ảnh vậy, người cũng sáng sủa hơn rất nhiều.”

Trầm Ngọc Đình gật đầu: “Người ta không chỉ đẹp trai, mà còn rất giàu.”

Nói xong, liền mở túi quà trên tay ra.

Lấy ra một cái túi xách màu đen.

Logo LV ở chính diện rất chói sáng.

“Cái túi này không rẻ nhỉ?” Mặc dù mẹ Trầm không nhận ra logo, nhưng nhìn chế tác và chất liệu thì cũng biết là không rẻ.

“Chắc khoảng 40, 50 ngàn, hình như con từng thấy một cái ở trên mạng.” Trầm Ngọc Đình khẽ vuốt ve chiếc túi, trong mắt lộ ra vẻ vui sướng.

“Đắt như vậy?” Mẹ Trầm giật mình, lại nhìn hai túi quà trên tay mình.

Tranh thủ mở ra xem.

Lấy từng đồ vật bên trong ra.

Vòng vàng, dây chuyền vàng, thắt lưng, ví tiền.

“Tiểu Đường cũng quá hào phóng rồi.” Mẹ Trầm có chút tròn tròn mắt.

Vòng vàng và dây chuyền, cộng lại cũng phải hơn 30.000.

Thắt lưng và ví tiền, vừa nhìn đã biết không rẻ.

Lại thêm túi xách của con gái mình, cộng lại cũng phải 100.000 NDT rồi.

“Đối với người ta mà nói, mấy thứ này đúng chỉ là món quà nhỏ.” Trầm Ngọc Đình thở dài, lại cảm nhận được chênh lệch.

“Chuyện này... lúc trước cũng không nhận ra.”

“Đó là vì người ta khiêm tốn.” Trầm Ngọc Đình do dự một chút, nói: “Mẹ, con ở nhà thêm vài ngày. Cuối tuần sẽ trở về Yên Thành. Con không làm ở công ty nhà nước kia nữa.”

“Nếu chẳng may không thi đỗ thì làm sao bây giờ?”

Nhìn thấy vẻ lo lắng của mẹ.

Trầm Ngọc Đình lấy điện thoại ra, cho mẹ xem offer mới nhận được.

“Mẹ yên tâm, con tìm được việc rồi, là công ty của Đường Tụng.”

Mẹ Trầm vội vàng cầm điện thoại lên xem.

Sau khi nhìn thấy tiền lương, bà đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại thấy lo lắng.

“Con chỉ là một con bé mới tốt nghiệp, Đường Tụng lại cho con tiền lương và đãi ngộ tốt như vậy, có phải là còn có yêu cầu gì khác không? Không phải bảo con làm thư ký đó chứ?”

“Mẹ, mẹ đoán mò cái gì vậy!” Sắc mặt Trầm Ngọc Đình lập tức đỏ bừng: “Con về phòng.”

...

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng đang xử lý văn kiện của công ty, lập tức cầm điện thoại lên xem.

Liễu Bảo Nguyệt: “Hu hu, Tiểu Tụng, tôi muốn nghỉ việc.”

Với tính cách của nàng, có thể nói câu nghỉ việc, vậy khẳng định là không chịu nổi thật.

Đường Tụng vội vàng trả lời: “Hai ngày này tôi sẽ đến Đê Đô một chuyến, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Liều Bảo Nguyệt trả lời rất nhanh: “Thật sao!????”

Liều Bảo Nguyệt: Không thể tin.jpg.

Liều Bảo Nguyệt: “Hừ, lúc trung thu ông cũng nói là sẽ đến, đến quốc khánh cũng nói là có việc không đến được, tôi bây giờ không tin ông nữa.”

Nhìn thấy lời này, Đường Tụng có hơi áy náy, lúc trước đúng là quá bận.

Sử dụng thẻ đọc, làm nhiệm vụ.

Tiết tấu sinh hoạt đột nhiên tăng nhanh, từng cái nhiệm vụ theo nhau mà đến.

Ngay cả căn nhà ở Đế Đô cũng chưa có thời gian đi nhận.

Lần này trở về Yên Thành, vừa vặn có thể đi qua gặp nàng.

Đường Tụng: “Lừa bà là chó nhỏ.”

Liều Bảo Nguyệt: “VẬY tôi sẽ chuẩn bị chút thức ăn cho chó! Ông thích vị gì thì nhớ báo trước!”

Đường Tụng mỉm cười, lại tán gẫu với nàng một lúc.

Nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ, lúc này mới dặn dò nàng đi ngủ.

Theo cơn buồn ngủ xuất hiện, Đường Tụng nằm lên giường.

Mở nhà kho ra, sử dụng ‘sách kỹ năng đàn guitar’.

Cảm giác nhói nhói quen thuộc và hôn mê kéo đến.

Giấc mơ tái hiện.

Trong mơ, hắc nương theo cổ găng, kiên trì, yêu quý và năng khiếu của bản thân.

Các loại kỹ xảo guitar đều nắm giữ như lòng bàn tay.

Giờ phút này, hắn đã là một tay chơi guitar chuyên nghiệp.

Sau khi tỉnh giấc, sắc trời còn sớm, tia nắng ban mai mỏng manh khiến căn phòng hơi tối tăm.

Đường Tụng ngồi dậy, yên lặng cảm nhận các tri thức xuất hiện trong đầu.

Đột nhiên, âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai.

“Keng, căn cứ tình hình nhiệm vụ phụ tuyến và năng lực của túc chủ, nhiệm vụ chính tiến đã đổi mất, tiến độ: 10%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Bạn nhận được ‘thẻ thuê bao máy bay thương gia x1’.”

“Bạn nhận được 60% cổ phần của công ty truyền thông TNHH Móc Câu.”

“Bạn nhận được quyền tài sản cao ốc Nguyệt Thành.”

“Bạn nhận được 5% cổ phần công ty khoa học kỹ thuật Công Hiệt.”

Chương 241: Ghế ban giám đốc

Tiến độ đã đến 10%.

Mang đến phần thưởng rất phong phú.

Mở nhà kho, kiểm kê phần thưởng.

Thẻ thuê bao máy bay thương gia: Mỗi tháng 60 giờ bay, toàn bộ hành trình đều có đội ngũ phục vụ riêng, đảm bảo tính riêng tư và độ tự do khi xuất hành đường dài.

Chú: Đã phân phối đội ngũ chuyên môn phục vụ. Điện thoại liên lạc: xxx.... Trong nước cần đặt trước 12 tiếng, quốc tế 24 tiếng, nếu gặp tình huống khẩn cấp, có thể nhanh hơn.

Lại là một đạo cụ có thể sử dụng nhiều lần.

Mỗi tháng 60 giờ bay là hoàn toàn đủ.

Đường Tụng cũng có hứng thú với đạo cụ này, lập tức ấn vào xem chi tiết.

Không giống như máy bay tư nhân, thuê bao máy bay thương gia có thể hưởng thụ trải nghiệm không kém gì, lại không cần phí tổn bảo dưỡng kékéch xù.

Máy bay thương gia xuất hành, chỉ cần báo trước cho sân bay 15 phút là được, cũng không cần qua kiểm an.

Gặp phải tình huống khẩn cấp, có thể tạm thời điều chỉnh thời gian cất cánh.

Rất tự do và nhanh gọn.

Bình thường, trong nước cần báo trước 1-3 ngày, thì mới có thể thuê máy bay thương gia xuất hành.

Nhưng hần bay trong nước chỉ cần báo trước 12 giờ.

Phục vụ thuê bao máy bay thương gia cần khoảng 50.000 – 100.000 mỗi giờ, cũng chính là mỗi tháng hần có 3 triệu hạn mức.

60% cổ phần công ty truyền thông TNHH Móc Câu: Có quyền không chế tương đối với công ty, có quyền phủ quyết với đại bộ phận hạng mục của công ty.

Chú: Xin liên lạc với luật sư Lâm Cảnh của phòng luật sư Đường Kim để tiến hành tiếp thu cổ quyền.

Công ty Móc Câu là công ty cũ của Đường Tụng.

Dựa vào giá trị bình thường, 60% cổ phần tương đương 48 triệu.

Căn cứ tin tức nghe được từ chỗ Thôi Hạo, công ty Móc Câu đã đánh mất quyền quản lý sau khi không hoàn thành hiệp nghị đánh cược với tư bản Tỉnh Ngộ.

Hiện giờ, chỗ cổ phần này đã trực tiếp chuyển lên người hần, lập tức trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.

Hần có thể quyết định tiền công ty tiêu ở đâu, tiêu bao nhiêu.

Còn có quyền bầu cử, thay đổi CEO, cắt giảm nhân sự...

Như vậy, trả thù Trần Vân Cường là một chuyện quá đơn giản.

Đến giờ hần vẫn nhớ rõ loại cảm giác thất bại khi bị cho thôi việc.

Nhất định phải để tên đó hưởng thụ một lần.

Quyền tài sản cao ốc Nguyệt Thành: Tòa nhà cao 142 mét, 35 tầng + 2 tầng hầm, tổng cộng 37 tầng, diện tích làm việc hơn 70.000 mét vuông.

Chú: Phòng luật sư Đường Kim đã làm thủ tục và đại diện.

Văn phòng hạng A, vị trí dù không phải tốt nhất Yên Thành, nhưng cũng có giá gần chục ngàn một mét vuông, nói cách khác, phần tài sản này trị giá gần 700 triệu.

Chỉ phần thưởng này thôi, cũng đã để Đường Tụng nhảy vọt về giai tầng, mỗi năm đều có hơn 70 triệu tiền thuê.

Trở thành đại gia có sản nghiệp chân chính.

5% cổ phần công ty khoa học kỹ thuật Công Hiệt: Công ty do tập đoàn Đường Tổng khống chế cổ phần, tập trung lĩnh vực trí tuệ nhân tạo (AI), có 354 nhân viên nghiên cứu hàng đầu, đang nghiên cứu phát triển lĩnh vực AI.

Chú: Công ty sắp tuyên bố chương trình AI nói chuyện đời đầu.

Nhìn thấy giới thiệu này, Đường Tụng đã ngồi không yên, lập tức đứng dậy.

Công ty này hẳn mới sáng tạo trong game vào năm ngoái.

Dựa vào kịch bản trong game, tiếp theo chính là thời đại trí tuệ nhân tạo AI, lần cách mạng công nghiệp tiếp theo chính là Ai.

Đây cũng là trọng tâm phát triển của tập đoàn Đường Tổng bây giờ, cũng có thể nói là tương lai của tập đoàn.

Vì công ty này, Đường Tụng đã tốn rất nhiều thời gian, hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ và phó bản.

Cuối cùng chiêu mộ được mấy nhà khoa học cao cấp nhất, hợp thành ‘phòng thí nghiệm Tương Lai’.

Dưới cơ sở đó, lại thu nạp rất nhiều nhân viên nghiên cứu ưu tú.

Mãi đến khi trò chơi nhảy vào hiện thực, thì công ty này vẫn chưa có bất kỳ thành quả đáng nói nào.

Như vậy xem ra, thời gian gần đây phòng thí nghiệm đã có chút thành quả.

Nếu công ty này thu được thành tựu nhất định trong lĩnh vực AI, vậy tương lai nó sẽ có giá trị chục tỷ, trăm tỷ USD.

Điều này cũng có nghĩa, tập đoàn Đường Tổng sắp hoàn thành một lần chuyển hình mang tính then chốt.

Giá trị cũng sẽ tăng mạnh.

5% cổ phần xem như không quá nhiều, nhưng đó cũng là rất nhiều tiền.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘ghế ban giám đốc’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Bởi vì cầm cổ vượt quá 3%, bạn nhận được một ghế trong ban giám đốc của Công hiệt, mời lựa chọn nhân vật trò chơi đáng tin đảm nhiệm.

Phần thưởng: 5 triệu tiền vận doanh.

Bình thường, ghế ban giám đốc cần cổ đông đề cử, sau đó toàn thể biểu quyết mới có thể xác định.

Nhưng Công Hiệt rất đặc thù, ngoại trừ tập đoàn Đường Tổng nắm giữ cổ phần tuyệt đối, mấy cổ đông nhỏ đều là nhân tài nghiên cứu do Đường Tụng chiêu mộ được trong game.

Không ai có thể phản đối đề nghị của hắn.

Nói cách khác, vị trí này là chắc chắn.

Công Hiệt là tương lai của tập đoàn Đường Tổng, hiện giờ có cơ hội hiểu rõ hạng mục, hiểu rõ sự phát triển của công ty, hẳn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Tuy nhiên, hiện giờ hẳn chỉ có 2 nhân vật trò chơi là Trình Nhạc Nhạc và Lý Nhã Ly.

Một cái là sinh viên, một cái là chim hoàng yến chỉ biết tiêu tiền.

Không ai phù hợp.

Trong đám người còn lại, Đồng Ngọc Ngôn xem như là tương đối phù hợp, cũng không thiếu lòng cầu tiến và cố gắng.

Còn một cái là Liễu Bảo Nguyệt, đúng lúc nàng cũng làm việc ở Đế Đô.

Lại tốt nghiệp đại học Bưu Điện, ngành mạng lưới và truyền thông mới.

Ngành này chủ yếu nghiên cứu tin tức học, truyền bá học, cũng nắm giữ các kỹ năng cơ bản của truyền thông mới.

Rất thích hợp với công ty khoa học kỹ thuật này.

Đồng thời, Liễu Bảo Nguyệt cũng rất có tư tưởng, giỏi về quy hoạch, có lực chấp hành, tố chất tổng hợp là không cần bàn.

Ban đầu, Đường Tụng chọn ngành máy tính cũng là nàng đề nghị.

Trong lúc học đại học, Liễu Bảo Nguyệt cũng giúp hắn quy hoạch tương lai.

Cũng bởi vì nàng độc xúc và chỉ đạo.

Dù Đường Tụng trầm mê vào game, nhưng vẫn thi đỗ, thành công tốt nghiệp.

Còn tranh thủ học thêm chụp ảnh, biên tập, thiết kế.

Lúc sắp tốt nghiệp đại học, Liễu Bảo Nguyệt cũng được nhận vào Weibo.

Khi đó nàng từng đề nghị Đường Tụng đến Đé Đô làm việc.

Nhưng bởi vì thiếu tự tin, lại vì lòng tự tin, và không muốn đối mặt với một Liễu Bảo Nguyệt ưu tú như vậy.

Đường Tụng cuối cùng vẫn từ chối ý tốt của nàng.

Lựa chọn ở lại Yên Thành, tìm kiếm cơ hội thích hợp.

Bây giờ nghĩ lại, trước kia mình quá trẻ con, thậm chí là ngây thơ.

Nếu như không có hệ thống, lựa chọn tốt nhất chính là đi Đé Đô thử sức.

Nâng cao năng lực của mình, đồng thời tìm kiếm cơ hội tốt hơn.

Mà Liễu Bảo Nguyệt có tư tưởng thành thực, có quy hoạch... nàng nhìn thấy rất nhiều thứ hấn không thấy.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng mơ hồ hiểu được lý do vì sao Liễu Bảo Nguyệt lại từ chối mình khi tốt nghiệp trung học.

Cũng đoán được vì sao nàng vẫn luôn trốn tránh.

Lần gặp mặt này, vừa hay có thể trò chuyện.

Chương 242: Số 8 đường Tiêu Vân

Kiểm kê xong, Đường Tụng mặc quần áo rồi đi rửa mặt.

Sau đó đi vào trấn ăn sáng, lại mua cho Trầm Ngọc Đình và cha mẹ nàng một phần.

Khi trở về, đã thấy Trầm Ngọc Đình ngồi trong phòng khách.

Trầm Ngọc Đình nói khẽ: “Sáng nay phải đi rồi à?”

“Ừm, tôi phải đến Đế Đô một chuyến, có việc cần xử lý.” Đường Tụng gật đầu.

“Thứ hai tôi sẽ vào chức.”

“Vậy chúng ta gặp lại ở Yên Thành.” Đường Tụng cười vỗ đầu nàng: “Chờ cô chú rời giường, tôi chào hỏi xong sẽ đi.”

“A.” Trầm Ngọc Đình có hơi mất mặt, đôi tay cũng nắm chặt hơn.

Một lát sau, nàng đột nhiên quay người ôm lấy Đường Tụng.

Nhỏ giọng nói: “Bây giờ vẫn còn ở Ô Sơn, anh vẫn là Đường Hồ Lô.”

Nói xong, còn kiễng chân hôn lên.

Răng môi giao hợp, Trầm Ngọc Đình không thành thạo cho lắm.

Nàng không có kinh nghiệm gì, sắc mặt vừa đỏ vừa nóng.

Đường Tụng cảm thấy rất thú vị, đang định giúp nàng gia tăng kinh nghiệm.

Đột nhiên, một trận ho khan vang lên.

Trầm Ngọc Đình giật mình, lập tức đẩy Đường Tụng ra.

Hoảng loạn nói: “Cha, cha dậy rồi... Đường Tụng mua bữa sáng, cha gọi mẹ dậy ăn sáng đi.”

Cha Trầm trừng mắt với con gái, cũng không nói gì, quay người về phòng.

9 giờ sáng.

Đường Tụng leo lên xe, xua tay nói: “Cô chú, cháu đi đây, tạm biệt.”

Mẹ Trầm nhìn chiếc xe Bentley xa hoa, lại nhìn Đường Tụng tràn đầy khí chất cao quý.

Ý cười trong mắt là không giấu được.

Ánh mắt của Ngọc Đình rất tốt, chọn bạn trai coi như không tệ.

Mẹ Trầm nhiệt tình nói: “Sau này rảnh rồi lại đến chơi.”

Nói xong, lại đẩy con gái bảo bối của mình một cái.

Trầm Ngọc Đình dụi dụi nhìn Đường Tụng: “Trên đường cẩn thận.”

...

9 giờ sáng, Liễu Bảo Nguyệt chen chúc 2 chuyến tàu điện.

Đi xuống cầu vượt, đi thẳng đến đầu đường, liền thấy bên xe buýt đưa đón của công ty.

Vội vàng chạy chậm hai bước, chiếm được chỗ ngồi trước khi xe lăn bánh.

Bởi vì hôm qua tăng ca đến khuya, bây giờ nàng khá mệt, vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Chiếc xe lão đạo đi đến tòa nhà tổng bộ.

Đi theo mọi người xuống xe.

Bước nhanh hơn chút, cuối cùng cũng đến nhà ăn trước 9 rưỡi, có thể hưởng thụ bữa sáng miễn phí.

Chọn một phần cháo bí đỏ, một miếng bánh ngọt và một đĩa dưa muối nhỏ.

Nàng đặt ba lô lên ghế, rồi bắt đầu ăn sáng.

Trong đầu vẫn còn đang suy tư về công việc.

Trở về vị trí làm việc, lấy máy tính ra.

Vội vàng vào nhóm chat, email... nhìn xem có nhiệm vụ mới hay không.

Tiếp đó lại bắt đầu hoàn thành nốt nhiệm vụ ngày hôm qua.

...

12 giờ trưa, Đường Tụng đến Đế Đô.

Đế Đô cách Ô Sơn không xa, đi cao tốc chỉ hơn 3 tiếng.

Cộng thêm biển số Đế Đô, không cần xin giấy phép vào thành phố, nên tiết kiệm được không ít thời gian.

Tìm quán cơm giải quyết bữa trưa.

Đường Tụng liền đi đến địa sản An Gia (chi nhánh tại đường Tiêu Vân).

Chuẩn bị nhận biệt thự gần trăm triệu của mình.

Hơn nữa tiếng sau.

Trong tiểu khu số 8 đường Tiêu Vân.

Nhân viên bất động sản vừa đi vừa nhiệt tình giới thiệu.

“Số 8 đường Tiêu Vân là một trong những khu biệt thự nổi tiếng nhất ở Đê Đô, cùng nổi tiếng với nó còn có 3 chỗ là Điều Ngự Đài, thư viện Vạn Liễu, Hiện Hải Thế Gia.”

“Tiểu khu gồm 9 tòa nhà 27 tầng...”

Đường Tụng ngắm nhìn bốn phía, con đường bên ngoài được lát đá cẩm thạch màu trắng.

Thảm cỏ, vườn hoa ở khắp nơi, hai bên đường và quanh tòa nhà có rất nhiều cây xanh.

Nhìn lên cảnh đẹp ý vui, rất thích hợp ở lại.

Đi dạo một một lát, hai người đi đến tòa nhà số 3.

Đi vào cánh cổng thủy tinh, nhân viên lại dẫn hấn đi dạo một vòng.

Trong miệng không ngừng giới thiệu: “Mỗi một tòa nhà đều có hai lối vào nam và bắc, quầy tiếp đón, ghế sofa nghỉ ngơi... chính thể có thể so với khách sạn 5 sao.”

Sau đó, hai người tiến vào thang máy trắng lẹ, đi thẳng đến tầng 20.

Đẩy cánh cửa gỗ nặng nề, nhân viên lại giới thiệu: “Hoàn toàn là mới sửa sang, chủ nhà chưa ở dù chỉ một ngày. 520 mét vuông, 5 phòng 3 sảnh 5 vệ sinh, hình dáng nhà cũng rất đẹp...”

“Tòa số 3 nằm phía ở phía, phía trước thông suốt, phong cảnh bên ngoài cực đẹp...”

“Bên này là nhà ăn, phòng bếp...”

...

Đi theo người nhân viên nhiệt tình, Đường Tụng đi dạo một vòng quanh nhà.

Diện tích tương tự Yến Giang Biệt Viện, bởi vì xây lâu hơn, nên có chút kém hơn Yến Giang Biệt Viện.

Trang trí nội thất thuộc về phong cách hiện đại và đơn giản, rất phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

Tiền nhân viên ra ngoài, lại cất hợp đồng và thủ tục.

Đường Tụng duỗi lưng một cái, đứng trên ban công hướng nam, ngắm nhìn về phương xa.

Nhà chọc trời mọc san sát, lại có một sức hút khác biệt.

Đứng ngắm cảnh một lát, Đường Tụng mở wechat, ấn vào khung chat của Liễu Bảo Nguyệt.

Bắt đầu gửi tin cho nàng.

Thông qua trò chuyện, hắn nắm rõ tuyến đường đi làm của đối phương.

Cho nên hôm nay định cho nàng một bất ngờ.

...

Liễu Bảo Nguyệt ngồi trong phòng họp yên tĩnh.

Cúi đầu lặng lẽ sửa soạn nội dung cần báo cáo.

Khi lãnh đạo gọi tên nàng.

Nàng vội vàng ngẩng đầu, chân thành nói: “Căn cứ sở thích của người sử dụng Weibo gần đây, tôi và đội ngũ vận doanh xác định nội dung chuyên đề tiếp theo..., tập trung vào đồng hồ dưới 10.000 NDT, chủ yếu lấy phái nữ làm mục tiêu...”

Nàng mới nói được một nửa.

Lãnh đạo trực tiếp ngắt lời: “Chọn chuyên đề không có vấn đề, nhưng phương hướng không có ý mới. Có thể kết hợp với những điểm nóng trước mắt, hoặc là dựa vào các ngày lễ tiết,

ngày nghỉ lễ để dự đoán... Hai ngày nay cô vất vả một chút, lại cung cấp một đề án nữa đi.”

Liều Bảo Nguyệt thở sau, bình tĩnh gật đầu: “Được.”

Cuộc họp vẫn tiếp tục, nhưng đầu óc của nàng đã không ở đây.

Ý nghĩ thôi việc trong lòng càng ngày càng nặng.

Hôm qua, từ miệng những đồng nghiệp khác, nàng biết được vị trí bên bộ phận mỹ phẩm của nàng đã bị một người có quan hệ thay thế.

Cho nên nàng mới bị điều sang bên đồng hồ này.

Mỹ phẩm là bộ phận đứng đầu trong công ty, người sử dụng đông đảo và sinh động, cũng có rất nhiều blogger.

Tiềm lực phát triển và lương thưởng cũng cao hơn rất nhiều.

Mà ở bộ phận đồng hồ, lại để nàng mệt cả thể xác lẫn tinh thần, đúng là sắp không kiên trì được nữa.

Nàng không muốn tiếp tục cố gắng tại lĩnh vực mà mình không có hứng thú.

Phương hướng sai, làm nhiều cũng vô dụng.

Đúng lúc này, ô wechat trên máy tính sáng lên.

Tiểu Tụng: “Mấy giờ tan làm?”

Liều Bảo Nguyệt vội vàng gõ chữ: “Hôm nay sẽ rất bận, chắc phải hơn 9 giờ.”

Tiểu Tụng: “Tan làm nhớ báo một câu.”

Thấy hần quan tâm, Liều Bảo Nguyệt cuối cùng cũng thấy khá hơn chút: “Vậy tôi tan làm sẽ gọi điện cho ông.”

Chương 243: Bạch Nguyệt Quang

(Bạch Nguyệt Quang = ánh trăng sáng, dùng để chỉ mỗi tình đầu, tình đơn phương như ánh trăng sáng không thể chạm đến)

6 rưỡi tối, Liễu Bảo Nguyệt vội vàng chạy xuống nhà ăn ăn tối, sau đó lại vội vàng trở về chỗ ngồi.

Qua một ngày làm việc mệt mỏi, nàng cảm thấy hơi choáng váng.

Đồng nghiệp Hạng Dương ngồi cạnh nhắc nhở: “Bảo Nguyệt, mệt thì qua ghế salon nghỉ một lát, tôi cảm thấy sắc mặt cô hơi tái rồi.”

Nghe vậy, La Á Quân ngồi bên cạnh cũng xông tới: “Vừa mới tiếp xúc với lĩnh vực mới, đúng là rất khó, không nên quá nóng lòng, chờ quen thuộc thì tốt.”

Liễu Bảo Nguyệt cười khỏ nói: “Vấn đề là lãnh đạo thúc quá nhiều, tôi chỉ có thể tăng ca.”

Hạng Dương lắc đầu, khuyên nhủ: “Thân thể quan trọng nhất, tôi luôn cảm thấy cô ngã bệnh rồi, lãnh đạo thúc thì cứ thúc thôi, cùng lắm thì tiền thưởng ít một chút.”

Liễu Bảo Nguyệt mím môi không nói gì.

“Cùng lắm thì kéo dài một chút, lãnh đạo có thể làm gì, lẽ nào có thể không cho cô chuyển chính thức sao?” La Á Quân đề nghị: “Nếu cô không yên tâm, hay là tôi giúp cô nhé.”

“Không cần, tôi tự làm được.”

Liễu Bảo Nguyệt nhích qua một bên, tránh né mùi hôi thối từ trên người La Á Quân.

Vị đồng nghiệp này rất nhiệt tình, chủ yếu là không vệ sinh lắm, hình như rất ít khi tắm, trên người luôn có một luồng hôi thối nhàn nhạt.

“Được rồi, vậy cô cần tài liệu gì thì nói cho tôi, tôi tìm giúp cho.” La Á Quân thất vọng trở về chỗ ngồi.

Một lúc sau, lại đưa một gói cà phê hòa tan qua: “Một thì uống ly cà phê nâng cao tinh thần, cố lên.”

Liễu Bảo Nguyệt xấu hổ nhận lấy, nàng cũng khiếp sợ với độ trơ của người này.

Đi phòng vệ sinh rửa mặt, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, hoạt động cổ tay đã chua xót.

Tiếp tục trở về chỗ ngồi, cúi đầu nhìn màn hình.

Chỉ cảm thấy đầu óc nhói nhói.

Từ xưa đến nay, nàng đều không phải người chịu nhận thua, người khác càng cảm thấy nàng không được, thì nàng càng chứng minh là mình có thể.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng cố gắng như vậy.

Từ bỏ có lẽ rất đơn giản, trực tiếp nằm ì là được.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng đều là ưu tú nhất, nàng không cho phép mình nhu nhược như vậy.

Nàng đã quyết định.

Chờ hoàn thành nhiệm vụ này, nàng mới từ chức.

...

“Tôi đi trước.”

“Bye bye.”

“Về thôi, bye bye.”

“Bảo Nguyệt, về không?”

“Không, tôi còn chút việc.”

Tạm biệt từng đồng nghiệp, Liễu Bảo Nguyệt vẫn đang sửa soạn tư liệu, thỉnh thoảng lại ghi chép lại.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Tiểu Tụng: “Vẫn chưa tan làm à?”

Liễu Bảo Nguyệt thở dài một hơi, nhìn đồng hồ.

Đã là 9:10 tối.

Lập tức trả lời: “Sắp rồi.”

Nhìn tiến độ làm việc, liền mở ba lô, nhét laptop vào.

Vẫn là trở về nhà rồi làm đi.

Cảnh đêm Đé Đô lộng lẫy mà sáng tỏ bên ngoài cửa sổ, Liễu Bảo Nguyệt lại không có quá nhiều cảm giác.

Sửa sang lại chỗ ngồi, bước nhanh ra ngoài.

“A, Bảo Nguyệt, tan làm chưa?” La Á Quân đi đến, đưa cho nàng chén trà sữa: “Uống chén trà sữa nâng cao tinh thần đi.”

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng từ chối: “Không cần, gần đây đang giảm cân, không dám uống thứ này.”

“Dáng người tốt như vậy còn giảm cân? Cầm đi, tôi cố tình mua cho cô đây.” La Á Quân lắc lắc ly trà sữa trong tay.

Liễu Bảo Nguyệt bất đắc dĩ nhận lấy: “Cảm ơn, tôi còn có việc, đi trước.”

“Vừa hay tôi cũng muốn tan làm, chúng ta đi cùng đi, giờ này hơi ít xe, có thể vừa chờ vừa uống trà sữa.” La Á Quân mỉm cười.

Liễu Bảo Nguyệt lại khiếp sợ với độ trơn này, đành phải yên lặng gật đầu.

Xuống thang máy, ra khỏi cổng công ty, đi về phía bên xe.

Liễu Bảo Nguyệt lập tức lấy điện thoại ra, cũng không đoán hoài gì đến nam đồng nghiệp đang nói chuyện với mình, nàng trực tiếp gọi điện cho Đường Tụng.

Điện thoại kết nối.

Liễu Bảo Nguyệt lên tinh thần, nhẹ nhàng nói: “Alo, Tiểu Tụng, tôi tan làm rồi.”

Âm thanh quen thuộc truyền đến: “Mỗi ngày đều làm muộn như vậy, sớm muộn gì cũng ốm.”

Liễu Bảo Nguyệt thở dài: “Hết cách rồi, công việc khá bận.”

“Vậy có phải chuẩn bị đi tuyến xe xxx đến xxx không?”

“Đúng vậy, hiểu rõ tuyến đường của tôi như vậy, lẽ nào muốn tập kích bất ngờ?” Liễu Bảo Nguyệt hai mắt sáng rực, tựa như biết phát sáng.

“Ah, bà nghĩ nhiều rồi.”

Liễu Bảo Nguyệt không kìm được lòng mà chu mỏ lên: “Một chút lãng mạn cũng không biết, như vậy sẽ độc thân đến già.”

“Vậy thì chưa chắc, tôi cảm thấy mình sẽ tìm được mấy người bạn gái kìa.” Đường Tụng nói nửa đùa nửa thật.

Liễu Bảo Nguyệt nhướn mày, ê ẩm nói: “Không ngờ nha, không ngờ ông còn có tâm địa gian xảo như vậy.”

Hai người trò chuyện một lát.

La Á Quân ở bên cạnh thúc giục: “Bảo Nguyệt, xe đến rồi, chúng ta lên xe thôi.”

Liều Bảo Nguyệt gật đầu, nói vào điện thoại: “Cúp đây, chờ về đến nhà lại gọi cho ông.”

“Bye bye.”

Giờ này không nhiều xe cộ, nên đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trạm tàu điện.

Từ chối ý tốt muốn xách ba lô hộ của La Á Quân.

Liều Bảo Nguyệt lặng lẽ xuống xe.

...

Đường Tụng đeo khẩu trang, đứng ở công trạm tàu điện, lặng lẽ chờ đợi.

Hắn mặc quần áo bình thường vẫn rất bắt mắt và xuất chung.

Thỉnh thoảng lại có mấy cô gái nhìn trộm hắn, sau khi tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy của hắn thì đỏ mặt chuyển ánh mắt.

Nhìn thời gian, sắp 9 rưỡi rồi.

Hắn đã chờ hơn nửa tiếng.

Lại qua một lát, đã thấy Liều Bảo Nguyệt đi xuống từ tàu điện.

Chẳng biết vì sao, nhịp tim lại đột nhiên tăng nhanh.

Lần gặp mặt trước, còn là lúc về nhà ăn tết.

Sau đó 2 người đều tốt nghiệp, thực tập, tìm việc làm, đều rất bận rộn.

Chỉ chớp mắt, đã hơn 8 tháng rồi.

So với lúc trước, nàng đã thành thục hơn một chút.

Tóc mái tách ra hai bên, trang điểm nhạt, ăn mặc cũng rất giống dân đi làm.

Áo sơ mi xanh nhạt dưới lớp áo khoác, có thể thấy rõ ‘tâm hồn’ của nàng.

Nàng thuộc về loại hình mặt học sinh ngực phụ huynh, mặt trướng ngỗng hơi tròn rất đáng yêu, chỉ cần cười lên, hai mắt tựa như trắng lười liềm.

Lúc trung học, bộ ngực của nàng đã dậy thì cực thành công, càng về sau càng to lớn hơn, điều này thậm chí làm cho nàng hơi tự ti.

Hiện giờ xem ra, đây mới là thiên phú dị bẩm.

Nhưng khác với Liễu Bảo Nguyệt phần chần và sáng sủa ngày xưa.

Nàng bây giờ rất tiêu tụy, bờ môi trắng bệch, mặt mũi ủ rũ, tựa như lúc nào cũng có thể ngã gục.

Lúc trước, khi nói chuyện thì nàng cũng phàn nàn công việc rất mệt mỏi, nhưng giọng điệu lại tràn đầy tự tin.

Giống như lúc đi học, dù bài thi có khó đến đâu thì cũng không thể làm nàng gục ngã.

Đường Tụng chợt thấy trái tim hơi đau.

Theo nàng đến gần, Đường Tụng lập tức nhìn nàng không chớp mắt.

Liễu Bảo Nguyệt tựa như không phát hiện ra, vẫn cúi đầu đi về phía trước.

Một thanh niên bên cạnh nàng đang không ngừng nói gì đó với nàng.

“Muốn trở thành một nhân viên vận doanh giỏi, cần...”

Liễu Bảo Nguyệt hơi nhăn mày, nhỏ giọng ‘A’ một cái, nhưng cũng không nói gì.

Đường Tụng thấy biểu cảm của nàng, nhin không được mà thở dài.

Khi nàng làm động tác này, vậy khẳng định là nàng đang cảm thấy buồn phiền không thôi.

Khi nàng đi qua trước mặt hắn, Đường Tụng không tự chủ được mà cất bước đi theo.

Nhìn bóng lưng quen thuộc lại hơi lạ lẫm của nàng.

Hồi ức lập tức kéo đến, dần dần bao phủ hắn như thủy triều.

Có ít người, chỉ cần vừa xuất hiện là đã cướp đi toàn bộ ánh sáng trong mắt bạn.

Đây đại khái chính là Bạch Nguyệt Quang đi!

Chương 244: Chùm sáng trong thành thị cô độc

Mặc dù trải qua thời gian cọ rửa, tình cảm của Đường Tụng với nàng đã không sâu tận xương tủy như thời trung học.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy nàng, một loại cảm xúc đặc thù mà xa xôi vẫn cứ dâng lên trong lòng.

Có lẽ không chỉ hoài niệm nàng, mà còn cả đoạn thanh xuân hạnh phúc và tiếc nuối kia.

Mười mấy tuổi là độ tuổi rất ngây thơ và thuần túy.

Trong giai đoạn thanh xuân này, dưới ‘ánh trắng sáng’ chiếu rọi.

Hắn nhận biết cảm xúc mặt đỏ tim run, khắc sâu tận xương tủy, nhớ mãi không quên.

Nhìn bóng lưng quen thuộc, Đường Tụng mím chặt môi, bước nhanh hơn để gần nàng hơn một chút.

Đêm nay cô tình cờ ở nơi này.

Là vì muốn nhìn dáng vẻ tan làm của nàng, thuận tiện đi phòng thuê của nàng xem một chút.

Không ngờ lại nhìn thấy dáng vẻ chật vật của nàng.

Hoàn toàn không thể trùng lặp với dáng vẻ quật cường, kiêu ngạo và phần chân trong quá khứ.

Lấy thẻ tàu điện dùng một lần ra, quẹt thẻ đi vào trạm.

Đi theo bước chân của nàng.

Thời điểm này đã qua giờ cao điểm, nên cũng không nhiều người.

Đường Tụng yên tĩnh đứng sau lưng nàng, cúi đầu nhìn nàng.

La Á Quân ở bên cạnh vẫn không ngừng nói đến chuyện trong công việc.

Rầm rầm... tiếng ồn tàu vào trạm đã bao phủ âm thanh đáng ghét của hắn.

Cửa từ từ mở ra, ba người đi vào khoang xe.

Đường Tụng đứng ở bên trái Liễu Bảo Nguyệt.

Từ trên nhìn xuống góc nghiêng quen thuộc kia, ánh mắt lại rất phức tạp.

Trong toàn bộ thanh xuân của hắn, toàn là gương mặt này.

Hoặc là vui vẻ, hoặc là yên tĩnh, hoặc là u buồn, hoặc là vui cười...

Một lát sau, vị khách ngồi trước mặt Đường Tụng muốn xuống xe.

La Á Quân tay mắt nhanh nhẹn, cản Đường Tụng lại rồi ra hiệu cho Liễu Bảo Nguyệt mau ngồi xuống.

Liễu Bảo Nguyệt lắc đầu, không để ý nói: “Tôi sắp xuống xe rồi, anh ngồi đi.”

La Á Quân hơi xấu hổ, nhưng vẫn ngồi xuống.

Đường Tụng nghiêng người, chặn ánh mắt nhìn về phía Liễu Bảo Nguyệt của hắn.

Chú ý đến bóng người cao to xuất hiện trước mặt, Liễu Bảo Nguyệt vô thức dịch sang một bên, lại ngẩng đầu nhìn lướt qua.

Ánh mắt tiếp xúc, ánh mắt giao hòa.

Đường Tụng nhìn thấy một đôi mắt mang theo mỗi một, quật cường, không chịu thua.

Đôi mắt này vẫn quen thuộc như vậy.

Liễu Bảo Nguyệt mím bờ môi trắng bệch, cũng nhìn hẩn đến thất thần.

Âm thanh ‘ầm ầm’ của tàu điện tựa như đã biến mất.

Mũi nàng giật giật, miệng há to.

Về mỗi một trong mắt từ từ biến mất, đôi mắt trong veo như nước chỉ còn lại quật cường, cả khuôn mặt trở nên sinh động hơn.

Đột nhiên, tàu điện phanh gấp, Liễu Bảo Nguyệt hơi đảo về phía trước.

Đường Tụng vô thức ôm lấy vòng eo của nàng, hai người dính sát vào nhau.

La Á Quân thấy cảnh này thì vội vàng nhắc nhở: “Này người anh em, buông tay ra được rồi đấy, đừng giờ trò lưu manh.”

Đường Tụng nhu hòa nói: “Có lẽ cô ấy không ngại.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Liễu Bảo Nguyệt tiến lại gần hẩn hơn, lười biếng nói: “Ôm chặt một chút, tôi muốn chợp mắt một chút.”

Rất nhanh, tàu điện lại lao đi lần nữa.

Liễu Bảo Nguyệt nắm lấy vạt áo của hẩn, yên tĩnh tựa vào ngực hẩn, nhắm mắt lại.

La Á Quân nhìn một màn này, sắc mặt đỏ lên, ấp úng không biết nói gì.

Theo âm báo của tàu điện vang lên, Đường Tụng nhắc nhở: “Nên đổi sang chuyển số 8 rồi nhỉ?”

“Ừm.” Liễu Bảo Nguyệt lên tiếng, lại đứng thẳng người.

Chỉ một lát như vậy, nàng giống như đã khá hơn rất nhiều.

Chủ động kéo tay Đường Tụng đi ra ngoài.

Nàng nhìn như rất bình tĩnh.

Nhưng từ những động tác rất nhỏ của nàng, Đường Tụng vẫn có thể nhận ra nàng rất vui vẻ, bất ngờ và cảm động.

Ví dụ như cái nhướn mày, đường cong nơi khoe môi, nhịp bước nhẹ nhàng.

Hắn bị nàng kéo đi một đoạn, đi đến trạm số 8.

Liễu Bảo Nguyệt chỉ vào bản đồ tuyến đường, tràn đầy phấn khởi nói: “Chỉ còn một bến nữa thôi, nhưng xuống tàu phải đi bộ khoảng 1km nữa. Chỗ ở hơi xa bến tàu.”

“Tôi biết, căn phòng 12 mét vuông trên tầng 4, thuê từ khi mới tốt nghiệp, 1800 một tháng.” Trên điện thoại của Đường Tụng vẫn còn giữ ảnh chụp nàng gửi đến.

Khi đó Liễu Bảo Nguyệt còn nói đùa, nếu đến Đế Đô, có thể để hắn ngủ trên sàn.

Nghe thấy Đường Tụng nói, Liễu Bảo Nguyệt mỉm cười: “Đế Đô chính là như vậy, quen là được.”

...

Lúc ra khỏi trạm xe, đã là hơn 10 giờ đêm, người đi đường rất ít.

Bóng đêm yên tĩnh, hai người rất gần.

Gió thu thổi qua mái tóc dài của Liễu Bảo Nguyệt.

Một loại cảm giác lãnh mạn quanh quẩn trong trái tim nàng.

Cuộc sống dù có đắng chát như vậy, nhưng cũng có chỗ đáng giá lưu luyến, ví dụ như niềm vui bất ngờ này.

Đi vài bước, Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên dừng lại.

Nhón chân lên, gỡ bỏ khẩu trang đen trên mặt hần.

Ngay sau đó, nàng thấy một khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Nàng đưa tay nhéo sống mũi cao thẳng của hần, lại sờ đôi môi đỏ hồng của hần, và làn da tinh tế.

Nàng thở sâu, yên lặng một lát, trên mặt lại lộ ra nụ cười: “Ông thay đổi nhiều quá, khí chất cũng tốt hơn trước, bảo sao lúc này tôi không nhận ra. Xem ra ông sống rất tốt, tôi cũng mừng thay ông.”

“Nhưng hình như ba sống không tốt lắm.” Đường Tụng nhìn nàng đầy ôn nhu: “Công việc không thuận lợi? Người kiêu ngạo như bà, khẳng định không nhịn được người khác xem thường, làm chuyện gì cũng muốn làm tốt nhất.”

Nghe vậy, nụ cười vẫn còn trên mặt Liễu Bảo Nguyệt, nhưng nước mắt đã hiện nơi khóe mắt.

Từng giọt từng giọt sáng chói như kim cương, lộng lẫy như sao băng.

Nàng quay người ôm lấy eo Đường Tụng, tựa đầu vào bờ vai của hần.

Tiếng ghen ngào từ từ vang lên, nước mắt thấm ướt áo khoác của hần.

Trong bóng đêm yên tĩnh, lại làm người thương tiếc như vậy.

Đường Tụng vỗ vỗ lưng nàng, an ủi: “Không sao, muốn nghỉ việc thì nghỉ đi, không ai sẽ cảm thấy bà là kẻ thất bại, chỉ có thể nói công việc này không hợp với bà thôi.”

Không biết qua bao lâu.

Liễu Bảo Nguyệt hung hăng lau mặt lên áo khoác của hắn.

Lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đã khôi phục sinh cơ.

“Nạp điện xong!” Nàng nghiêm túc nói một câu, lại vỗ vỗ lồng ngực bị thấm ướt của Đường Tụng: “Đừng buồn, lát nữa tôi giặt cho.”

“Không buồn, nhưng tôi không có chỗ ở, với tư cách là địa đầu xà, bà sắp xếp đi.”

“Ah...” Liễu Bảo Nguyệt hơi do dự, nói thẳng: “Chỗ tôi vẫn còn đệm chăn lúc đi học, đêm nay ngủ trên sàn đi.”

“Được rồi, vậy tôi sẽ cố mà tá túc trong căn phòng 12 mét vuông mấy ngày.” Đường Tụng lộ ra nụ cười, lại nháy mắt với nàng.

Liễu Bảo Nguyệt vỗ cánh tay hắn: “Đừng đoán mò, bạn học cũ đến ngủ nhờ trên sàn thôi, chuyện này rất phổ biến ở Đế Đô.”

Đường Tụng nhíu mày: “Vậy sao? Có những nam sinh khác ngủ sàn nhà nhà bà sao?”

“Lại trêu tôi đúng không?” Liễu Bảo Nguyệt giả bộ cáu giận: “Ông như vậy sẽ mất tôi nha! Lại nói, lúc trước chúng ta đi công viên, cũng ngủ cạnh trên thảm cỏ mà.”

“Ha ha.” Giống như nhớ lại chuyện thú vị ngày xưa, Đường Tụng cười rất vui vẻ.

Hắn lập tức ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lưng mình: “Lên đi, tôi cõng bà về.”

Liều Bảo Nguyệt không chân chờ chút nào, lập tức nhảy lên lưng hắn, cười hì hì nói: “Chờ ông mệt thì thả tôi xuống.”

Cảm nhận xúc cảm mềm mại sau lưng, Đường Tụng nhẹ nhàng đứng lên.

Với tố chất của hắn bây giờ, công Liều Bảo Nguyệt là một chuyện quá đơn giản.

Trên đường đi, Đường Tụng đi rất chậm.

Dùng gần 10 phút mới đến tiểu khu Hòa Đông.

“Khóa cổng!” Đường Tụng vỗ vỗ bắp đùi của nàng.

Liều Bảo Nguyệt mở mắt, móc chìa khóa ra quét cổng.

“Rẽ trái, đi thẳng đến cuối cùng, tòa nhà ở trong cùng kia.”

“Ừm.”

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai người xuyên qua tiểu khu yên tĩnh.

Giữa trời đất giống như chỉ còn lại tiếng hít thở.

Liều Bảo Nguyệt ghé vào bờ vai hắn, cười nói bên tai hắn: “Đêm nay, tôi đã nhìn thấy một chùm sáng giữa thành thị cô độc, cảm ơn!”

Chương 245: Bảo Nguyệt và Tô Ngư

“Này! Tiểu Tụng, mau thả tôi xuống!”

“Ông còn làm vậy là tôi giận nha!”

“Cổng tôi lên rất mệt, còn rất nguy hiểm.”

“3...2...1... Ông có thả hay không?!”

“Đừng sợ, tôi thường xuyên tập gym, cổng hai người như bà cũng không sao.” Đường Tụng cười nói, bước chân rất ổn định.

Liễu Bảo Nguyệt từ từ yên tĩnh lại, cúi đầu gần cổ hần, đề phòng bị cụng đầu.

Rất nhanh, hai người đã leo lên tầng 4, Đường Tụng cúi người, thả nàng xuống.

Trong mắt Liễu Bảo Nguyệt lóe lên một tia kinh dị: “Ông trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?”

“Còn có thứ lợi hại hơn, không biết bà có muốn thử hay không?” Đường Tụng cười nói.

Liễu Bảo Nguyệt lấy chìa khóa, mở cánh cửa cũ kỹ màu xám.

Quay đầu trừng mắt với hần: “Bây giờ to gan nhỉ, trước kia không dám đùa kiểu này nha.”

“Quá khen.” Đường Tụng đi theo nàng vào trong.

Lúc Liễu Bảo Nguyệt thay giày, hần ngẩng nhìn bốn phía.

Nội thất trang trí rất đơn giản, phòng khách rất nhỏ.

Vào cửa là một giá để giày giản dị.

Trong phòng khách có một bàn trà kiểu cũ và mấy cái ghế.

Một chiếc tủ dựa vào tường, phía trên có rất nhiều thứ.

“Xuyt...” Liễu Bảo Nguyệt nhỏ giọng nói: “Bạn cùng nhà ngủ tương đối sớm, chúng ta nói nhỏ một chút.”

Tiến vào gian phòng ngủ chỉ thấy qua trong video kia, mùi thơm nhàn nhạt phả vào mặt, rất giống với mùi hương trên người Liễu Bảo Nguyệt.

Đường Tụng tò mò đánh giá khắp nơi.

Giường, bàn đọc sách, tủ quần áo, điều hòa.

Nội thất rất cũ, nhưng Liễu Bảo Nguyệt đã trang trí rất khá.

Trên tủ quần áo, bên giường đều là giấy dán tường.

Trên tường có không ít ảnh chụp, trong đó có rất nhiều ảnh có bóng dáng của Đường Tụng.

Có thời trung học, có thời đại học.

Liễu Bảo Nguyệt cười ba lô, đi đến bên cạnh hắn.

Hoạt bát nói: “Có phải rất cảm động không? Tôi giữ lại rất nhiều ảnh của chúng ta nha.”

“Đúng vậy, rất cảm động, có cần lấy thân báo đáp không?” Đường Tụng nghiêng người nhìn nàng.

Ánh mắt Liễu Bảo Nguyệt trốn tránh: “Ông... ông đi rửa mặt đi, tôi lấy cho ông bàn chải mới, cốc thì dùng của tôi là được.”

Nói xong, Liễu Bảo Nguyệt tìm kiếm trong rương đồ ở đầu giường, lấy ra một cái bàn chải màu hồng.

Đường Tụng nhìn nàng một chút, nhận bàn chải, đi theo nàng vào phòng vệ sinh.

Liều Bảo Nguyệt cúi đầu, chỉ vào một chậu rửa mặt nói: “Trong này là đồ của tôi, kem đánh răng, sữa rửa mặt, nước gội đầu, khăn mặt... ông rửa mặt trước đi, tôi còn chút việc.”

Nói xong, nàng đóng cửa phòng vệ sinh, trở về phòng ngủ.

Đi vào phòng, nàng lấy laptop ra, đặt lên bàn sách.

Đề tay lên bàn phím, nhưng ngồi mãi vẫn không thể viết được chữ nào.

Lần này khác với những lần trước, đêm nay sẽ ngủ chung phòng.

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đó, nàng đã thấy toàn thân nóng lên.

Nghĩ đến đây, nàng tựa như ý thức được cảnh tượng tiếp theo.

Sắc mặt vừa đỏ lại vừa nóng.

Nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng vệ sinh, nàng lại hơi chột dạ.

Thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Một lúc sau.

Cửa phòng ngủ mở ra.

Liều Bảo Nguyệt ra vẻ không để ý, cúi đầu nhìn màn hình, giống như không phát hiện ra.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy có người đang đến gần, càng ngày càng gần.

Nhịp tim của nàng bắt đầu gia tốc.

Cứ yên tĩnh một lúc lâu.

Đường Tụng giống như phát hiện ra cái gì đó, cúi người chỉ vào khung hình trên bàn sách, tò mò hỏi: “Cô gái này rất

quen mắt? Tôi biết không?”

Liều Bảo Nguyệt thở phào, thân thể căng cứng cũng hơi thả lỏng, cười nói: “Ông biết cô ấy, nhưng chắc chắn cô ấy không biết ông.”

“A?” Đường Tụng cầm khung ảnh lên xem, nhìn cô gái đội mũ đeo khẩu trang trong ảnh, nghiêm túc đánh giá gương mặt này.

Một lát sau, hắn chợt kêu lên: “Tô Ngư?!”

Hắn tự nhiên biết Tô Ngư, nhưng lúc trước không nghĩ đến phương diện này, giờ phút nàng càng nhìn càng thấy giống, tuyệt đối là nàng.

Liều Bảo Nguyệt cười đắc ý, nghiêng người nói: “Tháng trước tôi đi tham gia hoạt động kỷ niệm 190 năm ở Ma Đô, sau đó có nửa ngày nghỉ. Tôi gặp cô ấy trên một con đường nhỏ, còn là cô ấy chủ động bắt chuyện nha. Bằng không thôi cũng không dám nhận, dù sao cô ấy cũng là một siêu sao.”

Đường Tụng ra vẻ thản nhiên như không: “Vì sao Tô Ngư lại bắt chuyện với bà?”

“Chắc chắn là ông không đoán được, cô ấy hỏi tôi mua kem ở đâu.” Liều Bảo Nguyệt rất phấn khởi: “Không ngờ đúng không? Tô Ngư đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng có lúc thèm ăn kem. Thật ra cô ấy rất ôn nhu hiền lành, bọn tôi nói chuyện rất lâu. Tôi chia sẻ kem ly với cô ấy, cô ấy mời tôi uống cà phê. Cuối cùng chúng tôi chụp ảnh chung, sau ảnh còn có chữ ký nữa.”

Đường Tụng nhìn hai người trong ảnh, nội tâm dập dờn không thôi.

Hắn cũng không tin, với thân phận và năng lực của Tô Ngư mà không biết quan hệ giữa hắn và Liều Bảo Nguyệt.

Nàng có mục đích gì?

Nàng muốn làm gì?

Đường Tụng vẫn giả bộ bình tĩnh hỏi: “Hai người nói những chuyện gì?”

“Có chuyện công việc, có chuyện thú vị ở trường, đương nhiên cũng nói đến ông...” Nói đến đây, Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên dừng lại.

“A? Nói gì về tôi?” Đường Tụng rất tò mò, nhưng nội tâm đã xác định.

“Chỉ nói vài chuyện thời trung học thôi, yên tâm, tôi không nói xấu ông.” Liễu Bảo Nguyệt thuận miệng giải thích một câu.

Trong đầu lại nhớ đến lời nói của Tô Ngư: Nói đến người bạn Đường Tụng này, hình như cô lại rất vui vẻ, cô thích người bạn này sao?

Thấy Liễu Bảo Nguyệt ra vẻ không để ý, Đường Tụng lại hỏi: “Bà là fan của Tô Ngư? Bà thấy cô ấy thế nào?”

Liễu Bảo Nguyệt thở phào: “Đúng là rất thích Tô Ngư, hát hay lại giỏi giang, thái độ làm việc nghiêm túc, danh tiếng và hình tượng trên mạng cũng cực tốt, chưa từng có bất kỳ chuyện xấu nào. Trên cơ bản là không có ai không thích Tô Ngư nhỉ? Nhất là con gái. Phim của Tô Ngư toàn là phim nữ chính, cũng không quay bất kỳ cảnh thân mật nào.”

Nói đến đây, Liễu Bảo Nguyệt lại nói khẽ: “Rất nhiều người nói Tô Ngư là Les (đồng tính), ra mắt nhiều năm rồi mà không có một tấm ảnh thân mật với phái nam nào. Nhưng tôi cảm thấy đó là bịa đặt, theo tôi, cô ấy rất bình thường.”

Đường Tụng gật đầu, thả khung ảnh về chỗ cũ: “Đừng làm việc nữa, đêm nay ngủ sớm đi, ngày mai liền nghỉ việc.”

Nghe vậy, Liễu Bảo Nguyệt quay người lại, ánh mắt quật cường: “Tôi muốn làm xong nhiệm vụ này rồi mới nghỉ.”

Đường Tụng vuột vuột đầu của nàng: “Để bọn họ cảm thấy mất đi một nhân tài, chứ không xám xịt rời đi như kẻ thất bại, bà nghĩ như vậy đúng không?”

“Không sai! Tôi có thể làm được!” Trên mặt Liễu Bảo Nguyệt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mừng rỡ khi hai người vẫn ăn ý.

“Tôi tin tưởng bà có thể làm được, nhưng không cần thiết.” Đường Tụng cân nhắc ngôn từ, nói: “Tôi sẽ ở Đế Đô vài ngày, có việc cần xử lý, cần bà đi cùng.”

Liễu Bảo Nguyệt cắn môi một cái: “Vậy tôi xin nghỉ mấy ngày là được.”

Đường Tụng nhìn vào mắt nàng, chân thành nói: “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Chuyện này... muộn rồi, tôi đi rửa mặt.” Liễu Bảo Nguyệt bắt đầu né tránh, cuống quýt đứng lên, bước nhanh về phòng vệ sinh.

Nàng luôn cảm thấy lần gặp mặt này, đôi mắt của Tiểu Tụng có thêm rất nhiều thứ.

Để nàng không dám nhìn thẳng, tựa như rất dễ luân hãm.

Nhìn bóng lưng của nàng, Đường Tụng có chút buồn cười.

Phòng chỉ bé như này.

Cửa lại khóa, đêm nay chẳng lẽ còn chạy được?

Chương 246: Ngủ chung

“Đây là chăn đệm thời đại học của tôi, đã giặt sạch rồi.”

Liễu Bảo Nguyệt ôm chăn đệm đưa cho Đường Tụng.

Tiếp đó lại lấy một tấm đệm yoga, trải xuống mặt đất.

“Một lớp đệm yoga, lại thêm nệm, chắc là đủ rồi nhỉ? Cũng may trời không lạnh.”

Liễu Bảo Nguyệt vừa nói vừa giúp hấn trải chăn đệm.

Đường Tụng ngồi ở bên giường, yên tĩnh nhìn nàng bận rộn.

Vừa tìm được loại cảm giác quen thuộc kia.

Trước kia, mỗi lần ra ngoài chơi thì Liễu Bảo Nguyệt sẽ chuẩn bị rất chu đáo, giúp hấn quản lý tất cả.

“Vất vả rồi.”

“Ông đến thăm tôi, tôi rất vui, không có gì vất vả cả.”

Liễu Bảo Nguyệt sửa sang xong, lại đưa chén nước của mình qua, sắc mặt hơi đỏ lên: “Hay là... ông ra phòng khách uống nước đi, tôi thay áo ngủ, chờ xong sẽ gọi ông.”

Đường Tụng gật đầu, quay người đi ra phòng khách.

Đứng trên ban công phòng khách, vừa uống nước vừa nhìn bóng đêm tĩnh mịch.

Tiểu khu Hòa Đông là khu tập thể cũ điển hình, nhưng dù sao cũng là nhà ở Đế Đô, nên an ninh và sửa chữa cũng tạm được.

Tòa nhà được quét vôi lại, cộng thêm xanh hóa khá tốt, nhìn trông cũng ổn.

Đúng lúc này, một tiếng kêu truyền đến: “Ai đó?”

Đường Tụng nhìn qua, liền thấy một cô gái cầm chổi đang cuống cuống nhìn hắn.

Đây chính là bạn cùng nhà với Bảo Nguyệt nha.

Đường Tụng lên tiếng chào: “Xin chào, tôi là bạn của Bảo Nguyệt.”

Cô gái nhìn thấy dung mạo của hắn mới thở phào, sau đó sắc mặt lại hơi đỏ lên.

“Chào... chào anh.” Nàng nhìn vào Đường Tụng, nói năng hơi lắp bắp.

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng mặc áo ngủ, kéo cửa phòng ra, lại vội vàng nói: “Oánh Oánh, tỉnh rồi à? Xin lỗi xin lỗi, đây là bạn mình, xin lỗi vì đã không nói với cậu trước.”

Lý Tử Oánh lặng lẽ nghiêng người, nhỏ giọng nói: “Bảo Nguyệt, nam thần này là bạn trai cậu đúng không?”

Liễu Bảo Nguyệt đỏ mặt lên: “Không phải, là bạn rất rất tốt, hôm nay mới đến Đế Đô, tạm thời không có chỗ ngủ, cho nên ở nhờ vài hôm.”

Lý Tử Oánh nghe vậy, lập tức tiến lên nói nhỏ bên tai Liễu Bảo Nguyệt: “Vậy cậu giới thiệu cho mình được không? Có thể bỏ qua sinh lễ, không nhà không xe cũng không sao, mình còn bỏ ra một chiếc xe.”

Đường Tụng rất thính, nghe vậy thì hơi buồn cười.

Mình cũng có thể dựa vào mặt ăn cơm nha, cô nàng này đáng yêu thật.

Chỉ là tướng mạo và dáng người kém xa Liễu Bảo Nguyệt, chỉ có thể coi là mỹ nữ 7 điểm.

Liễu Bảo Nguyệt mặc áo ngủ rộng rãi, trước ngực vẫn hiện lên đường cong to lớn mượt mà.

Làm cho nhân vật hoạt hình trên áo bị kéo căng, hoàn toàn tương phản với gương mặt tươi sáng của nàng.

Nàng là cô gái cô 'tâm hồn' rộng lớn nhất trong số người Đường Tụng biết, chắc phải E.

Biểu cảm của Liễu Bảo Nguyệt hơi khó coi, ngẩng đầu nhìn Đường Tụng đang mỉm cười.

Môi mỏng mũi thẳng, ngũ quan tuấn mỹ, làn da trắng nõn.

Lại nhìn Lý Tử Oánh đang mặt đầy chờ mong, không biết vì sao lại thấy hơi hoảng.

Hơn nửa năm không gặp, sao cái tên này lại biết chiêu hoa dẫn bướm rồi?

Lý Tử Oánh nhỏ giọng thúc giục: “Chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn học, nước phù sa không chảy ruộng ngoài nhà.”

Liễu Bảo Nguyệt há miệng: “Oánh Oánh, cậu mới gặp người ta một lần, căn bản là không hiểu...”

Đường Tụng trực tiếp đi qua, cười tủm tỉm nói: “Chào Oánh Oánh, tôi là Đường Tụng, cảm ơn cậu thường xuyên chăm sóc Bảo Nguyệt, hôm nào lại mời cậu ăn cơm.”

Lý Tử Oánh nhìn Đường Tụng ở gần ngay trước mặt, còn thấy đường cong cơ bắp bên dưới áo sơ mi, lập tức nuốt một ngụm nước miếng!

Quá đẹp trai! Dáng người cũng tốt nữa!

Đây là người mình không mất tiền cũng có thể quen sao?

“Xin chào, tôi là Lý Tử Oánh, là bạn đại học của Bảo Nguyệt, làm việc ở công ty nhà nước Hải Điện, có hộ khẩu Đê Đô.” Nàng đứng thẳng người, nhìn chăm chăm vào Đường Tụng, đôi tay nắm chặt vì khẩn trương.

Liễu Bảo Nguyệt nhìn hai người đang ‘thông đồng làm bậy’, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Ê ầm nói: “Muộn rồi, chúng ta tranh thủ ngủ đi, Tiểu Tụng, ông vào thử xem chăn nệm có thích hợp không.”

Nói xong trực tiếp trở về phòng.

Lý Tử Oánh nghe vậy thì vội vàng nói: “Bảo Nguyệt, hay là để Đường Tụng ngủ phòng mình đi.”

Liễu Bảo Nguyệt lập tức chạy ra khỏi phòng, giận đến bộ ngực phập phồng, mặt đầy khổ tin: “Oánh Oánh, cậu...!!!”

Lý Tử Oánh khoát tay nói: “Ý của mình là, mình ngủ với cậu, còn Đường Tụng ngủ phòng mình. Hai người không phải người yêu, ngủ chung không tiện lắm, sẽ bị người khác hiểu lầm.”

Liễu Bảo Nguyệt tròn tròn mắt.

Bọn tôi quen biết hơn 10 năm!

Bắt đầu từ cấp 2 lên đến đại học!

Từng chơi cả đêm ngoài quán nét.

Tên này còn nằm ngủ trên đùi mình!

...

Tiểu Tụng muốn ngủ, vậy cũng phải ngủ của phòng mình, dựa vào cái gì mà ngủ phòng của Oánh Oánh?

Mặc dù nội tâm của Liễu Bảo Nguyệt đang điên cuồng hò hét, nhưng ngoài miệng lại không nói được lời phản bác.

Chỉ có thể ủy khuất nhìn Đường Tụng.

Đường Tụng nhìn biểu cảm của nàng, biết mục đích đã thành công, cười nói: “Oánh Oánh, cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi vừa đến Đế Đô, còn có rất nhiều chuyện muốn nói với Bảo Nguyệt, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa.”

Nói xong liền kéo Liễu Bảo Nguyệt vào trong phòng.

Lý Tử Oánh thở dài, đi về phòng vệ sinh.

Mới rời giường đi vệ sinh, lại nhìn thấy một bóng người cao to trên ban công, còn tưởng rằng có trộm.

Không ngờ lại là một nam thần, như nam chính bước ra từ tiểu thuyết vậy.

Đêm hôm khuya khoắt nhìn thấy cảnh này, ai chịu nổi.

...

Cạch, khóa cửa lại.

Phòng ngủ biến thành không gian kín.

Liễu Bảo Nguyệt ngồi trên giường, mặt đầy ủy khuất, trừng mắt nhìn hắn.

Biểu thị mình đang tức giận, dĩ cũng không được.

Đường Tụng không nói gì thêm, trực tiếp cầm chăn gối lên, bỏ lên giường.

Liễu Bảo Nguyệt đang ủy khuất lại biến thành khiếp sợ: “Ông làm gì?”

“Đương nhiên là ngủ rồi.” Đường Tụng nói như đương nhiên.

“Ngủ dưới đất. Giường quá nhỏ, ngủ chung quá chật.”

Đường Tụng chỉnh gối, thuận miệng nói: “Vẫn được mà, 1.5 mét xem như là giường đôi rồi, thật ra giường đơn cũng

không sao, tôi không để ý.”

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt đỏ bừng.

Đường Tụng tiến đến trước mặt nàng, nháy mắt mấy cái: “Vậy tôi qua phòng kia ngủ, đoán là Lý Tử Oánh sẽ không ngại.”

Ba! Liễu Bảo Nguyệt đánh lên tay hấn, nhưng cũng không dùng sức, hằm hừ nói: “Trò đùa này không buồn cười đâu, ông còn như vậy tôi sẽ đuổi ông ra ngoài, cho ông ngủ ngoài hành lang.”

“Được rồi, chúng ta cũng ngủ chung rồi mà, đi lên ngủ đi, tôi muốn cởi quần áo.” Đường Tụng vừa nói vừa cởi cúc áo sơ mi.

Bộ quần áo này đúng là không hợp để đi ngủ.

Liễu Bảo Nguyệt lặng lẽ bĩu môi, nhưng lại không dờn nổi mắt.

Nhìn không được mà đưa tay sờ bụng của hấn, mặt đầy khiếp sợ: “Đây là... tám múi? Cơ liên sườn?”

Đường Tụng cởi áo sơ mi, lộ ra nửa thân trên cường tráng, đường cong cơ bắp rất xinh đẹp.

Chỉ cần người hay tập gym thì sẽ biết, muốn có thân hình như này là khó như nào.

Lý Tử Oánh ra khỏi phòng vệ sinh, lập tức giật nảy mình.

Dáng người tốt như vậy thật á?

Rất muốn xem nha!

Đường Tụng vừa cởi dép vừa cười nói: “Tôi phải rèn luyện và học tập mỗi ngày đấy.”

Cho dù người không để ý đến bề ngoài như Liễu Bảo Nguyệt, cũng nhin không được mà nuốt nước miếng.

Đây hoàn toàn là sinh lý.

Giống như đàn ông nhìn thấy mỹ nữ 10 điểm cởi quần áo trước mặt mình vậy.

Chú ý đến Đường Tụng định cởi quần, Liễu Bảo Nguyệt vội vàng chạy đi tắt đèn.

Sờ lên gương mặt vừa nóng vừa đỏ, cố gắng bình ổn nhịp tim.

“Bà ngủ trong nha.”

Trong phòng ngủ tối om, giọng nói của Đường Tụng vang lên.

Bộ ngực khủng của Liễu Bảo Nguyệt run lên.

Cuối cùng cũng ý thức được lần này khác với mấy lần trước...

Trước kia, ngủ chung với nhau ở bãi cỏ trong công viên, trong quán net, trong phòng học, đều xem như là trường hợp công cộng.

Lần này là trong phòng ngủ hoàn toàn riêng tư.

Với lại Đường Tụng cũng không giống trước kia lắm.

Trong bóng tối, mặt nàng đã đỏ như máu, dựa lưng vào vách tường.

“Cần tôi bế bà lên giường không?”

Liễu Bảo Nguyệt chấn động toàn thân: “Tiểu Tụng, ông... ông... sao ông lại biến thành thế này...”

Chương 247: Lá ngân hạnh

Đường Tụng không trả lời nàng, đứng dậy, đi chân trần về phía nàng.

Trong bóng đêm, Liễu Bảo Nguyệt bị hành động này làm cho giật mình, cuống quýt giơ tay che ngực.

Nhưng tay nàng không to, căn bản là không che được.

Đường Tụng dừng lại ở chỗ rất gần nàng.

Từng tia sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng.

Hai người đã quen với bóng tối, từ từ có thể nhìn thấy nhau.

Hắn cúi đầu nhìn gương mặt mộc của Liễu Bảo Nguyệt.

Đây cũng là Liễu Bảo Nguyệt quen thuộc nhất với hắn.

Hai người kém nhau khoảng 22cm, căn bản là kém một cái đầu.

Đường Tụng đưa tay vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của nàng, trong mắt mang theo từng tai hồi ức và ấm áp.

Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu, trông mắt trắng vô cùng rõ ràng trong bóng tối.

Nàng cũng không nhịn được mà vươn tay vuốt ve mặt hắn.

Rất lâu rồi, bọn họ chưa từng an tĩnh như vậy.

Cũng rất lâu rồi, nàng chưa nghiêm túc nhìn hắn.

“Thật ra tôi rất hoài niệm dáng vẻ mặc đồng phục, buộc tóc đuôi ngựa của bà, mỗi khi đi sẽ lắc qua lắc lại.” Một lúc sau,

Đường Tụng mở miệng nói rất dịu dàng: “Đại khái đó chính là thanh xuân trong ký ức của tôi.”

Liều Bảo Nguyệt nghe vậy, trong mắt có hơi ướn át: “Công việc, để như vậy có vẻ quá trẻ con.”

Đường Tụng giang hai tay nói khẽ: “Đã lâu không gặp, tôi rất nhớ bà.”

“Ông không mặc quần áo như vậy, cứ thấy là lạ.” Sắc mặt Liều Bảo Nguyệt hơi đỏ, nhìn Đường Tụng chỉ mặc quần cộc.

Đường Tụng chủ động tiến lên nửa bước, ôm chặt lấy nàng.

Ngay sau đó, thân thể nàng bay lên.

Bị Đường Tụng bế công chúa, đặt lên giường.

Liều Bảo Nguyệt vỗ tay hấn một cái, tranh thủ chui vào trong góc của mình, nhỏ giọng nói: “Sao ông trở nên bá đạo như vậy, không ôn nhu chút nào, tôi có cảm giác như dẫn sói vào nhà.”

Đường Tụng mỉm cười: “Chúng ta cũng từng ôm rồi, còn xấu hổ cái gì.”

“Sau khi lên đại học thì không ôm nữa, không quen, với lại ông còn không mặc quần áo.” Liều Bảo Nguyệt vênh miệng, lộ ra vẻ hồn nhiên.

“Vậy thì làm quen dần đi.” Đường Tụng xốc chân của nàng lên, chui vào trong.

Chôn đầu bên tai nàng, ngửi mùi hương trên người nàng, cảm nhận gương mặt nóng bỏng của nàng.

Tay ôm chặt lấy nàng, dụng tâm cảm nhận thân thể mềm mại của nàng.

Liều Bảo Nguyệt cảm nhận được thân mật chưa từng có, nội tâm sinh ra ấm áp và an toàn vô cùng.

Mấy ngày gần đây, nàng thật sự quá mệt mỏi.

Ban đêm thường thức đến rạng sáng, ban ngày thì dốc sức làm việc.

Tâm lý luôn nằm trong trạng thái căng như dây đàn.

Cho đến giờ phút này, nàng mới cảm nhận được buông lỏng, cảm giác thoải mái bao trùm lấy nàng.

Hô hấp dần dần trở nên đều đều.

Đường Tụng gọi một tiếng, muốn trò chuyện với nàng.

Nhưng không nghe thấy đáp lại, lúc này mới phát hiện nàng đã ngủ.

Hắn lập tức thấy hơi đau lòng, hôn lên gương mặt đáng yêu của nàng, rồi cũng ngủ thật say.

...

Sáng sớm, ngày 12 tháng 10 năm 2022.

Đồng hồ sinh học giúp Đường Tụng tỉnh lại.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn cảm giác trên tay có thứ gì đó.

Mở mắt ra, liền thấy Liều Bảo Nguyệt với gương mặt đỏ ửng.

Hình như nàng đang nằm mơ gì đó, còn không ngừng uốn éo người.

Đường Tụng hơi tỉnh lại, rất nhanh đã cảm giác được.

Không biết từ lúc này, tay mình như tự có ý chí riêng, tự chui vào áo ngủ của nàng, dừng lại ở sau lưng nàng.

Đoán chừng là lúc ngủ đã giờ trò không ít.

Đại khái là thói quen đi.

Cũng may là Liễu Bảo Nguyệt quá mệt, ngủ rất sâu, không bị đánh thức.

Sắc mặt Đường Tụng hơi mất tự nhiên, mặc dù quan hệ của họ rất thân mật, nhưng vẫn chưa đến một bước này.

Nghĩ đến đây, hắn thuận tay nhéo nhéo, cẩn thận cảm thụ một phen.

Lúc này mới lưu luyến không rời mà rút ra.

Nằm trên giường, ngắm nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc này.

Rất lâu sau.

Đường Tụng lặng lẽ đứng dậy, cầm chìa khóa trên bàn đi xuống lầu.

Đầu tiên là chạy bộ hơn nửa tiếng, sau đó đi ra khỏi tiểu khu.

Rất nhiều lá cây nhuộm sắc vàng của mùa thu bông bênh trên mặt đất, dẫm lên tạo thành âm thanh rất vui tai.

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn lên, cây ngân hạnh bên đường treo đầy lá cây ố vàng.

Hắn lợi dụng cơ hội nhảy lên, hái một chiếc lá ngân hạnh có màu sắc rất đẹp.

Lá cây hình quạt, mang theo màu vàng đặc biệt, phối hợp với tia nắng ban mai, vô cùng duy mỹ.

Nghĩ nghĩ, hắn cẩn thận nhét lá cây vào trong ví tiền.

Tìm một cửa hàng bán bữa sáng, mua bánh bao hấp và canh bí đỏ mà Liễu Bảo Nguyệt thích ăn, sau đó lại chọn vài thứ rồi đóng gói mang về.

Đi vào nhà, đã thấy Lý Tử Oánh đang thu dọn đồ đạc.

Đường Tụng cười nói: “Tôi mua bữa sáng này, ăn xong rồi hãy đi làm.”

Nói xong thì đưa một cái túi qua.

Lý Tử Oánh có chút được yêu mà sợ, luôn miệng nói cảm ơn.

Trở lại phòng, nhìn thấy Liễu Bảo Nguyệt vẫn nằm trên giường.

Nhưng đôi mi run rẩy của nàng, đã bán đứng nàng.

Hắn tiến lên, hôn lên gương mặt trứng ngỗng trắng nõn của nàng một cái.

“A!” Liễu Bảo Nguyệt giật nảy mình, đỏ mặt nói: “Tiểu Tụng, ông làm gì?!”

“Đánh thức bà nha.”

Liễu Bảo Nguyệt chu miệng, nàng vừa tỉnh ngủ nên hơi hồn nhiên: “Mới sáng ra đã mua bữa sáng cho Oánh Oánh, có phải tôi nay muốn qua chỗ của người ta ngủ không.”

Đường Tụng vuốt mái tóc lộn xộn của nàng, bật cười nói: “Mua bữa sáng cho bà, thuận tiện mua cho cô ấy một phần. Đúng, còn có một món quà nhỏ.”

Nghe thấy có quà, Liễu Bảo Nguyệt sáng mắt lên.

Ngay sau đó, trước mắt xuất hiện một lá ngân diệp rất xinh đẹp.

Đường Tụng cười nói: “Chỉ có ngân hạnh không phụ thu, nguyện tất cả chuyện tốt đẹp đều không hẹn mà gặp.”

Chiếc lá rất xinh đẹp, giống như mang cả mùa thu vào trong gian phòng nhỏ này.

“Cảm ơn.” Liễu Bảo Nguyệt nhận lấy, trong mắt hiện lên vẻ hoan hỉ.

Sáng sớm đã nhận được một món quà độc đáo, khiến tâm trạng nàng rất tốt.

Nàng rời giường, bước nhanh đến bàn sách.

Lấy ra một quyển sách rất dày, cẩn thận kẹp chiếc lá vào trong đó.

Làm xong, nàng quay người cười nói: “Quay đầu tôi lên mạng mua công cụ, biến nó thành tiêu bản.”

Ăn sáng xong.

Liễu Bảo Nguyệt trực tiếp gọi điện xin nghỉ, kéo Đường Tụng đi đến bến tàu.

Hôm nay nàng rất vui vẻ, mặt mày hồng hào, tươi cười rạng rỡ, còn cổ tình trang điểm.

Hoàn toàn khác biệt với vẻ mệt mỏi ngày hôm qua.

“Hôm nay không đi mấy nơi như Cố Cung và Trường Thành, quá nhiều người. Vất vả lắm mới đến một chuyến, đưa ông đi trải nghiệm phong tình của hẻm nhỏ. Đương nhiên, chủ yếu nhất là nơi đó rất gần bến tàu, ngồi chuyến số 8 là đến nơi.”

Đường Tụng cười gật đầu: “Bà là địa đầu xà, nghe bà hết.”

“Vây quyết định, hôm nay nghe tôi.” Liễu Bảo Nguyệt kéo tay hắn, bước chân nhẹ nhàng đi về phía bến tàu điện ngầm.

Đường Tụng nhìn một mảnh này, ánh sáng nhu hòa lấp lóe trong mắt.

...

“Ngõ Nam La cổ là một trong 25 vùng được bảo hộ, toàn bộ dài 786 mét, là một trong những nơi cổ xưa nhất của Đế

Đô...”

Liễu Bảo Nguyệt mặt mày hớn hởi, thỉnh thoảng lại giới thiệu cho hần.

Hai người nắm tay, đi xuyên qua con hẻm nhỏ này.

Rất nhiều cửa hàng cá tính và đa dạng, kết hợp cả cổ xưa lẫn hiện đại.

Trên đường phố có cửa hàng bán sườn xám kiểu cũ, lọ thuốc hít, cũng có những nhãn hiệu và nhà hàng mới.

Truyền thống va chạm với tân tiến, lại có vẻ rất hài hòa.

Hai người thỉnh thoảng dừng lại mua chút đồ ăn vặt.

Mỗi lần đều là Liễu Bảo Nguyệt chủ động trả tiền.

Theo cách nói của nàng là: Tôi kiếm được nhiều hơn, tự nhiên phải xài tiền của tôi.

Đường Tụng cũng không phản bác, yên tĩnh tiếp nhận ý tốt của nàng.

Hai người đi dạo 2 vòng quanh ngõ chính, Liễu Bảo Nguyệt lại kéo hần vào một hẻm nhỏ bên cạnh.

Đưa hần đến mấy nơi như vương phủ, quảng trường...

Buổi chiều, hai người lại chạy đến mấy địa điểm cách nơi này không xa.

Đi dạo mệt thì tìm một quán nước, ngồi nghỉ ngơi tâm sự.

Đại đa số thời gian đều là Liễu Bảo Nguyệt nói.

Rất lâu không gặp, nàng có rất nhiều lời muốn nói.

9 giờ tối.

Hai người dạo bước trên đường mòn ngoài tiểu khu.

Liều Bảo Nguyệt đột nhiên chạy chậm lên, quay người mặt đối mặt với hắn.

Đôi mắt đã cong thành trăng lưỡi liềm.

Nàng chỉ vào hàng cây ngân hạnh bên đường, lớn tiếng nói: “Những chiếc lá này không đẹp bằng chiếc lá của ông.”

Đường Tụng nhìn nàng duy mỹ dưới ánh đèn mờ nhạt đêm thu, cười nói: “Bảo Nguyệt, nhắm mắt lại đi.”

Liều Bảo Nguyệt nghe vậy, cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Đường Tụng chạy 2 bước, nhảy lên đập vào cành cây phía trên đỉnh đầu của nàng.

“Có thể mở mắt rồi.”

Rào rào...

Từng mảnh từng mảnh lá cây ngân hạnh vàng uế rơi xuống.

Liều Bảo Nguyệt ngẩng đầu, thưởng thức một màn lãng mạn này.

Nàng mím chặt môi, ngóc ghech vươn tay chop lấy, trong mắt có chút thất thần.

Lá ngân hạnh đang rơi, đêm thu lại đang say.

Chương 248: Xin lỗi

Trở lại phòng ngủ.

Liễu Bảo Nguyệt giống như vẫn còn đắm chìm trong bầu không khí lá ngân hạnh rơi.

Ánh mắt nàng mê ly, lại có vẻ hơi yên tĩnh.

Đường Tụng đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, chủ động mở miệng nói: “Tôi đến Đế Đô, là muốn nói chuyện của chúng ta.”

“Nói... nói chuyện gì?” Nghe vậy, Liễu Bảo Nguyệt run lên, sắc mặt cũng hơi đỏ lên.

Nàng có chút khần trương.

“Còn nhớ tấm ảnh chụp hôm tốt nghiệp mà tôi gửi cho bà không?”

Liễu Bảo Nguyệt gật đầu, cười nói: “Trước kia tôi còn không biết là có tấm ảnh này, rất đẹp, tôi rất thích.”

“Lúc đó tôi nhớ là: Hi vọng lần tiếp theo gặp mặt, bà vẫn xinh đẹp như vậy, sung sướng và ưu tú như vậy. Phàm là đi qua, đều là bắt đầu.”

Nụ cười của Liễu Bảo Nguyệt cứng lại, giọng nói hơi đắng chát: “Thật xin lỗi, đã để ông thất vọng, tôi cũng không được như ông kỳ vọng.”

Đường Tụng nghiêm túc nhìn vào mắt nàng: “Còn có vài lời chưa nói, bây giờ tôi muốn nói với bà.”

“Lời gì?” Liễu Bảo Nguyệt nghĩ thầm, lẽ nào lại muốn tỏ tình?

“Phương hướng tôi từng cố gắng, chính là nơi có bà. Tôi đã tạm biệt quá khứ, biết nâng cao bản thân, trở nên ưu tú hơn, hi vọng bà cũng vậy.”

Nghe vậy, đôi môi Liễu Bảo Nguyệt run rẩy, trong mắt có chút sợ hãi.

“Đã từng... như vậy bây giờ thì sao?”

“Tôi đúng là đã nâng cao bản thân, thay đổi rất nhiều so với trước kia, nhưng cũng có nhiều chỗ có thể sẽ làm bà thất vọng, tôi muốn thẳng thắn với bà.”

Liễu Bảo Nguyệt hé miệng, âm thanh run rẩy: “Ông thích người khác?”

Nàng rất hiểu Đường Tụng, vô cùng hiểu, nghe thấy hắn nói như vậy, cộng thêm thái độ của hắn, nàng có thể nhận ra rất nhiều thứ.

Nhưng nàng vẫn hi vọng mình đoán sai.

“Ừm, tôi không muốn lừa dối bà.” Đường Tụng gật đầu.

Nghe được đáp án khẳng định, Liễu Bảo Nguyệt giống như mất hết sức lực, tựa vào vách tường rồi tuột xuống.

Bất lực ngồi trong góc.

Nàng vùi mặt vào đầu gối, ngồi im không nhúc nhích giống như một pho tượng.

Qua một lát, Đường Tụng ngồi xổm xuống, đặt tay lên vai nàng.

Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu, trong đôi mắt quật cường đã tràn đầy nước mắt.

Nàng dùng ánh mắt không chịu thua để nhìn hắn: “Ông làm đúng, tôi đã từ chối ông hơn 4 năm rồi, ông thích người khác

cũng là bình thường, sau này tôi cũng có thể tìm người mình thích.”

Đường Tụng nhìn vào cặp mắt xinh đẹp kia, hẳn có thể nhìn ra chút mềm yếu và thất bại.

“Bảo Nguyệt.”

Liễu Bảo Nguyệt không đáp lời.

Nàng đứng lên, lau nước mắt, không nói một lời và bò lên giường.

Dùng chăn quấn lấy thân thể, quay mặt vào trong tường.

Đường Tụng thở dài, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đối với những người khác, có lẽ hẳn sẽ yên tâm mà bắt cá nhiều tay, nhưng đối với Liễu Bảo Nguyệt, ngoại trừ tình yêu ra, họ còn rất nhiều tình cảm khác.

Quan hệ của họ rất phức tạp, lừa dối sẽ có hậu quả mang tính hủy diệt.

Hắn cũng không muốn phần tình cảm này biến chất.

Các giác được Đường Tụng đến gần, Liễu Bảo Nguyệt vô thức co người lại.

“Bảo Nguyệt, bà biết chúng ta gặp mặt lần đầu từ lúc nào không?”

Liễu Bảo Nguyệt không nói gì, chỉ co rút thân thể lại.

“Chắc bà sẽ nói là cấp 2, nhưng thật ra chúng ta đã gặp mặt thời tiểu học.”

Qua một lát, Liễu Bảo Nguyệt cuối cùng cũng mở miệng, còn mang theo tiếng nức nở: “Sao tôi không nhớ?”

“Chúng ta không học chung, nhưng năm đó tôi đi lên huyện khám bệnh, đã gặp được một cô bé mặc quần áo bệnh

nhân ngồi trên ghế ngoài hành lang. Nàng có mái tóc dài, có lẽ là vì đang ốm nên khuôn mặt rất trắng, nhìn cứ như là búp bê vậy, vô cùng đáng yêu.”

Liễu Bảo Nguyệt xoay người lại, lau nước mắt: “Tôi nhớ rồi, năm đó tôi bị viêm dạ dày rất nặng.”

“Tôi vẫn luôn nhớ cô bé đó, mãi đến cấp 2, chúng ta lại gặp mặt, cảm giác lúc đó cứ như là trên tivi vậy.”

“Bảo sao ông lại tích cực và nhiệt tình với tôi như vậy, thỉnh thoảng còn cho tôi kẹo.” Tựa như nhớ lại chuyện trước kia, giọng nói của Liễu Bảo Nguyệt đã hơi bình tĩnh lại.

Đường Tụng nằm xuống bên cạnh nàng, nghiêng người nhìn nàng, trong mắt mang theo hoài niệm.

“Sau đó, chúng ta trải qua một thời niên thiếu không giấu gì nhau, cũng có như gần như xa ở tuổi dậy thì. Tình hữu nghị trộn lẫn với mập mờ, phản nản lẫn nhau, cổ vũ lẫn nhau, cùng nhau trưởng thành. Đó có lẽ là quãng thời gian mang nhiều tiếc nuối nhất, cả đời cũng không thể quên.”

“Cho dù cấp 3 của người khác buồn tẻ vô vị, nhưng tôi lại thật rất thú vị, bà chính là người bạn tốt nhất của tôi. Sau đó chúng ta tốt nghiệp, mỗi người một nơi. Khi đó tôi rất sợ hãi, sợ sau này chúng ta sẽ liên lạc ít hơn. Tựa như bộ phim ‘5cm trên giấy’ mà chúng ta từng xem vậy.”

Liễu Bảo Nguyệt cũng nghiêng người, mặt đối mặt với hắn: “Chúng ta ngược nhìn cùng một bầu trời, nhưng thứ nhìn thấy không giống nhau.”

“Trước kia tôi vẫn không hiểu vì sao bà lại từ chối tôi, cho là bà chỉ không thích tôi, nhưng bây giờ tôi đã hiểu.”

Liễu Bảo Nguyệt hít sâu một hơi, thì thầm: “Nếu tôi nhận lời, đến khi khai giảng, chúng ta sẽ phải tách ra, đi đến trường

học của mình. Điều kiện kinh tế không cho phép chúng ta thăm viếng thường xuyên.”

“Theo thời gian trôi qua, bất cứ tình cảm nào cũng sẽ sinh ra tì vết, thậm chí có thể diễn biến thành thù hận. Tôi rất trân quý phần tình cảm này, không chỉ là tình yêu, mà còn có tình hữu nghị, thậm chí là tình thân.”

“Tôi không muốn vì yêu xa mà phá hoại tình cảm của chúng ta, cũng không cho phép tương lai mình sẽ có bất kỳ oán giận nào với ông.”

“Tôi vẫn luôn cố vũ ông cố gắng học tập, nâng cao bản thân. Bởi vì tôi biết, chỉ có vật chất sung túc bảo hộ, thì tình cảm mới có thể vững chắc.”

“Sau khi tốt nghiệp, tôi không vào công ty nhà nước có thu nhập ổn định, mà lựa chọn xí nghiệp internet, cũng là vì chuyện này.”

“Sau khi tốt nghiệp, tôi có bảo ông đến Đế Đô để cùng nhau cố gắng, thế nhưng ông không đến.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng tràn đầy ủy khuất và không cam lòng.

Đường Tụng nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Liễu Bảo Nguyệt thuận theo, chôn đầu vào trong ngực hắn.

“Bà nói đúng, thời gian đúng là có thể ma diệt rất nhiều thứ, tình cảm của tôi đúng là không giống như trước kia, không còn toàn tâm toàn ý với bà nữa.”

Liễu Bảo Nguyệt lại chảy nước mắt, nàng nghẹn ngào nói: “Tôi chỉ muốn chúng ta cùng cố gắng, chờ đến khi chúng ta có tương lai ổn định, lại tiến đến với nhau như nước chảy thành sông. Chúng ta như vậy mới là chúng ta tốt nhất, tình cảm vững chắc, không có tì vết.”

“Tôi vẫn luôn đang cố gắng, cố gắng học tập, cố gắng làm việc, chờ đợi lãnh đạo tán thưởng, đồng nghiệp tán thành. Tôi cho là mình chẳng mấy chốc sẽ lấy được thành tích trên sự nghiệp. Đến khi đó dù ông đến Đế Đô và không kiếm được tiền, thì chúng ta cũng có thể sống tốt.”

“Ngay khi tất cả mọi thứ đang chuyển biến tốt đẹp, ngay tại lúc tôi muốn nói với ông, tôi có tự tin chăm sóc cho tương lai của chúng ta. Tôi đột nhiên bị chuyển qua bộ phận khác, tôi hoàn toàn không có hứng thú với cái này. Kiếm tiền ít hơn, lại còn bị lãnh đạo phê bình. Tôi thật sự không biết làm sao bây giờ, xin lỗi, rất xin lỗi...”

Lần đầu tiên nghe thấy nàng trải lòng như vậy, Đường Tụng cũng rất xúc động.

Thì ra trong lòng nàng có nhiều suy nghĩ như vậy.

Nhìn Liễu Bảo Nguyệt đau thương khóc trong ngực mình.

Hắn hôn lên đôi mắt hơi sưng đỏ của nàng.

Nước mắt có chút ẩm áp, lại có chút đắng chát.

Dần dần, hắn hôn xuống dưới, rất nhanh đã dính vào hai cánh môi lạnh buốt kia.

Tiếng khóc của Liễu Bảo Nguyệt càng ngày càng nhỏ, đôi mắt càng ngày càng mở to.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn môi.

Nàng cảm thấy một loại kích thích không thể nói rõ, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Tựa như có một dòng điện chạy qua người.

Đường Tụng ngậm lấy cánh môi của nàng, nhẹ nhàng liếm láp, tựa như muốn sưởi ấm chúng.

Rất nhanh, mặt Liễu Bảo Nguyệt đã đỏ bừng và nóng hổi, hơi thở càng ngày càng gấp.

Đôi mắt tròn tròn đã nhắm lại từ bao giờ.

Nụ hôn này cũng không tính là nhiệt liệt, ngược lại còn có chút bình đạm, nhưng hai người đều rất hưởng thụ.

Mũi của Liễu Bảo Nguyệt còn phát ra tiếng hừ hừ, dường như đang biểu đạt sung sướng của mình.

Một lát sau, Đường Tụng cạy mở răng nàng...

Hắn thuận tay, thò vào trong áo ngủ rộng rãi của Liễu Bảo Nguyệt.

Chương 249: Sử dụng thẻ kỳ ngộ

Nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng bóng loáng của nàng.

Đường Tụng có tình cảm rất đặc thù với nàng, hành động này cũng không chỉ đơn thuần là sờ mó.

Mà còn hi vọng dùng cách này để loại bỏ cảm xúc đau thương và kích động của nàng.

Hai người răng môi giao hòa, chậm chạp hôn lấy đôi phương.

Đây là lần đầu tiên bọn họ hôn, Liễu Bảo Nguyệt còn kích động hơn hẳn rất rất rất nhiều lần.

Tình cảm của nàng với Đường Tụng, vừa có tình yêu, tình hữu nghị, lại có tình thân.

Họ đã quen nhau hơn 10 năm, đã xem đôi phương là một bộ phận của sinh mệnh mình.

Cho dù không đến với nhau vì tình yêu, cũng sẽ là bạn tốt nhất của nhau.

Dần dần, cảm xúc của Liễu Bảo Nguyệt trở nên phần khởi dị thường.

Nàng động tình lại mê luyến.

Tập trung vào trận giao lưu này, còn nghiêm túc hơn cả Đường Tụng.

Không biết qua bao lâu.

Cảm giác bờ môi hơi ê ẩm, Liễu Bảo Nguyệt mới buông Đường Tụng ra.

Lúc này mới phát hiện bàn tay của hắn đang vuốt ve lưng mình.

Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt đỏ rực, lau nước miếng trên khóe miệng, lại tóm tay của Đường Tụng.

Nàng có chút yếu đuối: “Tiểu Tụng, anh vẫn yêu em đúng không? Em có thể cảm nhận được.”

Đường Tụng nhìn hốc mắt sưng đỏ của nàng, gật đầu nói: “Trước kia anh không biết những tâm tư này của em, nếu như bốn năm trước, em nói với anh những chuyện này, anh có thể cam đoan, sẽ toàn tâm toàn ý với em, sẽ cố gắng phấn đấu cùng em.”

Liễu Bảo Nguyệt kéo tay hắn, nhỏ giọng nói: “Là em quá mâu thuẫn, nghĩ quá nhiều. Em rõ ràng là rất thích anh, em biết rõ là mình không thể rời bỏ anh, thế nhưng lại không dám đến với anh.”

“Em luôn lo lắng nhân tố bên ngoài sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, sợ một ngày nào đó mình sẽ chán ghét anh. Chúng ta làm bạn tốt hơn 10 năm, em hi vọng anh trở nên ưu tú hơn bất kỳ người nào khác.”

“Em đã từng cho rằng, chỉ cần em cố gắng, chẳng mấy chốc sẽ có thể chiếm được một mảnh trời nhỏ cho chúng ta. Đến khi đó em có thể nói cho anh biết, đến Đế Đô đi, chúng ta cùng nhau trải qua ngày tháng tốt lành. Cũng có thể là do em xui xẻo, nếu như em nói với anh sớm hơn, có lẽ anh đã...”

Nói xong lời cuối, nàng dường như lại muốn khóc.

Đường Tụng chân thành nói: “Bảo Nguyệt, em vĩnh viễn là của anh, chỉ có thể là của anh. Trước kia anh không biết em có những ý nghĩ này, có lẽ sẽ không ép buộc em.”

Đường Tụng vuốt ve khuôn mặt của nàng, bình tĩnh mà kiên quyết nhìn nàng: “Nhưng bây giờ, em đã không có lựa chọn rồi, em chỉ có thể là của anh.”

Liễu Bảo Nguyệt run rẩy, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của hắn.

Một lát sau, nàng ấp úng nói: “Anh... có thể... thích em giống như trước kia sao?”

“Xin lỗi.” Đường Tụng nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh khẳng định sẽ yêu em, cũng sẽ chiều cố và chăm sóc em, sẽ không để em chịu bất kỳ ủy khuất nào.”

Liễu Bảo Nguyệt cúi đầu, ánh mắt phức tạp mà lộn xộn.

Rất lâu sau, nàng ngẩng đầu lên, thần sắc nghiêm túc mà quật cường nói: “Tiểu Tụng, anh muốn bắt cả hai tay là không thực tế, coi như em không quan tâm, như người ta thì khác. Nếu như anh thật sự không bỏ được cô ấy, vậy thì có thể từ bỏ em, em sẽ chúc phúc cho hai người.”

Liễu Bảo Nguyệt không tin thế giới này còn có người thứ hai có thể bao dung hắn giống như nàng.

Tình cảm của bọn họ, tình yêu, tình hữu nghị, tình thân... là được tích lũy qua năm tháng, từ nhỏ đến lớn.

Cho dù giữa họ không có tình yêu, vẫn có thể liềm lĩnh vì nhau.

Đường Tụng nhìn gương mặt quen thuộc của nàng, lại ôm chặt lấy nàng.

Hai người áp sát vào nhau, ánh mắt giao hòa, hít thở lẫn nhau, cảm nhận tâm ý của nhau.

Đường Tụng trầm trọng nói: “Chỉ cần em không quan tâm là được, có lẽ anh bây giờ sẽ khiến em chán ghét ở vài điểm,

nhưng anh sẽ không bỏ em, cũng sẽ không cho phép em rời khỏi anh.”

“Em sẽ không chán ghét anh.” Liễu Bảo Nguyệt ôm chặt hắn: “Em có thể không cần tình yêu, cũng sẽ không để mình chán ghét anh.”

Đường Tụng ôm chặt lấy nàng, giọng nói kiên định: “Bảo Nguyệt, từ giờ trở đi, anh muốn em chỉ thuộc về anh. Anh sẽ yêu em, bảo vệ em, chăm sóc em, tương lai chúng ta vẫn có thể ủng hộ lẫn nhau, cùng nhau phấn đấu.”

“Em cũng sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền, tương lai của chúng ta sẽ tốt hơn.” Liễu Bảo Nguyệt ôm chặt eo hắn, ngửi mùi hương trên người hắn.

Đường Tụng rất cảm động, xoa tóc nàng hỏi: “Em nói mình bị chuyển sang bộ phận khác, có thể nói cho anh biết nguyên nhân không?”

Liễu Bảo Nguyệt cọ xát trên lồng ngực hắn, giọng nói tiêu điều: “Là quản lý bên bộ phận mỹ phẩm, vì để một người thân của cô ta vào, nên đã chuyển em qua bên đồng hồ. Bằng không em đã nói cho anh biết suy nghĩ của em vào lúc anh trả tiền, để anh đến Đế Đô, có lẽ anh đã không thích người khác.”

“Là anh không tốt, không quan tâm đến em.” Đường Tụng nhớ lúc mình trả nợ Liễu Bảo Nguyệt, Liễu Bảo Nguyệt trả lời rất chậm.

Hơn nữa, giọng điệu của nàng cũng không đúng lắm.

Nhưng bởi vì mới lấy được hệ thống, còn đang trong thời kỳ làm nhiệm vụ dày đặc, nên hắn không quá để ý.

Nếu như lúc đó nghiêm túc hơn, chắc là sẽ phát hiện ra được.

Hơn một tháng qua, Liễu Bảo Nguyệt vẫn giấu ở trong lòng, khẳng định là rất không thoải mái.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘phát tiết cơn giận’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Liễu Bảo Nguyệt gặp chuyện không công bằng khiến bạn tức giận và tự trách, mời lợi dụng tài nguyên trong tay để tiến hành báo thù.

Phần thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Chú: Mời dùng thủ đoạn hợp pháp hợp lý để hoàn thành nhiệm vụ.

Cho dù không có nhiệm vụ này, hấn cũng sẽ không bỏ qua chuyện này.

Đường Tụng trực tiếp hỏi: “Bảo Nguyệt, quản lý đó tên là gì?”

Liễu Bảo Nguyệt hôn một cái lên mặt hấn, nói: “Em biết anh rất tốt với em, nhưng em không hi vọng anh sẽ làm chuyện ngốc nghếch, thật ra tình huống này rất phổ biến tại nơi làm việc, em chỉ là một nhân viên thử việc, bị điều động qua bộ môn khác cũng là bình thường.”

Nàng tưởng Đường Tụng định dùng bạo lực để giúp nàng hả giận.

Giống như thời đi học, nếu có ai dám quấy rối nàng, hấn sẽ đứng ra ngay lập tức.

Đường Tụng ôm nàng ngồi dậy, đặt nàng lên chân mình, chân thành nói: “Em yên tâm, anh sẽ không làm loạn, tin anh.”

Nhìn thấy ánh mắt của hấn, Liễu Bảo Nguyệt hơi do dự, vẫn đáp: “Lý Văn Thu.”

Đường Tụng gật đầu, trong lòng bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào.

Nếu Lý Văn Thu làm Bảo Nguyệt chịu ủy khuất tại chỗ làm việc, mình cũng có thể ăn miếng trả miếng.

Trong tay hắn có 500 triệu đầu tư, có thể thông qua đầu tư để tiếp xúc với lãnh đạo công ty.

Nhưng như vậy quá chậm.

Nghĩ đến đây.

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, xem xét đạo cụ của mình.

Cuối cùng, hắn nhìn vào ‘thẻ kỳ ngộ’.

Sau khi sử dụng, sẽ có một cơ hội tiếp xúc với một nhân vật trò chơi.

Đây là đạo cụ rất hiếm và hữu dụng, hắn vốn định để dành, chờ công ty gặp khó khăn thì sẽ sử dụng.

Nhưng nghĩ đến đả kích và áp lực mà Liễu Bảo Nguyệt phải nhận trong khoảng thời gian này.

Đường Tụng không do dự nữa, lập tức sử dụng.

“Keng, đang sàng chọn nhân vật...”

“Keng, bạn sẽ ngẫu nhiên gặp được nhân vật ‘Trịnh Thu Đông’ trong 2 ngày này.”

“Keng, bạn nhận được một lần giúp đỡ của Trịnh Thu Đông, phạm vi trợ giúp chỉ nằm trong chức quyền, xin chớ vượt quyền.”

“Trịnh Thu Đông: CHRO của tập đoàn Đường Tổng, kiêm nhiệm chủ tịch công ty TNHH Đức Tụ Nhân.”

(CHRO = giám đốc nhân sự)

Chương 250: Anh giúp em nha

Nhìn thấy tên nhân vật, Đường Tụng hơi thất vọng, không phải là thư ký Kim hấn muốn gặp nhất.

Cũng không phải Ngô Khác Chi mà hấn quen thuộc.

Nhưng cũng được, dù sao cũng là quản lý cấp cao của tập đoàn Đường Tống, dùng để trả thù một lãnh đạo trung tầng là một chuyện quá đơn giản.

Công ty TNHH Đức Tụ Nhân là một công ty môi giới nổi tiếng cả nước, hay còn gọi là công ty săn đầu người.

Quản lý La của phòng cà phê, mấy vị nhân viên ban đầu của văn hóa Đường Trình đều được tuyển qua công ty này.

Họ có chi nhánh ở tất cả thành thị chủ yếu trên cả nước, lại có quan hệ rất rộng, có hợp tác với các xí nghiệp lớn và nổi tiếng trong nước.

Trong bản đồ khuếch trương của tập đoàn Đường Tống, cần phải tuyển rộng rất nhiều nhân tài.

Trong một lần vượt phó bản, Đường Tụng đã thu mua công ty này.

Đồng thời chiêu mộ người sáng lập công ty ‘Trịnh Thu Đông’ với tư cách là nhân vật trò chơi.

Mặc dù Đường Tụng không hiểu rõ Trịnh Thu Đông trong thế giới thực, nhưng hấn vẫn nhớ đại khái về miêu tả nhân vật này.

Là một nhân vật rất thông minh, có dã tâm, có thủ đoạn, chắc là sẽ không để mình thất vọng.

“Tiểu Tụng, Tiểu Tụng, sao lại ngăn người rồi.”

Giọng nói mềm mại của Liễu Bảo Nguyệt vang lên bên tai.

Đường Tụng lấy lại tinh thần, cười nói: “Em yêu, có một việc cần em làm ngay.”

“Chuyện gì?” Nghe thấy xưng hô này, Liễu Bảo Nguyệt lại đỏ mặt, nàng vẫn chưa quen thuộc.

“Mai sẽ từ chức đi, rời khỏi Weibo, anh có một bất ngờ rất lớn dành cho em.”

“Em cảm thấy tốt nhất là tìm được chỗ làm mới rồi mới nghỉ, với lại trong tay em còn nhiệm vụ chưa xử lý xong.”

“Anh đã tìm được chỗ làm mới cho em rồi, em cũng không cần lo lắng cho tương lai của chúng ta, bây giờ anh có thể thỏa mãn tất cả nhu cầu vật chất của em, em chỉ cần hưởng thụ là được.” Đường Tụng mỉm cười nhìn nàng.

Liễu Bảo Nguyệt ngăn người, nhìn hắn như nhìn tên đàn: “Anh học được mấy lời ngon ngọt này ở đâu? Với lại, bằng quan hệ của chúng ta, anh cũng không cần vẽ bánh nướng.”

“Anh không đùa đâu.” Đường Tụng véo véo mặt nàng, ra vẻ thần bí: “Nếu không chúng ta đánh cược?”

“Cược gì?” Liễu Bảo Nguyệt hơi tò mò.

“Em nói một nhu cầu vật chất, nếu anh có thể thỏa mãn em, vậy chúng ta...” Hắn tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Make love.”

Liễu Bảo Nguyệt nghe vậy, sắc mặt lập tức đỏ bừng, ánh mắt dao động không thôi.

Đường Tụng đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, đặt lên đùi mình, đôi tay ôm lấy bụng của nàng.

Bàn tay tự nhiên thò vào trong áo ngủ, nhẹ nhàng nhào nặn.

Trên lưng nàng có chút thịt, cộng thêm da thịt tinh tế tỉ mỉ, xúc cảm rất tốt.

Cảm nhận được hần vuốt ve, Liễu Bảo Nguyệt có chút mê say.

Tiếp đó cũng cảm giác được chìa khóa trong túi hần, cần cần...

Toàn thân nàng run lên, tóm lấy đôi tay đang định tiếp tục kia.

Đường Tụng ngậm vành tai của nàng, nhẹ nhàng nói: “Có đánh cược không? Cũng chỉ có em là anh mới hỏi ý kiến. Nếu như là người khác, anh sẽ trực tiếp hơn rất nhiều. Anh không muốn miễn cưỡng em, anh muốn cho em trải nghiệm tốt nhất.”

Liễu Bảo Nguyệt cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hần, toàn thân hơi run rẩy.

Cùng một chỗ với người âu yếm, cho dù là một chút thân mật, cũng có thể làm người mê luyến.

Cảm nhận được ‘sức sống’ của Đường Tụng, thân thể nàng lại co lại: “Tiểu Tụng, anh thả em xuống trước đã, được không?”

Đường Tụng lắc đầu.

Liễu Bảo Nguyệt cắn môi một cái: “Cược thì cược.”

Động tác tay của Đường Tụng càng quá đáng hơn, cười nói: “Nói đi, em muốn cái gì?”

Liều Bảo Nguyệt trừng mắt với hắn, nói đùa: “Em muốn một căn nhà ở Đế Đô, có giỏi thì tặng em đi, em sẽ đáp ứng...”

Đường Tụng ngẩn người, đây không phải là đụng vào họng súng sao?

Coi như không có căn biệt thự ở số 8 đường Tiêu vân, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ ‘nhân duyên’, thì cũng có thể nhận được một bất động sản rồi, chỉ là không biết có nằm ở Đế Đô hay không thôi.

“Thế nào? Hiện giờ biết phét lác quá mức rồi chứ.” Liều Bảo Nguyệt trêu chọc một câu, tiếp đó lại sợ hắn không vui, lập tức an ủi: “Không sao, em không quan tâm có nhà hay không, chúng ta cùng phấn đấu có được không? Tương lai cái gì cũng sẽ có.”

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp móc chìa khóa và thẻ ra vào ra.

Nhét vào tay nàng: “Một lời đã định.”

Liều Bảo Nguyệt chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Biệt thự rộng 520 mét vuông ở số 8 đường Tiêu Vân, chắc là có thể thỏa mãn vụ cá cược này rồi nhỉ? Nhưng bây giờ em không có tư cách mua nhà ở Đế Đô, nên không thể sang tên cho em, em cứ vào ở trước, chờ em làm thủ tục nhậm chức xong, anh sẽ sang tên cho em.”

Nghe thấy lời này, Liều Bảo Nguyệt bật cười hai tiếng.

Tựa vào vai hắn, cười hì hì nói: “Anh chém gió cũng phải đáng tin một chút chứ, loại biệt thự hơn chục triệu này, ai sẽ tin?”

Đường Tụng vỗ vỗ hông của nàng, nghiêm túc nói: “Anh không đùa đâu, lẽ nào em muốn lật lọng?”

Liễu Bảo Nguyệt vẫn không tin, cười nói: “Vậy thì chờ em thấy tận mắt rồi tính.”

Nghe vậy, Đường Tụng liền bế nàng xuống, làm bộ muốn đi giày.

Liễu Bảo Nguyệt giật mình, vội vàng kéo hắt lại, gấp gấp hỏi: “Tiểu Tụng... không phải em không muốn cùng anh, đừng tức giận mà.”

Đường Tụng quay đầu nhìn nàng, cười tủm tỉm nói: “Đừng lo, anh không giận. Em muốn xem nhà đúng không? Bây giờ chúng ta đi luôn, vừa hay có thể giải quyết cá cược trong đêm nay.”

Liễu Bảo Nguyệt thở phào, không giận thì tốt.

Nàng kéo tay Đường Tụng, lại lắc lắc, mềm mại nói: “Không vội, giờ muộn rồi, em đáp ứng, ngày mai sẽ thôi việc được không?”

Đường Tụng cảm nhận được yêu thương và thỏa hiệp từ nàng, nội tâm thấy rất ấm áp.

Lại nhìn gương mặt đáng yêu của nàng, trong lòng lại rất xúc động.

Hắn tiến lên, nâng mặt nàng lên, nói khẽ: “Anh chờ thể chờ em đi xem nhà rồi mới nhận tiền cược, nhưng tối hôm nay, anh phải thu lãi trước.”

Trong mắt Liễu Bảo Nguyệt xuất hiện hơi nước, tựa như đã dự kiến được hình ảnh tiếp theo, sợ hãi nói: “Anh muốn tiền lãi gì...”

Nghe thấy lời này của Liễu Bảo Nguyệt, Đường Tụng hiểu là nàng đã chấp nhận.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, lại từ từ đưa tay ra phía sau nàng.

Rất nhanh đã tìm thấy nút thắt áo ngực.

Mặc dù không quá thành thạo, nhưng hắn vẫn thành công.

Liễu Bảo Nguyệt hơi run lên, hô hấp càng ngày càng gấp rút.

To ngực khủng bố cũng bắt đầu run rẩy.

Đường Tụng tiến đến bên tai nàng: “Trình tự còn lại, cần anh giúp không?”

Liễu Bảo Nguyệt co rụt lại, giãy dụa lần cuối: “Có thể không cởi quần áo không? Chúng ta hôn tiếp không được sao? Em thích hôn.”

“Vậy em chọn để anh giúp nhĩ.” Đường Tụng cười khẽ, bắt lấy vạt áo của nàng, kéo lên....

Chương 251: Coi như em lợi hại

Liễu Bảo Nguyệt tắm rửa xong, mặc áo ngủ, lúc này mới khôi phục bình tĩnh.

Ngày hôm nay, tâm trạng của nàng quá chập chờn.

Ban ngày là quà tặng, lãng mạn và quan tâm của Đường Tụng, để cho nàng lại tìm được cảm giác như thời học sinh.

Giữa hai người có thân mật và mập mờ của người yêu, cũng có quan tâm của người bạn.

Nàng rất hưởng thụ loại cảm giác này, đây là thứ nàng vẫn hoài niệm trong 4 năm đại học.

Ngay sau đó, nàng lại biết Đường Tụng đã thích người khác.

Giây phút đó, nàng trực tiếp sụp đổ.

Nội tâm khó chịu, đau khổ, thất bại... khiến nàng không thể đối mặt và chấp nhận.

Dưới loại tình huống này, lại bị Đường Tụng thi triển ma pháp hệ thủy, làm cho toàn thân nàng đều là nước.

Bây giờ nghĩ lại hình ảnh đó, nàng vẫn thấy hơi sợ hãi.

Nàng cúi đầu ngửi mùi trên người mình.

Luôn cảm thấy tóc và bả vai, trên mặt vẫn còn lưu lại chút hương vị, tựa như rửa thế nào cũng không sạch.

Giống như bị đánh lên ấn ký chỉ thuộc về riêng hắn.

Liều Bảo Nguyệt nhú này, Đường Tụng thay đổi quá nhiều, để nàng có chút không nắm chắc.

Nhìn Đường Tụng nằm trên giường với nụ cười mãn nguyện.

Nàng trừng mắt với hắn, sung mặt lên, cắn răng nói: “Tiểu Tụng! Anh ra trước mà không biết nói một tiếng sau?”

Đường Tụng nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, nhin không được mà vươn tay véo mặt nàng.

Liều Bảo Nguyệt trực tiếp nghiêng người né tránh, biểu cảm rất nghiêm túc: “Em cảm thấy anh học xấu rồi, trước kia anh rất ngây thơ. Bây giờ lại rất hư, em muốn gọi điện cho dì, nói anh bắt nạt em.”

Nghe vậy, khóe môi đang câu lên của Đường Tụng trực tiếp xụ xuống: “Không đến mức đó mà, đây là tình thú của người yêu thôi mà, em cũng rất hưởng thụ còn gì? Anh thấy em cũng thi triển ma pháp mà.”

Trước kia, hai người cũng từng mâu thuẫn, từng cãi nhau.

Nếu làm Liều Bảo Nguyệt giận, nàng sẽ xuất tuyệt chiêu cáo trạng này.

Liều Bảo Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ này của Đường Tụng, nội tâm hơi thoải mái một chút.

Nhưng thế vẫn chưa đủ.

Nàng thở sâu, cố gắng ra vẻ nghiêm túc: “Lúc này em quá kích động, quên không hỏi anh, đó không phải lần đầu tiên của anh đúng không? Anh quá thành thạo, em còn cảm thấy như bị anh điều khiển.”

Nghĩ đến Đường Tụng nhanh mồm nhanh miệng và ngón tay linh hoạt của Đường Tụng.

Liều Bảo Nguyệt lại sợ run người, chân như nhũn ra, đầu óc ong ong.

Tiểu Tụng rõ ràng là kinh nghiệm đầy mình!

Nghĩ đến đây, Liều Bảo Nguyệt lại thấy đắng chát.

Cải trắng mình nuôi 10 năm, lại bị người trộm mất, hết lần này đến lần khác mình còn phải hiểu cho hắn, bao dung hắn.

“Ừm.” Đường Tụng gật đầu thừa nhận: “Chuyện này không thể trách anh, trước kia anh không biết tâm ý của em.”

Liều Bảo Nguyệt nghe thấy đáp án, hai mắt lập tức nổi sương mù, ủy khuất nói: “Lần đầu tiên dặt tay, ôm đều là của em. Ngoại trừ cái kia ra, tất cả lần đầu của em đều dành cho anh.”

Đường Tụng bất đắc dĩ, lại cảm thấy Bạch Nguyệt Quang quen thuộc thời học sinh đã trở về.

Biết nũng nịu, biết ghen, thỉnh thoảng sẽ đồng đánh, nhưng lại rất thông minh, không dễ lừa gạt.

Lúc trước là do lâu ngày không gặp, cộng thêm tâm trạng biến động quá nhiều, khiến cho Liều Bảo Nguyệt luôn nằm trong trạng thái bị động, nên mình mới thành công.

Bây giờ nàng tỉnh táo lại, đang muốn tỉnh sổ sao?

Đôi mắt với nàng, Đường Tụng cũng hết cách: “Bảo Nguyệt, em không nói lý nha, lúc này không phải bảo là không quan tâm sao?”

Liều Bảo Nguyệt đỏ mắt lên: “Anh chính là y vào tình cảm của em để bắt nạt em, trong lòng anh có người khác, còn trao lần đầu cho người ta. Nói không chừng vì đạt được người ta, mà phải cố gắng và hứa hẹn rất nhiều. Mà em thì lại mơ mơ hồ hồ đáp ứng anh, anh còn không nghiêm túc theo đuổi em, đã để anh muốn làm gì thì làm.”

Nói xong lại chỉ chỉ bộ ngực, mặt và tóc của mình.

“Chúng ta đánh cược rồi cơ mà? Chỉ cần anh thỏa mãn điều kiện của em là chúng ta có thể make love.” Đường Tụng kéo tay nàng, nhắc nhở.

“Không nói anh không có nhà, dù anh có, em cũng không thể để anh đạt được dễ dàng như vậy.” Liễu Bảo Nguyệt vĩnh mắt, nước mắt đảo quanh: “Những năm nay, dù anh không ở bên cạnh, thì em cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với những người khác. Nếu như lần gặp mặt này, em nói cho anh là em đã thích người khác, cũng không còn lần đầu, thì anh sẽ thế nào?”

Đường Tụng nghe vậy thì nhướng mày, sắc mặt rất khó coi.

Vỗ mạnh một cái lên mũi nàng: “Bảo Nguyệt, sao này không được nói vậy nữa.”

Liễu Bảo Nguyệt kêu đau, che mũi nói: “Anh biết lo thì tốt.”

Đường Tụng nói như đúng rồi: “Dù sao em cũng đáp ứng rồi, đời này anh sẽ không bao giờ thả em đi.”

Liễu Bảo Nguyệt lau nước mắt: “Em không nói sẽ rời khỏi anh, em có thể không quan tâm đến người phụ nữ khác, nhưng em cần anh quan tâm em. Yêu nhau là chuyện của 2 người, sau này em sẽ không quan tâm đến người phụ nữ khác, nhưng anh phải phụ trách giải quyết cảm xúc trong lòng em.”

Nghe nàng nói vậy, Đường Tụng cũng hiểu ý của nàng.

Bởi vì sợ mất đi, nàng có thể không quan tâm đến người phụ nữ khác, nhưng Đường Tụng phải cho nàng đủ lý do để thuyết phục mình.

Nếu như cứ áp chế những cảm xúc này nhiều năm, nói không chừng sẽ có một ngày không áp chế được nữa mà bùng

nổ.

Đến khi đó tình cảm của họ nhất định sẽ bị đả kích nặng nề.

Đây cũng là chuyện Liễu Bảo Nguyệt sợ nhất.

Nàng thà không cần tình yêu, cũng không hi vọng bọn họ trở mặt thành thù.

Đường Tụng sờ đầu nàng, chân thành nói: “Em yên tâm, anh sẽ cho em lý do thuyết phục mình.”

Hắn bây giờ có quả thận số 1, lại có tài sản trăm tỷ, sẽ có cách thuyết phục nàng.

“Đúng rồi, trước lúc đó, em cũng sẽ không để anh đạt được đâu, với lại em còn có yêu cầu khác.” Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, lộ ra chút giảo hoạt, thuận tay sờ vào cơ bụng của hắn.

Tất cả ủy khuất, nước mắt và khổ sở vừa rồi... giống như đã biến mất hết.

Đường Tụng nhướn mày lên, cuối cùng cũng phản ứng kịp, mình bị nàng lừa rồi.

Vị Bạch Nguyệt Quang này cũng là một cô gái có IQ và EQ rất cao, nàng biết muốn đạt được mục đích thì không thể quá bị động.

Tất cả hành động của nàng, nói không chừng đều là làm nền cho chuyện tiếp theo.

Quả nhiên.

Liễu Bảo Nguyệt nói: “Chờ có thời gian, em muốn gặp riêng người phụ nữ đã cướp lần đầu của anh.”

Nghe vậy, Đường Tụng tê cả da đầu, nhịp tim cũng tăng nhanh.

Hắn há miệng, gian nan nói: “Gặp cô ấy làm gì, nếu em muốn...”

“Ngừng! Em không muốn nghe anh miêu tả câu chuyện tình yêu của mình, em sợ mình sẽ không nhìn được mà tức giận.”

Liễu Bảo Nguyệt nhìn hắn, cười nói: “Em có thể bao dung anh thích người khác, nhưng em phải biết người đó là loại người gì, người đó có thật lòng với anh không.”

“Đây cũng là một nút thắt trong lòng em, anh đã đáp ứng rồi. Không cho phép đổi ý, nếu không em gọi điện cho mẹ anh.”

Đường Tụng ôm eo nàng, nhìn đôi mắt giảo hoạt của nàng, cắn răng nói: “Coi như em lợi hại!”

Chương 252: Tuyển thư ký

Ngày 13 tháng 10 năm 2022, thứ năm, nhiệt độ cao nhất 19 độ C.

Liễu Bảo Nguyệt đi vào văn phòng quen thuộc.

Từ khi nhậm chức đến nay, nàng còn chưa từng xin nghỉ, bình thường đều điên cuồng làm việc.

Cả ngày hôm qua không lộ diện, mấy đồng nghiệp thân thiết đều ân cần hỏi thăm.

“Yên tâm, tôi không ốm, có một người bạn đến Đế Đô, cần tiếp đãi thôi.” Liễu Bảo Nguyệt lại hỏi: “Đúng rồi, lãnh đạo đến chưa?”

“Đang trong phòng làm việc.”

Liễu Bảo Nguyệt trực tiếp đi về phía văn phòng.

Cốc cốc cốc, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào!” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Trước kia, Liễu Bảo Nguyệt sẽ thấy khản trương khi nghe thấy giọng nói này.

Lần này lại rất thản nhiên.

Đi vào trong phòng, Liễu Bảo Nguyệt nở nụ cười: “Lão đạo, tôi có chuyện muốn nói.”

Quản lý Lý ngẩng đầu nhìn nàng một chút, sau đó lại cúi đầu nhìn máy tính, thuận miệng nói: “Nói.”

Liễu Bảo Nguyệt cười nói: “Hôm nay tôi đến xin thôi việc, cần ngài giao nhiệm vụ này cho đồng nghiệp khác.”

Nghe vậy, quản lý hơi kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ đối phương lại đến vì việc này.

Liều Bảo Nguyệt là sinh viên tốt nghiệp đại học danh tiếng, năng lực cá nhân không nói, mấu chốt là chịu mệt, chịu khổ, chưa bao giờ lơ đãng trong công việc.

Mặc kệ là hạng mục khó khăn thế nào, nàng đều sẽ cố gắng hoàn thành.

Đối với một nhân viên tốt như vậy, hẳn cảm thấy cần phải giữ lại một phen.

Hắn ngồi thẳng, nở nụ cười hiền lành nói: “Bảo Nguyệt, cô là người rất ưu tú, thông minh, ổn trọng. Cô mới tốt nghiệp, chịu khổ một chút cũng là có lợi, không nên vì chút khó khăn nhỏ mà từ bỏ. Tôi biết cô không quá hứng thú với chuyên mục của chúng ta, nhưng học thêm vài thứ cũng không chỗ xấu. Nếu cô cảm thấy quá mệt mỏi thì cứ nói, tôi sẽ giảm bớt lượng công việc cho cô.”

Liều Bảo Nguyệt lắc đầu: “Tôi không sợ khổ sợ mệt, nếu như chịu mệt chịu khổ mà có thể giúp tôi trưởng thành và tiến bộ, vậy thì không sao cả. Tôi chỉ cảm thấy nơi này không phù hợp với kế hoạch tương lai của mình, muốn đi ra ngoài tìm cơ hội mới.”

Nụ cười của quản lý hơi cứng lại, tiếp tục khuyên nhủ: “Có lẽ lúc trước tôi an bài công tác có sơ hở, cô thấy thế này được không, tôi sẽ phân phối cho cô hạng mục về kinh tế, để cho nhẹ nhõm hơn một chút. Với lại, bây giờ là trung tuần tháng 10 rồi, kiên trì một chút là có thể nhận tiền thưởng cuối năm rồi. Trong khoảng thời gian này, cô có thể cân nhắc một chút, hoặc thương lượng với cha mẹ, không nên quá lỗ mẫn.”

Liều Bảo Nguyệt không hề bị lay động, kiên định nói: “Cảm ơn, nhưng đây là chuyện của tôi, tôi tự quyết định

được.”

Quản lý Lý thời dài: “Được rồi, thật ra tôi thấy hơi thất vọng với cô...”

Nhìn thấy tên này còn định nói tiếp, Liễu Bảo Nguyệt trực tiếp ngắt lời: “Vậy tôi sẽ gửi mail xin thôi việc, ngài xác nhận một chút, tôi đi bàn giao công việc.”

Nói xong, Liễu Bảo Nguyệt không nhìn sắc mặt khó coi của lãnh đạo, trực tiếp quay người đi ra ngoài.

Trở về chỗ ngồi, Liễu Bảo Nguyệt sửa sang lại tài liệu, chuẩn bị bàn giao.

Sau khi giải quyết xong, nàng mới lộ ra nụ cười vui vẻ.

Vốn cho rằng mình sẽ không nỡ và sợ hãi, không ngờ lại nhẹ nhõm như vậy.

Đại khái là có quan hệ với Đường Tụng đi.

Rất nhanh, quản lý Lý đã an bài và bàn giao công tác cho người khác.

Trong nhóm chat đồng nghiệp lập tức vỡ tổ.

“Bảo Nguyệt, sao lại nghỉ rồi?”

“Là vì mệt mỏi quá sao?”

“Quá bất ngờ, thật sự không nỡ, đừng đi có được không?”

Liễu Bảo Nguyệt rất đáng yêu, lại cố gắng làm việc, có quan hệ rất tốt với đồng nghiệp.

Đại bộ phận đồng nghiệp đều có ấn tượng rất tốt với nàng.

Trao đổi một lát, Liễu Bảo Nguyệt cũng lộ ra vẻ u buồn.

Trong hơn 3 tháng này, vẫn có chút ký ức đáng nhớ.

Nhà cơm nơi này rất ngon.

Tốt chất của đồng nghiệp rất cao, ở chung rất vui sướng.

Hoàn cảnh làm việc rất tuyệt, đồ ăn vật miễn phí cũng không ít.

Tiền lương không tệ, đủ để nàng nuôi sống mình tại Đế Đô.

La Á Quân đứng lên đề nghị: “Tối nay chúng ta tổ chức một bữa chia tay đi, Bảo Nguyệt, gọi cả bạn trai đến giới thiệu cho mọi người luôn đi.”

La Á Quân vẫn rất để ý đến vị đồng nghiệp đáng yêu này, rất thương thức cố gắng và sự thông minh của đôi phương.

Trong lòng cũng từng có chút ảo tưởng.

Nhưng sau khi biết đôi phương đã có bạn trai, hẳn cũng đã giấu phần tình cảm đó đi.

Lần này đề nghị, cũng là muốn tìm hiểu một chút, xem Liễu Bảo Nguyệt thích người đàn ông như thế nào.

Đại khái là vẫn còn chút không cam tâm đi.

Nghe thấy La Á Quân nói vậy, mấy nữ đồng nghiệp lập tức xông lên.

Bắt đầu ríu ra ríu rít hỏi thăm.

...

Đại học Yên Thành.

Helen mang theo hai nhân viên đi vào trung tâm chỉ đạo vào nghề.

Mấy ngày trước, trường học đã thông qua xét duyệt tuyển mộ của họ.

Lần này nàng đến đây, ngoại trừ xác nhận hội trường và thời gian, cũng là bởi vì một nhiệm vụ của Đường tổng.

Dừng xe trước tòa nhà, đã thấy một nữ sinh ăn mặc xinh đẹp thời thượng.

Đường Tụng đã gửi ảnh của Trình Nhạc Nhạc cho nàng, cho nên Helen nhận ra ngay.

Dung mạo rất xinh đẹp, dáng người trước lồi sau vênh.

Đứng nơi đó cũng rất bắt mắt.

Helen tiến lên, nhiệt tình vươn tay nói: “Xin chào bạn Nhạc Nhạc, tôi là Helen, giám đốc nhân lực văn hóa Đường Trình.”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng bắt tay Helen: “Chào chị Helen, hôm qua Đường Tụng cũng nói, chị đến vì chuyện chiêu sinh của trường học đúng không?”

“Đúng, chúng tôi đã chọn được hội trường, truyền đơn, áp phích, tin tức thông báo tuyển dụng cũng đã chuẩn bị xong, cần cô nói với chủ nhiệm Lý...”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng đáp: “Được, tôi sẽ cố gắng làm tốt.”

Helen cười nói: “Không cần khẩn trương, ý của Đường tổng là để cô rèn luyện, thử những thứ mới. Dù học tập là chủ yếu, nhưng đôi khi làm vài việc cũng rất thú vị. Sau này có vấn đề gì cũng có thể gọi điện cho tôi.”

“Được rồi, cảm ơn chị Helen.”

Tiếp đó, Helen kiên nhẫn giới thiệu toàn bộ quá trình chiêu sinh.

Bắt đầu từ liên hệ trường học, đến phê duyệt, tuyên truyền sân trường, chuẩn bị vật phẩm...

Trình Nhạc Nhạc nghiêm túc lắng nghe.

Đối với nàng mà nói, đây là một cơ hội rất tốt, có thể học tập và rèn luyện năng lực của mình.

Nàng cần làm là tìm một số sinh viên làm thêm đáng tin cậy, tổ chức họ tiến hành tuyên truyền cho công ty văn hóa Đường Trình, bố trí hội trường làm việc, thậm chí còn có việc sau khi tuyển dụng xong.

Nàng vốn không dám đáp ứng, nhưng Đường Tụng chỉ nói vài câu đã làm nàng thay đổi suy nghĩ, đồng thời có dũng khí và động lực làm việc.

Đường Tụng nói: “Em cảm thấy vì sao công ty này tên là văn hóa Đường Trình?”

Hai chữ Đường Trình này, tựa như là có ma lực vậy, khiến cho nàng chìm vào phần lãng mạn này cả ngày.

Nhìn thấy mọi chuyện đều ổn thỏa rồi, Helen mới cười tạm biệt.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng nói: “Tạm biệt chị Helen.”

Trở lại xe, Helen lập tức lấy điện thoại ra.

Gửi tin cho Đường Tụng: “Đường tổng, nhiệm vụ bên đại học Yến Thành đã xong, công việc rất thuận lợi.”

Do dự một lát, nàng lại nói: “Còn nữa, chuyện tuyển thư ký mà ngà nói có chút khó khăn. Công ty Đức Tụ Nhân tựa như đang cố tình kéo dài thời gian, mãi không chọn được người, có cần đổi công ty khác không?”

Helen đặt điện thoại xuống, lại hơi cau mày.

Đức Tụ Nhân là công ty săn đầu người hàng đầu trong nước, với lại có quan hệ rất chặt chẽ với văn hóa Đường Trình.

Hai công ty đã ký hợp đồng 3 năm, đối phương phụ trách tuyển mộ nhân tài trung tầng và cao tầng.

Các lãnh đạo như Thôi Hạo, hay thậm chí là bản thân nàng, cũng đều là do công ty Đức Tụ Nhân tuyển dụng đến.

Chính vì phần tình nghĩa này, nàng cũng đã cho đôi phương đủ tôn trọng và tin tưởng.

Không ngờ đôi phương lại không đáng tin trong việc tuyển một nữ thư ký.

Loại nữ thư ký thành tính cao, tố chất cao, trẻ tuổi xinh đẹp này thuộc về nhân tài hiếm, nhưng với năng lực của Đức Tự Nhân, cũng không tính là quá khó.

Tiền lương và tiêu chuẩn của văn hóa Đường Trình cũng là cao cấp nhất trong ngành.

Không thể không tìm được người trong thời gian lâu như vậy.

Thật sự là quá kỳ lạ!

Chương 253: Tiến triển

Trong biệt thự tại số 8 đường Tiêu Vân.

Tinh tinh... âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng ngồi trong thư phòng cầm điện thoại lên xem.

Đầu tiên là khách lệ Trình Nhạc Nhạc vài câu.

Bảo nàng cố hết sức là được, không nên quá mệt.

Tiếp đó lại nhìn tin nhắn của Helen, rồi rơi vào suy tư.

Mặc dù văn hóa Đường Trình là trọng tâm trong giai đoạn này, nhưng hần còn thường xuyên phải làm nhiệm vụ, không có quá nhiều thời gian và sức lực để lãng phí vào những việc vặt của công ty.

Cho nên khẳng định là cần một thư ký.

Yêu cầu của hần không cao, bằng cấp không cần quá cao, đủ tính chuyên nghiệp, vẻ ngoài như cảnh đẹp ý vui là được.

Yến Thành dù sao cũng là thành phố cấp 2, với năng lực của Đức Tự Nhân, không thể không tìm thấy người phù hợp.

Như vậy chỉ có thể là có người đứng sau quấy rối.

Có năng lực lại có động cơ này, chỉ có thư ký Kim.

Phụ nữ thông minh là không dễ gạt, hơn nữa mỗi một người đều có ý nghĩ và tâm tư riêng.

Liễu Bảo Nguyệt là như thế, xem ra thư ký Kim cũng là như vậy.

Chờ đến khi gặp được Trịnh Thu Đông, thì có thể xác nhận một chút.

Để điện thoại xuống, Đường Tụng tiếp tục xem các tài liệu của công ty.

So với lúc dùng thẻ đọc, bây giờ mất nhiều thời gian hơn để xử lý.

Mà đó còn là Tạ Vũ Đồng đã hoàn thành đại đa số công việc rồi.

Hai giờ chiều, cuộc họp online bắt đầu.

Đường Tụng ngồi thẳng người, giữ vững tinh thần.

Trong màn hình là một gian phòng họp rộng rãi của văn hóa Đường Trình, 8 vị nhân viên cao tầng.

Đây là nhân tài mà Đường Tụng kiếm được thông qua kỹ năng bị động.

Mỗi người đều đang nở nụ cười, tinh thần phấn chấn.

Bắt mắt nhất chính là Tạ Vũ Đồng.

Nàng mặc một bộ OL vừa vặn, trên sống mũi là mắt kiếng gọng vàng, lộ ra phong thái của nữ lãnh đạo trong văn phòng.

Nàng bị cận rất nhẹ, chỉ khi nào làm việc ở cường độ cao thì mới đeo kính.

Xem ra khoảng thời gian này, Tạ Vũ Đồng vẫn luôn rất bận rộn.

Tạ Vũ Đồng ngẩng nhìn bốn phía, nói: “Đường tổng, đã đủ người.”

“Vậy thì bắt đầu đi.” Đường Tụng thản nhiên nói.

Tạ Vũ Đồng ngồi thẳng, nói: “Báo cáo vận doanh của phòng cà phê đã gửi đến hòm thư của các vị, giám đốc Cao sẽ giới thiệu tình hình trước mắt cho các vị.

Nàng vừa dứt lời, giám đốc vận doanh Cao Tư Minh đã bắt đầu nói: “Trung thu đã qua một tháng, tình hình vận doanh của phòng cà phê rất khỏe mạnh. Theo tuyên truyền và đầu tư...”

Đường Tụng vừa nghe Cao Tư Minh báo cáo, vừa mở mail của tổng thanh tra Lý Mỹ Hà ra xem.

Bởi vì có danh hiệu ‘quan vận doanh cửa hàng’, phòng cà phê đã mang đến thu nhập vượt quá 2.8 triệu NDT.

Cộng thêm tài chính vận doanh do Đường Tụng gửi vào (100+500).

Toàn bộ văn hóa Đường Trình nhập trướng khoảng 8.8 triệu, số dư trước mắt khoảng 7.150.000.

Trong đó, những khoản chi tiêu lớn như mua sắm thiết bị, tuyên truyền, mua sắm vật phẩm tiêu hao, tiền lương...

Bởi vì trước kia ít nhân viên, nên tiền lương tháng trước cũng không cao.

Nhưng bắt đầu từ tháng này, bao quát 32 tên nhân viên trong phòng cà phê, tổng cộng 74 nhân viên sẽ được đóng bảo hiểm đầy đủ.

Dựa theo tài liệu của Helen, chi phí bình quân trên một nhân viên là 10.210 (tiền lương cơ bản + thưởng + bảo hiểm).

Cũng chính là 755.000 mỗi tháng.

Hơn nữa, trước mắt còn đang trong giai đoạn tuyển dụng, sau này sẽ có lượng lớn công nhân viên gia nhập công ty.

Đến khi đó, chi phí nhân lực hàng tháng sẽ vượt qua 1.5 triệu.

Thu nhập của phòng cà phê đúng là có thể bao trùm bộ phận chi phí này.

Nhưng còn cần một lượng lớn tiền bạc cho các chi nhánh sau này, cũng chính là tiền thuê, sửa sang, mua sắm thiết bị...

“Đường tổng, tôi đã báo cáo xong, ngài muốn hỏi gì không?” Cao Tư Minh thở phào một hơi.

“Không có.” Đường Tụng gật đầu, hỏi: “Vũ Đồng, phòng cà phê thăng cấp đến bước nào rồi?”

Nghe thấy xưng hô này, Tạ Vũ Đồng có hơi mất tự nhiên, nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục bình thường.

Nàng đoan trang nghiêm túc nói: “Đội ngũ đến từ Đế Đô rất chuyên nghiệp, ngoại trừ cải tiến những sản phẩm đang có, họ còn cung cấp rất nhiều công thức mới, cộng thêm cả thiết bị nguyên bộ. Trải qua hai tuần mở rộng, tôi đã lựa chọn 9 sản phẩm mới...”

“Căn cứ theo số liệu tiêu thụ và chi phí để phân tích, tôi cho rằng...”

Nhìn mỹ nữ mặc đồ OL báo cáo công việc, những số liệu thống kê buồn tẻ cũng trở nên dễ nghe hơn.

Hắn nhìn không được mà ngả người ra ghế, yên tĩnh thưởng thức một màn này.

Đây chính là vì sao hắn vẫn muốn tìm nữ thư ký.

Một lát sau, Tạ Vũ Đồng dừng lại, ra hiệu với giám đốc phòng thị trường Hương Huy: “Chuyện chi nhánh, do giám đốc Hương báo cáo.”

Hương Huy vội vàng nói: “Mất xích của chúng ta được định vị là ‘phòng cà phê tổng hợp’. Diện tích chi nhánh cần 480 mét vuông trở lên, cần chia thành ba khu vực.”

“Khu vực thứ nhất là cà phê, trà, đồ khô, bánh, sách báo... Khu vực thứ hai là cơm tây, mặt khác còn cần hơn 100 mét

vuông làm phòng giải trí và phòng riêng. Chi phí đầu tư rất lớn, phỏng đoán cẩn thận, mỗi một chi nhánh cần 3.5 triệu.”

Đường Tụng gật đầu, hẳn cũng hiểu những chuyện này: “Đã chọn được địa điểm chưa?”

Hướng Huy bật một văn kiện ra, nói: “Trước mắt đã tiếp xúc với một mắt xích tiệm lẩu. Bởi vì khuếch trương mù quáng và gặp vấn đề về tài chính, đối phương đã gần như phá sản.”

“Tổng cộng có 3 cửa hàng, vị trí và diện tích, tiền thua đều phù hợp với yêu cầu của chúng ta. Chúng ta cũng liên hệ với công ty trang trí Thiên Thịnh, tiến hành thăm dò...”

Đường Tụng vẫn nhớ công ty trang trí Thiên Thịnh này.

Nó là một công ty trang trí nội thất do tập đoàn Đường Tổng không chế cổ phần.

Phòng cà phê Thời Gian cũng là do bọn họ tiến hành sửa chữa và cải tạo.

Dựa theo tiêu chuẩn khách sạn 4 sao của phòng cà phê, mỗi một chi nhánh đều phải cần gần 2 triệu.

Hiện giờ không thể chơi miễn phí, số tiền này phải tự bỏ ra.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng gật đầu: “Sắp xếp đi, chờ tôi trở về Yên Thành, tôi sẽ đi gặp người phụ trách của bọn họ. Ngoài ra, bắt đầu đàm phán giá cả thu mua mắt xích tiệm lẩu kia đi.”

Có 500 triệu đầu tư trong tay, thông qua thu mua để tiết kiệm tiền mặt.

“Vâng.” Hướng Huy được cổ vũ rất nhiều khi thành quả lao động của mình được lãnh đạo tán thành.

Sau đó, mỗi phòng ban đều báo cáo công tác của mình.

Chương 254: Tất chân của thư ký Kim

Công ty TNHH trang trí Thiên Thịnh tại Yên Thành.

Đồng Ngọc Ngôn lo lắng chờ đợi trong một phòng tiếp khách trên tầng 5: “Đã chờ hơn một tiếng rồi, sao còn không thềm lộ mặt.”

Đồng nghiệp Lý Nhịu thở dài: “Trời đất bao la, khách hàng lớn nhất. Cứ chờ thôi, đây cũng là thái độ bình thường. Trước đó tôi đã đến Thiên Thịnh rất nhiều lần, mỗi lần đều là đãi ngộ này.”

Nàng còn lớn hơn Đồng Ngọc Ngôn vài tuổi, nhưng bây giờ lại là một thủ hạ của đối phương.

Đối mặt với vị lãnh đạo không có chút kinh nghiệm tiêu thụ nào này, nàng khó tránh khỏi hơi khinh thường.

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu, mặc dù nóng vội, nhưng mà còn chưa đến mức từ bỏ.

Vì cơ hội gặp mặt này, nàng đã cố gắng tận nửa tháng.

Lại chờ một lúc lâu.

Kết... cửa phòng mà ra.

Hai người vội vàng đứng lên.

Đồng Ngọc Ngôn lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình nói: “Giám đốc Lưu, ngài khỏe chứ, giải quyết xong rồi sao?”

Vào cửa là phó giám đốc mua hàng Lưu Thiên Thụy.

Khoảng 40 tuổi, hơi hói, tướng mạo coi như đoan chính.

Biểu cảm nghiêm túc, mặc áo sơ mi đeo cà vạt, nhìn qua rất có phong thái của lãnh đạo.

“Chúng ta ngồi xuống rồi nói.” Lưu Thiên Thụy ngồi xuống.

Hắn liếc nhìn hai cô gái trẻ tuổi trước mắt, cuối cùng tập trung lên người Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn mặc váy và tất chân, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Gương mặt xinh đẹp động lòng người, dáng người cũng rất đẹp.

Nếu hắn biết đối phương là một mỹ nữ như vậy, hắn chắc chắn sẽ đến từ lâu rồi.

Hai người ngồi thẳng người.

Lý Nhựt tình cười nói: “Cảm ơn giám đốc Lưu đã dành cho chúng tôi chút thời gian, chắc ngài cũng hiểu mục đích của chúng tôi rồi.”

Lưu Thiên Thụy lại không để ý đến nàng, trái lại đưa mắt nhìn vào Đồng Ngọc Ngôn ở bên cạnh, hứng thú hỏi: “Vị này là?”

Đồng Ngọc Ngôn cười nói: “Chào ngài, tôi là Đồng Ngọc Ngôn, tổ trưởng tổ 5 phòng tiêu thụ, ngài gọi tôi Tiểu Đồng là được.”

Lưu Thiên Thụy lạnh nhạt gật đầu: “Tiểu Đồng, bên tôi đang hợp tác với hai công ty vận chuyển, Hoa Vũ các cô có ưu thế gì không? Cho tôi lý do để đổi đồng bạn hợp tác.”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng lấy tài liệu ra rồi đưa qua.

Nhật tình giới thiệu: “Hoa Vũ chúng tôi là công ty hậu cần kiểu mới, có phần mềm hậu cần tự khai phát. Công ty chủ

đánh kỹ thuật số hóa, an toàn, đúng giờ...”

“Chúng tôi cảm thấy ở Yên Thành là dựa vào ưu thế tuyến đường và hiệu suất vận hành, cộng chất lượng phục vụ...”

“Dừng lại dừng lại!” Lưu Thiên Thụy đưa tay ngắt lời: “Những thứ này tôi nghe chán rồi, tôi thấy đơn giá của các cô cũng không có quá nhiều ưu thế so với công ty khác.”

Đồng Ngọc Ngôn yên lặng một lát, nói: “Nếu như đơn hàng vượt qua 10 triệu một năm, chúng tôi có thể giảm thêm 3%. Ngoài ra, chúng tôi có thể cung cấp phần mềm phục vụ riêng cho quý công ty, có thể đảm bảo...”

Lưu Thiên Thụy hí mắt trên ghế, yên tĩnh nghe nàng nói, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Một lúc sau, hắn giơ tay nhìn đồng hồ, đứng lên nói: “Đi thôi, đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Hai người vội vàng đứng dậy.

“Vâng vâng, để tôi gọi điện đặt bàn trước.” Lý Nhụy nở nụ cười vui vẻ, đây là có hi vọng nha.

Lưu Thiên Thụy lại khoát tay, chỉ vào Đồng Ngọc Ngôn nói: “Tôi và Tiểu Đồng đi ăn riêng là được, cô cứ về trước đi.”

Đồng Ngọc Ngôn cứng lại, vội vàng nói: “Giám đốc Lưu, Lý Nhụy là nòng cốt của tổ tiêu thụ chúng tôi, trước đó vẫn luôn tiếp xúc với quý công ty, rất hiểu về lần hợp tác này, để cô ấy đi cùng thì tốt hơn.”

Lưu Thiên Thụy ngẩn người, cười nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra mình còn chút việc, hay là để lần sau đi?”

Lý Nhụy vội vàng nói: “Đừng mà, ngài cứ nói chuyện với tổ trưởng của chúng tôi trước, nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong còn nháy mắt ra hiệu với Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn do dự một chút, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

...

Đường Tụng ngồi trong thư phòng, nghiêm túc đọc tài liệu do phòng thị trường gửi đến.

7 cửa hàng mới, phỏng đoán cần thận cũng cần 20 triệu.

Nhìn số dư của mình, 11.900.000 NDT.

60 kg vàng, giá trị 23.580.000 NDT.

Hoàn toàn đủ, hơn nữa còn dư dả, không cần phải phát sầu.

Nếu như hoàn thành nhiệm vụ ‘ghề ban giám đốc’, sẽ có thêm 5 triệu tiền vận doanh.

Đáng tiếc là Bảo Nguyệt đã đề phòng hấn, muốn chiêu mộ đối phương vào đội bóng là còn cần một thời gian.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, Thương Thành đã có vật phẩm mới, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng sững sờ, xem ra là hệ thống trợ giúp rồi.

Mở Thương Thành.

Trên kệ hàng có thêm ba vật phẩm lấp lánh.

Kiểm tra một phen.

Thẻ tạo nhiệm vụ: Sau khi sử dụng sẽ căn cứ cảnh ngộ và hoàn cảnh chung quanh của túc chủ để tạo ra một nhiệm vụ phụ, giá bán 500.000.

Giá rẻ, không cần do dự, trực tiếp mua luôn.

Đến giờ hấn đã tích được 3 tấm.

Bởi vì vẫn luôn có nhiệm vụ trong người, Đường Tụng chưa sử dụng nó.

Thẻ chiêu mộ nhân vật: Sau khi sử dụng, có thể chiêu mộ mục tiêu thành nhân vật trò chơi, không hạn chế nam nữ, lần sử dụng 1/1, giá bán 10 triệu.

Chú 1: Cần mục tiêu đồng ý, hệ thống tự động lựa chọn con đường phát triển tốt nhất cho mục tiêu.

Chú 2: Mục tiêu phải có độ trưởng thành lớn hơn 80, nếu không sẽ thất bại, tẩm thẻ hết hiệu lực.

Quả nhiên là hệ thống trợ giúp.

Giá cả rất đắt, có thể nói là vật phẩm đắt nhất từng xuất hiện.

Nhưng hẳn cho là đáng giá.

Đường Tụng lập tức mua luôn.

Số dư chỉ còn lại hơn 1 triệu, Đường Tụng thấy hơi đau lòng.

Nhưng cũng may, hẳn còn số vàng trị giá hơn 20 triệu, cũng đủ để công ty phát triển.

Tất chân của thư ký Kim: Tất chân nguyên vị của thư ký Kim, chất lượng cực giai, do thư ký Kim tự gửi đến, có thể chọn màu sắc, kiểu dáng... đóng gói chân không đảm bảo giữ nguyên mùi vị, giao hàng bí ẩn đảm bảo tính riêng tư, giá bán 12 triệu.

Chú: Có lẽ nên nhét cái tất chân này vào miệng tên đó, để tên đó không nên quên hứa hẹn với mình.

Nhìn miêu tả, Đường Tụng mừng như điên.

Nhìn giá bán, Đường Tụng liền thông mạ.

Một đôi tất chân mà thôi, cho rằng hẳn rất thèm sao?

Với lại, đây rõ ràng là thư ký Kim chủ động đưa đến, hệ thống là trung gian mà lại lấy tiền của hắn.

Nếu như hắn mua thật.

Hệ thống đại khái là sẽ lấy danh nghĩa của hắn để gửi tin cho thư ký Kim, sau đó đưa ra yêu cầu này.

Với độ hảo cảm của thư ký Kim, nàng chắc chắn sẽ không từ chối.

Tuy nhiên, điều này sẽ làm hỏng hình tượng cao lớn của hắn trong lòng thư ký Kim.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng mở app ngân hàng, lập tức bán vàng.

Số dư: 24.980.000 NDT.

Mua luôn.

Số dư: 12.980.000 NDT.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘Tất chân của thư ký Kim’, vật phẩm đang được chuyển đến.”

Tiền chính là để tiêu xài nha.

Dù sao một cái mũ lưỡi trai của Tô Ngư cũng bán 2 triệu rồi.

Chương 255: Lãng mạn

Tiêu phí xong, Đường Tụng hưng phấn đến đỏ cả mặt.

Đây tuyệt đối không phải vì hắn có đam mê đặc thù gì, mà chỉ là tò mò thôi.

Trong game, thư ký Kim là hình manga 3D.

Ấn tượng sâu nhất chính là, nàng thường xuyên đổi tất chân.

Hiện giờ có cơ hội tất như vậy, nhất định phải kiểm một cái nhìn xem.

Chờ thỏa mãn lòng tò mò của mình rồi.

Nếu lần sau xuất hiện đồ lót nguyên vị gì gì đó, hắn khẳng định sẽ không tò mò nữa.

Qua một lát, hưng phấn mới qua đi.

Đường Tụng đưa mắt nhìn về phía ghi chú.

Với tư cách là nhân vật trò chơi đầu tiên trong game, thư ký Kim đã trợ giúp hắn rất nhiều trong giai đoạn khởi nghiệp.

Khi đó hình như đã hứa hẹn rất nhiều thứ, đây là một phương thức rất tốt để nâng cao độ hảo cảm và độ trung thành của nhân vật.

Trong đó, đại bộ phận đều được thực hiện.

Cái hứa hẹn này rốt cuộc là cái nào?

Suy tư một lát, Đường Tụng nhớ đến chuyện tuyển thư ký mà Helen báo cáo.

Hắn mơ hồ nhớ ra một đoạn ngắn.

Hình như lúc đó đã hứa hẹn, sẽ luôn để nàng đi theo mình, làm thư ký mình tin tưởng nhất.

Hắn đã quên lời hứa hẹn này từ lâu rồi, khi đó chỉ là vì tiền công nhân vật thôi.

Không ngờ nàng còn nhớ đến bây giờ.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Helen: “Liên hệ với Đức Tụ Nhân, hủy bỏ cái thông báo tuyển dụng này đi.”

Sau khi tỉnh táo lại, Đường Tụng nhìn số dư 12.980.000 trong tài khoản, lại thấy hơi đau lòng, đây chính là hậu quả khi tiêu xài hoang phí.

Nhưng đối với hắn mà nói, cũng nằm trong phạm vi chịu đựng.

Trên tay hắn còn có cao ốc Nguyệt Thành trị giá hơn 700 triệu, 5% cổ phần Công Hiệt, 60% cổ phần Móc Câu, 500 triệu đầu tư.

Ngẫu nhiên bừa bãi một lần, cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Hơn nữa, hắn vẫn còn bò sữa để vắt sữa mà.

Nhắc đến mới nhớ, rất lâu rồi không đi vắt sữa.

Kiểm tra nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’.

Có thể rút: 3.550.000 NDT (tổng 18.200.000 NDT).

Đến giờ, nhiệm vụ này đã mang lại hơn 18 triệu.

Đương nhiên, quá nửa công lao phải quy cho tên ‘Có thể to có thể nhỏ’ kia.

‘Thu Thu’ và ‘Xán Xán không sợ mệt’ cũng mang đến lưu lượng rất lớn.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng mở TikTok ra xem chút.

Fan: 650.000+, like: 364.000+.

Từ khi vào phó bản, vẫn chưa có video mới, các video cũ cũng đã qua thời kỳ hot rồi.

Là thời điểm quay video mới.

Trước đó đi lữ hành với Trầm Ngọc Đình, hắn cũng ghi chép quá trình vẽ tranh của mình.

Đường Tụng mở điện thoại, chọn 2 video có hiệu quả tốt nhất và gửi vào hòm thư của Trương Linh Linh.

Nhắn wechat: “Linh Linh, có 2 video cần cô giúp một chút.”

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Trương Linh Linh: “Nhận được! Ông chủ Đường cứ yên tâm! Đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Đường Tụng bật cười khi thấy tin nhắn này.

Từ sau khi tặng nàng chiếc xe kia, Trương Linh Linh vẫn luôn tỏ vẻ ý chí sục sôi mỗi khi nói chuyện với hắn.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu như không có hệ thống, lại có một nữ thần tặng mình một chiếc xe hơn 100.000, chỉ sợ mình còn liêm hơn cả nàng.

Đang định để điện thoại xuống.

Tinh... âm báo wechat lại vang lên.

Liễu Bảo Nguyệt: “Tiểu Tụng, tối em mới về, hôm nay làm thủ tục thôi việc, đồng nghiệp hẹn đi ăn chia tay.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Anh yên tâm, em sẽ cố gắng về sớm, sẽ không uống say, nếu không yên tâm thì có thể đến đón em, chia sẻ địa chỉ.”

Đường Tụng trả lời: “Chú ý an toàn.”

Đường Tụng lại xem báo cáo một lúc, lúc này mới đứng lên hoạt động thân thể.

Nằm chết dí trên salon phòng khách.

Mở giao diện hệ thống.

Xem xét các nhiệm vụ đang tiến hành: chia sẻ niềm vui, công ty mới thành lập, nhà đầu tư, nhân duyên, ghế ban giám đốc.

Nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’ cần chờ đến hạ tuần tháng 10, chờ đại hội mở ra mới có thể hoàn thành.

Với lại có đạo cụ ‘bản thảo của Ngô Khắc Chi’, độ khó của nhiệm vụ này đã giảm mạnh.

Đường Tụng có nắm chắc sẽ lấy được thưởng lớn.

Nhiệm vụ ‘Công ty mới thành lập’, chắc là phải chờ 7 chi nhánh hoàn thành.

Tiếp đó, Đường Tụng đưa mắt nhìn vào ‘thẻ tạo nhiệm vụ x3’ trong nhà kho.

Giữ lâu như vậy, là thời điểm sử dụng rồi.

Chọn một tấm, lập tức sử dụng.

“Keng, đang tạo nhiệm vụ chi nhánh...”

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘lãng mạn bất ngờ’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: 8 giờ tối nay, Liễu Bảo Nguyệt sẽ liên hoan với đồng nghiệp tại quán bar MissHo ở khu Hải Điển, mặc dù nàng không mời bạn đi cùng, nhưng thân là nhân vật sắp được chiêu mộ, bạn hẳn là phải cho nàng một phần lãng mạn bất ngờ.

Phần thưởng: Gói quà bất ngờ x1.

Chú: Gói quà to nhỏ tỷ lệ thuận với điểm bất ngờ và vui vẻ của Liễu Bảo Nguyệt.

Xem xong, Đường Tụng cúi đầu trầm tư.

Hắn lấy điện thoại ra, tìm kiếm MissHo.

Đây là một quán bar có phong cách phục cổ, trang trí nội thất cực kỳ đặc biệt, có độ hot rất cao ở trên internet.

Nằm vị trí hoàng kim của khu Hải Điển.

Trung bình một người khoảng 300 NDT, có đồ ăn, có rượu ngon, có biểu diễn.

Đúng là một nơi rất tốt để liên hoan.

Đường Tụng nhìn tin tức biểu diễn ở trên trang chủ.

Thứ ba Talk show, hài kịch ngẫu hứng.

Thứ năm dàn nhạc, tự biểu diễn.

Thứ sáu nhảy múa.

Cuối tuần party và diễn xuất.

Hôm nay là thứ năm.

Cũng chính là, sẽ có dàn nhạc chuyên nghiệp biểu diễn, và khách hàng tự đăng ký biểu diễn.

Cái gọi là tự biểu diễn, chính là bất kỳ vị khách nào cũng có thể đi lên ca hát.

Nhìn đến đây, Đường Tụng đã có ý tưởng.

Hắn tìm điện thoại của quán bar, trực tiếp gọi qua.

“Alo, xin chào, nơi này là MissHo.” Một giọng nữ ngọt ngào truyền đến.

Đường Tụng trực tiếp hỏi: “Xin chào, tôi muốn hỏi, tự biểu diễn sẽ bắt đầu từ mấy giờ?”

“Khoảng 9 giờ, nếu ngài có muốn, trực tiếp tìm nhân viên công tác ở hiện trường là được.”

“Trong tiệm các cô có guitar không? Tôi có thể mượn dùng không?”

“Đương nhiên là có, hoan nghênh ngài đến biểu diễn.”

Nghe thấy câu trả lời, Đường Tụng cũng yên tâm: “Cảm ơn.”

Cúp máy, Đường Tụng mỉm cười.

Với sự hiểu biết của hần với Liễu Bảo Nguyệt, đảm bảo nàng sẽ thích.

Vừa hay nhân cơ hội này để nàng cảm động, nói không chừng đêm nay có thể thu cầu thủ mới rồi.

Nhắc đến thì nhiệm vụ này khá tương tự với ‘niềm vui tiêu phí’.

Lúc đó hần đàn violin trên nhà hàng Tinh Không, khiến Đồng Ngọc Ngôn rất cảm động, điểm vui vẻ và bất ngờ đã tăng mạnh.

Tại quán bar, tự nhiên không thể kéo đàn violin.

Lần này kỹ năng đàn guitar có đất dụng võ rồi.

Giọng của hần không tệ, trình độ ca hát cũng tạm được.

Tăng thêm hai kỹ năng nhạc khí, khiến hần có tri thức nhạc lý rất phong phú.

Mặc dù không so được với ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng cũng coi như là người giỏi giang trong số người bình thường.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng làm bộ ôm guitar, miệng ngâm nga vài câu.

Tự nhận không tệ lắm, rất có cảm giác nghệ thuật gia.

Nếu tóc dài một chút, khoe miệng ngâm nụ cười đấng chát, ánh mắt chứa đầy hồi ức, mặc thêm quần jean rách...

Chắc là có thể ôm guitar đến quang trường ca hát.

Phối hợp với vẻ ngoài của hấn.

Tuyệt đối là bùng nổ!

Chương 256: Quán bar MissHo

Lại hưng phấn một lúc, Đường Tụng mới trở về thư phòng.

Đang định tiếp tục làm việc.

Tinh... âm báo wechat lại vang lên.

Hôm nay bận thật.

Mở ra xem, lại thấy hơi kinh ngạc.

Đồng Ngọc Ngôn: “Đường Tụng.”

Đường Tụng: “Sao thế?”

Đồng Ngọc Ngôn: “Em nhớ anh, rất nhớ anh, em muốn ôm anh, muốn hôn anh.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Em muốn học tập ma pháp mới, khi nào anh về dạy em? Gần đây em vẫn chăm chỉ luyện tập, không biết có thể kiên trì 2 phút đồng hồ trên tay sư phụ ngài không?”

Đường Tụng nhú mày, trả lời: “Chờ anh về Yên Thành.”

Hắn coi như là hiểu Đồng Ngọc Ngôn.

Mặc dù nàng nói vài câu đùa ghẹo như muốn che giấu cái gì, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được cảm xúc của đối phương không đúng lắm.

Suy tư một chút, hắn gửi tin nhắn cho Từ Tình: “Gần đây Ngọc Ngôn gặp khó khăn gì đúng không?”

Một lát sau, Từ Tình trả lời: “Gần đây Ngọc Ngôn bận đến chân không chạm đất, mỗi ngày tăng ca, nhưng công việc lại

không quá thuận lợi. Dù sao trước khi Ngọc Ngôn cũng ở phòng khai phát, bây giờ sang phòng tiêu thụ, ít nhiều gì cũng có chút khó khăn.”

Thấy câu trả lời này, Đường Tụng thở phào, nếu như vậy thì chỉ là một vấn đề nhỏ thôi.

...

Hơn 7 giờ tối, ngoài cao ốc tổng bộ Weibo.

Liễu Bảo Nguyệt leo lên xe đồng nghiệp.

Lần này, tính cả nàng thì có tổng cộng 11 người cùng đi.

Tất cả đều là đồng nghiệp có quan hệ không tệ lắm.

Rất nhanh, ba chiếc xe đã xuất phát đến quán bar MissHo.

Trên đường, một đồng nghiệp còn khuyên nàng.

“Bảo Nguyệt, gọi bạn trai qua luôn đi, để mọi người làm quen một chút nha.”

“Đúng vậy, đừng sợ, bọn tôi không ăn bạn trai cô đâu.”

Liễu Bảo Nguyệt xua tay nói: “Không cần, hôm nay đều là đồng nghiệp anh ấy đến cũng xấu hổ.”

Lưu Sương đang lái xe nghe vậy thì cười nói: “Hay là tôi cũng gọi bạn trai qua? Cho bạn trai cô có bạn.”

“Quên đi thôi, anh ấy hơi xấu hổ, đối mặt với nhiều người lạ sẽ ngại, vẫn là thôi đi.”

Trong ấn tượng của Liễu Bảo Nguyệt, Đường Tụng rất ghét loại xã giao với người xa lạ này, trước kia đến Đế Đô, bảo hắn đi ăn cơm với bạn mình mà hắn đều từ chối.

Nhất là hôm nay lại hẹn ở quán bar, sợ Đường Tụng không thích ứng được, cho nên mới không để hắn đến.

Nhưng nhớ đến hành động tồi hôm qua của hắn, nàng lập tức thở phà phò.

Một tên nhóc từng ngại ngùng xấu hổ như vậy, chớp mắt một cái đã biến thành...

“A, lại còn thẹn thùng à, vậy thì lại càng thú vị.”

“Bảo Nguyệt giấu lâu như vậy, bảo đảm là một soái ca nha.”

“Khẳng định rồi, Bảo Nguyệt ngực to lại đáng yêu như vậy, bạn trai chắc chắn không kém.”

Liều Bảo Nguyệt thuận miệng nói: “Anh ấy chỉ là một người bình thường không có gì lạ thôi.”

Bầu không khí trong xe rất vui vẻ.

Tại Đế Đô, chuyển công ty ăn máng khác là chuyện rất phổ biến.

Tất cả mọi người đều lẫn lộn trong ngành này, nói không chừng sau này có ngày còn trở thành đồng nghiệp, thậm chí là lãnh đạo.

Nên sẽ không ai ngu đến mức nói lời ác độc và đắc tội với đối phương.

Cho dù là quản lý của bọn họ, trước khi tan làm cũng đã chủ động chúc phúc cho Liều Bảo Nguyệt.

Xuống xe, mọi người tụ tập trước cửa quán bar.

Quán bar MissHo lấy nhạc nhẹ làm chủ, khá là yên tĩnh.

Không có nhạc disco hoặc các cô gái nhảy nóng bỏng.

Rất thích hợp để bạn bè trò chuyện, câu thông tình cảm, ca hát tâm sự.

Là một hình thức xã giao được giới trẻ ngày nay rất thích.

Bọn họ đều là người làm việc ở công ty lớn, tiền lương tương đối khá, cũng rất ưa thích cảm giác này.

Đi qua cánh cửa đặc biệt màu đỏ, trước mặt là một hành lang uốn lượn.

Hai bên hành lang có rất nhiều áp phích phim ảnh.

Mỗi một cái tên đều rất quen thuộc.

“Thoát khỏi Shawshank”, “Bá Vương Biệt Cơ”...

Khung hình tràn đầy dấu vết tuế nguyệt, rất có mùi vị.

Đi vào trong thính đường rộng rãi.

Phong cách phục cổ đập vào mắt.

Vật trang trí, bàn ghế, kệ hàng... tất cả đều có một loại cảm giác niên đại, năm tháng.

Mặc dù nhìn qua hơi thô sơ, nhưng nếu như nhìn kỹ lại, thì có thể phát hiện ra các thiết kế tinh tế bên trong.

Trong không khí là hương rượu nhàn nhạt phiêu tán, âm nhạc nhẹ nhàng.

Phối hợp với ánh đèn, có một loại ảo giác như rơi vào thời không khác.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên, bọn họ ngồi xuống một chiếc bàn.

Vừa trò chuyện trời đất vừa chọn đồ ăn uống.

Rất nhanh, rượu đã được mang lên.

Liễu Bảo Nguyệt tửu lượng không tốt lắm, chỉ chọn một ly cocktail Mojito có nồng độ cồn thấp.

Loại rượu này chỉ khoảng 10 độ, ngẫu nhiên uống một ly cũng sẽ không say.

Cũng có nữ đồng nghiệp thích uống rượu, gọi long island iced tea.

Hạng Dương là nhân viên lâu năm nhất có mặt tại đây, liền dẫn đầu: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, chúc Bảo Nguyệt của chúng ta tiền đồ như gấm, làm việc thuận lợi, thuận buồm xuôi gió.”

Tất cả mọi người đều cầm rượu lên.

Sau đó tiếng thủy tinh va chạm vang lên.

Mỗi người đều uống một ngụm.

Mặt Liễn Bảo Nguyệt hiện lên một vết đỏ ửng, nhìn như thoa một tầng phấn hồng, rất đáng yêu.

Nàng lộ ra vẻ hơi kích động, đứng lên cười nói: “Cảm ơn mọi người đã chiêu cố và bao dung trong khoảng thời gian này, rất vui vẻ khi được làm bạn với mọi người, cũng chúc mọi người thuận buồm xuôi gió, giang hồ gặp lại!”

Nàng nói xong, lại uống một hớp to.

Bầu không khí càng nhiệt liệt hơn, giữa đồng nghiệp với nhau, tự nhiên không thiếu chủ đề.

Trò chuyện công việc, lãnh đạo, sinh hoạt...

Một lúc sau, trên sân khấu giữa quán bar.

Một ông chú đẹp trai mặc áo da thời thượng đi lên sân khấu.

Hắn giữ lại bộ râu quai nón hơn hơi thô kệch, nói chuyện lại rất có từ tính: “Đêm nay vẫn là bạn cũ của chúng ta, Doshow là một dàn nhạc bao dung, sáng tạo, thành viên đến từ các nơi trên thế giới...”

Lưu Sương là khách quen của nơi này, nàng cười chỉ vào ông chú đẹp trai trên sân khấu: “Vị kia là ông chủ nơi này,

Lâm Thiều Hằng. Nghe nói cực kỳ giàu có, quen biết không ít lãnh đạo của các công ty lớn, rất nhiều minh tinh và nghệ sĩ. Quyền tài sản của quán bar này cũng là của người ta, mở tiệm chỉ để có nơi uống rượu và chơi nhạc với bạn bè thôi.”

Nghe vậy, đám đồng nghiệp đều nhìn lên sân khấu với vẻ phức tạp.

Loại nhân vật đẳng cấp này, bọn họ chỉ có thể ngược nhìn và hâm mộ.

Rất nhanh, 5 thành viên của dàn nhạc đã đi lên sân khấu.

Lâm Thiều Hằng cũng không xuống sân, mà còn tiếp nhận micro, ra hiệu mấy người bắt đầu.

Bài hát chính là ‘Phố cũ’ của Lý Vinh Hạo.

Giọng hát của hắn rất có từ tính, kỹ xảo cũng rất tốt.

Cộng thêm dàn nhạc sau lưng, hiệu quả rất đáng khen.

Lưu Sương ngạc nhiên nói: “Vị này cũng từng tổ chức ban nhạc khi còn trẻ, nhưng anh ta rất ít khi lên sân biểu diễn, hôm nay chắc là có khách hàng quan trọng nào đó, chúng ta may mắn đây.”

Đám người nghe vậy thì hơi vui vẻ.

Lại cụng ly với nhau, yên lặng thưởng thức.

Ánh đèn vàng ấm lờ mờ và hương vị của âm nhạc.

Một loại men say và cảm giác không màng danh lợi quanh quẩn trong lòng.

Rất nhanh, bài hát đã kết thúc.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, Lâm Thiều Hằng đi xuống sân khấu, dừng lại trước một hàng ghế dài.

Hắn cười nháy mắt với người đàn ông trước mặt, nói: “Thu Đông, tôi hắn cũng không tệ chứ? Anh đến tôi mới hát đây, chứ người khác thì còn lâu.”

Đối diện hắn chính là một người đàn ông anh tuấn khoảng 35 tuổi.

Mang theo biểu cảm nghiêm túc, mặc âu phục nhàn nhã.

Mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, lộ ra vẻ thành thực và lạnh lùng, khí chất xuất chúng.

Chương 257: Royal Oak

Nghe vậy, Trịnh Thu Đông lộ ra nụ cười rất có sức hút: “Rất không tệ! Hâm mộ cuộc sống của anh thật đấy, mỗi ngày vô lo vô nghĩ, chơi nhạc lại uống chút rượu, càng sống càng trẻ.”

Lâm Thiệu Hằng ngồi xuống đối diện, tựa ở trên ghế, bắt chéo hai chân.

Cầm ly rượu lên cùng ly với Trịnh Thu Đông, cười nói: “Nếu anh hâm mộ, ba năm trước anh đã bán hết cổ phần trong tay rồi. Đổi tiền thành bất động sản, quản lý tài sản, an tâm làm một đại gia, khẳng định là sẽ không mệt mỏi như bây giờ.”

“Con người tôi không nhân được, muốn nhân lúc còn trẻ, thử trèo lên trên một chút.” Trịnh Thu Đông uống một hớp rượu, lại cười tự giễu: “Tôi chính là một tục nhân, trong mắt tràn đầy tiền và quyền thế.”

Lâm Thiệu Hằng đứng đưa ly rượu trong tay: “Gọi là có lòng cầu tiến, thật ra tôi cũng rất hâm mộ anh. CHRO của tập đoàn Đường Tổng, chủ tịch và cổ đông công ty Đức Tự Nhân.”

“Giá trị con người và địa vị đều hơn xưa mấy cấp bậc. Hai năm nay, tập đoàn các anh phát triển quá nhanh, nhất là tư bản Tỉnh Ngô. Qua mấy năm nữa, không biết còn có thể ngồi uống rượu với anh không. Chỉ sợ anh chóng mặt nhân vật nhỏ này.”

Trịnh Thu Đông đặt chén rượu xuống, sửa sang lại quần áo, ánh mắt trở nên hết sức sáng tỏ.

Chỉ cần thấy được hần, liền có thể cảm nhận được là người này rất thông minh, rất đáng tin.

Trên người hần có một loại bình tĩnh, lâm nguy không sợ.

Trịnh Thu Đông nở nụ cười thân thiết, nói: “Lão Lâm, anh có muốn đến tập đoàn chúng tôi làm việc không? Hôm nay tôi đến đây, ngoại trừ thăm anh ra, cũng là vì giải trí Tụng Mỹ...”

“Dừng dừng dừng.” Lâm Thiếu Hằng vội vàng né tránh: “Một thời gian không gặp, khí thế trên người anh lại mạnh hơn rồi. Anh cũng biết tôi mà, mỗi ngày tán gái uống rượu chơi bời, nào có tâm tư gì làm việc, bỏ qua cho tôi đi.”

“Không sao, thật ra tôi nhìn trúng là quan hệ của anh.” Trịnh Thu Đông cười khẽ một tiếng: “Lần này là Hường Văn của Tụng Mỹ nhờ tôi đến tìm anh, suy tính một chút đi, cơ hội rất không tệ.”

Lâm Thiếu Hằng lộ vẻ phức tạp: “Vị người đại diện có tiếng này cũng rất may mắn, lại leo lên chiếc xe tốc hành của Tô Ngư. Nhớ mấy năm trước gặp mặt, cô ấy còn phải khách khí với tôi, bây giờ lại muốn tôi đi qua làm phụ tá?”

Trịnh Thu Đông chân thành nói: “Đứng trên góc độ một người môi giới, tôi cảm thấy anh nên đi thử một lần. Có nhiều thứ tôi không thể nhiều lời, nhưng tập đoàn Đường Tổng chắc chắn sẽ không dừng lại ở một bước này. Chúng tôi chỉ dùng 4 năm để đi đến một bước này, mấu chốt nhất chính là, chúng tôi không phải xí nghiệp internet. Anh lên xe càng sớm, tương lai sẽ càng tốt hơn.”

“Hôm nay chúng ta chỉ uống rượu, không nói mấy chuyện này được không.” Lâm Thiếu Hằng vội vàng đánh gãy, giọng nói rất bất đắc dĩ.

...

Một bên khác, Liễu Bảo Nguyệt và đồng nghiệp cũng đang trò chuyện với nhau.

Có nữ đồng nghiệp chỉ vào bên phía Trịnh Thu Đông, nói: “Khí chất người kia cũng rất tốt, lại còn rất đẹp trai nữa. Vừa nhìn đã muốn đi lên xin số rồi.”

Có người cổ vũ nói: “Vậy thì mau lên xin wechat đi, hỏi xem người ta đã kết hôn chưa.”

“Tận dụng thời cơ, một đi là không trở lại.”

Vị nữ đồng nghiệp này ăn mặc rất thời thượng, nhìn qua cũng là một mỹ nữ.

Bình thường cũng có không ít người bắt chuyện, cũng không thiết tỵ tin.

Trong bầu không khí có vẻ hơi mập mờ của quán bar, nàng do dự một chút, liền đứng lên đi về phía đó.

Khi đến gần, chú ý đến cổ tay của người kia.

Thì lập tức lặng lẽ chạy về.

Lưu Sương kinh ngạc hỏi: “Tuệ Tuệ, sao thế?”

Phan Tuệ Tuệ lè lưỡi nói: “26574 PT, kim bạc mặt xanh lam...”

Tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, sau đó lại hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ đều làm chuyên mục đồng hồ, tự nhiên rất hiểu cái này.

Nghe thấy thế là hiểu ngay.

“Nhìn rõ chứ? Tôi nhớ toàn cầu chỉ có 50 cái thôi.”

Phan Tuệ Tuệ vỗ ngực một cái, chỉ chỉ cổ tay của Trịnh Thu Đông, nói: “Tuyệt đối không sai, chính là Roya Oak. Mặc

dù có không ít hàng nhái cao cấp, nhưng người có thể ngồi cùng với ông chủ Lâm, tuyệt đối sẽ không đeo đồng hồ giả.”

Liều Bảo Nguyệt tò mò hỏi: “Cái đồng hồ này bao nhiêu tiền?”

“Trên thị trường khoảng tầm 3 triệu, chủ yếu là rất ít khi xuất hiện trên thị trường.”

Nghe thấy con số kinh người này, Liều Bảo Nguyệt hơi trợn tròn mắt.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người đeo đồng hồ đắt tiền như vậy ở ngoài đời.

Nàng nhin không được mà nói: “Số tiền này có thể mua một căn nhà ở Đé Đô rồi, mua đồng hồ đắt như vậy thật lãng phí.”

Hạng Dương giải thích: “Series này có giá cả chênh lệch rất nhiều, từ mấy trăm ngàn đến mấy triệu. Người không hiểu thì sẽ thấy nó không khác nhau là mấy, cho nên có vẻ rất khiêm tốn. Nhưng đeo đồng hồ cũng là một loại chứng minh thân phận và địa vị. Loại nhân vật cấp bậc này, quả thực là không cùng một thế giới với chúng ta.”

Phan Tuệ Tuệ cười khỏ: “Cho nên mới nói, tôi nhìn thấy chiếc đồng hồ kia liền chuồn đi, đi lên cũng là tự chuốc lấy nhục.”

Lưu Sương cầm ly rượu lên: “Tuệ Tuệ, chúng ta uống, đừng đau lòng.”

Phan Tuệ Tuệ lặng lẽ liếc nhìn Trịnh Thu Đông một cái, rồi cũng cầm ly lên cụng chén.

...

Trong bất tri bất giác, đã gần 9 giờ tối.

Bóng đêm sâu hơn, nhiệt độ cũng lạnh hơn.

Đường Tụng lái chiếc Bentley đến cửa, rồi bước xuống xe.

Lá cây ô vàng rơi xuống ven đường, vừa hay lại rơi vào đầu vai của hắn.

Vì phối hợp với buổi biểu diễn hôm nay, hắn ăn mặc như một thanh niên nghệ thuật.

Quần jean xanh trắng, giày trắng, áo xám.

Nhưng dáng người và ngũ quan tuấn mỹ, cộng làn da trắng lạnh, vẫn làm cho hắn rất bắt mắt.

Nhất là giờ phút này lại bước xuống từ xe sang, lộ ra phong độ nhẹ nhàng, nhiều tài nhiều tiền.

Lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Rất nhiều nữ sinh tụ tập ở ngoài cửa đều muốn tiến lên bắt chuyện.

Nhưng khi tiếp xúc với con người sáng tỏ của hắn, tất cả đều dừng bước.

Đường Tụng cất bước đi vào trong, mùi trái cây nhàn nhạt và mùi rượu tràn vào xoang mũi, âm nhạc nhẹ nhàng làm người thả lỏng.

Cẩn thận nghe một chút, còn là bài hát tiếng Anh.

Đi vào đại sảnh, Đường Tụng đảo mắt nhìn qua, lập tức phát hiện Liễu Bảo Nguyệt.

Nàng đang ngồi cùng mấy nữ đồng nghiệp, nhỏ giọng thảo luận gì đó, chắc là đã uống rượu, mặt hơi đỏ.

Đường Tụng vòng qua chỗ của nàng, ngồi xuống trên quầy bar.

Pha chế là một soái ca trẻ tuổi, để tóc dài, nhìn rất có phong phạm.

Thấy Đường Tụng ngồi xuống liền cười hỏi: “Soái ca, muốn thứ gì?”

Đường Tụng liếc nhìn menu trên quầy, thuận miệng nói: “Làm phiền cho một ly Mojito.”

“Ok.”

Thợ pha chế lập tức lấy nguyên liệu ra và pha rượu.

Rất nhanh, một ly Mojito trắng xanh giao nhau đã xuất hiện trước mặt hắn, nhìn qua có vẻ rất tươi mát.

Đường Tụng cầm lên nhấp một miếng.

Cảm giác chua ngọt, nước soda bao bọc lấy mùi vị phức tạp... giống như một ly nước bạc hà lạnh có ga vậy.

Chương 258: Lãng mạn đến chết

Đường Tụng gật đầu hài lòng, lại uống một ngụm, ánh mắt nhìn về phía sân khấu giữa quán.

Nơi đó có 5 người đang biểu diễn.

Đường Tụng liếc mắt nhìn một thanh niên da trắng đang chơi guitar.

Chắc đó là Fedrick, tay chơi guitar của ban nhạc Doshow, theo tin tức trên mạng, thì là người Anh.

Đường Tụng nhắm mắt lại, cẩn thận nghe ngóng âm guitar xen lẫn trong tiếng nhạc.

Cường độ và tiết tấu đều không tệ, là một tay guitar chuyên nghiệp.

Nhưng Đường Tụng cho rằng, mình có thể chơi tốt hơn.

Đường Tụng đặt chén rượu xuống, nói với thợ pha chế: “Xin chào, xin hỏi làm thế nào để báo danh lên biểu diễn?”

Thợ pha chế chỉ về phía sân khấu: “Phụ trách chủ trì là Fedrick, chính là tay chơi guitar. Lát nữa anh ấy sẽ mời khách lên đài, ai muốn biểu diễn thì cứ đi lên là được. A đúng, Fedrick nói tiếng Trung rất giỏi, còn mang theo khẩu âm đông bắc, người cũng rất nhiệt tình.”

Đường Tụng gật đầu: “Cảm ơn.”

Uống non nửa ly rượu, dàn nhạc đã kết thúc biểu diễn.

Sau khi lần lượt rời sân, chỉ còn lại Fedrick ở trên.

Hắn cầm micro, dùng giọng đông bắc nói: “Cảm ơn mọi người! Đêm nay chúng ta tiếp tục hưởng thụ âm thụ; đêm nay...”

“Tiếp đó, chúng tôi sẽ nhường sân khấu cho các vị khách hàng đáng yêu của chúng ta, hoan nghênh mọi người lên đài biểu diễn. Next is your time! Come on!!”

Đường Tụng thả ly xuống, đang định đứng lên.

Đã thấy một cô gái mặc váy đỏ chạy lên.

Đầu tiên là chào hỏi Fedrick, sau đó lại báo với nhân viên công tác bài hát mình muốn biểu diễn.

Một lát sau, nhân viên làm một thủ thế OK.

Âm nhạc vang lên.

Cô gái hát rất hay, âm nhạc cũng rất phù hợp với không khí.

Không ít người bên dưới đã bắt đầu hát theo vài câu.

Đường Tụng đứng lên, gật đầu với thợ pha chế.

Hắn đi về phía Fedrick, vừa hay có thể hỏi mượn chiếc guitar.

...

“Cô gái này hát không tệ, dung mạo cũng rất đẹp.”

“Chắc chắn rồi, nếu không có tự tin, ai dám lên sân khấu chứ.”

“Bảo Nguyệt, tối nay là tiệc chia tay, không đi lên hát một bài sao?”

“Đúng vậy, lần trước đi hát cũng hát không tệ mà.”

Liều Bảo Nguyệt vội vàng khoát tay: “Không được không được, quá xấu hổ. Hôm nào mọi người rảnh rồi, chúng ta đi

hát, đến lúc đó tôi mời khách.”

“Bảo Nguyệt, sau này đừng quên mọi người nhé, chúng ta phải thường xuyên liên hệ.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta cũng ở cách nhau không xa.”

Liều Bảo Nguyệt nghe vậy, trong mắt cũng hiện ra chút không nở.

Dù sao cũng là công việc đầu tiên sau tốt nghiệp, nếu nói không lưu luyến chút nào thì là không thể.

Nhưng phần công tác này đúng là không hợp với nàng, rời đi cũng là tất nhiên.

Nàng giờ ly rượu lên, cùng với mấy nữ đồng nghiệp, cười tùm tùm nói: “Chờ tôi tìm được công việc mới lại ổn định lại, sẽ hẹn mọi người đi dạo phố.”

“Hay lắm.”

“Ha ha, vậy thì mau tìm việc đi.”

Trong tiếng trò chuyện của đồng nghiệp, Liều Bảo Nguyệt tràn đầy tươi cười.

Âm nhạc trên sân khấu cũng đã kết thúc.

Cô gái váy đỏ vươn tay chỉ vào một người con trai, ả ả đưa tình nói: “Từ Kim Vũ. Gió xuân 10 dặm, 100 dặm, 1000 dặm, hai vạn dặm dưới đáy biển cũng không bằng anh, cũng không bằng anh.”

“Whisky, Brandy... không bằng anh, cũng không bằng anh.”

“Bời vì em yêu anh.”

Từ Kim Vũ ở dưới sân khấu nhìn thấy một màn này cũng cảm động, kêu lên: “Anh cũng yêu em.”

Ba ba ba...

Tiếng vỗ tay vang lên từ bốn phương tám hướng.

Rất nhiều người lấy điện thoại ra để ghi chép một màn này, vòng bạn bè và TikTok đêm nay sẽ rất náo nhiệt.

Đồng nghiệp cũng bắt đầu thảo luận.

Có tán dương nữ chính, có hâm mộ nam chính.

Liều Bảo Nguyệt cũng hơi cảm khái.

Chẳng biết vì sao, nàng lại thấy nhớ nhớ Đường Tụng.

Khi chung quanh náo nhiệt ầm ĩ, nàng luôn không nhận được mà nghĩ, nếu có Đường Tụng ở cạnh thì tốt.

...

Đường Tụng nhìn cảnh tượng hoành tráng này, nụ cười trên mặt cũng hơi cứng lại.

Hắn cũng không chuẩn bị một đoạn lời kịch cảm động và vắn như vậy.

Cầm thanh guitar trong tay.

Cũng may đàn hát cũng coi như là tuyệt chiêu của hắn.

Cô gái váy đỏ đã đi về chỗ ngồi.

Fedrick ở bên cạnh vỗ vỗ cánh tay Đường Tụng, cổ vũ: “Ông em, đến lượt cậu lên rồi! Show your freestyle.”

Đường Tụng cũng trầm tĩnh lại, lắc lắc guitar trong tay: “Thank you, Fedrick. Enjoy my guitar performance.” (Hãy thưởng thức màn guitar của tôi)

Fedrick nghe vậy, cũng nắm tay lại: “Cheers for you.”

Đường Tụng gật đầu, cất bước đi lên sân khấu.

Khỏe miệng của hắn mang theo nụ cười nhạt, dáng đi đứng đều rất đẹp, lộ ra vẻ rất có tố chất.

Theo hắn đến gần giữa sân khấu.

Ánh đèn vàng ấm áp làm làn da trắng lạnh của hắn trở nên vô cùng lóa mắt.

Bốn phía xuất hiện không ít tiếng hét chói tai.

Rất nhiều cô gái đều sáng mắt lên.

Đường Tụng đứng ở giữa sân khấu.

Điều chỉnh vị trí micro.

Phối hợp với cách ăn mặc trẻ tuổi, nhìn Đường Tụng rất có cảm giác thiếu niên.

Hắn ngồi tại đó, tư thế ngồi đoan chính ưu nhã, khí chất cực tốt.

Nhân viên công tác thao tác một lát, mấy ánh đèn trên sân khấu đã rơi vào trên người hắn.

Đường Tụng ôm guitar trong ngực, ngón tay đặt lên dây đàn, nhắm mắt cảm nhận.

Giờ phút này, hắn chính là một thiên tài, tuổi còn trẻ đã có kỹ năng cấp bậc đại sư.

Hắn ngẩng đầu lên, mang theo nụ cười yếu ớt, nhìn về phía Liễu Bảo Nguyệt.

Hơi thở văn nghệ nồng đậm và tràn đầy lan tràn ra bốn phía.

Môi mỏng mũi thẳng, đôi mắt trong suốt...

Trong nháy mắt, vô số tiếng hoan hô vang lên.

Toàn bộ quán bar lập tức trở nên rất náo nhiệt.

Mấy đồng nghiệp vốn đang nói chuyện với nhau, cũng đưa mắt nhìn về phía sân khấu.

Phan Tuệ Tuệ che ngực nói: “Trời ạ, đây là nam thần ở đâu ra vậy, quá đẹp rồi.”

Lưu Sương cũng hưng phấn nói: “Anh ấy đang nhìn tôi kìa.”

Mấy cô gái còn lại cũng sáng mắt lên, không ngừng líu ríu.

Có nam đồng nghiệp ê ẩm nói: “Mấy người phải học tập Bảo Nguyệt kìa, cô ấy rất bình tĩnh.”

Liễu Bảo Nguyệt nghe thấy, nhưng không hề đáp lại.

Nàng dụi dụi mắt, vỗ vỗ lên gương mặt hơi nóng.

Ban đầu còn tưởng là uống rượu, nghĩ quá nhiều nên xuất hiện ảo giác.

Giờ phút này mới xác nhận được.

Tiểu Tụng?

Đúng rồi!

Nàng nhin không được mà đứng lên, đối mặt với Đường Tụng.

Giữa 2 người họ là đám người ồn ào náo động, ly thủy tinh lay động, các loại mùi hương phiêu tán...

Nàng hơi say rượu, lại trong bầu không khí phức tạp này, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Lãng mạn đến chết...

...

Một bên khác, Lâm Thiếu Hằng rất ngạc nhiên khi thấy Trịnh Thu Đông đột nhiên dừng hình.

Nhìn theo ánh mắt của Trịnh Thu Đông, chỉ thấy một soái ca ở trên sân khấu.

Hắn kinh ngạc hỏi: “Người quen? Ca sĩ mới của Tụng Mỹ?”

“Không phải!” Khóe miệng Trịnh Thu Đông run rẩy.

Hắn nhớ đến chuyện mình can thiệp vào vấn đề tuyển nữ thư ký kia...

Chắc là không phải cố tình đến đây tìm mình đâu nhỉ?

Rất nhanh, hắn đã chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, đó là một cô gái rất đáng yêu.

Không ngờ vị Đường tổng cao ngạo, lý tính, tư duy kín đáo, sâu không lường được này lại có một mặt như vậy?

Trịnh Thu Đông lập tức lấy điện thoại ra để quay phim.

Chủ tịch Kim, hi vọng cô nhìn thấy video này thì sẽ chủ động đi tìm Đường tổng nói chuyện.

Đừng để tôi gánh tội thay.

Chương 259: Ngày nắng

La Á Quân ngồi trong góc, khi Đường Tụng lên sân khấu thì cũng thấy hơi quen mắt.

Nghĩ nghĩ, hình như là bạn trai của Liễu Bảo Nguyệt, đã từng gặp trên tàu điện.

Nhưng khi đó người ta đeo khẩu trang, nên hắn cũng không dám xác định.

Quay đầu lại, đã thấy Liễu Bảo Nguyệt đứng lên, nhìn chằm chằm vào người trên sân khấu.

Trong mắt tràn đầy vui vẻ, bất ngờ, sung sướng...

Thấy cảnh này, La Á Quân cũng đã xác định.

Nhìn người con trai tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu, La Á Quân cũng thấy hơi bất đắc dĩ và thoải mái.

Thì ra Liễu Bảo Nguyệt thích người như vậy, thế thì mình đúng là không so được.

Luận tướng mạo, hắn cũng chỉ được coi là ngũ quan đoan chính, kém cấp bậc nam thần rất xa.

Cũng không có tài nghệ gì đáng nói.

Những đồng nghiệp khác cũng chú ý đến vẻ hưng phấn của Liễu Bảo Nguyệt, nhìn không được mà trêu ghẹo vài câu.

“Bảo Nguyệt, không cần phải đứng lên như vậy.”

“Đúng đúng, ngồi xuống cũng có thể ngắm.”

“Bình tĩnh! Bình tĩnh!”

Nam đồng nghiệp vừa mới khen Liễu Bảo Nguyệt cũng thấy hơi xấu hổ mà gãi gãi đầu.

Giờ phút này, trong mắt Liễu Bảo Nguyệt chỉ có mỗi Đường Tụng ở trên sân khấu.

Nàng mang theo nụ cười, ra sức vẫy tay với hắn.

Họ sống chung nhiều năm, tựa như có một loại ăn ý nào đó, chỉ cần một ánh mắt đã có thể hiểu ý của đối phương.

La Á Quân mở miệng giải thích: “Người kia... đó là bạn trai của Bảo Nguyệt.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sáng mắt lên.

Vốn cho là một người xa lạ, không ngờ lại có quan hệ với bọn họ.

Mấy nữ đồng nghiệp đã kích động đến đỏ mặt.

Phan Tuệ Tuệ: “Trời ạ! Thì ra bạn trai của Bảo Nguyệt đẹp trai như vậy.”

“Bảo Nguyệt, lát nữa kéo bạn trai qua đây ngồi một chút đi.”

Lưu Sương kích động nói: “Bảo Nguyệt, đây là bất ngờ mà bạn trai dành cho cô sao?”

“Quá lãng mạn!”

Liễu Bảo Nguyệt bị mọi người khen đến đỏ mặt.

Nàng cũng không ngờ, Tiểu Tụng cũng có lúc lãng mạn như vậy.

Hắn luôn không thích ồn ã náo nhiệt, vậy mà lại vì mình mà đứng trước mắt bao người.

Trong lúc nhất thời, nội tâm nhắc lên sóng to gió lớn.

...

Đường Tụng ôm guitar, lại có một loại khí thế và phong phạm cao thủ.

Hắn bị cột sáng bao phủ, mang theo nụ cười âm áp.

Dưới bầu không khí của quán bar, lộ ra vẻ rất cuốn hút.

Theo tiếng bàn tán nhỏ dần.

Hắn thở sâu, chuẩn bị bắt đầu biểu diễn.

Fedrick cho hắn mượn thanh guitar không tê, xúc cảm cực tốt, âm sắc cũng rất tuyệt.

Tay phải nhẹ nhàng lắc lư, ngón tay thon dài gảy dây đàn.

Giai điệu nhẹ nhàng, thanh thúy và sạch sẽ chảy ra.

Ngay sau đó, tiếng đàn như suối như gió...

Khi tiếng nhạc dạo quen thuộc vang lên, không ít người bị hấp dẫn.

Đại sảnh rộng rãi ồn ào náo động lập tức yên tĩnh lại.

“Là ‘Ngày Nắng’ của JayChou!” Có người kêu nhỏ.

“Giai điệu quá tuyệt.”

Độ nổi tiếng và truyền xướng của Ngày Nắng là không thể nghi ngờ, cơ bản là mỗi một người ở đây đều từng nghe qua.

Khúc nhạc dạo của bài này dù rất đơn giản, nhưng giai điệu cực kỳ bắt tai, rất có hương vị.

Đoạn giai điệu này cũng phát huy đặc điểm của guitar, tạo nên một loại ý cảnh duy mỹ.

Không biết có bao nhiêu người đã vì giai điệu này mà bắt đầu thích guitar, luyện guitar.

Cảm xúc của Đường Tụng cũng bắt đầu dâng lên.

Suy nghĩ phiêu tán, tình cảm đều dung nhập vào trong tiếng đàn.

Tựa như đưa mọi người trở lại mùa hè năm đó.

Rất nhanh, khúc nhạc dạo đã từ từ kết thúc.

Giọng hát trong veo của Đường Tụng vang lên.

“Câu chuyện xưa về đóa hoa nhỏ màu vàng.”

“Đã trôi theo làn gió kể từ năm ấy khi được sinh ra.”

“...Mang theo ký ức đưa cho đến tận bây giờ.”

...

Đàn guitar ‘Ngày Nắng’ không có các loại âm phức tạp, mà có một loại cảm giác tươi mới tự nhiên.

Tri thức nhạc lý cấp chuyên nghiệp, cộng giọng hát ưu tú, để tiếng hát của Đường Tụng rất hay.

Phối hợp với tiếng đàn đơn giản và sạch sẽ, tựa như ẩn chứa sức hút nồng đậm.

Khiến cho tất cả mọi người đều bị kéo vào cảm xúc của hắn, đi theo tiết tấu của hắn, trở lại thời còn học sinh.

Tiếng ve ngoài cửa sổ vĩnh viễn không dừng lại.

Quạt điện trong lớp không mang đến gió mát.

Đề toán viết mãi không hết.

Những câu chuyện nói mãi không hết.

Khi đó tất cả đều rất đơn giản, tựa như tất cả vấn đề đều có đáp án hài lòng.

...

Dưới sân khấu, Lâm Thiều Hằng nhướn mày, nhỏ giọng nói với Trịnh Thu Đông: “Người này còn ít tuổi mà đàn guitar

rất tốt. Bài hát này rất đơn giản, xem như là một bài cơ sở của đàn guitar, nhưng có thể chơi như vậy, tuyệt đối là cấp bậc chuyên nghiệp. Không thể không thừa nhận, người này còn giỏi hơn tôi rất nhiều. Nếu như người này có thể nghiên cứu sâu hơn, hình thành phong cách của mình, tiền đồ là không thể đo đếm.”

Trịnh Thu Đông đang lặng lẽ quay phim nghe vậy thì có hơi ngạc nhiên.

Theo hần biết, Lâm Thiếu Hằng lúc trẻ cũng có chút danh tiếng trong vòng âm nhạc ở Đế Đô.

Trình độ guitar cũng rất khá.

Đường tổng còn giỏi hơn Lâm Thiếu Hằng?

Lâm Thiếu Hằng nói tiếp: “Anh biết cậu ta đúng không, để cậu ta ký kết với giải trí Tụng Mỹ đi. Với vẻ ngoài và tài năng âm nhạc này, không hot thì mới là không có thiên lý.”

Trịnh Thu Đông cười nói: “Tôi cũng không có năng lực này, với lại người ta chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Nói xong, lại điều chỉnh góc độ camera, ngắm thẳng vào Đường Tụng đang biểu diễn trên sân khấu.

Quen biết Đường Tụng đã 3 năm, đây là lần đầu tiên hần biết Đường Tụng còn có sở thích này.

...

“... Ngày hoa rơi, trong lớp học kia...”

Tiếng hát vẫn còn tiếp tục trong quán bar.

Trong mắt Đường Tụng lộ ra vẻ hồi ức và cảm khái.

Câu chuyện của hần và Liễu Bảo Nguyệt, rất ăn khớp với bài hát này.

Từ có hảo cảm đến động lòng, đến yêu sau đấy, sau đó thất bại sau khi tỏ tình.

Cuối cùng là kiềm chế, tiếc nuối và từ bỏ lúc đại học.

Chương 260: Hồi ức

Đoạn này có thể truy tố đến chuyện thâm mền thời tiểu học.

Kết cục tựa như là tạm biệt.

Nhưng cũng may, hắn nhận được hệ thống, ước mơ thành sự thật, có dũng khí và năng lực cứu vãn tất cả.

Nếu như dựa theo tâm tính vốn có của hắn, sau khi thất nghiệp chắc chắn sẽ càng chật vật và tự ti hơn.

Có lẽ sẽ bỏ lỡ Liễu Bảo Nguyệt thật, triệt để từ bỏ Bạch Nguyệt Quang này.

Nếu là như vậy.

Một số năm sau, nửa đêm tỉnh giấc, hắn đại khái cũng sẽ tràn đầy tiếc nuối và thần thờ đi.

Dần dần, hắn đã triệt để dung nhập vào trong âm nhạc.

Tình cảm rót vào trong tiếng đàn.

Theo cảm xúc của mình, hắn còn thay đổi vài nốt nhạc.

Thông qua không chế tiết tấu và tốc độ, có thể biểu đạt tình cảm của mình tốt hơn.

“... Ngày xưa ngày xưa, có một người yêu em từ rất lâu rồi.”

“Nhưng thật không may, gió càng ngày càng thổi mạnh, thổi khoảng cách của chúng ta càng ngày càng xa...”

Trong quán bar MissHo.

Dưới ánh đèn mờ ảo.

Tất cả mọi người đều đang yên tĩnh thưởng thức một màn này.

Tiếng ca trong veo, giai điệu động lòng người.

Khiến cho hần trên sân khấu giống như thiếu niên đi ra từ trong hồi ức.

Hai mắt hần sáng tỏ, nụ cười hần rực rỡ ấm áp.

Giống như là người nằm trong giấc mơ của mỗi một nữ sinh, gán vách của tuổi dậy thì của các nàng.

Liều Bảo Nguyệt nghe nghiêm túc hơn tất cả mọi người ở đây, cũng động lòng hơn tất cả mọi người ở đây.

Nàng nhớ mang máng, vào một buổi sáng nào đó thời cấp 2.

Bọn họ ngồi trong góc lớp học, chia sẻ tai nghe nghe, cùng nhau nghe bài ‘Ngày Nắng’ này.

Khi đó nàng còn nói đùa, hi vọng một ngày nào đó Đường Tụng sẽ đánh guitar cho nàng nghe.

Câu chuyện giữa hai người bọn họ, vẫn tiếp tục đến bây giờ.

Sự tồn tại của hần, cũng làm cho thanh xuân của nàng nhiễm lên sắc thái rung động lòng người.

Bọn họ có rất nhiều hồi ức tốt đẹp, đó cũng trở thành Bạch Nguyệt Quang trong lòng nàng, chiếu sáng cho nàng đi đến ngày hôm nay.

Giờ phút này, Đường Tụng tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu, nội tâm lại có hơi cảm khái.

Từ tiếng hát của hần, còn có thể lờ mờ nhận ra từng màn trong trường học của hai người.

Bọn họ nằm phơi nắng trên sân tập, bàn luận về tương lai tốt đẹp, ủng hộ và cổ vũ lẫn nhau.

Bọn họ trốn dưới mái hiên, ngắm nhìn bầu trời mưa, bàn luận về chuyện thú vị bên người.

Bọn họ ngồi trong lớp học, cánh tay dính vào nhau, trao đổi ý nghĩ giải đề toán.

...

Bọn họ có quá nhiều hồi ức tốt đẹp.

Cũng không thiếu ma sát và như gần như xa.

Chính là một thanh xuân muôn màu muôn vẻ, tràn đầy cảm xúc như vậy, mới đáng giá để họ nhớ kỹ.

Giống như bài hát hân đang biểu diễn.

Ngày xưa ngày xưa có người yêu em từ rất lâu rồi, nhưng không may là gió lại thổi chúng ta đi xa.

Lời từ chối của nàng, chính là cơn gió này.

Sau khi tốt nghiệp trung học.

Đặt trước mặt bọn họ chính là cuộc sống nặng nề và thời gian dài đằng dặc.

Nàng sợ hãi, bởi vì yêu xa, vì khoảng cách và thời gian, khiến cho tình cảm của hai người phát sinh biến chất.

Loại cảm giác bất lực này, làm cho nàng không thể không ép buộc mình thỏa hiệp và từ bỏ.

Quá thành thực, hay trưởng thành sớm, để cho nàng biết mình muốn thứ gì hơn, cũng biết phải lựa chọn thế nào mới tốt hơn cho cả 2 người.

Hắn thủy chung đều là bạn tốt nhất của nàng, cũng là lo lắng được giấu trong nội tâm của nàng.

Từ nhỏ, nàng đã ưu tú hơn hẳn, nàng sẽ vì hắn mà chống lên một mảnh trời.

Trong kế hoạch của nàng, nàng sẽ cố gắng nâng cao bản thân trong đại học danh tiếng, đốc xúc Đường Tụng trưởng thành cùng mình.

Sau khi tốt nghiệp, nàng sẽ cố gắng kiếm tiền, bảo vệ tương lai của hai người.

Lúc này bọn họ lại tiến đến với nhau, sẽ để cho phần tình cảm này bảo trì thuần túy và tự nhiên.

Bây giờ nhớ lại, nếu nói không hối hận là không thể nào.

Nàng còn đánh giá thấp lực lượng của thời gian.

Tất cả mọi thứ đều đang thay đổi, nàng đang thay đổi, Đường Tụng cũng đang thay đổi.

Duy nhất không đổi, có lẽ chỉ là đoạn năm tháng thanh xuân nằm trong ký ức kia.

...

Bên dưới sân khấu, Fedrick lắng nghe âm nhạc, thể hiện rất hưng phấn.

Người bình thường nghe âm nhạc, tối đa cũng chỉ thấy rung động, nổi da gà...

Hơi để ý một chút, miễn cưỡng có thể cảm nhận được hiệu quả và tình cảm của người trình diễn.

Đại khái là biết nó rất tuyệt, nhưng chính là không biết nói thế nào.

Mà một người chuyên nghiệp, thì không chỉ chú ý đến những thứ đó.

Hắn để ý đến kết cấu chỉnh thể, tính chất điều âm, tiết tấu rung động...

Những chi tiết này quyết định trình độ diễn tấu.

Mà Đường Tụng biểu diễn rất hoàn mỹ, vô cùng chuẩn xác.

Nhân viên ở bên cạnh nhìn thấy Fedrick hưng phấn như vậy thì tò mò hỏi: “Fedrick, trình độ guitar của người này thế nào? So với anh thì sao?”

Fedrick giơ tay lên, cười nói: “Bài hát này quá đơn giản, không nhìn ra trình độ chân thật của cậu ta. Nhưng cách xử lý chi tiết rất tốt, đến giờ vẫn không nghe thấy tạp âm nào. Kỹ xảo thành thạo, trôi chảy tự nhiên, âm sắc rất đẹp. Năng khiếu rất tốt, chắc cũng học tập và khổ luyện một thời gian dài. Là một thiên tài hiếm có, giỏi hơn tôi nhiều.”

...

Trên sân khấu, tiếng hát đã kết thúc.

Đường Tụng dùng một đoạn guitar ngẫu hứng để kết thúc lần trình diễn này.

Hắn chậm rãi đứng lên, mỉm cười với người bên dưới.

Lại đưa đến một mảnh hoan hô.

“Bảo Nguyệt, đây chính là bạn trai bình thường không có gì lạ trong miệng cô?”

“Đúng vậy, đúng là bình thường không có gì lạ nha.”

Những âm thanh trêu ghẹo vang lên, Liễu Bảo Nguyệt cũng thức tỉnh khỏi hồi ức.

Nàng vẫn nhìn thẳng vào Đường Tụng: “Tôi cũng mới biết anh ấy biết chơi đàn guitar.”

“Guitar rất hay, hát cũng tuyệt.”

“Đúng vậy! Ngón tay kia quá linh hoạt.”

“Đúng là đa tài đa nghệ.”

Có nam đồng nghiệp không nhìn được, trực tiếp chọc thủng: “Mẫu chốt nhất là... đẹp trai đúng không?”

Lưu Sương che miệng cười khẽ: “Khẳng định rồi, vừa đẹp trai vừa có tài, đàn ông như vậy, cho dù không có tiền thì cũng làm người thích.”

Phan Tuệ Tuệ vỗ vỗ tay Liễu Bảo Nguyệt, nói đùa: “Bảo Nguyệt, bạn trai cô quá tuyệt, nếu sau này có chia tay, nhớ lên hệ tôi nha.”

“Vậy cứ chờ đi.”

Liễu Bảo Nguyệt nở nụ cười rung động lòng người, ánh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng của Đường Tụng.

Nhìn hẳn đi xuống sân khấu.

Từ chối mấy cô gái chạy đến bắt chuyện, trả guitar lại cho Fedrick.

Người da trắng này giống như rất kích động.

Còn ôm hẳn một cái, còn không ngừng nói gì đó.

Liễu Bảo Nguyệt thấy cảnh này, nội tâm cũng có chút oán giận anh chàng người Anh này.

Chương 261: Không thể trêu vào

Đường Tụng từ chối lời mời uống rượu của Fedrick, cất bước đi về phía Liễu Bảo Nguyệt.

Theo khoảng cách rút ngắn.

Liễu Bảo Nguyệt tựa như nghe thấy tiếng đập ‘thình thịch’ của tim mình.

Từng màn trong tối nay bắt đầu xuất hiện trong đầu nàng.

Có chút tâm động!

Loại cảm giác này, tại bầu không khí lãng mạn và bất ngờ này, càng là không thể kiềm chế.

Cũng may là bọn họ không bỏ lỡ lẫn nhau giống như bài hát vừa rồi.

Đường Tụng đi lên, kéo bàn tay mềm mại của Liễu Bảo Nguyệt.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, khẽ cười nói: “Bất ngờ không?”

Liễu Bảo Nguyệt gật đầu, trong mắt có sóng nước lưu chuyển: “Rất bất ngờ, rất vui vẻ.”

Đường Tụng hôn lên gương mặt đáng yêu của nàng: “Em vui là tốt rồi.”

“Anh học guitar bao giờ vậy?” Liễu Bảo Nguyệt tò mò hỏi.

“Lúc nhớ em.” Liễu Bảo Nguyệt nháy mắt với nàng.

Đám nữ đồng nghiệp chung quanh đều hâm mộ khi nhìn thấy một màn này.

Lưu Suông cười nói: “Bảo Nguyệt, mau giới thiệu nam thần cho mọi người biết đi.”

Liễu Bảo Nguyệt hơi đỏ mặt, kéo Đường Tụng ngồi xuống ghế.

Giới thiệu đơn giản một lượt.

Đường Tụng vẫn nắm lấy bàn tay của Liễu Bảo Nguyệt, đồng thời bắt chuyện với các đồng nghiệp của nàng.

Mấy cô gái lại bắt đầu hỏi thăm chuyện của hai người.

Xác định quan hệ từ bao giờ?

Quen nhau thế nào?

Liễu Bảo Nguyệt cũng không che giấu, nói sơ qua một lần.

Đưa đến những âm thanh hâm mộ.

Thanh mai trúc mã thời học sinh, sau khi tốt nghiệp đại học lại đến với nhau.

Thật là rất có cảm giác.

Đường Tụng ngồi yên bên cạnh, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào Liễu Bảo Nguyệt.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng, mái tóc đen của nàng, sống mũi của nàng, lông mi dài của nàng...

Hôm nay, hắn đã trút hết tình cảm của mình vào tiếng đàn.

Sau khi bộc lộ cảm xúc, toàn thân có một loại mê ly và u buồn nhàn nhạt.

Đúng lúc này, Liễu Bảo Nguyệt quay đầu nhìn về phía hắn.

Ánh mắt giao nhau, hai người đều cảm nhận được tâm tư của đối phương.

Dưới ánh đèn mờ, tiếng thủy tinh va chạm.

Đường Tụng đánh giá khuôn mặt quen thuộc này, dừng lại trên bờ môi đỏ hồng tinh xảo của nàng.

Không quá cố kỵ, hắn nâng cằm nàng lên, hôn xuống.

Liễu Bảo Nguyệt không hề kháng cự, chỉ nhắm chặt mắt lại.

Mùi rượu nồng, mùi trái cây du dương giữa răng môi của hai người.

Đường Tụng nhẹ nhàng mút lấy cánh môi của nàng, cảm nhận nhu tình của nàng.

“Oa...”

“Thật là lãng mạn!”

Mấy cô gái chung quanh bắt đầu ồn ào, có người còn tranh thủ thời gian lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Mấy nam đồng nghiệp thì lại thấy hơi chua chua.

Đây chính là cái gọi được hoan nghênh sao.

Có vẻ ngoài này, nói không chừng cưới vợ còn không cần sinh lễ, nói không chừng còn không cần mua nhà mua xe.

Qua một lúc, hai người đều ăn ý tách ra.

Đường Tụng móc ra một hộp trang sức tinh xảo: “Mở ra xem đi, có thích không.”

Liễu Bảo Nguyệt nhận lấy, phía trên là logo quen thuộc và một hàng chữ tiếng Anh ‘Cartier’.

Mở nắp, bên trong là một chiếc vòng tay có tạo hình rất đẹp, phía trên là kim cương sáng lấp lánh.

Nàng từng làm ở chuyên mục trang sức và mỹ phẩm, cũng tiếp xúc với không ít sách báo về mặt hàng xa xỉ, cho nên cũng

không phải là không biết gì về những thứ này.

Suy nghĩ giây lát, nàng bật thốt lên: “Cartier?”

“Ừm, anh cảm thấy chiếc vòng này rất hợp với em, đeo thử đi.”

Liễu Bảo Nguyệt lặng lẽ kéo vạt áo của hắn, nhỏ giọng hỏi: “Đây là hàng nhái cao cấp đúng không?”

“Đương nhiên là hàng thật, sao anh có thể tặng em hàng nhái được?” Đường Tụng gõ trán nàng: “Em đang chắt vẩn tình cảm của chúng ta đấy à.”

Liễu Bảo Nguyệt biết cái serier vòng tay nổi tiếng này, nhưng không biết giá cả cụ thể.

Nàng thở sâu, giọng nói hơi gấp gáp: “Hàng thật phải hơn chục ngàn chứ? Anh điên rồi!”

Nàng tưởng Đường Tụng quét thẻ tín dụng hoặc là vay tiền qua mạng.

Nghe thấy âm thanh của Liễu Bảo Nguyệt, đám đồng nghiệp bên cạnh đều quét mắt nhìn qua.

Trong mắt Lưu Sương đột nhiên có chút phức tạp: “Soái ca, cái vòng Juste un Clou phải 600.000 nhỉ?”

Đường Tụng gật đầu một cái, cũng không giải thích nhiều.

Những người khác nghe vậy thì đều lộ ra thần sắc cổ quái.

Tiện tay tặng một món trang sức đắt như vậy, sao nghe cứ thấy không thật nhỉ?

Trải qua cuộc trò chuyện vừa rồi, bọn họ biết Đường Tụng đi ra từ huyện thành nhỏ giống như Bảo Nguyệt, cũng là người vừa tốt nghiệp.

không có tài lực như vậy mới đúng.

lẽ nào mua hàng nhái cao cấp để lừa gạt Bảo Nguyệt?

Đường Tụng nhìn về phía Liễu Bảo Nguyệt, nói: “Đeo thử đi, nếu thích thì anh sẽ mua cả series này cho em.”

Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy Đường Tụng có vài chỗ hơi xa lạ.

Ví dụ như phần tài năng này, phần thông dong bình tĩnh này.

Cũng may, nàng vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của hắn.

Nàng thở sâu, mặc kệ là thật hay giả, nàng cũng không thể để hắn mất mặt được.

Trên mặt nàng lộ ra nụ cười xán lạn, cầm chiếc vòng tay xinh đẹp lên.

Cẩn thận từng li từng tí mà đeo lên tay.

Dưới ánh đèn lờ của quán bar, chiếc vòng tay gắn kim cương tỏa sáng lấp lánh.

Trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Mấy nữ đồng nghiệp đều sáng mắt lên, vội vàng tiến đến gần hơn.

Lưu Sương ngồi ngay bên cạnh Liễu Bảo Nguyệt.

Nàng thăm dò một trận, tập trung vào mấy chi tiết quan trọng.

Lập tức che miệng, giật mình nói: “Trời ạ! Đây... đây hình như là hàng thật.”

...

Trịnh Thu Đông gửi video xong, liền ngồi yên tại chỗ một lúc.

Cũng không thấy đối phương trả lời.

Lâm Thiếu Hàng ở bên cạnh vẫn đang thảo luận về guitar.

Trịnh Thu Đông vỗ vỗ bả vai người bạn, đứng dậy nói:
“Tôi nhất định phải qua chào hỏi.”

Hắn thở dài, biết là đêm nay mình không chạy thoát rồi.

Nội tâm đang âm thầm suy nghĩ lý do thoái thác.

Mình không đắc tội được với chủ tịch Kim, chỉ có thể gánh
cái trách nhiệm này.

Lâm Thiếu Hàng kinh dị nói: “Cậu ta là ai? Đến anh cũng
phải đích thân qua chào hỏi?”

Trịnh Thu Đông nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Dù sao cũng là
người tôi không thể trêu vào.”

Chương 262: Mạnh miệng

“Bảo Nguyệt, cho tôi xem chữ khắc bên trong vòng tay một chút.” Lưu Sương kéo tay Liễu Bảo Nguyệt, nhìn vào mặt trong của vòng.

Có số vòng, mã hóa riêng, đặc biệt là có chạm nổi logo quen thuộc.

“Càng nhìn càng thấy giống hàng thật, bạn thân tôi cũng có một chiếc vòng tay, nhưng chỉ là chiếc vòng hơn trăm ngàn thôi.” Lưu Sương thả tay Liễu Bảo Nguyệt, trong mắt đầy hâm mộ: “Đường Tụng rất tốt với cô đây, chiếc vòng này rất có giá trị đảm bảo, là đồ trang sức cao cấp nhất đấy.”

Nghe thấy Lưu Sương nói vậy, Liễu Bảo Nguyệt cũng không để ý lắm, trong đầu chỉ thấy khó hiểu.

Vòng tay Cartier hơn 600.000, hàng thật?

Nói đùa chứ?

Liễu Bảo Nguyệt vốn cho là Đường Tụng không hiểu việc, chọn trúng một cái vòng tay xinh đẹp trên internet, vừa hay là hàng nhái cao cấp.

Nàng còn định giúp hấn che lấy một cái.

Nhưng nếu như đây là hàng thật...

Đường Tụng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?!

Trong lúc nhất thời, nàng thấy hơi hoảng loạn.

Mấy vị nữ đồng nghiệp khác cũng xông lên.

Nhìn vòng tay sáng lấp lánh trên tay Liễu Bảo Nguyệt.

Trong mắt tràn đầy hâm mộ và cảm khái.

Đám nam đồng nghiệp cũng nhìn về phía Đường Tụng bằng ánh mắt nhìn đám chó nhà giàu, bỏ một khoản tiền lớn như vậy để mua đồ trang sức, thật sự là không hiểu được.

Lúc này Liễu Bảo Nguyệt đã không lo được đến ánh mắt của đám đồng nghiệp chung quanh, trực tiếp tháo vòng tay, nhét vào trong hộp.

Nàng cố gắng áp chế hoảng hốt trong lòng, nhìn Đường Tụng nói: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mua vòng đất như vậy làm gì? Em không cần! Ngày mai chúng ta đi trả lại đi.”

“Tiền đương nhiên là anh kiếm.” Đường Tụng nắm chặt tay nàng: “Em yên tâm, anh không làm chuyện xấu, thật ra hồi đại học anh cũng rất phấn đấu đấy.”

Khi nói mấy câu này, nội tâm hắn cũng hơi chột dạ.

Dù sao hắn phấn đấu là phấn đấu ở trong game, cố gắng chơi game.

Nhưng sau khi giấc mơ trở thành sự thật, thì tại thế giới hiện thực, hắn đúng là đã ‘phấn đấu’ thật.

Hằng ngày, hắn không chơi game trong ký túc xá, mà là đang làm việc từ xa, đọc tài liệu và báo cáo của công ty.

Có chút thời gian rảnh rồi thì sẽ chạy đến công ty, họp và thảo luận về kế hoạch phát triển.

Hắn vẫn luôn là một người khiêm tốn và nội liễm, cũng là một người kinh tài tuyệt diệu.

Hắn cố gắng và phấn đấu mọi lúc mọi nơi, dốc hết tâm huyết vào công ty.

Toàn bộ thời gian rảnh rỗi của hắn đều dâng hiến cho... đang phấn đấu cho sự nghiệp.

Hiện giờ, hắn tự do tài chính, đức nghệ song toàn.

Liễu Bảo Nguyệt nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp: “Anh đột nhiên tặng thứ đắt tiền như vậy, em cũng bị dọa sợ.”

Một lát sau, nàng tiến lại nói nhỏ bên tai Đường Tụng: “Anh nói thật với em đi? Đừng để em lo lắng cho anh.”

Cảm nhận được hơi thở nóng bỏng mang theo mùi rượu bên tai, Đường Tụng ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

Nói khẽ bên tai nàng: “Anh nói thật, em phải tin tưởng anh.”

Nhìn hai người đang rúc vào nhau.

Có đồng nghiệp tò mò hỏi: “Đường Tụng, anh đang làm việc ở lĩnh vực nào vậy?”

Có thể tặng món quà quý giá như vậy, tất cả mọi người đều muốn biết, hắn làm thế nào để kiếm nhiều tiền như vậy.

Trong lòng cũng có tâm tư tham khảo.

Đường Tụng cười giải thích: “Tôi lập nghiệp khi đang học đại học, kinh doanh khá đa dạng, mỗi ngành nghề đều có một chút. Trước mắt đang tập trung vào mặt xích quán cà phê và thực phẩm tươi sạch, cũng có một chút tài sản cố định và cổ phần.”

Lời này là nói cho Liễu Bảo Nguyệt nghe.

Cứ để nàng chuẩn bị tâm lý trước đã.

Dù sao sau này nàng còn phải nhậm chức ở Công Hiệt, thay mình chú ý tình huống bên đó.

Nghe vậy, người chung quanh đều lộ ra vẻ dị dạng.

Đại đa số người đều không quá tin tưởng, luôn cảm thấy hấn nói quá đơn giản, quá tùy ý.

Đại đa số người trong số họ đều tốt nghiệp từ đại học danh tiếng, bên cạnh cũng không ít bạn học ưu tú.

Biết lập nghiệp là một chuyện rất gian nan.

Một sinh viên vừa tốt nghiệp, mở miệng ngậm miệng là mất xích, cổ phần... thấy thế nào cũng giống như đang ba hoa chích chòe.

Đại đa số người đều rất phản cảm với hành vi này.

Liễu Bảo Nguyệt cũng không vội vã phủ nhận lời nói của hấn, nàng tuyệt đối tin tưởng hấn.

Nghĩ lại thì, hình như lúc đến trường thăm Đường Tụng.

Nghe bạn học của Đường Tụng nói, hấn luôn xuất quỷ nhập thần.

Dường như mỗi ngày đều rất bận rộn, cũng không có bạn bè thân thiết nào.

Mỗi khi đến ngày nghỉ, ngày lễ tết thì hấn lại chơi biến mất.

Rất nhiều bạn học cũng hoài nghi, gia đình hấn gặp khó hấn, thường xuyên lén lút ra ngoài làm thêm kiếm tiền.

Chẳng lẽ... hấn vẫn luôn phấn đấu trong lúc học đại học?

Liễu Bảo Nguyệt lặng lẽ hỏi: “Sao lúc trước không nghe thấy anh nhắc đến chuyện này?”

“Còn không phải do em từ chối anh, để anh sinh ra cảm giác về khoảng cách sao?”

Nói đến chuyện này, Liễu Bảo Nguyệt lại thấy chua xót.

Đường Tụng nhìn thấy tâm trạng nàng hạ xuống, vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh còn nói tặng em một căn nhà, đưa em chìa khóa rồi mà em vẫn không tin.”

Nghe thấy lời này, một nam đồng nghiệp trêu chọc nói: “Nhà ở gì vậy? Ở Đé Đô? Ha ha, dù sao anh cũng nhiều tiền như vậy, tặng một chiếc vòng tay cũng hơn 600.000 rồi, có bắt động sản ở Đé Đô thì cũng có thể tiếp nhận.”

“Đúng vậy, căn nhà đó cũng phải mấy triệu nhỉ?”

“Sau này chúng tôi có thể qua nhà Bảo Nguyệt chơi không?”

Đường Tụng mới nói lập nghiệp, cổ phần, mất xích quán cà phê... bọn họ nghe thấy quá ảo.

Không ít người cho rằng hắn đang khoác lác, nhưng dù sao cũng là bạn trai của Bảo Nguyệt, họ cũng không muốn trở mặt với nhau, chỉ đùa một câu để biểu thị bất mãn.

Đường Tụng nắm tay Liễu Bảo Nguyệt, cúi đầu cười khẽ: “Đúng là nhà ở Đé Đô, số 8 đường Tiêu Vân, hoan nghênh đến làm khách, Bảo Nguyệt sẽ dọn qua đó nhanh thôi.”

Nghe thấy số 8 đường Tiêu Vân, tất cả mọi người đều sùng sốt.

Tiểu khu này rất nổi tiếng ở Đé Đô, là một trong 4 tiểu khu sang trọng nhất Đé Đô.

Nếu Đường Tụng nói nhà ở khu khác, mọi người có thể sẽ nửa tin nửa ngờ.

Nhưng loại biệt thự mấy chục triệu này, không ai sẽ coi là thật.

Huống hồ còn là tặng cho Liễu Bảo Nguyệt.

Lưu Sương có hơi chân chờ, hỏi: “Anh nói tiểu khu số 8 đường Tiêu Vân? Nơi đó hình như đều là biệt thự mà?”

Đường Tụng cầm ly rượu của Liễu Bảo Nguyệt lên, uống một hộp nhỏ rồi gật đầu: “Đúng, biệt thự 520 mét vuông, có thể nhìn thẳng đến Quốc Mạo, phong cảnh rất không tệ, có rảnh có thể đến tìm Bảo Nguyệt.”

Lưu Sương nghe vậy thì cười xấu hổ, không nói gì nữa.

Phan Tuệ Tuệ nhin không được hỏi: “Đường Tụng, tôi nhớ giá nhà ở đó phải 160.000 một mét vuông. Ý anh là, anh tặng bạn gái một căn biệt thự trị giá hơn 80 triệu?”

Đường Tụng lại gật đầu.

La Á Quân vẫn luôn không nói chuyện, lúc này cảm thấy Đường Tụng rất không đáng tin cậy, tức giận nói: “Bảo Nguyệt mới nghỉ việc, anh thần thông quảng đại như vậy, chúng tôi cũng đã sắp xếp công việc mới cho cô ấy rồi nhỉ?”

“Đúng là đã sắp xếp xong, cũng là vì chuyện này nên mới bảo cô ấy nghỉ việc.” Đường Tụng qua loa một câu, cũng không nói gì nữa.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều hơi xem thường.

Sinh viên vừa tốt nghiệp, cho dù lập nghiệp thành công, có chút thành tích.

Có tài sản mấy triệu hoặc chục triệu, mọi người dù hâm mộ nhưng vẫn có thể tiếp nhận.

Khá lắm, mở miệng là mắt xích quán cà phê, tài sản cố định, cổ phần, bất động sản gần 100 triệu.

Coi bọn họ là đồ đàn sao?

Loại người thích khoác lác này thật ra rất phổ biến, uống chút rượu vào là cảm thấy mình không phải mình.

Nói ra mà không thấy đỏ mặt sao?

Mấy nữ đồng nghiệp vốn nhìn Đường Tụng như nhìn nam thần.

Lúc này đều cúi đầu xuống, yên lặng uống rượu, không biết nên nói cái gì.

Bầu không khí thật mẹ nó xấu hổ.

Cho dù Liễu Bảo Nguyệt vẫn luôn rất tin tưởng Đường Tụng, lúc này cũng phải thở dài.

Chuyện này đúng là quá ảo, ảo đến mức nàng cũng không dám tin.

Đường Tụng vẫn luôn tỏ vẻ lạnh nhạt tự nhiên.

Thân là một tỷ phú, chủ tịch công ty thì năng lực, ánh mắt và tố chất của hắn đều được đề cao rất nhiều.

Với thân phận và địa vị của hắn bây giờ, đã cách rất xa với những dân đi làm phổ thông.

Không cần phải lấy chìa khóa xe và tài khoản ngân hàng ra để đánh mặt người ta.

Tình cảnh như vậy, chỉ sợ trong tiểu thuyết hạng ba mới có thể xuất hiện.

Chương 263: Trịnh Thu Đông

Trong quán bar ồn ào náo nhiệt.

Trên sân khấu lại có người mới lên biểu diễn.

Đường Tụng dựa vào ghế, một tay ôm Liễu Bảo Nguyệt, một tay cầm ly rượu.

Khí chất lạnh nhạt tự nhiên, giống như một đại lão.

Đúng lúc này, một âm thanh thành khẩn và trong sáng truyền đến.

“Đường tổng, màn biểu diễn vừa rồi quá xuất sắc, để người nghe mà than thở...”

Trịnh Thu Đông không phải loại người cổ hủ, biết lúc nào nên nói cái gì.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười chân thành, trực tiếp copy lại lời của Lâm Thiếu Hàng, chứng tỏ mình nghe rất rõ, rất tập trung, có bằng chứng hắn hỏi.

Hắn và Đường Tụng quen biết 3 năm, lại được đối phương ủy nhiệm làm chủ tịch công ty Đức Tụ Nhân.

Quan hệ của hai người rất tốt, trong lòng hắn vẫn coi đối phương là tri kỷ, là bạn bè.

Mọi người ở đây nghe thấy lời này thì ngẩng đầu lên, ánh mắt tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, tất cả đều sững sờ.

Đây không phải là ... vị đại lão bọn họ mới thảo luận khi này sao?

Vị này quen biết Đường Tụng?

Nghe thấy giọng nói và xưng hô này, Đường Tụng trực tiếp đứng lên, quay người nhìn lại.

Cao tương tự hần, ngũ quan anh tuấn, âu phục phẳng phiu, kiểu tóc thành thực, nụ cười bình tĩnh.

Trong nội tâm lập tức toát ra một cái tên ‘Trịnh Thu Đông’.

Trong chốc lát, nhân vật trong trò chơi lập tức trùng điệp ở trước mắt hần.

Tựa như giả lập và hiện thực giao thoa.

Bối cảnh quán bar mờ mờ và phức tạp sau lưng Trịnh Thu Đông, giống như đang hư hóa, nụ cười chân thành trên mặt cũng rất có sức hút.

Cả người Trịnh Thu Đông giống như đi ra từ trong game, để Đường Tụng sinh ra một chút hoảng hốt.

Hình ảnh trong game lập tức xông lên đầu.

Từng nhân vật, từng đoạn kịch bản, từng cái phó bản...

Đây là nhân vật trò chơi đầu tiên mà hần tiếp xúc ở thế giới hiện thực, cũng là một vị quản lý cấp cao và quan trọng của tập đoàn Đường Tổng.

Trò chơi này gánh chịu tâm huyết 4 năm đại học của hần, mỗi một nhân vật mà hần chiêu mộ, đều có một đoạn duyên phận với hần, có câu chuyện riêng của mỗi người.

Lúc này nhìn thấy Trịnh Thu Đông sờ sờ trước mắt, hần có quá nhiều cảm khái.

Tuy nhiên, bây giờ hần đã trưởng thành hơn ngày xưa rất nhiều, tâm trí cũng đề cao rất nhiều, rất nhanh đã chủ động thu

liềm tâm thần.

Hắn giang hai tay, cười nói: “Lão Trịnh, đã lâu không gặp, tôi rất nhớ anh đây.”

Trịnh Thu Đông thấy Đường Tụng nhiệt tình như vậy, nội tâm lại thấy hơi bồn chồn.

Đây không phải đang gõ hay ám chỉ gì đó chứ?

Không kịp nghĩ nhiều.

Trịnh Thu Đông ôm Đường Tụng một cái: “Đúng là đã lâu không gặp, không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây.”

Đường Tụng mỉm cười, tự nhiên biết là hệ thống động tay động chân.

Bằng không muốn gặp một người ở Đế Đô rộng lớn này, cũng không khác gì trúng xổ số cả.

Hắn vỗ vỗ tay Trịnh Thu Đông, đang định hỏi tình hình gần đây của thư ký Kim.

Âm thanh nhắc nhở đột nhiên vang lên bên tai.

“Keng, xin không chủ động thảo luận đến nhân vật trò chơi khác ngoài đối phương, chú ý tiêu chuẩn.”

Đường Tụng lập tức tỉnh táo lại.

Dù có thể kỳ ngộ, nhưng cũng chỉ cung cấp trợ giúp trong phạm vi quyền lợi thôi.

Nếu như chủ động tìm hiểu tình hình và trạng thái của những người khác.

Chỉ sợ hệ thống sẽ can thiệp, tạo thành hậu quả không thể dự đoán.

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu cố gắng đóng vai ‘bản thân mình’, thể hiện ‘hình tượng của mình’.

Cười nhạt một tiếng, đưa tay ra hiệu: “Ngồi xuống trò chuyện một lát, giới thiệu cho anh một người.”

Trịnh Thu Đông nghe vậy thì trong lòng khẽ động, nhưng tâm lý thành thực khiến hắn không nói gì thêm.

“Ngồi bên này đi.” Liễu Bảo Nguyệt chủ động đứng lên, đẩy đám người Phan Tuệ Tuệ, nhường ra một vị trí.

Nàng rất hiểu Đường Tụng, từ biểu hiện vừa rồi, có thể thấy hai người có quan hệ rất khá.

Mấy người còn lại cũng lấy lại tinh thần.

Nhìn hai người đang ngồi cùng nhau.

Đầu óc lại hơi loạn.

Lẽ nào những gì Đường Tụng nói đều là thật?

Nếu như vậy, biệt thự ở số 8 đường Tiêu Vân thì sao?

Không thể nào, dù nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể tiện tay tặng bạn gái bất động sản trị giá mấy chục triệu nhỉ?

Bận tâm đến người xa lạ ở đây, Trịnh Thu Đông cũng không nói nhiều, chỉ ngồi xuống.

Đường Tụng chỉ chỉ Liễu Bảo Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Giới thiệu cho anh, đây là bạn gái tôi, Liễu Bảo Nguyệt. Hôm nay mới từ chức, mấy vị này là đồng nghiệp của cô ấy, xem như là bữa tiệc chia tay đi.”

Đường Tụng vỗ vỗ bả vai Trịnh Thu Đông, giới thiệu: “Bảo Nguyệt, đây là Trịnh Thu Đông, bạn tốt của anh.”

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng lên tiếng chào: “Chào anh Trịnh.”

Nàng thấy đối phương nhiều tuổi hơn mình, cũng khách khí gọi một tiếng anh.

Trịnh Thu Đông nghe vậy, liền nở nụ cười chân thành tha thiết, nhiệt tình gật đầu với nàng, nói: “Quán bar này là của một người bạn tôi, lát nữa tôi sẽ nói với anh ấy một câu, bữa này miễn phí.”

Đây coi như là nể mặt Liễu Bảo Nguyệt.

Dù sao Liễu Bảo Nguyệt và Đường Tụng cũng rất thân mật, sau này đại khái cũng là đồng nghiệp ở tập đoàn.

Nhưng nhìn dáng vẻ nhu nhu nhược nhược của đôi phương, làm sao có thể là đối thủ của Kim Mỹ Nga?

Tuyệt đối sẽ bị áp chế.

Cảnh tượng đó tuyệt đối rất hay, cũng không biết Đường Tụng sẽ giúp ai.

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng nói cảm ơn.

Mấy đồng nghiệp cũng nói cảm ơn, nội tâm lại rất phức tạp.

Có vị Trịnh Thu Đông này ở đây, tất cả mọi người đều hơi câu nệ.

Dù sao vị này và bọn họ cũng không cùng một giai tầng, mà là nhân vật bọn họ phải ngược nhìn.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều không hện mà cùng đưa mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Nội tâm không biết đang suy nghĩ gì.

Trịnh Thu Đông là người thông minh nhạy cảm, cũng nhận ra bầu không khí có chút vi diệu.

Hắn bình tĩnh nói: “Bảo Nguyệt, lúc trước cô làm ở công ty nào?”

Nhân lực là nghề cũ của hắn, có thể không chế tiết tấu khi nói đến đề tài này.

Liều Bảo Nguyệt nhìn Đường Tụng, nhỏ giọng nói: “Weibo, bộ phận vận doanh, chuyên mục đồng hồ.”

Trịnh Thu Đông nghe vậy thì cười cười mở: “Tôi và phó tổng Lâm Dĩnh Tiếp là bạn tốt, đầu tuần còn đi ăn cơm với nhau, nếu như quá trình nghỉ việc có vấn đề gì, thì có thể tìm tôi.”

Mọi người nghe vậy thì đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Đối với những công nhân viên phổ thông như bọn họ, quản lý cấp cao của Weibo chính là nhân vật lớn, không chế tiền đồ của bọn họ.

Trịnh Thu Đông này vậy mà lại là bạn của Lâm tổng?

Đến giờ phút này, bọn họ mới thực sự cảm nhận được trình độ quan hệ của đối phương.

Liều Bảo Nguyệt cũng giật nảy mình, vội vàng nói: “Cảm ơn.”

“Ha ha, không cần khách khí.” Tiếp xúc sơ qua với Liều Bảo Nguyệt, Trịnh Thu Đông đã có nắm chắc, hắn nhìn về phía Đường Tụng, chỉ về bàn của mình: “Đường tổng, hay là qua bên kia uống một ly.”

Nhiều người miệng tap, còn có nhiều người xa lạ, với tính cách cẩn thận của Trịnh Thu Đông, chắc chắn sẽ không nói nhiều.

Đường Tụng gật đầu, vẫy tay với Liều Bảo Nguyệt: “Đi thôi, qua bên kia một lát, nhân tiện giải quyết luôn công việc của em.”

Trịnh Thu Đông đứng dậy, gật đầu ra hiệu với mấy người ở đây, xem như là tạm biệt.

Đường Tụng đứng lên, kéo Liễu Bảo Nguyệt đi về phía bên kia.

Nhìn ba người đi xa, 10 đồng nghiệp còn lại đều thở phào một hơi.

Khí thế của Trịnh Thu Đông quá mạnh, nhất là sau khi đối phương nói mình là bạn của phó tổng công ty họ.

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ.

Qua một lúc, có người mở miệng nói: “Mọi người nói, anh ta thật sự quen biết Lâm tổng, hay là chỉ mạnh miệng thôi?”

“Tôi cảm thấy là thật, dù sao đối phương cũng đeo đồng hồ 3 triệu, lại là bạn với ông chủ Lâm ở đây, chắc là không đến mức phét lác với mấy nhân viên quèn chúng ta.”

Phan Tuệ Tuệ nhìn thoáng qua bên kia, nhỏ giọng nói: “Nói vậy, Đường Tụng nói cũng là thật?”

Nghe thấy thế, tất cả mọi người đều yên lặng.

Hạng Dương lấy điện thoại ra, lắc lắc: “Nếu như là bạn của Lâm tổng, vậy vị Trịnh Thu Đông này chắc chắn cũng là nhân vật lớn có tiếng tăm nhỉ?”

“Muốn nghiệm chứng cũng rất đơn giản, lên mạng tìm hiểu là được.”

“Đúng nha.”

Mọi người cũng phản ứng lại, vội vàng lấy điện thoại ra tìm hiểu.

Rất nhanh, các tin tức tương quan đã xuất hiện.

Có tin tức, có wikipedia, có hình ảnh.

Vào wikipedia xem.

Gương mặt quen thuộc đã xuất hiện trên điện thoại.

Có người thì thầm: “Trịnh Thu Đông, nam, CHRO tập đoàn Đường Tổng, phụ trách nhân lực và tài nguyên. Chủ tịch công ty TNHH Đức Tử Nhân...”

Tất cả mọi người ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nhau.

Đều nhìn ra vẻ không dám tin trong mắt đối phương.

Thì ra vị vừa ngồi chung với họ chính là một nhân vật lớn.

Hiện giờ, tập đoàn Đường Tổng có danh tiếng rất lớn, chỉ mấy năm ngắn ngủi mà đã được đánh giá hơn ngàn tỷ.

Xí nghiệp dưới trướng tập đoàn Đường Tổng có liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, như tài chính, y tế, địa sản, khoa học kỹ thuật...

Là một tập đoàn lớn, bá chủ đích thực.

Cùng là CHRO, nhưng quyền thế mà địa vị của Trịnh Thu Đông hơn xa Lâm tổng của công ty họ.

Lại càng không cần nói đến, Trịnh Thu Đông còn là chủ tịch của Đức Tử Nhân.

“Đây... đây chính là đại lão đây!”

Chương 264: Thủ đoạn trả thù

“Vị này là ông chủ của MissHo, từng đảm nhiệm quản lý cấp cao của rất nhiều công ty giải trí có tiếng.”

“Thiếu Hằng, đây là bạn tốt của tôi, Đường Tụng. Còn đây là Liễu Bảo Nguyệt, bạn gái Đường Tụng.”

Trịnh Thu Đông giới thiệu cho Lâm Thiếu Hằng xong, còn đưa mắt ra hiệu.

Lâm Thiếu Hằng rất hiểu bạn của mình, lập tức hiểu ý.

Lập tức nhiệt tình và thành khẩn, đứng lên bắt tay Đường Tụng, mở miệng nói: “Hoan nghênh Đường tiên sinh đại giá quang lâm, tôi và Thu Đông là bạn nhiều năm, sau này có thời gian thì cứ đến chơi. Mọi người trò chuyện gì, tôi đi làm một tấm thẻ hội viên cho hai người.”

Đường Tụng gật đầu một cái, cười nói: “Cảm ơn Lâm tiên sinh.”

Lâm Thiếu Hằng quay người rời đi.

Trịnh Thu Đông mời hai người ngồi xuống, lại rót cho hai người một chén rượu.

Trên mặt mang theo nụ cười cuốn hút, nói: “Lần này đến đây, cũng là vì Mạc tổng muốn mời Thiếu Hằng vào giải trí Tụng Mỹ, đảm nhiệm tổng thanh tra quản lý nghệ sĩ. Năng lực và thủ đoạn của Thiếu Hằng rất mạnh, rất có quan hệ trong vòng, là một lựa chọn rất thích hợp.”

Đường Tụng gật đầu một cái, dựa theo những gì hắn biết, Trịnh Thu Đông là một người rất có ánh mắt và năng lực.

“Giải trí Tụng Mỹ?” Liễu Bảo Nguyệt tò mò hỏi: “Là công ty ký kết với Tô Ngư sao?”

Trịnh Thu Đông hơi sững sờ, liếc nhìn Đường Tụng đầy thâm ý, cười nói: “Đúng.”

Đường Tụng lo lắng tên này nói lời không nên nói, vội vàng chuyển đề tài.

Chỉ vào Trịnh Thu Đông, giới thiệu: “Bảo Nguyệt, lúc này nhiều người nên không tiện, bây giờ anh giới thiệu lại cho em. Vị này là CHRO của tập đoàn Đường Tổng, Trịnh Thu Đông. Liên quan đến chuyện em gặp ở Weibo, anh ấy sẽ giải quyết giúp em.”

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, Liễu Bảo Nguyệt lại giật mình.

Thân thể nàng cứng đờ, khó tin nói: “Là tập đoàn Đường Tổng mà em biết sao?”

Đường Tụng cười gật đầu.

Liễu Bảo Nguyệt được xác nhận, chỉ cảm thấy tim đập loạn.

Lại nhìn về phía Trịnh Thu Đông ở đối diện, trong mắt đã mang theo chút kính sợ.

Không ngờ người luôn nở nụ cười ôn hòa, thái độ khách khí này lại có địa vị lớn như vậy.

Nàng cũng không ngờ được, Tiểu Tụng luôn cần được chiều chuộng trong mắt nàng lại còn có quan hệ như vậy.

Chẳng lẽ những gì Đường Tụng nói đều là thật?

Nhớ đến những lời lúc này, Liễu Bảo Nguyệt cảm thấy rất không chân thật.

Trong ký ức của nàng, cho dù đã thêm rất nhiều tầng kính lọc, thì Đường Tụng chỉ là một thanh niên bình thường, đẹp trai, ôn nhu hiền lành, lương thiện dũng cảm.

Hoàn toàn không dính dáng gì đến cái gọi là nhân sĩ thành công.

Khi nàng đang suy nghĩ miên man, Đường Tụng vỗ vỗ đầu nàng, mở miệng nói: “Sau khi tốt nghiệp, Bảo Nguyệt vào Weibo, làm việc ở chuyên mục mỹ phẩm và làm đẹp. Sau đó, quản lý Lý Văn Thu của nàng lợi dụng quan hệ, đẩy cô ấy đến chuyên mục đồng hồ. Chuyện này tạo thành ảnh hưởng rất ác liệt với Bảo Nguyệt, cũng gián tiếp khiến nàng thôi việc.”

Nghe Đường Tụng nói vậy, Liễu Bảo Nguyệt kéo tay hắn, nói: “Tiểu Tụng, đã qua rồi, thật ra cũng không có gì, là do em không thích ứng được với công tác mới thôi.”

Đường Tụng lắc đầu, nhìn Trịnh Thu Đông nói: “Tôi hi vọng Lý Văn Thu kia có thể trả giá vì hành động của mình.”

Trịnh Thu Đông bình tĩnh nói: “Chuyện này rất đơn giản.”

Liễu Bảo Nguyệt lo lắng hỏi: “Anh Trịnh, anh định làm thế nào?”

Trịnh Thu Đông cười nói: “Cô yên tâm, xã hội văn minh, tất cả mọi người đều là người có thể diện, sẽ không dùng thủ đoạn xấu xa. Ngày mai tôi sẽ chào hỏi lãnh đạo của Lý Văn Thu, đối phương sẽ biểu hiện bất mãn với cô ta, gia tăng áp lực trong công việc cho cô ta. Sau đó, công ty Đức Tụ Nhân sẽ tiếp xúc với cô ta, hoan nghênh cô ta vào tập đoàn Đường Tổng của chúng ta, tất cả đãi ngộ đều là cao nhất. Đương nhiên, không lâu sau, cô ta sẽ bị đuổi việc thì năng lực không

xứng đôi với chức vị. Tôi cũng sẽ chào hỏi với những công ty khác, có thể đảm bảo cô ta rất khó kiếm được công việc mới.”

Liễu Bảo Nguyệt nghe vậy thì giật mình.

Có chút không đành lòng, nói: “Thật ra mọi người không có thù oán, cô ấy chỉ muốn đưa người thân của mình vào thôi. Bởi vì tôi đang thử việc nên mới bị điều đi. Trên lý thuyết, đây cũng là điều động bình thường.”

Nàng quả thực là có chút oán giận vị quản lý kia, dù sao cũng vì đối phương nên kế hoạch tương lai của nàng bị đánh gãy.

Nhưng nói thù sâu như biển thì không đến mức.

Nghe nói hai năm trước, Lý Văn Thu mới mua nhà ở Đê Đô, còn đang trả góp một khoản tiền kếch xù.

Nếu trả thù như vậy, có phải là quá đáng rồi không?

“Nếu Bảo Nguyệt thấy không thích hợp, vậy có thể đổi cách khác.” Trịnh Thu Đông nở nụ cười ôn hòa nói: “Ví dụ như thay đổi vài chi tiết trên hợp đồng của cô ta. Chờ Bảo Nguyệt vào tập đoàn Đường Tổng, tôi sẽ điều cô ta đến nơi cô quản lý. Để cô tự quyết định tiền lương và nội dung công việc của cô ta.”

Liễu Bảo Nguyệt chợt nắm chặt tay Đường Tụng, hiển nhiên là rất kích động.

Đây là có ý gì?

Lúc trước Đường Tụng có nói, lẽ nào muốn đưa nàng vào tập đoàn Đường Tổng?

Với thân phận và địa vị của Trịnh Thu Đông.

Nếu như Trịnh Thu Đông giúp đỡ, mình có thể bớt 10 năm phấn đấu.

Trực tiếp bắt đầu ở tầng quản lý của tập đoàn Đường Tổng?

Nghĩ đến đây, trái tim nhỏ của nàng lại bắt đầu đập loạn.

Từ trước đến nay, nàng đều rất chú trọng quy hoạch tương lai.

Lòng sự nghiệp của nàng cũng rất nặng.

Bằng không cũng sẽ không từ chối lời tỏ tình của Đường Tụng.

Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Nàng cũng rất hiểu mình phải làm gì trong khoảng thời gian nào.

Muốn duy trì tình cảm của hai người, bảo trì nội tâm của mình, vậy không có điều kiện vật chất sung túc là rất khó.

Lúc này, lời đề nghị của Trịnh Thu Đông làm nàng không thể bình tĩnh lại.

Trong lúc nàng không biết phải làm sao.

Đường Tụng trực tiếp mở miệng: “Bảo Nguyệt sẽ không đến tổng bộ tập đoàn Đường Tổng.”

Trịnh Thu Đông nghe vậy thì gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Nếu Đường Tụng đã có dự định, hắn cũng không cần nhọc lòng.

Hắn vốn còn đang lo lắng vấn đề Liễu Bảo Nguyệt gặp mặt Kim Mỹ Nga.

Như bây giờ cũng tốt.

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, Liễu Bảo Nguyệt vội vàng thu liễm tâm tư tham lam của mình, xua tay nói: “Tôi chỉ là

một sinh viên mới tốt nghiệp, cũng không có năng lực lãnh đạo, không làm phiền anh Trịnh.”

Mặc dù không biết quan hệ của hai người họ thân thế nào, nhưng Đường Tụng mời Trịnh Thu Đông trợ giúp, nhất định cũng phải trả giá.

Nàng không hi vọng Đường Tụng nợ đôi phương.

Trịnh Thu Đông nghe vậy thì hơi nhúu mày.

Xem ra Liễu Bảo Nguyệt không biết, Đường Tụng mới là người không chế tập đoàn Đường Tổng.

Đường Tụng nhìn về phía Trịnh Thu Đông, thản nhiên nói: “Anh cứ làm theo ý mình là được, mục đích của tôi rất đơn giản, chính là trả thù, bằng không tôi thấy không vui.”

Trịnh Thu Đông gật đầu cười, chuyện này quá đơn giản với hắn.

Liễu Bảo Nguyệt há miệng, nhưng không nói gì nữa, nhưng lại nắm chặt tay của Đường Tụng hơn.

Hiển nhiên là nội tâm của nàng cũng không bình tĩnh.

Đường Tụng nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng, nhìn không được mà véo má nàng.

“Đừng véo mặt em nữa, em không cần mặt mũi sao?” Liễu Bảo Nguyệt hơi nghiêng người sang.

Có Trịnh Thu Đông ở đây, Liễu Bảo Nguyệt rất thẹn thùng.

Nhưng nàng càng thẹn thùng, Đường Tụng lại càng muốn trêu chọc nàng.

Vươn tay ôm eo nàng, kéo nàng lại gần.

‘Bep’ một tiếng, hôn lên mặt nàng.

Liễu Bảo Nguyệt mặt mày đỏ ửng, cúi đầu nói nhỏ hai câu.

Trịnh Thu Đông xấu hổ đưa tay đỡ trán, làm bộ đang trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, Đường Tụng mở miệng: “Lão Trịnh, tôi định để Bảo Nguyệt vào Công Hiệt, cho cô ấy ngồi một ghế trong ban giám đốc.”

Nghe Đường Tụng nói vậy, Liễu Bảo Nguyệt và Trịnh Thu Đông đều sững sờ.

Liễu Bảo Nguyệt không hiểu lắm.

Công HIệt cái gì?

Ban giám đốc cái gì?

Trịnh Thu Đông lại giật mình.

Trong đầu xuất hiện từng ý nghĩ.

Khoa học kỹ thuật Công Hiệt là tương lai của tập đoàn, đây là sự thật được tất cả quản lý cao tầng của công ty công nhận.

Tư bản Tỉnh Ngộ đang đầu tư và thu mua mấy công ty công nghệ cao trong và ngoài nước, đó là đang trải đường cho Công Hiệt phát triển.

Trước mắt, sản phẩm đầu tiên sắp ra lò, tháng sau sẽ tuyên bố bản thử nghiệm.

Tại thời khắc vi diệu anfy, Đường Tụng lại đưa Liễu Bảo Nguyệt vào ban giám đốc.

Điều này có dụng ý sâu xa gì không?

Chương 265: Thủ đoạn của thư ký Kim

Trong lúc hần đang suy nghĩ lung tung, Đường Tụng giờ ly rượu lên.

Trịnh Thu Đông lập tức thu liễm tâm tư phức tạp, cười cụng ly với Đường Tụng.

Miệng ngậm rượu vào bụng.

Bầu không khí trở nên thân thiện hơn.

Dựa theo thẻ kỳ ngộ quy định, Đường Tụng đã đưa ra một yêu cầu nằm trong phạm vi năng lực của đối phương, bây giờ không thể bàn luận về những nhân vật trò chơi khác.

Hai người bắt đầu nói chuyện trời nam biển bắc.

Trịnh Thu Đông nói rất hay, kiến thức rộng, kinh nghiệm phong phú.

Bầu không khí rất sinh động.

Bởi vì có Liễu Bảo Nguyệt ở đây, hần cố tình chọn vài chuyện thú vị trong nội bộ của Weibo.

Có không ít nhân viên cấp cao của Weibo được tuyển dụng thông qua Đức Tụ Nhân, hần tự nhiên hơi hiểu biết những người này.

Trong bất tri bất giác, đã đến gần 10 giờ tối.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Trịnh Thu Đông liếc mắt nhìn qua, ánh mắt hơi co lại.

Chủ tịch Kim: Đã muộn rồi, để Đường tổng về nghỉ ngơi đi.

Trịnh Thu Đông liếc nhìn một vòng quanh quán bar, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Kim Mỹ Nga.

Nhưng Kim Mỹ Nga đã nói vậy, chắc chắn là có sắp xếp khác.

Trịnh Thu Đông nhìn đồng hồ trên tay, cười nói: “Đường tổng, đã muộn rồi, ngày mai còn có cuộc họp, hay là chúng ta đi thôi nhé?”

“Được, có rảnh lại ngồi.” Đường Tụng gật đầu, lại liếc nhìn Liễu Bảo Nguyệt có hơi chóng mặt ở bên cạnh: “Bảo Nguyệt, chúng ta đi thôi, qua chào đồng nghiệp của em một câu.”

Liễu Bảo Nguyệt lễ phép nói tạm biệt với Trịnh Thu Đông, rồi đứng dậy theo Đường Tụng.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Trịnh Thu Đông mới trả lời tin nhắn: “Ok.”

Sau đó đi về phía Lâm Thiếu Hằng.

...

Khi Đường Tụng dẫn Liễu Bảo Nguyệt về chỗ ngồi, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà ngồi thẳng người, mang nụ cười trên mặt.

Không ít người còn hơi xấu hổ, dù sao lúc trước cũng nói vài câu không dễ nghe.

Có thể ngồi chung bàn với Trịnh Thu Đông, tuyệt đối là nhân vật lớn mà họ không chọc nổi.

Mấy nữ đồng nghiệp thì sáng mắt lên.

Thuận tay tặng Liễu Bảo Nguyệt một căn biệt thự mấy chục triệu, đây là nam thần gì chứ.

“Đã muộn rồi, tôi và Đường Tụng phải về, mọi người muốn ngồi thêm không?” Liễu Bảo Nguyệt uống chút rượu, nói chuyện có hơi ngây ngốc đáng yêu.

“Không không, bọn tôi cũng về luôn.”

“Đúng vậy, ngày mai còn đi làm, về thôi.”

“Để tôi gọi tài xế chở thuê.”

“Bảo Nguyệt, sau này thường xuyên liên hệ ha, đừng quên chúng tôi đây.”

“Đúng vậy, Bảo Nguyệt, chờ cô chuyển nhà, chúng tôi sẽ qua làm khách.”

Sau khi xác nhận thân phận của Trịnh Thu Đông.

Những lời nói có chút hoang đường của Đường Tụng, tự nhiên lại trở nên đáng tin.

Biệt thự số 8 đường Tiêu Vân đại khái cũng là thật.

Liễu Bảo Nguyệt hơi say, cũng không để ý đến chút biến hóa trong lời nói của đám đồng nghiệp.

Đường Tụng thì nhận ra, nhưng cũng không phản cảm.

Hiện thực chính là vậy, đối mặt với người có quyền thế và địa vị cao hơn, lựa chọn tốt nhất chính là kết bạn, làm quen, làm thân.

Đúng lúc này, Lâm Thiếu Hằng bước nhanh qua.

“Đường tiên sinh, đây là thẻ hội viên của cậu, có rảnh lại đến chơi.” Lâm Thiếu Hằng đưa một tấm thẻ màu trắng bạc sáng lóng lánh qua, lại hỏi: “Có cần gọi tài xế không?”

Đường Tụng tiếp nhận tấm thẻ, nói câu cảm ơn: “Vậy làm phiền ông chủ Lâm rồi, tôi và bạn gái đều uống rượu, đúng là cần gọi tài xế.”

Lâm Thiếu Hằng không nói gì, chỉ vẫy tay về một phía.

Rất nhanh, một nhân viên trẻ tuổi chạy chậm qua: “Ông chủ.”

Lâm Thiếu Hằng gật đầu, cười nói với Đường Tụng: “Tiểu Vương từng làm lái xe, kỹ thuật rất không tệ.”

“Vậy thì làm phiền.” Đường Tụng mỉm cười với hắn.

Trong ánh đèn vàng mờ mờ, một nhóm hơn mười người cất bước đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng như nước, gió thu ào ào, ý lạnh phả vào mặt, làm người tỉnh táo hơn chút.

Bởi vì quán bar MissHo nằm ở khu vực rất phồn hoa, chung quanh đều là văn phòng và các con đường thương nghiệp.

Liếc mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy đèn đuốc sáng rực, ngựa xe như nước.

Tại thời điểm này, cuộc sống về đêm của Đế Đô mới vừa bắt đầu.

Cũng có rất nhiều dân đi làm đang cố gắng và tăng ca.

Đường Tụng yên lặng thưởng thức một màn này.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ‘lãng mạn bất ngờ’.”

Gói quà đã đến, nhưng bây giờ không phải lúc để kiểm tra.

Tạm biệt mọi người, Đường Tụng kéo tay Liễu Bảo Nguyệt đi về phía bãi đỗ xe.

“Đây là xe của anh?” Liễu Bảo Nguyệt kinh ngạc há hốc miệng nhỏ, chỉ vào chiếc xe Bentley GTC trước mắt.

Đường Tụng bình tĩnh nói: “Ha ha, chỉ là công cụ thay đi bộ thôi, chỉ hơn 4 triệu, không so được căn biệt thự của em.”

“Anh... anh nhiều tiền như vậy?”

“Đương nhiên, anh đã nói là sẽ cho em lý do tiếp nhận mà, từ hôm nay trở đi, anh sẽ chăm sóc cho em, cũng sẽ chống một mảnh trời cho tình yêu của chúng ta, em chỉ cần yêu anh là được.”

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Đường Tụng dùng giọng điệu của tổng tài bá đạo để nói những lời này.

Cảnh tượng lập tức lộ ra vẻ lãng mạn và ấm áp.

Đôi mắt của Liễu Bảo Nguyệt xuất hiện chút sương mù nhàn nhạt.

Tất cả chuyện tối nay, đều quá mộng ảo.

Chuyện nàng từng lo lắng nhất, tựa như lại không đáng nhắc đến khi đứng trước mặt hắn.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên giữa hai người.

“Đường tổng.”

Hai người đều nhìn qua, là một cô gái xinh đẹp khoảng 30 tuổi.

Ăn mặc một bộ OL rất khéo léo, biểu cảm hơi nghiêm túc.

Tại Đế Đô này, lại gọi hắn là Đường tổng, đại khái là người của tập đoàn Đường Tổng rồi.

Chẳng lẽ là người của Trịnh Thu Đông?

“Cô là?” Hắn dùng ánh mắt hỏi thăm để nhìn đối phương.

Cô gái tiến lên, đưa một hộp quà chất gỗ được đóng gói tinh xảo cho Đường Tụng.

Nàng liếc nhìn Liễu Bảo Nguyệt bên cạnh, cố gắng che giấu vẻ xấu hổ trên mặt, nhắm mắt nói: “Đây là tất chân nguyên vị do ngài yêu cầu, kiểu dáng cũng là loại ngài thích nhất. Bởi vì đảm bảo hương vị trọn vẹn, thư ký của ngài đã mặc nó và tập gym nửa tiếng. Vừa mới cởi ra không lâu, hi vọng ngài có thể thích, chúc ngài buổi tối vui vẻ.”

Những lời này vừa xuất hiện, cảnh tượng vốn lãng mạn và ấm áp lập tức trở nên vô cùng xấu hổ.

Liễu Bảo Nguyệt chấn động toàn thân, dùng ánh mắt không thể nào tưởng tượng nổi để nhìn Đường Tụng.

Tựa như mới biết hần ngày đầu tiên vậy.

Tất chân nguyên vị của thư ký?

10 giờ đêm còn đòi tất chân của người ta?

Thời tiết cuối thu, nhưng mồ hôi lạnh đã chảy đầy trán Đường Tụng.

Nhìn ‘Tất chân nguyên vị của thư ký Kim’ giá 15 triệu trước mắt, lại nhìn Liễu Bảo Nguyệt đây ngây ngốc bên cạnh mình.

Hần nuốt một ngụm nước miếng.

Xong!

Hình tượng cao ngạo đẹp trai của đêm nay, hoàn toàn sụp đổ rồi.

Hần vốn định đêm nay đi biệt thự, sau đó chiếm lấy Liễu Bảo Nguyệt.

Bây giờ xem ra, thứ đầu tiên phải làm, là để nàng tin rằng mình không phải kẻ biến thái.

“Đường tổng, tất chân của ngài.” Cô gái lắc lắc hộp quà trong tay.

Đường Tụng gian nan đưa tay nhận lấy, ánh mắt né tránh.

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC.” Nói xong, cô gái bước nhanh trên giày cao gót, nàng cũng không dám dừng lại đây dù chỉ một giây.

“TIỂU TỤNG, ANH...” Trong mắt Liễu Bảo Nguyệt viết đầy khiếp sợ, không ngờ hắn lại dám nhận lấy thật.

Đường Tụng chỉ cảm thấy đắng chát, không biết nên nói cái gì.

Đây chính là tất chân nguyên vị giá 15 triệu đây.

Nếu như từ bỏ, hắn sẽ mất ngủ rất lâu.

Hắn chỉ vào chiếc xe bên cạnh, âm thanh khô khốc: “CHÚNG TA VỀ TRƯỚC ĐI, EM PHẢI NGHE ANH GIẢI THÍCH.”

Liễu Bảo Nguyệt ngậm miệng, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Nàng không rên một tiếng, kéo cửa sau rồi ngồi vào.

Tiểu Vương vẫn đứng chờ ở xa xa vội vàng chạy chậm đến, ngồi vào vị trí tài xế.

Ông ông... tiếng động cơ vang lên, chiếc xe lăn bánh.

Đường Tụng ngồi bên cạnh, há miệng muốn nói gì đó.

Liễu Bảo Nguyệt lại quay đầu ngắm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

...

Trên tầng 2 của quán bar, trong văn phòng của ông chủ.

Trịnh Thu Đông đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn từng màn vừa phát sinh trên bãi đỗ xe.

Mắt thấy thư ký Trương bước đi như bay trên đường, lại hồi tưởng lại tin nhắn Wechat.

“Quả nhiên là như vậy!” Hấn thì thầm một câu, nhin không được mà lắc đầu bất đắc dĩ.

Từ góc độ này nhìn qua.

Có thể thấy một chiếc Maybach màu đen dừng ở ven đường.

Hấn biết chiếc xe này, là một trong những tọa giá của chủ tịch Kim.

Trịnh Thu Đông ngưng thần nhìn lại.

Thư ký Trương xoay người gõ gõ cửa sổ thủy tinh của ghế sau.

Cửa sổ xe chậm rãi mở ra.

Có thể thấy loáng thoáng một đôi mắt tươi mát có thần.

Thư ký Trương tiến lên, nhỏ giọng nói vài câu, rồi mở cửa leo lên xe.

Ánh đèn sáng lên, chiếc xe chậm rãi lăn bánh, chui vào dòng ngựa xe như nước, từ từ biến mất trong màn đêm.

Trịnh Thu Đông lấy điện thoại ra, gửi cho nàng một tin: “Chủ tịch Kim, Đường tổng đã bỏ thông báo tuyển nữ thư ký rồi.”

Với tư cách là chủ tịch của công ty, khi Đường tổng không có mặt, quyền lực của Kim Mỹ Nga là cực kỳ khủng bố.

Hấn là một người có lý tưởng, có dã tâm, có cơ hội lấy lòng thì đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Hấn lựa chọn thông báo vào thời điểm này, là hi vọng chủ tịch Kim sẽ ghi nhớ phần cố gắng này của hắn.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Chủ tịch Kim: Rất tốt.

Trịnh Thu Đông nhếch miệng cười, đặt mông ngồi xuống bàn làm việc, tiện tay búng tay một cái.

“Hình như anh đang rất vui?” Lâm Thiếu Hằng ngồi trên ghế nghi hoặc hỏi: “Có liên quan đến Đường Tụng kia?”

“Đương nhiên.” Trịnh Thu Đông cụng chén với hắn.

Uống một hơi cạn sạch.

Chương 266: Mùi máu tươi

Số 8 đường Tiêu Vân.

Chiếc Bentley chậm rãi lái vào trong tầng hầm.

Tạm biệt Tiểu Vương, Đường Tụng dẫn Liễu Bảo Nguyệt đến thang máy.

Trong hành lang rộng rãi, sáng sủa và yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Liễu Bảo Nguyệt cúi đầu, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía mặt đất.

Đường Tụng đi ở phía trước, lại cố gắng bước chậm hơn.

Chờ nàng đến gần, đưa tay muốn kéo tay nàng.

Lại bị nàng né tránh.

Đường Tụng há mồm định nói gì đó, nhưng nhìn hộp quà trên tay, hắn vẫn lựa chọn im miệng.

Thang máy dừng lại trên tầng 20.

Đường Tụng cất bước đi ra, liếc nhìn Liễu Bảo Nguyệt vẫn đứng im.

Hắn vuốt trán, nhỏ giọng nói: “Bảo Nguyệt, đi thôi, vào xem nhà của em.”

Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu, mím chặt cánh môi thanh tú, đôi mắt quật cường đã ngấn lệ.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Bạch Nguyệt Quang, Đường Tụng chỉ thấy lòng mình như tan chảy.

“Là anh không tốt, nhưng anh thật sự không phải biến thái như em nghĩ, em phải nghe anh giải thích.”

Hắn vươn tay.

Liều Bảo Nguyệt yên lặng giây lát, cuối cùng vẫn đi ra khỏi thang máy.

Tránh khỏi tay hắn, đứng yên trước cửa.

“Mặt mã là sinh nhật em, lát nữa em ghi vân tay và khuôn mặt mình vào, sau này em ở lại đây nha.” Đường Tụng mở cánh cửa gỗ nặng nề, cất bước đi vào trong, quay đầu nhìn Liều Bảo Nguyệt vẫn đứng yên.

Hai người giằng co ở cửa một lát, Liều Bảo Nguyệt rút cuộc vẫn đi vào trong.

Cạch... cửa đóng lại.

Đường Tụng thở phào.

Hắn sự hiểu biết của hắn về Liều Bảo Nguyệt, đây rõ ràng là còn có cơ hội.

Bật đèn lên.

Đường Tụng chỉ vào ngăn tủ thời thượng sau cửa: “Bên này có thể treo quần áo và túi xách, phía dưới có thể để giày.”

Tiếp tục đi về phía trước, Đường Tụng đứng giữa phòng khách rộng rãi, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ: “2km phía nam là thông suốt, có thể nhìn thẳng đến Quốc Mạo, phong cảnh rất đẹp.”

Liều Bảo Nguyệt nhìn ngắm bốn phía, trang trí nội thất rất xa hoa, đồ gia dụng đều là hàng cao cấp, trong mắt lại hiện ra vẻ phức tạp.

“Tổng cộng 520 mét vuông...”

“Em thích nấu cơm đúng không, phòng bếp rất rộng rãi, đồ điện đều là hàng mới, dùng rất tốt...”

Đường Tụng không ngừng giới thiệu về nơi này, hầu như là copy từ chỗ nhân viên môi giới.

Sau này Liễu Bảo Nguyệt sẽ ở lại đây, cần giới thiệu cho nàng về những thứ này.

“Bảo Nguyệt, em thích nội thất nơi này không? Nếu không thích, anh sẽ để người ta sửa lại.” Đường Tụng cười nhìn nàng.

Nội tâm ít nhiều cũng có chút đắc ý.

Dù sao đây cũng là căn biệt thự gần 100 triệu, lại đứng trước mặt Bạch Nguyệt Quang, khó tránh khỏi có chút lằng lằng như áo gấm về làng.

“Nơi này rất tốt, trang trí và nội thất đều rất đẹp, vị trí cũng tốt, hoàn cảnh tốt, chỗ nào cũng tốt.” Liễu Bảo Nguyệt mở miệng nói: “Nhưng em không muốn ở đây.”

Đường Tụng nhìn nàng, đưa tay tóm lấy tay nàng.

Liễu Bảo Nguyệt lùi lại sau, nhìn vào mắt hắn, gần từng chữ một: “Là anh bảo cô ta đưa tất chân cho anh?”

Đường Tụng nghe vậy, bờ môi giật giật, chỉ thấy đắng chát.

Hắn cũng rất hiểu tâm trạng của Liễu Bảo Nguyệt.

Trong mắt nàng, mình vẫn là Tiểu Tụng hiền lành, lương thiện, tích cực kia.

Chứ không phải tên háo sắc, biến thái, hèn mọn, chơi quy tắc ngầm, bắt nữ thư ký đưa tất chân.

“Em hiểu rồi.” Liễu Bảo Nguyệt thở sâu, nàng đã nhận được đáp án từ vẻ mặt của hắn: “Thư ký kia, không phải cô ấy đúng không?”

Vẻ mặt Đường Tụng cứng đờ, vẫn gật đầu: “Không phải.”

Liễu Bảo Nguyệt dựa lưng vào tường, trong mắt toát lên vẻ đau khổ và giãy dụa.

Một lát sau, nước mắt lướt qua gương mặt, rơi xuống bộ ngực cao ngất của nàng.

Đường Tụng lấy giấy lau giúp nàng.

Liễu Bảo Nguyệt quay đầu qua một bên, lẩm bẩm nói: “Anh thích cô thư ký kia không?”

Đường Tụng do dự một chút, vẫn gật đầu nói: “Anh và cô ấy quen nhau 4 năm rồi, quan hệ rất tốt. Lúc học đại học, bọn anh đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện. Anh cũng không thể dứt bỏ tình cảm với cô ấy. Chuyện ngày hôm nay là một sự kiện ngoài ý muốn, anh không ngờ cô ấy sẽ đưa anh thứ này vào hoàn cảnh đó.”

Liễu Bảo Nguyệt nghe vậy thì biểu cảm có hơi ngây ngốc.

Không ngờ trong 4 năm không có mình bên cạnh, vẫn còn có một người phụ nữ khác ở bên cạnh hắn.

Giữa bọn họ...

Yên lặng giây lát, Liễu Bảo Nguyệt cay đắng nói: “Vì sao anh chưa từng nói với em?”

Việc này đúng là không dễ giải thích, Đường Tụng nhắm mắt nói: “Sau khi bị em từ chối, anh bị đá kích rất mạnh, 4 năm đại học đúng là không hề yêu đương. Thư ký Kim... cô ấy xem như là đồng bạn và đồng nghiệp của anh, cũng nhờ có cô ấy, anh mới có sự nghiệp như bây giờ.”

Nghe vậy, Liễu Bảo Nguyệt lộ ra vẻ hoảng hốt, nàng lẩm bẩm: “Xem ra em sai thật rồi. Bốn năm đại học, vì đề phòng mình nhin không được, nên đã dẫn lòng không quan tâm đến anh quá nhiều. Trong đầu luôn chỉ nghĩ đến tương lai, học tập,

kiếm tiền... em đã bỏ lỡ nhiều thứ rồi. Hiện giờ, em đúng là không thể yêu cầu anh thứ gì, nói đến thì... em mới là người chen vào tình cảm của hai người.”

Nói xong, nước mắt nàng rơi như mưa, biểu cảm ủy khuất đến cực điểm.

Đường Tụng đề bả vai của nàng, không để ý đến nàng giãy dụa, giúp nàng lau nước mắt.

Liễu Bảo Nguyệt đập bả vai của hắn, nức nở nói: “Trước đó em còn ảo tưởng, chỉ cần em bao dung anh, cô gái kia khẳng định sẽ từ bỏ, đến khi đó anh vẫn thuộc về một mình em. Nhưng là em nghĩ quá đơn giản, em vắng mặt trong bốn năm quan trọng nhất của anh. Với điều kiện của anh bây giờ, chắc là có rất ít phụ nữ có thể từ chối anh. Là em sai, em không ngờ lại như vậy...”

Đường Tụng nhìn nàng, lông mày bắt đầu nháy lên.

Mấy cô gái ở Yên Thành đều rất ngoan, Trình Nhạc Nhạc, Lý Nhã Ly, Đồng Ngọc Ngôn, mỗi một người đều có tâm tư riêng, nhưng đều cảm thấy địa vị không bằng hắn, cho nên các nàng có thể chấp nhận rất nhiều thứ.

Mà Liễu Bảo Nguyệt và thư ký Kim thì lại khác, rõ ràng là không dễ giải quyết.

Liễu Bảo Nguyệt thở sâu: “Thật ra làm bạn thân cũng tốt, nói không chừng sau này em còn có thể giúp anh tán gái.”

Nàng nói hai câu này với giọng điệu rất rộng rãi, nhưng nước mắt đã nhiều hơn, càng ngày càng nhiều.

Chương 267: Chiêu mộ nhân vật

“Chia tay là không thể nào.” Đường Tụng lại lau nước mắt cho nàng.

Liễu Bảo Nguyệt cảm nhận được hân ôn nhu và dịu dàng, ánh mắt hơi buồn xuống: “Thật ra em cũng vui vẻ thay cho anh. Anh ưu tú, có thành tựu, có sự nghiệp... chính là đáng vẻ hoàn mỹ nhất trong lòng em. Thế nhưng mà... nếu như đứng ở góc độ một người yêu, em rất sợ mình sẽ oán hận anh.”

“Xin lỗi, nhưng anh sẽ không cho phép em rời khỏi anh.” Đường Tụng nắm chặt bả vai của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt ủy khuất nói: “Em cũng không rời khỏi anh, chúng ta làm bạn rất tốt mà? Chúng ta sẽ là bạn thân cả đời.”

“Đương nhiên là không được.” Đường Tụng nhíu mày nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt.

Đột nhiên cúi đầu hôn lên bờ môi khô khốc của nàng.

Đôi tay vòng qua, ôm chặt lấy eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, tựa như muốn trấn an nàng.

Liễu Bảo Nguyệt mê loạn trước nụ hôn bất ngờ này, nước mắt cũng ngừng rơi.

Vô thức nhắm mắt lại, hưởng thụ phần thân mật này.

Một lúc sau, cảm nhận được động tác trên tay của Đường Tụng.

Liễu Bảo Nguyệt lấy lại tinh thần, biết hẳn lại muốn giống như tối hôm qua.

Nhân lúc cảm xúc của nàng khuấy động, tiến hành tẩy lễ với thân thể của nàng.

Nghĩ đến đây, nàng dùng sức cắn đầu lưỡi đang thò qua của Đường Tụng.

Mùi máu tươi lập tức quanh quẩn trong khoang miệng của hai người.

Đường Tụng vội vàng thả Liễu Bảo Nguyệt ra.

Liễu Bảo Nguyệt nhìn Đường Tụng đau đến nhe răng trợn mắt, lại đau lòng: “Ai bảo anh dám hôn em, sau này không được em cho phép, thì không được động tay động chân với em.”

Đường Tụng bất đắc dĩ nói: “Chúng ta đã như vậy rồi, hôn một cái cũng phải báo cáo sao?”

Liễu Bảo Nguyệt đỏ mặt, trừng mắt nói: “Đương nhiên là phải báo cáo!”

Đường Tụng thấy Liễu Bảo Nguyệt hơi khôi phục bình thường, biết nàng tạm thời bỏ qua.

Hắn thở phào một hơi, đồng thời nghĩ đến nhiệm vụ ‘ghế ban giám đốc’.

Suy tư một lát, hắn vẫn quyết định sử dụng tấm thẻ ‘chiêu mộ nhân vật trò chơi’ kia.

Công ty khoa học kỹ thuật Công Hiệt quá quan trọng, hơn nữa hắn còn nhiệm vụ kinh doanh cần hoàn thành, không thể ở lại Đế Đô quá lâu.

Nghĩ đến đây, hắn trầm giọng nói: “Bảo Nguyệt.”

Liễu Bảo Nguyệt nhìn trộm đáng vẻ nghiêm túc của hắn, cho là hắn đáng giận, liền nhỏ giọng nói: “Chuyện gì...”

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, lập tức sử dụng đạo cụ.

“Keng, đã sử dụng ‘thẻ chiêu mộ nhân vật trò chơi’, đang chiêu mộ nhân vật...”

Đường Tụng thẳng người, bắt chước đoạn đối thoại khi chiêu mộ nhân vật trong game, nói: “Công ty Công Hiệt là một cơ cấu nghiên cứu trí tuệ nhân tạo có quy mô lớn. Phòng thí nghiệm Tương Lai của công ty có 354 tên nhân viên nghiên cứu hàng đầu thế giới. Hiện nay, phòng thí nghiệm đã tích lũy được rất nhiều kỹ thuật và thành quả trong lĩnh vực trí tuệ nhân tạo... Nhanh nhất là tháng sau, trí tuệ nhân tạo AI trò chuyện đời đầu sẽ được tuyên bố.”

“Ai chính là lĩnh vực cực kỳ quan trọng trong cách mạng công nghiệp tiếp theo, cũng chính là vùng giao tranh tiếp theo. Hiện giờ anh có 5% cổ phần của công ty này, có cơ hội đề cử em trở thành thành viên của ban giám đốc công ty. Anh hi vọng em và anh sẽ cùng nhau chứng kiến công ty vĩ đại này quật khởi, cũng hi vọng trưởng thành cùng với em. Không biết em có nguyện ý hay không?”

Liễu Bảo Nguyệt nghe Đường Tụng giới thiệu, trong lòng cũng giật mình.

Lúc trước nàng nghe hắn và Trịnh Thu Đông nói về công ty này, nàng còn tưởng rằng nó chỉ là một xí nghiệp internet bình thường.

Không ngờ lại là xí nghiệp công nghệ cao đích thực.

Hiện giờ, trong nước đang tiến hành chuyển hình các sản nghiệp, được quan tâm nhất trong quốc nội chính là sản nghiệp kỹ thuật công nghệ cao.

So với những ngành truyền thống như may mặc và gia công, thì những xí nghiệp này có tương lai rộng lớn hơn.

Nàng xin nghỉ việc, cũng là vì cảm thấy công việc đó không mang lại giá trị quá lớn, cảm giác áp lực lại càng ngày càng nhiều.

Một xí nghiệp khoa học kỹ thuật tràn đầy sắc thái như vậy, rất có sức hấp dẫn với nàng.

Do dự giây lát, nàng nhỏ giọng nói: “Em lo mình không có năng lực như vậy, sẽ làm hỏng việc lớn của anh.”

“Không sao, chỉ cần em muốn, anh sẽ nghĩ biện pháp để trợ giúp em trưởng thành rất nhanh.”

Đường Tụng rất tự tin, có nhiệm vụ trưởng thành hỗ trợ, hẳn có thể dùng phương thức tối ưu nhất để khai quật tiềm lực trên người Liễu Bảo Nguyệt.

Liễu Bảo Nguyệt cắn môi một cái, đôi mắt to mang theo hơi nước đối mặt với Đường Tụng một lát.

Cảm nhận được sự nghiêm túc và thành khẩn của hắn.

Nghĩ đến những thứ mình bỏ lỡ trong 4 năm kia, vậy thời gian còn lại, mình phải cố gắng đền bù.

Nàng hít sâu: “Vậy em nguyện ý.”

Vừa dứt lời.

“Keng, nhân vật có độ trưởng thành cực cao, phù hợp với quy tắc chiêu mộ.”

“Keng, đang khởi tạo nhân vật trò chơi...”

“Keng, đã tạo nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’, nhiệm vụ trưởng thành đã mở, con đường phát triển của nhân vật đã được quy hoạch, mời tự xem xét.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên, để tâm trạng của Đường Tụng tốt hơn rất nhiều.

Tiệc nuôi duy nhất là, chiều mộ nhân vật qua đạo cụ, hệ thống sẽ tự động lựa chọn con đường phát triển.

Giống như trong game, người chơi sẽ mất niềm vui được lựa chọn.

Nhưng bây giờ không phải lúc để xem nhiệm vụ trưởng thành.

Đường Tụng sờ đầu nàng, cười nói: “Bảo Nguyệt, anh sẽ nhanh chóng đưa em vào Công Hiệt, đến khi đó em phải cố gắng hiểu rõ xí nghiệp này, anh hi vọng có thể hiểu rõ tình hình của nó bất cứ lúc nào.”

“Em biết rồi, anh đừng sờ đầu em, như vậy rất không lễ phép.” Liễu Bảo Nguyệt lắc lắc đầu, lại nhắc nhở một câu.

Đường Tụng nhìn Bạch Nguyệt Quang đáng yêu trước mắt, ánh mắt lại đảo qua bộ ngực cao vút của nàng, thử thăm dò: “Đã muộn rồi, anh dẫn em đi xem phòng ngủ của chúng ta ha.

“Phòng ngủ chính 118 mét vuông, có thư phòng riêng, ban công, nhà tắm...”

“Còn có giường rộng 2 mét, ngủ rất thoải mái, không chật tí nào.”

Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Anh đã nói, tặng em căn biệt thự này đúng không?”

Đường Tụng gật đầu: “Đương nhiên, sau này nó sẽ thuộc về em.”

Liễu Bảo Nguyệt vỗ vỗ cánh tay hắn, nghiêm túc nói: “Rất tốt, thân là chủ nhân nơi này, em tự nhiên phải ngủ ở phòng ngủ chính, còn 4 phòng ngủ còn lại, anh cứ chọn một phòng

đi. Em cũng không keo kiệt, dù sao chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm rồi, em sẽ không lấy tiền trợ.”

Khỏe môi Đường Tụng cong lên, cười khỏ nói: “Đừng mà, anh có thể hứa là sẽ không làm gì, anh chỉ muốn nằm tâm sự với em thôi, ôn chuyện quá khứ của chúng ta.”

Liễu Bảo Nguyệt duỗi lưng một cái: “Hôm nay quá mệt mỏi, còn uống rượu rồi, cứ vậy đi ha. Anh trở về phòng chơi đùa với tất chân nguyên vị của thư ký đi, chúc anh làm phép vui vẻ.”

Nói xong, nàng chạy như bay về phòng ngủ.

Đóng cửa rầm một tiếng.

Cạch... khóa cửa.

Chương 268: Con đường trưởng thành

Nếu như thư ký Kim không thò một chân vào, đêm nay Bảo Nguyệt đại khái sẽ bị hấn ăn sạch.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng cắn răng.

Chờ gặp mặt nàng, hấn nhất định phải đặt nàng lên bàn làm việc mà ma sát.

Hình như nghĩ đến hình ảnh khó lường nào đó, Đường Tụng lại hô hấp nặng nề.

Di chứng của Thận Bảo và ‘hạt điều thần kỳ’ lại phát tác.

Nhưng bây giờ hấn cũng không có cách nào, không tiếp xúc được với thư ký Kim, nói nhiều hơn cũng chỉ là cuồng nộ trong vô vọng.

Ngay sau đó, hấn lại không nhìn được mà nhìn vào hộp quà trên mặt bàn.

Liếc nhìn cửa phòng ngủ đã đóng chặt, Đường Tụng cầm hộp quà đi về phía một gian phòng ngủ khác.

Đóng cửa lại, ném hộp quà lên giường.

Đường Tụng cởi nơ con bướm, nhẹ nhàng mở nắp hộp.

Ngay sau đó là... ngây người.

Ngoài trừ một đôi tất đen bóng loáng, thì còn có một cái túi nhỏ.

Hấn cầm đôi tất đen lên, xúc cảm tơ lụa hết sức mịn màng.

Mỏng, xuyên thấu, không chút nếp uốn, chất liệu cực cao cấp.

Một lát sau, hình như hần ngửi được mùi hương trà nhàn nhạt hỗn hợp với một mùi hoa ôn nhu.

Giống như chớp mắt đã đi đến công viên sau cơn mưa.

Đây là một mùi thơm thuần túy, uy nhã lại không mất cảm giác cao cấp.

Khiến cho hần lập tức khắc sâu mùi vị này vào trong não.

Có chút high.

Một lát sau, Đường Tụng thả tất xuống, cầm cái túi nhỏ lên xem.

Mở dây buộc đồ bên trên.

Đập vào mắt là một tấm thiệp có màu ấm và một nhúm tóc dài màu nâu.

Từ mùi hương trên tóc, chắc hần cũng là tóc của thư ký Kim.

Mở tấm thiệp ra, hai chữ ‘Đường Tụng’ xinh đẹp sôi nổi trên giấy.

Chữ viết rất chân thành, dùng sức rất mạnh, tạo thành dấu vết rất sâu trên giấy.

Hần xác nhận vài lần, cả tấm thiệp đúng là chỉ có hai chữ này, không có bất kỳ tin tức nào khác.

Sau đó, hần đưa mắt nhìn nhúm tóc màu nâu kia.

Tại cổ địa, đưa tóc xanh đỏ là là ‘đưa tình’, cũng là một loại phương thức thể hiện tình yêu.

Đường Tụng suy tư giây lát, hình như đã hiểu ý của nàng.

Lúc trước, Trình Nhạc Nhạc và Lý Nhã Ly thì nàng chỉ thể hiện sự bất mãn.

Lần này đổi thành Liễu Bảo Nguyệt, nàng rõ ràng là đã không giữ được bình tĩnh.

Lấy năng lực và tâm tính của nàng, không thể không biết chuyện của mình và Liễu Bảo Nguyệt.

Có thể là Bạch Nguyệt Quang thời học sinh xuất hiện, đã kích thích nàng.

Đầu tiên là đưa tất chân, nói tục, phá hoại bầu không khí lãng mạn của họ.

Dường như lại sợ hấn giận, nên để tóc ở trong hộp, thể biểu đạt tình cảm của mình.

Dưới một trận thao tác này, tâm lý vốn không thoải mái của Đường Tụng cũng từ từ biến mất.

Ai có thể giận một cô gái tranh giành tình cảm vì mình chứ?

Huống hồ nàng còn ưu tú như vậy.

Hấn thở sâu, lại cất các thứ vào trong hộp quà.

Vẫn phải tăng tốc, gia tăng tiến độ của nhiệm vụ chính tiến.

Từ khi tiến độ vượt qua 10%, có thể cảm giác được hệ thống đã cho hấn nhiều quyền hạn hơn.

Ví dụ như cổ phần của Công Hiệt, gặp mặt Trình Thu Đông, tất chân của thư ký Kim.

Chứng tỏ với năng lực của hấn hiện nay, đã đủ để tiếp xúc với những nhân vật này.

Mở giao diện hệ thống, tiến vào trung tâm cá nhân.

Bên cạnh hình 3D trần trụi của hân, là 3 mô hình 3D trần trụi sạch sẽ, mỗi cái đều rất đặc sắc sống động.

Trình Nhạc Nhạc khỏe đẹp cân đối, mông đào mật; Lý Nhã Ly có đôi chân gợi cảm, Liễu Bảo Nguyệt có bộ ngực cao ngất.

Quan sát vài lần, vội vàng thu liễm tâm tư lung tung.

Đường Tụng ấn vào nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’.

Bên trái là thông tin cá nhân:

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 1m63, cân nặng: 50kg.

Trí lực: 88, sức chịu đựng: 55, nhanh nhẹn: 48.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 50/93.

Độ trưởng thành 93, dù là trong game cũng thuộc về loại cực cao.

Nàng tư tưởng thành thực, làm việc có quy hoạch, mục đích rõ ràng, lực chất hành rất mạnh.

Sinh ra trong một gia đình bình thường ở một trấn nhỏ, tiếp nhận giáo dục bình thường nhất, lại thi đỗ đại học danh tiếng.

Tổ chất của bản thân đã cực tốt.

Tự mình đưa độ trưởng thành lên đến 50.

So sánh ra, Trình Nhạc Nhạc chỉ có 10, Lý Nhã Ly thì chỉ có 5.

Nguyên nhân chính là, bản thân nàng cũng đang phát triển theo con đường chính xác, không ngừng nâng cao bản thân.

Cho dù không có Đường Tụng nhúng tay, tương lai của nàng cũng sẽ rất tốt.

Về phần nhanh nhẹn chỉ có 48, chắc là có quan hệ với bộ phận phát triển quá mạnh của nàng.

Dù sao mỗi một bên đều to hơn cả mặt của nàng, cộng thêm trọng lượng, vậy tuyệt đối không thể khinh thường.

Nhìn sang bên phải, một nhóm chữ màu vàng nhạt xuất hiện.

“Con đường phát triển của Liễu Bảo Nguyệt: quản lý cấp cao.”

Đường Tụng đã thấy con đường phát triển ‘quản lý cấp cao’ này rất nhiều lần.

Ví dụ như Ngô Khắc Chi, Trịnh Thu Đông, Mạc Hương Vãn, Phòng Tự Cầm...

Theo nhiệm vụ trưởng thành, phương hướng cụ thể của họ cũng được xác định.

Đại bộ phận đều là CEO của công ty con, cũng có thể là quản lý cấp cao của tập đoàn, ví dụ như Trịnh Thu Đông.

Hắn mở danh sách nhiệm vụ ra xem.

Nhiệm vụ trưởng thành của Liễu Bảo Nguyệt đã xuất hiện, hiện giờ chỉ có thể nhìn thấy nhiệm vụ đầu tiên.

Nội dung nhiệm vụ: Ngày 20 tháng 10, mời tiến về tập đoàn Đường Tống để tiếp nhận huấn luyện năng lực trong vòng 1 tháng.

Chú 1: Trước khi nhận huấn luyện, cần nhậm chức ở tổng bộ hoặc công ty con.

Chú 2: Mời đến đúng giờ, nhân vật ‘Trịnh Thu Đông’ sẽ phụ trách cụ thể.

...

Trịnh Thu Đông vừa về đến nhà, tựa trên chiếc ghế salon mềm mại, chỉ cảm thấy toàn bộ mệt mỏi đều biến mất.

Đêm nay, dường như tất cả phiền lòng đều được xử lý.

Những vấn đề còn lại, để bọn họ tự giải quyết đi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của hắn trở nên vô cùng vui vẻ.

Có lẽ tiếp theo có thể cân nhắc đến kỳ nghỉ, ra ngoài chơi, thả lỏng một phen.

“Hắt xì...”

Đột nhiên, hắn lại hắt hơi một cái.

Chắc là vì gần đây hơi lạnh, tối nay lại uống nhiều rượu nhỉ.

Hắn mỉm cười, hoàn toàn không thèm để ý.

Chương 269: Thuộc tính ẩn

Xem hết nhiệm vụ của Liễu Bảo Nguyệt, Đường Tụng thở phào.

Nhiệm vụ rất đơn giản, công ty Công Hiệt phù hợp với yêu cầu.

Vấn đề là nàng đến tập đoàn Đường Tổng huấn luyện, có thể khiến thư ký Kim bị kích thích lần nữa hay không?

Nhất là sau khi trải qua chuyện tối nay, hắn cũng hơi lo lắng.

Lắc lắc đầu, trước mắt cũng không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Tiếp tục nhìn xuống.

Ban thưởng: Thời trang – Bạch Nguyệt Quang (ánh trắng sáng); độ trưởng thành +10; sức chịu đựng +3; nhanh nhẹn +3.

Nhiệm vụ này phải huấn luyện trong một tháng, nên phần thưởng khá phong phú.

Ngoại trừ một bộ thời trang ra, còn gia tăng thuộc tính.

Quan trọng nhất chính là độ trưởng thành +10.

Chứng tỏ sau khi huấn luyện xong, Liễu Bảo Nguyệt sẽ trưởng thành rất nhiều.

Đường Tụng lại mở nhiệm vụ ‘ghế ban giám đốc’.

Lựa chọn nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’, rồi xác nhận.

“Keng, bạn nhận được 5 triệu tiền vận doanh.

“Keng, đang làm thủ tục nhậm chức cho Liễu Bảo Nguyệt...”

“Keng, mời đến công ty TNHH khoa học kỹ thuật Công Hiệt vào ngày 17 tháng 10 để nhậm chức.”

Nói cách khác, thứ 2 Liễu Bảo Nguyệt có thể nhậm chức, thuận lợi tiến vào ban giám đốc.

Tiến vào nhà kho.

‘Gói quà bất ngờ’ nằm yên tĩnh ở đó.

Đường Tụng xoa xoa tay, đang định ấn mở ra, nhưng lại thấy thiếu thiếu gì đó.

Suy nghĩ giây lát, mới nhớ ra là thiếu sữa rửa mặt.

Dù sữa rửa mặt của Liễu Bảo Nguyệt rất to, hơn nữa vừa trắng vừa mềm, nhưng mà nàng không cho dùng.

Do dự một chút, hắn liền thò tay vào hộp quà, xoa xoa đôi tất chân của thư ký Kim.

Gia tăng thuộc tính thần bí cho đôi tay của mình.

Lập tức mở gói quà.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ cường hóa’.”

Đường Tụng nhướng mày nhìn phần thưởng này.

Đây cũng là một niềm vui bất ngờ.

Hắn đã từng lấy được thứ này rồi.

Thẻ cường hóa thuộc về đạo cụ phụ trợ loại hiếm, có thể cường hóa các loại đạo cụ khác, rất hữu dụng.

Đường Tụng lại kiểm kê các đạo cụ đang có.

Đạo cụ: Thời trang – mùa thu, thời trang giới hạn – khói lửa nhân gian, thời trang quý ông sương mù – cà vạt, thẻ tạo

nhiệm vụ x2, thẻ an ninh, mũ lưỡi trai của Tô Ngư, bản thảo của Ngô Khắc Chi.

Kém cỏi nhất chính là ‘thẻ tạo nhiệm vụ’, nếu cường hóa những thứ khác thì kiếm bộn.

Cũng không biết kết quả thế nào.

Đường Tụng lập tức sử dụng thẻ cường hóa.

“Keng, đang lựa chọn đạo cụ ngẫu nhiên...”

“Keng, đã khóa đạo cụ ‘bản thảo của Ngô Khắc Chi’.”

“Keng, đã cường hóa xong, bạn nhận được ‘bản thảo của Ngô Khắc Chi (to)’ x1.”

Bản thảo của Ngô Khắc Chi (to): Viết hạng mục bạn muốn đầu tư lên nó, có thể tính ra xác suất lời lỗ của hạng mục, độ bền 4/4.

Chú: Bởi vì trang giấy to, có thể gấp làm đôi, cộng thêm mặt trái phải, cho nên bạn có 4 cơ hội, cái này rất hợp lý.

Kết quả cường hóa rất tốt.

Độ bền trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Nice!

Một lần mở gói quà, một lần cường hóa, cả hai đều khá may mắn nha.

Có gì đó là lạ!

Đường Tụng chợt nghĩ ra một chuyện.

Đưa mắt nhìn về phía ‘tất chân của thư ký Kim’.

Tất chân giá trị 15 triệu, quả nhiên là khác bọt, cũng không phải là hệ thống chơi ác.

Đại khái là có kèm thuộc tính ẩn, có thể gia tăng điểm may mắn.

Lúc trước, hắn cũng từng nhận được loại đạo cụ như vậy khi chơi game.

Nghĩ đến đây, trái tim của Đường Tụng bắt đầu đập mạnh.

Cảm nhận được kích động đã lâu không xuất hiện.

Điều này có nghĩa, sau này chỉ cần mang nó theo, thì tương đương với chuyện mang theo một đạo cụ buff may mắn.

Mặc kệ là rút thưởng hay là tỷ lệ rơi đồ hàng ngày, đều sẽ tăng cao một chút.

Hơn nữa thứ này rất mỏng, rất nhỏ gọn, rất dễ mang theo.

Nghĩ đến đây, hắn lại vuốt ve đôi tất chân kia, yêu thích không nổi buông tay.

Trên mặt mang theo nụ cười hưng phấn và kích động.

...

Sau khi khóa cửa lại, Liễu Bảo Nguyệt tựa vào cửa nghe ngóng một lát.

Sau khi xác nhận Đường Tụng tiến vào phòng bên cạnh, thì nàng mới thở phào, nhưng lại có chút mất mát.

Sau khi biết tài lực và sự nghiệp của Đường Tụng, lo lắng lớn nhất của nàng về tình cảm cũng được tiêu trừ.

Nếu như bọn họ còn có thể giống như lúc trước thì càng tốt hơn.

Liễu Bảo Nguyệt thở dài, liếc mắt nhìn bốn phía.

Mặc dù chỉ là một gian phòng ngủ, nhưng lại rất rộng rãi, còn có thư phòng riêng, phòng quần áo, phòng vệ sinh...

Nội thất và trang trí cực xa hoa, thời thượng.

Nàng cởi áo khoác rộng rãi ra, treo lên trên giá áo.

Để lộ ra chiếc áo thu tròn trịa cao ngất.

Mặc kệ thế nào, đây là nhà của Đường Tụng, vậy cũng rất có thể là nhà của nàng trong tương lai.

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng tràn đầy hoan hỉ và nhảy cẫng.

Không ngừng đi khắp nơi, sờ mó bốn phía.

Phòng quần áo rất trống trải sạch sẽ, chỉ có vài bộ quần áo của Đường Tụng.

Phòng vệ sinh rộng rãi, bồn tắm riêng mới tinh.

Đi vệ sinh, rửa mặt.

Trên bồn rửa mặt là hai bộ đồ rửa mặt.

Trong đó có một bộ vẫn mới nguyên.

Trên tủ kính còn có không ít đồ mỹ phẩm dưỡng da cao cấp, đều là loại dành cho nữ.

Thấy cảnh này, nội tâm Liễu Bảo Nguyệt lại nóng lên.

Không ngờ Đường Tụng đã chuẩn bị hết rồi.

Hắn vẫn quan tâm nàng như vậy.

Nằm trên chiếc giường rộng rãi mềm mại, đắp chăn có mùi hương của hắn.

Trong mắt Liễu Bảo Nguyệt nổi lên hơi nước uyên chuyển.

Nàng nhớ đến cảnh tượng tối ngày hôm qua.

Cùng một chỗ với người âu yếm, làm chuyện gì cũng là hưởng thụ.

Trong lúc vô tình, ánh mắt đảo qua giữa hai chiếc gối.

Liễu Bảo Nguyệt hơi sửng sốt.

Đưa tay cầm thứ kia lên để nhìn kỹ.

Ngay sau đó, hai mắt nàng tròn tròn, bộ ngực khủng bố chập trùng kịch liệt.

Là một hộp Durex mới nguyên!?

Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt lập tức trở nên vừa đỏ vừa nóng.

Xem ra Tiểu Tụng đã chuẩn bị từ trước.

Tại sao hắn lại háo sắc như vậy chứ?!

Lẽ nào... hắn đang cầm tất chân của thư ký để làm chuyện hư hỏng nào đó?

Nghĩ đến đây, nàng có chút không nhịn được.

Liên đi chân trần đến gian phòng bên cạnh.

Đứng trước cửa một lúc lâu để đấu tranh tư tưởng.

Nàng rốt cuộc vẫn không nhịn được, lặng lẽ mở cửa phòng.

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy Đường Tụng cầm tất chân trong tay, trên mặt mang theo nụ cười hèn mọn.

Thấy cảnh này, Liễu Bảo Nguyệt tức đến đau ngực, nàng quát to: “Tiểu Tụng! Tại sao anh lại có thể bỉ ổi như vậy!”

Nói xong, ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa bị đóng lại.

Chương 270: Mưa thu

Sáng sớm, Đường Tụng ngồi dậy từ trên giường.

Đồng hồ sinh học tốt đẹp khiến tinh thần hắn vô cùng phấn chấn và thoải mái.

Tí tách tí tách...

Gió thu cuốn lấy hạt mưa vỗ lên cửa sổ, thỉnh thoảng còn có vài tiếng sấm nhỏ.

Kế hoạch rèn luyện buổi sáng đã đi tong.

Đường Tụng phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy sắc trời u ám, mây đen giăng kín.

Cơn mưa thu bất ngờ đã bao phủ toàn bộ Đế Đô.

Lấy điện thoại ra xem, có thêm mấy tin nhắn chưa đọc.

Trương Linh Linh: Hai video đã xong, anh xem thử đi, có chỗ nào không vừa ý thì tôi sẽ sửa lại.

Phía dưới là 2 video ngắn.

Thời gian gửi là 12 giờ đêm.

Xem ra là nàng lại thức muộn để làm.

Hai đoạn video hắn gửi rất dài, trong đó có rất nhiều hình ảnh vô dụng.

Muốn biên tập thành 1 video ngắn, là một chuyện rất tốn thời gian.

Đường Tụng mở ra xem, cả 2 video đều rất hoàn chỉnh, hiệu quả và tiết tấu đều rất ok, âm nhạc cũng rất thoải mái.

Hiển nhiên là nàng rất có tâm.

Đường Tụng trả lời: “Cảm ơn, chờ tôi về Yên Thành sẽ mời cô ăn cơm.”

Đề điện thoại xuống.

Đường Tụng ngồi trước cửa sổ, yên tĩnh thưởng thức cảnh mưa ngày thu.

Trong đầu đang tự hỏi về kế hoạch phát triển của văn hóa Đường Trình, và mấy nhiệm vụ trước mắt.

Bầu trời dần dần được thấp sáng, mưa cũng nhỏ dần.

Đường Tụng sờ bụng, sinh hoạt và làm việc nghỉ ngơi có quy luật, đang nhắc nhở bản thân đi ăn sáng.

Nhìn thời gian, đã gần 8 giờ.

Đường Tụng đứng lên, đi về phía phòng ngủ chính.

Cốc cốc cốc...

Cốc cốc cốc...

Gõ cửa mấy lần, tiếng bước chân mới vang lên.

Cạnh... cửa phòng xuất hiện một khe nhỏ.

Xuyên qua khe hở, Đường Tụng thấy được một khuôn mặt hơi mơ hồ.

Liều Bảo Nguyệt đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cả người có hơi mơ hồ.

Mái tóc xõa tung, nhìn rất đáng yêu.

Đường Tụng đưa tay giữ khe hở, lại từ từ mở ra.

Lúc này mới nhìn thấy ‘tâm hồn’ rộng lớn dưới lớp áo thu của nàng.

Mọi người đều biết, không thể mặc áo lót khi ngủ, nếu không sẽ rất khó chịu.

Cho nên hắn lập tức cảm nhận được trạng thái chân không của Liễu Bảo Nguyệt.

“Em thôi việc rồi, không thể để em ngủ một lát sao...” Liễu Bảo Nguyệt vừa ngáp vừa nỉ non.

Đôi mắt giống như không thể mở nổi.

So với đêm qua, nàng đã mất đi lòng phòng bị, cảnh giác, lại có thêm chút hồn nhiên, không muốn xa rời.

Đường Tụng lập tức ý thức được cái gì.

Trong mắt tri bất giác, khe hở càng ngày càng rộng.

Hắn nhanh chóng lên vào trong: “Đi ăn sáng đi, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Đều tại anh làm em tức không ngủ được, đêm qua mất ngủ đến tận 2 giờ sáng.” Nói đến chuyện này, Liễu Bảo Nguyệt lại hơi tỉnh táo lại, nhú mũi ngọc tinh xảo, ra vẻ hung ác nói: “Còn nữa, sau này không cho phép đi vào phòng của em.”

Nhưng hoàn toàn không có vẻ dữ dằn, mà giống như một con mèo còn đang nũng nịu hơn.

Mặt nàng hơi có chút thịt thịt lại nhu hòa, hoàn toàn không có cảm giác sắc bén và tính xâm lược.

Đây hoàn toàn là một gương mặt của loli, nhìn từ góc độ nào cũng thấy rất đáng yêu.

Phối hợp thêm trạng thái chân không, tròn trịa và cao vút, cảm giác tương phản rất hấp dẫn.

Sáng sớm mùa thu, cho dù vẫn đang mưa lạnh, nhưng Đường Tụng vẫn thấy rất nóng.

Hắn tiến lên một bước, ôm chặt lấy nàng.

Tay trái ôm eo nàng, tay phải thì không biết đặt vào đâu.

Bờ môi bao trùm cánh môi nàng, trải nghiệm cảm giác thỏa mãn của giây phút này.

Liều Bảo Nguyệt vẫn hơi mơ hồ nên phản ứng khá chậm, lập tức mất phương hướng trong nụ hôn này.

Đôi mắt nheo lại của nàng nhìn thấy sống mũi cao thẳng kia.

“Thật là đẹp.” Liều Bảo Nguyệt âm thầm cảm thán một câu.

Trong mắt nàng, Đường Tụng rất hoàn mỹ, hoàn toàn là ‘tây thi trong mắt người tình’.

Giờ phút này, nàng đã có chút say mê, giống như đang nằm mơ.

Nhìn không được mà ôm lấy cổ hần.

Một lúc sau, Liều Bảo Nguyệt giống như đã tỉnh táo lại, ý thức được đây không phải nằm mơ.

Nàng đang định cắn hần, nhưng lại nhớ đến vết thương ngày hôm qua, thật sự là không nỡ, nên chỉ dùng sức đẩy hần ra.

Đường Tụng lưu luyến không rời, nhưng vẫn chủ động thả nàng ra.

“Anh... anh... anh...” Liều Bảo Nguyệt che ngực, đôi mắt trợn tròn vo, đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cảm giác được nhiệt độ còn sót lại nơi tim, trong mắt lại có sương mù tụ tập.

“Anh sai rồi, vừa rồi hơi nóng, lần sau nhất định sẽ báo cáo trước với em.” Đường Tụng vội vàng chuyển đề tài: “Muộn rồi, chúng ta đi ăn sáng thôi. Gần đây có một hàng bánh bao rất ngon, chắc chắn em sẽ thích. Em còn nhớ cửa hàng bánh

bao đôi diện trường chúng ta không? Mùi vị ở đây rất giống nơi đó.”

Liều Bảo Nguyệt nhướn mày, đá lên chân hấn một, rồi thờ phì phì đi vào phòng vệ sinh.

Đường Tụng nhìn bóng lưng của nàng, lại mỉm cười.

Có rất nhiều thứ là không thể che giấu, ví dụ như tình cảm của Liều Bảo Nguyệt với hắn.

...

Dưới chiếc ô đen, hai người đi ra ngoài tiểu khu.

Liều Bảo Nguyệt giống như còn đang tức giận, nàng đứng cách hắn rất xa, tận mép ô.

Đường Tụng nhìn bả vai ướt vì mưa của nàng, lại thấy hơi đau lòng.

Cơn mưa thu làm nhiệt độ hạ thấp hơn.

Hắn duỗi tay ôm chặt bả vai nàng, lại đưa ô về phía nàng.

Liều Bảo Nguyệt lắc lắc người, tức giận nói: “Không cần anh lo, anh là lưu manh, sáng sớm đã động tay động chân với em. Em cảnh báo anh, nếu anh còn như vậy thì em sẽ mách dì.”

Đường Tụng cúi đầu nhìn nàng, chân thành nói: “Anh rất yêu em, cho nên không nhịn được.”

Liều Bảo Nguyệt bị đôi mắt đen như mực kia nhìn vào, nghe lời tâm tình của hắn, lại nhịn không được mà rùng mình.

Ngoài miệng vẫn ra vẻ ghét bỏ: “Chắc là anh yêu tất chân của nữ thư ký kia hơn nhỉ? Em vẫn nhớ biểu cảm của anh hèn mọn thế nào đấy.”

Đường Tụng hơi cứng lại, xấu hổ nói: “Anh đã giải thích rồi mà, lúc đó đang suy nghĩ chuyện khác, chứ tuyệt đối không

giống như em nghĩ.”

“Em không tin, anh đã biến thành hư hỏng, biến thái rồi.”

“Em phải tin anh.”

“Sau này em phải đề phòng nhiều hơn mới được.”

“Không cần như vậy mà?”

“Rất cần thiết.”

“Ăn sáng xong, chúng ta đi mua ít nguyên liệu nấu ăn, anh muốn ăn đồ em nấu, đã gần một năm rồi chưa được ăn.”

“Không làm cho anh, là anh mắc lỗi, phải là anh làm cơm cho em mới đúng!”

“Anh muốn ăn thịt kho tàu...”

“Thịt kho tàu hơi mất thời gian, đổi món khác.”

...

Bất tri bất giác, mưa lại trở nên nặng hạt hơn.

Hạt mưa nện xuống mặt đất, phát ra những âm thanh ‘lộp bộp’.

Không khí cũng trở nên mờ lung.

Hai người vừa đi vừa cãi cọ.

Tựa như trở lại thời đại học sinh quen thuộc nhất.

Hai bóng người song song với nhau, từ từ biến mất trong màn mưa...

Chương 271: Miếng lưỡi trơn tru

Đến gần giữa trưa, cơn mưa thu này vẫn chưa định dừng lại.

Đường Tụng ngồi xem tivi trong phòng khách, thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn Liễu Bảo Nguyệt đang bận rộn trong phòng bếp.

Diện tích phòng bếp rất rộng.

Đồ điện và đồ làm bếp đều thuộc các nhãn hiệu cao cấp.

Tâm trạng của Liễu Bảo Nguyệt đã khá hơn rất nhiều, thỉnh thoảng lại chạy ra tâm sự với hân.

“Miếng thịt heo này rất ngon, vừa mỡ vừa nạc... chỉ là hơi đắt một chút.”

“Em cảm thấy dạo này mình tăng cân, nhất định phải giảm béo.”

Đường Tụng biết cân nặng của nàng, lại làm bộ hỏi: “Bảo Nguyệt, em bao nhiêu cân?”

Liễu Bảo Nguyệt nghe vậy, lại giống như bị giẫm phải đuôi, lập tức chạy vào trong nhà bếp.

Một lát sau lại không nhin được mà thò đầu ra, nhỏ giọng giải thích: “Dù sao cũng không vượt qua 50kg.”

Đường Tụng gật đầu, đúng là tròn 50kg.

Nhưng bộ ngực của nàng chiếm kha khá, nên thân thể rất thon thả.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật Lý Nhã Ly đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 2.”

Đường Tụng hơi sững sờ, rồi mở giao diện hệ thống ra.

Tiến vào cột cá nhân của ‘Lý Nhã Ly’.

Nhiệm vụ trưởng thành 2 ‘trang trí tủ quần áo’ đã biến thành màu xanh lục, trạng thái đã hoàn thành.

Phần thưởng là độ trưởng thành +3, sức chịu đựng +2.

Phần thưởng rất ít, dù sao nhiệm vụ cũng rất đơn giản, với lại độ trưởng thành của Lý Nhã Ly chỉ có 50.

Bởi vì đã qua một tháng, hẳn cũng sắp quên cái nhiệm vụ này rồi.

Hôm nay là ngày 14 tháng 10, mà Lý Nhã Ly nhận tiền ‘lương’ vào 13 hàng tháng.

Chứng tỏ sau khi nhận lương, thì Lý Nhã Ly mới hoàn thành nhiệm vụ.

Căn cứ theo quỹ ủy thác, mỗi tháng nàng sẽ nhận được 940.000 NDT.

Đối với Lý Nhã Ly mà nói, đây là một khoản tiền rất lớn.

Nhưng nàng rất nóng lòng với các mặt hàng xa xỉ, khiến cho nhiệm vụ này kéo dài đến tận bây giờ.

Phải biết, nhiệm vụ trưởng thành của mỗi một nhân vật, đều liên quan đến nhiệm vụ chính tuyến của Đường Tụng.

Xem ra, phải cho Lý Nhã Ly chút áp lực, không thể để nàng quá lười biếng.

Xem xét thông tin cá nhân của Lý Nhã Ly.

Tuổi tác: 19, chiều cao: 1m8, cân nặng: 62kg.

Trí lực: 58, sức chịu đựng: 62, nhanh nhẹn: 45.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 8/50.

Đường Tụng chú ý mất điểm trí lực 58 và độ trưởng thành 50 của nàng.

Nhưng nhớ đến đôi chân dài xinh đẹp của Ly Ly trên sân bóng, 2 đuôi ngựa chập chờn, tất chân...

Đường Tụng lại thấy, vẫn rất tốt nha...

Ít ra thì có nhiệm vụ trưởng thành ở đây, tương lai Ly Ly cũng sẽ không quá kém.

Ấn vào ‘nhiệm vụ trưởng thành 3’.

Nội dung: Học tập tư thế mới, là một chim hoàng yến hợp cách, tất không thể thiếu tri thức về tư thế, mời Lý Nhã Ly học tập và thành thạo 10 loại tư thế mới, cần túc chủ nghiêm túc từng cái một.

Phần thưởng: Độ trưởng thành +8, sức chịu đựng +4, kỹ năng ‘Miệng lưỡi trơn tru’.

Thấy nội dung nhiệm vụ, biểu cảm của Đường Tụng có hơi quái dị.

Yêu cầu này cũng quá dị rồi.

Còn bắt hẩn nghiêm túc từng cái một, nhất định phải thành thạo từng cái một?

Đây là đang ép hẩn đi lên con đường biến thái sao?

Hẩn phải mở miệng thế nào?

Tuy nhiên, có sao nói vậy, phần thưởng đúng là rất phong phú.

Độ trưởng thành của Lý Nhã Ly mới chỉ có 8 điểm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tăng gấp đôi.

Sức chịu đựng +4, có nghĩa nàng có thể chịu được nhiều hỏa lực hơn.

Điểm này rất quan trọng, bằng không đối mặt với thể tấn công mãnh liệt của Đường Tụng trên sân bóng, nàng sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Quan trọng nhất chính là, cuối cùng cũng xuất hiện kỹ năng của nhân vật.

Đường Tụng rất tò mò với cái này, liền ấn vào xem.

Miệng lưỡi trơn tru: Kỹ năng chủ động, tăng cường độ linh hoạt, lực khống chế, lực cảm giác, lực bền bỉ của đầu lưỡi, khiến nhân vật thể hiện tốt hơn trên sân bóng.

Nhìn thấy kỹ năng này, Đường Tụng lập tức đứng lên đi về phòng ngủ.

Cầm điện thoại lên, mở khung chat của Lý Nhã Ly.

Bên trong toàn là những hình ảnh không dành cho trẻ em.

Đường Tụng trực tiếp gọi qua.

...

Yến Thành, trong biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh.

“Tiểu Tuyết, đưa mình cái váy đen kia.”

“Đừng để bộ âu phục đó ở trong, cứ để ở giữa, đây là kiểu mới của năm nay, chồng mình thấy nhất định sẽ rất thích.”

Lý Nhã Ly chân cao thân dài, đang nhón chân trang trí quần áo và túi xách trong phòng quần áo.

Lý Mộc Tuyết thì hỗ trợ.

Một lát sau, hai người lau mồ hôi trên trán.

Lý Nhã Ly cầm điện thoại, đặt cơm trưa xong lại cười hì hì nói: “Tốt rồi! Nhiệm vụ này coi như hoàn thành, phòng quần áo đã bị nhét đầy.”

Lý Mộc Tuyết tức giận nói: “Hôm qua mới phát lương, hôm nay cậu đã tiêu hơn 200.000! Có tiền cũng không thể hoang phí như vậy! Bảo cậu trang trí phòng quần áo, chứ không bảo cậu mua toàn đồ hiệu.”

“Vì không nhịn được thôi mà.” Lý Nhã Ly hơi ngượng ngùng.

“Ly Ly, mình nhất định phải khuyên cậu một câu.” Lý Mộc Tuyết rất nghiêm túc, nói: “Cậu phải học cách quản lý tài sản, tiến hành phối trí tài sản, để tài phú của mình không ngừng tăng lên, chứ không phải tiêu xài hết, như vậy tương lai của cậu mới an toàn.”

Đây toàn là những kiến thức nàng mới học được.

Ban đầu nàng cũng không có hứng thú gì với đầu tư, quản lý tài sản...

Nhưng sau khi vào làm việc, nghe trong nhóm trò chuyện, nàng cũng có dự định.

Phần công việc này, cũng không biết làm được bao lâu.

Nói không chừng một ngày nào đó, đối phương không cần nàng dẫn đạo và quan sát Ly Ly, hoặc có lẽ là Đường Tụng phát hiện ra.

Vậy ngày tháng tốt lành của nàng sẽ chấm dứt.

Đến khi đó, nàng đã từng nhìn thấy phong cảnh khác biệt, nào còn có thể quay về làm những công việc như ngày xưa.

Để đảm bảo tương lai của mình.

Ngoại trừ ninh nọt Đường Tụng ra, nàng cũng phải chuẩn bị những thứ khác.

Thế là, nàng bắt đầu học tập kiến thức quản lý tài sản.

Dựa theo đầu có coi như là thông minh, chẳng mấy chốc đã học được một số thứ như đầu tư, cũng lập tài khoản cổ phiếu.

Trải qua vài năm tích góp, nàng cũng để dành được khoảng 100.000.

Cộng thêm tiền lương tháng vừa rồi, tổng cộng khoảng 150.000.

Số tiền này đã được nàng đầu tư vào các quỹ mà đồng nghiệp đề cử.

Về phần cổ phiếu, vì chưa hiểu lắm nên nàng không dám động vào.

Lý Nhã Ly muốn phản bác hai câu, thế nhưng nghĩ một chút, thấy Tiểu Tuyết nói rất có đạo lý.

Liên gật đầu nói: “Được rồi, mình cũng mua nhiều rồi, cũng coi như hài lòng, sau này sẽ cố gắng dành dụm. Nhưng mà... Tháng này mình còn định mua xe, chỉ sợ không để được bao nhiêu. Hai ngày nay, cậu đi xem xe với mình nha.”

“Được!” Lý Mộc Tuyết cũng không quan tâm lắm.

Hiện giờ, nàng đang tập trung vào quản lý tài sản của mình, cũng không quá để ý đến những chuyện khác.

Đúng lúc này, âm báo wechat vang lên.

Lý Nhã Ly tiện tay cầm lên, vui vẻ nói: “Ah! Chồng mình cuối cùng cũng nhớ đến mình rồi!”

Chương 272: Cùng học tập

Lý Nhã Ly không gặp Đường Tụng gần mười ngày rồi.

Những vất vả và gian nan khi mặc đồ ‘tăng tốc độ đánh’ đã bị nàng ném ra sau đầu.

Bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy dư vị vô cùng.

Mấy ngày gần đây, nằm mơ cũng mơ thấy tình cảnh đêm hôm đó, tỉnh dậy thì chỉ thấy người dính dính.

Mặc dù rất nhớ rất nhớ Đường Tụng, nhưng trước khi Đường Tụng rời khỏi Yên Thành đã dặn dò, nếu như không có việc gấp, thì không nên gọi điện cho hắn.

Lý Nhã Ly rất nghe lời, tự nhiên không dám gọi điện.

Hiện giờ, nàng hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, mặt mày hớn hở.

Vội vàng nghe máy: “Alo, alo alo, ca ca, anh đi công tác vất vả rồi. Khi nào trở về nhà, em mát xa cho anh. Em cố tình học mát xa ở tiệm spa nha.”

Nàng ngồi trên ghế salon trong phòng ngủ chính, đôi chân dài trần đầy nhục cảm lắc lư qua lại, hiển nhiên là rất vui vẻ.

Rất nhanh, giọng nói quen thuộc truyền đến: “Hai ngày nữa sẽ về, Ly Ly, em vẫn tốt chứ?”

Lý Nhã Ly thấy hắn quan tâm, thân thể như nhũn ra, điềm điềm nói: “Em rất khỏe nha, mỗi ngày đều tập gym, hoặc là đi hoàn thành nhiệm vụ anh giao. Bây giờ phòng quần áo đã bị em nhét đầy rồi.”

Nghe vậy, Lý Mộc Tuyết không khỏi liếc mắt nhìn một cái.

Tập gym, vẫn là nàng khuyển Ly Ly tập.

Mỗi ngày ăn no chờ chết, Ly Ly bắt đầu tăng cân.

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ Ly Ly sẽ bị Đường Tụng đá đi.

Cho nên nàng mới đốc xúc Ly Ly giảm cân.

Điều duy nhất đáng tán thưởng là, sau khi ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, Ly Ly cũng bắt đầu tập trung vào giảm cân.

Lý Nhã Ly đứng đưa cặp đùi, trên mặt hiện lên vẻ không nỡ xa rời: “Đúng rồi ca ca, trời chuyển lạnh rồi, em mua cho anh mấy bộ trang phục mùa thu. Có áo lông, áo khoác...”

“Tất cả đều là kiểu mới năm nay, rất hợp với phong cách nghệ sĩ của anh. Chờ anh về nhớ thử một chút nha, khẳng định rất đẹp. Em còn mua mấy bộ âu phục Armani...”

Đầu bên kia hơi yên tĩnh, nếu không có tiếng hít thở, Lý Nhã Ly còn tưởng Đường Tụng đi đâu rồi.

Trong bất tri bất giác, Lý Nhã Ly nói một mình gần 10 phút đồng hồ, giọng điệu hồn nhiên rục rờ.

Hiển nhiên, thời gian này không được gặp Đường Tụng, nàng rất nhớ hân.

Chờ đến khi nàng dừng lại, Đường Tụng nói dịu dàng nói: “Ly Ly, nhiệm vụ lần trước, em mất một tháng mới hoàn thành đúng không?”

Lý Nhã Ly cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Chuyện này... do em mua quần áo rất đắt, cho nên...”

“Không sao, bây giờ anh lại có một nhiệm vụ cho em.”

Lý Nhã Ly vội vàng ngồi thẳng: “Chồng, anh nói đi, em nhất định sẽ hoàn thành.”

Hiện giờ, nàng đã không còn sợ hãi nhiệm vụ của Đường Tụng như lúc ban đầu.

Đường Tụng hiển nhiên không phải người có sở thích đặc thù nào đó, không giống như Đình Đình và Tiểu Tuyết dọa nàng.

Lúc trước để nàng ký hợp đồng, trang trí phòng quần áo, đều là vì tốt cho nàng.

Đầu bên kia yên lặng một lúc, để Lý Nhã Ly vội không chịu được: “Chồng, anh đâu rồi...”

Đường Tụng thở hắt ra, giọng nói bình tĩnh: “Ly Ly, đoạn thời gian này, em phải học tập và thành thạo 10 loại tư thế mới. Anh sẽ nghiệm thu mỗi một tư thế, không được qua loa. Nếu em có thể hoàn thành nhiệm vụ này, anh sẽ tặng em một món quà làm phần thưởng.”

“Tư thế?” Lý Nhã Ly nhỏ giọng hỏi: “Là tư thế dùng để chơi bóng sao?”

Nghe vậy, Lý Mộc Tuyết lập tức vênh tai, sắc mặt hơi ửng đỏ.

Giống như nhớ đến thứ khó lường nào đó.

“Ừm, em nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này đây.”

Nghe Đường Tụng nói vậy, Lý Nhã Ly cũng yên tâm.

Nàng cười hì hì nói: “Nếu ca ca ưa thích, em sẽ học tập nha. Nhưng muốn thành thạo thì anh phải giúp em luyện tập. Anh biết, dù em có năng khiếu, nhưng kỹ thuật quá kém. Với lại em thiếu kinh nghiệm thực chiến, chỉ sợ học một mình quá chậm, hay là mỗi ngày anh đến luyện tập với em đi.”

Nghe thấy hai người nói đến chuyện chơi bóng, Lý Mộc Tuyết lại chấn động.

Thản nhiên nhích lại gần, nghiêng tai lắng nghe.

Đầu dây bên kia dừng lại một chút, Đường Tụng lại nói: “Anh có thể sẽ tương đối bận, không thể đến thường xuyên. Tiểu Tuyết vẫn ở đấy đúng không, thật ra... em có thể nghiên cứu và thảo luận với Tiểu Tuyết. Anh cảm thấy cô ấy rất thông minh, chắc là có thể trợ giúp em ở phương diện này.”

Lý Mộc Tuyết chợt nắm chặt tay lại, hai mắt sáng rực.

“Chẳng lẽ Đường Tụng cũng muốn dạy mình chơi bóng?”

Lý Nhã Ly liếc nhìn Lý Mộc Tuyết bên cạnh, vỗ vỗ bắp đùi của nàng.

Khinh thường nói: “Tiểu Tuyết chỉ biết mạnh miệng thôi, thật ra rất kém, thậm chí còn chưa từng có bạn trai. Ở phương diện này còn không bằng em, trái lại thì Đinh Đinh hiểu rất nhiều, em có thể...”

Lý Mộc Tuyết cũng không nhịn được nữa, tiến lại gần điện thoại, mở miệng nói: “Thật ra tôi rất thích học tập, bình thường cũng hay nghiên cứu một số tips nhỏ trong sinh hoạt, nhất định có thể giúp đỡ Ly Ly.”

Lý Nhã Ly tức giận đẩy nàng một cái: “Cậu đừng quấy rối được không nha, bọn mình đang nói đến chủ đề riêng.”

Lý Mộc Tuyết há to miệng, bận tâm đến Đường Tụng ở bên kia nên không dám nói gì.

Tranh thủ thời gian trở lại vị trí của mình, yên lặng ngồi xuống.

Những lời vừa rồi, một mặt là nói cho Đường Tụng nghe, một mặt cũng là nói cho Ly Ly nghe.

Nàng cũng không quên chức trách của mình.

Đình Đình đúng là có kinh nghiệm phong phú, là một cô giáo rất tốt ở phương diện này.

Nhưng mà, Đình Đình lại phong phú đến quá đáng.

Lý Mộc Tuyết lại hồi tưởng lại lời cảnh cáo mà La Tân nói với mình.

“Người bạn cùng phòng của hai người, Trần Đình, sinh hoạt cá nhân không tốt lắm. 3 năm gần đây đổi 5 người bạn trai, trong đó còn có 2 người là quan hệ bất chính. Tôi đã tìm cho cô ấy một công ty quản lý người mẫu khác, mấy hôm nữa sẽ ký kết. Sau này cô ấy sẽ sống tốt, hai người không cần quá lo lắng. Sau này, cô phải cố gắng để Lý Nhã Ly rời xa Trần Đình, đừng để Lý Nhã Ly học thói xấu. Cô có thể nhận được phần offer này, chính là vì cô rất thông minh. Mặc dù thường xuyên nuôi cá, nhưng lại biết tầm quan trọng của thân thể, biết kiểm chế. Cái này rất tốt, không phải sao?”

Còn cả nhiệm vụ mà vị ‘Kim’ kia an bài cho mình.

Từ những hàng chữ ngắn gọn khi giao lưu, Lý Mộc Tuyết có thể cảm nhận được sự khùng bố của đối phương.

Trước mặt vị này, mình là Ly Ly giống như là trần như nhộng vậy, tựa như mỗi một suy nghĩ đều bị đối phương nhìn thấu.

Đợi đến khi tỉnh táo lại, Lý Mộc Tuyết đã có quyết đoán.

Lý Nhã Ly ôm điện thoại, ngọt ngào nói: “Ca ca, em sẽ không để anh thất vọng, chờ anh về nhất định phải đến tìm em nha, nghiệm thu thành quả nha.”

“Ừ, vậy em không quấy rầy anh làm việc, moa, moa, bái bai.”

Cúp máy, Lý Nhã Ly hỏi: “Tiểu Tuyết, nhiệm vụ này mình không nắm chắc lắm, hay là tìm Đình Đình đi? Lần trước Đình

Đình dạy mình mấy chiêu, dùng rất tốt.”

Lý Mộc Tuyết vội vàng xua tay, nói: “Đình Đình đang làm việc ở Thành Đô, rất bận, chúng ta không nên quấy rầy.”

Do dự một lát, nàng cắn môi nói: “Dù mình không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng mình có thể học cùng cậu. Cung cấp cho cậu tham khảo, uốn nắn tư thế sai lầm...”

Lý Nhã Ly sửng sốt một chút, gật đầu nói: “Cũng được, thế nhưng mà hai chúng ta đều là nữ, có phải là không thích hợp để luyện tập không?”

Lý Mộc Tuyết nhỏ giọng nói: “Thật ra mình có một ít tài liệu học tập, bọn mình có thể cùng học, cùng tiến bộ. Chỉ cần tư thế của cậu không có vấn đề, chắc là Đường Tụng sẽ hài lòng.”

Nói xong, nàng còn liếc trộm Lý Nhã Ly.

Thật ra nàng vẫn thấy hơi thẹn với người bạn tốt này.

Vì phần công việc kia, nàng giấu Ly Ly rất nhiều chuyện.

Bây giờ, nàng sợ nhất là.

Nếu như Đường Tụng phát hiện công việc của nàng.

Hắn có trả thù nàng không? Hắn lại trả thù thế nào?

Nghĩ đến đây, Lý Mộc Tuyết không khỏi rung mình một cái.

Chương 273: Thịt kho tàu

Để điện thoại xuống, Đường Tụng cũng thấy hơi nhớ Lý Nhã Ly.

Mặc dù ban đầu, hắn chủ yếu là thèm thân thể của nàng, miễn cưỡng coi là thích.

Nhưng trải qua một thời gian chung sống, vẫn sinh ra một chút tình yêu như có như không.

Đường Tụng có thể cảm nhận được, Lý Nhã Ly rất ngây thơ đơn thuần, luôn nói gì nghe nấy.

Loại cảm giác không muốn rời xa này được thể hiện ở nhiều mặt.

Cho dù hắn có yêu cầu quá đáng, thì nàng cũng không bao giờ từ chối.

Điều này để hắn thấy hơi áy náy.

Nhưng khi sáng tạo nhân vật trò chơi, Lý Nhã Ly đã chủ động lựa chọn con đường ‘chim hoàng yến’ này.

Như vậy rèn luyện kỹ thuật bóng là điều bắt buộc.

Có thể dự đoán được, tiếp theo nàng còn phải nâng cao dáng người, dung mạo, tình thú, vân vân...

Chờ đến khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ, Lý Nhã Ly cũng sẽ hoàn thành lượt xác.

Đây cũng là tốt cho nàng nha.

Nghĩ đến đây, cảm giác tội lỗi cũng giảm bớt một chút.

Trở lại phòng khách.

Một lát sau, Liễu Bảo Nguyệt kêu lên: “Tiểu Tụng, vào bê đồ ăn.”

Đường Tụng bước nhanh qua, mùi thơm đập vào mặt khiến thấy rất thoải mái.

Hương vị hết sức quen thuộc.

Đây là mấy món sở trường của Liễu Bảo Nguyệt, trước kia đến nhà nàng chơi, nàng cũng bộc lộ tài năng.

Liễu Bảo Nguyệt mặc tạp dề màu xanh lam, mang theo nụ cười vui vẻ.

Lộ ra một loại khí chất dịu dàng ôn nhu như cô vợ nhỏ.

Nàng chỉ mặt bàn trong nhà bếp: “Anh bê mấy món này lên bàn cơm đi, thịt kho còn khoảng 3 phút nữa mới xong.”

Đường Tụng ‘ừ’ một tiếng, cũng không làm ngay, trái lại đưa tay ôm lấy eo nàng từ phía sau, cúi đầu hít hà mùi thơm trên người nàng.

Liễu Bảo Nguyệt hơi cứng lại, đánh tay của hắn, nói: “Đã nói với anh rồi, phải báo cáo trước cơ mà?”

Đường Tụng không nói gì, chỉ yên lặng ôm nàng.

Một lúc sau, hắn mới mở miệng: “Trước kia anh từng ảo tưởng, có một người hai chúng ta ở cùng nhà, cùng ăn cơm em nấu.”

“Vậy anh đang rất đặc ý đúng không?” Liễu Bảo Nguyệt uốn éo người: “Không được động tay.”

Đường Tụng hôn lên mái tóc của nàng, nhỏ giọng nói: “Bảo Nguyệt, anh cho em một số điện thoại, người này sẽ giúp em vào Công Hiệt nhậm chức.”

“Anh không đi cùng em?” Liễu Bảo Nguyệt hơi cứng lại, cúi đầu xuống, hình như ý thức được cái gì.

Đường Tụng trầm ngâm giây lát, nói: “Thứ hai anh sẽ trở về Yên Thành, bên kia còn có rất nhiều chuyện cần xử lý.”

Nghe vậy, Liễu Bảo Nguyệt chỉ ‘A’ một tiếng.

Tắt bếp, thả đũa trong tay, đổ thịt vào trong đĩa.

Nàng thở sâu, bình tĩnh nói: “Thịt kho tàu xong rồi, anh mang đồ ăn ra đi, em đi lấy cơm.”

...

“Cho anh, nếm thử xem có ngon không?” Liễu Bảo Nguyệt gấp cho hắn một miếng thịt.

Đường Tụng cắn một miếng, thịt ba chỉ mềm mại, béo mà không ngán, lại có chút dính răng.

Nước thịt cũng rất đẹp, rất thơm, rất ngon.

Tổng thể mà nói, tuyệt!

“Ăn rất ngon, vẫn là mùi vị quen thuộc.”

“Nói cho anh một bí mật.” Liễu Bảo Nguyệt lại gấp cho hắn thêm một miếng.

“Bí mật gì?” Đường Tụng vừa ăn từ nghi hoặc hỏi một câu.

Liễu Bảo Nguyệt hoạt bát nói: “Thật ra khi anh đến nhà em ăn cơm hồi cấp 3, thịt kho tàu không phải là em làm, em lừa anh thôi.”

Đường Tụng lập tức nhớ lại cảnh tượng của 6 năm trước.

Nhớ lại từng màn một.

Hắn khẽ cười nói: “Khi đó em trong mắt anh quá ưu tú, cho nên anh chưa bao giờ hoài nghi.”

Liễu Bảo Nguyệt chớp chớp đôi mắt to: “Nhưng sau khi em biết anh thích ăn, em đã bỏ 2 tháng để học nó. Hơn nữa còn làm không kém hơn mẹ em. Chủ yếu là vì hồi cấp 3, hai

tuần mới được nghỉ một lần, nên mới học chậm như vậy. Cho nên mới nói, sau lần đó, thịt kho tàu anh ăn đều là do em làm.”

Nghe nàng nói vậy, Đường Tụng hơi dừng lại, nội tâm hết sức cảm động.

Liễu Bảo Nguyệt là một người rất thích học tập, ngày nghỉ cũng không nhàn rỗi.

Nàng chịu lãng phí nhiều thời gian như vậy, tuyệt đối là tình yêu đích thực nha.

Cẩn thận nghĩ lại, dù ngày xưa, hắn cũng làm rất nhiều thứ cho nàng, nhưng Liễu Bảo Nguyệt cũng cho đi không ít.

Khi hắn bị ốm, nàng chăm sóc hắn.

Khi hắn thi kém, nàng sẽ bỏ qua cái nhìn của người khác mà hướng dẫn hắn giải đề.

Lúc hắn không vui, nàng sẽ trò chuyện với hắn, trêu chọc hắn, đùa hắn...

...

Thật ra phái nữ trưởng thành sớm hơn phái nam rất nhiều.

Hồi ức lại toàn bộ thời kỳ trung học, Liễu Bảo Nguyệt vẫn luôn yên lặng bao dung hắn.

Trái lại thì hắn, trong đầu chỉ có yêu đương, cũng không biết chuẩn bị và quy hoạch cho tương lai.

Nếu như tốt nghiệp xong, hai người bọn họ đến với nhau thật.

Hắn không trưởng thành, Liễu Bảo Nguyệt lại nỗ lực, có quy hoạch, cộng thêm yêu xa.

Tất nhiên sẽ tạo thành xung đột.

Sau nhiều lần tranh chấp, quan hệ của bọn họ sẽ ra sao?

Giống như Liễu Bảo Nguyệt từng nói, nàng rất sợ mình sẽ chán ghét hẳn.

“Cảm ơn em.” Đường Tụng nhìn nàng nói: “Xin lỗi em.”

Liễu Bảo Nguyệt giống như hiểu được ý của hắn.

Nàng nhỏ giọng nói: “Em cũng nên nói một câu, cảm ơn anh, xin lỗi anh.”

“Lúc trước em vẫn cảm thấy mình rất thông minh, tự cho là đúng, luôn lên kế hoạch vì anh, vì tương lai của chúng ta.”

“Mãi đến khi đi làm em mới hiểu được mình cũng bất lực, cũng hoảng loạn, cũng sợ hãi.”

“Bất lực là vì thiếu sót của bản thân.”

“Hoảng loạn là vì chuẩn bị không đủ.”

“Sợ hãi là vì mơ màng quá đẹp.”

“Anh bây giờ, ưu tú hơn em, tài giỏi hơn em, cũng biết mình muốn thứ gì hơn em.”

“Thứ hai này, em sẽ nhập chức. Anh yên tâm làm việc của mình là được, em sẽ tự chăm sóc mình. Có lẽ không lâu sau, em sẽ không còn bất lực, thoát khỏi hoảng loạn, dập tắt nỗi sợ.”

“Một lần nữa biến thành Liễu Bảo Nguyệt ưu tú, không gì không làm được trong mắt anh.”

Nàng biết rõ mình muốn cái gì, cũng hiểu cái gì là đúng.

Cho nên nàng rất坦然 chấp nhận việc ly biệt.

Đường Tụng đuổi tay ra, nâng cằm nàng, ngắm nghía khuôn mặt đáng yêu này.

Nói ra: “Brief is life but love is long.” (Cuộc đời ngắn ngủi nhưng yêu vĩnh hằng)

Liều Bảo Nguyệt đỏ mặt, ánh mắt trốn tránh.

Ngay sau đó lại dõ dằn nói: “Mau ăn cơm đi, ăn xong chúng ta đi shopping, em phải làm thịt tên chó nhà giàu như anh.”

Đường Tụng véo cằm nàng, nói: “Hoan nghênh hoan nghênh.”

Liều Bảo Nguyệt nhếch mày: “Đây là anh nói nha, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, để anh tiêu tiền cho người phụ nữ khác, chẳng bằng để em xài.”

“EM là bạn gái của anh, tiêu tiền của anh là bình thường.” Đường Tụng thành khẩn nói.

Liều Bảo Nguyệt trừng mắt với hắn, nhưng không phản bác.

Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện trời đất.

Đại đa số đều là Liều Bảo Nguyệt đang nói về kế hoạch tương lai của mình.

“Ngày mai chuyển nhà, em muốn anh trang trí phòng cho em.”

“Ngày kia đi đến đại học bưu điện với em, đó là trường học cũ của em, em còn chưa anh dẫn anh đi dạo trong đó, bên đó có một tiệm lẩu cay rất ngon.”

Chương 274: Hạt châu vui sướng

Mặc dù Liễu Bảo Nguyệt luôn miệng nói làm thịt hân, nhưng cuối cùng cũng chỉ mua vài món đồ bình thường.

Thấy nàng có ý định dẹp đường hồi phủ.

Đường Tụng không nói hai lời, kéo nàng vào trong mấy cửa hàng xa xỉ.

Mua không ít quần áo, túi xách và đồ trang điểm cao cấp.

Đường Tụng vừa mua vừa nói: “Anh không thiếu tiền, không cần khách khí với anh, cũng không cần ủy khuất bản thân. Em sắp làm quản lý cấp cao ở Công Hiệt, cũng coi như là một nhân vật tai to mặt lớn. Phải chú ý đến phong cách và ăn mặc, như vậy mới không có ai dám khinh thường em. Xe thì tạm thời chưa mua, chủ yếu là vì giấy phép Đê Đô. Nhưng sau khi em nhập chức, công ty sẽ cho em một chiếc xe, anh cho rằng sẽ là xe tốt.”

“Sau này, nếu có vấn đề gì trong sinh hoạt hoặc công việc thì đều phải nói cho anh biết. Anh biết em rất tài giỏi, rất nhiều thắng, nhưng mà...”

Liễu Bảo Nguyệt nhìn đôi tay càng ngày càng nhiều túi xách của mình, lại nghe những lời quan tâm kia, nàng chỉ thấy rất ấm áp.

Trên phương diện vật chất, nàng cũng là một tục nhân, thích túi xách hàng hiệu, thích quần áo đẹp, đồ trang điểm tốt.

Nếu đã vào ở biệt thự, cũng nhập chức ở công ty Công Hiệt.

Vậy đúng là không cần phải khách khí nữa.

Nàng ở bên cạnh hắn, mới là nàng chân thật nhất.

Vui vẻ thì cười, khó chịu thì khóc, không vui thì giở trò làm nũng.

Loại chân thật và không phải giả bộ này, chính là trạng thái nàng thích nhất.

Về nhà, hai người nằm ôm nhau xem tivi.

Trong phòng tràn ngập tiếng cười.

Trong bất tri bất giác, Liễu Bảo Nguyệt đã nằm trên đùi hắn.

Hai ngày tiếp theo là hai ngày cuối tuần.

Thứ bảy chuyển nhà xong, hai người lại bắt đầu trang trí nhà cửa.

Nhìn trông rất ấm áp, tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

Làm xong tất cả, Đường Tụng kéo nàng ra ngoài.

Hai người mang theo tâm lý tò mò, bắt đầu đi dạo toàn bộ tiểu khu và khu vực chung quanh.

Gặp chuyện thú vị thì vào xem.

Thỉnh thoảng thấy cái hay ho cũng nhảy vào thử.

Nhiệt độ thích hợp, thời tiết tươi mát, làm lòng người trở nên vô cùng sáng tỏ.

...

Sáng chủ nhật, Đường Tụng lái xe đưa Liễu Bảo Nguyệt vào đại học bưu điện.

Đây không phải lần đầu tiên hắn đến đây, trong 4 năm đại học, hắn thỉnh thoảng sẽ đến đây thăm nàng.

Trường học khá giản dị, không có bất kỳ kiến trúc lòe loẹt nào.

Sân trường rất an bình.

Thời gian cuối thu, phóng mắt nhìn qua.

Hai bên đường đều là cây ngân hạnh và cây ngô đồng với những chiếc lá vàng rực.

Mỗi khi gió thổi qua, không ít lá vàng bay bồng bềnh giữa không trung.

Trải lên con đường mà bọn họ đang đi.

Hai người dạo bước trong sân trường ngày cuối thu, thỉnh thoảng lại lướt qua những người khác.

Trở lại sân nhà, Liễu Bảo Nguyệt rất phấn chấn.

Thỉnh thoảng lại giới thiệu cho hắn cái này cái kia, nụ cười trên mặt mãi không tắt.

Nàng tự thuật những chuyện đã phát sinh tại đây, nhưng câu chuyện được nghe nói hoặc gặp được.

Giữa trưa, hai người đến tiệm lẩu cay mà Liễu Bảo Nguyệt đã nói.

Đường Tụng ăn rất nhiều.

Liễu Bảo Nguyệt thì vẫn vui cười hơn hở, lặng lẽ nhìn hắn ăn uống.

Đến đây, đó là hi vọng chia sẻ tất cả những vui sướng của mình với hắn, giống như bọn họ của quá khứ.

Tiếp đó, nàng lại dẫn hắn đến tòa nhà dạy học, thao trường, rừng cây nhỏ, hồ nước...

Dần dần, ánh chiều tà nhuộm đỏ bầu trời, cũng dát lên bọn họ một tầng sắc thái.

Liễu Bảo Nguyệt buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy đầm Burberry màu hồng cánh sen.

Bước chân nhẹ nhàng, dáng người phiêu diêu.

Dưới ánh mặt trời xinh đẹp lúc này, nàng cũng không khác gì những chiếc lá vàng rụng kia.

Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên thả tay Đường Tụng.

Tiến lên vài bước, xoay người, chấp tay sau lưng, lại chạy chậm về phía hắn.

Đôi lông mày tinh xảo trên đôi mắt to hơi nâng lên, miệng lộ ra đường cong xinh đẹp, tóc đuôi ngựa đung đưa trong gió.

“Mặt trời ôn nhu nhất lúc lặn, nhân gian đều là lãng mạn.” Nàng lè lưỡi với hắn, lại phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Ánh mặt trời đỏ rực đã tiếp cận đường chân trời, kéo chiếc bóng của nàng đi rất dài.

Đường Tụng nhìn một màn này, ánh mắt đã hơi mê ly.

“Đó là ánh trăng của mình. Mình muốn tắt cả ánh trăng của nàng đều chỉ rơi vào trên người mình. Cũng chỉ có thể chiếu rọi vào mình.”

Hắn vươn tay ra, chộp về phía trước, giống như muốn bắt lấy ánh sáng của giờ phút này vào lòng bàn tay.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nội tâm đã trưởng thành, tiến thêm một bước trên con đường Thần Hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được đạo cụ ‘hạt châu vui sướng’.”

Hạt châu vui vẻ: Hấp thu cảm xúc vui sướng của người khác phải khi tiếp xúc, sau khi hạt châu tích lũy đầy đủ, có thể

nhận được ‘gói quà vui sướng’. Đạo cụ có thể sử dụng nhiều lần.

Chú: Mang đến hạnh phúc cho nàng, đồng thời bạn cũng cảm thấy vui sướng.

Xem xong, Đường Tụng thở phào một hơi.

Cho đến bây giờ, nội tâm của hắn đã lột xác ba lần, hoàn thành ba nhiệm vụ ần.

Lần đầu tiên là lúc mới nhận được hệ thống, bởi vì chủ động thay đổi cách thức tiêu xài mà nhận được danh hiệu ‘tự do đón xe’.

Lần thứ hai là đi dạo phố với Trương Hạo ở nhà, hiểu được chấp niệm của bản thân, thu hoạch được thẻ đọc.

Lần thứ ba là hôm nay, trong quãng thời gian chung sống với Bạch Nguyệt Quang, hắn đã cảm nhận được tình yêu tươi đẹp và ấm áp đã từng mơ.

Từ trên người Liễu Bảo Nguyệt, hắn học được trân trọng, hiểu tình cảm, cũng cảm nhận được niềm vui sướng khi có lại sau khi mất đi.

Chỉ có mất đi, mới biết được có quý giá thế nào.

“Anh còn không đuổi theo là em đi nha.” Liễu Bảo Nguyệt nhìn Đường Tụng đang ngẩn người tại chỗ, liền hô một tiếng.

Mặc dù nói như vậy, nhưng nàng vẫn dừng bước chờ đợi.

Đường Tụng lộ ra nụ cười chân thành, dưới ánh chiều tà, hàm răng trắng nõn và chĩnh tề vô cùng lóa mắt.

“Đến ngay!” Hắn cũng hô lên một tiếng, lại chạy chậm qua.

Giày giẫm lên lá rụng nhiễm ý thu, phát ra những âm thanh ‘sàn sạt’.

Rất nhanh, hai người mặt đối mặt.

Đường Tụng ôm lấy Liễu Bảo Nguyệt.

Tay trái đặt dưới gối, tay phải đặt sau lưng.

Đó là kiểu ôm công chúa hết sức tiêu chuẩn.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu xoay một vòng.

Liễu Bảo Nguyệt bị giật mình bởi hành động bất ngờ này, nhắm mắt ôm chặt lấy cổ hắn.

“Làm gì nha, đột nhiên làm em sợ!” Liễu Bảo Nguyệt ngoác miệng, đỏ mặt oán giận một câu.

Nhưng giọng nói nhu nhu nhược nhược, như đang làm nũng.

Đường Tụng cảm thấy rất thú vị, liền cúi đầu hôn lên cánh môi nàng.

Hút nhẹ, chậm rãi nhắm nháp.

Hắn hôn cực kỳ nghiêm túc, giống như đang thưởng thức một món ngon tuyệt vời nào đó.

Cảm nhận được ôn nhu và quyến luyến của Đường Tụng, Liễu Bảo Nguyệt cũng không nói gì.

Nàng chỉ cố gắng phối hợp, cảm nhận, trân trọng, quyến luyến...

Điểm vui sướng +1.

Điểm vui sướng +1.

Điểm vui sướng +1.

...

Giờ phút này, nhân gian hương muộn, ánh chiều tà mạ vàng sáng chói.

Giờ phút này, vẫn thu không muộn, vạn vật ôn nhu rực rỡ.

Không ít sinh viên đi qua bên cạnh hai người, họ đều vô thức thả chậm bước chân.

Sau khi ăn đầy miệng thức ăn cho chó, lại nhanh bước rời đi.

Chương 275: Đồng phục

Trong biệt thự số 8 đường Tiêu Vân.

Ánh đèn vàng trong phòng khách để bầu không khí rất ấm áp.

Hai người đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Đây là tối cuối cùng trước khi chia tay.

“Ngày mai anh sẽ đi.” Đường Tụng đột nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt quen thuộc của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt vẫn nhìn về phương xa, giọng nói rất bình tĩnh: “Em biết, Đế Đô và Yến Thành không xa, anh có thể đến thăm em bất cứ lúc nào. Nếu anh quá bận, em cũng có thể đi thăm anh.”

“Chờ anh làm xong sẽ đi thăm em.” Đường Tụng đưa tay vuốt ve ngũ quan đáng yêu của nàng, cuối cùng dừng lại trên xương quai xanh.

“Đừng động tay động chân.”

Liễu Bảo Nguyệt vốn đang cố gắng duy trì bình tĩnh, lại bị động tác thân mật này làm cho bối rối.

Đường Tụng thuận theo xương quai xanh, chậm rãi hướng xuống dưới, ngay khi sắp tiếp xúc với thứ gì đó không thể miêu tả.

Liễu Bảo Nguyệt chột ‘khụ khụ’ một tiếng, lại vỗ tay hấn một cái.

Hai ngày này, Đường Tụng vẫn rất biết điều.

Cực kỳ giống chàng trai ôn nhu tri kỷ trong quá khứ.

Tối đa cũng chỉ hôn một cái, ôm một cái, tối cũng không làm loạn.

Nàng còn tưởng rằng đôi phương đôi tính nữa nha.

Đường Tụng thu hồi tay mình, nhét vào túi quần.

Quay người rời đi.

“Khoan đã.” Liễu Bảo Nguyệt hơi hoảng loạn, nói: “Em chỉ nói một câu, anh đã giận rồi?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng luôn cảm thấy Đường Tụng đã hơi thay đổi.

Đây là một loại trực giác của phụ nữ.

Nàng cũng không nói được là thay đổi và biến hóa ở đâu, nhưng hình như là thành thực và nội liêm hơn.

Ví dụ như biểu hiện khác thường vào giờ phút này.

Nếu như là trước kia, Đường Tụng khẳng định sẽ trêu chọc vài câu, hoặc là tiếp tục tiến tới.

Mà bây giờ, hẳn lại có vẻ rất thoải mái.

“Sao có thể? Anh cũng không phải biến thái.” Đường Tụng cười một tiếng: “Em đã không thích, vậy anh sẽ không miễn cưỡng, ai bảo em là người yêu của anh chứ.”

“Anh chính là biến thái, đêm hôm khuya khoắt còn cầm tắt chân cười hèn mọn.”

Liễu Bảo Nguyệt nói lại một câu, nội tâm cũng thoải mái hơn, không giận thì tốt.

Đường Tụng cười xấu hổ, cũng không giải thích gì.

Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hắn dưới ánh đèn.

Mái tóc đen và làn da trắng lạnh tạo thành tương phản rất mạnh, có một loại hấp dẫn đặc biệt.

Ngũ quan tuần mỹ, dáng người cao thẳng.

Dù chỉ mặc đồ ở nhà, rộng rãi và thoải mái, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dáng người rất đẹp.

Điểm này thì nàng hiểu rất rõ, rất sâu.

Cơ bụng 8 múi, cơ liên sườn, đường cong cơ bắp rõ ràng, nhưng lại có vẻ thon gọn.

Là loại dáng người cuốn hút nhất.

Cho dù Liễu Bảo Nguyệt không quá quan tâm đến ngoại hình, nàng cũng không thể không thừa nhận.

Đường Tụng tuyệt đối là nam thân, đặt trong trường học, hoàn toàn là hot boy.

Tất cả đàn ông nàng từng gặp, không ai có thể so sánh với t.t

Nếu như tính cả tài phú, thành tựu, sự nghiệp... vậy thì càng là chưa từng nghe đến.

Sức hút hoàn toàn là cao cấp nhất.

Nghĩ đến đây, nàng lại hơi hoảng hốt.

Trong bất tri bất giác, Tiêu Tụng đàn độn ngây ngô trong trí nhớ của nàng, vậy mà đã biến thành như vậy.

“Nhìn anh như vậy làm gì?” Đường Tụng nháy mắt mấy cái, đôi mắt trong suốt tựa như đang phát sáng.

Liễu Bảo Nguyệt hơi bối rối, nàng quay lưng lại, giống như đang ngấm nhìn ánh đèn dưới bóng đêm, nhỏ giọng nói: “Đã muộn rồi, em muốn về phòng ngủ, anh thì sao?”

Đường Tụng lấy điện thoại ra xem giờ, mới 9 rưỡi.

Theo hần biết, khoảng thời gian này là lúc Liễu Bảo Nguyệt làm việc, tinh thần nàng luôn rất tốt vào lúc này.

Đường Tụng lặng lẽ nói: “VẬY anh cũng về phòng, chuẩn bị hành lý một chút.”

“A.” Giọng điệu của Liễu Bảo Nguyệt có hơi hạ xuống.

Đường Tụng quay người, đi về phía phòng của mình.

Trong lòng hơi mong mọi gì đó.

Nhưng rất đáng tiếc.

Đến khi hần đóng cửa lại, vẫn không nghe thấy Liễu Bảo Nguyệt lên tiếng giữ lại.

Một lúc sau.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa, liền thấy Liễu Bảo Nguyệt đã thay áo ngủ.

Biểu cảm của nàng hơi xoắn xuýt, hai tay nắm chặt trước ngực, sắc mặt ửng đỏ.

Chu ý đến đồ án hoạt hình căng phồng trước ngực nàng, Đường Tụng liền tiến lên nửa bước.

Hai người đứng rất gần.

“Ngày mai anh đi rồi.” Liễu Bảo Nguyệt trần thuật: “Chắc phải đến cuối tháng mới rảnh ha. Mặc dù Yên Thành không xa, nhưng em vừa mới nhậm chức, chắc là cũng phải bận một thời gian. Nói cách khác, ít nhất phải nửa tháng sau mới có thể gặp nhau.”

Đường Tụng yên tĩnh nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên: “Cho nên?”

“Đã muộn rồi, em muốn về phòng ngủ, anh thì sao?” Nàng lại lặp lại một lần.

Đường Tụng nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, cười nói: “Sau cơn mưa hôm trước, trời đã lạnh hơn rất nhiều. Phòng ngủ chính quá rộng, ngủ rất lạnh đúng không?”

“Đúng là hơi lạnh, anh cũng biết em hay đạp chăn rồi đấy.”

“Hay là như này đi, anh đi qua trò chuyện với em, giúp em làm ấm chăn.”

“Cũng được.”

Nói xong, Liễu Bảo Nguyệt cúi đầu đi về phòng ngủ chính.

Nàng càng đi càng nhanh, cuối cùng thành chạy chậm, cửa cũng không kịp đóng.

Chờ đến khi Đường Tụng đi qua, liền thấy Liễu Bảo Nguyệt đã chui vào chăn, chỉ lộ cái đầu nho nhỏ.

Mặt nàng đỏ bừng như táo, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc trộm về phía cửa.

Đường Tụng chậm rãi tiến về phía nàng, bắt đầu cởi bỏ quần áo.

Liễu Bảo Nguyệt giật nảy mình, lập tức rút đầu vào chăn.

Một lát sau, trong lúc nàng đang chờ đợi trong sợ hãi.

Một bàn tay thò vào trong chăn, trực tiếp rơi vào đùi nàng.

Bàn tay này còn dùng sức nhéo nhéo, giống như đang xác nhận vị trí, sau đó bắt đầu hướng lên.

Liễu Bảo Nguyệt trốn trong chăn, cảm nhận rõ ràng từng động tác một.

“Chẳng trách hẳn lại chơi guitar giỏi như vậy!”

Rất nhanh, ánh mắt nàng đã dao động không ngừng.

Thân thể bắt đầu run nhẹ.

Nàng vội vàng thò đầu ra, run run rẩy rẩy nói: “Nói trước, em còn chưa tha thứ cho anh, với lại ngày mai còn phải đi làm, anh đừng quá đáng, chúng ta điếm đến là dừng.”

“Không sao.” Đường Tụng không thèm để ý, cười nói: “Thật ra chơi bóng có rất nhiều kiểu, đối với em, anh rất có kiên nhẫn để chỉ đạo.”

Nghe vậy, Liễu Bảo Nguyệt cũng không dám nhìn Đường Tụng nữa.

Nàng nghiêng người sang, vùi gương mặt vào trong gối.

Ngoài cửa sổ, tiếng chim sơn ca vang lên.

Âm thanh uyển chuyển mà kéo dài, sau đó càng ngày càng cao vút.

Một lúc sau, xóc chấn lên.

Gió thu ngoài cửa sổ nhả lại, tiếng cỏ cây ‘sàn sạt’ vang lên.

Giống như có thêm ma pháp.

Nhân vật hoạt hình trên áo ngủ của Liễu Bảo Nguyệt bắt đầu trở nên biến hóa khó lường.

...

Không biết qua bao lâu, Đường Tụng tựa ở đầu giường, yên tĩnh nhìn Liễu Bảo Nguyệt đang nói chuyện.

Trên mặt mang theo vẻ cung chiêu và thỏa mãn.

Mặt nàng là loli điển hình, bờ môi không to.

Lúc này nói chuyện cũng không quá lưu loát.

Không giống như Lý Nhã Ly, tốc độ nói chuyện rất nhanh.

Nếu như có thêm kỹ năng ‘Miệng lưỡi trơn tru’ nữa, vậy thì chắc chắn sẽ thành một cô gái ăn nói khéo léo.

Trầm tư giây lát, Đường Tụng đột nhiên nói: “Bảo Nguyệt, hình như lâu rồi em chưa về nhà?”

Liều Bảo Nguyệt nhìn hắn một cái, bởi vì quá bận, nên nửa năm nay nàng chưa về nhà.

“Chúng ta bớt chút thời gian trở về nhà một chuyến đi, anh muốn đi dạo với em ở trường cũ.”

“Thao trường, lớp học, rừng cây, ký túc xá...”

“Còn nhớ cửa hàng bốn mùa ở đó không? Trong đó có kem mà em thích nhất.”

“Chúng ta có thể đi dạo phố, đi ăn những món em từng thích nhất.”

Liều Bảo Nguyệt nhớ lại những ký ức đẹp đẽ này, hai mắt sáng rực.

“Đúng rồi, em vẫn giữ đồng phục cũ đúng không?”

“???”

“Anh biết rồi, em nhất định còn giữ nó. Chờ rảnh rồi, chúng ta về nhà một chuyến. Đến khi đó em mặc đồng phục là được, cũng không biết còn vừa hay không.”

Chương 276

Thứ hai, ngày 17 tháng 10 năm 2022, thời tiết trong xanh, nhiệt độ cao nhất 23 độ C.

Đường Tụng lặng lẽ nhìn Liễu Bảo Nguyệt vẫn ngủ say trong ngực.

Khóe miệng nàng thỉnh thoảng lại chảy ra từng tia từng sợi nước miếng, khuôn mặt hơi thịt thịt đỏ hồng.

Đường Tụng vuốt ve mặt của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt vô thức hút nước miếng, lại tựa vào ngực hắn, ngủ tiếp.

Xem ra tối qua nàng rất mệt.

Đường Tụng nhéo nhéo nhân vật hoạt hình trên áo ngủ của nàng.

Mở giao diện hệ thống, xem xét ‘hạt châu vui sướng’.

Trước mặt, hạt châu này đã tích trữ được gần một phần mười.

Hiển nhiên, tối qua không chỉ một mình hắn happy, mà Liễu Bảo Nguyệt cũng rất hưởng thụ.

Một lúc sau, nhìn đồng hồ.

Đường Tụng tiến đến bên tai nàng, nói khẽ: “Bảo Nguyệt, nên rời giường rồi.”

Liễu Bảo Nguyệt mở đôi mắt mông lung, hơi nước lưu chuyển trong con ngươi.

Nhìn gương mặt tuần lã quen thuộc trước mắt, cảm nhận động tác quen thuộc của hắn.

Sắc mặt nàng càng ngày càng đỏ, hô hấp càng dồn dập.

Nghĩ đến hắn sắp rời đi, Liễu Bảo Nguyệt lại rúc vào người hắn.

Cố gắng kiềm chế, không phát ra tiếng kêu rên.

Cảm nhận được cảm giác tê dại nơi trái tim, Liễu Bảo Nguyệt run run rẩy rẩy nói: “Anh... anh nói là rời giường cơ mà?”

Đường Tụng thu hồi bàn tay tác quái, hôn lên mặt nàng: “Không còn sớm nữa, anh xuống mua bữa sáng, em rửa mặt đi, lát nữa anh sẽ đưa em đến công ty.”

“Được rồi.” Liễu Bảo Nguyệt gian nan ngồi dậy, sóng cả ầm ầm.

...

Trước bồn rửa mặt.

Liễu Bảo Nguyệt lấy từng kiện mỹ phẩm dưỡng da ra ngoài.

Sữa rửa mặt Chanel, đơn giản cao cấp, hương vị rất dễ chịu.

Gần đây thức đêm nhiều, sắc mặt có hơi vàng.

Liễu Bảo Nguyệt lấy một ít, bắt đầu cẩn thận xoa bóp, thuận tiện cho làn da hấp thu.

Phun sương Estee Lauder...

...

Liễu Bảo Nguyệt bắt đầu dưỡng da theo trình tự, chọn lựa từng sản phẩm dưỡng da để thoa lên mặt.

Sau đó lại bắt đầu trang điểm nhẹ, hết sức trang nhã.

Thông qua trang điểm, để khuôn mặt loli của mình trở nên thành thực hơn không ít.

Những mỹ phẩm và đồ trang điểm này đều là Đường Tụng mua cho nàng.

Mỗi một cái đều không rẻ, trên cơ bản đều là loại tốt nhất mà nàng biết.

Cộng vào thì giá cả cực kỳ khủng bố.

Từ nhỏ nàng đã rất thích những thứ này, hiển nhiên là Đường Tụng rất hiểu.

Hứng thú là động lực tốt nhất.

Đây cũng là vì sao nàng lại chọn chuyên mục làm đẹp sau khi tốt nghiệp xong.

Trang điểm xong, Liễu Bảo Nguyệt tiến vào phòng quần áo.

Từ trong một đồng quần áo mới, nàng chọn một bộ Prada.

Chỉnh thể hiện lên màu xám đen, nhìn trông trang trọng lại không mất phong cách.

Tạo hình rộng rãi có thể che đậy ‘tâm hồn’ rộng lớn của nàng.

Cả người lộ ra vẻ già dặn, tươi đẹp, tinh thần phấn chấn.

Lại chọn một chiếc túi xách LV Carryall ở trên kệ.

Thả giấy chứng nhận, điện thoại, son môi... vào bên trong.

“Xong xuôi!”

Nhìn mình tươi cười rạng rỡ trong gương, nàng vỗ tay một cái.

Khóe miệng mang theo nụ cười tự tin.

Quay người.

Cộc cộc cộc... tiếng giày cao gót gõ lên sàn nhà.

Liều Bảo Nguyệt cất bước đi ra phòng khách, phong thái tự tin lại thông dong.

Đây là trạng thái nàng thích nhất.

Đã từng xuất hiện trên thân nàng mọi lúc mọi nơi.

Nhưng từ sau khi tiến vào chuyên mục đồng hồ, áp lực công việc quá mạnh và mê mang với tương lai, khiến nàng đánh mất phần tự tin này.

Cạch... cửa chính mở ra.

Đường Tụng cầm bữa sáng đi vào nhà.

Liều Bảo Nguyệt quay người, mặt mày cong cong, vẫy tay với hắn: “Tiểu Tụng, vất vả rồi.”

Trong mắt Đường Tụng lóe lên một tia khác biệt.

Hắn cảm giác nàng của giờ phút này tựa như rất đặc biệt.

Liều Bảo Nguyệt đặt túi xách qua một bên, đưa tay nhận lấy cái túi trong tay hắn.

Nàng dọn lên bàn cơm, cười nói: “Ăn sáng thôi.”

Đường Tụng bị nụ cười của nàng cảm nhiễm, toàn thân cũng rực rỡ hơn.

Giữa tiếng cười cười nói nói, một bữa sáng vui vẻ kết thúc.

Đường Tụng lại vào phòng cầm hành lý, ba lô, rồi bước nhanh ra cửa.

Liều Bảo Nguyệt đi giày cao gót 6cm đứng trước cửa, nhìn trông cao gầy hơn không ít.

Nàng cười nhẹ nhàng nhìn hắn, thoải mái ôm lấy cổ hắn.

Chủ động hôn lên mặt hắn, môi hắn.

Bờ môi mềm mại mang theo ôn nhu và quyến luyến.

Đường Tụng thấy Liễu Bảo Nguyệt chủ động như vậy thì cũng hơi kinh ngạc.

Xem ra tới hôm qua, ngón tay linh hoạt cũng có tác dụng lớn.

Hắn luôn phản ứng rất nhanh.

Chẳng mấy chốc đã đảo khách thành chủ.

Liễu Bảo Nguyệt đề bàn tay không yên phận của hắn lại, cười tủm tỉm nói: “Nên đi rồi, nếu anh muốn, vậy chờ lần sau đi.”

Hiển nhiên là trêu chọc xong liền rút lui, còn muốn để lại cho hắn chút tưởng niệm.

Đường Tụng móc chìa khóa xe ra, thở sâu: “Anh thích em như vậy, ung dung tự tin quật cường, giống như chưa bao giờ biết nhụt chí là gì.”

Liễu Bảo Nguyệt vỗ vỗ lên người hắn, ngẩng đầu nhìn đôi mắt của hắn: “Người hắn là phải sống thành hai loại dáng vẻ, tỏa sáng và không tỏa sáng. Khi không tỏa sáng, đó là đang chuẩn bị cho lúc tỏa sáng. Từ nay về sau, em sẽ không ngừng tích trữ năng lực, chuẩn bị thấp sáng bản thân mình.”

...

Vườn sản nghiệp công nghệ cao Bắc Vân.

Diện tích lên đến 100 ngàn mét vuông, được tạo thành từ sáu tòa kiến trúc riêng biệt.

Mỗi một tòa nhà đều không cao, nhưng tạo hình lại thời thượng và độc đáo.

Vườn sản nghiệp công nghệ cao này được thiết kế bởi Daniel Rogers, nhà thiết kế số một của viện nghiên cứu thiết kế của Đường Tổng tại Ma Đô, liên hợp với rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng trong và ngoài nước.

6 tòa nhà được phân bố theo hình chữ U, vận dụng nguyên tố hiện đại và giản lược.

Tuân theo nguyên tắc ‘thuận theo tự nhiên, giao dung hòa hợp’.

Sáng tạo ra một phong cách thiết kế cân đối tự nhiên lại vô cùng đặc biệt.

Chinh thể tràn đầy sức sống và sinh cơ.

Phong cảnh cực kỳ ưu mỹ, nội thất và ngoại thất đều được dung hợp và thống nhất.

Là một hạng mục thương nghiệp tổng hợp hết sức cao cấp ở Đế Đô hiện nay.

Chiếc Bentley dừng lại trước cửa.

Liễu Bảo Nguyệt đưa mắt nhìn khung cảnh xinh đẹp phía trước, trong mắt toát ra vẻ hưng phấn và chờ đợi.

“Còn lại giao cho em.” Đường Tụng vỗ vỗ đùi của nàng: “Bởi vì nguyên nhân đặc thù, anh không tiện đi vào cùng em.”

Liễu Bảo Nguyệt gật đầu, tràn đầy tự tin nói: “Anh yên tâm, em sẽ không để anh thất vọng.”

Nói xong, nàng lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

“Alo, xin chào.”

“Lâm tiên sinh, tôi là Liễu Bảo Nguyệt, đã từng liên lạc với anh.”

“Được, vất vả rồi, tôi chờ anh ở cửa chính.”

Cúp máy.

Liều Bảo Nguyệt cho Đường Tụng một cái OK, còn nháy mắt một cái.

Lộ ra vẻ hoạt bát và rất có sức sống.

Đường Tụng vỗ vỗ đầu nàng.

Hai người nhìn nhau thật lâu.

Gần như đồng thời mở miệng.

“Tạm biệt...”

“Tạm biệt!”

Liều Bảo Nguyệt mở cửa xe, bước nhẹ nhàng về phía trước.

Xa xa, chỉ thấy 4 người nam nữ có tuổi tác không đồng đều bước nhanh đến nghênh đón.

Liều Bảo Nguyệt thả chậm bước chân, lộ ra vẻ trầm ổn mà kiên định.

Theo khoảng cách rút ngắn.

Liều Bảo Nguyệt nhìn thấy rõ người đàn ông đi đầu.

Chưa đến 40, mày rậm mắt to, ngũ quan góc cạnh rõ ràng.

Mắt hai mí, ánh mắt sạch sẽ trong suốt.

Chắc lúc trẻ cũng là một soái ca, không kém hơn minh tinh là bao.

Hắn tiến đến trước mặt Liều Bảo Nguyệt.

Mang theo nụ cười nhiệt tình, thành khẩn nói: “Xin chào Liều tổng, tôi chính là Lâm Bái!”

...

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, quay cửa kính xe lên, khởi động xe.

Đánh tay lái, quay đầu.

Lái thẳng về phía đông.

Nơi chân trời xa.

Mặt trời màu cam treo giữa trời, ánh nắng đã xua tan sương mù.

Đế Đô, tỉnh lại dưới ánh mặt trời.

Chương 277: Trầm Ngọc Đình

Yến Thành, tiểu khu Phú Thủy Gia Viên.

Màn cửa màu ảm bị bàn tay thon nhỏ kéo ra.

Khuôn mặt thanh tú của Trầm Ngọc Đình mang theo chút tiếc nuối, tự nhủ: “Đáng tiếc nhà này lại quay về hướng bắc, bằng không đã có thể cảm nhận ánh nắng ấm áp trải đầy phòng ngủ rồi.”

Nàng và bạn đã thuê ở đây khá lâu.

Bởi vì bạn của nàng có bạn trai, lại thường xuyên tới đây ân ái, cho nên chiếm cứ phòng ngủ chính có diện tích rộng hơn ở hướng nam.

Điều này làm cho ước mơ phơi nắng đọc sách bên khung cửa sổ của nàng bị vỡ vụn.

Nhưng cũng không sao, tương lai chắc chắn sẽ có nhiều ánh nắng chiếu vào hơn.

Hôm nay là ngày rất quan trọng, nàng đã thất nghiệp rất lâu, cuối cùng cũng có một công việc chính thức.

Không chỉ là chức vị marketing mà nàng mơ ước, mà còn trực tiếp đảm nhiệm chức quản lý marketing nhãn hiệu.

Một bài đăng cầu đi nhờ xe trên vòng bạn bè, sáng tạo ra kỳ ngộ này.

Mặc dù còn chưa hiểu rõ về tình hình cụ thể của công ty, nhưng từ tin tức ở trên mạng, công ty đúng là rất có vốn liếng.

Huống hồ, nơi đó còn có hân.

Nàng duỗi lưng một cái, ngũ quan thanh tú nhả lại.

Cầm quyển sách lên, nghiêm túc đọc hơn 20 phút.

Sau đó đứng dậy đi đến phòng bếp.

Rót ly sữa, luộc quả trứng gà, rồi mang bánh bao ra hấp.

Sau khi chuẩn bị sang, nàng bắt đầu ăn sáng.

Bánh bao nhân thịt heo củ cải rất ngon, là sở trường của mẹ.

Nàng nhin không được mà híp mắt lại, đắm chìm trong hạnh phúc nhỏ của mình.

Một người không thể thỏa mãn bởi một việc nhỏ, vậy người đó sẽ rất khó hạnh phúc chân chính.

Trầm Ngọc Đình là một người rất dễ thỏa mãn.

Sinh hoạt có mệt mỏi hơn, nàng cũng sẽ bình tĩnh lại khi trở lại ổ nhỏ của mình, uống nước nóng và đọc sách.

“Ngọc Đình!” Cửa phòng ngủ chính mở ra, Trương Lộ vừa ngáp vừa đi ra: “Ăn gì mà ngon vậy?”

Trầm Ngọc Đình chỉ chỉ bánh bao trên bàn: “Đây, hấp cho cậu 2 cái rồi.”

“Tốt quá.” Trương Lộ cười một tiếng, ngồi xuống đối diện, hỏi: “Sáng nay đi làm thêm à?”

Trầm Ngọc Đình mỉm cười: “Tìm được công việc chính thức rồi, sau này không làm thêm nữa.”

Trương Lộ ngạc nhiên nói: “Công việc gì mà để cậu từ bỏ thi nghiên cứu sinh?”

“Một công ty mới cất bước, làm marketing.”

“Tiền lương và đãi ngộ thế nào?”

“Cũng được, cao hơn bình thường một ít, mình rất hài lòng.” Trầm Ngọc Đình thuận miệng giải thích một câu, chứ không nói tỉ mỉ.

Nàng học qua tâm lý học, nên rất tinh táo với những chuyện này.

Dù hai người có quan hệ rất tốt, nhưng lòng người là rất vi diệu.

Vì quan hệ ổn định và hài hòa giữa hai người, có nhiều thứ vẫn không nói thì tốt hơn.

Trương Lộ kinh ngạc hỏi: “Hơn 6000 không?”

“Ừm.” Trầm Ngọc Đình gật đầu.

“Có bảo hiểm không?”

“Có, xem như là một công ty chính quy.”

Trương Lộ thở sâu, trong mắt lóe lên vẻ hâm mộ.

Nàng chờ mong hỏi: “Công ty của cậu còn nhận người không? Bạn trai mình cũng làm tiêu thụ, bây giờ cũng đang tìm việc làm, có thể hỏi giúp một chút không?”

Trầm Ngọc Đình có lòng giải thích một câu, tiêu thụ và marketing là khác nhau, nhưng nghĩ một chút vẫn quên đi.

“Hôm nay mình mới nhập chức ngày đầu, còn không rõ lắm.”

“Được rồi, vậy cậu nhớ để ý một chút, không cần dãi ngộ quá cao, chỉ cần lấy cậu làm chuẩn là được.”

“Được.” Trầm Ngọc Đình gật gật đầu, tăng tốc độ ăn sáng.

...

Cao ốc Nguyệt Thành.

Trầm Ngọc Đình xuống xe buýt, nhìn tòa nhà cao tầng sừng sững trước mặt.

Tổng cộng 37 tầng, văn hóa Đường Trình nằm ở tầng 30.

Nhìn thời gian, mới đến 9 giờ 10 phút.

Dựa theo thư thông báo, nàng cần đến trước 9:30.

Trầm Ngọc Đình đứng trong đại sảnh, quan sát trang phục của mình qua lớp cửa kính thủy tinh.

Đây coi như là bộ quần áo tốt nhất của nàng.

Áo sơ mi, bên ngoài là một âu phục màu đen.

Bên dưới là váy đen và tất chân màu da, giày da màu nâu.

Mặc dù đều là mặt hàng thông thường, chỉ hơn 100 đồng, nhưng phối hợp rất không tệ.

Sau đó, nàng lại nhìn chiếc túi LV trong tay, lại không nhìn được mà nghĩ đến những chuyện đã xảy ra.

Nhớ đến Đường Hồ Lô biến hóa khó lường kia.

Thật sự không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với hấn.

Nàng thu liễm tâm thần.

Đăng ký ở quầy tiếp tân, nhân viên mở cửa cho nàng, nàng đi vào thang máy.

Trầm Ngọc Đình thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Tĩnh tĩnh... cửa thang máy mở ra, Trầm Ngọc Đình bước ra ngoài.

Liếc nhìn bốn phía, liền thấy công ty đèn đuốc sáng trưng, khí thế rộng rãi.

Tiến lên vài bước, có thể thấy hoàn cảnh làm việc vô cùng tốt.

Có thể thấy cây xanh ở khắp nơi, bàn gỗ thật, máy tính cao cấp.

Ánh mắt Trầm Ngọc Đình lấp lóe, nội tâm có hơi khiếp sợ.

Kinh nghiệm làm việc của nàng dù phong phú, nhưng chỉ là làm thêm ở các cửa tiệm và quầy hàng thôi.

Cho dù đi thực tập, thì cũng chỉ là một công ty cỡ nhỏ, so với nơi này, hoàn cảnh làm việc khác biệt như ngày và đêm.

“Xin chào, xin hỏi ngài đến để phỏng vấn sao?” Nhân viên tiếp tân là một chị gái xinh đẹp.

Cười lên rất thân thiết, rất thuận mắt.

Trầm Ngọc Đình cũng nhin không được mà sinh lòng hảo cảm, tiến lên nói: “Xin chào, tôi là Trầm Ngọc Đình, hôm nay đến nhập chức.”

“Xin chờ một lát, tôi kiểm tra một chút.”

Nhân viên tiếp tân lấy một danh sách ra, rất nhanh đã nhìn thấy cái tên này.

Nhìn thấy chức vị của đôi phương thì có hơi kinh dị.

Ngẩng đầu lên, nụ cười đã nhiệt tình hơn mấy phần: “Quản lý Trầm, xin chào ngài, tôi là Thường Hiểu Thiển, cũng mới chuyển đến đây, sau này xin chiếu cố nhiều hơn.”

Lần đầu nghe thấy xưng hô này, sắc mặt Trầm Ngọc Đình có hơi đỏ lên.

Nàng cố gắng ra vẻ bình tĩnh, khách khí nói: “Xin chào Hiểu Thiển.”

Rất nhanh, đi xuyên qua khu làm việc rất dài, Trầm Ngọc Đình được đưa đến một phòng họp rộng rãi.

“Ngài chờ một lát, tôi đi thông báo cho chị Helen.”

“Cảm ơn.”

Chờ đến khi Thường Hiếu Thiển đóng cửa lại.

Trầm Ngọc Đình mới thở phào một hơi, lấy điện thoại ra, mở camera trước để sửa sang lại đầu tóc.

Chương 278: Quản lý vận doanh

Cốc cốc cốc...

Cửa phòng mở ra, một cô gái khoảng hơn 30, rất có khí chất đi vào.

Đôi mắt rất có thần, trông rất thành thực và khôn khéo.

“Chào cô, rất hân hạnh khi được gặp, tôi là giám đốc nhân lực và tài nguyên Sử Thu Lệ, cô có thể gọi tôi là Helen.” Helen chủ động đưa tay ra bắt tay.

Thái độ rất nhiệt tình, không chút dị thường.

“Xin chào.” Trầm Ngọc Đình hơi co quắp khi phải đối mặt với một vị lãnh đạo và tinh anh trong công việc này.

Helen cười nói: “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi, ký hợp đồng xong, tôi sẽ giới thiệu cho cô về tình hình của công ty.”

“Được.” Trầm Ngọc Đình gật đầu, cầm hợp đồng lên xem.

Sau khi xác nhận không có vấn đề, nàng dùng sức ký tên mình xuống.

Quản lý! Lương cơ sở 30.000! Còn có tiền thưởng!

Loại đãi ngộ này, một sinh viên mới tốt nghiệp như nàng là rất khó từ chối.

Nàng cũng cảm giác như mình không ký hợp đồng lao động, mà là ký hợp đồng bán thân.

Tuy nhiên, vì trở thành cá trong một vùng biển với hần.

Nàng cũng nguyện ý nỗ lực và cố gắng.

Cất hợp đồng đi, Helen bắt đầu giới thiệu.

“Công ty dù đang trong giai đoạn mới thành lập, nhưng tài chính đăng ký là 100 triệu, có một nguyên một tầng làm việc tại cao ốc Nguyệt Thành này.”

“Trước mắt, công ty đang kiến thiết một mặt xích quán cà phê...”

“Phòng marketing chủ yếu phụ trách marketing và mở rộng...”

Tiếp theo, Helen lại nói đến phúc lợi và đãi ngộ của công ty.

Trầm Ngọc Đình càng nghe, hai mắt càng sáng.

Công bằng, trẻ trung, nhân tính...

Rất chính quy, có thể nói là tràn đầy hấp dẫn với nàng.

“Đi thôi, đi làm quen với các đồng nghiệp của cô, nhiệm vụ của phòng các cô còn phải chờ Đường tổng trở về mới có thể quyết định.” Helen nhiệt tình nói.

Trầm Ngọc Đình vội vàng đứng lên, hỏi: “Chị Helen, Đường tổng mà chị nói là Đường Tụng phải không?”

“Đương nhiên, Đường tổng là CEO của công ty, hai ngày nay sẽ trở về.” Helen thấy hơi kinh ngạc.

Hình như vị quản lý do Đường tổng đích thân chiêu mộ này, lại không quá hiểu Đường tổng.

Trầm Ngọc Đình gật đầu, cũng thở phào.

Helen nghĩ đến cái gì đó, lại bổ sung: “Đúng rồi, hai ngày nữa chúng ta sẽ tuyển dụng ở đại học Yến Thành. Chủ yếu là tuyển mộ nhân viên ở phòng marketing các cô, đến khi đó cô

có thể tự chọn nhân viên mình muốn. Đường tổng rất tin tưởng cô, muốn cô tham gia vào chuyện này.”

Nghe thấy đại học Yên Thành, Trầm Ngọc Đình lại ngẩn người.

Nội tâm có chút cảm xúc không nói lên lời.

Đây là trường cũ của nàng, nàng đã trải qua 4 năm học tập vui sướng ở nơi này.

Cũng từng tham gia tuyển dụng ở đó.

Thì ra... bất tri bất giác đã qua một năm rồi sao?

Đến giờ nàng vẫn nhớ tình cảnh lúc đó.

Nhưng khi đó nàng là người đi phỏng vấn, người tìm việc, cố gắng tranh cướp cơ hội tại nơi người ta tập nập đó.

Mà bây giờ, thân phận đã đảo điên.

Nàng sẽ lấy thân phận quản lý của một phòng ban, để phỏng vấn những vị đàn em kia.

Trong lúc nhất thời, lại bùi ngùi mãi không thôi.

...

“Vườn công nghệ cao Bắc Vân được sáng lập vì mục tiêu phát triển và sáng tạo cái mới trong ngành khoa học kỹ thuật công nghệ cao. Nơi này có thể gia tăng sức sáng tạo, sức cạnh tranh... Thông qua tài nguyên chung, cùng vượt qua các nan đề kỹ thuật, kéo theo các sản nghiệp tương quan phát triển. Từ đó thôi động và hình thành các sản nghiệp tụ tập lại...”

Lâm Bái vừa đi vừa giới thiệu cho Liễu Bảo Nguyệt.

Cũng không dám khinh thường người trẻ tuổi trong ban giám đốc này.

Liều Bảo Nguyệt ngấm nhìn bốn phía, toàn bộ nơi này tựa như một vườn sinh thái xinh đẹp, khắp nơi đều có những phong cảnh và tạo hình độc đáo.

Nàng còn nhìn thấy sân bóng rổ, bể bơi, quán trà, quán cà phê, ngân hàng...

“Tòa nhà kia là văn phòng làm việc chính của Công Hiệt.” Lâm Bái dừng chân, cười nói.

Liều Bảo Nguyệt cũng nhìn qua, liền thấy một tòa nhà 6 tầng, thời thượng mà ưu nhã.

Tòa nhà rất cao, chiếm diện tích rất rộng rãi.

Mỗi một tầng đều có một vòng ban công trắng bao quanh, phía trên trồng các loại hoa hoa cỏ cỏ, kết hợp với tường thủy tinh, tạo thành một loại xảo diệu đánh vào thị giác.

Phóng mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy thời thượng, hiện đại, giản lược, lại tràn ngập sinh cơ.

“Đây chính là nơi mình sẽ làm việc sao? Thật là đẹp!”

Trong mắt Liều Bảo Nguyệt tràn đầy vẻ hưng phấn và hoan hỉ, còn có một tia dã vọng.

Theo mấy người đến gần.

Cửa cảm ứng từ từ mở ra.

Đại sảnh thời thượng và sáng tỏ đập vào mắt.

Trong góc là một quán cà phê tự chọn.

Mấy thanh niên cầm máy tính đang đứng ở nơi đó, nhỏ giọng trao đổi bằng tiếng Anh.

Trong đó còn có 2 người nước ngoài.

Tiếp tục đi về phía trước, đi đến trước cổng quét thẻ.

Lâm Bái giải thích với Liễu Bảo Nguyệt: “Liễu tổng, công ty đang nghiên cứu những hạng mục có tính bí mật cực cao. Toàn bộ vườn sản nghiệp đều áp dụng kỹ thuật mặt người 3D + vân tay + giọng nói để phân biệt và mở khóa. Lát nữa tôi sẽ dẫn ngài đi đăng ký thông tin, bằng không thì không thể ra vào rất nhiều nơi. Tôi dẫn ngài đi làm thủ tục nhập chức và nhận vật phẩm cá nhân trước.”

Nói xong, liền đứng trước khu vực phân biệt khuôn mặt.

Cửa thủy tinh từ từ mở ra.

Hắn lễ phép làm một thủ thế mời.

Liễu Bảo Nguyệt cất bước đi vào trong.

Cửa thang máy từ từ mở ra, vách tường kim loại và mặt kính phản chiếu phía sau.

Nàng ăn mặc trang phục văn phòng đi ở phía trước, bốn nhân sĩ tinh anh có khí chất trầm ổn theo sát phía sau.

Khiến cho nàng trông vô cùng khí thế, trong lúc mơ hồ lại có cảm giác như đưa thân vào giới thượng lưu chân chính.

Nàng bỗng nhiên hiểu được, có lẽ... đây chính là ý nghĩa của phần đầu.

Đi vào thang máy, Lâm Bái lại dùng vân tay để mở khóa.

Thang máy từ từ đi lên tầng 3.

Năm người lần lượt đi ra ngoài.

Lâm Bái dẫn Liễu Bảo Nguyệt vào trong một gian phòng rộng rãi, ba người khác thì không đi vào theo.

Hai người ngồi xuống ghế salon.

Lâm Bái lấy ra mấy phần văn kiện, đưa qua cho Liễu Bảo Nguyệt.

“Liều tổng, đây là hợp đồng lao động và nghị định bổ nhiệm, ngài xem đi, nếu không có vấn đề thì lại ký tên.”

Liều Bảo Nguyệt hơi khần trương, ngồi thẳng người nhận lấy văn kiện.

Đến hiện giờ, nàng vẫn không biết chức vị của mình là gì.

Mở hợp đồng lao động ra xem.

Ánh mắt ngừng lại ở nơi ghi chức vị.

Ngành công tác: Bộ vận doanh, cương vị: quản lý.

Lâm Bái giải thích nói: “Vị trí này là do Đường tổng an bài. Cô vừa đến công ty, còn cần làm quen với rất nhiều thứ. Theo tôi biết, lúc trước cô từng làm vận doanh ở Weibo. Cô có thể làm quen công ty ở vị trí mình quen thuộc nhất, từ từ hiểu rõ công ty, chuẩn bị sẵn sàng cho chức vị cao hơn.”

Nghe vậy, Liều Bảo Nguyệt thấy rất âm áp.

Nàng rất sợ công ty sẽ trực tiếp an bài cho nàng chức vị quá cao.

Với năng lực của nàng bây giờ, căn bản là không thể ứng phó.

Chương 279: Kim Mỹ Nga

Lật đến trang thứ hai, đảo mắt qua.

Nhìn mức lương, Liễu Bảo Nguyệt thầm giật mình, không ngờ lại cao như vậy.

Lương cơ bản: 80.000 NDT.

Phía dưới còn có các loại phúc lợi, đãi ngộ và tiền thưởng.

Căn bản là cấp bậc cao nhất.

Dựa theo miêu tả, cộng thêm tiền thưởng thì lương một năm của nàng sẽ gần 3 triệu.

Đãi ngộ này thật sự là khó tin.

Một lát sau, Liễu Bảo Nguyệt thở phào một hơi, dùng sức ký tên.

Trên mặt đã đỏ bừng.

Sau đó nàng cảm nghị định bổ nhiệm lên xem.

“Trải qua đại học cổ đông... quyết định bổ nhiệm Liễu Bảo Nguyệt thành đồng sự công ty TNHH khoa học kỹ thuật Công Hiệt...”

(đồng sự = thành viên ban giám đốc)

Mặc dù đã chuẩn bị từ trước, nhưng trái tim nàng vẫn không nhin được mà đập loạn.

Quản lý phòng vận doanh còn dễ nói, chỉ có thể coi là lãnh đạo trung tầng.

Nhưng đồng sự của một công ty, là có thể tham dự vào quyết sách của công ty, có tư cách có mặt trong đại hội cổ

đông.

Thuộc về lãnh đạo cấp cao chân chính.

Chú ý đến ánh mắt của Liễu Bảo Nguyệt, Lâm Bái chỉ yên lặng chờ đợi.

Một lúc sau, Liễu Bảo Nguyệt lại ký tên mình lên.

Lâm Bái thu hồi văn kiện, nhiệt tình nói: “Giờ tôi sẽ dẫn ngài đi đăng ký thông tin cá nhân. Ngoài ra, thành viên ban giám đốc sẽ được phân một chiếc xe. Có rất nhiều loại xe, ngài có thể lựa chọn chiếc mình thích. Có Benz S-class, Audi A8, BMW 7 series...”

Liễu Bảo Nguyệt gật đầu, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng những tin tức này vẫn làm cho nàng chấn động, suýt nữa mất khống chế.

Đồng thời, cảm giác thỏa mãn và thành tựu to lớn cũng sinh ra.

Từ một công nhân viên chức bình thường, đột nhiên biến thành tinh anh trên đỉnh tháp.

Sóng gió trong nội tâm là không thể diễn tả.

Ra khỏi văn phòng.

Liên gặp được một cô gái đang đứng ở ngoài cửa.

Khoảng 27 28 tuổi, mái tóc ngắn thanh thoát, tướng mạo đoan chính.

Tinh thần sung mãn, khí chất già dặn, nhìn trông rất hợp mắt.

“Vị này là Lý Tiểu Cần, sau này sẽ là trợ lý của ngài. Cô ấy lái xe rất tốt, có thể kiêm chức tài xế.” Lâm Bái giới thiệu: “Tiểu Cần từng làm việc ở tổng bộ 3 năm. Hai ngày nữa ngài

sẽ đến tổng bộ để huấn luyện, có Tiểu Cần ở bên cạnh, ngài sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Lý Tiểu Cần vội vàng khom người chào Liễu Bảo Nguyệt: “Chào Liễu tổng.”

“Xin chào.” Liễu Bảo Nguyệt cơ hơi co quắp.

Chuyện huấn luyện ở tổng bộ, tối hôm qua nàng mới được biết.

Hơn nữa Đường Tụng còn báo cho nàng trong tình cảnh đặc thù.

Nhớ lại tình cảnh đó, nàng lại không nhìn được mà mặt đỏ tim run.

Vội vàng thu hồi suy nghĩ, Liễu Bảo Nguyệt add wechat với trợ lý Lý Tiểu Cần.

Sau đó là đi đăng ký thông tin, nhận máy tính, thẻ làm việc, vân vân...

Lại đi làm quen hoàn cảnh công ty một lần.

Hai người cuối cùng đi lên phòng làm việc ở trên tầng 6.

Đẩy cánh cửa màu nặng nề.

Liễu Bảo Nguyệt đứng trong văn phòng rộng rãi, tâm trạng bành trướng đến cực hạn.

Đây là phòng làm việc thuộc về riêng nàng.

Diện tích rất rộng, hai mặt cửa sổ sát đất, bên ngoài ban công là các loại hoa cỏ xanh tươi.

Bàn công tác bằng gỗ rộng lớn, ghế bằng da thật...

Nội thất và trang trí xa hoa khiến nàng hơi không quen.

Hai người ngồi xuống ghế salon ở khu nghỉ ngơi.

Lâm Bái cười nói: “Liễu tông, ba vị đồng sự khác của công ty đều tương đối bận. Có hai vị là nhà khoa học cao cấp nhất, trước mắt đang phối hợp với đội ngũ nghiên cứu, chuẩn bị cho việc tuyên bố và phát hành AI trò chuyện đời đầu.”

“Một vị khác...” Lâm Bái yên lặng một chút, nói: “Là chủ tịch Kim Mỹ Nga, đồng thời cũng là chủ tịch tập đoàn Đường Tổng, hai ngày nữa ngài đến tập đoàn thì sẽ được gặp cô ấy.”

“Chờ sau khi huấn luyện xong, văn phòng ban giám đốc sẽ phái chuyên viên đến phối hợp với ngài. Chuẩn bị cho việc nhậm chức của ngài.”

Nghe vậy, trái tim của Liễu Bảo Nguyệt lại bắt đầu đập loạn.

“Kim Mỹ Nga!”

Nàng không xa lạ gì với cái tên này, hoặc phải nói là rất nhiều người từng nghe nói đến, từng thảo luận đến, từng ước mơ, từng khiếp sợ về cái tên này.

Ban đầu, bởi vì thò tay vào quá nhiều lĩnh vực, dính dáng đến quá nhiều ngành nghề, lại không có sản phẩm mang tính tiêu chí, cho nên tập đoàn Đường Tổng cũng không được xã hội chú ý nhiều.

Mãi đến hơn một năm gần đây, tư bản Tỉnh Ngô quật khởi quá mạnh mẽ, tạo thành gió tanh mưa máu trên thị trường chứng khoán.

Theo lượng lớn tài chính tràn vào, tập đoàn Đường Tổng bắt đầu lớn mạnh rất nhanh.

Cũng hoàn thành chinh hợp tất cả tài nguyên dưới trướng, trở thành thế lực bá chủ như bây giờ.

Cũng tại thời điểm đó, tầng quản lý cấp cao của tập đoàn Đường Tổng mới tiến vào ánh mắt của mọi người.

Mà người đáng chú ý nhất trong đó, không thể nghi ngờ là người đứng tên pháp nhân và chủ tịch Kim Mỹ Nga.

Cũng là người quyết định cao nhất của tập đoàn bây giờ.

Ngoại trừ có thành tựu to lớn trên thương trường, bản thân Kim Mỹ Nga cũng có dung mạo không thể bắt bẻ, tuyệt đối là cấp bậc nữ thần.

Kim Mỹ Nga rất khiêm tốn, rất ít khi xuất hiện trước mắt công chúng.

Thỉnh thoảng xuất hiện một tấm ảnh không rõ ràng, cũng có thể trở thành tin tức hot.

Kim Mỹ Nga được truyền thông ca tụng là nữ xí nghiệp gia thành công nhất hiện nay.

Được vô số người trong và ngoài nước coi là thần tượng.

Rất nhiều người đều nói, loại người như Kim Mỹ Nga không nên tồn tại trong thế giới hiện thực mới đúng.

Chương 280: Hội tuyển dụng

Đại hội tuyển dụng của đại học Yên Thành.

Trên trăm xí nghiệp tụ tập ở quảng trường phía đông, người ta tập nập, khí thế hùng hục.

Vô số sinh viên khóa này đang tràn đầy phấn khởi mà tụ tập ở nơi này.

Trải qua hai ngày tuyên truyền và giới thiệu, tình hình của công ty TNHH văn hóa Đường Trình cũng được đám người hiểu rõ.

Tiền lương và đãi ngộ rất tốt, hoàn cảnh làm việc cực kỳ hậu đãi, vốn đăng ký hết sức hùng hậu.

Hơn nữa, hạng mục trước mắt của công ty cũng rất có tiền đồ.

Điều này làm cho rất nhiều sinh viên sắp tốt nghiệp hướng tới, đó chính là xí nghiệp lý tưởng trong lòng bọn họ.

Trình Nhạc Nhạc không có tiết học buổi chiều.

Nàng đang ngồi sau bàn trong gian của công ty, mang trên mặt vẻ khản trương và hưng phấn.

Trước mặt là truyền đơn, danh sách sức vị và chút đồ lưu niệm của công ty.

Mặc dù mấy ngày gần đây nàng vẫn luôn tổ chức sinh viên làm thêm, hỗ trợ bố trí hội trường, phát truyền đơn.

Nhưng đến khi ngồi ở chỗ này, bắt đầu thu thập sơ yếu lý lịch, giới thiệu tin tức của công ty cho mọi người, thì nàng mới cảm nhận được cảm giác thành tựu to lớn.

Đây là công ty của Đường Tụng, tên còn là Đường Trình.

Đối với Trình Nhạc Nhạc mà nói, chỉ cái tên này thôi cũng đủ để nàng cố gắng rồi.

“Nhạc Nhạc, uống chút nước đi, mệt chết rồi.” Quách Thi Tâm của bộ phận hành chính đưa cho nàng một chai nước.

“Cảm ơn Thi Thi.”

Trình Nhạc Nhạc nói tiếng cảm ơn, rồi mở chai nước uống từng ngụm nhỏ.

Trên mặt mang theo vẻ thỏa mãn và vui sướng.

Quách Thi Tâm nhìn cô gái tràn đầy thanh xuân và bốc lửa trước mặt, trong mắt lại tràn đầy hâm mộ.

Rất xinh đẹp, một thân quần áo hàng hiệu sắc sảo và lóa mắt.

Có không ít người chung quanh đều đang nhìn trộm về phía này.

Quan trọng nhất là, nghe ý của chị Helen.

Vị Trình Nhạc Nhạc này có quan hệ rất không tầm thường với Đường tổng của bọn họ.

Đây là thứ nàng hâm mộ nhất.

Có thể quan hệ với một nam thần như vậy, mặc kệ là quan hệ thế nào, thì cũng đủ để bọn họ ngược nhìn.

“Xin chào, đây là giới thiệu vắn tắt về công ty và danh sách chức vị.” Trình Nhạc Nhạc đưa hai tờ truyền đơn qua, vẻ mặt đầy tươi cười.

Nam sinh đối diện đệ trình sơ yếu lý lịch, rồi bắt đầu tự giới thiệu.

Quách Thi Tâm lại hỏi vài câu.

Nam sinh không ngừng gật đầu, ánh mắt vẫn luôn tập trung lên người Trình Nhạc Nhạc, có chút trở mắt thất thần.

Sau khi tiếp xúc gần, mới phát hiện ra vị này đẹp như thế nào.

Quần áo thời thượng, trang điểm xinh đẹp.

Ngũ quan tươi đẹp động lòng, lông mi dài lại cong, tóc dày đen nhánh.

Khóe mắt hơi nhếch lên, dáng người hoàn mỹ, khiến cho nàng có thêm chút quyến rũ.

Hết lần này đến lần khác, đôi mắt của nàng lại rất tinh khiết, rất chân thật.

Loại mỹ nữ vừa thanh thuần ngây ngô, lại vừa quyến rũ khiêu gợi này, lực sát thương quả thực là quá khủng bố.

Quách Thi Tâm thấy thế thì ‘khụ khụ’ hai tiếng, nhắc nhở: “Bạn Vương! Nếu như không còn nghi vấn gì thì có thể rời đi. Chúng tôi sẽ thông báo sau.”

Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng nàng đã quyết đoán đánh dấu X vào sau tên của người này.

Tuyển người thêm bà chủ vào công ty, chỉ sợ nàng cũng xong đời.

Nam sinh cũng không rời đi ngay.

Hắn nhìn Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt chờ mong, hưng phấn nói: “Xin chào, có thể add wechat không? Nếu tôi có nghi vấn gì, thì có thể trưng cầu ý kiến của cô.”

Trình Nhạc Nhạc lắc đầu cười nói: “Có nghi vấn thì hoan nghênh gọi đến điện thoại của công ty, trên truyền đơn có ghi số điện thoại của công ty.”

Nói xong lại lễ phép đưa một túi vải có logo của công ty: “Cảm ơn vì đã chú ý đến văn hóa Đường Trình, chúc tất cả thuận lợi.”

Nam sinh lộ ra vẻ thất vọng, hậm hực đứng dậy rời đi.

Trình Nhạc Nhạc vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, không lộ ra chút dị thường nào.

Trong khoảng thời gian gần đây, nhất là sau khi nàng thay đổi thói quen ăn mặc, thì có rất rất rất nhiều những chuyện tương tự.

Ban đầu nàng còn không quen, đến giờ thì đã quen như ăn cơm uống nước rồi.

Trong đám sinh viên đang xếp hàng ở cách đó không xa, có người nhỏ giọng bàn tán một màn này.

“Đó chính là Trình Nhạc Nhạc? Quá đẹp!”

“Chắc chắn rồi, mọi người đều nói Trình Nhạc Nhạc là hoa khôi mới của trường mà.”

“Sao Trình Nhạc Nhạc lại ngồi trong đó? Tôi nhớ Trình Nhạc Nhạc mới năm nhất mà.”

“Không biết, có người nói Trình Nhạc Nhạc là ‘bạch phú mỹ’, có thể công ty này là của người nhà thôi.”

“Đúng là ‘bạch phú mỹ’ đấy! Quần áo trên người Trình Nhạc Nhạc rất đắt. Da trắng dáng đẹp, khuôn mặt thì khỏi phải bàn, hoàn toàn là mỹ nữ tự nhiên.” (không phẫu thuật)

“Nếu Trình Nhạc Nhạc là bạn gái tôi, sống ít 10 năm tôi cũng vui vẻ!”

“Lùi ra sau đi, lần trước có người nói giảm thọ 30 năm cũng nhận kìa.”

“Vậy tôi giảm 50 năm!”

“Đậu xanh! Ông không muốn sống nữa à!”

“Trình Nhạc Nhạc chính là mạng của tôi!”

...

Đường Tụng dừng xe ở bãi đỗ xe.

Chậm rãi đi đến quảng trường phía đông của đại học Yên Thành.

Càng gần quảng trường, hần thấy rất nhiều sinh viên đang hưng phấn và hào hứng.

Bọn họ đã là năm 4, chuẩn bị bước những bước đầu tiên ra xã hội.

Đứng trong một góc, Đường Tụng đảo mắt nhìn quanh.

Trên trăm xí nghiệp, hơn ngàn sinh viên tụ tập cùng một chỗ, rất âm ỉ và sôi nổi.

Hần lấy điện thoại ra, nhìn vị trí và ảnh mà Helen gửi cho, cũng xác nhận được đại khái vị trí.

Đi thẳng về phía trước, từ từ dung nhập vào trong đoàn người.

Trước khi đến, hần cố ý trở về Yên Giang Biệt Viện.

Tắm rửa sạch sẽ, lại nghỉ ngơi một trận, sau đó mới thay quần áo đến đây.

Lái xe đường dài đúng là rất mệt, nghỉ ngơi một lát có thể điều chỉnh trạng thái.

Chuẩn bị cho trận bóng kịch liệt sau đó.

Những ngày rời khỏi Yên Thành, hần vẫn chưa chính thức ném rổ lần nào.

Chơi bóng với Liễu Bảo Nguyệt, chỉ là va chạm và ma sát trong vòng cấm địa thôi.

Hắn cố tình chọn bộ đồ ‘nhân gian’ trong thời trang – khói lửa nhân gian.

Bởi vì hiện trường có rất nhiều người, nên cũng không có vẻ chói mắt.

Thời tiết này, ăn mặc thế này cũng là vừa vặn.

Áo có mũ màu xám, quần thường màu đen, giày lười.

Mang theo kính đen, nhìn qua cũng chỉ là một soái ca 8 điểm.

Đi trên đường cũng không tính là quá thu hút chú ý.

Đi vào khu vực giữa quảng trường.

Cách xa xa, đã thấy Trình Nhạc Nhạc ngồi phía sau bàn trong gian hàng.

Sự thay đổi của nàng càng ngày càng rõ ràng.

Mặc áo khoác màu xanh xám, áo sơ mi trắng, tóc xõa tung tự nhiên.

Trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Khí chất sạch sẽ trầm ổn, nhìn trông rất tự nhiên hào phóng.

Giống như một nữ thần đang ngồi tắm nắng trong thư viện của trường học.

Nơi nàng ngồi, chính là một bức tranh.

Nhớ lại dáng vẻ của nàng trong lần đầu tiên gặp mặt.

Quần áo thể thao bó sát, dáng người hoàn mỹ.

Mặc dù rất xinh đẹp, nhưng có thể cảm nhận được vẻ ngại ngùng và lo lắng tự ti trên người nàng.

Trong bất tri bất giác, nàng cũng đang thay đổi từng chút một, trở nên ưu tú hơn, tốt hơn.

Càng ngày càng cuốn hút hơn.

Nàng không phải sản phẩm phụ thuộc bất cứ kẻ nào, nàng chính là nàng hoàn mỹ nhất.

Độ trưởng thành 90, tuyệt đối là nhân tài ưu tú.

Nàng thông minh thiện lương, có mục tiêu, cố gắng, chịu khổ, có lực chấp hành mạnh.

Biết quan tâm đến cảm nhận của người bên cạnh, nhưng không thiếu tư tưởng riêng.

Hoàn toàn có tất cả những tố chất mà nhân tài cần có.

Trước kia, bởi vì hoàn cảnh gia đình, nên nàng có hơi tự ti và nhút nhát.

Bây giờ, nàng tự tin, tỏa sáng, hạnh phúc.

Giống như cái tên của nàng, Nhạc Nhạc.

Có lẽ, đây mới là mục đích bồi dưỡng nhân vật của hệ thống nhỉ?

Tựa như ‘hạt châu vui sướng’ đã miêu tả: Mang đến hạnh phúc cho nàng, đồng thời bạn cũng phải thấy vui sướng.

Quan sát một lúc, Đường Tụng thân nhiên tiến vào đội ngũ xếp hàng của văn hóa Đường Trình.

Hắn đi theo đám sinh viên đang xếp hàng, từ từ và lặng lẽ tiến lên.

Chương 281: Nữ thần trường học

Vị trí của văn hóa Đường Trình có hai bàn, chia làm hai đội ngũ.

Trước mỗi một hàng đều có một nhân viên đang thu thập sơ yếu lý lịch.

Đường Tụng yên tĩnh xếp tại hàng của Trình Nhạc Nhạc, thường thức dáng vẻ làm việc chăm chỉ của nàng.

Một lát sau.

Một tên con trai mặc áo khoác cao bồi vỗ vỗ bả vai hắn, mắt lão liên nói: “Người anh em, ông cũng đến đây để thưởng thức nữ thần Trình Nhạc Nhạc đúng không?”

Đường Tụng quay đầu, kinh ngạc hỏi: “Đây không phải hội tuyển dụng sao?”

“Đừng nói đùa chứ?” Một nam sinh có ria mép ở trước mặt hai người họ không nhìn được, giễu cợt một tiếng: “Ông bạn, tôi chú ý ông lâu rồi. Ông còn không mang CV theo, lại nhìn chăm chăm vào Nhạc Nhạc nhà chúng ta. Không phải là muốn chờ đến lượt, đi lên trò chuyện vài câu, thỏa mãn chút tâm tư hèn mọn của mình sao?”

Không ít người chung quanh đều nhìn qua bằng ánh mắt khinh bỉ, họ cũng rất tán thành lời này.

Tên mặc áo khoác cao bồi cười hì hì nói: “Người anh em mày rậm mắt to, không ngờ lại không thành thật như vậy. Ông

nhìn bọn tôi này, ai cũng cầm CV cả. Dù ai hỏi cũng có thể nói là đến tìm việc làm, cũng coi như là có cái lý do chính đáng.”

“Lục Tử Dã, ông không biết xấu hổ sao?” Một nam sinh có vẻ ngoài khá chính trực ở phía sau bọn họ lên tiếng, lại chỉ vào vào tên mặc áo khoác cao bồi: “Ông là người khoa tiếng Nhật, chạy qua đây làm cái rắm gì?”

Lục Tử Dã vô cùng phần chấn, vẻ mặt thành thật nói: “Ông... nghe qua chuyện của tôi rồi?”

“Ha ha ha...” Máy sinh viên chung quanh đều không nhin được mà bật cười.

Đường Tụng: ?????

Thì ra mấy người này đều đến ngắm nữ thần.

Mình chỉ muốn tạo bất ngờ cho bạn gái, làm sao lại gặp phải đám biến thái này.

Nhưng nhìn bọn họ cười bỉ ổi như vậy, Đường Tụng cũng thấy hơi tò mò.

Nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Nam sinh ria mép ở phía trên khinh thường nói: “Nhìn ra rồi, ông căn bản không phải sinh viên năm tư.”

Đường Tụng giật mình, sức quan sát mạnh như vậy sao?

Nam sinh chính trực ở phía sau giải thích: “Tên này là danh nhân ở trong trường học, từng xem hentai ở trong lớp. Tai nghe bluetooth hết pin mà không biết, mấu chốt là còn bật rất to. Toàn bộ hơn 200 người trong phòng học đều nghe thấy, tình cảnh đó... chắc chắc chắc...”

“Ha ha ha...” Tiếng cười nhẹ lại vang lên.

Lục Tử Dã chớp chớp mắt, giọng nói rất nghiêm túc: “Cuộc sống giống như một chuyến lữ hành, không cần để ý

đến mục đích, quan trọng là phong cảnh ở ven đường, là tâm trạng khi ngắm cảnh. Hentai là một mảnh thiên địa tự do, cũng là phong cảnh để thả lỏng tinh thần và thể xác. Nó là kết tinh của nghệ thuật, là tình cảm thăng hoa, là mối quan hệ tâm linh, là quê hương của quý ông. Thân là sinh viên ngành tiếng Nhật, tôi cũng đang vừa thưởng thức vừa học tập thôi. Tôi sẽ không vì xem hentai mà sinh ra bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.”

“Hừ...”

“Hừ...”

Một mảnh âm thanh ghét bỏ vang lên.

Đường Tụng giơ ngón tay cái lên, cảm thán: “Đúng là trâu, quá trâu!”

Tình huống này, cơ bản là đã đánh mất quyền kén vợ kén chồng trong trường học.

Lục Tử Dã còn có thể lạc quan như vậy, tâm tính không tệ.

“Này, người anh em, đừng chỉ cười tôi, hai chúng ta là ngựa long phượng sồ, tám lạng nửa cân thôi.” Lục Tử Dã hình như đã nhận định Đường Tụng là đồng đảng của mình, tràn đầy phấn khởi nói: “Ông đoán nữ thần Nhạc Nhạc sẽ trò chuyện với ông lâu hơn, hay là nói chuyện với tôi lâu hơn?”

“Đừng đừng đừng, tôi không dám so với cậu.” Đường Tụng vội vàng xua tay, hấn thật sự không dám so.

“Haiz, tôi nói cho ông biết nhé, nếu không phải tôi sắp tốt nghiệp, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ trở thành bạn gái tôi. Tôi cảm thấy chúng tôi có linh hồn đồng điệu, rất hợp với nhau. Nếu như cho tôi thêm 2 năm, tôi tuyệt đối sẽ nhận được tình yêu của Nhạc Nhạc. Ông không biết thì thôi, từ khi tôi nhìn thấy ảnh Nhạc Nhạc mặc quần áo trắng trên diễn đàn...”

Lục Tử Dã bắt đầu nói liên miên không dứt, miêu tả quá trình mưu trí của bản thân mình.

Mấy tên hảo sắc chung quanh cũng gia nhập vào, bắt đầu nhỏ giọng thảo luận về vị nữ thần này.

Thỉnh thoảng lại có người cười ‘khà khà’ đầy hèn mọn.

Nhưng bọn họ không chú ý đến, sắc mặt của Đường Tụng đã đen xì.

Gần 5:30 chiều, người ít dần.

Những người thực lòng xin việc, khẳng định sẽ đến sớm, đại khái cũng đã xong xuôi rồi.

Còn mấy kẻ đứng sau như bọn họ, đại khái là muốn lên nói chuyện và lôi kéo làm quen với nữ thần.

Nhìn xem có thể xin wechat hay không.

Đường Tụng vỗ vỗ nam sinh rìa mép đứng đầu mấy người, cười nói: “Người anh em, chúng ta đổi chỗ đi, để tôi lên trước dò đường cho mọi người.”

Đặc hiệu ‘ôn tồn lễ độ’ (ưu nhã) phát động.

Nam sinh rìa mép nhìn nụ cười ấm áp này, không biết vì sao lại cảm thấy rất thân thiết.

Rìa mép nhún vai, sáng khoái đổi chỗ với hắn: “Được thôi, dù sao ông cũng chỉ được hơn một phút thôi, cũng không chậm trễ bao lâu.”

“Người anh em, ông đừng làm chuyện quá khích nhé, nữ thần Nhạc Nhạc có bạn trai rồi đấy. Tôi xem trên diễn đàn, người ta là ‘cao phú soái’ đỉnh cấp lái Bentley đấy. Đó cũng là lý do vì sao không ai dám trêu chọc Nhạc Nhạc.”

Có lẽ là vì hiệu quả của thời trang, mấy người phía sau đều nhắc nhở một câu, lo lắng hắn làm ra chuyện quá khích nào

đó.

Đường Tụng mỉm cười, không thèm để ý nói: “Không sao, tôi cũng lái Bentley GTC.”

“Hừ...”

“Đáp ứng tôi, lừa gạt anh em mình thì được, chứ đừng lừa cả bản thân mình.” Rìu mép mở miệng nói.

Những người khác cũng phụ họa theo.

Một lát sau, chờ đến lượt Đường Tụng thì Lục Tử Dã lại đảo mắt, nói: “Có cần tôi cho ông mượn CV không, ông không cảm gì mà tiến lên, không thấy xấu hổ sao?”

Đường Tụng lắc đầu, cười nói: “Không cần, không có vấn đề.”

“Được rồi, biết ông mặt dày rồi.” Lục Tử Dã vỗ vỗ bả vai hắn, một mặt tôi thưởng thức ông nha, cảm thấy như gặp được tri kỷ.

Sau khi người phía trước rời đi, Đường Tụng tiến lên một bước, ngồi xuống trước mặt Trình Nhạc Nhạc.

Yên tĩnh nhìn nàng.

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu, lưng eo thẳng tắp.

Bàn tay thon dài trắng nõn cầm bút viết, nghiêm túc viết viết gì đó.

Ngón tay sạch sẽ, móng tay gọn gàng, cũng không sơn móng tay.

Mùi hương hoa cao cấp tràn vào xoang mũi.

Ừm, là mùi hương hắn thích nhất.

Từ vị trí này nhìn qua.

Có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng, bờ môi như cánh hoa, cái trán tròn bóng, bộ ngực cao ngất, vòng eo mảnh khảnh.

Trên người nàng còn có một loại khí chất đặc biệt, tựa như mang theo vẻ quyến rũ của người có trí thức, vô cùng động lòng người.

Chương 282: Câu chuyện tình yêu trong mơ

Quách Thi Tâm ở bên cạnh đang định nhắc nhở vị bạn học này.

Thì đã nhìn thấy mặt của Đường Tụng, nàng lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám lên tiếng quấy rầy.

Ông chủ muốn chơi, nàng chỉ có thể phối hợp.

“Xin chào, có mang sơ yếu lý lịch không?”

Trình Nhạc Nhạc vẫn đang ghi chép, thấy đối phương không có động tĩnh gì thì thuận miệng hỏi một câu.

“Không mang.”

Nghe được câu trả lời, Trình Nhạc Nhạc vô thức rút một bản khai ra, rồi đưa cho đối phương, trên mặt còn mang theo nụ cười chân thành.

Ngay sau đó, đôi mắt phượng quyền rũ của nàng hơi run rẩy, lập tức nhìn kỹ lại.

Trong con người đã phản chiếu ra gương mặt quen thuộc kia.

Lạch cạch... bút chì rơi xuống mặt bàn.

Nụ cười trên mặt nàng bắt đầu khuếch tán, sinh động hơn.

Nháy mắt một cái, rồi nhìn chăm chăm vào hắn.

“Anh về rồi!” Giọng nói của nàng có vẻ rất bình tĩnh, giống như cũng không quá kích động.

Nhưng Đường Tụng vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều thứ từ trong ánh mắt của nàng.

Hắn gật đầu, quan tâm hỏi: “Công tác có thuận lợi không?”

“Rất tốt, em rất thích, cũng học được rất nhiều thứ.”

Đường Tụng nhẹ nhàng sờ lên gương mặt trắng nõn của nàng: “Xem ra em đã chịu bôi kem chống nắng rồi, cả người đều trắng hỏ lên.”

“Chuyện anh nói, em đều nghe.”

“Đi thôi, chúng ta đi dạo trường học, anh còn chưa từng đi dạo trong nơi này.” Đường Tụng đứng dậy, vẫy tay với nàng.

“Thi Thi, tôi đi trước nhé.”

“Được rồi được rồi, hai người đi đi! Bên này một người cũng không có vấn đề.”

Trình Nhạc Nhạc đứng lên, bước nhanh đến trước người Đường Tụng.

Một mực ôm lấy tay của hắn, lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã có ánh sáng lập lòe.

Chỉ cần hắn vừa xuất hiện, vĩnh viễn đều là ngoại lệ!

...

“Đi thôi.” Đường Tụng khẽ vuốt mái tóc dày của nàng, mang theo vẻ cưng chiều và vui vẻ.

“Ừm.” Trình Nhạc Nhạc vui vẻ híp mắt lại.

Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, hai người đi xuyên qua đám người, đi về nơi xa.

Mấy tên hào sắc đang xếp hàng để được nói chuyện với nữ thần đều tròn mắt nhìn nhau, đầu óc ong ong.

Nhìn từng màn phát sinh trước mắt, lại rơi vào trạng thái đóng băng tuyệt đối.

...

Trên đường đi, Trình Nhạc Nhạc vẫn luôn rất phấn khởi, liên tục giới thiệu với hấn về cuộc sống đại học trong khoảng thời gian này.

Trải qua hơn một tháng, nàng đã triệt để dung nhập vào đó.

Tổng thể mà nói thì còn vượt qua chờ đợi của nàng.

Đương nhiên, cũng có vài chỗ đáng thất vọng, ví dụ như vài ma sát nhỏ với một ít nữ sinh.

Hai người tránh dòng người, đi vào một con đường nhỏ u tĩnh.

Bốn phía bị bụi cây và hoa cỏ bao phủ.

Đường Tụng nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng thảo luận với nàng.

Qua một lúc lâu.

Có lẽ là cuối cùng cũng nói hết những lời mình đã góp nhặt, Trình Nhạc Nhạc từ từ ngừng lại, nhìn hấn đầy chờ mong.

Đường Tụng dừng bước, nhu hòa nhìn nàng: “Nhạc Nhạc, anh nhớ em.”

Trình Nhạc Nhạc nghe thấy hấn chủ động, hốc mắt đã hơi đỏ.

Nàng dựa đầu vào ngực hấn, giọng nói mang theo vẻ quyến luyến rất đậm: “Em cũng nhớ anh, rất nhớ rất nhớ, mỗi ngày đều nhớ, mỗi đêm đều đáng nhớ.”

Đường Tụng ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên tóc nàng.

Hai người ôm nhau rất lâu, ngửi lấy mùi hương của nhau.

Trên mặt Trình Nhạc Nhạc dâng lên vẻ mê luyến và say mê, cảm giác chưa từng có tràn đầy nội tâm nàng.

Mỗi lần Đường Tụng chủ động biểu hiện tình cảm, nàng đều sẽ vui vẻ rất lâu.

Điểm vui sướng + 1.

Điểm vui sướng +1.

...

Yên tĩnh ôm nhau một lúc lâu.

Đường Tụng đưa tay nàng khuôn mặt nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua tóc mai và đôi mắt quyến rũ của nàng.

Dịu dàng ngậm lấy cánh môi sung mãn và ướt át, nghiêm túc hút lấy, chậm rãi thưởng thức.

Mùi vị son môi cao cấp hỗn hợp với vị táo nhân nhạt tiến vào trong miệng hắn.

Tựa như có một dòng điện đang tán loạn giữa răng môi hai người.

Trình Nhạc Nhạc nhắm chặt mắt, yên lặng hưởng thụ ôn nhu và quyến luyến của giờ phút này.

Đây là cảm nhận tốt đẹp mà nàng chưa từng có, cũng là yêu thương mà nàng không dám tưởng tượng.

sau khi tách ra, hình như Đường Tụng đã có chút cải biến.

Trở nên khiến nàng động tâm hơn.

Không biết từ lúc nào, đôi tay của Trình Nhạc Nhạc đã vòng qua cổ hắn, trong mũi phát ra âm thanh sung sướng.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu.

Chờ đến khi hai người tách ra, thì sắc trời đã bắt đầu tối dần, đèn đường đã bắt đầu sáng lên.

Đường Tụng dùng ngón tay cái lau nhẹ vết son môi dính trên khóe miệng nàng.

“Đường Tụng...” Ánh mắt Trình Nhạc Nhạc có chút mê ly, giọng nói mềm mại êm ái.

“Ừm.”

“Anh quá tốt với em, em có thể cảm nhận được tình yêu của anh, tốt thật.”

Nàng là một người thiếu cảm giác an toàn, cũng là một người khát vọng được yêu.

Hôm nay Đường Tụng đã mang đến cho nàng cảm giác an toàn to lớn về mặt tình cảm.

Đường Tụng lùi lại một bước, nghiêm túc nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt.

Chân mang đôi giày trắng, quần jean rộng rãi, áo sơ mi + áo khoác.

Đã có sức sống thanh xuân, lại không mất vẻ ưu nhã.

Thật là khiến người ta yêu thích!

Chuyến đi Đế Đô lần này, đã ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Tiếp xúc với môi trường đầu, để cho tư tưởng của hắn phát sinh cải biến.

Nhiều khi đàn ông trưởng thành chỉ trong một chớp mắt.

Hắn đã học được trân quý, hiểu tình yêu.

Đương nhiên, cái này vẫn không thể che giấu sự thật hắn là người có lòng bao dung, trái tim rộng lớn.

Nói cách dân dã là bắt cá nhiều tay, tra nam.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Hắn nhìn Trình Nhạc Nhạc, lộ ra nụ cười xán lạn xuất phát từ nội tâm.

Đặc biệt ‘ôn tồn lễ độ’ lại phát động.

Trình Nhạc Nhạc nhìn người trước mắt, nàng cảm nhận được thiện ý, ấm áp, và lạc quan ở trên người hắn.

Đường Tụng ngồi xổm xuống trước mặt nàng, vỗ vỗ vai mình: “Chúng ta đi thôi, anh công em đi dạo, em ngồi sau chỉ đường.”

Hai mắt Trình Nhạc Nhạc lập tức tràn đầy sương mù.

Nàng gật đầu một cái, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Sau đó, nàng cẩn thận leo lên lưng hắn, còn lén lút lau sạch nước mắt.

Hiển nhiên là không muốn Đường Tụng thấy mình như vậy.

Một màn này rất giống với câu chuyện tình yêu trường học trong mơ của nàng.

Đường Tụng đứng dậy, bắt đầu dạo bước trên con đường mòn phủ kín lá rụng.

Trình Nhạc Nhạc chôn đầu vào cổ hắn, dùng sức ôm chặt.

Ánh mặt trời lặn nơi xa chiếu rọi các vì sao, nhân gian chợt muộn.

Nàng thật sự quá yêu giây phút này.

Chương 283: Tinh tám gram

“Đường Tụng!”

“Sao thế?”

“Đêm nay thật là nhiều sao nha!”

“Đúng vậy, bầu trời rất đẹp, giống như em bây giờ vậy.”

“Vậy anh có biết vì sao nặng bao nhiêu không?”

“Ah... cái này thì không biết thật.”

“Anh nghĩ kỹ lại đi.”

“Hình như mỗi một vì sao đều có trọng lượng khác nhau, cái này không thể đánh giá mà nhỉ?”

“Ha ha, em biết, là 8 gram.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tinh (sao) tám gram nha!” (câu này không hiểu lắm, tìm mãi mà không ra, ai biết thì nói mình với)

...

9 giờ tối.

Tiểu khu Bắc Thành Hoa Viên.

Cửa thang máy từ từ mở ra, một nam một nữ đi ra.

Hình như nam sinh đang kể chuyện cười gì đó, nữ sinh che miệng cười không ngừng.

Kéo cánh cửa chống trộm nặng nề, mở đèn.

Nữ sinh treo túi xách và áo khoác lên, lộ ra áo sơ mi và bộ ngực cao ngất.

Hai người nhìn nhau, gần như đồng thời nhào vào đôi phương.

Chia cách nhiều ngày, nói không nhớ là không có khả năng.

Đường Tụng đưa tay vỗ bóng rổ phía của nàng, cảm nhận được xúc cảm quen thuộc, trái tim bắt đầu đập ‘thình thịch’.

Từ sau khi dùng ‘hạt điều thần kỳ’, hắn còn chưa từng thí nghiệm năng lực của mình đến cùng là mạnh bao nhiêu.

Mặc dù biết Trình Nhạc Nhạc có sức chịu đựng 62 không phải là đối thủ của hắn, nhưng Đường Tụng đã bị lòng hiếu thắng làm choáng váng, đã không thể ngăn cản dục vọng chơi bóng.

Hắn bắt đầu động tay.

Với tư cách là cầu thủ chính thức đã ký kết, hắn không hề cố kỵ với Trình Nhạc Nhạc.

Trình Nhạc Nhạc giống như còn động tình hơn cả hắn, không ngừng hôn lên mặt hắn, cổ hắn...

Sắc mặt nàng ửng đỏ, trong mắt đầy sương mù.

Ngay sau đó.

Bắt đầu từ cửa chính, đến phòng khách, đến hành lang, đến phòng ngủ chính, đến giường...

Giày, áo sơ mi, áo có mũ, quần thường, quần jean, áo trong, quần trong, kẹp tóc, kính mắt...

Từng kiện từng kiện rơi trên con đường này.

Lộ ra vẻ loạn tùm phèo.

Điểm vui sướng + 1.

Điểm vui sướng + 1.

...

Kẹt kẹt... âm thanh va chạm của giường.

Ngay sau đó, là vài tiếng vang chấn động.

“Anh yêu, anh có cơ bụng với cơ liên sườn từ bao giờ vậy... a...”

“Vẫn rèn luyện không nghỉ, tự nhiên sẽ có.”

“Ừm... em... biết ... anh lợi hại nhất...”

“Em thích thì tốt.”

“Em rất thích anh, rất ... yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Nghe thấy Đường Tụng nói, Trình Nhạc Nhạc lệ rơi đầy mặt.

Nước mắt chảy xuôi từ khóe mắt, thấm ướt ga giường.

...

Thứ ba, ngày 18 tháng 10 năm 2022, trời mưa nhỏ.

Thời tiết cuối thu, một cơn mưa thu một đợt lạnh.

Sáng sớm.

Ba ba ba... gió cuốn giọt mưa vỗ vào cửa sổ thủy tinh.

Vừa nhanh vừa gấp.

Mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng vang như có như không.

Một lúc lâu sau, Đường Tụng giúp Trình Nhạc Nhạc lau người.

Sau đó lao vào tắm, sấy tóc.

Trình Nhạc Nhạc hơi mệt lung và e ngại, mê luyến nhìn Đường Tụng ngồi ở mép giường.

Bàn tay để lên chiếc đùi rắn chắc của hắn: “Thật xin lỗi, em cũng hết cách rồi...”

“Nhạc Nhạc, em đã rất tuyệt.” Đường Tụng vuốt vuốt đầu nàng: “Em ngủ đi, anh đi làm bữa sáng cho em.”

Sức chịu đựng 62, nhanh nhẹn 60... tố chất thân thể của Trình Nhạc Nhạc rất tốt.

Cộng thêm thể chất cực giai, dáng người cực đẹp, lại rất phối hợp với hắn.

Đường Tụng hết sức hài lòng.

“Cảm ơn anh yêu.” Trình Nhạc Nhạc cọ mặt lên người hắn, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

...

Trước cửa sổ rộng rãi.

Nhìn những hạt mưa bụi bên ngoài cửa sổ, Đường Tụng bấm điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi là luật sư Lâm Cảnh đúng không?”

“Tôi là Lâm Cảnh, ai vậy?”

“Tôi là Đường Tụng.”

“Xin chờ một chút.” Bên kia truyền đến tiếng bước chân vội vàng, tiếng đóng cửa: “Đường tiên sinh, chào ngài.”

“Chuyện của ngài, chủ nhiệm La đã sắp xếp xong xuôi. Thủ tục của cao ốc Nguyệt Thành đã hoàn thành. 60% cổ phần của công ty Móc Câu cũng đã giao dịch xong. Trải qua tư bản Tỉnh Ngộ thương lượng, tất cả cổ đông đều đồng ý lần chuyển nhượng cổ phần này, mọi chuyện đều rất thuận lợi. Xin hỏi ngài muốn tiếp nhận cao ốc Nguyệt Thành trước, hay là cổ phần trước?”

Đường Tụng suy tư giây lát, thản nhiên nói: “Tiếp nhận cao ốc Nguyệt Thành trước đi, cổ phần thì chưa vội.”

Dù sao đây cũng là tòa nhà giá trị 700 triệu.

Đây là tài sản cố định có chất lượng tốt và không tồn tại nguy hiểm nào, hàng năm sẽ có thu nhập ổn định là 70 triệu NDT.

“Vâng Đường tiên sinh, khi nào ngài có rảnh?”

“2 giờ chiều hôm nay đi, anh trực tiếp đến cao ốc Nguyệt Thành đi, tầng 30, công ty văn hóa Đường Trình.”

“Vâng! Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Cúp máy, Đường Tụng thay quần áo, chọn một bộ âu phục rồi xuất phát đến công ty.

Trong khoảng thời gian rời khỏi Yến Thành.

Dù mỗi ngày đều câu thông trên internet, thỉnh thoảng cũng họp từ xa.

Nhưng có nhiều thứ cần hẳn trình diện và xử lý.

10 giờ sáng.

Đường Tụng dừng xe trong bãi đỗ của cao ốc Nguyệt Thành.

Thời gian này đã qua giờ cao điểm, thang máy rất nhanh.

Quét thẻ, đi thẳng lên tầng 30.

Cất bước đi vào trong, Thường Hiểu Thiển lập tức chú ý đến hắn.

Nàng vội vàng đứng lên, lộ ra nụ cười vui vẻ: “Ông chủ... a không... Đường tổng, chào buổi sáng! Ngài đến rồi.”

Đường Tụng quan sát nàng một phen, kinh ngạc hỏi: “Hiểu Thiển, sao cô lại làm tiếp tân ở đây?”

Vị này chính là nhóm nhân viên ‘lâu nhất’ của phòng cà phê Thời Gian.

Lần đầu tiên gặp mặt, hình như nàng cũng kiêm chức tiếp tân của phòng cà phê.

Khi đó vị thợ pha chế có tướng mạo ngọt ngào, hào phóng và dáng người rất khá này đã để lại cho hắn ấn tượng rất tốt.

Trong lúc nhất thời, lại có cảm giác như thời gian thấm thoát thoi đưa.

Thường Hiểu Thiên đỏ mặt, xấu hổ nói: “Thật ra trước kia tôi học ngành quản lý hành chính. Nhưng bởi vì không tìm thấy công việc thích hợp, cho nên mới đổi nghề làm thợ pha chế. Sau khi huấn luyện xong, nghe nói công ty cần một tiếp tân, tôi liền xung phong nhận việc đến đây. Muốn học thêm một số thứ trong công ty, tiếp xúc với một sân khấu tốt hơn. Sau này tranh thủ chuyển cương vị vào nội bộ công ty, trở thành một nhân viên hành chính chân chính.”

Đường Tụng nghe vậy thì gật đầu, hắn cũng hiểu tâm tư của nàng.

Bộ phận hành chính không yêu cầu kinh nghiệm, nhưng yêu cầu bằng cấp chính quy.

Trái lại thì vị trí nhân viên tiếp tân này, dù cũng thuộc về bộ phận hành chính, nhưng nếu có dung mạo xinh đẹp, dáng người đẹp, thì có thể không cần bằng cấp.

Thường Hiểu Thiên với tư cách là một trong ba nhân viên ‘lâu năm’ nhất của phòng cà phê, lại có quan hệ rất không tệ với Đường Tụng.

Nàng cũng là một trong hai nhân viên duy nhất có wechat riêng của Đường Tụng.

Với trình độ khôn khéo của Helen, chắc chắn sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ này.

Thường Hiếu Thiện cũng là một người thông minh.

Biết tổng bộ sẽ có tương lai sáng hơn, có thể đi xa hơn là làm thợ pha chế ở phòng cà phê.

Nàng cũng biết lợi dụng cơ hội, biết làm thế nào để lựa chọn chính xác.

Nói không chừng tương lai cũng là một nhân viên ưu tú.

“Cố lên! Tôi xem trọng cô nha.” Đường Tụng vỗ vỗ bả vai của nàng, lấy đó làm cổ vũ.

Thường Hiếu Thiện kích động đến run lên, cố gắng đứng thẳng người.

Phấn chán nói: “Đường tổng, ngài yên tâm, tôi sẽ không để ngài thất vọng.”

Đường Tụng mỉm cười, quay người đi về phía văn phòng.

Chương 284: Sân khấu mới

Thường Hiểu Thiên nhìn bóng dáng anh tuần kia, hai mắt sáng như sao.

Vị ông chủ kiêm nam thần này, thật sự là càng ngày càng có khí chất.

Đến giờ nàng vẫn nhớ nỗi rung động trong lần đầu gặp mặt.

Cùng với dáng vẻ mặc áo sơ mi và nghênh đón nắng thu kia.

Cảnh tượng kia cực kỳ giống với mối tình đầu trong tiểu thuyết.

Phải biết, cho dù là một vị trí nhân viên tiếp tân của công ty.

Với đãi ngộ và tiền đồ của văn hóa Đường Trình, đây là một công việc cực kỳ tốt.

Nghe nói có rất nhiều rất nhiều người phỏng vấn vị trí này.

Khi nàng lấy hết dũng khí, nói với lãnh đạo của công ty là Helen rằng mình muốn làm tiếp tân ở tổng bộ, thì nàng đã dùng một chút tâm cơ và thủ đoạn nhỏ.

Nàng tiết lộ việc mình kết bạn wechat với ông chủ, là một trong những nhân viên đầu tiên của phòng cà phê, lại có quan hệ rất tốt với ông chủ.

Cũng bởi vì tầng quan hệ này, nên nàng mới có thể đánh bại rất nhiều đối thủ cạnh tranh, bắt được cơ hội hiếm có này.

Trực giác nói cho nàng biết, đây sẽ là một cơ hội thay đổi cuộc đời của nàng.

Nếu bỏ qua, chỉ sợ sẽ phải hối hận cả đời.

Từ sau khi nhậm chức đến nay, nàng bắt đầu học lại những kiến thức chuyên ngành của mình.

Cũng mua rất nhiều khóa học online trên mạng.

Mỗi người đều là nhân vật chính trong cuộc đời của mình.

Tại một góc hẻo lánh không người chú ý, cho dù là một người từng làm thợ pha chế, cũng đang cố gắng vì tương lai của mình.

Chờ đợi giây phút phá kén thành bướm.

...

“Đường tổng!”

“Đường tổng!”

“Đường tổng!”

Trên đường, thỉnh thoảng lại có nhân viên nhận ra hắn.

Cũng có rất nhiều nhân viên mới không nhận ra hắn, vội vàng hỏi thăm người bên cạnh.

Sau khi biết vị này chính là ông chủ của công ty bọn họ.

Người hướng nội thì lập tức lên tinh thần, cúi đầu chăm chỉ làm việc.

Người hướng ngoại thì lập tức đứng lên, chào hỏi ‘Đường tổng’.

Trong một khu làm việc ở góc đông nam.

“Quản lý, đó chính là ông chủ của chúng ta, thật là đẹp trai nha.”

“Lúc trước có người nói là tôi không tin, bây giờ thì không thể không tin.”

“Có công ty đăng ký 100 triệu tiền vốn, lại còn trẻ tuổi và đẹp trai, sao mà giống nhân vật chính trong phim Hàn vậy?”

“San San...”

Trầm Ngọc Đình mím môi, lặng lẽ nhìn Đường Tụng.

Nàng cũng không phụ họa theo mọi người.

Chú ý đến Đường Tụng quét mắt qua nơi này.

Trầm Ngọc Đình xoay người, hơi cúi đầu xuống, nhìn vào màn hình máy tính rồi ngẩn người.

Nàng rất mong chờ, hi vọng hấn vẫn là Đường Hồ Lô trước kia.

Chỉ có như vậy mới làm cho nàng vững tin, hấn chỉ thuộc về một mình nàng.

Mà không phải tỏa sáng rực rỡ giống như bây giờ.

Sáng đến mức nàng không dám mở mắt ra.

...

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng thả tài liệu Helen vừa mang đến xuống.

Ngồi thẳng người, cất cao giọng: “Mời vào.”

Rất nhanh, Tạ Vũ Đồng mặc một bộ OL đi vào, trong tay còn ôm một chồng tài liệu.

Hai người ngồi xuống ghế salon khu tiếp khách.

Tạ Vũ Đồng đưa một phần tài liệu qua, bắt đầu báo cáo.

Công ty đang ở giai đoạn mới thành lập, trên cơ bản là mỗi ngày đều có đủ loại hợp to to nhỏ nhỏ.

Đoạn thời gian gần đây, ngoài trừ một số cuộc họp cực kỳ quan trọng ra, thì hẳn đều họp từ xa.

Còn lại đều do Tạ Vũ Đồng chủ đạo.

Trong đó dính dáng đến rất nhiều chuyện vụn vặt, nhỏ như chọn mua vật dụng làm việc, văn phòng phẩm, lớn thì là quy hoạch chi nhánh...

Tạ Vũ Đồng hiển nhiên là đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Nói năng trật tự, đạo lý rõ ràng.

Khi nói đến mất xích tiệm lẩu đang bàn bạc, hai mắt Đường Tụng lấp lóe khi nghe thấy cái tên ‘tiệm lẩu Thượng Hà’.

Sao cứ thấy quen quen nhỉ?

Có lẽ là từng nghe người khác nói đến?

Dù sao đây cũng là một chuỗi tiệm lẩu khá lớn, chắc hẳn là đã từng nghe thấy ở nơi nào đó.

Hắn ném chuyện nhỏ này ra sau đầu.

Đường Tụng tiếp tục thảo luận với Tạ Vũ Đồng về việc sửa sang và dự toán của chi nhánh.

Một lúc sau, sau khi hai người bàn luận xong.

Đường Tụng nghiêm túc đánh giá Tạ Vũ Đồng ở đối diện, chú ý đến quãng thâm trên mặt của nàng.

Hắn giận nữ nói: “Vũ Đồng, hay là tôi cho chị nghỉ một tuần nhé, đi ra ngoài chơi, thư giãn một chút.”

Dựa vào tin tức từ chỗ Helen.

Trong khoảng thời gian hắn rời đi, Tạ Vũ Đồng làm việc rất khắc khổ, có thể xưng là mất ăn mất ngủ.

Cơ bản mỗi ngày đều đi sớm về trễ, có thể xưng là nhân viên điển hình.

Tạ Vũ Đồng đã quen với xưng hô này, gương mặt đoan trang không lộ vẻ gì.

“Không cần, cậu đã về rồi thì công việc của tôi cũng sẽ nhẹ nhõm hơn chút.” Có lẽ vì tách ra một đoạn thời gian, nên thái độ của nàng cũng không còn thân cận và tự nhiên như trước.

Đường Tụng đứng dậy, đặt mông ngồi xuống cạnh nàng.

Tạ Vũ Đồng bị hành động bất ngờ này làm cho giật nảy cả mình.

Biểu cảm đoan trang đã hơi bối rối, vội vàng dịch sang một bên.

Ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, Đường Tụng quan tâm hỏi: “Vũ Đồng, hình như chị gầy đi rồi. Nghỉ ngơi hợp lý có thể giúp người ta tập trung hơn khi làm việc. Hay là dành chút thời gian, chúng ta đi dạo phố nhé?”

Dù sao cũng là phó tổng giám đốc duy nhất của công ty, còn là nhân viên đầu tiên do mình mời chào.

Đường Tụng vẫn rất quan tâm đến sức khỏe thể xác lẫn tinh thần của nàng.

Tạ Vũ Đồng chớp mắt, nhìn phú ông trăm triệu trẻ tuổi anh tuấn trước mặt.

Trái tim không khỏi đập loạn nhịp.

“Đường Tụng 23 tuổi, mình 31 tuổi.”

“Đường Tụng còn rất trẻ, sau này sẽ tiếp xúc được với các cô gái ưu tú.”

Nàng thầm nói với mình, giống như đang tự nhắc nhở bản thân cái gì đó.

Một lúc sau, nang thở dài, nói: “Đường tổng, hay là như vậy đi. Gần đây tâm trạng của cháu gái tôi rất kém, tôi dẫn cháu gái đi chơi. Nếu cậu có thời gian, cũng có thể đến.”

Đường Tụng nhú mào, cảm thấy hơi khó chịu, nhưng vẫn đáp ứng: “Được, vậy cứ quyết định như thế đi, khi nào chị có thời gian thì nói với tôi.”

Tạ Vũ Đồng cúi đầu, tựa như không dám nhìn vào mắt hắn.

Một lúc sau, cảm thấy bầu không khí có chút vi diệu, nàng vội vàng đứng lên, cố nói với vẻ bình tĩnh: “Đường tổng, vậy tôi về làm việc, tạm biệt.”

Nói xong, vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng thướt tha thon thả của nàng, Đường Tụng yên lặng trầm tư.

Chương 285: Đến phòng làm việc của tôi

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa lại vang lên.

Đường Tụng ngẩng thẳng người: “Mời vào.”

Cửa đẩy ra, Thường Hiểu Thiên tiến vào phòng.

Nàng mang theo nụ cười sợ hãi, trong tay còn bung một ly cà phê.

“Ông chủ, khu nghỉ ngơi có máy cà phê, tôi pha cho ngài một ly mà ngài thích nhất, ngài ném thử đi.”

“Vật vả rồi.” Đường Tụng cười nhận lấy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trò chuyện với Tạ Vũ Đồng hơn một tiếng, đúng là hơi khát nước.

Vị tiếp tân này có ánh mắt rất độc đáo nha.

“Là khẩu vị ngài thích nhất, khi đó ngài còn khen tôi nữa.” Thường Hiểu Thiên hơi nghiêng người về phía trước.

Nghe nàng nói vậy, suy nghĩ của Đường Tụng bắt đầu phiêu tán.

Hình như lúc tiếp nhận phòng cà phê, ném thử các loại cà phê thì đã từng khen nàng một câu.

Không ngờ nàng vẫn còn nhớ rõ.

Chỉ chớp mắt, hắn đã đi đến hiện tại, từ một ông chủ của một phòng cà phê nhỏ, biến thành tổng giám đốc của một công ty chân chính.

Đề ly cà phê xuống, Đường Tụng cười nói: “Cảm ơn, cô là nhân viên ‘lâu năm’, cố gắng học thêm một số thứ đi. Chỉ cần có cô năng lực, công ty sẽ không để cô thất vọng, tôi cũng sẽ không để cô thất vọng.”

Nghe Đường Tụng nói vậy, Thường Hiểu Thiên kích động đến mặt mũi đỏ bừng, biết đã đạt được mục đích.

Từ nhỏ đến lớn, người có sức ảnh hưởng lớn nhất mà nàng quen chính là Đường Tụng.

Với tư cách là chủ của một công ty có vốn đăng ký 100 triệu, chỉ cần được Đường Tụng thưởng thức, cho dù chỉ là rất nhỏ, thì cũng đủ để cải biến cuộc đời của nàng.

Đây chính là quý nhân, một người có thể chỉ có một cơ hội như vậy trong một đời.

“Vâng, vậy ngài làm việc, có cần gì thì nói cho tôi biết bất cứ lúc nào.” Nói xong, mang theo sức mặt ửng đỏ rời đi.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thường Hiểu Thiên quay người, nắm chặt nắm đấm rồi quơ quơ.

Khi biết Tạ tổng đi vào, cứ cách 20 phút là nàng lại làm một ly cà phê, rồi đi xem động tĩnh trong văn phòng tổng giám đốc.

Chờ đến khi nhiệt độ không thích hợp, nàng sẽ đưa cà phê cho những đồng nghiệp khác.

Chờ nên sau khi Tạ tổng đi ra ngoài.

Đường Tụng vừa mới bàn chuyện xong, sẽ thấy hơi mệt và khát nước.

Nhất định sẽ uống cà phê mà nàng chuẩn bị, nhiệt độ lại thích hợp, còn là loại cà phê Đường Tụng thích nhất.

Hơn nữa, những đồng nghiệp nhận cà phê của nàng, cũng sẽ ôn thiện ý với nàng.

Nàng có thể không thông minh như những lãnh đạo kia, không có nhiều tri thức như bọn họ.

Nhưng ra ngoài làm việc nhiều năm, để cho nàng biết làm thế nào để nịnh nọt người khác.

...

Trầm Ngọc Đình cũng đang uống cà phê, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa.

Lúc trước muốn đi qua tìm Đường Tụng, không ngờ Tạ tổng lại nhanh hơn một bước.

Chờ mãi thì Tạ tổng mới rời đi.

Khi nàng đang định đứng dậy đi qua, thì Thường Hiểu Thiên lại đi vào.

Một cái là nữ lãnh đạo thành thực xinh đẹp, một cái là nhân viên tiếp tân trẻ tuổi xinh đẹp.

Quả nhiên như nàng dự đoán.

Đường Hồ Lô như vậy, có không biết bao nhiêu cô gái muốn liếm một ngụm.

Nàng thích đọc sách, thích nhất là tâm lý học, cũng góp nhặt được không ít cảm ngộ.

Tựa như Freud từng nói: “Không có cái gọi là trò đùa, tất cả trò đùa đều có thành phần nghiêm túc.”

Hồi tưởng lại câu nói của Đường Tụng lúc ở bờ biển: “Không sao, thật ra tôi là Hải Vương, có thể giúp em bơi đến.”

Dựa theo tình hình ngày hôm nay.

‘Thành phần nghiêm túc’ trong câu đùa này, có lẽ là ‘Hải Vương’ nha.

Tuổi còn trẻ mà đã là phú ông trăm triệu, tướng mạo và khí chất cấp bậc nam thần, lại rất nhiều tài nghệ.

Người như vậy xác thực là rất hư ảo.

Có lẽ chúng ta vốn đã không phải cá trong một vùng biển, có lẽ mình không nên vào công ty.

Trong lúc nhất thời, nàng bắt đầu lo được lo mất.

Ông ông... điện thoại trên bàn rung lên.

Trầm Ngọc Đình mở khóa màn hình.

Đường Hồ Lô: “Quản lý Trầm, đến văn phòng tổng giám đốc ngay.”

Trầm Ngọc Đình âm thầm giật mình.

“Hít thở hít thở.”

Hít thở sâu vài lần, trên mặt bảo trì nụ cười lễ phép, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Trầm Ngọc Đình ám chỉ tâm lý xong, nhẹ nhàng gõ cửa.

Nắm chặt chốt cửa, đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Hai mặt cửa sổ sát đất làm văn phòng hết sức sáng tỏ.

Sàn nhà màu gỗ dung hợp với ánh sáng.

Phối hợp với nội thất cao cấp trong phòng, có vẻ rất khí thế và hào phóng.

Đường Tụng cầm ly cà phê đứng trước cửa sổ, phía sau là nhà cao tầng, nắng ấm treo cao.

Thấy cảnh này, bờ môi của Trầm Ngọc Đình hơi run lên, đôi mắt xuất hiện sóng gợn.

“Ngồi đi.” Đường Tụng chỉ chỉ vào ghế salon, biểu cảm trầm tĩnh, giọng điệu bình bình.

Trầm Ngọc Đình nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của hắn, lại nghĩ đến phản ứng trì độn của hắn trên wechat trong những ngày gần đây, nội tâm nàng thấy hơi chua xót.

Nàng mím chặt bờ môi: “Không cần, Đường tổng, ngài có chuyện gì không? Tôi vừa nhập chức, còn rất nhiều thứ phải làm quen, tương đối bận rộn.”

Đường Tụng đặt ly cà phê lên bàn làm việc, tiến lại gần, đánh giá Trầm Ngọc Đình ở trước mặt.

Mặc dù không phải quần áo hàng hiệu, nhưng nàng phối hợp rất tốt, nhìn rất có cảm giác của một phụ nữ văn phòng thành đạt.

Thấy ánh mắt hùng hục của hắn, đôi chân đẹp sau lớp tất chân của Trầm Ngọc Đình hơi lùi lại sau.

Đường Tụng kéo tay nàng, nói: “Ngồi xuống tâm sự đi.”

“Không được.” Trầm Ngọc Đình có chút quật cường.

Điểm vui sướng + 1.

Đường Tụng thấy lời nhắc nhở này, nhin không được mà mỉm cười.

Xem như phát hiện ra tác dụng chân chính của ‘hạt châu vui sướng’.

Tâm tư của phụ nữ rất khó đoán, nhưng mà hắn bật hack nha.

Chương 286: Thần tượng

Không để ý đến nàng từ chối, trực tiếp kéo nàng ngồi xuống ghế.

“Mấy ngày không gặp, hình như em lại sợ người lạ à?” Đường Tụng ôm lấy eo nàng, lại nháy mắt với nàng mấy cái: “Hai ngày gần đây hơi bận, không quan tâm đến wechat, em không giận tôi chứ?”

Trần Ngọc Đình cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên chút giãy dụa, nhỏ giọng nói: “Không có, tôi vừa mới nhập chức, quả thực tương đối bận.”

Đường Tụng nắm ngón tay thon dài trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: “Công ty còn chưa chính thức bắt đầu kinh doanh chuỗi mắt xích, vẫn chưa đến lúc bận, em cần chú ý nghỉ ngơi.”

Điểm vui sướng + 1.

“Tôi biết rồi.” Cảm nhận được sự dịu dàng của hắn, giọng nói của Trần Ngọc Đình cũng hơi mềm xuống.

Một lúc sau, nàng thở sâu, giữ vững tinh thần: “Đường tổng, việc của phòng marketing, Tạ tổng nói cần ngài xác định.”

Đường Tụng nhìn vào mắt nàng, biết là nàng đã đoán được gì đó.

Hắn trầm tư giây lát, nói: “Phòng marketing chủ yếu phụ trách nhãn hiệu của ‘phòng cà phê Thời Gian’, đóng gói hình tượng, quản lý nhãn hiệu, PR và quan hệ xã hội. Nhiệm vụ bây

giờ là phối hợp với phòng kế hoạch, phòng quảng cáo để phân tích, tính toán, định vị và truyền bá...”

“Tôi hi vọng công ty mở rộng quy mô, đồng thời hình thành giá trị nhãn hiệu của mình...”

“Liên quan đến nội dung cụ thể, chắc em phải hiểu hơn tôi. Tôi hy vọng một tháng sau, phòng các em có thể làm ra một phương án hoàn chỉnh. Phòng cà phê của chúng ta là một tiệm cà phê tổng hợp, định vị của nó là...”

Trầm Ngọc Đình nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng lại ghi chép những nội dung cần ghi nhớ.

Công việc này rất phù hợp với kỳ vọng của nàng, nàng thật sự rất thích hoàn cảnh và công việc ở nơi này.

Mặc dù biết mình được Đường Tụng chiếu cố đặc biệt nên mới có đãi ngộ tốt như vậy, nhưng nàng vẫn đang cố gắng đề cao giá trị của bản thân, dốc hết sức để xứng với phần tiền lương này.

Một lúc sau, Đường Tụng nhìn đồng hồ, nói: “Đi thôi, đến giờ cơm rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong tôi và em đi mua ít quần áo.”

Trầm Ngọc Đình vội vàng từ chối, nói: “Không cần, tôi đã cầm rất nhiều thứ rồi, tôi có tiền mua quần áo.”

Đường Tụng trực tiếp kéo nàng lên, cười nói: “Hai chúng ta coi như là hiểu nhau, lúc trước em làm thêm cũng không kiếm được bao nhiêu. Cộng thêm vừa vào làm, phải đầu tháng sau mới có lương. Nếu như tôi đoán không sai, chắc là rất lâu rồi em chưa mua quần áo mới đúng không? Tôi thấy em mặc chiếc áo sơ mi này rất nhiều lần khi ở Ô Sơn.”

“Tìm được công việc chính thức, sau này sẽ càng ngày càng tốt.” Trầm Ngọc Đình nắm chặt hai tay, hít thở thật sâu.

“Đừng từ chối ý tốt của tôi, đặc cách cho em gọi tôi là Đường Hồ Lô.” Đường Tụng vỗ nhẹ lên bờ hông của nàng: “Đây là đặc quyền chỉ em mới có.”

Trầm Ngọc Đình ‘A’ một tiếng, trên mặt hiện lên một vết đỏ ửng, ánh mắt bối rối.

Nhưng nghe Đường Tụng nói vậy, không biết vì sao mà nàng lại hết sức vui vẻ.

“Chuẩn bị một chút đi rồi chúng ta xuất phát, tôi chờ em ở cửa thang.” Nói xong, Đường Tụng kéo cửa đi ra ngoài.

Trầm Ngọc Đình vỗ vỗ trái tim đang đập như muốn nhảy ra ngoài.

Do dự không đến một giây, liền đi theo ra ngoài.

...

Ngồi vào ghế phụ của chiếc Bentley quen thuộc, Trầm Ngọc Đình lại hơi mất tự nhiên, thỉnh thoảng lại uốn éo người.

Đường Tụng nhìn nàng, thấy nàng hơi khàn trương, cười hỏi: “Nhắc đến mới nhớ, lần đầu tiên gặp mặt thì em cũng mặc giống như bây giờ. Hình như em rất thích loại áo sơ mi và váy zip này.”

Trầm Ngọc Đình lập tức nhớ đến cảnh tượng khi đó.

Nàng rớt cuộc cũng nở nụ cười, gật đầu nói: “Đúng là rất thích, đây là cách ăn mặc thường thấy nhất của thần tượng, tôi vẫn luôn cố gắng và học tập theo cô ấy.”

Đường Tụng tò mò hỏi: “Em cũng theo đuổi ngôi sao, thần tượng à?”

Trầm Ngọc Đình tự hào nói: “Thần tượng của tôi không phải minh tinh bình thường, cô ấy là xí nghiệp gia, là nữ

cường nhân chân chính. Không chỉ mình tôi, mà còn có rất nhiều người đều là fan của cô ấy.”

“Hoặc có thể nói, bất kỳ cô gái này có lòng sự nghiệp thì đều rất thích cô ấy. Cô ấy có rất ít ảnh ở trên internet, nhưng bởi vì quá đẹp, cho nên cô ấy luôn bị rất nhiều người mô phỏng. Thậm chí tạo thành một loại phong cách rất hot ở trên mạng, gọi là phong cách chủ tịch Kim.”

Đường Tụng giật mình, nhìn vào Trầm Ngọc Đình hỏi: “Nữ cường nhân mà em nói là...”

“Đương nhiên là Kim Mỹ Nga độc nhất vô nhị rồi.” Sắc mặt nàng đỏ ửng, nhỏ giọng nói: “Thật ra... có người nói tôi rất giống cô ấy. Bởi vì nguyên nhân này, nên từ năm 4 đại học, có rất nhiều người theo đuổi tôi.”

“Tôi cũng tự hiểu lấy mình. Có lẽ tướng mạo hơi tương tự một chút, cộng thêm tôi cố ý mô phỏng theo khí chất và cách ăn mặc của cô ấy, cho nên nhìn trông hơi giống. Nhưng tôi không thể so với cô ấy được, kém rất nhiều rất nhiều. Cô ấy chính là mục tiêu phấn đấu của tôi.”

Đường Tụng nhướng mày, bình phục nội tâm gọn sóng.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng rất vui, hỏi: “Nếu cô ấy đích thân mời em làm thư ký, em có rời khỏi văn hóa Đường Trình để đi ăn máng khác không?”

Trầm Ngọc Đình lắc lắc đầu, buồn cười nói: “Cô ấy sẽ không chú ý đến một nhân vật nhỏ như tôi. Thật ra trên internet cũng đã có rất nhiều tranh luận về vấn đề này, thậm chí còn vì thế mà ra đời một series video ngắn hot.”

“Là video gì?”

“Hôm qua đi phỏng vấn, tôi đồng thời nhận được hai phần offer. Một cái là thư ký riêng của Kim Mỹ Nga, một cái là trợ lý riêng của Tô Ngư. Tôi phân vân xoắn xuýt cả một đêm mà

vẫn không biết lựa cái nào. Ngay lúc tôi muốn làm ra lựa chọn, thì đồng hồ báo thức vang lên.”

Đường Tụng chép miệng một cái, tổ chất của dân mạng bây giờ quá kém, chuyên chọn người của hắc đế xuống tay.

Chương 287: Đường Tụng và Đường Tống

Tầng bốn trung tâm Thiên Hải, tiệm cơm Cố Lý Cư.

“Đậu hũ ma bà...” Bạch Hiểu Manh khép menu lại, đã cảm giác nước miếng chảy xuống.

“Gọi nhiều vậy, cháu ăn hết không?”

“Yên tâm, đồ ăn ở đây rất ít.” Bạch Hiểu Manh nháy mắt, cầm ly nước lên, cười nói: “Dì, bây giờ dì là đại gia rồi, phó tổng giám đốc lương năm bạc triệu. Sau này cháu gái của dì phải dựa vào dì rồi. Nào, cháu mời dì một ly! Chúc sự nghiệp của ngài càng ngày càng tăng tiến.”

Tạ Vũ Đồng cầm ly nước cùng với nàng, lại tức giận nói: “Nói cứ như là trước kia dì không nuôi cháu vậy.”

Bạch Hiểu Manh nắm tay nàng, tội nghiệp nói: “Mấy ngày nữa cháu sẽ nghỉ việc, đến khi đó phải nhờ dì thật rồi, tiền mua quần áo và đồ trang điểm, đều phải dựa vào dì rồi.”

“Thôi đi.” Tạ Vũ Đồng vỗ đầu nàng một cái, nàng cũng thấy cạn lời với đứa cháu gái này.

“Được rồi được rồi, cháu chỉ đùa chút thôi, cháu thấy gần đây dì hơi buồn bực, nên muốn sinh động bầu không khí thôi.” Bạch Hiểu Manh hoạt bát nghẹo đầu, mái tóc ngắn sóng vai đảo qua xương quai xanh, nụ cười xinh đẹp treo trên mặt.

Tạ Vũ Đồng cúi đầu xuống.

Nàng xem như là nhìn Hiểu Manh lớn lên, nàng và cháu gái có quan hệ rất tốt, ngoại trừ tình thân ra, còn giống như là

chị em, là bạn thân.

Đây cũng là vì sao Hiểu Manh không thích đi xem mắt, nhưng vẫn nghe lời nàng đi hai lần.

Do dự một chút, Tạ Vũ Đồng nói: “Cháu thật sự muốn nghỉ việc?”

Bạch Hiểu Manh gật đầu: “Đúng, công ty rất bấp bênh, nghe nói còn đổi chủ rồi, mấy hôm nay cháu đang chuẩn bị sơ yếu lý lịch rồi. Với lại... vị phó tổng Trần kia, chính là người cháu từng nói với dì, sáng nay đã ám chỉ cháu. Bảo cháu hẹn hò với anh ta, bằng không cháu sẽ nằm trong danh sách cắt giảm biên chế.”

Rầm!

Tạ Vũ Đồng vỗ bàn một cái, nàng cũng rất hiểu loại quy tắc ngầm trong chỗ làm này.

Bản thân nàng cũng từng bị quấy rối khi làm việc ở Ma Đô, đó cũng là một nguyên nhân khiến nàng nghỉ việc và đi lập nghiệp.

Nàng cắn răng nói: “Hiểu Manh, cháu đến công ty dì đi! Cháu ở chỗ khác, dì không yên tâm. Hơn nữa, tiền đồ của Đường Trình rất tốt, nếu cháu đến, có dì ở đây, tương lai phát triển sẽ thuận lợi hơn.”

Cháu gái này có vẻ ngoài rất xinh đẹp, khó tránh khỏi bị người nhớ thương.

Nếu như đã quyết định giới thiệu Đường Tụng cho Hiểu Manh, vậy thì dứt khoát đi.

Để hai người tiếp xúc, chẳng may cọ sát ra tia lửa thì sao?

Sau khi quyết định xong, lại nghĩ đến một màn mập mờ trong thang máy, không biết vì sao mà nàng lại thấy rất khó chịu.

Có chút không thờ nổi.

Lúc trước, nội tâm của nàng vẫn luôn ôm chút chờ mong và tư tâm, đến giờ vẫn chưa nói với HIếu Mạnh.

Nhưng sau đó nàng phát hiện một số bí mật, nên đã triệt để thu hồi những suy nghĩ này.

Thân là phó tổng, lại được Đường Tụng tin tưởng, nên nàng có thể tiếp xúc với rất nhiều tài liệu và số liệu của công ty.

Khi nàng đọc tài liệu của phòng cà phê, nàng đã phát hiện một bí mật lớn.

Phòng luật sư Đường Kim.

Viện nghiên cứu thiết kế Đường Tống ở Ma Đô.

Công ty trang trí nội thất Thiên Thịnh ở Yến Thành.

Công ty Đức Tụ Nhân.

Tất cả những công ty này, đều là công ty con do tập đoàn Đường Tống khống chế cổ phần.

Sau đó nàng lại tìm chị Vương, người đã giới thiệu cho nàng và Đường Tụng để nghe ngóng, đã loại bỏ khả năng phụ huynh của Đường Tụng làm việc tại tập đoàn Đường Tống.

Như vậy chỉ có thể là quan hệ cá nhân của Đường Tụng.

Đường Tụng và Đường Tống, hai cái tên này có tính liên kết và cấu kết.

Lại thêm tài chính đăng ký là 100 triệu.

Để cho nàng tràn đầy ảo tưởng khó tin.

Mặc kệ Đường Tụng có thân phận gì ở trong này.

Nhưng có thể chắc chắn là, hẳn không hề đơn giản như đã biểu hiện.

Nếu Đường Tụng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp, thanh niên tuổi trẻ tài cao dựa vào cổ phiếu để lập nghiệp.

Thì nàng sẽ cùng phát triển với hắn, sẽ phân đấu với hắn, sẽ thử qua lại với hắn.

Dù sao tương lai của hắn còn chưa xác định, ví dụ như lập nghiệp thất bại, đầu tư thua lỗ...

Rất nhiều nhân tố sẽ dẫn đến việc hắn thất bại.

Nhưng từ tình hình trước mắt để suy đoán, hắn và tập đoàn bá chủ như mặt trời ban trưa này có rất nhiều quan hệ.

Vậy hắn chính là hào môn quý tộc, là nhân vật đứng trên đỉnh tháp của xã hội này.

Tài nguyên, quan hệ và quyền lợi của hắn, là thứ người thường không thể tưởng tượng được.

Có thể nghĩ, Đường Tụng chân chính là rực rỡ và sáng chói đến mức nào.

Nhưng hắn chỉ mới 23 tuổi, mà nàng đã 31.

Mười năm sau, hắn vẫn hào hoa phong nhã.

Mà mười năm sau, nàng...

Hiếu Mạnh bằng tuổi Đường Tụng, tướng mạo và dáng người rất giống nàng lúc còn trẻ.

Từ thái độ của Đường Tụng đối với nàng, có thể khẳng định hắn sẽ rất thích Hiếu Mạnh.

Chỉ cần Hiếu Mạnh có thể ở bên cạnh hắn, mặc kệ là thân phận gì, thì Hiếu Mạnh sẽ thành công vượt giai tầng.

Gia đình của nàng, con cháu của nàng, đều sẽ được lợi từ đó.

Nhìn cô cháu gái tương tự với mình lúc trẻ, Tạ Vũ Đồng kéo tay nàng, ôn nhu nói: “Nghe đi thêm một lần nữa đi, dì sẽ không hại cháu.”

Bạch Hiểu Manh suy tư phút chốc, nói: “Không cần đâu dì. Dì cũng mới vào làm, phía trên con có tổng giám đốc. Nếu bây giờ kéo người thân vào công ty thì không hay lắm.”

“Tổng giám đốc sẽ không để ý, cậu ta rất tin tưởng dì. Hơn nữa cậu ta trẻ tuổi đẹp trai, tài năng xuất chúng. Tất cả những người cháu từng gặp, đều không bằng đầu ngón tay của cậu ấy.”

Bạch Hiểu Manh cúi đầu, trong mắt toát ra từng tia u buồn, nàng cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Biết rõ Đường Tụng đã có bạn gái, vì sao vẫn không nhận được mà nhớ hần chứ?

Đại khái chính là vì hồi hận đi!

Người con trai đã từng thức đêm tăng ca với mình.

Người con trai đã từng chỉ nhìn vào một mình mình.

Người con trai đã từng có hảo cảm.

Người con trai đã từng vụng trộm tỏ tình.

Đột nhiên trở nên hết sức ưu tú, đột nhiên biến thành đáng vẻ mà mình thích.

Nhưng lúc này, lại trở thành bạn trai của người khác.

Nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra, hồi hận như giòi trong xương, khó có thể xua tan.

“Được rồi được rồi, dì không nói nữa.” Tạ Vũ Đồng thờ dãi, nàng cũng nhận ra tâm trạng của Hiểu Manh không tốt: “Dì đi vệ sinh, đồ ăn lên thì cháu cứ ăn trước.”

“Được rồi.”

Sau khi Tạ Vũ Đồng rời đi.

Bạch Hiểu Manh ghé vào bàn cơm, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đôi mắt dần dần tản ra chút hơi nước nhàn nhạt.

Khóe miệng xụ xuống, mặt đầy ủy khuất.

Giống như một con mèo nhỏ đánh mất cá khô.

Một lát sau, thần sắc nàng cứng lại, đôi mắt bỗng nhiên trợn tròn.

“Đường Tụng?!”

Nàng ngồi dậy, nhìn về phía bóng người đang đi ra từ một cửa hàng khác.

Bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Bởi vì cách quá xa, nên nàng không nhìn rõ mặt lắm.

Nhưng chỉ dựa vào bóng dáng này, cũng làm cho nội tâm của nàng run rẩy.

Đột nhiên, một cô gái mặc váy xuất hiện bên cạnh hẳn.

Nàng nhìn thấy hai người họ đang nắm tay.

Theo cô gái quay đầu nhìn Đường Tụng, Bạch Hiểu Manh đã nhìn thấy mặt.

Không phải cô gái trên nhà hàng Tinh Không kia!

Cô gái này cao hơn, ngũ quan nhu hòa hơn.

Chẳng lẽ chia tay rồi?

Nàng cứ ngây ngốc nhìn hai người họ đi thang cuốn xuống dưới.

Rất lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Chương 288: Áo gấm về quê

13:45 chiều.

Trương Thành Viễn và một thanh niên đẹp trai hơn 30 đi vào trong văn hóa Đường Trình.

Trên đường đi, những người biết Trương Thành Viễn đều gật đầu chào hỏi.

Văn phòng tổng giám đốc.

Đường Tụng đứng dậy nghênh đón.

“Xin chào Đường tổng, vị này chính là đồng nghiệp của tôi, luật sư Lâm Cảnh!” Trương Thành Viễn bước nhanh vài bước, mặt mang theo nụ cười nhiệt tình.

Lâm Cảnh vội vàng khom người nói: “Xin chào Đường tổng.”

“Luật sư Lâm, xin chào, mời hai vị ngồi.” Đường Tụng nở nụ cười ấm áp, dẫn bọn họ vào khu nghỉ ngơi.

Ba người trò chuyện vài câu.

Lâm Cảnh rút ra một túi tài liệu rất dày.

“Đường tổng, chúng tôi liên hợp với người đại diện bên bất động sản An Gia, đã điều tra và nghiên cứu rõ ràng về cao ốc Nguyệt Thành. Đây là tài liệu báo cáo. Đồng thời cũng tiến hành kiểm tra và cải cách hệ thống khẩn cấp, phòng cháy...”

Lâm Cảnh lại rút vào một phần tài liệu, đưa đến trước mặt Đường Tụng: “Đây là hợp đồng mua bán bất động sản, bao quát giá cả, phương thức trả tiền, sang tên...”

“Đây là giấy chứng nhận bất động sản, hóa đơn thuế...”

“Người bán đã thanh toán phí quản lý, điện nước, vệ sinh, bảo trì... đây là hóa đơn.”

“Còn có công ty quản lý sản nghiệp, nếu ngài muốn đổi công ty quản lý khác, chúng tôi sẽ sắp xếp đấu thầu, và chuẩn bị bàn giao công việc.”

(công ty quản lý, như kiểu ban quản trị chung cư, quản lý vệ sinh, xe cộ, tiền thuê, an ninh...)

Đường Tụng nhìn qua một lượt, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Dù sao cũng là phòng luật sư Đường Kim liên hợp với địa sản An Gia, hẳn cực kỳ tin tưởng.

“Tạm thời không cần đổi.”

Đường Tụng đã từng làm việc ở đây một thời gian, cũng coi như là hài lòng với công ty quản lý này.

Mặc dù thỉnh thoảng có sai sót nhỏ, nhưng tổng thể vẫn không tệ, thái độ phục vụ rất tốt.

Trương Thành Viễn nhắc nhở: “Đường tổng, vậy chúng ta đi xuống công ty của bọn họ ở tầng 2 đi, ngài có thể nhận biết với quản lý của họ một chút, bọn họ cũng cần báo cáo công tác với ngài.”

“Đi thôi.” Đường Tụng đứng lên, cài cúc áo âu phục, dẫn đầu đi ra ngoài.

Hai vị luật sư vội vàng đuổi theo.

...

Tầng 2 cao ốc Nguyệt Thành, công ty TNHH quản lý sản nghiệp Tụ Thành.

Giám đốc Lý Vũ Kiệt và mấy vị lãnh đạo cấp cao đang lo lắng chờ đợi trong phòng họp.

Hắn thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc và khấn trương.

Từ khi biết tòa nhà này đổi chủ, bọn họ đều nằm trong trạng thái giằng co.

Toàn bộ công ty Tụ Thành đều vì phục vụ cho tòa nhà này.

Nếu chủ mới muốn đổi công ty quản lý, vậy bọn họ sẽ đối mặt với nguy cơ giải tán.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Nhân viên phòng hành chính mở cửa, nhỏ giọng nói: “Lý tổng, đến rồi.”

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đứng dậy.

Một lát sau, ba bóng người tiến vào trong.

Bắt mắt nhất là người trẻ tuổi đi đầu, khoảng tầm 20, dáng người cao to.

Mặc âu phục màu tím, áo sơ mi trắng, đẹp trai đến quá đáng.

Phía sau là hai vị luật sư mà họ từng gặp.

Tất cả mọi người đều ý thức được thân phận của người trẻ tuổi này, trong mắt mang theo vẻ kính sợ và khấn trương.

Lâm Cảnh vội vàng giới thiệu: “Vị này là chủ nhân mới của cao ốc Nguyệt Thành, Đường Tụng. Đường tổng cũng là tổng giám đốc công ty văn hóa Đường Trình trên tầng 30.”

Tiếp đó lại chỉ vào người trung niên nghiêm túc ở bên cạnh: “Vị này Lý Vũ Kiệt, là giám đốc của công ty Tụ Thành.”

Lý Vũ Kiệt nhiệt tình bắt tay với Đường Tụng: “Hoan nghênh Đường tổng đến chỉ đạo công tác, mau ngồi mau ngồi.”

Đường Tụng ngồi xuống vị trí cao nhất trong phòng, lúc này những người khác mới ngồi xuống.

Một đám người xa lạ và nhiều người tuổi hơn nhìn chăm chăm vào mình với ánh mắt kính sợ, trải nghiệm này có hơi cổ quái.

Có chút không quen, và hơi khẩn trương.

Thu liễm tinh thần, Đường Tụng thản nhiên như không: “Giám đốc Lý, anh giới thiệu tình hình vận doanh của tòa nhà đi.”

Lý Vũ Kiệt khụ khụ hai tiếng, làm dịu khẩn trương trong lòng, dù sao vị này cũng là người quyết định sống chết của công ty họ.

Lý Vũ Kiệt lấy ra một phần tài liệu đã chuẩn bị từ trước, thành khẩn nói: “Cao ốc Nguyệt Thành có tổng cộng 37 tầng...”

“Đã cho thuê 90% văn phòng, mỗi tháng có 5.890.000 NDT tiền thuê, hiện giờ đang thu tiền thuê theo quý, mỗi quý là 17.670.000 NDT.”

“Dựa theo hợp đồng, ngài sẽ nhận được khoản tiền thuê đầu tiên của quý thứ 4 trong năm 2022. Sau khi nộp thuế và tính toán xong, chúng ta sẽ chuyển thẳng vào tài khoản của ngài.”

Giới thiệu xong phần quan trọng nhất là tiền thuê, Lý Vũ Kiệt lại thấy hơi bất an.

Vị này có thể thay công ty quản lý, hoặc là giảm phí quản lý hay không?

Đường Tụng nhìn lướt qua một chút, gật đầu nói: “Không có vấn đề.”

Phù... một mảnh thở phào vang lên.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ phẫn chấn.

Thoát rồi!

Có vẻ vị này cũng không muốn đổi công ty quản lý.

“Quản lý Trương, anh ioiws thiệu tình hình công tác của mình đi.”

Quản lý phòng công trình Trương Quan Minh là người nhiều tuổi nhất ở đây, khoảng tầm 50, nhìn qua có chút thành thật, trên đầu có không ít tóc trắng.

Trương Quan Minh vội vàng đứng lên, hơi khàn trương nói: “Hàng ngày, chúng tôi sẽ kiểm tra, sửa chữa và bảo dưỡng các loại thiết bị công trình, đường ống, vôn vôn... đảm bảo công trình vận chuyển bình thường. Đồng thời chế định chế độ quản lý an toàn rất nghiêm ngặt, tăng cường phòng cháy...”

Tiếp đó là phòng tài vụ, phòng tài nguyên và nhân lực, phòng an ninh...

Toàn bộ cuộc họp kéo dài gần hai tiếng.

Dù sao cũng là một tòa nhà trị giá 700 triệu, ngoại trừ cổ phần của Công Hiệt ra, đây là sản nghiệp đáng tiền nhất trong tay Đường Tụng.

Cuối cùng, dưới sự đưa tiễn của một đám lãnh đạo công ty quản lý, ba người trở về văn phòng trên tầng 30.

Lâm Cảnh nhắc nhở: “Đường tổng, cổ phần của công ty truyền thông Móc Câu đã sang tên rồi, thân là cổ đông lớn nhất, ngài cần nhanh chóng tiếp quản công ty này. Qua tư bản Tỉnh Ngô hiệp thương, ngài đã được tuyển là chủ tịch.”

“Chờ ngài tiếp quản công ty này, những khách hàng lớn từng hủy bỏ hợp tác mới có thể ký kết hợp đồng lần nữa.”

Đường Tụng yên lặng và gật đầu.

Đó là công việc đầu tiên của hấn sau khi tốt nghiệp.

Sau khi bị cho thôi việc ở đó, tài sản trong game của hấn mới đi vào thế giới hiện thực.

Đối với công ty này, nội tâm hấn hiển nhiên cũng không bình tĩnh như mặt ngoài.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ ‘Áo gấm về quê’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Công ty TNHH truyền thông Móc Câu đã từng gánh chịu ước mơ và chờ đợi với tương lai của bạn, cũng từng mang đến cho bạn cảm giác thất bại quá to lớn. Trở lại địa phương quen thuộc một lần nữa, bạn có thể không mang theo suy nghĩ áo gấm về quê sao? Bảo trì phong cách, khí thế của mình, để những vị đồng nghiệp cũ kia sinh ra cảm giác khiếp sợ với thành tựu của bạn bây giờ.

Phần thưởng: Gói quà khiếp sợ x1.

Chú: Kích thước của gói quà phụ thuộc vào điểm khiếp sợ cao hay thấp.

Chương 289: Lý Mộc Tuyết làm phép

Nhìn thấy nội dung của nhiệm vụ, Đường Tụng có hơi sững sờ.

Tâm trạng có chút phức tạp.

Áo gấm về quê.

Đây đại khái là suy nghĩ mà tất cả mọi người đều không tránh khỏi.

Lắc lắc đầu, xua tan cảm xúc phức tạp trong lòng.

Đường Tụng mở miệng nói: “Luật sư Lâm, anh báo cho ban giám đốc của truyền thông Móc Câu, 10 giờ sáng mai sẽ tổ chức họp, tôi sẽ đích thân trình diện.”

“Tôi cần hiểu rõ về tình hình tài chính, kinh doanh và tin tức của nhân viên để chuẩn bị. Đồng thời, tôi cần đội ngũ luật sư chuyên nghiệp và hoàn chỉnh để kiểm tra tài vụ.”

“Anh liên hệ với một nhóm người đến hỗ trợ, phí tổn tôi chịu, cố gắng gọi nhiều người một chút, hiệu suất sẽ nhanh hơn.”

Dù sao cũng dính đến điểm khiếp sợ, Đường Tụng hi vọng có thể phô trương thanh thế một chút.

Lâm Cảnh vội vàng gật đầu: “Đường tổng yên tâm, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Tiếp tục trò chuyện một chút chi tiết, Đường Tụng tiễn hai vị luật sư đi.

Ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu ghi chép và chỉnh lý nội dung công việc gần đây.

Mở chi nhánh cần mình xác nhận.

Thu mua tiệm lẩu Thượng Hà cần ghi vào lịch trình.

Trực tiếp dùng ‘500 triệu đầu tư’ có thể tiết kiệm một khoản tiền thuê khá.

Cần gặp mặt tổng giám đốc công ty Thiên Thịnh một lần, cố gắng ép giá sửa chữa xuống thấp nhất.

Đại hội đầu tư sẽ tổ chức vào cuối tuần, nhất định phải tham gia, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’ này.

...

Sau khi sửa soạn xong tất cả, lúc ngẩng đầu lên.

Thời gian đã gần 6 giờ chiều.

Ngoài cửa sổ đã là một mảnh tối tăm mờ mịt.

Bởi vì một cơn mưa thu, không khí tràn đầy sương mù nhàn nhạt, bầu trời là một màu đen kịt.

Ánh đèn thành thị lúc này lại có chút mê ly.

Ngựa xe như nước ở trên đường, tạo thành những luồng sáng mờ ảo.

Đường Tụng cầm ly cà phê do Thường Hiểu Thiển mang đến lên.

Đứng trước cửa sổ, uống từng ngụm nhỏ, yên tĩnh thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Một lúc sau, hần mặc áo khoác vào, rồi quay người rời khỏi phòng làm việc.

Ngồi thang máy đi xuống bãi đỗ xe, lái xe trở về Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Cũng nên đi gặp Ly Ly rồi.

Không nói trước với nàng, chính là vì tạo bất ngờ cho nàng.

Thật ra hắn cũng không phải nỗ lực để theo đuổi con chim hoàng yến này, hầu như là không có quá trình theo đuổi luôn, cũng chưa bao giờ chủ động nói lời tâm tình với nàng.

Thỉnh thoảng chơi bóng thì thuận miệng nói câu tán dương, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ, chảy rất nhiều mồ hôi.

Cũng chưa từng chủ động yêu cầu hắn cam kết cái gì, có thể xưng là tình nhân hoàn mỹ.

Nghĩ đến dáng vẻ vui sướng bất ngờ khi nàng nhìn thấy mình.

Đường Tụng nhin không được mà nhếch miệng cười, đập ga mạnh hơn.

Chiếc xe từ từ nhập vào trong dòng xe cộ.

Ép qua mặt đất ẩm ướt, tóe lên từng tia từng tia hơi nước.

...

Dừng xe, Đường Tụng đi thẳng đến biệt thự.

Kéo cửa chống trộm nặng nề, đổi dép.

Thản nhiên đi về phía phòng ngủ chính trên tầng 2.

Dù sao nơi này cũng là nhà mình.

Cất bước đi vào phòng ngủ, thế mà lại không nhìn thấy Ly Ly.

Lại gõ gõ cửa phòng ngủ phụ, vẫn không có ai trả lời.

Nhìn thời gian, 6:10 chiều.

Giờ này, chắc Ly Ly và Lý Mộc Tuyết đã đi ăn cơm rồi.

Đường Tụng lắc đầu, đặt thức ăn ngoài, rồi cất bước đi lên thư phòng trên tầng 3.

Hôm nay còn chưa hoàn thành nhiệm vụ học tập.

Dép lê chất lượng tốt, cộng thêm thói quen và tư thế đi đứng tốt, khiến cho bước chân của hắn nhẹ nhàng, âm thanh rất nhỏ.

Theo hắn đi lên tầng 3, lại nghe thấy âm thanh dị dạng truyền ra từ thư phòng.

Cửa phòng không đóng kín, còn giữ lại một khe hở.

Anh thanh này có chút quen tai, chắc là Lý Mộc Tuyết.

Trong biệt thự yên tĩnh, âm thanh lộ ra vô cùng rõ ràng.

Đường Tụng nhướn mày, giống như ý thức được gì đó.

Hắn đứng tại cổng, nhẹ nhàng đẩy khe cửa ra một chút, nhìn vào bên trong.

Trên bàn làm việc trong thư phòng, một đôi đũa đẹp thẳm tắp đang đặt lên trên đó.

Lý Mộc Tuyết tựa vào trên ghế da.

Nàng đang điên cuồng kết ấn, thi triển ma pháp.

Đôi mắt híp lại của nàng nhìn vào một khung ảnh trên bàn làm việc, sắc mặt đỏ ửng đến dị thường.

Hắn biết khung ảnh kia, là Lý Nhã Ly chụp ảnh hắn ở nhà hàng.

Khi đó hắn mặc thời trang tăng mị lực.

Có sao nói vậy, đúng là rất đẹp trai.

Từ góc độ này của hắn, có thể nhìn thấy góc bên của quá trình làm phép.

Nàng mặc một chiếc áo đầm màu đen có đai đeo.

Đề tiện cho tri triển ma pháp.

Đai đeo trên bả vai trượt xuống, váy cuộn lên, tình cảnh vô cùng nóng bỏng.

Mắt hắn rất tinh, có thể nhìn thấy trên mặt bàn còn có một bộ quần áo của hắn.

Xác nhận phỏng đoán của mình, khóe miệng Đường Tụng co giật vài cái.

Tiểu Tuyết này... đói khát như vậy sao?

Mẫu chốt là còn coi hắn thành tài liệu làm phép?

Nhưng dáng người của nàng đúng là rất đẹp, dù sao cũng là người mẫu nha.

Chắc phải cao hơn 1m7, hai chân thẳng tắp cân xứng, cánh tay thon gọn tinh tế, trước lòi sau vênh.

Cộng thêm tướng mạo giống như gái Hàn, cộng thêm tình cảnh trước mắt.

Có chút giống với nhân vật trong anime đặc thù của Hàn.

Đường Tụng không phải người có sở thích đặc thù gì cả.

Thường thức một lúc, đang định quay người rời đi.

Liền nghe thấy âm thanh cao vút và âm ỉ: “Đường Tụng! Đường Tụng! Đường Tụng!”

Không ngờ lại dùng tên của mình để làm chú ngữ?

Tiểu Tuyết này đúng là quá đáng rồi.

Ngay lúc hắn tưởng quá trình làm phép đã kết thúc.

Trong thư phòng lại vang lên tiếng ngâm tụng ma pháp.

Đường Tụng lắc đầu, quay người đi xuống dưới.

Tìm một quyển sách, rồi yên tĩnh học tập trên ghế sofa trong phòng khách.

...

Lý Mộc Tuyết lau mồ hôi trên người.

Ngồi dậy từ trên chiếc ghế mềm mại, sửa sang lại đai đeo váy của mình.

Mang theo sắc mặt thỏa mãn, còn có chút cảm giác sợ hãi và có tật giật mình.

Hai ngày gần đây, từ khi Ly Ly nhận nhiệm vụ của Đường Tụng, hai người họ bắt đầu học tập và luyện tập.

Xem không ít tài liệu học tập, quá trình luyện tập cũng tương đối thuận lợi.

Nhưng trong quá trình này, khó tránh khỏi sinh ra vài ý nghĩ lung tung.

Xế chiều hôm nay, Ly Ly ra ngoài spa, nàng ở nhà dọn vệ sinh, đây cũng là cái có để nàng ở lại nơi này.

Khi thu dọn thư phòng, thì nhìn thấy ảnh của Đường Tụng trên mặt bàn, cảm xúc tích lũy lập tức trào ra, không thể ngăn cản.

Chạy xuống dưới lấy một bộ quần áo Đường Tụng từng mặc, ngồi ở chỗ Đường Tụng thường xuyên ngồi...

Thế là... ánh mắt nhìn vào khung ảnh.

Thế là, cái mũi ngửi lấy mùi hương của hắn.

Thế là, hai tay kết ấn, thi triển thủ thế ma pháp phức tạp.

Thế là, lương thiện đã bị áp chế, tà ác sinh sôi từ đáy lòng.

Thế là, nàng ngâm tụng chú ngữ mang tên hắn.

Thế là, gió biển đập vào mặt, hơi thở mê ly.

...

Sau khi làm phép ba lần, tâm trạng của nàng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn chỗ ngồi ướt đẫm vì mồ hôi, lại cảm thấy hơi thỏa mãn như đã chiếm hữu được nam thần.

Nàng nhảy nhót vui vẻ đi xuống dưới, Ly Ly sắp về rồi, nên chuẩn bị cơm tối.

Đi xuống tầng một, nàng nhịn không được mà bắt đầu ngâm nga một bài hát.

Ngay sau đó, đôi mắt nàng chột trợn tròn, hô hấp bắt đầu trở nên gấp rút.

“Đường Tụng!” Nàng nhịn không được mà nỉ non một câu.

“Chào buổi tối.” Đường Tụng thản nhiên gật đầu một cái, ánh mắt đảo qua thân thể của nàng.

Trong lòng đã có hình ảnh minh xác.

Lý Mộc Tuyết chú ý đến quyền sách trên tai hắn, âm thầm giật mình một cái.

Hình như nàng đã ý thức được gì đó.

Đầu óc ong lên một tiếng.

Hai chân mềm nhũn, quỳ xuống trên tấm thảm lông cừu thủ công.

Chương 290: Bay cao hơn

Đường Tụng tựa trên ghế sofa, nhìn Lý Mộc Tuyết ngã trên mặt đất, lại cảm thấy buồn cười.

Hắn không ngờ một người rất khôn khéo như nàng, sau khi sụp đổ thì lại có dáng vẻ như vậy.

Với sự thông minh của Lý Mộc Tuyết, cộng thêm sự hiểu biết về thói quen sinh hoạt của hắn, thì nàng nhất định có thể đoán được hắn đã từng lên tầng 3.

Tâm trạng của nàng bây giờ, đại khái là hận không thể đào cái lỗ mà chui vào đi.

Nàng là một cô gái rất có ý nghĩ và tâm cơ.

Hơn nữa còn là bạn thân của Lý Nhã Ly, lại thường xuyên khiêu khích mình.

Vừa hay có thể nhân cơ hội này để gỡ nàng một cái.

Đường Tụng đứng lên, bước đến trước mặt nàng, nhìn xuống: “Tiểu Tuyết!”

Lý Mộc Tuyết giật mình, nắm chặt hai tay.

Nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn Đường Tụng.

Đường Tụng cười nói: “Sao lại ngã rồi? Run chân? Có cần bổ sung nước không?”

Lý Mộc Tuyết lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu óc mơ màng.

Xong, xong thật rồi.

Bị Đường Tụng nhìn thấy thật rồi.

Vừa rồi nàng còn ôm tâm lý may mắn.

Có lẽ hấn không lên tầng 3 thì sao?

Chẳng may hôm nay hấn lười, không muốn vào thư phòng đọc sách thì sao?

Nhưng bây giờ, nàng đã hiểu rõ.

Bình thường khiêu khích thì khiêu khích, đó cũng xem như là thể hiện sức hút của phái nữ.

Thế nhưng lần này lại là hiện trường quá trình làm phép.

Còn cầm quần áo của hấn, nhìn ảnh của hấn, kêu tên của hấn, ngay trước mặt hấn.

Nàng nắm chặt thảm lông cừu dưới thân.

Một câu cũng không dám nói.

Nàng vừa kính vừa sợ Đường Tụng, cũng mang theo cảm xúc ái mộ và sùng bái.

Bị Đường Tụng nhìn thấy hành vi hèn mọn của mình, nàng thật sự không biết làm thế nào cho tốt.

Đường Tụng nhìn Lý Mộc Tuyết tê liệt và ngây ngốc trên mặt đất, cũng không định kích thích nàng nữa.

Nói cho cùng, hấn vẫn là một chàng trai ầm ập nha.

Gỡ một cái là được rồi.

Đường Tụng vỗ vỗ đầu nàng tỏ vẻ an ủi.

Sau đó nói sang chuyện khác: “Ly Ly đi đâu rồi? Tôi đang định tạo bất ngờ cho cô ấy nữa.”

Lý Mộc Tuyết nghe thấy tên Ly Ly, lập tức lấy lại tinh thần.

Vội vàng nói: “Ly Ly biết anh sắp về, nên chiều nay đã đi làm spa rồi. Dưới sự cố gắng của chúng tôi, Ly Ly đã học

được hai tư thế mới, chỉ chờ anh nghiệm thu. Sau này tôi sẽ cố gắng giúp Ly Ly học tập kiến thức mới, nhất định sẽ không để anh thất vọng.”

Đường Tụng gật đầu: “Vất vả rồi.”

Lý Mộc Tuyết vội vàng nói: “Không vất vả, không vất vả... Ly Ly sắp về rồi, tôi đi nấu cơm.”

Nói xong, nàng gian nan đứng lên.

“Không cần, tôi đặt thức ăn ngoài rồi, rất nhiều, tuyệt đối đủ cho cô ăn no.” Đường Tụng nói đùa một câu, sau đó quay người trở về ghế, tiếp tục đọc sách.

“Vậy tôi đi gọt trái cây cho anh.”

“Đi thôi.” Đường Tụng ngẩng đầu, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt.

Lý Mộc Tuyết nhìn khuôn mặt tuần tú quen thuộc này, tâm thần lại chập chờn.

Lại nghĩ đến tình cảnh lúc này, nàng cũng không dám lắc lư ở trước mặt hắn nữa.

Vội vàng chạy vào trong bếp.

...

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, xua tan những ý nghĩ lung tung trong lòng.

Tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ học tập.

Một lúc sau.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ học tập hôm nay.”

“Keng, phát động bạo kích, nhận được gói quà học tập ngẫu nhiên x1.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở này, Đường Tụng hơi sững sờ.

Đã hơn nửa tháng rồi, hắn mới lại nhận được gói quà học tập.

Xem như là một niềm vui bất ngờ đi.

Tiến vào nhà kho, lập tức mở ra.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ ‘lý giải khi đọc x1’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Lý giải khi đọc: Sau khi sử dụng, nâng cao năng lực đọc, có thể rút ra tin tức mấu chốt trong câu chữ, quy nạp và tổng kết, bảo trì độ tập trung trong quá trình đọc. Gia tăng 10% hiệu suất đọc, năng lực phân tích.

Đây là một đạo cụ rất hữu dụng.

Đối với người phải đọc báo cáo và tài liệu công ty hàng ngày như hắn, xem như là một cơn mưa đúng lúc.

Lập tức sử dụng.

Đường Tụng chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, giống như có thêm vài thứ trong đầu.

Hắn lại bắt đầu đọc quyển sách trong tay.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện sự thay đổi trong đó.

Trong đầu hắn giống như thêm một phương pháp đọc có hiệu suất cao hơn.

Quá trình đọc rất nhẹ nhõm, phân tích và lý giải nội dung sâu sắc hơn.

Mặc dù chỉ tăng 10%, nhưng được nâng cao rất nhiều.

Hiệu quả tốt hơn hắn nghĩ.

...

Đến khi rời khỏi ánh mắt của Đường Tụng, Lý Mộc Tuyết mới tựa vào vách tường trong phòng bếp.

Cố gắng bình phục trái tim đang đập loạn của mình.

Một lát sau, âm thanh mở cửa chính truyền vào.

Ngay sau đó, là tiếng kêu hưng phấn và tiếng bước chân gấp rút của Lý Nhã Ly.

Lý Mộc Tuyết thở phào một hơi.

Ly Ly trở về, Đường Tụng sẽ không để ý đến mình nữa.

Chờ đến khi động tĩnh bên ngoài kết thúc.

Lý Mộc Tuyết mới bình tĩnh lại, bê khay trái cây ra ngoài.

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy tình cảnh làm cho nàng hâm mộ.

Lý Mộc Tuyết ôm chặt cổ của Đường Tụng, cái miệng ngời trên môi hân, cười xuống sofa, hưng hăng gặm.

“Moa, moa, ca ca, em nhớ anh chết mất, moa, sao anh không nói cho em biết trước, em nhất định sẽ ở nhà chờ anh.”

Đường Tụng lo nàng ngã, vội vàng đưa tay đỡ lấy hông của nàng, mặt đầy ôn nhu và cưng chiều.

Đường Tụng rất tốt với Ly Ly!

Lý Mộc Tuyết chú ý đến biểu cảm và động tác của Đường Tụng, lại nghĩ đến thái độ của hắn với mình, nội tâm vừa chua vừa chát.

Nàng đặt khay trái cây lên bàn trà, sau đó quay người lặng lẽ rời đi.

...

Sau một nụ hôn dài ẩm ướt.

Lý Nhã Ly bắt đầu nói đến những chuyện gần đây, và cả quần áo mới mua cho hấn.

Đường Tụng nghe giọng nói hồn nhiên của nàng, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa vài câu.

Ánh mắt nhìn không được mà bắt đầu thưởng thức gương mặt gợi cảm và kiều mị này.

Ngũ quan lập thể, đường cong trôi chảy, một cặp mắt hoa đào ngập nước.

Cộng thêm sau khi được Đường Tụng bao nuôi, không cần ưu sầu vì sinh hoạt, đi spa định kỳ.

Nên làn da bóng loáng chặt chẽ, trạng thái tinh thần vô cùng tốt.

So với ngày đầu tiên gặp nàng, có vẻ tươi cười rạng rỡ hơn.

Sức hút tăng lên không ít.

Lý Nhã Ly cảm nhận được ánh mắt của Đường Tụng, vội vàng nhảy xuống khỏi người hấn.

Xoay một vòng trước mặt hấn.

Chiếc áo sỡ vai bông bênh, bộ ngực bên dưới lớp vải vừa cao ngất vừa sung mãn.

Nhìn trông như một cô gái hạnh phúc.

Để Đường Tụng cũng vui vẻ theo.

Lý Nhã Ly chờ mong hỏi: “Ca cha, đây là quần áo em mới mua, anh thích không?”

“Rất đẹp.” hấn tán thưởng một câu.

Lý Nhã Ly lập tức mặt mày hấn hờ, bổ ngào vào ngực hấn, không ngừng cọ vào thân thể hấn.

Tiến đến bên tai hắn, nũng nịu nói: “Bây giờ đi nghiệm thu kết quả học tập được không?”

Đường Tụng thuận thể đưa tay vào áo nàng, yêu thích không nở buông tay, cười nói: “Ăn cơm trước đi, bằng không anh sợ lát nữa em không đứng nổi.”

Lý Nhã Ly nghe vậy, giống như nhớ lại thứ gì đó, trên mặt lại dâng lên vẻ chờ đợi và hướng tới.

Lần này, nàng muốn bay cao hơn.

Chương 291: Trả tiền đi

8 giờ tối.

Tiểu khu Thanh Tân, phòng số 501.

Đồng Ngọc Ngôn kéo thân thể mệt mỏi trở về nhà.

Nàng treo túi xách và áo khoác lên móc, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế salon.

Từ Tình nghe thấy âm thanh liền đi ra.

Trên mặt còn có một lớp mặt nạ, quan tâm hỏi: “Ngôn Ngôn, cậu vẫn ổn chứ?”

Đồng Ngọc Ngôn nằm ngửa trên ghế salon, vô lực nói: “Kế hoạch tiêu thụ mà mình thức ba đêm để hoàn thành, lại bị lãnh đạo phủ định. Lãnh đạo nhập hàng của công ty Thiên Thịnh kia cũng thật là... Mình đã làm ba phương án nhằm vào hậu cần của công ty họ, nhưng lúc nói chỗ này không được, khi thì nói chỗ kia không ổn.”

Từ Tình tò mò hỏi: “Là giám đốc Lưu mà cậu từng kể à?”

“Đúng, mình cảm thấy mình không hợp với ngành tiêu thụ này. Mặc dù biết phải có kiên nhẫn khi đối mặt với khách, nhưng mình thấy loại người giao hoạt và không có tố chất này thì đã thấy buồn nôn.”

“Nói gần nói xa đều bảo mình lén lút cắt xén vài phần trăm cho ông ta, còn hẹn mình đi uống rượu nữa. Sau khi bị mình từ chối, lại bắt đầu làm khó mình, bắt mình đổi hết phương án này đến phương án khác.”

Đôi mắt giữa mặt nạ của Từ Tình đảo vòng vòng, nàng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, nói: “Tên đó chắc chắn là hiểu lầm gì rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu, biểu cảm hơi phức tạp: “Một người xinh đẹp ở độ tuổi của mình, lại có thể ngồi ở chức vị cao. Người ta sẽ đoán là đi cửa sau, cũng là đối tượng tốt nhất để bọn họ chơi quy tắc ngầm. Ví dụ như Từ Phán Hồng của tổ 3, nghe nói cô ấy là nằm đi lên, còn tìm công ty để thanh toán tiền phòng.”

Từ Tình nháy mắt mấy cái, khuyên nhủ: “Mình đã bảo cậu đừng háo thắng rồi, ngoan ngoãn tìm Đường Tụng hỗ trợ đi. Đường Tụng nhiều tiền như vậy, chắc chắn sẽ có biện pháp giúp cậu. Hai ngày trước Đường Tụng còn tìm mình để hỏi cậu, có thể thấy cậu ta rất quan tâm cậu.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy thì ngẩn người, lập tức khẩn trương nói: “Cậu không nói lung tung gì chứ?”

“Đương nhiên là không, mình còn không biết cậu sao?”

Đồng Ngọc Ngôn cắn cắn bờ môi nở nang, giận dữ nói: “Nếu như mình tìm Đường Tụng hỗ trợ, Đường Tụng nhất định sẽ phải tìm phụ huynh ra mặt. Mình... mình sợ gia đình Đường Tụng sẽ có ấn tượng không tốt, nên muốn cố gắng tranh thủ một lần. Nếu như thực sự không được, vậy thì từ bỏ đi, an tâm kiếm sống cũng không tệ...”

Ngay từ đầu, Đồng Ngọc Ngôn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Ý nghĩ của nàng rất đơn giản, cố gắng thử xem có thể phát triển khách hàng mới không thôi.

Nếu như không được thì để Đường Tụng ra mặt.

Thông qua phụ huynh làm việc ở tập đoàn Đường Tống, có thể giải quyết rất nhiều khó khăn, trợ giúp sự nghiệp của mình

tiền về phía trước.

Trước kia, nàng cho rằng lợi dụng ưu thế của mình là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng mà, sau buổi gặp mặt kia, Đường Tụng lái xe máy nhỏ chở mình trong mưa,, ông chú kia hò hèn trong mưa gió, cùng hai lần trấn án toàn thân.

Theo hai người ở chung, tâm tính của nàng cũng đang chuyển biến.

Nàng càng ngày càng sợ đánh mất kỳ sĩ của mình, càng ngày càng để ý đến cảm nhận và cái nhìn của Đường Tụng với mình, cũng để ý đến ấn tượng của gia đình Đường Tụng với mình.

“Đúng, gia đình Đường Tụng làm cái gì? Lúc đại học rất khiêm tốn, hoàn toàn không nhận ra là con nhà giàu.” Từ Tình tò mò hỏi.

Đồng Ngọc Ngôn liếc nhìn bạn thân của mình, nói như thật: “Làm quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tổng.”

“... Khoan đã!” Mặt nạ của Từ Tình rơi xuống, lộ ra vẻ khó tin: “Là tập đoàn Đường Tổng mà mình biết sao? Cổ đông lớn của phòng luật sư Đường Kim?”

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu.

Từ Tình xé toang mặt nạ trên tay, hai mắt tỏa sáng như sao, kêu lên: “Ngôn Ngôn, chúng ta là chị em tốt 7 năm rồi! Cậu biết mình rất tốt với cậu đúng không!?”

Lái xe thể thao, tiện tay tặng quà cũng hơn chục ngàn, còn lì xì cho nàng 80.000.

Nàng vốn cho rằng, Đường Tụng là công tử ca, phú nhị đại của một xí nghiệp gia tộc nào đó ở bản địa.

Tuyệt đối không ngờ lại là quản lý cấp cao của tập đoàn Đường Tổng có giá trị ngàn tỷ kia.

Tính chất hoàn toàn khác biệt.

Một tập đoàn khổng lồ như vậy, phóng mắt ra toàn thế giới, nó cũng là một thế lực khổng lồ.

Sức ảnh hưởng ở trong nước thì càng không cần nói.

Với lại, tập đoàn này còn là công ty mẹ của phòng luật sư Đường Kim mà nàng vẫn mơ ước.

Giấc mơ đẹp nhất của nàng là, sau khi tốt nghiệp thì có thể tiến vào phòng luật sư Đường Kim, trở thành một luật sư chân chính.

Bây giờ lại phát hiện có người ở bên cạnh có thể giúp mình thực hiện ước mơ, nội tâm nàng kích động và mừng rỡ biết bao.

Chỉ cần có thể vào làm trợ lý luật sư, nàng tuyệt đối có quyết tâm thi được giấy chứng nhận luật sư.

Đồng Ngọc Ngôn thấy vậy thì cũng biết bạn mình đang nghĩ gì, cười khỏ nói: “Vấn đề lại trở về ban đầu, đây không phải là làm phiền gia đình người ta sao?”

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt Từ Tình nhạt đi, giấc mơ vào phòng luật sư Đường Kim tạm thời tan vỡ.

Nàng lại đẩy lên hi vọng: “Vậy Đường Tụng đang xử lý ngành nghề gì? Có thể giúp thiệu công việc giúp mình không? Liên quan đến pháp luật là được.”

“Đường Tụng mở một phòng cà phê, gần đây đang muốn mở chuỗi mắt xích, cho nên vẫn rất bận.” Đồng Ngọc Ngôn suy tư giây lát, nói: “Về phần công việc của cậu, mình sẽ tìm cơ hội hỏi một câu.”

“Cảm ơn Ngôn Ngôn.” Từ Tình mừng rỡ không thôi, nàng lại nghĩ đến cái gì, nhút nhát nói: “Đúng rồi, hình như mình quên nói với cậu một việc nhỏ.”

“Chuyện gì?” Đồng Ngọc Ngôn giật mình, với sự hiểu biết của nàng với bạn thân, đây tuyệt đối không chỉ là ‘việc nhỏ’.

Từ Tình lùi ra sau, nhỏ giọng nói: “Lần trước Đường Tụng và cậu ở trong phòng làm chuyện xấu, cậu ta đã nhìn thấy mình không mặc đồ lót đúng không. Mình nói đùa là phải bồi thường, muốn một cái túi xách. Sau đó Đường Tụng gửi cho mình 80.000 NDT, bảo mình mua hai cái, mỗi người chúng ta một cái. Nhưng gần đây quá bận, nên vẫn chưa kịp mua.”

Thần sắc Đồng Ngọc Ngôn biến đổi, kêu lên: “Từ Tình, cậu giỏi lắm, dám lừa tiền bạn trai mình!? Với bộ ngực nhỏ của cậu, cởi ra để Đường Tụng sờ cũng là Đường Tụng thiệt kìa. Không phải nhìn một chút sao? Cậu còn dám lấy 80.000!! Mau trả tiền về!”

Tối hôm đó, nàng vẫn nằm trong trạng thái mơ mơ màng màng, căn bản là không quan tâm đến chuyện khác.

Không ngờ vị bạn tốt tham tiền này lại làm ra chuyện như vậy.

Từ Tình giật nảy mình, ôm chặt điện thoại nói: “Cậu có túi rồi, mình còn chưa có mà. Chúng ta chính là chị em 7 năm đây, cậu không thể tàn nhẫn như vậy! Cậu xem lịch sử trò chuyện đi, mình đã từ chối rồi, nhưng Đường Tụng bắt mình phải nhận, chuyện này không thể trách mình! Nếu Đường Tụng đã khẳng định không nhận, chúng ta đi mua túi xách đi nha?”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy thì nhướn mày, vị chị em này cái gì cũng tốt, chỉ là hơi tham tiền.

Chuyện lớn như vậy, thế mà bây giờ mới nói với mình.

“Chuyển tiền luôn đi.” Đồng Ngọc Ngôn nói như chém đinh chặt sắt.

Từ Tĩnh bất đắc dĩ, lấy điện thoại ra, mở giao diện trò chuyện, ấn vào chuyển khoản.

Run run rẩy rẩy nhập số lượng.

Ghi chú: Không cần túi xách gì hết.

Chuyển khoản xong, cả người đều trở nên hoảng hốt.

Đây chính là 80.000 đó!

Mỗi ngày nhìn số dư thôi cũng thấy vui rồi.

Làm việc mệt mỏi, nhìn vào một cái, lập tức tràn đầy sức sống.

Nàng che ngực vì đau lòng, trong mắt mang theo chút ánh lệ: “Nói trước, nếu Đường Tụng không chịu nhận hoặc là chuyển lại, vậy thì đây chính là tiền của chúng ta.”

“Được thôi.” Đồng Ngọc Ngôn nhìn đáng vẻ thất hồn lạc phách của bạn thân, cũng không tiện nói gì.

Một lúc sau.

Tĩnh... âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng: “Đã nói là bồi thường cậu rồi, tôi sẽ không nuốt lời.”

Từ Tĩnh mừng rỡ không thôi, nói: “Xem đi xem đi!”

Đồng Ngọc Ngôn liếc qua, bất đắc dĩ nói: “Được rồi!”

Ngay sau đó, nàng cũng nhận được tin nhắn.

Đường Tụng: “Ngày mai anh đón em tan làm.”

Thấy tin nhắn này, Đồng Ngọc Ngôn lập tức vui vẻ, mặt mặt hớn hờ.

...

Nằm trên giường, Đường Tụng trả lời tin nhắn xong.

Liền cảm giác được Ly Ly ngồi trên người mình đang nhân cơ hội để lười biếng.

Ba Âm thanh thanh thúy vang lên trong phòng.

Lý Nhã Ly kêu một tiếng, tranh thủ thời gian nhún nhảy.

Quay đầu làm nũng: “Chồng, anh nhẹ một chút được không, em còn chưa thành thạo, cảm giác quá mệt chứ không phải là lười biếng.”

Nhìn từ góc độ này của Đường Tụng.

Phần lưng của Lý Nhã Ly rất đẹp, cột sống rõ ràng, xương vai không quá nhô ra.

Thuộc về lưng mỹ nhân điển hình.

Với lại tỉ lệ bả vai và bờ mông vừa đủ.

Lộ ra đường cong chập chùng và uốn lượn ở phần eo.

không hổ là người mẫu, tỷ lệ thân thể không có gì để nói, có thể xưng là hoàn mỹ.

Đường Tụng nhìn không được, đưa tay vuốt ve lưng đẹp của nàng.

Một lúc sau, hấn ném di động qua một bên.

Ôm lấy eo của Lý Nhã Ly, trực tiếp đẩy ngã nàng.

Cười nói: “Ly Ly, anh rất hài lòng với những kiến thức mới của em, tiếp đó em có thể nghỉ ngơi một chút.”

Hôm nay lại có thêm một cơn mưa.

Trong bất tri bất giác, những hạt mưa lại nện vào cửa sổ.

Lạch cạch lạch cạch...

Mưa càng ngày càng nặng hạt và dày đặc, toàn bộ căn phòng bị hơi nước cuối thu bao phủ.

Chương 292: Truyền thông Móc Câu

Ngày 19 tháng 10 năm 2022, thời tiết sáng sủa.

Bầu trời được mưa thu tẩy rửa, trở nên vô cùng tươi mát.

Tầng mây tinh tế mịn màng, hiện ra một vẻ đẹp thâm trầm mà yên tĩnh.

Tầng 20 cao ốc Nguyệt Thành, công ty truyền thông Móc Câu.

“Chào buổi sáng.”

“Chào chị Lý.”

“Quả Quả, buổi sáng tốt lành.”

Bạch Hiểu Manh mang theo nụ cười yếu ớt, trong tay cầm ly cà phê, chủ động chào hỏi những đồng nghiệp gặp trên đường.

Cả người tràn đầy hơi thở vận động và thời thượng.

Có thể được đồng nghiệp công ty công nhận là nữ thần, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp và dáng người cực phẩm.

Thì lời nói cử chỉ, cách làm người của nàng cũng là nhân tố quan trọng.

Mặc dù tiền lương của nàng không cao, trừ bảo hiểm thì chỉ còn 5400 NDT.

Nhưng Bạch Hiểu Manh ở Yên Thành này, từ ăn ở ngủ nghỉ, thậm chí là quần áo và trang điểm, đều là Tạ Vũ Đồng lo cho.

Nói cách khác, mỗi tháng nàng có thể chi phối 5400 NDT đó, đủ để nàng sống rất thoải mái.

Hoàn cảnh xã hội bây giờ.

Phái nữ không cần giống như phái nam, bớt ăn bớt mặc, tích lũy tiền để chuẩn bị mua nhà mua xe mới có thể kết hôn.

Phái nữ bọn họ, hoàn toàn có thể kiếm bao nhiêu tiêu bấy nhiêu.

Cùng là dân FA, nhưng tiêu chuẩn sinh hoạt của phái nữ cao hơn phái nam rất nhiều.

Nàng ngồi xuống chỗ ngồi, bật máy tính lên.

Vừa uống cà phê, vừa sửa sang lại hạng mục cần bàn giao.

“Hiệu Mạnh, đến sớm thế.” Đồng nghiệp Chu Phú Viễn vừa ăn bánh bao vừa đi vào chỗ ngồi, nhiệt tình chào hỏi Bạch Hiệu Mạnh.

“Chào anh Chu!”

Ăn sáng xong, Chu Phú Viễn đi lấy ly nước nóng, bắt đầu uống từng ngụm nhỏ.

Quay đầu quét mắt qua màn hình máy tính của Bạch Hiệu Mạnh, thì đã thấy văn kiện xin nghỉ và bàn giao.

Lo lắng hỏi: “Muốn nghỉ thật à? Tôi còn tưởng cô đùa.”

“Đúng, công ty đã không làm nổi nữa rồi, tôi cũng không quan tâm đến chút tiền bồi thường nghỉ việc này. Thoát thân sớm, tìm công việc mới, nếu may mắn, nói không chừng có thể kiếm được một công việc như ý.”

Tâm trạng Bạch Hiệu Mạnh cũng không tệ lắm, chủ yếu là không có áp lực về sinh hoạt, nên thông dong thoải mái hơn những người khác rất nhiều.

Chu Phú Viễn nhìn khuôn mặt xinh đẹp và dáng người gợi cảm của nàng, nghĩ nàng sắp nghĩ việc, vô thức muốn mở miệng nói cái gì.

Bờ môi run lên, cuối cùng vẫn không dám nói ra.

Nghĩ nghĩ, uyên chuyên nói: “Gần đây tôi định mua nhà ở Yên Thành, Hiểu Manh, cô đang ở tiểu khu nào? Tôi tham khảo một chút, nói không chừng sau này còn có thể làm hàng xóm.”

Bạch Hiểu Manh cười nói: “Chúc mừng chúc mừng anh Chu! Bây giờ tôi đang ở nhà dì, ở tiểu khu Thịnh Nguyên Giai Cảnh, giao thông và hoàn cảnh bên đó đều không tệ, có thể cân nhắc nha.”

Chu Phú Viễn nghe thấy cái tên này, liền lên mạng tìm hiểu một chút, lại nhìn không được mà chép miệng một cái.

Chu Phú Viễn là một tiểu khu cao cấp, ở đó chỉ có nhà diện tích rộng lớn.

Giá cả 23.000 một mét vuông, căn nhà nhỏ nhất cũng phải 130 mét vuông, phải hơn 3 triệu.

Anh ta không mua nổi, ngay cả tiền cọc trả góp cũng không đủ kìa.

Đối với nữ thần cao gầy Bạch Hiểu Manh này, Chu Phú Viễn cũng rất thích, tiếc là hoàn toàn không thấy hi vọng.

Có mấy lời, nói ra chỉ tự rước lấy nhục.

Đúng lúc này, Tào Tử Dương cũng bu lại: “Nữ thần, nghe nói cô sắp đi rồi? Cô vừa đi, động lực đi làm của tôi đã mất một nửa luôn.”

Bạch Hiểu Manh mỉm cười, khéo léo xê dịch thân thể qua một bên: “Đã báo lên trên rồi, chỉ làm hết tuần này.”

Nàng rất được hoan nghênh ở công ty, nhất là với những nam đồng nghiệp độc thân.

Thỉnh thoảng sẽ có người chạy đến nói chuyện.

Tào Tử Dương cười hì hì nói: “Tìm được việc thì nhớ thông báo một câu nha, tôi xem một chút, biết đâu chúng ta lại có thể làm đồng nghiệp.”

Bạch Hiểu Manh cũng hiểu ý của đối phương, thuận miệng ứng phó: “Còn không biết bao giờ mới tìm được đây.”

Tào Tử Dương lắc đầu: “Cô xinh đẹp như vậy, năng lực làm việc cũng không tệ, tìm việc là chuyện rất đơn giản. Không giống bọn tôi, muốn tìm một công việc phù hợp là chuyện rất không dễ dàng.”

Chu Phú Viễn tức giận nói: “Cậu là một công tử ăn bám, nói tìm việc khó mà không biết xấu hổ sao?”

Tào Tử Dương đúng là không quan tâm công việc này, đến đây là để tìm chút chuyện để làm, để bản thân không quá nhàm chán thôi.

“Gia đình có ba căn nhà, lái Audi A7, nếu tôi có điều kiện này, tôi cũng phải mộng rồi đi rồi.” Nói chuyện là Trương Thiên Thiên phòng thiết kế, nàng nhìn Tào Tử Dương có chút nóng bỏng.

Tào Tử Dương nghe vậy chỉ mỉm cười: “Có công việc chính thức, ít nhiều gì cũng tốt hơn là ăn không ngồi rồi, vị trí kế hoạch này không dễ tìm ở Yên Thành đâu. Như Đường Tụng lúc trước, sau đó là Đỗ Thiếu Khải, Lý Ba, cũng nghỉ được một thời gian rồi, không biết đã tìm được việc mới chưa.”

Trương Thiên Thiên nói: “Đỗ Thiếu Khải đổi nghề làm tiêu thụ rồi, Đường Tụng và Lý Ba thì không có tin tức. Hiểu Manh, cô và Đường Tụng khá thân, có biết tin tức gì không?”

Nghe thấy cái tên Đường Tụng này, Bạch Hiểu Manh thầm giật mình, ánh mắt hết sức phức tạp.

Nhỏ giọng nói: “Sau này không liên hệ mấy, nên cũng không rõ lắm.”

Trương Thiên Thiên liếc nhìn Tào Tử Dương, cười nói: “Đường Tụng làm người rất tốt, đáng tin, nghiêm túc, có lòng cầu tiến, khiêm tốn ôn hòa. Trước kia ngày nào cũng tăng ca cùng Hiểu Manh, nếu như Đường Tụng không bị đuổi, tôi cho rằng hai người đã thành người yêu rồi.”

Nàng rất có hảo cảm với Tào Tử Dương, đôi phương trẻ tuổi đẹp trai, điều kiện lại tốt, thuộc về khoản đầu tư giá trị.

Đáng tiếc đôi phương chỉ nịnh nọt Bạch Hiểu Manh.

Tào Tử Dương cau mày, tức giận nói: “Đừng nói lung tung, Đường Tụng tốt như vậy, sao cô không chủ động theo đuổi cậu ta?”

“Người sáng suốt đều có thể nhận ra Đường Tụng thích Hiểu Manh được chứ?” Trương Thiên Thiên lườm một cái.

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Hiểu Manh hơi mất tự nhiên.

Nàng và Đường Tụng đi phỏng vấn cùng một ngày, sau đó cả hai cùng được nhận, tham gia huấn luyện nhân viên mới.

Sau khi bắt đầu làm việc, Đường Tụng thường xuyên giúp đỡ nàng.

Quan hệ của hai người quả thực là thân cận hơn những người khác một chút.

Cộng thêm vẻ ngoài của Đường Tụng cũng rất ok, Bạch Hiểu Manh cũng có chút hảo cảm với nam sinh nhiệt tình giản dị này.

Nhưng một loạt chuyện phát sinh sau này, để nàng vẫn hối hận đến giờ.

Chương 293: Phở Hoa Vĩnh Đạo

9 giờ sáng.

Công nhân viên lần lượt đến đủ.

Khuong Tur Vũ phòng tiêu thụ vội vã cuống cuống nói: “Nghe sếp nói, 10 giờ sáng nay, ông chủ mới sẽ mở họp ở công ty. Còn phải người đến kiểm tra tình hình tài chính và kinh doanh của công ty, đây là quan mới đến đót ba đồng lửa nha!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều thấy căng thẳng.

“Đoán được từ lâu rồi, hiện giờ chúng ta không có lợi nhuận, đoán chừng còn phải giảm biên chế.”

“Hoàn cảnh kinh tế bây giờ, tìm việc quá khó khăn.”

Tiếp đó, mọi người lại bắt đầu thảo luận tình hình hiện giờ của công ty.

Chỉ cần không phải đồ đàn, thì đều có thể nhìn thấy công ty bấp bênh.

Mỗi người đều đang căng thẳng, lo lắng cho tương lai của mình.

Nhất là mấy đồng nghiệp hơn 30 tuổi, cả đám đều mặt ủ mày chau.

Bọn họ cầm tiền lương cao nhất, thời gian làm việc dài nhất, quan hệ rất rộng trong công ty.

Trước kia, đây là ưu thế.

Nhưng sau khi đổi chủ, bọn họ sẽ trở thành đối tượng hàng đầu để giảm biên chế.

Đến tầm tuổi bọn họ, đi tìm việc thì còn khó hơn.

Bạch Hiểu Manh bị lây nhiễm cảm xúc của mọi người, cũng cảm thấy hơi lo lắng.

...

Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng đi vào phòng quần áo, cởi bộ Armani trên người ra.

Lấy ra bộ đồ ‘khói lửa’ trong thời trang – khói lửa nhân gian.

Áo sơ mi xám đậm, quần đen, giày lưới, áo khoác.

Mặc quần áo xong, Đường Tụng soi gương, rồi gạt đầu hài lòng.

Bộ quần áo này vừa có thể ra đường, vừa có thể đi làm.

Thời thượng lại không mất vẻ ôn trọng, chế tác tinh xảo, xinh đẹp.

Mị lực +2, sức chịu đựng +4, get!

Giữ yên lặng hơn 2 phút.

Hắn trong gương trở nên có một loại khí chất thâm bất khả trắc, để người ta không dám xem nhẹ.

Mỗi một người bị hắn vì vào, đều sẽ vô thức sinh ra cảm xúc kính sợ.

Dùng để hoàn thành nhiệm vụ ‘Áo gấm về quê’ là rất phù hợp.

Nhìn cổ tay trống rỗng, lại nghĩ đến tình hình đặc thù ngày hôm nay.

Đường Tụng mở két sắt, lấy ra chiếc đồng hồ Patek Philippe kia.

Đây là đồng hồ thư ký Kim tặng, hẳn rất ít khi đeo.

Phối hợp với bộ thời trang cũng rất phù hợp.

Đinh linh linh... tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Tụng cầm lên xem, là Lâm Cảnh gọi đến.

“Chào luật sư Lâm!”

“Đường tổng, chào ngài, đội ngũ kiểm tra tài vụ và luật sư đã tập kết, 9:20 chúng tôi sẽ xuất phát, khoảng 9:40 sẽ đến cao ốc Nguyệt Thành.”

“Được, lát nữa gặp lại.”

Cúp máy, nhìn thời gian, vừa vặn 9 giờ đúng.

Chẳng biết tại sao, nội tâm lại thấy hơi kích động và hưng phấn.

Có lẽ giống như hệ thống đã miêu tả.

Công ty truyền thông Móc Câu đã từng gánh vác mong chờ với tương lai của hắn.

Hắn liều mạng làm việc, cố gắng tăng ca, muốn trở nên nổi bật, cười ‘bạch phú mỹ’.

Cũng tại nơi đó, hắn gặp phải cảm giác thất bại đến nay vẫn khó quên.

Lần này, hắn trở lại nơi đó với một thân phận hoàn toàn mới, cũng coi như là triệt để tạm biệt với quá khứ nhỏ yếu của mình.

...

Phòng luật sư Đường Kim tại Yên Thành.

La Tân nhìn đồng hồ, cười nói: “Đến giờ.”

Nói xong, hắn đứng lên, bắt tay với người đứng đầu đội ngũ kiểm tra Thân Trí Minh.

“Phổ Hoa Vĩnh Đạo là đồng bạn hợp tác quan trọng của tập đoàn chúng tôi, tôi rất yên tâm với thực lực của các anh.”

Thân Trí Minh thành khẩn nói: “Chủ nhiệm La yên tâm, nghiệp vụ của truyền thông Móc Câu không phức tạp, công tác kiểm tra sẽ không có vấn đề gì.”

“Vất vả rồi.”

Rất nhanh, bên dưới cao ốc Thành Nguyên.

8 luật sư nổi tiếng, 8 nhân viên kế toán chuyên nghiệp và cao cấp, lái 4 chiếc Mercedes thương vụ đến nơi này.

9:40 sáng.

Một nhóm 16 người đã đến dưới lầu cao ốc Nguyệt Thành.

Bọn họ có nam có nữ, đa số đều khoảng 30 tuổi.

Mỗi người đều mặc âu phục cao cấp, cầm túi công văn.

Quần áo phẳng phiu, kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ.

Tinh thần sung mãn, thái độ thông dong tự tin.

Mang theo khí chất đặc thù của giai tầng tinh anh.

Phòng luật sư Đường Kim với tư cách là văn phòng sự vụ cao cấp nhất trong nước, La Tân đến Yên Thành tổ kiến chi nhánh, đã điều mấy vị luật sư lớn từ tổng bộ đến đây.

Phổ Hoa Vĩnh Đạo thì càng không cần phải nói, cơ cấu thành viên nằm trên 152 quốc gia, có gần 328.000 nhân viên.

Làm một trong bốn sở kế toán cao cấp nhất thế giới.

8 vị này chạy đến từ Đế Đô, họ đều có kinh nghiệm hành nghề cực kỳ phong phú.

Tùng tham dự kiểm tra các cơ cấu và xí nghiệp hàng đầu cả nước như Penguin, Alibaba, Đường Tổng... kém cỏi nhất cũng là các công ty đã lên sàn.

16 người vừa bước xuống xe.

Dòng người chung quanh đều không tự giác mà thả chậm bước chân, lặng lẽ nhìn một màn này.

Thường Hiểu Thiên chạy xuống lầu lấy chuyển phát nhanh cho phó tổng, vừa hay lại nhìn thấy một màn này.

Nhìn mấy cô gái đoan trang mạnh mẽ bên trong đoàn người, hai mắt sáng rực như sao.

Đây chính là hình mẫu tương lai của nàng.

Trở thành tinh anh, lãnh đạo, đứng ở một giai tầng khác, hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của người khác.

Nàng nhìn không được, lấy điện thoại ra quay chụp một màn này, rồi lưu lại, đây cũng coi như là một loại khích lệ.

Nghĩ nghĩ, lại chia sẻ vào trong nhóm đồng nghiệp.

Nhắn lại: “Dưới lầu vừa xuất hiện một đám người cực giàu, cực đẹp trai!”

Mấy người bên trong đều là nữ nhân viên của văn hóa Đường Trình.

Bất kỳ nơi nào cũng có vòng tròn.

Vòng quan hệ này là những mối quan hệ tốt nhất của Thường Hiểu Thiên.

Bên trong có các nữ đồng nghiệp của phòng tài nguyên và nhân lực, phòng tài vụ, phòng marketing, phòng thị trường...

Tất cả đều có quan hệ không tệ với nàng.

Bình thường nàng hay pha cà phê cho Đường tổng, thừa lại thì sẽ đưa cho những người này.

Nói không chừng sau này sẽ có người nào đó giúp nàng một tay.

Rất nhanh, trong nhóm đã bắt đầu náo nức.

Hiện giờ, công tác của văn hóa Đường Trình vẫn khá nhàn nhã, thời gian rảnh tương đối nhiều.

Phòng thị trường – Quách Giai Oánh: “Khí chất quá tuyệt, ăn mặc cũng rất đẹp!”

Phòng hành chính - Thường Hiểu Thiển: “Đúng nha đúng nha! Tôi đang nghĩ xem có nên mua một bộ như vậy không?”

Phòng thị trường – Quách Giai Oánh: “Logo trên túi của bọn họ khá quen mắt.”

Một lát sau.

Phòng tài nguyên và nhân lực – Quách Thi Tâm: “Màu vàng là logo của Phòng luật sư Đường Kim, bọn họ tài trợ rất nhiều phim điện ảnh và truyền hình.”

Phòng tài nguyên và nhân lực – Quách Thi Tâm: “Màu đỏ cũng khá quen mắt, nhưng không nhớ ra.”

Phòng tài vụ - Quách Anh Mẫn: “Đó là logo của Phổ Hoa Vĩnh Đạo, một trong bốn sở kế toán cao cấp nhất.”

Phòng marketing – Trầm Ngọc Đình: “Đều là tinh anh của xã hội nha, like like. Logo của Đường Kim quá đẹp, nghe nói là Kim Mỹ Nga đích thân thiết kế!”

Chương 294: Mau ra xem thần tiên

Nói đến Kim Mỹ Nga đại danh đỉnh đỉnh, cảm đảm lập tức âm ỉ.

Thường Hiểu Thiên mỉm cười, để điện thoại xuống, quay người đi đến cửa chính.

Đúng lúc này, tiếng động cơ ong ong vang lên.

Chiếc Bentley trắng lái đến.

Dưới ánh nắng ấm ngày thu, thân xe đang tỏa sáng lung linh.

Tản mát ra một loại mỹ cảm rung động lòng người.

Thường Hiểu Thiên là một cô gái chưa thấy việc đời, nhìn đến hai mắt sáng rực.

Đây quả thực là chiếc xe trong mơ của nàng mà!

Quá đẹp.

Nếu ngày nào có thể lái loại xe này, vậy thì đó mới là đi lên đỉnh cao.

Nàng tay mắt nhanh nhẹn, lập tức giơ điện thoại lên quay chụp.

Trong video, chiếc xe dừng lại ngoài cửa chính.

Bốn phía có không ít tiếng bàn tán.

Logo Bentley rất bắt mắt, cộng thêm biển số Đế Đô đuôi số 8888, đại biểu cho thân phận địa vị và giá trị của chủ xe rất không tầm thường.

Ngay sau đó, đám luật sư và kế toán cao cấp kia đều tiến lên nghênh đón chiếc xe này.

Thường Hiểu Thiên thầm giật mình.

“Trời ạ, thì ra những người này đang chờ vị này?!”

“Quá kinh người!!!”

“Đây mới là đại nhân vật!”

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy mình rời khỏi phòng cà phê, chạy đến nơi này là một quyết định rất chính xác.

Một ngày nào đó, nàng cũng sẽ trở thành một phần tử trong những người này, nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác!

Ngay sau đó, cửa xe mở ra.

Một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người.

Nắng ấm ngày thu trút xuống, khảm nạm lên người hắn một vầng sáng mỏng.

Mái tóc đen trở nên lóng lánh đến đặc biệt.

Áo khoác đen gọn gàng, tân trang dáng người cao to.

Áo sơ mi xám đậm, không cài cúc cổ, lộ ra một đoạn cổ thon dài trắng nõn.

Ngũ quan tuấn mỹ, bình tĩnh nội liễm, đôi mắt trong suốt tựa như có thể khiến thời gian dừng lại.

Đặc hiệu ‘trầm tĩnh như vực sâu’ vẫn đang phát động.

Khí thế mạnh mẽ trên người hắn, làm người ta sinh lòng kính sợ, chung quanh cũng trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Hắn vừa xuất hiện, bức tranh quanh đây chợt trở nên khác biệt.

Giống như một nam chính đi ra từ trong manga, hoàn mỹ đến có chút không chân thực.

Hắn bước lên trước, phóng thái ưu nhã và xinh đẹp, thể hiện giáo dưỡng tốt đẹp.

Lâm Cảnh bước nhanh hai bước: “Đường tổng, ngài đến rồi!”

Đường Tụng lên tiếng chào hỏi.

Đảo mắt qua những luật sư và kế toán viên xuất chúng này, nội tâm thấy rất hài lòng.

Đi một mình đến cửa, và mang theo một đội ngũ chuyên nghiệp đến cửa, lực chấn nhiếp là hoàn toàn khác nhau.

“Mấy vị này là người của Phổ Hoa Vĩnh Đạo, chuyên phụ trách kiểm tra tài vụ của truyền thông Móc Câu.” Lâm Cảnh giới thiệu: “Vị này là người dẫn đầu của họ, Thân Trí Minh.”

Thân Trí Minh tiến lên một bước, thành khẩn nói: “Đường tổng, chào ngài! Cảm ơn ngài đã tin tưởng Phổ Hoa Vĩnh Đạo. Chúng tôi cam đoan, toàn bộ quá trình quá tra sẽ tuân theo pháp luật và chuẩn tắc. Đảm bảo tính công chính, tính độc lập và tính khách quan. Sẽ cung cấp cho ngài tin tức chuẩn xác và đáng tin nhất.”

Đường Tụng gật đầu: “Mấy vị vất vả rồi.”

“Nên làm mà!” Thân Trí Minh vội vàng đáp lại.

Lâm Cảnh cảm điện thoại lên nhìn một chút, nói: “Đường tổng, truyền thông Móc Câu đã chuẩn bị phòng họp rồi, nhân viên tham gia cũng đã đến đủ.”

“Đi thôi.” Đường Tụng nói xong, cầm đầu đi về phía cổng chính rộng rãi.

Bóng lưng hắn mang theo vẻ trầm tĩnh như vực sâu, ung dung không vội.

Tựa như muốn đập cả tòa nhà hơn 100 mét này xuống dưới chân.

Theo bóng người này tiến vào trong, Thường Hiếu Thiên mới lấy lại tinh thần.

Tay cầm điện thoại đã run rẩy.

Tự lẩm bẩm: “Trời ơi... thế mà lại là ông chủ! Đây là ... đây là ...”

Cảm khái một chút, nàng vội vàng ném đoạn video vừa quay vào trong nhóm.

Run run rẩy rẩy đánh chữ: “Các chị em, mau đến xem thần tiên!”

Thường Hiếu Thiên gửi video vào nhóm không lâu, nhóm chat đã nổ tung.

“A...”

“A!!!!”

Toàn màn hình đều là A.

Một lúc sau, mọi người mới tỉnh táo lại.

Phòng tài nguyên và nhân lực – Quách Thi Tâm: “Trời ạ! Đường tổng mặc bộ này, tuyệt đối là nam thần max cấp!”

Phòng thị trường – Quách Giai Oánh: “Còn chiếc Bentley biển số Đé Đố 8888 kia nữa, quá quá quá kinh người!”

“Tôi muốn vào nhà vệ sinh.”

“Hân Hân, chờ tôi với, tôi cũng đi.”

“Liếm màn hình ینگ...”

...

Cộc cộc cộc cộc...

Tiếng giày da gõ lên mặt đá cẩm thạch, tạo thành những âm thanh vang dội.

Còn mang theo tiết tấu đặc biệt.

“Đường tổng!”

“Đường tổng!”

Nhân viên an ninh của cao ốc vội vàng chạy đến.

Thần sắc có chút khẩn trương, có chút nịnh nọt.

Nhân viên an ninh vội vàng mở cổng.

Ngày hôm qua, ảnh của vị Đường tổng này đã được gửi đến điện thoại di động của tất cả nhân viên quản lý tòa nhà.

Giám đốc Lý Vũ Kiệt đã lên tiếng, nhất định phải làm cho Đường tổng cảm nhận được sự nhiệt tình và chân thành tha thiết của họ.

Đường Tụng gật đầu, cất bước đi về phía thang máy.

Đám người theo sát sau lưng.

Thời gian này đã qua giờ cao điểm, không có nhiều người dùng thang máy.

Một lát sau, mọi người đi lên tầng 20.

Keng... cửa thang mở ra.

Tiếng bước chân mang theo tiết tấu lại vang lên.

Đường Tụng đảo mắt nhìn qua, liền thấy bối cảnh và logo quen thuộc trên tường, cùng với ba gương mặt quen thuộc kia.

Giám đốc nhân lực Trương Hân Lôi, tiếp tân Phùng Dĩnh, trợ lý tổng giám đốc Hà Lệ Vân.

Một trận hoảng hốt xông lên đầu.

Đến nay còn có thể nhớ rõ những ngày thử việc đó.

Trải qua hai vòng phỏng vấn, cuối cùng được tán thành.

Sau đó nhận được offer của HR, thì hưng phấn đến một đêm ngủ không ngon.

Ngày thứ hai đã chạy đến trung tâm thương mại Bắc Thái.

Vì không mất mặt trước đám đồng nghiệp mới, cắn răng mua một chiếc áo sơ mi ngắn tay với giá 300 đồng.

Về sau mới hối hận không thôi.

Chiếc áo sơ mi đó, ngoại trừ nhãn hiệu ra thì chả có cái gì tốt, chất liệu và kiểu dáng đều rất bình thường.

Mới mặc một tháng đã ngả màu vàng.

Nhẹ nhàng lắc đầu, vứt những hồi ức này ra ngoài.

Đường Tụng ngẩng đầu, đi về phía cửa kính mở rộng.

Hắn cũng không có biểu cảm gì, duy trì đặc hiệu ‘trầm tĩnh như vực sâu’.

Trong đại sảnh sáng rực.

Ba người đang lo lắng chờ đợi chủ tịch mới, cũng bị tình cảnh này làm cho giật mình.

Một đám tinh anh khí thế kinh người, mỗi một người đều có vẻ không đơn giản.

Cuối cùng, ánh mắt ba người rơi vào trên thân người thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai đến quá đáng kia.

Chỉ nhìn khí độ và vẻ bình tĩnh của vị này, không có vài trăm triệu trong tay là không thể có được.

Đây mới là chủ mới của họ.

Trong lúc nhất thời, trong lòng ba người lại hơi bồn chồn.

Nhìn tình cảnh này, quan mới đến đót ba đồng lửa là không thể tránh được.

Chương 295: Là Đường Tụng đã thôi việc

Luật sư Lâm Cảnh tiến lên nửa bước, nghiêm túc nói: “Giám đốc Trương, vị này là chủ nhiệm mới, Đường Tụng, chủ tịch Đường.”

Giám đốc nhân lực Trương Hân Lôi vội vàng thu liễm tâm trạng khẩn trương, giọng nói vô cùng nhiệt tình: “Hoan nghênh! Hoan nghênh chủ tịch Đường! Tôi đưa ngài đến phòng họp.”

Tiếp tân Phùng Dĩnh thì lặng lẽ đánh giá ông chủ trẻ tuổi trước mắt.

Nàng luôn cảm thấy rất quen mắt.

Nhưng một người đàn ông cuốn hút và có khí thế mạnh như vậy, nếu gặp rồi thì chắc chắn sẽ không quên được.

Lúc này lại nghe thấy tên của đối phương.

Giống như có thứ gì đó vừa mới mở ra khỏi đầu óc.

Đường Tụng, Đường Tụng? Đường Tụng!

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia.

Trong thoáng chốc, khuôn mặt đã dung hợp lại với nhau.

Nàng chợt kêu lên: “Đường Tụng!”

Lời vừa dứt, Trương Hân Lôi và Hà Lệ Vân ở bên cạnh đã giật nảy mình.

Ông chủ mới vừa đến công ty, một nhân viên tiếp tân nhỏ nhả lại dám gọi thẳng tên, đây quả thực là tai nạn.

Hà Lê Vân lập tức quay đầu, sắc mặt khó coi: “Tiểu Phùng! Mau xin lỗi!”

Phùng Dĩnh bị mọi người nhìn chăm chăm, cả người run run rẩy rẩy, vội vàng quay người, đang định nói chuyện.

Đường Tụng đã khoát tay áo, bình thản nói: “Không cần, Tiểu Dĩnh, đã lâu không gặp.”

Nghe thấy giọng nói của đôi phương, Phùng Dĩnh cuối cùng cũng xác nhận.

Tâm lý khiếp sợ đã hoàn toàn bảo phủ lấy nàng.

Nam thần có khí chất của đại lão ở trước mắt này, lại là đồng nghiệp Đường Tụng đã bị sa thải ở hai tháng trước!

Đôi với giám đốc nhân sự, trợ lý tổng giám đốc mà nói, một nhân viên quen thử việc trong phòng kế hoạch là hoàn toàn không đáng chú ý.

Bình thường không tiếp xúc, cộng thêm đã nghỉ 2 tháng, nên đã quên một người như vậy từ lâu rồi.

Nhưng thân là tiếp tân của công ty, lại là bạn tốt của Bạch Hiểu Manh.

Quan hệ của nàng và Đường Tụng cũng không tệ lắm, bình thường cũng hay ăn cơm và tâm sự.

Cho nên vừa nghe thấy tên của hắn, nàng đã liên hệ hai người ở hai thế giới lại với nhau.

Thế nhưng mà, sao có thể chứ?

“Thì ra chủ tịch Đường quen Tiểu Phùng, vậy thì đúng là trùng hợp.” Trương Hân Lôi vội vàng hòa giải.

Đường Tụng không có quên nhiệm vụ ‘Áo gấm về quê’ của mình.

Hơn nữa khi bị cho nghỉ việc, là phòng nhân lực trực tiếp nói chuyện với hắn, Trương Hân Lôi là giám đốc nhân lực, sao có thể không biết.

Đại khái là Trương Hân Lôi cũng bán cho vị phó tổng giám đốc Trần kia một nhân tình đi.

Tuy nhiên, mình chỉ là một nhân viên quen, đối phương hiển nhiên là không để trong lòng, đã quên từ đời nào rồi.

Hắn bình tĩnh nhìn Trương Hân Lôi, giọng nói lạnh nhạt: “Giám đốc Trương đúng là quý nhân hay quên, nói đến thì lúc trước tôi cũng là nhân viên của truyền thông Móc Câu chúng ta, nhưng chắc là cô không nhớ rồi nhỉ?”

Trương Hân Lôi chấn động toàn thân, ấp úng nói không ra lời.

Đầu óc điên cuồng vận chuyển.

Qua một lúc lâu, cũng không thể nhớ nổi vị chủ tịch Đường này là ai.

Không đúng nha!

Với dung mạo và khí chất của đối phương, chỉ cần nàng nhìn thấy là chắc chắn sẽ nhớ kỹ mới đúng.

Phùng Dĩnh thấy sắc mặt xấu hổ của lãnh đạo, lại liếc trộm Đường Tụng.

Tiến đến bên tai Trương Hân Lôi, nói nhỏ: “Chủ tịch Đường là Đường Tụng ở phòng kế hoạch, hai tháng trước bị cho thôi việc, ngài còn đóng dấu phê duyệt. Đường Tụng từng đi lại rất gần với Bạch Hiểu Mạnh của phòng thiết kế.”

Nghe vậy, Trương Hân Lôi cuối cùng cũng nhớ ra gì đó.

Lại nhìn về phía Đường Tụng, lúc này trên mặt đã mang theo vẻ không dám tin và sợ hãi.

Trương Hân Lôi mơ hồ nhớ lại.

Khi đó giám đốc phòng kế hoạch kiêm phó tổng giám đốc Trần Văn Cường thuận miệng nói một câu với nàng.

Nói thái độ làm việc của nhân viên này có vấn đề.

Nàng cũng không để ý, thậm chí còn không thêm hiểu tình hình cụ thể, mà trực tiếp đề cấp dưới đi làm thủ tục cắt giảm biên chế.

Khi đó truyền thông Móc Câu đang đứng trên đỉnh phong, công ty phát triển mạnh mẽ.

Mọi việc thuận buồm xuôi gió, lên sàn ở ngay trước mắt.

Rất nhiều nhân viên mới tràn vào, quy mô của công ty cũng tăng trưởng rất nhanh.

Đối với những lãnh đạo ở cấp độ của bọn họ.

Một nhân viên quen không đáng chú ý, trong tay lại không có tài nguyên và khách hàng, giảm biên chế chỉ là một lời nói mà thôi.

Nàng đã quên chuyện này và người này từ đời nào rồi.

Nếu không phải dính đến Trần tổng, nàng đại khái cũng không nhớ nổi.

Thế nhưng, sao người này bỗng dưng trở thành chủ tịch công ty rồi?

Đây mẹ nó không phải là vô nghĩa sao?

Nội tâm nàng lạnh lẽo như băng.

Đây là... muốn quay về tính sổ?

Thân là lãnh đạo phòng nhân lực, nàng vốn không có nguy hiểm bị thất nghiệp.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ phải xong đời.

Hà Lệ Vân chú ý đến bầu không khí hơi khẩn trương, nhưng nàng cũng không dám nói.

Vội vàng chuyển qua chuyện khác: “Chủ tịch Đường, phòng họp ở bên này, tôi đưa ngài qua.”

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, bình tĩnh gật đầu: “Đi thôi!”

Sắc mặt Trương Hân Lôi biến ảo khôn lường, tựa như đã quyết tâm gì đó.

Trên mặt nàng lại xuất hiện nụ cười nhiệt tình, giống như người túng quẫn vừa rồi không phải là nàng vậy.

Vội vàng chạy chậm theo, nhỏ giọng nói: “Chủ tịch, ngài đi họp trước đi, chờ ngài rảnh rồi, tôi có vài chuyện rất quan trọng muốn báo cáo với ngài, việc này có liên quan đến phó tổng giám đốc Trần.”

Đường Tụng chỉ ‘ừ’ một tiếng.

Chương 296: Nước chảy mây trôi

“Trời ơi! Ông chủ mới đến rồi.” Khương Tư Vũ bộ tiêu thụ hoảng sợ nói: “Tôi mới đi vệ sinh, kết quả lại nhìn thấy một đám đại lão đi ra khỏi thang máy. Khí chất kia, cách ăn mặc kia, giống như là tinh anh thương nghiệp trong phim truyền hình vậy.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều dựng lỗ tai lên.

Mặc kệ ra vẻ bình tĩnh thế nào, thì nội tâm họ cũng tràn ngập tò mò với ông chủ mới.

Mọi người vội vàng nhìn về phía bên kia, nhưng vì cách khá xa, lại có vách tường ngăn cản, nên chỉ nhìn thấy mấy bóng người.

“Tư Vũ, có bao nhiêu người?”

Khương Tư Vũ nhướn mày nói: “Phải 15, 16 người, tôi không đếm kỹ. Nhưng bao nhiêu người cũng không quan trọng, quan trọng là khí thế, tôi dám nói, Từ tổng của chúng ta cũng không có khí thế bằng bọn họ.”

Nghe vậy, không ít người rụt cổ lại.

Kẻ đến không thiện nha!

Từ tổng là Từ Kiến Hoành, cũng là chủ tịch kiêm CEO của công ty, đương nhiên là của trước kia.

Là một người đàn ông trung niên cường thế và nghiêm túc, tất cả nhân viên đều vừa kính vừa sợ vị này.

Chu Phú Viễn nhỏ giọng phàn nàn: “Công ty vốn bắt tăng ca thường xuyên rồi, ông chủ mới đến, sẽ không nghiền ép nhiều hơn chứ?”

“Rất có thể.”

“Vậy thì tôi cũng muốn xin nghỉ, nghiền ép thêm, tôi sẽ nát bét mắt.”

Một trận bàn tán ầm ĩ vang lên.

Tào Tử Dương bu lại, cười toe toét nói: “Hay là chúng ta cùng nghỉ đi, nữ thần Hiểu Manh cũng nghỉ rồi, công ty cũng không còn gì thú vị nữa.”

Những người khác cũng không phụ họa theo, nói cho cùng thì cũng chỉ phàn nàn vài câu thôi.

Rất ít người thật sự muốn nghỉ việc.

Dầu gì cũng phải chờ cắt giảm biên chế, cầm chút tiền bồi thường đã.

Nhìn thấy thái độ của mọi người, Tào Tử Dương bĩu môi, đáng đời bị nghiền ép.

Trương Thiên Thiên nhỏ giọng nói: “Tư Vũ, ông chủ mới thế nào?”

Khương Tư Vũ nghĩ nghĩ, không xác định nói: “Trong mười mấy người đó, chỉ có một người không mặc âu phục, chắc đó là chủ tịch mới. Nhưng tôi không nhìn kỹ, chỉ nhìn trộm một chút, hình như là một người trẻ tuổi, cao to.”

“Là một ‘cao phú soái’ sao?”

“Chẳng lẽ là tổng tài bá đạo!?”

Nghe vậy, mấy cô gái chung quanh lập tức kích động.

Quên hết buồn rầu vì cắt giảm biên chế, lại líu ríu thảo luận.

Trương Thiên Thiên liếc mắt: “Xem tiểu thuyết ít thôi, thế giới này lấy đâu ra tổng tài bá đạo gì gì đó.”

Bạch Hiểu Manh che miệng cười khẽ: “Nếu là người trẻ tuổi, nói không chừng tình hình tăng ca của công ty sẽ được giảm bớt nha.”

“Hi vọng vậy, tôi yêu cầu không cao, chỉ cần cuối tuần không tăng ca là được.”

Không ít người đều hiện lên vẻ chờ mong.

Đúng lúc này.

Tiếng bước chân dày đặc xuất hiện.

Khương Tư Vũ chỉ về phía bên đó: “Đến rồi.”

Tất cả mọi người lập tức tập trung về phía bên đó.

Sau đó, từng trận âm thanh ‘hít một hơi khí lạnh’ không hện mà cùng vang lên.

Cầm đầu là một người trẻ tuổi đẹp trai.

Mũi cao thẳng như được vẽ cẩn thận bằng thước.

Khuôn mặt bình tĩnh thông dong, giống như một mảnh nước hồ trong đêm đông giá rét.

Dưới âm u lạnh lẽo, là thâm bất khả trắc.

Phối hợp với mái tóc đen, làn da trắng lạnh, lông mày hơi nhếch lên.

Cả người nhìn như một nam thần hệ cầm dục.

Phía sau lưng hắn.

16 người mặc âu phục giày da cất bước đi theo, nhịp độ vững vàng, thái độ thông dong.

Trên mặt bọn họ mang theo vẻ nghiêm túc.

Nhìn qua đã biết là đội ngũ chuyên nghiệp, là tinh anh của xã hội.

Bên cạnh người trẻ tuổi kia, giám đốc nhân lực đang nói nhỏ gì đó, trên mặt mang theo vẻ nịnh nọt và khấn trương.

Trợ lý tổng giám đốc ở bên cạnh cũng là mặt đầy nịnh nọt.

Tất cả mọi người đều bị rung động trước một màn phô trương và khí thế này.

Có người che ngực, mặt đỏ ửng, sợ hãi nói: “Đây chính tổng tài bá đạo trong manga nha, trời ơi, quá quá quá đẹp rồi!”

Nhìn bóng người kia, Bạch Hiểu Manh lập tức tròn tròn mắt.

Nàng đã từng gặp được Đường Tụng sau khi được ưu hóa thể chất.

Dù khí chất chênh lệch rất nhiều, nhưng chỉ liếc mắt là đã nhận ra.

Nàng đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào hắn.

Nam đồng nghiệp bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Hiểu Manh, đây là ông chủ mới, thận trọng một chút, chỉ mình cô đứng lên sẽ rất lạc loài.”

Theo người thanh niên tới gần, ánh mắt của hắn quét qua khu vực này.

Người nhìn vào đôi mắt hắn đều vô thức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén đó.

Bạch Hiểu Manh hơi thất thần, tiếp xúc với ánh mắt của hắn, nội tâm nàng khẽ động, trong mắt mang theo chờ mong và vui sướng.

Dường như chú ý đến dáng người xinh đẹp và cao gầy này, người thanh niên kia hơi dừng lại một lát.

Tiếng bước chân dày đặc chợt cứng lại, bầu không khí tràn đầy hơi thở nghiêm túc.

Trên mặt người thanh niên vẫn thản nhiên như không, chỉ gật đầu với nàng một cái.

Sau đó lại cất bước đi về phía trước, như nước chảy mây trôi.

Bạch Hiểu Manh cắn môi, chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn, hoảng hốt.

Cạch cạch cạch ...

Bánh răng thời gian chậm rãi chuyển động về phía sau.

Từng màn từng hình ảnh trong quá khứ bao phủ lấy nàng như nước thủy triều.

Chương 297: Hồi ức của Bạch Hiểu Manh (phiên ngoại)

Ngày 23 tháng 5 năm 2022, nhiệt độ cao nhất 28 độ C

Trong phòng làm việc nhỏ của công ty truyền thông Móc Cầu.

Bạch Hiểu Manh chớp đôi mắt xinh đẹp, tò mò đánh giá chung quanh.

Ngay sau đó đã chú ý đến một nam sinh giống như đang rất khẩn trương, hai tay nắm chặt, chân còn hơi run rẩy.

Nàng là một người lương thiện và hoạt bát, có lòng muốn giúp đỡ đối phương một chút.

“Anh cũng đến phỏng vấn à? Vòng thứ hai rồi?” Nàng hỏi nhỏ một câu, giọng nói nhẹ nhàng vui vẻ.

“Đúng vậy.” Tướng mạo của nam sinh cũng không tệ, mái tóc ngắn hơi lộn xộn, nhưng có vẻ nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng giờ phút này, hắn lại có vẻ rất không tự tin và ngại ngùng.

Ánh mắt vẫn nhìn qua một bên, mãi vẫn không dám chạm mắt với nàng.

“Nghe lãnh đạo phỏng vấn nói, công ty này rất có tiền đồ, vừa hoàn thành vòng B, nói không chừng tương lai còn có thể lên sàn.”

Nam sinh cũng hiện ra vẻ mong đợi: “Đúng là rất tốt, hoàn cảnh làm việc rất khá, công ty cũng rất chính quy, nếu có thể thông qua phỏng vấn thì tốt.”

“Vậy thì chúc chúng ta thuận lợi, cùng nhập chức, cố lên!”

“Ừ!” Nam sinh tựa như thư giãn hơn nhiều, không còn khẩn trương như lúc trước.

Kẹt kẹt... cửa phòng mở ra.

HR lên tiếng: “Vị kế tiếp, Đường Tụng!”

“Có!” Nam sinh vội vàng ôm ba lô dưới chân, đứng lên bước nhanh về phía đó.

...

Ngày 25 tháng 5 năm 2022, nhiệt độ cao nhất 31 độ C.

Trong phòng họp có không ít người.

Giám đốc Trương Hân Lôi dẫn ba nhân viên của phòng tài nguyên và nhân lực xuất hiện.

Rất nhanh, trên tay mỗi người đã có thêm mấy phần hợp đồng.

Trương Hân Lôi nghiêm túc nói: “Các đồng chí, công ty chúng ta cấm thảo luận vấn đề tiền lương với nhau. Tất cả mọi người đều là người mới tốt nghiệp, chắc hẳn đều không có kinh nghiệm gì. Phía dưới là hiệp nghị bảo mật và đơn đăng ký... Sau đó cần giấy kiểm tra sức khỏe, thẻ ngân hàng, thẻ căn cước, ảnh chụp...”

Bạch Hiểu Manh liếc nhìn nam sinh ngại ngùng bên cạnh.

Nhỏ giọng nói: “Đường Tụng! Còn nhớ tôi không? Hôm trước chúng ta vừa gặp mặt.”

“Đương nhiên là nhớ, chúc mừng chúc mừng, chúng ta đều thành công.” Nam sinh sáng sủa hơn hôm trước rất nhiều, trên

mặt còn mang theo vẻ vui sướng.

“Tôi là Bạch Hiểu Manh, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, cố lên, sớm ngày chuyển thành nhân viên chính thức!”

“Sớm ngày chuyển chính thức!” Giọng nói của nam sinh rất nghiêm túc và kiên quyết.

...

“Hiểu Manh, tôi ... tôi làm xong việc rồi. Tôi từng học photoshop ở đại học, trình độ cũng không tệ, có cần tôi giúp một tay không?”

“Chúng ta đều mới nhập chức, công tác bên anh cũng rất bận, không cần đâu.”

“Không sao, tôi làm việc rất nhanh, lại độc thân, bình thường về nhà cũng không biết làm gì.”

“Được rồi, vậy cảm ơn nha, tôi mời anh uống trà sữa.” Bạch Hiểu Manh mỉm cười, nàng cũng có ấn tượng không tệ với nam sinh này.

...

“Cô nhìn tôi như vậy làm gì, nếu không được, tôi sẽ sửa lại.”

“Oa, rất không tệ, rất giỏi nha.”

“Hi hi.”

Thân là thiết kế, Bạch Hiểu Manh có thể nhìn ra Đường Tụng làm rất cẩn thận và chi tiết.

Lãnh đạo công ty yêu cầu rất cao với bản thảo thiết kế.

Một hạng mục cần liên tục sửa đổi rất nhiều lần.

Bạch Hiểu Manh có chút không quen với loại công việc có tiết tấu nhanh này, cũng rất bái xích với chuyện tăng ca thức

đêm.

Nhưng có Đường Tụng thỉnh thoảng hỗ trợ, ngẫu nhiên cung cấp vài sáng ý không tệ.

Công việc của nàng dần dần nhẹ nhõm hơn không ít.

Một đoạn thời gian tiếp theo, quan hệ của hai người càng ngày càng hòa hợp.

Nàng có thể nhìn ra vị đồng nghiệp này rất có hảo cảm với mình, thậm chí loại hành vi như này, cũng có thể coi là đang theo đuổi nàng.

Có đôi khi nàng cũng sẽ suy nghĩ lung tung, có lẽ có một người bạn trai như vậy cũng không tệ.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng đều có không ít người theo đuổi.

Với lại bị ảnh hưởng từ dì, tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của nàng cũng biến thành càng ngày càng cao.

Tìm bạn trai, ngoại trừ nhân phẩm ra, còn phải cân nhắc điều kiện gia đình, phát triển về tương lai.

...

“Haiz, cuối tuần mà còn phải tăng ca, kiếm tiền quá khó khăn!” Chặn lãnh đạo công ty xong, nàng đăng bài trên vòng bạn bè, phàn nàn một hai câu.

Sau khi đón xe đi vào công ty, nàng kinh ngạc khi phát hiện, ngoại trừ thành viên trong tổ của họ, thì còn có cả Đường Tụng.

Nàng tò mò hỏi: “Đường Tụng, dự án bên anh được thông qua rồi mà? Tôi cho rằng cuối tuần này anh không tăng ca chứ.”

“Còn không phải là vì sắp hết kỳ thử việc sao? Tôi muốn biểu hiện thêm một chút. Tổ trưởng bọn tôi nói, chờ chuyển chính thức thì sẽ xin tăng lương cho tôi, không biết có thể tăng bao nhiêu.” Đường Tụng nở nụ cười.

“Giỏi đấy, cố lên! Qua hai ngày nữa, chúng ta sẽ là nhân viên chính thức.”

Có đồng nghiệp quan hệ tốt bầu bạn, Bạch Hiểu Manh vui vẻ hơn không ít.

Trước khi tan làm, nàng còn lấy ra một ống mặt nạ mắt trong ngăn tủ, đưa qua: “Đường Tụng, quàng thêm mắt càng ngày càng nghiêm trọng kìa, sau này phải chú ý bảo dưỡng nha, đây là loại tôi thường dùng, anh thử một chút.”

“Tôi chụp ảnh rồi tự mua là được.”

“Được rồi, biết rõ anh ngại ngùng mà, ha ha.”

Trước khi chia tay, Đường Tụng còn mời: “Đúng rồi Hiểu Manh, chờ chúng ta chuyển chính thức, chúng ta đi ăn cơm đi, tôi mời cô ăn tiệc.”

Bạch Hiểu Manh cười nói: “Nếu là AA thì tôi đi!” (AA = chia đầu người)

“Được, vậy thì AA.” Nghe thấy đối phương đáp ứng, Đường Tụng lập tức mặt mày hớn hờ.

...

“Tiểu Đường bên phòng kế hoạch bị cho nghỉ rồi.”

“A? Sao lại thế? Đường Tụng làm việc chăm chỉ lại cố gắng, năng lực cũng rất không tệ mà.”

“Hiểu Manh, cô biết vì sao không?”

Bạch Hiểu Manh ngẩn người, nhìn về phía chỗ ngồi trống trơn kia, nội tâm có hơi phức tạp.

Nàng lấy điện thoại ra, định nhắn tin hỏi Đường Tụng.

Đột nhiên, dì lại gọi điện đến: “Hiểu Manh, trưa mai gặp mặt Trương Dược một lần đi, cậu ta rất ưu tú, thử tiếp xúc một chút.”

Vừa cúp máy.

Bạn thân cũng bắt đầu nói chuyện với nàng về Trương Dược này, bắt đầu khuyên bảo nàng thử tiếp xúc với đối phương xem sao.

Sau đó bản thảo thiết kế bị đánh trở về, mọi người lại bắt đầu bận rộn sửa chữa lại.

Không ngờ đến ngày hôm sau, lúc đi ăn cơm với Trương Dược thì lại tình cờ gặp được Đường Tụng.

Sau đó là lời nói trước khi hai người chia tay.

“Nếu như có một đại gia theo đuổi cô, cô có động lòng không?”

“Vậy phải xem đối phương là người thế nào.”

“Ví dụ là người như tôi thì sao?”

Đột nhiên nghe thấy lời này, Bạch Hiểu Manh có hơi động lòng.

Dù sao nàng cũng có chút hảo cảm với người đồng nghiệp ấm áp và nhiệt tình này, hai người ở chung rất vui sướng.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của đối phương.

Nghĩ đến đủ hình ảnh ngày trước, lại nghĩ đến điều kiện gia đình và tình hình cá nhân của đối phương.

Nàng thu liễm cảm xúc của mình.

Làm bộ bình tĩnh, cười trêu ghẹo nói: “Nếu Đường Tụng anh biến thành phú ông trăm triệu, để tôi làm tình nhân cũng

không có vấn đề, dù sao anh cũng đẹp trai, tính cách lại tốt. Vậy anh phải cố gắng nha, sớm ngày trở thành phú ông.”

Lời này thật ra cũng coi như là lời từ chối.

Nhưng nàng nói rất uyển chuyển, cũng là không muốn tổn thương đối phương.

Dù sao không ai sẽ tin tưởng, một nhân viên nhỏ vừa thất nghiệp, lại trở thành một phú ông trăm triệu.

...

Nhà hàng Tinh Không.

Bạch Hiểu Manh sửng sờ nhìn thanh niên trên sân khấu, dụi dụi mắt, nàng có chút không dám xác định.

So sánh với vài ngày trước, Đường Tụng thay đổi quá nhiều.

Tinh thần sung mãn phấn chấn, toàn thân tràn đầy cảm giác tự tin.

Đứng trên sân khấu, nghênh đón gió mát, cùng với trăng sáng, đều có vẻ siêu quần bạt tụy.

Tiếng nhạc âm ái vang lên.

Đây là một Đường Tụng nàng chưa từng thấy, cùng với đồng nghiệp nhiệt tình, trung thực và cố gắng trong ấn tượng của nàng, hoàn toàn không phải là một người.

Hơi thở nghệ thuật quanh quần, mang theo ánh sáng rực rỡ, khí thế mạnh mẽ, tự tin dâng trào.

Nàng cũng hồi hận, ban đêm cũng mất ngủ.

Chương 298: Cảm giác áp lực

Trong phòng họp công ty truyền thông Móc Câu.

Mỗi người đều nín thở ngưng thần, bầu không khí hết sức nghiêm túc.

Hiện giờ, truyền thông Móc Câu đã đứng ở biên giới đóng cửa.

Vào giây phút này, không ai có lòng lục đục với nhau.

Bọn họ đều đặt hi vọng lên người vị chủ tịch mới này, mong chờ đối phương có thể kéo bọn họ ra khỏi vũng bùn.

Dù sao vị chủ tịch này cũng có thể lấy 60% cổ phần từ tay tư bản Tỉnh Ngộ.

Tuyệt đối là một nhân vật có bối cảnh rất mạnh.

Cho dù là Từ Kiến Hoàn, thì cũng thu liễm lại tâm tư của mình.

Sau khi thua hiệp nghị đánh cược, hắn chỉ còn 25% cổ phần, vẫn là cổ đông lớn thứ 2 của công ty.

Công ty mà đóng cửa, hắn cũng là người tổn thất nặng nề nhất, tâm huyết nhiều năm đều trôi theo dòng nước.

Chỉ có vượt qua cửa ải sinh tử này, mới có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Cộc cộc cộc...

Tiếng bước chân dày đặc truyền vào trong phòng họp.

Hình như có rất nhiều người đến?!

Tất cả mọi người lên tinh thần, nội tâm có chút lo sợ bất an.

“Chủ tịch Đường, mời vào.” Trợ lý Hà Lệ Vân đẩy cửa phòng họp, khom người mời.

Tất cả mọi người trong phòng đều đứng bật dậy, nghênh đón vị chủ tịch mới này.

Ngay sau đó, một người trẻ tuổi đẹp trai đi vào.

Trên người mang theo khí thế mạnh mẽ, để mỗi một người nhìn vào hẳn đều không tự giác được mà sinh lòng kính sợ.

Sau lưng hẳn là mười mấy người nam nam nữ nữ ăn mặc ngăn nắp gọn gàng.

Căn phòng họp vốn rộng rãi vắng vẻ, lập tức trở nên chen chúc.

Tất cả quản lý cấp cao của truyền thông Móc Câu, cũng chỉ có 9 người.

So với những người vừa xuất hiện, khí thế đã yếu đi rất nhiều.

Nội tâm cũng có thêm vài phần khẩn trương và lo lắng bất an.

“Chào các vị, tôi là Đường Tụng.” Người trẻ tuổi lạnh nhạt mở miệng trong ánh mắt phức tạp của mọi người.

“Chủ tịch Đường!”

“Chào chủ tịch!”

...

Đám người vội vàng mở miệng chào hỏi, không dám chậm trễ.

Từ Kiến Hoành tiến lên một bước, nhiệt tình bắt tay Đường Tụng: “Chủ tịch Đường đúng là tuần tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao, tôi là tổng giám đốc Từ Kiến Hoành, ngài gọi tôi lão Từ là được.”

“Xin chào Từ tổng.”

Đường Tụng nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, trong lòng không khỏi cảm khái.

Trong ký ức của hắn, vị Từ tổng này luôn rất uy nghiêm, thậm chí có thể nói là hà khắc.

Vị này là một người cuồng công việc điển hình, cũng là một người lập nghiệp thành công.

Trong sáu bảy năm, kéo một công ty quảng cáo nho nhỏ, từng bước trở thành công ty truyền thông có tiếng ở Yên Thành.

Năng lực cá nhân và thủ đoạn đều rất không tệ.

“Nếu chủ tịch Đường đến rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi nhỉ?” Từ Kiến Hoành đề nghị.

Đường Tụng gật đầu: “Được.”

Rất nhanh, mọi người đều ngồi vào chỗ.

16 vị luật sư và kế toán viên cũng ngồi xuống.

Đường Tụng ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng.

Hắn liếc mắt nhìn qua, đã phát hiện Trần Văn Cường.

Thân là giám đốc phòng kế hoạch, kiêm phó tổng giám đốc công ty, Trần Văn Cường đương nhiên có tư cách tham gia cuộc họp cấp cao này.

Trần Văn Cường khá xấu xí, 35 tuổi mà tóc đã có chút thưa thớt.

Mặc một bộ âu phục hàng hiệu, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn trông có vẻ giống như một nhân sĩ thành công.

Giờ phút này, đôi phương đang nhìn về phía mình với ánh mắt nghi ngờ không thôi.

Đại khái là đoán được gì đó.

Đường Tụng thâm cười lạnh.

Yên lặng giây lát, dưới ánh mắt của mọi người, hần lạnh nhạt nói: “Mọi người tự giới thiệu một chút đi.”

Đám lãnh đạo công ty liếc mắt nhìn nhau một chút, bắt đầu mở miệng giới thiệu.

“Lâm Thừa Dương, đồng sự (thành viên ban giám đốc), tạm thời là giám đốc phòng tiêu thụ.”

“Vương Bân, đồng sự kiêm nhiệm giám đốc phòng môi giới.”

“Trần Văn Cường, phó tổng giám đốc, kiêm giám đốc phòng kế hoạch.”

“Phan Tinh Lâm, giám đốc phòng tài vụ.”

“Miêu Phi Phi, giám đốc phòng thiết kế.”

...

Ngoại trừ Từ Kiến Hoành và Trương Hân Lôi đã giới thiệu ra, bảy người còn lại đã tự giới thiệu một lượt.

Đường Tụng bình tĩnh nói: “Hôm nay, có 8 vị kế toán viên của Phổ Hoa Vĩnh Đạo đi theo tôi. Một ngày tiếp theo, bọn họ sẽ phụ trách đối chiếu tình trạng tài chính và kinh doanh của công ty. Ngoài ra, 8 vị luật sư sẽ phụ trách thẩm tra những việc liên quan đến pháp luật của công ty. Hợp đồng, điều lệ, chế độ... tránh cho nguy hiểm và tổn thất không đáng có.”

Nghe thấy lai lịch của 16 người kia, đám lãnh đạo công ty đều khiếp sợ.

Hiện giờ, truyền thông Móc Câu chỉ là một công ty internet cỡ vừa và nhỏ mà thôi.

Phô trương như vậy, chắc là có ý xao sơn chấn hồ.

(xao sơn chấn hồ, đồng nghĩa với rung cây dọa khỉ)

Từ Kiến Hoành quét mắt qua đám tinh anh bên kia.

Yên lặng giây lát rồi nói: “Chủ tịch Đường yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tích cực phối hợp thẩm tra. Giám đốc Phan, mấy ngày này phòng tài vụ vất vả một chút, sửa sang lại tài liệu cần thiết cho kiểm tra. Lão Lâm, công tác phối hợp thẩm tra pháp luật giao cho anh. Chủ tịch Đường yên tâm, tôi sẽ theo sát quá trình này, sẽ báo cáo định kỳ với anh, đảm bảo công tác sẽ thuận lợi.”

Đường Tụng gật đầu ra hiệu với Lâm Cảnh và Thân Trí Minh.

Sau đó, hai người bắt đầu trần thuật nội dung cần thẩm tra, điểm danh các tài liệu cần có.

Nghe thấy đoàn luật sư còn muốn thẩm tra đạo đức nghề nghiệp và chuẩn tắc hành vi trong thương nghiệp của tầng quản lý.

Thì sắc mặt của Trần Vân Cường trở nên cực kỳ ngưng trọng, có một loại dự cảm không tốt.

Chờ đến khi phòng họp yên tĩnh lại.

Đường Tụng để hai tay lên bàn, lộ ra chiếc đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay.

Hắn liếc nhìn đám người, bình thản nói: “Tiếp theo, tôi cũng giới thiệu bản thân một chút.”

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều ngồi thẳng, làm ra vẻ yên tĩnh lắng nghe.

“Tôi có một công ty ở tầng 30, tên là công ty TNHH văn hóa Đường Trình, chủ yếu kinh doanh mắt xích phòng cà phê, không biết mọi người đã nghe nói đến chưa?”

Trương Hân Lôi vội vàng mở miệng nói: “Tôi đã nghe công ty quản lý nói qua, công ty này chiếm nguyên tầng 30, là một công ty rất có thực lực.”

Đường Tụng gật đầu, nói tiếp: “Trừ cái đó ra, tôi cũng là chủ của cao ốc Nguyệt Thành này.”

Vừa dứt lời, những tiếng kêu kinh ngạc vang lên, trên mặt mọi người đều viết đầy khiếp sợ.

Chủ của cao ốc Nguyệt Thành trị giá 700 triệu này?

Đây chính là tài sản cố định có chất lượng rất tốt.

Có thu nhập ổn định, lại có tiềm lực tăng giá trị tài sản, cơ hồ là không có nguy hiểm phá sản.

Đồng thời, đây cũng là một loại biểu hiện tài lực và địa vị mạnh mẽ của đối phương.

Vị chủ tịch mới này, quả nhiên là không tầm thường.

Thấy bầu không khí cũng ổn rồi, Đường Tụng mới liếc mắt nhìn về phía Trần Vân Cường, cứ yên tĩnh nhìn hẩn.

Trên mặt không có biểu cảm gì, khí chất trầm tĩnh như vực sâu.

Cảm giác áp lực mạnh mẽ khiến cho Trần Vân Cường không dám nhìn thẳng, trán đã đổ mồ hôi hột.

Đối với Đường Tụng trong phòng kế hoạch của mình, Trần Vân Cường tự nhiên là còn có ấn tượng.

Là một sinh viên trung thực, làm việc rất cố gắng, thường xuyên tăng ca.

Nếu như tên này không đi lại quá gần với Bạch Hiểu Manh.

Thân là giám đốc ngành, Trần Văn Cường sẽ rất thích loại nhân viên chịu khổ chịu khó này.

Từ khi vị chủ tịch này bắt đầu giới thiệu, nhìn gương mặt hơi quen thuộc và cái tên giống hệt kia.

Trần Văn Cường đã ý thức được cái gì đó.

“Trần tổng, không biết anh còn nhớ tôi hay không?” Giọng nói của Đường Tụng rất lạnh nhạt.

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Văn Cường.

Cảm giác áp lực nặng nề lại ép thẳng vào Trần Văn Cường.

Chương 299: Tự làm tự chịu

Khu làm việc.

Theo đám người Đường Tụng đi xa, những tiếng thở phào vang lên ở khắp nơi.

Khí thế của vị chủ tịch này quá mạnh, tràn đầy lực chấn nhiếp.

Yên lặng phút chốc, có nữ đồng nghiệp mở miệng nói: “Quá đẹp trai rồi! Vẻ ngoài là không có gì để bắt bẻ! Nam thần hoàn mỹ!”

Cũng có người hỏi: “Mọi người có cảm thấy vị chủ tịch này khá quen mắt không?”

“Tôi cũng thấy rất quen mắt, nhưng một nam thần như vậy, chỉ gặp qua là sẽ nhớ kỹ mới đúng!”

Tào Tử Dương nghĩ đến thanh niên vừa rồi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái tên.

Đường Tụng?

Hắn cũng nhớ vị đồng nghiệp vô cùng cố gắng và quan hệ rất tốt với Bạch Hiểu Manh này.

Nhưng Đường Tụng trong ấn tượng của hắn và vị chủ tịch vừa rồi, vẫn khác biệt rất nhiều.

Trong lúc nhất thời lại không dám xác nhận, có lẽ chỉ là hai người hơi giống nhau thôi?

“Vừa rồi chủ tịch còn cố tình dừng lại một chút, rồi nhìn về phía bên này.”

“Là nhìn Hiểu Manh đúng không?”

“Tôi cũng nhìn thấy, đầu tiên là Hiểu Mạnh đứng lên, sau đó chủ tịch mới dừng lại, còn gật đầu chào hỏi.”

Nghe thấy đám người bàn tán, Bạch Hiểu Mạnh cắn cắn môi.

Nàng đã thoát khỏi hồi ức, cúi đầu xuống, nội tâm lại có chút uể oải và cô đơn.

“Đường Tụng thay đổi quá nhiều, hình như mỗi một lần gặp mặt, thì Đường Tụng đều đang trở nên ưu tú hơn, tự tin hơn.”

“Vì sao Đường Tụng không nói chuyện với mình, lẽ nào đang giận?”

Trước kia, mỗi khi gặp nàng thì Đường Tụng đều lộ ra nụ cười rất âm áp.

Tuyệt đối không lạnh nhạt và bình tĩnh như bây giờ.

Ánh mắt kia... tựa như đang nhìn một người xa lạ vậy.

Trương Thiên Thiên liếc mắt nhìn Bạch Hiểu Mạnh, giọng nói hơi run rẩy: “Tôi thấy chủ tịch mới rất giống một vị đồng nghiệp cũ của chúng ta.”

“Giống ai nha!”

“Công ty chúng ta có nam thần như vậy sao? Sao tôi không biết?”

Trương Thiên Thiên nuốt ngụm nước miếng, gằn từng chữ: “Đường! Tụng!”

Nghe thấy cái tên hơi quen tai này.

Mấy người liên hệ tương đối nhiều với Đường Tụng, lập tức nhớ ra vị đồng nghiệp đã nghỉ việc từ hai tháng trước.

Sắc mặt đều trở nên hơi quái dị.

“Đúng là rất giống nha!”

“Tướng mạo đúng là hơi tương tự, nhưng mà có khả năng sao?”

“Tôi nhớ là điều kiện gia đình Đường Tụng không tốt lắm.”

Trong khi mọi người đang bàn tán sôi nổi, tiếp tân Phùng Dĩnh đã chạy chậm đến.

Nàng nhìn Bạch Hiểu Manh với ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Vị bạn tốt này, sắp sửa một bước lên trời nha!

Nàng tiến lên một bước, thân mật kéo tay Bạch Hiểu Manh: “Thân ái, cậu cũng nhìn thấy Đường Tụng đúng không? Mới hai tháng không gặp, không ngờ Đường Tụng lại thay đổi nhiều như vậy!”

Nghe vậy, đám người đang bàn tán sôi nổi chợt cứng lại.

Tất cả mọi người đều chuyển mắt về phía bên này.

“Tiểu Dĩnh, chủ tịch mới của chúng ta là Đường Tụng thật á!?”

Phùng Dĩnh kích động đến đỏ mặt lên, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy! Đó là Đường Tụng, đồng nghiệp cũ của chúng ta, lúc này còn nói với tôi hai câu. Đường Tụng bây giờ rất lợi hại! Khí thế cực mạnh! Mọi người không biết thì thôi, lúc này giám đốc Trương còn không dám nói lời nào.”

Rào rào...

Sau khi xác nhận tin tức, tiếng bàn tán ồn ào lại vang lên lần nữa.

Cảm xúc khiếp sợ giống như một làn sóng, bắt đầu khuếch tán trong lòng mọi người.

Đám người Trương Thiên Thiên, Tào Tử Dương, Chu Phú Viễn đều liên hệ khá nhiều với Đường Tụng.

Nghe vậy thì nhìn nhau một chút, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

“Không thể nào? Là Đường Tụng thật á?”

“Thì ra Đường Tụng là ‘phú nhị đại’?” (giàu đời hai)

“Chẳng may người ta là ‘phú nhất đại’ thì sao? (giàu đời một, tự kiếm tiền)

“Sao trước kia không phát hiện Đường Tụng ưu tú như vậy chứ, biết thế tôi đã theo đuổi Đường Tụng rồi.”

“Vô dụng thôi, ai mà không biết Đường Tụng thích Hiều Mạnh.”

Bạch Hiều Mạnh há to miệng, muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Một lúc sau, cảm xúc của mọi người dần lắng xuống.

Bắt đầu thảo luận ông chủ mới sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với công ty.

Dù sao đây mới là việc liên quan đến lợi ích của bản thân bọn họ.

Mọi người đều ngóng trông công ty có thể trở về quỹ đạo, để bọn họ thoát khỏi nguy cơ thất nghiệp.

Phùng Dĩnh kéo tay Bạch Hiều Mạnh, tiến đến bên tai nàng, nói nhỏ: “Cậu nói xem, Đường Tụng thu mua cổ phần của công ty, trở thành chủ tịch, có phải vì theo đuổi cậu không? Giống như trong phim truyền hình ý.”

Nghe vậy, Bạch Hiều Mạnh chớp chớp mắt.

Hình như nghĩ đến khả năng này, sắc mặt lại trở nên sinh động hơn.

Nhưng ngay sau đó lại nhụt chí: “Đừng đoán mò, sau khi Đường Tụng nghỉ việc, bọn họ không liên lạc nhiều, Đường Tụng không thể vì mình mà bỏ nhiều tiền như vậy.”

“Vậy cậu nói xem, Đường Tụng có thích cậu giống như trước kia không nha?” Trong mắt Phùng Dĩnh mang theo vẻ mong chờ.

Nếu như Hiểu Manh và Đường Tụng có thể đến với nhau, vậy người bạn thân như nàng cũng được nhờ cậu không ót.

Chức vị tiếp tân này dù sao cũng là ăn cơm thanh xuân, chờ vài năm nữa là không làm được rồi.

Bạch Hiểu Manh nghĩ đến hai người bạn gái của Đường Tụng, gian nan nói: “Chắc là sẽ không.”

Nói xong câu này, Bạch Hiểu Manh lại thấy đau xót.

Tuy nhiên, cái này cũng không thể trách Đường Tụng, nói đến thì cũng là vì nàng.

Dù sao nàng cũng từng uyển chuyển từ chối đối phương.

Nếu như bởi vì đối phương trở nên ưu tú hơn, lại yêu cầu đối phương thích mình giống như trước kia, vậy ít nhiều gì cũng hơi não tàn.

Với lại... hai lần nàng đi xem mắt, đều gặp phải Đường Tụng.

Mặc dù lần thứ hai thì đối phương không phát hiện ra nàng, nhưng từ trong đáy lòng, nàng vẫn thấy rất xấu hổ.

Từ chối đối phương, còn không ngừng đi xem mắt.

Vậy thì có tư cách gì trách cứ người con trai từng thích mình đi thích người khác chứ?

Tất cả... đại khái là tự làm tự chịu thôi.

Đây cũng là lý do vì sao, hiện giờ nàng rất bài xích chuyện
dì nhỏ giới thiệu người cho nàng.

Chương 300: Đánh giá hoàn mỹ

Trong phòng họp.

Nghe thấy câu hỏi thẳng thắn của Đường Tụng.

Trần Vân Cường lập tức chảy mồ hôi đầm đìa, mím môi không dám nói lời nào.

Giống như định luật Murphy: Mọi chuyện thường sẽ phát triển theo phương hướng tồi tệ, chỉ cần có khả năng này.

Hiện tại, quả nhiên đã ứng nghiệm.

Mặc dù rất không nỡ chức vị này, nhưng nếu mất thì cũng không sao, đổi một công ty là được.

Điều làm hắn lo lắng nhất là, đối phương còn mang theo 8 vị luật sư đỉnh cấp nhất.

Bây giờ lại chỉ mặt gọi tên mình, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Thân ở chức vị quan trọng của công ty, lại không phải cố đông, nếu nói chưa từng làm việc gì trái với lương tâm thì là không thể nào.

Nếu bị đối phương điều tra ra thật, vậy thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Từ Kiến Hoành đã nhận ra vẻ không thích hợp, nghi ngờ hỏi: “Chủ tịch Đường, anh biết Vân Cường?”

Đường Tụng nhướn mày: “Đương nhiên, trước đó tôi cũng là một nhân viên của phòng kế hoạch trong truyền thông

Móc Câu chúng ta. Sau đó không cần thận đắc tội với Trần tổng, thế là bị sa thải. Chuyện này chắc giám đốc Trương cũng biết rõ nhỉ?”

Trương Hân Lôi vội vàng đứng dậy, mặt đầy sợ hãi nói: “Chuyện này là Trần tổng yêu cầu, đại khái là 2 tháng trước, Trần tổng nói thái độ làm việc của chủ tịch Đường rất có vấn đề.”

Từ Kiến Hoành nghe thấy ‘hai tháng trước’ thì bờ môi run rẩy.

Ánh mắt trở nên sắc bén, hỏi: “Lý do là gì?”

Trương Hân Lôi ấp úng nói không ra lời.

Nàng đúng là không biết nguyên nhân cụ thể, sa thải một nhân viên quen còn trong giai đoạn thử việc, nàng căn bản là không quan tâm.

Đúng lúc này, giám đốc phòng thiết kế Miêu Phi Phi mở miệng nói: “Tôi nghe nói là vì chủ tịch Đường khá thân thiết với Bạch Hiểu Manh trong phòng thiết kế chúng tôi, mà Trần tổng lại thích Bạch Hiểu Manh.

Hít ...

Trong chốc lát, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên quái dị.

Một suy đoán to gan xuất hiện trong đầu của họ.

Hai tháng trước, Đường Tụng bị công ty sa thải, tư bản Tỉnh Ngộ ra tay chèn ép, mấy vị khách hàng lớn cũng hủy bỏ hợp tác.

Hiệp nghị đánh cược thất bại, cổ phần công ty rơi vào tay người khác.

Hiện giờ, Đường Tụng trở thành chủ tịch mới.

Một loạt hành vi của tư bản Tỉnh Ngô, trước kia nhìn như vô duyên vô cớ, không hiểu gì cả.

Dù sao đây cũng là một cơ cấu tài chính cao cấp nhất trong nước, còn họ chỉ là một công ty internet cỡ vừa và nhỏ ở một thành phố hạng 2 mà thôi.

Làm nhiều chuyện như vậy để chơi bọn họ một ván, cuối cùng lợi ích lại chẳng được bao nhiêu.

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với phong cách đầu tư trước sau như một của đối phương.

Bây giờ xem ra, quả nhiên không có gì là vô duyên vô cớ.

Vị chủ tịch này, chắc hẳn chính là kẻ đứng sau màn.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hoàng.

Phú ông trăm triệu không đáng sợ, đáng sợ là bối cảnh mạnh mẽ của đối phương, lòng dạ hiểm độc, tay rất đen, lại còn thù dai.

Vì trả thù một cái Trần Văn Cường, lại có thể mời tư bản Tỉnh Ngô ra tay, trực tiếp đả kích đến chết.

Loại người này, ai dám trêu?

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘áo gấm về quê’ đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng...”

“Đang thống kê điểm khiếp sợ của nhân viên truyền thông Móc Câu...”

“Đánh giá tổng hợp, điểm khiếp sợ là 100/100, đánh giá: Hoàn mỹ!”

“Bạn nhận được ‘gói quà khiếp sợ x1’.”

...

Nghe thấy hai chữ ‘hoàn mỹ’.

Khóe miệng vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt của Đường Tụng, cuối cùng cũng hơi cong lên.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, cũng đã chấn nhiếp được mọi người, không cần phải duy trì đặc hiệu ‘trầm tĩnh như vực sâu’ nữa.

Đây cũng là nhiệm vụ có độ hoàn thành cao nhất từ trước đến giờ.

Vì cố gắng thu hoạch điểm khiếp sợ, cũng vì thỏa mãn chút lòng hư vinh khi ‘áo gấm về quê’.

Hắn cố tình duy trì đặc hiệu, cũng đeo hồng hò đắt tiền.

Mời 16 vị luật sư và kế toán viên chuyên nghiệp đến.

Nương theo thân phận chủ tịch, mang theo lực lượng của phú ông trăm triệu.

Chính là vì biểu diễn một màn ‘loser trở về’ trước mắt những đồng nghiệp và lãnh đạo cũ.

Có thể hiểu bọn họ sẽ chấn động thế nào.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng có chút không kịp chờ đợi, muốn xem gói quà.

Tiến vào nhà kho, lập tức mở ‘gói quà khiếp sợ’.

“Keng, bạn nhận được ‘bút ghi âm x1’.”

“Keng, bạn nhận được trí lực +1.”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘Viên con nhộng chấn tĩnh’, đạo cụ chỉ có tác dụng với tức chủ.”

Nhìn thấy những thứ này, Đường Tụng lại hơi thất vọng.

Vốn cho rằng đánh giá hoàn mỹ thì sẽ được một gói quà to, không ngờ chỉ có ba món.

Hệ thống keo kiệt như vậy sao?

Chẳng lẽ là vì không sờ ‘tất chân của thư ký Kim’?

Còn nữa, món thứ ba là viết sai chính tả đúng không?

Không phải là khiếp sợ (chấn kinh) sao? Chấn tinh là cái quý gì?

Tiến vào giao diện cá nhân.

Trí lực: 78, sức chịu đựng: 72, nhanh nhẹn 72.

Trí lực +1 thành 78 điểm.

Bởi vì gần đây khá lười, nên sức chịu đựng và nhanh nhẹn vẫn đứng im.

Xem ra phải bắt đầu rèn luyện lại rồi.

Tiến vào nhà kho, kiểm tra đạo cụ mới nhận được.

Bút ghi âm x1: Sản phẩm của Công Hiệt liên hợp với Đường Nghi, bút ghi âm có trí tuệ nhân tạo cực mạnh, thể tích nhỏ, thời gian sử dụng siêu dài, âm sắc cao, phân biệt mặt người 3D, ghi âm trong phạm vi 20 mét, ghi chép tất cả các loại ngôn ngữ chủ yếu trên thế giới, dung lượng 1TB.

Chú: Trong bút có một đoạn ghi âm, ghi chép cuộc đối thoại của Trần Văn Cường khi đang bán tin tức quan trọng của công ty truyền thông Móc Câu.

Phần thưởng này cũng không tệ lắm, có thể để Trần Văn Cường ra đi sạch sẽ.

Nhưng đối với hắn bây giờ mà nói, nếu thật sự muốn báo thù đối phương, coi như không có bút ghi âm này thì cũng là một chuyện rất đơn giản.

Viên con nhộng chán tinh: Sau khi sử dụng, tức chủ có thể không chế tinh trùng trong cơ thể, không chế hoạt tính của nòng nọc, triệt để cáo biệt với bao cao su, trải nghiệm khoái cảm cực hạn khi chơi bóng.

Chú 1: Viên con nhộng không có tác dụng phụ, tức chủ có thể không chế nòng nọc bất cứ lúc nào.

Chú 2: Dưới tình huống uống say và hôn mê, vẫn tồn tại nguy hiểm bị lấy tinh, mời tức chủ cảnh giác.

Nhìn thấy đạo cụ này, Đường Tụng triệt để khiếp sợ.

Khá lắm... thì ra không phải viết sai chính tả.

Vật phẩm này quá là trâu!

Nếu như đặt trong Thương Thành, coi như bán 20 triệu thì hẳn cũng mua.

Chỉ cần sử dụng, từ nay về sau hẳn sẽ không cần phải tính ngày an toàn, không cần đeo bao cao su, không cần lo về ngoài ý muốn.

Muốn ném rõ lúc nào thì ném.

Lúc trước, khi chơi bóng với Trình Nhạc Nhạc và Lý Nhã Ly, thì hoặc là đeo dụng cụ bảo hộ, hoặc là dẫn bóng ra ngoài vòng cấm địa vào giây phút máu chót, sau đó mới tiến hành ném rõ.

Trải nghiệm như vậy, đều không quá tốt với cả song phương.

Hiện giờ, có ‘Viên con nhộng chán tinh’, tất cả đều không còn là vấn đề.

Vì đề phòng thân thể phát sinh chuyện kỳ lạ khi sử dụng đạo cụ.

Đường Tụng nhẫn nại, không sử dụng ngay, mà đưa mắt nhìn về phía bàn họp.

Chương 301: Viên con nhộng chấn tĩnh

Trong phòng họp.

Theo Đường Tụng yên lặng.

Bầu không khí yên tĩnh, kiềm chế, nghiêm túc bắt đầu quanh quẩn trong phòng.

Tất cả mọi người đều giảm tần suất hô hấp.

Từ Kiến Hoành nhìn Trần Vân Cường, giọng điệu rất cứng rắn: “Trần Vân Cường, có phải cậu nên giải thích một chút không?”

Đối với mặt Đường Tụng và tư bản Tĩnh Ngô, hấn đã không có tư cách và dũng khí trả thù.

Nhưng với vị phó tổng do hấn một tay đề bạt lên, hấn có thể không thêm khách khí.

Trần Vân Cường cúi đầu, khóe miệng giật giật.

Trần Vân Cường hiểu rõ, chuyện đã đến nước này, đã không thể cứu vãn.

Hiện giờ, hấn lo lắng nhất là đối phương có điều tra được gì hay không.

Hấn bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Một lúc sau, Trần Vân Cường lau mồ hôi lạnh trên trán, đứng lên, khom người nói: “Chuyện này là lỗi của tôi, là tôi nhất thời xúc động. Chủ tịch Đường, thật xin lỗi, tôi đã nhận thức được sai lầm của mình.”

“Từ tổng, tôi là người đi theo ngài từ khi ngài mới bắt đầu, đối với ngài và công ty, tôi có tình cảm rất sâu sắc. Phạm một sai lầm to lớn như vậy, tôi cũng không muốn để ngài khó xử. Tôi tự nguyện từ chức, không cần bất kỳ bồi thường nào.”

Nói xong, trên mặt Trần Văn Cường lại hiện lên vẻ sợ hãi và bi thống, muốn làm cho mấy vị đồng nghiệp đồng cảm với mình.

Từ Kiến Hoành cũng hơi xúc động khi nghe những lời này.

Trần Văn Cường là nhóm nhân viên đầu tiên của công ty, đi từng bước đến vị trí phó tổng giám đốc này.

Đây là một đại tướng dưới trướng của hắn.

Nếu như đối tượng bị sa thải là một nhân viên bình thường, vậy Từ Kiến Hoành cũng chỉ cười một tiếng rồi cho qua.

Chỉ tiếc vị nhân viên này có bối cảnh rất sâu, là người mà bọn họ không thể trêu vào.

Chuyện đã đến nước này.

Để Trần Văn Cường rời đi là kết quả tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Từ Kiến Hoành lại nhìn về phía chủ tịch mới, nhỏ giọng nói: “Chủ tịch Đường, anh cảm thấy xử lý như vậy có được không?”

Đường Tụng còn đang xem Trần Văn Cường biểu diễn, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Hắn vẫn không quên những gì mình phải nhận.

Chỉ bởi vì đến gần một nữ đồng nghiệp xinh đẹp, liền gặp phải đái ngộ không công bằng.

Đối với một người nỗ lực và chăm chỉ, cố gắng, mong chờ được chuyển thành nhân viên chính thức như hắn mà nói, hoàn toàn là đả kích mang tính hủy diệt, là sỉ nhục.

Nếu như trò chơi không trở thành sự thật, nói không chừng hẳn đã hoàn toàn sụp đổ, không gượng dậy nổi.

Bây giờ hẳn có năng lực, tự nhiên phải trả lại cho đối phương gấp chục lần.

Tiến vào nhà kho, chọn bút ghi âm và sử dụng.

Ngay sau đó, túi hơi trầm xuống, như có thêm thứ gì đó.

Đường Tụng thò tay móc bút ghi âm ra.

Vỏ ngoài miệt mà tinh xảo, cầm trong tay rất có cảm giác.

Chính diện là một màn hình HD 3 inches, kèm theo công năng hình nổi.

Thấp sáng màn hình, giao diện thao tác rất đơn giản, lập tức nhìn thấy hai đoạn âm tần.

“Tôi thấy chẳng ra sao cả.” Đường Tụng đặt bút lên bàn, ngẩng đầu, lộ ra nụ cười mê người.

Từ Kiến Hoành sầm mặt lại, vị này có phải là hơi quá rồi không?

Mặc dù Trần Vân Cường từng đắc tội với cậu ta, nhưng Trần Vân Cường đã chủ động từ chức, không cần bồi thường gì.

Như vậy còn chưa đủ sao?

“Tôi có hai đoạn ghi âm, mọi người nghe trước rồi nói.” Đường Tụng gõ gõ bàn.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía chiếc bút ghi âm kia.

Trần Vân Cường sợ hãi, trái tim đập kịch liệt, mồ hôi lạnh vừa lau hết lại thấm ra lần nữa.

Đường Tụng mở đoạn ghi âm lên.

Sau vài âm thanh ‘sàn sạt’, tiếng nói chuyện vang lên.

Trần Văn Cường: “Đây là thông tin mấy vị khách hàng lớn của công ty chúng tôi, trong đó có kế hoạch tiêu thụ, báo giá... Tôi tin rằng, có phần tài liệu này, chi nhánh tại Yến Thành của công ty truyền thông Vân Hải sẽ bắt được mấy hộ khách này thôi. So với truyền thông Móc Câu, Vân Hải mạnh hơn rất nhiều.”

“Đinh đương...” Trần Văn Cường cuống quýt đứng lên, cái ghế dưới mông đã ngã lặn ra đất.

Sắc mặt hắn trở nên vô cùng hoảng sợ.

Biểu cảm này mạnh hơn vô số lần so với đáng vẻ làm bộ vừa rồi.

“Đây là giả! Tuyệt đối là giả!”

Đường Tụng nhíu mày, ấn nút tạm dừng.

Sắc mặt Từ Kiến Hoành lúc xanh lúc trắng, đậm mạnh xuống bàn.

Nhìn chằm chằm vào Trần Văn Cường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Câm miệng!”

Trần Văn Cường run rẩy toàn thân, không dám nói gì nữa.

Bút ghi âm lại tiếp tục.

Giọng nam lạ lẫm: “Như vậy, truyền thông Móc Câu sẽ bị đả kích nặng nề nhỉ?”

Trần Văn Cường: “Ha ha, các anh đã tìm được tôi, vậy chắc chắn cũng biết tình cảnh của tôi rồi. Tôi phần đầu 7 năm trời, năng lực cá nhân và thành tích của tôi đều rõ như ban ngày. Bây giờ công ty được đánh giá 80 triệu, phát triển không ngừng, là thời điểm chia bánh ga tô. Lâm Thừa Dương và Vương Bân đều được chia cổ phần, thuận lợi tiến vào ban

giám đốc. Trái lại thì kẻ ra sức nhiều nhất là tôi, đến giờ vẫn còn là người làm thuê. Anh cảm thấy một công ty như vậy, còn cần ở lại sao?”

Giọng nam lạ lẫm: “Tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng hình như chuyện này đã vi phạm hiệp nghị bảo mật của công ty các anh.”

Trần Văn Cường: “Tôi biết uy tín của Đức Tụ Nhân, tôi giao tài liệu cho các anh, cũng là tin tưởng đạo đức nghề nghiệp của các anh. Tôi chỉ có một điều kiện, tôi muốn làm tổng giám đốc chi nhánh tại Yên Thành của truyền thông Vân Hải.”

Giọng nam lạ lẫm: “Được rồi, tôi sẽ thương lượng với Vương tổng của Vân Hải, chắc là không có vấn đề.”

Trần Văn Cường: “Vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, cạm ly.”

Giọng nam lạ lẫm: “Cạm ly!”

...

Ghi âm vẫn còn tiếp tục.

Sắc mặt của đám lãnh đạo truyền thông Móc Câu càng ngày càng khó coi.

Trong cuộc trò chuyện này, có lẽ giọng nam lạ lẫm kia cố ý dẫn dắt.

Trần Văn Cường cơ bản là chủ trì toàn bộ lãnh đạo của công ty.

Có thể thấy được, không thể vào ban giám đốc đã khiến Trần Văn Cường bị đả kích nặng nề.

Ghi âm kết thúc.

Trần Văn Cường tựa vào tường, toàn thân lạnh toát.

Hắn nôm nớp lo sợ: “Tôi bị lừa! Tôi bị lừa!”

“Là Đức Tụ Nhân liên hệ với trước! Là bọn họ ám chỉ tôi làm như vậy! Tôi bị bọn họ lừa!”

Tài liệu hộ khách cũng không có tính bảo mật quá cao, mấy lãnh đạo cấp cao đều có thể lấy được.

Coi như bị tiết lộ, thì trong thời gian ngắn là không ảnh hưởng gì.

Hợp tác giữa các công ty, không phải là ngắn hạn, mà cần một quá trình dài để câu thông và thương thảo.

Trong kế hoạch của Trần Văn Cường, đây chỉ là một phần tài liệu để mình nhập đội, chứng minh thành ý và quyết tâm của mình.

Nhưng Trần Văn Cường không ngờ, mọi chuyện lại diễn ra không như dự đoán của hắn.

Tin tức vừa tiết lộ, mấy khách hàng lớn đều hủy bỏ hợp tác.

Công ty truyền thông Móc Câu bị thương nặng, trực tiếp tổn thất đến chục triệu.

Đây đã là phạm tội hình sự.

Chuyện này vừa xảy ra, Trần Văn Cường đã rất hoảng loạn, nhưng hai tháng trôi qua, hắn cũng không bị ảnh hưởng gì.

Thậm chí thấy ba vị cổ đông tổn thất nặng nề, hắn còn cảm thấy mừng thầm và trào phúng.

Trong dự đoán của hắn, tiếp theo hắn sẽ rời khỏi truyền thông Móc Câu, tiến vào Vân Hải, còn làm tổng giám đốc nữa.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả đều là kế hoạch nhằm vào hắn, hắn đã bị lừa.

Nghĩ đến đây, Trần Văn Cường thất hồn lạc phách: “Tại sao có thể như vậy, quá nhanh, quá nhanh, sao lại nhanh như vậy? Bọn họ đều đang lừa tôi, truyền thông Vân Hải, Đức Tự Nhân... đm đám chó này...”

“Từ tổng, đây là người ta gài bẫy tôi, là bọn họ bắt tay nhau lừa gạt tôi.”

Chương 302: Giẫm máy may đi thôi

Từ Kiến Hoành nắm chặt tay lại, trong mắt mang theo ánh sáng lạnh lẽo: “Trần Vân Cường! Anh không cần ngại biện nữa. Chuyện này tôi nhất định sẽ truy cứu tới cùng! Tất cả những người liên quan, không ai có thể trốn trách nhiệm.”

Giờ phút này, không có ai hận Trần Vân Cường nhiều hơn Từ Kiến Hoành.

Từ Kiến Hoành tích góp quan hệ và tài nguyên trong ngành quảng cáo vài chục năm, 7 năm trước dứt khoát từ chức, lấy toàn bộ vốn liếng ra để lập nghiệp.

Sau đó, bắt được ngọn gió internet di động và truyền thông mới.

Dưới nguy hiểm to lớn, dốc toàn bộ tinh thần sức lực và tài chính vào để đánh cược một lần.

Cuối cùng thành công, truyền thông Móc Câu cũng phát triển ổn định, đi vào quỹ đạo.

Đoạn lịch sử lập nghiệp này của Từ Kiến Hoành, cũng là một hình ảnh thu nhỏ trong cơn thủy triều internet tại quốc nội.

Cố gắng và gian khổ trong đó, chỉ có Từ Kiến Hoành là hiểu rõ nhất.

Bây giờ nhớ lại, giây phút đỉnh cao nhất của hắn chính là đầu tư bỏ vốn vòng B thì được tư bản Tỉnh Ngộ nhìn trúng.

Đoạn thời gian đó, công ty và cả chính Từ Kiến Hoành đều được khích lệ rất nhiều.

Có một cơ cấu lớn như vậy ủng hộ, lên sàn là chuyện ở ngay trước mắt.

Loại kỳ ngộ này, có lẽ một đời chỉ gặp được một lần.

Kết quả bởi vì một tên Trần Văn Cường, tâm huyết nhiều năm đều trôi theo dòng nước.

Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân nào, căn nguyên của chuyện này đều ở trên người Trần Văn Cường.

Hơn nữa, Trần Văn Cường bán bí mật của công ty là chuyện ván đã đóng thuyền, Trần Văn Cường nhất định phải chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Nghĩ đến đây, Từ Kiến Hoành nhìn về phía Lâm Cảnh: “Luật sư Lâm, loại tình huống này, chúng ta có thể tố tụng hình sự rồi đúng không?”

Lâm Cảnh ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Căn cứ theo điều xxx bộ luật hình sự, đây là một trong những hành vi xâm phạm bí mật thương nghiệp, tình tiết nghiêm trọng có thể phạt 3 năm tù giam và bồi thường; tình tiết đặc biệt nghiêm trọng có thể phạt 3 năm đến 10 năm tù giam, cũng bồi thường...”

“Chủ tịch Đường, Từ tổng, mọi người yên tâm. Nếu Đường Kim chúng tôi đã phụ trách thẩm tra pháp luật của công ty, vậy chúng tôi sẽ xử lý tốt chuyện này. Cam đoan Trần tiên sinh sẽ bồi thường tổn thất cho công ty ở mức độ lớn nhất, đồng thời cũng gánh chịu trách nhiệm pháp luật tương ứng.”

Lâm Cảnh vừa dứt lời.

Sắc mặt Trần Văn Cường trắng bệch, toàn thân vô lực, xụi lơ trên đất.

Đường Tụng đứng dậy, nhìn xuống Trần Văn Cường, cười nhạt nói: “Trần tổng, làm sai thì phải chịu trách nhiệm, chuẩn bị đi giẫm may máy đi.”

Trần Văn Cường ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hắn nhìn Đường Tụng đầy e ngại, cũng không dám nói một câu gì.

Từ bố cục của đối phương, có thể thấy đây là một tên âm hiểm và xảo trá đến cực điểm.

Hiện giờ, hắn nên lo lắng là, đối phương có trả thù tiếp hay không.

Đường Tụng nhìn Trần Văn Cường của giờ phút này, khoe miệng không khỏi nở nụ cười trêu tức.

Cộng thêm mới nhận được ‘Viên con nhộng chấn tinh’.

Tâm trạng của hắn cực tốt, thần thanh khí sảng.

Tối hôm nay nhất định phải cho Ngọc Ngôn xem kỹ.

San khi ‘chấn tinh’ xong thì sẽ có gì khác biệt.

Là cảm giác? Hay là mùi vị?

Một lúc sau, nhìn mấy vị giám đốc đang sợ hãi ở đây, Đường Tụng mở miệng nói: “Chờ kiểm tra xong xuôi, tôi sẽ liên hệ với mấy khách hàng lớn kia, ký kết hợp đồng một lần nữa, công ty sẽ trở về quỹ đạo vốn có, các vị yên tâm làm việc là được, không cần lo lắng.”

Nghe thấy lời hứa hẹn này của Đường Tụng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

...

Khu làm việc, tiếng bàn tán đã biến mất.

Nhưng hiển nhiên là mọi người đều không có tâm tư làm việc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía phòng họp.

Đối với vị chủ tịch này, họ tràn đầy chờ mong và lo lắng.

Trong thời gian chờ đợi dài đằng đặc.

Cửa phòng họp mở ra.

Ngay sau đó, Trần tổng mặt mũi kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài.

Giờ phút này, hắc tóc tai rối bời, quần áo lếch thếch, không còn hình tượng gì, cả người như già đi 10 tuổi.

Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, Trần Văn Cường cúi đầu đi ra ngoài.

Đám đồng nghiệp trao đổi ánh mắt lẫn nhau, đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt nhau.

“Trần tổng... bị sao vậy?” Có người hỏi nhỏ.

“Có vẻ như là bị đuổi?”

“Rất có thể.”

Bạch Hiểu Manh chớp chớp đôi mắt to, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nàng sở dĩ muốn nghỉ việc, quá nửa nguyên nhân là vì Trần Văn Cường quấy rối.

Hiện giờ Đường Tụng trở về công ty, lãnh đạo ghét nhất cũng bị đuổi.

Hình như không cần nghỉ việc nữa nhỉ?

Nghĩ đến đây, nàng lại thấy hơi may mắn.

Cũng may là nàng chưa chính thức nộp đơn, tất cả vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Lại qua một lúc lâu, cửa phòng họp lại mở ra.

Đường Tụng và một đám lãnh đạo đi ra ngoài.

Lúc này hắn không còn khí thế bức người như ban đầu.

Khóe miệng phác họa ra một nụ cười nhàn nhạt, dáng đi đoan chính ưu nhã, nhìn trông rất cuốn hút.

Theo hắn đến gần.

Bạch Hiểu Manh chỉ cảm thấy trái tim nhỏ đập ‘thình thịch’, tựa như đang mong chờ cái gì đó, đang e ngại cái gì đó.

Không ít đồng nghiệp đều cúi đầu xuống, làm bộ đang chăm chỉ làm việc.

Họ không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với vị đồng nghiệp cũ này.

Cũng có mấy cô gái to gan, nhìn thẳng vào vị nam thần này, hi vọng hắn chú ý đến mình.

Rất nhanh, Đường Tụng đi đến khu vực làm việc quen thuộc này, bước chân dừng lại.

Ánh mắt dừng lại tại chỗ từng là nơi làm việc của mình trong giây lát.

Nhớ lại từng màn khi mình còn đang làm việc, đang tăng ca ở đó.

Sau đó lại cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Bạch Hiểu Manh ở cách đó không xa.

Vị nữ thần này vẫn xinh đẹp như vậy.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, Bạch Hiểu Manh nắm chặt tay lại.

Chủ động đứng lên, vẫy vẫy tay với hắn.

Cười nói: “Đã lâu không gặp!”

Chương 303: Điều rất đẹp

“Đúng là đã lâu không gặp.” Đường Tụng cảm khái một câu.

Cũng gần hai tháng rồi, lần gặp mặt gần nhất là Bạch Hiểu Mạnh đi xem mắt với Trương Dược.

Khi đó hắn mới nhận được hệ thống, cảm xúc bành trướng, nhất thời kích động nên đã uể uải chuyển tỏ tình một lần.

Nghĩ đến câu trả lời của Bạch Hiểu Mạnh khi đó, Đường Tụng lại cười khẽ một tiếng.

Bây giờ hắn đúng là đã trở thành phú ông, cũng không biết nàng có giữ lời hay không.

Nghe thấy tiếng cười của vị chủ tịch này, đám lãnh đạo đều lộ ra vẻ kinh dị.

Ấn tượng của họ với vị chủ tịch này là cao ngạo, lạnh lùng, uy nghiêm, thù dai, tay rất đen.

Không ngờ đối phương còn có một mặt hiền lành như vậy.

Bị ánh mắt mọi người nhìn vào, Bạch Hiểu Mạnh đỏ ửng cả mặt.

Thấy Đường Tụng không còn vẻ lạnh nhạt nữa, nội tâm nàng cũng thở phào.

Nàng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, cười tủm tỉm nói: “Anh thay đổi quá nhiều rồi!”

Câu này chính là cảm xúc sâu sắc nhất của nàng.

Lần đầu gặp mặt, Đường Tụng vẫn là một nam sinh ngại ngùng, khản trương đến run chân.

Hiện giờ, Đường Tụng ung dung tự tin, toàn thân đều đang tỏa sáng, là một nam thân chân chính.

“Cảm ơn đã khích lệ.” Đường Tụng đưa tay nhìn đồng hồ, nói: “Nếu rảnh, cùng ăn cơm trưa ôn chuyện nhé?”

Nghe thấy Đường Tụng mời, bộ ngực của Bạch Hiểu Manh bắt đầu đập trùng kích liệt.

“Được! Chờ tôi một chút!”

Nói xong, vội vàng đóng máy tính lại, nhét di động vào túi xách.

Dọn xong, bước nhanh đến trước mặt Đường Tụng.

Bạch Hiểu Manh rất xinh, dáng người rất đẹp, cộng thêm cách ăn mặc thời thượng, tuyệt đối là nữ thần văn phòng.

Nhưng giờ phút này, khi đứng ở bên cạnh Đường Tụng, nàng lại có vẻ rất hiền lành ngoan ngoãn.

Không ít nữ đồng nghiệp hâm mộ đến đỏ mắt khi nhìn thấy cảnh này.

...

Dưới bãi đỗ xe.

Bạch Hiểu Manh nhìn chiếc Bentley trước mắt, nhin không được mà ngừng thở.

Mặc dù không biết giá cả, nhưng nàng vẫn nhận ra logo.

Đường Tụng quá có tiền, âm thầm cảm khái một câu.

Bạch Hiểu Manh kéo cửa ghế phụ, xoay mông, cố gắng bảo trì thần thái mà ngồi xuống.

Nhìn người con trai tuấn mỹ bên cạnh.

Nàng do dự một chút, ngại ngùng nói: “Lần trước nói rảnh sẽ mời anh ăn cơm, xin lỗi vì chuyện của Trương Dục.”

Dừng lại giây lát, cảm xúc của nàng rất tẻ, khổ sở nói: “Là tôi không tốt, bởi vì công tác và một số chuyện khác, vẫn không thực hiện lời hứa, thật xin lỗi. Không phải là vì anh trở thành chủ tịch mới nói vậy, mà là... xin lỗi.”

“Không sao, tôi hiểu.” Đường Tụng cười an ủi một câu.

Khi mới phát động nhiệm vụ ‘nhân duyên’, Bạch Hiểu Manh chính là mục tiêu ưu tiên nhất của hắn.

Dù sao ngoại trừ Liễu Bảo Nguyệt ra, đây là cô gái thứ hai mà hắn thích.

Nội tâm khó tránh khỏi có chút ảo tưởng và rục rịch.

Nhưng tiếc là khi đó đối phương không đáp ứng.

Trái lại thì Đồng Ngọc Ngôn lại rất tích cực.

Chủ động mời hắn ăn cơm ở nhà hàng Tinh Không.

Sau đó tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến tăng lên, tài sản của hắn tăng mạnh.

Từng người phụ nữ nhảy vào cuộc sống của hắn, sau đó cũng ít liên lạc với Bạch Hiểu Manh.

Nhìn thấy dáng vẻ không quan trọng của Đường Tụng, cảm giác mát mát lại như thủy triều mà bao phủ lấy Bạch Hiểu Manh.

“Thật xin lỗi!” Nàng âm thầm lặp lại câu này, nhưng lần này là tự nhủ trong lòng.

Nếu như... nếu như ... nếu như ban đầu đáp ứng, có phải người nghe Đường Tụng kéo đàn violin trong gió đêm sẽ là mình không?

Đáng tiếc không có nếu như.

Đường Tụng hỏi: “Đi đâu? Tôi biết cô rất am hiểu với ăn uống, vậy chúng ta ăn ở đâu?”

Bạch Hiểu Manh thu hồi suy nghĩ lung tung, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh: “Tôi chỉ đường, tôi biết một quán cơm nhỏ rất ngon.”

“Được!”

Tiếng động cơ vang lên, chiếc xe lăn bánh.

Bầu không khí trên đường đi có hơi yên tĩnh.

Đường Tụng thì vẫn đang suy tư về chuyện xảy ra lúc sáng.

Bạch Hiểu Manh thì không dám lên tiếng quây rày, chỉ thỉnh thoảng nhìn trộm hắn.

Một lúc sau, nàng lấy điện thoại ra, lặng lẽ chụp một tấm ảnh.

10 phút sau, xe dừng lại ở ven đường.

Hai người đi vào một quán cơm nhỏ tên là ‘tiệm cơm Hồng Phúc’.

Diện tích không rộng lắm, chỉ có tám chín cái bàn, nhưng rất gọn gàng sạch sẽ.

Nội thất trang trí cũng âm áp, nhìn rất thoải mái.

Tìm một chỗ trống, vừa ngồi xuống thì bà chủ hơn 40 tuổi đã chạy đến.

Bạch Hiểu Manh cầm thức đơn, đưa đến trước mặt Đường Tụng: “Anh xem thích ăn món gì.”

Đường Tụng nhìn menu, suy tư giây lát, cười nói: “Thịt hầm, sườn xào chua ngọt...” Gọi một đồng.

“Đủ rồi đủ rồi.” Bà chủ vội vàng ngắt lời: “Đồ ăn rất nhiều, gọi như nhiều vậy, hai người không ăn hết đâu.”

“Không sao, tôi ăn rất nhiều. Lại thêm hai phần bánh thái hành và hai phần cơm.” Đường Tụng đóng menu, nháy mắt

với Bạch Hiểu Manh: “Tôi nhớ trước kia cô hay mang những món này đến công ty, chắc đều là món cô thích nhỉ?”

Nghe vậy, Bạch Hiểu Manh vui vẻ nói: “Đều là món tôi thích, cảm ơn.”

Trả menu lại cho bà chủ.

Đường Tụng chú ý đến biểu cảm mất tự nhiên của Bạch Hiểu Manh.

Hắn liền cởi áo khoác ra, để sang bên cạnh.

Buff mị lực +2 biến mất.

Khí chất của hắn lập tức trở nên ôn hòa hơn, không còn sắc bén như trước.

Cảm nhận được biến hóa của hắn, Bạch Hiểu Manh thờ phào một hơi, cũng buông lỏng hơn rất nhiều.

“Chúng ta phải hai tháng rồi không gặp. Gần đây vẫn tốt chứ?” Đường Tụng xắn tay áo sơ mi, cười hỏi.

“Vẫn vậy, nhưng anh thay đổi quá nhiều, tôi còn không dám nhận.” Bạch Hiểu Manh nhìn Đường Tụng trước mắt, lại thấy hơi động tâm.

“Hai tháng này đúng là có rất nhiều chuyện xảy ra.” Đường Tụng mỉm cười, cũng không giải thích nhiều.

Nếu như là hai tháng trước, được hẹn hò riêng với nữ thần của công ty, hắn nhất định sẽ hưng phấn đến phát điên.

Nhưng hắn đã trưởng thành, từ tâm tính đến năng lực cá nhân của hắn đều đã hơn xa bản thân của lúc trước.

Mặc dù trong lòng vẫn có chút ý tưởng với vị nữ thần đồng nghiệp này, nhưng hoàn toàn không đủ để hắn đánh mất chừng mực của mình.

Bạch Hiểu Manh há miệng, có lòng muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng.

Nàng có thể cảm nhận được, thái độ của Đường Tụng với nàng đã khác với trước kia.

Có lẽ... là bởi vì Đường Tụng đã thích người khác đi.

Bạch Hiểu Manh cắn môi dưới, nhắc nhở mình phải nhận rõ hiện thực, không có kỳ vọng thì sẽ không thất vọng.

Hai người nói chuyện từ công việc cho đến sinh hoạt.

Đồ ăn rất khá, tràn đầy mùi vị của sinh hoạt thường ngày.

Vừa ăn vừa nói chuyện, cảm giác xa lạ dần biến mất.

Bầu không khí giữa hai người dần dần hòa hoãn lại.

...

Bãi đỗ xe cao ốc Nguyệt Thành.

Đường Tụng dừng xe, quay đầu nhìn Bạch Hiểu Manh vẫn đang nói không ngừng.

Nàng bây giờ giống như đã điều chỉnh được tâm lý.

Lại biến trở thành nữ thần đồng nghiệp hoạt bát sáng sủa của ngày xưa.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn vô cớ nói: “Đã đến rồi sao?”

“Ừm, nên về làm việc rồi, nhân viên tốt của tôi, không được lười biếng nha.” Đường Tụng nói đùa.

Bạch Hiểu Manh che miệng cười khẽ, nhìn gương mặt anh tuấn kia, nói: “Chủ tịch, tôi có thể hỏi ngài một câu không?”

“Nói đi!” Đường Tụng cởi dây an toàn, thể hiện khí thế của một chủ tịch.

Bạch Hiểu Manh nghiêng đầu, nói nửa đùa nửa thật: “Bà chủ của công ty chúng ta rất xinh đúng không?”

Nói xong, nàng lại bắt đầu thấp thỏm.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại muốn hỏi vấn đề này.

Nhưng nàng cảm thấy, nếu mình không hỏi, thì mấy ngày tiếp theo sẽ mất ngủ.

Đường Tụng nhìn vào mắt nàng, nhìn vào đôi mắt đẹp chứa đầy chờ mong kia.

Nhìn không được mà nhếch miệng cười: “Tôi không biết cô đang nói đến bà chủ nào, nhưng mà đều rất xinh đẹp!”

Nghe thấy câu trả lời này, biểu cảm trên mặt Bạch Hiểu Manh cứng lại.

Chẳng lẽ... hai lần mình gặp được, đều là bạn gái của Đường Tụng?

Đường Tụng rút cuộc là chân đứng hai thuyền? Hay là đang nói đùa?

Trong lúc nhất thời, đầu óc nàng rối bời.

Đường Tụng nhìn thời gian, cười nói: “Đi thôi, nên về làm việc rồi.”

Bạch Hiểu Manh vô thức ‘ừm’ một tiếng, yên lặng đi theo hần vào thang máy.

Có chút không biết phải làm sao.

Chương 304: Chế giễu

Đường Tụng trở về truyền thông Móc Câu, trò chuyện với Lâm Cảnh và Thân Trí Minh một lúc.

Sau đó hắn trở về văn phòng tổng giám đốc ở tầng 30.

Trên đường đi, luôn cảm thấy ánh mắt của một số cô gái cứ là lạ.

Nhưng Đường Tụng đang có chuyện cần làm, nên không để ý lắm.

Mở nhà kho, chọn ‘Viên con nhộng chân tinh’ và sử dụng.

Đột nhiên, trong miệng có thêm một viên thuốc con nhộng.

Ưc...

Theo viên thuốc trượt vào thực quản.

Một xúc cảm khác thường khuếch tán ra từ viên thuốc.

Dần dần bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Ngay sau đó, đầu trở nên ấm áp dễ chịu, thoải mái như đang ngâm suối nước nóng.

Đường Tụng tựa vào ghế, bất tri bất giác đã ngủ say.

Đến khi hắn tỉnh lại, đã là gần 3 rưỡi chiều.

Vậy mà ngủ hơn một tiếng.

Đường Tụng đứng lên, hoạt động thân thể, cũng không cảm nhận được biến hóa gì.

Hắn thử dùng ý niệm, lập tức cảm thấy một vị trí bên dưới đang nóng lên.

‘Chấn tinh’ có hiệu lực!

Nice!

Đường Tụng vỗ tay một cái, tâm trạng vô cùng vui sướng.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Đồng Ngọc Ngôn: “Đừng quên đón em tan ca, đếm ngược 3 tiếng.”

Nhìn thấy tin nhắn quen thuộc này, Đường Tụng lại nhớ đến lần hẹn hò đầu tiên của hai người.

Cũng trong đêm đó, hấn đánh mất nụ hôn đầu.

Hấn cười trả lời: “Ok, gà con.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Hôm nay sẽ có bất ngờ nha, chờ mong nha.”

Quả nhiên, phong cách của Đồng hoa khôi vẫn không thay đổi, mỗi lần đều có chút đặc thù.

Đường Tụng để điện thoại xuống, bắt đầu làm việc.

Có ‘lý giải khi đọc’, hiệu suất làm việc tăng lên không ít.

...

Công ty hậu cần Hoa Vũ.

Đồng Ngọc Ngôn để điện thoại xuống, trên mặt mang theo nụ cười rục rỡ.

Tài liệu buồn tẻ trong màn hình máy tính, cũng trở nên rục rờ hơn.

“Thời gian trôi qua chậm quá.” Ba tiếng tiếp theo, nàng bắt đầu nhìn đồng hồ rất nhiều lần.

Ngóng trông trên lúc tan làm.

“Quản lý (tổ trưởng), tôi nay có rảnh không?” Đến gần tan làm, đồng nghiệp Lý Nhụ hỏi nhỏ: “Giám đốc Lưu bên trang trí Thiên Thịnh bảo tôi hỏi một chút, ông ta muốn bàn chuyện hợp đồng mua sắm.”

Đồng Ngọc Ngôn sầm mặt lại, trực tiếp từ chối: “Không rảnh.”

Lý Nhụ do dự một chút, bổ sung: “Nghe ý của giám đốc Lưu, nếu như chúng ta từ chối, vậy chuyện hợp tác sẽ kết thúc.”

“Quên đi, ít nhất cũng ta cũng đã QcTlZ gắng, lại tìm khách hàng khác là được.” Đồng Ngọc Ngôn nhú mày nói.

“Được, vậy tôi sẽ trả lời.” Lý Nhụ thở dài, mặt đầy thất vọng.

Một lát sau, Lưu Húc chậm rãi đi đến, cười ha hả nói: “Quản lý Đồng này, toàn bộ công ty đều đang chờ cô bắt được trang trí Thiên Thịnh đấy. Sao vậy? Có phải là sắp thành công rồi không? Vậy thì cô đúng là công thần của công ty rồi, chúng tôi đều đang chờ mở tiệc khánh công cho cô đây.”

Nghe thấy giọng điệu chế giễu này, Đồng Ngọc Ngôn lập tức sầm mặt lại.

Bởi vì nàng đột nhiên cắm vào, khiến cho Lưu Húc mất vị trí quản lý (tổ trưởng) tổ 5.

Đối phương có lòng oán hận thì nàng cũng hiểu, đôi lại là nàng thì cũng sẽ như thế.

Thế nhưng mà, đối phương không ngừng tuyên truyền lời đồn sau lưng nàng, hiện giờ còn châm chọc ở ngay trước mặt nàng.

Đây là cho rằng nàng đang cáo mượn oai hùm?

“Đúng vậy, loại chuyện này là phải nhờ vào quản lý Đồng. Dù sao người ta cũng có một người bạn trai là đại gia chống lưng mà.”

“Ha ha, quản lý Đồng, hình như người bạn trai kia của cô chưa từng xuất hiện nhỉ, chúng tôi cũng chưa từng nhìn thấy, không phải là giả chứ?”

“Nói nhăng gì vậy, có thể là người ta chia tay thôi.”

Theo Lưu Húc đứng ra chế giễu.

Rất nhiều đồng nghiệp ghen tỵ với nàng đều nháy ra nói xỏ.

Chấn động do tấm ảnh kia mang lại đã lắng xuống.

Trải qua hơn một tháng quan sát, cùng với những tin tức nhận được từ các nhân viên khác.

Kết hợp với cảm giác bất lực mà Đồng Ngọc Ngôn thể hiện khi khai phát hộ khác ‘trang trí Thiên Thịnh’ này.

Tất cả mọi người đều có một nhận thức chung: Đồng Ngọc Ngôn căn bản là không có quan hệ gì cả, tất cả chỉ là phét lác mà thôi.

Người bạn trai kia, đại khái cũng là cáo mượn oai hùm mà thôi.

Giống như bán hàng online trên internet vậy, chỉ có cái mã mà thôi.

Hơn nữa, Đồng Ngọc Ngôn chỉ là một cô gái vừa tốt nghiệp, trước đó còn làm ở bên khai phát, có tài đức gì mà làm lãnh đạo bên phòng tiêu thụ bọn họ?

Vừa rồi nghe nói Đồng Ngọc Ngôn chính thức từ bỏ trang trí Thiên Thịnh.

Những người này rốt cuộc đã không nhin nổi nữa, bắt đầu nói mấy lời khó nghe.

Bởi vì phòng tiêu thụ thường xuyên phải gọi điện thoại liên lạc với hộ khách, cho nên mảnh khu vực này được ngăn cách riêng, giống như một văn phòng lớn.

Cộng thêm mấy người này nói chuyện không nhỏ, nên đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Có nữ đồng nghiệp giả bộ quan tâm hỏi: “Quản lý Đồng, thật ra cô có thể học chị Từ của tổ 3, cô xinh đẹp như vậy, chỉ cần nghĩ thông suốt, có cái gì mà không chiếm được?”

“Sao cô biết người ta không làm như vậy? Không thấy người ta ăn mặc xinh đẹp như vậy sao? Nói không chừng tối nay còn có hoạt động đặc thù nào đó.”

“Lý Kiều, Vương Ngọc Thiển! Câm miệng cho tôi!” Đồng Ngọc Ngôn tức đến đỏ mặt, trừng mắt với hai người kia.

Chế giễu nàng không có năng lực, không có quan hệ thì thôi đi.

Dù nàng khó chịu, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu như không dựa vào quan hệ của gia đình Đường Tụng, một người bình thường như nàng là không thể kết bạn với những nhân vật lớn kia.

Thế nhưng nói xấu nàng bán thân thể, chuyện này thì nàng không nhin được.

Nàng quét mắt nhìn những đồng nghiệp nhảy ra nói xỏ kia, nội tâm bắt đầu yên lặng nhớ kỹ từng người một.

Còn cả tên từng quấy rối nàng ở tổ 1 kia nữa.

Cho đến giờ, nàng vẫn không phải người ngậm mồm ăn thua thiệt.

Mấy người này, nàng sẽ nhớ kỹ, có cơ hội sẽ trả thù từng kẻ một.

Hơn nữa, cũng không phải nàng không có gì cả.

Chỉ cần Đường Tụng còn ở đây, chỉ cần Đường Tụng còn thích nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ có vốn liếng để làm tất cả những chuyện này.

Chương 305: Giây phút đỉnh phong của Đồng Ngọc Ngôn

Thấy Đồng Ngọc Ngôn tức đến thở hổn hển.

Lưu Húc cười khẽ một tiếng, thản nhiên nói: “Đồng nghiệp đùa giỡn với nhau mà thôi, quản lý Đồng nghiêm túc như vậy làm gì.”

“Đúng vậy đúng vậy, mọi người chỉ đùa thôi mà.”

“Ha ha, quản lý Đồng cố lên ha!”

Đồng Ngọc Ngôn thở sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Nàng liên tục nói với bản thân phải bình tĩnh, không thể để bọn họ chê cười.

Thế nhưng mà, mặc kệ nàng có tâm cơ thể nào, thì nàng cũng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp thôi.

Trong bất tri bất giác, hốc mắt đã đỏ bừng.

Tình... điện thoại di động trong tay Đồng Ngọc Ngôn rung lên một cái.

Cảm xúc lập tức bị đánh gãy.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng cầm điện thoại lên xem một chút.

Đường Tụng: “Chuẩn bị xuống đi, anh sắp đến rồi.”

Trong nháy mắt, nước mắt tích trữ trên hốc mắt đã trượt xuống, rơi vỗ vụn trên mặt đất.

Nàng cố gắng bình tĩnh lại, trả lời: “Ok, em xuống ngay đây.”

Cất điện thoại, Đồng Ngọc Ngôn lau nước mắt, không rên một tiếng, thản nhiên cầm túi xách, muốn rời đi.

Lưu Húc lại không nhịn được, cười nói: “Quản lý Đồng, lẽ nào cô chột dạ, không dám ở lại trò chuyện với mọi người?”

Đồng Ngọc Ngôn lạnh lùng liếc một vòng, lại lạnh lùng nói: “Bạn trai tôi đến đón, thế nào? Các anh rất tò mò về anh ấy đúng không? Có cần xuống xem hay không?”

Quả thực là nàng lo lắng mượn quan hệ của gia đình Đường Tụng thì sẽ làm cho đối phương cho ấn tượng không tốt với mình, nhưng không có nghĩa là nàng thật sự không có chỗ dựa.

Ít nhất thì người bạn trai Đường Tụng là thật, hơn nữa tình cảm của hai người rất tốt.

Nếu như có thể mượn Đường Tụng để đánh mặt đám người này, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đối với đám tiểu nhân ghen tỵ đến đỏ mắt này, nàng chỉ hận không thể tát chết bọn họ, một giây cũng không muốn chờ!

Nghe vậy, mấy người liếc mắt nhìn nhau, nội tâm hơi bối rối.

Chẳng lẽ vị bạn trai trong truyền thuyết của Đồng Ngọc Ngôn là thật?

Nếu là thật, vậy thì rắc rối to.

Lưu Húc phẩy tay, cười nói: “Được, vậy chúng ta đi xem một chút.”

Lưu Húc vốn là quản lý (tổ trưởng) tổ 5, quan hệ rất thân thiết với mấy nhân viên trong tổ.

Họ cũng rất rõ ràng động tĩnh gần đây của Đồng Ngọc Ngôn.

Nếu như Đồng Ngọc Ngôn thật sự có năng lực như vậy, sao có thể để bản thân rơi vào hoàn cảnh như bây giờ?

Sao có thể để một phó giám đốc nhập hàng của trang trí Thiên Thịnh làm khó dễ chứ?

Nhìn thấy dáng vẻ như đã tính trước của Lưu Húc, vài người còn lại cũng lấy lại tinh thần, khôi phục vẻ bình tĩnh.

Bọn họ thường xuyên âm thầm bàn tán về Đồng Ngọc Ngôn.

Đã đạt thành nhận thức chung.

Vương Ngọc Thiên cười ha ha nói: “Được, vậy chúng ta đi xem vị đại nhân vật này nào!”

Vương Ngọc Thiên nhấn mạnh ba chữ ‘đại nhân vật’.

Đồng Ngọc Ngôn cúi đầu mỉm cười, trên mặt mang theo vẻ khinh miệt, liếc mắt nhìn một vòng: “Ha ha, đối với các cô mà nói, anh ấy đúng là đại nhân vật đấy!”

Nói xong, nàng quay người đi ra ngoài.

Bóng lưng mang theo vẻ quả quyết và lãng lẹ.

Mặc dù còn khá ngây ngô và thanh thuần, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút phong thái của nữ cường nhân.

Những người còn lại nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, không biết vì sao lại thấy căng thẳng và hồi hộp.

Nhưng vẫn cắn răng đi theo.

Còn nhỏ giọng nói: “Chẳng may Đồng Ngọc Ngôn có chỗ dựa thật thì làm sao bây giờ?”

“Nếu có thật, Đồng Ngọc Ngôn còn chịu ở lại đây để bị khinh bỉ sao? Đổi sang phòng ban khác, hoặc trực tiếp giúp cô ta kiếm mấy hộ khách không tốt sao?”

“Giả vờ giả vịt mà thôi!”

Giống như ‘đám ô hợp’ đã miêu tả: Người vừa tiến vào quần thể, IQ sẽ giảm mạnh, vì thu hoạch được tán đồng, cá thể sẽ nguyện ý vứt bỏ đúng sai, dùng IQ để đổi lấy cảm giác an toàn và lòng cảm mến mà người ta đã chuẩn bị cho.

Hậu cần Hoa Vũ là một công ty vận chuyển hậu cần, có khu xưởng độc lập của mình.

Dù vị trí khá xa, nhưng diện tích rất rộng lớn.

Hiện giờ chính là giờ tan tầm.

Các công nhân viên lục tục đi ra ngoài.

Đã là cuối thu, sắc trời đã rơi vào bóng tối mù mịt.

Chỉ có ánh trăng mỏng bao phủ đất trời.

Tất cả mọi người đều bị hấp dẫn bởi chiếc xe thể thao màu trắng ở ngoài cửa.

Không ít người đi ngang qua phải dừng lại, thưởng thức chiếc xe đẹp dưới ánh đèn đêm.

Cũng có một số người nhận ra chiếc xe này.

Đám người Đồng Ngọc Ngôn vừa đi ra khỏi thang máy, đã chú ý đến cảnh tượng bên này.

Theo mấy người đến gần, từng tiếng bán tán truyền vào lỗ tai.

“Là Bentley Continental GTC, quá đẹp!”

“Xe thể thao hơn 4 triệu, có thể không đẹp sao?”

“Dream car nha!”

“Mẫu chốt là biển kia! Biển Đé Đô 8888, chủ xe khẳng định là một nhân vật rất ghê gớm!”

“Là khách hàng lớn của công ty chúng ta sao? Hình như nghiệp vụ của chúng ta còn chưa bao trùm đến Đé Đô mà?”

...

Mấy người Đồng Ngọc Ngôn cũng nhìn về phía chiếc xe sang trọng kia, trong mắt tràn đầy hướng tới và kính sợ.

Người có thể lái loại xe này, thân phận và thực lực tuyệt đối không đơn giản.

Lý Kiều nhin không được mà mở miệng: “Quản lý Đồng, bạn trai cô đâu? Không phải nhìn thấy xe sang dừng ở đây, nên ngại không dám đến chứ.”

“Ha ha, đúng là có khả năng này.”

“Tôi cũng thấy thế.”

Đồng Ngọc Ngôn cũng không nói gì, trong nội tâm của nàng, Đường Tụng không kém hơn bất kỳ ai.

Nàng lấy điện thoại ra, đang định gọi cho Đường Tụng.

Thì lại nghe thấy những tiếng bật thốt.

Nàng ngẩng đầu lên, liền thấy bóng người quen thuộc bước xuống xe.

Còn nhìn về phía nàng.

Trên mặt hấn mang theo nụ cười ấm áp, đứng bên cạnh chiếc Bentley sang trọng, phối hợp với ngũ quan tuần mỹ.

Giây phút này, hấn vô cùng sáng chói giữa màn đêm.

Hấn giống như nam chính bước ra từ trong manga hoặc tiểu thuyết, đứng ở trước mặt đám người.

Hoàn mỹ đến mức không chân thực.

Trái tim nhỏ của Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu đập mạnh.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đường Tụng mặc thời trang (skin).

Loại cảm giác bất ngờ và vui sướng tràn đầy đầu óc nàng, để sắc mặt nàng đỏ bừng lên.

Đồng thời, cảm giác hư vinh vô cùng vô tận đang tuôn trào ra.

Đây chính là bạn trai của nàng!

Nàng thở sâu, quét mắt nhìn mấy đồng nghiệp chung quanh, lại cười khẽ một tiếng.

Cất bước đi về phía đó.

Rất nhanh đã đến trước mặt Đường Tụng.

Nàng nhón chân lên, hôn lên bờ môi của Đường Tụng.

Hai tay ôm lấy cổ của hắn, không thềm kiêng nể gì cả, công khai biểu thị chủ quyền!

Đây là giây phút đỉnh phong nhất của nàng từ khi chào đời đến giờ.

Loại cảm giác này, để cho nàng mê say và hướng tới.

Chương 306: Trở lại trường cũ

Trước cửa Hoa Vũ, hiện trường xuất hiện định trệ trong giây lát.

Sau một lát.

Rào rào... tiếng bàn tán ầm ĩ và sôi nổi.

“Đó không phải là Đồng Ngọc Ngôn của phòng tiêu thụ sao?”

“Người đàn ông lái xe Bentley kia là bạn trai của Đồng Ngọc Ngôn?”

“Đàn ông cái gì, đó là nam thần!”

Thời điểm này đúng là lúc tan làm.

Không ít người đều bị hấp dẫn bởi chiếc xe Bentley mang biển Đê Đô kia.

Khiến cho nơi này phải có 40, 50 người tụ tập.

Hai tháng trước, bởi vì một tấm ảnh mà Đồng Ngọc Ngôn trở thành nhân vật có tiếng trong công ty.

Thăng chức tăng lương, trở thành quản lý trung tầng trong công ty, lại được ông chủ tin tưởng.

Trên cơ bản, tất cả mọi người đều biết vị quản lý Đồng may mắn này.

Cũng có rất nhiều người xem thường loại thăng chức dựa vào quan hệ như nàng.

Giây phút này, nhìn Đồng Ngọc Ngôn ở trước mặt.

Tất cả cô gái ở đây đều hiện lên vẻ ‘hận không thể thay vào đó’.

Mấy nhân viên phòng tiêu thụ đi theo để chế giễu, lúc này sắc mặt đã trắng bệch.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ sợ hãi và lo lắng trong mắt đối phương.

Đồng Ngọc Ngôn thì đang trợn tròn mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú phía trước.

Đôi khi, từ từ nhắm mắt lại khi hôn cũng là vì giữ lại ảo tưởng.

Bỏ qua chút thiếu sót trên mặt đối phương, để cảm nhận càng hoàn mỹ hơn.

Nhưng mà đối với nàng mà nói, khuôn mặt của Đường Tụng là hoàn mỹ vô khuyết, nhìn thế nào cũng không đủ.

Sau một nụ hôn dài ẩm ướt, nàng chậm rãi thả lỏng đôi tay đang quấn quanh cổ Đường Tụng ra.

Lau nước miếng trên khóe miệng.

Nhìn bạn trai không gì sánh kịp bên cạnh, lòng hư vinh của nàng đã đạt đến đỉnh điểm.

Nàng kéo bàn tay thon dài ấm áp của Đường Tụng, điềm nhiên hỏi: “Anh yêu, cảm ơn anh đã đến đón em.”

“Lên xe thôi.” Đường Tụng mỉm cười, cảm giác hôm nay Đồng Ngọc Ngôn rất chủ động.

“Chờ một chút, em tạm biệt đồng nghiệp đã.”

Đồng Ngọc Ngôn quay người, nhìn đám người Lưu Húc, Vương Ngọc Thiển, Lý Kiều.

Trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn: “Hiện giờ đã xác nhận được rồi, mấy vị có thể yên tâm tan làm chưa? Tạm biệt!”

Nàng cũng nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Nói xong, không để ý đến đám người vẫn đang ngây ngốc kia, quay người đi đến ghế phụ, mở cửa xe.

Dừng lại giây lát, nàng một tay nắm khung xe, một tay cầm túi xách, ngẩng nhìn bốn phía.

Nàng thấy được vẻ hâm mộ, ghen ghét, e ngại, khiếp sợ... rất nhiều cảm xúc phức tạp ở trên mặt đám đồng nghiệp chung quanh.

Nàng thu tất cả một màn này vào trong mắt, yên lặng nhớ kỹ.

Loại cảm giác quyền thế này, để cho nàng say mê.

Dopamine đang điên cuồng bài tiết trong đầu.

Thậm chí cảm giác khoái cảm này còn mạnh hơn cả khi Đường Tụng làm phép cho nàng.

Nụ cười trên mặt nàng cực kỳ rực rỡ.

Nàng duy trì thần thái, ngồi vào trong xe.

“Thắt dây an toàn.” Đường Tụng nhắc nhở.

Đồng Ngọc Ngôn quay người, hoạt bát nói: “Đường Tụng, anh có thích cách ăn mặc này không? Như cosplay nha.”

Đường Tụng quan sát kỹ một lượt.

Nửa người trên, áo khoác có mũ màu hồng + áo sơ mi trắng.

Nửa người dưới, váy ngắn hai màu xanh hồng + tất chân cao quá gối + giày thể thao.

Phối hợp với mái tóc đen dài, cả người tràn đầy sức sống thanh xuân.

Đường Tụng rất quen thuộc với phong cách này.

Thời đại học, Đồng Ngọc Ngôn thường xuyên ăn mặc như vậy.

Đường Tụng không khỏi cười một tiếng: “Rất đẹp, anh rất thích bất ngờ này.”

Đồng Ngọc Ngôn tiến đến bên tai hắn, nói với giọng quỵên rũ mị hoặc: “Quần áo đều là quần áo thời đại học của em, em còn cố tình đi làm tóc nha. Sao nào, có muốn lái xe đưa em về trường cũ một chuyến không?”

Tiếng động cơ vang lên, chiếc Bentley lập tức lao đi.

Nhìn chiếc xe đi xa.

Đám người Lưu Húc mới lấy lại tinh thần, sắc mặt cả đám đều vô cùng khó coi.

“Móa, Đồng Ngọc Ngôn đang giả heo ăn hổ!”

“Chúng ta làm gì bây giờ? Đồng Ngọc Ngôn chắc chắn sẽ trả thù!”

Lý Kiều tràn đầy kinh hoàng, kêu lên: “Lưu Húc, anh đã nói là Đồng Ngọc Ngôn chỉ phô trương thanh thế thôi mà?”

“Đúng thế! Anh nói là bạn trai của Đồng Ngọc Ngôn là giả cơ mà?”

Lưu Húc cắn răng, nói: “Sợ cái gì, cùng lắm thì bị sa thải thôi! Xã hội văn minh có pháp luật, Đồng Ngọc Ngôn còn có thể làm gì chúng ta?”

“Anh nói thì nhẹ, nhưng bây giờ tìm việc rất khó.”

“Công việc ở Hoa Vũ rất thoải mái, tiền lương cũng không ít, tôi không muốn đổi việc.”

...

Học viện khoa học kỹ thuật Yên Thành.

Trên tầng hai nhà ăn.

“Lúc đi học, em thích nhất Bibimbap ở đây, thường xuyên đi ăn với Từ Tình, nhưng bọn em ăn không nhiều, thường xuyên ăn không hết.”

Đường Tụng cười nói: “Anh biết, hai người các em chính là người nổi tiếng trong trường. Anh nghe nói có rất nhiều nam sinh vì ngắm các em mà thay đổi thói quen sinh hoạt và nghỉ ngơi, chạy đến nhà ăn để gặp các em.”

“Hay là lúc nào em bảo Từ Tình cũng mặc quần áo học sinh, rồi ba chúng ta đi dạo trường học nhé?” Đồng Ngọc Ngôn chớp chớp mắt, nhìn bạn trai ở đối diện.

Đường Tụng là một người rất thành thật, lập tức gật đầu nói: “Cũng được, chủ yếu là để hồi ức lại cuộc sống đại học.”

Đồng Ngọc Ngôn cười một tiếng, nói: “Thật ra, từ sau khi chúng ta đến với nhau, em vẫn luôn muốn trở về trường một chuyến, cùng anh ăn cơm ở đây, cùng anh đi dạo trong sân trường. Em càng thích anh, thì càng hối hận vì đã bỏ lỡ anh tận 4 năm. Nếu như em có thể sống lại lúc mới vào đại học, em nhất định phải theo đuổi anh đầu tiên.”

Đường Tụng cười nói: “VẬY chúc giấc mơ của em trở thành sự thật, đến khi đó nhớ lợi dụng ưu thế biết trước tất cả, trở thành nhà giàu nhất thế giới, nuôi anh cả đời.”

“Khá lắm! Nghe anh nói vậy, sau này có tài liệu để nằm mơ rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn lại cầm chai nước lên cụng với Đường Tụng.

Uống mấy hợp, cả người mới trầm tĩnh lại.

Một ngày hôm nay, tâm trạng của nàng biến động quá nhiều.

Ban đầu, đôi mắt với nói xấu và trào phúng của đồng nghiệp, nàng chỉ biết nhẫn nại, nhịn nhục đến cực hạn.

Sau đó Đường Tụng xuất hiện, đánh nát tất cả tin đồn nhảm nhí, để toàn thân nàng được bao phủ dưới vinh quang.

“Còn nhớ Lưu Thừa Dương lớp chúng ta không? Nghe nói sau khi tốt nghiệp xong thì vay tiền đầu tư cổ phiếu, cuối cùng vỡ nợ, còn trẻ tuổi đã không còn hi vọng vươn mình.”

“Còn cả Cao Hiếu Thần nữa, bởi vì bề ngoài rất tốt, bây giờ đang làm streamer, nghe nói kiếm được không ít.”

“Lý Tuấn Dương thì bị lãnh đạo tán tỉnh mấy tháng, sợ quá không dám đi làm, mấy ngày trước đã chủ động từ chức.”

...

Hai người vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Nhớ lại quãng thời gian khi còn học ở đây.

Bàn luận về những người bạn học cũ đã trời nam biển bắc.

Sau khi tốt nghiệp, Đường Tụng gần như không liên lạc với những người bạn thời đại học này.

Trở về mái trường xưa quen thuộc.

Nghe những cái tên quen thuộc trong miệng Đồng Ngọc Ngôn, nghe sự tích của bọn họ, nội tâm hẳn cũng hơi cảm khái.

Sau khi tốt nghiệp, mỗi người đều có cơ duyên khác nhau.

Có người thì thi nghiên cứu sinh, thành công lên bờ.

Có người bản thân là ‘phú nhị đại’, tốt nghiệp xong vẫn chơi bời lêu lổng.

Cũng có người giống như Đường Tụng lúc trước, bị sa thải, không tìm được việc làm, phải phát sấu vì tiền nhà tiền ăn tiền

sinh hoạt.

Rất nhiều người thì miễn cưỡng tìm được một công việc không quá hài lòng, bắt đầu đối mặt với sự tàn khốc của xã hội.

Đại học là một nơi tạm thời tụ tập những người không cùng giai tầng vào một chỗ, cho mỗi một cá nhân có một loại ảo ảnh, mình và người chung quanh đều không khác gì nhau.

Cùng lắm thì người ta mặc quần áo đắt hơn mình thôi, điện thoại và máy tính tốt hơn mình một chút thôi.

Nhưng sau khi tốt nghiệp và quay đầu nhìn lại, thì ra có một số người, bọn họ đã đứng ở vạch đích trước khi bạn xuất phát rồi.

Chương 307: Hiểu chuyện

Ăn cơm tối xong.

Hai người ngồi xe, mở mui trần, chậm rãi đi dạo trong sân trường.

Rất nhiều sinh viên đi qua bị hấp dẫn bởi một màn này.

Đồng Ngọc Ngôn giang hai tay, híp mắt lại, tựa trên thành ghế, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm ngày thu.

Nàng rất thích loại cảm giác được mọi người chú ý này.

Biểu cảm quen thuộc, phối hợp thêm cách ăn mặc ngày hôm nay, tựa như lại biến thành hoa khôi trường của ngày xưa.

Đường Tụng một tay lái xe, một tay đặt trên đùi nàng.

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc tất chân cao quá gối của nàng.

Đồng Ngọc Ngôn có khung xương nhỏ, nhìn trông hơi gầy, nhưng thật ra rất có thịt.

Bắp đùi thẳng tắp tinh tế, xúc cảm rất tốt.

Khi lái đến một quảng trường rộng rãi, thì Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên quay sang, dịu dàng nhìn hắn: “Đường Tụng, anh chính là thần của em, em yêu anh.”

Đường Tụng dừng xe, mỉm cười nhìn nàng, hỏi: “Hình như gần đây em không vui lắm, hôm nay còn rất kích động, kể với anh đi, rốt cuộc em gặp khó khăn gì? Nếu em đã nói anh là thần của em, vậy hãy để thần giúp em quét sạch buồn bực đi, ma pháp học đồ đáng yêu.”

“Bây giờ em đã là ma pháp sư chính thức rồi nha.” Đồng Ngọc Ngôn uốn éo người, cắn môi nói: “Là một việc nhỏ

trong công việc, em sẽ tự xử lý... A.”

Cảm nhận được nhiệt độ hùng hực trong quần, thân thể Đồng Ngọc Ngôn hơi run lên, vội vàng đề tay hấn, tội nghiệp nói: “Đừng, chỗ này nhiều người, sẽ bị nhìn thấy.”

Đường Tụng đã nghiên cứu toàn bộ cơ thể nàng rồi, chỉ một động tác nhỏ thôi cũng không phải là thứ mà nàng có thể chịu nổi.

“Bây giờ có thể nói rồi chứ.” Đường Tụng đóng mui xe lại, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Đồng Ngọc Ngôn, vẫn tiếp tục động tác của mình.

Không thể không nói, nàng mặc quần áo như vậy, cộng thêm hoàn cảnh tại trường học, có thể gia tăng thuộc tính.

Đường Tụng cảm thấy lực công kích của mình tăng lên không ít.

Đồng Ngọc Ngôn cắn cắn cánh môi nở nang, ánh mắt long lanh như nước: “Em... em không muốn lợi dụng quan hệ của gia đình anh, em sợ người nhà anh sẽ xem thường em, anh để em tự xử lý được không?”

Đường Tụng hơi dừng lại.

Ban đầu, khi ở chung với Đồng Ngọc Ngôn, tiến độ của nhiệm vụ chính tiến vẫn chưa tăng lên, hấn cũng không có vốn liếng và quan hệ gì cả.

Cho nên chỉ yên lặng thừa nhận thân phận ‘phụ nhị đại’.

Bây giờ, hấn đã có rất nhiều thứ, cũng không tính là một nhân vật nhỏ nữa.

Hấn thu hồi bàn tay, nhìn thẳng vào mắt Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn bị hấn nhìn đến hoảng hốt, kéo tay hấn vào trong váy của mình: “Đừng giận mà, bọn mình đến với

nhau chưa lâu. Nếu bây giờ đã mượn quan hệ trong nhà anh để giúp em, cha mẹ anh sẽ thấy em thế nào? Em biết trong lòng anh, em có thể có hơi nịnh nọt bộ đỡ. Thậm chí ban đầu tiếp cận anh, cũng là bởi vì biết thân phận của anh.”

Nói đến đây, nàng lại rúc vào trong ngực hắn.

Nhỏ giọng nói: “Thế nhưng mà, bây giờ em thật sự yêu anh, em không muốn rời khỏi anh. Sau khi ngồi vào xe, em ngửi thấy mùi nước hoa của những cô gái khác, giây phút đó em cực kỳ sợ hãi. Anh quá ưu tú, quá hoàn mỹ, em rất sợ sẽ đánh mất anh, em không thể tưởng tượng được cuộc sống khi không có anh. Cho nên em mới đề nghị quay về trường một chuyến, đối với anh, ưu thế lớn nhất của em có thể chính là cái thân phận hoa khôi trường này.”

Hai mắt Đường Tụng như run lên, hắn thu hồi bàn tay, ôm lấy bàn vai nhỏ nhắn xinh xắn của nàng.

Nói ra: “Tài phụ và địa vị cũng là một bộ phận của sức hút, em không cần vì thế mà áy náy. Về phần mùi nước hoa...”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng ngẩng đầu hôn lên miệng hắn: “Đừng nói được không, cứ để em lừa gạt mình đi. Mặc kệ là thế nào, em cũng muốn trải nghiệm một tình yêu hạnh phúc với anh, anh là bạn trai em đúng không? Anh sẽ quan tâm em, chăm sóc em, sẽ cho em cảm giác an toàn khi em cần.”

Đường Tụng thở dài, cũng nuốt lời muốn nói vào bụng.

Đồng Ngọc Ngôn rất thông minh, lòng dạ sắc bén, chắc là đã đoán được hắn có những người phụ nữ khác.

Dù sao một cặp tình nhân bình thường, lúc nào cũng chỉ hạn không thể dính lấy nhau, ngày ngày ăn cơm, xem phim...

Tại phương diện này, Đồng Ngọc Ngôn vẫn luôn rất hiểu chuyện.

Hắn ngồi thẳng, nhìn vào mặt Đồng Ngọc Ngôn, gật đầu nói: “Ngọc Ngôn, đầu tiên anh phải nói với em một điểm.” Đường Tụng dựng một ngón tay: “Anh không có phụ huynh làm quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tổng, là Lý Minh Bác hiệu làm thôi.”

Đồng Ngọc Ngôn kinh ngạc ngẩng đầu, lẩm bẩm nói: “Là... là thế sao? Vậy... vậy...”

Nàng muốn hỏi, vì sao Đường Tụng vẫn không giải thích với nàng, nhưng lại lo nếu nói ra sẽ phá hỏng tình cảm của hai người.

Đường Tụng lắc đầu: “Tất cả những gì anh có bây giờ, không liên quan gì đến những người khác. Là anh tự mình phấn đấu, tự mình kiếm được từng chút một. Về phần tập đoàn Đường Tổng, đúng là có quan hệ rất sâu với anh.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy thì không thể tin nổi, nói: “Thì ra anh luôn xuất quỷ nhập thần, là đang lập nghiệp thật? Bảo sao cứ để ngày nghỉ ngày lễ là sẽ không thấy bóng dáng anh đâu.”

Sắc mặt Đường Tụng hơi đỏ lên, cũng may là ánh sáng không tốt.

Hắn ưỡn mặt mo, gật đầu thừa nhận.

Ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên rung động kịch liệt, đầu óc điên cuồng vận chuyển.

“Đường Tụng, tập đoàn Đường Tổng... Đường Tổng...”

Các loại thông tin va chạm và nổ tung trong đầu óc.

Đường Tụng lập nghiệp khi vào đại học.

Tập đoàn Đường Tổng được thành lập hơn 3 năm trước, đến giờ vẫn chưa tròn 4 năm.

95% cổ phần của tập đoàn Đường Tổng thuộc về một cơ cấu đáng tin ở hải ngoại, đến nay vẫn chưa rõ tin tức về cổ đông này.

Người đứng tên tập đoàn Đường Tổng là Kim Mỹ Nga cũng chỉ có 5% cổ phần, nàng cũng là chủ tịch kiêm CEO công ty.

Tập đoàn Đường Tổng được đánh giá hơn ngàn tỷ.

Dưới cờ của nó có giải trí Tụng Mỹ, địa sản An Gia, Đường Nghi...

Chân nàng bắt đầu run rẩy dữ dội, sắc mặt đỏ lên vì kích động.

Không dám nghĩ tiếp, không dám nghĩ tiếp.

Luôn cảm thấy càng nghĩ càng ly kỳ, càng nghĩ càng không thể tưởng tượng được.

Nếu như tập đoàn Đường Tổng là của Đường Tụng thật, vậy sao hắn có thể an tâm ở lại Yên Thành, còn có lòng dạ và thời gian ngồi ở đây với nàng chứ.

Một lúc sau, nàng nói với âm thanh khô khốc: “Anh và tập đoàn Đường Tổng có quan hệ thế nào?”

Đường Tụng suy nghĩ một lát, cho nàng một đáp án không tính là lừa gạt: “Anh sở hữu một bộ phận cổ phần, chẳng qua là bây giờ còn không có năng lực khống chế nó.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy, trực tiếp ngã oặt trên ghế.

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lại sáng tạo huy hoàng.

Chưa đến 24 tuổi, đã là cổ đông của tập đoàn ngàn tỷ?

Đó là tài phú và địa vị mà nàng không thể nàng tưởng tượng ra được.

Cho đến giờ, nàng vẫn luôn là một người tự tin, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy mình không xứng với Đường Tụng.

Nàng cố hết sức hỏi: “Anh... anh không nói đùa chứ?”

“Đương nhiên là không.” Đường Tụng lắc đầu, nhíu mày nói: “Hiện giờ có thể nói vấn đề em gặp phải trong công việc chưa?”

Đồng Ngọc Ngôn liếm bờ môi khô khốc, chỉ thấy toàn thân khô nóng.

Nàng cảm thấy mình đã trúng loại thuốc mạnh nhất, run rẩy nói: “Rừng cây phía đông rất ít người, phong cảnh còn rất đẹp, hay là anh lái xe qua đó trước đi nhé? Em có vài lời muốn nói với anh, chờ em nói xong thì chúng ta lại nói đến vấn đề đó sau.”

Đường Tụng nghe vậy thì cười một tiếng.

Đánh tay lái, rẽ trái rẽ phải, cuối cùng dừng lại tại một chỗ tối tăm và u tĩnh.

Hắn đưa tay nắm cầm của Đồng Ngọc Ngôn, ngấm nghĩa khuôn mặt đỏ hồng của nàng.

Ngón tay vuốt ve cánh môi nở nang của nàng, lại dùng sức đè lên.

Đồng Ngọc Ngôn mở túi xách, lấy ra một hộp kẹo cao su, nhét mấy viên vào miệng.

Xông qua, lập tức cho hắn một nụ hôn thật dài.

Sau đó, đầu nàng càng ngày càng thấp, nhẹ nhàng tựa lên đùi Đường Tụng.

Bắt đầu nghiêm túc nói ra ‘tâm sự’ của mình.

Đường Tụng tựa trên ghế, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng.

Thỉnh thoảng lại an ủi nhịp tim kích động của nàng.

Chương 308: Từ Tình muốn cosplay

Thứ năm, 20 tháng 10 năm 2022, thời tiết sáng sủa.

Yến Thành, tiểu khu Thanh Tân.

Đồng Ngọc Ngôn đắp một lớp chăn mỏng.

Hai mắt nhắm chặt, xụi lơ trên giường.

Tóc tai rối tung trên chiếc lưng bóng loáng.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Ngôn Ngôn, mình mua bữa sáng cho cậu này.”

Ngay sau đó, Từ Tình cẩn thận từng li từng tí đi vào.

Tiến lên véo véo khuôn mặt Đồng Ngọc Ngôn, nhẹ nhàng hỏi: “Ngôn Ngôn, vẫn ổn chứ?”

“Còn chưa chết...” Đồng Ngọc Ngôn chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt còn hơi tan rã, nhưng sau đó đã tỉnh táo lại.

Nàng ngồi dậy, vuốt vuốt cái hàm ê ẩm của mình.

Trong đầu còn nhớ lại từng màn tối hôm qua.

Từ Tình không biết nói gì: “Tối qua cậu kêu rất to, làm mình ngủ không ngon.”

Đồng Ngọc Ngôn hơi đỏ mặt.

Nhớ tới ngày hôm qua, sau khi biết được thân phận của Đường Tụng, nàng khó mà ức chế được cảm xúc của mình, chủ động và phấn khởi chưa từng có.

Chẳng biết vì sao, chỉ cần bị hấn vuốt ve, nàng cũng cảm thấy như muốn bay lên trời.

Nàng cũng không nhớ là mình ngủ thế nào.

Hình như cuối cùng Đường Tụng còn bế nàng vào tắm, khi đó toàn thân ướt sũng, đúng là rất khó chịu.

“Ba!” Từ Tình vỗ lên đùi nàng một cái, ê ẩm nói: “Nhìn dáng vẻ xuân tâm dập dờn này, đã biết tối qua rất sung sướng rồi. Còn kêu 8 múi cơ bụng, cơ liên sườn gì gì đó, mình nghe thấy hết. Nhưng mình nhớ là, lần trước nhìn thấy Đường Tụng thì Đường Tụng chỉ có sáu múi thôi nha. Đường Tụng nhiều tiền, lại đẹp trai, giờ còn biết tự hạn chế, chăm chỉ rèn luyện, không biết cậu ta có khuyết điểm gì luôn.”

“Từ Tình, cậu giỏi lắm, dám nghe trộm đúng không?” Nghe thấy Từ Tình nói vậy, Đồng Ngọc Ngôn gương nanh múa vuốt lao về phía nàng.

Hai người vui đùa một lúc.

Cuối cùng Đồng Ngọc Ngôn hết thể lực, bị Từ Tình đè trên giường.

Từ Tình thả tay nàng ra, chớp đôi mắt to hỏi: “Được rồi được rồi, đừng đùa nữa. Ngôn Ngôn, cậu đã nói với Đường Tụng chuyện của Lưu tổng bên trang trí Thiên Thịnh chưa? Đường Tụng có giúp cậu xử lý đơn hàng này không?”

“Tối qua, sau khi nghe thấy chuyện này, Đường Tụng đã gọi điện cho tổng giám đốc của trang trí Thiên Thịnh ở ngay trước mặt mình.” Đồng Ngọc Ngôn kích động đến đỏ cả mặt.

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, bạn trai mình lại là cổ đông của tập đoàn Đường Tổng.

Đối với nàng mà nói, chuyện này có ý nghĩa rất không tầm thường.

Từ Tình kinh ngạc nói: “A? Trùng hợp vậy, Đường Tụng quen tổng giám đốc của họ à? Ngôn Ngôn, vậy cậu may mắn rồi, nếu đơn hàng này thành công, cậu không chỉ đứng vững gót chân ở công ty, mà còn kiếm được không ít tiền nha.”

“Không quen, Đường Tụng cũng là lần đầu tiên nói chuyện với người ta.” Đồng Ngọc Ngôn lắc đầu.

“Vậy sao.” Từ Tình hơi nhụt chí: “Vậy thì không dễ chơi, người ta là tổng giám đốc công ty lớn, chưa chắc đã nể tình một ‘phú nhị đại’.”

Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu vuốt ve hai chân, hô hấp đều dồn dập lên: “Đường Tụng chỉ nói một câu, hai người liền quen biết, hơn nữa còn thành bạn.”

Từ Tình lập tức vỗ tai lên, ngạc nhiên hỏi: “Câu gì?”

“Tôi là Đường Tụng.” Đường Tụng nuốt ngụm nước miếng, nhớ lại một màn cực kỳ cool ngầu của bạn trai mình khi đó.

Vì câu nói này, nàng lại bắt đầu mỗi hàm khi ở trên xe.

Từ Tình chớp chớp đôi mắt to, cảm thấy hơi khó hiểu: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Đồng Ngọc Ngôn nhếch miệng cười: “Tất cả vấn đề đã không còn là vấn đề.”

Từ Tình sờ lên trán Đồng Ngọc Ngôn, nói: “Mình thấy cậu bị cảm lạnh rồi, bây giờ đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lại, có cần đo nhiệt độ không?”

Đồng Ngọc Ngôn đẩy tay nàng ra, nói: “Mình không bệnh, sự thật chính là như vậy. Vị tổng giám đốc Triệu kia cực kỳ nhiệt tình, còn chủ động hẹn Đường Tụng đi ăn cơm. Nghe giọng của vị này, nếu không phải đang họp ở Đế Đô, thì đã

mời ăn cơm luôn lúc đó rồi. Hơn nữa, cuối cùng Đường Tụng còn nói một câu.”

“Câu gì? Nói nhanh lên, đừng thừa nước đục thả câu.” Từ Tình đưa tay, sờ loạn lên người Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng đẩy nàng ra, cười nói: “Đường Tụng bảo Triệu tổng dẫn Lưu Thiên Thụy kia theo, chính là tên làm người buồn nôn kia.”

“Đường Tụng đang muốn trút giận giúp cậu nha.” Từ Tình vui vẻ, sau đó lại nghi ngờ: “Đường Tụng có năng lực lớn như vậy sao?”

“Đương nhiên là có!” Đồng Ngọc Ngôn hai mắt lóe sáng: “Tình Tình, cậu đừng vội chuyện công việc, có lẽ mình có biện pháp giúp cậu vào phòng luật sư Đường Kim.”

Đồng Ngọc Ngôn rất để ý chuyện của bạn thân.

Hai người họ thân với nhau từ hồi cấp ba.

Học tập cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, dạo phố cùng nhau, thậm chí còn ngủ cùng nhau.

Sau khi thi tốt nghiệp, thành tích của Từ Tình cao hơn nàng mười mấy điểm.

Ban đầu có thể vào trường tốt hơn, nhưng vì ở cùng nàng, nên Từ Tình đã lén lút đổi nguyện vọng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, gia đình Từ Tình muốn Từ Tình về nhà, đã sắp xếp công việc tại đó, nhưng cũng vì nàng, nên Từ Tình lựa chọn ở lại Yến Thành.

Đồng Ngọc Ngôn dù ngoài miệng không

“A! Biện pháp gì?! Mua nói cho mình biết!” Nghe thấy lời này, Từ Tình trực tiếp nhào qua, cảm xúc hết sức kích động.

“Hiện giờ mình còn chưa xác nhận, không biết Đường Tụng có thể ảnh hưởng trực tiếp đến phòng luật sư Đường Kim hay không. Nhưng cậu yên tâm, với năng lực của Đường Tụng, chỉ cần muốn giúp, thì nhất định có thể làm được.”

Từ Tình vội vàng nói: “Đường Tụng giỏi như vậy thật á?”

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu: “Còn lợi hại hơn cậu tưởng tượng rất nhiều lần, sau này cậu phải ngoan ngoãn một chút. Lần trước chỉ nhìn một chút, cậu đã kêu gào đòi người ta bồi thường rồi.”

Từ Tình lè lưỡi, hưng phấn nói: “Hay là lần sau gặp mặt, mình biểu diễn chút tài nghệ, nịnh nọt Đường Tụng.”

“Ý cậu là...”

“Đương nhiên là cosplay rồi, mình chính là trưởng clb cosplay ở trường nha. Đảm bảo Đường Tụng sẽ nhìn đến lắc mắt.” Từ Tình mặt đầy đắc ý.

Nàng và Đồng Ngọc Ngôn đều khá cao, đều là 1m16, dáng người tinh tế ôn nhu, tướng mạo thanh thuần xinh đẹp.

Tại trường học, nàng rất được hoan nghênh.

Nguyên nhân chủ yếu chính là nàng thường xuyên tham gia các loại triển lãm và hội chợ anime, thỉnh thoảng cũng cosplay các nhân vật 2D.

Thường xuyên trở thành đối tượng bị bàn tán và thảo luận.

Cho dù là hoa khôi Đồng Ngọc Ngôn, cũng không thể không thừa nhận, chị em tốt của mình rất có nhan sắc.

Bằng không trước đó nàng cũng sẽ không giấu Từ Tình chuyện liên quan đến Đường Tụng.

Theo nàng biết, rất nhiều nam sinh thảo thảo luận về Từ Tình, chẳng may trước kia Đường Tụng cũng thích Từ Tình

thì sao?

Chị em thì chị em, nhưng nam thần là không thể bỏ qua.

“Đúng rồi, không biết Đường Tụng có chơi Vương Giả không, mình còn mấy bộ Đất Kỳ...” Từ Tình bắt đầu tràn đầy phấn khởi mà tính toán.

Cốc... Đồng Ngọc Ngôn gõ lên trán nàng, nhắc nhở: “Từ Tình, đó là bạn trai mình.”

Từ Tình gật đầu, trên mặt tràn đầy ý cười: “Ừ, được rồi Ngôn Ngôn, cậu nghỉ ngơi đi, mình về phòng trước ha. Hôm nay mình xin nghỉ nửa ngày, mang mấy bộ đồ áp đáy hòm ra giặt rũ. Thuận tiện nhìn xem có kiểu dáng mới không. Đúng rồi, hay là cậu hỏi xem Đường Tụng thích thể loại nào? Mà thôi, mình cũng có wechat của Đường Tụng, mình tự hỏi cũng được.”

Từ Tình nói xong, liền chạy như bay ra khỏi phòng.

Đồng Ngọc Ngôn chỉ biết bất đắc dĩ.

Chương 309: Tổng bộ

Đế Đô.

Tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Đường Tổng.

Giao thông nơi này rất tiện lợi, hoàn cảnh chung quanh ưu mỹ mà sạch sẽ.

Toàn bộ cao ốc được tạo thành từ hai tòa nhà 48 tầng hình bầu dục.

Hai tòa nhà được kết nối với nhau bằng hai lối đi rất có cảm giác khoa học kỹ thuật.

Cái này tượng trưng cho lý niệm của tập đoàn Đường Tổng: Đa nguyên phụ hóa, kết nối tương lai.

Hai lối đi này sẽ có ánh đèn chói mắt vào ban đêm, giống như hai Ngân Hà chảy xuôi.

Là một cảnh đẹp nổi tiếng ở Đế Đô.

Liễu Bảo Nguyệt lái chiếc Benz S-Class mới được cấp vào bãi đỗ xe.

Ngẩng đầu nhìn tổng bộ hùng vĩ ở trước mắt, nhin không được mà thất thần.

Lúc này vừa lúc là giờ làm việc.

Không ít nam nam nữ nữ ăn mặc thời thượng đi qua lại bên cạnh nàng.

Bước chân vội vàng, thần sắc trầm tĩnh.

Nàng hít thở sâu, trong lòng có chút cảm khái.

Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ huấn luyện trong tổng bộ một tháng.

Đây cũng là một khiêu chiến không nhỏ với một người mới tốt nghiệp như nàng.

Nàng cầm điện thoại lên, chụp lại hai tòa nhà cao lớn và tráng lệ trước mắt.

Thuận tay đăng lên vòng bạn bè: “Khởi đầu mới!”

Thân là đồng sự (thành viên ban giám đốc) công ty Công Hiệt, là quản lý phòng vận doanh, nàng cũng xem như là một phần tử của tập đoàn Đường Tống.

“Là thời điểm đi nhận thức tập đoàn bá chủ mới quật khởi này.”

Nàng âm thầm nói với mình một câu, sau đó cất bước đi về phía tòa nhà A.

Xuyên qua cổng chính xinh đẹp.

Đại sảnh rộng rãi sáng tỏ, nguyên tố thời thượng và khoa học kỹ thuật cùng hội tụ.

Nhìn trông rất đặc biệt, rất cao cấp.

Thưởng thức một lúc, lại chụp mấy tấm ảnh.

Đang định gọi điện cho Trịnh Thu Đông.

Thì một giọng nói hơi quen thuộc vang lên: “Bảo Nguyệt?!”

Nàng quay người nhìn lại, vui vẻ nói: “Sur ty Hứa Đan? Đã lâu không gặp!”

Hứa Đan là sur ty trong trường đại học, hai người đều ở trong hội học sinh.

Hồi còn đi học, quan hệ của hai người rất không tệ.

Liễu Bảo Nguyệt đi học, có không ít sách giáo khoa là do vị sư tử này tặng miễn phí cho nàng.

Nhưng từ sau khi đối phương tốt nghiệp, hai người liên lạc ít hơn, chỉ thỉnh thoảng bình luận vài câu trên vòng bạn bè của lẫn nhau.

Không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp mặt ở đây.

Khác với hình tượng giản dị và hào phóng lúc còn đi học, Hứa Đan bây giờ ăn mặc rất thành thực.

Mái tóc nâu dài gọn sóng, trên người mặc một bộ âu phục thoải mái lại thời thượng.

Trang điểm khá đậm, móng tay được sơn tỉ mỉ.

Tựa như biến thành một người khác.

“Là em thật à?” Hứa Đan bước nhanh qua, kéo tay Liễu Bảo Nguyệt: “Đúng là lâu rồi không gặp, đã hơn một năm rồi.”

Liễu Bảo Nguyệt cũng hơi cảm khái: “Đúng vậy, từ khi chỉ tốt nghiệp, chúng ta chưa gặp mặt.”

Hai người mang theo vui sướng khi lâu ngày không gặp, bắt đầu trò chuyện, vẻ xa lạ cũng dần biết mất.

Hứa Đan tò mò hỏi: “Bảo Nguyệt, em tốt nghiệp xong thì vào Weibo đúng không? Đến bên này là có chuyện gì sao?”

Liễu Bảo Nguyệt lắc đầu nói: “Em nghỉ việc ở Weibo rồi, trước mắt đang nhậm chức ở công ty con của tập đoàn, hôm nay đến tổng bộ để tiếp nhận huấn luyện trước khi nhập chức.”

“A! Chúc mừng chúc mừng, tập đoàn chúng ta mạnh hơn Weibo rất nhiều, em chọn đúng rồi!” Hứa Đan nở nụ cười xán lạn, nói: “Sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, lát nữa chị kéo em vào nhóm chat trường học trong tập đoàn. Trong tập đoàn

có không ít sinh viên trường ta, có mấy vị sư huynh sư tỷ thậm chí đã bò lên chức quản lý rồi. Tất cả mọi người đều là người cùng trường, lại làm cùng một công ty, tự nhiên muốn giúp đỡ lẫn nhau.”

Liễu Bảo Nguyệt gật đầu: “Được, cảm ơn sư tỷ.”

“Hơn một năm không gặp, lại khách khí như vậy.” Hứa Đan kéo tay Liễu Bảo Nguyệt, thái độ rất thân mật: “Ha ha, hồi trước thấy em rất đáng yêu, bây giờ vẫn đáng yêu như vậy. Sau này có thể làm cùng một công ty, quá tốt rồi! Em cũng đừng gọi sư tỷ sư tỷ nữa, gọi chị Đan Đan là được.”

Liễu Bảo Nguyệt cũng cười ảm áp: “Được, chờ em xử lý xong chuyện trong tay, sẽ mời chị Đan ăn cơm. Thời đại học chị thường xuyên chăm sóc em, đến giờ vẫn chưa cảm ơn chị.”

Hứa Đan nhiệt tình nói: “Muốn mời cũng phải là chị mời, ai bảo chị là tiền bối chứ. Đi thôi, chị dẫn em vào. Bộ phận tài nguyên và nhân lực ở tầng 30, họ chiếm nguyên một tầng đó, có rất nhiều tổ khác nhau. Em đi qua một mình, nhất định sẽ luống cuống.”

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng gật đầu, có một người quen dẫn đi, quả thực là bớt không ít chuyện.

Cũng không cần làm phiền Trịnh Thu Đông đi xuống.

Xuyên qua cổng quét thẻ, lọt vào mắt là hai hàng thang máy, tổng cộng 10 cái.

Thang máy chia làm hai tổ, tầng cao và tầng thấp.

Hai người đứng chờ ở thang máy lên tầng cao, bắt đầu nhỏ giọng trò chuyện về tình hình gần đây.

Một lát sau, hai người đi vào thang máy.

Hứa Đan bắt đầu giới thiệu về kết cấu tổng bộ và tình hình của các phòng ban, cũng thuận miệng nói về chức vị của mình

bây giờ.

Rất hợp với ngành học của nàng.

Nàng làm chuyên viên môi giới trong bộ phận quản lý PR của tập đoàn.

Cũng chính là phụ trách kết nối với các công ty truyền thông, quan hệ xã hội.

Liễu Bảo Nguyệt yên lặng nghe, thầm ghi nhớ trong lòng.

Trước khi đến tổng bộ, nàng đã tự cho mình một quy củ là: Nhìn nhiều, học nhiều, làm nhiều, nói ít.

Nàng muốn để mình lột xác và trưởng thành trong một tháng này.

Không cô phụ sự tin tưởng và mong đợi của Đường Tụng với mình.

“Đến rồi.” Hứa Đan kéo tay Liễu Bảo Nguyệt.

Hai người đi ra khỏi thang máy, Liễu Bảo Nguyệt chỉ thấy hai mắt tỏa sáng.

Chỉnh thể khu làm việc có sắc điệu nhu hòa nội liễm, phong cách thiết kế thời thượng ưu nhã.

Các công trình tạo nên một loại không khí cao cấp và hiện đại hóa.

Nàng rất thích hoàn cảnh làm việc nơi này.

“Chắc em phải đến tổ huấn luyện và phát triển, đi dọc theo đường này là được.” Hứa Đan chỉ dẫn cho Liễu Bảo Nguyệt một lát, sau đó nói: “Sắp vào giờ làm rồi, chị phải qua đó điểm danh, chờ em xong việc thì liên lạc với chị, bái bai thân ái.”

“Bái bai.” Liễu Bảo Nguyệt vẫy tay chào Hứa Đan.

Đưa mắt nhìn đôi phương rồi đi, sau đó nàng mới gọi điện cho Trịnh Thu Đông.

...

Trong văn phòng.

Trịnh Thu Đông nhìn tin nhắn trên điện thoại, không khỏi thở dài.

Chủ tịch Kim: Sau khi an bài huấn luyện xong, dẫn Bảo Nguyệt đến phòng làm việc của tôi.

Từ sau khi nhận được email của Đường tổng, Trịnh Thu Đông cũng biết là sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, với tính cách và tình cảm của chủ tịch Kim dành cho Đường tổng, làm sao có thể không đi nghênh đón vị tình địch này chứ.

Trong một tháng tiếp theo, chỉ sợ mình phải tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào chuyện này rồi.

Trong lúc Trịnh Thu Đông đang suy tư, thì điện thoại vang lên.

Cầm lên xem, lại thở dài lần nữa.

Nên đến vẫn phải đến.

Hắn đứng lên, nghe máy.

“Alo, Bảo Nguyệt, cô đến dưới lầu rồi sao?”

“Tầng 30? Cô đang ở khu vực nào?”

“Được, đứng đó chờ tôi, tôi sẽ qua đó.”

Cúp máy, Trịnh Thu Đông sửa sang lại đầu tóc.

Thu liễm cảm xúc buồn bực, bảo trì dáng vẻ mỉm cười, rồi bước nhanh ra ngoài.

Chương 310: Văn phòng

Cộc cộc cộc... tiếng giày da gõ xuống sàn nhà.

“Chào Trịnh tổng!”

“Trịnh tổng!”

Nghe thấy những âm thanh truyền đến từ cách đó không xa, Liễu Bảo Nguyệt lập tức thẳng người.

Hôm nay, nàng phải đối mặt với vị quản lý cấp cao này một mình, không có Đường Tụng ở bên, nàng luôn thấy hơi sợ hãi.

Nàng cố gắng để mình bình tĩnh lại, thở sâu, lên dây cót tinh thần.

Rất nhanh, một bóng người đã xuất hiện ở một ngã rẽ.

So sánh với lần gặp mặt ở quán bar, khí chất của Trịnh Thu Đông lạnh lùng hơn.

Còn mang theo vẻ thoải mái và bình tĩnh của một nhân sĩ thành công.

Mỗi một nhân viên nhìn thấy Trịnh Thu Đông, đều trở nên cẩn thận từng li từng tí.

Sau khi nhìn thấy Liễu Bảo Nguyệt ở cách đó không xa, Trịnh Thu Đông mới nở nụ cười nhàn nhạt.

Trịnh Thu Đông tiến lên, đứng trước mặt nàng, chào hỏi: “Bảo Nguyệt, hoan nghênh đi vào tổng bộ, Đường tổng vẫn tốt chứ?”

Liễu Bảo Nguyệt hơi cúi đầu, gật gật đầu nói: “Rất tốt, sáng nay còn gọi điện hỏi thăm, dạo này anh ấy đang bận chọn địa điểm cho chi nhánh mới xịch quán cà phê.”

Dường như nghĩ đến lời của Đường Tụng, nàng cảm thấy không còn khấn trương như trước.

Chọn địa điểm cho chi nhánh quán cà phê?

Trịnh Thu Đông trầm thờ dài, nhin không được mà lắc đầu.

“Đi thôi, tôi dẫn cô đi gặp mấy người.” Trịnh Thu Đông rất lễ phép đưa tay làm thế mời.

Liễu Bảo Nguyệt nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng, cất bước đi theo.

Trên đường đi gặp phải không ít nhân viên, tất cả đều chủ động chào hỏi, không ít người đều nhìn về phía nàng với ánh mắt tò mò và cung kính.

Cảm nhận được thái độ của họ, Liễu Bảo Nguyệt cũng bình tĩnh lại, bắt đầu thích ứng với thân phận của mình.

Nàng không còn là một công nhân viên chức bình thường nữa, thân là đồng sự của Công Hiệt, nàng cũng thuộc về quản lý cấp cao của tập đoàn.

Nếu như biểu hiện quá nhất gan, khó tránh khỏi bị người khác xem thường.

Điểm này, nàng cũng cảm nhận được trong mấy ngày ở Công Hiệt.

Nhất là một số nhân viên trong phòng vận doanh, hình như họ không quá tán thành một lãnh đạo trẻ tuổi như mình.

“Một tháng tiếp theo, cô sẽ tiếp xúc với các phương diện trong nội bộ tập đoàn, tôi sẽ sắp xếp mấy vị quản lý trung tầng có kinh nghiệm đi theo huấn luyện và chỉ dẫn cho cô. Cô cần học rất nhiều thứ, sẽ khá vất vả.”

“Cảm ơn anh Trịnh, tôi sẽ cố gắng.” Liễu Bảo Nguyệt gật đầu cười.

Cửa kính mờ bị đẩy ra.

Hai người đi vào một gian phòng họp.

“Trịnh tổng!” Bốn người chờ trong phòng đồng thời đứng dậy.

Trịnh Thu Đông gật đầu, lại giới thiệu sơ qua về tên tuổi và chức vị của mấy người này cho Liễu Bảo Nguyệt.

Liễu Bảo Nguyệt nghiêm túc ghi nhớ lại.

Trịnh Thu Đông nghiêng người giới thiệu: “Vị này là Liễu Bảo Nguyệt, đồng sự của Công Hiệt.”

“Liều đồng!” Bốn người vội vàng xoay người chào hỏi.

Liễu Bảo Nguyệt cơ hơi co quắp, nhưng vẫn gật đầu, sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên.

6 người ngồi xuống bàn họp.

Trịnh Thu Đông trầm tư giây lát, nói: “Các vị giới thiệu cụ thể lại một lần đi.”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau.

Người mở miệng đầu tiên là một phụ nữ khoảng 30, trên mặt mang theo nụ cười, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng: “Xin chào Liều đồng, tôi là Yên Vũ, quản lý phòng kế hoạch. Phòng chúng tôi chủ yếu phụ trách cung cấp chỉ đạo và ủng hộ quyết sách...”

“Chào Liều đồng, tôi là Cao Tư Thông, quản lý quan hệ đầu tư trong bộ phận quản lý đầu tư...”

“Chào Liều đồng, tôi là Vạn Hòa Tường, quản lý chi phí trong bộ phận tài vụ...”

“Chào Liễu đồng, tôi là Hạ Lam, quản lý huấn luyện trong bộ phận tài nguyên và nhân lực...”

Khoảng nửa tiếng sau, bốn người mới giới thiệu xong công tác của mình.

Trịnh Thu Đông nghiêm túc nói: “Một tháng tiếp theo, bốn vị sẽ tạo thành tổ huấn luyện tạm thời, phụ trách công tác huấn luyện cho Liễu đồng.”

“Tình hình cụ thể tôi sẽ gửi đến hòm thư của các vị, làm phiền các vị nghiêm túc đối đãi, kết quả huấn luyện sẽ đưa vào công trạng cuối năm của các vị.”

“Hạ Lam sẽ là người phụ trách chung, đầu tiên cần giới thiệu cho Liễu tổng về cơ cấu tổ chức và quan hệ nội bộ...”

“Văn kiện do tổng giám đốc ký đã được gửi đến hòm thư của các vị.”

“Trong khoảng thời gian này, mọi người tạm thời bỏ việc trong tay xuống, dốc hết sức để hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện này đi.”

“Tất cả ban ngành liên quan sẽ toàn lực phối hợp.”

Bốn người vội vàng mở miệng đáp ứng.

Trịnh Thu Đông lại nhìn về phía Liễu Bảo Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Liễu đồng, cô có yêu cầu gì không? Nếu như muốn hiểu rõ lĩnh vực hoặc ban ngành nào nữa, tôi có thể sắp xếp thêm.”

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng lắc đầu: “Không có.”

“Một tháng tiếp theo, làm phiền các vị rồi.” Trịnh Thu Đông mỉm cười: “Các vị có thể trở về chuẩn bị.”

Đưa mắt nhìn bốn người rời đi, Trịnh Thu Đông đứng lên, nghiêm túc nói: “Bảo Nguyệt, bây giờ tôi sẽ dẫn cô đi gặp một

người, cô không cần khăn trương, cứ đối đãi như bình thường là được.”

Liều Bảo Nguyệt đứng dậy, hơi nghi ngờ hỏi: ‘Ai vậy?’

“Kim tổng, cũng là chủ tịch công ty Công HIệt, với tư cách là thành viên ban giám đốc, cô đã đến tổng bộ, tự nhiên phải gặp một lần.” Trịnh Thu Đông trầm giọng nói.

Nghe thấy mấy chữ ‘chủ tịch Kim’, Liều Bảo Nguyệt lập tức khăn trương.

Vị nữ xí nghiệp gia thành công này, cũng là người cầm lái tập đoàn Đường Tổng bây giờ.

Tốt nghiệp trường học danh tiếng, tinh thông 6 ngôn ngữ, năng lực làm việc cực mạnh, tố chất chuyên nghiệp cực cao.

Làm người khiêm tốn, lại thường xuyên xuất hiện trên các tin tức tài chính và internet.

Nghe nói bản thân nàng đa tài đa nghệ, đàn piano, vẽ tranh, múa, sáng tác... đều có trình độ không tệ.

Đối mặt với một nhân vật như vậy, nói không khăn trương là không thể nào.

“Đi thôi, chúng ta lên tầng cao nhất.” Trịnh Thu Đông đẩy cửa phòng họp.

Liều Bảo Nguyệt lấy lại tinh thần, biểu cảm khá ngưng trọng.

Hai người đi thang máy riêng lên thẳng tầng 48.

Trang trí và nội thất nơi này còn xa hoa và xinh đẹp hơn tầng 30.

Phong cách cực kỳ đặc biệt, chính thể có một loại mỹ cảm tươi mát và thời thượng.

Dọc theo lối đi sáng tỏ và rộng rãi, đi vào một khu làm việc rộng lớn.

Bên trong có không ít nhân viên đang công tác, nhưng đều là phái nữ.

Trịnh Thu Đông thuận miệng giới thiệu: “Những người này là đội ngũ trợ lý của chủ tịch Kim, toàn bộ tầng cao nhất được chia làm hai khu làm việc, một khu là thành viên ban giám đốc, một khu còn lại là chỗ này. Khu vực khác đều là khu vực giải trí và nghỉ ngơi, Bảo Nguyệt, văn phòng của cô ở bên khu thành viên ban giám đốc, lát nữa tôi sẽ dẫn cô qua đó.”

“Được.” Liễu Bảo Nguyệt hít thở thật sâu, hiển nhiên nàng cũng không ngờ mình lại có đãi ngộ cao như vậy.

Xuyên qua khu làm việc, hai người đi đến trước một cổng chính có tạo hình thời thượng.

Một trợ lý đã chờ từ lâu vội vàng đứng lên, nhỏ giọng nói: “Trịnh tổng, ngài cứ bận việc trước đi, tôi sẽ dẫn Liễu đồng vào.”

Trịnh Thu Đông gật đầu, do dự giây lát, lại nói với Liễu Bảo Nguyệt: “Đừng khẩn trương, chủ tịch Kim rất tốt, tôi sẽ chờ cô ở khu nghỉ ngơi.”

Nói xong, liền quay người rời đi.

Nữ trợ lý nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Két... cửa phòng bị kéo ra, tia sáng chiếu xạ ra ngoài.

Một cô gái trẻ tuổi mặc âu phục đi ra.

Nàng đưa tay chỉ vào bên trong, nói khẽ: “Liễu đồng, mời vào, chủ tịch đã chờ ngài từ lâu.”

Liễu Bảo Nguyệt thở sâu, sắc mặt có hơi đỏ lên.

Nhưng nàng vẫn miễn cưỡng lên tinh thần, cất bước đi vào trong.

Chương 311: Ba năm trước

Ấn tượng đầu tiên của Liễu Bảo Nguyệt với văn phòng này là sáng sủa.

Ba mặt tường thủy tinh khiến văn phòng có ánh sáng cực tốt.

Trang trí và nội thất rất đặc biệt, dùng rất nhiều hình vẽ hình học và đường cong.

Bên trong có rất nhiều vật trang trí và nội thất độc đáo, tổng thể có một cảm giác rất ấm áp.

Diện tích văn phòng rất rộng lớn, thậm chí còn có cả cầu thang.

Giữa cầu thang là một khu nghỉ ngơi, bốn phía được ghé salon cao cấp bao quanh.

Biên giới cầu thang là những vòng sắc màu ấm.

Khu vực bên trên là một chiếc bàn làm việc có hình tam giác ngược, phía trên bày các loại vật dụng làm việc và máy tính.

Một cô gái xinh đẹp đang ngồi phía sau bàn.

Hình như chú ý đến Liễu Bảo Nguyệt, nàng đứng dậy từ ghế ngồi.

Tướng mạo của nàng hết sức ôn nhu dịu dàng, không có bất kỳ tính công kích nào, mũi rất cao, bờ môi nở nang sung mãn.

Đôi mắt tươi mắt có thần, đồng tử màu nâu sạch sẽ trong suốt.

Làn da ónh nhuận sáng bóng, không có tí vết.

Dáng người nàng rất đẹp, chinh thể hiện ra một chữ S hoàn mỹ.

Dưới sự phụ trợ của vòng eo tinh tế, bộ ngực sung mãn, bờ hông mượt mà vênh cao.

Trên người mặc áo sơ mi trắng rộng rãi, nửa dưới là váy zip màu hồng cánh sen.

Máu tóc nâu dài được buộc thành đuôi ngựa, sợi tóc thẳng xõa tung, hai bên tóc mềm mại tự nhiên, khiến khuôn mặt ưu mỹ của nàng nổi bật lên.

Hơn 10 giờ sáng, nắng ấm mùa thu hắt vào từ ngoài cửa sổ thủy tinh.

Nhẹ nhàng chiếu rọi lên người nàng, giống như là dát lên một tầng ánh sáng.

Cả người nhìn trông rất cao quý, trang nhã.

Nàng rất khiêm tốn, có rất ít ảnh chụp rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt đại chúng.

Nhưng cách ăn mặc của nàng lại rất nổi tiếng, áo sơ mi kết hợp với váy bao hông, phối màu thường rất ấm áp và xinh đẹp.

Cũng có rất nhiều người bắt chước cách ăn mặc của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt từng nhìn thấy ảnh của Kim Mỹ Nga trên internet, nhưng hoàn toàn không cuốn hút như người đang đứng trước mặt nàng.

Có thể nói, chỉ bằng một phần ba so với người thật.

Hình như thấy Liễu Bảo Nguyệt thất thần, Kim Mỹ Nga mỉm cười, chậm rãi bước xuống bậc thang, vồ vồ ghé sô pha.

Nói khẽ: “Bảo Nguyệt, ngồi đi.”

Giọng nói nàng nhu hòa thanh thúy, giống như dòng suối mát, cực kỳ dễ nghe.

Liều Bảo Nguyệt giật nảy mình với xung hô thân mật này, vội vàng chào hỏi: “Chủ tịch Kim, chào ngài.”

Nói xong, nàng cẩn thận từng li từng tí mà đi qua.

Cách rất gần, Liều Bảo Nguyệt lại càng sợ hãi thán phục với khí chất và nhan sắc của cô gái này.

Đôi mắt tươi mắt thoát tục như một đầm nước ngày thu.

Đồng tử màu nâu sạch sẽ tựa như đang nhẹ nhàng lưu chuyển.

Kim Mỹ Nga lắc đầu, cười nói: “Ngồi đi, tôi có vài lời muốn nói với cô.”

“Vâng chủ tịch Kim.” Liều Bảo Nguyệt kích động ngồi xuống, tay chân có chút luống cuống.

Đây chính là Kim Mỹ Nga đại danh đỉnh đỉnh đấy!

Dựa vào tạp chí Forbes đánh giá.

Kim Mỹ Nga có năng lực và lòng tin cực lớn với những quyết sách của mình, có ý thức trách nhiệm và động lực cực cao, năng lực câu thông rất ưu tú.

Với tư cách là người lãnh đạo công ty, nàng có tư duy sáng tạo cái mới và năng lực không ngừng học tập, tính tự chủ cao.

Mỗi ngày nàng làm việc ít nhất 14 tiếng, lâu dài không ngừng, nhưng cơ hồ là chưa từng phạm sai lầm.

Trên internet, không ít người coi nàng là ‘nữ hiệp thần kỳ’ trong lĩnh vực thương nghiệp.

Tập đoàn Đường Tống có thể quật khởi nhanh như vậy, tuyệt đối có liên quan chặt chẽ với vị này.

Kim Mỹ Nga lộ ra nụ cười tươi đẹp, nhẹ nhàng kéo tay Liễu Bảo Nguyệt.

Ánh mắt nàng dừng lại trên chiếc vòng tay của Liễu Bảo Nguyệt một lát, nói: “Nếu như không có ý kiến, có thể gọi tôi là chị Kim, hoặc trực tiếp gọi chị thì càng tốt hơn.”

“Cái này... cái này... không tốt lắm đâu.” Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt đỏ hồng, cảm nhận được xúc cảm mịn màng ôn nhuận như ngọc trên tay đối phương.

Kim Mỹ Nga nghiêng đầu, giữa hàng lông mày mang theo ý cười: “Thật ra, chúng ta đã gặp mặt từ ba năm trước rồi, không biết cô có nhớ hay không?”

Liễu Bảo Nguyệt nao nao, khó tin nói: “Chúng ta... đã gặp mặt rồi?”

Một cô gái xuất chung như vậy, phàm là gặp qua thì không thể quên được.

Kim Mỹ Nga cười thần bí, đứng lên đi về phía bàn làm việc.

Nàng nhẹ nhàng cúi người, lấy ảnh chụp trong ngăn kéo.

Bờ mờ vầng cao tròn trịa như trăng tròn, phối hợp với váy bao mờ và cặp đùi đẹp thẳng tắp, tràn đầy phong tình mê người.

Liễu Bảo Nguyệt sợ hãi thán phục với mùi vị nữ nhân trên người đối phương.

Nếu nàng là đàn ông, nàng chắc chắn sẽ vừa thấy đã yêu.

“Xem tám ảnh này đi, có ấn tượng không.” Kim Mỹ Nga chậm rãi bước đến trước mặt Liễu Bảo Nguyệt.

Mùi hương như hoa lan u cốc trên người nàng làm cho người ta thấy thoải mái.

Liễu Bảo Nguyệt nhận ảnh, ban đầu còn hơi mê mang khó hiểu, sau đó lại bắt đầu khiếp sợ.

“Chị là KIM?!” Nàng bật thốt lên.

Trong tấm ảnh này là một cô gái đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen, mặc áo rộng rãi và quần thể thao.

Cách ăn mặc này đã che giấu dáng người của nàng, nhìn qua giống như một sinh viên xinh đẹp.

Hoàn toàn khác biệt với vị nữ tổng giám đốc cao nhã thoát tục trước mắt. (hiệu quả thời gian)

“Đúng.” Kim Mỹ Nga nhìn không được, khoe mắt hơi nhếch lên, mang theo chút đắc ý không dễ phát hiện.

Liễu Bảo Nguyệt nhướng mày lên, nhớ lại từng màn của gần ba năm trước.

Đại khái là sau kỳ nghỉ quốc khánh năm 2019, nàng chính thức bước vào năm hai, nội tâm bắt đầu lo nghĩ.

Học tập và tình cảm đều không thuận lợi, khiến nàng có áp lực rất lớn.

Trên phương diện học tập, trong trường cấp ba ở huyện thành nhỏ, nàng là một thiên tài, nhưng sau khi tiến vào đại học bưu điện Đế Đô, nàng lại không tính là xuất chúng, nhất là nơi có tổ chất tổng hợp cao như đại học, nàng càng ngày càng cảm thấy mình bình thường.

Trên mặt tình cảm, chia tay Đường Tụng một năm, hai người ở hai nơi khác nhau, kỳ nghỉ quốc khánh nàng đã lén lút chạy đến trường học của Đường Tụng, không ngừng nghe ngóng và tìm hiểu về hắn.

Sau đó hiểu được, Đường Tụng hết sức cô độc, thường xuyên xuất quỷ nhập thần.

Đường như hẳn rất bận rộn, cũng không kết giao bạn bè, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết là sẽ chơi mất tích.

Bạn học của Đường Tụng cũng nghi ngờ là nhờ hẳn gặp khó khăn, thường xuyên đi làm thêm kiếm tiền.

Đối với Đường Tụng, nàng có tình cảm rất sâu đậm.

Sau khi biết được tin này, nàng ăn không ngon ngủ không yên.

Bắt đầu nghi ngờ cách làm ban đầu của mình là đúng hay sai, có lẽ mình nên thẳng thắn với Đường Tụng?

Cũng trong khoảng thời gian này, nàng quen biết một vị dân mạng tên là KIM trên diễn đàn.

KIM tự xưng là một bác sĩ tâm lý, cũng rất hiểu suy nghĩ của nàng.

Ban đầu, hai người chỉ trò chuyện với nhau trên diễn đàn.

Dần dần, Liễu Bảo Nguyệt cảm thấy đối phương nói rất có đạo lý.

Nghĩ đến nội tâm mê mang của mình, thử hỏi KIM xem mình nên lựa chọn thế nào.

KIM vừa hay ở Đế Đô, biết được tình cảnh quẩn bách của nàng, đã cố tình chạy đến trường học của nàng.

Hai người bắt đầu trò chuyện từ cuộc sống hàng ngày, rồi từ từ đi sâu vào tình cảm, tiến hành phụ đạo tâm lý hơn một tiếng.

Cho đến giờ, nàng vẫn nhớ những câu nói kia của KIM.

“Người theo đuổi ánh sáng, cuối cùng rồi sẽ quang mang vạn trượng.”

“Nếu như không thể đảm bảo mình không thay đổi, vậy thì cố gắng nâng cao bản thân đi, để mình biến thành người đáng

giá được yêu.”

“Tình yêu chân chính, được thể hiện ở trong khó khăn của hiện tại, quyền luyện của quá khứ...”

“Nếu đã từ chối một lần, lựa chọn một mình gánh vác áp lực và trưởng thành, vậy thì tiếp tục bước lên đi. Lòng có mong muốn, dốc hết toàn lực, nhất định có thể thành.”

...

Cũng bắt đầu từ cuộc trò chuyện đó, nàng đã uống no súp gà cho tâm hồn, kiên định với suy nghĩ của mình.

Trong đại học, cố gắng nâng cao bản thân, cố gắng quy hoạch cho tương lai, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống tốt đẹp của mình và Đường Tụng.

Nàng tin tưởng rằng, chỉ cần mình cố gắng, mình đủ ưu tú, tình cảm của hai người mới có thể thuận buồm xuôi gió.

Bằng không, nàng khẳng định sẽ không nhìn được nổi nhớ hần.

Dù sao, theo nàng thì trong lòng bọn họ cũng chỉ có lẫn nhau.

Chương 312: Một câu hay, mùa đông ấm

Nhớ lại từng màn của ba năm trước, Liễu Bảo Nguyệt càng thấy nghi hoặc hơn.

Tính toán thời gian, khí đó tập đoàn Đường Tổng đã được thành lập.

Kim Mỹ Nga với tư cách là lãnh đạo cao tầng của công ty, tại sao phải giả mạo một bác sĩ tâm lý để khuyên bảo mình?

Nàng há to miệng.

Kim Mỹ Nga trực tiếp tiến lên, dán lại rất gần Liễu Bảo Nguyệt, bốn mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt lập tức đỏ lên, nhin không được mà trốn về sau.

Đôi mắt của đôi phương giống như Đường Tụng vậy, dường như mang theo đặc hiệu phát sáng.

Hơn nữa, trên người đôi phương còn có một loại hấp dẫn đặc biệt.

Cho dù là một cô gái, thì tim cũng đập thành thịch.

Trong đầu thậm chí còn xuất hiện một ý nghĩ hoang đường ‘nàng là les’.

Kim Mỹ Nga giống như đoán được gì đó, nàng đưa tay véo khuôn mặt đáng yêu trước mắt: “Bảo Nguyệt, tôi cần phải giải thích một câu. Tôi có bằng bác sĩ tâm lý chính quy, cũng không thể tính là lừa gạt.”

Liều Bảo Nguyệt ngẩn người, nhớ lại những thông tin ở trên mạng về vị chủ tịch Kim này.

Nàng lấy được ba học vị, hình như một cái trong đó là tâm lý học.

“Thế nhưng mà... vì sao?” Liều Bảo Nguyệt vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Với thân phận khi đó của đối phương, sao có thể vì một dân mạng bình thường như nàng mà lãng phí hơn nửa ngày?

“Nguyên nhân à?” Kim Mỹ Nga nở nụ cười: “Nếu tôi nói là bởi vì thích cô, không biết cô có tin không?”

“A!?” Liều Bảo Nguyệt sợ hãi, lùi về phía sau, còn vô thức che ngực.

Sau đó mới phản ứng lại, biết đối phương đang nói đùa.

Nàng vuốt vuốt khuôn mặt nóng lên của mình, cố gắng duy trì bình tĩnh.

Cảm giác như hình tượng của vị chủ tịch Kim này đã sụp đổ.

Hoàn toàn khác với lời đồn đại về Kim Mỹ Nga ở trên internet!

“Chủ tịch Kim, ngài đừng đùa chứ.”

Kim Mỹ Nga nhẹ nhàng sờ đầu nàng: “Chị nhiều tuổi hơn, bảo em gọi một tiếng chị cũng là bình thường nhỉ? Chúng ta đã quen nhau ba năm, lúc không có ai thì không cần nghiêm túc như vậy, trừ phi em có ý kiến với chị.”

“Được rồi.” Liều Bảo Nguyệt vẫn thấy hơi khản trương khi đối mặt với vị này.

Hơn nữa với thân phận và địa vị của đối phương, thì nàng mới là kẻ ‘thấy người sang bắt quàng làm họ’.

“VẬY em gọi một tiếng cho chị nghe xem nào.” Kim Mỹ Nga rất phấn khởi.

Liều Bảo Nguyệt hơi rụt thân thể về sau: “Chị... chị Kim!”

“To lên một chút.” Kim Mỹ Nga nháy mắt mấy cái.

“Ah... Chị Kim!”

“Ừm, Bảo Nguyệt, ngoan lắm.” Kim Mỹ Nga nở nụ cười rục rịch, hai mắt cong vút như trăng lưỡi liềm.

Ngay sau đó, nàng vui vẻ đứng lên, bước chân nhẹ nhàng đến trước bàn làm việc.

Cầm một túi xách màu trắng trên bàn, rồi bước đi thướt tha quay về.

“Đây, tặng em quà gặp mặt.” Kim Mỹ Nga thả túi xách lên đùi Liều Bảo Nguyệt.

Liều Bảo Nguyệt nhìn thoáng qua, chợt biến sắc mặt.

Thân là người từng làm vận doanh, nàng tự nhiên có hiểu biết nhất định về túi xách hàng hiệu.

Chiếc túi trên đùi nàng, là Hermes Birkin 20.

Là ‘Tứ hợp viên’ trong Hermes, có giá trị đảm bảo cực cao, là loại túi xách giới hạn quý giá nhất.

Nghe nói giá ở thị trường cấp hai là gần 2 triệu.

Nàng vội vàng từ chối: “Cái này em không thể nhận! Thật sự quá quý giá.”

Mặc dù thu nhập của nàng bây giờ là khoảng 3 triệu một năm, nhưng loại túi xách phiên bản số lượng có hạn này vẫn quá xa xỉ với nàng.

Kim Mỹ Nga cười khê: “Em đã gọi chị là chị, vậy chị tự nhiên phải biểu thị rồi. Chị biết tính cách của em, tặng đồ quý

giá em sẽ không nhận. Chiếc túi xách này là đặc trước cho em, nhận đi.”

Liều Bảo Nguyệt ngẩn người, đưa tay vuốt ve lớp da mịn màng trên túi.

Nàng luôn cảm thấy vị chủ tịch Kim này quá thân thiện với mình.

Mặc dù nàng thay thế Đường Tụng, trở thành đồng sự của Công Hiệt, nhưng Đường Tụng cũng chỉ có 5% cổ phần, cùng lắm cũng chỉ xem như là một cổ đông nhỏ thôi.

Theo đạo lý, đối phương không nên đối đãi với mình như vậy mới đúng.

Chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác?

Nghĩ đến Đường Tụng, nàng thầm giật mình.

Trong đầu xuất hiện một suy đoán to gan, lẽ nào là vì Đường Tụng cũng quen biết vị chủ tịch Kim này?

Dù sao hẳn cũng là bạn tốt với Trịnh Thu Đông.

Bọn họ...

Hơn nữa, cái tên Đường Tụng này khiến người ta nhin không được mà nghĩ đến tập đoàn Đường Tổng.

Lúc trước Liều Bảo Nguyệt nghe nói phải đến tập đoàn huấn luyện, thì nàng từng đoán mò, Đường Tụng có phải là quản lý cấp cao hay cổ đông gì của tập đoàn hay không?

Nhưng bởi vì cái suy nghĩ này quá hoang đường, nên nàng cũng không dám coi là thật.

Kết hợp với hàng loạt chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Liều Bảo Nguyệt đột nhiên nhìn về phía cô gái bên cạnh với ánh mắt phức tạp.

Vị chủ tịch Kim này bắt đầu tiếp xúc với mình từ ba năm trước.

Vị Kim Mỹ Nga phong hoa tuyết đại này.

Vị chị Kim vừa thấy mặt đã nhiệt tình này.

Có lẽ tất cả mọi chuyện đều là vì Đường Tụng.

Đúng lúc này, điện thoại di động trong tay Liễu Bảo Nguyệt rung lên.

Nàng cầm lên xem một chút.

Tiểu Tụng: “Bảo Nguyệt, đã thu xếp trong tập đoàn chưa? Xong xuôi thì gọi điện cho anh, gặp phải vấn đề gì cũng có thể nói cho anh biết, ôm một cái.”

Nhìn thấy hân quan tâm, Liễu Bảo Nguyệt chợt thấy thoải mái hơn rất nhiều, lập tức trả lời: “Ok, ôm một cái.”

Kim Mỹ Nga ngồi bên cạnh, thản nhiên nhìn một màn này.

Nàng nhin không được mà nhướng mày.

Trong mắt có chút suy nghĩ lưu chuyển.

“Là bạn trai đúng không?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Liễu Bảo Nguyệt gật gật đầu: “Vâng!”

Kim Mỹ Nga mím môi, giọng nói hơi mất mát: “Bảo Nguyệt, có thể cho chị em lịch sử trò chuyện của hai người không? Em coi như là bác sĩ tâm lý tái khám sau ba năm đi, được không? Em yên tâm, chị chỉ muốn xem... phương thức giao lưu hàng ngày của hai người thôi.”

Liễu Bảo Nguyệt thấy biểu cảm của nàng, hơi do dự một chút, vẫn gật đầu đồng ý.

...

Yến Thành, khu Tân An.

Sau khi gửi tin nhắn cho Liễu Bảo Nguyệt, Đường Tụng vẫn có chút không yên tâm.

Bắt đầu từ khi tiếp xúc với Trịnh Thu Đông, trong lòng hắn, nhân vật ‘Thư ký Kim’ đã không còn là một nhân vật ảo nữa.

Nàng là một cô gái có tư duy của mình, có tình cảm chân thật.

Trong bốn năm chơi game kia, hắn đã cày độ thiện cảm và độ trung thành của đối phương lên max.

Từ tình hình trước mắt đến xem, Thư ký Kim trong hiện thực cũng giống như trong game, sẽ không vi phạm nhiệm vụ do hắn (hệ thống) an bài.

Cho dù là yêu cầu quá đáng, đối phương cũng sẽ làm theo.

Nhưng nàng sẽ thông qua các phương thức khác để truyền đạt ý nghĩ của mình.

Ví dụ như tắt chân và Durex.

Hắn (hệ thống) an bài Liễu Bảo Nguyệt tiến vào tập đoàn để huấn luyện, Thư ký Kim tuyệt đối sẽ không quấy rối, cũng sẽ nghiêm túc phối hợp và chấp hành theo ý chí của hắn.

Tuy nhiên, đây có lẽ là một chuyện rất tàn nhẫn với tình cảm chân thực của nàng.

Nhất là một người ưu tú và kiêu ngạo như nàng.

Đáng tiếc là vì hệ thống hạn chế, mình không thể biểu thị cái gì.

Bằng không hắn có thể làm giống như trong game, thỉnh thoảng nói vài lời dễ nghe, tặng vài món quà...

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ giới hạn thời gian ‘một lời hay, mùa đông ấm’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Một lời nói thiện ý có thể cổ vũ người khác. Giới hạn trong 1 phút đồng hồ, gửi một tin nhắn cho Liễu Bảo Nguyệt, biểu đạt thương thức và ca ngợi với Kim Mỹ Nga.

Phần thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Chú 1: Đối đãi chính xác với sự tồn tại của nhân vật trò chơi, có thể khiến tiến độ nhiệm vụ chính tuyến tăng nhanh hơn.

Chú 2: Kim Mỹ Nga có thể nhìn thấy tin nhắn của bạn, kích cỡ gói quà có liên quan đến tâm trạng của đối phương.

Chú 3: Xin không gửi những tin tức nằm ngoài nội dung nhiệm vụ.

Chương 313: Thẻ tương tác nhân vật

Nhìn thấy miêu tả này, sắc mặt Đường Tụng biến đổi.

Điện thoại trong tay suýt rơi xuống đất.

Thư ký Kim đang xem wechat của Bảo Nguyệt? Hai người gặp mặt nhanh vậy sao?

Vậy nàng nhất định đã đọc được tin nhắn vừa rồi của mình.

Nhưng bây giờ căn bản là không có thời gian để hắn suy nghĩ quá nhiều.

Nhiệm vụ này cũng là một cơ hội hiếm thấy với hắn.

Nhìn đồng hồ đếm ngược.

Hắn thở sâu, vội vàng gõ chữ: “Bảo Nguyệt, nếu đã đến tập đoàn, có cơ hội thì nhất định phải gặp mặt CEO Kim Mỹ Nga. Cô ấy là một cô gái max điểm ở nhiều phương diện, tuyệt đối là đối tượng đáng giá học tập. Trong mắt của anh, mặc kệ là bên ngoài hay nội tại thì cô ấy đều không có khuyết điểm nào. Rất khó tưởng tượng được là thế giới hiện thực lại có một cô gái như vậy.”

Gửi xong, Đường Tụng mới thở phào một hơi.

Đây xem như là lần đầu tiên chính thức tương tác với Thư ký Kim ở thế giới thật.

Mặc dù là thông qua Bảo Nguyệt, nhưng ít nhất cũng không phải là hệ thống hỗ trợ truyền đạt.

Hơn nữa những lời này cũng không tính là trái với lương tâm.

Trong game, hắn nhận được cơ hội chiêu mộ nhân vật cấp bậc T0 từ trong gói quà tân thủ.

Hắn cũng ưu tiên lựa chọn cho mình một vị nữ thư ký.

Sau đó truyền tất cả những yêu cầu của mình với nữ thư ký này cho hệ thống.

Bao gồm bề ngoài, tính cách, tuổi tác, sở thích, quan trọng nhất là tỷ lệ đáng người.

Lúc này mới có Kim Mỹ Nga của ngày nay.

Có thể nghĩ, đó là một cô gái hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ và nhu cầu ở các phương diện của hắn.

Thật ra khi sáng tạo nhân vật này, thì một bộ phận tính cách của Kim Mỹ Nga được lấy từ trên người Liễu Bảo Nguyệt.

Dù sao khi đó hắn vẫn rất thích vị Bạch Nguyệt Quang này.

Ví dụ như, các nàng rất kiêu ngạo, quật cường, ưu tú, độc lập về tư tưởng, có lòng cầu tiến, cảm xúc ổn định, thích học tập, luôn muốn nâng cao bản thân.

Lại ví dụ như, các nàng đều thích ăn đồ ngọt, thích xem phim, thích tản bộ, thích vẽ tranh.

Nếu như hai người có thể ở chung, trao đổi lẫn nhau, thì sẽ phát hiện ra hai người có rất nhiều điểm chung, chắc hắn sẽ trở thành bạn tốt.

Đương nhiên, sau khi được hệ thống ưu hóa và trải qua hàng loạt nhiệm vụ trưởng thành, Thư ký Kim đã vượt xa sự mong muốn của hắn.

...

Trong văn phòng.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Kim Mỹ Nga lướt qua màn hình di động.

Nàng nhìn giao diện trò chuyện của Đường Tụng và Liễu Bảo Nguyệt, nhìn những ngôn ngữ thân mật và quan tâm lẫn nhau kia.

Trong mắt lại có thêm chút thất thần và mất mát.

Nội tâm dâng lên đủ loại cảm xúc phức tạp, trong lúc nhất thời lại không biết làm sao.

Nàng cắn chặt môi dưới, âm thầm thở dài một tiếng.

Rất nhanh, nàng đã áp chế tâm trạng tiêu cực của mình, cố gắng lộ ra nụ cười tươi.

Thế nhưng không biết vì sao, tâm trạng của nàng vẫn rất tồi tệ.

Nàng đột nhiên không muốn xem nữa.

Rời khỏi giao diện trò chuyện, đang định trả di động về.

Ông ông... điện thoại hơi rung lên.

Đường Tụng: “Bảo Nguyệt, nếu đã đến tập đoàn... Trong mắt anh...”

Đột nhiên, đôi mắt của Kim Mỹ Nga lại được thắp sáng lần nữa.

Toàn bộ ngũ quan đều sinh động lên.

Trên mặt toát ra nụ cười hạnh phúc và vui sướng.

Giống như được rót thêm sức sống.

Nhẹ nhàng liếm liếm cánh môi bị cắn ra một tia máu.

Kim Mỹ Nga nhìn tin nhắn này, ghi nhớ từng câu từng chữ vào lòng.

Lập tức, mặt không biểu tình mà xóa bỏ tin nhắn này.

Điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, trả di động lại cho Liễu Bảo Nguyệt.

Là một thư ký tri kỷ, tự nhiên cần chủ động miễn trừ phiền phức cho Đường Tụng.

Hiện giờ, dường như nàng đã quên mất ‘sự kiện tắt chân nguyên vị’ kia.

Liễu Bảo Nguyệt nhận điện thoại, mở miệng nói: “Chị Kim, chị có quen Đường Tụng không, còn nữa...”

Kim Mỹ Nga đột nhiên đưa tay dè lên miệng nàng.

Nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi Liễu Bảo Nguyệt, đánh gãy lời tra hỏi của nàng.

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng nhu hòa: “Nếu như em muốn biết, chờ cơ hội thích hợp, chị sẽ nói cho em biết. Bảo Nguyệt, chị hi vọng em không nói chuyện của chúng ta cho bất kỳ người nào biết. Có một số việc, coi như là bí mật giữa hai người chúng ta đi, được không? Trong sinh hoạt và công việc, em gặp vấn đề gì thì đều có thể đến tìm chị, chị sẽ giải quyết giúp em.”

Ánh mắt của Liễu Bảo Nguyệt hơi phức tạp, vẫn gật gật đầu.

Nhận được câu trả lời, Kim Mỹ Nga nhích người, ngồi sát bên Liễu Bảo Nguyệt, trên mặt mang theo ý cười thỏa mãn.

Nàng nói: “Chúng ta nói chuyện bên Công Hiệt đi, đó là một công ty rất có tiềm lực, nó cũng có thể là tương lai thuộc về em, hi vọng em không cô phụ phần kỳ vọng này.”

...

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ‘một lời hay, mùa đông ấm’.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà ngẫu nhiên’ x1.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng nhẹ nhàng thở ra.

Mở nhà kho ra xem, bên trong đã có thêm một gói quà đang tỏa sáng long lanh.

Mang theo tâm trạng chờ mong và lo lắng, Đường Tụng mở gói quà.

“Keng, bởi vì Thư ký Kim rất vui vẻ, kỹ năng bị động ‘ưu đãi của nam thần’ đã khôi phục lại bình thường.”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘Thẻ tương tác nhân vật’ x1.”

Hai âm thanh thanh thúy vang lên, để Đường Tụng vui vẻ.

Nhất là sau khi xác nhận Thư ký Kim vui vẻ, hắn cũng yên tâm hơn không ít.

Mở cột kỹ năng, xem xét tình hình cụ thể.

Ưu đãi của nam thần: Khi bạn tiếp xúc thân thể với người khác phải có thiện cảm, có tỷ lệ nhất định sẽ thỏa mãn một nguyện vọng vật chất trong lòng đối phương, hệ thống sẽ thanh toán phí tổn.

Chú 1: Kỹ năng được kích hoạt bởi Trương Linh Linh, đối phương tự động nhận được một lần ưu đãi.

Chú 2: Tỷ lệ kích hoạt là 3%, phí tổn thanh toán giới hạn 10 triệu, cooldown 2 tiếng.

So sánh với lúc Thư ký Kim bất mãn, tỷ lệ từ 1% tăng lên 3%, phí tổn tăng từ 3 triệu lên 10 triệu. Mấu chốt nhất là thời gian cooldown, từ 12 tiếng xuống còn 2 tiếng.

Đường Tụng lại mở nhà kho, xem xét đạo cụ mới.

Thẻ tương tác nhân vật x1: Sau khi sử dụng, phát động một nhiệm vụ tương quan với nhân vật trò chơi, thông qua nhiệm vụ có thể tương tác đơn giản với nhân vật trò chơi.

Chú 1: Xác suất ngẫu nhiên, không giới hạn đẳng cấp nhân vật.

Chú 2: Tương tác sẽ ảnh hưởng đến nhân vật trò chơi trong hiện thực, mời đối đãi cẩn thận.

Chương 314: Khảo sát

Đường Tụng xem hết giới thiệu của ‘Thẻ tương tác nhân vật’.

Trong đầu hiện lên từng nhân vật trò chơi.

Khác với ‘thẻ kỳ ngộ’, cái đạo cụ mới này chưa chắc đã có thể gặp mặt đối phương, mà là sinh ra tương tác với đối phương thông qua nhiệm vụ.

Kiểm chế ý tưởng sử dụng ngay, Đường Tụng chuyển tầm mắt ra nơi khác.

Đoạn thời gian này, hắn cần làm rất nhiều việc, chọn địa chỉ cho 7 chi nhánh, sửa sang và trang trí lại.

Còn phải phải gia đại hội đầu tư sắp diễn ra.

Giờ không phải lúc thích hợp để sử dụng đạo cụ này.

Mở giao diện cá nhân.

Tuổi tác: 23, chiều cao: 1m85 cm, cân nặng: 81kg.

Trí lực: 78, sức chịu đựng: 73, nhanh nhẹn: 72.

Số dư: 12.380.000 NDT. Tiền ảo: 9.420.000.

Dưới ảnh hưởng của danh hiệu ‘quan điều hành cửa hàng’, phòng cà phê Thời Gian liên tục mang lại lợi nhuận kékéch xù.

Trước mắt, số dư của công ty văn hóa Đường Trình là 8.010.000 NDT.

Cộng với tài chính lưu động, số tiền mặt có thể sử dụng là 20.390.000 NDT.

Dựa theo tính toán, mỗi chi nhánh cần 3.500.000 NDT, tổng cộng 24.500.000 NDT.

Huống hồ hấn còn một con bò sữa vẫn đang ra sữa mỗi ngày.

Mở nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ ra xem.

Có thể rút: 5.560.000 NDT (tổng tiền 20.250.000 NDT).

Lập tức rút ra.

Số dư: 17.940.000 NDT.

Đường Tụng lại tiến vào trang chủ TikTok.

Fan: 691.000+, like video cao nhất: 405.000+.

Hơn một tuần qua, hấn chỉ up thêm 2 video vẽ tranh.

Bởi vì nội dung đơn điệu, hấn lại không xuất hiện trong ống kính.

Khiến cho hiệu quả của video không như mong muốn.

Hai ngày nay, Trương Linh Linh vẫn hỏi có video mới hay không.

Nàng còn gửi một số tài liệu và ý tưởng mới để hấn chọn lựa.

Nhưng đối với hấn bây giờ mà nói, nhiệm vụ chính tuyến là quan trọng nhất.

Dưới tình huống không có nhiệm vụ, hấn có thể tập trung vào quay chụp video ngắn, nhưng bây giờ còn có rất nhiều nhiệm vụ, tốn thời gian vào đó là được không bù mất.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!” Đường Tụng thu hồi suy nghĩ, ngồi thẳng lên.

Giám đốc phòng thị trường, Hương Huy đi vào: “Đường tổng, đã liên hệ với chủ cửa hàng phố Kiến Nam, bây giờ

chúng ta có thể qua đó.”

“Đi thôi.” Đường Tụng đứng lên, mặc áo khoác vào.

...

Yến Thành, khu Tân An.

“Đường tổng, cửa hàng nằm ở khu vực phồn hoa, xung quanh có rất nhiều ký túc xá, trường học... Mặc dù không phải nhà riêng, nhưng hai tầng cộng lại cũng 560 mét vuông, tiền thuê 70.000 một tháng, có thể ký hợp đồng 8 năm. Bởi vì vị trí rất tốt, cộng thêm sửa sang không tệ, cho nên phí chuyển nhượng tương đối cao, là 300.000.”

Hướng Huy nói xong, lại đưa báo cáo đã chuẩn bị từ trước qua.

Đường Tụng gật đầu, nhìn lướt qua một chút.

Nơi này rất phù hợp với tiêu chuẩn chi nhánh của bọn họ.

Đương nhiên cũng có khuyết điểm.

Ngoại trừ tiền thuê và phí chuyển nhượng đắt đỏ, thì cạnh tranh cũng là một vấn đề.

Phòng cà phê Thời Gian dù sao cũng là phòng cà phê tổng hợp, dính đến khá nhiều mặt, áp lực cạnh tranh cũng lớn hơn bình thường.

Trong phạm vi chung quanh, có đến hơn 50 cửa hàng nằm trong phạm vi cạnh tranh.

Bao quát quán cà phê, nhà hàng tây, tiệm trà sữa, tiệm trà, cửa hàng đồ ngọt, vân vân...

Tuy nhiên, Đường Tụng vẫn rất tự tin với phong cách đặc biệt của phòng cà phê.

Dù sao phong cách trang trí nội thất, thiết bị và phục vụ của bọn họ, cũng là hàng đầu trong nước.

Nhất là phong cách của bọn họ được thiết kế bởi những đại sư nổi tiếng, khiến cho phong cách của bọn họ rất đặc biệt, hoàn toàn khác với những nơi khác.

Đây cũng là điểm mạnh của họ.

Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là phải mất một khoản kếp xù vào sửa sang và trang trí.

Chi phí sửa sang là 3500/ 1 mét vuông, tương đương với tiêu chuẩn khách sạn 4 sao.

Tuy nhiên, trang trí Thiên Thịnh là công ty con của tập đoàn Đường Tống.

Lúc trước bọn họ cũng sửa sang lại phòng cà phê Thời Gian với giá 0 đồng.

Khăng định là biết hẳn có quan hệ không tầm thường với tập đoàn, có thể hạ giá.

Chờ sau khi chọn xong cửa hàng, sẽ đi gặp mặt tổng giám đốc Triệu Quang Minh của trang trí Thiên Thịnh một lần.

Ngoại trừ bàn chuyện sửa sang chi nhánh, còn có chuyện Đồng Ngọc Ngôn bị quấy rối.

Vị phó tổng nhập hàng họ Lưu kia không chỉ làm khó nàng trong công việc, mà còn có những lời nói mang tính ám chỉ.

Sau khi phát hiện Đồng Ngọc Ngôn không để ý đến, lại bắt đầu tìm đồng nghiệp của nàng và đánh tiếng.

Đối với loại người dám trêu chọc nữ nhân của mình, Đường Tụng tự nhiên muốn làm cho đối phương trả giá đắt.

Bằng không hẳn sẽ rất khó chịu.

Thu hồi suy nghĩ, Đường Tụng trực tiếp mở miệng: “Giám đốc Hường, cửa hàng này không có vấn đề, liên hệ bộ phận hành chính, bắt đầu thương lượng hợp đồng đi.”

“Vâng Đường tổng, ngoài ra, đã liên lạc với cửa hàng bên khu Cao Khai, hẹn 2 giờ chiều nay. Cửa hàng khu Cầu Tây là 3 giờ chiều mai.”

“Ok.”

...

Hai ngày tiếp theo, Đường Tụng ký hợp đồng thuê 3 cửa hàng này.

Công ty cũng bắt đầu khởi động công việc làm chi nhánh.

Toàn bộ công ty bắt đầu bận rộn, liên hệ cung ứng, đặt hàng thiết bị, thông báo tuyển dụng nhân viên mới cho cửa hàng...

Ngày 22 tháng 10 năm 2022, thứ bảy, trời trong xanh.

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện ngày hôm nay.”

Đường Tụng ngồi dậy, cảm nhận lực bộc phát mạnh mẽ trên người.

Từ sau khi dùng ‘hạt điều thần kỳ’, tố chất của hắn lại tăng lên không ít.

Công năng thận và eo được đề thăng rất nhiều.

Lau mồ hôi trên người, chậm rãi đi lên tầng 1 biệt thự.

“Tiểu Tuyết, chào buổi sáng.” Đường Tụng lên tiếng chào hỏi Lý Mộc Tuyết đang làm bữa sáng trong nhà bếp.

“Chào buổi sáng.” Lý Mộc Tuyết lặng lẽ liếc trộm nửa thân trên trần trụi của hắn, nhìn không được mà kẹp chặt hai chân, nuốt một ngụm nước miếng.

Cơ bụng 8 múi, cơ liên sườn, vai rộng eo hẹp chân dài, tỷ lệ cơ thể tuyệt vời, phối hợp với ngũ quan tuần mỹ.

Sáng sớm đã nhìn thấy cảnh này, ai mà chịu nổi chứ!

Chờ đến khi Đường Tụng đi lên lầu, nàng vội vàng nhìn vào bóng lưng rộng lớn và cường tráng kia.

Lý Mộc Tuyết chỉ cảm thấy chân như nhũn ra.

Bảo sao Ly Ly kêu to như vậy, nếu đổi thành nàng, đoán chừng phải khóc.

Đưa mắt nhìn Đường Tụng đi vào phòng ngủ chính, Lý Mộc Tuyết lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Ngay sau đó, mũi nàng giật giật hai cái, kêu lên: “A! Trúng cháy rồi!”

Đường Tụng mất vài phút tắm rửa, trở lại giường.

Bởi vì nhiệt độ trong phòng rất thoải mái, Lý Nhã Ly vẫn nằm ngủ say sưa.

Trên người nàng có mấy cái dây lưng màu đen tạo thành quần áo đầy tình thú.

Nhìn từ góc độ này.

Chiếc lưng trắng nõn bóng loáng, vòng eo tinh tế, bờ mông tròn trịa vênh cao, đôi chân thon dài mượt mà.

Cộng thêm dây lụa quấn ngang hông và bờ mông.

Tạo thành một khung cảnh tuyệt mỹ.

Tuổi trẻ chính là tiền vốn lớn nhất, Lý Nhã Ly có tài năng xuất chúng ở phương diện này, rất được Đường Tụng yêu thích.

Tối hôm qua, vì nghiệm thu động tác thứ ba của Ly Ly, cho nên không kịp thưởng thức chiến bào trên người nàng.

Bây giờ dò xét một chút, Đường Tụng lại hơi rục rịch.

Thẻ chất cực mạnh mang đến cho hần tinh thần và sức lực tràn trề, đủ hần để phát tiết bừa bãi.

Hần vỗ vỗ bờ mông của Lý Nhã Ly, nói khê: “Ly Ly, dậy ăn sáng đi.”

Lý Nhã Ly mơ mơ màng màng xoay người, đánh vỗ khung cảnh tuyệt đẹp này.

Đường Tụng đề vai nàng, tiến đến bên tai căn dặn vài câu.

Lý Nhã Ly e ngại nằm trên giường, nhỏ giọng nói: “Ca ca, tối qua em đã ăn no rồi, anh dứt nhẹ một chút.”

Nàng thật sự là vừa thương vừa sợ, cảm giác một tuần ăn một lần là quá đủ rồi.

Đường Tụng gật gật đầu, dùng sức kéo dây lụa trên người nàng.

Lý Nhã Ly kêu lên một tiếng.

Dưới nhà, Lý Mộc Tuyết làm bữa sáng xong, đi lên gõ cửa phòng ngủ chính, nói khê: “Ăn sáng thôi!”

Rất lâu vẫn không thấy đáp lại, nàng áp lỗ tai vào cửa, cẩn thận lắng nghe.

Hình như có tiếng kêu hữu khí vô lực của Ly Ly.

Lý Mộc Tuyết giật nảy cả mình!

Chương 315: Ba người

Đồng Ngọc Ngôn rất dễ bụng buổi hẹn hò hôm nay.

Tối qua, nàng đã cẩn thận loại bỏ da chết, đắp mặt nạ, thoa kem dưỡng lên toàn thân.

Đảm bảo hôm nay mình sẽ ở trạng thái tốt nhất.

Ăn sáng xong, nàng bắt đầu làm đẹp.

Trước khi trang điểm, nàng đắp một tấm mặt nạ mới mua.

Trang điểm xong, lại bắt đầu làm tóc.

Sau đó là các món trang sức tinh xảo.

Mặc bộ đồ lót gợi cảm.

Quần skinny + áo bó, bên ngoài là một lớp áo khoác rộng rãi màu xanh lam.

Đeo lens màu đỏ mà Đường Tụng thích nhất, xịt nước hoa hân thích nhất.

Sau khi xong xuôi, cả người bỗng bình xinh đẹp.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Đồng Ngọc Ngôn tự tin đến cực điểm, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

“Ngôn Ngôn, cậu và Đường Tụng đi hẹn hò, dẫn mình theo có tiện không? Đường Tụng sẽ không có ý kiến chứ?” Từ Tình vừa chải đầu vừa cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn khoe miệng đã ngoác đến tận mang tai của Từ Tình, nàng cũng không biết nói gì hơn: “Đừng ‘trà xanh’ như vậy có được không? Mình còn không biết cậu hay

sao? Tôi qua mát xa cho mình tận một tiếng, lại là trái cây lại là trà sữa, còn không phải vì chuyện này sao?”

Từ Tình đảo mắt một vòng: “Mình chỉ muốn nói xin lỗi Đường Tụng thôi, thuận tiện mua quà tặng cậu ta, dù sao cũng nhận 80.000, tâm lý quá... khó chịu.”

“Thuận tiện làm Đường Tụng vui lòng, để chuẩn bị vào làm trong phòng luật sư đúng không?”

“Hi hi, chúng ta là chị em tốt, cậu nhất định phải ủng hộ mình nha.”

Đồng Ngọc Ngôn tức giận nói: “Nếu không phải vì chuyện của cậu, mình còn dẫn cái bóng đèn là cậu theo? Nói trước nhé, ăn cơm tặng quà xong thì lượn.”

Từ Tình chớp chớp đôi mắt to, mặt đầy ngây thơ hỏi: “Thật ra mình có thể xách túi, có thể nịnh nọt, có thể làm công cụ tô điểm bầu không khí cho hai người.”

“Đừng hòng, Đường Tụng là bạn trai mình, muốn tặng đồ thì cũng phải tặng mình, cậu không có phần.”

“Được rồi.” Từ Tình bĩu môi, lại hỏi: “Ngôn Ngôn, tối nay cậu và Đường Tụng đi ăn cơm với Triệu tổng của trang trí Thiên Thịnh xong có về nhà không?”

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ hồng, ánh mắt trốn tránh: “Không biết nữa, có thể mình sẽ uống quá nhiều nên không về được ha? Chắc phải đến nhà Đường Tụng ngủ một giấc.”

“Hi hi, biết ngay, hôm nay là thứ bảy, mai không cần đi làm, nếu cậu đi đường chăm phây, vậy thì mai không về cũng được.”

Từ Tình che miệng cười trộm.

“Không thèm đề ý đến cậu nữa.” Đồng Ngọc Ngôn dậm chân: “Mau lên, 11 giờ Đường Tụng sẽ đến đón chúng ta.”

“Ok ok.” Từ Tình chạy về phòng ngủ, bắt đầu thay quần áo.

Hơn nửa tiếng sau.

Đồng Ngọc Ngôn ném sạc pin, đồ lót để thay, phấn lót, son môi, kẹo cao su... vào trong túi xách.

Do dự một chút, vẫn lén lút nhét hộp Durex mới mua trên mạng vào trong.

Gõ gõ cửa phòng ngủ bên cạnh: “Tình Tình, xong chưa?”

Thường ngày, Từ Tình không lè mè như vậy, không biết vì sao hôm nay lại chậm như vậy.

“Đây đây!” Qua một lúc lâu, Từ Tình kéo cửa đi ra.

Đồng Ngọc Ngôn nghi ngờ không thôi, khó hiểu hỏi: “Cậu mặc kín mít như vậy làm gì? Trưa nay 24 độ đấy.”

Từ Tình nắm chặt cổ áo khoác màu nâu trên người, ánh mắt hơi trốn tránh: “Không có gì, mình hơi sợ lạnh, có thể là vì sắp đến tháng đi.”

Đồng Ngọc Ngôn nhíu mày, luôn cảm thấy là lạ.

Nàng quét mắt nhìn Từ Tình một lượt, phát hiện đôi phương giấu đầu lòi đuôi: “Cậu sợ lạnh? Vậy tại sao còn đi tất chân 20D?”

Từ Tình thè lưỡi, nhỏ giọng nói: “Mấy đôi tất dày rách hết rồi, lâu không mặc mà.”

Đồng Ngọc Ngôn đang định nói gì, điện thoại đang kêu lên.

Nàng vội vàng nghe máy, giọng nói rất êm ái: “Alo, anh yêu, em đang ngoan ngoãn chờ anh đây.”

“Được được, bọn em xuống ngay đây.”

Cúp máy, nàng võ võ mông Từ Tình, nghiêm túc nói: “Hôm nay tuyệt đối đừng giở trò gì, nếu không cậu xong đời với mình.”

“Biết rồi biết rồi, mau xuống đi thôi.” Từ Tình rụt cổ lại, tròn mắt đảo liên tục, không dám nhìn thẳng vào mắt bạn thân.

...

Đường Tụng dừng xe dưới lầu.

Hắn mặc đồ tây, tựa vào chiếc Bentley trắng, áo sơ mi trắng mở cúc cổ.

Trong trang trọng mang theo vẻ tiêu sái, lộ ra vẻ cuốn hút.

Không ít cô gái và bà mẹ trẻ đi ngang qua đều quay đầu lại nhìn, bị một màn này hấp dẫn.

Trong tiểu khu cũ kỹ này, lại xuất hiện một vị nam thần ‘cao phú soái’, cảm giác trùng kích và lực tương phản rất mãnh liệt.

Có mấy người to gan còn đứng lại quan sát, bắt đầu rục rịch.

Nếu đối tượng mà vị nam thần này đang chờ không phải là nữ sinh, hoặc đối phương có nhan sắc kém mình, vậy họ sẽ tiến lên thử một lần.

Một lúc sau, Đường Tụng ngẩng đầu, đôi mắt đen xì nhìn về phía cửa.

Tại hắn rất thính, có thể nghe thấy tiếng bước chân giàu tiết tấu của Đồng Ngọc Ngôn.

Cửa mở ra, Đồng Ngọc Ngôn bước nhanh ra ngoài, phía sau còn có Từ Tình mặc áo khoác dài màu nâu.

Hai người đều là mỹ nữ xinh đẹp tinh xảo.

Chiều cao tương đương, kiểu tóc tương tự, nụ cười tương đồng, đứng chung một chỗ, lại có cảm giác như hai chị em xinh đẹp như hoa.

Không thể không nói, không uổng công là chị em tốt 7 năm trời, hai người đều đang ảnh hưởng lẫn nhau.

Trong lòng Đường Tụng sinh ra ý nghĩ kỳ quái, nhin không được mà giang tay ra, tưởng tượng hai mỹ nữ bổ nhào vào lòng ngực của mình.

Nghĩ đến đây thì thấy rất kích động, dù sao hai vị này cũng là hai mỹ nữ có tiếng ở trường.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn thấy động tác này, hai mắt lập tức sáng lên.

Nàng chạy chậm qua, bổ nhào vào ngực hắn, còn dùng sức hôn một cái lên môi hắn.

Trong mắt nàng lóe ánh sáng, nói: “Quá đẹp trai! Em rất thích anh mặc âu phục, cực kỳ thích!”

“Em cũng rất đẹp!”

Mấy cô gái chung quanh nhìn thấy một màn này thì thờ dài, quay người rời đi.

Từ Tình ở bên cạnh thì cảm giác ăn đầy miệng thức ăn cho chó.

Sau đó giống như nghĩ đến gì đó, hai mắt nàng bắt đầu đảo vòng vòng, vụng trộm cười ‘hắc hắc’.

Đường Tụng gửi mùi thơm trên người Đồng Ngọc Ngôn, khoe miệng cong lên.

Trình Nhạc Nhạc, Lý Nhã Ly, Tiểu Tĩnh... đều dùng mùi nước hoa này.

Nhắc đến thì là do mùi hương trên người Tiểu Tĩnh rất dễ ngửi, cho nên hắn mới mua mấy bộ tặng các nàng.

“Lên xe thôi.” Đường Tụng cười nói, lại đẩy ghế tài xế, chỉ vào chỗ ngồi phía sau nói: “Không gian phía sau hơi chật.”

Đồng Ngọc Ngôn thì trực tiếp ngồi vào ghế phụ.

Từ Tĩnh nhìn chiếc xe Bentley xinh đẹp trước mắt, con mắt đã trợn trừng lên.

Dù nàng không biết là loại xe gì, nhưng vẫn cảm thấy rất đắt.

Nói đến thì đây vẫn là lần đầu tiên nàng ngồi xe sang, nội tâm khó tránh khỏi kích động.

Nhìn không được mà thở sâu, đi đến bên người Đường Tụng.

Đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, lại hoạt bát nháy mắt với hắn.

Sau đó mới chui vào trong xe, cũng may là nàng hơi gầy, nên cũng không tính là quá khó chịu.

Từ Tĩnh nhìn bạn thân ngồi ở ghế phụ, e ảm nói: “Ngôn Ngôn, mình còn tưởng cậu sẽ ngồi sau với mình.”

Đồng Ngọc Ngôn không để ý đến nàng, tràn đầy phấn khởi nói: “Go go go! Đi thôi! Gần đây bận quá, lâu rồi không được đi dạo phố.”

Ong ong ong... tiếng động cơ vang lên, chiếc xe lăn bánh.

Quảng trường Đức Thắng khá gần tiểu khu Thanh Tân.

Lái xe vào bãi, ba người xuống xe.

Từ Tĩnh đột nhiên mở miệng: “Cái áo khoác này quá dày, mà trong trung tâm lại rất nóng, Đường Tụng, hay là tôi để áo trên xe cậu nhé?”

Đường Tụng gật đầu nói: “Cũng được.”

Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên cảm thấy không tốt.

Từ Tình cười hì hì, lập tức cởi áo khoác trước mặt hai người.

Ngay sau đó, hai mắt Đường Tụng sáng rực, nhìn về phía nàng với ánh mắt tràn đầy thương thức.

Không hổ là chị em của Đồng Ngọc Ngôn, rất có ý tưởng.

Đồng Ngọc Ngôn thấy cảnh này, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Lại còn cosplay học sinh cấp 3? (có ảnh)

Lúc trước nói cosplay, nàng còn tưởng Từ Tình nói đùa.

Bây giờ xem ra, vì tiến vào Đường Kim, Từ Tình đúng là dốc hết vốn liếng nha.

Chương 316: Một trò chơi

Từ Tình cười hì hì, cởi áo khoác rồi tiện tay đặt ở chỗ ngồi phía sau.

Còn nháy mắt với hai người, mặt đầy đắc ý.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, nàng thậm chí còn xoay một vòng.

Chiếc cà vạt trước ngực nàng còn lướt qua ngực Đường Tụng.

Làn váy ngắn vẽ một vòng tròn trên không trung, nhưng bởi vì có quần trong, nên không có phong cảnh đặc thù nào.

Nhưng cặp đùi đẹp và tất chân thì vẫn cực đẹp.

Chờ đến khi nàng đứng lại, mặt đầy hoạt bát nói: “Thế nào nha, Đường Tụng, có phải là rất bất ngờ không?”

Đường Tụng gật đầu, ánh mắt đảo qua trước ngực nàng.

Không biết vì sao, hắn luôn có loại xúc động muốn kéo cái cà vạt kia.

Đồng Ngọc Ngôn nhướn mày, tiến lên gõ đầu Từ Tình.

Từ Tình vội vàng ôm đầu, lại trốn ra sau lưng Đường Tụng.

“Từ Tình, cậu giỏi lắm, uổng công mình tốt với cậu như vậy, còn dẫn cậu đi dạo phố, cậu lại dám giở trò mèo trước mặt mình?”

Hôm nay nàng cũng ‘ăn diện’, cả người vừa đẹp vừa thơm.

Thậm chí còn là lần đầu mặc đồ lót gợi cảm, nàng nhận nhin cảm giác không thoải mái, chỉ để tạo bất ngờ cho bạn trai.

Kết quả lại bị màn ‘biên hình’ của bạn thân làm sụp đổ.

Quần áo cosplay của Từ Tình mang theo chút hương vị của tình thú, đều là nữ sinh mặc cho bạn trai ngắm.

Nàng là người thông minh, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ trong mắt Đường Tụng.

Từ Tình trốn sau lưng Đường Tụng, tránh trái né phải, cường ép giải thích: “Còn không phải để Đường Tụng vui vẻ một chút thôi nha, Đường Tụng làm việc mệt mỏi như vậy, vất vả lắm mới ra ngoài thư giãn một hôm, mình làm bình hoa cũng phải biểu thị một cái nha.”

“Bạn gái như mình còn chưa chết, cần cậu phải thể hiện sao?” Đồng Ngọc Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngôn Ngôn, đây là đang giúp cậu đấy.”

Đường Tụng đứng giữa hai người, cảm nhận ma sát như có như không có hai cô gái, tâm trạng rất vui sướng.

Không nhận được mà nhớ lại tối hôm ở nhà hàng Tình Không, tối hôm đó cũng đi dạo ở trung tâm thương mại này, hoàn thành nhiệm vụ hoàn trả.

Nếu lại có thêm một nhiệm vụ như vậy thì tốt.

Với giá trị con người của hắn bây giờ, tuyệt đối có thể làm cho số dư tăng lên trăm triệu.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘lấy lòng bản thân’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Cuộc sống có thể bình thản, nhưng phải học cách lấy lòng bản thân. Buông lỏng tâm thần, tuân theo bản

tâm, lấy phương thức mình vui vẻ nhất để đi dạo phố.

Phần thưởng: Khi bạn nằm trong trạng thái lấy lòng bản thân, mỗi giây có thể nhận được 100 đồng, nếu điểm vui sướng của túc chủ vượt qua trị nhất định, có thể bạo kích n lần dựa theo trình độ vui sướng.

Chú 1: Giới hạn thời gian 6 tiếng, nếu hành động vi phạm ý nghiệm của bản tâm, thì nhiệm vụ sẽ kết thúc.

“Keng, nhiệm vụ ‘lấy lòng bản thân’ đang tiến hành...”

+100 NDT.

+100 NDT.

...

Xem hết nhiệm vụ, Đường Tụng lập tức mừng rỡ.

Dù 1 giây chỉ 100 đồng, không có bạo kích.

Nếu như liên tục 6 tiếng, cũng có thể kiếm được một khoản kha khá.

Tính bằng toán học cơ sở, đó chính là 2.160.000 NDT.

Nếu như có thể duy trì vui sướng ở trình độ cao, nói không chừng có thể kiếm gần chục triệu.

Đối với một kẻ đang mở chi nhánh như hắn, nhiệm vụ này cực kỳ đúng lúc.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng lại nghĩ thầm, gần đây tần suất phát động nhiệm vụ cao hơn nhiều.

Xem ra bản thân phải nếm thử những sự vật mới mẻ, như vậy mới có thể khiến cho tâm tính mình biến hóa, từ đó phát động nhiệm vụ.

Đường Tụng lại nhớ đến ghi chú của nhiệm vụ chính tuyến.

Chú 2: Cuộc sống của Thần Hào không chỉ là ngợp trong vàng son sau khi phát nhanh, tiếp xúc nhiều với năng lượng chính trực trên thế giới, đáp lại hi vọng trong cuộc sống, dùng cảm nếm thử những sự vật mới, sẽ có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ.

Đường Tụng nhìn hai mỹ nữ bốc lửa và trẻ trung bên cạnh.

Hắn không đóng giao diện hệ thống, mà đưa tay ôm eo Đồng Ngọc Ngôn, kéo nàng vào trong ngực mình.

Nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Đồng Ngọc Ngôn lập tức yên tĩnh lại như một con mèo con.

Từ Tình nhìn một màn này, lại lè lưỡi với Đồng Ngọc Ngôn, ê ẩm nói: “Có cần như vậy không?”

Trong giao diện hệ thống.

+150 NDT.

+150 NDT.

Quả nhiên, chỉ cần mình càng vui vẻ, càng sung sướng thì số tiền nhận được sẽ gia tăng.

Nghĩ đến đây, hắn cười thần bí, thả Đồng Ngọc Ngôn ra.

Duỗi một ngón trỏ với hai cô gái: “Chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Trò chơi gì?” Từ Tình và Đồng Ngọc Ngôn đồng thời mở miệng, biểu cảm trên mặt cũng tương tự nhau.

Dáng vẻ rất ăn ý.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, nói: “Gần đây làm việc hơi mệt mỏi, muốn thư giãn một chút. Ba người chúng ta đi dạo 6 tiếng trong này, nếu như hai người có thể làm anh vui vẻ trong suốt thời gian này. Hai người có thể nhặt được đồ rơi ra

từ boss nha, giá trị đồ vật sẽ căn cứ vào trình độ vui vẻ của anh.”

Từ Tình vui mừng nói: “Hay lắm hay lắm, tôi rất thích trò chơi này, tôi muốn chơi!”

Nghe vậy, Đồng Ngọc Ngôn biến sắc mặt, trong lòng có cảm giác nguy cơ to lớn.

Theo kế hoạch của nàng, chờ cơm nước xong xuôi, sẽ để Từ Tình lượn.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ này của Đường Tụng, sẽ không phải là có ý của Từ Tình chứ?

Đồng Ngọc Ngôn kéo tay Đường Tụng, biểu cảm có chút điềm đạm đáng yêu: “Đường Tụng, một mình em cũng có thể làm anh vui vẻ, dạo này Từ Tình rất bận, hay là...”

“Không sao, chúng ta cùng chơi đi.” Từ Tình trực tiếp xông lên, kéo tay còn lại của Đường Tụng.

Đường Tụng mỉm cười, đưa tay ôm eo Đồng Ngọc Ngôn, cười nói: “Trò chơi bắt đầu!”

Nói xong, liền cất bước đi đến thang máy.

Từ Tình đảo mắt một vòng, lôi kéo tay của Đường Tụng, không chịu buông ra.

Cười hì hì nói: “Trong trò chơi này, tôi đóng vai em gái của cậu ha! Như vậy tay trái là bạn gái xinh đẹp, tay phải là em gái đáng yêu, có phải là rất vui vẻ không?”

Đường Tụng liếc mắt nhìn Từ Tình mặc váy JK tất chân, nội tâm không nhin được mà cho nàng một like.

+180 NDT.

+180 NDT.

...

Đồng Ngọc Ngôn cho bạn thân cái lườm.

Nàng nhin không được mà mở miệng uy hiếp nói: “Tù Tình, lúc ngủ nhớ cẩn thận một chút.”

Tù Tình làm bộ sợ hãi, rụt thân thể lại, dính vào bên phải của Đường Tụng.

Run lấy bầy nói: “Ca ca, chúng ta đi dạo phố, mà hình như bạn gái của anh rất giận nha?”

“Thế nhưng mà em chỉ muốn ca ca vui vẻ, không có ý nghĩ gì nha.”

“Tù Tình, mau bỏ miếng độn ngực size B kia ra!” Nói xong, Đồng Ngọc Ngôn lại áp size C của mình vào tay trái của Đường Tụng.

+220 NDT.

+220 NDT.

...

Đường Tụng véo eo của bạn gái, biểu thị an ủi.

Sắc mặt Từ Tình đỏ hồng, ngực nàng đúng là không to, đoán là Đường Tụng cũng biết điểm này.

Nhưng mặc đồ nữ sinh này, quan trọng nhất là phải có chút ngực, cho nên nàng vụng trộm độn một chút.

Muốn cố gắng nịnh nọt Đường Tụng, trải đường cho tương lai của mình.

Không ngờ bạn thân lại không nể mặt, vạch trần nàng.

Chú ý thấy ánh mắt của Đường Tụng đảo qua ngực mình, nàng lập tức ra vẻ đáng thương.

Nhỏ giọng nói: “Ca ca, hay là em rời khỏi trò chơi này ha, bạn gái của anh quá đáng sợ, hình như rất có ý kiến với em.

Không giống như em, chỉ biết thương ca ca.”

Nói xong, Từ Tình lại cẩn thận từng li từng tí mà nhìn Đồng Ngọc Ngôn ở đối diện, giống như là bị dọa sợ vậy.

Chương 317: Rơi đồ

Đồng Ngọc Ngôn nhìn bạn thân tràn đầy hơi thở ‘trà xanh’, nhìn được được mà nhướn mày lên.

Nàng rất hiểu Từ Tình, nếu nói Từ Tình muốn cướp bạn trai nàng, vậy thì khẳng định là không.

Từ Tình tích cực nịnh nọt Đường Tụng như vậy, đề cao cảm giác tồn tại của bản thân.

Ngoại trừ chuẩn bị cho công việc sau này, còn có một nguyên nhân rất quan trọng là, nàng sợ sau này mình sẽ ở chung với Đường Tụng, ném nàng ở tiểu khu Thanh Tân một mình.

Các nàng là bạn cùng phòng từ cấp ba, lên đại học cũng ở chung một phòng (nhờ người đổi phòng).

Hai người cũng dốc sức làm việc ở thành phố Yến Thành này, tình cảm rất thân thiết.

Cho nên Đồng Ngọc Ngôn vẫn luôn rất dung túng nàng, còn mang nàng đi hẹn hò với Đường Tụng, muốn giúp nàng trải đường.

Nhưng khi thấy Từ Tình muốn cưới lên đầu mình, Đồng Ngọc Ngôn nào còn chịu được. Đồng Ngọc Ngôn nhìn bạn thân, đột nhiên lộ ra nụ cười ôn nhu dịu dàng: “Em gái này, chị không có ý kiến với em. Chờ chúng ta chơi xong trò chơi này, đêm nay em cũng đến nhà anh Đường Tụng của em để nghỉ đi. Anh em cũng sẽ mời em ăn kẹo mút rất to rất dài. Nếu em muốn uống trà sữa, Đường Tụng cũng mở quán cà phê, tay

nghe rất tốt, có thể chế tác tại hiện trường luôn cho em. Chị đã uống nhiều lần, hương vị rất không tệ, còn rất có dinh dưỡng.”

Từ Tình nghe vậy, sắc mặt đỏ bừng, nàng cũng sợ mấy lời ‘khét lẹt’ này.

Nàng liếc trộm Đường Tụng, phát hiện hắn đang nhìn miệng của mình.

Trong đầu nàng đã xuất hiện mấy hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi, lập tức giật nảy mình, vội vàng thả tay Đường Tụng ra.

Áp úng nói: “Hay là thôi đi, gần đây mình đang giảm béo, không thể ăn đồ ngọt.”

Đồng Ngọc Ngôn cười đắc ý.

Một con gà còn chưa từng hôn, còn muốn giả mạo hồ ly tinh?

...

Cuối tuần, dòng người trong trung tâm thương mại đông như mắc cửi.

Ba người đi ra khỏi thang máy, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Tổ hợp một nam hai nữ của họ rất bắt mắt, đều là trai đẹp gái xinh.

Hơn nữa hai mỹ nữ trẻ tuổi còn như chim non nép vào người Đường Tụng.

Trong đó còn có một cô gái mặc đồ không quá nghiêm chỉnh như váy JK và tất chân.

Không ít thanh niên nhìn về phía Đường Tụng với ánh mắt hâm mộ và ghen ghét.

Cảm nhận được ánh mắt dị dạng của những người chung quanh, Từ Tình tranh thủ thời gian kéo dài khoảng cách với Đường Tụng.

Nàng chính là gái nhà lành, từng này tuổi rồi mà vẫn chưa nắm tay tên con trai nào đâu.

Bị người khác hiểu lầm thì không hay lắm.

Bởi vì có nhiệm vụ trên người, Đường Tụng tự nhiên phải cổ vũ các nàng.

Hắn quét mắt nhìn mấy cửa hàng cách đó không xa, mở miệng nói: “Đi thôi, chúng ta vào tiệm

Ngay sau đó, hắn cũng cảm thấy tay phải của mình bị nắm chặt.

Từ Tình chớp chớp đôi mắt to: “Ca ca, trò chơi này quá vui.”

Đồng Ngọc Ngôn trực tiếp mở miệng nói: “Đường Tụng, bọn em không thiếu túi xách.”

“Không sao, hôm nay chơi vui là được, đi thôi.” Đường Tụng vỗ vỗ eo Đồng Ngọc Ngôn, ra hiệu đối phương không nên giày vò nữa.

Đồng Ngọc Ngôn thở dài, nhìn thấy Đường Tụng rất hào hứng, thì cũng không nói gì nữa.

Đi vào cửa tiệm Gucci.

Nữ nhân viên bán hàng lập tức xông lên, nhiệt tình nghênh đón.

Ánh mắt bọn họ rất nhạy bén, liếc mắt đã nhận ra đồng hồ trên tay Đường Tụng, cũng hiểu đây là khách hàng rất có tiềm năng.

Từ Tình đảo mắt qua từng món đồ xa xỉ trên quầy, đôi mắt vừa sáng vừa tròn.

Cuối cùng, ánh mắt tập trung vào mấy chiếc túi xách xinh đẹp trên quầy, bắt đầu do dự xoắn xuýt.

Kể từ khi Đồng Ngọc Ngôn có chiếc mà nàng vẫn thèm muốn, nàng đã rất muốn mua một chiếc túi.

Mặc dù trong tay có 80.000 Đường Tụng gửi cho, nhưng nàng vẫn không nỡ tiêu.

Nhân viên bán hàng là người rất sắc sảo, trực tiếp lấy chiếc túi mà Từ Tình nhìn lâu nhất xuống.

Nhiệt tình giới thiệu: “Mỹ nữ, đây là chiếc túi Gucci Dionysus, được lấy tên theo một vị thần rượu nho trong thần thoại Hy Lạp, series này có kiểu dáng đa dạng, tất cả đều rất xinh đẹp, rất xứng với một đại mỹ nữ như cô.”

Từ Tình cầm chiếc túi trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt viết đầy yêu thích.

Nhân viên bán hàng thấy thế, lập tức gia tăng thể tiến công: “Chiếc túi này rất... bla bla...” Bắt đầu nói nó tốt thế nào, hợp thế nào.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn giá trên quầy, 39.000 NDT, liền kéo tay của Đường Tụng.

Đường Tụng đưa tai lại gần.

Đồng Ngọc Ngôn nói nhỏ: “Mua cho cô ấy chiếc túi mấy ngàn là được, không thể quá chiều chuộng Tình Tình, bằng không cô ấy sẽ được một tác lại muốn một thước.”

Từ Tình chỗ nào cũng rất tốt, chỉ là hơi tham tiền.

Nàng lo Từ Tình sẽ gây sự, làm ra chuyện quá đáng.

Đường Tụng lắc đầu, nhẹ nhàng tiến đến bên tai nàng, liếm liếm vành tai nàng: “Em thấy chiếc túi này thế nào? Có thích không?”

Đồng Ngọc Ngôn run lên, vô thức khép chặt hai chân.

Liếc nhìn chiếc túi xinh đẹp trong tay Từ Tình, cũng không nói gì.

Đường Tụng mỉm cười, nói với nhân viên bán hàng: “Lấy cho tôi hai chiếc.”

Từ Tình nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì hưng phấn, vội vàng nói cảm ơn.

Đồng thời cũng không quên bạn thân mình: “Ngôn Ngôn, về nhà mình sẽ mát xa cho cậu ba ngày, lại rửa chân cho cậu 1 tuần.”

Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ đầu nàng, nhắc nhở: “Đừng quên chuyện cậu đã đáp ứng mình.”

Từ Tình nhận được túi xách hàng hiệu, hơn nữa còn là mỗi người một cách.

Tâm trạng của nàng đã tăng lên max điểm, liều mạng gạt đầu: “Hiểu rồi hiểu rồi, cậu cứ nhìn mình thể hiện đi.”

Rất nhanh, Đường Tụng quét thẻ tính tiền.

Hai cô gái mỗi người cầm một chiếc túi mua sắm xinh đẹp.

“Đi thôi, thân là em gái của anh, tôi cũng phải biểu thị một phen.” Từ Tình kéo tay Đường Tụng, dẫn hấn đến cửa tiệm Armani ở đối diện.

Đi vào cửa hàng quen thuộc này, Đường Tụng và Đồng Ngọc Ngôn nhìn nhau, đều thấy được vẻ hoài niệm trong mắt đối phương.

Đây là cửa hàng bọn họ từng đi dạo.

Cũng tại nơi này, Đồng Ngọc

Mặc dù là kiểu dáng tương đối bình thường, nhưng khi đó nàng cũng chỉ có thể bỏ ra từng đó tiền.

Từ Tình trực tiếp chạy đến khu vực dành cho nam, dựa theo bài tập đã ôn trên internet, lập tức chọn bốn món đồ.

Áo sơ mi trắng + áo lót + âu phục, + quần tây, đều là loại cao cấp. tổng cộng hết 78.000 NDT.

Đường Tụng cầm quần áo trong tay, lại nhìn về mặt đầy mong chờ của Từ Tình.

Hắn cũng không từ chối, mỉm cười đi vào phòng thử đồ.

Thấy cảnh này, tâm trạng của Đồng Ngọc Ngôn lập tức khá hơn rất nhiều: “Coi như cậu thông minh, mình sẽ không hại cậu, chỉ cần Đường Tụng có ấn tượng tốt với cậu, tương lai nhất định sẽ có lợi ích lớn hơn.”

Từ Tình sờ chiếc túi Gucci trên tay, vui vẻ nói: “Mình kiếm được chiếc túi này, cũng thỏa mãn rồi, 80.000 này vốn là của Đường Tụng, tiêu cho Đường Tụng cũng là nên làm. Từ đầu mình đã không dám nhận rồi, sau khi nhận xong cũng chỉ nhìn, không dám xài, như bây giờ liền tốt.”

Đồng Ngọc Ngôn véo má Từ Tình, lại đi về phía quầy hàng bên cạnh.

Từ Tình đã tặng quà, người bạn gái như nàng tự nhiên cũng phải bày tỏ.

Nhưng bởi vì lần trước nàng đã bỏ hết tiền để dành mua đàn violin.

Lần này chỉ có thể dựa vào thẻ tín dụng.

Chờ đến khi Đường Tụng đi ra khỏi phòng thử đồ.

Từ Tình lập tức sáng mắt lên, nhìn không được mà tự cho mình một like.

Thật là đẹp trai!

Dáng người của Đường Tụng rất đẹp, mặc đồ gì cũng rất đẹp.

Nhân viên bán hàng vội vàng nói với Từ Tình: “Mỹ nữ, bộ quần áo này rất hợp với bạn trai của ngài, quả thực là như đặt làm riêng.”

Từ Tình nghe thấy mấy chữ ‘bạn trai’ thì sắc mặt có hơi kỳ dị.

Liếc mắt nhìn Đường Tụng ở bên kia, rất hào phóng mà phát tay: “Chính là bộ này! Mua!”

Trong giây phút này, nàng cảm nhận được niềm hạnh phúc của các phú bà bao nuôi trai bao.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ mõng nhỏ của nàng, trong mắt bao hàm ý cảnh cáo.

Từ Tình lè lưỡi, vội vàng ra hiệu mình sai rồi.

“Đường Tụng, anh đeo thử đi, anh thường xuyên lái xe, cần một chiếc kính râm.” Đồng Ngọc Ngôn đưa cho Đường Tụng một chiếc kính râm màu đen.

Đường Tụng cầm lên xem, kính râm hình vuông, chất liệu rất cao cấp, rất nhẹ.

Đeo lên thử, rất thoải mái, cũng rất đẹp.

“Anh rất thích, cảm ơn.”

Cuối cùng, Từ Tình lại chạy ra quầy thanh toán trò chuyện một lát.

Liên nhận được thêm một chiếc cà vạt và ba đôi tất với tư cách là phần thưởng tặng kèm.

Lúc này mới thỏa mãn mà thanh toán.

Bộ âu phục hết 78.000 NDT, kính râm 16.000 NDT.

Đối với hai người các nàng mà nói, xem như là đổ nhiều máu.

Đi ra khỏi tiệm.

Nhìn hai cô gái xinh đẹp xách túi đi ở phía trước.

Mặc dù phong cách ăn mặc khác nhau, nhưng đều là vừa thanh thuần ngây ngô vừa gợi cảm quyến rũ.

Trong lòng Đường Tụng giật giật, trực tiếp kéo tay của cả hai người.

Cười nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước, nói không chừng lát nữa còn có thể rơi thêm đồ khác nha.”

+520 NDT.

+520 NDT.

...

Chương 318: Xem phim

Từ Tình bị kéo tay, ban đầu còn không phản ứng kịp, nàng còn tưởng đó là Đồng Ngọc Ngôn.

Đầu óc của nàng bây giờ chỉ có đồng túi mua sắm trên tay.

Trong này có túi xách Đường Tụng tặng nàng, cũng có âu phục nàng tặng Đường Tụng.

Tổng giá trị vượt quá 100.000, có thể xưng là thứ đắt đỏ nhất nàng từng cầm.

Chờ đến khi đi được một đoạn đường, nàng mới bắt đầu cảm thấy không đúng.

Bàn tay nắm tay nàng thon dài có lực, mấu chốt là rất to.

Thân thể nàng đột nhiên nóng lên.

Từ Tình ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy bóng người cao to của Đường Tụng đang cúi đầu thương lượng ăn gì với Đồng Ngọc Ngôn.

Bạn thân nàng giống như không phát hiện điều bất thường bên này, trên mặt còn mang theo nụ cười vui vẻ.

Lúc này Từ Tình mới thở phào.

Liếc mắt nhìn xuống, chỉ thấy tay hai người đang nắm chặt với nhau.

Trong chốc lát, sắc mặt nàng chợt đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên nàng nắm tay con trai, còn có cảm giác kích thích đến kỳ lạ, làm cho nội tâm nàng ngửa ngáy.

Trong bất tri bất giác, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào bàn tay, cảm giác đầu óc hơi mơ màng.

Qua một lúc lâu, tâm lý xấu hổ cộng thêm lo lắng bạn thân nhìn thấy cảnh này.

Từ Tình dùng sức, rút tay ra khỏi tay của Đường Tụng.

Lại thản nhiên lùi sang một bên, nắm chặt túi mua sắm trong tay.

Một bên khác, Đường Tụng cảm nhận được Từ Tình rút tay ra, số tiền nhận được lập tức giảm bớt.

+300 NDT.

+300 NDT.

...

Hơi tiếc nuối, nhưng cảm giác mới mẻ vẫn còn, số tiền nhận được cũng rất khá.

Điều này cũng khiến hắn có cảm nhận khác về Từ Tình.

Hắn vốn tưởng nàng là một cô gái to gan lớn mật, bây giờ xem ra vẫn là rất thận trọng.

Cuối cùng ba người chọn một nhà hàng Pháp xa hoa nhất trung tâm thương mại.

Lại chọn combo do bếp trưởng đích thân làm.

Đồ ăn rất phong phú, mùi vị tuyệt vời.

Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình đều là người thích ăn, nếu hai người đi dạo phố, lúc này nhất định sẽ ăn như gió cuốn.

Nhưng hôm nay có Đường Tụng ở đây, hai người đều rất khắc chế, từ từ thưởng thức những món ngon, đồng thời không quên gấp đồ ăn cho Đường Tụng.

Một bữa cơm vui vẻ kết thúc.

Từ Tình xoa xoa cái bụng no mây mây, mặt đầy mãn nguyện.

Đồng Ngọc Ngôn thì vẫn chưa thỏa mãn, vì bảo trì hình tượng, nên nàng chỉ ăn no 5 phần.

Ba người lại đi dạo vài vòng.

Đường Tụng lại mua cho các nàng mấy bộ quần áo hàng hiệu.

Sau khi cất đồ vào xe, Đường Tụng đề nghị: “Chúng ta đi xem phim đi.”

“Hay lắm, gần đây quá bận, lâu lắm rồi tôi và Ngôn Ngôn chưa đi xem phim.” Hai mắt Từ Tình sáng rực, vội vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm hiểu về các phim đang hot gần đây.

Nàng thích nhất là đồ ăn ngon và cà phê.

Ba người thương lượng một chút, cuối cùng chọn một bộ phim hài, sau đó đi lên rạp chiếu phim ở tầng 5.

Đường Tụng trực tiếp mua ba vé VIP ở trên internet.

Giá tiền đắt gấp đôi, nhưng trải nghiệm tốt hơn nhiều.

Ghế sofa trong khoang riêng biệt, toilet riêng, đồ ăn vặt và đồ uống miễn phí.

Đường Tụng tự nhiên mà ngồi xuống giữa sofa.

Ba người ngồi thoải mái trên chiếc sofa rộng rãi.

Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp ảnh.

Hai người cầm đồ uống, đồ ăn vặt, bắt đầu tạo dáng.

Hai người lúc thì bắn tim, lúc thì chạm cốc, động tác như nước chảy mây trôi, rất ăn ý.

Trước khi đến với Đường Tụng, mỗi khi đi xem phim thì hai người họ đều chụp như vậy.

Đồng Ngọc Ngôn ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, đề nghị: “Hay là ba chúng ta chụp một kiểu đi? Kỷ niệm ngày hôm nay.”

“Được!” Đường Tụng mỉm cười, tay trái ôm eo nàng, tay phải vẫy vẫy tay với Từ Tình.

Từ Tình hơi đỏ mặt, nhưng ánh đèn lò mờ nên không thấy rõ lắm.

Nàng do dự một chút, vẫn định chen vào giữa.

Đường Tụng lắc đầu, kéo nàng qua một bên: “Qua bên này đi.”

Đồng Ngọc Ngôn ngả đầu lên vai hắn, tai trái cầm điện thoại, bắt đầu chụp.

+520 NDT.

+520 NDT.

Từ Tình cảm nhận được nhiệt độ trong ngực Đường Tụng, vành tai bắt đầu nóng lên.

Đừng thấy nàng bình thường to gan, lại mặc cosplay, lại chủ động ôm tay Đường Tụng.

Nhưng đó chỉ là đang lấy lòng, cộng thêm trêu ghẹo Đồng Ngọc Ngôn thôi.

Nàng từ trước đến nay đều nhí nha nhí nhảnh như vậy, cảm thấy cái gì thú vị thì làm cái đó.

Nhưng từ sau khi trò chơi bắt đầu, hình như Đường Tụng chủ động hơn rất nhiều, điều này khiến nàng bắt đầu sợ hãi.

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn qua.

Dưới ánh đèn âm đạm, khuôn mặt Đường Tụng đẹp trai đến kinh tâm động phách.

Tư thế ngồi thẳng tắp ưu nhã, có một loại cảm giác bình tĩnh và ung dung như quý tộc.

Đây đúng là một người đàn ông hoàn mỹ.

Nàng nhìn bạn thân đang điều chỉnh góc độ chụp ảnh, nhỏ giọng nói: “Ngôn Ngôn, bọn mình như này mà cậu không ghen à? Bạn trai cậu đang ôm mình này.”

“Tách tách...” Đồng Ngọc Ngôn vừa chụp ảnh, vừa tức giận nói: “Hôm nay cậu mặc gợi cảm như vậy, không phải là muốn Đường Tụng nhớ kỹ sao? Hơn nữa, mình nhìn thấy nào cũng thấy là cậu đang lợi dụng Đường Tụng mới đúng.”

Hai mắt Từ Tình lấp lóe, nói: “Mới không phải! Chỉ là...”

“Ha ha!” Đồng Ngọc Ngôn không thèm để ý đến nàng.

Ngẩng đầu, vòng tay qua cổ Đường Tụng, cho hắn một nụ hôn ẩm ướt, dũng cảm tuyên thệ chủ quyền.

+620 NDT.

+620 NDT.

Cảm nhận được hai loại hơi thở hoàn toàn khác biệt, Đường Tụng càng vui sướng hơn.

Cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc $1+1>2$.

Thời đại học, Từ Tình và Đồng Ngọc Ngôn đều là danh nhân trong trường, được rất nhiều nam sinh ngưỡng mộ.

Lúc này đều bị mình ôm trong ngực, quả thực là kích thích, để cảm xúc của hắn bành trướng.

Một lúc sau, đèn tắt, phim bắt đầu.

Chụp ảnh xong, Đường Tụng cũng không buông tay ra.

Trong bầu không khí u tối, chỉ có âm nhạc truyền ra từ âm hưởng.

Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu thực hiện nghĩa vụ của bạn gái, thỉnh thoảng lại đút chút đồ ăn vặt vào miệng Đường Tụng.

Hai người giống như đôi tình nhân bình thường, rất thân mật và ăn ý.

Tay trái Đường Tụng trượt vào trong góc áo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại của nàng.

Rất nhanh, hô hấp của Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu nặng nề hơn.

Đường Tụng rất hiểu cơ thể nàng, chỉ cần chạm nhẹ một cái, cũng có thể làm nàng mất khống chế.

Trong đầu đã bắt đầu ảo tưởng đến những tư thế phải dùng tới nay.

Một bên khác, bởi vì mặc áo sơ mi khá mỏng, Từ Tình có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của bàn tay trên bả vai mình.

Trái tim nàng vẫn luôn đập thành thịch.

Đối mặt với một nam thần như Đường Tụng, nhất là một nam thần có địa vị, dung mạo và giá trị con người đều không có gì để chê.

Nếu như hẳn không có bạn gái, hoặc là bạn gái không phải bạn thân của mình, có lẽ nàng đã chủ động xông lên.

Dù sao đây cũng là cũng chuyện cả đời, nàng vẫn rất có tự tin với nhan sắc của mình.

Hơn nữa, những nhân vật và các nam sinh yêu thích như Sakurajima Mai, Jinx, Joker phiên bản nữ, Kamisato Ayaka... thì nàng đều có thể cosplay, không tin hẳn không động tâm.

Nhưng dù sao đây cũng là bạn trai của Ngôn Ngôn, nàng vẫn phân rõ nặng nhẹ.

Phim được gần một nửa, bàn tay trên vai nàng cuối cùng cũng rút lại.

Từ Tình thở phào một hơi, chẳng biết tại sao lại có thêm chút mất mát.

Ngay khi nàng đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên, phần eo truyền đến xúc cảm hùng hực.

Một bàn tay thon dài bao trùm lấy nơi đó.

+700 NDT.

+700 NDT.

Nội tâm của Đường Tụng càng vui sướng hơn.

Chương 319: Từng trải

Phim kết thúc.

Đèn sáng lên.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng sửa sang quần áo, sờ lên gương mặt nóng bỏng của mình.

Ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng tựa như muốn chảy ra nước.

Từ Tình thì hơi thất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì, luôn cảm giác như vẫn còn có một bàn tay đang ôm eo mình.

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim, hai cô gái dần dần khôi phục bình thường.

Ba người lại đi vào phòng game arcade ở bên cạnh.

Đường Tụng mua một đồng xu chơi game, ba người bắt đầu chơi.

Một lát sau, Từ Tình chỉ vào máy nhảy ở cách đó không xa, còn nháy mắt với Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn hơi đỏ mặt, lại gật gật đầu, tiến đến bên tai Đường Tụng.

Hơi xấu hổ nói: “Thân ái, có muốn xem hai bọn em nhảy không?”

“Đương nhiên.” Hai mắt Đường Tụng tỏa sáng, lộ ra vẻ hứng thú.

“Vậy nếu không đẹp thì cũng không cho phép anh cười.”

Đường Tụng nhìn nàng bằng ánh mắt cổ vũ: “Yên tâm.”

Thời cấp ba, có đoạn thời gian nàng và Từ Tình rất thích chơi trò này.

Khi đó cảm thấy rất thú vị, rất sành điệu, còn luyện không ít bài.

Sau này lên đại học, thành thực hơn, nàng rất ít khi chơi những trò này.

Trái lại thì Từ Tình vẫn thỉnh thoảng chơi, thậm chí còn mua thẻ VIP.

Nếu Đường Tụng muốn xem, vậy nàng cũng có thể biểu diễn một chút.

Trên thực tế, nàng ca hát và nhảy múa đều không tệ.

Thời đại học thường xuyên lên sân khấu biểu diễn, lần này coi như để bạn trai cảm nhận được một loại sức hút khác của mình.

Nghĩ vậy, Đồng Ngọc Ngôn lại thấy hơi kích động, cởi áo khoác ra và đưa cho Đường Tụng.

Để lộ thân thể mềm mại và bốc lửa.

Ngực size C, bờ mông vênh cao, để cho nàng càng cuốn hút và quyến rũ hơn một bậc.

Hai người kết bạn đi đến trước máy, chọn hình thức nhảy đôi.

Thương lượng một lát, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Từ Tình, cuối cùng chọn bài Tomboy của (G)I-DLE.

Trước khi bắt đầu, hai nàng nhìn vào màn hình, trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn và chờ mong.

Ánh đèn đủ màu sắc vẩy xuống, đánh lên người cả hai.

Bên trái là Từ Tình mặc váy JK và tất chân đen, bên phải là Đồng Ngọc Ngôn mặc đồ bó sát.

Hai người cao tương đương, lại trẻ tuổi quyến rũ, tóc dài xõa vai, vô cùng lóa mắt.

Không ít người đã bu lại, thưởng thức một màn này.

Hai cô gái xinh đẹp nhảy múa, rất hiếm khi gặp cảnh này ở ngoài đời, mà chỉ thấy trong các video ngắn trên mạng.

Âm nhạc bắt đầu vang lên.

Hai nàng đồng thời ngẩng đầu, động tác rất nhất trí, cùng cho Đường Tụng một cái hôn gió.

Quay người, đung đưa cánh tay, thân thể uyển chuyển thướt tha bắt đầu vận vẹo...

+999 NDT.

+999 NDT.

Giờ phút này, Đường Tụng chỉ thấy tim đập mạnh, cũng đã hiểu ý nghĩa của phần đầu là cái gì.

Tiếng ca vang lên.

Bước chân hai người bắt đầu biến hóa, giẫm lên các vị trí tương ứng, bắt đầu nhảy múa theo giai điệu.

Động tác giàu có tiết tấu.

Bản thân bài hát này đã tràn đầy cuồng dã và nhiệt tình, điệu nhảy cũng tràn đầy sức sống.

Mái tóc dài của các nàng qua lại, dáng người gợi cảm xinh đẹp, hai đôi chân dài lướt như bay.

Các nàng thỉnh thoảng lại trao đổi vị trí, trông vô cùng ăn ý.

Toàn bộ nơi này đã bị các nàng đốt cháy.

Dưới ánh đèn, hai mắt Đường Tụng lấp lóe lúc sáng lúc tối, yên tĩnh thưởng thức một màn này.

Không ít nam sinh ở chung quanh đều nhìn đến choáng váng, không ngừng nuốt nước miếng.

Loại mỹ nữ cấp bậc này đã rất hiếm thấy rồi, bây giờ lại còn có hai người, còn nhảy đẹp như vậy nữa.

Thật sự là quá hiếm.

Tiếng bàn tán như có như không đã vang lên.

“Tôi thấy cô gái mặc váy JK kia nhảy đẹp hơn, chủ yếu là hiệu quả của quần áo quá mạnh.”

“Cô gái mặc quần Skinny kia cũng rất tuyệt, mặc dù nhảy hơi lạnh nhạt, nhưng động tác đẹp hơn, chắc là đã từng học nhảy.”

“Xinh đẹp như vậy, chắc là hai người nổi tiếng nhỉ?”

“Có ai biết ID TikTok của họ không?”

“Cùng cầu TikTok!”

Đường Tụng nghe tiếng bàn tán bên tai, nhin không được mà nhú mày.

Xem ra mình phải lắp đặt một chiếc máy như này trong phòng giải trí rồi.

Như vậy sau này các nàng muốn nhảy, cũng có thể đến đó nhảy, đến khi đó mình cũng không ngại làm giám khảo, phê bình xem ai nhảy đẹp hơn.

Hai phút sau, âm nhạc dừng lại.

Hai người đồng thời dừng lại, trên mặt mang theo chút đờ ửng, sợi tóc hơi lộn xộn.

Cả hai đều nhìn về phía Đường Tụng với ánh mắt mong chờ, hi vọng đối phương cho điểm.

Đường Tụng mỉm cười, tiến lên trước nhìn hai người.

Hắn giúp các nàng sửa sang tóc mai, ngửi hai loại mùi thơm ngát hoàn toàn khác biệt.

Tán thưởng thật lòng: “Rất đẹp, chúc mừng hai người lại đánh boss rơi đồ, đi thôi.”

Nói xong, liền dẫn hai người rời khỏi nơi này.

Tiếng bàn tán của quần chúng đã im bật, không ít người phun ra mấy câu ‘móa’, ‘đậu xanh rau má’, vân vân...

...

Tầng một.

Hai cô gái ăn mặc thời thượng rời khỏi cửa tiệm Celine.

Cô gái nhuộm tóc nâu nói: “Giai Lệ, bộ quần áo kia rất hợp, hay là mua đi.”

Từ Giai Lệ xua tay một cái: “Quên đi thôi, một chiếc váy mà tận 2500, không thể coi tiền như rác được.”

“Trước kia cậu không tiết kiệm như vậy mà, tôi thấy cậu rất thích nó mà.”

“Haiz, đến tuổi rồi, khoảng hai năm nữa là có thể không tìm được việc rồi, tôi phải tranh thủ tích tiền dưỡng lão.”

“Nói đến thì cũng sắp đến sinh nhật 30 tuổi của cậu nhỉ? Đã nghĩ ăn mừng thế nào chưa?”

Từ Giai Lệ lập tức nổi giận: “Này! Trương Tử Kỳ! Sinh nhật thì sinh nhật, cần phải thêm chữ 30 không?”

“Nhạy cảm như vậy, lẽ nào vẫn còn băn khoăn về soái ca nhỏ hơn mấy tuổi kia à? Đúng rồi, cậu còn chưa cho tôi xem ảnh đâu, tôi thật sự muốn biết cậu ta đẹp trai thế nào, mà để cậu mê mẩn như vậy.” Trương Tử Kỳ che miệng cười khẽ.

“Không có, đừng đoán mò.”

Sắc mặt Từ Giai Lệ tối sầm, không khỏi nhớ lại chiếc áo sơ mi trắng trong gió kia.

Lần đầu gặp mặt trong phòng tập, nàng tưởng đó là một sinh viên bình thường.

Chủ yếu là rất phù hợp với thẩm mỹ của nàng.

Lần thứ hai gặp mặt, mới phát hiện đối phương là ‘cao phú soái’ chân chính.

Hai người chênh lệch tuổi tác, nếu muốn tu thành chính quả với người ta, đó chính là si tâm vọng tưởng.

Cũng bắt đầu từ khi đó, nàng đã quyết định rút lui.

Sau đó là hôn trộm, và bị hôn, quả thực là lãng mạn khiến người ta mê say.

Cũng coi như là đặt một dấu chấm hết cho thanh xuân sắp tử vong của mình.

Đến giờ nàng vẫn còn nhớ lại một màn kia.

Áo sơ mi trắng quần tây đen, ngồi trên chiếc mô tô...

Cực kỳ giống với nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình mà nàng từng đọc thời trung học.

Nếu như nàng gặp được ở thời trung học, dù có liều mạng thì nàng cũng phải có được.

Đáng tiếc...

Nàng cắn môi một cái.

Có chút hồi ức mặc dù rất đẹp, nhưng đều là quá khứ.

Nên vứt bỏ thì vẫn phải vứt bỏ, đây mới là chuyện người trưởng thành nên làm.

Cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên trong ngày thu kia, thiếu niên mặc áo sơ mi trắng trong gió kia, nên bị chôn sâu trong đáy lòng.

Trương Tử Kỳ cảm thấy cảm xúc của bạn thân hơi tệ, liền vỗ vỗ lưng nàng, cười nói: “Giai Lệ, cậu xinh đẹp như vậy, sớm muộn gì cũng tìm được ‘chân mệnh thiên tử’ của mình.”

Từ Giai Lệ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Cậu không hiểu, trải qua mới hiểu được.”

Trương Tử Kỳ đột nhiên ngừng thở, vỗ vỗ bờ hông to lớn của Từ Giai Lệ.

Chỉ vào một nam sinh đi ra từ cửa tiệm Cartier ở cách đó không xa: “Thật ra, tình yêu nên tùy cơ ứng biến. Mình không tin nam thân kia của cậu có thể sánh bằng cậu ta.”

Từ Giai Lệ ngẩng đầu, nhìn theo phương hướng đó.

Đồng tử nàng đột nhiên co rút lại.

Muốn dựa vào thời gian để quên đi, sao gặp lại vẫn cảm thấy động tâm?

Chương 320: Thuyết phục mình

Bóng người kia vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hắn hơi cúi đầu, một tay rút túi.

Mặc đồ tây, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, cả người tuấn lãng phi phàm, để người ta không dời nổi mắt.

Trước kia hắn còn hơi ngây ngô và trẻ con, bây giờ thì thành thực và nội liễm.

Dáng người càng thẳng tắp và ưu nhã hơn trước.

Từ một môi tình đầu tại vườn trường trong ký ức, chỉ chớp mắt đã biến thành tổng tài bá đạo.

Mới hai tháng không gặp, đã thay đổi nhiều như vậy rồi.

Từ Giai Lệ rất muốn hỏi một chút, hai tháng nay đã phát sinh chuyện gì, muốn biết hắn sống thế nào.

Đáng tiếc cho đến giờ, hắn vẫn không đăng bài trên vòng bạn bè.

Rất nhanh, nàng chú ý đến có không ít cô gái ở chung quanh cũng đang đánh giá hắn, không biết vì sao lại thấy hơi ê ẩm.

Nội tâm nàng còn đang do dự, bước chân đã tự bước lên một bước.

Có lẽ nàng cũng đang rất ngóng trông một lần gặp gỡ ngẫu nhiên nhỉ?

Bước thứ hai, trái tim nàng đột nhiên co lại.

Sau lưng Sở Hi Thanh là hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp và quyến rũ, trong tay đều cầm túi Cartier.

Hai người đều đang cúi đầu nhìn cổ tay mình.

Vừa chụp ảnh vừa nhỏ giọng thảo luận gì đó.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, hai chiếc đồng hồ vàng óng ánh trên cổ tay các nàng.

Dưới sự phụ trợ của da thịt mềm mại, lại lóa mắt như thế.

Sáng đến mức Từ Giai Lệ không dám mở mắt ra.

Trong đó, cô gái trẻ tuổi mặc váy JK lanh lợi chạy đến bên cạnh hắn, lôi kéo hắn chụp ảnh chung, còn rất thân mật.

Một cô gái khác có dáng người rất đẹp, cũng trực tiếp dán vào người Đường Tụng, còn ôm eo hắn nũng nịu.

Đường Tụng cười một tiếng, nhỏ giọng trò chuyện cùng hai người, lộ ra vẻ mãn nguyện và vui sướng.

Cộc cộc... Từ Giai Lệ vội vàng lùi lại hai bước, cả người đều hơi hoảng hốt.

Trương Tử Kỳ nhỏ giọng chế nhạo: “Làm gì vậy? Động tâm rồi? Có phải là mạnh hơn tên kia không? Tuy nhiên, hai mỹ nữ bên cạnh người ta đều không kém hơn cậu, vị nam thần này cũng không đơn giản. Hai cái đồng hồ kia là Cartier 18K Rose, hơn 100.000 đấy. Có tài lực lại có vẻ ngoài, ánh mắt nhất định rất cao. Nhưng cậu cũng có ưu thế, ít nhất thì hông và ngực của cậu cũng to hơn bọn họ. Có muốn lên xin wechat tâm sự không? A! Trời ơi, cậu ta nhìn bọn mình kìa.”

Từ Giai Lệ bỗng nhiên quay người, trong mắt có chút kinh hoàng và không biết phải làm sao.

“Tử Kỳ, chúng ta về đi, mình thấy không thoải mái lắm.”
Từ Giai Lệ lôi kéo Trương Tử Kỳ đi về phía cửa chính, càng đi càng nhanh.

Trương Tử Kỳ khó hiểu, đi theo ra ngoài, tức giận nói: “Soái ca kia vừa nhìn chúng ta, nói không chừng còn muốn xin wechat mình nữa kìa!”

“Người ta có bạn gái rồi.” Từ Giai Lệ nhỏ giọng nói.

Trương Tử Kỳ liêm môi một cái: “Nếu như cậu ta nhìn trúng mình, vậy mình không ngại.”

Từ Giai Lệ hít thở dồn dập, bộ ngực đầy đặn đập trùng kịch liệt, vội vàng nói: “Người ta nhất định sẽ chướng mắt cậu, cậu không thấy hai mỹ nữ kia sao? Trẻ tuổi lại hoạt bát, như vậy...”

Dần dần, nàng không nói được nữa, chỉ thở dài.

Trương Tử Kỳ thấy cảm xúc của bạn thân không tốt, kinh ngạc nói: “Sao cứ thấy cậu lạ thế nhỉ? Mình đương nhiên biết người ta chướng mắt mình.”

Từ Giai Lệ cau mày, chỉ thấy hô hấp không thoải mái.

Nàng lấy điện thoại ra, mở wechat của Trình Nhạc Nhạc, định hỏi gì đó.

Hỏi Trình Nhạc Nhạc và bạn trai gần đây thế nào, hỏi Trình Nhạc Nhạc có biết Đường Tụng thay lòng hay không.

Do dự một chút, nàng ấn vào xem vòng bạn bè của Trình Nhạc Nhạc.

Vừa hay lại thấy bài đăng hôm trước.

Nhạc Nhạc: Lãng mạn chưa chắc phải tốn tiền và sang chảnh, cũng có thể là có người nguyện ý ăn cơm bạn làm, nghe một đồng lời nói nhảm của bạn.

Phía dưới là mấy tấm ảnh chụp đồ ăn.

Kéo xuống nữa là ngày 17 tháng 10.

Trình Nhạc Nhạc chia sẻ một tấm ảnh ngắm mưa bên cửa sổ sát đất.

Từ trong ảnh có thể phân tích, nhà của Trình Nhạc Nhạc rất tốt, cuộc sống cũng rất tốt.

Trình Nhạc Nhạc bây giờ, đang ở trong nhà cao cấp, lái xe sang, mặc quần áo hàng hiệu, học đại học Yên Thành.

Trình Nhạc Nhạc chắc hẳn rất hạnh phúc, tương lai cũng sẽ càng tốt hơn.

Từ Giai Lệ cất điện thoại, lại thở dài.

Có lẽ Đường Tụng không phải một người đàn ông chung thủy một lòng, nhưng tuyệt đối là thật lòng với Trình Nhạc Nhạc.

Mình cần gì phải làm tiểu nhân chứ.

“Giai Lệ, sao thế?” Trương Tử Kỳ lắc lắc tay trước mặt nàng.

Từ Giai Lệ nhìn bạn thân, không quan tâm lắm: “Kỳ Kỳ, mình hỏi cậu một vấn đề.”

“Hỏi đi.”

Từ Giai Lệ mờ miệng: “Nếu bạn trai cậu tặng cho cậu một căn nhà đẹp, một chiếc Porsche, mỗi tháng lại cho cậu rất nhiều tiền sinh hoạt, để cậu mua sắm tất cả hàng hiệu mà mình muốn.”

“Tiếp tục tiếp tục, mẹ nó, mau tiếp tục đi.” Trương Tử Kỳ bắt đầu mặc sức tưởng tượng.

“Nhưng mà...” Từ Giai Lệ tiếp tục nói: “Cậu phải thủ thân như ngọc, không được nhìn điện thoại của bạn trai, không

được hỏi thăm bạn trai đi đâu làm gì. Coi như cậu ngủ thấy mùi nước hoa của người khác trên người bạn trai, cũng phải làm lơ như không thấy. Hơn nữa bạn trai cậu còn có những người phụ nữ khác, sẽ ngủ với người khác, dạo phố với người khác, có lẽ thỉnh thoảng mới rảnh rỗi chơi với cậu hai ngày. Cuộc sống như vậy, cậu có đồng ý không?”

Trương Tử Kỳ liếm môi, khẳng định: “Đương nhiên là đồng ý.”

Từ Giai Lệ khó hiểu: “Thế nhưng mà, bạn trai cậu không thể bầu bạn với cậu hàng ngày như bạn trai của người khác. Cũng không thể chăm sóc và chiều cô cậu vào lúc cậu ốm yếu. Cũng không thể quan tâm cậu hàng ngày, không thể trò chuyện rất lâu trên wechat... Như vậy cũng không sao?”

“Ha ha.” Trương Tử Kỳ lườm một cái: “Cậu chưa từng yêu đương nên mới nghĩ như vậy. Ban đầu mà dính lấy nhau thì đúng là rất tuyệt. Nhưng chờ qua thời kỳ mới mẻ, cậu sẽ phát hiện có không gian riêng tư là tốt thế nào. Có nhiều tiền như vậy, mình sẽ ra ngoài du lịch, mua sắm, xã giao, hưởng thụ cuộc sống.”

“Nếu như cậu rất thích bạn trai thì sao?”

Trương Tử Kỳ khinh thường nói: “Thôi đi, Nếu như có chuyện tốt như cậu nói, vậy mình nhất định sẽ đồng ý cả hai tay. Làm sao để người bạn trai này quên mất người bạn gái như mình, động thời lại nhớ kỹ mỗi tháng cho mình tiền sinh hoạt. Mình nghe nói có một sản phẩm quản lý tài sản tên là quỹ ký gửi, có thể thực hiện việc này. Cái này gọi là trí giả không rơi vào bẫy tình, mình mới không biến thành kẻ yêu đương mất não.”

“Nếu bạn trai cậu... là người đàn ông lúc này thì sao?”

Trương Tử Kỳ ngẩn người, hơi đỏ mặt, nghĩ đến bóng người tuần tú kia.

Nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Đẹp trai lại nhiều tiền như vậy, lại cho mình đãi ngộ tốt và nhiều không gian tự do. Nếu mình còn dám có ý kiến, từ chối ý tốt của người ta, vậy thì đúng là không biết điều. Mỗi ngày lái xe sang ở nhà đẹp, muốn mua gì thì mua cái đó, thỉnh thoảng còn có thể hẹn hò với nam thân... Giai Lệ, bức tranh này không tẻ đâu, đêm nay coi như là có tài liệu để nằm mơ rồi.”

Từ Giai Lệ cúi đầu xuống.

Đáp án của Trương Tử Kỳ, thật ra cũng nằm trong dự đoán của nàng.

Thân là nhân viên bán xe sang nhiều năm, nàng cũng hiểu rất nhiều chuyện.

Nàng chỉ hi vọng có người đến thuyết phục bản thân mình.

Đừng bởi vì nhìn thấy một màn ngày hôm nay, mà sinh ra cảm giác chán ghét Đường Tụng.

Chương 321: Thái độ

“Keng, nhiệm vụ ‘lấy lòng bản thân’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được 9.760.000 NDT.”

Số dư: 27.300.000 NDT.

Đường Tụng nhìn đồng hồ, 17:37.

Vừa tròn 6 tiếng, bạo kích khoảng 4.5 lần.

Trong đó, chủ yếu là trái ôm phải áp trong rạp chiếu phim, và thưởng thức điệu nhảy của hai người trong phòng game.

Sau đó, Đường Tụng lại nghĩ đến bóng người lúc nãy.

Mặc dù chỉ nhìn lướt qua mặt nàng, nhưng hắn có thể nhận ra đối phương.

Chính là Từ Giai Lệ, bà chị trước lời sau vênh kia.

Nhưng khi vừa nhìn thấy hắn đối phương lại né tránh, để lại cho hắn một bóng lưng uyển chuyển.

Không thể không nói, dáng người Từ Giai Lệ rất đẹp, nhất là khi nàng mặc quần jean bó sát như hôm nay.

Bờ mông to lớn và vòng eo tinh tế tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, cực kỳ hấp dẫn.

Tuyệt đối là mông đào mật thành thực đến cực hạn.

Trước kia, hai người quan hệ rất khá, không biết từ khi nào đã không liên lạc nữa.

Kết hợp với thái độ trốn tránh vừa rồi, Đường Tụng có thể đoán được đại khái.

Trong lúc hẩn trầm tư thì Từ Tình lại gần, ấp úng nói: “Đường Tụng... Hôm nay nhận nhiều quà quý giá như vậy, hay là hôm nào tôi mặc... ai ui!”

“Từ Tình, trốn vào một góc cười trộm đi, đừng có nhảy nhót nữa.” Đồng Ngọc Ngôn gõ một cái lên đầu nàng: “Lát nữa mình và Đường Tụng phải đi gặp vị Triệu tổng kia, cậu tự bắt xe về đi.”

Từ Tình vuốt vuốt đầu, ủy khuất mân mê miệng, cũng không dám nói gì.

Hết cách rồi, bắt người tay ngắn.

Hôm nay nàng nhận được quà tặng gần 200.000 từ Đường Tụng.

Với tiền lương của nàng bây giờ, không ăn không uống bốn năm năm mới tích được nhiều tiền như vậy.

Khiến nàng ngại không dám nói đến chuyện công việc, lúc này mới muốn cho đối phương một chút lợi lộc.

Nàng cảm giác... Đường Tụng hình như có chút ý với nàng.

Ví dụ như đột nhiên nắm tay, ôm eo trong rạp phim, còn cả tặng đồng hồ nữa.

Cho dù nàng chưa từng yêu đương, nhưng nàng cũng biết đây là những chuyện người yêu mới có thể làm.

Nhất là đồng hồ, không thể tặng bừa được, nó có ngụ ý tỏ tình và làm bạn đời.

Nghĩ vậy, nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Đường Tụng một chút, lại liếc trộm Đồng Ngọc Ngôn.

Thấy hơi chột dạ.

...

Trần Gia Đại Viện nằm ở khu Hoa Tân của Yên Thành.

Hoàn cảnh đẹp và yên tĩnh.

Toàn bộ nhà hàng đều mang phong cách sân nhỏ của Trung Quốc.

Có thể thấy đồ sứ ở khắp nơi, mỗi một viên ngói đều mang theo dấu vết năm tháng.

Bố cục và trang trí rất đặc thù, mong theo phong cách thời đại nhà Đường và Tống.

Tổng giám đốc của trang trí Thiên Thịnh là Triệu Quang Minh, đang ngồi uống trà trên ghế gỗ nệm êm.

Nơi này là một sân nhỏ độc lập, phía trên là mái nhà pha lê thông suốt sáng tỏ.

Chiếc bàn gỗ tròn đầy phong cách cổ xưa, dài 3 mét, tạo hình độc đáo.

Phía trên là bộ trà, đồ sứ, bồn cây cảnh, mâm gỗ...

Các vách tường được trang trí bằng các hoa văn như tiền đồng.

Tiếng đàn cổ quanh quẩn bên tai, bầu không khí tràn đầy cảm giác an lành và yên bình.

Triệu Quang Minh năm nay đã 50 tuổi, không quá thích phong cách tiếp đãi của các tiệm đồ tây.

Trái lại rất thích phong cách cổ điển này, cảm thấy rất có cảm giác nghi thức.

Cộng thêm vị khách này có quan hệ với tập đoàn Đường Tống, nên tiếp đãi ở đây là rất thích hợp.

“Tiểu tổng, tôi thật sự không nhận ra vị Đường tiên sinh này, tuyệt đối chưa từng đắc tội.” Phó tổng nhập hàng Lưu Thiên Thụy có chút nghi ngờ không thôi.

Hai ngày trước đột nhiên được thông báo đi tiếp đãi khách.

Lưu Thiên Thụy rất hưng phấn, dù sao được tổng giám đốc gọi đi cùng, cũng coi như là một loại tán thành với công việc.

không ngờ hôm nay đến đây thì mới biết, là vị khách kia chủ động yêu cầu, hơn nữa thái độ còn rất không khách khí.

Điều này khiến cho Lưu Thiên Thụy hơi hoảng hốt.

Triệu Quang Minh rút một hơi thuốc, nhìn Lưu Thiên Thụy như đang ngồi trên bàn chông, cau mày nói: “Cậu nghĩ kỹ lại đi, gần đây có đắc tội với ai không?”

Lưu Thiên Thụy cúi đầu suy tư một lúc.

Hắn có thể ngồi vào vị trí phó tổng nhập hàng này, năng lực và ánh mắt là thứ phải có, biết người nào không thể trêu vào.

Đoạn thời gian gần đây, nếu nói đắc tội với ai, vậy thì đúng là không có.

Lưu Thiên Thụy lo lắng bất an hỏi: “Triệu tổng, vị Đường tiên sinh này rốt cuộc là ai?”

Triệu Quang Minh nhìn Lưu Thiên Thụy, nói: “Bản thân cậu ta cũng không có gì, chỉ làm một mắt xích phòng cà phê ở Yến Thành, xem như là hộ khách của công ty của chúng ta. Nhưng trưởng bối của cậu ta nhậm chức ở tổng bộ tập đoàn Đường Tổng, xem như là một ‘phụ nhị đại’ đi.”

Lần trước, nhiệm vụ của tập đoàn Đường Tổng rất nhỏ, chỉ là sửa sang một phòng cà phê.

Nhưng đơn vị hợp tác với họ lại là viện nghiên cứu thiết kế Đường Tổng tại Ma Đô, còn có phòng luật sư Đường Kim và địa sản An Gia.

Có cảm giác như đại pháp bán muối, cho nên Triệu Quang Minh mới nhớ kỹ chuyện này.

Sau này công ty văn hóa Đường Trình lại liên hệ với họ, tiến hành đàm phán sửa sang chi nhánh, Triệu Quang Minh lập tức nhớ đến.

Thông qua tiếp xúc với văn hóa Đường Trình, Triệu Quang Minh dần dần thăm dò được tình hình của vị Đường tổng này.

Khẳng định là có quan hệ với tập đoàn, nhưng chắc là không lợi hại như hấn tưởng.

Bằng không trực tiếp để tập đoàn gửi email xuống, chứ cần gì phải đàm phán và mặc cả giá cả với bọn họ?

Nghe thấy bối cảnh của đối phương, Lưu Thiên Thụy hơi sợ hãi: “Triệu tổng, vậy ngài nói tôi nên làm gì? Có cần nói với Trần đồng (sự) một tiếng không?”

Nhập hàng là một phòng ban cực kỳ quan trọng của công ty, nhân viên có chức vụ quan trọng bên trong đều là người có chút quan hệ.

Lưu Thiên Thụy là em họ của đồng sự (thành viên ban giám đốc) Trần Trường Nhạc, đây cũng là chỗ dựa vào nguyên nhân để Lưu Thiên Thụy ngồi vững ở vị trí này.

Triệu Quang Minh mỉm cười, thản nhiên nói: “Cậu ta tức giận thì để cậu ta xả giận thôi, ai bảo người ta có quan hệ trong tập đoàn. Đến khi đó có thể chuyển cậu qua phòng ban khác, chờ đối phương quên chuyện này thì trở lại vị trí cũ là được. Dù sao cậu ta cũng chỉ là một người ngoài, Trần đồng cũng sẽ không nhìn cậu bị bắt nạt.”

Đối với loại ‘phú nhị đại’ có quan hệ với tập đoàn này, Triệu Quang Minh tự nhiên không cần đáng tội, mặt ngoài cũng cho đối phương đủ tôn trọng là được.

Thân là tổng giám đốc của trang trí Thiên Thịnh, Triệu Quang Minh cũng không quá để ý đến đối phương.

Ngồi ở vị trí của hắn, tiến lên một bước nữa, cũng có thể vào tổng bộ, chức vị chưa chắc đã kém hơn họ hàng thân thích của người này.

Tập đoàn Đường Tổng đúng là có năng lực ảnh hưởng đến ban giám đốc của trang trí Thiên Thịnh, cũng có thể thông qua ban giám đốc để thay đổi vị trí tổng giám đốc này.

Tuy nhiên, người có quyền lực này, đều là quản lý cấp cao chân chính của tập đoàn, bọn họ rất lý tính, khôn khéo, cân nhắc rất nhiều chuyện.

Đường Tụng chỉ là một ‘phụ nhị đại’, muốn dùng quan hệ để ảnh hưởng đến vị trí tổng giám đốc của hắn, gần như là không có khả năng.

Dù sao chủ nhân chân chính của tập đoàn Đường Tổng, cũng chỉ có vị chủ tịch Kim và cơ cấu nằm ở hải ngoại kia.

Bất kể kẻ nào muốn thay đổi nhân sự quan trọng ở các công ty do tập đoàn khống chế cổ phần, đều phải có lý do chính đáng và đầy đủ.

Nghe thấy lời này, Lưu Thiên Thụy cũng thở phào, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Chức vị phó tổng nhập hàng này rất thoải mái, công việc hàng ngày đều như đi chơi vậy, ăn uống vui chơi, tắm rửa mát xa...

Hàng năm còn kiếm được một khoản tiền lót tay không nhỏ, có thể nói là vị trí thoải mái nhất ở tầng lớp quản lý trung tầng trong công ty.

Bảo Lưu Thiên Thụy rời khỏi nơi này, đúng là muốn mạng hắn.

Triệu Quang Minh dập tàn thuốc, nhìn đồng hồ rồi nói:
“Cũng đến giờ rồi, cậu ra ngoài đón đi, nhớ phải tỏ vẻ khiêm
tôn và hối lỗi đây.”

Chương 322: Phát tiết

“Lúc trước nghe nói nhà hàng này rất đẹp, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Đồng Ngọc Ngôn đánh giá phong cảnh chung quanh, trên mặt mang theo vẻ kích động và vui sướng.

Vị Triệu tổng kia là nhân vật lớn, ngay cả ông chủ công ty nàng muốn gặp một lần cũng khó.

Bây giờ lại đang chờ bọn họ ở trong này.

Trang trí Thiên Thịnh khác với hậu cần Hoa Vũ, đây là một công ty lớn, sức ảnh hưởng và thực lực tổng hợp đều rất khủng bố.

Xí nghiệp này thành lập năm 2000, là một công ty trang trí nội thất và sửa chữa hàng đầu tỉnh.

Hai năm trước, sau khi được tập đoàn Đường Tổng đầu tư và không chế cổ phần, dựa vào vòng sinh thái của tập đoàn, công ty đã phát triển rất nhanh.

Nhất là địa sản An Gia và địa sản Thịnh Nguyên dưới cờ tập đoàn Đường Tổng.

Hai công ty này đã mang đến rất nhiều hạng mục lớn cho trang trí Thiên Thịnh.

Địa sản An Gia thì không cần nhiều lời, công ty bất động sản và quản lý nổi tiếng trên cả nước, có thể nói là hàng đầu trong ngành.

Địa sản Thịnh Nguyên thì là công ty bất động sản và đầu tư rất nổi tiếng ở trong tỉnh, cũng có không ít dự án trong phạm vi toàn quốc.

Ví dụ như mấy tiểu khu nổi tiếng ở Yên Thành như Yên Giang Biệt Viện, Thịnh Nguyên Danh Dinh, Thịnh Nguyên Giai Cảnh... đều là do công ty này đầu tư và kiến thiết.

Hiện giờ, trang trí Thiên Thịnh đã biến thành một xí nghiệp tổng hợp, làm từ sửa sang, trang trí, kiến trúc, xanh hóa, vân vân...

Nghiệp vụ dần dần phóng xạ ra toàn quốc.

Nghe nói, hai năm gần đây sẽ lên sàn, công ty đang được đánh giá gần 2 tỷ.

Khi Đồng Ngọc Ngôn tiếp xúc với công ty này, cũng dần dần hiểu được sự to lớn và phức tạp của nó.

Cũng hiểu được hành vi đặt nó làm mục tiêu của mình là mù quáng và tự đại đến đâu.

Đây cũng là một nhân tố quan trọng để nàng dứt khoát từ bỏ.

Hiện giờ bạn trai mình chỉ dùng một cú điện thoại, tổng giám đốc của đối phương đã chủ động mời đến gặp mặt.

Điều này đã gián tiếp chứng minh địa vị và năng lực của Đường Tụng.

Nghĩ tới đây, Đồng Ngọc Ngôn lại ôm chặt lấy tay của Đường Tụng.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên mặc quần áo triều Hán, hai người xuyên qua mấy cái hành lang, đi đến ngoài một sân nhỏ xinh đẹp và yên tĩnh.

Trên cửa chính hình vòm bên ngoài còn có ba chữ cổ rất phong cách “Tử Lâm Viên”.

Nhân viên nhẹ nhàng mở cửa, xoay người đưa tay mời: “Xin mời, đây là Tử Lâm Viên!”

“Làm phiền rồi.” Đường Tụng gật đầu, dẫn Đồng Ngọc Ngôn đi vào trong sân nhỏ.

Trên ghế salon ở khu nghỉ ngơi vẫn cửa ra vào.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, biểu cảm nghiêm túc đang ngồi thẳng ở đó.

Khi thấy người đến, người này vội vàng đứng lên, trên mặt lộ ra biểu cảm nịnh nọt và nhiệt tình: “Hoan nghênh hoan nghênh, cảm ơn Đường tổng đã đến, Triệu tổng đang chờ ngài ở trong.”

Vừa dứt lời, Lưu Thiên Thụy đã thấy rõ người đến.

Một người thanh niên trẻ tuổi tự tin thông dong, mặc âu phục hàng hiệu, thần thái rất đoan chính và ưu nhã.

Với ánh mắt nhìn người nhiều năm, có thể cảm giác được đối phương không tầm thường.

Chắc hẳn là Đường Tụng Đường tiên sinh rồi.

Ngay sau đó, Lưu Thiên Thụy lại nhìn thấy cô gái xinh đẹp ở bên cạnh.

Đồng tử lập tức co rút lại, trên mặt mang theo vẻ không tin và kinh hãi.

Cuối cùng cũng hiểu được mình đắc tội với vị Đường tiên sinh này ở chỗ nào.

Ngồi ở vị trí này, hẳn đã từng hưởng rất nhiều nữ tiêu thụ xinh đẹp.

Tuổi con trẻ mà đã lên làm quản lý, hầu như đều đi đường tắt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn dám không kiêng nể gì mà quấy rối đối phương.

Sau khi bị đối phương từ chối nhiều lần, cũng nói vài câu mang tính sỉ nhục.

Nhưng không ngờ, một quản lý bình thường của Hoa Vũ, lại có chỗ dựa.

Lưu Thiên Thụy lập tức chảy mồ hôi lạnh.

Đồng Ngọc Ngôn thấy đáng vẻ sợ hãi của đối phương, lập tức cảm thấy sảng khoái.

Tựa như uống một ly coca đá trong ngày nắng nóng.

Nàng tiến lên một bước, cười ha hả nói: “Lưu tổng, gần đây vẫn khỏe chứ? Còn nhớ tôi không? Tiểu Đồng của Hoa Vũ nha.”

Nàng kéo tay Đường Tụng, cười ngọt ngào nói: “Giới thiệu một chút, đây là bạn trai tôi, Đường Tụng.”

Nghe vậy, một tia may mắn cuối cùng của Lưu Thiên Thụy cũng biến mất.

Loại phú nhị đại trẻ tuổi này, bình thường đều không sợ trời không sợ đất.

Nổi giận lên, nói không chừng còn làm ra những hành động cực đoan.

Lưu Thiên Thụy hơi lùi lại sau, nội tâm đang điên cuồng chửi mẹ.

“Mẹ nó, đã có bạn trai như vậy thì nói sớm đi!”

“Mình có ngu xuẩn thì cũng không trêu chọc người có chỗ dựa! Giả heo ăn hổ như vậy rất thú vị sao?”

Chú ý đến ánh mắt giận dữ của Đường Tụng.

Lưu Thiên Thụy hơi cúi đầu, gian nan mở miệng nói: “Đường tiên sinh, Đồng tiểu thư, tôi không biết quan hệ và thân phận của hai vị, chuyện này là lỗi của tôi, hi vọng...”

Lưu Thiên Thụy còn chưa nói hết lời, một đôi giày da màu nâu đã đập vào mi mắt.

“Ông chính là Lưu Thiên Thụy?” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai.

Đường Tụng đánh giá Lưu Thiên Thụy, lại nghĩ đến những lời Đồng Ngọc Ngôn nói, lập tức lửa giận bùng bùng.

Chỉ cần là một người đàn ông bình thường, sẽ rất khó để thờ ơ với loại chuyện này.

Không phát tiết một trận, thật sự là không vui.

“Đường tiên sinh, là tôi, chuyện trước kia thật ra là hiểu lầm, về phần hợp tác với hậu cần Hoa Vũ, tôi sẽ xử lý ổn thỏa.” Lưu Thiên Thụy cẩn thận từng li từng tí mà ngẩng đầu lên.

“Rầm...” Đường Tụng nâng chân phải lên, đập mạnh vào bụng Lưu Thiên Thụy.

“A!” Lưu Thiên Thụy kêu lên đau đớn.

Cả người bay ngược ra sau, rơi vào trên ghế salon ở khu nghỉ ngơi.

Lại vài tiếng động vang lên, Lưu Thiên Thụy và cả ghế salon đều ngã ngửa ra sau.

Đây là lần đầu tiên Đường Tụng sử dụng kỹ năng Thái Cực Quyền, hiệu quả rất không tệ.

Lợi dụng ám kình, trực tiếp tác dụng vào phần bụng của đối thủ.

Không có vết thương ngoài, nhưng cảm giác đau đớn sẽ rất mạnh.

Một đá này, đủ để Lưu Thiên Thụy đau hơn nửa tháng.

Đổng Ngọc Ngôn cũng giật nảy cả mình, vội vàng kéo tay hấn lại.

“Anh đừng kích động. Xảy ra chuyện gì thì sẽ phiền phức.”

Trong mắt nàng, Đường Tụng vẫn luôn là một nam thần nhẹ nhàng ôn nhu.

Không ngờ hôm nay lại trực tiếp ra tay.

Vừa để nàng lo lắng, lại nhin không được mà cảm động.

Điều này cũng chứng minh đôi phương rất coi trọng nàng, nàng cũng rất nặng ở trong lòng hấn.

Đường Tụng lắc đầu, lạnh lùng nói với Lưu Thiên Thụy đang rên rỉ trên mặt đất: “Chuyện này còn chưa xong đâu.”

Nghe thấy lời uy hiếp của đôi phương, đôi mắt cúi xuống của Lưu Thiên Thụy tràn đầy vẻ sợ hãi, còn có cả oán hận.

“Đường tông, xin chào, cuối cùng cũng gặp mặt.” Nghe thấy động tĩnh bên này, Triệu Quang Minh cũng bước nhanh ra đón.

Giọng nói hấn cởi mở, bước chân ổn định, không chút hoang mang.

Nhìn Lưu Thiên Thụy nằm trên đất, lại nhìn dáng vẻ hùng hổ dọa người của Đường Tụng, trên mặt hiện lên một tia chán ghét không dễ phát hiện.

Đối với loại phú nhị đại hoành hành bá đạo, xúc động dễ giận này, Triệu Quang Minh rất phản cảm.

Nhưng dù sao đôi phương cũng có quan hệ trong tập đoàn, hấn vẫn phải nể tình một chút, ít ra thì cũng không cản trở mặt tại chỗ.

“Chào Triệu tông, nghe danh đã lâu.” Đường Tụng lễ phép bắt tay với Triệu Quang Minh, biểu cảm rất bình tĩnh và thông

dong.

Triệu Quang Minh chớp mắt, nội tâm lại đánh giá Đường Tụng cao hơn không ít.

Từ biểu hiện và khí thế của đôi phương, hình như cũng không phải loại người lỗ mãng ngạo mạn.

Hắn lập tức nhìn về phía Đồng Ngọc Ngôn, hỏi: “Vị này là?”

Đồng Ngọc Ngôn kéo tay Đường Tụng, chủ động mở miệng nói: “Triệu tổng, chào ngài, tôi là bạn gái của Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn.”

Triệu Quang Minh lộ ra nụ cười nhiệt tình: “Thật sự là trai tài gái sắc! Đi thôi, mời hai vị vào trong, có chuyện gì từ từ nói.”

“Được.” Đường Tụng quét mắt nhìn Lưu Thiên Thụy một cái, rồi cất bước đi vào trong sân.

Triệu Quang Minh đi đến bên cạnh Lưu Thiên Thụy, nhỏ giọng trấn an vài câu, gọi nhân viên phục vụ đến đỡ Lưu Thiên Thụy rời đi.

Chương 323: Ăn no

Ba người ngồi xuống chiếc bàn gỗ phong cách cổ xưa.

Triệu Quang Minh mở miệng nói: “Đồ ăn đã đang chuẩn bị rồi. Đường tổng, có thể nói gút mắc giữa cậu và Lưu Thiên Thụy không? Có lẽ tôi có thể điều hòa cho hai người. Dù sao mọi người cũng là đối tác làm ăn, lại cùng có quan hệ với tập đoàn.”

Đồng Ngọc Ngôn ngồi thẳng người, chủ động giải thích: “Triệu tổng, tôi là quản lý tiêu thụ của công ty hậu cần Hoa Vũ. Trước đó vì nghiệp vụ của công ty, nên từng có tiếp xúc với Lưu tổng của quý công ty. Vị Lưu tổng này từng quấy rối tôi rất nhiều lần. Còn ám chỉ hi vọng nhận được tiền lót tay, những lời này tôi có thể cam đoan là thật.”

Triệu Quang Minh cau mày, hẳn tự nhiên hiểu rõ những chiêu trò này của bộ phận nhập hàng.

Nước quá trong không có cá, hướng hồ đây còn là những nhân viên có quan hệ.

Nhìn dáng người và tướng mạo của Đồng Ngọc Ngôn, Triệu Quang Minh cũng hiểu ngay.

Như vậy, đúng là Lưu Thiên Thụy đã sai trước.

Đường Tụng kích động như vậy thì cũng có thể hiểu được.

Trầm ngâm giây lát, hẳn chân thành nói: “Đường tổng, Đồng tiểu thư, hai người yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho hai người một câu trả lời.”

“Triệu tổng định xử lý chuyện này thế nào?” Đường Tụng truy vấn.

“Công ty tuyệt đối sẽ không nhân nhượng với loại con sâu làm rầu nồi canh này, chúng tôi sẽ sa thải Lưu Thiên Thụy, đồng thời tiến hành chỉnh đốn lại bộ phận nhập hàng.”

Triệu Quang Minh nhìn Đồng Ngọc Ngôn, nói: “Đối với chuyện Đồng tiểu thư gặp phải, chúng tôi tự nhiên sẽ có bồi thường. Tôi đã nghe nói đến công ty Hoa Vũ, họ cũng có chút danh tiếng ở Yên Thành. Thứ hai Đồng tiểu thư có thể đến văn phòng tổng giám đốc, tôi sẽ đích thân an bài chuyện hai công ty hợp tác. Trước mắt chúng tôi đang hợp tác với hậu cần Hải Tinh, hậu cần Reidar, nhưng hợp đồng sắp đến kỳ hạn rồi, tin rằng sẽ dễ cô hài lòng.”

“Cảm ơn Triệu tổng ủng hộ công tác của tôi.” Nghe thấy lời này, Đồng Ngọc Ngôn hưng phấn đến đỏ cả mặt.

Bộ phận tiêu thụ trong công ty, nói cho cùng vẫn là xét công trạng.

Chỉ cần nàng lấy được đơn hàng của trang trí Thiên Thịnh, nàng có thể thay đổi dư luận, nở mày nở mặt, địa vị trong công ty cũng cao hơn.

Muốn trả thù một vài người, cũng là chuyện rất đơn giản.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng nhìn về phía Đường Tụng lại càng nhu hòa như nước.

Có thể nói, tất cả những gì nàng đạt được, đều là hấn mang lại.

Hôm nay, Đường Tụng thậm chí còn không tiếc đích thân ra tay dạy dỗ Lưu Thiên Thụy.

Đường Tụng mỉm cười, nhìn vào Triệu Quang Minh, thái độ thông dong: “Vị Lưu tổng này có vấn đề rất lớn. Công ty mua sắm đến trình độ nhất định, kiếm phần trăm cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu yêu cầu người ta lót tay, vậy

thì đây chính là hối lộ, là phạm tội. Chỉ sa thải, chỉ sợ là chưa đủ nhỉ?”

Triệu Quang Minh hơi cứng lại, tay cầm chén trà hơi dùng sức.

Mấy năm nay, sau khi nhận được tài nguyên của tập đoàn Đường Tống, trang trí Thiên Thịnh phát triển như mặt trời ban trưa, quy mô càng ngày càng lớn.

Có một chút vấn đề nhỏ trong nội bộ là chuyện khó tránh khỏi.

Tuy nhiên, cấp lãnh đạo công ty đều cố gắng xem nhẹ chuyện này, cũng coi như là một loại biện pháp cân bằng quyền lực trong nội bộ, dù sao ai mà còn không có mấy người thân bạn bè chứ.

Lưu Thiên Thụy, hoặc là nói lãnh đạo bộ phận nhập hàng, khẳng định là có những hành vi tương tự.

Nhưng số tiền không quá lớn, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với công ty.

Triệu Quang Minh cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà đắc tội với vị đồng sự ở sau lưng Lưu Thiên Thụy.

Hắn nhìn vào mắt Đường Tụng, thuận miệng nói: “Trước mắt còn chưa xác định hành vi nhận hối lộ của đối phương, chuyện này chờ tôi về điều tra thêm đi. Đường tổng yên tâm, nếu như có chứng cứ xác thực, chúng tôi tuyệt đối sẽ làm việc theo pháp luật. Dù sao đây cũng là chuyện trong nội bộ công ty của chúng tôi, chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý.”

Lời ngầm là hi vọng Đường Tụng không nhúng tay vào quyết sách nội bộ của họ.

“Hi vọng Triệu tổng nói được làm được.” Đường Tụng khoanh tay hai lên bàn, biểu cảm khá nghiêm túc.

Tập đoàn Đường Tổng thân là cổ đông lớn, khống chế cổ phần tuyệt đối với trang trí Thiên Thịnh, có quyền lực khống chế tất cả.

Trên lý thuyết, công ty này thuộc về hắn.

Có lẽ không lâu sau, hắn sẽ có năng lực can thiệp vào việc điều hành công ty.

Vị Triệu tổng này nếu dám qua loa hắn, vậy thì phải gánh chịu hậu quả tương ứng.

Hi vọng Triệu Quang Minh nói được thì làm được.

Triệu Quang Minh thì mặt ngoài cười ‘ha ha’, nội tâm lại hơi không vui.

Vị Đường tổng này hình như là quá đề cao bản thân mình rồi.

Tập đoàn Đường Tổng cũng không phải nhà cậu ta, chuyện nội bộ trang trí Thiên Thịnh cũng không phải thứ cậu ta có thể nhúng tay.

Đúng lúc này, mấy nhân viên phục vụ gõ cửa đi vào, đưa lên mấy chiếc khăn mặt nóng.

Ba người lau tay sạch sẽ.

Đồ ăn bắt đầu được mang lên.

Triệu Quang Minh giống như đã quên chuyện xấu hổ vừa rồi, bắt đầu chủ động giới thiệu các món đặc sắc ở nơi này.

“Đây là gạch cua, là món đặc sắc của nơi này.”

“Đây là...”

“Đây là...”

...

Cho dù khá bất mãn với Đường Tụng, Triệu Quang Minh vẫn nhẫn nại điều động bầu không khí, khiến bàn cơm có vẻ rất hòa hợp êm thấm.

Triệu Quang Minh có tất cả đặc chất của nhân sĩ thành công ở độ tuổi này.

Thành thực ôn trọng, tư duy rõ ràng, lịch duyệt phong phú.

Hắn có thể đi đến vị trí này hôm nay, trở thành giám đốc của một xí nghiệp có quy mô 2 tỷ, tự nhiên biết đạo lý đối nhân xử thế.

Bài trừ không nói đến bối cảnh tập đoàn sau lưng Đường Tụng, thì văn hóa Đường Trình vẫn là khách hàng của họ.

Mặt ngoài, Triệu Quang Minh vẫn phải bảo trì tôn trọng nhất định, ít nhất cũng không để cho người khác bắt bẻ.

Đồng Ngọc Ngôn ngồi bên cạnh gấp đồ ăn cho Đường Tụng, thỉnh thoảng lại rót trà cho hai người, nói vài câu dí dỏm.

Bản thân nàng cũng giỏi xã giao, cộng thêm bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện không yếm, nói năng rất có chừng mực.

Ba người vừa thưởng thức đồ ăn ngon, vừa thân thiện trò chuyện.

Bầu không khí lúng túng ban đầu đã biến mất sạch.

Liên quan đến việc sửa sang 7 chi nhánh, Triệu Quang Minh biểu hiện rất hào phóng.

Trực tiếp ưu đãi 30%, dựa theo giá 2450/ 1 mét vuông để tính.

Đồng thời hứa hẹn sẽ đồng thời khởi công, hoàn thành trong vòng 20 ngày.

Dựa theo báo cáo nghiên cứu của Tạ Vũ Đồng, giá tiền này đã là rất rẻ.

...

Ban đêm ở Yên Thành, phố lớn ngõ nhỏ, nhà cao tầng san sát, ánh đèn chói lọi, xen lẫn nhau tạo thành một bức tranh đặc biệt.

Trên đường phố rộng rãi, trong chiếc Bentley.

Đồng Ngọc Ngôn nắm tay phải của Đường Tụng, đặt lên đùi mình, rồi nhẹ nhàng nắn bóp.

“Cảm ơn anh yêu.” Trên mặt nàng mang theo nụ cười hạnh phúc, đôi mắt nhìn vào Đường Tụng lại lóe sáng.

Sau đó, lại kéo tay của Đường Tụng lên miệng mình, đặt ngón tay của hắn vào trong miệng.

Bắt đầu cắn cắn như ăn kẹo.

Đường Tụng bị nàng trêu ghẹo đến khó chịu, cười nói: “Em xác định muốn về nhà anh? Đến khi đó đừng hối hận.”

“Đương nhiên.” Đồng Ngọc Ngôn liếm nhẹ vài cái: “Nói đến thì em vẫn chưa đến nhà anh đâu, cũng không biết cách âm có tốt không, giường có rộng không?”

Đường Tụng gầy gầy đầu ngón tay, thành khẩn nói: “Em yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm em thất vọng.”

Hình như nghĩ đến hình ảnh nào đó, Đồng Ngọc Ngôn khắp chân đôi chân nở nang, trên mặt hiện lên hai áng mây đỏ, nàng tiến lại gần Đường Tụng, nhỏ giọng nỉ non: “Hôm nay em muốn ăn no, anh hiểu ý em nhỉ?”

Đường Tụng gật đầu, nhìn sang Đồng Ngọc Ngôn.

Nhìn không được mà nhân ga sâu hơn.

Chúc ae Giáng sinh vui vẻ, hạnh phúc bên người thân
thương!!!

Chương 324: Đồng Ngọc Ngôn khiêu khích

Bãi đỗ xe Yên Giang Biệt Viện.

“Đến rồi.” Đường Tụng cởi dây an toàn, liếc nhìn ánh mắt như nước của Đồng Ngọc Ngôn.

“Anh cởi dây an toàn giúp em đi! Em nhũn cả ra rồi.” Đồng Ngọc Ngôn cắn cắn môi dưới nở nang, nhìn hắn đầy chờ mong.

Khóe miệng Đường Tụng cong lên, cúi người tới gần.

Đồng Ngọc Ngôn ưỡn bộ ngực sung mãn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lông mi hơi run lên, chờ đợi nụ hôn sắp tới.

Một lát sau, nụ hôn trong dự kiến không xuất hiện, chỉ có thể cảm nhận hơi thở nóng bỏng của Đường Tụng phun vào mặt.

Đồng Ngọc Ngôn hơi hé mắt ra, liền thấy khuôn mặt tuấn tú ở ngay trước mặt nàng, mang theo theo ý cười nhìn nàng.

Gương mặt kia rất gần, nhìn thế nào cũng vẫn đẹp trai như vậy.

Làn da trắng nõn trong suốt, không chút tì vết.

Mũi cao thẳng và môi mỏng đẹp đẽ, hình thành một đường cong hoàn mỹ.

Đồng Ngọc Ngôn duỗi đầu lưỡi liếm môi, nàng thấy hơi thèm rồi.

Nàng mân mê miệng, nhẹ nhàng lắc lư thân thể, làm nũng: “Anh không thể chủ động một chút sao? Em muốn được yêu, anh thỏa mãn em đi mà, nha?”

Đột nhiên, hai mắt nàng trợn tròn, miệng hơi mở ra, lộ ra hàm răng trắng chĩnh tề.

Tim truyền đến cảm giác tê dại khiến nàng mê say.

Con người nàng nổi lên hơi nước, không nghĩ được nữa, chủ động tiến lên.

Trong tầng hầm lò mờ, chiếc Bentley trắng rất yên tĩnh.

Một lúc sau, cửa xe mới mở ra.

Đồng Ngọc Ngôn chậm rãi xuống xe, chân hơi bủn rủn.

Đường Tụng đưa tay ôm eo nàng, giúp nàng đứng vững, hai người đi về phía thang máy.

Đồng Ngọc Ngôn tựa vào người hắn, nhỏ giọng nói: “Em thật sự là không có sức chống cự nào với anh.”

“Hi vọng lát nữa em có thể chống cự lâu một chút.” Đường Tụng cười với nàng.

Hai người đi lên thẳng tầng 20.

Xuyên qua hành lang rộng rãi và sáng sủa, mở cánh cửa đen nặng nề.

Đồng Ngọc Ngôn liếc nhìn bốn phía.

Đầu tiên là bị hấp dẫn bởi chiếc tủ cao cấp lơ lửng trên tường.

Đường Tụng lấy ra một đôi dép nữ từ trong tủ giày.

Đồng Ngọc Ngôn hai mắt sáng rực, treo áo khoác, túi xách rồi vui vẻ thay dép.

“Nói đến thì người bạn gái như em cũng không xứng chức, đến giờ vẫn còn chưa đến nhà anh.” Đồng Ngọc Ngôn kéo tay Đường Tụng, cảm khái nói: “Yến Giang Biệt Viện không hổ là dự án cao cấp nhất của Yến Thành, đây là nguyên một tầng luôn à?”

Đường Tụng gật đầu, giải thích: “Tổng cộng 500 mét vuông, lát nữa dẫn em đi dạo.”

“Được.” Đồng Ngọc Ngôn chưa từng đến căn nhà nào cao cấp như vậy, nội tâm có hơi kích động.

Nghe nói biệt thự 500 mét vuông ở Yến Giang Biệt Viện, đều là hàng không bán, mà để chủ đầu tư mang đi tặng lễ, lời kéo quan hệ.

Nhưng chuyện này cũng bình thường, địa sản Thịnh Nguyên là sản nghiệp dưới cờ tập đoàn Đường Tổng.

Đường Tụng là cổ đông của tập đoàn, tự nhiên có thể nhận được.

Vòng qua một tầng bình phong đặc biệt bằng dây leo, Đường Tụng bật đèn.

Ánh đèn trong phòng khách sáng lên, cửa sổ sát đất 270 độ lập tức xuất hiện trước mặt hai người.

Đồng Ngọc Ngôn há hốc mồm, trên mặt có mừng rỡ, có tán thưởng, có hướng tới.

Nàng thả tay Đường Tụng, tiến lên vài bước, đứng trước cửa sổ rộng rãi.

Nơi xa là ánh đèn chói sáng của thành thị, gần gần là cảnh sông, vườn cây rộng rãi...

Ngắm nhìn bốn phía, trang trí nội thất và đồ dùng trong nhà rất xa hoa, tinh xảo.

Nàng thở sâu, cảm nhận cảnh đẹp mình chưa từng được thể nghiệm.

“Em rất thích nơi này!” Nàng quay người nhìn về phía Đường Tụng, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Nàng không hỏi trực tiếp như Lý Nhã Ly, mà thể hiện ý nguyện của mình một cách uyển chuyển hơn.

Đường Tụng mỉm cười, ôm nàng từ phía sau, nói: “Sau này có rảnh thì đến đây chơi, lát nữa anh thêm vân tay của em vào khóa.”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, nói khẽ: “Mặc dù tiểu khu Thanh Tân cũng rất thoải mái và ấm áp. Nhưng em vẫn thích loại nhà cao cấp xa hoa này hơn. Như vậy có thể làm em cảm thấy mình đang đứng ở độ cao mà mình mơ ước.”

Đường Tụng cúi đầu, hôn lên mái tóc dài của nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng, cảm nhận dáng người lồi lõm của nàng.

Hắn cười khẽ, nói: “Nếu em thích, anh sẽ tặng em một căn, được không?”

Nghe thấy câu nói bình tĩnh và thản nhiên như không này, Đồng Ngọc Ngôn cứng đờ, trái tim bắt đập đập mạnh.

Mặc dù biết Đường Tụng rất giàu, nhưng trực tiếp tặng nhà như vậy thì nàng có chút không chịu nổi.

Có quá khoa trương rồi không?

Với lại, với giá trị con người của Đường Tụng, tặng nhà chắc chắn sẽ không kém, chắc cũng phải mấy triệu là ít nhỉ?

Nàng xoay người, đặt hai tay lên ngực hắn, ngửi lấy mùi cơ thể hắn.

Một lát sau, Đồng Ngọc Ngôn kiềm chế nội tâm kích động, gian nan nói ra: “Nếu nói không muốn, chính bản thân em cũng cảm thấy cực kỳ dối trá. Em chính là một người như vậy, em khát vọng thành công, cũng khát vọng cuộc sống tốt hơn.”

“Đường Tụng, em mê luyện anh quả thực là bao hàm cả nhân tố quyền thế và danh lợi. Giống như anh nói, đó cũng là một bộ phận của anh, em sẽ không chối bỏ điều này. Trong mắt em, cơ sở của tình yêu là sùng bái và thương thức. Trong lòng em, anh chính là một ngọn hải đăng, chiếu sáng em, bảo vệ em, chỉ dẫn em. Em yêu anh, thương thức anh, cũng sùng bái anh.”

Đường Tụng nâng cằm nàng lên, cười nói: “Anh biết, nhưng anh không ghét, chỉ cần em yêu anh là được.”

“Em đương nhiên yêu anh, bằng không em cũng sẽ không trao cho anh thứ quý giá nhất của mình.” Đồng Ngọc Ngôn liếm môi một cái, nàng chậm rãi đưa tay xuống dưới, nháy mắt nói: “Xin chào Tiểu Đường!”

Đường Tụng hô hấp dồn dập, ánh mắt tựa như có thể phun lửa, đôi tay bắt đầu không thành thật.

“Đi thôi, ma pháp học đồ thân ái, bài học hôm nay rất quan trọng, dính đến việc đột phá cảnh giới, hi vọng em nghiêm túc.” Đường Tụng trực tiếp bế nàng lên, bước nhanh vào phòng ngủ chính.

Rầm ... đóng sập cửa lại.

Ngay sau đó, Đồng Ngọc Ngôn bị ném lên chiếc giường rộng rãi mềm mại.

Đường Tụng đè lên trên.

Đồng Ngọc Ngôn ngược đôi mắt tràn ngập sương mù, hơi thở như lan, nói: “Em biết Tiểu Đường rất vất vả, anh chờ em một chút được không, em đi tắm, rồi ăn mặc lại. Đây là lần

đầu của em, hi vọng có được trải nghiệm hoàn mỹ nhất, để anh vĩnh viễn không quên được.”

Đường Tụng hôn lên mặt nàng một cái, vỗ lên bờ hông vênh cao của nàng: “Đi đi, mời em biểu diễn.”

Đồng Ngọc Ngôn lăn một vòng trên giường, thoát khỏi Đường Tụng.

Lại cười quyến rũ, nói: “Em thật ra cũng rất chờ mong biểu hiện của anh, hi vọng đến lúc đao thật thương thật, thì anh không như xe bị tuột xích.”

Tiếp theo, nàng lắc lắc hông nhỏ, đi về phía phòng vệ sinh.

Nhìn bóng lưng của nàng, Đường Tụng không khỏi lắc đầu.

Bệnh vật này của Đồng Ngọc Ngôn mãi không sửa được, nàng căn bản là không ý thức được tầm quan trọng của vấn đề.

Lúc trước, vì nàng còn non nên Đường Tụng khá nương tay trong quá trình làm phép.

Bởi vậy Đồng Ngọc Ngôn cũng không biết năng lực thật sự của hắn, cũng không biết năng lực của hắn khủng bố đến mức nào.

Đêm nay nhất định phải trừng trị nàng một phen, để nàng hiểu được khiêu khích mình là phải trả giá đắt như thế nào.

Chương 325: Cầu thủ mới

Đường Tụng ngồi trên giường, cầm điện thoại trò chuyện với mấy cầu thủ khác.

Thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng vệ sinh, trên mặt mang theo vẻ không kịp chờ đợi.

Đã nửa tiếng, Đồng Ngọc Ngôn vẫn chưa đi ra.

Nghe tiếng nước ở bên trong, lại có tiếng máy sấy tóc, tiếng sột soạt của tất...

Cảm giác chờ mong của hắn bị kéo lên đến đỉnh, nội tâm càng ngày càng ngứa ngáy.

Cảm giác chờ mong như có như không do Đồng Ngọc Ngôn tạo ra này, quả thực là chọc trúng chỗ ngứa của hắn.

So với Trình Nhạc Nhạc và Lý Nhã Ly, Đồng Ngọc Ngôn rất chú ý cảm giác nghi thức và bầu không khí, cũng rất có tâm cơ.

Kẹt kẹt... cửa phòng tắm chậm rãi kéo ra.

Đồng Ngọc Ngôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu đã xuất hiện trước mặt Đường Tụng.

Có lẽ là bởi vì Đường Tụng từng tán thưởng mắt của nàng.

Nên Đồng Ngọc Ngôn cố tình kẻ mắt, đeo kính áp tròng đỏ mà hắn thích. (có ảnh)

Bộ ngực size không bị trói buộc cao vút và sung mãn.

Quần skinny bó sát phác họa ra đường cong hông eo mượt mà.

Nàng bước chân đất đi về phía Đường Tụng.

Khuôn mặt quen thuộc kia đã không còn vẻ ôn nhu như nước, mà thay vào đó là vẻ cao ngạo lạnh lùng mang theo một tia quynh rũ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong không khí tựa như có tia lửa.

Đường Tụng nuốt ngậm nước miếng.

Trải qua một thời gian chờ đợi, giá trị chờ mong của hắn đã max điểm, có chút không kiềm chế được.

Đồng Ngọc Ngôn đứng cách hắn một mét, uốn bộ ngực cao vút, đồng tử màu đỏ nhìn thẳng vào hắn.

Giống như là đang phát động khiêu khích.

Sau khi tắm xong, mùi thơm ngát của sữa tắm hòa với đồ trang điểm và nước hoa đập vào mắt.

Đường Tụng khịt khịt mũi, trực tiếp đưa tay kéo nàng qua.

Đồng Ngọc Ngôn uốn éo người, ngăn cản bàn tay làm loạn của Đường Tụng.

Dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng nói: “Bạn Đường Tụng này, hình như bạn còn chưa tỏ tình đâu.”

Vị trà xanh nhàn nhạt truyền đến từ trong miệng nàng, là mùi kẹo cao su Đồng Ngọc Ngôn hay dùng.

Đường Tụng mỉm cười, trong lòng cũng cảm thấy hơi có lỗi với nàng.

Bọn họ đã xác định quan hệ từ rất lâu, hắn cũng chưa từng nói mấy lời yêu đương.

Trái lại thì Đồng Ngọc Ngôn thường xuyên gửi những lời như vậy.

Mỗi khi hai người thân mật, thì nàng cũng sẽ nói vài câu tâm tình, biểu đạt tình cảm của mình.

Tựa như vẫn luôn là nàng đang chủ động.

Đường Tụng ngậm lấy vành tai của nàng, giọng nói thành khẩn: “Đồng Ngọc Ngôn, anh yêu em.”

Nghe được câu nói mình chờ đợi từ lâu, Đồng Ngọc Ngôn hô hấp dồn dập, bộ ngực phập phồng kịch liệt, khóe mắt hơi ươn ướt.

Nàng chờ giây phút này quá lâu.

Nếu như không nghe được câu này, nàng luôn cảm thấy lần đầu tiên sẽ không hoàn mỹ.

“Anh nhất định là thật lòng.” Nàng kéo tay Đường Tụng, đặt lên tim mình: “Em cũng thật lòng, em yêu anh.”

Ngay sau đó, thân thể Đồng Ngọc Ngôn bay lên.

Sau một tiếng kêu, bờ môi nàng đã bị chặn lại.

Cảm giác kích thích mãnh liệt truyền đến, giờ phút này nàng cực kỳ chủ động.

Dùng sức hôn môi mỏng của Đường Tụng, đôi tay sờ mó loạn xạ.

Tựa như còn khát vọng hơn cả hẳn.

Đêm cuối thu, gió lạnh lẽo.

Từng chiếc từng chiếc lá rụng bị gió cuốn trôi, lên lên xuống xuống không ngừng.

Nhánh cây va chạm vào nhau, phát ra những tiếng kêu rên không ngừng nê.

...

Gió rét qua đi, lại là một trời thu mát mẻ.

Vừa qua 0 giờ sáng.

Mùa thu ngênh đón những ngày cuối cùng, sương bắt đầu xuống.

Thời tiết càng ngày càng

Tuy nhiên, bầu không khí trong phòng ngủ lại rất nhiệt liệt nóng bỏng.

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ như táo, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi và no đủ.

Nàng rụt rè nói: “Em biết sai thật rồi!”

Đường Tụng ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngào ngọt của Đồng Ngọc Ngôn, đành chỉ chuyển động.

Nhẹ nhàng vuốt ve bóng lưng nàng, cười tủm tỉm nói: “Vậy tha cho em lần này.”

Đồng Ngọc Ngôn hừ nhẹ một tiếng, tựa vào ngực hắn, nhắm mắt nỉ non: “Không có ruộng bị cày hỏng, chỉ có trâu bị chết vì mệt, một ngày nào đó, em sẽ lật kèo.”

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ‘nhân duyên’.”

“Keng, bạn nhận được một bất động sản ngẫu nhiên ‘nơi ở tại Bắc Thành Hoa Viên x1’. Mời ba ngày sau đi nhận.”

“Keng, chúc mừng túc chủ chiêu mộ cầu thủ mới, tiến thêm một bước trên con đường gây dựng đội bóng.”

“Keng, kiểm tra được cầu thủ mới có độ trưởng thành cực cao, đang khởi tạo nhân vật trò chơi...”

“Keng, đã sáng tạo nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’, nhiệm vụ trưởng thành đã mở, mời tự kiểm tra.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng hơi chấn động.

Nhất là câu ‘độ trưởng thành cực cao’, đã chứng minh Đồng Ngọc Ngôn đúng là một nhân tài.

Hắn lập tức kiểm kê thu hoạch.

Nơi ở tại Bắc Thành Hoa Viên x1: 180 mét vuông, 4 phòng 2 sảnh 3 vệ sinh, mỗi hộ một thang riêng biệt... Mời ba ngày sau đến văn phòng bắt động sản tại Bắc Thành Hoa Viên để nhận.

“Cái này... mẹ nó... giống hệt căn nhà của Trình Nhạc Nhạc...” Đường Tụng nuốt ngụm nước miếng.

Trình Nhạc Nhạc vẫn đang ở trong tiểu khu này.

Mặc dù bình thường nàng hay ở trong trường, nhưng nếu Đồng Ngọc Ngôn cũng vào ở, nói không chừng có ngày chạm mặt nhau.

Đột nhiên, Đường Tụng lại hơi động lòng.

Nếu như vậy, nói không chừng hắn có thể thông qua quản lý thời gian, để đồng thời quan tâm đến sức khỏe thể xác và tinh thần của hai cầu thủ.

Ví dụ như tối hôm nay chơi xong một trận bóng.

Sáng hôm sau rời giường, tiến hành thi đấu huấn luyện với một cầu thủ khác.

Như vậy không chỉ có thể duy trì cảm giác chơi bóng ba người, mà còn có thể bầu bạn nhiều hơn.

Nghĩ như vậy, Đường Tụng không khỏi cười khẽ.

Đồng Ngọc Ngôn mở mắt ra, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Đường Tụng véo má nàng, cười tủm tỉm nói: “Ngọc Ngôn, mấy ngày nữa anh có bất ngờ cho em.”

“Bất ngờ gì?”

“Giờ chưa nói được.”

“Nói cho em biết đi mà.” Đồng Ngọc Ngôn nũng nịu, giả bộ ngây thơ.

Đường Tụng vỗ lên mông nàng một cái: “Muốn chơi thêm một trận nữa à?”

Đồng Ngọc Ngôn cứng đờ, lập tức yên tĩnh lại, không dám nói gì nữa.

Đường Tụng mở trung tâm cá nhân.

Bên cạnh hình 3D trần trụi của hắn, xuất hiện nhân vật trò chơi thứ tư.

Nhưng so sánh ra, mô hình 3D của Đồng Ngọc Ngôn không có gì quá đặc biệt.

Không có mông đào mật như Trình Nhạc Nhạc, chân ly rượu như Lý Nhã Ly, ngực cỡ E như Liễu Bảo Nguyệt.

Nhưng tổng thể lại rất cân đối.

Đường Tụng so sánh và thưởng thức một lát, mời ấn vào mô hình ‘Đồng Ngọc Ngôn’.

Lập tức xuất hiện một giao diện.

Bên trái là thông tin cá nhân của nàng.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 1m68, cân nặng: 54kg.

Trí lực: 77, sức chịu đựng: 58, nhanh nhẹn: 56.

Kỹ năng: không.

Độ trưởng thành: 35/90.

Lại là một cầu thủ ưu tú có độ trưởng thành 90.

Mặc dù thuộc tính của Đồng Ngọc Ngôn kém hơn Trình Nhạc Nhạc, nhưng độ trưởng thành lại rất cao.

Chúng tỏ nàng rất có tính dẻo, có tiềm lực trở thành một nhân tài cao cấp.

Có hệ thống trợ giúp, có thể quy hoạch con đường phát triển cho nàng, phát huy bản thân tốt hơn.

Bởi vì là nhân vật do Đường Tụng chiêu mộ, nên hệ thống không tự động quy hoạch con đường phát triển.

Bên phải giao diện là những lựa chọn bắt mắt.

“Mời lựa chọn con đường phát triển của nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’.

A: Trợ lý công việc, nâng cao năng lực làm việc của nhân vật, bồi dưỡng kiên nhẫn, cẩn thận, lòng trách nhiệm, trợ giúp người chơi quản lý thời gian, xử lý công việc, tiếp đãi thương vụ, vân vân... có thể chiêu mộ đội ngũ hỗ trợ.

B: Nữ nghệ sĩ, có thể trở thành nghệ sĩ ký hợp đồng cấp S của công ty giải trí Tụng Mỹ, hưởng đãi ngộ của minh tinh. Trước đó cần tiến hành huấn luyện ca hát, diễn xuất, vân vân... tỷ lệ thành công và hồi báo tương đối cao.

C: Tinh anh thương nghiệp, bồi dưỡng thành nữ cường nhân, cân nhắc đến độ trưởng thành và năng lực cá nhân của nhân vật hiện nay, cần tiến thành huấn luyện nhất định.

Chú: Con đường phát triển của nhân vật sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ chính tuyến của người chơi, mời lựa chọn thích đáng.

Chương 326: Bộc lộ tài năng

Đường Tụng hơi suy tư, cũng hiểu nguồn gốc của ba con đường phát triển này.

Đồng Ngọc Ngôn có EQ cực cao, tâm tư nhạy cảm, giỏi giao tiếp.

Những điểm này đã được thể hiện từ thời đại học.

Nàng từng dựa vào sự nỗ lực của bản thân, trở thành phó hội trưởng hội học sinh.

Lúc đi học, từng nhiều lần làm MC, biểu diễn các tiết mục trên sân khấu, rất thích tham gia vào các hoạt động và tổ chức.

Rất được sinh viên trong trường hoan nghênh.

Đây cũng là vì sao nàng được công nhận là hoa khôi, mà Từ Tinh xinh đẹp không kém Đồng Ngọc Ngôn lại không có đãi ngộ này.

Tổng hợp tố chất của nàng.

Cương vị ‘trợ lý công việc’ này rất phù hợp với nàng bây giờ.

Nếu như không có nhiệm vụ trưởng thành của hệ thống, nàng cũng có thể đảm nhiệm chỉ bằng năng lực của mình.

Nữ nghệ sĩ, cái lựa chọn này cũng từng xuất hiện trên người Lý Nhã Ly.

Nhưng khi đó không nói tỷ lệ thành công và hồi báo, trái lại còn ghi rõ là ‘cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên’.

Chứng tỏ so với Lý Nhã Ly, Đồng Ngọc Ngôn cũng có tố chất trở thành minh tinh.

Dù sao, ngoại trừ vẻ ngoài ra thì nàng cũng có nhiều tài nghệ khác, ca hát, nhảy múa, vân vân...

Tuy nhiên, theo Đường Tụng hiểu, thì Đồng Ngọc Ngôn tuyệt đối sẽ chọn ‘C: Tinh anh thương nghiệp’.

Mặc dù con đường này là khó khăn nhất, những tiền đồ cũng rộng lớn nhất.

Suy nghĩ xong, Đường Tụng nói khẽ: “Ngọc Ngôn.”

Đồng Ngọc Ngôn vẫn còn dư vị lại mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn hấn.

Khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn đỏ ửng, cực kỳ quyến rũ.

“Em có suy nghĩ đến việc quy hoạch tương lai chưa?” Đường Tụng hỏi.

Khác với Trình Nhạc Nhạc và Lý Nhã Ly, Đồng Ngọc Ngôn rất có chủ kiến, nàng cũng rất hiểu mình muốn gì.

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, Đồng Ngọc Ngôn lập tức phát hiện ra ý trong lời nói này.

Chẳng lẽ bởi vì mình đã trở thành người phụ nữ của Đường Tụng, nên Đường Tụng bắt đầu quy hoạch tương lai cho nàng?

Nàng lập tức lên tinh thần, không lo được cơn đau dưới người, ánh mắt sáng ngời có thần.

“Đương nhiên là có, thời đại học em đã tự học thêm JAVA và Golang. Em vào Hoa Vũ cũng làm trong phòng khai phát, vì biết hai loại ngôn ngữ lập trình này, nên em mới được nhận đây. Nhưng anh cũng biết đấy, lập trình viên trong nước chỉ ăn được cơm thanh xuân. Muốn sự nghiệp vẫn phát triển sau tuổi 30, vậy em chỉ có hai lựa chọn.”

“Hoặc là trở thành nhân viên kỹ thuật chủ chốt, không thể thiếu; hoặc là đổi ngành. Em cũng tự hiểu lấy mình, năng

kiểu và trình độ kỹ thuật chỉ tạm tạm. Cho nên em có ý định chuyển về phía quản lý.”

Nói đến đây, nàng lại nhìn Đường Tụng với ánh mắt cảm kích.

“Nhưng vì có sự giúp đỡ của anh, bây giờ em đã kiêm nhiệm chức vị quản lý tổ năm bộ phận tiêu thụ. Xem như cũng đã chuyển về bên quản lý. Thật ra em cũng không thích bộ phận tiêu thụ này, nhưng em nhìn trúng con đường phát triển tương lai và chức vị cao.”

Đường Tụng gật đầu, chân thành nói: “Ngọc Ngọc, anh cho em 3 lựa chọn, em có thể lựa chọn con đường phát triển mà mình thích.”

Đồng Ngọc Ngôn ngồi dậy, trong vẻ nghiêm túc còn có chút mừng rỡ, vội vàng gật đầu nói: “Anh nói đi.”

“Lựa chọn thứ nhất, anh có thể bồi dưỡng em thành trợ lý công việc của anh. Trước mắt không có nhiều việc, nhưng sau này sẽ càng ngày càng bận. Đương nhiên, em cũng có thể chiêu mộ đội ngũ hỗ trợ mình. Tiền lương em có thể yên tâm, tuyệt đối sẽ làm em hài lòng, không kém hơn quản lý cấp cao của các công ty lớn.”

Nghe vậy, Đồng Ngọc Ngôn mừng như điên.

Nếu có thể trở thành trợ lý của Đường Tụng, sau này đại khái là có thể tiếp xúc với con quái vật khổng lồ tập đoàn Đường Tổng, thậm chí còn có thể nhậm chức ở đó.

Đó là còn chưa nói đến tiền lương và đãi ngộ mà Đường Tụng nói.

“Hai lựa chọn khác thì sao?” Nàng cố đè nén cảm xúc, hỏi.

“Em biết giải trí Tụng Mỹ chứ?”

“Đương nhiên, đó là công ty giải trí hàng đầu trong nước, là công ty con dưới cờ tập đoàn Đường Tống. Đầu tư quay chụp không ít phim hot.”

Đường Tụng nói tiếp: “Lựa chọn thứ hai, nếu em thích ca hát, anh có thể an bài cho em làm nghệ sĩ cấp S của giải trí Tụng Mỹ. Em sẽ có đội ngũ quản lý riêng, đội ngũ quan hệ xã hội, đội ngũ vận doanh, đội ngũ thiết kế, vân vân... Còn có nhà ở cao cấp ở mỗi một thành phố lớn, ba chiếc xe sang. Hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất của công ty, còn có một khoản phí ký tên ketch xù.”

Đồng Ngọc Ngôn dần dần tỉnh táo lại, yên tĩnh nhìn Đường Tụng, chờ đợi lựa chọn thứ ba.

“Lựa chọn thứ ba, anh sẽ giúp đỡ và bồi dưỡng em trở thành một nữ cường nhân, một nhân vật tinh anh trong thương nghiệp. Em có thể làm một phen sự nghiệp theo ý nghĩ của mình, anh sẽ cung cấp tài nguyên. Thế nào, nghĩ kỹ rồi chọn một đi.”

Đồng Ngọc Ngôn mím môi, trong đầu đang đấu tranh kịch liệt.

Đường Tụng nhận ra vẻ mặt lo lắng của nàng.

Hắn bình tĩnh nói: “Em yên tâm, đây không phải là thăm dò em, em cứ chọn thứ mình thích nhất là được. Anh đã nói yêu em, cũng không phải nói đùa.”

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn rung động, nội tâm kích động không thôi.

Có thể đến với Đường Tụng, là lựa chọn chính xác nhất nàng từng làm.

Bọn họ mới qua lại 2 tháng, Đường Tụng đã bắt đầu suy tính cho tương lai của mình.

Thậm chí còn thiết kế cho nàng ba con đường phát triển rất phù hợp với nàng.

Mặc kệ là lựa chọn nào, cũng để nàng động lòng không thôi.

Đồng Ngọc Ngôn nỗ lực bình phục nhịp tim, nhỏ giọng nói: “Anh cảm thấy em có thể trở thành một nữ cường nhân không?”

Đường Tụng gật đầu: “Em giỏi quản lý cảm xúc, tâm tính ổn định, làm việc cũng có quy hoạch, EQ và IQ đều rất cao. Chỉ cần cố gắng, nhất định có thể thành công.”

Đương nhiên, niềm tin của hắn chủ yếu là đến từ hệ thống.

Nhưng Đồng Ngọc Ngôn không biết, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình tràn ngập cảm động.

Bờ môi run lên, trong lúc nhất thời lại không nói ra lời.

Không ngờ trong mắt Đường Tụng, mình lại ưu tú như vậy.

Trong mắt nàng xuất hiện ánh lệ, dùng sức ôm chặt Đường Tụng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và mùi cơ thể hắn.

Đường Tụng nhỏ giọng an ủi vài câu, giúp nàng lau nước mắt.

Một lúc sau, Đồng Ngọc Ngôn bình tĩnh lại, kiên định nói: “Em chọn cái thứ ba.”

“Được.” Đường Tụng cười nói, quả nhiên như hắn nghĩ.

Lựa chọn thứ ba dù khó khăn nhất, nhưng tiềm lực phát triển mạnh nhất.

Với tính cách của Đồng Ngọc Ngôn, đây đúng là con đường nàng thích nhất.

Đường Tụng lại nhìn về phía giao diện hệ thống.

Lựa chọn C: Tình anh thương nghiệp.

Rất nhanh, giao diện nhiệm vụ của nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’ bắt đầu nhảy lên.

Từng dòng chữ lóe sáng xuất hiện.

“Con đường trưởng thành của ‘Đồng Ngọc Ngôn’ đã mở.”

“Bảng nhiệm vụ nhân vật đã mở ra.”

Chỉ có thể nhìn thấy một nhiệm vụ vụn vặt, những cái sau đều nằm trong trạng thái ẩn.

Nội dung nhiệm vụ: Bộc lộ tài năng, nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’ đang gặp phải rất nhiều ánh mắt lạnh lùng và chế giễu trong công việc, chuyện này tạo thành quấy nhiễu đối với nhân vật, bây giờ dốc lòng trở thành một nữ cường nhân, đầu tiên phải ổn định lòng mình, suy nghĩ thông suốt. Mãi trước ngày 23 tháng Chương, thông qua các phương thức đầu tư, thu mua... để trở thành cổ động của hậu cần Hoa Vũ, triển khai trả thù.

Phần thưởng: Độ trưởng thành +10, trí lực +1, 5 triệu tiền vận doanh.

Chú 1: Nhân vật trò chơi có thể dùng chung ‘500 triệu đầu tư’ của tác chủ.

Chú 2: Tư bản Tỉnh Ngộ đã điều động đội ngũ quản lý đầu tư chuyên nghiệp đến Yến Thành, để trợ giúp và bồi dưỡng nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’ hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 327: Tiến độ 15%

Đường Tụng nhìn Đồng Ngọc Ngôn nhu thuận trong ngực, lại nghĩ đến nhiệm vụ vừa rồi.

Trong lòng cũng bùng tỉnh, bảo sao lần trước đến đón nàng, nàng lại kích động như vậy.

Còn nói vài câu châm chọc với mấy người đồng nghiệp.

Xem ra chuyện này đã trở thành một tâm ma (chấp niệm, nút thắt) trong lòng nàng.

Nhất định phải trả thù thì mới có thể thông suốt.

Đường Tụng lại có ấn tượng mới về năng lực không chế cảm xúc của nàng.

Đoạn thời gian gần đây, chắc nàng đã chịu không ít ủy khuất trong công ty, nhưng cho đến giờ nàng vẫn không thể hiện ra ngoài.

Nhiệm vụ này cũng không khó, có 500 triệu đầu tư trong tay, tin rằng nàng sẽ hoàn thành nó.

Trước mắt, hẳn mới dùng 10 triệu trong 500 triệu đó.

Vẫn luôn không có cơ hội thích hợp để tiêu xài, xem ra phải nhanh chóng tìm hạng mục đầu tư thích hợp.

Đường Tụng đang định nói với Đồng Ngọc Ngôn về nhiệm vụ trưởng thành.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa, làm cho hắn chấn động.

“Keng, căn cứ vào độ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh và năng lực, trình độ bản thân tức chủ hiện nay, tiến độ của nhiệm

vụ chính tuyển đã đổi mới, tiến độ trước mắt 15%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Bạn nhận được ‘thời trang – công thành danh toại x1’.”

“Bạn nhận được kỹ năng bị động ‘côn đồ âu phục’.”

“Bạn nhận được 35% cổ phần của công ty TNHH giải trí Tinh Thành.”

“Bạn nhận được ‘thẻ trao đổi khách sạn quốc tế Tinh Phong x1’.”

“Keng, bởi vì tiến độ đổi mới, Thương Thành đã có thêm vật phẩm mới, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng mừng rỡ không thôi, sau khi mở ra nhân vật mới ‘Đồng Ngọc Ngôn’, tiến độ cuối cùng cũng đạt đến 15%.

Mở nhà kho ra xem, kiểm kê phần thưởng nhận được.

Thời trang – công thành danh toại x1: Âu phục chính thức kiểu Anh, thời trang đã được gửi qua bưu điện, xin chú ý tin tức chuyển phát nhanh.

Bao gồm: Áo sơ mi trắng + âu phục đen + quần tây đen + cà vạt đen + giày da đen.

Hiệu quả: trí lực +2, sức chịu đựng +2.

Là một bộ thời trang tăng trí lực và sức chịu đựng, rất không tệ.

Hơn nữa còn là âu phục chính thức, có thể mặc để tham gia các trường hợp chính quy và trang trọng.

Âu phục đen rất khảo nghiệm khí chất và bề ngoài của một người.

Khí chất tốt, vậy chính là ‘soái ca cấm dục’, ‘minh tinh thần tượng’, ‘tổng tài bá đạo’.

Khí chất vớ vẩn, vậy chính là ‘vệ sĩ’, ‘nhân viên bảo vệ’...

Ví dụ như đám mặc đồ đen của an ninh Thịnh Đường.

Nhưng Đường Tụng vẫn tự tin với khí chất và hình tượng của mình bây giờ.

Côn đồ âu phục: Kỹ năng bị động, khi người chơi mặc âu phục, cảm giác đau sẽ yếu bớt, adrenalin bài tiết nhanh hơn, sức chịu đựng +5, nhanh nhẹn +5, mị lực +1, tự động sở hữu kỹ năng chiến đấu.

Chú: Âu phục cần bao gồm ít nhất ba kiện áo khoác, quần tây và giày da.

Lại là một kỹ năng bị động.

Hơn nữa còn là kỹ năng thực dụng nhất mà Đường Tụng chiếm được.

Vừa gia tăng thuộc tính, vừa cho thêm một kỹ năng chiến đấu.

Có thể phối hợp với bộ thời trang vừa nhận được.

35% cổ phần của công ty TNHH giải trí Tỉnh Thành: Cơ cấu MCN, đồng thời sở hữu ba nghiệp vụ livestream, video ngắn và thương mại điện tử.

Chú 1: Xin liên lạc với luật sư Lâm Cảnh để tiến hành thủ tục tiếp nhận cổ phần.

Chú 2: Có thể xin một ghế trong ban giám đốc.

Đường Tụng cũng từng nghe nói đến công ty này, nó khá nổi tiếng trên internet.

Có chi nhánh trên mấy thành phố chủ yếu trong nước, chuyên quản lý và vận doanh streamer, blogger...

Nghe nói dưới cờ có không ít streamer nổi tiếng, giá trị cụ thể của công ty thì không biết.

Quay đầu có thể lên mạng tìm hiểu thêm.

Thẻ trao đổi khách sạn quốc tế Tinh Phong x1: Sau khi sử dụng, có thể nhận được quyền sở hữu khách sạn quốc tế Tinh Phong (5 sao). Khách sạn nằm ở khu công nghệ cao của Yên Thành, chiếm diện tích hơn 70 mẫu, diện tích kiến trúc đạt 69.000 mét vuông, cao 28 tầng (25 tầng trên mặt đất, 3 tầng hầm), công trình chủ thể cao 117 mét, tính cả đỉnh chóp là 138 mét.”

Chú: Bạn cần đăng ký công ty mới, chuyển nhượng quyền tài sản. Bởi vì một công dân chỉ có thể thiết lập một công ty TNHH, công ty mới cần hai cổ đông, sau khi sử dụng thẻ trao đổi, xin hãy xác nhận một cổ đông khác và tên công ty.

Đường Tụng đưa tay cầm điện thoại, lên mạng tìm hiểu về khách sạn này.

Nhìn khách sạn 5 sao vô cùng bao la hùng vĩ trong ảnh.

Trái tim Đường Tụng đập thành thịch.

Đây là một khách sạn thương vụ 5 sao, tụ tập rất nhiều công năng, xa hoa và hiện đại, có phòng trọ, ăn uống, phòng họp, giải trí, nghỉ ngơi... có thể nói là tổng hợp.

Vị trí cực đẹp, nằm bên cạnh trạm xe lửa, lại gần trục đường chính, chung quanh có rất nhiều đường phố thương nghiệp và công việc...

Dưới chân khách sạn, còn có quán bar rất nổi tiếng ở Yên Thành, có trung tâm hội nghị quốc tế cỡ lớn, phòng KTV cao cấp, phòng trà, club SPA...

Trong đó, trung tâm hội nghị quốc tế có tính tiêu chí, nó có thể chứa 1100 người, là một nơi cực kỳ cao cấp tại Yên Thành này.

Những nơi này, đều thuộc về khách sạn quốc tế Tinh Phong.

Tổng hợp lại, giá trị của khách sạn này tuyệt đối vượt quá 1 tỷ.

Hơn nữa, loại khách sạn 5 sao đã có vòng sinh thái riêng và trường thành này, có được mạng lưới quan hệ cực kỳ khủng bố ở địa phương.

Có được một khách sạn như vậy, lực ảnh hưởng của hắn ở Yến Thành đã trở nên không thể khinh thường.

Nghĩ đến đây, nội tâm của Đường Tụng lại khuấy động.

Tuy nhiên, một công dân chỉ có thể thiết lập một công ty TNHH.

Trước mắt, văn hóa Đường Trình chính là xí nghiệp của cá nhân hắn.

Muốn đăng ký công ty mới, nhất định phải có 2 cổ đông trở lên.

Đường Tụng nghĩ nghĩ, nếu là thu hoạch sau khi chiêu mộ Đồng Ngọc Ngôn, vậy thì dứt khoát để nàng làm cổ đông nhỏ đi, coi như 1% thì đó cũng là món quà chục triệu rồi.

Hắn lập tức sử dụng ‘thẻ trao đổi khách sạn quốc tế Tinh Phong x1’.

“Keng, mời điền tin tức cổ đông khác.”

“Đồng Ngọc Ngôn.”

“Keng, mời đặt tên công ty mới.”

“Công ty TNHH quốc tế Tinh Phong.”

“Keng, đã làm thủ tục đăng ký cho bạn, sau khi hoàn thành, phòng luật sư Đường Kim sẽ tiến hành chuyển nhượng khách sạn.”

Kiểm kê xong xuôi.

Nhìn Đồng Ngọc Ngôn đã ngủ say từ bao giờ, Đường Tụng không đánh thức nàng.

Mà cảm điện thoại lên, tràn đầy phấn khởi mà nghiên cứu những sản nghiệp mới của mình.

...

Sáng hôm sau, Đường Tụng ngủ một thẳng một giấc.

Khi hần mở mắt ra, đã là 8:30 sáng.

Đưa tay sờ qua, cũng không chạm đến làn da bóng loáng của Đồng Ngọc Ngôn.

Hần ngồi dậy, phủ thêm áo ngủ.

Đứng trước cửa sổ, kéo màn cửa nặng nề.

Ánh nắng chiếu thẳng vào dáng người cao to của hần.

Phòng mát nhìn qua.

Trời cao, mây trắng, núi xa, rừng gần, nắng sớm, chim hót.

Một màn này tươi mát và tinh khiết.

Để cho lòng người sáng khoái.

Chương 328: Đường tắt

Đồng Ngọc Ngôn đã dậy từ sớm.

Mặc dù nàng quen ngủ đến 8 giờ, nhưng cảm giác chờ mong và tính tự chủ vẫn điều khiển nàng rời giường từ sớm.

Cẩn thận rời khỏi vòng tay của Đường Tụng, không nghĩ đến cơn đau bên dưới.

Bắt đầu tắm rửa, đánh răng, dưỡng da...

Sau đó bắt đầu trang điểm, sửa sang, thơm nức...

Chải đầu xong, nàng lại đeo chiếc đồng hồ Cartier mà Đường Tụng tặng.

Đứng trước gương, cả người tươi cười rạng rỡ, tinh xảo xinh đẹp.

Hôm qua là lần đầu tiên của hai người, nàng nhất định phải đảm bảo trạng thái tốt đẹp nhất trước khi Đường Tụng tỉnh dậy.

Để cho mình trở nên càng hoàn mỹ hơn ở trong lòng hắn.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, thời gian đã đến 8 giờ sáng.

Nàng nhìn bạn trai vẫn ngủ say sưa, lại cười đầy hạnh phúc.

Đi vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Phòng bếp rộng rãi, sáng sủa và hiện đại, cao cấp, làm cho nàng vui vẻ.

Trong tủ lạnh có không ít nguyên liệu nấu ăn.

Tài nghệ nấu nướng của Đồng Ngọc Ngôn khá bình thường, đành phải cầm điện thoại lên, vừa xem vừa học.

Nàng đeo tạp dề, trong miệng ngâm nga một bài hát.

Nghiêm túc chuẩn bị một bữa sáng dinh dưỡng.

Ngô luộc, sữa bò yến mạch.

Bánh mì nướng, xúc xích, trứng gà, salad.

Một món sandwich đơn giản.

Nàng lại nghiêm túc tạo hình cho khay đồ ăn, còn lấy điện thoại ra chụp vài tấm.

Sau đó lại chụp cửa sổ 270 độ và phong cảnh đẹp bên ngoài.

Rồi chia sẻ lên vòng bạn bè.

Tus: Trân quý khoảng chậm trong nháy mắt, hưởng thụ nắng sớm cảnh đẹp và bữa sáng của hai người.

Bài này mới đăng không lâu, lượt like và bình luận đều tăng mạnh.

Chuyện nàng có bạn trai, bạn bè trong danh bạ đều biết.

Nhưng tám ảnh ngày hôm nay, có lượng tin tức cực kỳ phong phú, khiến không ít người bàn luận.

Trương Vũ Hàng: “Hâm mộ bạn trai nữ thần, khóc.”

Trần Hiểu Đình: “Đây là nơi nào? Phòng khách rộng vậy?”

Danh Dương: “Ngôn Ngôn, chiếc đồng hồ Cartier kia ở đâu ra, đồng hồ hơn trăm ngàn nha! Không được, đồ kị chết mất!”

...

Thưởng thức phong cảnh một lúc.

Đường Tụng mới rời khỏi phòng ngủ.

Đảo mắt qua, liền thấy Đồng Ngọc Ngôn đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Hắn tiến lên, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ngửi mùi hương tươi mát trên người nàng, chỉ cảm thấy tâm thần thanh thản.

“Em dậy sớm thế, sao không ngủ thêm một chút? Đêm qua mệt không?”

Đồng Ngọc Ngôn đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, cười tủm tỉm nói: “Đều tại anh xuất hiện trong giấc mơ của em, làm em vui không nghĩ được.”

Đường Tụng nhìn đôi mắt như nước và khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ ửng ướt át sung mãn của nàng, đầu lưỡi thăm dò vào trong, cảm nhận miệng ngọt của nàng.

Hai người ôm nhau một lúc, lúc này với buông ra.

Ngồi xuống bàn ăn, nhìn bữa sáng phong phú, Đường Tụng xoa đầu nàng, có chút cảm động: “Cảm ơn.”

“Đây là em phải làm.” Đồng Ngọc Ngôn cọ đầu vào tay hắn, giữa hàng lông mày lộ ra ý vui vẻ.

Mình rời giường từ sớm, ăn mặc tỉ mỉ, lại nghiêm túc chuẩn bị một bữa sáng tình yêu.

Còn không phải là vì giây phút này sao?

Hai người vừa ăn sáng vừa trò chuyện trời đất.

Đường Tụng nhớ đến nhiệm vụ trưởng thành, mở miệng nói: “Ngọc Ngôn, nếu em đã quyết định con đường phát triển, vậy anh giao cho em một nhiệm vụ.”

Đồng Ngọc Ngôn hớp một ngụm sữa bò, mong chờ nói: “Nhiệm vụ gì?”

Đường Tụng nói: “Trong một tháng, thông qua các phương thức như đầu tư và thu mua, trở thành cổ đông của hậu cần Hoa Vũ. Tốt nhất là có thể đi vào ban giám đốc, sau đó trả lại những gì em đã phải nhận, để tâm tình thông suốt thoải mái.”

Đồng Ngọc Ngôn hơi dừng lại, trong đầu đã nổi lên sóng to gió lớn.

Một lúc sau, nàng nhìn Đường Tụng vẫn hờ hững, thì khó tin nói: “Anh để em trở thành cổ đông của hậu cần Hoa Vũ?”

Nàng nhấn mạnh chữ ‘em’ này.

Nàng cho rằng Đường Tụng nói sai, trở thành cổ đông có nghĩa là nắm giữ cổ phần của công ty, tương ứng với đó là tài sản kếch xù.

“Đương nhiên là em, anh không có hứng thú với một công ty nhỏ như vậy.” Đường Tụng cắn miếng sandwich, cười nói: “Có lòng tin không?”

Đồng Ngọc Ngôn có một suy đoán to gan, nàng kích động nói: “Anh không nói đùa chứ?”

Đường Tụng lắc đầu: “Anh rất nghiêm túc.”

Đồng Ngọc Ngôn yên lặng giây lát, bình ổn cảm xúc, sau đó giới thiệu tình hình công ty: “Vốn đăng ký của Hoa Vũ là 15 triệu, nhưng thực ra chỉ có 8 triệu. Nó có một nhà kho 9000 mét vuông, con đường vận chuyển quanh Yến Thành và phóng xạ ra các vùng lân cận.”

“Có hợp tác với rất nhiều xí nghiệp ở Yến Thành, trước mắt đang kinh doanh nghiệp vụ vận chuyển hàng hóa, vận chuyển vật kích thước lớn, hàng xách tay, trông kho chứa, đại

diện vận chuyển... Công ty vẫn đang phát triển không ngừng, giá trị trước mắt khoảng 50 triệu.”

Đường Tụng ngăn người, kỳ lạ hỏi: “Chỉ 50 triệu? Lần trước anh thấy tổng bộ của bọn em rất có khí phách, diện tích rộng lớn, xe vận tải ra vào không ngừng.”

Đồng Ngọc Ngôn giải thích: “Những xe hàng kia không phải tài sản của công ty, mà là bọn em ký hợp đồng vận chuyển. Còn khu vực đó là thuê từ chính phủ, bởi vì ông chủ có quan hệ, nên giá thuê rất hợp lý.”

Đường Tụng gật đầu: “Vậy thì càng đơn giản, công ty phát triển không thể rời bỏ đầu tư bỏ vốn, chỉ cần giá cả phù hợp, ông chủ của các em sẽ rất tình nguyện tiếp nhận đầu tư từ em.”

“Em không cần khống chế cổ phần, chỉ cần có quyền lực trả thù mấy người em thấy ngứa mắt là được. Như vậy, 20 triệu chắc là đủ rồi nhỉ?”

Đồng Ngọc Ngôn nuốt ngụm nước miếng, bộ ngực phập phồng kịch liệt, run rẩy nói: “20 triệu? Anh... em không có tiền.”

Đường Tụng lấy điện thoại ra, thản nhiên nói: “Số tài khoản của em là bao nhiêu?”

“Rầm...” Vì quá kích động, Đồng Ngọc Ngôn đá trúng bàn ăn.

Nàng run rẩy mở app ngân hàng ra, cho Đường Tụng quét mã QR.

Đường Tụng lập tức mở khoản tiền 490 triệu đầu tư ra, chuyển cho Đồng Ngọc Ngôn 20 triệu.

Lập tức nhảy ra giao diện thành công.

“Keng, đã chuyển 20 triệu cho nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’, khoản tiền này chỉ được dùng cho lĩnh vực đầu tư

thương nghiệp.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng cũng thở phào.

Như vậy, để nhân vật khác cũng có thể dùng chung khoản đầu tư này, xem như là một niềm vui bất ngờ.

Hắn ngẩng đầu, cho Đồng Ngọc Ngôn một cái thủ thế OK.

Tinh Tinh... âm báo vang lên.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng mở màn hình điện thoại.

“Ngân hàng chiêu thương.... Bạn nhận được 20.000.000 NDT vào 08:48 ngày 23 tháng 10...”

“Chục, trăm, ngàn, chục ngàn...”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn không được, bắt đầu thò ngón tay thon dài ra đếm từng cái số 0 một.

Một lát sau, sắc mặt nàng đỏ lên, lại dùng sức véo đùi mình một cái! Đau!

Trong lúc nhất thời, đầu óc nàng trống rỗng.

Cẩn thận nghĩ lại, hình như cũng từng mơ như vậy rồi.

Nhưng sau khi tỉnh lại, chỉ còn lại nước miếng nơi khoe miệng.

Một lúc lâu sau.

Nàng ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, mờ mịt hỏi: “Vì sao?”

Nếu thế giới này tồn tại kỳ tích, vậy Đồng Ngọc Ngôn cảm thấy Đường Tụng chính là kỳ tích của nàng.

Những năm qua nàng đã quy hoạch rất nhiều cho tương lai tốt đẹp của mình, cũng vì thế mà bỏ ra rất nhiều, đồng thời tin tưởng bản thân mình đang đi trên con đường chính xác.

Trong thời đại học, tích cực thể hiện bản thân, hoàn thiện tố chất tổng hợp của bản thân, kết bạn và tạo nhiều mối quan hệ

có chất lượng tốt.

Sau khi tốt nghiệp, chọn lựa một công ty có tiềm lực, bắt đầu nỗ lực từng bước một.

Nhưng mà tất cả những thứ này, lại bị san bằng một cách dễ dàng khi đứng trước mặt Đường Tụng.

Trước kia nàng từng nghe thấy một câu nói rất có đạo lý: Cách để hủy hoại một cô gái trẻ tuổi, đó là để cô ấy đi đường tắt một lần.

Nhưng mà, con đường tắt mà Đường Tụng cho nàng, lại trực tiếp thông với vạch đích!

Chương 329: Bạn trung học

Đường Tụng mỉm cười: “Anh đã hứa giúp em trở thành nữ cường nhân, tự nhiên là nói được thì làm được. Đây là bước đầu tiên trong việc bồi dưỡng, em có lòng tin hoàn thành nhiệm vụ không?”

Đồng Ngọc Ngôn ánh mắt lay động, có chút lo sợ bất an nói: “Chuyện này... em không có kinh nghiệm, em sợ làm anh thất vọng.”

“Không sao.” Đường Tụng véo véo khuôn mặt xinh đẹp của nàng: “Anh sẽ an bài một đội ngũ chuyên nghiệp từ tư bản Tỉnh Ngô đến trợ giúp em, bồi dưỡng em. Em chỉ cần cố gắng học tập, mau chóng trưởng thành.”

“Đặng!”

Nghe thấy vậy, Đồng Ngọc Ngôn trực tiếp đứng bật dậy, khó tin nói: “Tư bản Tỉnh Ngô? Là ... là ... em tư bản Tỉnh Ngô mà em biết sao?”

“Đương nhiên, đó cũng là công ty dưới cờ tập đoàn Đường Tổng.”

“Đường Tụng, em không nằm mơ chứ?” Đồng Ngọc Ngôn nhìn hắn.

Đường Tụng ngoắc tay với nàng.

Đồng Ngọc Ngôn lập tức bu lại gần.

Đường Tụng đưa tay, cảm nhận nhịp tim kịch liệt của nàng.

Trợ giúp nàng bình ổn cảm xúc xao động.

Một lát sau, Đồng Ngọc Ngôn thở gấp nói: “Được rồi, em tin mình không nằm mơ rồi.”

Đường Tụng mỉm cười, thu hồi bàn tay, ngửi một hơi, mùi hương quen thuộc rất chộc người.

Đồng Ngọc Ngôn cắn đôi môi nở nang, nhỏ giọng nói: “Anh chờ em một lát, em vào nhà vệ sinh một chuyến.”

Nói xong liền chạy chậm rời đi.

Một lúc sau, nàng đã đổi kiểu tóc, đeo kính áp tròng đỏ và xuất hiện. (có ảnh)

Nàng cất bước đi đến bàn ăn, trong con người mang theo sương mù.

Chậm rãi ngồi xuống trước ghế.

Lắc lắc hai đuôi ngựa, nhỏ giọng nói: “Tóc quá dài, giúp em cắt đi, em muốn ăn sáng.”

Đường Tụng nhíu mày, cảm nhận được tình yêu thương thâm trầm của đôi phương.

Hắn khẽ vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng, giúp nàng nắm chặt hai đuôi ngựa, đề phòng tóc dính phải.

Không thể không nói, xúc cảm đuôi ngựa đen nhánh rất tốt.

Nhìn Đồng Ngọc Ngôn nghiêm túc ăn sáng.

Hai tay của Đường Tụng hơi dùng sức, cảm nhận cảm giác thỏa mãn.

Nhớ đến tiến độ nhiệm vụ chính tuyến ngày hôm qua, Thương Thành có vật phẩm mới, còn chưa kịp xem.

Đường Tụng điều chỉnh tư thế ngồi.

Mở Thương Thành, kệ hàng vốn trống rỗng, xuất hiện ba vật phẩm mới.

Hạt năng lượng x5: Sau khi sử dụng có thể khôi phục tinh thần, thể lực, xua tan cảm giác mệt mỏi, bảo trì trạng thái tốt hơn, giá bán 3 triệu.

Chú: Sau khi quá mệt mỏi, đau eo đau chân, tinh thần không phấn chấn, giống như cơ thể bị móc sạch. Chỉ cần một hạt năng lượng, anh vui em vui hai người cùng vui.

Đây là thứ tốt, nếu khi sử dụng ‘thẻ đọc’ mà có nó, hẳn có thể học tập nhiều thứ hơn.

Đương nhiên, đây cũng là một thần khí trên sân bóng.

Năng lực của Đường Tụng rất xuất chúng, nhưng theo kỹ thuật và thể năng của cầu thủ tăng lên, nhất là sau này còn chơi bóng với nhiều cầu thủ cùng một lúc.

Thì hẳn rất có thể sẽ ‘giống như thân thể bị móc sạch’ như hệ thống miêu tả.

Lúc đó chỉ cần một hạt năng lượng, hẳn có thể sinh long hoạt hổ, bất khả chiến bại.

Ấn ký may mắn x1: Sau khi sử dụng sẽ nhận được buff may mắn +10, thời hạn 24 giờ, giá bán 8 triệu.

Khá lắm, may mắn +10.

Đây là đi ra đường cũng nhận được tiền nha.

Phải biết, bộ ‘thời trang – mùa thu’ cũng chỉ tăng 1 điểm may mắn.

Mặc dù chỉ có hiệu lực trong 24 giờ, nhưng dùng để rút thưởng cũng rất tốt.

Thẻ trao đổi 50% sản nghiệp: Sau khi sử dụng, nhận được quyền hạn mua sắm 50% sản nghiệp ngẫu nhiên, giá bán 50 triệu.

Chú: Sản nghiệp có giá trị từ 10 triệu đến 1 tỷ.

Đây là một đạo cụ mang tính chất cá cược.

Giá bán 50 triệu, vậy phải mở được sản nghiệp 100 triệu mới không lỗ.

Tuy nhiên, nếu như kết hợp với đạo cụ ‘ấn ký may mắn’, vậy chính là kiếm bộn không lỗ.

Dưới buff ‘may mắn +10’, có khả năng cao là rút được sản nghiệp 1 tỷ.

Nhưng cho dù là 50%, thì cũng cần 500 triệu để mua.

Dù hẳn còn 500 triệu đầu tư, nhưng tiếp đó cần thu mua tiệm lẩu Thượng Hà, làm nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’, và nhiệm vụ trưởng thành của Đồng Ngọc Ngôn, tất cả đều cần tài chính.

Vẫn là chờ một thời gian đi.

“Sữa bò yến mạch uống ngon thật.” Đồng Ngọc Ngôn ngẩng đầu lên, liếm liếm chút sữa còn dính bên khóe miệng: “Sau này có thời gian thì em vẫn muốn uống, chỉ là làm có hơi phiền.”

Đường Tụng gật đầu phụ họa: “Sữa bò yến mạch chứa rất nhiều vitamin và vật chất dinh dưỡng, có tác dụng an thần, nhuận phổi thông tràng, bổ máu, là hàng bổ dưỡng cao cấp. Hôm nay em vất vả rồi, hay là lần sau để anh làm cho em, em chỉ cần an tâm hưởng thụ là được rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn hỏi đỏ mặt, dịu dàng nói: “Em nghe anh, dù sao chỉ cần có sữa uống là được.”

Đường Tụng nâng cằm nàng lên, nhìn vào đôi mắt màu đỏ rực của nàng, dặn dò: “Còn có một việc, 20 triệu này, chỉ có thể dùng để đầu tư, không thể dùng vào việc khác.”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng gật đầu, chân thành nói: “Anh yên tâm, em hiểu.”

Nói xong, nàng lại bước nhanh vào phòng vệ sinh.

Một lúc sau, điện thoại của Đường Tụng vang lên.

Cầm lên xem.

Là bạn cũ Trương Hạo.

Lần trước gặp mặt thì Đường Tụng đã mời Trương Hạo đến Yên Thành phát triển, nhưng về sau Trương Hạo đã từ chối.

Nguyên nhân rất mập mờ, đại khái là bạn gái không đồng ý đi.

Khi đó Đường Tụng đang trong giai đoạn sử dụng thẻ đọc, nên cũng không để ý nhiều.

Nghe máy, giọng nói hơi buồn ngủ của Trương Hạo vang lên: “Alo, Tiểu Tụng, rảnh không?”

Đường Tụng: “Rảnh, Hạo Tử, có chuyện gì sao? Định đến Yên Thành à?”

Trương Hạo xin lỗi: “Haiz, xin lỗi người anh em, bạn gái tôi rất nóng tính, tôi vừa nói chuyện này ra, cô ấy đã đòi chia tay rồi, thực sự là hết cách.”

Đường Tụng: “Được rồi, dù sao tôi cũng hoan nghênh ông bất cứ lúc nào.”

Trương Hạo yên lặng một chút, nói: “Haiz, không nói chuyện này nữa, hôm nay có chuyện vui muốn báo cho ông biết. Máy người bạn cùng lớp của chúng ta sẽ tụ tập ở khách sạn Giang Tiên Cư tối nay. Ông lên đại học thì ít liên lạc với họ, lần này tranh thủ thời gian đi gặp mặt mọi người đi.”

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Sao bạn cấp ba của chúng ta lại chạy đến Yên Thành họp lớp?”

Trương Hạo cười nói: “Cái huyện thành nhỏ này không phát triển gì cả, đại đa số người đều ra ngoài làm việc. Có hơn 10 người ở Yên Thành, các ngành các nghề đều có, lần này đều là những người phát triển không tệ không tụ. Quan hệ tốt với họ, sẽ có lợi cho việc kinh doanh của ông ở Yên Thành.”

Đường Tụng lập tức hiểu được, Trương Hạo đang giúp mình phát triển quan hệ.

Thời đại học trầm mê vào game, đúng là không để ý đến nhiều thứ, những bạn học tốt ngày xưa, cũng ít liên hệ.

Trương Hạo lại nói: “Ông nhớ Lý Nhất Hàng không? Tên đó đang lập nghiệp, mở một công ty làm game ở Yên Thành. Lần này cũng là Lý Nhất Hàng chủ động triệu tập mọi người, ngoại trừ gặp mặt ôn chuyện ra, còn có ý định tìm đầu tư từ những người phát triển tốt như các ông. Nếu ông không có ý định đầu tư, vậy thì đi qua ôn chuyện cũng được. Hai người Trạch Châu và lão Hạ cũng đến, hiện giờ cũng làm ngành phục vụ giống như ông. Mọi người trao đổi kinh nghiệm, cũng không có chỗ xấu.”

“Được, cảm ơn ông.”

Mặc dù Đường Tụng bây giờ không cần đám bạn học cũ này giúp đỡ, nhưng hắn vẫn cảm nhận được ý tốt của Trương Hạo.

Trương Hạo cười ha ha: “Cảm ơn cái gì, khách khí như vậy làm gì. Thôi tôi cúp đây, lát nữa sẽ gửi tin tức cụ thể cho ông. Tôi phải mang khách đi xem nhà rồi.”

“Đúng rồi.” Đường Tụng hơi do dự một chút, hỏi: “Trương Nghiên có đi không?”

Trương Hạo ngần người, nói: “Chắc là không, dù sao cô ấy vẫn chưa tốt nghiệp.”

Đường Tụng lập tức phản ứng lại.

Lần họp lớp này, cũng coi như là bữa cơm ‘cao cấp’.

Trương Nghiên là một sinh viên chưa tốt nghiệp, đúng là khó có thể tham dự vào.

Trương Hạo cười nói: “Nhưng có Lý Vũ Bình, Lý Vũ Bình và Trương Nghiên vẫn luôn liên lạc với nhau. Tối nay ông có thể xin phương thức liên lạc của Trương Nghiên. Trước kia hai người thân như vậy, lại đều ở Yên Thành, đúng là nên liên lạc nhiều hơn.”

“Được rồi.”

Cúp máy, Đường Tụng thở dài.

Không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Có lẽ là muốn xác nhận một chút, xem xem cuộc sống của nàng bây giờ thế nào đi!

Chương 330: Đồng nghiệp tụ tập

Tiểu khu Thanh Tân.

Từ Tình nằm lì trên giường, vuốt ve chiếc túi Gucci và đồng hồ Cartier mới nhận được hôm qua.

Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng luôn cảm thấy có một bàn tay đặt trên lưng mình.

Nhớ đến cảnh trong rạp phim, mặt nàng vừa đỏ vừa nóng.

Vô thức chôn mặt vào trong chăn.

“Ô ô ô... hừ hừ ... riu riu riu...”

Những âm thanh vô nghĩa truyền ra từ chăn.

“Ba ba ba ba...” Chân nàng điên cuồng vỗ vào mép giường, nội tâm giống như con thỏ đang nhảy lên nhảy xuống, để nàng không thể bình tĩnh.

“Đường Tụng thật to gan! Dám làm hỏng đạo tâm của bản tiểu thư, xem tôi đánh cậu thế nào!” Từ Tình đột nhiên ngẩng đầu lên, kéo con búp bê ở đầu giường qua, rồi liên tục vung quyền tấn công nó.

Một lúc sau, nàng tức giận đến thở hắt hắt nói: “Tôi mới sẽ không làm chuyện tổn thương bản thân mình, hừ! Có viên đạn bọc đường nào thì cứ đến, xem tôi ăn xong rồi lau sạch thế nào đi.”

Nhìn thời gian, Từ Tình mở wechat.

Gửi tin cho bạn thân: “Ngôn Ngôn, giữa trưa có về ăn cơm không?”

Rất lâu vẫn không thấy trả lời, liền mở vòng bạn bè ra xem.

Liền thấy bài đăng lúc sáng của Đồng Ngọc Ngôn.

Nhìn thấy vô số like và bình luận bên dưới, nội tâm thấy hơi ngứa ngáy.

Nàng lập tức đảo mắt một vòng, ngồi bật dậy.

Đeo đồng hồ lên tay trái, rồi cầm túi xách lên.

Chụp một tấm ảnh.

Cánh tay trắng nõn tinh tế, phối hợp với đồng hồ xịn và túi Gucci.

Từ Tình hài lòng đến cực hạn, sau khi chặn cha mẹ và họ hàng, lập tức chia sẻ lên vòng bạn bè.

Tus: “Đồng phục của hai chị em!”

Lại cày một tập phim, rồi mới mở vòng bạn bè ra xem.

Quả nhiên đã có thêm một đống like và bình luận.

Từ Tình lập tức mặt mày hơn hớn, đây là lần đầu tiên nàng khoe khoang vật phẩm xa xỉ, quả nhiên là thoải mái.

Bảo sao đám bitch trong công ty lại thích khoe khoang như vậy.

“Chờ ngày mai đi làm, đám bitch kia sẽ bị lóa mù mắt chó.”

Trước đó đã muốn mượn túi xách của Ngôn Ngôn, để đám bitch trong văn phòng có thêm kiến thức, tránh cho bọn họ mỗi ngày đều trang bức trước mặt mình.

Lần này cuối cùng cũng có thể như ý nguyện rồi.

Túi xách giá trị 40.000, đồng hồ 150.000.

A! Đúng rồi, còn có quần áo!

Hôm qua Đường Tung tiện tay tặng nàng một bộ quần áo, tổng cộng cũng hơn 20.000.

Rất nhiều mình tinh đều mặc đồ Celine, Từ Tình cũng thèm nhỏ dãi từ lâu.

Nàng đứng dậy lấy quần áo ra, mặc lên người, rồi đứng trước gương.

Cả người vừa thanh thuần, ngây thơ lại vừa đáng yêu.

Cạch... tiếng cửa mở vang lên.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn Từ Tình đang tự luyến trước gương, thế mà lại không chế giễu.

Từ Tình lập tức xông lên, bắt đầu hỏi thăm về cảm nhận tối hôm qua.

Đồng Ngọc Ngôn đỏ mặt nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi.”

Từ Tình cau mày, mặt đầy không vui.

Đồng Ngọc Ngôn véo má nàng, cười nói: “Tình Tình, mình có vài việc cần cậu hỗ trợ, chuyện này rất quan trọng với mình, cậu phải để tâm vào.”

Từ Tình lập tức tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

“Cậu học luật, mình nhớ không ít người trong ngành các cậu tốt nghiệp xong thì làm môi giới đăng ký công ty, cậu giúp mình liên hệ với một người đáng tin, mình muốn đăng ký một công ty.”

Từ Tình sờ lên trán nàng: “Không phát sốt chứ? Đăng ký công ty làm gì?”

Đồng Ngọc Ngôn ra vẻ cao thâm khó dò, nói: “Cậu đừng hỏi, cứ liên hệ đi, chuyện này rất quan trọng đấy.”

Tính cách của Từ Tình quá lạnh chanh, nếu để nàng biết mình cầm 20 triệu của Đường Tụng, còn sắp trở thành cổ đông của công ty.

Vậy khó mà nói Từ Tình sẽ không lỡ miệng, chẳng may làm Đường Tụng bất mãn thì xong đời.

Nàng rất trân quý cơ hội này, không hi vọng xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

...

3 giờ chiều, biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Lý Nhã Ly rầu rĩ không vui, nói: “Tiểu Tuyết, mình lấy bằng lái rồi. Cậu nói mình nên mua Porsche trả góp, hay là mua BMW 5-Series và trả hết?”

“Tháng này cậu còn bao nhiêu tiền sinh hoạt?” Lý Mộc Tuyết thuận miệng hỏi.

“Khoảng tầm 600.000.”

Lý Mộc Tuyết khuyên nhủ: “Nghe mình, mua BMW đi, sau này để dành tiền, mua cổ phiếu hoặc công trái để đầu tư, không cần phải mua Porsche trả góp.”

Lý Nhã Ly lăn hai vòng trên giường, có chút không cam lòng nói: “Panamera bản thấp nhất chỉ khoảng 1.2 triệu, với thu nhập của mình bây giờ, hoàn toàn có thể mua được nha. Như vậy mình và chồng sẽ lái xe đôi, anh ấy màu đen, mình sẽ mua màu trắng.”

Lý Mộc Tuyết tiếp tục khuyên nhủ: “Mua trước một chiếc thay đi bộ là được, nói không chừng hầu hạ Đường Tụng tốt, Đường Tụng sẽ trực tiếp tặng cậu một chiếc xe sang nha. Đúng rồi, cậu học tư thế thứ 4 và 5 đến đâu rồi?”

Lý Nhã Ly đỏ mặt, lại lộn một vòng trên giường: “Hay là đêm nay chúng ta luyện thêm chút đi, mình cảm thấy còn hơi

kém.”

“Được rồi, nhưng tối nay mình có một buổi tụ hội, đại khái phải 9 giờ mới về.” Lý Mộc Tuyết mở tủ quần áo, bắt đầu phối đồ.

“Tụ hội với ai nha, mình có thể đi không?” Lý Nhã Ly hưng phấn nói: “Là những đồng nghiệp kia à?”

“Có đàn ông, nếu cậu không sợ Đường Tụng tức giận thì cứ đi.” Lý Mộc Tuyết không giải thích nhiều, chỉ thuận miệng nói một câu.

Lý Nhã Ly lập tức từ bỏ suy nghĩ này.

Từ khi ký quỹ ủy thác, dưới sự nhắc nhở của Lý Mộc Tuyết, nàng đã xóa sạch nam tính trên wechat.

Tụ hội càng là không đi dù chỉ một lần.

Vượt qua một đoạn thời gian tiêu xài không kiêng nể gì, nàng cũng hơi hoài niệm bầu không khí náo nhiệt đó.

Nàng đề nghị: “Hay là tìm thời gian, gọi bạn cũ của bọn mình đến đây chơi đi? Mở một trận party toàn phái nữ, trong hầm rượu còn rất nhiều rượu.”

“Được, nhưng đừng mời những người uống say xong làm loạn.” Nàng do dự một chút, nói: “Ly Ly, cho mình mượn chiếc túi Hermes trắng kia một tối nhé?”

“Để mình lấy cho.” Lý Nhã Ly rất sẵn khoái, chạy chậm về phòng ngủ chính.

Lý Mộc Tuyết mặc áo khoác cổ bẻ màu vàng nhạt vừa mua, đánh giá mình trong gương, rồi gật đầu hài lòng.

Váy màu xanh nâu thể hiện dáng người gợi cảm của nàng.

Khuyên tai màu bạc tô điểm cho cảm giác hoa lệ.

Nhìn toàn diện, có cảm giác như một tiểu thư khuê các, thiên kim nhà đại gia.

Mặc dù quần áo đều là những nhãn hiệu bình thường, chỉ 1000 2000, nhưng có chiếc túi Hermes hơn 100.000 của Ly Ly, đêm nay nàng tuyệt đối sẽ là ngôi sao sáng nhất.

Nàng vốn không định tham gia buổi tụ hội đồng nghiệp này.

Chủ yếu là sợ lộ tẩy.

Công ty khổng chế cổ phần Tự Nhiên dù sao cũng là một công ty lớn, nhân viên bên trong đều có tài học, trừ nàng.

Trong đó cũng có không ít tiến sĩ, thạc sĩ.

Nhưng nàng nhậm chức hơn một tháng, đến giờ vẫn không đi liên hoan với đồng nghiệp, cộng thêm gần đây cổ phiếu của nàng lên lên xuống xuống, khiến nàng hơi lo lắng, muốn đi học trộm chút kinh nghiệm.

Nàng có thể mang ra, cũng chỉ có vẻ ngoài, muốn trang điểm xinh đẹp một chút, lại xách túi Hermes.

Duy trì hình tượng nữ thần cao ngạo của mình, cố gắng nói ít, chắc là có thể qua loa cho xong.

Mỗi tuần đến công ty làm, cơ bản cũng đều làm như vậy để qua loa cho xong chuyện.

Chương 331: Lại cố gắng thêm một năm

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện hôm nay.”

Đường Tụng lao vào tắm rửa.

Phòng tập ở ngay trong tiểu khu Yến Giang Biệt Viện, qua lại rất tiện.

Chậm rãi về nhà, nhìn tin nhắn của Trương Hạo.

Ngồi trên salon, yên lặng hoàn thành nhiệm vụ học tập.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Lão Hạ: Đường Tụng, 7 giờ tối, phòng 310 Giang Tiên Cư, đừng quên.”

Đường Tụng cười trả lời: “Yên tâm, sẽ đến đúng giờ.”

Giang Tiên Cư là một khách sạn cao cấp rất nổi tiếng, nó nằm ở khu Cầu Tây, tiêu phí trung bình khoảng 600+ NDT một người.

Cách Yến Giang Biệt Viện không gần, lái xe khoảng nửa tiếng.

Hạ Minh từng rất thân với hắn, nhưng hai người đã không gặp gần ba năm rồi.

Nghe nói Đường Tụng sẽ tham gia, Hạ Minh rất mừng rỡ, tuyên bố sẽ cho Đường Tụng bỏ về.

Nhìn thời gian, vừa tròn 6 giờ.

Đi vào phòng quần áo, Đường Tụng trực tiếp mặc bộ ‘nhân gian’ trong bộ thời trang – khó lửa nhân gian.

Mì lực -2, get!

Soi gương một chút, dưới lớp kính đen, khí chất trở nên ôn hòa nội liễm hơn.

Thời cấp ba, tính cách của hắn rất sáng sủa, quan hệ rất tốt với đám bạn học.

Bốn năm đại học thì trầm mê vào game, dần dần lạnh nhạt với những mối quan hệ.

Lần này đi qua, chủ yếu là tâm sự với bạn học cũ, thuận tiện hỏi thăm tình hình của Trương Nghiên.

Tự nhiên phải khiêm tốn một chút, quá phô trương, sẽ làm người ta thấy xa cách.

Sáu rưỡi, Đường Tụng lái chiếc Porsche đến điểm hẹn.

...

Tầng 2 Giang Tiên Cư, phòng 310.

“Hạ Minh, Đường Tụng đến thật á?” Lớp trưởng Lý Vũ Bình vừa đến đã mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là thật, đã xuất phát rồi, chắc là sắp đến.” Hạ Minh lắc lắc điện thoại.

Lý Vũ Bình cảm thán nói: “Quá hiếm có, bốn năm đại học, Đường Tụng như mất tích vậy, lần này cuối cùng cũng thò đầu ra.”

“Đúng vậy, lúc trước mời tên đó chơi game, mà lần nào cũng bị từ chối.”

“Hồi cấp 3, Đường Tụng rất sáng sủa, sao lên đại học lại như biến thành người khác vậy?”

Mấy người còn lại cũng phụ họa theo.

“Cái này thì có thể đoán một chút.” Hạ Minh giải thích: “Chắc là sau khi bị Bảo Nguyệt từ chối thì thấy khó chịu.”

Lý Vũ Bình thở dài: “Liễu Bảo Nguyệt quá ưu tú, hai người họ chênh lệch quá nhiều, không đáp ứng cũng là hợp tình hợp lý.”

Lý Nhất Hàng nói: “Nghe Trương Hạo nói, Đường Tụng lẫn lộn cũng không tệ, đang mở một phòng cà phê ở Yên Thành, việc kinh doanh khá tốt, còn đang định tiến hành mở chuỗi mắt xích.”

Lý Vũ Bình lắc đầu: “Bảo Nguyệt cũng rất giỏi, đã tiến vào tổng bộ tập đoàn Đường Tống, mấy ngày trước tôi còn thấy cô ấy đăng lên vòng bạn bè. Nhìn cách ăn mặc, thì cuộc sống bây giờ cực tốt.”

Nàng là lớp trưởng, nên duy trì liên lạc với rất nhiều người trong lớp.

Trong đó, ấn tượng sâu nhất chính là Liễu Bảo Nguyệt, nhất bài đăng ở mấy ngày trước.

Tinh thần sung mãn, tự tin dâng trào.

Mặc đồ hiệu, trang sức xinh đẹp, làm cho Lý Vũ Bình ấn tượng sâu sắc.

Người như vậy, sau này sẽ càng ngày càng chênh lệch với bọn họ.

Nghe vậy, mấy người ở đây đều hơi cảm khái và thẫn thức.

Thời cấp ba, Liễu Bảo Nguyệt đáng yêu lại xinh đẹp, học tập cũng đứng đầu, là nữ thần được cả trường công nhận.

Đã nhiều năm như vậy, đôi phương vẫn ưu tú như xưa.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Hạ Minh vui vẻ nói: “Đường Tụng đến rồi.”

Ngay sau đó, một bóng người cao to đi vào phòng.

Trên mặt còn mang theo nụ cười âm áp, cảm khái nói: “Đã lâu không gặp.”

Đặc hiệu ‘ôn tồn lễ độ’ phát động.

Trên người hấn tràn đầy tự tin, thanh xuân, nhìn trông rất thân thiết.

Tất cả mọi người đều ngẩn người trước nụ cười này.

Một lúc sau, Hạ Minh chợt kêu lên: “Đường Tụng! Tên nhóc nhà ông cuối cùng cũng đến rồi! Tôi còn sắp quên mặt ông rồi đây này.”

Đường Tụng tiến lên ôm vị bạn thân này, nội tâm cũng hơi thổn thức.

Mọi người ngồi xuống.

Đường Tụng đảo mắt nhìn quanh, thấy được từng khuôn mặt quen thuộc.

Hồi ức bắt đầu xuất hiện.

Lớp trưởng Lý Vũ Bình, Trương Trạch Châu, Hạ Minh, Lý Nhất Hàng, Lư Chí Bằng, Trần Tử Thần.

Sau khi tốt nghiệp, ngoại trừ gặp mặt Hạ Minh hai ba lần, thì hơn bốn năm nay chưa từng gặp mặt những người khác.

Mấy người nhìn về phía Đường Tụng, trong mắt mang theo chút tò mò và nghi hoặc.

“Đường Tụng, ông thay đổi quá nhiều.” Lý Vũ Bình tròn mắt, vẫn có chút không dám xác nhận.

Trong ký ức, dù Đường Tụng cũng được coi là một soái ca, nhưng còn lâu mới như bây giờ.

Khí chất biến đổi quá nhiều.

Đường Tụng cười với nàng, trêu chọc: “Lớp trưởng, cậu cũng càng ngày càng đẹp nha.”

Lý Vũ Bình đỏ mặt, có chút không chịu nổi ánh mắt và nụ cười ấm áp này.

Mấy người trò chuyện quanh thay đổi của Đường Tụng một lúc, còn nói đến vài chuyện thời đi học, bầu không khí bắt đầu quen thuộc.

Một lát sau, đồ ăn được mang lên.

Lý Nhất Hàng đứng dậy, cầm chén rượu cười nói: “Nếu mọi người đã đông đủ, vậy tôi mời mọi người một ly trước, cảm ơn các vị bạn học cũ đã tham gia buổi tụ hội này.”

Nói xong liền uống một hơi cạn sạch ly rượu trắng.

Đám người còn lại cùng cầm ly lên uống một ngụm.

“Nhất Hàng, nghe nói ông đang lập nghiệp? Gần đây thế nào?” Trương Trạch Châu tò mò hỏi.

Lý Nhất Hàng lắc đầu nói: “Lúc học đại học, kéo mấy người bạn khai phát một trò chơi nhỏ trên wechat, không ngờ lại kiếm được chút tiền. Sau khi tốt nghiệp, dựa vào cơ sở của trò chơi kia, sáng lập ra công ty này, vẫn đang liên tục update cách chơi và cửa ải. Trước mắt vì thiếu tài chính, nên đã không tiến hành nổi nữa. Chờ lát nữa sẽ gửi tài liệu cho mọi người. Trạch Châu, lão Hạ, Chí Bằng, Đường Tụng, các ông bây giờ là ông chủ. Nếu có tiền rảnh rồi, muốn đầu tư, thì có thể cân nhắc một chút.”

Lý Nhất Hàng nói xong, đám người đều rơi vào trầm tư.

Đường Tụng mở miệng nói: “Được, chờ tôi xem xong tài liệu thì sẽ cho ông một câu trả lời chắc chắn.”

Dù hẳn không thiếu tiền, nhưng cũng sẽ không đầu tư vào những hạng mục mà chưa tìm hiểu.

Mấy người Hạ Minh cũng phụ họa theo.

Lý Nhất Hàng gật đầu, cũng không ôm nhiều hi vọng.

Mục đích thật sự của Lý Nhất Hàng, chính là tìm kiếm cơ cấu đầu tư chính quy.

Lý Nhất Hàng đưa mắt nhìn hai người khác, thành khẩn nói: “Tử Thần, lớp trưởng, hai người đều làm việc trong công ty tài chính, có thể hỗ trợ giới thiệu mấy con đường đầu tư mạo hiểm không? Chỉ cần có thể thành công, tôi có thể cho hai người chút cổ phần danh nghĩa để báo đáp.”

Trần Tử Thần nói: “Công ty tôi không làm đầu tư mạo hiểm, để tôi hỏi vài người bạn khác xem sao.”

“Cảm ơn.” Lý Nhất Hàng lại nhìn về phía Lý Vũ Bình: “Lớp trưởng, chúng ta là bạn học cũ, bà nhất định phải giúp tôi một chút. Công ty Tự Nhiên bên bà, là công ty lớn số một số hai ở Yên Thành, bà chỉ cần giới thiệu cho tôi một vị giám đốc đầu tư là được.”

Lý Vũ Bình hơi do dự, giải thích nói: “Tôi chỉ là một nhân viên ở bộ phận hành chính, hơn nữa còn vừa mới chuyển chính thức, không quá quen với bên VC (đầu tư mạo hiểm). Chỉ có thể hỏi giúp ông, nhưng không đảm bảo sẽ được.”

“Cảm ơn lớp trưởng! Lâu rồi chúng ta không họp lớp, nào uống rượu, uống rượu.”

Lý Nhất Hàng cầm chén rượu lên, nhiệt tình cụng ly với mọi người, thái độ rất nhiệt tình và phóng khoáng.

Qua ba lần rượu, tất cả mọi người đều thoải mái hơn không ít.

Bắt đầu trò chuyện tình hình gần đây, sự nghiệp, sinh hoạt...

Nghe được mọi người nói đến tình hình của đám bạn học cũ.

Đường Tụng thân nhiên hỏi: “Lớp trưởng, Trương Nghiên vẫn chuẩn bị thi nghiên cứu sinh của đại học bưu điện Đé Đô à?”

Mấy người khác ngần người, lúc này mới nhớ đến Trương Nghiên không quá nổi bật kia.

Thời cấp ba, nàng rất cố gắng, nhưng thành tích cực kém, cuối cùng chỉ vào một trường ở địa phương.

Lý Vũ Bình liếc nhìn Đường Tụng đầy thâm ý: “Tôi hỏi cô ấy rồi, cô ấy nói là, năm nay thì không đỗ thì lại cố gắng thêm một năm nữa. Nếu như vẫn không được, thì sẽ từ bỏ.”

Chương 332: Đóng gói bản thân

Giang Tiên Cư, dưới lầu.

Lý Mộc Tuyết kéo cửa sau Mercedes, ưu nhã cất bước đi ra.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, áo khoác màu trắng sữa, mái tóc dài hơi cuộn lại rung nhẹ trong gió thu.

Cả người lộ ra vẻ vô cùng đoan trang và có khí chất.

Nhìn số tiền thanh toán, khoe mắt nàng nhảy lên một cái.

Xe sang thật mẹ nó đắt.

Chỉ 10 km, vậy mà mất tận 120 đồng.

“Mộc Tuyết, cô đến rồi.”

“Sau này có thể gọi điện cho tôi, tôi sẽ qua đón cô.”

Lý Mộc Tuyết chỉ cười nhạt, nhẹ nhàng vén tóc mai: “Trương Dục, Triệu Tư Minh, cảm ơn hai người đã xuống đón tôi.”

“Không có gì, uống rượu hơi nóng, xuống hóng gió thôi.” Trương Dục tràn đầy tươi cười.

“Đúng vậy, ngoài này rất mát mẻ.” Triệu Tư Minh nhìn phong thái yếu điệu của Lý Mộc Tuyết, trong mắt cũng mang theo vẻ nóng bỏng.

Công ty không chế cổ phần Tự Nhiên cũng có một ít nhân viên xinh đẹp, nhưng xuất chúng như Lý Mộc Tuyết thì rất ít.

Hơn nữa, nghe nói Lý Mộc Tuyết là nhân viên nghiên cứu và điều tra do tư bản Tỉnh Ngô cắt cử xuống.

Trẻ tuổi xinh đẹp, dáng người khôi ngô, độc thân, bối cảnh cứng.

Cộng thêm khí chất cao quý lãnh diễm, nên rất được hoan nghênh ở công ty.

Trương Dược nhiệt tình dẫn đường: “Mộc Tuyết, chúng ta ở phòng 308, món ăn đã đủ rồi, chỉ chờ cô thôi.”

Lý Mộc Tuyết thản nhiên như không, nhẹ nhàng đưa chiếc túi Hermes đến trước người.

“Mời vào mời vào.” Trương Dược đẩy cửa phòng, nói to: “Mọi người yên tĩnh một chút, Mộc Tuyết đến rồi.”

Hơn mười nam nam nữ nữ ở đây đều dừng lại, đưa mắt nhìn ra cửa.

Cộc cộc... âm thanh giày cao gót nện xuống sàn nhà vang lên.

Lý Mộc Tuyết thướt tha đi vào trong.

Nàng trang diễm theo phong cách Hàn.

Đi giày cao gót, cao khoảng 1m77.

Dáng người lồi lõm, đôi chân dài tinh tế trắng nõn, phối hợp với dung mạo tinh xảo, cao ngạo và lạnh lùng.

Toàn thân gợi cảm lại không mất phong cách, cực kỳ xinh đẹp.

Lý Mộc Tuyết tự nhiên ngồi xuống vị trí tốt nhất.

Nhẹ nhàng đặt chiếc túi Hermes lên bàn cơm, trên mặt cố gắng duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Những người khác cũng không cảm thấy gì không đúng.

Lý Mộc Tuyết mặc dù chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng ai cũng biết nàng có bối cảnh rất cứng.

Ngay cả tổng giám đốc của công ty cũng phải khách khí với nàng.

Huống chi làm đám nhân viên bình thường như họ.

Trong mười đồng nghiệp ở đây, chức vị cao nhất chính là giám đốc đầu tư như mấy người Trương Dược và Triệu Tư Minh.

Những người còn lại, phần lớn là trợ lý và nhân viên nghiên cứu và điều tra.

Tuy nhiên, mấy giám đốc đầu tư như bọn họ, càng giống với chuyên gia phân tích hơn.

Họ chỉ phụ trách chỉnh lý tài liệu và sàng chọn khi mới tiếp xúc với hạng mục.

Sau đó đưa lên ủy ban của công ty, hạng mục có được duyệt hay không, bọn họ không có quyền quyết định.

Đây cũng là vì sao Lý Mộc Tuyết có can đảm phô trương như vậy.

Nếu như đối mặt với tổng giám đốc và quản lý cấp cao của công ty, nàng khẳng định sẽ khiêm tốn hơn.

Dù nàng cũng chỉ là người dựa vào quan hệ, chứ không có năng lực gì đáng nói.

Nếu như bị những lãnh đạo kia an bài công việc gì đó, nàng đại khái là sẽ lộ tẩy.

“Mộc Tuyết, cô uống gì, nước trái cây, rượu vang, bia... cái gì cũng có.” Trương Dược lại gần hỏi.

Lý Mộc Tuyết cười nói: “Tôi uống nước trái cây là được, cảm ơn.”

Nếu uống rượu vào, chỉ sợ không quản được miệng, không cẩn thận nói nhảm thì chết.

Nữ giám đốc đầu tư Kiều Á Bân ở bên cạnh chú ý đến chiếc túi xách trước người Lý Mộc Tuyết, kinh ngạc nói: “Mộc Tuyết, nếu tôi nhớ không nhầm, đây là Hermes Constance?”

Mấy cô gái còn lại đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Tiền lương và đãi ngộ của họ rất tốt, lại đi làm ở xí nghiệp lớn, khó tránh khỏi ganh đua so sánh, bình thường cũng hay nghiên cứu các loại hàng hiệu.

Tự nhiên biết chiếc túi xách này.

Lý Mộc Tuyết nhường mày, khóe mắt có chút vui vẻ.

“Cuối cùng cũng có người biết hàng nhả ra! Không uống công mình lắc lư lâu như vậy.”

Nàng gật đầu, nhàn nhạt nói: “Là Hermes Constance 19 màu trắng sữa, chủ yếu là thích cái khóa chụp của nó, rất có cảm nhận.”

Có cô gái hiểu việc hâm mộ nói: “Chiếc túi này phải 120.000 nha? Cộng thêm vỏ ngoài 110.000, vậy phải 230.000. Mộc Tuyết quá giàu rồi!”

Khóe miệng Lý Mộc Tuyết lập tức cong lên, đôi chân dưới bàn cũng đung đưa qua lại.

Ra về lạnh nhạt nói: “Cũng bình thường, đúng lúc muốn mua mấy bộ quần áo, thuận tay góp cho đủ số.”

Đây là lời Lý Nhã Ly nói khi đó, làm nàng hâm mộ đến không chịu nổi.

Lúc này mang ra trang bức, quả nhiên là sung sướng.

Trà trộn trong ‘nhóm danh viện’ nhiều năm, Lý Mộc Tuyết biết rất nhiều chiêu trò, rất hiểu cách đóng gói bản thân.

Đám nam đồng nghiệp không hiểu lắm, nhưng nghe thấy 230.000 thì vẫn bị dọa sợ.

Tiền lương của họ đúng là rất cao, một năm cũng khoản 200.000, 300.000.

Đặt ở Yên Thành, cũng coi như là đám người có thu nhập cao.

Nhưng mua một cái túi hết 230.000, vậy thì đúng là quá xa xỉ.

Tuy nhiên, đám người độc thân ở đây lại càng động lòng hơn.

Một ‘bach phú mỹ’ gọi cảm xinh đẹp như vậy, nếu như có thể bắt được, vậy thì đời này đáng giá.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí càng nhiệt liệt hơn, đám người đều lấy Lý Mộc Tuyết làm trung tâm trò chuyện, thỉnh thoảng mới nói chuyện công việc và hộ khách.

Bất kể là nam hay nữ, thì đều hết sức khách khí với nàng.

Tuy nhiên, chỉ cần nói đến công việc, Lý Mộc Tuyết lại bắt đầu cúi đầu ăn uống.

Nàng cũng tự hiểu lấy mình, nói chuyện với những người tốt nghiệp ở các đại học danh tiếng này, rất dễ lộ tẩy.

Trương Dục uống vài chén rượu, sắc mặt hơi đỏ lên, lấy can đảm nói: “Mộc Tuyết, tôi thấy cô không lái xe tới, hay là lát nữa tôi gọi lái xe, tôi đưa cô về nhà?”

Triệu Tư Minh lập tức xen vào: “Lão Trương, chiếc xe cũ của ông ngồi rất cứng, không thoải mái. Hay là ngồi xe tôi nhé, tôi vừa mua A6L...”

Lý Mộc Tuyết từ chối: “Không cần, tôi ở ngay khu Cầu Tây này, lát nữa bắt xe về là được.”

Kiều Á Bân nhìn ra ý của nàng, cười nói: “Hay là ngồi xe tôi đi, tôi cũng ở khu Cầu Tây này, đúng rồi Mộc Tuyết, cô ở tiểu khu nào?”

Lý Mộc Tuyết nhấp một hớp nước trái cây, bình tĩnh nói: “Thịnh Nguyên Danh Dinh, không biết có tiện đường không?”

Hiện trương lập tức yên tĩnh lại.

Tổng bộ của công ty nằm ngay khu Cầu Tây này, nên rất nhiều người đều ở quanh công ty.

Đối với khu biệt thự cao cấp này, tự nhiên là đã từng nghe thấy.

Mặc dù đã xây xong từ lâu, nhưng phẩm chất vẫn rất cao.

“Thịnh Nguyên Danh Dinh! Đây chính là căn cứ của người giàu nha.”

“Đúng vậy, tôi thường xuyên lái xe qua đó, bên trong rất đẹp.”

“Hâm mộ thật, Mộc Tuyết, có phải nhà cô rất rộng không?”

Lý Mộc Tuyết mở đôi môi nở nang, ăn một chút, lại lau miệng.

Bình tĩnh nói: “Cũng được, căn nhà kia của tôi, nếu không tính vườn hoa và đình viện, thì khoảng hơn 600 mét vuông, ở thì rất thoải mái, chỉ là quản lý hơi phiền.”

Đám đồng nghiệp không hện mà cùng yên lặng.

Tất cả đều bị dọa sợ.

Đây rốt cuộc là gia đình gì chứ?

Có người lập tức tăng bốc: “Có thể ở nơi đó, đều là không phú thì phú.”

Mọi người đều phụ họa theo, loại ‘bạch phú mỹ’ đỉnh cấp này, đúng là rất hiếm thấy.

Liên hoan được một nửa, bầu không khí vô cùng nhiệt liệt.

Kiều Á Bân đứng lên đề nghị: “Chúng ta chụp một tấm ảnh đi, tôi gửi vào trong nhóm, quay đầu xin công ty thanh lý phí teambuilding.”

Công ty mỗi tháng đều có teambuilding, hơn nữa chi phí còn rất phong phú.

Nhân viên phục vụ cầm điện thoại, chụp cho mọi người một kiểu ảnh.

Kiều Á Bân cầm điện thoại xem, liền gật đầu hài lòng.

Trực tiếp gửi vào trong nhóm.

Còn viết: “Bộ phận đầu tư mạo hiểm đang teambuilding ở Giang Tiên Cư, happying!”

Chương 333: Đại nhân vật

Giang Tiên Cư, phòng 310.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của lớp trưởng Lý Vũ Bình, cảm xúc của Đường Tụng hơi hạ xuống.

Suy tư giây lát, liền lấy điện thoại ra nói: “Lớp trưởng, chúng ta add wechat đi.”

“Được, thời cấp ba thì là add QQ. Quay đầu tôi sẽ kéo người trong lớp chúng ta vào trong nhóm wechat.” Lý Vũ Bình cười nói, mở mã QR ra.

“Mọi người đều add đi, tôi cũng gửi tài liệu cho mọi người luôn.” Lý Nhất Hàng cũng đưa điện thoại qua.

“Đúng, tôi cũng chưa có wechat của lớp trưởng và Đường Tụng, chúng ta đều add đi.”

Ngoại trừ Hạ Minh, những bạn học khác đều không có wechat của Đường Tụng.

Sau khi add wechat xong, Đường Tụng bị Lý Nhất Hàng kéo vào một nhóm nhỏ.

Nhóm tên là ‘nhóm đầu tư chiến lược’.

Rất nhanh, Lý Nhất Hàng đã gửi một phần tài liệu công ty vào trong nhóm.

Sau đó giơ ly rượu lên, cười nói: “Mọi người xem một chút, có vấn đề gì có thể tìm tôi, lại mời mọi người một ly, cảm ơn vì đã ủng hộ.”

Mấy người cười cười nói nói, đều uống kha khá.

Nhất là Lý Nhất Hàng, sắc mặt đỏ lên, nói chuyện cũng mạnh mẽ hơn.

Bắt đầu miêu tả câu chuyện đại học của mình cho đám bạn học.

Mấy năm đó, tuyệt đối có thể nói là những tháng ngày đặc ý.

Bản thân hắn cũng có thành tích không tệ, sau khi tốt nghiệp thì vào đại học Yên Thành.

Trong trường biểu hiện rất xuất chúng, vì chơi ‘ai là nội ứng’ với bạn bè, nên đã kéo mấy người khai phát ra một game nhỏ để chơi, không ngờ lại hot lên trong sân trường.

Sinh viên rất nhiều thời gian, rất nhiều người cũng thích chơi mấy trò chơi nhỏ có lợi cho trí tuệ này.

Thế là, trò chơi nhỏ thông qua một nhóm sinh viên, bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Vì vậy hắn kiếm được món tiền đầu tiên.

Trong lúc đại học, cũng có hai người bạn gái xinh đẹp, nhưng sau khi tốt nghiệp thì đã chia tay.

Những người khác cũng bắt đầu mở miệng, nói về những năm gần đây của mình.

Mấy người Trương Trạch Châu, Hạ Minh đều có điều kiện gia đình rất tốt, hoặc là làm ăn ở ngay huyện.

Dù bằng cấp bọn họ không cao, thậm chí có người còn không học đại học, nhưng có tích góp của cha mẹ.

Bọn họ chỉ cần đi theo con đường của cha mẹ, cộng thêm sự giúp đỡ của họ hàng và các mối quan hệ.

Chẳng mấy chốc đã đứng vững ở Yên Thành.

Trước mắt phát triển cũng không tệ, với những người ở độ tuổi này, cũng coi như là thành công.

Đường Tụng nghe chuyện của mọi người, thỉnh thoảng uống mấy ngụm rượu, dần dần cũng cảm thấy hơi say say.

Nhìn không được mà nhớ đến Trương Nghiên ngồi cùng bàn.

Điều kiện gia đình nàng rất khó khăn, cấp ba nàng rất tiết kiệm, thường xuyên không ăn sáng, buổi tối thì ăn đồ thừa từ trưa.

Khi đó Đường Tụng nhìn không được, thỉnh thoảng mang cho nàng chút đồ ăn vặt, sáng cũng mua thêm mấy cái bánh bao và bánh nướng cho nàng.

Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân mà nàng thích hắn đi.

Đường Tụng rất khó tưởng tượng, một cô gái nho nhã và hướng nội như vậy, lại có dũng khí nhét ảnh vào trong sách của mình.

Chẳng qua bây giờ, Đường Tụng và Trương Nghiên đều có thay đổi không nhỏ so với lúc còn đi học.

Ví dụ như hắn đã biến thành một Hải Vương chính hiệu.

Hắn cũng không muốn tùy tiện đi quấy rầy cuộc sống của đối phương.

Suy tư một lúc, hắn vẫn quyết định giao quyền lựa chọn cho đối phương.

“Lớp trưởng, quay đầu gửi wechat của tôi cho Trương Nghiên nhé.”

Lý Vũ Bình nghĩ nghĩ, giống như đoán được ý của hắn, gật đầu nói: “Được, ông yên tâm.”

Quyết định xong, Đường Tụng giống như giải quyết được một tâm sự.

Cầm chén rượu lên, chủ động mời mấy người.

Một lúc sau, âm báo wechat của Lý Vũ Bình vang lên.

Nàng cầm lên xem một chút, thần sắc hơi sững sờ.

Bộ VC - Kiều Á Bân: Bộ phận đầu tư mạo hiểm đang teambuilding tại Giang Tiên Cư, happying.

Lý Vũ Bình ngẩng đầu nhìn Lý Nhất Hàng một chút, giữa hàng lông mày hiện lên vẻ giãy dụa.

Sau khi nàng tốt nghiệp, vất vả lắm mới vào được công ty không chế cổ phần Tự Nhiên.

Trải qua ba vòng phỏng vấn, cạnh tranh với hơn mười người, được xưng là qua năm quan chém sáu tướng.

Nàng cũng rất quý trọng công việc này.

Vốn không muốn giới thiệu cho Lý Nhất Hàng.

Nhưng hôm nay tình cờ gặp mặt ở đây.

Bộ phận đầu tư này phụ trách thẩm tra giai đoạn đầu.

Cũng là thứ Lý Nhất Hàng cần nhất.

Hơn nữa tình cờ gặp mặt ở đây, những lãnh đạo kia cũng sẽ không để ý nhỉ?

Do dự một lát, nàng mở miệng nói: “Nhất Hàng.”

Lý Nhất Hàng dừng lại: “Có chuyện gì sao lớp trưởng.”

“Bộ phận VC của công ty bọn tôi đang teambuilding ở đây, trong đó có mấy giám đốc đầu tư, có muốn qua tìm vận may không?”

Nghe vậy, Lý Nhất Hàng trực tiếp đứng lên, thần sắc phấn khởi nói: “Cái này... cũng quá trùng hợp rồi! Lớp trưởng, bà

nhất định phải giúp tôi một tay.”

Lý Vũ Bình thở dài, nói: “Tôi cũng không có mặt mũi lớn như vậy, tôi chỉ là một nhân viên hành chính mới vào làm không lâu. Hay là như vậy đi, chúng ta ra hành lang chờ một lúc. Nếu gặp phải đồng nghiệp bộ phận VC đi ra, tôi sẽ dẫn ông lên trò chuyện. Có thể thành công hay không, có thể nói đến nước nào, vậy phải xem bản thân ông.”

Lý Nhất Hàng vội vàng gật đầu: “Được được, vậy chúng ta đi ra ngoài đi.”

Đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Đường Tụng cầm điện thoại lên, bắt đầu xem tài liệu mà vị bạn học cũ này vừa gửi đến.

Hạng mục này dựa vào trò chơi nhỏ ‘ai là nội ứng’ mà Lý Nhất Hàng khai phát thời đại học, gia tăng thêm một ít đạo cụ và sự kiện ngẫu nhiên, để người chơi có nhiều lựa chọn và cơ hội hơn.

Trừ cái đó ra, còn tăng thêm các trò chơi nhỏ như mê cung, rắn săn mồi... với tư cách là bổ sung.

Trước mắt đang trong giai đoạn khai phát, ngoại trừ chơi trên wechat, còn đang lên kế hoạch làm app cho android và IOS, và cả website.

Có thể thấy, vị bạn học này đang đi đúng.

Tuy nhiên, cũng có không ít chỗ xấu.

Chi phí khai phát quá cao, trò chơi không đủ phong phú, hạng mục tiến triển chậm, tốc độ update cũng rất chậm.

Chính thế mà nói, đây là một hạng mục nguy hiểm.

Đương nhiên, đây chỉ là phán đoán của cá nhân Đường Tụng.

Nhưng đây dù sao cũng chỉ là một hạng mục nhỏ, không cần phải lãng phí một cơ hội ‘bản thảo của Ngô Khác Chi’.

Nếu vị bạn học này cần trợ giúp, hẳn cũng không ngại ném chút tiền.

Vài người khác cũng đang xem tài liệu này, thỉnh thoảng lại thảo luận vài câu.

Nhưng không có ai có ý định đầu tư.

...

Trên hành lang.

Lý Nhất Hàng mang theo vẻ khẩn trương và hưng phấn, thỉnh thoảng lại đảo mắt qua cửa của mấy căn phòng còn lại.

Công ty Tự Nhiên đã thành lập hơn mười năm, là một công ty đầu tư tài chính cỡ lớn.

Đầu tư toàn bộ và không chế cổ phần của 14 xí nghiệp, tham dự đầu tư vào rất nhiều ngành nghề khác nhau.

Tổng tài sản lên đến 5 tỷ, có tiếng tăm lừng lẫy toàn bộ tỉnh.

Nếu như được đối phương nhìn trúng và đầu tư, như vậy vòng đầu tư bỏ vốn tiếp theo sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Công ty của hắn sẽ phát triển cực nhanh.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân vang lên, là một cô gái ăn mặc tài trí đi ra khỏi toilet.

Lý Vũ Bình vỗ vỗ cánh tay bạn học, tiến lên một bước, mở miệng nói: “Quản lý Kiều, trùng hợp thật!”

Kiều Á Bân nghiêng đầu nhìn một chút, cười nói: “Tiểu Bình, cô cũng ăn cơm ở đây à?”

Lý Vũ Bình khăn trương xoa xoa tay, vẻ mặt thành khẩn: “Đúng vậy, đi ăn với mấy người bạn cũ, vị này là bạn học của tôi, Lý Nhất Hàng.”

Lý Nhất Hàng nắm chặt nắm đấm, vội vàng lấy danh thiếp ra: “Quản lý Kiều, nghe danh của bộ phận VC của công ty Tự Nhiên đã lâu. Là như vậy, tôi và bạn hùn vốn mở một công ty khoa học kỹ thuật internet, chủ yếu làm khai phát game, hạng mục rất không tệ. Nếu tiện thì ngài có thể cho tôi xin wechat, tôi sẽ gửi tài liệu cho ngài. Trước mắt...”

Kiều Á Bân hiển nhiên là rất quen thuộc với chuyện này, nể mặt Tiểu Bình, cũng kiên nhẫn lắng nghe.

Lúc này mới lên tiếng: “Sàng chọn không thuộc quyền quản lý của tôi, có thể bảo Tiểu Bình dẫn cậu đi gặp Trương Dược.”

Lý Nhất Hàng vội vàng kéo vạt áo của Lý Vũ Bình, trong mắt mang theo vẻ cầu khẩn.

Lý Vũ Bình thở một hơi, e sợ nói: “Cảm ơn quản lý Kiều, vậy chúng tôi đi vào nói hai câu rồi đi ngay.”

Nàng không quá quen với bộ phận VC, cộng thêm trong đó còn có mấy vị lãnh đạo nhỏ, nên nội tâm hơi lo sợ bất an.

Sợ đắc tội với đối phương.

“Không sao, đều là đồng nghiệp, giờ cũng không phải giờ làm việc, không cần khăn trương.” Kiều Á Bân cũng có ấn tượng không tệ với nhân viên mới của bộ phận hành chính này.

Cộng thêm đều là phụ nữ trong công ty lớn, girls help girls, trợ giúp lẫn nhau cũng không có gì.

Ba người cất bước đi vào phòng 308.

Lý Vũ Bình kéo Lý Nhất Hàng đứng sát tường, đảo mắt tìm kiếm vị giám đốc Trương kia.

Cũng may là mọi người cũng không để ý đến hai người họ.

Tiêu điểm của tất cả mọi người là một cô gái, đề tài nói chuyện của họ cũng vây quanh đối phương.

Nhìn đại mỹ nữ cao quý ngồi bên kia, trái tim nhỏ của Lý Vũ Bình lập tức đập rộn lên.

Cô gái này, Lý Vũ Bình thân là chuyên viên phòng hành chính, tự nhiên là nhận ra.

Hơn nữa còn nghe sếp nói đến không ít lần.

Đối phương là nhân viên do tư bản Tỉnh Ngô cắt cử xuống, thân phận cực kỳ đặc thù.

Là đại nhân vật tuyệt đối không thể đắc tội.

Nàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Nhất Hàng, tuyệt đối đừng quấy rầy vị đang ngồi ở vị trí chủ kia!”

Chương 334: Ý nguyện đầu tư

Lý Nhất Hàng rất thông minh.

Mặc dù không nhận ra ai ở đây, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ai mới là nhân vật chính.

Cho dù Lý Vũ Bình không nhắc nhở, hắn cũng không dám đi lên nói chuyện.

Cô gái gọi cảm xinh đẹp kia, toàn thân đều là khí chất cao ngạo và xa lánh.

Có thể trở thành trung tâm của đoàn người này, chắc hẳn là có địa vị không tầm thường trong công ty Tự Nhiên.

Có mấy người nhận ra Lý Vũ Bình, cũng chào hỏi nài nỉ, thái độ rất hiền lành.

Dù sao cũng có Lý Mộc Tuyết ở đây, mọi người đều tỏ vẻ phong độ.

Lý Vũ Bình vội vàng cười đáp lại.

Dẫn Lý Nhất Hàng đi về phía Trương Dược.

Nhỏ giọng nói: “Giám đốc Trương, vị này là bạn của tôi, có một hạng mục muốn nhờ ngài hỗ trợ xem qua một chút.”

Nói xong, lại nháy mắt ra hiệu với bạn học.

Lý Nhất Hàng lấy danh thiếp ra, nhỏ giọng nói: “Giám đốc Trương, chào ngài, tôi là tổng giám đốc Lý Nhất Hàng của công ty TNHH Hoa Tiêu, trước mắt công ty đang muốn đầu tư

bỏ vốn, nếu như thuận tiện, tôi xin phép được giới thiệu cho ngài một chút.”

Trương Dục cầm danh thiếp và ném lên bàn.

Chú ý đến Lý Mộc Tuyết nhìn về phía này với vẻ tò mò, thì lại có một ý nghĩ.

Đây là một cơ hội tốt để thể hiện bản thân.

Trương Dục gõ gõ bàn, nhìn chiếc đồng hồ Rolex hơn 70.000 trên tay, biểu cảm lạnh nhạt, đề cao âm lượng: “Cho cậu ba phút.”

Lý Nhất Hàng giật mình, sau đó lại mừng như điên.

Vội vàng mở miệng nói: “Công ty chúng tôi chủ yếu là khai phát game, hạng mục rất không tệ. Trước mắt đang khai phát...”

Trương Dục nhẹ nhàng lắc chiếc Rolex trên tay.

Ánh mắt luôn nhìn về phía Lý Mộc Tuyết.

Đối với loại ‘bach phú mỹ’ đỉnh cấp này, Trương Dục là không có kinh nghiệm tiếp xúc, cũng không biết nên làm gì để theo đuổi đối phương.

Nhưng thể hiện năng lực của mình là không sai.

“Hết giờ.” Hắn chỉ chỉ đồng hồ của mình, nói: “Hạng mục của công ty cậu hình như không quá đặc biệt, có rất nhiều lực cạnh tranh. Hơn nữa tôi cũng không nhìn thấy điểm sáng trong đó, cũng không phải người đứng đầu cuộc đua. Như vậy đi, cậu về chỉnh lý lại tài liệu, bao quát phương án kế hoạch, bộ phận sản phẩm... rồi gửi đến hòm thư của tôi. Tiểu Bình có thể tìm được hòm thư của tôi. Chỉ cần tài liệu có thể làm tôi động lòng, chúng ta có thể nói tiếp.”

Trương Dục cũng không để chuyện này trong lòng.

Những công ty như vậy nhiều như cá diếc qua sông, chỉ những công ty hấn tham dự thẩm tra, cũng có hơn 10 cái.

Trừ phi là rất có ý tưởng, rất sáng tạo, hoặc đang đứng đầu đường đua trong ngành nghề.

Bằng không bọn họ sẽ không lãng phí thời gian vào đó.

Bảo Lý Nhất Hàng chuẩn bị tài liệu, cũng chỉ là lừa gạt cho qua chuyện thôi.

“Vâng vâng, cảm ơn giám đốc Trương, vậy đêm nay tôi sẽ sửa sang lại, sáng mai sẽ gửi qua cho ngài.”

Công ty đang đứng ở biên giới đóng cửa, Lý Nhất Hàng đương nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội quý giá này.

Huống hồ, đây là công ty khổng chế cỏ phần Tự Nhiên đấy.

Lý Nhất Hàng cẩn thận hỏi: “Chúng tôi đang liên hoan ở phòng 310 ngay bên cạnh. Nếu giám đốc Trương rảnh rồi, có thể qua ngồi một chút, tôi sẽ giới thiệu tình hình công ty với ngài.”

Trương Dục không thêm đề ý: “Được!”

...

Trở lại phòng 310, Lý Nhất Hàng vẫn lo lắng bất an.

Hắn xem như là một sinh viên lập nghiệp bình thường.

Văn phòng công ty cũng là cơ cấu lập nghiệp của nhà nước cung cấp, thuê với giá cực thấp.

Dựa vào khoản tiền đầu tiên kia, lôi kéo mấy người bạn học hùn vốn, cuối cùng mới mở được công ty.

Căn bản là không có quan hệ gì cả.

Lần này may mắn được tiếp xúc với vòng tròn đầu tư, để cho hắn hơi lằng lằng.

Đầu tiên là mời rượu Lý Vũ Bình, tiếp đó lại lấy điện thoại ra để gọi cho đối tác, để đối phương chuẩn bị tài liệu ngay đêm nay.

Đường Tụng thu hồi điện thoại, cười nói: “Nhất Hàng, công ty các công định xin bao nhiêu tiền đầu tư? Đánh giá giá trị thế nào?”

Lý Nhất Hàng ngẩn người, hỏi: “Ông định đầu tư?”

“Ừm, coi như là ủng hộ bạn học lập nghiệp đi.” Đường Tụng gật đầu.

Đối với hắn mà nói, chút tiền này không tính là gì.

Lý Nhất Hàng hơi do dự, nói: “Giá trị cụ thể thì tôi không quá xác định, chủ yếu là song phương thương lượng ra một số lượng khiến cả hai bên cùng tán thành.”

Đường Tụng cười nhạt, hắn mở miệng nói: “Đối với những xí nghiệp mới thành lập như vậy, có hai cách đánh giá giá trị, đánh giá giá trị tuyệt đối và đánh giá giá trị tương đối.”

Trần Tử Thần cũng làm trong ngành tài chính, gật đầu phụ họa: “Không sai, đúng là như vậy, công ty được đánh giá từ nhiều góc độ và thị giác, nên rất khó thống nhất. Tốt nhất là tính toán theo phương pháp khoa học, tính ra một giá trị xác định, tránh cho sau này tồn tại tranh cãi.”

Đường Tụng gật đầu nói: “Cách định giá tuyệt đối (DCF) được sử dụng để ước tính giá trị của khoản đầu tư dựa trên dòng tiền tương lai của nó. Phân tích DCF cố gắng tìm ra giá trị của một công ty, dựa trên dự đoán về việc công ty sẽ tạo ra bao nhiêu tiền trong tương lai...”

“Nhưng phương pháp này khá phức tạp, hơn nữa công ty các công bây giờ cũng không có năng lực lợi nhuận. Như vậy đi, chúng ta tính theo cách định giá tương đối, lựa chọn sử dụng công ty cùng loại đã thành công đầu tư bỏ vốn. Tính toán

giá trị khác biệt, để định giá công ty. Ông có thể làm một phần báo cáo định giá, nếu không có vấn đề, tôi sẽ đầu tư.”

Nghe giọng điệu bình tĩnh và chuyên nghiệp của đôi phương.

Mấy người bạn học chung quanh đều có hơi kinh dị, không ngờ Đường Tụng biết không ít, hơn nữa còn có thực lực như vậy.

Lý Nhất Hàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không ngờ lần này lại có thể thành công.

Ngay sau đó, sắc mặt Lý Nhất Hàng lại hơi nghiêm túc, trong lòng đang diễn cuồng tính toán.

Mỗi một người lập nghiệp đều cực kỳ tự tin với thành quả của mình, luôn cho rằng hạng mục của mình rất có tương lai.

Đường Tụng dù sao cũng chỉ là một người đầu tư tự do, là ông chủ một quán cà phê, có lẽ có chút tài chính, nhưng không có vòng tròn, không có tài nguyên và quan hệ.

Người chính là như vậy, một khi tiếp xúc với đẳng cấp cao hơn, cơ hội tốt hơn, thì sẽ lo được lo mất.

Nếu như hần đáp ứng cho Đường Tụng đầu tư, chia cổ phần cho Đường Tụng.

Vậy chỉ sợ bên phía công ty Tự Nhiên sẽ hết hi vọng.

Một công ty lớn như vậy, nếu đã nhìn trúng bạn, vậy nhất định sẽ muốn lấy được quyền khống chế nhất định.

Kết cấu cổ phần quá phân tán, mang ý nghĩa nguy hiểm nhiều hơn.

Lý Nhất Hàng yên lặng một lúc, gian nan mở miệng: “Chuyện này... Đường Tụng, hay là để tôi suy nghĩ một chút nhé?”

“Cũng được.” Đường Tụng cũng không nóng nảy, yên tĩnh gấp vài miếng, thỉnh thoảng lại tâm sự với bạn học, uống chút rượu.

Còn thuận tay chụp kiểu ảnh và gửi cho Liễu Bảo Nguyệt.

Hai người bắt đầu trò chuyện trên wechat.

Lý Nhất Hàng thở dài một hơi, hần đứng lên nói: “Tôi đi ra ngoài hút điều thuốc.”

Nghe vậy, mấy người Lư Chí Bằng, Trương Trạch Châu, Hạ Minh cũng nhao nhao đứng lên.

“Đi đi đi, tôi cũng thèm thuốc lắm rồi.”

“Trạch Châu, ông cầm thuốc không?”

“Ha ha, có chứ!”

“Đường Tụng, có đi không?”

Đường Tụng ngẩng đầu cười nói: “Không cần, tôi không hút thuốc!”

Lý Vũ Bình tán dương: “Bảo sao da của Đường Tụng lại tốt như vậy, đẹp trai như vậy, các ông phải cai thuốc đi!”

Mấy nam sinh trêu ghẹo nhau vài câu, xô đẩy nhau ra ngoài cửa.

Chương 335: Có thù

5 người đứng bên cửa sổ hành lang, vừa hút thuốc vừa nói chuyện.

Lý Nhất Hàng hơi mất tập trung, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía phòng 308.

Hắn vẫn có chút không cam tâm.

Nếu được chọn, hắn đương nhiên hy vọng có thể nhận được sự ưu ái từ công ty Tự Nhiên.

Như vậy có thể mượn tài nguyên của đối phương, hoàn thành vòng đầu tư tiếp theo.

Hắn muốn hỏi vị giám đốc Trương kia một chút, nhìn xem có thể được bao nhiêu phần trăm.

Nếu thật sự không được, vậy thì tiếp nhận đầu tư của Đường Tụng, vượt qua giai đoạn khó khăn này trước đã.

Chuyện sau này thì để sau này tính, rồi sẽ có cách.

Quyết định xong, hắn cũng thả lỏng một chút.

Hút thuốc xong, mấy người xoay người, hai mắt chợt tỏa sáng.

Một cô gái xinh đẹp xuất hiện trên hành lang.

Bước chân xinh đẹp như người mẫu, hông eo uốn éo, cực kỳ khiêu gợi.

Dáng người cao gầy, đôi chân dài trắng như tuyết như ẩn như hiện dưới làn váy.

Tướng mạo rất xinh đẹp, cả người có một loại khí chất ngự tử lãnh diễm.

Theo nàng đi vào toilet.

Lư Chí Bằng nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: “Thật mẹ nó đẹp, dáng người khỏi phải bàn.”

“Khí chất cũng rất tốt, là một ngự tử cao ngạo lạnh lùng.”

“Hay là lên xin wechat?”

“Nhìn khí thế của người ta, ông dám lên?”

Lý Nhất Hàng lấy lại tinh thần, giải thích: “Mỹ nữ kia là lãnh đạo của công ty Tự Nhiên đấy. Lúc này tôi và lớp trưởng đi qua, tất cả mọi người đều vây quanh cô ấy. Tôi nghe vài câu, chỉ biết người ta ở biệt thự trong Thịnh Nguyên Danh Dinh đấy.”

“A! Còn là ‘bạch phú mỹ’ đỉnh cấp?” Lư Chí Bằng kêu lên một tiếng: “Nếu có thể bắt được, chẳng phải không cần phấn đấu nữa à?”

Lý Nhất Hàng vội vàng ngăn lại: “Nói nhỏ thôi, không đắc tội được đâu, chúng ta về phòng đi.”

Nhìn thấy hần khăn trương như vậy, mọi người cũng không nói gì nữa.

Cùng đi về phòng 310.

Khi đi qua phòng 308, đúng lúc Trương Dược đi ra.

Hai người mặt đối mặt, Lý Nhất Hàng chợt dừng chân, mừng rỡ nói: “Giám đốc Trương! Trùng hợp thật!”

Trương Dược nhú mày, sao tên này cứ như kẹo da trâu vậy.

Lý Mộc Tuyết mỗi tuần chỉ đến công ty một lần, có rất ít cơ hội tiếp xúc.

Bây giờ lại không phải giờ làm việc, chắc là sẽ dễ nói chuyện hơn chút.

Nhìn thấy Lý Mộc Tuyết ra ngoài, Trương Dục muốn ra ngoài hành lang chờ một chút.

Làm bộ ngẫu nhiên gặp, rồi nói chuyện tâm sự.

Không ngờ lại gặp được mấy cái bóng đèn.

Lý Nhất Hàng nhiệt tình nói: “Giám đốc Trương, vào phòng uống hai chén đi. Bên trong đều là bạn của tôi, không có người ngoài. Tôi cũng có chút chuyện muốn thỉnh giáo ngài, chuyện này rất quan trọng với tôi, ngài nhất định phải giúp tôi.”

Mấy người bạn học thấy thế, cũng nói giúp vài câu.

Bọn họ đều là người làm ăn, mở tiệm nhỏ làm ông chủ, nói năng rất có chừng mực.

Không ngừng tán dương công ty Tự Nhiên và bản thân Trương Dục.

Trương Dục không quá vui lòng, nhưng cảm giác được mọi người xoay quanh này cũng khiến hân lân lân.

Giơ tay lên, chỉ vào chiếc Rolex của mình, ra vẻ nói: “Đi thôi, tôi cho cậu 10 phút.”

Nghe vậy, Lý Nhất Hàng lại mừng như điên.

Vội vàng dẫn đường, mở cửa phòng 310.

Trương Dục ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào trong.

“Giám đốc Trương, mời ngồi mời ngồi. Lão Hạ, mau đi lấy hai chai rượu ngon.” Đám người Lý Nhất Hàng cuống quýt mời khách.

Trương Dục tùy ý đảo mắt qua phòng, biểu cảm lập tức cứng lại.

Tùng cảnh tượng chợt xông lên đầu.

Đối tượng xem mắt xinh đẹp Bạch Hiểu Manh.

Tên loser Đường Tụng lái Suzuki...

Đây cũng là quá khứ sinh nhục mà kẻ tự nhận là nhân sĩ thành công như hắn không muốn nhớ lại nhất.

Đến giờ nhớ đến vẫn thấy tức đến nghiến răng.

Đồng thời cũng có cảm giác rất không cam tâm.

Bạch Hiểu Manh là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn từng nhận biết.

Không chỉ có tướng mạo xinh đẹp, mà tính cách còn rất tốt.

Cao 1m75, dáng người lồi lõm, da trắng như tuyết.

Bài trừ điều kiện gia đình chênh lệch ra, Bạch Hiểu Manh tuyệt đối không kém hơn nữ thần Lý Mộc Tuyết.

Hơn nữa tính cách của Bạch Hiểu Manh cũng tốt hơn, không lạnh lùng như Lý Mộc Tuyết.

Một cái là nước ấm trong suối nước nóng, một cái là hoa trên đỉnh núi tuyết.

Tương đối mà nói, Bạch Hiểu Manh dễ theo đuổi hơn.

Hơn nữa, hắn và Bạch Hiểu Manh cũng gặp nhau lần đầu tiên ở đây, Giang Tiên Cư.

Không thể không nói, duyên phận đúng là rất kỳ diệu.

Bây giờ lại gặp nhau lần nữa, hắn có thể nhìn xuống đôi phương.

Điều này làm cho hắn không nhìn được mà nhếch miệng cười.

Hắn ngồi xuống đối diện Đường Tụng, đặt hai tay lên bàn.

Đồng hồ Rolex sáng chói mắt dưới ánh đèn.

Lý Nhất Hàng cầm một bộ bát đĩa mới qua, lại cầm rượu lên rót, thái độ rất nhiệt tình.

“Đường Tụng!” Trương Dục khó nén vẻ kích động: “Còn nhớ tôi chứ?”

Đường Tụng cúi đầu cười khẽ, thản nhiên nói: “Nếu anh không xuất hiện, tôi đại khái là không nhớ nổi.”

Nghe thấy lời này, đám bạn học đều ngây người.

Chuyện gì thế này?

Hai người này biết nhau?

Đường Tụng còn có quan hệ ở tầng này?

Lý Nhất Hàng lộ ra vẻ mừng như điên, vội vàng nói: “Giám đốc Trương, thì ra mọi người đều là người quen, vậy thì tốt quá! Đường Tụng là bạn học cũ của tôi, chúng tôi rất thân.”

Trương Dục ngắt lời: “Xin lỗi, lúc đầu tôi thấy rất hứng thú với hạng mục của cậu, cũng có ý nói chuyện. Đáng tiếc là tôi và bạn cậu có thù, dừng ở đây thôi.”

Lý Nhất Hàng lập tức hoảng hốt, nhìn Đường Tụng, lại nhìn Trương Dục, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Trương Dục nhếch miệng cười giễu cợt, nói: “Đường Tụng, còn nhớ tôi từng nói gì không?”

“Ngại quá, tôi không nhớ những lời nói nhảm của anh.” Đường Tụng lộ vẻ thành khẩn.

Hắn nói thật, hai tháng này hắn trải qua rất nhiều chuyện.

Sau khi xung đột với Trương Dục, hắn một bước lên trời, nào còn nhớ được một nhân vật nhỏ như vậy.

Nếu như tên này không xuất hiện, hẳn còn quên mình có một ân oán chưa báo kìa.

“Ha ha, dáng vẻ mạnh miệng của cậu thật xấu xí.” Trương Dục ra vẻ không tin.

Đường Tụng rõ ràng là rất thích Bạch Hiểu Manh, một tên ‘liêm chó’, sao có thể quên được xung đột hôm đó chứ?

“Tôi từng nói, thời gian còn dài, luôn có lúc gặp lại.”

Trương Dục gõ bàn, nói: “Hiện giờ tôi phải nói cho cậu biết, đặc ý nhất thời không tính là gì. Thời gian sẽ nói cho cậu biết, đặc tội với một người ưu tú hơn xa mình, là một chuyện đáng sợ đến mức nào.”

Hắn liếc nhìn Lý Nhất Hàng, cười nhạt nói: “Bởi vì sai lầm của cậu, bạn học của cậu đã đánh mất cơ hội quan trọng nhất đời mình. Thân là giám đốc đầu tư của công ty Tự Nhiên, tôi có thể đảm bảo, công ty của bạn học cậu tuyệt đối sẽ thất bại. Tôi sẽ tìm quan hệ của mình, đè chết hạng mục này.”

Trương Dục cảm giác, giờ phút này phải có nhạc nền BGM để tô đậm bầu không khí mới đúng.

Ví dụ như bài ‘victory’ là rất hợp.

Hắn bắt đầu ngâm nga giai điệu này ở trong lòng, cho mình một like vì khí thế và lực uy hiếp này.

Chương 336: Tốt nghiệp

Theo tiếng nói của hắn vang lên, bầu không khí trong phòng lập tức trầm xuống.

“Giám đốc Trương đây là hai chuyện khác nhau mà? Thù hận của hai người không liên quan gì đến việc chúng ta hợp tác mà!” Lý Nhất Hàng nhất thời nóng vội, nói chuyện cũng mất cổ kị.

Công ty này là toàn bộ tâm huyết và tài chính của hắn, thậm chí còn bao gồm cả tích góp của cha mẹ và vợ con.

Mặc kệ là thế nào, hắn cũng không muốn gánh chịu loại hậu quả này.

Công ty Tự Nhiên đúng là tồn tại số một số hai trong giới đầu tư ở Yên Thành này.

Với quan hệ và năng lực của Trương Dược, bắt nạt một công ty mới thành lập và sắp đóng cửa, quả thật là quá đơn giản.

Cũng khó tránh khỏi sinh lòng oán hận với vị bạn cũ Đường Tụng này.

Sắc mặt của mấy người bạn học khác đều hơi khó coi, cảm thấy Lý Nhất Hàng hơi quá đáng rồi.

Trương Dược lắc đầu, nói năng rất có khí phách: “Tôi nói nó có liên quan.”

“Phốc phốc!” Đường Tụng không nhịn được nữa, bắt đầu cười ‘ha ha ha’.

Từ sau khi mị lực vượt qua 60 điểm, hắn vẫn luôn là một nam thần yên tĩnh.

Rất ít khi cười to như vậy.

Trương Dược cứng đờ, lại cười lạnh nói: “Thế nào? Tưởng việc này không liên quan đến mình thật sao? Lần này là bạn học của cậu, lần sau sẽ là cậu.”

Đường Tụng ngồi thẳng người, nhìn Trương Dược ở trước mắt.

“Rất tốt, công ty Tự Nhiên, bộ phận đầu tư mạo hiểm, giám đốc đầu tư Trương Dược!” Đường Tụng duỗi ngón tay thon dài, đẩy kính đen: “Anh đã thành công khiến tôi chú ý.”

Trương Dược nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn kẻ đàn: “Cho nên? Chẳng lẽ cậu còn định đánh tôi? Hay là đi đến công ty tôi biểu tình?”

Đường Tụng thu liễm nụ cười: “Nói thật, nếu anh không lắc lư ở trước mặt tôi. Tôi còn quên mình có một kẻ thù đang phiêu bạt bên ngoài như anh rồi.”

“Cũng quên anh làm ở công ty Tự Nhiên. Vừa hay, tôi quen tổng giám đốc đầu tư VC Nhậm Thành Minh của các anh. Lần trước ngồi ăn cơm mà quên mất một nhân vật nhỏ như anh. Trở về chuẩn bị bàn giao công tác đi, chúc mừng anh tốt nghiệp từ công ty Tự Nhiên.”

Nghe thấy lời của Đường Tụng, nhất là tên của Nhậm tổng.

Trương Dược có hơi bối rối, sau đó lại cười khẽ một tiếng.

“Cậu cho rằng tôi sẽ tin? Nếu tôi đoán không sai, chắc cậu nhìn thấy tên của Nhậm tổng ở trên website công ty chúng tôi nhỉ, bây giờ lời tên Nhậm tổng ra dọa tôi, sợ hãi rồi?”

Lần trước gặp mặt, Đường Tụng vẫn là một tên loser vừa thất nghiệp, hắn cũng không tin đối phương sẽ biết tổng giám

đốc ban ngành bọn họ, đây quả thực nằm mơ.

Tổng giám đốc đầu tư VC của công ty Tự Nhiên có địa vị rất cao, là thành viên của ủy ban, có tư cách quyết định hướng đi của công ty.

Cho dù là một ông chủ của xí nghiệp cỡ trung và nhỏ, muốn gặp mặt cũng là chuyện khó.

“Tôi nói được thì làm được, nhanh nhất là ngày mai, anh sẽ được thông báo. Chuẩn bị tìm việc làm đi, nhưng anh phải cẩn thận, đừng có đụng phải tôi lần nữa, nói không chừng tôi lại quen biết lãnh đạo mới của anh.”

“Ha ha, cậu biết trang bức đấy.” Nghe thấy Đường Tụng càng nói càng nhảm, Trương Dục càng chắc chắn đối phương đang chém gió.

“Anh nói một câu rất đúng.” Đường Tụng mỉm cười nhìn Trương Dục, lại bắt chước giọng nói của hắn: “Thời gian sẽ nói cho anh biết, đặc tội với một người ưu tú hơn xa mình, là một chuyện đáng sợ đến mức nào. Hiện giờ nha, anh có thể rút, nơi này không hoan nghênh anh.”

Trương Dục nhú mày, cảm giác ánh mắt của đám nam sinh nơi này nhìn mình có chút không đúng lắm, nội tâm cũng hơi sợ.

Dù sao bọn họ đều là bạn học, đây là sân nhà của đối phương.

Nói cũng đã nói xong, nên rút lui rồi, vẫn còn nhiều thời gian.

Hắn đứng lên, cười nói với Lý Nhất Hàng: “Muốn trách thì trách bạn cậu đi, nhắc nhở cậu một câu, rời xa loại người hay gây sự và không có đầu óc này đi.”

Nói xong, liền bước nhanh ra khỏi phòng.

Lý Nhất Hàng vô thức há miệng, muốn nói gì đó.

Biểu cảm của hắn biến ảo một phen, đầu óc rối bời.

Xem ra, công ty Tự Nhiên là xong rồi, hơn nữa còn đắc tội với giám đốc đầu tư của đối phương.

Chỉ cần người ta truyền lời đồn trong vòng tròn ở Yên Thành này, công ty hắn muốn tìm đầu tư là không thể nào.

Về phần Đường Tụng nói quen biết tổng giám đốc đầu tư kia, không ai coi là thật cả.

Đám bạn học cũ như họ rất hiểu bối cảnh của Đường Tụng, điều kiện gia đình bình thường, cũng không có quan hệ gì đáng nói.

Mới tốt nghiệp không lâu, có thể kiếm một quán cà phê, đã coi như là không tệ rồi.

Làm sao có thể quen biết mấy đại nhân vật như vậy chứ?

Lý Nhất Hàng thất hồn lạc phách, cảm chén rượu lên, bắt đầu uống từng ngụm từng ngụm.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, cũng có chút không đành lòng.

Đổi lại là ai, đại khái thì cũng không dễ chịu.

Hạ Minh trầm giọng nói: “Nhất Hàng, giám đốc Trương gì đó kia căn bản là không có ý định đầu tư, vừa rồi ông hơi quá rồi.”

Lư Chí Bằng rất thân với Lý Nhất Hàng lại phản bác: “Chuyện không dính đến ông, ông đương nhiên nói nhẹ nhõm, toàn bộ tài sản của Nhất Hàng đều nằm trong công ty này, chuyện này sẽ tạo thành đả kích rất lớn.”

Nói xong còn liếc nhìn Đường Tụng một cái.

Cho dù đều là bạn học cũ, thì cũng có thân với sơ.

Lý Vũ Bình thở dài, bất đắc dĩ nói: “Chuyện này là lỗi của tôi, ban đầu không nên dẫn Nhất Hàng qua đó.”

Lý Nhất Hàng đột nhiên đứng lên, nói với Đường Tụng: “Đường Tụng, lúc này là tôi nhất thời kích động, đúng là đã nói hơi quá, tôi xin lỗi. Hiện giờ ông cũng thấy rồi đây, bất kể thế nào, tôi cũng bị liên lụy vì ông. Xem ra chuyện đầu tư của chúng ta nhất định phải tiến hành tiếp, ông yên tâm, phương diện định giá công ty, tôi sẽ không để ông thua thiệt. Sau khi trở về tôi sẽ làm một phần báo cáo rồi gửi cho ông.”

Đường Tụng đối mặt với hắn, cảm nhận được rõ ràng vẻ bất mãn và kiềm chế của hắn.

Thời cấp ba, Lý Nhất Hàng học tập không tệ, luôn tự cao tự đại.

Quan hệ với Đường Tụng cũng không tính là tốt, chỉ coi là bạn học bình thường.

Hắn vốn định giúp một chút, nhưng bây giờ, hắn không còn tâm tư này nữa.

Đường Tụng cúi đầu trầm tư giây lát, thản nhiên nói: “Tôi không tham dự vào đầu tư nữa. Về phần Trương Dược, tôi có thể cam đoan, hai ngày nữa tên đó sẽ bị đuổi. Tôi có thể giúp ông liên hệ với công ty Tự Nhiên, các ông tự câu thông

Chương 337: Bảo trì chất vấn

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, Lý Nhất Hàng đã nổi gân xanh.

Hắn cảm giác Đường Tụng căn bản là không có ý định đầu tư, cũng không có thực lực này.

Trước đó chỉ làm bộ trước mặt đám bạn học cũ mà thôi.

Đây là trang bức xong thì chạy?

Nào có chuyện tốt như vậy!?

“Ông lấy gì cam đoan?” Lý Nhất Hàng vỗ bàn.

Hắn đã tức giận, có chút không khống chế được cảm xúc.

“Nhất Hàng!”

“Lý Nhất Hàng! Đừng quá đáng!”

“Bình tĩnh một chút! Có gì từ từ nói.”

Những người khác đều đứng dậy khuyên can.

Lý Vũ Bình kéo tay Đường Tụng: “Đường Tụng, ông đừng giận, cậu ta nhất thời xúc động thôi.”

“Không sao.” Đường Tụng lắc đầu, cầm điện thoại lên, mở wechat.

Tìm tài khoản của Nhậm Thành Minh, rồi đặt điện thoại lên bàn.

“Đây là wechat của tổng giám đốc đầu tư VC công ty Tự Nhiên, mọi người có thể xác minh lại.”

Lý Vũ Bình ngẩn người, cầm lên xem.

Nhậm Thành Minh: “Đường tiên sinh, đại hội đầu tư xác định vào khoảng ngày 28 tháng 10....”

Nàng liếc nhìn ảnh chân dung.

Là một nam trung niên nghiêm túc, giống hệt vị Nhậm tổng mà nàng từng gặp.

Ấn vào vòng bạn bè của đối phương, đều là các hoạt động, hội nghị, trong đó có không ít hình ảnh nội bộ của công ty.

Nàng ngẩng đầu, khó tin nói: “Dường như là Nhậm tổng của bọn tôi thật.”

Những người khác đều giật mình.

Lư Chí Bằng cầm điện thoại lên xem một chút, biểu cảm có hơi kỳ dị.

Lý Nhất Hàng có hơi choáng váng, hẳn rất hiểu tính cách của Lý Vũ Bình.

Mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng làm người chính trực, tính cách nhiệt tình hào phóng.

Không thể nào nói dối giúp Đường Tụng.

Hắn rướn người qua, nhìn lướt qua màn hình điện thoại của Đường Tụng.

Chờ thấy tin nhắn của đối phương, thì cũng giật mình.

Hắn biết đại hội đầu tư mạo hiểm, lúc trước cũng báo danh, tiếc là không thông qua xét duyệt.

Nhưng bây giờ hắn vẫn nửa tin nửa ngờ, không dám tin.

Lư Chí Bằng nghi ngờ nói: “Tôi nghe nói gần đây có trò lừa đảo. Họ sẽ copy tất cả vòng bạn bè của đối phương rồi đăng lên tài khoản của mình, từ từ ngụy trang thành đối

phương, từ đó tiến hành lừa đảo. Hơn nữa, đối phương khách khí với cậu như vậy, căn bản là không phù hợp với thân phận của đối phương. Đường Tụng, cậu sẽ không bị lừa chứ? Đối phương hứa hẹn cho cậu tham gia đại hội đầu tư mạo hiểm, rồi có đòi tiền thế chấp gì không?”

Nghe vậy, Lý Nhất Hàng cũng phản ứng kịp.

Như vậy mới hợp lý!

Bảo sao cứ thấy là lạ ở chỗ nào.

Quản lý cấp cao của công ty Tự Nhiên, sao có thể khách khí với Đường Tụng như vậy?

“Tôi nói được thì làm được, nếu không tin thì có thể bảo trì chất vấn.” Đường Tụng cầm điện thoại, lạnh nhạt nói với Lý Nhất Hàng: “Nếu ông có lòng tin với hạng mục công ty mình, vậy thì cố gắng bắt lấy cơ hội này đi.”

Nói xong, hắn không để ý đến đối phương nữa.

Theo góc nhìn của hắn, hạng mục của Lý Nhất Hàng là không có tiềm lực phát triển.

Trên thị trường có quá nhiều công ty cùng loại, muốn vào đại hội đầu tư mạo hiểm để tuyên truyền cũng không đủ tư cách.

Cơ cấu đầu tư chính quy cũng chướng mắt.

“Nhất Hàng, ông chờ một chút đi, nếu Đường Tụng nói thật, vậy ông có thể nhận được cơ hội tiếp xúc với công ty Tự Nhiên rồi.” Trương Trạch Châu thấy bầu không khí hơi xấu hổ, vội vàng đứng ra hòa giải.

Trần Tử Thần vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, lại nói một giám đốc đầu tư cũng không có quá nhiều quan hệ, chỉ cần hạng mục tốt, thì sẽ có cơ hội.”

Lý Nhất Hàng cau mày, ánh mắt lúc sáng lúc tối, không nói một lời.

Lư Chí Bằng vỗ vỗ bả vai cậu ta, an ủi: “Đều là bạn học, nếu cuối cùng công ty ông không qua được cửa ải này, chúng tôi có thể góp một chút, giúp ông hoàn thành vòng đầu tư thiên thần.”

Hắn rất thân với Lư Chí Bằng, cấp ba ngủ cùng phòng, thời khắc máu chột cũng rất có nghĩa khí.

Trương Trạch Châu cầm chén rượu lên, nói: “Nào nào, mọi người cạn một chén, đều lẫn lộn ở Yến Thành, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sau này vẫn phải trợ giúp lẫn nhau.”

Tâm trạng Lý Nhất Hàng rất kém, cũng cầm chén rượu lên, rồi uống ‘ừng ực ừng ực’.

Bởi vì uống quá nhanh, mặt đã đỏ bừng, còn ho khan vài tiếng.

Những người khác thấy thế, cũng không khuyên uống rượu nữa, bắt đầu trò chuyện về bạn học và giáo viên cũ.

...

Trương Dục mỉm cười trở về chỗ ngồi.

Trải qua một trận phát tiết, tâm trạng của hắn cực tốt.

Bầu không khí trong phòng rất nhiệt liệt.

Mọi người ăn uống linh đình, cũng thoải mái hơn không ít.

Có đồng nghiệp to gan xách ghế đến ngồi cạnh Lý Mộc Tuyết, thăm dò sở thích của nàng.

Lý Mộc Tuyết thể hiện rất lạnh nhạt, thỉnh thoảng trả lời một hai vấn đề, ngẫu nhiên hỏi một câu về xu thế cổ phiếu.

Đám nam đồng nghiệp lập tức tràn đầy phấn khởi, bắt đầu phân tích, phun ra những danh từ chuyên nghiệp.

Tự thuật mình nhìn trúng cái nào, bàn luận mình mua cái nào, kiếm được bao nhiêu...

Dần dần, mọi người bắt đầu trò chuyện những lĩnh vực cao siêu hơn.

Khiến Lý Mộc Tuyết đang nghe lén phải bối rối.

Lý Mộc Tuyết nghe không hiểu, lại không dám hỏi, gập đến độ thâm kêu khổ.

“Mẹ nó, không thể trực tiếp nói cho bà đây biết nên mua loại cổ phiếu nào vào thời gian nào sao?”

Thời gian đã qua 9 giờ tối.

Không ít người rơi vào trạng thái chuên choáng, nói chuyện đều hơi mơ hồ.

Lý Mộc Tuyết đã không còn tâm tư nữa, từ tốn nói: “Ngày mai còn phải đi làm, tôi về trước nhé.”

Dù sao trở về Thịnh Nguyên Danh Dinh, nàng còn phải trợ giúp Ly Ly tập luyện tư thế mới, không thể về quá muộn.

Thân là nhân vật trung tâm của buổi liên hoan, nàng mở miệng thì những người còn lại cũng không còn tâm tư chơi bời nữa.

Trương Dục lại đề nghị: “Mộc Tuyết, đã muộn rồi, hay là tôi đưa cô về nhé.”

“Cảm ơn, không cần, tôi đi với chị Kiều là được.” Lý Mộc Tuyết lắc đầu.

Kiều Á Bân mặt mày hớn hở, cảm giác đêm nay nịnh nọt nhiều như vậy cũng được đền đáp rồi.

Triệu Tư Minh vỗ vỗ bả vai Trương Dục: “Đi thôi lão Trương, chúng ta xuống thanh toán, lại tìm vài người lái thuê.”

Nói xong liền kéo Trương Dục ra ngoài.

Những người khác cũng đứng lên, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Đám người lần lượt đi xuống dưới.

Mấy cô gái vây quanh Lý Mộc Tuyết, thảo luận những mặt hàng xa xỉ đang hot gần đây.

Lý Mộc Tuyết là người lặn lội trong ‘nhóm danh viện’ nhiều năm, tự nhiên rất thành thạo điều luyện với chủ đề này, biểu diễn như một thiên kim tiểu thư, một ‘bạch phú mỹ’ đỉnh cấp.

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, nàng ra vẻ bình tĩnh thong dong, nhưng nội tâm đang sung sướng không thôi.

Nàng cố gắng thiết lập hình thường này, đây cũng chính là giấc mơ nhiều năm của nàng.

Xe sang nhà đẹp, cao quý lãnh diễm, tự do tài chính, hàng hiệu thích thì mua.

Tốt nhất là có thêm một tổng tài bá đạo làm bạn trai nữa.

Đây mẹ nó mới thật sự là ‘danh viện’.

Chương 338: Trêu đùa

Nghĩ tới đây, Lý Mộc Tuyết lấy một bao thuốc lá dành cho nữ và bật lửa từ trong túi Hermes.

Tiện tay rút một điếu thuốc rồi ngậm lên.

Lý Mộc Tuyết làm bộ thành thạo châm thuốc.

Bộ tổ hợp thuốc và lửa này là nàng mua khi đi chụp ảnh với đám chị em trong nhóm, mọi người đều mua nên nàng cũng mua theo.

Khi đó chủ yếu là để chụp ảnh, nàng cũng không hút được mấy điếu.

Chỉ là thỉnh thoảng lấy ra để làm màu thôi.

Bởi vì áp lực lớn, nên khá nhiều nữ lãnh đạo của công ty Tự Nhiên đều hút thuốc.

Có mấy cô gái thấy thế cũng lấy thuốc ra hút.

Lý Mộc Tuyết tựa vào cửa sổ, mái tóc dài choàng qua vai.

Giữa hàng lông mày là vẻ lạnh lùng xa cách, bình tĩnh lạnh nhạt.

Nàng đặt túi xách qua một bên.

Ngẩng đầu nhìn cảnh đêm ồn ào náo động của thành thị, lại thở một hơi ra ngoài cửa sổ.

Từng sợi khói trắng tan ra trong bóng đêm.

Ngoài cửa sổ là ngựa xe như nước, bên trong đại sảnh là tiếng người ồn ào.

Nàng đứng ở giữa, tựa như đang ngăn cách giữa hai thế giới.

Đám người chú ý đến một màn này, đều cảm khái khí chất của nàng như đoá hoa trên đỉnh núi tuyết.

Trương Dực đang thanh toán nhìn thấy cảnh này, hai mắt sáng rực, trái tim đập thành thịch.

Nếu như có thể bắt được ‘bạch phú mỹ’ cao quý lãnh diễm này.

Vậy thì đó là loại trải nghiệm gì chứ?

Thật sự muốn biết Lý Mộc Tuyết sẽ biến thành dáng vẻ gì khi yêu đương.

...

“Tôi xuống tính tiền.” Lý Nhất Hàng nói một tiếng, rồi cất bước đi ra ngoài.

“Bữa này tôi mời.”

“Để tôi trả cho, lần trước Trạch Châu ông trả rồi.”

“Lần này đến lượt tôi, đừng ai tranh với tôi.”

Mấy bạn học đều biết tình hình kinh tế của Lý Nhất Hàng gần đây không tốt lắm, nên đều tranh đi trả.

Lý Vũ Bình kéo tay Đường Tụng, an ủi: “Chuyện hôm nay đừng để trong lòng, cậu ta đặt toàn bộ tài sản vào công ty, hiện giờ có hơi nghĩ quẩn, mấy ngày nữa sẽ tốt. Đến khi đó tôi lại tổ chức một buổi liên hoan, mọi người trải lòng là được.”

“Không cần, tôi không để trong lòng.”

“Vậy... ông quen Nhậm tổng của bọn tôi thật à?” Lý Vũ Bình do dự một lát, vẫn mở miệng hỏi.

Đường Tụng gật đầu, cười nói: “Bởi vì chuyện đầu tư mạo hiểm nên có chút qua lại, quan hệ coi như không tệ, sau này lớp trưởng gặp phải phiền phức gì, thì có thể tìm tôi.”

Lý Vũ Bình nhìn vị bạn học cũ này với ánh mắt phức tạp.

Thân là nhân viên của công ty, nàng tự nhiên hiểu sức nặng của Nhậm Thành Minh.

Có thể để Nhậm Thành Minh đối đãi trịnh trọng như vậy, thân phận của Đường Tụng nhất định không tầm thường.

So với vị bạn học cũ trong ấn tượng của nàng, Đường Tụng bây giờ ung dung và tự tin hơn rất nhiều.

Loại khí thế này, không chỉ là vượt qua một cấp độ so với bạn đồng lứa.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Tụng đứng lên, cùng Lý Vũ Bình đi ra ngoài.

...

“Nhất Hàng, kia không phải là giám đốc Trương sao?” Lư Chí Bằng vỗ vỗ vai Lý Nhất Hàng, chỉ về phía Trương Dục ở trước quầy.

Mấy người nghe vậy đều đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy Trương Dục thanh toán xong, liền bước nhanh đến một bên.

Mấy người nhìn theo, lập tức nhìn thấy Lý Mộc Tuyết đang hút thuốc lá bên cửa sổ.

Lập tức bị cảnh này hấp dẫn.

“Là vị ‘bạch phú mỹ’ kia.” Lư Chí Bằng lại cảm thán một câu: “Khí chất quá tốt.”

“Nhìn là được rồi, loại phụ nữ này, cách chúng ta quá xa.”

Hạ Minh thu hồi ánh mắt, đi vào quây thanh toán.

Đường Tụng đi xuống, đi đến bên cạnh mấy người bạn học.

Hắn đeo kính đen, khiêm tốn lại ôn hòa, cũng không tính là quá hấp dẫn ánh mắt.

Hắn đảo mắt nhìn một vòng quanh đại sảnh, liền thấy một bóng dáng quen thuộc.

(Có ảnh)

Lúc trước, Lý Mộc Tuyết đứng trước mặt hắn đều ra vẻ vâng lời, khéo léo, ngoan ngoãn. Hắn chưa từng thấy nàng phô trương như vậy.

Chung quanh nàng còn có không ít nam nữ ăn mặc ngăn nắp.

Trong đám người, Đường Tụng còn phát hiện ra Trương Dược.

Có thể là do uống nhiều rượu, mặt Trương Dược hơi đỏ, đang không ngừng nói gì đó với Lý Mộc Tuyết, dáng vẻ giống hệt một con ‘liếm chó’.

Lý Mộc Tuyết chỉ hút thuốc, cũng không để ý nhiều, dáng vẻ rất cao ngạo lạnh lùng.

Thấy cảnh này, Đường Tụng không khỏi bật cười.

Lý Nhất Hàng có tâm trạng cực kém, nghe thấy hắn cười liền nhướn mày: “Thế nào? Có chuyện gì mà cười đã như vậy?”

Đường Tụng cũng không để ý đến hắn, mà đi thẳng đến phía Lý Mộc Tuyết.

Hắn đột nhiên muốn chơi Trương Dược một ván.

Mấy người bạn học đầy giật nảy mình, cho là Đường Tụng muốn qua gây sự với Trương Dực.

Trương Trạch Châu kéo tay của hắn: “Đừng kích động.”

“Yên tâm, tôi chỉ gặp người quen, đi qua chào hỏi thôi.” Nói xong liền bước tiếp về phía đó.

Trong đám người, Trương Dực đã chú ý đến Đường Tụng.

Bởi vì uống nhiều rượu, Trương Dực cũng ngông hơn, biểu cảm ngiên ngẫm nói: “Sao thế? Muốn cầu xin à?”

Lý Mộc Tuyết đang hút thuốc cũng nhìn về phía bên này, lập tức nhìn thấy Đường Tụng.

Điều thuốc trong tay trực tiếp rơi xuống đất, tóe lên từng tia lửa nhỏ.

Biểu cảm lạnh lùng trên mặt nàng lập tức cứng lại.

Trong mắt tràn đầy bối rối, nhìn không được mà nuốt ngụm nước miếng.

“Ném tàn thuốc linh tinh là không tốt.” Đường Tụng thản nhiên nói.

Lý Mộc Tuyết run lên, vội vàng dùng giày cao gót giẫm lên, sau đó cúi người nhặt lên.

Biểu cảm của nàng nơi cứng, toàn thân cũng cứng ngắc.

Gian nan mở miệng giải thích: “Tôi... bình thường tôi không hút thuốc.”

Mọi người chú ý đến một màn này đều ngây ngẩn cả người, không hiểu là chuyện gì.

Đường Tụng tươi cười, ngoắc tay với Lý Mộc Tuyết: “Đến đây.”

Lúc này Lý Mộc Tuyết đã không lo được đến hình tượng gì nữa, bước nhanh đến trước mặt hắn, nội tâm lo lắng đến cực điểm.

Tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà, tạo thành những âm thanh gấp rút.

Đường Tụng tiến lên nửa bước, ôm lấy vòng eo tinh tế của nàng, lại hôn lên mặt nàng một cái.

Sau đó nháy mắt mấy cái với Trương Dục.

Chương 339: Sao Biến Hình Rồi?

Ban đầu, Lý Mộc Tuyết còn hơi sợ hãi.

Dù sao nàng cũng không nói với Đường Tụng về chuyện mình vào làm ở công ty khổng chế cổ phần Tự Nhiên.

Hôm nay đồng nghiệp liên hoan, lại muốn trang bức một phen, lấp đầy lòng hư vinh của mình.

Vì thế còn tạo ra một đồng lời nói dối, tạo ra một hình tượng hư vô mờ mịt.

Hết lần này đến lần khác, lại bị Đường Tụng gặp được.

Hơn nữa, hắn còn đi cùng Lý Vũ Bình phòng hành chính, còn quen biết Trương Dược.

Bị hắn tóm tại trận, nàng xấu hổ gần bằng lúc bị hắn bắt gặp đang làm phép.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng cho việc hình tượng sụp đổ.

Không ngờ hắn lại cho nàng một nụ hôn ôn nhu dịu dàng.

Nhất là cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay sau lưng.

Đôi mắt nàng tròn tròn, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Còn mẹ nó có chuyện tốt này?!

Nàng vô thức đưa tay lên, sờ sờ vào vị trí bị hôn.

Muốn hỏi lại tư vị bất ngờ anfy.

Đáng tiếc là như Trư Bát Giới ăn nhân sâm.

Quá nhanh, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Trong đại sảnh vẫn ồn ào náo động như cũ, nhưng khu vực chỗ bọn họ lại rất yên tĩnh.

Mấy người bạn học sua lưng Đường Tụng đều hai mắt nhìn nhau.

Lư Chí Bằng đưa tay lên, giọng nói khô cằn: “Chuyện này... tôi không uống say nên hoa mắt đâu nhỉ? Sao tôi lại thấy Đường Tụng ôm vị ‘bach phú mỹ’ kia, còn hôn nữa?”

“Mỹ nữ kia là bạn gái của Đường Tụng?”

“Khoan đã, bạn gái của Đường Tụng là đồng nghiệp của giám đốc Trương kia?”

“Tôi hơi loạn rồi.”

“Chuyện này...” Lý Nhất Hàng nghĩ tới điều gì đó, ý thức được có lẽ Đường Tụng mới nói thật.

Cô gái tên Lý Mộc Tuyết này, có địa vị không tầm thường ở công ty.

Đường Tụng có quan hệ thân mật như vậy, xem ra...

Đám đồng nghiệp của Lý Mộc Tuyết cũng ngây ngốc, rơi vào yên tĩnh.

Đường Tụng mặc áo phông, đeo kính đen.

Nhìn qua tràn đầy hơi thở tuổi trẻ, rất có cảm giác thân thiết, đúng là một soái ca.

Nhưng nhìn thế nào cũng giống như là một sinh viên đại học.

Mà Lý Mộc Tuyết thì ăn mặc thời thượng gợi cảm, trang điểm tinh xảo.

Cộng thêm hình tượng nàng tạo ra, khiến cho bọn họ có loại cảm giác như một ngự tử trưởng thành lãnh diễm.

Nhìn thế nào thì hai người cũng không hợp.

Coi như là đến với nhau, thì cũng là tổ hợp trai trẻ âm áp như chó con và chị gái cao ngạo lạnh lùng.

Không ngờ Lý Mộc Tuyết lại như mèo con néo vào người, thật là khó tin.

Bởi vì uống nhiều rượu, Trương Dục vẫn còn hơi say, đầu óc choáng váng.

Nhìn thấy hành vi khiêu khích của Đường Tụng.

Hắn lập tức giật mình, tỉnh táo hơn phân nửa.

Môi hắn trắng bệch, nội tâm vừa sợ vừa giận, nhìn chăm chăm vào Đường Tụng.

Giống như chú ý đến ánh mắt của Trương Dục, bàn tay để trên eo Lý Mộc Tuyết của Đường Tụng lại hơi di chuyển, thậm chí còn véo véo, có vẻ rất không an phận.

Trương Dục nhìn thấy tên loser mình ghét nhất, xem thường nhất, buồn nôn nhất, vậy mà lại đang khinh nhờn nữ thần của mình.

Giống như bị sỉ nhục, lập tức đỏ mặt kêu lên: “Đường Tụng, thả tay ra. Mộc Tuyết, cô bị tên này lừa rồi! Tên này là một tên loser nghèo hèn, sau khi thất nghiệp thì vẫn ăn không ngồi rồi.”

Nghe Trương Dục nói vậy, Lý Mộc Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Liếc nhìn Trương Dục đang tức hỏn hển, kết hợp với lời nói vừa rồi.

Nàng lập tức đoán ra vài thứ.

Đồng nghiệp này có xung đột với Đường Tụng?

Mắt nàng đảo một vòng, đã hiểu ý vì sao Đường Tụng lại ôm lại hôn mình.

Nàng rất thông minh, rất nhanh đã có quyết đoán.

Liền dính sát vào người Đường Tụng.

Bởi vì giày cao gót, chiều cao của hai người không hơn kém quá nhiều.

Lý Mộc Tuyết lấy dũng khí, kiễng chân lên, hôn lên môi Đường Tụng một cái.

Cảm nhận hơi ấm trên người hắn, ngửi mùi trên người hắn.

Nhìn gương mặt thèm nhỏ dãi từ lâu, cả người nàng hơi mê say, không nữa rời đi.

Nhịn không được mà đưa đầu lưỡi ra liếm liếm.

Cảm giác tê tê đại đại lan tràn toàn thân, hai chân Lý Mộc Tuyết như nhũn ra, hô hấp dồn dập.

Nàng quá hạ lưu!

Nếu như hôn thật, vậy chẳng phải là trực tiếp ‘phun’!

Nhưng nàng vẫn biết nặng nhẹ, rất nhanh đã rút về.

Đường Tụng hơi sững sờ, một cảm giác dị dạng xông lên đầu.

Phần môi nàng mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, phối hợp với mùi thơm ngát trên người, dưới tình cảnh này lại trở nên vô cùng khiêu gợi.

Lý Mộc Tuyết cẩn thận hồi tượng lại cảm giác hôn môi vừa rồi.

Tiếp đó lại nói với Trương Dược: “Sao lời anh nói lại bản như vậy? Đường Tụng là loại người gì, tôi còn không hiểu hơn

anh sao? Trong mắt tôi, trên thế giới này không có người đàn ông nào hoàn mỹ hơn Đường Tụng.”

Trương Dược nhìn Lý Mộc Tuyết với vẻ không thể tưởng tượng nổi, đầu óc nổ đùng đùng.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ là mình đang nằm mơ.

Dùng sức véo tay mình, rõ ràng là rất đau.

Hô hấp trì trệ, chỉ cảm thấy tim như đao cắt.

Nữ thần Bạch Hiểu Manh của mình cũng vì Đường Tụng ‘quấy rối’ mà mất hi vọng.

Nữ thần đồng nghiệp vậy mà lại trở thành ‘liếm chó’ của Đường Tụng?

“Cô... Cô... Tên đó...” Sắc mặt Trương Dược đỏ lên.

Lý Mộc Tuyết trực tiếp ngắt lời: “Im miệng được không? Còn để tôi nghe thấy anh mắng Đường Tụng, tôi sẽ không để yên cho anh đâu.”

Nghe thấy nàng nói ngay thẳng như vậy, mọi người ở đây đều yên lặng.

Một giây trước vẫn là đóa hoa trên đỉnh núi tuyết, sao đột nhiên lại biến hình rồi.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Lý Mộc Tuyết rất thản nhiên.

Nàng cũng không thật sự coi mình là ‘bạch phú mỹ’ gì cả.

Xét cho cùng, lực lượng của nàng đều đến từ Đường Tụng.

Nên liếm thì phải ra sức liếm, liếm thoải mái nhất mới tốt.

Nếu Đường Tụng có thể nằm xuống cho nàng liếm, nàng cam đoan mình có thể kiên trì một tiếng, miệng không ngừng nghỉ.

Có thể vì một người mẫu quen như Ly Ly mà ném 20 triệu USD cho quỹ ủy thác.

Lại tặng biệt thự sang trọng.

Cộng thêm đáng người, khí chất và dung mạo của Đường Tụng, cộng thêm năng lực mạnh mẽ đến mức bất thường kia.

Còn rất quan tâm Ly Ly.

Dưới cái nhìn của nàng, người đàn ông như vậy là quá hoàn mỹ.

Ly Ly vẫn quá ngây thơ, căn bản là không biết đãi ngộ của mình hấp dẫn đến mức độ nào.

Có bao nhiêu người chỉ hận không thể thay vào đó.

Nếu Ly Ly còn không phát triển, không có cảm giác nguy cơ, sau này nhất định sẽ hối hận.

Nếu như nàng mà là Ly Ly.

Có lẽ ban đêm đi ngủ nàng cũng đang suy nghĩ, làm thế nào để nịnh nọt Đường Tụng, làm thế nào để gia tăng sức hấp dẫn của bản thân.

Đường Tụng ôm eo Lý Mộc Tuyết, rất hài lòng với biểu hiện của đối phương.

Mặc dù hấn không để Trương Dược vào mắt, nhưng thấy tên này nhảy nhót tung bừng và đắc ý như vậy, hấn vẫn thấy hơi khó chịu.

Chơi đối phương một ván, quả thật là vui sướng hơn nhiều.

Cảm nhận được lực từ bàn tay trên eo, Lý Mộc Tuyết lập tức mừng rỡ.

Khóe mắt có chút sương mù.

Thân thể gợi cảm hơi vắn vẹo trong ngực hấn.

Cơ hội này, quá hiếm có!

Chương 340: Hơi Say

Thấy đạt được mục đích, Đường Tụng cũng không còn tâm tư chờ ở đây nữa.

Hắn lộ nụ cười âm áp với Trương Dược, giọng nói thành khẩn: “Giám đốc Trương, mấy lời lúc này của tôi là nghiêm túc. Hoàn cảnh kinh tế bây giờ không lạc quan, xin việc càng ngày càng khó, tuyệt đối đừng kéo dài. Có thời gian thì tranh thủ tìm việc đi, chúc anh tìm được công việc mới.”

Lại nghe thấy Đường Tụng nói lời này, nhưng lần này Trương Dược lại sợ hãi.

Nếu Đường Tụng quen biết Lý Mộc Tuyết, vậy đúng là có năng lực làm như vậy.

Chỉ cần Lý Mộc Tuyết nói một tiếng với lãnh đạo công ty, vậy mình đại khái là sẽ bị đuổi.

Có thể trở thành giám đốc đầu tư của công ty Tự Nhiên, hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Tuyệt đối không muốn mất đi chức vị này.

Hắn vội vàng tiến lên vài bước, nhỏ giọng nói: “Mộc Tuyết, chúng ta dù sao cũng là đồng nghiệp, coi như tôi và Đường Tụng có chút mâu thuẫn, thì đó cũng là chuyện của hai chúng tôi, hi vọng cô không nên đưa vào công việc.”

Lý Mộc Tuyết không trả lời, chỉ nhìn về phía Đường Tụng, dáng vẻ như nghe anh hết.

Đình linh linh... tiếng chuông vang lên.

Đường Tụng nghe máy, là lái thuê gọi đến.

Hẹn nơi gặp mặt, cúp máy.

Đường Tụng mỉm cười với Trương Dược, nhưng cũng không nói gì.

Vỗ vỗ eo thon của Lý Mộc Tuyết, nói khẽ: “Tôi phải đi.”

Nói xong, hất thuận thế thả tay ra.

Lý Mộc Tuyết chợt cảm thấy mất mát.

Nàng cắn cắn môi dưới, trực tiếp ôm lấy tay Đường Tụng.

Tiến đến bên tai Đường Tụng, thận trọng nói: “Đường Tụng, nếu tiện đường thì đưa tôi về Thịnh Nguyên Danh Dinh đi nhé? Thật ra Ly Ly đang học tập tư thế thứ tư và năm, anh có thể đi thử một chút.”

Đường Tụng cảm nhận được bộ ngực sung mãn của nàng, gật đầu nói: “Cũng được!”

Nghe thấy câu trả lời, Lý Mộc Tuyết lập tức mặt mày hớn hờ.

Chạy chậm đi gần cửa sổ.

Mặc áo khoác, đeo túi xách, tạm biệt đám đồng nghiệp, rồi vội vàng trở lại bên cạnh Đường Tụng.

“Lớp trưởng, lão Hạ, Trạch Châu... Tôi về trước nhé, rảnh rồi lại tụ tập.” Đường Tụng lên tiếng chào hỏi mấy người bạn học, cũng không để ý Lý Nhất Hàng.

Lý Vũ Bình mím môi một cái, nhìn Lý Mộc Tuyết xinh đẹp gọi cảm bên cạnh hắn, vẫn có chút không dám tin.

Một mỹ nhân băng lạnh lòng có tiếng của công ty, lại trở nên ngoan ngoãn như vậy khi đứng trước mặt Đường Tụng.

“Tiểu Tụng, ông không thành thật nha! Có bạn gái xinh đẹp như vậy mà không nói cho bọn tôi biết.” Hạ Minh vỗ vỗ vai hắn, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Lý Mộc Tuyết dù sao cũng là người mẫu, tỷ lệ đáng người cực đẹp.

Cộng thêm hôm nay ăn diện, trang điểm xinh đẹp, ra sức tạo hình tượng, nhìn rất hoàn mỹ.

“Đúng vậy! Tiểu Tụng, điểm phúc không cạn nha.”

“Khi nào kết hôn nhớ báo một tiếng, tôi sẽ làm phù rể cho ông.”

Những người khác cũng phụ họa theo, thái độ và xưng hô càng thân mật hơn.

Xã hội bây giờ rất thực tế, biết Đường Tụng xưa đâu bằng nay, bọn họ lập tức nhiệt tình hơn hẳn.

Một vị bạn học cũ có quan hệ và địa vị, tuyệt đối có thể giúp được rất nhiều trong thời khắc mấu chốt.

Lý Mộc Tuyết đỏ mặt, kích động đến run rẩy.

Trở thành bạn gái của Đường Tụng, chỉ nghĩ thôi là đêm nay đã không thể say giấc rồi.

Coi như chỉ là bị bạn học của hắn hiểu lầm, nàng cũng rất kích động.

Đường Tụng mỉm cười, giải thích: “Cô ấy không phải bạn gái tôi.”

Lý Mộc Tuyết hơi cứng lại, không lo được nổi mắt mát trong lòng, tranh thủ giải thích: “Tôi đúng là không phải, tôi chỉ là... chỉ là...”

Nàng chần chờ, không biết mình là gì.

Bạn thân của bạn gái? Như vậy người khác sẽ thấy Đường Tụng thế nào?

Bạn tốt? Nàng cũng không dám tự nhận là bạn tốt, hai người còn không có wechat kìa.

Số điện thoại của Đường Tụng, còn là nàng lấy từ chỗ Lý Ly.

Khi đó nghĩ sau này chẳng may gặp phải chuyện gì không giải quyết được, thì sẽ gọi điện xin giúp đỡ.

Cũng thông qua số điện thoại để tìm wechat của hần, nhưng tiếc là không dám gửi lời kết bạn.

Đường Tụng nhìn Lý Mộc Tuyết, cười nói: “Cô ấy xem như là bạn tốt đi.”

Lý Mộc Tuyết nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên, giống như được rót sức sống.

Nhìn thẳng vào Đường Tụng.

Đám người Hạ Minh lập tức hiểu

Khá lắm! Thì ra chỉ là lớp xe dự phòng của ông?

Đường Tụng không nói gì nữa, quay người đi ra cửa.

Lý Nhất Hàng thấy Đường Tụng từ đầu đến cuối đều không để ý đến mình, sắc mặt rất xấu hổ.

Nhưng nghĩ đến công ty sắp đóng cửa của mình, hần vẫn khẽ cắn môi đi theo.

Mặt đầy thân thiện nói: “Bạn học, quay đầu tôi sẽ sửa sang lại tài liệu rồi gửi cho ông. Hạng mục của công ty tôi rất có tiềm lực, ông phải cân nhắc thêm nha.”

Đường Tụng không trả lời, vẫn bước ra ngoài cửa.

Những người khác nhìn thấy một màn này, đều cảm thấy mặt Lý Nhất Hàng có hơi đen.

Lại lo lắng bọn họ xảy ra xung đột, nên vội vàng đuổi theo.

Bên ngoài bãi đỗ xe.

Đường Tụng mở cửa sau xe, ra hiệu Lý Mộc Tuyết vào trước.

Lý Mộc Tuyết nhìn thanh niên đẹp trai mở cửa giúp mình, cảm nhận được ánh mắt như có như không ở chung quanh.

Tâm trạng tốt đến cực điểm, nàng chưa được hưởng loại đãi ngộ này bao giờ.

Nàng thở sâu, xoay bờ mông, dùng tư thế ưu nhã nhất có thể để ngồi vào.

Đường Tụng lại nói tạm biệt với mấy người bạn, lúc này mới lên xe.

Ông ông... khởi động xe, đèn sáng lên.

Thân xe đen tuyền lập tức chui vào trong bóng đêm, tụ hợp vào dòng xe cộ.

Nhìn chiếc Porsche đi xa, Lý Nhất Hàng nắm chặt nắm đấm.

Hạ Minh chép miệng một cái, cảm khái: “Xem ra Tiểu Tụng phát đạt rồi, chiếc Panamera này phải 3,4 triệu nhỉ? Quá giàu!”

Những người khác đều tỏ vẻ phức tạp, ý thức được người bạn học cũ này xưa đâu bằng nay.

Xuyên qua cửa sổ trong khách sạn, đám đồng nghiệp chú ý đến Lý Mộc Tuyết cũng thờ dài.

Rất nhiều nam đồng nghiệp có ý với Lý Mộc Tuyết cũng từ bỏ.

Có mấy người quan hệ không tệ với Trương Dục thì xông lên hỏi thăm.

Trương Dục hoàn toàn không có tâm tư trả lời, chỉ thấy đầu óc rối bời.

Ý thức được mình khả năng cao là sẽ bị đuổi.

Hắn đã tỉnh táo lại, sắc mặt tái nhợt đến khác thường, cả người hơi lão đảo.

...

Đường Tụng nhắm mắt dựa vào ghế da.

Hôm nay uống ít không rượu, cũng may là thể chất tốt, cộng thêm ‘đan giải rượu’, nên chỉ hơi say.

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh thì ngồi thẳng tắp, tỉnh thoảng lại liếc trộm Đường Tụng.

Đường Tụng đeo kính đen, ít đi vài phần lẳng lẹ và thâm trầm.

Lý Mộc Tuyết rất sợ đôi mắt của Đường Tụng, luôn cảm thấy trong đó ẩn chứa các loại ý vị phức tạp.

Đường Tụng của giây phút này, càng giống với một người thanh niên ở độ tuổi này hơn.

Đột nhiên, Đường Tụng mở mắt ra, hai người nhìn vào mắt nhau.

Lý Mộc Tuyết hơi đỏ mặt, kinh hoàng mà chuyển ánh mắt đi.

Hai tay nắm chặt giữa hai đùi.

Đường Tụng mỉm cười, hỏi: “Sao cô lại đi cùng nhân viên công ty Tự Nhiên?”

Lý Mộc Tuyết hơi bối rối, yếu ớt giải thích: “Tôi... tôi nhờ quan hệ vào công ty, hôm nay là liên hoan giữa đồng nghiệp.”

Đường Tụng phát giác được chút không đúng trong đó, nhưng cũng không truy vấn.

Mỗi người đều có bí mật riêng, hương hồ hắc và Lý Mộc Tuyết cũng không tính là quá thân.

Cùng lắm thì cũng chỉ nhìn thấy nàng không mặc quần áo thôi.

Ngửi ngửi mùi thơm ngào ngạt trên người nàng, hồi tưởng tràng cảnh làm phép khi đó.

Dưới cơn say, liền đặt tay phải lên cái đui tròn nhẵn của nàng.

Lý Mộc Tuyết run lên, sống lưng thẳng tắp lập tức cong xuống.

Toàn thân bất lực dựa vào ghế, hai chân hơi mở ra.

Tay trái Đường Tụng ấn một nút, cửa kính kéo xuống một khe.

Gió thu lập tức chui vào.

Hắc hơi híp mắt, nhìn cảnh đêm mê loạn bên ngoài.

Miệng ngậm nga bài hắc, ngón tay phải nhẹ nhàng nhảy lên theo giai điệu.

Chương 341: Chỉ tiêu

Ngày 24 tháng 10 năm 2022, trời nhiều mây, nhiệt độ thấp nhất 9 độ C.

Nghे thấy tiếng động cơ quen thuộc đi xa, Lý Mộc Tuyết ngồi dậy từ trên giường.

Bước nhanh ra cửa sổ, kéo màn cửa, đưa mắt nhìn chiếc Porsche rời đi.

Lại đưa tay sờ sờ bắp đùi của mình.

Nơi đó tựa như còn có một bàn tay đang gảy đàn, khiến nàng toàn thân vô lực.

Tình cảnh ngày hôm qua, khiến nàng cảm thấy động tâm chưa từng có.

Đường Tụng kiss, nàng lấy dũng khí hôn lại, cùng với cảnh mập mờ như có như không trong xe.

Dưới các loại kích thích, tối hôm qua nàng đã tấn thăng lên làm ma pháp sư.

Khóe miệng nàng nhin không được mà cong lên, nhìn đồng hồ.

8 giờ đúng.

Nàng vội vàng chạy đi rửa mặt, trang điểm, thay quần áo công sở, rồi bước nhanh xuống lầu.

Trước khi đi làm, nhất định phải chuẩn bị bữa sáng cho Ly Ly.

Mặc dù hôm nay Ly Ly nhất định sẽ dậy muộn, dù sao hôm qua cũng giầy vò cả đêm, nhưng việc nên làm thì vẫn phải

làm.

Đi vào phòng bếp, liếc mắt đã thấy hai phần bữa sáng được giữ ấm.

Nàng biết Đường Tụng có thói quen rèn luyện buổi sáng, chắc là thuận tiện mua luôn.

Mặc dù là dính ánh sáng của Ly Ly, nhưng nàng vẫn thấy rất vui vẻ.

Cầm một phần, bước nhanh đến bàn ăn.

Bước chân nhẹ nhàng như đang khiêu vũ.

Lấy điện thoại ra, chụp vài tấm ảnh, chia sẻ vào ‘nhóm danh viện’.

“Sáng sớm đã được ăn bữa sáng do bạn trai chuẩn bị! Hạnh phúc!”

Trang bức trong hiện thực không dễ, trên internet thì không chậm trễ.

Mới chia sẻ không lâu, đã có không ít người trả lời.

Nhưng đại đa số là quan tâm đến hoàn cảnh nơi này.

Bàn gỗ cao cấp rộng rãi khí thế, cửa sổ sát đất khổng lồ.

Lý Mộc Tuyết lộ ra nụ cười thắng lợi, cất điện thoại, rồi bắt đầu hưởng thụ bữa sáng.

Bắt xe đến công ty, ngồi vào vị trí của mình.

Mở laptop.

Ra vẻ đang xem tin tức kinh tế tài chính, thuận tay mở phần mềm cổ phiếu, chuẩn bị sẵn sàng thao tác.

Nàng chỉ đầu tư 30.000 vào đây, trước mắt chỉ còn 27.000.

Cũng may là quỹ đầu tư hơn 100.000 ở bên ngoài hồi máu lại, tóm lại là không thua bao nhiêu.

Nhưng tâm trạng của nàng rất tốt, không để ý đến những thứ này.

“Mộc Tuyết, chào buổi sáng.”

“Buổi sáng tốt lành.”

Thỉnh thoảng có đồng nghiệp đi ngang qua, lại chào hỏi nàng, ánh mắt đều hơi kỳ dị.

Lý Mộc Tuyết bình tĩnh gật đầu, không vì chuyện ngày hôm qua mà thay đổi gì.

Da mặt của nàng đã được rèn luyện đến mức cứng rắn không thể phá.

9 rưỡi, bắt đầu phiên giao dịch.

Lý Mộc Tuyết tràn đầy phấn khởi, chú ý đến xu thế của mấy loại cổ phiếu mà mình mua.

Không biết từ lúc nào, Trương Dục đã đứng cạnh nàng, do dự một lúc lâu.

Nói với giọng khô khốc: “Mộc Tuyết, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Lý Mộc Tuyết ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt đầy tơ máu và khuôn mặt tiêu tụy của Trương Dục.

Nàng rất bình tĩnh nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không nói gì với lãnh đạo, anh cũng không cần đến làm phiền tôi.”

Nói xong, liền lấy tai nghe bluetooth ra, đeo lên rồi mở nhạc.

Đường Tụng muốn nhắm vào Trương Dục, Trương Dục trốn được sao?

Nàng có thể nhận được đãi ngộ như vậy ở công ty, hoàn toàn là vì vị luật sư La kia và Đường Tụng.

Ngoại trừ trang bức ra, thì nàng chưa từng làm gì quá đáng ở công ty, cũng không nghĩ đến lợi dụng chút quyền lợi này để mưu lợi.

Nàng và lãnh đạo công ty không liên hệ nhiều, thậm chí còn không nói được mấy câu.

Trương Dục hoàn toàn không phân biệt được nặng nhẹ.

Không đi tìm Đường Tụng, quỳ xuống cầu xin tha thứ, tìm mình làm gì?

Nghe thấy Lý Mộc Tuyết nói vậy, Trương Dục rốt cuộc cũng nhẹ nhõm hơn chút.

Nhưng trong lòng vẫn thấy rất hoang mang.

Đại khái là sợ hãi, chẳng may Đường Tụng quen biết Nhậm tổng thật thì sao?

Thời gian trôi qua.

Trương Dục vẫn luôn lo sợ bất an, lo lắng chờ đợi, mãi đến 2 giờ chiều, vẫn không nhận được thông báo gì.

Hắn lập tức yên lòng, toàn thân như có sức sống.

“Quả nhiên, tên oắt con kia chỉ hù dọa mình!”

Trương Dục lại nhìn về phía Lý Mộc Tuyết, vẫn thấy không cam tâm.

Trước là Bạch Hiểu Manh, giờ là Lý Mộc Tuyết.

Sao cảm giác đi đâu cũng gặp tên oắt kia!

Khi hắn đang tự hỏi nên làm gì để trả thù đối phương, thì đồng nghiệp Trần Linh Kiệt gõ gõ bàn của hắn.

Nhỏ giọng nói: “Trương Dục, Nhậm tổng gọi cậu lên văn phòng.”

Nghe vậy, Trương Dục lập tức lạnh cả người.

Một cảm giác mất trọng lượng đánh tới, làm cho hấn lão đảo.

Cả người và ghế trực tiếp ngã lặn ra đất.

Mắt kiếng gọng vàng rơi trên đất.

Đám đồng nghiệp chung quanh lập tức ném ánh mắt qua, suy đoán có phải là có quan hệ với thanh niên tới qua hay không.

Trần Linh Kiệt vội vàng đỡ Trương Dục lên, khó hiểu nói: “Không sao chứ?”

Trương Dục bắt lấy tay Trần Linh Kiệt, lắp bắp hỏi: “Nhậm tổng... tìm... tìm tôi làm gì?”

Trần Linh Kiệt lắc đầu: “Cậu đi qua thì biết, tôi không rõ lắm.”

Trương Dục còn muốn hỏi gì đó.

Trần Linh Kiệt đã giục: “Đừng để lãnh đạo chờ lâu, lát nữa Nhậm tổng còn có họp.”

Trương Dục cúi người nhặt kiếng, run rẩy đeo lên, kéo bước chân nặng nề đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Sau khi Trương Dục rời đi, đám đồng nghiệp chung quanh bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Lý Mộc Tuyết mỉm cười, biết đây là Đường Tụng ra tay.

Cốc cốc cốc...

“Mời vào!”

Trương Dục đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng nói: “Nhậm tổng, ngài tìm tôi?”

Nội tâm hấn vẫn ôm một tia may mắn, có lẽ không phải như mình suy đoán thì sao?

Nhậm Thành Minh nhìn chăm chăm Trương Dược, cười ha ha nói: “Tiểu Trương, cậu vào công ty được hai năm rồi nhỉ?”

“Đã hai năm bốn tháng rồi.” Trương Dược vội vàng trả lời.

“Cậu biểu hiện rất không tệ, bằng cấp và năng lực làm việc đều rất xuất sắc.”

Nghe vậy, Trương Dược giật mình, ngừng thở.

Lời ngày nghe giống như đang khen, nhưng hắn biết tính cách của Nhậm tổng, rất ít khi khen cấp dưới như vậy.

Nói những lời này, đại khái là để làm nền.

Nhậm Thành Minh lại nói: “Đoạn thời gian này, công ty chúng ta nhận được hai hạng mục, cảm giác rất có tiềm lực, chuyện này giao cho cậu phụ trách. Hai công ty này ở bên tỉnh Tân, cậu chuẩn bị một chút, ngày một lên đường.”

“Đi qua trước làm phân tích, báo cáo lần đầu cho hạng mục. Đúng rồi, tôi cũng tăng chỉ tiêu cho cậu. Đây là coi trọng cậu, chỉ cần cần hoàn thành chỉ tiêu, chức vị của cậu có thể tăng lên một cấp.”

Nghe vậy, mặt Trương Dược đã biến thành màu đen.

Tỉnh Tân nằm ở phía Tây Bắc, cách tỉnh Yên hơn 2000 km.

Đến giờ, công ty vẫn chưa từng phát triển nghiệp vụ qua bên đó.

Hắn lập tức đoán được nguyên nhân, đưa tay tiếp nhận chỉ tiêu do Nhậm Thành Minh đưa qua.

Tất cả các hạng chỉ tiêu đều tăng lên rất nhiều.

Mâu chốt là hắn phải đi công tác ở tỉnh Tân.

Hắn căn bản là không tiếp xúc được với hạng mục gì ở đó, rất khó làm ra thành tích.

Không lâu sau, hắn sẽ bị công ty giảm biên chế một cách danh chính ngôn thuận.

Như vậy, dù hắn đến công ty đòi bồi thường.

Thì cũng nhận được lý do là: Bởi vì năng lực làm việc của nhân viên không xứng chức, không thể đảm nhiệm công việc.

Nghĩ vậy, Trương Dược đã chảy mồ hôi lạnh.

Giãy dựa một lúc lâu, hắn gian nan mở miệng: “Nhậm tổng, tôi trở về sẽ viết đơn từ chức.”

Chương 342: Cái tên quen thuộc

Tầng 30 cao ốc Nguyệt Thành, phòng họp công ty văn hóa Đường Trình.

“Đường tổng, việc thu mua công ty TNHH thực phẩm Thượng Hà đã chuẩn bị xong, kế hoạch và dự toán đã được gửi đến hòm thư của ngài, đây là bản báo cáo.”

Hương Huy của phòng thị trường đưa một phần tài liệu qua.

Giám đốc tài vụ Lý Mỹ Hà nói tiếp: “Trước mắt, ba tiệm lẩu của công ty đã đình chỉ kinh doanh. Công ty có một cửa hàng mặt tiền 550 mét vuông, quyền tài sản một nhà kho 1300 mét vuông, hai cửa hàng còn hạn thuê 7 năm. Cộng thêm công trình, thiết bị... dự toán khoảng 22 triệu. Tuy nhiên, công ty này cũng đang nợ 21,8 triệu. Công ty đã không còn vốn lưu động, đã không thể gánh chịu tiền lãi của ngân hàng. Liên quan đến vấn đề nợ nần, tôi đã hỏi thăm và điều tra từ phía ngân hàng...”

Đường Tụng xem báo cáo, thỉnh thoảng gật đầu.

Hắn muốn thu mua công ty này.

Ngoại trừ nó có ba cửa hàng ở khu vực phân hoa ra, nguyên nhân quan trọng nhất là nó còn có được quyền tài sản cửa hàng mặt tiền và nhà kho.

Công ty Thượng Hà trừ kinh doanh mất xích tiệm lẩu ra, đồng thời còn làm cung ứng và bán sỉ rau quả, thực phẩm, gia vị.

Đường Tụng thấy vị trí nhà kho của họ rất tốt.

Dù nằm ở vùng ngoại ô, nhưng giao thông tiện lợi, đầy đủ, khoảng cách cũng không tính là xa.

Có thể nhận ra là ông chủ cũng là người rất có ý tưởng.

Tương lai, phòng cà phê sẽ mở rộng, tất nhiên cũng phải có kho riêng, đảm bảo nguyên liệu nấu ăn và sản phẩm.

Đồng thời, cũng có thể dựa vào những kho hàng này để kinh doanh và cung ứng thực phẩm tươi sạch.

Như vậy, thực phẩm tươi sạch Đồng Duyệt đã thu mua cũng có thể phát huy tác dụng.

Series nhiệm vụ kinh doanh ‘công ty mới thành lập’ có ảnh hưởng rất lớn với nhiệm vụ chính tuyến.

Khi Đường Tụng sử dụng thẻ đọc, hắn đã lên kế hoạch cho tương lai của công ty.

Trước mắt, tất cả vẫn đang tiến hành theo kế hoạch định sẵn.

Giám đốc tài vụ báo cáo xong.

Tạ Vũ Đồng nhìn Đường Tụng, nhẹ giọng nói: “Đường Tụng, cá nhân tôi cho rằng, vụ thu mua này không có lời. Mặc dù ba cửa hàng có vị trí rất đẹp, nhưng phong cách sửa sang không hợp với chúng ta. Chúng ta phải sửa sang và cải tạo lại, chi phí sẽ cao hơn. Hơn nữa cái giá đối phương cho còn bao hàm chi phí hao mòn thiết bị và sửa sang. Vì vậy chúng ta còn mất thêm một khoản tiền ngoài định mức. Vì ba vị trí tốt, tôi thấy không có lời.”

“Tôi đề nghị.... Đương nhiên, có thể cậu có suy tính riêng, tôi chỉ nói đề nghị của mình thôi.”

Nàng đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn nói ra.

Sau khi đoán được thân phận chân thật của Đường Tụng.

Nàng đã không phản bác bất kỳ sách lược nào của hắn.

Dù sao vị này cũng có thể là một đại nhân vật dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tham gia vào sáng tạo một quái vật khổng lồ có giá trị ngàn tỷ.

Cũng chính vì những suy nghĩ này, dù ban đầu nàng cảm thấy phương án thu mua tiệm lẩu rất không đáng tin cậy, nhưng vẫn không phản bác.

Tuy nhiên, bây giờ hạng mục sắp hoàn thành, nàng vẫn không nhịn được.

Thân là phó tổng giám đốc, nàng cần hoàn thành chức trách của mình.

Nàng nhìn về phía Đường Tụng, hi vọng hắn hiểu ý của mình.

Đường Tụng mỉm cười với nàng, cũng biết Tạ Vũ Đồng là vì tốt cho hắn.

Nhưng bây giờ hắn đang làm nhiệm vụ, nào có nhiều thời gian chọn chọn lựa lựa? Huống hồ, thu mua xong còn có thể nhận được quyền tài sản.

“Tạ tổng nói cũng có đạo lý.” Đường Tụng bình tĩnh nói: “Giám đốc Hường, ngoại trừ công ty Thượng Hà, trước mắt còn có xí nghiệp nào phù hợp yêu cầu không?”

Hường Huy lắc đầu: “Trước mắt không có công ty nào phù hợp, nhưng phòng thị trường cũng chọn được mấy cửa hàng, nếu thu mua thất bại, có thể cân nhắc việc tiếp xúc với những cửa hàng này.”

Đường Tụng gật đầu, bình tĩnh nói: “Như vậy đi, ngày mai cho một đội ngũ đến công ty khảo sát. Anh thông báo với bên

Thượng Hà, chúng ta cần điều tra toàn diện một lần. Nếu như không có vấn đề, có thể chuẩn bị quá trình thu mua.”

Đúng lúc đội ngũ kiểm toán viên của Phổ Hoa Vĩnh Đạo và luật sư của Đường Kim đang ở truyền thông Móc Câu, có thể điều mấy người qua kiểm tra một chút.

“Vâng.” Hường Huy lập tức gật đầu, sau đó ghi chuyện này vào sổ.

Những người khác thấy tổng giám đốc đã quyết định, thì cũng không nói gì nữa.

Tạ Vũ Đồng cũng thở ra, không cần phải xoắn xuýt nữa.

Hường Huy lại nói: “Đường tổng, còn có vấn đề an trí nhân viên của Thượng Hà. Nếu thu mua thành công, chúng ta cần tiếp tục thực hiện hợp đồng lao động. Bởi vì có rất ít người, nên cũng không tính là phiền phức.”

“Bao nhiêu người?”

Hường Huy mở tài liệu, nói: “Công ty chỉ ký kết hợp đồng lao động chính thức với bảy người. Theo thứ tự là 3 cửa hàng trưởng, 2 tài vụ và 2 nhân viên văn phòng.”

Thật ra chuyện này rất phổ biến.

Ngành ăn uống là ngành nghề có nhân viên lưu động rất cao.

Rất nhiều xí nghiệp đều không ký hợp đồng chính thức với nhân viên phục vụ và đầu bếp...

Hường Huy đưa thông tin của nhân viên qua, nói: “Bọn họ rất thống nhất, tất cả đều hi vọng có thể vào văn hóa Đường Trình, chức vị và đãi ngộ thì nghe công ty sắp xếp.”

Tài chính đăng ký của văn hóa Đường Trình là 100 triệu, lại chuẩn bị mở 7 chi nhánh trong toàn bộ Yên Thành.

Hơn nữa tiền lương và đãi ngộ rất phong phú, họ tự nhiên hi vọng có thể gia nhập.

Đường Tụng tiện tay nhìn lướt qua, lập tức sững sờ.

Vậy mà lại nhìn thấy hai cái tên quen thuộc.

Trình Hà Thảo? Lý Đạt Hanh?

Hai cái tên này đứng cạnh nhau, lập tức trở nên vô cùng bắt mắt.

Nhìn số điện thoại và thông tin cá nhân.

Đường Tụng đã xác nhận.

Hai người này đều là bạn học thời đại học của hắn.

Bây giờ đang làm việc ở Thượng Hà, cũng chính là 2 nhân viên văn phòng trong miệng Hường Huy.

Chức vị của hai người còn không nhỏ, một người là chủ nhiệm, một người là phó chủ nhiệm.

Từ đại học đã biết, nhà Trình Hà Thảo mở một tiệm lẩu có quy mô không nhỏ, xem như là một phú nhị đại.

Lý Đạt Hanh thì là đàn em của Trình Hà Thảo, chuyên phụ trách nịnh nọt.

Trình Hà Thảo làm người khá tệ, nhỏ nhen, thù dai, rất hay khoe khoang, đặc biệt thích cảm giác được tâng bốc.

Lúc đi học, Trình Hà Thảo từng lập một team Vương Giả.

Để đám con trai trong lớp vào team thi đấu với hắn, thỉnh thoảng sẽ tặng skin linh tinh.

Nhưng Đường Tụng đang si mê game khác, cơ bản là rơi vào trạng thái trúng độc, tự nhiên không để ý đến.

Cũng vì vậy mà Trình Hà Thảo thù ghét.

Trong lúc đi học đã không ít lần gây sự với Đường Tụng.

Trình Hà Thảo nói chuyện rất khó nghe, thường xuyên trêu đùa hắt, còn kêu gọi mọi người trong ký túc xá cô lập hắt.

Nói chung là một tên tồi tệ điển hình.

Thú vị này, Trình Hà Thảo cực kỳ thích Từ Tình.

Dù sao Từ Tình cosplay cực đẹp, mà Trình Hà Thảo lại si mê Vương Giả.

Nghe nói đã tỏ tình rất nhiều lần, nhưng đều bị từ chối.

Nguyên nhân lớn nhất là do Trình Hà Thảo quá xấu.

Chương 343: Trả lại đầy đủ

Đường Tụng mở nhóm chat bạn đại học, tìm kiếm hai chữ Thượng Hà.

Quả nhiên, tìm thấy mấy tin tức.

Chọn bừa một tin.

Trình Hà Thảo: “Tiệm lẩu Thượng Hà, địa chỉ: 128 đường Hoài An khu Dục Hoa.”

Trình Hà Thảo: “Trong nhà vừa mở thêm chi nhánh, trước mắt tôi đang quản lý ở đây, mọi người đến ăn có thể giảm 30%.”

Phía dưới là những lời tâm huyết của đám bạn học.

Bảo sao lần trước nhìn thấy ‘tiệm lẩu Thượng Hà’ lại thấy quen mắt.

Đường Tụng lại kéo xuống, chẳng mấy chốc đã hiểu mọi chuyện.

Lúc mới lên đại học, nhà Trình Hà Thảo chỉ mở một tiệm lẩu.

Thuộc về hộ kinh doanh cá thể.

Đến năm 4, cha Trình Hà Thảo là Trình Đức Thượng vì trải đường cho con trai, đã chuyển hình thành công ty, mở thêm chi nhánh ở khu Dục Hoa.

Mặc dù không phải cửa hàng trưởng, nhưng vẫn là quản lý.

Trước đó vẫn nghe nói việc kinh doanh không tệ lắm.

Không biết vì sao bây giờ lại sắp phá sản.

Nhắc đến mới nhớ, nhiệm vụ giới hạn thời gian đầu tiên là ‘đưa thức ăn ngoài’ cũng là do Trình Hà Thảo mới phát động.

Nhớ lại lúc trước, Trình Hà Thảo còn nói xỏ hảnh, bảo hảnh không có tiền ăn cơm thì đi làm shipper, đừng mặt dày tìm bạn học ăn chức.

Đường Tụng mỉm cười, bây giờ Thượng Hà sắp phá sản, bán công ty gán nợ.

Câu nói này cũng rất thích hợp với Trình Hà Thảo bây giờ.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘hoàn trả’, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng chớp chớp mắt.

Trình Hà Thảo đúng là rất tồi, nhưng lại rất giỏi phát động nhiệm vụ nha.

Mở nhiệm vụ ra xem.

Nội dung: Lại nhìn thấy cái tên quen thuộc, nhìn lại quá khứ long đong, bạn vẫn có chút không thể bình tĩnh, mời trả lại những gì đã nhận, sắp xếp công việc cho Trình Hà Thảo, để Trình Hà Thảo cảm nhận niềm vui thú khi làm shipper.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Chú: Phòng cà phê Thời Gian (chi nhánh đường Hòa Bình) thường xuyên có rất nhiều đơn đặt hàng.

Nhìn thấy nhiệm vụ này, Đường Tụng lập tức hớn hờ, còn bật cười thành tiếng.

Mấy vị giám đốc chung quanh đều liếc mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao ông chủ nhà mình lại đột nhiên vui vẻ như vậy.

Đường Tụng thu liễm nụ cười, hơi suy tư một chút.

Lúc trước hẳn kéo một đám phụ nữ tạo thành một nhóm chat, bây giờ đã trở thành nhóm đặt ship rồi.

Mấy tòa nhà chung quanh có rất nhiều đơn hàng, giá cả còn rẻ hơn đặt ship ngoài.

Trước mặt là do nhân viên phục vụ chạy đi đưa hàng, thời điểm bận rộn còn phải tự đặt ship, do phòng cà phê trả tiền.

Bây giờ vừa hay có thể cho Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh làm shipper ở đây.

Ai bảo bọn họ chủ động yêu cầu vào công ty văn hóa Đường Trình, lại nghe công ty sắp xếp chứ.

Nghĩ vậy, Đường Tụng hỏi: “Giám đốc Hương, 7 nhân viên này đều xác định vào công ty ta đúng không?”

Hương Huy vội vàng gật đầu: “Vâng, nhưng thông qua tiếp xúc, tôi cảm thấy năng lực của họ rất bình thường. Tôi đề nghị phỏng vấn lại một lần, nếu không thích hợp có thể trực tiếp giảm biên chế.”

Hiện giờ, nhân viên của văn hóa Đường Trình có bằng cấp, năng lực, lý lịch rất không tệ, đều là tinh anh được chọn lọc.

Tự nhiên là chương mất những người này.

Đường Tụng gật đầu, nói: “Nếu điều tra không có vấn đề, sau khi thu mua Thượng Hà, liền để hai người Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh vào bộ phận ăn uống phục vụ, sau đó tôi sẽ an bài chức vụ cụ thể cho họ.”

Bộ phận ăn uống phục vụ đều là nhân viên cửa hàng, đưa họ vào đó là rất thích hợp.

“Vâng, đã rõ.” Helen lập tức ghi lại.

Đường Tụng đứng lên: “Bên phía trang trí Thiên Thịnh, chúng ta có thể chuẩn bị hợp đồng, sau khi thu mua xong, 7

cửa hàng sẽ đồng thời sửa sang. Hôm nay đến đây thôi, tan họp.”

Nói xong, Đường Tụng đứng lên rời đi.

Tạ Vũ Đồng chỉnh lý tài liệu trong tay, lại do dự một lúc.

Cuối cùng vẫn đi theo vào văn phòng tổng giám đốc.

Hai người ngồi xuống ghế salon.

Tạ Vũ Đồng đôi tài liệu, ánh mắt hơi trốn tránh.

“Chị Vũ Đồng, có chuyện gì sao?” Đường Tụng dùng ánh mắt hỏi thăm để nhìn nàng.

Vị phó tổng này đoan trang hào phóng, nói chuyện luôn rất trực tiếp.

Rất ít khi như vậy.

Tạ Vũ Đồng thở ra một hơi, xấu hổ nói: “Chuyện này... Trong nhà giục hơi nhiều, tôi muốn chụp một tấm ảnh chung để ứng phó, đại khái là... chúng ta vẫn đang qua lại.”

Đường Tụng nhú mày, đánh giá bộ OL thời thượng trên người nàng.

Hình thể mảnh mai dịu dàng, nhưng chỗ nên to thì tuyệt đối không nhỏ.

Khí chất đoan trang hào phóng.

Mới đầu 30, toàn thân tỏa ra mùi vị phụ nữ cực nồng đậm.

Đường Tụng nhìn không được mà cảm thán, đưa nàng lên phó tổng đúng là quyết định chính xác.

Không chỉ có thể làm việc, còn cảnh đẹp ý vui.

Chú ý đến ánh mắt thưởng thức của Đường Tụng, Tạ Vũ Đồng hơi mất tự nhiên, co rút thân thể về sau.

Đường Tụng đứng lên, trực tiếp ngồi cạnh nàng, nháy mắt mấy cái rồi cười nói: “Đến đi.”

Tạ Vũ Đồng hơi dịch qua một bên, lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Bởi vì hai người ngồi quá xa, nên ảnh không đủ.

Tạ Vũ Đồng đành phải ngồi lại gần hơn.

Đường Tụng chú ý thấy, cười nói: “Chụp như vậy, có vẻ không thân thiết lắm.”

Nói xong, trực tiếp ôm bả vai nàng, kéo lại gần.

Thân thể hai người dán với nhau, có vẻ rất thân mật.

Tạ Vũ Đồng không khỏi ngừng thở, vành tai nóng lên.

Nàng vội vàng chụp ảnh, sau đó chuyển sang ghé đôi diện.

Cố gắng bình phục nội tâm rung động.

Sau khi đoán được thân phận của Đường Tụng, nàng rất khó coi đối phương là một thanh niên trẻ tuổi.

Đây là một vị phú ông trăm triệu chân chính, thậm chí còn có thể là cổ đông của tập đoàn Đường Tổng.

Một đại nhân vật như vậy, hết lần này đến lần khác còn đẹp trai, tốt tính, đơn giản là không có thiên lý!

Thấy Tạ Vũ Đồng yên lặng, Đường Tụng nói: “Chuyện chi nhánh cũng ổn ổn rồi, chị cũng rảnh rồi nhỉ?”

Tạ Vũ Đồng thở sâu: “Công ty đã đi vào quỹ đạo, tuyển dụng giai đoạn đầu cơ bản đã kết thúc. Công việc chủ yếu bây giờ là phối hợp với phòng marketing, chế định sách lược nhân hiệu, đúng là không bận lắm.”

Đường Tụng nói khẽ: “Vậy thì tốt, 28 tháng 10, cũng chính là thứ 5 tuần này, chị thu xếp công việc, đi ra ngoài với tôi một

chuyến.”

Tạ Vũ Đồng vừa mới khôi phục vẻ đoan trang, trên mặt lại đỏ lên một lần nữa.

Đây là muốn hẹn nàng đi chơi?

Nhìn khuôn mặt tuần tú ở trước mặt, trái tim nàng bắt đầu đập loạn.

Do dự một chút, nàng vẫn cắn răng nói: “Hay là chúng ta đi đến cuối tuần đi, gọi cháu gái tôi đi cùng luôn.”

Một người đàn ông như vậy, nếu Hiểu Manh còn không hài lòng...

Vậy... vậy nàng ... sẽ xuống tay thật đấy!

Đường Tụng hơi sững sờ, không hiểu vì sao lại phải chờ đến cuối tuần, còn dẫn cháu gái theo.

Đại hội đầu tư diễn ra trong 4 ngày.

Dù cuối tuần cũng có diễn thuyết, nhưng quan trọng nhất vẫn là ngày đầu tiên.

Mời Tạ Vũ Đồng đi cùng, càng nhiều hơn là nhìn trúng năng lực của đối phương.

Dù sao nàng cũng từng làm việc ở xí nghiệp lớn tại Ma Đô, sau đó lại tự lập nghiệp và thành công.

Năng lực và tri thức của nàng rất rộng, vừa hay có thể đền bù thiếu sót của hắn.

Cộng thêm tướng mạo xinh đẹp, tuyệt đối là đối tượng thích hợp nhất.

“Tốt nhất vẫn là thứ năm đi, đại hội đầu tư này rất quan trọng với tôi, cần chị hỗ trợ sàng chọn mấy xí nghiệp thích hợp để đầu tư. Đương nhiên, nếu chị muốn dẫn cháu gái theo cũng không sao.”

“Ah... được, không có vấn đề.” Tạ Vũ Đồng chột cứng đờ.

Thì ra là tham gia đại hội đầu tư mạo hiểm, lúc trước Đường Tụng cũng đã nhắc đến chuyện này.

Đường Tụng nhìn biểu cảm của nàng, nhớ đến chuyện lần trước, cười nói: “Lần trước chị nói cháu chị không vui, muốn ra ngoài giải sầu. Đã chọn thời gian địa điểm chưa? Đến khi đó nhớ đừng quên gọi tôi nha.”

Thì ra hẳn còn không quên!

Tạ Vũ Đồng nhẹ nhõm hơn rất nhiều: “Vậy thì tối nay tôi về thương lượng một chút.”

Đường Tụng nhếch miệng cười, đề nghị: “Gần đây khá lạnh, nửa tháng nữa là lập đông. Có thể cân nhắc đến suối nước nóng, rất có lợi có cơ thể.”

Chương 344: Nhiệm vụ trưởng thành 4

Tiền Tạ Vũ Đồng đỏ mặt rời đi.

Đường Tụng ngồi vào bàn làm việc.

Lấy ra một quyển ‘nhà đầu tư thông minh’ tiếng Anh, bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ học tập hôm nay.

Quyển sách này được xưng là ‘Thánh Kinh’ trong giới đầu tư, tác giả là nhà tư vấn đầu tư vĩ đại nhất của thế kỷ 20, Benjamin Graham.

Mấy ngày gần đây, Đường Tụng vẫn luôn đọc cuốn sách này, để chuẩn bị cho đại học đầu tư sắp tới.

Trong sách dùng hàng loạt ví dụ để chứng minh và trình bày các tri thức đầu tư, cung cấp dàn khung và công cụ phân tích cần thiết.

Nội dung chân thật chuẩn xác, khiến người đọc có nhiều suy nghĩ và ý tưởng hữu dụng.

Khái niệm ‘giá trị đầu tư’ trong sách, khiến hắn tràn đầy cảm xúc.

Theo tổ chất tổng hợp nâng cao, ánh mắt và năng lực phân tích, năng lực tiếp nhận của hắn cũng đang tăng cao.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống, hắn có được một bộ não thông minh hơn, nhanh nhạy hơn, phân tích tốt hơn.

Càng học tập, hắn càng cảm nhận được loại tăng lên này.

Hắn vô cùng thích loại trạng thái này.

Không biết qua bao lâu, một âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 3.”

“Trình Nhạc Nhạc độ trưởng thành +5, thẻ phí sinh hoạt bổ sung x1.”

Đường Tụng thả sách xuống, tựa trên ghế.

Nhiệm vụ trưởng thành 3 ‘nâng cao phẩm chất’ đã hơn 1 tháng, cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhiệm vụ này mặc dù không khó, nhưng lại rất có ý nghĩa với Trình Nhạc Nhạc

Nó cần nàng thay đổi thói quen tiêu phí, nâng cao phẩm chất ăn, mặc, ở, đi lại của nàng.

Mở giao diện hệ thống.

Xem xét thông tin cá nhân của Trình Nhạc Nhạc.

Tuổi tác: 21, chiều cao: 1m7, cân nặng: 54kg.

Trí lực: 80, sức chịu đựng: 64, nhanh nhẹn: 62.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 20/90.

Trong lúc học đại học, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của Trình Nhạc Nhạc rất có quy luật, ngoại trừ học tập chính là rèn luyện, tập gym.

Sức chịu đựng và nhanh nhẹn đều tăng 2 điểm.

Còn giảm 1 kg, lượng mỡ thấp hơn.

Tương ứng với đó, đường chữ V càng rõ hơn, hông đào mật co dãn hơn, dáng người càng mê người hơn.

Đương nhiên, cái này cũng có liên quan đến sở thích của Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc hiển nhiên là vì chiều cổ hủ.

Nhiệm vụ trưởng thành 4 đã sáng lên, có vẻ rất bắt mắt.

Nội dung: Phong phú nội hàm, một mực vui đầu khổ học, cũng không thể để bạn càng ưu tú hơn, tiếp xúc với người có tư tưởng, đọc các loại sách báo, xem những bộ phim có ý nghĩa, phim tài liệu, lắng nghe những tác phẩm âm nhạc ưu tú, ra ngoài du lịch, chụp ảnh... Mời Trình Nhạc Nhạc phong phú nội hàm, nâng cao khí chất bản thân.

Ban thưởng: Độ trưởng thành +15, thẻ gia tốc ngôn ngữ x1, sức chịu đựng + 2, nhanh nhẹn +3.

Thẻ gia tốc ngôn ngữ: Sau khi sử dụng, có thể chỉ định một loại ngoại ngữ, năng lực học tập ngôn ngữ này của nhân vật sẽ tăng 300%.

Một đạo cụ rất không tệ, mặc kỳ kém xa thẻ đọc, nhưng có thể giúp người dùng nhanh chóng nắm giữ một loại ngôn ngữ.

Năng lực học tập tăng 300%, nhưng hiệu quả tổng hợp tuyệt đối không chỉ là gấp 4 lần.

Hiệu quả cụ thể phải xem Trình Nhạc Nhạc.

Tiền vào nhà kho, kiểm kê đạo cụ mới nhận được.

Thẻ phí sinh hoạt bổ sung x1: Sau khi sử dụng, có thể nhận được 1 triệu phí sinh hoạt, chỉ có nhân vật 'Trình Nhạc Nhạc' mới có thể chi phối số tài chính này.

Lại là 1 triệu phí sinh hoạt.

Nhưng bây giờ, phẩm chất cuộc sống của Trình Nhạc Nhạc đã đề cao rất nhiều, chắc cũng tiêu phí nhiều hơn.

1 triệu cũ, cũng không biết còn bao nhiêu, 1 triệu này đến rất kịp thời.

Đường Tụng lập tức sử dụng luôn.

“Keng, sử dụng thành công, 1.000.000 NDT đã được gửi vào tài khoản của đôi phương, xin chú ý kiểm tra.”

Đường Tụng lấy điện thoại ra, gửi tin cho Trình Nhạc Nhạc: “Sợ em không đủ tiền sinh hoạt, lại gửi cho em một ít, hôm nay về nhà sớm một chút, có quà tặng em.”

Đế điện thoại xuống.

Suy tư một lát, Đường Tụng bắt đầu lên mạng tìm kiếm các loại sách báo, phim ảnh, âm nhạc thích hợp với Trình Nhạc Nhạc, giúp nàng quy hoạch.

Thân là bạn trai, ngoại trừ đảm bảo về vật chất và thân thể.

Còn phải quan tâm che chở nàng.

Dù sao tình cảm cũng là hai phía.

...

Thẩm mỹ viện Thượng Nhã, gần khu đại học Yên Thành.

Phong cách sang trọng nhẹ nhàng thiên về màu trắng, rất có cảm giác yên tĩnh và tạo không gian riêng tư.

Thuộc về thẩm mỹ viện cao cấp ít có tại Yên Thành.

Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, Trình Nhạc Nhạc và Triệu Hồng Cầm đi vào khu nghỉ ngơi.

Hai người vừa spa toàn thân xong, đang cảm thấy rất thoải mái.

Chọn vài món ngon mà mình thích, rồi ngồi một bàn gần cửa sổ.

Nắng ấm chiều thu rải xuống, để bầu không khí vô cùng ấm áp và an bình.

Hai người vừa uống trà chiều miễn phí, vừa nhỏ giọng trò chuyện.

Triệu Hồng Cẩm vừa ăn vừa hỏi: “Nhạc Nhạc, có phải là rất thoải mái không?”

Trên gương mặt hồng hào của Trình Nhạc Nhạc mang theo nụ cười: “Đúng là rất thoải mái, phục vụ rất chu đáo.”

Triệu Hồng Cẩm ‘chậc chậc’ hai tiếng, cảm khái: “Có thể không chu đáo sao? Em vừa làm một lần, đã trực tiếp làm thẻ hội viên, còn nạp 30.000. Nhân viên cửa hàng suýt nữa mở miệng gọi ba ba kìa. Em bây giờ hào phóng thật, thay đổi rất nhiều so với ngày xưa.”

Trình Nhạc Nhạc uống một hớp nước trái cây, cười nói: “Trước kia em quá nghèo, nếu có tiền, ai mà không muốn dùng thứ tốt nhất, hưởng thụ dịch vụ tốt nhất chứ. Tiệm này rất gần trường em, hơn nữa có thể giúp em thả lỏng, chăm sóc toàn thân, làm thẻ hội viên cũng không có gì. Thẻ cấp thủy tinh còn kèm theo rất nhiều phục vụ miễn phí, 30.000 này đủ để em dùng rất lâu, em thấy rất có lời.”

Triệu Hồng Cẩm nháy mắt mấy cái, tiến lại gần hơn, nhỏ giọng nói: “Em nhìn trúng phục vụ đặc thù ở đây đúng không? Hi hi, nhưng mà cũng đúng, Đường Tụng khẳng định rất thích chỗ đó của em, tự nhiên phải chăm sóc thật kỹ.”

“Chị Cẩm, chị đừng nói mò, em chỉ thích hoàn cảnh và phục vụ ở đây thôi.” Trình Nhạc Nhạc đỏ mặt, ánh mắt né tránh, nhìn vào các món nguội và hoa quả ở một bên.

Đoạn thời gian trước, chị Cẩm đã rủ nàng đi spa.

Nhưng bởi vì bận rộn việc tuyển dụng của văn hóa Đường Trình, đến nay mới rảnh rỗi.

Nhân cơ hội không có tiết học, đi trải nghiệm một phen.

Không thể không nói, đúng là rất thoải mái.

Nàng vốn không định làm thẻ hội viên, nhưng những lời nói của chuyên gia làm đẹp khiến nàng giật mình.

Bởi vì ngồi học tập trong thời gian dài, làn da trên mông nàng hơi thâm, và có da chết.

Nghe ý của đối phương.

Nếu kéo dài như vậy, có thể dẫn đến mông biến dạng.

Thậm chí diễn biến thành ‘hội chứng mông chết’.

Lời nói của đối phương đánh trúng chỗ yếu của nàng.

Mặc dù đáng người nàng rất đẹp, cũng bảo trì rèn luyện, bờ mông đào mật vẫn rất vững.

Nhưng nếu làn da trên mông bị thâm, vậy nàng tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Đường Tụng thích nhất là bờ mông của nàng, một số tình thú giữa hai người đều phải dùng đến nó.

Nàng hi vọng, Đường Tụng nhìn thấy và sờ được một bờ mông xinh đẹp và hoàn mỹ nhất.

Bởi vậy, dù chuyên gia làm đẹp nói có hơi khuếch đại, nhưng nàng vẫn không dám mạo hiểm.

Cộng thêm giờ không thiếu tiền, liền quyết đoán làm thẻ hội viên cấp cao nhất.

Đồng thời quyết định, mỗi tuần đều đến đây một lần.

Chương 345: Quần áo bó

Triệu Hồng Cẩm thấy dáng vẻ thẹn thùng của Trình Nhạc Nhạc, cười nói: “Không phải ngại, đầu tư vào bản thân tuyệt đối là có lời. Đường Tụng tốt với em như vậy, em cũng nên chiều cố cậu ấy. Có cần chị dạy em vài chiêu không?”

Trình Nhạc Nhạc hơi động lòng, nhưng vẫn ngại không dám nói ra.

Triệu Hồng Cẩm lập tức hiểu ý, chuyển qua ngồi cạnh nàng, cúi đầu thì thầm một trận.

Trình Nhạc Nhạc càng nghe mặt càng đỏ, nàng đúng là chưa tiếp xúc với những kiến thức này, nghe mà thấy kinh hồn táng đảm.

Mặc dù Đường Tụng đã dạy nàng không ít tri thức ở phương diện này, nhưng mà còn lâu mới nói rõ ràng như chị Cẩm.

Thậm chí còn nói phải làm thế nào để hấp dẫn, phải có biểu cảm gì vào giai đoạn nào, miêu tả cực kỳ kỹ càng.

Tiếp đó lại hỏi vài câu về Đường Tụng.

Sau đó đề cử mấy bộ quần áo có thể lợi dụng ưu thế thân thể mình.

Nói là dưới hoàn cảnh đặc thù, có thể tạo ra tác dụng cực tốt.

Một lúc sau, Trình Nhạc Nhạc nghe đến vành tay nóng bỏng, sắc mặt đỏ bừng, không dám nhìn vào mắt chị Cẩm.

Triệu Hồng Cẩm mỉm cười, lại nghiêm túc dặn dò: “Nhạc Nhạc, Đường Tụng nhiều tiền như vậy, lại còn rất đẹp trai, không biết có bao nhiêu thiếu nữ xoay quanh cậu ta. Nếu em không học được những thứ mới mẻ, sẽ có những người khác thay thế em, chỉ cho Đường Tụng biết những thứ mới mẻ.”

Hai mắt Trình Nhạc Nhạc lấp lóe, nhẹ nhàng gật đầu: “Em hiểu rồi.”

“Có thể nói cho chị biết, Đường Tụng cho em bao nhiêu

Hiện giờ, Trình Nhạc Nhạc ăn mặc rất đẹp, hầu như toàn là hàng hiệu.

Vừa ra tay đã làm thẻ hội viên 30.000.

Nếu không hiểu tính cách và cách làm người của Trình Nhạc Nhạc, Triệu Hồng Cẩm còn cho rằng đối phương đang khoe tiền.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc tuyệt đối không phải loại người này.

Như vậy chỉ có thể là do Trình Nhạc Nhạc đang được nuôi dưỡng như tiểu thư quý tộc, đã dưỡng thành thói quen.

Trình Nhạc Nhạc mím môi, cũng không biết nên nói hay không.

Triệu Hồng Cẩm lắc lắc đầu, vỗ vỗ tay nàng: “Được rồi, chị không làm em khó xử.”

Trình Nhạc Nhạc do dự một lúc, nhỏ giọng nói: “Lúc em mới nhập học, anh ấy đã gửi cho em 1 triệu phí sinh hoạt, lúc đó em sợ muốn chết, vẫn không dám tiêu, về sau mới từ từ thay đổi thói quen tiêu phí.”

Triệu Hồng Cẩm tròn tròn mắt, nuốt ngụm nước miếng: “Cậu ta giúp em vào đại học Yên Thành, mua nhà mua xe cho

em. Lại cho em 1 triệu phí sinh hoạt... Thế giới của kẻ có tiền, quả nhiên là người thường không thể hiểu được.”

“Bảo sao em lại nỡ bỏ 30.000 làm thẻ. Vậy là 1 triệu một năm à? Với trình độ hào phóng của Đường Tụng, chỉ cần em muốn, cậu ta nhất định sẽ cho.”

Trình Nhạc Nhạc thở dài: “Đến giờ em vẫn không rõ, em có chỗ nào đáng giá để anh ấy tốt với em như vậy.”

Triệu Hồng Cẩm cảm khái nói: “Chúng tớ cậu ta rất yêu em mà? Tình yêu là không nói được mất.”

Trình Nhạc Nhạc mỉm cười hạnh phúc.

Đường Tụng yêu nàng, giống như một cây đại thụ, che gió che mưa cho nàng, lại chống lên một mảnh trời cho nàng.

Triệu Hồng Cẩm lại kéo tay nàng, cười nói: “Nói cho chị nghe về cuộc sống đại học đi. Đúng rồi, cho chị xem ảnh trong trường nữa, chị nghe nói trường em rất đẹp, nhưng vẫn chưa từng đi vào.”

Triệu Hồng Cẩm kéo Trình Nhạc Nhạc ra ngoài chơi, cũng là muốn liên lạc tình cảm, kéo gần quan hệ.

Tạo mối quan hệ từ sớm, chờ thêm vài năm nữa, bản thân mình không làm được trong ngành này nữa, có thể mặt dày nhờ Nhạc Nhạc giới thiệu cho một công việc tốt.

Trình Nhạc Nhạc vừa mở album ảnh, vừa nói với chị Cẩm về cuộc sống thường ngày trong trường.

Rèn luyện buổi sáng, tự học, bạn học, giáo viên...

Đúng lúc này, âm báo tin nhắn vang lên.

“Ngân hàng... nhận được 1.000.000 NDT, số dư còn lại 1.632.810 NDT.”

Nhìn thấy tin nhắn này, hai người đồng thời thay đổi sắc mặt.

Trình Nhạc Nhạc lập tức nhận ra đây là từ ai, trong lòng vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Vẫn chưa đến hai tháng, tại sao lại gửi thêm 1 triệu rồi?

Triệu Hồng Cẩm chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, gian nan nói: “Đây là thế nào?”

Tinh... âm báo wechat lại vang lên.

Tụng: Sợ em không đủ tiền sinh hoạt, lại gửi cho em một ít...

Triệu Hồng Cẩm thở phào một hơi, ê ảm nói: “Nhạc Nhạc, bạn trai em vẫn luôn khiêm tốn như vậy sao? Đây mẹ nó là một ít à? Chị liều mạng bán khóa học, không ăn không uống ba bốn năm cũng không kiếm được nhiều như vậy đâu!”

Trình Nhạc Nhạc vừa trả lời tin nhắn của Đường Tụng, vừa cười xin lỗi: “Chị Cẩm, em phải về nhà rồi.”

Vội vàng rời khỏi thẩm mỹ viện Thượng Nhã.

Trình Nhạc Nhạc lập tức đi mua vài nguyên liệu nấu ăn, rồi mới trở về Bắc Thành Hoa Viên.

Nhìn thời gian, lập tức bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Như vậy chờ Đường Tụng đến, chẳng mấy chốc là có thể được ăn.

Trong khi chờ đợi, nàng lại nghĩ đến lời nói hôm nay của chị Cẩm, cũng thấy hơi động lòng.

Nàng đúng là không nghĩ đến những vấn đề này, cũng không biết Đường Tụng có thích hay không.

Tìm kiếm trong phòng quần áo một lúc lâu, cũng không tìm thấy quần áo phù hợp.

Thậm chí nàng còn không có váy ngắn và tất chân.

Những bộ quần áo mới mua gần đây cũng đều là loại rất bảo thủ.

Buồn bực một lúc lâu.

Nàng chợt có một ý tưởng, liền nở nụ cười như trút được gánh nặng.

...

6:30 tối.

Đường Tụng lái xe vào tiểu khu Bắc Thành Hoa Viên.

Lấy một túi sách từ cốp sau.

Đây đều là sách thích hợp với Trình Nhạc Nhạc bây giờ mà hẳn tìm thấy trên internet.

Có ‘không ngừng tiến về phía trước’, ‘tự ti và siêu việt’, ‘thế giới của Sophie’, vân vân...

Đọc sách là một chuyện có ý nghĩa, có thể thay thay đổi cách ăn nói, kiến thức và tư duy của một người trong vô thức.

Đối với một người thích đọc sách như Trình Nhạc Nhạc, tuyệt đối là một cách thích hợp để nâng cao tri thức và khí chất.

Tiếp đó hẳn lại ôm chiếc máy ảnh DSLR vừa mới mua ra.

Bởi vì không quan tâm giá cả, trực tiếp chọn chiếc Nikon D6 nhìn khá thuận mắt.

Lại thuận tay mua mấy ống kính khác biệt.

Máy ảnh + ống kính, tổng cộng gần 200.000.

Để Nhạc Nhạc học tập chụp ảnh, tuyệt đối là đủ dùng.

Chậm rãi đi lên lầu.

Mở cửa chống trộm, tiến vào trong, thay dép lê.

Quay người đi vào phòng khách rộng rãi.

“Nhạc Nhạc.” Đường Tụng gọi một câu, trên mặt là nụ cười.

Chờ đợi thiếu nữ nhào vào ngực mình xuất hiện.

Ngay sau đó, hắn thấy một bóng người cần thận từng li từng tí mà đi ra khỏi phòng ngủ.

Trình Nhạc Nhạc mặc áo tập mùa thu, bó sát, màu nâu đậm, buộc tóc đuôi ngựa.

Cộng thêm tướng mạo xinh đẹp và dáng người cực tốt, dáng vẻ như nữ thần phòng tập.

Đại khái là vì quần áo quá gợi cảm, nên nàng hơi không quen.

Biểu cảm có hơi co quắp, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vẻ đỏ ửng.

(có ảnh)

Trình Nhạc Nhạc đứng tại chỗ, nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, anh... anh về rồi, em... em đã nấu cơm, có thịt bò kho tương mà anh thích, còn có vài món khác, sắp xong rồi.”

Đường Tụng không nói gì, không ngừng quan sát thân thể mềm mại lồi lõm của nàng.

Trình Nhạc Nhạc hơi khấn trương với ánh mắt của hắn: “Cái này... bộ quần áo này em mua từ rất lâu rồi. Hôm nay dọn phòng, nhìn thấy nên mới mang ra mặc thử.”

Nói xong, Trình Nhạc Nhạc lặng lẽ ngẩng đầu, mắt đối mắt với Đường Tụng.

Nàng có thể nhìn thấy ngọn lửa nóng bóng ở trong đó.

Trình Nhạc Nhạc khoanh tay trước ngực, vô thức rút lại sau.

Bộ quần áo này thật sự quá khiêu gợi, nàng mua nhưng chưa từng mặc qua.

Nghe chị Cẩm này, mặc quần áo bó như này cũng rất có tình thú.

“Chúng ta ăn cơm tối đi.” Giọng nói của Đường Tụng hơi vội vàng, hấn bước nhanh về trước, ôm chặt lấy Trình Nhạc Nhạc.

Mạnh mẽ đẩy cửa phòng ngủ, ném nàng lên giường.

Thân thể Trình Nhạc Nhạc nhún nhảy theo nệm, lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Đường Tụng nuốt ngụm nước miếng, bắt đầu cởi quần áo.

Chương 346: Chịu nổi sao?

Tiểu khu Thịnh Nguyên Giai Cảnh.

Ăn tối xong.

Bạch Hiểu Manh ngồi xem tivi với Tạ Vũ Đồng.

Hai đôi chân dài thẳng tắp đặt lên bàn trà, động tác nhất trí đến lạ thường.

Hai người có dáng người rất tương tự, chân dài tương tự.

Nhưng bởi vì vấn đề ẩm thực, nên Tạ Vũ Đồng hơi gầy hơn chút.

“Hiểu Manh, sao dì thấy dạo này cháu rất vui vẻ nhỉ? Buổi tối lại thanh thản cày phim, đã chuẩn bị sơ yếu lý lịch chưa?”

Bạch Hiểu Manh nghiêng người kéo tay dì mình, nói: “Vị phó tổng quấy rồi cháu xảy ra chuyện rồi. Nghe nói là công ty đã chuẩn bị khởi tố. Đại Khái là phải ngồi tù, như vậy cháu không cần từ chức nữa rồi. Hơn nữa nghe lãnh đạo nói, mấy khách hàng lớn của công ty cũng sắp trở về rồi, công ty sắp quay về quỹ đạo.”

Đương nhiên, nàng không nói chuyện khiến mình vui nhất, đó chính là Đường Tụng trở thành chủ tịch công ty.

Sau này có thể nhìn thấy hắn nhiều hơn, tiếp xúc nhiều hơn.

Bạch Hiểu Manh cũng không biết mình nghĩ cái gì nữa.

Hắn cũng nói rõ là đã có bạn gái, hơn nữa còn không chỉ một người.

Nhưng nàng vẫn không nhìn được mà muốn tới gần hơn một chút.

Sau khi nghỉ việc, mỗi lần nàng nhìn thấy hắn, hắn đều đang trở nên ưu tú hơn.

Nhất là lần gần đây nhất.

Thấy cháu gái thất thần, Tạ Vũ Đồng chợt có dự cảm không tốt.

Nàng là người nhìn Hiểu Manh trưởng thành, chỉ liếc mắt đã có thể đoán được suy nghĩ của đối phương.

Nàng ngồi thẳng lên, khẩn trương hỏi: “Hiểu Manh, cháu nói thật với dì, có phải cháu yêu đương rồi không?”

Bạch Hiểu Manh giật nảy mình, đỏ mặt lên: “Ai nha! Dì nói mò gì vậy! Cháu mới không yêu đương!”

Tạ Vũ Đồng nhướn mày, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Yên lặng một lúc, nàng mới hỏi: “Cháu thích ai rồi?”

“Không thể nào!?” Ánh mắt Bạch Hiểu Manh hơi hoảng loạn: “Cháu không có.”

“Hiểu Manh, cháu và đối phương đã đến bước nào rồi? Năm tay? Ôm? Hôn?”

Tạ Vũ Đồng rất có tự tin với vẻ ngoài của cháu gái mình, nàng cũng không tin Bạch Hiểu Manh sẽ tương tư đơn phương.

Khả năng cao là hai người đã đến với nhau rồi.

Mặt Bạch Hiểu Manh vừa đỏ vừa nóng, nàng vỗ mạnh lên đùi Tạ Vũ Đồng: “Bà Tạ, bà đừng nói mò nữa được không, cháu thật sự không có bạn trai!”

Nghe vậy, cộng thêm biểu cảm của Bạch Hiểu Manh, Tạ Vũ Đồng cuối cùng cũng yên tâm.

Vậy chính là chưa bắt đầu rồi.

Nghĩ đến đây, nàng lại nói: “Cháu đừng để người ta lừa gạt, con gái quan trọng nhất là tự tôn tự ái, dì vẫn nói với cháu...”

“Được rồi, dì đừng giáo dục cháu nữa, bản thân dù cũng không có đối tượng đâu, cứ làm như là mình rất hiểu ý.” Bạch Hiểu Manh tức giận ngắt lời.

Tạ Vũ Đồng kéo tay nàng, dịu dàng nói: “Cuối tuần này cháu đi giải sầu với dì đi, thích đi đâu cứ chọn, giá cả không thành vấn đề.”

Nghe vậy, hai mắt Bạch Hiểu Manh sáng lên.

Cười hì hì nói: “Nghe đồng nghiệp nói, phía tây Yên Thành có một khách sạn suối nước nóng rất đẹp, còn có phòng tắm riêng, có không ít thứ chơi, nhà hàng cũng rất xa hoa. Bây giờ trời chuyển lạnh rồi, chúng ta đi tắm suối nước nóng nha?”

Nghe thấy mấy chữ ‘suối nước nóng’, Tạ Vũ Đồng giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt hơi trốn tránh.

“Chỗ đó hơi xa, hay là đổi chỗ khác đi?” Nghĩ đến cảnh mình mặc áo tắm đứng trước mặt Đường Tụng, mặt nàng đã nóng lên.

“Vậy thì quên đi, cháu không có hứng thú với nơi khác.” Bạch Hiểu Manh hơi thất vọng.

Tạ Vũ Đồng cúi đầu trầm tư giây lát, lại thở dài.

Lấy điện thoại ra, lên mạng tìm hiểu về khách sạn này.

Nhìn giới thiệu có vẻ rất tốt, còn là một khách sạn 4 sao, bên trong có rất nhiều ao tắm đặc sắc.

Trong đó, đắt nhất là phòng biệt thự trên sân thượng sát bờ hồ, bao hàm cả suối nước nóng riêng tư, 5000 NDT một đêm.

Rộng 200 mét vuông, 3 phòng 2 sảnh, thích hợp với gia đình.

Nếu tính cả Đường Tụng, bọn họ có 3 người, thuê biệt thự như vậy là rất hợp.

Tạ Vũ Đồng dùng sắc cắn cắn môi dưới.

Trong lòng nàng cũng hiểu, quyết định này có nghĩa mình sẽ mất cái gì.

Đương nhiên, cũng có thể là Bạch Hiểu Manh không nhìn trúng Đường Tụng.

Nhưng khả năng này là rất thấp.

Nàng rất hiểu cô cháu ngoại này, Đường Tụng tuyệt đối là hình mẫu lý tưởng của lý tưởng trong lòng cháu gái.

“Đã đặt xong.” Tạ Vũ Đồng thở dài một hơi.

Bạch Hiểu Manh lập tức nhìn sang, hưng phấn bắt lấy điện thoại.

“Oa! Phòng biệt thự cảnh hồ!” Nhìn đơn đặt hàng, Bạch Hiểu Manh trực tiếp nhào qua: “Moa moa, bà Tạ, bà thật tốt, cháu yêu dì.”

Tạ Vũ Đồng lộ vẻ cung chiêu, véo má cháu gái bảo tổi của mình: “Được rồi, đừng đùa nữa.”

Một lát sau, Tạ Vũ Đồng trở về phòng ngủ, khóa cửa lại.

Dựa lưng vào cửa phòng ngủ, cả người đều thất thần.

Trong mắt còn có chút sương mù mờ hồ.

Nằm vật lên giường, tiện tay kéo một chiếc gối ôm búp bê, chôn đầu vào bên trong.

Phong cách trang trí trong phòng không hề đoan trang như nàng biểu hiện ra ngoài.

Trái lại tràn đầy hơi thở hoạt bát đáng yêu.

Rất nhiều vật trang trí nhỏ, giường và rèm còn thêu ruy băng.

Đầu giường có một chiếc đèn treo bí đỏ, màu vàng ấm khuếch tán toàn bộ phòng ngủ.

Trên mặt đất là tấm thảm tầng hình dưa hấu.

Trên tường dán rất nhiều áp phích hoạt hình.

Inuyasha, Maruko, Sakura...

Mặc dù mấy năm lập nghiệp khiến nàng trưởng thành hơn, cả người trông rất thành thực, già dặn, ổn trọng.

Nhưng nói cho cùng, nàng vẫn chỉ là một cô gái 9x chưa lập gia đình.

Cũng có nội tâm thiếu nữ.

Nằm lỳ trên giường ai oán một lúc lâu.

Nàng lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp chung với Đường Tụng hôm nay.

Đôi mắt hơi đỏ nhìn chăm chăm vào hân trong tấm ảnh.

Áo lông trắng cao cổ, tóc mái hơi dài, đôi mắt sáng chói.

Tay hân khoác lên đầu vai nàng, mang theo nụ cười vui vẻ.

Hai người ngồi cạnh nhau, có vẻ cực kỳ xứng đôi.

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng lại trở nên mơ hồ.

Lau thế nào cũng không rõ ràng.

Chịu nổi sao?

Giờ phút này, nội tâm nàng như là trời long đất nổ, như là thiên quân vạn mã!

Chương 347: Vòng bạn bè

Trong phòng ngủ tối tăm, trên ban công.

Một tấm rèm cửa màu trắng bao phủ cửa sổ rộng rãi.

Trình Nhạc Nhạc vịn máy tập, cúi người khom hông.

Nàng vừa vận động, vừa thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ.

Ánh trăng tinh tế ẩn giấu sau mây.

Những ngọn đèn sáng rực trong các ngôi nhà cao tầng ở phía

Trình Nhạc Nhạc không khỏi cảm khái.

Có lẽ là vì quá vui vẻ.

Hai mắt nàng mờ lung, thân thể run nhẹ.

Đứng đứng ở sau lưng nàng, thả đuôi ngựa ra, nhẹ giọng an ủi.

Một lúc sau, cảm xúc của Trình Nhạc Nhạc mới ổn định lại.

Quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Anh ngồi lên giường được không?”

Đường Tụng kinh ngạc, gật gật đầu, hẳn cảm thấy hôm nay Nhạc Nhạc rất khác.

Trình Nhạc Nhạc lấy tinh thần, cẩn thận từng li từng tí mà kéo quần bó xuống.

Trong đầu nhớ lại những lời chị Cầm nói.

Nàng đỏ mặt đi đến bên giường, ngồi lên trên đùi hắn.

...

Hơn 9 giờ tối.

Nhiệt độ trong phòng rất thoải mái, hai người nằm trên sofa, dựa vào nhau.

Trình Nhạc Nhạc ôm vài cuốn sách Đường Tụng tặng, yêu thích không buông tay.

Nàng cầm bút, nghiêm túc viết tên mình và Đường Tụng lên trang đầu tiên của sách.

Còn vẽ một hình trái tim ở giữa.

Sau đó cầm một quyển sách, tựa vào vai Đường Tụng, bắt đầu đọc.

Nhìn Trình Nhạc Nhạc tươi cười rạng rỡ, Đường Tụng không khỏi nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Hôm nay Nhạc Nhạc đúng là không sợ hãi, như một con ngựa hoang thoát cương.

Nhất là sau khi ngồi lên đùi hắn, nàng trực tiếp hóa thân thành nữ chiến sĩ xinh đẹp.

Y vào lực chân và eo mạnh mẽ, chơi bóng cực kỳ dữ dội.

Thậm chí còn sử dụng không ý tiểu xảo, thỉnh thoảng còn làm ra các loại biểu cảm.

Làm cho Đường Tụng không kịp trở tay.

Phải biết, mỗi khi chơi bóng với hắn, Nhạc Nhạc luôn ngoan ngoãn nhu thuận.

Trên cơ bản là toàn bộ hành trình đều nghe hắn chỉ huy.

Chưa từng chủ động như hôm nay.

Mặc dù thân thể được ưu hóa nhiều lần, khiến cho Đường Tụng ngăn cản được thể tiến công của đối phương.

Nhưng cũng cho Đường Tụng một lời nhắc nhở, tuyệt đối không thể bỏ nhiệm vụ rèn luyện.

Bằng không sau này lập đội chơi bóng là vô nghĩa.

Đường Tụng đứng dậy mở cửa sổ, không khí mới mẻ làm cho người ta thoải mái và tỉnh táo.

Trở lại ghế salon, ôm Trình Nhạc Nhạc đang đọc sách vào ngực.

Ngửi mùi thơm sau khi tắm của nàng.

Đường Tụng tựa trên thành ghế, lấy điện thoại ra, bắt đầu lướt web.

Trên wechat còn có không ít tin nhắn chưa đọc.

Trong đó, nhiều nhất vẫn là Lý Nhã Ly, trên cơ bản là một lúc lại gửi một tin.

Có ảnh có chữ.

Giống như là đang chia sẻ sinh hoạt.

Đường Tụng cười khe nàng vài câu.

Lại trò chuyện công việc với Liễu Bảo Nguyệt và Đồng Ngọc Ngôn.

Đường Tụng tiếp tục kéo xuống dưới.

Liên thấy Trương Linh Linh giục hấn quay video TikTok, và tin nhắn giọng nói của Bạch Tĩnh.

Hiện giờ, giá trị con người của Đường Tụng đã là xưa đâu bằng nay.

Đối với nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’, hấn cũng không để bụng như trước.

Đã có một đoạn thời gian không up video mới.

Trái lại thì tài khoản Thu Thu lại cập nhật rất nhanh.

Phong cách video cũng bắt đầu chuyển biến.

Từ hot girl xe mô tô, trở thành đi review, ăn mặc quần áo triều Hán...

Dung mạo và dáng người cực đẹp, giọng nói ưu việt, lượng fan đã vượt quá 400.000.

Thu Thu đúng là rất hợp với nghề này.

Đường Tụng có hơn 700.000 fan, nhưng đại bộ phận trong đó là do hấn đầu tư mấy trăm ngàn để tuyên truyền và mở rộng.

Ấn vào khung chat của Tiểu Tĩnh.

Bởi vì là giọng nói, cộng thêm có Nhạc Nhạc ở bên cạnh, Đường Tụng lựa chọn ‘nói từng từ’.

Một đồng văn tự không có ý nghĩa vang lên.

Hấn không hiểu gì cả.

Click phát lại.

Một giọng nói ngọt ngào vang lên: “Oniichan...” (Đường Tụng ca ca, bây giờ có thời gian dạy em tiếng Nhật không?)

Nói chính là tiếng Nhật, mặc dù giọng không chuẩn, nhưng Đường Tụng vẫn hiểu.

Trình Nhạc Nhạc tựa trong ngực hấn hơi giật giật, rất nhanh đã yên tĩnh lại, tiếp tục đọc sách.

Đường Tụng vuốt ve đường cong trên người nàng, một tay đánh chữ: “Chờ rảnh sẽ liên lạc với em.”

Đường Tụng rất chân thành dạy nàng không ít từ đơn và ngữ pháp.

Nhưng hôm nay hiển nhiên là không tiện.

Lại mở vòng bạn bè ra xem.

Ngoại trừ rất nhiều ảnh chụp và chia sẻ của các cô gái không quen, cũng có một chút bài đăng của bạn học cũ.

Trâm Ngọc Đình: Liên hoan đồng nghiệp mới.jpg

Trâm Ngọc Đình: Tuyển dụng đã kết thúc hoàn mỹ, các sư đệ sư muội trong trường đã nhập chức văn hóa Đường Trình! Fighting!

Đường Tụng thuận tay ấn like, bình luận: “Vất vả rồi!”

Trong khoảng thời gian này, vì chuyện tuyển dụng cho phòng marketing, nên Trâm Ngọc Đình rất bận, rất ít khi lộ diện ở công ty.

Nhưng từ vòng bạn bè có thể nhận ra, nàng vẫn rất hưởng thụ cuộc sống bận rộn và phong phú này.

Tiếp tục kéo xuống dưới.

La Khải Lượng: Không nên nói ngủ ngon với người làm công, bởi vì có thể người ta phải trực đêm.

Phía dưới là rất nhiều bình luận: Ngủ ngon.

Đều là bạn thời đại học.

Sau khi tốt nghiệp, La Khải Lượng trực tiếp trở về quê ở Hải Thành, làm việc trong một công ty nhỏ.

Tăng ca là bình thường, thỉnh thoảng còn phải công nôi.
(gánh tội thay)

Theo cách nói của La Khải Lượng, hiện giờ còn không có thời gian quan tâm và like cho mấy ngàn em gái trên TikTok.

Rất mê mang cũng rất bàng hoàng.

Đây cũng là tình huống bình thường với khoa máy tính bọn họ.

Tìm một công việc không quá thích, nhìn như bận rộn, nhưng mà không có phương hướng.

Đường Tụng cũng rất đồng tình, dù sao hắn cũng từng như vậy.

Vuốt ve cơ thể mềm mại co giãn của Trình Nhạc Nhạc.

Tiện tay bình luận một câu: Nằm trên ghế salon, tôi cũng phải nói một câu chân thành là: Ngủ ngon.

Lại kéo xuống dưới, Đường Tụng dừng lại ở một bài đăng.

Từ Giai Lệ: Ảnh nhận xe.jpg.

Từ Giai Lệ: Chúc mừng cô Lưu trở thành chủ xe Porsche...

Nhớ đến bóng người bối rối mấy ngày trước, Đường Tụng cũng có thể đoán được suy nghĩ của nàng.

Bà chị này rất thành thực hiểu chuyện, rõ ràng là không muốn dính dáng quá nhiều với vị Hải Vương như mình.

Đường Tụng tiện tay ấn like, rồi thu hồi điện thoại.

Ôm Trình Nhạc Nhạc vào ngực, đặt đầu lên vai nàng, đọc sách cùng với nàng.

...

Từ Giai Lệ tựa vào đầu giường, trả lời các vấn đề của khách hàng trên wechat.

Đại đa số đều là nam.

Mặc dù biết mục đích của họ không thuần, có rất nhiều ngôn ngữ mập mờ.

Nhưng vì công việc, vẫn không thể đắc tội với khách.

Nàng chỉ có thể làm bộ không hiểu, chọn những vấn đề liên quan đến công việc để trả lời.

Đi làm nhiều năm, nàng đã gặp nhiều khách hàng như vậy, cũng có phương án xử lý riêng.

Với dáng người và dung mạo của nàng.

Nếu thật sự để ý đến tiền, thì đại khái đã bị một vị chủ xe Porsche nào đó rước về nhà rồi.

Trả lời tin nhắn xong, nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ tối.

Từ Giai Lệ rất quan tâm đến làn da của mình, cơ bản là không thức đêm, cũng rất ít khi ăn những thứ không tốt cho da.

Cộng thêm thường xuyên tập luyện, mới có thể duy trì dáng người đẹp như vậy.

Đắp mặt nạ, nằm lên giường.

Mở vòng bạn bè ra xem như mọi hôm, có thêm một đồng like và bình luận như kiến.

Có bạn bè, người nhà, người theo đuổi, khách hàng, đồng nghiệp...

Nàng đảo mắt qua, ánh mắt dừng lại trên một ảnh chân dung hoạt hình.

Ấn vào trang chủ của đối phương, quả nhiên là hấn.

Trong lòng Từ Giai Lệ run lên, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ.

Đang yên đang lành, tại sao cậu lại like, hại tôi mất ngủ.

Chương 348: Khao mình

Ngày 27 tháng 10 năm 2022, thời tiết sáng sủa, nhiệt độ cao nhất 19 độ C.

Ba ngày gần đây, Đường Tụng rất bận rộn.

Đầu tiên là thị sát ba cửa hàng của Thượng Hà, hiểu rõ tình hình của công ty này.

Tiếp đó lại họp họp và họp, xác nhận hợp đồng thu mua, hợp đồng sửa chữa, kế hoạch tuyên truyền...

Bởi vì dính đến số tài chính lớn, nên cần hấn đích thân gạt đầu.

Qua tài vụ và pháp vụ điều tra tìm hiểu.

Đã thăm dò ra tất cả nguy hiểm ẩn giấu và nợ nần của công ty này.

Việc thu mua Thượng Hà sắp hạ màn.

Căn cứ theo tình hình thực tế của công ty.

Dựa trên cơ sở bình đẳng và tự nguyện, song phương ký hợp đồng thu mua.

Công ty văn hóa Đường Trình bỏ vốn 0 đồng, thu mua công ty TNHH ẩm thực Thượng Hà, gánh chịu 21.5 triệu nợ nần của công ty.

Sau khi thu mua hoàn thành, 7 nhà chi nhánh sẽ đồng thời khởi công.

...

4:30 chiều.

Đường Tụng ngâm nước nóng, rửa một thân mỗi mệt.

Ngày mai sẽ là ngày đầu tiên của đại hội đầu tư mạo hiểm, hẳn phải tập trung và nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’ này.

Cố gắng lựa chọn những công ty có tiềm lực.

Lau khô người, đi vào phòng quần áo xa hoa, ngón tay lướt qua từng món đồ cao cấp.

Cuối cùng, dừng lại ở bộ thời trang – cuộc gặp ngẫu nhiên ngày thu.

Đây là bộ thời trang đầu tiên của hắn, đã mặc không ít lần.

Chất lượng tốt, cộng thêm chăm sóc tốt, để nó nhìn như mới.

Trong lúc nhất thời lại thấy hơi hoài niệm.

Từng màn từng màn quá khứ xông lên đầu.

Nhớ đến lần đầu gặp nó, nụ hôn với Từ Giai Lệ, lần đầu gặp mặt Lý Nhã Ly.

Còn có hàng loạt nhiệm vụ tiếp theo.

Chơi đàn violin trên nhà hàng Tinh Không, Tiểu Tĩnh, Thu Thu, Trương Linh Linh.

May mắn + 1 của bộ quần áo này rất thú vị.

Thỉnh thoảng có thể phát động một vài nhiệm vụ nhỏ, gặp phải một số người và chuyện thú vị.

Đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ, lần đầu gặp mặt Lý Nhã Ly đã nói: “Có thể add wechat.”

Và câu ‘tài liệu làm phép’ của Từ Giai Lệ.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng không khỏi cười một tiếng.

Suy nghĩ một chút, đúng là rất lâu rồi không mặc nó.

Mấy ngày nữa sẽ vào đông, chỉ sợ càng không mặc được.

Lắc lắc đầu, Đường Tụng bắt đầu thay quần áo.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, giày trắng.

Mị lực +1, may mắn +1, get!

Mị lực của bộ quần áo này rất đặc biệt.

Nhìn trông rất thoải mái.

Trải qua ‘sách huấn luyện’ cải tạo, tâm tính, tài lực, khí chất và dáng người của hắn đều được nâng cao.

Bản thân Đường Tụng cũng đã thay đổi rất nhiều so với trước kia.

Lúc này mặc thêm bộ thời trang này vào, lập tức có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Soi gương một chút, một loại cảm giác cao quý lẫm mẫm đập thẳng vào mắt.

Thật sự là hơi giống với nam chính đi ra từ trong manga.

Nghĩ nghĩ, lại cảm thêm một chiếc áo khoác âu phục Armani màu đen.

Đã là cuối thu, ban đêm vẫn rất lạnh.

...

Đường Tụng lái xe đến thẳng văn phòng bắt động sản của Bắc Thành Hoa Viên.

Nơi này nằm ở trung tâm thành phố, gần khu thương mại Vạn Đạt.

Chung quanh rất phồn hoa, giao thông tiện lợi, đầy đủ tài nguyên.

Hắn đến nhận phần thưởng của nhiệm vụ ‘nhân duyên’.

Bởi vì đã từng đến một lần, nên lần này Đường Tụng như xe nhẹ đường quen.

Về ngoài cực kỳ xuất chung, cộng thêm khí chất cao quý, lập tức hấp dẫn không ít người.

Bởi vì đã là chàng vạng tối, nên nơi này có rất ít khách hàng.

Chú ý đến Đường Tụng đi vào, nữ nhân viên bán hàng lập tức hành động.

Bước nhanh qua nghênh đón.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ của Đường Tụng.

“Xin chào, tôi đã đặt trước một căn nhà ở Bắc Thành Hoa Viên, lần này đến làm thủ tục, đây là thẻ căn cước của tôi.” Đường Tụng rất thành thạo.

“Vâng, xin ngài chờ một lát.” Nữ nhân viên mặc váy đưa hai tay nhận.

Một lúc sau, lại chạy chậm về.

Trên tay còn có thêm một túi tài liệu, thái độ càng nhiệt tình hơn.

“Đường tiên sinh, để ngài chờ lâu, đây là hợp đồng của ngài, có hóa đơn, thủ tục... Ngài xác nhận một chút, xem có vấn đề gì không.”

Đường Tụng mở túi tài liệu ra xem.

Ánh mắt dừng lại trên địa chỉ một lúc lâu.

Phòng 2201 tòa nhà số 8.

Nhà của Nhạc Nhạc bây giờ, là phòng 2001 tòa nhà số 8.

Tòa số 8 là tòa nhà tốt nhất của Bắc Thành Hoa Viên, cách đường phố ồn ào náo động một đoạn, rất yên tĩnh và thoải mái.

Hệ thống ban thưởng tự nhiên là tốt nhất, nên dụng nhau cũng không thể trách được.

Tuy nhiên, nói không chừng Đồng Ngọc Ngôn và Trình Nhạc Nhạc sẽ chạm mặt nhau.

Nhưng với tính cách của hai người, coi như biết sự tồn tại của nhau, chắc chắn cũng sẽ không xuất hiện tình cảnh giạt tóc xé áo.

Đường Tụng nhìn qua một lượt, gật đầu nói: “Không có vấn đề.”

“Vậy tôi dẫn ngài đi xem nhà! Thuận tiện giới thiệu cho ngài về tình hình nhà cửa và hoàn cảnh chung quanh.” Nữ nhân viên bán hàng vừa nói chuyện vừa tiến lại gần.

Đường Tụng lắc đầu: “Không cần, tôi cũng có một căn nhà ở đây, vừa hay nằm ngay tầng dưới.”

Nói xong, trực tiếp quay người rời đi.

Nữ nhân viên bán hàng sững sờ tại chỗ, mặt mũi tràn đầy mất mát.

...

Trở lại xe, thời gian đã gần 6 giờ.

Mặt trời lặn, hoàng hôn bao phủ bầu trời.

Màn đêm sắp hàng lâm.

Đường Tụng nhìn ánh đèn sáng chói của YPPcVRậ TjjQOTCutFỈ tâm thương mại Vạn Đạt ở cách đó không xa, đột nhiên muốn đi dạo chơi.

Từ khi sau tự do tài chính, hắn vẫn chưa từng mua sắm thứ gì cho mình ca,r cũng chưa từng hưởng thụ niềm vui khi tiêu

phí.

Nhà ở, xe, đều là hệ thống trực tiếp thưởng cho hấn.

Đồng hồ, quần áo, đều là con gái tặng.

Hiện giờ có thời gian rảnh, cộng thêm gần đây tài khoản tăng nhiều, hấn chuẩn bị khao bản thân mình một phen.

Bởi vì khoảng cách rất gần, Đường Tụng dứt khoát xuống xe, nghênh đón ánh chiều tà, chậm rãi bước về phía trước.

Chương 349: Người không thể đến gần

Xuyên qua lối đi dành cho người đi bộ, đi đến một ngã rẽ trước quảng trường.

Một giai điệu guitar truyền đến.

Có kỹ năng đàn guitar, nên hẳn lập tức chú ý đến.

Đường Tụng tò mò nhìn về phía tiếng nhạc truyền đến.

Một cô gái không nhiều tuổi đang cầm một chiếc guitar gỗ, tựa vào vách tường mà ca hát với điện thoại.

Bài hát rất đơn giản, giọng hát rất sạch sẽ, nghe rất hay.

Trình độ guitar cũng tạm được.

Thỉnh thoảng có người đi ngang qua người nàng, nghe một lát rồi lại vội vàng rời đi.

Nàng mặc quần áo rất dày, thái độ rất say mê và tập trung.

Không để ý đến những người qua lại lại.

Hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc của bản thân mình.

Mặt trời đã ẩn giấu sau đường chân trời, sắc trời đã tối đen.

Đường Tụng đứng thưởng thức một lát, dần dần lại có cảm giác.

Cảm nhận gió thu quét vào mặt, nhìn bầu trời sao sáng chói.

Đột nhiên thấy hơi ngửa tay.

Dù sao hắn cũng là một cao thủ guitar hàng thật giá thật, thân thể được hệ thống quán thủ trí nhớ cơ bắp tương ứng.

Cứ cách mỗi một bài hát, cô gái sẽ nói lời cảm ơn với màn hình điện thoại, chắc hẳn là đang livestream.

Đường Tụng mỉm cười, tiến lên phía trước nói: “Hát rất hay, chúng ta có thể hợp tác một bài không? Lâu rồi không chơi guitar, thấy hơi ngứa tay.”

Cô gái ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một bóng người cao to và tuấn mỹ.

Quần áo trên người có vẻ rất đắt đỏ.

Vẻ ngoài của Đường Tụng chiếm ưu thế rất lớn.

Có thể nói là mang theo buff ‘hào cảm +50’.

“Đương nhiên có thể.” Cô gái cười đầy thiện ý.

Nàng có vẻ rất bình tĩnh, giống như không bị ảnh hưởng bởi vẻ ngoài xuất chúng của Đường Tụng.

Ngay sau đó lại nói một tiếng xin lỗi: “Xin... xin lỗi, tôi đang livestream, là người xem chọn bài hát, anh không có ý kiến gì chứ?”

“Không sao.” Đường Tụng cười lắc đầu, liếc nhìn phòng livestream của đối phương.

Hắn còn tưởng là có không ít người, không ngờ chỉ có hơn 20 người.

Tiếp nhận chiếc đàn guitar của đối phương.

Cầm lên, cảm nhận không tệ, hơi cũ, có chủ cảm giác năm tháng.

Nhưng rất sạch sẽ.

“Cảm ơn lễ vật của Tiểu Lâm, mọi người muốn nghe bài nào?”

“Ừ, có một vị soái ca muốn đệm nhạc, mọi người có thể chờ mong nha.”

“Được, vậy thì kế tiếp sẽ là bài Thủy Tinh Ký cho mọi người!”

Cô gái ném cho Đường Tụng một ánh mắt hỏi thăm.

Đường Tụng gật đầu, biểu thị không có vấn đề.

Hắn cũng không quan tâm đến hình tượng, trực tiếp dựa cả áo Armani vào tường.

Áo sơ mi trắng cởi một cúc, tư thế ưu nhã thoải mái.

Tay phải khoác lên dây đàn, cả người tràn đầy khí chất văn nghệ như một nhà nghệ thuật.

Vô số cô gái đi ngang qua đều phải dừng bước, nhìn chằm chằm vào hắn.

Lại đỏ mặt thảo luận với chị em tốt về vị nam thần này.

Có không ít người giơ điện thoại lên, bắt đầu quay chụp.

Đường Tụng hơi cúi đầu, tiện tay thử âm.

Mái tóc đen kịt, sống mũi cao thẳng, khí chất đặc biệt, bầu không khí kéo căng.

Chung quanh vang lên vài tiếng kêu.

Cô gái kia điều chỉnh micro một chút, rồi cho hắn một thủ thế OK.

Khóe miệng Đường Tụng hơi cong lên, ngón tay thon dài lướt qua dây đàn.

Bốn phía lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Tiếng đàn guitar vang lên, giai điệu trôi chảy tự nhiên, tình cảm dạt dào.

Cô gái hơi ngẩn người.

Nàng học guitar nhiều

Không ngờ chỉ là một người qua đường, vậy mà lại chơi hay như vậy, bỏ xa mình.

Nhưng nàng đã lấy lại tinh thần, trên mặt mang theo vẻ vui mừng và chờ mong.

Bắt đầu cất tiếng hát.

“Chìm đắm trong ánh mắt anh.”

“Tìm kiếm vết tích của dải ngân hà.”

“Xuyên qua khe hở thời gian.”

...

“Khẽ chạm vào từng nếp nhăn trên làn da.”

“Men theo khuỷu tay anh.”

“Cho anh một giấc mộng.”

...

Trong đám người vây xem.

Có bốn nữ sinh đại học đang đứng xem một màn này.

“Trời ơi, không chịu được rồi!”

“A! Quá đẹp! Quá đẹp trai rồi!”

“Trời ạ, mau quay lại đi.”

“Mình rất thích bài này, nhất là Thu Thu nhà chúng ta hát.”

Ánh mắt Thu Thu hơi thất thần, nàng không phụ họa theo đám bạn cùng phòng.

Chỉ tròn tròn mắt nhìn vào người thanh niên đang đánh guitar kia.

“Thu Thu, cậu hát hay như vậy, hay là cũng đi lên hợp tác một bài với anh ta đi? Tốt nhất là có thể quay video rồi đăng lên, tuyệt đối có thể kiếm thêm fan.” Có bạn cùng phòng hưng phấn đề nghị.

“Không được.” Thu Thu mím môi.

Mặc dù rất động lòng, nhưng lại không dám làm vậy.

Đường Tụng chán ghét mình như vậy, sao có thể ca hát và quay video với mình?

Tiếng hát vẫn còn tiếp tục.

“Còn bao xa nữa em mới có thể bước vào trái tim anh?”

“Còn bao lâu nữa em mới có thể gần gũi với anh?”

“Anh người gần trong gang tấc nhưng em lại chẳng có cách nào lại gần.”

“Chỉ có thể chờ đợi cơ hội để được gặp anh.”

...

Đôi mắt Thu Thu mờ đi, như có nước mắt đang tụ lại.

Lời bài hát này, tựa như đánh trúng suy nghĩ của nàng.

Để nàng không dám nghe tiếp.

Chỉ vì muốn tới gần anh, đã phải dùng tất cả sức lực mình có.

Đến phòng cà phê Thời Gian không biết bao nhiêu lần, cũng chỉ là vì mong được thấy mặt anh.

“Khi em vẫn còn có thể song hành cùng anh.”

“Cho dù việc xoay quanh anh có chút buồn bã.”

“Nhưng chí ít em vẫn có thể.”

“Ồ bên cạnh anh.”

Bài hát kết thúc, Đường Tụng trả guitar cho cô gái, nói tiếng cảm ơn.

Sắc mặt cô gái đỏ lên, thành khẩn nói: “Anh chơi guitar rất giỏi, giỏi hơn tôi nhiều, cảm ơn anh đã đệm nhạc.”

Đường Tụng mỉm cười: “Cô hát rất hay.”

Nói xong, lấy điện thoại ra, tìm kiếm ID ‘Văn Nịnh’, tiến vào phòng livestream của đôi phương.

Trong tài khoản của hắn còn 23.700 tiền TikTok, là số tiền còn thừa lại, lâu rồi không dùng.

Tiện tay nạp thêm 10.000 tiền TikTok, trực tiếp tặng nàng một cái Carnival.

“Cảm ơn guitar của cô.” Đường Tụng tiện tay chào, quay người đi về phía trung tâm Vạn Đạt.

Nhìn đặc hiệu trong phòng livestream.

Cô gái lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Nhìn bóng lưng cao to kia, kêu lên: “Cảm ơn lễ vật của anh!”

...

Chú ý đến một màn này, nội tâm Thu Thu lại chua xót lại áy náy.

Đường Tụng đã từng trực tiếp thưởng 5 cái Carnival trong phòng livestream của nàng, sau đó... sau đó chưa từng xuất hiện nữa.

Nhưng nguyên nhân cũng là vì nàng.

Nhìn bóng lưng đi xa kia, nàng cũng không có dũng khí đi lên bắt chuyện.

Nghĩ nghĩ, liền gọi điện cho Trương Linh Linh.

“Alo, Thu Thu, mình đang tập yoga, có gì không?” Giọng nói của Trương Linh Linh có hơi gấp.

Thu Thu nhỏ giọng nói: “Linh Linh, hay là cậu cũng đến Vạn Đạt chơi đi.”

“Mình đang đến giai đoạn mấu chốt, không thể ăn nhiều, đừng dụ dỗ mình, mấy người ăn đi.”

Ánh mắt Thu Thu hơi bối rối: “Chuyện này... Hoàn cảnh nơi này rất đẹp, cậu cảm thiết bị đến đây, chúng ta quay chụp luôn hôm nay, mai nghỉ.”

“Được rồi, phục cậu luôn, mình lái xe qua, nhớ phải thanh lý tiền xăng dầu đấy! Benz CLS rất tốn xăng, mình sắp không đi nổi rồi.”

Cúp máy.

Thu Thu không khỏi thở dài, hi vọng Linh Linh đến có thể gặp mặt Đường Tụng một lần.

Đến khi đó... chắc là mình cũng có thể nói vài câu nhỉ?

Nhìn đám bạn cùng phòng vẫn đang hưng phấn thảo luận về Đường Tụng.

Thu Thu ngượng ngùng nói: “Châu Châu, gửi cho mình video vừa rồi đi.”

Chương 350: Phong cách giới trẻ

Đi vào trung tâm thương mại.

Tiếng ồn ào huyền não đập vào mặt.

Hình như khu vực giữa tầng một đang tổ chức hoạt động gì đó, có một sân khấu màu đen ở đó.

Ánh đèn rất lộng lẫy, còn có rất nhiều người đứng dưới.

Có mấy cô gái mặc váy ngắn đang nhảy múa, tiếng nhạc vang vọng khắp không gian.

Đường Tụng lắc đầu, thính giác nhạy cảm làm hắn hơi khó chịu.

Móc tai nghe bluetooth ra, đeo lên.

Lại mở hình thức giảm ồn.

Lấy điện thoại ra, mở một bài nhạc nhẹ nhàng thư giãn.

Đi vòng qua sân khấu, đi thêm một đoạn mới thấy thoải mái hơn.

Bên cạnh là một quán cà phê rất sang chảnh.

Đúng lúc khát nước, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Hắn bây giờ cũng bán cà phê.

Cộng thêm Thường Hiếu Thiển thường xuyên mang cà phê đến cho hắn.

Nên bây giờ cũng hơi thích loại đồ uống thơm nồng và hơi đắng này.

Nhìn thấy một cửa sang có phong cách rất không tệ, liền muốn đi vào so sánh một hai.

Giờ đang là lúc tan tầm, không ít người xếp hàng.

Phía trước hẳn là hai cô gái ăn mặc rất trẻ trung, không cao lắm, nhìn qua có vẻ còn rất nhỏ tuổi.

Hai người đang nhỏ giọng thảo luận gì đó.

Bởi vì đeo tai nghe nhạc, Đường Tụng không nghe rõ lắm.

Chỉ nghe thấy loáng thoáng vài câu ‘rất đắt’, ‘hay là quên đi’, nềm thừ...

Hai cô gái lơ đãng quay đầu lại, liền thấy một bóng người cao to phía sau lưng.

Khi nhìn thấy dung mạo của hắn, thì đều hơi kinh ngạc.

Một lát sau, hai người lại bắt đầu kẻ tai nói nhỏ.

Thỉnh thoảng lại đỏ mặt nhìn Đường Tụng, trong mắt có nghi hoặc, kích động, cũng không dám mở miệng bắt chuyện.

Bởi vì một mực thảo luận soái ca, nên đến lượt thì hai người còn chưa quyết định được nên gọi thứ gì.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, hai người co quắp lùi sang một bên, ra hiệu để hắn lên trước.

Đường Tụng đã xem menu khi đứng chờ, cười nói với nhân viên phục vụ: “Ba cốc Hawaii Kona.”

Nhân viên xác nhận lại: “Là ba cốc cà phê Hawaii Kona đúng không?”

Đường Tụng gật đầu.

Nhân viên phục vụ lập tức xác nhận đơn hàng.

Ba cốc cà phê tổng cộng 630 đồng, một cốc 210, là cà phê đắt nhất trong tiệm này.

Đường Tụng cũng coi như là người trong ngành, nên khá quen thuộc với mấy loại cà phê nổi tiếng và cao cấp này.

Ví dụ như cà phê Geisha Panama, Hawaii Kona...

Một lát sau, ba cốc cà phê đã được đưa lên.

Đường Tụng cầm một cốc, rồi nói với hai cô bé bên cạnh: “Hai cốc này tặng cho hai người.”

Nói xong quay người rời đi.

Hai cô gái hiển nhiên là bị giật mình.

Nhìn cốc cà phê hơn 200, lại nhìn người thanh niên đã đi xa kia, rồi lại liếc mắt nhìn nhau.

Chụp một tấm ảnh rồi đăng vào trong nhóm.

Nhóm tên là ‘Fan Tháng Tư nhóm 1.’

Tiêu Tiêu: “Tôi vừa Tiểu Sơ vừa gặp được một anh chàng cực đẹp trai, rất giống với Tháng Tư ca ca, nhưng mà không dám nhận.”

Tiểu Sơ: “Đúng vậy đúng vậy, quá đẹp trai luôn, còn rất hào phóng, tặng hai người chúng tôi 2 cốc cà phê hơn 200.”

Nói xong hai người lại tự selfie một tấm cầm cà phê.

Trong nhóm lập tức nổ tung.

“Chụp mặt đi!!!!”

“Nhìn từ góc độ này, đúng là một soái ca, dáng người có thể liều mạng với Tháng Tư ca ca, quả thực là rất giống.”

“@ Tiền Bảo, chủ nhóm gặp Tháng Tư ở người đời rồi đúng không? Mau vào xác nhận đi.”

“@ Tiền Bảo...”

...

Thu Thu đang đi dạo thì nghe thấy âm báo wechat, vội vàng mở ra xem.

Khi nhìn thấy bóng lưng này, nhịp tim nàng lập tức gia tốc.

Nàng cắn môi một cái, trả lời: “Đúng là Thảng Tư, có thể nhường cà phê trong tay hai người cho tôi không, tôi có thể ra giá gấp đôi.”

Tin tức này vừa xuất hiện, nhóm chat lập tức vỡ tổ.

“Thì ra Thảng Tư nhà chúng ta mặc âu phục lại đẹp trai như vậy!”

“@ Tiêu Tiêu @ Tiểu Sơ, tôi cũng muốn uống cà phê!!”

“Tôi muốn xem ảnh chính diện!”

“Xông lên, giục Thảng Tư ca ca làm video mới đi!”

...

Trong quán cà phê, hai tiếng thét chói tai vang lên.

Nhân viên cửa hàng lập tức nhắc nhở.

Hai cô gái nhìn hai cốc cà phê trong tay như nhìn bảo bối, trong mắt toát ra ánh sáng như sao.

...

Trong tai nghe phát bài ‘Gặp gỡ’ của Tôn Yến Tư.

Đường Tụng nghe nhạc, đi dạo phố, thưởng thức cà phê.

Mùi vị rất thơm ngon.

Sau này có thể cân nhắc nhập thêm các mặt hàng cà phê cao cấp này.

Đi vào một cửa hàng có phong cách trào lưu của giới trẻ bây giờ.

Khách hàng không nhiều, trang trí nội thất khá đẹp, quần áo cũng rất đẹp.

Lập tức có nhân viên tiến lên tiếp đón.

Nhìn thấy quần áo của Đường Tụng, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

không ngừng trò chuyện với Đường Tụng, đồng thời cũng không quên giới thiệu sản phẩm của tiệm mình.

“Giúp tôi chọn một bộ đi.” Đường Tụng vẫn chưa từng mặc loại quần áo phong cách này.

Thời đại học thì thấy không ít bạn học mặc, có vẻ cũng khá đẹp, hẳn muốn nếm thử một lần.

“Vâng! Với dáng người và dung mạo của ngài, mặc thế nào cũng rất đẹp.” Nhân viên cửa hàng rất thích những khách hàng sáng khoái như vậy.

Một lát sau, Đường Tụng đi ra khỏi phòng thay đồ.

Cả người nhìn trông hơi lạnh lùng, phong cách hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

Nhìn thấy dáng vẻ hài lòng của Đường Tụng.

Cửa hàng trưởng lập tức giới thiệu: “Đây là áo jacket FOG, 17.000. Áo hoodie Supreme Box Logo, 6900. Quần cargo Marni x Carhartt, 6500. Tôi cảm thấy quần áo cấp bậc này mới xứng với ngài, nên không lấy mấy món đồ rẻ tiền để lừa gạt ngài.”

Đường Tụng cũng hiểu tâm tư của anh ta, không để ý lắm, cười nói: “Đúng là không tệ.”

Nhân viên lập tức thở phào.

Lại lấy ra một chiếc hộp giày được đóng gói xinh đẹp: “Đây là đôi giày Dior x AJ1 của tiệm chúng tôi, hai màu xám

và trắng... Số đo rất hợp với ngài, chỉ là giá hơi đắt, 77.000 NDT. Ngài muốn thử một chút không?”

Đường Tụng tự nhiên biết giày AJ, nhưng đúng là chưa từng đi.

Mở hộp giày ra xem.

Rất đẹp, đơn giản lại thời thượng, màu sắc cũng là màu hần thích.

Nhắc đến, hần thân là hậu vệ không chế bóng ưu tú, nhưng đến giờ vẫn chưa có đôi giày bóng rổ nào.

Đi thử, cảm giác rất không tệ.

Không ít người đều đưa mắt nhìn qua, hiển nhiên là cũng thấy rất đẹp.

Chủ yếu là vì dáng người Đường Tụng quá đẹp, vai rộng eo hẹp chân dài, cơ bắp hình giọt nước.

Phối hợp với bộ quần áo phong cách trẻ trung, nhìn rất thanh xuân thời thượng, tràn đầy sức hút đặc biệt.

“Cũng được, tính tiền đi.” Đường Tụng không để ý giá cả, nhìn thuận mắt thì mua luôn.

“Vâng vâng!” Nhân viên cửa hàng mừng rỡ không thôi.

Vốn cho rằng bán được một hai món cũng tốt, không ngờ lại bán được cả cây.

Thanh toán xong, xách mấy chiếc túi trong tay.

Dưới sự nhiệt tình của nhân viên cửa hàng, Đường Tụng cất bước đi ra ngoài.

Chương 351: Rolex Day-Date Ice Blue

Trong trung tâm, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo.

Hai bên đều là những cửa hàng của các nhãn hiệu thường thấy.

Nam nam nữ nữ đi lướt qua nhau.

Đại bộ phận đều là những cặp đôi, chị em, người một nhà...

Một thanh niên đi một mình như hẩn thì đúng là hiếm thấy.

Đường Tụng tay trái cầm cốc cà phê, thỉnh thoảng lại uống mấy ngụm.

Tai nghe đang phát một bài tiếng Anh cũ ‘Free Loop’, âm điệu tràn ngập lãng mạn ôn nhu.

Trình độ tiếng Anh của Đường Tụng rất cao, cộng thêm giai điệu của bài hát này đúng là rất tuyệt.

Không tự chủ được mà ngâm nga theo.

Ánh mắt đảo qua những cửa hàng chung quanh, thấy thú vị thì sẽ dừng chân, đi vào xem một lượt.

Bước chân hẩn càng ngày càng nhẹ nhàng.

Hẩn dường như không thèm để ý đến những ánh mắt phức tạp ở chung quanh, thỉnh thoảng lại uống vài ngụm cà phê thơm ngát.

Cả người và tâm thần đều rất buông lỏng.

Rất nhanh, hắn dừng lại trước một tiệm đồng hồ Rolex.

Rolex có giá cả rất rộng rãi, rất được ưa chuộng.

Từ 10.000 cho đến đồng hồ cao cấp đến hàng chục triệu đều có.

Lên đến đại gia minh tinh, xuống đến người đi làm thuê phổ thông, ai muốn cũng có thể mua một chiếc Rolex.

Đường Tụng bây giờ chỉ có 2 chiếc đồng hồ.

Một cái là Patek Philippe do thư ký Kim tặng.

Một cái khác là Vacheron Constantin do Tiểu Tĩnh tặng.

Hai chiếc đồng hồ này đều rất đẹp.

Nhưng thân là một phú ông trăm triệu chân chính.

Tự nhiên phải có nhiều đồng hồ, kiểu dáng phong phú, như vậy mới phối hợp được với nhiều loại quần áo, cũng có thể thể hiện phong cách của mình.

Mặc dù Rolex kém hơn Patek Philippe một cấp bậc, nhưng hắn đã có chiếc đồng hồ hơn 40 triệu, nên không quan tâm mấy thứ này.

Đi vào cửa hàng Rolex xa hoa.

Nữ nhân viên bán hàng lập tức sáng mắt lên, nhiệt tình tiếp đãi: “Tiên sinh, chào ngài, hoan nghênh quang lâm, mời ngài tham quan.”

“Ok.” Đường Tụng thuận miệng trả lời một câu, ánh mắt lướt qua từng chiếc đồng hồ phản quang óng ánh trên quầy.

Lúc này, nữ nhân viên mới có tâm tư quan sát tỉ mỉ vị khách hàng này.

Nhìn thấy khuôn mặt này, cảm giác khá quen mắt.

Đẹp trai như vậy, chỉ cần gặp một lần thì nhất định sẽ nhớ kỹ.

Nàng hơi nhớ lại.

Đúng rồi, đã gặp được khi đi dạo phố với chị em tốt Từ Giai Lệ.

Dáng người cao to và dung nhan tuấn mỹ này, làm nàng nhớ mãi không quên.

Khi đó, vị này dẫn hai theo hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi ra khỏi cửa hàng Cartier.

Thân là người bán Rolex, liếc mắt một cái đã nhận ra hai chiếc đồng hồ trên tay hai cô gái kia.

Giá phải khoảng 150.000 một chiếc.

Hôm nay vị này còn đẹp trai hơn, trên người mang theo khí chất cao quý.

Nhớ đến khi đó nàng còn trêu chọc Giai Lệ, bảo Giai Lệ lên xin wechat.

Không ngờ một ánh mắt của đôi phương, lại làm Giai Lệ bỏ chạy.

Sau đó Giai Lệ rầu rĩ không vui vài ngày, giống như nhớ mãi không quên với vị này.

Rất có cảm giác ‘một lần thấy Dương Quá làm chung thân’.

Nghĩ tới đây, nàng lặng lẽ lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh Đường Tụng đang cúi đầu quan sát.

Rồi gửi cho bạn thân Từ Giai Lệ.

Còn nói: “Hi hi, nhớ mãi không quên tất có tiếng vọng, để chị đây mở mắt hộ nhé.”

Gửi xong, Trương Tử Kỳ lại nở nụ cười, còn trắng trợn nhìn Đường Tụng.

Trong tiệm cũng không nhiều đồng hồ, không đủ phong phú.

Đường Tụng xem một lượt, cũng không phát hiện ra kiểu dáng nào ưng ý.

Khi hắn đang suy tư, một đôi nam nữ vội vàng đi vào trong, tiếng bước chân rất vội.

Người đàn ông khoảng hơn 30, chải đầu bóng mượt, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ vàng, dưới nách là một chiếc ví da màu nâu.

Nhìn có vẻ rất thành thực già dặn.

Nhưng sắc mặt của người này hơi khó coi, không ngừng lấy lòng bạn gái ở bên cạnh.

Trương Tử Kỳ gửi ảnh xong, thấy người đến thì lập tức mở miệng nói: “Lâm tiên sinh, chiếc Rolex Day-Date Ice Blue mà ngài đặt trước đã gửi đến, tôi đi lấy cho ngài.”

Cô gái ăn mặc thời thượng đứng cạnh người đàn ông lại mở miệng nói: “Không cần, chúng tôi đến để trả hàng.”

Nói xong, cô gái còn vỗ lưng chồng mình một cái.

Vị Lâm tiên sinh này cười xấu hổ, xin lỗi: “Hết sức xin lỗi, bên tôi xảy ra chút vấn đề về tài chính, có thể trả hàng UwnyzVJobEU

Trương Tử Kỳ vội vàng nói: “Lâm tiên sinh, có thể thì có thể, nhưng sẽ không trả lại tiền cọc, ngoài ra còn có thể phải trả phí bồi thường vi phạm hợp đồng.”

Nghe vậy, cô gái bên cạnh chột nói: “Nhất định phải trả tiền cọc cho chúng tôi! Hiện giờ được trả hàng không lý do

trong vòng 7 ngày cơ mà? Đồng hồ hơn 700.000, chồng tôi chưa được sự đồng ý của tôi, đã sử dụng tài sản chung của vợ chồng, hôm nay các cô nhất định phải trả lại tiền cho tôi.”

“Lâm phu nhân, ngài đừng nóng giận, cửa hàng cũng đã câu thông với Lâm tiên sinh về điều khoản trả hàng, Lâm tiên sinh cũng đã đồng ý.” Trương Tử Kỳ không hề hoang mang, giải thích rõ ràng, thái độ rất thành khẩn.

Vị Lâm tiên sinh kia lại nhìn vợ mình, nhỏ giọng khuyên vài câu.

Nhưng cũng không có hiệu quả gì.

Thấy đối phương có xu hướng náo loạn.

Đường Tụng chợt đứng lên, hỏi: “Có thể cho tôi xem chiếc đồng hồ đó được không?”

Hai vợ chồng kia lập tức nhìn qua.

Cô gái thấy tướng mạo của Đường Tụng, thái độ lập tức tốt hơn hẳn, vui mừng nói: “Anh muốn tiếp nhận?”

Đường Tụng mỉm cười, thuận miệng nói: “Tôi xem trước đã, nếu thích sẽ mua.”

Thái độ của hắn bình tĩnh tự tin, làm người ta tin tưởng.

Trương Tử Kỳ trao đổi với hai vợ chồng một phen.

Sau khi được đối phương đồng ý.

Lập tức đi mở két, lấy ra một chiếc hộp màu xanh lá có tạo hình rất đẹp, phía trên còn in logo Rolex.

Nàng nhẹ nhàng mở hộp ra.

Một chiếc đồng hồ xinh đẹp xuất hiện trước mắt mọi người.

Trương Tử Kỳ nhìn thấy vẻ mừng rỡ trong mắt Đường Tụng.

Nghiêm túc giới thiệu: “Tiên sinh, đây là Rolex Day-Date 40mm Platinum Ice Blue Baguette, vỏ đồng hồ làm từ bạch kim và kim cương, đường kính 40mm, mặt đồng hồ là ngọc bích chống trầy xước, ống kính cyclops trên hiển thị số ngày, khả năng chống thấm nước lên đến 100m/330 feet...”

Đường Tụng nhìn mặt đồng hồ màu xanh lam như băng, quả thực là rất đẹp.

Chỉ nói đến vẻ ngoài, tuyệt đối xứng với giá cả.

Hắn nhin không được mà đưa tay ra.

Lâm tiên sinh lập tức tiến lên ngăn cản, nói: “Người anh em, cậu không mua thì đừng sờ chứ, còn chưa phải của cậu mà.”

Anh ta nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ trong mơ của mình, trong mắt đầy vẻ không nỡ.

Khi nhìn thấy hàng thật, mới biết nó đẹp thế nào.

Trương Tử Kỳ nhìn Đường Tụng: “Tiên sinh, chiếc đồng hồ này phải đặt trước ít nhất nửa năm mới có hàng, đúng lúc đang có sẵn, ngài xem...”

Đường Tụng trực tiếp đưa tay cầm đồng hồ: “Tôi mua.”

Lâm tiên sinh vẫn không cam lòng, nói: “Người anh em, chiếc đồng hồ này 750.000 đấy, đủ tiền mua một căn nhà ở Yên Thành rồi, cậu phải cân nhắc kỹ nha.”

Đây chính là chiếc đồng hồ anh mơ ước nhiều năm, lại đặt trước mấy tháng mới có hàng.

Nếu như không trả tiền cọc, còn phải mất tiền bồi thường vi phạm hợp đồng.

Khả năng cao là vợ anh ta sẽ để anh ta mua nó.

Bây giờ lại bị người trẻ tuổi này cướp mất, để anh ta có cảm giác như bị cầm sừng, lòng như đao cắt.

Đường Tụng khẽ ừ: “Viết hóa đơn đi.”

“Vâng, tôi sẽ làm ngay.” Trương Tử Kỳ cũng biết tài lực của đối phương.

Tiện tay tặng hai cô gái đồng hồ 150.000, tự nhiên sẽ không cho rằng Đường Tụng nói đùa.

Thanh toán xong 750.000.

Đường Tụng vẫn thản nhiên như không, giống như bỏ 75 đồng mua chiếc đồng hồ điện tử vậy.

Lâm tiên sinh lập tức yên lặng.

Anh ta cũng coi là nhân sĩ tinh anh, ánh mắt và tâm tính đều không tệ.

Có thể đoán được rất nhiều tin tức từ biểu hiện này.

Biết tài lực của Đường Tụng vượt xa sự tưởng tượng của mình.

Mặc dù vẫn không nở, nhưng mà không dám nói gì nữa.

Trương Tử Kỳ dịu dàng nói: “Tiên sinh, để tôi đeo giúp ngài nhé?”

Đường Tụng gật đầu.

“Rất hân hạnh được phục vụ ngài.”

Trương Tử Kỳ cẩn thận cầm đồng hồ lên, nhẹ nhàng đưa vào tay hắn, lại cẩn thận đeo lên.

Dưới áo sơ mi trắng và âu phục màu tím, ngón tay trắng nõn có vẻ rất rõ ràng.

Dưới mặt đồng hồ màu xanh băng phụ trợ, lộ ra vẻ thời thượng lại ưu nhã.

Chương 352: Ưa thích để người tự ti

“Đã 7 giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm đi, mình đói rồi!” Có bạn cùng phòng đề nghị.

“Đúng vậy, tăng một toản là thương hiệu nổi tiếng, quá đắt, chúng ta ăn không nổi.”

Thu Thu kéo tay Trương Linh Linh, giọng nói êm ái: “Đi dạo một vòng nữa được không, nha nha.”

“Được rồi, ai bảo cậu là bảo bối của phòng chúng ta chứ.”

Một nhóm 5 người chậm rãi tiến lên.

Chuyển qua một ngã rẽ, Thu Thu chợt tròn mắt.

Tìm thấy rồi!

Trong lớp tường pha lê sáng tỏ, Đường Tụng đang cúi đầu vuốt ve chiếc đồng hồ trên tay.

Nhìn một chút, Thu Thu dừng bước lại, con mắt lóe lên chút ánh sáng.

Nàng thích nhất dáng vẻ đeo kính gọng đen, tay cầm sách của Đường Tụng.

Tràn đầy âm áp và tĩnh lặng.

Không thoát ly khỏi hiện thực.

Hắn đứng tại đó, tựa như là toàn bộ thanh xuân.

Hắn có thể là học sinh giỏi âm áp ở trong lớp mình.

Cũng có thể là người bạn thân nhiệt tình và cẩn thận bên cạnh.

Sẽ cho người dừng khí đến gần.

Hắn bây giờ, mặc áo sơ mi trắng.

Khí chất thần bí lại cao quý.

Tựa như mặt trăng trên trời, xa không thể chạm.

“Thu Thu, sao thế?”

Trương Linh Linh phát hiện biến hóa của bạn thân, cũng liếc mắt nhìn qua bên đó.

Cả người cũng ngẩn ra.

Ngay sau đó, mấy người bạn cùng phòng khác cũng chú ý đến Đường Tụng ở cách đó không xa.

Bắt đầu châu đầu ghé tai mà thảo luận.

“Đó không phải soái ca chơi đàn guitar ngoài quảng trường sao? Thật mẹ nó đẹp trai!”

“Đang mua đồng hồ Rolex? Là con nhà giàu nha.”

“Nếu đây là bạn trai mình, mình sẽ đánh gãy xương sườn của bản thân để nấu canh cho bạn trai uống.”

“Hừ, cậu soi gương đi, mấy người chúng ta, chỉ có Thu Thu có hi vọng thôi.”

“Này! Linh Linh, mau chùi nước miếng đi, đừng làm mất mặt phòng 202 chúng ta.”

Trương Linh Linh liếc môi một cái: “Châu Châu, chúng ta đánh cược không?”

“Cược gì?”

“Nếu mình có thể xin wechat của anh ta, còn có thể nói vài câu, vậy cậu mời bữa sáng một tháng! Nếu như thất bại, mình

sẽ mời cậu.”

Châu Châu nhìn bộ ngực thường thường không có gì lạ của Trương Linh Linh.

Lại nhìn size B của mình một chút.

Cười nhạo nói: “A, tiểu bảo bối, cái mông cong hơn vầng hơn là không coi ai ra gì rồi đúng không? Chuẩn tầu!”

Trương Linh Linh che miệng cười khẽ, vỗ nhẹ một cái lên đầu bạn cùng phòng.

“Chuẩn bị mua bữa sáng một tháng đi! Bây giờ mình thường dậy 6 giờ để rèn luyện nha.”

Châu Châu biến sắc mặt, giống như nghĩ đến gì đó, liền bắt lấy tay của Thu Thu.

Vội vã cuống cuống nói: “Phải nói trước, không thể để Thu Thu đi lên xin wechat hộ cậu, cũng không thể dùng danh nghĩa của Thu Thu để tiếp xúc với người ta.”

Nghe vậy, Thu Thu mím chặt môi, thu hồi ánh mắt.

Trương Linh Linh liếc nhìn Thu Thu đầy thâm ý.

Từ khi nhìn thấy Đường Tụng, nàng đã đoán được vì sao Thu Thu gọi mình đến đây.

Nhìn dáng vẻ này của bạn thân, nàng lại lắc lắc đầu, nhưng không nói an ủi gì cả.

Rất nhiều chuyện, Thu Thu đều hiểu hơn ai khác.

Nhìn thấy Trương Linh Linh không nói gì.

Châu Châu đắc ý nói: “Chúng ta đã nói rồi, bây giờ sợ thì cũng muộn rồi.”

Hai người bạn cùng phòng còn cũng bắt đầu ồn ào.

“Linh Linh, go go go! Chẳng may mèo mù vớ cá rán thì sao?”

“Chẳng may nam thân kia thích sân bay thì sao?”

Nghe thấy hai chữ ‘sân bay’.

Trương Linh Linh như bị giẫm phải đuôi, lập tức xù long: “Trương Kỳ, ai sân bay hả?”

“Rồi rồi, bảo bối, mau đi đi.”

“Mình mở camera rồi, chuẩn bị ghi chép cảnh này, rồi gửi vào trong nhóm của lớp.”

“Hi Hi, Kỳ Kỳ, cậu tàn nhẫn thật, nhưng mà mình thích!”

Trương Linh Linh cắn răng, vốn còn muốn khiêu tón một chút.

Nếu mọi người đã trào phúng mình, xem thường mình, bắt nạt mình, vậy thì để bà đây dạy cho một bài học!

Nghĩ tới đây, Trương Linh Linh quay người.

Đi hai bước lại dừng lại.

Nhìn cách ăn mặc của mình hôm nay.

Bởi vì đi vội nên không trang điểm, cái này thì coi như xong, ăn mặc lại rất bình thường.

Quần jean, giày thể thao, áo hoodie rộng rãi.

Cộng thêm vừa tập yoga xong, còn chưa tắm rửa, trên người còn có chút mùi mồ hôi.

Lại nhìn Đường Tụng ở sau lớp tường pha lê.

Lập tức cảm thấy tự ti mặc cảm.

Nàng quay đầu lại, có chút u oán nói: “Thu Thu, cậu nên nhắc nhở mình trang điểm.”

Thu Thu hơi cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt Trương Linh Linh, giải thích: “Xin lỗi Linh Linh, lúc đó mình vội quá, nên quên.”

Những người khác không hiểu lời ngậm của hai người.

Coi là Trương Linh Linh đang đùa.

“Thôi đi, mình biết ngay là Linh Linh không dám đi mà.”

“Mình vốn cho rằng Linh Linh sẽ đi, sau đó nhìn một chút rồi chạy, không ngờ chưa đi đã sợ.”

Trương Linh Linh có tướng mạo mộc mạc, không hề có tính công kích, cũng rất hợp mắt.

Cộng thêm chiều cao khá ổn, tính cách vui vẻ hòa đồng, làm người rất tốt.

Trong trường học quan hệ rất rộng, bất kể là nam hay nữ, sinh viên hay giáo viên, đều sẽ thân với nàng.

Nhưng nàng không có thói quen trang điểm.

Bình thường ăn mặc cũng rất mộc mạc, nhìn qua không quá xuất chúng.

Nhất là mỗi ngày đều đứng cạnh đại mỹ nữ như Thu Thu, hoàn toàn là lá xanh.

Chớ nói chi là, nam thần trong kia còn đeo đồng hồ nổi tiếng, mặt quần áo đắt đỏ, vai rộng eo hẹp, ngũ quan tuần mỹ.

Hai người nhìn thế nào cũng là người của hai thế giới.

Trương Linh Linh thở sâu, âm thầm động viên bản thân.

“Mình có hợp tác với Đường Tụng nha, bọn mình còn có thể trò chuyện công việc, mình còn có thể biên tập video... Coi như mình có ăn diện, khả năng cao Đường Tụng cũng chú ý đấy.”

Nàng vốn rất lạc quan, nghĩ đến đây liền không thềm nghĩ nữa.

Bước nhẹ nhàng đến cửa hàng Rolex.

Theo khoảng cách đến gần, trái tim nhỏ của nàng bắt đầu nhảy ‘thình thịch’.

Quan sát ở khoảng cách gần, vẻ ngoài của hấn càng làm cho người ta kinh tâm động phách.

Làn da rất đẹp, tay cũng rất đẹp, mũi thẳng tắp, bờ môi cũng xinh đẹp như vậy...

Rất muốn thử một lần nha!

Nàng không nhìn được mà nhớ đến cái ôm và véo má của lần trước, sau đó là Benz CLS.

Chỉ biết tự trách vì khi đó lại không cảm nhận một phen, nhờ kỹ loại cảm giác đó.

Đột nhiên, hình như Đường Tụng cảm giác được cái gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Ngay sau đó, hấn nở nụ cười vui vẻ: “Linh Linh, sao cô lại ở đây?”

Nhìn thấy thái độ của hấn, Trương Linh Linh lập tức thở phào.

Ưa thích một người, đúng là có thể để người tự ti.

Trương Linh Linh tràn đầy cảm xúc với việc này.

Chương 353: Thanh tỉnh lại trầm luân

Giờ phút này, nhìn nụ cười vui vẻ kia, Trương Linh Linh lập tức cảm thấy trái tim tràn ngập hạnh phúc.

Nàng đỏ mặt nháy mắt với Đường Tụng, điềm nhiên hỏi: “Đường tổng, chào buổi tối! Đang đi dạo phố với bạn cùng phòng thì nhìn thấy anh, cho nên đã to gan đi lên bắt chuyện, chắc anh sẽ không ghét bỏ nhỉ?”

Đường Tụng cười khẽ một tiếng, trực tiếp đưa tay vuốt vuốt mái tóc hơi rối của nàng: “Mấy ngày không gặp mà khách khí như vậy rồi? Đây không phải là Trương Linh Linh mà tôi biết nha.”

Trương Linh Linh cảm nhận hơi ấm của bàn tay trên đỉnh đầu, hơi vênh môi lên nói nhỏ: “Hôm nay là ngày 27 tháng 10, sau ngày 4 tháng 10 là chúng ta không gặp mặt, đã 23 ngày rồi, sao có thể xem như mấy ngày? Tôi còn gửi nhiều tin nhắn như vậy, anh lại trả lời rất ít, xem ra là đã quên người bạn này.”

Nghe vậy, Đường Tụng hơi sững sờ, không ngờ nàng lại nhớ rõ ràng như vậy.

Xấu hổ thu tay lại, xin lỗi: “Ah... Dạo này tương đối bận, xin lỗi nha.”

Nhìn thấy biểu cảm này của hắn, Trương Linh Linh cảm thấy Đường Tụng quen thuộc đã trở về.

Nàng quay đầu liếc nhìn đám bạn cùng phòng, lại nhìn thanh niên trước mặt.

Khẽ cắn môi, trực tiếp vươn tay véo véo khuôn mặt trắng nõn của Đường Tụng.

“Được rồi, tha thứ cho anh.” Trương Linh Linh cảm nhận một phen, nội tâm lập tức vui vẻ.

Trương Tử Kỳ thấy cảnh này, ánh mắt lấp lóe.

Đây đúng là một Hải Vương điển hình.

...

“Linh Linh chơi thật کیا! Thật sự là can đảm mà!”

“To gan thật đấy!”

“Đây là bị sắc đẹp làm mờ mắt mà!”

Mấy người bạn cùng phòng không khỏi tiến lên vài bước, quan sát hành trình bắt chuyện của Trương Linh Linh ở khoảng cách gần hơn.

Sau đó liền nhìn thấy hai người trò chuyện với nhau, nam thần kia còn đưa tay sờ đầu nàng.

“Đậu xanh!!!!!!”

“Móa móa móa móa móa!”

“Con mẹ nó, tôi nhìn thấy cái gì đây!?”

Mọi người đều tròn tròn mắt, có chút không dám tin.

Ngay sau đó, Trương Linh Linh vậ mà đưa tay véo má nam thần.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, cả đám đều tròn mắt há mồm, nói không ra lời.

Thu Thu thì vẫn yên tĩnh tại chỗ, lẳng lặng nhìn hai người.

Nội tâm vừa hâm mộ và mất mát.

Nàng hiểu khoảng cách giữa mình Đường Tụng hơn bất kỳ kẻ nào.

Lần trước, sau khi gửi tin nhắn kết bạn, thì nàng đã hiểu thái độ của Đường Tụng.

Rất nhiều lần, nàng đã từng muốn cầu xin tha thứ.

Lại sợ nhận được câu trả lời tàn nhẫn.

Nếu như không có sự kiện kia.

Nàng cảm thấy mình và Đường Tụng có thể trở thành bạn rất tốt.

Dù là không yêu đương, thì cũng có thể trở thành bạn tốt như Trương Linh Linh bây giờ.

Gặp mặt có thể thoải mái đi lên nói chuyện, thậm chí sờ mặt, xoa đầu.

Ngẫu nhiên có thể trò chuyện tâm sự, ra ngoài quay chụp video.

Gặp được đồ ăn ngon có thể chia sẻ với nhau.

Gặp được chuyện thú vị của thể thảo luận với nhau.

Có thể chào buổi sáng, chúc ngủ ngon trên wechat.

Mặc dù là những yêu cầu đơn giản như vậy, nhưng lại quá khó để thực hiện.

Thu Thu nắm chặt túi xách của mình, mang theo dũng khí lớn lao để đi về phía trước.

“Biết rõ là không thể làm, tỉnh táo nhưng lại trầm luân.”

“Đây đại khái chính là mình đi!”

...

“Tha thứ dễ dàng như vậy?”

Đường Tụng cười quan sát Trương Linh Linh ở trước mặt.

Mặt mộc không trang điểm, ăn mặc cũng mộc mạc như trước kia, không khác lần đầu gặp mặt là bao.

Thật ra dung mạo của nàng cũng coi như không tệ.

Mặc dù không quá xinh đẹp, nhưng cũng rất thanh tú.

Thuộc về loại hình nhìn nhiều cũng sẽ không ngán.

Đương nhiên, so với khuôn mặt ngự tử hệ cấm dục của Thu Thu, cộng thêm size 32D, dáng người lồi lõm của Thu Thu thì không so được rồi.

Nghĩ đến Thu Thu, khóe mắt hắn liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Mặc áo khoác len, áo trong màu trắng, quần dài màu sẫm bó sát chân.

Tóc nàng đã nhuộm đen, hơi rủ xuống vai.

Trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, biểu cảm có hơi co quắp.

Nàng đang cất bước đi về phía bọn họ.

Rất nhanh, ánh mắt của hai người nhìn thẳng vào nhau.

Đường Tụng bình tĩnh như thường, đôi mắt sáng chói không có chút rung động nào.

Thu Thu lại sững sờ tại chỗ, giống như bị trúng thuật Định Thân.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, đưa tay kéo bả vai Trương Linh Linh, kéo nàng đến cạnh quầy hàng.

Chỉ vào khu vực đồng hồ nữ, hào phóng nói: “Chọn một cái đi, coi như là một món quà nhỏ để bồi tội.”

Cảm nhận bàn tay ấm áp trên vai, nội tâm Trương Linh Linh hơi run rẩy.

Nhớ đến mùi mồ hôi trên người mình, vội vàng rút cổ lại, sợ hãi bị hấn ghét bỏ.

Vội vàng từ chối: “Đừng mà, đừng mà! Tôi chỉ đùa một chút thôi, tôi biết anh rất bận.”

Chiếc xe Benz CLS lúc trước đã khiến nàng sợ hãi rồi.

Hiện giờ còn muốn tặng đồng hồ.

Nàng cảm thấy mình có chút không chịu nổi.

Thật ra nàng chỉ muốn tâm sự với hấn, tốt nhất là có thể cùng quay video giống như lần trước.

Đường Tụng cười khẽ một tiếng: “Cùng một câu ‘đừng mà’, vì sao người khác nói thì là phong tình vạn chủng, còn cô nói thì lại giống như đầu địa chủ?”

Trương Linh Linh lập tức bật cười, cũng hiểu ý ngầm trong lời này.

Nàng kiễng chân đến bên tai hấn, nhỏ giọng làm nũng nói: “Yamete... Yamete...”

Tiếp đó, sắc mặt đỏ bừng mà dờn mắt đi.

Làm bộ như đùa giỡn: “Thế nào? Có phải phong tình vạn chủng rồi không?”

Đường Tụng nhướn mày, khóe miệng mang theo ý cười.

Dưới ánh mắt của hấn, Trương Linh Linh mặt đỏ tim run.

Quay người vẫy tay với đám bạn cùng phòng, ra hiệu cho mọi người qua đây.

...

“Đây... đây... mẹ nó, mình cảm thấy hôm nay đang xem phim khoa học viễn tưởng.” Trương Kỳ nhỏ giọng nói.

“Đúng thế, ai có thể nghĩ nam thần lại là một người thích sân bay chứ?? Châu Châu, chuẩn bị dậy sớm mua bữa sáng đi.”

Châu Châu: “Linh Linh đáng yêu như thế, chắc chắn sẽ không tàn nhẫn như vậy.”

Bốn người đi vào cửa tiệm Rolex.

Tất cả đều nhìn Đường Tụng với ánh mắt tò mò.

Trương Linh Linh lại liếc mắt ra hiệu với đám bạn.

Rồi giới thiệu với Đường Tụng: “Đây là Hồ Ly Châu, Trương Kỳ, Hà Viện, người còn lại thì không cần giới thiệu nhỉ?”

Tiếp đó lại đặc ý nói với ba người bạn cùng phòng: “Vị này là Đường Tụng, Đường tổng, là người tặng xe cho mình. Mọi người vẫn luôn tò mò đúng không? Hôm nay được gặp rồi đây, có giống như suy nghĩ của các cậu không?”

Đường Tụng cười gật đầu với các nàng: “Xin chào.”

Thu Thu lộ ra nụ cười kích động mà co quắp, nói khẽ: “Đường Tụng... chào buổi tối.”

Ba người khác nghe vậy thì lập tức giật nảy mình.

Trước đó nghe nói có người tặng xe sang cho Linh Linh, mọi người còn chưa tin.

Cho là Linh Linh thuê xe để quay video với Thu Thu, Trương Linh Linh cũng không giải thích nhiều.

Nên mọi người cũng không nghĩ nhiều.

Không ngờ hôm nay lại gặp được chính chủ tặng xe.

Lại còn là một nam thần đẹp trai như vậy.

Lớn lên đẹp trai, nhiều tiền còn hào phóng.

Làm sao thấy hơi không quá chân thật.

Châu Châu há hốc miệng, gian nan nói: “Linh Linh, cậu không nói đùa chứ?”

Những người khác cũng tỏ vẻ không tin.

Trương Linh Linh mặt mày hấn hờ, ôm lấy cánh tay Đường Tụng, cười nói: “Quay đầu cho các cậu xem giấy đăng ký xe.”

“VẬY hai người là người yêu?” Trương Kỳ lại hỏi một vấn đề mà mình cũng không tin.

“Kỳ Kỳ, nói mò gì đó, đã nói là bạn rồi mà.” Trương Linh Linh giật mình, vội vàng thả tay Đường Tụng ra, vành tai đã nóng bỏng.

Nếu thật sự là người yêu, mình nào rảnh đi dạo phố với mấy người này chứ.

Hiện giờ đi khách sạn luôn cũng được.

Chương 354: Quên đi

“Đường Tụng, đã hơn 7 giờ rồi, anh có đói không, hay là chúng tôi mời anh bữa cơm nhé?” Thu Thu nhân cơ hội để nói ra câu nói mình chuẩn bị từ lâu.

Vốn muốn nói ‘Tôi mời anh’, nhưng lại sợ Đường Tụng từ chối, lúc này mới đổi thành ‘chúng tôi’.

Đường Tụng đưa tay nhìn thời gian, gật đầu nói: “Đúng là nên ăn cơm rồi, hay là tôi mời mọi người đi, mọi người thương lượng xem muốn ăn gì.”

Nói xong, hắn lại quay người nói với Trương Tử Kỳ: “Giúp tôi chọn một chiếc đồng hồ nữ, hợp với tuổi của cô ấy.”

Trương Tử Kỳ nhìn Trương Linh Linh một chút, nội tâm không khỏi sinh ra cảm xúc hâm mộ và ghen ghét.

Một cô gái vẫn nằm trong giai đoạn bạn bè.

Chỉ tình cờ gặp mặt, lại tặng Rolex?

Nghe hai người nói chuyện, hình như lúc trước còn tặng xe Mercedes?

Đây mẹ nó đúng là đại gia mà!

Mặc kệ vị này có phải Hải Vương hay không, với trình độ hào phóng này, tuyệt đối có thể xưng là Tình Thánh!

Nàng làm nhân viên bán hàng nhiều năm rồi, đúng là chưa từng gặp được một thanh niên cá tính như vậy, hết lần này đến lần khác còn đẹp trai nữa.

Khiến cho nàng cũng muốn làm bạn với đối phương.

Trương Linh Linh vội vàng từ chối, nói: “Đừng mà, không công không nhận lộc, tôi cũng không chịu nổi, anh đã tặng xe rồi, tôi không dám nhận.”

Đường Tụng véo khuôn mặt đỏ rực của nàng, cảm giác có chút phồng tay.

Cười nói: “Chiếc xe kia là để cảm ơn cô làm balo vẽ. Cô giúp tôi chỉnh lý video, tài liệu, lại giúp tôi viết văn án, chủ đề, còn giúp tôi biên tập, thêm đặc hiệu... Tôi có thể thấy cô rất dễ bụng, nói thật tôi rất cảm động. Vẫn luôn muốn mời cô đi ăn tiệc, nhưng vẫn luôn lỡ hẹn, chính tôi cũng thấy ngại. Lần này coi như là bồi thường đi, đừng từ chối.”

Trương Linh Linh hơi chột dạ mà liếc nhìn Thu Thu.

Nàng đúng là có sửa sang và chỉnh lý một chút, nhưng còn lâu mới dễ bụng bằng Thu Thu.

Trên cơ bản đều là Thu Thu chỉnh lý và sửa sang, nàng chỉ biên tập lại mà thôi.

Hiện giờ, ngoại trừ ngủ thì Thu Thu chỉ livestream, quay video, thời gian còn lại hầu như đều đang xem video và chỉnh lý tài liệu.

Đây cũng là vì sao nàng không quá tức giận khi Thu Thu thỉnh thoảng lại lấy điện thoại của nàng để trò chuyện với Đường Tụng.

Nếu chỉ nói đến dễ bụng và dụng tâm, vậy nàng cảm thấy mình kém Thu Thu rất nhiều.

Nếu như Đường Tụng hẹn hò với Thu Thu.

Thu Thu tuyệt đối sẽ là loại người: Nhắn tin trả lời ngay, tắm rửa cũng trả lời, một tay ăn cơm một tay khác trả lời tin nhắn, không có bạn khác phái, nhìn thấy một con chó ở ven đường cũng sẽ báo cáo, cả ngày chỉ nghiên cứu bạn trai thích

ăn cái gì sau đó làm cho bạn trai ăn, là máy dự báo thời tiết 24 giờ, chỉ cần bạn trai hắt xì hơi một cái là sẽ chạy đi mua thuốc cảm ngay...

Trương Tử Kỳ lấy ra hai chiếc hộp đồng hồ, nhiệt tình nói: “Tiên sinh, chiếc đồng hồ Rolex Lady Datejust này rất thích hợp. Mặt đồng hồ 28mm, tự động lên dây. 65.700 một cái trước mặt trong tiệm có hai chiếc có sẵn. Một chiếc màu trắng rượu, một chiếc màu hồng candy... Rất thích hợp với những cô gái trẻ tuổi.”

Đường Tụng nhìn lướt qua, dáng vẻ rất không tệ, cũng rất hợp với nữ sinh.

Giá cả cũng rất rẻ, còn không bằng đôi giày AJ hần vừa mua.

Mấy cô gái nhìn chiếc đồng hồ tỏa sáng trong hộp, đều thấy hơi hưng phấn.

Rolex Lady Datejust rất nổi tiếng trong dòng đồng hồ nữ, các nàng hoặc nhiều hoặc ít đều từng nghe nói đến.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt, đúng là rất đẹp.

Hai mắt Trương Linh Linh cũng tỏa sáng.

Đây chính là Rolex nha.

Là hàng xa xỉ điển hình.

Đồng hồ hơn 60.000, nàng nghĩ cũng không nghĩ đến.

“Chọn màu đi.” Đường Tụng thấy biểu cảm của nàng, cười vỗ vỗ tay nàng.

Trương Linh Linh hơi run lên, lại liếc nhìn bạn thân lần nữa.

Nhỏ giọng nói: “Chuyện này... Đường Tụng, thật ra những tài liệu và văn án kia, có rất nhiều là Thu Thu chỉnh sửa.”

Nàng không muốn nói dối Đường Tụng, cũng không muốn bởi vì giấu diếm mà nhận được món quà quý giá này.

Bằng không, nàng sẽ áy náy rất lâu.

Nghe nàng nói vậy, Đường Tụng hơi sững sờ, ngạc nhiên liếc nhìn Thu Thu.

Trong ấn tượng của hắn, Thu Thu vẫn luôn là một người rất cao ngạo và lạnh lùng.

Cho dù là hình tượng khi ở trên internet, nàng cũng là một cự tử cao ngạo lạnh lùng.

Đáng tiếc là yêu đương mất não, không phân rõ nặng nhẹ.

Thật ra hai người họ cũng không nói được mấy câu.

Không ngờ nàng lại nhiệt tình như vậy?

Còn giúp mình chỉnh lý tài liệu?

Nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Thu Thu bị hắn nhìn vào, chỉ cảm thấy toàn thân như bị hòa tan.

Trong mắt mang theo hơi nước, mí mắt không nói gì.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, không để ý lắm nói: “Vừa hay có hai màu, hai người mỗi người chọn một cái đi, xem như cảm ơn sự vất vả và cố gắng của hai người.”

Nghe Đường Tụng nói vậy, đám người Châu Châu đều kinh ngạc đến há hốc miệng.

Đây chính là Rolex hơn 60.000 đấy, có thể bữa bãi như vậy sao?

Trước kia chỉ nhìn thấy cảnh này trong các video ngắn trên mạng.

Không ngờ lại phát sinh trên người bạn cùng phòng mình.

Thật sự là... có chút ước ao ghen tị nha a a a a!

Nếu biết thế, bọn họ cũng hỗ trợ rồi.

Mỗi ngày chỉ thấy Thu Thu và Linh Linh bận rộn, không ngờ lại còn có loại phúc lợi này.

Trương Linh Linh hơi do dự, không biết có nên từ chối thay Thu Thu hay không.

Nàng đưa mắt nhìn bạn thân của mình.

Thu Thu cúi đầu, đôi tay run nhẹ vì kích động.

Nàng cũng không quá chú ý đến giá cả, mà là bởi vì đây là Đường Tụng tặng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Cái này... cái này có quá quý giá rồi không, tôi không dám nhận.”

Nàng vẫn thận trọng một phen, tránh cho Đường Tụng cảm thấy nàng háms giàu.

Sau khi nhận đồng hồ, nàng nhất định cũng sẽ mượn cơ hội này, để tặng lại Đường Tụng một món quà có giá trị tương đương.

Một món không đủ, vậy thì hai món, ba món, bốn món...

Nghĩ đến đây, chợt thấy vui vẻ.

Bởi vì một đến hai đi như vậy, nói không chừng có thể trở thành bạn bè.

“A?” Nghe thấy nàng nói vậy, Đường Tụng hơi nhú mày.

Nhớ đến chuyện trước kia.

Hắn cười nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Ha ha, vậy quên đi!”

Thu Thu nghe vậy, đồng tử co rút lại, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Câu nói này của Đường Tụng, đại khái chỉ có hai người họ mới hiểu.

Khi đó, trong đại lý xe Hằng Đạt.

Nàng cũng lấy lý do đắt quý giá, từ chối con búp bê và ly nước BMW của đối phương.

Lúc đó Đường Tụng cũng trả lời như vậy.

Đến giờ nàng vẫn còn nhớ kỹ.

Sau khi rời đại lý xe, thái độ của Đường Tụng rất lạnh nhạt, nói một câu “Chúng ta còn không phải bạn bè”.

Khi đó chỉ cảm thấy hơi khó chịu.

Hiện giờ, mỗi khi nhớ lại, nàng đều cảm thấy trái tim đau nhói.

Nhớ lại quá khứ, lại nghe câu nói này, tim nàng càng như đao cắt.

Trong mắt dần dần xuất hiện hơi nước, bờ môi run rẩy.

Nếu như có thể quay lại.

Nàng chắc chắn sẽ không từ chối con búp bê và ly nước BMW kia.

Chương 355: #\$\$%#\$\$%

Trương Linh Linh nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu.

Có lẽ người khác không biết ý nghĩ của Thu Thu, nhưng nàng rất hiểu.

Biết Thu Thu chỉ là thận trọng thôi, không ngờ lại bị Đường Tụng hiểu lầm.

Tình hữu nghị giữa nàng và Thu Thu rất sâu, có thể nói là không thua kém hơn tình cảm của nàng với Đường Tụng.

Quan hệ của hai người vẫn luôn rất thân thiết.

Trong đại học cũng có lúc xung đột, cãi nhau, nhưng đại đa số thời gian vẫn là chị em tốt không giấu gì nhau.

Từ sau khi Thu Thu làm TikTok và kiếm được tiền, chuyện đầu tiên chính là chia sẻ cùng nàng.

Mặc dù thu nhập không cao, fan không nhiều, nhưng vẫn để nàng làm trợ lý, muốn dẫn nàng cùng phát tài.

Nàng tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy Thu Thu, nhỏ giọng an ủi: “Thân ái, sao thế? Có phải ủy khuất rồi không. Không sao, Đường Tụng là người rất tốt, anh ấy không có ý gì đâu, chỉ đùa cậu thôi. Cậu thích màu nào thì chọn trước đi, lần này mình không tranh với cậu.”

Nói xong liền kéo tay Thu Thu đi đến cạnh quầy hàng.

Nói với Đường Tụng: “Đường Tụng, Thu Thu là bạn thân của tôi, tôi rất hiểu Thu Thu, cô ấy mặt mỏng, thật ra trong

lòng rất muốn, nhưng hết lần này đến lần khác lại giả bộ thận trọng, sợ anh có ấn tượng kém với mình.”

Ba người bạn cùng phòng khác cũng cảm nhận được bầu không khí hơi dị dạng, vội vàng mở miệng giảng hòa.

Thu Thu há miệng, lại không biết nên nói gì.

Đường Tụng thở dài, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiên Thu Thu.

Giải thích nói: “Vừa rồi là tôi cân nhắc không chu toàn, tặng đồng hồ cho con gái cũng có ý nghĩa đặc thù. Cô từ chối, tôi cho rằng là vì Vương Vân Phong như lần trước, chứ không có ý gì khác. Nếu đã thích, vậy hai người chọn đi.”

Thu Thu nghe vậy, lập tức gấp gáp.

Đây chính là chuyện nàng sợ nhất.

Nàng không khỏi tiến lên một bước, đứng rất gần, nhìn thẳng vào mắt Đường Tụng.

Muốn giải thích một chút, nhưng bởi vì quá khẩn trương và lo lắng, không biết nên mở miệng thế nào.

Áp úng một lúc lâu, kìm nén đến sắc mặt đỏ bừng.

Chú ý đến ánh mắt nghi hoặc của Đường Tụng, nàng lại vội đến mức đầu đầy mồ hôi.

Mở miệng liền nói: “@#@\$\$! Tôi đã Vương Vân Phong \$!&@#\$&*...”

Đường Tụng cũng không hiểu mấy câu tiếng địa phương này.

Chỉ có thể hiểu đại khái, hình như là đang xin lỗi.

Trương Linh Linh kéo tay bạn thân.

Thu Thu chỉ chỉ miệng mình, vội đến sắp khóc.

Lại phun ra vài câu tiếng Xuyên: “&^!#&\$@!”

Trương Linh Linh che miệng nàng lại, ngượng ngùng nói với Đường Tụng: “Thu Thu quá vội, cô ấy là người Xuyên, thỉnh thoảng vội quá thì sẽ phun ra vài câu tiếng Xuyên. Đường Tụng, anh hiểu lắm rồi, chúng tôi đã không để ý đến Vương Vân Phong từ lâu rồi, Thu Thu cũng đã block tên đó rồi. Vừa rồi Thu Thu nói là anh phải tin cô ấy, trước kia là lỗi của cô ấy, xin anh tha thứ cho cô ấy.”

Thu Thu nghe thấy Linh Linh giải thích, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, nàng đột nhiên ý thức được mình đứng quá gần Đường Tụng, đã sắp dính vào nhau rồi.

Ngửi lấy mùi hương trên người Đường Tụng, chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, vội vàng lùi ra sau.

“Block rồi?” Đường Tụng kinh ngạc nhìn Thu Thu.

Không tiếp xúc nhiều, nhưng hẳn có thể cảm giác được Thu Thu rất thích Vương Vân Phong.

Có thể đi đến một bước block này, đúng là không nghĩ tới.

“Đúng.” Thu Thu cố gắng bình tĩnh lại, vội vàng mở miệng giải thích: “Đã rất lâu rồi không liên lạc, hi vọng anh không hiểu lầm, đồng hồ này quá đắt, còn đắt hơn xe mô tô của tôi, nên tôi mới không dám nhận.”

Đường Tụng nhìn chăm chăm nàng một chút.

Hắn lại không phải người ngu.

Từ thái độ của Thu Thu, hẳn nhạy cảm phát hiện gì đó.

Nội tâm thấy hơi kỳ lạ và hoang đường, hình như hẳn không làm gì mà?

Hắn lắc lắc đầu, nói: “Được rồi, tôi hiểu rồi, vừa rồi đúng là tôi hiểu lầm. Hai người chọn đồng hồ đi, chọn xong chúng ta đi ăn cơm.”

“Đường tổng hào phóng!” Trương Linh Linh vội vàng tiến lên phía trước, kéo tay Thu Thu đi về phía quầy.

Chỉ cào hai chiếc đồng hồ Rolex Lady Datejust, nói: “Minh biết cậu thích màu trắng, vậy cậu lấy chiếc màu trắng rượu này đi.”

Nói xong, nàng trực tiếp cầm lên và đeo lên tay Thu Thu.

Quan sát một lát, tán dương: “Quá đẹp! Nếu tay mình đẹp như cậu thì tốt rồi.”

Đường Tụng vô thức nhìn thoáng qua, đúng là rất hợp.

Tay Thu Thu rất đẹp, ngón tay thon dài mảnh khảnh, làn da tinh tế tỉ mỉ.

Lúc này Thu Thu mới bình tĩnh lại, nàng vuốt vuốt tay áo, ngây ngốc nhìn đồng hồ trên cổ tay, có chút không dời nổi mắt.

Trên mặt chợt nở nụ cười vui vẻ, híp mắt lại, miệng lộ ra một đường cong xinh đẹp.

Khuôn mặt xinh đẹp hệ cảm dục, vậy mà lộ ra chút hồn nhiên.

Trương Linh Linh vỗ vỗ hông bạn thân, trêu chọc: “Đắc ý quên hình rồi? Không thấy cổ tay mình vẫn trống không à?”

Thu Thu hơi đỏ mặt.

Cẩn thận cầm chiếc đồng hồ màu hồng candy lên, đeo lên tay Trương Linh Linh.

Trương Linh Linh đưa tay lên xem một chút, nội tâm lập tức bị vui vẻ lấp đầy.

Nàng bắt lấy tai Thu Thu, tiến đến trước mặt Đường Tụng, cười hì hì nói: “Đường Tụng, đẹp không?”

Bởi vì không chú ý đến chống nắng, nên làn da Trương Linh Linh có màu lúa mì khỏe mạnh.

Đặt chung với cánh tay trắng như tuyết của Thu Thu, đúng là hơi kém một chút.

Nhưng xương của nàng tinh tế, mang theo vẻ ôn nhu dịu dàng của phái nữ, nhìn cũng rất không tệ.

“Cực đẹp, rất hợp với cô.” Đường Tụng cười tán dương một câu, lại nói với Trương Tử Kỳ: “Thanh toán đi.”

Ba người bạn cùng phòng khác cũng tiến lên, tán dương đồng hồ trên tay hai người.

Trong mắt mang theo vẻ hâm mộ.

Trương Linh Linh cầm điện thoại, không ngừng chụp ảnh.

Thu Thu cúi đầu, mái tóc mềm mại hơi rủ xuống, che khuất niềm vui sướng giữa hai hàng lông mày của nàng.

Thanh toán xong, đi ra khỏi cửa tiệm Rolex.

Trương Linh Linh đề nghị đi lên lầu ăn Haidilao.

Những người khác cũng không có ý kiến.

Một nhóm 6 người đi thẳng lên tầng 4.

...

Trung tâm Porsche Yến Thành.

Từ Giai Lệ nhìn ảnh do Trương Tử Kỳ gửi đến, ánh mắt rung động kịch liệt.

Nàng quá quen thuộc với chiếc áo sơ mi trắng này.

Mở album ảnh ra.

Trong đó vẫn còn mấy tấm ảnh Đường Tụng ngồi trên BMW, đón gió thu.

Khỏe miệng nở nụ cười yếu ớt, gió mát thổi qua lọn tóc, cộng với áo sơ mi trắng và hoàn cảnh chung quanh, tạo thành một bức tranh xinh đẹp.

Mấy tấm ảnh này, đã theo nàng vượt qua rất nhiều đêm cô độc.

Với tư cách là tài liệu làm phép, tuyệt đối là xài tốt.

Đúng lúc nàng thất thần.

Tình...

Tử Kỳ: “Da cậu ta rất tốt, sờ lên vừa trơn lại vừa non, tay cũng rất đẹp.”

Từ Giai Lệ biến sắc mặt, trả lời: “Cậu làm gì rồi? Hai người?”

Tử Kỳ: “Còn có thể làm gì, người ta đến mua đồng hồ, mình đeo lên giúp mà thôi. Mình đúng là muốn phát sinh gì đó, tiếc là mình cũng biết nhan sắc của mình không đủ.”

Tử Kỳ: “Nói cho cậu biết, vị này là Tình Thánh đấy, mua một chiếc Rolex Day-Date Ice Blue 750.000, sau đó tình cờ gặp mặt hai cô gái, liền tặng mỗi người một chiếc Rolex Lady Datejust. Lúc nãy đăng ký hội viên, mình đã nhớ kỹ số điện thoại của cậu ta rồi, có muốn thử một chút không?”

Nhìn thấy tin nhắn của chị em tốt, Từ Giai Lệ thấy rất phức tạp.

Vì sao mỗi khi tôi quyết tâm rời xa cậu, thì cậu luôn đột nhiên hiện ra, thể hiện sự tồn tại của mình?

Đồng nghiệp Lục Đình chạy tới, cười hì hì nói: “Chị Giai Lệ, tháng sau là sinh nhật chị rồi, chắc bạn trai chị cũng đến

nhỉ?”

Mấy nữ nhân viên khác nghe vậy, nhìn không được mà cười khẽ.

“Tiểu Lục, cô nói người bạn trai lái Porsche của Giai Lệ sao?”

“Không phải là chia tay từ lâu rồi sao? Người ta chỉ chơi đùa thôi.”

“Đúng thế, người ta trẻ tuổi, đẹp trai lại nhiều tiền, có không biết bao nhiêu ‘bạch phú mỹ’ trẻ tuổi vây quanh kia.”

“Có vài người, tuổi đã cao mà vẫn thích nằm mơ.”

“Cũng đúng, tháng sau là sinh nhật 30 tuổi rồi!”

Hai tháng trước, Đường Tụng xuất hiện, để Từ Giai Lệ chột nổi tiếng ở công ty.

Vài người rất ghen ghét, đều đang chờ xem nàng mất mặt.

Quả nhiên, từ đó về sau, vị ‘cao phú soái’ kia đã không xuất hiện nữa.

Điều này cũng xác minh suy đoán của bọn họ.

Sắc mặt Từ Giai Lệ trở nên rất khó chịu, không nói gì cả, trực tiếp quay người rời đi.

Chương 356: Triệu fan

Trong lúc ăn lẩu, Đường Tụng càng ngày càng thấy không thích hợp.

Những người khác đều đang chụp ảnh, chia sẻ vòng bạn bè.

Cho dù là Trương Linh Linh ngồi bên phải hắn, ngoại trừ nói chuyện với hắn, thỉnh thoảng sẽ sờ sờ đồng hồ mới của mình.

Nhưng Thu Thu lại một mực cúi đầu, dáng vẻ rất yên tĩnh, thỉnh thoảng ăn vài miếng rau.

Tuy nhiên, chỉ cần hắn ăn món gì đó hai lần.

Nàng sẽ lập tức cho một đồng vào.

Ly nước của hắn chỉ hơi vơi một chút, nàng lập tức rót đầy.

Nước trong nồi mà tràn ra ngoài, nàng sẽ lập tức lau sạch.

Còn nhiệt tình hơn cả phục vụ của Haidilao.

Đủ loại biểu hiện, khiến cho Đường Tụng lại sinh ra cảm giác hoang đường.

Nàng thích mình?

Thế nhưng hai người họ mới gặp nhau được mấy lần?

Hơn nữa, mỗi lần gặp mặt đều không quá vui vẻ.

Thậm chí còn xem như là có chút ân oán.

Sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Ăn uống được một nửa, Đường Tụng bất đắc dĩ nói: “Tôi uống nước chanh, đừng rót nước ô mai cho tôi nữa.”

Thu Thu “A” một tiếng, tay cầm bình nước ô mai chọt lắc một cái.

Cũng may Đường Tụng tay mắt nhanh nhẹn, vội vàng đỡ lấy đáy bình.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Nàng vội vàng thả bình nước ô mai xuống, rồi lại rót cho Đường Tụng một ly nước chanh.

Trương Linh Linh nhìn một màn trước mắt, ê ảm nói: “Thu Thu, cậu gọi mình đến để quay video cơ mà? Còn nữa, tối nay có livestream không?”

Thu Thu hơi đỏ mặt, lặng lẽ liếc nhìn Đường Tụng, nhỏ giọng nói: “Mình đã nói trong nhóm fan là hôm nay không livestream, chúng ta cứ ăn từ từ, không phải vội.”

Trương Linh Linh liếc mắt nhìn: “Vậy ngày mai phải livestream gấp đôi thời gian đấy, kiếm thêm ít tiền, còn chi trả tiền xăng dầu cho mình nữa.”

Thu Thu tự biết mình đuối lý, không dám phản bác.

Uống vài hớp nước chanh, nhìn đồng hồ trên cổ tay, do dự một chút.

Lấy dũng khí gọi tên hắn: “Đường Tụng!”

“A?” Đường Tụng quay đầu nhìn qua.

Thu Thu nuốt ngụm nước miếng, tay chà chà lên chân, nói: “Fan của anh đã vượt qua 700.000, hơn nữa còn có một lượng lớn mà fan tại Yên Thành, Tôi cảm thấy anh có thể cố gắng hơn một chút, tranh thủ lên đến 1 triệu fan.”

“Đến khi đó tạo cho mình một hình tượng người lập nghiệp, mở một quán cà phê, có thể tránh cho những người khác nói anh ‘khoe của’.”

“Phải biết, dân mạng luôn có lòng bao dung và cảm giác sùng bái với những người có bản lĩnh sáng tạo ra tài phú. Đồng thời, làm như vậy cũng có thể tuyên truyền cho quán cà phê, đạt được hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau, chắc hẳn sẽ có trợ giúp cho sự nghiệp của anh.”

“Hiện giờ là thời đại internet, chờ người khác công kích thanh danh của mình, chẳng bằng mình tự tạo nên hình tượng. Như vậy, những người như ‘có thể to có thể nhỏ’ sẽ rất khó gọi nước bắn lên người anh.”

Trương Linh Linh nghe vậy cũng nói theo: “Tôi cũng cảm thấy nên kinh doanh một chút, Đường Tụng, anh có tài như vậy, lại còn đẹp trai. Nếu anh tập trung vào kinh doanh tài khoản TikTok, đảm bảo sẽ thành một idol nổi tiếng. Hiện giờ livestream bán hàng rất kiếm tiền, còn có người trốn thuế đến mấy trăm triệu nữa kìa.”

Các nàng đều là người làm trong ngành, cũng kiếm được không ít tiền từ đó.

Trong mắt các nàng, với điều kiện của Đường Tụng, kiếm chục triệu fan là không có vấn đề.

Đường Tụng cúi đầu suy tư, với giá trị bản thân hắn bây giờ, livestream bán hàng cũng không có lực hấp dẫn gì.

Dù sao chỉ cần tiến độ nhiệm vụ chính tuyến tăng lên, hắn sẽ được kế thừa một vài tỷ.

Trái lại thì tuyên truyền phòng cà phê như Thu Thu nói lại khá hấp dẫn hắn.

Có thể giúp hắn hoàn thành series nhiệm vụ kinh doanh, thôi động nhiệm vụ chính tuyến.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai.

“Keng, bạn phát động series nhiệm vụ ‘TikToker’.”

“Keng, nhiệm vụ ‘TikToker’ giai đoạn thứ nhất đã mở ra.”

Nội dung: 1 triệu fan. Bạn đã có 700.000 fan, đã được xưng là một TikToker hợp cách, tiếp tục cố gắng, thông qua việc kinh doanh hợp lý, để fan vượt qua 1 triệu.

Ban thưởng: Trí lực +1, sức chịu đựng +1, nhanh nhẹn +1, thể kỹ năng ngẫu nhiên x1.

Chú 1: Không cho phép sử dụng bất kỳ thủ đoạn phi chính quy nào, bao quát dùng tiền mua quảng cáo trên TikTok, nhờ cơ cấu MCN thứ ba mua sắm lưu lượng và tuyên truyền...

Chú 2: Các thiết bị quay chụp video và livestream đã được gửi qua bưu điện.

Xem hết nhiệm vụ, Đường Tụng không còn phân vân nữa.

Nếu hệ thống đã cho nhiệm vụ, vậy chắc hẳn hệ thống cho rằng việc này có lợi cho sự trưởng thành của hắn.

Đây là còn chưa nói đến phần thưởng rất thơm.

Cái khác cũng không có gì, quý nhất là trí lực +1.

Trong game, ba thuộc tính càng cao thì càng khó kiếm.

Hiện giờ, trí lực của hắn là 78 điểm, mỗi một điểm đều rất quý giá.

Chỗ xấu duy nhất là không được dùng tiền để quảng bá.

Tuy nhiên, tài khoản của hắn bây giờ cũng không phải tài khoản mới, mà đã có hơn 700.000 fan.

Trước mắt, hắn có thể sử dụng 3 loại đường tắt.

Chế tác video ngắn chất lượng tốt, mở livestream, khen thưởng để hấp dẫn lưu lượng.

“Đường Tụng, anh không cần phí sức, tôi... và Linh Linh có thể giúp anh thiết kế kịch bản, cung cấp linh cảm, quay

chụp, biên tập, làm đặc hiệu. Anh chỉ cần dành chút thời gian để quay chụp là được, những thứ còn lại chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Thu Thu nhìn hấn với vẻ chờ mong, trong mắt đã lóe sáng.

Nàng hi vọng thông qua phương thức này để tiếp xúc với hấn nhiều hơn.

Như vậy, có lẽ một ngày nào đó, hấn sẽ coi mình là bạn bè.

Có thể giống như Linh Linh, tình cờ gặp mặt, ăn cơm và nói chuyện.

Thỉnh thoảng tâm sự trên wechat và cuộc sống, quá khứ và tương lai.

Đường Tụng lấy lại tinh thần, gật đầu nói: “Có thể.”

Thu Thu chớp chớp mắt, có chút không dám tin.

Cơ hội nằm mơ cũng muốn có được, lại nhận được dễ dàng như vậy?

Đường Tụng nghĩ nghĩ, lại nói: “Tôi định kinh doanh tài khoản TikTok này, tương lai chắc cũng sẽ liên quan đến livestream. Cô và Linh Linh khác nhau, cô cũng là một TikToker có tiếng. Tôi không thể để cô giúp không, mỗi tháng cho cô 10.000 làm thù lao, cô thấy thế nào? Đương nhiên, nếu Linh Linh muốn thì cũng có tiền lương.”

Nghe vậy, Trương Linh Linh và Thu Thu chưa kịp trả lời.

Ba người bạn cùng phòng bên đối diện đã mở miệng.

“Đường tổng, tôi được không. Tôi cũng là sinh viên ưu tú, cũng học qua nhiều bài chuyên ngành truyền thông, biên tập và quay chụp đều không có vấn đề, trong thời gian đi học còn từng tham gia quay chụp.”

“Đường tổng, tôi là Trương Kỳ, năm nay 23 tuổi, đến từ Bạch Thành tỉnh Sa, có thể gặp ngài thật là vinh hạnh...”

“Đường tổng tôn kính, chào ngài, tôi là Hồ Ly Châu, tính cách ôn hòa, lạc quan...”

Một trận tự giới thiệu xuất hiện.

Ba người họ đều là sinh viên năm 4, đang thực tập, sau khi tốt nghiệp thì cũng chỉ hi vọng kiếm 5000, 6000 một tháng thôi.

Đường Tụng vừa mở miệng đã là chục ngàn một tháng cho một công việc làm thêm.

Nếu nói không động tâm thì đó là không thể nào.

“Bành!” Tiếng vỗ bàn vang lên.

Mọi người đều giật mình.

Sắc mặt Trương Linh Linh rất khó coi, đây chính là công việc của nàng nha.

Hiện giờ không chỉ Thu Thu muốn cướp, ngay cả ba người này cũng muốn cướp.

Thu Thu hơi hoảng hốt, vội vàng nói: “Tôi không cần tiền lương, tôi giúp Linh Linh là được rồi, bình thường tôi cũng nhiều việc, chỉ hỗ trợ một chút thôi, chủ yếu vẫn là Linh Linh. Hơn nữa công việc này không phức tạp, tôi cảm thấy tôi và Linh Linh có thể giải quyết. Châu Châu, các cậu đừng nói linh tinh, chúng ta không thể lừa gạt tiền của người ta được.”

“Được rồi...” Ba người cùng thở dài.

Lúc này, sắc mặt của Trương Linh Linh mới hòa hoãn lại, còn ưỡn bộ ngực hơi bằng phẳng lên.

Dùng sức ôm lấy tay Đường Tụng, biểu thị chủ quyền.

Đường Tụng mỉm cười, nhìn vẻ quật cường trên khuôn mặt mộc mạc của Trương Linh Linh, nhìn không được mà đưa tay véo má nàng.

Trương Linh Linh hơi đỏ mặt, thân thể run rẩy, ý cười hiện lên giữa hàng lông mày.

“Đây chính là thân sơ khác biệt.”

“Mấy ngày này hai người vất vả một chút, giúp tôi chọn một hai đề tài thích hợp, chúng ta tranh thủ làm đẹp đề một chút.” Bởi vì không thể dùng tiền TikTok để quảng bá, nên chất lượng video rất quan trọng.

“Được, anh yên tâm, tôi đã có ý tưởng rồi.” Thu Thu hưng phấn nói.

Trương Linh Linh nhìn cảnh này với vẻ phức tạp.

Chương 357: Thanh niên tài tuấn

Ăn xong, ra khỏi trung tâm Vạn Đạt.

Đường Tụng cười nói: “Tôi để xe bên đường, tạm biệt.”

Thu Thu há miệng, muốn nói gì đó.

Trương Linh Linh lập tức nhìn thấu nàng, mở miệng nói: “Vừa ăn xong, đầy bụng quá, hay là chúng ta đi tiễn Đường tổng cho tiêu cơm đi?”

“Được, đúng là hơi no!” Thu Thu lập tức phụ họa.

Ba người khác liếc nhau, cũng không phản đối.

“Được thôi!” Đường Tụng nhún nhún vai, quay người đi về phía bãi xe.

Trương Linh Linh bước nhanh hai bước, làm bộ rất tự nhiên mà lại gần hắn.

Giơ tay mình lên, bắt đầu giới thiệu cho hắn về chiếc đồng hồ này, thật ra nàng cũng vừa lên mạng tìm hiểu.

Hai người cười cười nói nói, có vẻ rất thân mật.

Bất tri bất giác, đã kéo một khoảng cách với 4 người sau lưng.

Trong mắt Thu Thu toát ra vẻ hâm mộ.

Đi thêm vài phút, Đường Tụng đứng cạnh chiếc Porsche.

Hắn mở khóa, ánh đèn sáng lên.

Lại quay đầu liếc nhìn ra sau.

Làm người ta chú ý nhất chắc chắn là Thu Thu.

Đúng là một mỹ nữ điển hình.

Tỷ lệ ngũ quan rất đẹp, khuôn mặt hệ cảm dục tiêu chuẩn.

Sau đó chính là Trương Linh Linh, ăn mặc mộc mạc, không trang điểm, nhưng nhìn rất thoải mái.

Ba người bạn còn lại thì rất bình thường, nhất là khi đứng cạnh Thu Thu thì càng không đáng chú ý.

“Đường tổng đi thông thả! Hẹn gặp lại!” Trương Linh Linh hoạt bát cúi người chào.

Những người khác cũng vội vàng nói tạm biệt.

Đường Tụng nghĩ nghĩ, mở cốp sau ra.

Bên trong còn không ít điện thoại quả táo, thẻ đồ xăng và thẻ mua sắm.

Hắn lấy ra bốn chiếc điện thoại, đưa qua: “Gặp mặt là có duyên, chút lễ vật nhỏ, cầm lấy đi.”

Ba người Châu Châu, Trương Kỳ và Hà Viện đều ngây ngốc nhìn chiếc điện thoại chiếc mắt.

Trong lúc nhất thời thấy hơi choáng váng, không dám nhận.

Đây... là quà nhỏ sao?

Đây là Iphone 13 Pro Max, bản thấp nhất cũng hơn ngàn.

Hiện giờ, tiền lương thực tập của họ cũng chỉ hơn ngàn thôi!

Thu Thu chỉ cảm thấy trái tim nhỏ đập loạn.

Nàng vẫn luôn rất hâm mộ Linh Linh khi được Đường Tụng tặng điện thoại.

“Nhận đi.” Đường Tụng cười nói.

Thu Thu vội vàng đưa tay nhận bốn chiếc điện thoại.

Ba người khác cũng lấy lại tinh thần, mặt đầy mừng rỡ, nói: “Cảm ơn Đường tổng.”

Lời cảm ơn này vô cùng chân thật.

Tiếp theo, Đường Tụng lại rút ra mấy tấm thẻ xăng dầu, trực tiếp nhét vào túi quần jean của Trương Linh Linh.

“Bái bai.” Vẫy tay chào, rồi kéo người ngồi vào xe.

Ông ông... tiếng động cơ vang lên.

Đường Tụng lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe Porsche đen nhánh tụt vào dòng xe cộ.

Mấy người mới lấy lại tinh thần.

Ba người Châu Châu hưng phấn nhận điện thoại, rồi bắt đầu thảo luận.

“Trời ạ, còn là bản đất tiền nhất! Mình vẫn không nỡ mua.”

“Phát tài! Phát tài!”

“Cái này phải hơn chục ngàn nha?? Đường tổng quả nhiên hào phóng!”

Châu Châu trêu ghẹo: “Linh Linh, vừa rồi Đường tổng đưa cậu cái gì vậy? Không phải thẻ phòng chứ? Hi hi!”

Trương Linh Linh thu hồi ánh mắt, móc mấy tấm thẻ trong túi ra.

Là những tấm thẻ xăng dầu mệnh giá 1000.

Cộng lại cũng phải hơn chục ngàn.

Trong lòng nàng thấy hơi cảm động.

Biết là bởi vì một câu nói lúc ăn cơm của mình.

Thì ra hẳn vẫn luôn nhớ kỹ.

...

“Gió thổi mưa thành hoa...”

“Được rồi, Ngôn Ngôn, đừng hát nữa, mau tới đây.” Từ Tình mặc đồ ngủ ngồi trên ghế salon, một bên nhai khoai tây chiên một bên hô lên.

Đồng Ngọc Ngôn đang tra tài liệu trong phòng, nghe vậy thì đứng lên đuổi người.

Vui vẻ bước ra ngoài, trong miệng vẫn ngâm nga bài hát.

Hiển nhiên là tâm trạng rất tốt.

Nàng ngồi xuống ghế salon, ôm chặt lấy Từ Tình, lại hôn lên mặt Từ Tình một cái: “Ái phi, nhớ trầm rồi?”

Từ Tình lau mặt, ghét bỏ nói: “Sau khi bị Đường Tụng đâm thủng, cậu trở nên háo sắc hơn nhiều đấy, lẽ nào luyện miệng lưỡi quá nhiều, thành quen rồi?”

Đồng Ngọc Ngôn hơi đỏ mặt, có chút thẹn quá hóa giận, bắt đầu cù nàng.

Từ Tình vừa né tránh, vừa cười toe toét nói: “Dừng dừng, mình có việc cần nói.”

“Nói mau.”

Từ Tình cầm điện thoại lên: “Mình nghe vị sư huynh giúp cậu đăng ký công ty nói, mấy người Nhậm Tử Hiên hùn vốn mở một công ty tên là khoa học kỹ thuật Cộng Doanh. Đoạn thời gian trước đã hoàn thành vòng hạt giống, được đầu tư 1 triệu. Đồng thời cũng tham gia đại hội đầu tư mạo hiểm tỉnh Yển, đã qua vòng thẩm tra, sơ thẩm. Ngày mai sẽ đến đại hội diễn thuyết và giới thiệu, cậu xem nhóm chat hội học sinh và diễn đàn trường thì biết. Tất cả đang điên cuồng tung bốc Nhậm Tử Hiên, nhất là con bitch Đặng Tử Vân kia.”

Nói xong, nàng lại nắm chặt tay nhỏ, dáng vẻ như cùng chung mối thù.

Từ sau chuyện lần trước, Đồng Ngọc Ngôn đã ẩn thông báo nhóm hội học sinh.

Cũng rất ít khi chú ý đến tin tức trong đó.

Sau khi cầm điện thoại của Từ Tình lên xem, sắc mặt nàng có hơi khó coi.

Lý Thụ Kỳ: “Công ty Tử Hiên sẽ tham gia đại hội đầu tư mạo hiểm ngày mai, địa chỉ xem trực tiếp là: [Https...](https://www.bilibili.com/video/BV18t411j79Y), đồng thời cũng có thể tìm kiếm trên Bilibili, TikTok, Weibo. Có hoạt động hỗ trợ online, hi vọng mọi người ủng hộ, vào ném vài phiếu.”

“Tung hoa, vỗ tay, ủng hộ.”

“Mọi người kêu gọi bạn bè vào bỏ phiếu, Tử Hiên là sinh viên ưu tú nhất học viện khoa học kỹ thuật của chúng ta trong mấy năm gần đây, nhất định phải ủng hộ.”

“+1!”

.....

“+10010!”

“Quá giỏi! Không hổ là chủ tịch Nhậm!”

“Lãnh đạo công ty bọn tôi cũng được mời, nghe nói đại hội này có quy cách rất cao, lão Nhậm có thể tiến vào vòng trong, đúng là rất mạnh.”

“Tử Hiên quá mạnh, lúc đại học đã ưu tú như vậy, sau khi tốt nghiệp lại càng ưu tú hơn.”

“Thanh niên tài俊!”

...

Trong những âm thanh này, Đồng Ngọc Ngôn nhạy cảm phát hiện ra vài lời bàn tán nói xấu nàng.

“Nhậm sư huynh, không cần nhắc tìm bạn gái sao, em cam đoan sẽ không thay lòng.”

“Một thanh niên đẹp trai ưu tú như vậy, ai nỡ thay lòng chứ!”

“Dựa vào đôi tay mình lập nghiệp, tài chính tự do, càng đáng giá được yêu.”

...

Đây đều là những nữ sinh thầm mến Nhậm Tử Hiên.

Lần trước Đặng Tử Vân ngoi đầu lên, thì đám người này cũng nhảy ra.

Đồng Ngọc Ngôn cũng biết bọn họ, nàng đã nhớ kỹ tên của đám người này rồi.

Nếu như ngày nào đó gặp phải, nàng sẽ không quên đánh mặt bọn họ.

Hiện giờ, trong tay nàng có 20 triệu tiền đầu tư, sắp trở thành chủ một công ty, cổ đông của hậu cần Hoa Vũ.

Thành tựu và tiền đồ là có thể nghĩ.

Nhậm Tử Hiên dù có ưu tú hơn, cũng phải trải qua nỗ lực phấn đấu, trải qua cản trở rèn luyện, cuối cùng mới có một ít khả năng đi đến tình trạng của nàng bây giờ.

Đây chính là tầm quan trọng của nền tảng, cũng là tầm quan trọng của việc chọn đúng đường, đúng chỗ dựa.

Ban đầu, lúc mới tiếp cận Đường Tụng thì nàng cũng không dám nghĩ đến đãi ngộ này.

Đang định bỏ điện thoại xuống, lại nhận được tin tức mới.

Nhậm Tử Hiên: “Cảm ơn mọi người quan tâm và ủng hộ! Trước mặt công ty đang phát triển rất thuận lợi, được người đầu tư độc lập nổi tiếng là Lý Thành Vĩ tiên sinh thương thức, đã hoàn thành vòng hạt giống. Dưới sự giúp đỡ của Lý tiên sinh, chúng tôi đã thuận lợi tiến vào vòng trong. Hi vọng mọi người bỏ phiếu nhiều hơn, chuyện này rất quan trọng với chúng tôi. Cũng chờ mong mọi người gia nhập công ty Cộng Doanh, cùng đồng phần đầu, nắm lấy tương lai!”

Phía dưới là một đồng lời tăng bốc.

“Nhậm sư huynh, em vào được không?”

“Lúc nào nhận người? Nhận định phải ưu tiên đám bạn học cũ này nhé!”

...

Hách Vũ: “@Nhậm Tử Hiên vừa nhìn thấy, chúc mừng chúc mừng, ngày mai tôi sẽ tham gia với lãnh đạo, đến khi đó chúng ta có thể trao đổi nhiều hơn.”

Nhậm Tử Hiên: “Hách sư huynh quá khiêm tốn rồi, nghe nói bây giờ ngài đã nhậm chức ở Đạt Thắng, hi vọng chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Hách Vũ: “Ha ha, rất chờ mong, mai gặp.”

Chương 358: Đăng ký công ty

Từ Tình để điện thoại xuống, tức giận nói: “Mới bắt đầu lập nghiệp thôi, mà cứ ra vẻ như đã công thành danh toại rồi vậy?”

“Tình Tình, công ty của mình thế nào rồi? Đến một bước nào rồi?” Đồng Ngọc Ngôn hỏi.

“Là công ty của chúng ta.” Từ Tình bấu môi nói: “Cậu đã đặt tên công ty là TNHH khoa học kỹ thuật internet Ngôn Tình, đó chính là hai chúng ta.”

“Được rồi, cậu nói đúng là đúng, nói mau.”

Từ Tình lập tức mặt mày hớn hở, ôm lấy tay Đồng Ngọc Ngôn, nói: “Thủ tục đã xong rồi, bởi vì là công ty TNHH, nên vốn đăng ký thấp nhất là 100.000 NDT. Nhưng không cần giao nộp hết, lần đầu chỉ cần bỏ vốn không thấp hơn 20% là được. Nói cách khác, cậu cần chuẩn bị 20.000. Chỗ này mình còn một ít, nếu cậu cần thì mình có thể cho cậu mượn 10.000.”

“Còn địa chỉ đăng ký, mình cũng đã chọn giúp cậu rồi. Chọn một vị trí bên vườn lập nghiệp là được, có thể dùng chung quầy phục vụ, máy đánh chữ, máy fax, phòng họp... Như vậy có thể tiết kiệm không ít tiền thuê nhà và chi phí mua thiết bị. Nếu như cậu không có ý kiến, ngày mai đến bộ công thương làm giấy phép, đại khái là ba ngày có thể làm xong.”

Từ Tình dù sao cũng tốt nghiệp chuyên ngành luật, nên rất quen thuộc với quá trình này.

Nếu không phải nàng còn đang đi làm, thì giao cho nàng cũng không có vấn đề.

Đồng Ngọc Ngôn suy tư giây lát, nói: “Vốn đăng ký 100.000 là quá ít. Dù sao còn phải đầu tư nữa, nếu vốn đăng ký quá ít, sẽ không có sức thuyết phục.”

Từ Tình tò mò hỏi: “Vậy cậu muốn bao nhiêu? Cậu đừng quên, đăng ký xong phải giao nộp 20%. Trừ phi... cậu tìm Đường Tụng vay tiền. Cũng đúng, hai người đã ba ba ba bạch bạch bạch rồi, Đường Tụng nhất định phải thể hiện một chút. Cậu ta nhiều tiền như vậy, cậu tìm Đường Tụng là chuẩn không sai.”

Đồng Ngọc Ngôn biến sắc mặt, lập tức chỉ trích: “Bọn mình là tình yêu đích thực, cậu đang khinh nhờn tình yêu của bọn mình đấy!”

Nhìn Đồng Ngọc Ngôn nói như đúng rồi.

Từ Tình hừ hừ hai tiếng: “Đừng có giả bộ trước mặt mình, chúng ta là chị em tốt 7 năm trời đấy. Mình còn không hiểu cậu thông minh thế nào sao? Có Đường Tụng đứng sau lưng, cậu còn dựa mới lạ! Nói thật, hai người ba ba ba xong, Đường Tụng không hứa hẹn gì sao?”

Đồng Ngọc Ngôn nhướn mày lên, vô cùng đắc ý: “Cũng được, dù sao anh ấy yêu mình như vậy, chắc chắn sẽ có biểu hiện.”

“Nói mau nói mau, mình muốn biết là cái gì!” Từ Tình xông lên, ôm chặt bả vai Đồng Ngọc Ngôn, cưỡng chế mặt đối mặt, như vậy mới có thể đánh giá Đồng Ngọc Ngôn nói láo hay không.

Đồng Ngọc Ngôn ra vẻ lạnh nhạt: “Cũng bình thường, chỉ là chuyển cho mình một khoản tiền, để mình rèn luyện năng lực đầu tư, thuận tiện hả giận thôi. Mình định dùng số tiền này

để đăng ký công ty Ngôn Tinh, sau đó đầu tư ra ngoài. Như vậy có thể không cần nộp 20%, cũng có thể cách ly nguy hiểm.”

“Đến cùng là bao nhiêu tiền, nói mau nói mau.” Từ Tình gấp đến độ nhún nhảy, size B dưới váy ngủ bắt đầu nhảy lên nhảy xuống.

“Cũng không nhiều lắm, chỉ 20 triệu mà thôi.” Đồng Ngọc Ngôn nâng cằm Từ Tình, làm ra vẻ tổng tài bá đạo: “Mình định thu mua 40% cổ phần của Hoa Vũ, những người từng nhắm vào mình, một tên cũng đừng hòng thoát!”

Từ Tình chớp chớp đôi mắt to tròn, trực tiếp cụng trán một cái, hai người dính vào nhau.

Nghi ngờ nói: “Cậu phát sốt rồi à, sao lại nói nhắm vậy?”

Đồng Ngọc Ngôn tranh thủ đẩy nàng ra: “Cút ra cút ra, cậu cứ làm theo mình nói là được, tài chính đăng ký là 20 triệu.”

“Nào nào, gửi cho mình 500.000 để kiểm tra thực lực của cậu đã.” Từ Tình cười hì hì nói.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ hông nàng, chân thành nói: “Từ Tình, mình không đùa đâu, đây là chuyện lớn, cậu phải nghiêm túc, sau đó mình sẽ tìm Đường Tụng sắp xếp công việc cho cậu.”

“Cậu nói thật?” Từ Tình lập tức ngồi thẳng, ánh mắt có chút ngây ngốc.

Nàng rất hiểu bạn thân của mình, biết vẻ mặt này của Đồng Ngọc Ngôn chính là đang nói thật.

“Đương nhiên.” Đồng Ngọc Ngôn đắc ý, nhíu mày nói: “Hai ngày gần đây các ngân hàng cứ gọi điện cho mình, hi vọng mình đi làm thẻ ngân hàng bên chỗ họ.”

Từ Tình sáng mắt lên, trực tiếp nhào qua ôm lấy đầu Đồng Ngọc Ngôn, rồi liên tục hôn lên mặt Đồng Ngọc Ngôn.

Còn vừa hôn vừa nói: “Bảo bối, mình cảm thấy mình cũng có chút cổ phần trong công ty này mới đúng, dù sao cũng có tên mình nha, chúng ta là chị em ruột, đương nhiên phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu rồi, cậu thấy đúng không.”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng đưa tay ngăn cản: “Ai nha, nước miếng bắn quá.”

Hai người trêu đùa nhau, không hề để ý đến có người đang gõ cửa nhà.

Ngay sau đó, Đường Tụng trực tiếp lấy khóa Đồng Ngọc Ngôn đưa cho để mở cửa.

Kẹt kẹt... cửa chống trộm cũ kỹ phát ra âm thanh rõ ràng.

Đường Tụng cầm túi tài liệu đi vào trong.

Ngay sau đó liền nhìn thấy hai người đang ôm ôm hôn hôn rất thân mật.

Từ Tình đang liên tục hôn lên mặt Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn thì đặt tay lên ngực Từ Tình.

Hai người đều cười toe toét, không ngừng xô đẩy nhau.

Đường Tụng nhìn một màn trước mắt, lập tức nhướng mày lên.

Nhìn bờ mông nhỏ mướt mà của Từ Tình uốn éo qua lại, hẳn rất muốn đi lên vỗ một cái.

Đây chính là bạn thân của bạn gái nha!

Ngay sau đó, nội tâm hẳn lại cảm thấy chút dị dạng.

Hai người thân thiết như vậy, chắc là phối hợp rất ăn ý nhỉ?

Nghe Ngọc Ngôn nói, trước đó các nàng thường chơi tennis, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Nếu như đổi thành chơi bóng rổ, chắc là cũng rất tuyệt!

“Rầm...” Đường Tụng tiện tay động tay đóng cửa lại, bắt đầu đổi dép.

Hai người cuối cùng cũng nghe thấy động tĩnh, đều kinh hoàng nhìn qua bên này.

Ngay sau đó, Đồng Ngọc Ngôn đẩy Từ Tình ra, đứng lên.

Từ Tình ngã xuống ghế sofa, dép lê bay lên, váy ngủ trực tiếp vén lên đến bụng.

Mắt Đường Tụng rất tốt, liếc một cái đã nhìn thấy hình hoạt hình ở trên đồ lót trắng.

“Đường... Đường Tụng, sao anh đến rồi?” Đồng Ngọc Ngôn xấu hổ đứng tại chỗ, nội tâm có hơi bất ổn.

Hai người bọn họ thỉnh thoảng sẽ phát rồ, nhưng cũng không có khuynh hướng bách hợp (les), mà chỉ đơn thuần là một loại phương thức biểu đạt tình cảm thôi.

Từ Tình ngồi dậy, đầu tiên là trừng mắt nhìn Đồng Ngọc Ngôn, sau đó mặt đỏ bừng lên.

Hai tay chặn trước ngực, ngăn cản ánh mắt của Đường Tụng.

Mặc dù nàng cũng không mặc áo lót như lần trước, nhưng lần này không kêu to.

Trái lại còn lặng lẽ đánh giá Đường Tụng, cảm giác hôm nay hẳn còn đẹp trai hơn.

Có một loại mỹ cảm cao quý và ưu nhã, khiến tim người ta đập rộn lên.

Đường Tụng tiến lên, khước miệng cong lên: “Hai người tiếp tục đi, cứ coi như là anh không tồn tại.”

Đồng Ngọc Ngôn xấu hổ uốn éo người, nhỏ giọng giải thích: “Tình Tình hơi tình nghịch, không điềm đạm nho nhã như em. Đúng, Từ Tình chính là người điên, thỉnh thoảng sẽ phát rồ, anh đừng hiểu lầm.”

Từ Tình không phục: “Cũng không biết là ai chủ động hôn mình, còn gọi mình là ái phi. Hơn nữa trước kia cậu cũng động tay động chân với mình, sao bây giờ lại dám ác nhân cáo trạng trước!”

Đồng Ngọc Ngôn xoay người, đưa lưng về phía Đường Tụng.

Lộ ra vẻ hung ác với Từ Tình, dùng miệng nói không ra tiếng: “Hai, mươi, triệu!”

Từ Tình lập tức đảo mắt một vòng, lập tức ngồi thẳng lên, nói: “Thật ra đều là tôi nói bừa thôi, Ngôn Ngôn từ nhỏ đã rất dịu dàng hiền hậu, thời cấp ba nổi tiếng là điềm đạm nho nhã, hướng nội. Vừa rồi bọn tôi đang thảo luận chuyện đăng ký công ty mới, nhất thời kích động nên mới vậy.”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức gật đầu, biểu thị đây chính là sự thật.

Đường Tụng tò mò hỏi: “Em muốn đăng ký công ty?”

“Ừm, em muốn thông qua công ty để đầu tư vào hậu cần Hoa Vũ. Như vậy có thể lẫn tránh không ít nguy hiểm, còn có thể né một ít thuế. Tương lai cũng có thể làm vài thứ mình thích, thật ra em cũng không hứng thú với ngành hậu cần này.”

Đường Tụng tiến lên ôm eo nàng, hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng: “Rất thông minh, tiếp tục cố gắng đi. Đúng rồi, địa chỉ công ty ở đâu?”

Từ Tình lập tức đứng ra tranh công: “Tôi đã tìm hiểu rất lâu, cuối cùng giúp Ngôn Ngôn chọn một vị trí trong vườn lập nghiệp, có đầy đủ công trình mà chỉ mất 3000 NDT/ năm.”

Đường Tụng nhú mào, nghĩ đến mình dặn dò Đồng Ngọc Ngôn chỉ được dùng số tiền kia để đầu tư.

Cũng đoán được là nàng không có tiền thuê phòng làm việc, hần mở miệng nói: “Vị trí văn phòng rất quan trọng, dùng chung là không thể, rất nhiều người phức tạp lại hỗn loạn, anh không yên tâm lắm.”

Từ Tình há to miệng, muốn nói gì đó.

Chú ý đến ánh mắt của Đồng Ngọc Ngôn, nàng lập tức ngậm miệng.

“Anh gọi điện thoại.”

Đường Tụng lấy điện thoại ra, bấm số của Lý Vũ Kiệt bên công ty quản lý sản nghiệp.

Chương 359: Quá đáng

Điện thoại kết nối.

“Alo, giám đốc Lý, tôi là Đường Tụng!”

“Anh chọn một phòng bỏ trống trong khu làm việc, đã sửa sang và trùng tu đầy đủ, tôi cần dùng.”

Đường Tụng nhìn Đồng Ngọc Ngôn trong ngực, hỏi: “Điện tích bao nhiêu?”

Đồng Ngọc Ngôn nhỏ giọng nói: “Có một phòng làm việc nhỏ đơn độc là được, mười mấy hai mươi mét vuông là được rồi.”

Đường Tụng lắc đầu, đưa tay vuốt ve bắp đùi thẳng tắp của nàng, thản nhiên nói: “Cứ tìm một phòng khoảng 200 mét vuông trước đi.”

Thân thể Đồng Ngọc Ngôn mềm nhũn, nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn.

Đây chính là cảm giác được bạn trai quan tâm nha, quá sáng khoái.

200 mét vuông ở cao ốc Nguyệt Thành, tiền thuê và tiền quản lý là 3.3 đồng / 1 mét vuông/ một ngày, một năm cũng phải mất hơn 200.000 NDT.

Cúp máy.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn Đường Tụng trong chiếc sơ mi trắng, chỉ thấy vô cùng động tâm.

Chủ động tiến lên, dâng một nụ hôn dài lãng mạn và ướt át, tay cũng không nhàn rồi, giống như là nữ lưu manh vậy.

Từ Tình ê ẩm nói: “Lại bắt đầu bắt nạt dân FA như tôi rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn tựa trong ngực Đường Tụng, nháy mắt với Từ Tình: “Tình Tình, hay là cậu tranh thủ tìm bạn trai đi?”

từ Tình vô thức liếc nhìn Đường Tụng, hơi đỏ mặt, sau đó lại quay đầu đi, không thêm để ý đến Đồng Ngọc Ngôn.

Đường Tụng nhìn vẻ mặt ngạo kiều của Từ Tình, không khỏi nghĩ đến lần đi xem phim.

(Ngạo kiều, tương tự Tsundere, làm bộ kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất ôn nhu)

Khi đó mình ôm eo nàng, hình như nàng cũng như vậy.

Lập tức nhớ đến màn nhảy múa Tomboy trong trung tâm thương mại.

Quả thực là rất đẹp.

“Còn nhớ trò chơi lần trước không?” Đường Tụng đột nhiên mở miệng.

“Ừm, nhớ kỹ nha nhớ kỹ nha.” Từ Tình vội vàng gật đầu.

Sao nàng có thể quên được chứ.

Dựa vào túi xách và đồng hồ, mấy ngày nay nàng luôn là người sáng nhất công ty.

Đám bitch trong công ty còn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Đường Tụng duỗi một ngón tay ra: “Vậy hôm nay chúng ta lại chơi một trò chơi, hai người nhảy múa khiêu vũ, sẽ nhận được một phần thưởng không tưởng nha.”

Từ Tình sáng mắt lên, trực tiếp gật đầu đồng ý: “Được, một lời đã định! Đường tổng hào phóng như vậy, chắc phần lớn phải lớn lắm.”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn Đường Tụng tràn đầy phấn khởi, cũng gật đầu theo.

Làm bạn trai vui vẻ, vốn là chức trách của mình.

Hai cô gái bắt đầu nhỏ giọng thương lượng, lại bắt đầu tranh chấp một phen.

Cuối cùng vẫn chọn một bài mà các nàng am hiểu nhất thời đại học.

Dù sao ở đây không có máy nhảy, không có ánh đèn, không có bầu không khí phụ trợ.

Nên cần phải lấy ra thực lực chân chính.

Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình nhìn nhau, trong mắt như có tia lửa lấp lóe.

Trước kia các nàng cũng thường xuyên ganh đua so sánh, đều cảm thấy mình nhảy đẹp hơn đối phương.

Bây giờ có Đường Tụng ở đây, Đồng Ngọc Ngôn quyết không cho phép mình thua!

Hai cô gái chạy về phòng ngủ.

Một lúc sau, các nàng đã thay một chiếc váy ngủ khá tương tự nhau.

Đường Tụng đẩy bàn trà qua một bên.

Hai cô gái đứng song song trước mặt Đường Tụng.

Hai người hình thể tương tự, chiều cao tương đồng.

Dưới váy ngủ, hai đôi chân thẳng tắp trắng mịn, cực kỳ chói mắt.

“Điều kiện hơi đơn sơ, anh châm chước một chút nha.”
Đồng Ngọc Ngôn hơi ngại ngùng: “Bọn em nhảy bài Cực Lạc Tịnh Thổ, anh coi váy ngủ là đồng phục đi nha.”

Đường Tụng dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng gật đầu: “Bắt đầu đi.”

Ngay sau đó, Từ Tình liền mở nhạc, tiếng nhạc sống động vang lên.

Hai người tựa lưng vào nhau, nâng hai tay lên.

Nương theo âm nhạc, bắt đầu nhảy múa.

Điệu nhảy này dung hợp rất nhiều loại nguyên tố, như múa hiện đại, múa dân tộc, nhảy jazz, vân vân...

Hơn nữa tiết tấu cực nhanh, động tác cũng rất vụn vặt.

Đối với người mới học, có thể nói chính là ác mộng.

Lúc trước Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình lợi dụng ngày nghỉ để luyện tập, còn luyện rất lâu mới có thể học được.

Lúc này nhảy có hơi trúc trắc, nhưng lại có một mùi vị khác.

Cộng thêm hai người đều rất xinh đẹp, dáng người thì cũng tốt.

Váy ngủ rộng rãi tung bay, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy phong cảnh không giống nhau.

Cộng thêm các nàng đang cạnh tranh lẫn nhau, tranh giành lẫn nhau.

Nên có vẻ muôn màu muôn vẻ, cảnh đẹp ý vui.

Điều đáng tiếc duy nhất là đều mặc đồ lót.

Biết rõ hẳn là một quân tử rồi, vậy mà còn làm như vậy.

Ít nhiều gì cũng có chút không tôn trọng hẳn.

Ba phút sau, điệu nhảy kết thúc.

Hai người thở hổn hển, đồng thời nhìn Đường Tụng với vẻ chờ mong.

Đồng Ngọc Ngôn là đang chờ đợi khen ngợi từ hân.

Còn Từ Tình thì đang chờ đợi phần thưởng.

“Rất đặc sắc.” Đường Tụng mỉm cười, đưa túi tài liệu trong tay qua: “Đây chính là phần thưởng.”

Từ Tình lập tức bước lên trước, cầm lên xem.

Bên trong có quá nhiều thứ, nàng không bắt lấy hết được, liền đặt từng thứ lên bàn trà.

Có hợp đồng mua nhà, sổ đỏ, thẻ điện thẻ nước thẻ khí đốt, chìa khóa...

Nhìn thấy những thứ này, hai cô gái lập tức bị dọa.

Mở hợp đồng ra xem.

Từ Tình lẩm bẩm: “Phòng 2201 tòa số 8 Bắc Thành Hoa Viên, diện tích kiến trúc 180 mét vuông...”

Một lúc sau, các nàng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hỏi Đường Tụng: “Nhà ở? Phần thưởng?”

Từ Tình không dám tin: “Đây không phải là tiểu khu bên cạnh trung tâm Vạn Đạt sao? Tôi nhớ giá là 26.000 một mét, vậy căn nhà này... 5 triệu?”

Đường Tụng gật đầu, cười với Đồng Ngọc Ngôn: “Tặng cho em, hôm nay vừa lấy chìa khóa, đã sửa sang lại rồi, có thời gian thì cuối tuần này chuyển qua đó ở đi.”

Nghe vậy, chân Đồng Ngọc Ngôn mềm nhũn, có chút đứng không vững.

Đầu tiên là đưa 20 triệu để nàng trở thành cô đồng Hoa Vũ, hiện giờ lại tặng nhà ở.

Trong mắt nàng lóe ánh lệ, bờ môi run rẩy, không nói ra lời.

Nàng cảm thấy mình đã đánh giá thấp tình yêu của Đường Tụng, còn thấp đến nghiêm trọng.

“Thì ra, Đường Tụng yêu mình như vậy.”

“Không chỉ chú ý đến chuyện ở công ty mình, mà còn mua nhà giúp mình, Đường Tụng chỉ là không quen biểu đạt, nhưng tình yêu của anh ấy tuyệt đối là chân thành!”

Đồng Ngọc Ngôn cảm thấy rất hổ thẹn.

So với tình cảm của Đường Tụng, nàng kém nhiều lắm.

Nàng vẫn luôn có chút tâm tư của mình, đến với Đường Tụng, cũng có một bộ phận nguyên nhân là vì quyền thế và tài phú.

Từ Tình ngu ngơ tại chỗ, cầm sổ đỏ trong tay, gian nan nói: “Vậy tôi thì sao?”

Hai người nhảy múa, dựa vào cái gì mà chỉ có một căn nhà?

Nhà của tôi đâu?

Biệt thự của tôi đâu?

Đã nói là phần thưởng đâu?

Đường Tụng nhún vai, cười nói: “Nhà có 4 phòng 2 sảnh 3 vệ sinh, cậu có thể chọn một phòng, tôi nghĩ Ngọc Ngôn sẽ không phản đối.”

Từ Tình bĩu môi, trực tiếp khóc to: “Quá đáng! Đều cùng ... nhảy múa, muốn chia thì cũng là mỗi người ... một nửa, sao tôi chỉ có một phòng? Còn cần Ngôn Ngôn đồng ý?”

Chương 360: Chào buổi sáng

Đường Tụng nhìn Từ Tình nói khóc liền khóc, liền lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn đúng là chưa từng tiếp xúc với những cô gái có tính cách như vậy.

“Từ Tình, đừng đóng kịch trước mặt bạn trai mình được không? Dù anh ấy có tặng cậu, mình cũng sẽ không đồng ý.” Đồng Ngọc Ngôn liếc mắt đã nhận ra Từ Tình đang diễn trò.”

Liền tiến lên đập nhẹ vào mũi của nàng.

Từ Tình thuận thế, lão đảo ngã xuống sô pha.

Ra vẻ ôm đầu khóc ròng.

Vừa khóc vừa ủy khuất nói: “Hai người cùng bắt nạt tôi.”

Đồng Ngọc Ngôn kéo tay Đường Tụng, nói: “Đi, chúng ta về phòng, đảm bảo cô ấy không giả bộ nữa. Tình Tình cứ như vậy, vẫn luôn ganh đua tranh giành với em, thấy em có cái gì thì cũng muốn có.”

“Ngọc Ngôn, em về phòng chuẩn bị trước đi, anh tâm sự với Từ Tình một lát.” Đường Tụng vỗ vỗ mũi nàng.

Đồng Ngọc Ngôn hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nghe lời đi về phòng.

Đường Tụng đứng lên, đi qua ngòai cạnh Từ Tình.

Từ Tình cảm nhận được cái gì đó, lặng lẽ ngẩng đầu lên một chút.

Khóe mắt liếc nhìn sang bên cạnh.

Sau đó liền đối mắt với Đường Tụng.

Nàng kêu lên, vội vàng cúi xuống, làm bộ ghen ngào.

Mắt thấy chị em tốt của mình nhận được 20 triệu và bắt động sản 5 triệu.

Lập tức muốn lên như điều gặp gió.

Nội tâm nàng khó tránh khỏi khó chịu, luôn cảm thấy mình sắp bị vứt bỏ.

Chẳng may sau này Đường Tụng và Ngôn Ngôn ở cùng nhau, rồi đuổi nàng đi thì làm sao bây giờ?

Nàng và Ngôn Ngôn đã ngủ chung phòng 7 năm rồi.

Nếu bắt nàng tách ra, nàng thật sự không tiếp thu được.

Nghĩ đến Đường Tụng hào phóng như vậy.

Chẳng may cậu ta thấy mình đáng thương, sẽ hứa cho mình một ít quyền lực.

Vậy sau này mình có thể danh chính ngôn thuận mà ở lại rồi.

Chú ý thấy Đường Tụng mãi không nói gì, Từ Tình có chút không nhịn nổi.

Nàng nói với giọng ghen ngào: “Cậu đã nói chơi game có phần thưởng, tôi nhảy lâu như vậy, cũng không kém hơn Ngôn Ngôn, sao đãi ngộ lại khác biệt như vậy, cậu... ít nhất... cũng phải giao quyền sử dụng một gian phòng cho tôi chứ.”

Đường Tụng nhếch miệng cười, đưa tay sờ mái tóc đen nhánh của nàng.

Cảm giác được bàn tay ấm áp trên đầu mình.

Trái tim Từ Tình bắt đầu đập loạn.

Bàn tay thon dài của Đường Tụng thuận theo mái tóc mềm mại, lướt qua phần lưng đơn bạc của nàng.

Thân thể Từ Tình xiết chặt lại, đôi mắt tròn tròn lên.

Cảm giác bàn tay ấm áp kia vẫn còn tiếp tục hướng xuống dưới.

Cuối cùng dừng lại trên eo mình.

Càng ngày càng nóng, dần dần lại nóng bỏng như lửa.

Từ Tình bị dọa cho không dám động đậy, toàn thân căng cứng.

Một lúc sau, phát giác ngón tay kia đang hoạt động rất nhẹ.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Tụng.

Áp úng nói: “Cậu... cậu muốn làm gì? Ngôn Ngôn đang ở trong phòng.”

Đường Tụng nhìn đôi mắt đen của nàng, nháy mắt với nàng, nói: “Tôi có thể tặng cậu một căn nhà, tuy nhiên...”

Từ Tình bị ánh mắt sáng tỏ của hắn dọa sợ, mơ hồ hiểu ra ý trong lời này.

Cảm nhận bàn tay hùng hực trên lưng, khuôn mặt nàng nóng bừng, co quắp lại: “Tôi không cần nhà, tôi ở cùng Ngôn Ngôn là được, cậu có thể lấy tay ra không, tôi muốn đi vệ sinh.”

Đường Tụng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Từ Tình.

Cảm nhận da thịt mềm mại dưới lớp váy ngủ mỏng manh.

Nội tâm có chút rục rịch.

“Ba!” Một âm thanh không to không nhỏ quanh quẩn trong phòng khách.

Cái mộng nhỏ vênh cao của Từ Tình run rẩy kịch liệt.

Đường Tụng làm xong chuyện mình muốn làm.

Liền đứng dậy đi vào phòng Đồng Ngọc Ngôn.

Từ Tình trực tiếp há hốc miệng, vô thức đưa tay sờ sờ mông mình.

Nhìn bóng lưng Đường Tụng, chỉ thấy toàn thân nóng lên.

Nàng vội vàng đứng dậy, chui vào phòng ngủ của mình, chui đầu vào trong chăn.

“A a a y ê a ...”

Một trận âm thanh không có ý nghĩa truyền ra.

Đôi chân thon dài của nàng điên cuồng vỗ vào nệm, cả người uốn qua uốn lại, giống như một con sâu róm.

Một lúc sau.

Nàng cầm con búp bê lên, rồi dùng sức vỗ lên mông.

“Đường Tụng đáng chết! Lại dám đánh mông bản tiểu thư, xem tôi đánh cậu thế nào!! Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn dám làm vậy, tôi sẽ nói cho Ngôn Ngôn biết! Sau đó để Ngôn Ngôn ép khô cậu.”

Một lúc sau.

Nàng nghe thấy tiếng kêu gấp rút truyền đến từ phòng bên.

Loại nhà cũ này đều cách âm rất kém, cộng thêm các khe hở trên cửa phòng.

Khiến cho tiếng ca cao vút của Đồng Ngọc Ngôn là không thể che giấu.

Từ Tình bịt tai, mặt đỏ lên.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ‘làm việc’ ở nơi này, động tĩnh có chút vượt quá sức tưởng tượng.

...

Cạnh... Đường Tụng đóng cửa phòng.

Trong phòng.

Thừa dịp này, Đồng Ngọc Ngôn đã thay quần áo xong.

Đây là nàng cô tình mua ở trên mạng.

Áo cao cổ, ngắn tay hở rốn, quần da bó sát người.(có ảnh)

Vốn định cuối tuần đến Yên Giang Biệt Viện thì mặc cho Đường Tụng xem.

Không ngờ hôm nay lại có cơ hội dùng đến.

Vô duyên vô cớ nhận được căn nhà 180 mét vuông.

Nếu không làm gì, lương tâm nàng khó có thể bình an.

Nàng bước nhanh đến trước mặt Đường Tụng, nhìn khuôn mặt tuấn tú mê người của hắn.

Động tình nói: “Đêm nay đừng coi em là người.”

Đường Tụng ôm vòng eo tinh tế của nàng, cười nói: “Em sẽ hối hận vì câu nói này.”

Đồng Ngọc Ngôn nhú mày, vẻ mặt thành thật, nói: “Không có ruộng bị cày hỏng, chỉ có trâu bị mệt chết, anh chưa nghe câu này sao? Bây giờ em đã xưa đâu bằng nay, thương thế khỏi hẳn, tấn thăng trở thành đại ma pháp sư. Hừ!”

“Em không hiểu.” Đường Tụng nâng cằm nàng: “Lần trước là lần đầu của em, anh thương em, cộng thêm em khóc lóc cầu xin tha thứ, cho nên mới tha cho em.”

Đồng Ngọc Ngôn chu miệng lên: “Em không tin.”

Nói xong, tay nàng bắt đầu hoạt động.

Cởi cúc áo sơ mi của hắn, nhìn đường cong cơ bắp trôi chảy bên trong.

Cơ bụng tám múi, cơ liên sườn.

Nàng lập tức nhào lên.

Đè Đường Tụng xuống giường, cưỡi lên người hấn.

Bắt đầu không kiêng nể gì cả.

Đồng Ngọc lời: (｡♥_♥｡)

Đồng Ngọc lời: $\psi(' \nabla ') \psi$

Đồng Ngọc lời: ($\geq \nabla \leq$)/ la la la

Đồng Ngọc lời: $\Sigma(o^{\circ} \text{ д } o \text{ / })$

Đồng Ngọc lời: (o~o) cuồng choáng

Đồng Ngọc lời: (̀o ̀)

...

Ngày 28 tháng 10 năm 2022, thứ sáu, trời trong xanh.

7:30 sáng.

Đường Tụng đặt bữa sáng lên bàn.

Trở về phòng xem, Đồng Ngọc Ngôn vẫn rúc trong chăn ngày o o.

Gọi nàng hai câu.

Đồng Ngọc Ngôn ‘lắm bầm’ một lát, nhưng vẫn không thể mở mắt.

Đi ra ngoài, Đường Tụng lại gõ cửa phòng Từ Tình.

Một lúc sau, một giọng nói uể oải vang lên: “Ngôn Ngôn, có chuyện gì thế?”

“Là tôi, đã mua bữa sáng, nhớ ăn, tôi đi trước.”

Nói xong, Đường Tụng quay người rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Từ Tình kéo màn cửa sổ ra.

Ánh nắng sáng sớm cuối thu chiếu vào phòng.

Một lát sau, một bóng người cao to xuất hiện.

Hắn được nắng sớm dát lên một lớp vàng, hoàn mỹ đến có chút không chân thực.

Hắn giẫm lên lá cây mà rời đi.

Trong đầu Từ Tình tự nhiên vang lên những âm thanh ‘sàn sạt’, trùng lặp với tiếng tim đập của nàng.

Hắn mở cửa xe, nhẹ nhàng ưu nhã ngồi vào trong xe.

Ông ông... tiếng động cơ vang lên.

Chiếc Porsche nghiêng nát lá khô, rồi chậm rãi rời đi.

“Phản phát...” Từ Tình lập tức kéo cửa sổ, thò cả người ra ngoài.

Khí lạnh phả vào mặt, nàng lại như không phát giác.

Nàng nghiêng đầu, đưa mắt nhìn xe chuyển qua một ngã rẽ, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

“Chào buổi sáng.”

Trong khoảnh khắc, một cỗ khí lạnh đánh tới.

Nàng lập tức hít một hơi, vội vàng đóng cửa sổ lại.

Dùng đôi tay tinh tế chà lên mặt mình.

Miệng thì lầm bầm: “Sao cậu ta lại lợi hại như vậy, hơn 12 giờ đêm mới dừng lại, sáng sớm đã phấn chấn như vậy rồi, cái này không khoa học!”

Chương 361: Công thành danh toại

Trở lại Yên Giang Biệt Viện.

Rửa mặt xong, Đường Tụng hoàn thành nhiệm vụ học tập.

Sau đó bắt đầu chuẩn bị cho đại hội đầu tư sắp mở màn vào lúc 10 giờ sáng.

Sáng hôm nay xem như là khai mạc.

MC mở màn, lãnh đạo đọc lời chào mừng và diễn thuyết.

Biểu chiều mới đến lượt các công ty xin đầu tư diễn thuyết.

Đình linh linh... chuông điện thoại vang lên.

Là tiểu Tôn bên phòng an ninh.

Đường Tụng nghe máy.

“Đường tiên sinh, chào ngài, ngài có hàng chuyên phát nhanh từ Đế Đô, có cần tôi mang lên luôn không?”

“Được, vất vả rồi.”

Cúp máy, Đường Tụng đứng dậy đi vào phòng khách.

Một lát sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Đường Tụng tiếp nhận rương chuyên phát nhanh, khá nặng, đóng gói rất tốt.

Mở ra xem, bên trong có năm hộp quà.

Mở từng cái ra.

Áo sơ mi trắng, âu phục đen, quần tây đen, cà vạt đen, giày da đen.

Chính là bộ thời trang - Công thành danh toại.

Chế tác tinh xảo xinh đẹp, chất liệu cao cấp.

Còn tốt hơn mấy bộ âu phục Armani, Zegna mà Đường Tụng hay mặc.

Vào phòng quần áo, mặc bộ thời trang lên người.

Chỉ cảm thấy đầu óc tỉnh táo thanh minh, thân thể nhẹ nhàng.

Trí lực +2, sức chịu đựng +2, get!

Trí lực đạt đến 80, đã coi như là rất cao.

Một lúc sau, trong đầu Đường Tụng chợt có thêm vài thứ.

Kỹ năng bị động ‘côn đồ âu phục’.

Giảm bớt cảm giác đau, tăng tốc bài tiết adrenalin.

Đường Tụng cảm thấy vô cùng phấn chấn, cả người tràn đầy sức sống, tinh thần.

Cơ bắp toàn thân như được rót sức mạnh.

Mị lực +1, sức chịu đựng +5, nhanh nhẹn +5, kỹ năng chiến đấu, get!

Bởi vì gần đây bỏ bê rèn luyện.

Sức chịu đựng và nhanh nhẹn đã đình trệ một thời gian.

Nghĩ đến hai cầu thủ ở Bắc Thành Hoa Viên.

Mông đào mật của Trình Nhạc Nhạc, Đồng Ngọc Ngôn càng ngày càng am hiểu ma pháp hệ thủy.

Đường Tụng cảm thấy mình phải cố gắng hơn, tranh thủ thời gian gia tăng sức chịu đựng và nhanh nhẹn lên 80.

Cũng không thể mặc âu phục để chơi bóng, đúng không?

Vứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung.

Đường Tụng đánh giá mình trong gương.

Hoạt động thân thể một chút.

Đây là lần đầu tiên hắn mặc âu phục do hệ phẩm xuất phẩm.

Cảm giác lớn nhất chính là thoải mái.

Đây là âu phục kiểu Anh, rất vừa vặn.

Có thêm kỹ năng bị động ‘côn đồ âu phục’ gia trì, cả người như mang theo một loại khí chất cao ngạo, tự phụ và lạnh lùng.

Vừa nhìn đã biết không dễ trêu, cảm giác cực kỳ áp lực.

Âu phục đen và mái tóc đen, làm cho làn da trắng lạnh càng nổi bật hơn.

Nếu như vẽ chút máu lên môi, trang điểm một chút, đeo thêm kính áp tròng.

Đường Tụng cảm thấy mình có thể cosplay Vampire.

Tuyệt đối còn đẹp trai hơn trong phim ảnh.

Vừa hay hôm nay phải tham gia đại hội đầu tư, mặc âu phục chính thức cũng rất hợp.

Nghĩ nghĩ, Đường Tụng vẫn đeo chiếc Rolex Ice Blue lên.

Chiếc đồng hồ 750.000 này không quá phô trương, cũng sẽ không để người ta coi thường.

Dùng để phối hợp với âu phục đen, cũng có hiệu quả tô điểm.

Thưởng thức một lúc, Đường Tụng đi ra ngoài.

Thời gian đã gần 9 giờ.

Đường Tụng gọi điện cho Tạ Vũ Đồng.

Ước định địa điểm gặp mặt, hãm lái xe đến tiểu khu Thịnh Nguyên Giai Cảnh.

...

Hẹn lát nữa sẽ đến xem văn phòng và ký hợp đồng, Đồng Ngọc Ngôn liền cúp điện thoại của Lý tổng bên quản lý sản nghiệp.

Nàng nằm trên giường, hai mắt hơi thất thần.

Lần đầu tiên chơi bóng với Đường Tụng, bị đánh khóc thì còn có thể thông cảm được.

Nhưng lúc này, nàng vẫn kìm nén một loại suy nghĩ vất vả Đường Tụng.

Cộng thêm mới thứ trái cấm, cảm giác tiêu hồn thực cốt kia để nàng không thể tự kiềm chế.

Có một bạn trai nam thần như Đường Tụng, nếu như không hạ lưu một chút, nàng khẳng định là có bệnh.

Ban đầu, nàng cảm thấy mình có thể ép khô Đường Tụng.

Không ngờ lại vẫn thất bại thảm hại.

Tối hôm qua, đến lúc cuối cùng thì nàng đã hỗn loạn, ý thức mơ hồ.

Vẫn là Đường Tụng hỗ trợ thanh lý.

Mặc dù quá trình cực kỳ thoải mái, như bay lên trời.

Nhưng mà không thỏa mãn được dục vọng của bạn trai, khiến cho nội tâm của nàng có chút không nắm chắc.

Thời gian lâu dần, Đường Tụng có suy nghĩ gì không?

Tĩnh... âm báo wechat vang lên.

Từ Tình: “Vị Trương sư huynh kia sẽ liên lạc với cậu, nhớ kỹ đi ký hợp đồng thuê văn phòng trước, đăng ký công ty sẽ cần dùng. Chuyện vốn đăng ký, mình đã nói với Trương sư huynh, nhưng sư huynh cũng cảm thấy cậu đang nói đùa, nên hai người gặp mặt nói chuyện đi, chiều này sư huynh sẽ đến cao ốc Nguyệt Thành tìm cậu.”

Nhìn giao diện trò chuyện của hai người.

Ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn lập lòe.

Trong đầu xuất hiện một ý tưởng to gan.

Từ Tình?

Ý nghĩ này vừa sinh ra, đã khiến nàng vô cùng xấu hổ, nhưng lại vô cùng động lòng.

Hắn ưu tú như vậy, nhiều tiền như vậy, năng lực lại mạnh như vậy.

Không có cô gái nào vĩnh viễn trẻ, nhưng vĩnh viễn có gái trẻ.

Nàng muốn chiếm được càng nhiều tình yêu của Đường Tụng, thì phải cần một ít thủ đoạn khác biệt.

Suy nghĩ một lúc, lại nhìn giao diện trò chuyện của hai người.

Đồng Ngọc Ngôn thở dài.

Nhớ đến từng màn sinh hoạt của mình và Từ Tình.

Nhắc đến cũng là duyên phận, không hiểu sao lại gặp nhau, không hiểu sao lại chơi với nhau, không hiểu sao lại có sở thích giống nhau, không hiểu sao lại sống với nhau hơn 7 năm.

Trong 7 năm này, các nàng ăn ở cùng một chỗ.

Tình cảm rất sâu đậm.

Nghĩ đến sinh nhật 18 tuổi của mình, Từ Tình còn nói.

“Tình hữu nghị không cần thiên ngôn vạn ngữ, chúng ta chính là minh chứng tốt nhất. Hi vọng chúng ta vạn sự như ý...”

Thời trung học, tính cách của nàng và Từ Tình rất tương tự.

Nhưng khi đến đại học, tiếp xúc với đủ loại người và chuyện.

Nàng càng ngày càng thực tế hơn, làm việc càng ngày càng có tính mục đích.

Nàng coi những thứ này là trưởng thành và tiến lên.

Trái lại thì Từ Tình vẫn luôn như vậy.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ gương mặt nóng bỏng của mình.

Thu liễm suy nghĩ tà ác của mình.

Người cả đời cũng nên có một hai người bạn chân chính, có thể tin tưởng vô điều kiện và ủng hộ bản thân.

Nàng không dám phản bội phản tình cảm này, cũng sẽ không làm bạn thân mình tổn thương.

Đồng Ngọc Ngôn cầm điện thoại lên, bắt đầu đánh chữ.

Cười trả lời Từ Tình: “Cảm ơn ái phi, cuối tuần chúng ta chuyển nhà.”

——

Chúc mừng năm mới!!!!

Chương 362: Đồ tình nhân

Rời giường, rửa mặt, trang điểm, thay quần áo, đi ra ngoài.

Bắt xe đến cao ốc Nguyệt Thành.

Thời gian là 9:20 sáng.

Đồng Ngọc Ngôn gọi điện cho vị Lý tổng kia.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên mặc âu phục giày da bước nhanh đến, phía sau còn có mấy nhân viên đi theo.

Vừa nhìn thấy nàng đã nhiệt tình nói: “Đồng phu nhân, chào ngài, tôi là Lý Vũ Kiệt, hoan nghênh ngài đến.”

Khách sáo vài câu.

Mấy người tiến vào thang máy.

Bởi vì vẫn là giờ đi làm, nên người không ít.

Chờ giây lát, thang máy đã đầy người.

Lý Vũ Kiệt nhiệt tình nói: “Ngài yên tâm, Đường tổng đã đích thân an bài, chúng tôi tuyệt đối sẽ lựa chọn cẩn thận.”

Đồng Ngọc Ngôn mặt ngoài duy trì vẻ đoan trang, nội tâm lại nhin không được mà sung sướng như bay lên trời.

Một vị tổng giám đốc quản lý một văn phòng hạng nhất, lại khách khí với mình như vậy.

Quyền thế của Đường Tụng lại được biểu hiện trước mặt nàng, để cảm xúc của nàng bành trướng.

Rất nhanh, nàng lại phát giác được.

Có một cô gái cao gầy đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp.

Nàng cao khoảng 1m75, đi giày cao gót thì gần 1m8.

Ngũ quan xinh đẹp, dáng người lồi lõm.

Nhìn trông cực kỳ xinh đẹp.

Nhìn thấy đôi phương hơi thất thần.

Đồng Ngọc Ngôn nhíu mày, trực tiếp đối mặt với nàng.

Đôi phương lập tức chuyển mắt đi.

Dáng vẻ có chút thất hồn lạc phách.

Thang máy đến tầng 20, cô gái kia vội vã chạy ra ngoài.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Đồng Ngọc Ngôn thu hồi ánh mắt, nội tâm cảm thấy hơi kỳ lạ.

Ánh mắt nhìn mình của cô gái vừa rồi, để nàng cảm thấy không thoải mái.

Cứ như mình làm chuyện gì có lỗi với nàng vậy.

Thang máy lên tầng 27.

Đám người đi ra ngoài.

Lý Vũ Kiệt nhỏ giọng giới thiệu: “Văn phòng của ngài nằm ở tầng 27. Bao gồm hai khu làm việc, 2701 và 2702. Tổng diện tích 210 mét vuông, phía trên còn có một phòng nghỉ được sửa sang rất tốt. Thiếu một số vật dụng, nhưng chúng tôi đã bổ sung.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy, hai mắt lấp lóe.

Sao cứ cảm thấy vị này quá nhiệt tình nhỉ? Thậm chí còn có chút hèn mọn?

Nàng bình tĩnh nói: “Cảm ơn Lý tổng, vất vả rồi.”

“Nên làm nên làm!” Lý Vũ Kiệt cười cợt mở nói: “Chúng ta đi vào xem đi. Nếu ngài cảm thấy thiếu thứ gì đó, có thể liên hệ với tôi.”

Một nhân viên lập tức quét thẻ mở cửa pha lê.

Đối diện cửa chính là một quầy tiếp tân rất thời thượng và độc đáo.

Tường phía sau thì trống rỗng.

Dưới mặt đất là một lớp thảm, dẫm lên rất thoải mái.

Bên trái là một khu làm việc rộng rãi sáng tỏ.

Tia sáng xuyên qua cửa sổ sát đất, bao phủ cả khu làm việc.

Từng dãy bàn làm việc màu trắng được xếp chỉnh tề.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những chậu cây cối xen kẽ giữa các bàn.

“Đồng phu nhân, bên này là khu làm việc của nhân viên. Phía trước có hai văn phòng riêng, một to một nhỏ. Bên kia là khu nghỉ ngơi, có lò vi sóng, tủ lạnh... Phòng vệ sinh ở cuối hành lang, phục vụ của chúng tôi có...”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn dãy bàn cao cấp mới tinh, sạch sẽ.

Nội tâm có hơi lo lắng.

Sửa sang và nội thất đều rất không tệ, chỉ tính riêng đồ nội thất thôi, cũng đã không ít tiền rồi.

Đối phương lại nhiệt tình chu đáo như vậy...

Nếu vị Lý tổng này tìm Đường Tụng để nhờ vả chuyện gì đó, chắc Đường Tụng cũng không tiện từ chối.

Vẫn phải xác nhận một chút mới được.

Nàng hơi chần chờ, hỏi: “Những thứ này... Đường Tụng đều biết nhỉ?”

Lý Vũ Kiệt cười nói: “Đường tổng làm việc bận rộn, những chuyện nhỏ này không cần quấy rầy Đường tổng.”

Đồng Ngọc Ngôn nghĩ nghĩ, vẫn gửi tin nhắn cho Đường Tụng, lại chụp vài bức ảnh rồi gửi qua.

“Đồng phu nhân, đây là hợp đồng thuê.” Lý Vũ Kiệt đưa văn kiện trong tay qua.

Đồng Ngọc Ngôn cầm lên xem.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Vì sao lại là 0 đồng?”

Lý Vũ Kiệt ngăn người, nhiệt tình nói ra: “Chuyện này sáng nay tôi đã câu thông với Đường tổng, không có vấn đề. Ngài là bạn gái của Đường tổng, thuê nhà của Đường tổng, đương nhiên là không cần tiền.”

Nhà của Đường Tụng?

Đồng Ngọc Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Nàng ngẩng đầu nhìn mây trắng phiêu đảng nhiều cửa sổ, lại nhìn khu làm việc rộng rãi bên trong.

Chỉ cảm thấy linh hồn đang thăng hoa.

Nhiều khi, biết và nhìn thấy là hai chuyện khác nhau.

Mặc dù đã biết Đường Tụng là cổ đông của tập đoàn Đường Tổng.

Nhưng hẳn có bao nhiêu tiền, giàu đến mức độ nào.

Thì Đồng Ngọc Ngôn không rõ lắm, cũng không có cảm nhận trực quan.

Với kiến thức và tầm mắt của nàng bây giờ.

Chủ sở hữu một tòa nhà văn phòng nổi tiếng tại Yên Thành này, có lẽ còn thực tế hơn cả tập đoàn Đường Tống.

...

Tiểu khu Thịnh Nguyên Giai Cảnh là tiểu khu cao cấp có tiếng ở Yên Thành.

Hoàn cảnh nơi này rất tuyệt, lại nằm ở trung tâm thành phố.

Nhưng so ra thì vẫn hơi kém hơn Bắc Thành Hoa Viên.

Đường Tụng đăng ký ở cửa vào, sau đó lái xe đến tòa nhà số 7.

Gọi điện cho Tạ Vũ Đồng.

Rất nhanh, Tạ Vũ Đồng mặc một bộ âu phục + váy đã xuất hiện.

Đường Tụng mở cửa xe, đứng dậy.

Hai người mặt đối mặt, đều hơi sững sờ.

Hôm nay nàng mặc rất tương tự với Đường Tụng.

Váy đen, áo âu phục đen, sơ mi trắng, giày cao gót đen.

Chỉ là có thêm một cái tất lưới và túi xách màu nâu.

Làm nổi bật dáng người cao gầy gợi cảm.

Hai người đứng chung, rất giống như cặp tình nhân mặc đồ đôi.

Phối màu, kiểu dáng đều rất hài hòa.

Tạ Vũ Đồng nhìn Đường Tụng trước mắt.

Chỉ cảm thấy một cỗ khí thế mạnh mẽ đang bao phủ lấy mình.

Dáng vẻ đoan chính, thế đứng thẳng tắp.

Vai rộng eo hẹp chân dài, dáng người cực tốt.

Phối hợp với bộ âu phục được đặt làm riêng, biểu cảm lạnh lùng, nhìn trông có vẻ cực kỳ tự phụ cao ngạo.

Giống như tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết vậy.

Có lẽ là tác dụng từ tâm lý, sau khi biết Đường Tụng có thể là đại lão sau màn của tập đoàn Đường Tổng.

Thì trong mắt nàng, hắn vẫn luôn được bao phủ bởi một loại khí chất thần bí, cao ngạo, công thành danh toại.

Loại cảm giác này khiến nàng động tâm không thôi.

Ánh mắt trở nên nhu hòa hơn.

“Vũ Đồng, lên xe thôi, hôm nay chúng ta mặc rất hợp.” Đường Tụng thưởng thức một phen, rồi chỉ vào xe.

Tạ Vũ Đồng hơi đỏ mặt.

Đi vào trước xe, nàng hơi do dự hỏi: “Ngồi ghế phụ có tiện không?”

Đường Tụng nhíu mày, hiểu lo lắng của nàng.

Tiến lên mở cửa xe giúp nàng.

Đưa tay nói: “Đương nhiên, chị muốn ngồi lúc nào cũng được.”

Tạ Vũ Đồng nắm chặt túi xách, ánh mắt hơi né tránh, che giấu nội tâm bối rối và rung động của mình.

Ngẩng đầu nhìn Đường Tụng bên cạnh.

Trong lúc nhất thời lại hơi thất thần.

Hắn bây giờ, hắn nói câu này, thực sự là quá mê người.

Thở sâu, nàng cúi người ngồi vào xe.

Đường Tụng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thân xe hơi rung động, giống như đáy lòng giờ phút này.

Chương 363: Trục tiếp

Trên đường đi.

Vì che giấu bầu không khí mập mờ, Tạ Vũ Đồng liên tục báo cáo công tác.

Đường Tụng vừa lái xe, vừa kiên nhẫn lắng nghe.

Vị phó tổng cảnh đẹp ý vui này, không chỉ có vẻ ngoài đoan trang mỹ lệ, mà giọng nói cũng rất êm tai.

Đôi chân dài này cũng vô cùng mê người.

Nghe nàng nói, ngửi mùi trái cây tươi mát trên người nàng.

Đường Tụng rất vui vẻ.

Tay phải vô thức đưa ra, muốn đặt lên đùi nàng.

Ngay khi sắp chạm đến, hần bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

Xấu hổ thu tay về.

Tạ Vũ Đồng hình như cũng nhận ra gì đó, vội vàng rút thân thể về.

Sức mặt vừa đỏ lại vừa nóng.

Nếu đây không phải Đường Tụng, thì nàng đã yêu cầu xuống xe rồi.

Mấy năm trước, khi còn làm ở Ma Đô, thì giám đốc điều hành của công ty cũng từng giở trò lưu manh với nàng.

Sau đó bị nàng tát ngay tại chỗ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để nàng nghỉ việc và lập nghiệp.

Nhưng nhìn ngũ quan tuấn mỹ của đối phương, nàng làm thế nào cũng không giận nổi.

Thậm chí vì hần, tối hôm qua nàng còn tắm rửa và spa toàn thân.

Sáng sớm hôm nay lại bắt đầu ăn diện, còn xịt nước hoa thích hợp với các cô gái trẻ là ‘TF trầm hương’.

Cũng là nước hoa ‘trăm nam’ trứ danh.

Bất tri bất giác, nàng đã coi hôm nay trở thành buổi hẹn hò.

Báo cáo công tác xong.

Bầu không khí trong xe có hơi xấu hổ.

Tạ Vũ Đồng nói khẽ: “Đường tổng, tôi đã đặt phòng biệt thự ở khách sạn suối nước nóng, cuối tuần cậu rảnh không?”

Đường Tụng hơi sững sờ, quay đầu đánh giá nàng, có chút ngạc nhiên nói: “Suối nước nóng?”

Vị phó tổng đoan trang hào phóng này, vậy mà lại đặt phòng ở khách sạn suối nước nóng như mình nói?

Chuyện này hơi lạ nha.

Tạ Vũ Đồng gật đầu, giải thích nói: “Là cháu gái tôi muốn đi. Tôi xem giới thiệu của đại hội đầu tư, chủ nhận là hội giao lưu của các xí nghiệp vừa và nhỏ. Hơn nữa còn cử hành vào buổi chiều, nên sẽ không chậm trễ công việc.”

Đường Tụng cười nói: “Mục tiêu của tôi là chọn vài hạng mục thích hợp để đầu tư, vốn không định tham gia hội giao lưu. Như vậy cũng tốt, chúng ta tham gia đại hội đầu tư 2 ngày, sau đó cùng đi tắm suối nước nóng, như vậy có thể thư giãn một chút.”

Khuôn mặt đoan trang của Tạ Vũ Đồng chợt đỏ ửng, thân thể hơi run lên.

Giống như là nghĩ đến hình ảnh gì đó.

...

Vườn sản nghiệp lập nghiệp công nghệ cao Yên Thành, nằm giữa đường Nam Lâm và Đông Lâm.

Vị trí địa lý cực tốt.

Đường cái, đường sắt, hàng không... tất cả đường giao thông đều rất tiện lợi.

Chung quanh có rất nhiều xí nghiệp, bầu không khí rất tốt đẹp.

Đây là một hạng mục trọng điểm đang quy hoạch của Yên Thành.

Bao gồm các loại xí nghiệp, nhà máy, văn phòng, sảnh triển lãm, vân vân...

Mục đích là áp ra một nhóm xí nghiệp công nghệ cao, xúc tiến sản nghiệp Yên Thành chuyển hình, thậm chí là toàn bộ tỉnh.

Đại hội đầu tư này cũng được tổ chức tại đây.

Bên ngoài hội trường, thỉnh thoảng có nam nam nữ nữ mặc âu phục giày da bước xuống xe, đi về phía cửa.

Đài truyền hình kinh tế và tài chính đã xây dựng hệ thống phát sóng trực tiếp từ lâu.

Nhiều nhiều đài truyền hình đồng thời tiến hành tuyên truyền và quảng cáo.

Đây là một đại hội đầu tư có quy mô lớn nhất trong mấy năm gần đây của Yên Thành, đã hấp dẫn rất nhiều sự chú ý và quan tâm của các giới trong xã hội.

Ngoại trừ quay chụp trực tiếp, còn kết hợp với livestream và internet marketing, cố gắng khuếch tán sức ảnh hưởng của đại hội.

Nơi đăng ký được chia làm khu bình thường, khu VIP và khu truyền thông.

Đội ngũ phụ trách phát sóng trực tiếp đang tập trung ở nơi này, màn ảnh đảo qua từng người tham dự.

Thỉnh thoảng sẽ chọn một vài người có hình tượng và khí chất tốt để phỏng vấn.

“Chào buổi sáng, xin hỏi có thể phỏng vấn vài câu không?”

MC ngoài trời là một cô gái trẻ tuổi lại có vẻ già dặn, giọng nói ngọt ngào, rất có lực tương tác.

Mấy người mới đăng ký ở khu bình thường xong, nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó lại lộ ra vẻ kích động.

Lần này, không chỉ có hơn 200 cơ cấu đầu tư và người đầu tư tham dự sự kiện.

Mà cũng mời rất nhiều cơ quan tài chính, người đầu tư chuyên nghiệp ở toàn quốc đang chú ý đến nơi này bằng cách xem online.

Có thể lộ mặt trên màn hình, đối với xí nghiệp của họ cũng là một cơ hội cực tốt.

Người đầu tư độc lập Lý Thành Vĩ vỗ vỗ bả vai Nhậm Tử Hiên, trong mắt mang theo cổ vũ và thúc giục.

Nhậm Tử Hiên lập tức đứng lên: “Xin chào, tôi là tổng giám đốc công ty TNHH khoa học kỹ thuật Cộng Doanh.”

Tướng mạo của hắn ôn tồn lễ độ, đeo kiềng gọng vàng, nhìn như một thư sinh.

25 tuổi, chính là thời điểm thanh xuân đang trào.

Mặc một bộ âu phục màu xám tro coi như là vừa người, hình tượng và khí chất đều không tệ.

Đây cũng là vì sao MC lại chọn hắn để phỏng vấn.

Những người trẻ tuổi như vậy là mục tiêu hàng đầu của bọn họ, càng có thể thể hiện được tôn chủ ‘khoa học kỹ thuật sáng tạo cái mới, ngưng tụ tương lai’.

Màn ảnh nhắm ngay vào đám người Nhậm Tử Hiên.

MC nhìn thẻ trong tay hắn, cười nói: “Chủ đề của đại hội lần này là ‘khoa học kỹ thuật sáng tạo cái mới, ngưng tụ tương lai’, anh có ý kiến gì với cái này không?”

Nhậm Tử Hiên từng tham gia rất nhiều hội nghị thời đại học, cũng tiếp nhận không ít phỏng vấn và lên đài diễn thuyết.

Năng lực cá nhân, IQ và EQ cũng rất cao.

Nở nụ cười, chậm rãi nói: “Theo khoa học không ngừng phát triển, thời đại của chúng ta đang thay đổi rất nhiều. Dưới bối cảnh này, chúng ta cần nghiêm túc suy nghĩ làm cách nào để sáng tạo cái mới...”

Đặng Tử Vân ở bên cạnh đã sáng mắt lên.

Một thanh niên tài tuấn như vậy, Đồng Ngọc Ngôn lại nhẫn tâm từ chối, thật sự là ngu xuẩn.

Tên ‘phú nhị đại’ kia đúng là đẹp trai hơn, nhưng một người đàn ông, không chỉ nhìn vẻ ngoài và tiền tài, còn phải xem nội hàm và năng lực.

Một ngày nào đó, Đồng Ngọc Ngôn sẽ phải hối hận.

Lý Thụ Kỳ cầm điện thoại lên, chụp ảnh Nhậm Tử Hiên được phỏng vấn, rồi gửi vào trong nhóm hội học sinh.

Đồng thời lại gửi địa chỉ phát sóng trực tiếp.

Một hòn đá nhắc lên ngàn cơn sóng.

Không ít người ấn vào xem trực tiếp, vừa xem vừa tăng bốc.

“Quá đẹp rồi! Chủ tịch Nhậm quá đẹp trai rồi!”

“Quá quá quá đẹp rồi!”

“Nhậm sư huynh quá có tài!”

“Không hổ là Tử hiên, năng lực ứng biến quá tuyệt.”

“Tại sao tôi cảm thấy ánh mắt của vị MC này nhìn chủ tịch Nhậm có chút không đúng nhỉ, quá quyến rũ rồi!”

“Là vàng thì sớm muộn gì cũng phát sáng.”

...

Dần dần, mọi người càng ngày càng nhiệt liệt hơn.

Có người quen leo lên sóng trực tiếp, thậm chí còn tiếp nhận phỏng vấn.

Cảm giác mới lạ này làm cho mọi người rất thích thú.

Cũng có không ít người gửi ảnh đến các nhóm riêng trong đại học của mình.

Thân là chủ tịch hội sinh viên học viện khoa học kỹ thuật Yến Thành, Nhậm Tử Hiên tự nhiên rất có tiếng trong trường.

Chương 364: Ảo giác?

Bên ngoài hội trường.

Đường Tụng dừng xe, rồi đưa Tạ Vũ Đồng đi vào trong.

Ánh mắt đảo qua một vòng, liền đi thẳng đến khu vực VIP.

Tổ hợp một nam một nữ cực kỳ bắt mắt.

Thỉnh thoảng lại có người liếc mắt nhìn qua.

Rất nhanh, có người nhận ra Đường Tụng, tiến lên chào hỏi.

“Đường tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Đường Tụng nhìn qua, đã nhớ ra đối phương.

Đồng sự Vương Đức Thắng của tập đoàn Trung Thành.

“Xin chào Vương đồng (sự), đúng là đã lâu không gặp.”
Đường Tụng cười bắt tay với đối phương.

Vương Đức Thắng bình tĩnh đánh giá Đường Tụng, trong lòng cảm khái không thôi.

So với lần trước, khí chất và khí thế của vị này đã là không thể so sánh.

Có lẽ đây mới là bộ mặt thật của vị này.

Nếu không nghe Lương Khải Văn nói qua, thì đúng là không dám nhận luôn.

Hai người khách sáo vài câu, rồi cùng kết bạn đi về phía nơi đăng ký khách VIP.

Cách đó không xa, đội ngũ trực tiếp lập tức chú ý đến Đường Tụng có dáng vẻ cực kỳ xuất chúng.

Người phụ trách lập tức báo cáo cho đạo diễn, rồi chỉ chỉ về phía bên kia.

Đối phương nhìn qua, lập tức vô cùng phấn chấn.

“Nice! Điểm sáng của chúng ta xuất hiện rồi! Xem ra nhiệm vụ hôm nay có thể hoàn thành rồi!”

Rất nhanh, MC đã nhận được nhiệm vụ mới qua tai nghe.

Nàng vội vàng đánh gãy lời nói của Nhậm Tử Hiên.

Cười nói: “Cảm ơn ngài, chúc quý công ty thuận lợi! Tạm biệt!”

Nói xong, toàn bộ đội ngũ trực tiếp liền chạy về phía đăng ký khách VIP ở đối diện.

Giọng nói của đạo diễn vẫn truyền ra trong tai nghe.

“Mau mau! Đừng để người chạy mất!”

“Nhất định phải quay thẳng mặt và toàn thân.”

“Điểm sáng của chúng ta chính là đây!”

“Ánh sáng đâu, mau chạy qua đó, thông minh một chút, nhớ quay chụp đẹp vào.”

Đám người Nhậm Tử Hiên liếc mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy hơi khó hiểu.

Nhìn theo đội ngũ kia, liền nhìn thấy năm sáu người mặc âu phục giày da.

Trong đó có một thanh niên trẻ tuổi cực kỳ bắt mắt.

Âu phục kiểu Anh, ngũ quan tuấn mỹ, dáng vẻ ưu nhã.

Hắn chỉ cười đứng tại đó, trên người đã mang theo khí thế của nhân sĩ thành công.

Đồng hồ trên cổ tay lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Đội ngũ trực tiếp cũng hơi quá rồi, nhìn thấy khu VIP có soái ca thì trực tiếp bỏ chúng ta?” Lý Thụ Kỳ không khỏi phàn nàn.

Sắc mặt Nhậm Tử Hiên cũng hơi khó coi, một cơ hội tốt biết bao, đáng tiếc.

Lý Thành Vĩ lắc đầu nói: “Không chỉ vì người ta đẹp trai, khu VIP đều là người đầu tư và cơ cấu đầu tư nổi tiếng trong nước. Nhóm người này sẽ ngồi ở hàng ghế đầu, cũng là những người mà chúng ta cần tranh thủ. Tài nguyên và quan hệ của họ cực kỳ rộng. Người bên cạnh là đồng sự Vương Đức Thắng của tập đoàn Trung Thành, Vương Đức Thắng đại biểu Trung Thành tham gia. Với tư cách là tập đoàn ăn uống nổi tiếng, Trung Thành cũng đang đầu tư thu mua...”

Nghe vậy, mấy người còn lại đều tập trung, trên mặt toát ra vẻ ngưỡng mộ và sốt ruột.

Đặng Tử Vân thì vẫn không nói chuyện.

Nàng mở album ảnh của mình ra, tìm kiếm hình ảnh bạn trai của Đồng Ngọc Ngôn.

Sau đó lại so sánh với người thanh niên kia một phen.

Trong lòng nhất thời có sóng to gió lớn.

Thì ra là tên đó! Bảo sao lại quen mắt như vậy!

...

Đám người Đường Tụng lấy thư mời, tin nhắn, thuận lợi nhận được sổ tay của đại hội.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Đám người quay người nhìn lại, liền thấy một đội ngũ cầm micro, máy quay, ánh đèn..., cả đám lập tức sững sờ.

MC tiến lên trước, nhiệt tình nói: “Xin chào tiên sinh, có thể nói một vài câu không? Chúng tôi là đội ngũ trực tiếp của đại hội năm nay.”

Đường Tụng giơ tay nhìn thời gian.

MC lập tức giải thích: “Sẽ không tốn nhiều thời gian của ngài, một phút cũng được.”

Nói xong, lại nói nhỏ một câu ‘please’, biểu cảm cực kỳ sinh động.

Đường Tụng mỉm cười: “Cũng được.”

Thấy đối phương nói vậy, đạo diễn chỉ đạo lập tức thả lỏng toàn thân.

Chỉ huy nhân viên quay phim điều chỉnh góc độ và vị trí quay chụp.

Đảm bảo có một hình ảnh đẹp nhất có thể.

...

Từ Tình đang ăn đồ ăn vặt trên bàn làm việc.

Nhìn những lời tăng bốc trong nhóm chat, nàng không khỏi bĩu môi.

Vị Tử Hiên này vẫn như cũ, cực kỳ am hiểm tạo thế cho mình.

Trước kia đã vậy, giờ ra xã hội thì còn hơn chứ không kém.

Đương nhiên, trong lòng nàng vẫn rất tán thành năng lực cá nhân của Nhậm Tử Hiên.

Tên này đúng là rất ưu tú, IQ EQ cũng rất cao.

Tốt nghiệp hơn một năm mà đã đi đến một bước này.

Trong đám bạn học đồng lứa của trường, tuyệt đối được cho là thanh niên tài俊.

Đáng tiếc là gặp phải một tình địch như Đường Tụng, vậy nói gì cũng vô dụng.

Nghĩ đến Đường Tụng, Từ Tình chỉ thấy mông lại nóng lên.

Giống như nhớ lại một màn ngày hôm qua.

“Sao cậu ta lại có thể như vậy! Dám đánh mông chị em tốt của bạn gái!”

Từ Tình cầm gối ôm sau lưng, đặt ra trước ngực, rồi dùng sức nhào nặn.

Trên mặt vừa đỏ lại vừa nóng.

“Tiểu Tình, xác định chủ đề chưa?” Giám đốc bộ môn Bạch Duệ đi tới, nhìn màn hình máy tính của nàng, cười nói: “Đại hội đầu tư mạo hiểm à? Chủ đề này cũng không tệ, có thể nhìn nhận từ nhiều góc độ khác nhau, viết thêm hai bản thảo, ngày mai gửi cho tôi trước.”

“Ok sếp!” Từ Tình nghe vậy, lập tức cúi đầu xuống.

Ngày mai chính là thứ bảy, là ngày dọn nhà.

Xem ra đêm nay phải thức đêm rồi.

Đôi tay vẫn giày xéo gối ôm, nội tâm không ngừng chửi bới.

“Đường Tụng đáng ghét! Tối hôm qua không để mình ngủ! Hôm nay còn phải thức đêm, chỉ sợ da của bản tiểu thư sẽ gặp vấn đề, a a a a a!”

Bạch Duệ thấy dáng vẻ ủ rũ của nàng, đưa tay vỗ vỗ chỗ ngồi của nàng.

Cười ha ha nói: “Đừng ủ rũ như vậy được không? Gần đây thành tích của cô không tệ, hay là tối nay mời cô ăn tiệc nhé.

Cô vẫn thèm ăn thịt dê nướng đúng không? Có muốn đi không?”

Nghĩ đến thịt dê nướng thơm ngon mềm mại, Từ Tình không khỏi nuốt nước miếng.

Nàng và vị sếp Bạch này có quan hệ khá ổn, đôi phương rất chiều cố nàng trong công việc.

Đang định mở miệng đáp ứng, đôi mắt lập tức trợn tròn.

Vốn đang phỏng vấn Nhậm Tử Hiên, sao đột nhiên lại đổi thành Đường Tụng rồi?

Chẳng lẽ mình nghĩ quá nhiều nên xuất hiện ảo giác?

Chương 365: Là tên đó

Nàng chớp chớp đôi mắt to.

“Đúng là Đường Tụng rồi!”

Lập tức, nàng vội vàng lấy tai nghe ra, muốn nghe xem Đường Tụng nói gì.

“Này này, tôi đang mời cô đấy, còn xem soái ca ở trước mặt tôi? Nhìn tôi chưa đủ sao?” Bạch Duệ nói đùa như có như không.

Từ Tình nào còn tâm tư nói chuyện, vội vàng nói: “Hay là để hôm khác đi sắp, tối nay tôi phải thu dọn đồ đạc, cuối tuần dọn nhà rồi.”

“Dọn nhà? Có cần tôi hỗ trợ không, đến khi đó gọi mấy thanh niên của phòng chúng ta qua hỗ trợ cô luôn.”

Từ Tình đeo tai nghe, thuận miệng nói: “Không cần, chúng tôi đã liên hệ công ty dọn nhà rồi.”

Bạch Duệ cau mày, nhưng cũng không nói gì, quay người trở về chỗ của mình.

Từ Tình nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, còn không chớp mắt.

Bỗng nhiên, nàng nghĩ đến gì đó, liền mở nhóm chat hội học sinh ra.

Nhìn đám người đang thảo luận với khí thế ngất trời ở bên trong.

Mỉm cười như tên trộm, lập tức gõ phím.

...

Hiện trường.

Tất cả đã sẵn sàng.

Chung quanh đám người Đường Tụng, có không ít nhân vật và người tham dự tò mò nhìn qua.

Đạo diễn chỉ đạo thì lộ ra vẻ kích động.

Đây mẹ nó cũng quá đẹp rồi, hoàn toàn không kém hơn minh tinh.

Hơn nữa minh tinh còn cần trang điểm và chỉnh sửa.

Vị này thì hoàn toàn không cần.

Thả đoạn này trong video tuyên truyền, tuyệt đối sẽ hấp dẫn được rất nhiều lưu lượng.

“Có thể bắt đầu.”

Hai mắt MC lóe sáng, đưa micro đến trước người Đường Tụng.

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái: “Xin hỏi ngài tham gia đại hội đầu tư với tư cách là người đầu tư hay là phe xin đầu tư?”

“Tham dự với ta chs người đầu tư độc lập.”

Đường Tụng cũng là lần đầu được phỏng vấn, hơn nữa còn là trực tiếp.

Mặc dù có hơi khẩn trương, nhưng lòng tin mạnh mẽ và tổ dưỡng cá nhân vẫn để hấn bình tĩnh như thường.

“Đại hội đầu tư mạo hiểm năm nay, ngài coi trọng ngành nghề nào? Có thể nói nguyên nhân không?”

Đường Tụng suy nghĩ giây lát, nói: “Chú ý nhất tự nhiên là lĩnh vực kỹ thuật tin tức đời mới, bao quát, thông tin, vật kết nối mạng, điện toán đám mây, trí tuệ nhân tạo. Đây là một trong những phương hướng phát triển...”

...

Một bên khác.

Đặng Tử Vân nhìn đám người cách đó không xa, tập trung thẳng vào Đường Tụng.

Trong mắt lóe lên một tia kinh diễm.

Bình tĩnh mà suy xét, chỉ nói phần khí thế và dương mạo này, Nhậm Tử Hiên là kém quá xa.

Mặc dù Đường Tụng nhìn trẻ hơn, nhưng nhìn như một nhân vật cấp đại lão đã công thành danh toại.

Trên người tràn đầy khí thế và ánh sáng không thể che giấu.

Mang theo sức hút đặc biệt.

Người đầu tư Lý Thành Vĩ nói nhỏ: “Tử Hiên, trước đó tôi đã nói với cậu, cố gắng chuẩn bị một bài diễn thuyết nửa phút. Cơ hội này không tệ, những người đầu tư ở khu VIP kia đang đứng đó, cậu có thể lợi dụng khoảng thời gian đối phương đi vào hội trường, để diễn thuyết nửa phút. Nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

“Được anh Lý, tôi hiểu rồi.” Nhậm Tử Hiên gật đầu.

Hắn đã chú ý đến có không ít người như hắn đang tập trung về phía bên khu VIP.

Bọn họ đang hưng phấn giới thiệu hạng mục của mình.

Lý Thụ Kỳ kéo cánh tay Nhậm Tử Hiên, giọng nói hơi khác thường: “Tử Hiên, cậu xem nhóm chat hội học sinh đi.”

Nhậm Tử Hiên đưa tay cầm điện thoại, mở ra xem.

Bầu không khí trong nhóm chat còn nhiệt liệt hơn cả lúc trước.

“Trời rơi! Đây là nam chính chạy ra từ tiểu thuyết nào vậy?”

“Cái này... cũng quá đẹp rồi! Khí thế quá mạnh.”

“Đôi mắt còn đang phát sáng kìa a a a.”

...

Trong nhóm chat, toàn bộ mọi người đều sợ hãi và ca ngợi.

Nhậm Tử Hiên nhướn mày, thấy hơi đắc ý.

Xem ra mình vẫn rất ăn ảnh.

Hắn lại nghĩ, có lẽ có thể biên tập đoạn phỏng vấn vừa rồi, rồi đăng lên vòng bạn bè và TikTok.

Tiếp tục kéo lên trên, biểu cảm của Nhậm Tử Hiên hơi động lại.

Hình như... không phải nói đến mình!?

“Người đầu tư độc lập?? Đây là nam thần ‘cao phú soái’ đỉnh cấp nha!”

“Quá cao ngạo, quá lạnh lùng! Chỉ cười một cái thôi mà tôi sắp ngất rồi.”

“Bề ngoài xuất chúng, lại giàu có, không được, tôi muốn chạy đến hội trường rồi.”

“Cùng đi thôi.”

“Ước lượng bản thân mình trước đi, nhìn đại mỹ nữ bên cạnh người ta kìa, dáng người kìa, dung mạo kìa, khí chất kìa, hoàn toàn là nữ thần lãnh đạo.”

Nhậm Tử Hiên ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên ở bên đối diện.

Nội tâm thấy có chút không thoải mái.

Hắn tạo thế ở trong nhóm chat, là hi vọng có thể kiếm được thêm chút phiếu bầu, thuận tiện cho đám sinh viên năm 4 sắp tốt nghiệp có một ấn tượng tốt.

Chờ sau này công ty cần tuyển người, có thể lựa chọn những sinh viên ưu tú nhất của khóa này.

Hiện giờ, lại không có ai trong nhóm thảo luận chuyện bỏ phiếu cho hắn, mà tất cả đều đang nói về thanh niên kia.

Tự nhiên bị cướp hết danh tiếng.

Làm kế hoạch của hắn bị rối loạn.

Hắn đang định trở điện thoại về.

Thì lại chú ý đến một tin nhắn.

Nhìn kỹ một chút, đồng tử của Nhậm Tử Hiên co rút lại, cảm giác như trái tim bị bóp một cái.

Từ Tình: “Nhắc nhở một câu, đây cũng là bạn học trong học viện khoa học kỹ thuật chúng ta, cũng chính là bạn trai của Ngọc Ngôn, là Đường Tụng khoa máy tính khóa 18.”

Trong chốc lát, cả nhóm đều yên tĩnh lại.

Không ít người đang tìm kiếm ảnh cũ mà Đồng Ngọc Ngôn đã gửi.

Từ Tình: “@Luu Văn Văn, @Tuởng Ngọc Bình, @Mạnh Đồng Thanh, tôi nhớ rõ mấy người nói ánh mắt của Ngọc Ngôn quá kém, còn nói Ngọc Ngôn chỉ biết nhìn tiền, nhân phẩm không tốt. Sao bây giờ lại muốn chạy đi gặp bạn trai của người ta rồi? Các cô có tiện hay không?”

Từ Tình: “@ Lý Trình Trình, lúc trước còn nói giúp Đặng Tử Vân đúng không? Còn viết bài trên diễn đàn trường đúng không? Nói như đúng rồi, bây giờ còn liếm mặt người ta? Tôi nhờ vào!”

Lý Thụ Kỳ cũng nhìn thấy tin tức này, khó có thể tin nói:
“Là cậu ta?”

Nhậm Tử Hiên lại ngẩng đầu lên lần nữa.

Ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng đã nóng rực như lửa.

Là tên đó!

Chương 366: Bản thảo

So với trong ảnh, Đường Tụng càng khí thế hơn, cũng càng đẹp trai hơn.

Nhất là khi mặc trang phục chính thức, lại có một đám nhân sĩ tinh anh vây quanh.

Trong lúc nhất thời, Nhậm Tử Hiên không nhận ra được.

Trong ý thức của hắn, Đồng Ngọc Ngôn chỉ tìm một tên ‘phú nhị đại’ ăn nằm chờ chết.

Chứ không phải là nhân vật được vào khu VIP này.

Hắn và Đồng Ngọc Ngôn quen biết trong hội học sinh.

Cùng tham gia tổ chức rất nhiều hoạt động, thời đại học qua lại rất vui vẻ.

Đồng Ngọc Ngôn có EQ rất cao, cũng có kế hoạch riêng của bản thân.

Nhậm Tử Hiên rất thương thức vị sư muội này.

Cũng từng nhiều lần tỏ tình một cách uyển chuyển, hỏi thăm tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của đối phương.

Tuy nhiên, lý do thoái thác khi đó của nàng là: Trong đại học chỉ muốn nâng cao bản thân, chứ tạm thời không có ý định yêu đương.

Trong lòng Nhậm Tử Hiên cũng hiểu, lòng dạ của vị sư muội này quá cao.

Có lẽ là có chút hảo cảm với hắn, nhưng mà còn chưa đến tình trạng thích.

Điều kiện gia đình và thành tựu cá nhân của hắn còn chưa đủ để nâng động tâm.

Về sau, hắn phân đầu ở Thâm Thành hơn một năm, làm quen được mấy người bạn có trình độ kỹ thuật không tệ.

Dựa vào miệng lưỡi xuất chúng và năng lực xã giao, hắn đã tụ tập được những người này lại.

Sau đó liên hệ với các mối quan hệ góp nhặt được từ thời đại học, tìm đến người đầu tư Lý Thành Vĩ.

Nhận được hứa hẹn nhất định.

Lúc này mới thuyết phục được những người khác, trở về Yên Thành lập nghiệp.

Đáng tiếc, dù là như vậy, vẫn không đủ để Đồng Ngọc Ngôn quay đầu.

Lý Thụ Kỳ không phục nói: “Chỉ là y vào tiền của gia đình thôi, cái gọi là người đầu tư, cũng chỉ là cáo mượn oai hùm thôi, tên đó có bản lĩnh gì chứ? Có lẽ đến đây để xem náo nhiệt thôi.”

Đặng Tử Vân há to miệng, ánh mắt lóe lên một cái.

Tâm lý ghen ghét với Đồng Ngọc Ngôn đã không thể áp chế nổi.

Nhậm Tử Hiên mà mình thăm mến nhiều năm cũng thích Đồng Ngọc Ngôn, bây giờ một ‘cao phú soái’ đỉnh cấp như vậy cũng là bạn trai Đồng Ngọc Ngôn.

Dựa vào cái gì chứ?

Đặng Tử Vân cắn răng, phụ họa theo: “Đồng Ngọc Ngôn chính là nhìn trúng tiền của người ta, cô ta căn bản không yêu đương, mà là đang đầu tư bỏ vốn thôi, sau này gặp phải kẻ nhiều tiền hơn, nói không chừng sẽ đá Đường Tụng luôn.”

Lý Thành Vĩ hơi nhú mảy, cũng phát hiện có điều không thích hợp từ cuộc trò chuyện của họ.

Hắn trầm giọng cảnh cáo: “Các vị, có ít người, tốt nhất là không nên trêu chọc. Chúng ta đến để xin đầu tư, tư bản là tuyệt đối không thể đắc tội.”

Nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Nhậm Tử Hiên.

Lý Thành Vĩ vỗ vỗ bả vai hắn: “Nếu cậu không phục, vậy thì cố gắng bắt lấy cơ hội này. Nếu nhận được sự tán thành của cơ cấu đầu tư hàng đầu, như vậy cậu sẽ có tư cách tùy hứng. Cậu em, tôi đầu tư 1 triệu, giúp các cậu liên hệ nhà máy làm thay, khơi thông quan hệ để tham gia đại hội đầu tư, chính là nhìn trúng tài năng cá nhân và đội ngũ của các cậu, đừng để tôi thất vọng.”

Biểu của Nhậm Tử Hiên có hơi khó chịu, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi hiểu rồi anh Lý.”

...

Phát sóng trực tiếp vẫn còn tiếp tục.

Nhân số trong phòng livestream đang tăng vọt.

Những người vốn định vào xem náo nhiệt, nhưng có không ít người đều lựa chọn xem tiếp.

Rất nhiều cô gái đang điên cuồng bình luận.

Vị này còn đẹp trai hơn cả các minh tinh thần tượng của họ.

Đường Tụng vẫn đang trả lời câu hỏi của MC: “Trong logic đầu tư của tôi, xu thế, thị trường, hình thức, đội ngũ, mỗi một thứ đều phải có tiềm lực. Đầu tiên, tôi sẽ phán đoán...”

Rất nhanh, cuộc phỏng vấn ngắn đã kết thúc.

Đường Tụng cười tạm biệt.

Cùng mấy người Vương Đức Thắng đi vào trong đại sảnh.

Tầng một có tổng diện tích hơn 3000 mét vuông, có thể dung nạp hơn ngàn người.

Phía trước đại sảnh là một sân khấu dài, phía sau là một màn hình LED khổng lồ.

Nơi gần màn hình có ba hàng bàn ghế trải khăn trắng.

Trên bàn là hoa quả, nước khoáng, bảng tên, hoa tươi...

Đằng sau là từng dãy bàn hẹp dài, chỗ ngồi cũng khá dày đặc.

Liếc mắt nhìn qua, hội trường rộng rãi đã có không ít người.

Đường Tụng tham dự với thân phận nhà đầu tư độc lập, hơn nữa lại không phải là người đầu tư có tiếng.

Mặc dù được công ty Tự Nhiên giới thiệu, cầm được thư mời VIP, nhưng vị trí của hắn chỉ ở hàng thứ 5.

Ba hàng trước đều là cơ cấu đầu tư nổi tiếng, ngân hàng, nhân viên chính phủ, các công ty lên sàn, chuyên gia của các lĩnh vực.

Với thanh danh của hắn bây giờ, còn chưa có tư cách ngồi ở đó.

Vương Đức Thắng là đại biểu của tập đoàn Trung Thành, được sắp xếp ngồi hàng thứ 3.

Mọi người ngồi vào vị trí của mình.

Tạ Vũ Đồng mở túi xách, lấy ra một hộp danh thiếp xinh đẹp và đưa cho Đường Tụng.

“Đường tổng, danh thiếp là một công cụ rất tốt để câu thông, có thể rút ngắn khoảng cách với đối phương, thuận tiện

phát triển quan hệ, đoạn thời gian trước tôi đã giúp cậu làm một ít, lần này đúng lúc dùng đến.”

Chất liệu rất tốt, phía trên là phương thức liên lạc của hân, và thân phân tổng giám đốc văn hóa Đường Trình.

“Cảm ơn.” Đường Tụng đưa tay tiếp nhận, thuận thế nắm chặt bàn tay thon dài trắng nõn của nàng, biểu thị cảm tạ.

Khuôn mặt đoan trang rực rỡ của Tạ Vũ Đồng chợt đỏ lên, làm bộ điềm nhiên như không có gì, nói: “Nên làm.”

Gần 10 giờ sáng.

Nhân viên tham dự lần lượt xuất hiện.

Đường Tụng phát hiện mấy người quen ngồi ở ba hàng đầu.

Có Nhậm Thành Minh của công ty Tự Nhiên, có Hà Tiểu Quang của Đạt Thắng.

Hai người này khá bận rộn, có không ít người vây quanh.

Nhất là Hà Tiểu Quang, với tư cách là đối tác và phó tổng của Đạt Thắng, vị này rất có tiếng tăm trong giới đầu tư của tỉnh.

Nhìn thấy cảnh này, Đường Tụng cũng không tiến lên chào hỏi.

“Khoa học kỹ thuật sáng tạo cái mới là động lực dẫn dắt phát triển...”

MC đang giới thiệu quá trình và nội dung của đại học.

Lãnh đạo các đơn vị và xí nghiệp lần lượt lên sân khấu, hoan nghênh và phát biểu.

Đường Tụng nhỏ giọng nói chuyện với Tạ Vũ Đồng, giới thiệu cho nàng biết các xí nghiệp và phương hướng đầu tư của mình.

Thông qua Hà Tiểu Quang, hắn đã nhận được danh sách các xí nghiệp tham gia xin đầu tư từ trước.

Cũng có phương hướng đầu tư của mình.

Dựa vào tiến độ giai đoạn cuối của game ‘Thần Hào ngày mai’.

Trí tuệ nhân tạo không thể nghi ngờ là rất có tiềm lực.

Muốn nhận được tỷ lệ hồi báo cáo nhất, tự nhiên phải lựa chọn phương hướng chính xác.

Tại cơ sở này, thông qua ‘bảo thảo của Ngô Khác Chi’ để lựa chọn xí nghiệp tốt nhất.

Tạ Vũ Đồng nhìn dáng vẻ tự tin dạt dào của hắn.

Nghe hắn bình tình phân tích.

Ánh mắt càng ngày càng nhu hòa.

Nhìn giới thiệu khách sạn suối nước nóng mà Bạch Hiểu Manh gửi đến, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Hay là chúng ta đừng đi tắm suối nước nóng nữa nhé? Hai chúng ta tham dự cả 3 ngày của đại hội luôn.”

Đường Tụng cười nói: “Vẫn đi nghỉ thì tốt hơn, thời tiết lạnh dần, tắm suối nước nóng có lợi cho sức khỏe. Với lại, tôi đến đây chủ yếu là tìm hạng mục, không có hứng thú với hội giao lưu.”

“Có thể kết bạn bè, tạo nhiều mối quan hệ hơn.” Tạ Vũ Đồng lại khuyên nhủ.

“Đêm nay có một tiệc rượu cấp cao đúng không? Các cơ cấu đầu tư nổi tiếng và người đầu tư đều đến, tham gia cái này là đủ rồi.”

“Được rồi.” Tạ Vũ Đồng cúi đầu, thở dài.

Chương 367: Kiểm có thể phát âm thanh

Sau khi ký hợp đồng xong.

Đồng Ngọc Ngôn ngồi trong văn phòng rộng rãi thuộc về mình, mặt hướng cửa sổ sát đất không lò.

Cảm nhận được cảm giác thành tựu chưa từng có.

Trong đầu đang nghĩ đến sự phát triển tiếp theo của công ty.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Là một số lạ từ Ma Đô.

Đồng Ngọc Ngôn hơi nghi hoặc, nhưng vẫn nghe máy.

“Alo, chào ngài, là cô Đồng Ngọc Ngôn đúng không?” Đối diện là một giọng nam trầm ồm.

“Là tôi.”

“Xin chào Đồng phu nhân, tôi là Trần Minh Hoa của tư bản Tĩnh Ngộ, cũng là đại biểu của đội ngũ cổ vấn lần này.”

Nghe đối phương giới thiệu.

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn cứng lại.

Rốt cuộc cũng đến.

Lại còn là cả một đội ngũ?!

Đây chính là tư bản Tĩnh Ngộ đấy, thường xuyên có thể nhìn thấy trên tin tức.

Trong hiện thực, nó là một tồn tại cao không thể chạm đối với nàng.

Bản thân nàng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp không lâu.

Dù có chút khôn mặt, EQ cũng không tệ, nhưng căn bản là không có kinh nghiệm điều hành công ty và đầu tư.

Đối mặt với công việc sắp tới, khó tránh khỏi có chút lo sợ bất an.

Cũng lo lắng bị mấy vị cổ công của Hoa Vũ gài bẫy.

Hiện giờ có đội ngũ chuyên nghiệp đến giúp đỡ, tất cả đều không còn là vấn đề.

Nàng ngồi thẳng người, chân thành nói: “Trần tiên sinh, xin chào, các vị vất vả rồi, hiện giờ các anh đang ở đâu?”

“Ngài quá khách khí rồi, chúng tôi đến Yên Thành từ tôi qua, trước mắt đang ở khách sạn quốc tế Tinh Phong, giờ ngài có rảnh không? Chúng tôi đi qua gặp ngài, thương lượng công tác tiếp theo.”

Đồng Ngọc Ngôn nghĩ nghĩ, nói: “VẬY các anh đến cao ốc Nguyệt Thành đi.”

“Được, chúng tôi lập tức qua ngay, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp máy, Đồng Ngọc Ngôn chỉ cảm thấy cảm xúc bành trước.

Mấy ngày gần đây, nàng như được trời giúp, mỗi một bước đi đều vô cùng thuận lợi.

Loại cảm giác này để nàng sung sướng như muốn lên trời, có chút không thể tự kiềm chế.

Tinh tinh... âm báo wechat vang lên.

Có không ít người @ nàng.

Mở ra xem, kéo lên xem lịch sử trò chuyện.

Khóe miệng Đồng Ngọc Ngôn cong lên, đã hiểu là chuyện gì.

Nàng nhíu mày, trả lời: “Cảm ơn mọi người tán dương, tối anh ấy về, tôi sẽ chuyển đạt cho anh ấy.”

Sau đó, ánh mắt nàng tập trung vào một tấm ảnh.

Một mỹ nữ cao gầy đoan trang đứng bên cạnh Đường Tụng.

Trên người mang theo một loại khí chất đặc biệt.

Tài trí, dịu dàng, tràn đầy phong tình của phụ nữ trưởng thành.

Đồng Ngọc Ngôn nhíu mày.

Nàng có một loại trực giác, người phụ nữ này và Đường Tụng có quan hệ không đơn giản.

Đêm nay bọn họ sẽ...

“Đằng!” Đồng Ngọc Ngôn đứng bật dậy, đi qua đi lại trong phòng làm việc.

Nàng cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Đường Tụng: “Anh yêu, tối nay đến chỗ em nhé?”

Một lúc sau.

Tinh...

Đường Tụng: “Đêm nay phải tham gia tiệc rượu, chắc là muộn mới về, không được rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức có một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“Tham gia tiệc rượu với người phụ nữ kia, sau đó thì sao?”

Nàng khẽ cắn môi, trả lời: “Anh qua đây, em và Từ Tình biểu diễn cosplay cho anh xem, nơi này còn có một thanh kiếm biết phát âm thanh và đồ cos Neil 2B nha.”

Tình...

Đường Tụng: “Chờ đây, tối nay anh sẽ đi xem thanh kiếm kia.”

...

10:30 sáng.

Hai chiếc xe thương vụ dừng lại trước cửa cao ốc Nguyệt Thành.

6 nhân viên của tư bản Tỉnh Ngô lần lượt xuống xe.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên quản lý, lên thẳng tầng 27.

Đồng Ngọc Ngôn cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, để mình trông có vẻ khí thế hơn.

Dẫn 6 người vào phòng họp nhỏ.

Khách sáo vài câu.

Đám người lần lượt giới thiệu.

“Đồng phu nhân, tôi là Trần Minh Hoa, phó tổng thanh tra bộ phận không chế nguy hiểm, cũng là đại biểu của đội ngũ cố vấn này.”

“Đồng phu nhân, chào ngài, tôi là Lưu Nguyên Hoa của bộ phận vận doanh.”

...

“Đồng phu nhân, tôi là Trương Hân Vũ của bộ phận đánh giá đầu tư.”

Nghe thấy tên tuổi của Trần Minh Hoa, Đồng Ngọc Ngôn cũng giật mình.

Vị này có thể xem như là quản lý cao tầng trong tư bản Tỉnh Ngô rồi, vậy mà lại đến đây để huấn luyện mình?

Đồng Ngọc Ngôn hai mắt lép lóe, nhiệt tình nói: “Thanh tra Trần khách khí rồi, sao lại để anh tự mình dẫn đội chứ, thật sự là được yêu mà sợ. Cũng cảm tạ các vị đã đến đây trợ giúp, đôi với tôi mà nói, đây nhất định là một trải nghiệm khó quên. Mọi người gọi tôi Ngọc Ngôn là được, Đồng phu nhân gì đó không thân thiết lắm. Sau này chúng ta sẽ là đồng bạn, là bạn bè, còn xin các vị chỉ điểm nhiều hơn.”

Trần Minh Hoa cười khẽ một tiếng: “Được! Ngọc Ngôn, cô trẻ tuổi hơn chúng tôi nghĩ, cũng xinh đẹp và ưu tú hơn.”

“Thanh tra Trần quá khen.” Đồng Ngọc Ngôn mặt mày hớn hờ.

Mấy người ngồi nói chuyện một lúc, dần dần quen thuộc hơn.

Nhân viên bên quản lý rất có ánh mắt, đã đưa trà và đồ uống đến.

Trần Minh Hoa yên lặng giây lát, mở miệng nói: “Lần này Ngô tổng đã dặn dò, cô yên tâm, chúng tôi đã căn cứ theo tình hình cụ thể của cô, để chế định kế hoạch huấn luyện và hỗ trợ, đồng thời cũng sẽ trợ giúp cô kinh doanh công ty.”

“Ngô tổng?”

Đồng Ngọc Ngôn thầm giật mình, nhin không được mà hỏi: “Là... Ngô Khác Chi... Ngô tổng sao?”

Vị này là giám đốc tài vụ của tập đoàn Đường Tổng, đồng thời cũng là tổng giám đốc của tư bản Tỉnh Ngô.

Thường xuyên xuất hiện trên các tin tức về kinh tế tài chính.

Cho dù Đồng Ngọc Ngôn không quan tâm những thứ này, thì cũng đã nghe đến tên của đối phương.

Những xí nghiệp mới quật khởi hai năm gần đây, có không ít nhà được tư bản Tỉnh Ngô đầu tư.

Danh tiếng của đối phương to lớn đe dọa người.

Mỗi khi có mặt Ngô Khắc Chi, kim ngạch phải lên đến hàng trăm triệu là ít.

“Đúng.” Trần Minh Hoa cười gật đầu.

Đồng Ngọc Ngôn ngồi thẳng, chân thành nói: “Nhất định phải giúp tôi cảm ơn Ngô tổng! Tôi sẽ cố gắng không cô phụ sự chờ mong của Ngô tổng. Đúng rồi, sắp trưa rồi, tôi mời các vị một bữa cơm nha.”

Mấy người Trần Minh Hoa lập tức đứng lên, cười nói: “Chúng tôi đã đặt phòng ở khách sạn quốc tế Tinh Phong, chúng ta đi qua đó là được. Lần công tác này có kinh phí cực kỳ sung túc, cô không cần khách khí với chúng tôi.”

Đồng Ngọc Ngôn ngăn người, tròn tròn mắt.

Đây là... đến hỗ trợ lại còn mời mình ăn cơm?

Trần Minh Hoa đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Ngọc Ngôn, cô có mang thẻ căn cước không?”

“Có.” Đồng Ngọc Ngôn gật đầu, biểu chiều phải nộp tài liệu công ty, nên nàng chuẩn bị khá đầy đủ.

Trần Minh Hoa giải thích: “Lát nữa luật sư Lâm của phòng luật sư Đường Kim cũng sẽ đến, cần dùng thẻ căn cước của cô để đăng ký một công ty khác.”

“Ah...” Đồng Ngọc Ngôn hơi do dự nói: “Công ty gì?”

Trần Minh Hoa hơi khó hiểu, nói: “Công ty TNHH quốc tế Tinh Phong đã được đăng ký, muốn nhận giấy kinh doanh thì cần thể căn cước của tất cả cổ đông và ký tên.”

Đồng Ngọc Ngôn vẫn hơi mơ hồ: “Ngại quá, tôi vẫn không rõ, công ty quốc tế Tinh Phong là? Có quan hệ gì với tôi?”

Thành viên đội ngũ cố vấn liếc mắt nhìn nhau.

Cũng đều hơi mơ hồ.

Cảm giác vị Đồng phu nhân này không hiểu rõ lắm.

Trần Minh Hoa kiên nhẫn giải thích: “Trước khi lên đường, chúng tôi đã nhận được một bộ phận tài liệu về ngài, để chế định kế hoạch huấn luyện. Trong kế hoạch, cũng dính đến công ty Tinh Phong. Công ty này trước mắt có 2 cổ đông. Một vị là Đường Tụng chiếm 99%, một vị khác là ngài, chiếm 1%. Chuyện này do luật sư Lâm phụ trách, tối hôm qua tôi đã liên hệ với anh ấy.”

Nghe thấy tên Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn lập tức hiểu được.

Xem ra tất cả đều là Đường Tụng an bài.

Nhưng vì sao Đường Tụng không nói với mình?

Đồng Ngọc Ngôn kiềm chế nội tâm hoang mang, cười nói: “Được, tôi hiểu rồi. Đúng rồi, công ty Tinh Phong kinh doanh thứ gì?”

Trần Minh Hoa cười nói: “Trước mắt chủ yếu là kinh doanh khách sạn 5 sao và các công trình tương quan. Bao quát nhà hàng tây, phòng nghỉ, phòng họp, hội nghị, giải trí... Cũng có cả thực phẩm, đồ uống và bán lẻ rượu.”

Nghe thấy khách sạn 5 sao, ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn sáng lên.

Ngay sau đó, nàng tự lẩm bẩm: “Khách sạn 5 sao quốc tế Tinh Phong?”

“Đúng, công ty đã đăng ký xong, quyền tài sản và quyền kinh doanh của khách sạn đều thuộc về công ty Tinh Phong.”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức trợn tròn mắt, hô hấp trở nên dồn dập hơn.

Thân ái, mấy ngày nay quá nhiều bất ngờ rồi, em không chịu nổi.

Chương 368: Nên đi hay không?

Đi vào khách sạn quốc tế Tinh Phong xa hoa.

Đồng Ngọc Ngôn không khỏi đứng thẳng, nâng cằm ưỡn ngực.

Rất nhanh thôi, nàng sẽ trở thành một cổ đông của công ty này.

Mặc dù chỉ có 1% cổ phần, nhưng 99% khác là của bạn trai nàng.

Đi vào địa bàn của mình, ánh mắt nhìn ngó bốn phía còn mang theo vẻ thưởng thức.

Loại tâm lý của loser điều ti này, trong lúc nhất thời là khó có thể nghịch chuyển.

Đám người Trần Minh Hoa dẫn Đồng Ngọc Ngôn vào một phòng riêng có phong cách Trung.

Lọt vào mắt là một đình viện rộng 800 mét vuông.

Dọc theo lối đi sáng trưng, là những căn phòng được chia theo 12 canh giờ.

Đây phòng ‘giờ Tý’, hai mắt Đồng Ngọc Ngôn sáng lên.

Vách tường phối màu đỏ thẫm, đỉnh đầu là đèn đóm hình lông vũ.

Bộ đồ ăn và nội thất trang trí đều rất xinh đẹp.

Giữa bàn tròn là một bồn cây cảnh xinh đẹp.

Chắc có đá ở bên trong, giờ phút này nó đang phát tán ra sương trắng.

Thân là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay, Đồng Ngọc Ngôn ngồi ở vị trí chủ, nàng chọn vài món ăn đặc sắc của Hoài Dương.

Sau đó lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm hiểu về khách sạn này.

Nếu đây là sản nghiệp của Đường Tụng, vậy nàng dĩ nhiên phải tìm hiểu rõ ràng.

Mấy người Trần Minh Hoa cũng cầm menu gọi thêm vài món.

Đồ ăn lên rất nhanh, mùi hương phiêu tán, bày biện xinh đẹp, để người ta nhìn mà chảy nước miếng.

Mấy người vừa ăn cơm vừa trò chuyện.

Trong lúc ăn, đám người Trần Minh Hoa vô tình nhắc đến đại hội đầu tư mạo hiểm này.

Đồng Ngọc Ngôn chợt có một ý tưởng, hỏi: “Thanh tra Trần, anh nhận được thư mời sao?”

Trần Minh Hoa gật đầu: “Đương nhiên, công ty Bác Quảng hiệp trợ cử hành đại hội này, mà tổng giám đốc của họ là bạn cũ của tôi. Anh ấy biết tôi đến Yến Thành, nên đã mời tôi tham gia.”

“Vậy... anh có đi không?” Đồng Ngọc Ngôn kiềm chế kích động, nhẹ giọng hỏi.

Trần Minh Hoa biết nhìn mặt nói chuyện, lập tức bắt được trọng điểm: “Ngọc Ngôn, cô muốn tham dự sao? Đây cũng là một cơ hội không tệ, có thể kết giao nhiều bạn bè hơn, tạo nhiều mối quan hệ, sẽ có lợi cho sự trưởng thành và phát triển của cô. Có cần tôi sắp xếp không?”

Hai mắt Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu lấp lóe.

Tối nay, Đường Tụng sẽ ở đó, với lại còn có người phụ nữ xinh đẹp kia.

Làm cho nàng sợ nhất là, người phụ nữ kia vừa nhìn đã biết là một tinh anh trong thương nghiệp.

Chắc hẳn cũng sẽ giúp đỡ được Đường Tụng.

Năng lực làm việc chắc chắn là mạnh hơn mình không ít.

Bằng không vì sao Đường Tụng không dẫn mình đến đại hội đầu tư?

Một phụ nữ xinh đẹp lại có tài năng như vậy, đại khái là không có người đàn ông nào có thể từ chối.

Đồng Ngọc Ngôn thâm thở dài.

Mặc dù biết mình không ngăn cản được cái gì, nhưng mà nàng vẫn muốn đi một chuyến.

Dù chỉ đi qua để tuyên bố sự tồn tại của mình.

Cũng không biết Đường Tụng có tức giận hay không.

Hơn nữa, nơi đó còn có Nhậm Tử Hiên.

Trong lúc nhất thời, Đồng Ngọc Ngôn suy nghĩ rất nhiều, cau mày không nói gì.

Những người khác đều yên tĩnh, chờ đợi câu trả lời của nàng.

...

2:00 chiều, diễn thuyết bắt đầu.

Các xí nghiệp lên sân khấu giới thiệu ngày hôm nay, ít nhất cũng đã hoàn thành một vòng đầu tư bỏ vốn.

Là những hạng mục tốt đã trở hết tài năng trong vòng tuyển chọn.

Vòng hạt giống, vòng thiên thần và vòng A đều tập trung ở ngày mai.

Mỗi một hạng mục có 15 phút để giới thiệu, 10 phút để người đầu tư đặt câu hỏi.

“Một hai năm qua, nông nghiệp đang từ từ trở thành một làn gió mới. Trong lĩnh vực sản xuất nông nghiệp, có sử dụng trí tuệ nhân tạo, số liệu lớn, ICT xử lý dữ liệu...”

“Khoa học kỹ thuật đã thay đổi phương thức sản xuất nông nghiệp truyền thống...”

“Khoa học kỹ thuật Cực Hòa chúng tôi tập trung vào lĩnh vực máy móc nông nghiệp tự động hóa, trước mắt đã nghiên cứu và phát triển...”

“Tuệ Y Vân là một công ty cung cấp phương án giải quyết chữa trị bằng trí tuệ nhân tạo, tuân theo lý niệm ‘y học công nghệ cao sáng tạo cái mới’...”

“Đội ngũ được gây dựng từ bác sĩ danh tiếng, tiến sĩ y học, tiến sĩ máy tính, chuyên gia...”

“Cố gắng lợi dụng AI để nâng cao chất lượng y học, thông gia thời gian thực và số liệu phân tích và AI, để cung cấp kế hoạch chữa bệnh tốt hơn...”

Đường Tụng lắng nghe các hạng mục.

Thỉnh thoảng lại ghi chép các xí nghiệp mình nhìn trúng.

Ví dụ như Cực Hòa và Tuệ Y Vân, cả hai đều là sản nghiệp AI+ điển hình.

Cũng là hạng mục hẳn cảm thấy hứng thú.

Cái trước được đánh giá 150 triệu, mưu cầu đầu tư bỏ vốn vòng B là 30 triệu, nhượng lại 20% cổ phần.

Cái sau được đánh giá 450 triệu, mưu cầu đầu tư bỏ vốn vòng C là 100 triệu, nhượng lại 20% cổ phần.

Bình thường, đầu tư thương nghiệp là cần một quá trình dài để nghiên cứu và điều tra.

Nhưng hẳn có ‘bảo thảo của Ngô Khắc Chi’.

Có thể đánh giá hạng mục có đáng giá đầu tư hay không.

Nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’ chủ yếu là khảo sát tỷ lệ hồi báo của hạng mục.

Nói cách khác, đầu tư 1 hạng mục được hồi báo 500%, và đầu tư 10 hạng mục được hồi báo 500%, cả hai đều có hiệu quả như nhau.

Hắn dự định chọn 4 hạng mục, thông qua đạo cụ để xác định tỷ lệ hồi báo, sau đó mới lựa chọn hai nhà để đầu tư.

Lại một buổi diễn thuyết kết thúc, đến khâu giao lưu.

Thỉnh thoảng có người đầu tư hỏi thăm vài vấn đề mình cảm thấy hứng thú.

Tạ Vũ Đồng ở bên cạnh hỏi nhỏ: “Đường tổng, tôi đã nghe đến công ty Tuệ Y Vân này, không ít bệnh viện ở Yên Thành đang sử dụng AI của họ làm trợ thủ, dùng để chuẩn đoán và kiểm tra báo cáo.”

Một bên khác của Đường Tụng.

Người đầu tư Vu Hạo mà Đường Tụng mới quen cười nói: “Tại lĩnh vực AI+ chữa bệnh, Tuệ Y Vân rất có tiếng, không chỉ trong tỉnh Yên, mà thậm chí còn có danh tiếng nhất định trong phạm vi toàn quốc. Đội ngũ sáng lập của họ đều rất có lai lịch, đầu tư vòng B là một cơ cấu đầu tư mạo hiểm có tiếng. Bây giờ xem ra, công ty này phát triển rất tốt, tương lai có tiềm lực trở thành một thế lực trong ngành.”

Đường Tụng cũng hơi động tâm, nhỏ giọng nói: “Đúng là rất không tệ.”

Mở giao diện hệ thống.

Chọn ‘bảo thảo của Ngô Khắc Chi’ và sử dụng.

Sau đó, trong tầm mắt của hắn xuất hiện một trang giấy hư ảo.

Đường Tụng lập tức điền tên ‘công ty TNHH khoa học kỹ thuật Tuệ Y Vân’.

Giao diện lóe lên một cái.

Tờ giấy xuất hiện từng dòng chữ nhàn nhạt.

Công ty: TNHH khoa học kỹ thuật Tuệ Y Vân.

Đặc điểm hạng mục: Hình thức thương nghiệp ưu tú, trước mắt đã chiếm được số lượng thị trường nhất định, quỹ tích của hạng mục dần dần rõ ràng, vẫn còn tồn tại một ít nhân tố không xác định.

Giai đoạn đầu tư bỏ vốn: Kỳ trưởng thành (B + C).

Khoản đầu tư: Khá nhiều, 10 triệu đến 100 triệu.

Kỳ hồi báo: 27 năm.

Tỷ lệ hồi báo mong muốn: 38 lần.

Phương thức rời khỏi: Chuyển nhượng cổ phần cho quỹ ngân sách Tư Mộ / đưa lên sàn để thu lợi.

Xác suất trúng thầu: 69%.

Chú giải của Ngô Khắc Chi: Một công ty rất có tiềm lực, một đội ngũ rất có đề tài, một hạng mục rất không tệ. Nếu như được AI của Công Hiệt trợ giúp, tỉ lệ hồi báo có thể tăng nhiều, sẽ trở thành một thế lực mới.

Chương 369: Tô Ngự đầu tư

Xem xong, trong lòng Đường Tụng hơi động.

Chúng tôi công ty này rất có tiền đồ.

Dưới sự thúc đẩy của tư bản, 2 năm sau có thể tiến hành đầu tư bỏ vốn vòng tiếp theo, trong 7 năm tiếp theo có thể lên sàn.

Tỷ lệ hồi báo cũng rất tốt.

Nếu như nhận được sự ủng hộ về kỹ thuật của Công HIệt, còn sẽ phát triển mạnh hơn.

Đóng giao diện.

Đường Tụng tiếp tục chú ý đến các mục tiêu tiếp theo.

Trong lúc đó còn có một xí nghiệp smart home tên là ‘công ty TNHH khoa học kỹ thuật Bác Âu’, khiến hắn khá hứng thú.

Tất cả sản phẩm thông minh của công ty này đều được liên kết với nhau bằng hệ điều hành Linux.

Là một xí nghiệp đã trưởng thành.

Trước mặt đang dùng lại ở chỗ thị trường và phát triển lĩnh vực mới, mưu cầu mấy cơ cấu đầu tư danh tiếng đầu tư vào.

Đường Tụng chỉ mới ghi chép ba công ty, đang do dự xem có nên dùng bản thảo hay không.

Vu Hạo ở bên cạnh lại lắc đầu nói: “Ba công ty này đều không tệ, đáng tiếc là đối phương căn bản không để ý đến chúng ta. Mục tiêu của họ chính là các cơ cấu VC, PE nổi tiếng trong nước. Những công ty ưu tú này, nhận đầu tư cũng là đang tìm kiếm tài nguyên mới. Thứ bọn họ muốn là nhà đầu

tư có thể giúp đỡ bọn họ, trở thành đồng sự của công ty, trải đường cho việc lên sàn sau này.”

Đường Tụng gật đầu: “Lát nữa tôi sẽ tìm phía tổ chức để biểu thị ý nguyện đầu tư, trong tiệc rượu cũng sẽ tiếp xúc một chút. Nếu như không được, vậy thì chờ các xí nghiệp ngày mai.”

...

7:30 tối.

Đổng Ngọc Ngôn ngồi xe thương vụ, cùng đám người Trần Minh Hoa đi đến tiệc rượu hội đầu tư.

Do dự nửa ngày, cuối cùng nàng vẫn đi đến.

Tính cách của nàng chính là như vậy, rất nhiều tâm cơ và suy nghĩ.

Thỉnh thoảng phải trêu chọc Đường Tụng một phen.

Sau khi nhận được sự ưu ái của Đường Tụng, cuộc sống của nàng đã biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Nhận được những lợi ích mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Đứng trên chỗ cao, thưởng thức phong cảnh khác biệt, nàng cũng không thể từ bỏ tất cả mọi thứ bây giờ.

Đã có cơ hội tham gia.

Vậy thì làm bộ không biết Đường Tụng ở đó, coi như là tình cờ gặp mặt đi.

Đi xem vị đối thủ cạnh tranh kia.

“Ngọc Ngôn.”

Trong lúc nàng đang trầm tư, Trương Hân Vũ ngồi cạnh lại gọi một câu.

Đồng Ngọc Ngôn thu liễm suy nghĩ, quay đầu cười nói: “Chị Hân Vũ, có chuyện gì sao?”

Đối với mấy vị tinh anh của tư bản Tỉnh Ngô, nàng ôm lấy thái độ cực kỳ hoan nghênh.

Hi vọng tạo mối quan hệ tốt với họ.

Đây là mối quan hệ tốt nhất mà nàng từng tiếp xúc được, nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Trương Hân Vũ châm chước ngôn từ, nhỏ giọng nói: “Công ty của cô sắp xong rồi, không biết cô có cần đầu tư không?”

Đồng Ngọc Ngôn thầm giật mình, khó tin nói: “Tư... tư bản Tỉnh Ngô muốn đầu tư?”

“Không phải.” Trương Hân Vũ vội vàng lắc đầu, nói nhỏ: “Tôi đại biểu cho một người khác, không liên quan gì với công ty. Tôi cảm thấy công ty của cô rất có tiềm lực, tương lai nhất định sẽ phát triển mạnh mẽ. Em gái tôi là Trương Tiểu Vũ, làm trợ lý cho một phòng làm việc minh tinh, nghệ sĩ mà con bé phục vụ đang tìm kiếm một hạng mục đầu tư có chất lượng. Sau khi nghe nói đến cô, đối phương muốn bỏ vốn 5 triệu, chỉ chiếm 10% cổ phần.”

“Đồng thời, sau này mỗi khi cô bơm tiền bỏ vốn, đối phương sẽ đầu tư tương ứng với tỷ lệ. Đảm bảo duy trì 10% cổ phần của mình, thế nào? Có cân nhắc một chút không?”

Nghe Trương Hân Vũ nói vậy, trái tim Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu đập loạn.

5 triệu cho 10%?

Như vậy công ty còn chưa thành lập, nhưng đối phương đã định giá 50 triệu?

Đường Tụng cho 20 triệu là để đầu tư vào Hoa Vũ.

Trừ cái đó ra, công ty không còn tiền bạc gì.

Hiện giờ có thêm 5 triệu để chi phối, quả thực là quá kíp thời.

Có số tiền này, nàng có thể chiêu mộ một nhóm nhân viên, vận hành công ty.

Thậm chí làm một vài chuyện mà mình vẫn muốn làm.

Trương Hân Vũ là một tổ trưởng trong bộ phận định giá đầu tư của tư bản Tỉnh Ngô.

Hoàn toàn có thể tin tưởng lời nói của đối phương.

Đồng Ngọc Ngôn bắt đầu điên cuồng suy nghĩ, suy đi nghĩ lại.

Tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại.

Công ty 20 triệu, trực tiếp được đầu tư theo giá 50 triệu.

Đây quả thực là cho tiền mà.

Về phần nguyên nhân?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể suy đoán là đối phương nhìn trúng đội ngũ cổ vấn này.

Là vì tán thành năng lực của tư bản Tỉnh Ngô.

Nàng ép mình tỉnh táo lại, giọng nói vẫn hơi run rẩy: “Chị Hân Vũ, vị nghệ sĩ này là ai?”

Nàng đang âm thầm suy đoán, chắc là vị nào đó lẫn lộn không tốt, muốn đầu tư để kiếm tiền dưỡng già.

Trương Hân Vũ mỉm cười, tiến đến bên tai nàng, nói nhỏ: “Tô Ngư.”

Đồng Ngọc Ngôn ngẩn người, không dám tin nói: “Ai cơ?”

“Chính là Tô Ngư mà cô biết, cô ấy vừa tuyên bố ca khúc mới ‘thăm mẩn’, ôm đồm cả làm thơ và soạn nhạc, có rảnh thì

có thể nghe thử.”

Nghe thấy đối phương nói vậy, Đồng Ngọc Ngôn chỉ thấy đầu ong ong.

Nàng đưa tay véo đùi mình một cái, rất đau!

Những vẫn cảm thấy rất không chân thực.

Tô Ngự chính là một minh tinh, siêu sao hàng đầu trong nước, ngoài ra còn là cổ đông và đồng sự của giải trí Tụng Mỹ.

Nghe nói một hợp đồng đại diện thôi cũng kiếm được 50 triệu rồi.

Vì sao lại muốn đầu tư một công ty mới thành lập của mình?!

Chương 370: Xoa bóp chân

Trong chiếc Benz thương vụ.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc lâu.

Đồng Ngọc Ngôn nhỏ giọng nói: “Chị Hân Vũ, chị... chị không nói đùa chứ?”

Trương Hân Vũ cười nói: “Chỉ cần Ngọc Ngôn đồng ý, chúng ta có thể ký hợp đồng, tất cả mọi chuyện tôi sẽ xử lý giúp cô. Đồng thời... Tô tiểu thư còn hứa hẹn, nếu như sau này cô cần hỗ trợ, Tô tiểu thư sẽ dốc hết sức để ủng hộ cô. Bản thân Tô tiểu thư rất thương thức cô, hi vọng trở thành bạn tốt của cô. Nếu như cô muốn, tôi có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt. Tô tiểu thư có máy bay tư nhân, có thể đến đón cô bất cứ lúc nào.”

Đồng Ngọc Ngôn kích động đến nói không ra lời.

Thật sự là cái tên Tô Ngu này quá lóa mắt.

Bản thân Tô Ngu đa tài đa nghệ, là siêu sao trong cả lĩnh vực âm nhạc và điện ảnh.

Là hình ảnh đại diện của rất nhiều thương hiệu hàng đầu trên thế giới.

Nghe nói tài sản của Tô Ngu bây giờ đã gần 5 tỷ, là một phú bà đỉnh cấp.

Một đại nhân vật như vậy, lại muốn đầu tư cho nàng.

Đồng Ngọc Ngôn cúi đầu trầm tư, nàng vẫn không hiểu nguyên nhân.

Hình như mình và Tô Ngư chưa từng có tiếp xúc hay liên quan gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là vì tư bản Tĩnh Ngộ.

Tư bản Tĩnh Ngộ và giải trí Tụng Mỹ đều nằm ở Ma Đô, cả hai đều là công ty con của tập đoàn Đường Tổng, nên có liên hệ cũng là bình thường.

Có thể thông qua Trương Hân Vũ và biết tình hình của mình.

Đường Tụng thân là cổ đông của tập đoàn Đường Tổng, mặc kệ hắn chiếm bao nhiêu cổ phần, chắc là cũng có quyền nói chuyện.

Nói vậy, rất có thể là một nhóm nào đó trong nội bộ tập đoàn đang lôi kéo nàng.

Loại chuyện này nàng không dám quyết định, vẫn phải hỏi Đường Tụng đã.

Đồng Ngọc Ngôn thở sâu, nói khẽ: “Chị Hân Vũ, giúp tôi cảm ơn Tô Ngư tiểu thư, chuyện này tôi cần suy nghĩ thêm, đêm nay sẽ cho chị một câu trả lời chắc chắn.”

“Được, không thành vấn đề.”

Trương Hân Vũ vẫn rất bình tĩnh, không hề có gì dị thường.

Lại bắt đầu trò chuyện với Đồng Ngọc Ngôn về việc nhà, sinh hoạt và đời sống tình cảm.

...

Kết thúc diễn thuyết.

Bởi vì còn ba tiếng nữa mới là tiệc rượu.

Bởi vì có không ít nhà đầu tư từ nơi khác, cho nên đại hội có cung cấp chỗ nghỉ miễn phí.

Đường Tụng dẫn Tạ Vũ Đồng đi vào khách sạn nghỉ ngơi, trực tiếp chọn một phòng đôi.

Tạ Vũ Đồng chỉ đứng yên, không hề có ý kiến gì.

Mặt ngoài nhìn như tự nhiên hào phóng, đoan trang tịnh lệ.

Nhưng hai tay nàng nắm chặt, ngón chân đang bấu chặt vào giày cao gót.

Đi vào gian phòng, ánh đèn hơi tối nhạt.

Màn cửa sổ màu nâu đã che đầy phong cảnh bên ngoài.

Đường Tụng mặc âu phục đen đứng trước giường, vẫy tay với nàng.

Bầu không khí đột nhiên có hơi mập mờ.

Trái tim Tạ Vũ Đồng nhảy loạn, trên mặt đã bắt đầu đỏ ửng.

“Đường... Đường tổng, cậu nghỉ ngơi đi, tôi qua sô pha ngồi một lát, trong công ty còn vài việc cần xử lý.” Nàng lấy điện thoại ra, có vẻ hơi luống cuống.

Đường Tụng cất bước đi đến chỗ nàng, cười nói: “Thân thể tôi rất tốt, không mệt chút nào, chị đi nằm đi, đi giày cao gót cả ngày chắc rất mệt nhỉ? Cần tôi cõng giúp không?”

“Không cần, tôi không mệt.” Tạ Vũ Đồng cúi đầu xuống, che giấu ánh mắt bối rối và mê ly.

Đường Tụng vươn tay vuốt tóc nàng: “Bây giờ không có người khác, chị gọi Đường tổng có hơi lạ.”

Cảm giác hơi ấm trên bàn tay hần, khuôn mặt Tạ Vũ Đồng đã đỏ bừng.

Nàng vô thức lùi về sau một bước, giọng nói run rẩy: “Được, Tiểu Tụng.”

“Vũ Đồng, chị đi nghỉ ngơi đi, tối nay sẽ mệt hơn.” Đường Tụng tỏ vẻ nghiêm túc, giọng nói rất thành khẩn.

Lời này cũng là thật.

Trong tiệc rượu tối nay, cơ bản là không ngừng tiếp xúc và trò chuyện với người khác.

Tạ Vũ Đồng đi giày cao gót, nhất định sẽ rất mệt.

Mặc dù nàng rất gầy, nhưng lại cao, nên có nhẹ thì cũng không nhẹ bao nhiêu.

Đường Tụng đánh giá vị phó tổng đoan trang trước mắt.

Âu phục đen rất vừa vặn, eo nhỏ chân dài như liễu trong gió.

Bộ ngực dưới lớp áo sơ mi trắng cực kỳ mê người.

Nàng rất gầy, lại cao lại gầy.

Xương quai xanh tinh xảo giàu có mỹ cảm, nóng tay thon dài.

Làn da của nàng rất trắng, trong tất cả người quen, chỉ có Bạch Tĩnh là trắng hơn nàng.

Đại khái là tương tự với Bạch Hiểu Manh.

Nói đến, thì Tạ Vũ Đồng và Bạch Hiểu Manh rất giống nhau.

Ngũ quan và hình thể đều có rất nhiều chỗ tương tự.

Đều thuộc về mỹ nữ 9 10 điểm.

Nhưng Tạ Vũ Đồng thông minh tài trí hơn, đứng tại đó tựa như một chị gái khéo léo hiểu chuyện.

Bạch Hiểu Manh thì tràn đầy sức sống thanh xuân, hoạt bát.

Đây là hai vẻ đẹp khác biệt.

Sau khi tốt nghiệp, Bạch Hiểu Manh chính là cô gái đầu tiên mà Đường Tụng thích, có thể nói là nàng rất hợp với thẩm mỹ của hắn.

Lần đầu gặp mặt thì hắn đã có ấn tượng tốt với Tạ Vũ Đồng, cũng có một phần nguyên nhân là vì thế.

Hắn quay người đi đến cửa sổ, lại vầy vầy tay, chỉ về phía giường.

Tạ Vũ Đồng thả túi xách xuống, đứng tại cửa một lát.

Nàng có thể cảm nhận được, Đường Tụng rất có hảo cảm với mình.

Nhưng trong lòng nàng có quá nhiều suy nghĩ và lo lắng, vẫn không dám đáp lại.

Thở sâu, cố gắng áp chế rung động trong lòng.

Chờ ngày mai, Đường Tụng sẽ gặp được Hiểu Manh trẻ tuổi và xinh đẹp, đại khái là sẽ không còn hứng thú với mình nữa.

Nghĩ đến đây, nội tâm Tạ Vũ Đồng lại tê rần.

Nàng nhìn vào Đường Tụng, trong mắt lóe lên một tia đau thương.

Nàng cúi đầu, che giấu vẻ mặt tự nhiên của mình.

Duy trì vẻ đoan trang, làm bộ bình tĩnh như không có chuyện gì, nói: “Được rồi.”

(có ảnh)

Tạ Vũ Đồng ngồi xuống giường, váy zip đen hình thành tương phản với ga giường trắng.

Đường Tụng nhìn không chớp mắt.

Tạ Vũ Đồng chậm rãi tựa vào đầu giường, đôi chân đẹp và tất chân khoác lên giường, ngón chân tinh xảo kéo căng.

Tỷ lệ dáng người cực đẹp, nửa dưới dài hơn nửa trên rất nhiều.

Chân là rất đẹp.

So với Lý Nhã Lý và Lý Mộc Tuyết từng làm người mẫu thì cũng không hề kém.

Mặc dù bản thân nàng rất gầy, nhưng bắp đùi vẫn có chút thịt.

Thấy nàng nằm xuống, Đường Tụng nháy mắt mấy cái, trực tiếp đi qua ngồi xuống giường.

Mùi nước hoa phả vào mặt.

Trên người nàng tỏa ra một mùi trầm hương, có vẻ rất cao quý và tinh tế.

Xa cách lại ôn nhu, trầm ổn lại gợi cảm, còn có một loại cảm giác khiêu gợi nhàn nhạt.

Đề cảm xúc của Đường Tụng bành trướng.

“Vũ Đồng, chị dùng nước hoa gì vậy? Tôi rất thích.” Đường Tụng nhìn Tạ Vũ Đồng đang đỏ bừng mặt, nhẹ giọng hỏi một câu, làm dịu cảm giác xấu hổ của nàng.

“Tôi... tôi cũng không rõ lắm.” Tạ Vũ Đồng hai mắt lập lòe.

Nếu như nói tên, Đường Tụng lên mạng tìm hiểu là sẽ biết, đây là loại nước hoa ‘trầm nam’.

Đường Tụng mỉm cười, chỉ nhìn về phía ngón chân cuộn lại của nàng.

Nói: “Xem ra hôm nay chị rất mệt, chị cao như vậy, sau này cố gắng đi giày thấp đi. Hôm nay lại hơi lạnh, chị mặc

cũng không nhiều, hay là tôi xoa bóp chân cho chị nhẹ, vừa ấm áp vừa giải mệt.”

Nói xong, trực tiếp đưa tay nắm lấy chân nàng, nhẹ nhàng mát xa.

Hai mắt Tạ Vũ Đồng chợt trợn tròn, toàn thân hơi run rẩy.

Bàn chân mẫn cảm bị bàn tay ấm áp bao trùm.

Cả người mềm nhũn ra, không còn chút sức lực nào.

Giọng nói nàng khô khốc: “Đường tổng, không cần đâu, tôi nghỉ một lát là được.”

Ngón tay Đường Tụng hơi dừng lại, lại gãi gãi lòng bàn chân nàng: “Chị lại gọi sai rồi.”

“A!” Tạ Vũ Đồng không nhin được mà nghiêng người sang.

Chôn chặt khuôn mặt nong bóng vào chăn.

Hai chân nhẹ nhàng ma sát.

Ngón tay của Đường Tụng nhẹ nhàng vuốt ve lớp tất chân tinh tế.

Đôi mắt thỉnh thoảng lại thăm dò cặp đùi đẹp của nàng.

Chương 371: Diễn thuyết 1 phút

“Đi giày cao gót trong thời gian dài sẽ khiến cho mạch máu...”

Đường Tụng vừa nói vừa xoa bóp, hai tay đã leo lên đến bắp cá nhân của nàng.

Bắp chân Tạ Vũ Đồng rất tinh tế, mang theo đường cong trôi chảy.

Phối hợp với tất chân cao cấp, xúc cảm không phải bàn.

Sờ vào cực kỳ thoải mái.

Trong bất tri bất giác, hấn dùng lực mạnh hơn.

Tạ Vũ Đồng nằm lì trên giường, nhiệt độ cơ thể từ từ tăng cao.

Rõ ràng là cuối thu, trên người lại có rất nhiều mồ hôi.

Dần dần, thân thể nàng bắt đầu yên tĩnh lại.

Bắt đầu tập trung cảm nhận xúc cảm hừng hực từ chân.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với người khác phái.

Dường như... rất thoải mái.

Ngón tay của Đường Tụng thon dài hữu lực, với lại rất ấm áp.

Giống như đang tắm suối nước nóng, quả thực là rất có tác dụng thả lỏng.

Nàng nuốt ngậm nước bọt, tựa như vì che giấu xấu hổ.

Bắt đầu trò chuyện công việc, giọng nói không thanh thúy như dĩ vãng, trái lại có chút mềm mại: “Cuối tuần này, 7 chi nhánh bắt đầu sửa chữa, chúng ta cần dự chi 40% chi phí cho họ.”

Đường Tụng hiểu ý của nàng, cười nói: “Không cần lo lắng, tôi sẽ chuyển một khoản tiền vào tài khoản của công ty.”

“Còn nữa...” Tạ Vũ Đồng mở miệng, muốn nói tiếp.

“Hôm nay không nói mấy việc này.” Đường Tụng cau mày, gãi nhẹ vào lòng bàn chân nàng.

Tạ Vũ Đồng há to miệng, muốn rút chân về, lại phát hiện cổ chân bị nắm chặt, không thể rút lại.

Một lúc sau, chú ý thấy bàn tay của Đường Tụng đi vào lòng bàn chân lần nữa.

Nàng đỏ mặt, vội vàng gật đầu: “Không nói không nói.”

Rất nhanh, bắp chân đã truyền đến cảm giác vô cùng thoải mái.

Nàng liếc trộm Đường Tụng, ánh mắt dừng lại trên mặt hắn.

Trong bất tri bất giác, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Ngửi mùi hương trên người hắn.

Cảm nhận nhiệt độ trên tay hắn.

Đôi mắt nàng trở nên mê ly.

Môi đỏ khê nhếch, phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Trong căn phòng yên tĩnh lại trở nên vô cùng chói tai.

Vô cùng chọc người.

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, che miệng lại.

Cảm thấy rất mất mặt vì hành vi của mình.

Đột nhiên, lông mày nàng nhảy lên.

Cảm giác được tay của Đường Tụng đang đi lên, dọc theo bắp chân, lướt qua đầu gối, đi đến trên đùi.

Trong lòng nhất thời như ngàn vạn con kiến đang bò.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, đỏ mặt kêu lên: “Tôi đi vệ sinh.”

Nói xong, vội vã rời đi.

Đường Tụng nhìn ngón tay của mình, vẫn còn xúc cảm của bắp đùi nở nang.

Không biết cởi tất chân ra, có còn trơn trượt như vậy không.

...

Tiệc rượu bắt đầu lúc 8 giờ tối.

Bởi vì giới hạn sân bãi và nhân số, cũng không phải ai cũng có tư cách tham gia tiệc rượu này.

Hôm nay tham gia, đều là các cơ cấu đầu tư lớn, người đầu tư có tiếng, và các xí nghiệp có nhu cầu đầu tư bỏ vốn vòng B trở lên.

Những xí nghiệp này đã được kiểm chứng, có sức cạnh tranh tương đối mạnh trong ngành.

Xem như là một bữa tiệc rượu cao cấp trong đại hội đầu tư năm nay.

Những xí nghiệp mới thành lập, được an bài vào hội giao lưu trong ngày thứ ba.

Hai người đi về phía tiệc rượu.

Tạ Vũ Đồng cầm sổ tay đại hội.

Bắt đầu giới thiệu quy tắc và chi tiết về tiệc rượu hôm nay, và một số nhân vật quan trọng.

Trên mặt nàng vẫn hơi đỏ, lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người.

Đúng lúc này, một giọng nam trầm ồm truyền đến.

“Đường tiên sinh, chào ngài, có thể xin ngài nửa phút không?”

Đường Tụng nhìn qua, cảm giác khá quen.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra tên của người này, Thôi Thành.

Sáng nay đi vệ sinh thì gặp phải, đối phương còn xin danh thiếp của hắn.

Nhưng hai người cũng không trao đổi nhiều.

Đường Tụng nghi hoặc hỏi: “Chào Thôi tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Thôi Thành thở sâu, để mình tỉnh táo một chút.

Đây là lần đầu tiên lập nghiệp, đã móc sạch vốn liếng, còn vay thế chấp của ngân hàng, lúc này mới có thể đưa công ty vào quỹ đạo.

Có được sản phẩm và hình thức thương nghiệp rõ ràng.

Tuy nhiên, hạng mục của họ cần rất nhiều tiền bạc, trước mắt chỉ là giải đoạn mới thành lập, cần gấp một lượng lớn tài chính.

Liên lạc qua rất nhiều cơ cấu danh tiếng, nhưng vì hình thức thương nghiệp chưa được kiểm chứng, số liệu người sử dụng quá ít, cho nên không nhận được câu trả lời chắc chắn nào.

Mất thấy công ty đi vào bế tắc, lúc này mới báo danh đại hội đầu tư mạo hiểm.

Cũng thuận lợi nhận được cơ hội diễn thuyết, nhưng phải chờ đến gần cuối mới đến lượt.

Chính là chiều mai mới đến lượt lên sân khấu.

Vị tranh thủ nhiều cơ hội hơn.

Thôi Thành lợi dụng tất cả thời gian rảnh rỗi để kết bạn với các nhà đầu tư, cũng không quan tâm đối phương là cơ cấu hay là độc lập.

Sau khi có danh thiếp của họ, bắt đầu liên hệ với công ty, căn cứ tin tức trên danh thiếp để tìm kiếm một nhóm nhà đầu tư thích hợp.

Mà vị Đường tiên sinh này, chính là lựa chọn hàng đầu của họ.

Nghĩ đến đây, trong mắt Thôi Thành mang theo nhiệt tình và hưng phấn.

“Đường tiên sinh, có thể cho tôi 1 phút không? Tôi muốn trình bày tình hình của công ty với ngài.”

Đường Tụng gật đầu nói: “Được!”

Thôi Thành vội vàng mở miệng: “Công ty khoa học kỹ thuật Duyệt Đồ đang cố gắng kết nối lĩnh vực mạng, có được đội ngũ khai phát phần mềm và phần cứng rất ưu tú. Trước mắt đã khai phát ra một cái, áp dụng công nghệ RFID, tự quản lý sách báo thông minh và điều khiển tự động...”

“Theo tôi biết, công ty của ngài đang tiến hành mở rộng. Đồng thời, phòng cà phê Thời Gian là cà phê kết hợp với sách báo, đọc sách giấy chính là phong cách đặc biệt của quán cà phê. Ý tưởng ngày cực kỳ tốt, nhưng hình thức mượn sách của phòng cà phê bây giờ vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn truyền

thống. Khách hàng làm thẻ hội viên, đăng ký mượn sách, phục vụ hỗ trợ lấy, đưa, trả. Hiệu suất rất thấp, và trải nghiệm của người sử dụng cũng không cao...”

Thôi Thành phát huy rất xuất sắc, trong giọng nói còn bao hàm tự tin.

Tổng thể chia làm ba bước, để giới thiệu với Đường Tụng.

Chúng tôi là ai, chúng tôi phát hiện vấn đề gì, phương án giải quyết của chúng tôi là gì.

Chú ý đến một tia sáng lóe lên trong mắt của Đường Tụng.

Thôi Thành biết có hi vọng, lập tức giao một bản kế hoạch.

Thành khẩn nói: “Đường tiên sinh, nếu như ngài đầu tư cho công ty chúng tôi. Ngài không chỉ nhận được cổ phần của một xí nghiệp có tiềm lực, mà còn có thể dọn sạch tai hại ngầm của phòng cà phê. Chúng tôi có thể tiến hành cải biến...”

Đường Tụng nhận bản kế hoạch.

Sau khi nghe xong, hần cúi đầu trầm tư, nội tâm đã có ý nghĩ.

Hần nghiêm túc nói: “Thôi tiên sinh, tôi phải xem bản kế hoạch của các anh trước, nhân tiện thưởng thức buổi diễn thuyết ngày mai của quý công ty, sau đó tôi sẽ cho anh một câu trả lời.”

Nghe vậy, Thôi Thành mừng rỡ như điên.

Từ thái độ của Đường Tụng, có thể thấy hi vọng rất lớn.

Sau khi điều tra được nghiệp vụ và vốn đăng ký 100 triệu của Đường Trình, Thôi Thành lập tức liên hệ nhân viên, tiến hành nghiên cứu điều tra thực địa.

Trải qua một phen chuẩn bị cẩn thận, lại chờ ở đây một tiếng.

Lúc này mới cơ cơ hội nhận được ‘diễn thuyết 1 phút’.

Bây giờ xem ra, tất cả đều đáng giá.

Đưa mắt nhìn Đường Tụng rời đi, Thôi Thành quơ quơ nắm đấm.

Lấy điện thoại gọi cho nhân viên.

“Mau mau mau! Mau gửi kế hoạch của phòng cà phê Thời Gian cho nhóm nghiên cứu. Trước chưa mau, bọn họ phải dựa vào tình hình thực tế để lấy ra một phương án cho tôi, chỉ cần bản thảo thô là được.”

Chương 372: Vấp phải trắc trở

Bên phía khách sạn.

Nhậm Tử Hiên nhìn chăm chăm vào Đường Tụng đang đi tới.

Nhưng đối phương không hề nhìn vào hắn.

Mà chỉ nhỏ giọng trò chuyện với cô gái bên cạnh.

Đường Tụng dường như căn bản không biết sự tồn tại của hắn, cũng không để hắn vào mắt.

Nhậm Tử Hiên chỉ thấy rất bức bối.

Lý Thụ Kỳ nhận ra, khuyên nhủ: “Tử Hiên, quân tử báo thù mười năm không muộn, không cần tức giận vì loại người này.”

Đặng Tử Vân kéo tay Nhậm Tử Hiên, dịu dàng an ủi: “Tử Hiên, tôi tin cậu, cậu có tài như vậy, sẽ có một ngày cậu bỏ xa tên kia. Loại phú nhị đại này chỉ biết dựa vào tài nguyên của gia đình. Nói đến năng lực cá nhân thì còn lâu mới bằng cậu. Hơn nữa, nhìn hai người kia thân mật như vậy, nhất định là có một chân. Đồng Ngọc Ngôn quá ngu xuẩn, lại tham hư vinh, một ngày nào đó sẽ phải hối hận. Tôi chỉ hi vọng chờ đến khi Đồng Ngọc Ngôn quay đầu tìm cậu, cậu đừng mềm lòng, loại phụ nữ này không xứng với cậu.”

Nhậm Tử Hiên thở sâu.

Thời đại học, hắn và Đồng Ngọc Ngôn có quan hệ rất tốt.

Hắn rất thương thức vị sư muội có IQ và EQ cao, lại xinh đẹp và đa tài đa nghệ này.

Hắn vẫn luôn coi đôi phương là chuẩn bạn gái của mình.

Không ngờ Đồng Ngọc Ngôn lại thay đổi như vậy.

Nghĩ đến vẻ lạnh lùng của Đồng Ngọc Ngôn tối hôm đó.

Trong mắt hắn tràn đầy chiến ý và lửa giận.

Một ngày nào đó, tôi sẽ đạp các người xuống dưới chân.

Đến khi đó, tôi nhất định sẽ thưởng thức vẻ hối hận của cô.

Lý Thành Vĩ vỗ vỗ vai Nhậm Tử Hiên: “Kiềm chế một chút, tiếp đó phải dựa vào cậu rồi. Cơ hội là dành cho người có chuẩn bị, hôm nay có không ít người đến ‘diễn thuyết 1 phút’. Cậu phải hành động nhanh, nghĩ sẵn ở trong đầu, phải trình bày được ưu thế của mình.”

“Vâng anh Lý!”

Nói xong, hắn liền cất bước đi về phía trước.

Nhắm ngay mấy người đầu tư vừa mới bước xuống xe.

...

Hiện trường tiệc rượu áp dụng phương thức tự phục vụ.

Các loại đồ ăn muôn màu muôn vẻ, bày biện tinh xảo sạch sẽ, nhìn rất ngon miệng.

Nhân viên phục vụ thì không ngừng chạy đi đưa rượu.

7:30, hiện trường đã có không ít người.

Bọn họ hoặc ngồi hoặc đứng, tốp năm tốp ba trò chuyện.

Trao đổi kinh nghiệm của nhau.

Có người đầu tư và xí nghiệp có ý đồ với nhau thì đang trò chuyện hừng hực, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài câu chuyện thú vị nào đó.

Cũng có một số xí nghiệp mưu đầu đầu tư đang cẩn thận tiếp xúc với các cơ cấu đầu tư nổi tiếng.

Đối với bọn họ mà nói, đây là một cơ hội tuyệt vời.

Đường Tụng và Tạ Vũ Đồng đi vào trong.

Lập tức cảm nhận được bầu không khí nhiệt liệt ở đây.

Nhưng hẳn là người mới trong ngành này, nên không biết nhiều người.

Nhìn một vòng, cuối cùng tìm thấy mấy người quen.

Hà Tiểu Quang và Nhậm Thành Minh.

Hai người đang trò chuyện với vài người khác.

Theo khoảng cách gần hơn, Đường Tụng nghe được bọn họ đang nói chuyện gì.

Hà Tiểu Quang cảm khái nói: “Nghe Phùng tổng nói, quả thực là có cảm xúc. Thật sự là hoài niệm những năm 2018, thời đại internet di động quật khởi mạnh mẽ, chiến trường tràn đầy khói lửa. Rất nhiều xí nghiệp internet quật khởi. Khi đó vòng tròn LP (đối tác có hạn) rất nhiệt liệt. GP (đối tác phổ thông) như chúng ta đều không cần lo lắng về tài chính.”

“Khi đó đúng là thời điểm đỉnh phong của đầu tư mạo hiểm trong nước, khắp nơi đều là vàng.”

“Hiện giờ, các tập đoàn lớn cũng bắt đầu tập trung vào thu mua đối ngoại, chuyện này có ảnh hưởng không nhỏ đến ngành nghề của chúng ta.”

Nhậm Thành Minh cười nói: “Đó là vì tỷ lệ hồi báo và khấu giảm chiến lược.”

“Trong những xí nghiệp tôi nói, cũng có tập đoàn Đường Tổng của các anh. Nó chính là một bá chủ quật khởi sau năm 18. Lại để bộ phận đầu tư của mình độc lập ra ngoài, thành lập

tư bản Tỉnh Ngô. Tập trung tài chính vào các lĩnh vực khoa học kỹ thuật và đầu tư hải ngoại, tỷ lệ hồi báo cao đến kinh người.”

Những người khác cũng phụ họa theo, nói ra cái nhìn của mình.

Tập đoàn Đường Tổng xuất hiện, xem như là một kỳ tích sau năm 2018.

Nó không chỉ quật khởi và đột phá đơn phương, mà là mang theo toàn bộ phương diện và rất nhiều ngành nghề.

Rất nhiều xí nghiệp nó nhìn trúng, cuối cùng đều trở thành thế lực bá chủ trong ngành nghề của mình.

Nó quật khởi còn mang theo một chút sắc thái thần thoại.

Điều này cũng làm cho mấy vị quản lý cao tầng của họ vang danh khắp nơi.

Tạ Vũ Đồng liếc nhìn Đường Tụng một cái.

Chờ mong nhận ra điều gì đó từ trong mắt hắn.

Nhưng Đường Tụng vẫn luôn treo nụ cười như có như không, dường như không hề bị ảnh hưởng.

Trong lúc nói chuyện, Hà Tiểu Quang và Nhậm Thành Minh cũng phát hiện ra Đường Tụng.

Bọn họ đi qua chào hỏi, cụng ly với Đường Tụng,

Những người khác cũng đi theo.

Nhậm Thành Minh có nguồn gốc với tập đoàn, nên rất nhiệt tình với Đường Tụng.

Cười giới thiệu với những người khác: “Đúng lúc nói đến tập đoàn Đường Tổng, vị Đường tiên sinh này cũng có trường bồi làm quản lý cấp cấp trong tập đoàn.”

Tiếp đó lại giới thiệu mấy người kia với Đường Tụng.

“Vị này là Lâm Gia Ảnh của công ty đầu tư mạo hiểm Bác Quảng, hai vị này là Vương Dương và Cố Trung Trạch của tư bản Bích Thần...”

Đường Tụng bắt chuyện và trao đổi danh thiếp với mọi người.

Tạ Vũ Đồng chỉ yên lặng đứng bên cạnh, giúp hắn phân loại và chỉnh lý danh thiếp.

Biểu hiện rất giống một thư ký.

Mấy người này đều là GP và quản lý cấp cao của các quỹ đầu tư.

Là nhân vật cùng cấp bậc với Hà Tiểu Quang.

Mặc dù khá lịch sự với Đường Tụng, nhưng cũng không quá nhiệt tình.

Càng nhiều là khen ngợi vẻ ngoài của hắn, chứ rất ít khi thảo luận chuyện đầu tư với hắn.

Khách sáo vài câu, mọi người bắt đầu nói chuyện riêng.

Đường Tụng cũng không cảm thấy không thoải mái.

Đám người này xem như là tồn tại trên đỉnh tháp trong lĩnh vực đầu tư.

Bọn họ đều là nhân vật chính trong vòng tròn của riêng mình.

Thường xuyên xuất hiện trên tin tức tài chính và kinh tế.

Thậm chí còn không ít lần đi gõ chuông ở các nơi giao dịch.

Bọn họ bàn luận The Midas List năm 2022 (bảng danh sách nhà đầu tư tốt nhất trên thế giới do tạp chí Forbes và

TruBridge bình chọn).

Các loại tin tức và ngôn ngữ chuyên nghiệp đều là há mồm liền ra.

Đường Tụng bây giờ, đúng là chưa thể trò chuyện với họ.

Nhậm Thành Minh nhận ra hấn hơi mất tự nhiên, cười nói: “Đường tiên sinh cảm thấy trận diễn thuyết hôm nay thế nào? Có thu hoạch gì không?”

Đường Tụng lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Nhìn trúng mấy xí nghiệp, nhưng đối phương hình như không muốn tiếp nhận người đầu tư độc lập.”

“Vậy có thể nhận cơ hội này để tiếp xúc với đối phương, nhìn xem có cơ hội hay không.”

Đường Tụng gật đầu, hàn huyên vài câu với mấy người.

Sau đó đứng lên đi về phía một đám người ở cách đó không xa.

Chương 373: Tôi quen Ngô Khắc Chi

Trong đám người đó là Tần Ngọc Văn, chủ tịch của Tuệ Y Vân, cũng là mục tiêu hàng đầu của hắn.

Hắn chủ động giới thiệu, đưa danh thiếp qua.

Cười nói: “Tần tổng, có thể nói chuyện đầu tư không?”

“Đương nhiên, mời ngồi.” Tần Ngọc Văn biểu hiện rất nhiệt tình.

“Tôi rất coi trọng hình thức thương nghiệp và sự phát triển của quý công ty, đã biểu đạt ý nguyện đầu tư với phía tổ chức.”

Tần Ngọc Văn nhìn danh thiếp trong tay, nói: “Rất cảm ơn Đường tiên sinh đã tin tưởng và thương thức, không biết Đường tiên sinh đại biểu cho cơ cấu đầu tư nào?”

Đường Tụng cười nói: “Tôi là người đầu tư độc lập.”

Tần Ngọc Văn mỉm cười, kiên nhẫn giải thích: “Chúng tôi đang đầu tư bỏ vốn vòng C, hi vọng tìm được nhà đầu tư có tài nguyên trong ngành thiết bị y tế.”

Đường Tụng nói: “Không biết quý công ty có cần ủng hộ về kỹ thuật AI không, tôi có thể cung cấp tài nguyên.”

Hiện giờ hắn có 5% cổ phần của Công HIệt, Liễu Bảo Nguyệt còn là đồng sự ở đó.

Hắn hoàn toàn có năng lực để hai công ty hợp tác, đây cũng là vì sao hắn muốn thử một lần.

Tần Ngọc Văn vội vàng lắc đầu, có vẻ rất tự tin: “Chắc Đường tiên sinh đã nhìn thấy bản kế hoạch của chúng tôi rồi. Đội ngũ của chúng tôi đều đến từ các tập đoàn lớn trong và ngoài nước. Trong lĩnh vực AI cũng đã có đối tác, tạm thời không cần ủng hộ ở phương diện này. Có lẽ tương lai chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, cảm ơn.”

Đường Tụng không nói gì nữa, hàn huyên vài câu liền quay người rời đi.

Lại tiếp xúc với hai công ty mà mình nhìn trúng.

Nhưng đều nhận được đáp án phủ định.

Bên cạnh họ không thiếu nhà đầu tư, công ty cũng đang phát triển rất mạnh.

Thậm chí trước khi tham gia đại hội đầu tư, một số cơ cấu đầu tư đã nghiên cứu và điều tra rất lâu về họ.

Bọn họ đến đây, thực ra là để biểu diễn bản thân, nâng cao danh tiếng.

Tiếp xúc với các cơ cấu lớn hơn, tạo mối quan hệ với họ, trải đường cho việc lên sàn ở tương lai.

...

Trong đám người, Lâm Gia Ảnh nhận điện thoại.

Trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, còn vỗ tay một cái.

Mọi người lập tức nhìn qua.

Lâm Gia Ảnh cười nói: “Người của tư bản Tỉnh Ngô đến rồi, là Đỗ tổng của bọn tôi đích thân mời đến.”

“A? Là ai đến?”

“Hiếm thấy thật, bọn họ không có chi nhánh ở Yên Thành, đây là cổ tình bay từ Ma Đô đến à?”

“Không thể nào là Ngô Khắc Chi đâu nhỉ?”

“Không thể nào, Ngô Khắc Chi không lộ diện từ rất lâu rồi, nghe nói là đi công tác nước ngoài rồi.”

“Có lẽ tập đoàn Đường Tổng có kế hoạch mới ở hải ngoại.”

Lâm Gia Ảnh cười nói: “Là phó tổng thanh tra bộ phận không chế nguy hiểm Trần Minh Hoa.”

“Thì ra là Trần Minh Hoa.”

Trần Minh Hoa rất nổi tiếng trong vòng đầu tư mạo hiểm quốc nội, từng nhậm chức ở các cơ cấu đầu tư mạo hiểm lớn.

Có không ít người ở đây đã từng tiếp xúc với Trần Minh Hoa.

“Tôi đi ra đón.” Lâm Gia Ảnh đứng lên.

Đại hội lần này là do Bác Quảng liên hợp tổ chức.

Tư bản Tỉnh Ngô là cơ cấu đầu tư hàng đầu cả nước, có thể phái quản lý cấp cao đến đây, đã là rất nể tình rồi.

Đại hội đầu tư mạo hiểm tỉnh Yên mặc dù rất lớn, nhưng xét cho cùng vẫn chỉ là khu vực tỉnh thành thôi.

Chủ yếu là xí nghiệp trong tỉnh tìm kiếm tài chính.

Rất ít PE đỉnh cấp xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, những người này đều chỉ lộ mặt một cái, sau đó đã rời đi luôn.

Dù sao trong những trường hợp đông người như vậy, sức hấp dẫn của họ quá cao, cũng không thể bàn luận được cái gì.

“Tôi cũng ra đón, nói đến thì phải 1 năm rồi không gặp Trần tổng.” Nhậm Thành Minh đi theo.

Tư bản Tỉnh Ngô là cổ đông lớn của công ty Tự Nhiên, hơn nữa còn là người quen, tự nhiên phải đi qua.

Trên đường, Nhậm Thành Minh gặp được Đường Tụng đang nói chuyện với người đầu tư Vu Hạo.

“Đường tiên sinh, Trần Minh Hoa của tư bản Tỉnh Ngô đến, có muốn ra đón không?”

Đường Tụng hơi sững sờ, lại nghĩ nghĩ, hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái tên Trần Minh Hoa này.

Đối phương không phải nhân vật hấn chiêu mộ, cũng là người xa lạ với hấn.

“Tôi không đi đâu.”

Nếu như là Ngô Khác Chi đến, vậy hấn nhất định sẽ đi gặp.

“Được rồi.” Nhậm Thành Minh không nói gì, trực tiếp quay người rời đi.

Vu Hạo kinh ngạc hỏi: “Đường tổng, cậu quen Trần Minh Hoa của tư bản Tỉnh Ngô à?”

“Không quen.” Đường Tụng lắc đầu, sau đó bổ sung: “Nhưng tôi quen Ngô Khác Chi.”

Vu Hạo cười khẽ một tiếng, cụng ly với hấn, nói đùa: “Vậy nếu có cơ hội, hi vọng Đường tổng dẫn tiến tôi một lần.”

...

Bên ngoài, đã là hơn 8 giờ tối.

Tiệc rượu đã chính thức mở màn.

Ngoài cửa càng ngày càng ít người.

Nhậm Tử Hiên mang theo vẻ hưng phấn và vui vẻ.

Nửa tiếng này, hấn đã lấy được danh thiếp của 4 nhà đầu tư, đồng thời tiến hành câu thông sơ bộ.

Mặc dù chỉ là một hai phút, nhưng đủ để họ nhớ tên công ty mình.

Có ấn tượng nhất định.

Sau đó lên đài diễn thuyết, cơ hội nhận được đầu tư sẽ nhiều hơn.

Lý Thành Vĩ, người đầu tư vòng hạt giống cho bọn họ cũng không phải người trong ngành đầu tư mạo hiểm.

Bản thân Lý Thành Vĩ kinh doanh một công ty nội thất có quy mô tầm trung, cũng có quan hệ ở Yến Thành này.

Lần đầu tư này, giống như là một lần ném thử với Lý Thành Vĩ, không có quá nhiều kế hoạch, cũng không nhúng tay vào quá nhiều chuyện.

So với những cơ cấu đầu tư chuyên nghiệp là không thể so sánh.

Lý Thụ Kỳ hưng phấn nói: “Vị giám đốc đầu tư của bên đầu tư Linh Tượng có vẻ rất hứng thú với chúng ta.”

Đặng Tử Vân kiểm tra thông tin trên điện thoại, giới thiệu tình hình của công ty đầu tư này: “Đây là một quỹ đầu tư rất có tiếng ở trong nước, quy mô gần 10 tỷ, chuyên tập trung vào các sản nghiệp công nghệ cao, rất hợp với chúng ta.”

Lý Thành Vĩ vỗ vỗ bả vai Nhậm Tử Hiên, cổ vũ: “Cố lên, buổi diễn thuyết ngày mai rất quan trọng.”

Nhậm Tử Hiên gật đầu: “Anh Lý, tôi sẽ không để anh thất vọng.”

Nói xong lại nhìn thấy 2 chiếc xe Benz thương vụ đi đến.

Trên mặt hần lập tức nở nụ cười, tự tin đi về phía bên đó.

Lý Thụ Kỳ và Đặng Tử Vân vội vàng đuổi theo, trong tay còn cầm bản kế hoạch.

Chương 374: Tư cách diễn thuyết

Trong xe.

Trương Hân Vũ nhỏ giọng nói: “Ngọc Ngôn, đến nơi rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn lấy lại tinh thần, hơi khấn trương mà cắn môi một cái.

Không biết Đường Tụng nhìn thấy nàng có giận hay không.

Một lúc sau.

Đồng Ngọc Ngôn hít sâu, mở cửa xe.

Áu phục kaki, áo sơ mi, quần kaki cắt gấu.

Khiến nàng có vẻ rất khí thế và già dặn.

Phối hợp với khuôn mặt trang điểm xinh đẹp.

Dưới ánh trăng, dưới ánh đèn, cực kỳ hấp dẫn.

Dù sao cũng đến để gặp tình địch, tự nhiên phải dốc toàn lực.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy người phụ nữ kia, đã sinh ra cảm giác nguy cơ to lớn.

Ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp gợi cảm của đối phương, còn có loại khí chất tinh anh thương nghiệp trên người đối phương.

Đây cũng là thứ nàng thiếu trong thời điểm này, cũng là thứ nàng đang muốn có.

Trở thành một cô gái có thể trợ giúp sự nghiệp của Đường Tụng, là mục tiêu lớn nhất của nàng bây giờ.

Như vậy mình mới có chỗ đứng vững chắc, không thể thay thế trong lòng Đường Tụng.

Nhìn thấy một phiên bản trưởng thành của mình xuất hiện bên cạnh Đường Tụng, cảm giác khủng hoảng to lớn làm nàng khó có thể bình tĩnh.

Lúc này mới làm ra hành vi kích động như vậy.

...

“Xin chào, xin hỏi ngài đến tham gia...” Nhậm Tử Hiên chờ bên ngoài bình tĩnh mở miệng.

Rất nhanh, giọng nói đã im bật.

Đồng tử co rút lại.

Đồng Ngọc Ngôn?!

Chính là cô gái để hấn mất ngủ bao đêm, lại tiếc nuối khi phải cáo biệt.

So với lúc đại học, Đồng Ngọc Ngôn càng già dặn hơn một chút, cũng càng xinh đẹp hơn.

Luôn luôn tản ra sức hút kinh người.

Giống như một đóa hoa được chăm sóc kỹ lưỡng.

Nghĩ vậy, trái tim Nhậm Tử Hiên lại đau xót.

Hắn rất thích Đồng Ngọc Ngôn, không chỉ là tướng mạo và dáng người, mà còn cả EQ cao và lòng cầu tiến của đối phương.

Hắn cảm thấy hai người họ chính là bạn đời lý tưởng nhất.

Đáng tiếc Đồng Ngọc Ngôn lại một lòng muốn nhào vào người tên ‘phú nhị đại’ kia.

Đồng Ngọc Ngôn nghe thấy giọng nói quen thuộc, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Nàng vén tóc mai, trên mặt vẫn bình tĩnh như không.

Cực kỳ lạnh nhạt.

Hiện giờ, nàng toàn tâm toàn ý với Đường Tụng.

Cả thể xác lẫn tinh thần đều bị Đường Tụng chinh phục, nào rảnh để ý đến người này.

Nếu như bị người khác chụp ảnh, truyền vào nhóm chat lớp, nàng không biết Đường Tụng sẽ có ý kiến với mình hay không.

“Xin nhường đường.” Nàng sửa lại áo khác, giọng nói bình tĩnh và lạnh lẽo.

Gió thu thổi tung mái tóc và góc áo nàng.

Khuôn mặt trắng nõn vẫn lạnh nhạt như cũ.

Nhậm Tử Hiên vô thức nghiêng người tránh qua một bên.

Đặng Tử Vân nhìn thấy một màn này, chỉ thấy cực kỳ khó chịu.

Liên dặm chân, chỉ vào Đồng Ngọc Ngôn, kêu lên: “Đừng tưởng mình dính vào một tên ‘phú nhị đại’ thì có thể phong quang cả đời. Qua mấy năm nữa, chờ người ta chơi chán, thì cô cũng bị đá mà thôi.”

Người mình ghét nhất đột nhiên xuất hiện, lại ăn mặc xinh đẹp, ngồi xe sang trọng.

Nhậm Tử Hiên mà mình thầm mến lại bị hạ thấp như vậy.

Khiến cho Đặng Tử Vân rất khó chịu, có chút không khống chế được cảm xúc.

Trong nội tâm Đặng Tử Vân cũng hiểu, mình không có dũng khí kêu to gọi nhỏ trước mặt Đường Tụng.

Nhưng nếu là Đồng Ngọc Ngôn, vậy thì không cần sợ hãi, dù sao cũng đã có thù rồi.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn về phía Đặng Tử Vân.

Trương Hân Vũ nhìn thấy một màn này, vội vàng đứng cạnh Đồng Ngọc Ngôn.

Vẫy tay với mấy đồng nghiệp ở cách đó không xa.

Khóe miệng Đồng Ngọc Ngôn mang theo ý lạnh, nói: “Đặng Tử Vân, cô không cảm thấy mình rất tiện sao? Nói nhảm thì có lợi ích gì, có giỏi thì trả thù tôi đi.”

Đặng Tử Vân cười nhạt: “Bạn trai phú nhị đại của cô đang chơi bời với cô gái khác ở bên trong kia. Tôi cảm thấy không lâu nữa, cô sẽ bị đánh về nguyên hình thôi.”

Nghe vậy, Đồng Ngọc Ngôn nhú mày.

Đối phương chọc trúng chỗ đau của nàng.

Đau thật!

Nàng nhìn vào ba người trước mặt: “Chắc các người cũng tham gia đại hội đầu tư nhỉ? Cần xin đầu tư đúng không? Ha ha.”

“Cô ha ha cái rắm gì? Chúng tôi cũng không tìm cô đầu tư! Chờ công ty của Tử Hiên phát triển, đến khi đó hi vọng cô không chạy đến cầu xin tha thứ.” Đặng Tử Vân nhìn thấy vẻ chế giễu trên khuôn mặt đáng ghét kia, lại càng phẫn nộ hơn.

Đồng Ngọc Ngôn nghiêng người nhìn Trần Minh Hoa, cười nói: “Thanh tra Trần, tôi muốn nhờ anh giúp một việc, nhân viên của công ty này có nhân phẩm quá kém, có thể thủ tiêu tư cách diễn thuyết của họ không?”

Trần Minh Hoa gật đầu: “Không có vấn đề, việc này rất đơn giản.”

Trương Hân Vũ nhướn mày lên, đã có chủ ý.

Biết đây là một cơ hội tốt.

Nàng nói khẽ: “Ngọc Ngôn, Tô tiểu thư có thể giúp cô chặt đứt con đường xin đầu tư của họ, có cần tôi nói một câu không?”

Nghe thấy đề nghị của Trương Hân Vũ.

Đồng Ngọc Ngôn chỉ do dự một giây, liền quyết đoán gật đầu: “Cảm ơn chị Hân Vũ, cũng giúp em cảm ơn Tô tiểu thư.”

Nàng vốn không định đuổi tận giết tuyệt đám người Nhậm Tử Hiên.

Nhưng đối phương thật sự là khinh người quá đáng.

Nhất là lời nói liên quan đến Đường Tụng, khiến nàng cảm thấy bị mạo phạm.

Nếu nàng còn có thể nhịn, vậy nàng dứt khoát đi làm Ninja rùa đi.

Nhậm Tử Hiên dù đến giờ vẫn chưa vạch mặt với nàng, nhưng Đồng Ngọc Ngôn rất hiểu người này.

Với tính cách kiêu ngạo của người này, nếu sau này thật sự thành công, nói không chừng chính là hậu hoạn.

Nếu đã có sẵn tài nguyên bên cạnh, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Ba người Nhậm Tử Hiên nghe bọn họ nói chuyện, đều nhìn lẫn nhau.

Cả ba đều không thể tin nổi.

Phe tổ chức đại hội rất có bối cảnh, muốn hủy bỏ tư cách của họ, nào có đơn giản như vậy.

Thậm chí còn phát ngôn bừa bãi, muốn chặt đứt con đường nhận đầu tư chủ yếu của bọn họ.

Chuyện này có thể sao?

Chẳng lẽ những cơ cấu đầu tư kia sẽ nghe lời Đồng Ngọc Ngôn?

Nhậm Tử Hiên tiến lên nửa bước, nhìn Đồng Ngọc Ngôn xinh đẹp động lòng người trước mắt.

Gần từng chữ: “Trước kia tôi vẫn cho rằng em là một cô gái thông minh, có nội hàm, tiến tới, có quy hoạch, không ngờ em lại là người cuồng vọng, tham mộ hư vinh, tôi rất thất vọng với em.”

Đồng Ngọc Ngôn lùi về sau một bước, tránh cho bị hiểu lầm.

Nàng thản nhiên nói: “Tôi không cần anh cho rằng, tôi chỉ cần bạn trai tôi cho rằng.”

Nhậm Tử Hiên chỉ cảm thấy ngực lại bị đâm một đao.

Đặng Tử Vân tức giận nói: “Người bạn trai kia của cô cũng chỉ ngồi hàng ghế thứ 4 trong đại hội mà thôi. Cô sẽ không cho rằng cậu ta có năng lực thực hiện lời nói bừa bãi của cô chứ?”

Vẻ ngoài của Đường Tụng rất xuất chúng, nhất là khi ngồi giữa một đám trung niên.

Mặc dù Đặng Tử Vân không quá chú ý đến Đường Tụng, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn mấy lần.

Dựa theo Lý Thành Vĩ nói.

Có thể ngồi ba hàng đầu, đều là chuyên gia, người đầu tư, đại biểu của cơ cấu đầu tư nổi tiếng trong tỉnh, thậm chí là toàn quốc.

Đường Tụng có thể ngồi ở hàng thứ 4, hơn nữa còn là thư mời VIP.

Chúng tôi đôi phương có quyền thế nhất định ở Yên Thành, nhưng không quá nhiều đến mức có thể ảnh hưởng đến phe tổ chức đại hội.

Chớ đừng nói đến là cải biến quyết sách của các cơ cấu đầu tư khác.

Chương 375: Thuyền đắm

Nói đến năng lực của Đường Tụng, khỏe miệng của Đồng Ngọc Ngôn không khỏi cong lên.

Nàng bước lên hai bước, đến gần Đặng Tử Vân, giữa hàng lông mày mang theo chút vênh vào hung hăng càn quấy.

“Bitch, chuẩn bị đón nhận trả thù đi!” Đồng Ngọc Ngôn nắm chặt túi xách trong tay, lại cảnh nói: “Nếu để tôi biết các người lại đặt điều và bịa đặt trên internet, hậu quả không chỉ là một văn kiện cảnh cáo như lần trước đâu.”

Nói xong, nàng cất bước đi thẳng về phía trước.

Lướt qua ba người từng là sư huynh sư tử cùng trường.

Trương Hân Vũ đi theo sau lưng nàng, suy tư đánh giá một màn này.

Những người khác cũng bước theo.

“Cô!” Sắc mặt Đặng Tử Vân đỏ bừng lên.

Vừa rồi, Đặng Tử Vân bị khí thế của Đồng Ngọc Ngôn dọa sợ, nhất thời quên mất lại.

Đồng Ngọc Ngôn nhìn bóng lưng kia, bước nhanh đuổi theo.

Lại kêu lên một câu: “Đồng Ngọc Ngôn, cô đứng lại cho tôi!”

Lý Thụ Kỳ và Nhậm Tử Hiên lo Đặng Tử Vân làm chuyện quá khích, vội vàng đuổi theo.

Đúng lúc này, có mấy bóng người đi ra khỏi cửa.

Đứng đối diện với bọn họ.

Có lẽ là nghe thấy tiếng kêu gào của Đặng Tử Vân, nên tất cả đều hơi sững sờ.

Bên ngoài hội trường vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Bóng của mọi người chồng chất và xiên vẹo bất quy tắc.

Nhậm Tử Hiên nhìn thấy người xuất hiện, lông mày liền nháy lên.

Bên trong đó có lãnh đạo của đơn giản tổ chức, còn có đối tác của các cơ cấu đầu tư nổi tiếng.

Thậm chí còn có người từng lên đài phát biểu.

Hắn bước nhanh qua, kéo tay Đặng Tử Vân, sau đó lùi lại.

Đặng Tử Vân cũng biết nặng nhẹ, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nói thêm.

Ngay sau đó, Lâm Gia Ảnh tiến lên trước, nhiệt tình nói: “Trần tổng, rất cảm ơn anh đã đến tham gia! Tôi nghe nói anh mới đến Yến Thành tối qua.”

“Trần tổng! Đã lâu không gặp!”

“Minh Hoa, không ngờ lại được gặp anh ở đây.”

“Cảm ơn tư bản Tỉnh Ngộ đã đến, vào thôi, chúng ta vào uống mấy ly.”

Những người khác cũng tiến lên hoan nghênh.

Trần Minh Hoa tiến lên bắt tay và trò chuyện với mọi người.

Trần Minh Hoa và những người này cũng không tính là quá thân, nhưng thân ở trong tập đoàn lớn, cũng đã quen với loại xã giao này.

Có vẻ rất thành thạo điều luyện.

Sau đó, Trần Minh Hoa lại trình trọng giới thiệu mấy vị này với Đồng Ngọc Ngôn.

“Ngọc Ngôn, vị này là Lâm Gia Ảnh của Bác Quảng...”

“Vị này là chủ nhiệm Hình Lợi Dân của trung tâm sản nghiệp...”

...

“Vị này là Nhậm Thành Minh của Tự Nhiên...”

Cuối cùng, Trần Minh Hoa lại trình trọng giới thiệu: “Vị này là Đồng Ngọc Ngôn, Đồng tiểu thư, đội ngũ cố vấn của chúng tôi đến Yến Thành, chính là giúp Đồng tiểu thư xử lý vài vấn đề.”

Nghe vậy, mấy người đối diện đều hơi sững sờ.

Vội vàng nhìn về phía Đồng Ngọc Ngôn, ánh mắt khá nhiệt tình và kinh dị.

Tư bản Tỉnh Ngộ phái 6 tinh anh từ 6 bộ phận khác nhau đến đây, chỉ vì đề cố vấn cho vị này.

Với thân phận và địa vị của Trần Minh Hoa.

Có thể để hấn đi một chuyến, lại còn khiêm tốn như vậy

Ít nhất cũng phải là quản lý cao tầng của tập đoàn Đường Tổng mở miệng.

Thậm chí còn có thể là Ngô Khắc Chi đích thân an bài.

Nghĩ vậy, bọn họ chủ động lấy danh thiếp ra, nhiệt tình trò chuyện với Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn vốn hơi lo lắng khi nhìn thấy những đại nhân vật này.

Giờ phút này, nhìn thấy dáng vẻ nhiệt tình của bọn họ, nàng lập tức thả lỏng.

Cố gắng duy trì vẻ đoan chính và khí thế của mình.

Nàng còn đánh giá thấp ‘chỗ dựa của mình’.

Xem ra Đường Tụng cực kỳ cứng, hoàn toàn có thể bao che cho nàng.

Nghĩ vậy, sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ lên, sửng diên người.

Nàng rất muốn nhìn thấy bạn trai của mình.

...

Đám người Nhậm Tử Hiên ở bên cạnh đã thấy choáng váng.

Hoàn toàn không hiểu là chuyện gì xảy ra.

Cái này không khoa học!

Bọn họ và Đồng Ngọc Ngôn đều là thành viên hội học sinh, sống với nhau một khoảng thời gian rất dài.

Tự nhiên hiểu rõ gia đình và xuất thân của Đồng Ngọc Ngôn.

Cha mẹ đều là dân chúng bình thường, cũng không có họ hàng thân thích nào phát tài.

Sao đột nhiên lại có quan hệ với tư bản Tỉnh Ngô rồi?

Còn cố tình phái một đội ngũ cố vấn đến giúp nàng?

Nhìn những nhân vật tai to mặt lớn cao không thể chạm kia lại chủ động bắt chuyện với Đồng Ngọc Ngôn, ba người chỉ biết nhìn nhau.

Đồng thời, đều cảm thấy như đang nằm mơ.

“Đồng tiểu thư, Trần tổng, còn cả các vị tinh anh của tư bản Tỉnh Ngô. Chúng ta vào trong thôi! Một lần nữa hoan

ngheh các vị.” Chủ nhiệm Hình nói vài lời xã giao, rồi đưa tay ra hiệu mời.

Lông mày Nhậm Tử Hiên nhảy lên.

Đột nhiên ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Lời uy hiếp của Đồng Ngọc Ngôn, là thật!

Đồng Ngọc Ngôn thật sự có năng lực khiến họ bị thủ tiêu tư cách diễn thuyết.

Vòng tròn đầu tư nói to không to, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Với quan hệ và năng lực của tư bản Tỉnh Ngô, chỉ cần họ ra tay, hoàn toàn có thể biến chuyện xin đầu tư của công ty bọn họ thành ảo ảnh trong mơ.

Không có ai sẽ vì một công ty mới thành lập mà đắc tội với tư bản Tỉnh Ngô.

Có lực cản như vậy, xí nghiệp của họ rất khó phát triển tiếp.

Đây mới là lúc sinh tử tồn vong.

Nhậm Tử Hiên lo đến đầu đầy mồ hôi.

Tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Ngọc Ngôn, nề tình cảm của chúng ta khi xưa, có thể...”

Hắn còn chưa dứt lời, Đồng Ngọc Ngôn đã cất bước đi vào trong.

Hắn đang định đuổi theo, thì đã bị bảo vệ ngăn cản ở ngoài.

Phía sau Nhậm Tử Hiên.

Đặng Tử Vân há hốc miệng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không biết nên nói gì cho phải.

Đặng Tử Vân ý thức được mình đã gây họa, mà còn là họa lớn.

Con thuyền khoa học kỹ thuật Cộng Doanh vừa khởi hành, khả năng cao là sắp chìm.

“Chuyện này... sao... sao Đồng Ngọc Ngôn... đột nhiên lại như vậy? Hay là chúng ta đi tìm Lý tiên sinh Lý Thành Vĩ đi?” Đặng Tử Vân đáp ứng, giọng nói đầy bối rối.

Nhậm Tử Hiên cũng không trả lời, mà chỉ ngây ngốc tại chỗ.

Nhìn bóng lưng đi xa kia.

Chương 376: Anh nghe em giải thích

Bầu không khí trong tiệc rượu rất nhiệt liệt.

Âm nhạc du dương quanh quẩn bên tai.

Dưới ánh đèn, những ly rượu đế cao chứa đầy Champagne, rượu vang, rượu trái cây.

Trong từng tiếng ‘đinh đinh đinh’ của cụng ly.

Rượu vào cổ họng, trò chuyện càng ngày càng nhiệt liệt hơn.

Tạ Vũ Đồng cầm đĩa đồ ăn ngồi xuống bàn.

Quan tâm hỏi: “Đường tổng, ăn chút gì đi, uống rượu với cái bụng rỗng là không tốt cho dạ dày.”

“Cảm ơn.” Đường Tụng đưa tay nhận lấy.

Bên trong có bò bít tết, salad, xúc xích.

Tạ Vũ Đồng ngồi trên ghế, đôi chân thon dài vắt lên nhau.

Yên tĩnh nhìn Đường Tụng ăn cơm.

“Ăn một miếng đi.” Thấy ánh mắt của nàng, Đường Tụng xiên một miếng thịt bò, đưa đến miệng nàng.

Tạ Vũ Đồng ngẩn người, vẫn cắn lấy miếng thịt.

Cảm nhận được vị ngon chưa từng có.

Nàng hơi cúi đầu, che giấu vẻ vui sướng của mình.

Một lát sau, lại có một miếng xúc xích đưa đến bên miệng nàng.

Bờ môi đỏ hồng của Tạ Vũ Đồng mở ra, xúc xích nhét vào hơn nửa.

Nàng đánh phải cắn một tiếng to, chậm rãi nhấm nuốt.

“Chị bình thường ăn quá nhiều salad và rau quả, rất ít khi thấy chị ăn thịt.” Đường Tụng cười tủm tỉm nói.

Tạ Vũ Đồng cúi đầu, điềm nhiên như không nói: “Nhiều tuổi rồi, ăn nhiều sẽ béo, còn dễ mệt.”

Đường Tụng quan sát nàng một phen, cảm khái: “Chị quá gầy, vẫn béo hơn một chút thì tốt hơn. Sau này có thể giảm thời gian làm việc, rèn luyện thân thể.”

Tạ Vũ Đồng gật đầu, tiếp nhận sự quan tâm của hắn.

Đúng lúc này, vài âm thanh ồn ào truyền đến.

“Là người của tư bản Tỉnh Ngô!”

“Hình như còn không ít người.”

Bắt đầu có người bàn tán.

Đường Tụng nhìn qua, liền thấy một đám người cười cười nói nói đi vào.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc tại đó.

Đồng Ngọc Ngôn mặc âu phục kaki, vô cùng bắt mắt trong đám người mặc âu phục đen.

Lúc này nàng đang cười rất tự nhiên và hào phóng.

Trần Minh Hoa đang chủ động giới thiệu cho nàng một số người.

Giúp nàng tạo quan hệ mới.

Mặc dù nàng che giấu rất tốt, nhưng Đường Tụng vẫn có thể nhận ra nàng đang khăn trương từ vài thói quen nhỏ.

Ví dụ như thỉnh thoảng lại nghịch tóc, hay là liếc nhìn xuống dưới.

Một lát sau, tiếng ồn ào đã biến mất.

Mấy người Trần Minh Hoa đang cười nói gì đó.

Đồng Ngọc Ngôn ngồi xuống trước một bàn ăn.

Nàng nâng ly rượu vang, trò chuyện với mấy nhân viên của tư bản Tỉnh Ngô.

Thỉnh thoảng lại ứng phó với những người đến bắt chuyện.

Một lúc sau.

Nàng bắt đầu vụng trộm tìm kiếm bóng dáng của Đường Tụng.

Trong đầu tự hỏi, chờ lát nữa nhìn thấy Đường Tụng, thì nên nói cái gì đây.

Đường Tụng liếc nhìn Tạ Vũ Đồng đang tò mò ở bên cạnh.

Bàn tay dưới gầm bàn vỗ nhẹ đùi nàng, nói khẽ: “Tôi có việc đi qua kia một lát, chị ngồi đây chờ tôi.”

“Được.” Gương mặt Tạ Vũ Đồng nóng lên, nội tâm rối bời.

Hình như hôm nay Đường Tụng rất chủ động.

Nhất là lúc trong khách sạn.

Nếu nói không động tâm thì là không thể.

Nếu tiếp tục như vậy, thật sự không biết nên làm thế nào bây giờ.

Nàng lấy điện thoại ra, Bạch Hiểu Manh đã gửi rất nhiều tin nhắn.

“Dì, cháu chuẩn bị xong đồ đạc rồi, ngày mai cháu qua nhận phòng trước, dì làm xong thì qua đó luôn nha.”

“Hay là chúng ta đừng mang áo tắm, trực tiếp ngâm trần mới sáng khoái! Dù sao cũng là ao tắm riêng, không có người khác.”

“Cuối thu mát mẻ, phối hợp với suối nước nóng, lại uống mấy chén trà, quá sung sướng!”

Tạ Vũ Đồng nở nụ cười nhàn nhạt, trả lời: “Mang áo tắm bảo thủ vào.”

...

Đường Tụng dạo bước đi đến sau lưng Đồng Ngọc Ngôn.

Nghe nàng và người chung quanh nói chuyện, cảm thấy rất thú vị.

Trên phương diện xã giao, nàng đúng là rất có tài.

Giọng nói bình thản mang theo chút nhiệt tình, nắm chắc tiêu chuẩn.

Tự nhiên gia tăng hảo cảm của đối phương.

Khi Đường Tụng ở cùng Đồng Ngọc Ngôn, nàng dường như không bao giờ hết chuyện để nói.

Trò chuyện phim ảnh, âm nhạc, trời đất, bạn bè.

Chỉ cần Đường Tụng tỏ vẻ tò mò với phương diện nào, thì nàng đều có thể nói được.

Rất nhanh, hẳn chú ý đến mấy bóng người quen thuộc.

Đều là những xí nghiệp xuất sắc trong đại hội.

Trong đó có hai công ty đã từ chối đầu tư của hắn, là Tuệ Y Vân và Bác Âu.

Tần Ngọc Văn nhiệt tình cười nói: “Đã nghe nói bộ phận đầu tư của tư bản Tĩnh Ngộ có rất nhiều nhân tài, ánh mắt độc đáo... Tuệ Y Vân chúng tôi đang cố gắng... hoàn toàn có thể

bổ sung với các cơ cấu chữa bệnh dưới cờ tập đoàn Đường Tổng. Quản lý Hạ, hi vọng có cơ hội hợp tác với tư bản Tỉnh Ngộ.”

Giám đốc đầu tư Hạ Lâm cùng ly với Tần Ngọc Văn, cười nói: “Cảm ơn giám đốc Tần khích lệ, quý công ty rất có tiềm lực.”

Mấy thành viên còn lại cũng không nhàn rồi, thỉnh thoảng lại có người tiến lên bắt chuyện.

Dù sao với thực lực của tập đoàn Đường Tổng bây giờ, cộng thêm vòng sinh thái vượt qua rất nhiều ngành nghề của họ.

Chỉ cần đối phương đầu tư vào, vậy thì không cần lo tài nguyên nữa.

Đường Tụng nghe một lát, liền vỗ vỗ vai Đồng Ngọc Ngôn.

Thân thể Đồng Ngọc Ngôn chấn động, quay đầu nhìn lại.

Vội vàng đứng lên ôm cánh tay của hắn.

Hai mắt trở nên sáng long lanh.

Mặt mày hơn hờ nói: “Thân ái, tại sao anh lại ở đây?”

“Ra đây với anh.” Đường Tụng véo má nàng, không chọc thủng chút tâm tư của nàng ở chỗ này.

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng gật đầu, đi theo sau hắn.

Trương Hân Vũ thấy một màn này, lập tức lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Những người còn lại thì hơi sững sờ.

Nhất là hai người từng từ chối đầu tư của Đường Tụng.

Nội tâm bắt đầu suy nghĩ.

Vị Đồng tiểu thư này rõ ràng là một đại nhân vật, dù là Trần Minh Hoa cũng phải khách khí với nàng.

Chủ động giúp nàng tạo quan hệ.

Vị Đường Tụng kia là bạn trai của nàng.

Như vậy... dường như không phải là không thể hợp tác.

...

Tại một góc hẻo lánh.

Đường Tụng tựa vào cửa sổ, mỉm cười nhìn Đồng Ngọc Ngôn.

Bị đôi mắt sáng tỏ kia nhìn vào, Đồng Ngọc Ngôn há to miệng, cuối cùng vẫn không dám nói láo.

Nàng rụt rè nói: “Em nhìn thấy video của anh ở trong nhóm, đúng lúc đội ngũ cổ vấn được mời, nên em mới đi theo.”

“Vậy vì sao vừa rồi lại làm bộ như không biết?” Đường Tụng tiến lên một bước, nhìn vào mắt nàng.

Đồng Ngọc Ngôn có chút ủy khuất: “Em thấy bên cạnh anh có người phụ nữ khác, lại còn tươi ngon mọng nước như vậy, nội tâm có hơi sợ hãi, muốn đến xem nhưng lại sợ anh giận. Sau này em không vậy nữa, tha thứ cho em đi.”

Nàng vừa nói chuyện, vừa nhích lại gần.

Đường Tụng thở dài, hẳn rất hiểu Đồng Ngọc Ngôn.

Từ lúc mới nhìn thấy nàng, hẳn đã đoán được lý do nàng đến đây.

Nghe thấy Đường Tụng thở dài, Đồng Ngọc Ngôn cắn môi một cái, nàng kéo tay Đường Tụng.

Chỉ về một phía, nhỏ giọng nói: “Qua đó với em, em sẽ cho anh câu trả lời hài lòng.”

Đường Tụng thầm giật mình, bình tĩnh gật đầu: “Được rồi.”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn bảng hướng dẫn phía trên, rất nhanh đã đi đến trước một phòng vệ sinh.

Nàng nhìn chung quanh.

Sau khi xác nhận là không có ai, vội vàng kéo Đường Tụng vào trong.

Cạnh... tiếng khóa cửa chính vang lên.

Ngay sau đó, nàng quỳ trên đất.

Điểm đạm đang yêu nói: “Thân ái, anh nghe em giải thích đi.”

Đường Tụng tựa vào bệ đá, thần thái buông lỏng.

Vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ nhàng gật đầu: “Em cứ nói, không cần gấp, anh không giận.”

Đồng Ngọc Ngôn thở phào.

Nàng cũng ý thức được sai lầm của mình, đầu hơi cúi xuống.

Bắt đầu nghiêm túc nói cho Đường Tụng biết lịch trình của mình.

Hi vọng hẳn có thể cảm nhận được tình yêu chân thành tha thiết của mình.

Đường Tụng thỉnh thoảng cũng trấn an trái tim xao động của nàng, nói vài câu an ủi.

Qua một lúc lâu.

Đường Tụng nhướng mày, cảm giác được chút nóng bỏng.

Hắn vội vã cuống cuống hỏi: “Đừng bảo là em vừa ăn hạt tiêu nhé?”

Đồng Ngọc Ngôn ngẩng đầu lên, biểu cảm có hơi ngưng trọng.

(Cảm ơn KP của các bác, hnay thêm 3c)

Chương 377: Vậy còn chị?

“Thân ái, xin lỗi, anh... anh vẫn ổn chứ?”

Đồng Ngọc Ngôn vội vàng đứng lên, không lo được đau nhức trên gối, vội vàng lấy khăn ướt ra, cẩn thận từng li từng tí mà giúp hấn lau sạch.

“Vừa rồi em quá gấp, xin lỗi, xin lỗi. Em không có ý, Tiểu Đường vẫn còn tốt chứ? Hay là chúng ta đi bệnh viện đi?”

Đường Tụng vỗ mấy cái lên bờ mông vênh cao của nàng, cắn răng nói: “Bị em hại thảm rồi!”

Hấn vốn rất nhạy cảm.

Nhất lại vị trí quan trọng như vậy thì có thể phát hiện ngay lập tức mới đúng.

Tiết là bây giờ đang mặc âu phục, kỹ năng ‘côn đồ âu phục’ vẫn đang có hiệu lực.

Cảm giác đau giảm bớt, tăng tốc bài tiết adrenalin.

Để cho hấn phản ứng hơi chậm.

Thậm chí còn cảm thấy miệng lưỡi của Đồng Ngọc Ngôn rất lạnh lợi, nhiệt độ cũng rất cao.

Kéo dài một lúc, theo nhiệt độ tăng cao không giảm, hấn mất phát hiện ra không thích hợp.

Đồng Ngọc Ngôn vuột vuột cái mông.

Mặt mũi tràn đầy áy náy và nịnh nọt, nói: “Thật xin lỗi, thân ái, hay là em giúp anh rửa nhé?”

Nàng vừa nói vừa đứng dựa vào tường, lắc lắc thân thể.

Ra hiệu hấn đến đây.

Đường Tụng tiến lên, tóm lấy chiếc quần kaki của nàng, hung hăng nói: “Chờ tôi trở về sẽ dạy dỗ em.”

Đồng Ngọc Ngôn khép chặt hai chân, có chút e ngại nhìn bạn trai của mình.

Nàng biết đối phương mạnh thế nào.

Vừa chờ mong lại vừa sợ.

Nghĩ nghĩ, nàng lập tức đi súc miệng, lại nhai cái kẹo cao su.

Sau đó lấy kẹo bạc hà ra ngậm.

Cuối cùng nói với Đường Tụng.

“Nghe nói sau khi bị cay, bôi bạc hà sẽ hết, em giúp anh bôi.”

Lại quỳ xuống, nhỏ giọng nói: “Thân ái, em sẽ cố gắng lấy công chuộc tội, đêm nay có thể nhường em một chút không?”

Nàng vừa nói vừa đưa đầu lại gần, nghiêm túc giúp Đường Tụng bôi bạc hà.

Không buông tha bất kỳ vết thương nào.

Đường Tụng nhắm mắt lại, cảm nhận từng tia ý lạnh truyền đến.

Cảm giác nóng bỏng đã biến mất, rất thoải mái.

...

Tạ Vũ Đồng nhìn thời gian.

Đã qua nửa tiếng, Đường Tụng vẫn chưa về.

Nàng đứng lên, liếc mắt nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của hấn.

Nàng đi giày cao gót, đã cao hơn 1m8.

Tầm mắt rất rộng rãi.

Một lát sau, trên mặt nàng nở nụ cười.

Ngay sau đó lại cau mày.

Nàng nhìn thấy Đồng Ngọc Ngôn đi theo sau hẳn.

Đương nhiên nàng biết cô gái xinh đẹp này xuất hiện cùng với nhân viên của tư bản Tỉnh Ngô.

Chung quanh có không ít người đang thảo luận về lai lịch của vị này.

Nghĩ đến mối quan hệ của Đường Tụng và tập đoàn Đường Tổng.

Tạ Vũ Đồng lập tức đoán được gì đó.

Quả nhiên, một người đàn ông như vậy, khẳng định sẽ có rất nhiều cô gái ưu tú vây quanh.

Nhìn dáng vẻ thân mật kia, hiển nhiên là rất thân thiết.

Nói không chừng còn vừa đi ‘tâm sự’.

Nghĩ tới đây, Tạ Vũ Đồng lại cảm thấy khó chịu, đắng chát.

Nàng cầm ly rượu lên, uống một ngụm to.

Muốn vứt bỏ suy nghĩ phức tạp.

Khụ khụ... bởi vì uống quá nhanh nên bị sặc.

Rất nhanh, một tờ giấy đưa qua.

Đường Tụng quan tâm nói: “Không sao chứ?”

“Cảm ơn, tôi không sao.” Tạ Vũ Đồng tiếp nhận khăn giấy.

Đường Tụng cầm ly rượu trước mặt nàng lên, vừa uống vừa nói: “Sau này uống ít thôi.”

Tạ Vũ Đồng gật đầu, lại khôi phục dáng vẻ đoan trang.

Đường Tụng tựa trên ghế, nhớ đến màn ‘băng hỏa lưỡng trọng thiên’ vừa rồi, đúng là kích thích chưa từng có.

Tiệc rượu vẫn tiếp tục.

Đồng Ngọc Ngôn vừa rồi đã nói quá nhiều với Đường Tụng, nên hơi mỏi, lúc này đã yên tĩnh hơn trước rất nhiều.

Không ít người chú ý đến hành vi thân mật của Đồng Ngọc Ngôn và Đường Tụng, nên cũng tiến lên mời rượu hân.

Trong đó còn có mấy xí nghiệp đã từng từ chối hân.

Nói bóng nói gió để nghe ngóng quan hệ của hân và tư bản Tỉnh Ngộ, có thể mượn dùng tài nguyên của tư bản Tỉnh Ngộ hay không.

Đường Tụng thuận miệng ứng phó, cũng không mượn danh tiếng của tư bản Tỉnh Ngộ để nói lung tung.

Một mặt là bây giờ hân còn chưa có năng lực tiếp quản công ty này.

Một mặt khác là dựa theo miêu tả của nhiệm vụ, thân là phú ông trăm tỷ, hân cần phải có tự tin về tài sản và quan hệ xã giao của mình.

Đại khái là hân cần phải tự hoàn thành nhiệm vụ này.

10 giờ tối, tiệc rượu kết thúc.

Không ít người lần lượt rời đi.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Đồng Ngọc Ngôn: “Đêm nay không gặp không về, là anh nói muốn dạy dỗ em, đừng nuốt lời.”

Phía dưới còn có một icon đáng yêu.

Nhìn thấy tin nhắn này, Đường Tụng cũng hiểu tâm tư của nàng.

Nàng lo đêm nay mình sẽ đi với Tạ Vũ Đồng.

Hắn trả lời: “Ok!”

Đường Tụng cất điện thoại, cùng Tạ Vũ Đồng leo lên ghế sau xe.

Sau khi xác nhận địa điểm với lái thuê, liền xuất phát đến tiểu khu Thịnh Nguyên Giai Cảnh.

Trên đường về, do uống nhiều rượu nên Đường Tụng nhắm mắt dưỡng thần, suy tư về nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’.

Không biết từ lúc nào, một bàn tay mềm mại đi qua.

Đặt giữa hàng lông mày của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn.

Mùi trầm hương nhàn nhạt phả vào mặt, mang theo cảm giác tươi mát.

Đường Tụng nhích lại gần hơn, cho Tạ Vũ Đồng tiện xoa bóp.

Hình như nàng rất có kinh nghiệm, lực vừa vặn, tiểu tấu lúc nhanh lúc chậm, rất thoải mái.

Dần dần, thân thể Đường Tụng hoàn toàn dán vào bờ vai của nàng.

Tạ Vũ Đồng vẫn tập trung xoa bóp, giúp hắn xua tan mọi mệt.

Bầu không khí trong xe trở nên an bình mà hài hòa.

Tạ Vũ Đồng ngửi mùi hương trên người hắn, tiếp xúc với cơ thể hắn.

Mặc dù vẫn duy trì dáng vẻ đoan trang, nhưng nhịp tim của nàng càng lúc càng nhanh.

Nhìn gương mặt cách mười mấy cm kia, không tự chủ được mà hơi mê mẩn.

Đột nhiên, Đường Tụng mở mắt ra, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt trong suốt kia tựa như có thể thẩm thấu đến tận đáy lòng của nàng, để nàng hơi trầm mê.

Một lúc sau, nàng bối rối rời mắt đi, tay cũng dùng nhiều sức hơn.

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp đưa tay nâng khuôn mặt của nàng, ép nàng phải mắt đối mắt với mình.

Tạ Vũ Đồng đẩy ngực hấn một cái, có hơi quẫn bách nói: “Cậu làm gì?”

“Nghe nói hai người đối mắt 10 giây trở lên, ai né tránh trước thì người đó là động tâm.”

Tạ Vũ Đồng nghe vậy, toàn thân run lên, đầu óc trống rỗng.

Một lát sau, nàng cố gắng nhìn vào mắt Đường Tụng, vượt qua cảm xúc mình muốn trốn tránh.

Nàng quật cường nói: “Lần này tôi không tránh, vừa rồi chẳng qua là xấu hổ. 10, 9, 8...”

Chờ nàng đếm xong, Đường Tụng cười nói: “Nghe nói khi chị mắt đối mắt với người mình thích quá 10 giây, thì sẽ nhận không được mà muốn hôn đôi phương.”

Nói xong, hấn buông tay ra.

Nhìn thẳng vào mắt Tạ Vũ Đồng, chậm rãi đưa miệng qua.

Ánh mắt Tạ Vũ Đồng giây dựa kịch liệt, dùng hết sức lực toàn thân mới né tránh được.

Nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn hôn cậu, cậu đừng hiểu lầm.”

Đường Tụng nhìn giao diện hệ thống, hạt châu vui sướng đang nhắc nhở.

Điểm vui sướng +1.

Điểm vui sướng +1.

Điểm vui sướng +1.

...

“Vậy sao?”

Tạ Vũ Đồng cúi đầu, nhất thời không nói gì.

Tuổi tác chênh lệch, hướng hồ Đường Tụng còn có những cô gái khác.

Qua vài năm nữa, đến khi nàng 35 tuổi.

Thân thể bắt đầu xấu xí, làn da lỏng lẻo, dáng người biến dạng.

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi: “Phải, cậu còn trẻ tuổi, lại đẹp trai, có thành tựu, sẽ có rất nhiều cô gái trẻ tuổi thích cậu.”

“Vậy còn chị?” Có lẽ là do uống rượu, cộng thêm bầu không khí vừa rồi, nên Đường Tụng nói chuyện rất ngay thẳng.

“Tôi?” Tạ Vũ Đồng nhắm mắt lại, tựa vào cửa xe.

Yên lặng giây lát, nhẹ nhàng nói: “Tôi không trẻ, sắp tròn 32 rồi. Nghĩ lại thì năm sáu năm qua, trôi qua như một chớp mắt. Bây giờ tôi còn nhớ rõ lúc vừa tốt nghiệp, tiếc là không thể trở về nữa rồi.”

Chương 378: Chỉ có thể là tôi đâm cậu

“Thật ra chị cũng không nhiều tuổi, hơn nữa còn rất quyến rũ.” Đường Tụng không hề che giấu vẻ thương thức và ưa thích trong mắt.

“Đó là do tôi chăm sóc không tệ, qua vài năm nữa, chờ tôi 35 tuổi, cậu nhất định sẽ không nói như vậy.”

Tạ Vũ Đồng nhắm mắt lại, ngón tay véo đùi, cố gắng làm dịu nỗi đau thương trong lòng.

Đường Tụng nắm chặt bàn tay lạnh buốt của nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Đối với vị phó tổng tận chức tận trách này.

Hắn cực kỳ thương thức, cũng rất có hảo cảm.

Nhìn dáng vẻ đoan trang của nàng, Đường Tụng chân thành nói: “Tiêu chuẩn cân nhắc sức hút của một người, không chỉ là vẻ ngoài, còn có cả nội hàm, năng lực, nhân phẩm, tính cách... Từ mọi phương diện, chị đều là một cô gái rất có sức hút.”

Tạ Vũ Đồng kéo tay ra, không thể thành công, cũng không giãy dụa nữa.

Cảm nhận được xúc cảm ấm áp trên tay.

Lông mi nàng run rẩy, chỉ cảm thấy như có dòng điện chạy qua tay.

Tê tê đại đại, chạy thẳng vào đáy lòng.

Một lúc sau, khoe miệng của nàng cong lên, vẽ ra một đường cong xinh đẹp.

Giọng nói mềm mại: “Cảm ơn khích lệ, nói thật, được một người đàn ông ưu tú như cậu tán thành, tôi rất mừng. Tối mai, tôi sẽ giới thiệu cháu gái cho cậu, hai người nhất định rất hợp nhau. Tôi hơi mệt, chợp mắt một lát.”

Đường Tụng mỉm cười, không nói gì nữa.

Chiếc xe Panamera xuyên qua đường phố thành thị.

Khi thì ồn ào náo động, khi thì yên tĩnh.

Cuối cùng dừng lại trước tòa số 7 trong tiểu khu Thịnh Nguyên Giai Cảnh.

Tạ Vũ Đồng mở mắt ra, thở sâu, mở cửa xuống xe.

“Tạm biệt, tôi về trước.” Nàng vẫy tay chào Đường Tụng, trên mặt nở nụ cười ấm áp.

“Mai gặp!”

...

Tiểu khu Thanh Tân.

Từ Tình nhìn mấy bộ cosplay bày trên giường, nàng không khỏi nhú mày.

Đều là hàng áp đáy hòm.

Cộng thêm lúc mua cũng là mua hàng rẻ, bây giờ nhìn trông rất dùm dó.

Nghĩ đến Đường Tụng mặc âu phục phẳng phiu trong video, Từ Tình liền chu mỏ lên.

Tự lẩm bẩm: “Ngôn Ngôn cũng thật là, không biết báo sớm một chút, để mình còn chuẩn bị trước.”

Nàng cầm bộ Neil kỷ nguyên máy móc lên, bắt đầu là quần áo.

Coi như mặc tạm.

Ngay sau đó, nàng bắt đầu trang điểm.

Đây là một bước rắc rối nhất.

Cần làm cho ngũ quan tương đồng với nhân vật cosplay.

Trước kia nàng đều tìm người khác hỗ trợ, vài người cùng làm sẽ nhanh hơn.

Bây giờ chỉ có một mình, liền có vẻ hơi luống cuống.

Bận rộn hơn một tiếng, cuối cùng cũng xong.

Từ Tình cầm bộ cosplay lên, cẩn thận mặc vào.

Mặc dù quần áo không quá đẹp, nhưng cũng may là dáng người nàng đẹp, dung mạo lại xinh.

Eo nhỏ chân dài hông vênh, ngũ quan ngọt ngào tươi mát, mặc loại đồ cosplay này thì khỏi phải bàn.

Đi tất chân đen, lại thêm giày da.

Đeo tóc giả ngắn màu trắng.

Giống như là nhân vật trong game bước ra vậy.

“Quá đẹp!”

Nàng vỗ tay một cái, mặt mày hớn hờ.

Nàng lấy điện thoại ra, tự chụp vài tấm.

Một lúc sau.

Nàng nhìn thời gian, lại lấy ra thanh kiếm gỗ trắng mà mình cất giữ trong ngăn tủ.

Chỉnh thể màu trắng bạc, chuôi kiếm có điểm xuyết thêm trang sức màu đen.

Thanh kiếm này còn đắt hơn bộ đồ cosplay. Cho nên nàng giữ rất cẩn thận, thậm chí còn mua một chiếc túi để giữ gìn nó.

Trên chuôi kiếm có một cái nút nhỏ.

Ấn xuống, thanh kiếm sẽ phát ra âm thanh xé gió.

Xong xuôi!

Bảo đao chưa giờ! Nhìn vẫn rất ngon nghề!

Cạnh... tiếng mở khóa đột nhiên vang lên.

“Ai nha!” Từ Tình đang tập trung thưởng thức vẻ đẹp của mình, chợt giật mình một cái.

Từ sau khi bị Đường Tụng đánh mông, mỗi khi nghe thấy tiếng mở cửa là nàng lại hơi hoảng.

“Mình chứ ai!”

Đồng Ngọc Ngôn đi vào, treo túi xách, mệt mỏi tựa trên ghế salon.

Nàng quét mắt nhìn Từ Tình, gật đầu hài lòng: “Lát nữa biểu hiện tốt một chút, Đường tổng người ta tốt với chúng ta như vậy, lại tặng đồng hồ lại tặng nhà, cậu cũng đừng như xe bị tuột xích.”

“Này này này, đó là tặng nhà cho cậu, còn là 180 mét vuông nữa, mình nằm mơ cũng chảy nước miếng.”

Nhớ đến chuyện này, Từ Tình lại thấy giận.

Cùng chơi một game, mình không nhận được gì cả, lại còn bị đánh mông.

Nàng đảo mắt một vòng, nhìn thanh kiếm trong tay.

Lo lắng lát nữa Đường Tụng đi vào, có nên đánh mông hắn hay không.

Làm bộ như mình bất cần, trầm mê trong nhân vật, không thể tự kiềm chế.

Nghĩ vậy, nàng lại cười ‘hì hì’.

Đồng Ngọc Ngôn không muốn dây dưa chuyện này, nhìn thời gian, nói: “Tìm cho mình một bộ đi.”

“Bộ gì?” Mặt Từ Tình tràn đầy dấu hỏi.

Sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn đỏ lên, hơi mất tự nhiên nói: “Đồ cosplay chứ đồ gì nữa.”

Loại tâm tư kéo chị em tốt nịnh nọt bạn trai này quá là âm u.

Nàng có chút không đành lòng, lại không dám nói rõ với Từ Tình.

Nghe vậy, Từ Tình ngạc nhiên hỏi: “Cậu ghét nhất là cosplay cơ mà? Trước kia còn mắng mình ngây thơ nữa.”

Ngay sau đó, nàng bưng tĩnh.

Đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn cúi đầu, có lòng muốn giải thích.

Từ Tình lại cảm động nói: “Mình hiểu rồi, cậu đang giúp mình xin việc đúng không, cho nên mới bảo mình mặc cosplay. Ngôn Ngôn, cậu không hổ là chị em tốt của mình, yêu cậu chết mất.”

Từ Tình vừa nói vừa nhào qua, hôn lên mặt nàng mấy ngụm.

Đồng Ngọc Ngôn hai mắt lập lòe, thấy hơi áy náy.

Nhưng nàng cũng không giải thích.

Sờ sờ đầu Từ Tình, nói khê: “Tình Tình, chuyện công việc của cậu, mình sẽ giúp cậu xử lý. Mặc kệ cậu muốn làm luật sư

hay là lập nghiệp với mình, tùy cậu chọn.”

Hai mắt Từ Tình ngấn lệ, đúng là chị em tốt mà.

Hai người tỉ tê về tình chị em một lúc lâu.

Từ Tình kéo Đồng Ngọc Ngôn vào phòng mình.

Chỉ vào mấy bộ cosplay dùm dó trên giường, hào phóng nói: “Tất cả ở đây, thích bộ nào cứ chọn, mình sẽ là cho cậu.”

“Quên đi, chờ cậu j là xong, Đường Tụng đã đi rồi, mình tự nghĩ cách khác.” Đồng Ngọc Ngôn vỗ trán, quay người trở về phòng.

Sắp 10:40 rồi, coi như Đường Tụng thân mật với người phụ nữ kia một lát, thì cũng sắp đến rồi.

Đồng Ngọc Ngôn tìm kiếm một lúc lâu.

Lấy ra bộ tiếp viên hàng không đầy tình thú để lấy lòng lần trước.

Đánh răng súc miệng thơm nức.

Tiếp đó bắt đầu thay quần áo.

...

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Từ Tình ngồi trên salon lập tức mở miệng: “Ai nha?”

“Là tôi!” Giọng nói Đường Tụng truyền vào.

Từ Tình sáng mắt lên, cầm lấy kiềm của mình, bước nhanh ra cửa.

“Chờ chút, tôi mở cửa.” Nàng nhỏ nhẹ nói.

Cạnh... cửa mở ra.

Đường Tụng mặc âu phục đen đi vào.

Ngay sao đó, một âm thanh xé gió truyền đến.

Từ Tình cầm trường kiếm 1m2 trong tay, đánh về phía môn Đường Tụng.

Hét to: “Nguyện vinh quang nhân loại vĩnh tồn!”

“Ai?!” Từ Tình tròn tròn mắt, trường kiếm trong tay bị chặn lại.

Đường Tụng dùng sức kéo thân kiếm.

Thân thể Từ Tình nghiêng về phía trước, có xu thế ngã sấp xuống.

Nàng bị dọa đến nhắm chặt mắt, miệng còn rít gào.

Có kỹ năng bị động ‘côn đồ âu phục’, động tác của Đường Tụng rất nhanh nhẹn.

Một tay tóm lấy áo nàng, kéo nàng dậy, thuận tay dùng kiếm vỗ môn nàng một cái, cười nói: “To gan thật, lại dám đánh lên tôi.”

Từ Tình sửa sang mái tóc giả, thở phà phò nói: “Người ta đang chơi cosplay nha, cậu không thể phối hợp một chút sao? Cũng không phải đâm môn thật.”

Đường Tụng nhú mày, bình tĩnh nói: “Muốn đâm thì cũng là tôi đâm cậu!”

Từ Tình sửng sốt, lập tức hiểu ra.

Vô thức liếc nhìn thanh kiếm ẩn giấu kia của Đường Tụng, trong đầu như đã có hình ảnh.

Nàng bùm mặt, không dám nói gì nữa, trái tim nhảy loạn.

Chương 379: Thao tác đa tuyến

“Cái thói xấu kêu gào của cậu bao giờ mới sửa được?”

Đồng Ngọc Ngôn mặc cosplay tiếp viên hàng không đi ra, đầu tiên là trùng mắt với Từ Tình, sau đó lại cười quyến rũ với Đường Tụng.

Nàng xoay một vòng, chờ mong hỏi: “Thân ái, em mặc đồ này có đẹp không?”

Chiếc áo trắng xanh cực ngắn, để lộ một mảng da thịt trắng như tuyết.

Váy bên dưới cũng cực ngắn, đôi chân rất dài, bóng loáng, lại tựa như đang phát sáng.

Trên cổ còn có một cái nơ con bướm màu đậm.

Nhìn thế nào thì cũng thấy bộ đồ này rất không nghiêm chỉnh.

“Rất đẹp.” Đường Tụng thành thật gật đầu.

Đồng Ngọc Ngôn uốn ngực cong mông, thể hiện dáng người của mình.

Khiêu khích nói: “Vậy anh còn chờ gì, không phải nói muốn dạy dỗ em sao?”

Từ Tình nghe thấy mấy lời ‘kinh người’ này.

Đã hiểu bản thân mình còn phải đánh một trận chiến ác liệt nữa.

Nàng vội vàng quay người, muốn trốn vào phòng.

Đường Tụng nhanh tay, tóm nàng trở lại.

Từ Tình bị cưỡng chế tạm dừng, chân đưa ra dừng ở giữa không trung.

Nàng đỏ mặt kêu lên: “Tôi không có mặt mũi sao? Cậu còn vậy là tôi giận đó nha!”

Đường Tụng nháy mắt mấy cái, chân thành nói: “Đã nói là cùng biểu diễn cosplay rồi mà? Vì chuyện này, tôi phải đi rất xa đây, hai người không thể nói mà không làm nha?”

Đôi mắt trong veo như nước của Từ Tình lập tức lóe lên vẻ ngượng ngùng.

Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy là lạ khi đứng trước mặt Đường Tụng.

Nàng thở sâu.

Làm bộ điềm nhiên như không, đứng vững, thanh kiếm dọc trước người, tạo thế đứng tiêu chuẩn như nhân vật.

Tiếp đó lại bày ra vẻ lạnh lùng.

Đường Tụng thưởng thức một màn này, cảm thấy rất thú vị.

Từ Tình lại thay đổi mấy tư thế, lúc này mới bữu môi nói: “Biểu diễn xong, được rồi chứ?”

Nàng nhìn Đường Tụng, chờ đợi hấn khích lộ.

Dù sao nàng cũng mất rất nhiều thời gian để trang điểm.

“Chưa được.” Đường Tụng sờ mái tóc trắng bạc trên đầu nàng, cảm thấy hơi đáng yêu.

Từ Tình rút cổ lại, biểu hiện rất không tình nguyện.

Một lát sau, nàng phản nản: “Vậy cậu còn muốn xem cái gì? Nói trước, đã muộn rồi, không thể khiêu vũ, tầng dưới sẽ

báo cảnh sát đấy.”

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa.

Vẫy tay với hai người: “Như vậy đi, hôm nay anh hơi mệt, hai người mát xa chân với vai cho anh đi.”

Nói xong, Đường Tụng lười nhác dựa vào ghế.

Cầm điều khiển, mở tivi.

Trên đó đang chiếu một bộ phim truyền hình máu chó nào đó.

Đường Tụng thuận tay cầm đồ ăn vặt trên bàn trà, bắt đầu nhai.

Từ Tình đỏ mặt.

Thở phì phò nói: “Cậu coi chúng tôi là nha hoàn à, tôi không làm. Hơn nữa, cậu đang ăn đồ ăn vặt của tôi! Đây là nửa gói cuối cùng rồi.”

Đánh mông mình, tóm áo ngực của mình, còn muốn đâm mông mình.

Bây giờ lại muốn mình mát xa?

Có thể sao?

Mình không có mặt mũi sao?

Đường Tụng thả điều khiển xuống, cười nói: “Một cái túi xách.”

Từ Tình lập tức đội tóc giả lên.

Sửa sang lại quần áo cosplay, nhỏ giọng nói: “Bộ phim này cũng không tệ, ngày nào tôi cũng xem, để tôi giải thích cho cậu.”

Từ Tình lè lưỡi, ngồi xuống bên cạnh Đường Tụng.

Đường Tụng phối hợp, đặt chân lên bàn trà.

Từ Tình xoa xoa tay, bắt đầu xoa bóp, thỉnh thoảng còn biến đổi thủ pháp.

Hiển nhiên là thường xuyên xoa bóp cho bạn thân của mình.

Đồng Ngọc Ngôn đứng sau lưng Đường Tụng, bắt đầu xoa bóp vai và cổ cho hắn.

Bàn tay thon dài mềm mại hơi lạnh, cảm giác rất thoải mái.

Đường Tụng gồi đầu lên ‘tâm hồn’ rộng lớn của Đồng Ngọc Ngôn.

Chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng và uể oải.

Một lúc sau, Từ Tình thả tay xuống, ủy khuất nói: “Tôi mệt rồi, chân cật quá nhiều cơ bắp, rất tốn sức.”

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Đường Tụng vẫn chưa thỏa mãn, hắn vỗ vỗ tay Đồng Ngọc Ngôn: “Em cũng ngồi đi, chúng ta xem phim.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe lời ngồi xuống một bên hắn, dựa vào người hắn.

Thỉnh thoảng lại nhẹ giọng nũng nịu vài câu.

Phim truyền hình vẫn tiếp tục, Từ Tình xem say xưa ngon lành, thỉnh thoảng lại giải thích quan hệ của các nhân vật trong phim cho Đường Tụng.

Thuận tay cầm chút đồ ăn vặt còn sót lại trên bàn, bắt đầu hip mắt ăn uống.

Đường Tụng nhìn hai mỹ nữ ở hai bên, nội tâm sung sướng không thôi.

Có đôi khi, 1+1 là hơn xa 2.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng ôm eo hai người.

Hai loại xúc cảm khác biệt truyền tới, mang theo dự hoặc đặc biệt, để hẳn vui sướng.

Mùi nước hoa quyến rũ quanh quẩn nơi chóp mũi.

Khóe miệng Đường Tụng cong lên, nhin không được mà bắt đầu vuốt ve.

Từ Tình như bị điềm hiềm, động tác cứng đờ tại chỗ.

Nhớ lại từng màn trong rạp chiếu phim.

Nội tâm nàng bắt đầu kêu to ‘a a a’.

Thân thể lại không thể động đậy.

Đồng Ngọc Ngôn liếc trộm Từ Tình một cái, hiển nhiên là cũng chú ý tới Đường Tụng.

Nhưng nàng rất hiểu chuyện, không nói gì cả.

Bởi vì Đường Tụng thật sự là cho quá nhiều.

Mấy ngày gần đây, một bộ tổ hợp tổng tài bá đạo nện vào đầu, làm cho nàng hôn mê, căn bản là không có dũng khí mở miệng ngăn cản.

Nàng tựa đầu vào vai Đường Tụng, ngửi mùi hương trên người hẳn, tập trung chuẩn bị cho trận bóng tiếp đó.

Tưởng tượng xem nên dùng kiến thức gì thì mới có thể chiến thắng và chinh phục hẳn.

Đường Tụng phát hiện Đồng Ngọc Ngôn dung túng, nội tâm cũng thở phào.

Đây là lần đầu tiên hẳn trắng trợn như vậy.

Hôm nay lại uống rượu, cộng thêm hàng loạt kích thích trong ngày hôm nay.

Để hẳn cho chút không kìm được.

Đường Tụng nhìn xuống.

Từ Tình ở bên trái, giữa tất đen và váy đen là một mảnh đùi trắng bóc mượt mà.

Đồng Ngọc Ngôn ở bên phải, chân dài bóng loáng vắt lên nhau, ngực lộ khe rãnh sâu hút.

Đường Tụng nuốt nước miếng, vẻ mặt vẫn làm bộ bình tĩnh, cuối cùng vẫn không kìm được.

Hắn cúi đầu hôn lên cánh môi nở nang của Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn phát ra tiếng nghẹn ngào động tình, duỗi tay ôm cổ hắn.

Từ Tình bấu môi, nội tâm có hơi ê ẩm.

Cảm giác hai người này quá không coi mình là người.

Đột nhiên, toàn thân nàng chấn động.

Nàng ngẩng đầu, nhìn vào Đường Tụng với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Không biết từ lúc nào, tay của hắn đã đi tới cặp đùi trần trụi của nàng.

Đang vụng trộm sờ mó, giở trò.

Lạch cạch... mấy miếng khoai tây chiên còn sót lại đã rơi xuống đất.

Đôi mắt đeo kính sát tròng đã nổi hơi nước.

Nàng nhẹ nhàng uốn éo người.

Quá hạ lưu!

Từ Tình liếc trộm bạn thân còn đang hôn Đường Tụng, chột thấy mặt nóng bừng.

Xấu hổ, vô cùng xấu hổ.

Sao Đường Tụng có thể vậy chứ!

Lưu manh!

Sở khanh!

Đây là có lỗi với Ngôn Ngôn!

Trong khi đầu óc nàng đang loạn tùng phèo.

Tay của Đường Tụng đã càng hạ lưu hơn.

Một lát sau, Từ Tình trợn tròn mắt, dùng sức nắm chặt tay Đường Tụng.

Đột nhiên đứng lên.

Bùm mặt chạy về phòng của mình.

Đường Tụng đang hôn Đường Tụng, nội tâm thấy hơi thất vọng.

Da của Từ Tình rất tốt, căng mịn, tràn đầy sức sống.

Đề hẳn có chút high.

Lần đầu trải nghiệm niềm vui nhiều người, đề nội tâm hẳn ngứa ngáy.

Rất nhanh, phòng khách đã biến thành sân bóng, bầu không khí nhiệt liệt mà khản trương.

Tiếng hoan hô và cổ vũ vang lên không ngừng.

Trong phòng, Từ Tình nằm lì trên giường.

Nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng khách.

Khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt mê ly.

Nàng chôn mặt vào chăn, miệng còn hung hăng: “Đường Tụng đáng chết, biến thái! Lại dám bắt nạt tôi, đáng ghét!”

Trong bất tri bất giác, tay nàng bắt đầu kết ấn.

Nương theo âm thanh chơi bóng ngoài phòng khách, nàng bắt đầu luyện tập ma pháp.

Chương 380: Quá muộn

Ngày 29 tháng 10 năm 2022, 5 giờ chiều.

Đại hội đầu tư mạo hiểm tiến vào giai đoạn cuối.

Từng xí nghiệp mới thành lập lần lượt lên sân.

Đường Tụng ngồi bên dưới, nghiêm túc lắng nghe.

Cơ bản đều là các xí nghiệp dính đến công nghệ cao, bắt quát công trình sinh vật, IT, truyền thông môi, AI...

Nhưng so với những xí nghiệp trưởng thành ngày hôm qua, quy mô của những xí nghiệp này cũng không to.

Mặc dù hình thức và lý niệm đều rất mới, đồ vật cũng rất sáng tạo.

Nhưng mà không có lợi nhuận ổn định, tính không xác định quá lớn.

“Hoạt động dạy học truyền thống trong các trường học thường sẽ khai thác phương thức dạy học ‘áp đặt’ và ‘nhồi vẹt’...”

“Trên thực tế, tốc độ học tập của mỗi học sinh là khác nhau, năng lực phân tích cũng khác nhau...”

“Nền tảng giáo dục online lợi dụng phép tính...”

...

“Ái Sủng Gia là một nền tảng chăm sóc vật nuôi chuyên nghiệp, cung cấp rất nhiều phục vụ như chăm sóc, gửi nuôi, y tế...”

“Mấy năm qua, ngành nghề vật nuôi này đã bắt đầu trưởng thành, càng ngày càng nhiều người trẻ tuổi...”

Theo xí nghiệp cuối cùng kết thúc.

MC leo lên sân khấu, bắt đầu nhiệt tình tổng kết thành quả.

Đường Tụng tiến vào giao diện, sử dụng ‘bản thảo của Ngô Khác Chi’.

Đường Tụng viết tên hai công ty mình và Tạ Vũ Đồng lựa chọn lên đó.

Giao diện lóe lên một cái.

Trên giấy xuất hiện từng dòng chữ.

Tên công ty: Công ty TNHH khoa học kỹ thuật Duyệt Đồ.

Đặc điểm hạng mục: Đội ngũ sáng lập rất có thực lực, lực chấp hành mạnh, thực lực công ty khá mạnh, hình thức thương nghiệp chưa cố định, chiếm thị trường khá ít, hạng mục có tính không xác định khá cao.

Giai đoạn đầu tư: Kỳ trưởng thành (vòng A).

Kim ngạch đầu tư: Bình thường, 6 triệu đến 40 triệu.

Kỳ hồi báo: 27 năm.

Tỷ lệ hồi báo mong muốn: 20 lần.

Phương thức rời khỏi: Sau khi hình thức thương nghiệp ổn định, chuyển nhượng cho VC hoặc PE để thu lợi.

Xác suất trúng thầu: 59%.

Ngô Khác Chi chú giải: Với tư cách là một công ty vật kết nối mạng, có thực lực kỹ thuật không tệ, vì thiếu tài nguyên và tài chính ủng hộ, không có năng lực mở rộng thị trường. Có thể thông qua gia tăng đầu tư, trợ giúp mở rộng tài nguyên,

thay đổi nhà máy làm thay ưu tú hơn, thay đổi kế hoạch marketing nhãn hiệu... để nâng cao tỷ lệ hồi báo.

...

Tên công ty: Công ty TNHH giáo dục Ái Hòa.

Đặc điểm: Đội ngũ không đủ trình độ kỹ thuật, vẫn nằm trong giai đoạn thử nghiệm và thăm dò, tính không xác định cực cao.

Giai đoạn đầu tư: Thời kỳ mới thành lập.

Kim ngạch đầu tư: Bình thường, 5 triệu đến 15 triệu.

Kỳ hồi báo: 410 năm.

Tỷ lệ hồi báo mong muốn: 01 lần.

Phương thức rời khỏi: Hợp đồng đánh cược, sau khi thất bại, đội ngũ sáng lập sẽ phải mua lại cổ phần.

Xác suất trúng thầu: 89%.

Ngô Khắc Chi chú giải: Câu chuyện rất hay, nhưng tương lai rất xa vời. AI+ giáo dục là một con đường phát triển rất rộng lớn, căn cứ vào kỹ thuật

...

Đóng giao diện, Đường Tụng nhú mày trăm tư giây lát, rồi từ bỏ suy nghĩ tiếp.

Ái Hòa chỉ là một chủ nghĩa hình thức, còn không bằng Duyệt Đồ chủ động đến bắt chuyện.

Bây giờ xem ra, trình độ kỹ thuật của những xí nghiệp mới thành lập này không cao.

Sử dụng bản thảo với những xí nghiệp này là không có lời.

Hình thức thương nghiệp không cố định, khoắc lác lại rất mạnh, hầu như chỉ nói về khái niệm, về tương lai, như đang kể

chuyện.

Có lẽ những người đầu tư và cơ cấu kia cũng hiểu rõ.

Nhưng bọn họ đang chơi đánh trống truyền hoa.

Chỉ cần công ty này có chút thành tích, bọn họ sẽ nhảy vào ngay.

Sau khi kết thúc.

Đường Tụng lại gặp được Thôi Thành, tổng giám đốc khoa học kỹ thuật Duyệt Đồ.

Hai người bắt tay.

Thôi Thành nhiệt tình nói: “Đường tiên sinh, không biết ngài thấy thế nào với màn diễn thuyết của chúng tôi?”

Đường Tụng gật đầu cười nói: “Rất không tệ, mạch suy nghĩ rõ ràng, hết sức đặc sắc.”

Thôi Thành đưa qua một phần tài liệu, thành khẩn nói: “Đường tiên sinh, ngoại trừ nội dung diễn thuyết, tôi còn một vài thứ một thuyết minh với riêng ngài. Đây là một phương án cải tiến mà chúng tôi làm dựa trên tình hình của phòng cà phê Thời Gian.”

“Có thể căn cứ vào mặt người, vân tay, thẻ hội viên để thực hiện mượn và trả sách.”

“Phân tích và thống kê mỗi một cuốn sách hội viên đã đọc, từ đó tính toán ra sở thích của hội viên.”

“Lợi dụng phép tính, chúng ta có thể chủ động đề cử những cuốn sách mà đối phương thích, cũng ghi rõ những giá sách với các vị trí tương ứng.”

“Ưu hóa trải nghiệm sử dụng và mượn đọc của người dung, trợ giúp phòng cà phê gia tăng tính dính của người sử dụng...”

Đường Tụng đưa tay nhận tài liệu, từ độ dày của nó, có thể thấy đôi phương rất có lòng.

Hắn nhìn lướt qua, trong ánh mắt mong chờ của Thôi Thành, cười nói: “Tôi đã xem bản kế hoạch kinh doanh của các anh, trước mặt công ty các anh được đánh giá khoảng 48 triệu.”

Thôi Thành chân hành nói: “Đội ngũ khai phát của chúng tôi rất ưu tú. Trước mắt có 6 hạng độc quyền, 5 phần mềm chứng nhận tác giả... Đường tiên sinh, hạng mục của chúng tôi cần rất nhiều tài chính, nhưng thành quả nhất định sẽ không làm ngài thất vọng. Nếu ngài có ý nguyện đầu tư, chúng ta có thể ký hiệp nghị đánh cược!”

Đường Tụng cười nói: “10 giờ sáng thứ hai, các anh đến văn hóa Đường Trình ở tầng 30 cao ốc Nguyệt Thành, chúng ta sẽ thảo luận chi tiết về việc đầu tư.”

Thôi Thành sáng mắt lên, hưng phấn nói: “Vâng Đường tiên sinh, chúng tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

...

Sau khi lên xe.

Tạ Vũ Đồng mở miệng nói: “Cần tôi liên hệ với cơ cấu điều tra nghiên cứu để tiến hành điều tra bọn họ không?”

“Không cần, tôi sẽ tự an bài.”

Ông ông... chiếc xe lăn bánh.

Nghênh đón ánh hoàng hôn, chạy về phía tây.

Khách sạn nghỉ dưỡng Thanh Tuyền nằm ở vùng ngoại ô Yên Thành, lái xe khoảng 1 tiếng.

Trên đường, Tạ Vũ Đồng rất yên tĩnh.

Nàng tựa vào ghế, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết đang nghĩ gì.

Khuôn mặt thành thực tài trí mang theo chút u sầu.

Đường Tụng nói đùa: “Sao hôm nay lại rầu rĩ không vui vậy, lẽ nào là vì không muốn đi tắm suối nước nóng với tôi? Nói thật, dáng người tôi rất tốt, cam đảm sẽ làm chị mở rộng tầm mắt.”

“Không phải.” Tạ Vũ Đồng chỉ nhỏ giọng đáp một câu, sau đó không nói gì nữa.

Hình như càng đến gần khách sạn, nội tâm nàng càng rầu rĩ hơn.

Đường Tụng lắc đầu, tiện tay mở nhạc trên xe.

Tiếng nhạc truyền ra.

Là một bài hát tiếng Anh cũ, ‘You’re beautiful’.

Tạ Vũ Đồng vẫn híp mắt lại, nhưng ngón tay nàng bắt đầu gõ nhẹ theo tiếng nhạc.

Đến giữa bài hát, nàng còn hát theo hai câu.

“And I don’t know what to do.” (Và tôi không biết mình phải làm gì)

“Cause i’ll never be with you.” (Bởi vì tôi sẽ không bao giờ có được em)

Bóng đêm càng sâu hơn.

7 giờ tối, chiếc xe lái vào trong khách sạn.

Hai người xuống xe.

Đường Tụng đi đến bên cạnh Tạ Vũ Đồng, tự nhiên kéo tay nàng: “Đi thôi, vẫn sớm, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó đi ngâm suối nước nóng.”

Tạ Vũ Đồng quay đầu nhìn hấn.

Âu phục đen, mái tóc đen tan vào bóng đêm, làn da trắng lạnh lóa mắt.

Thế đứng cao quý ưu nhã, ngũ quan tuần mỹ xuất trần.

Giống như quý công tử đo ra từ tiểu thuyết.

Hơn nữa, hấn còn là một phú ông trăm tỷ trẻ tuổi, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Nàng ngẩng đầu lên.

Nhìn bầu trời đầy sao, nghênh đón gió lạnh ào ào, dùng sức nắm chặt áo.

Mang trên mặt vẻ mất mại lại thoải mái.

Nhỏ giọng lập bẩm: “Quá muộn rồi, ý tôi không phải là thời gian.”

Chương 381: Gói quà vui sướng

Thính lực của Đường Tụng rất tốt, có thể nghe rõ câu này.

“Tôi lại cảm thấy rất đúng lúc.” Hấn mỉm cười, lấy hành lý trong cặp sau.

Kéo Tạ Vũ Đồng đi về phía trước.

Theo ‘hạt châu vui sướng’ nhắc nhở, hấn có thể cảm nhận được hảo cảm của đôi phương.

Lý do nàng trốn tránh, có lẽ là do tuổi tác.

Giống như nàng nói, gặp nhau quá muộn.

Nhưng thứ hấn yêu thích lại là sức hút tài trí và vẻ trưởng thành trên người nàng.

Với hấn mà nói, đúng là rất đúng lúc.

Khách sạn nghỉ dưỡng rất rộng lớn, bên trong có vườn cây, núi giả, hoa cỏ...

Rất nhiều phong cảnh đặc sắc để thưởng thức.

Dưới ánh đèn âm, hai người đi dọc theo lối đi, đi về phía căn biệt thự.

Dẫn lên những cành lá khô héo, tạo thành những âm thanh thanh thúy.

Bởi vì là cuối tuần, nên có không ít người qua lại.

Có rất nhiều cặp tình nhân nắm tay nhau đi đường như họ.

Tạ Vũ Đồng nhìn người chung quanh, lại nhìn Đường Tụng bên cạnh, cảm nhận nhiệt độ trên tay.

Không khỏi nở nụ cười xinh đẹp.

Qua một ngã rẽ, một quảng trường rộng rãi có âm nhạc và suối phun xuất hiện trước mắt.

Dưới ánh đèn năm màu, hơi nước phiêu đảng.

Trông rất xinh đẹp.

Không ít người đang checkin tại đó.

Đường Tụng đề nghị: “Chúng ta chụp ảnh đi.”

Tạ Vũ Đồng rất đồng lòng, nhưng vẫn lắc đầu: “Hay là thôi đi, chúng ta cất đồ trước, sau đó... đi ăn cơm.”

Đường Tụng mỉm cười, không nói gì nữa.

Khi hai người đến trước suối phun, hần đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Tạ Vũ Đồng nghi hoặc.

Đường Tụng ôm eo nàng, đối mặt với nàng.

Tạ Vũ Đồng lập tức ý thức được hần muốn làm gì.

Trái tim nàng bắt đầu đập ‘thình thịch’.

Gương mặt đoan trang hơi đỏ lên, lộ ra vẻ quyến rũ.

Đường Tụng hơi cúi đầu xuống.

Đầu tiên là nhìn tin tức nhắc nhở trong ‘hạt châu vui sướng’.

Xác nhận nàng không hề ghét loại thân mật này.

Tiếp đó liền hướng tới đôi môi sung mãn của nàng.

Đột nhiên, một ngón tay chặn lấy môi hần.

Đường Tụng chớp chớp mắt, hôn lên ngón tay của nàng.

Tạ Vũ Đồng run lên, ánh mắt hơi mê ly.

Nàng nói khẽ: “Không được, ô ô...”

Đường Tụng đẩy tay nàng ra, dùng sức ngậm lấy cánh môi của nàng.

Tạ Vũ Đồng chỉ hơi kháng nghị, nhưng thân thể lại không hề phản kháng.

Nàng híp mắt lại, hô hấp dồn dập, mặt đầy khăn trương và lo lắng bất an.

Đường Tụng ngửi mùi thơm trên người nàng, mút miệng ngọn của nàng.

Nhìn khuôn mặt đoan trang xinh đẹp, nhin không được vuốt ve vòng eo tinh tế của nàng.

Tạ Vũ Đồng hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn này.

Đôi tay buông xuôi, nhẹ nhàng uốn éo.

Không biết qua bao lâu, một tiếng chuông điện thoại cắt đứt bầu không khí giữa hai người.

Tạ Vũ Đồng đột nhiên bừng tỉnh, dùng sức đẩy Đường Tụng ra, lùi về sau vài bước.

Nàng cúi đầu lấy điện thoại, nhìn màn hình với vẻ phức tạp.

Đi qua một bên nghe máy.

Đường Tụng chép miệng một cái, âm thanh nhắc nhở chột vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, ‘hạt châu vui sướng’ đã max điểm, tự động reset lại về 0.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà vui sướng x1’.

Đường Tụng mỉm cười, xem ra Tạ Vũ Đồng rất vui sướng với nụ hôn vừa rồi.

Điểm vui sướng trực tiếp max.

Tiến vào nhà kho.

Lập tức mở gói quà.

“Keng, chúc mừng tác chủ, bạn nhận được ‘sách kỹ năng xoa bóp bảo vệ sức khỏe’.”

Sách kỹ năng xoa bóp bảo vệ sức khỏe: Sau khi sử dụng sẽ nhận được kiến thức căn bản về xoa bóp của đông y, am hiểu các loại thủ pháp đấm bóp có lợi cho sức khỏe, có thể tìm thấy vị trí huyết vị, kinh mạch... am hiểu xoa bóp, kinh mạch, huyết vị... trong đông y.”

Chú: Khi xoa bóp có tỷ lệ nhất định sẽ phát động hiệu quả đặc biệt, khiến cho đối tượng được xoa bóp vui vẻ cả tinh thần lẫn thể xác, tiêu trừ một hạng tật bệnh trong cơ thể.

Đây là sách kỹ năng có giới thiệu dài nhất mà Đường Tụng nhận được.

Nhìn qua một lượt, hẳn cũng hiểu được.

Sách kỹ năng này khác với những thứ trước.

Nó là một kỹ năng tổng hợp.

Ngoại trừ thủ pháp xoa bóp ra, còn có thêm một số kiến thức tương quan.

Cũng coi như là một kỹ năng rất hữu dụng.

Ngoại trừ nâng cao bản thân, còn có thể gia tăng tình cảm với cầu thủ.

Nghĩ vậy, Đường Tụng lại đưa mắt nhìn bóng lưng của Tạ Vũ Đồng.

Bởi vì nàng thường xuyên thức đêm tăng ca, âm thực lại không quy luật, nên thân thể không tốt lắm, rất nhiều bệnh vặt, đúng là cần điều

...

“Alo, sao dì còn chưa đến? Cháu sắp chết đói rồi!” Giọng nói của Bạch Hiểu Manh truyền đến.

Tạ Vũ Đồng vỗ vỗ trái tim đập loạn của mình, nói: “Sắp đến khu biệt thự rồi.”

“Ok, nhanh lên nha, cháu đã chuẩn bị quần áo giúp dì rồi, cũng đã đặt nhà hàng rồi, cơm nước xong chúng ta có thể ngâm suối nước nóng rồi.” Tạ Vũ Đồng sắp đến, Bạch Hiểu Manh rất vui vẻ.

Trên mặt Tạ Vũ Đồng lộ ra vẻ cung chiều.

Nói khẽ: “Hiểu Manh, cháu nhớ thay một bộ quần áo đẹp, lát nữa dì giới thiệu cho cháu một người, hai người nhất định sẽ trò chuyện vui vẻ.”

“Nam hay nữ?”

“Nam.”

Bạch Hiểu Manh yên lặng giây lát, giọng nói trở nên khô cằn: “Dì, dì lại giới thiệu đối tượng cho cháu à?”

“Người này rất ưu tú, là thanh niên trẻ tuổi ưu tú nhất mà dì từng gặp, cháu phải quý trọng cơ hội này.”

“Bà Tạ, nếu gặp thanh niên tài tuấn ưu tú như vậy, hay là dì tự lên đi nhé, cháu không cần đâu.”

Tạ Vũ Đồng liếc nhìn Đường Tụng ở bên kia, giận dữ nói: “Đó là để hai người làm quen, chứ thực ra người ta chưa chắc đã thích cháu đâu.”

Mặc kệ là từ phương diện nào, Hiểu Manh đều không xứng với Đường Tụng.

Nhưng Hiểu Manh rất giống nàng, hiện giờ mới 23 tuổi, có thời gian để bồi dưỡng.

Chỉ cần cho Hiểu Manh cơ hội, tương lai nhất định sẽ ưu tú hơn mình.

Đường Tụng đã thích mình, chắc hẳn cũng sẽ thích Hiểu Manh nhỉ?

“Không thích cháu? Tên đó nghĩ gì thế! Người cháu thích tuyệt đối là ưu tú hơn!” Tiếng kêu gào của Bạch Hiểu Manh truyền ra.

“Không nói nữa, cháu chuẩn bị một chút đi, bọn dì sắp đến rồi.”

Cúp máy, Tạ Vũ Đồng thở sâu, đi về phía Đường Tụng.

Nàng nhét tay vào túi, trên mặt khôi phục vẻ đoan trang.

“Tiểu Tụng, hãy coi như không có chuyện gì xảy ra, hi vọng sau này cậu không xúc động như vậy nữa.” Giọng điệu của nàng giống như một người bề trên, tỏ vẻ không quan trọng.

Đường Tụng nhú mày, muốn ôm eo nàng.

Tạ Vũ Đồng bước nhanh vài bước, kéo dài khoảng cách với hắn, chân thành nói: “Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, có vài việc phải là hai người tình nguyện mới tốt.”

“Vừa rồi chị không tình nguyện sao?” Đường Tụng thu hồi tay của mình, nhìn nàng hỏi.

Tạ Vũ Đồng cứng đờ, rất mất tự nhiên mà gật đầu: “Cậu... cậu đột nhiên như vậy, để tôi hơi choáng váng, không phản

ứng kịp, cho nên...”

Nàng cũng không biết vừa rồi mình bị làm sao, vậy mà chủ động phối hợp, hình như quên mất bản thân.

“Được, tôi hiểu rồi.” Đường Tụng không nói gì nữa.

Đối với bà chị trưởng thành này, hẳn rất có kiên nhẫn.

Chương 382: Duyên phận

Trong phòng biệt thự cảnh hồ.

Bạch Hiểu Manh mặc quần jean áo phông ở nhà, ngồi trên ghế dựa ngoài ban công.

Cúp máy.

Nàng nhìn bầu trời bên ngoài, rồi rơi vào trầm tư.

Mặc dù biết di muốn tốt cho mình, nhưng bây giờ nàng thật sự rất phản cảm với chuyện này.

Luôn không nhịn được mà nghĩ đến Đường Tụng.

Hắn bây giờ, cao ngạo lạnh lùng, đẹp trai phong độ, là chủ tịch công ty, chơi violin cực đỉnh.

Đơn giản chính là hoàng tử trong mơ của nàng.

Nhất là mấy đêm gần đây, nàng vẫn luôn mơ đến những chuyện của hai người khi Đường Tụng còn làm trong công ty.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn chút dư vị chưa tan.

Rất muốn quay trở về quá khứ, trải nghiệm cảm giác được hắn theo đuổi và chăm sóc.

Nhưng cái này cũng chỉ là nghĩ lại mà thôi.

Đường Tụng đã có bạn gái, hơn nữa có thể là không chỉ một người.

Thở dài.

Bạch Hiểu Manh đứng lên, duỗi cái lưng mỏi.

Lộ ra đường cong eo mỏng xinh đẹp.

Trở lại phòng ngủ, nhìn khuôn mặt mộc ở trong gương, ăn mặc tùy ý, liền gạt đầu hài lòng.

Cứ như vậy mà đi gặp cái gọi là ‘thanh niên tài tuấn’ kia đi.

Dù sao cũng chỉ ăn bữa cơm, sẽ không có tiếp theo gì cả.

Nếu dì đã mang người đến, vậy thì ứng phó một lần đi.

Nói đến thì đúng là rất có duyên.

Mình đi xe mất hai lần, vậy mà đều gặp phải Đường Tụng.

Hơn nữa còn đều bị đánh gãy vì các nhân tố có liên quan đến hắn.

Đột nhiên, Bạch Hiểu Manh thầm giật mình.

Hôm nay... Đường Tụng sẽ không lại xuất hiện chứ?

Sau đó nàng lại cười tự giễu.

Có thể sao?

Một lần hai lần có thể nói là ngoài ý muốn.

Nếu như có lần thứ ba, vậy nàng có thể đi mua vé số rồi.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Dì: Đến rồi, mở cửa.

Bạch Hiểu Manh bĩu môi: “Sao còn dẫn người ta đến đây chứ!”

Nàng xỏ dép lê, chậm rãi đi xuống dưới nhà.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Đây đây.” Bạch Hiểu Manh đáp lại một câu.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đầu tiên là nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của dì nhỏ.

Tạ Vũ Đồng nhìn thấy cách ăn mặc của nàng, sắc mặt đã hơi khó coi.

Đây là cố tình đúng không?

Bạch Hiểu Manh bĩu môi với nàng.

Dùng ánh mắt để biểu thị phản kháng không tiếng động.

Sau đó tỏ vẻ nghiêm túc, cứng rắn, chờ đợi vị ‘thanh niên tài俊’ kia lộ diện.

Tuyệt đối không thể cho sắc mặt tốt.

Tạ Vũ Đồng kéo cửa phòng ra, nói với bên cạnh: “Tiểu Tụng, vào đi, đây là cháu gái tôi, Bạch Hiểu Manh.”

Theo cửa phòng mở ra, ánh đèn trong phòng chiếu ra ngoài.

Dáng người cao to của Đường Tụng xuất hiện dưới ánh đèn.

Hắn mang theo vẻ kinh ngạc và kinh ngạc.

Khi nghe thấy cái tên Bạch Hiểu Manh này, hắn chợt bừng tỉnh.

Đã hiểu quan hệ của hai người.

Bảo sao hai người lại giống nhau như vậy, thần thái và dáng người, khuôn mặt đều rất tương tự.

Thì ra đúng là người một nhà thật.

Nhưng bởi vì tuổi tác chênh lệch không nhiều, dòng họ khác nhau, nên hắn vẫn không nghĩ đến phương diện này.

Hiện giờ lại phát hiện ra sự thật kinh người này, lại nghĩ đến nụ hôn vừa rồi.

Luôn cảm thấy là lạ.

Hắn vẫn rất có hảo cảm với Bạch Hiểu Manh.

Bằng không thì đã không nịnh nọt nàng khi còn làm việc ở công ty cũ.

Nàng có tính cách tốt, lấy giúp người làm niềm vui, thoải mái lại hào phóng.

Quan trọng nhất là nàng rất xinh đẹp, đáng người gọi cảm.

Xem như là người thứ hai mà hẳn chính thức yêu thích, ngoại trừ Bảo Nguyệt.

Lúc này, hẳn và dì của nàng lại có quan hệ mập mờ.

Sao có cảm giác cứ như biến thái nhỉ?

Thu liễm suy nghĩ lung tung.

Hắn chủ động lên tiếng chào Bạch Hiểu Manh: “Hiểu Manh, chào buổi tối, không ngờ cô lại là cháu gái của chị Vũ Đồng, đúng là rất trùng hợp.”

Bạch Hiểu Manh vẫn đang hoài nghi mình nằm mơ.

Vừa rồi còn suy nghĩ, Đường Tụng có xuất hiện hay không, không ngờ lại xuất hiện thật.

Lẽ nào là mơ thật?

Bạch Hiểu Manh dụi dụi mắt, còn bấm đùi mình một cái.

Ngay sau đó, nàng trợn tròn đôi mắt trong veo như nước, khó tin nói: “Đường Tụng, sao anh lại ở đây?”

Sau đó nàng lại nhìn ra ngoài cửa.

Không có những người khác.

Nàng nhìn dì của mình, ngây ngốc hỏi: “Đây chính là đối tượng hẹn hò mà dì vẫn muốn giới thiệu cho cháu?”

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi duyên phận?

Nếu biết thế...

“Xem mắt?” Đường Tụng cũng nhìn về phía Tạ Vũ Đồng với ánh mắt nghi hoặc.

Tạ Vũ Đồng thấy phản ứng của hai người, cũng cảm thấy choáng váng.

Nàng vuốt vuốt lông mày, khô khốc nói: “Chúng ta vào rồi nói đi.”

Đóng cửa lại.

Tạ Vũ Đồng chải chuốt suy nghĩ, nhìn cháu gái mình: “Cháu quen Đường Tụng?”

Bạch Hiểu Manh liếc nhìn Đường Tụng, sắc mặt nàng đã đỏ lên.

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái: “Trước đó chúng cháu là đồng nghiệp ở Móc Câu, quan hệ rất tốt.”

Tạ Vũ Đồng rất hiểu cháu gái mình.

Nhìn thần thái và giọng nói này, lập tức hiểu ra là Bạch Hiểu Manh có hảo cảm với Đường Tụng.

“Thì ra là như vậy.” Nàng thở sâu, quay đầu nhìn về phía Đường Tụng: “Tôi thấy hai người cùng tuổi, lại đều rất ưu tú, cho nên muốn giới thiệu hai người cho nhau, không ngờ hai người lại quen nhau từ trước.”

Đường Tụng lập tức hiểu ra mọi chuyện, hiểu Tạ Vũ Đồng suy nghĩ gì.

Bảo sao vẫn luôn như gần như xa.

Rõ ràng là rất thích, lại không chịu tiếp nhận.

Thì ra là muốn tặng hấn cho Bạch Hiểu Manh.

Trong mắt hấn lóe lên ánh sáng lập lòe.

Nhìn nàng hỏi: “Chị muốn tác hợp cho hai chúng tôi?”

Sắc mặt Tạ Vũ Đồng tái nhợt, ánh mắt hơi trốn tránh:
“Tôi... là muốn tốt cho hai người.”

“Được rồi, tôi hiểu được.” Đường Tụng thở dài.

Bạch Hiểu Manh không chú ý đến bầu không khí kỳ lạ giữa hai người, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Đường Tụng.

Chỉ cảm thấy mặt đã nóng bừng.

Quá đẹp.

Mặc âu phục chính thức còn đẹp trai hơn bình thường.

Bạch Hiểu Manh lại nhìn quần áo đơn điệu trên người mình, nghĩ đến khuôn mặt mộc của mình.

Ngón chân trong dép lê lập tức bấu chặt lại.

“Dì cũng thật là, sao không trực tiếp gửi ảnh cho mình chứ, nếu biết là Đường Tụng thì sao mình có thể từ chối xem mắt được.”

Trong lúc nhất thời, ba người đều yên lặng.

Tất cả đều có suy nghĩ của riêng mình.

Một lúc sau, Tạ Vũ Đồng thở hắt ra, mở miệng nói: “Tiểu Tụng, phòng của cậu ở tầng một, tôi và Hiểu Manh ở tầng 2, cậu không có ý kiến gì chứ?”

Bạch Hiểu Manh lập tức ngẩng đầu lên, vui vẻ nói: “Đường Tụng, anh cũng ở lại đây sao?”

“Ừm.” Đường Tụng gật đầu.

Tạ Vũ Đồng nói: “Biệt thự có ba phòng, như vậy không lãng phí.”

“Đúng, như vậy là tốt nhất, dù sao cũng đắt như vậy.” Bạch Hiểu Manh chỉ thấy tim đập rộn lên.

Tối cùng ăn cơm, cũng ngâm suối nước nóng, sau đó còn có thể cùng tâm sự.

Có lẽ... quan hệ của hai người có thể khôi phục như trước kia nha?

Đường Tụng thuận miệng trêu: “Chị Vũ Đồng, hay là tôi và Hiểu Manh ở tầng 2, chị ở tầng 1 nhé?”

“Như vậy không tiện lắm đâu!” Tạ Vũ Đồng cắn cắn môi dưới, chỉ thấy nội tâm hơi khó chịu.

Bạch Hiểu Manh vuốt vuốt khuôn mặt nóng bỏng, nhỏ giọng nói: “Cháu lên nhà thay quần áo, hai người nói chuyện đi.”

Nói xong liền chạy chậm lên cầu thang.

Dưới áo phong rộng rãi, quần jean trói chặt bờ mông tròn trịa vênh cao.

Phối hợp với đôi chân dài thẳng tắp, nhìn rất gợi cảm.

Chú ý đến ánh mắt nóng bỏng của Đường Tụng.

Tạ Vũ Đồng mím chặt môi, không nói một câu nào.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng giờ phút này, nàng vẫn cảm thấy không ổn.

“Được rồi, không đùa nữa, tôi cũng đi thay quần áo.” Đường Tụng nói xong liền đi về phía phòng ngủ tầng một.

Tạ Vũ Đồng đứng tại chỗ một lúc.

Rồi mới gian nan bước lên tầng hai.

Đẩy cửa phòng ra, liền thấy Bạch Hiểu Manh đang trang điểm.

Vẻ vui sướng trên mặt là không thể che giấu.

“Dì, mau giúp cháu lấy bộ quần áo trong tủ đi.”

Tạ Vũ Đồng không đi lấy quần áo ngay, mà ngồi xuống cạnh nàng.

Nghiêm túc hỏi: “Hiệu Mạnh, cháu và Đường Tụng là thế nào? Người cháu thích kia, chính là Đường Tụng?”

Bạch Hiệu Mạnh hơi dừng lại, thả hộp phấn trong tay xuống.

Vỗ vỗ khuôn mặt nóng bỏng của mình, nhỏ giọng nói: “Nói ra có thể di không tin, khi còn ở công ty cũ, Đường Tụng đã theo đuổi cháu nha.”

Tạ Vũ Đồng nhướng mày lên, nội tâm như bị đâm một đao.

Lẽ nào...

Vì mình giống Hiệu Mạnh, nên Đường Tụng mới thích mình?

Chương 383: Đau lòng

“Vậy cháu... và Đường Tụng....” Giọng nói của Tạ Vũ Đồng có chút run rẩy.

Bạch Hiểu Manh cúi đầu xuống, vẻ mặt đau khổ: “Là lỗi của cháu, trước kia Đường Tụng rất tốt với cháu, giúp cháu rất nhiều, thường xuyên tặng ca với cháu. Nhưng khi đó Đường Tụng còn lâu mới ưu tú như bây giờ. Dì vẫn luôn bơm vào đầu cháu, bảo cháu phải tìm thanh niên tài tuấn gì đó, còn luôn giới thiệu đối tượng cho cháu xem mắt. Nên... cháu xem như là đã từ chối Đường Tụng, về sau xem mắt với Trương Dục thì gặp Đường Tụng, lại từ chối một lần nữa.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào.

Tạ Vũ Đồng lại không có tâm tư an ủi cháu gái mình.

Ánh mắt nàng hồi hộp, đầu óc loạn cào cào.

Thì ra hẳn đã thích Hiểu Manh từ lâu rồi, là mình tự mình đa tình thôi.

Có phải hẳn vẫn luôn coi mình là vật thay thế?

Hắn thật sự thích mình sao?

Tạ Vũ Đồng nghĩ đến nụ hôn khiến người say mê kia.

Nàng cố nén đau lòng, hỏi: “Vậy hai người bây giờ?”

“Đại khái là không có hi vọng.” Nói đến đây, Bạch Hiểu Manh đột nhiên lấy lại tinh thần: “Dì, Đường Tụng đã có bạn gái, dì giới thiệu cũng vô dụng.”

Tạ Vũ Đồng nhìn Bạch Hiểu Manh nói: “Dì biết cậu ta có bạn gái.”

Lòng dạ nàng rất sắc bén.

Trong những lần trả lời wechat trong phòng họp, từ mùi nước hoa trên người hắn.

Nàng đánh giá, hắn nhất định không chỉ có một người bạn gái.

Bạch Hiểu Manh kinh ngạc: “Vậy dì còn giới thiệu cho cháu?”

Tạ Vũ Đồng do dự giây lát, nói: “Đường Tụng là tổng giám đốc văn hóa Đường Trình, là ông chủ luôn, chắc dì cũng đã nói tình hình công ty với cháu rồi đúng không.”

Bạch Hiểu Manh ngẩn ngơ, lập tức phản ứng lại: “Thì ra Đường Tụng chính là vị tổng giám đốc mà dì thường xuyên nhắc đến? Đúng rồi, vài ngày trước Đường Tụng đã mua 60% cổ phần của Móc Câu, trước mắt cũng là chủ của công ty bọn cháu. Cũng không biết vì sao Đường Tụng đột nhiên nhiều tiền như vậy.”

“Cậu ta còn nhiều tiền hơn cháu tưởng tượng nhiều lắm, ngoài ra còn có năng lực, có vẻ ngoài, có khí chất... Cậu ta rất có thể là một tỷ phú dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tương lai nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ.” Tạ Vũ Đồng kéo tay nàng, chân thành nói: “Hiểu Manh, Đường Tụng còn rất trẻ, cháu cũng rất trẻ trung, đây là một cơ hội để cháu nhảy vọt về giai tầng, cháu phải nắm chắc.”

Ánh mắt Bạch Hiểu Manh hơi trốn tránh: “Ý dì là... để cháu làm người thứ ba?”

“Đường Tụng còn chưa kết hôn.” Tạ Vũ Đồng cổ vũ.

Bạch Hiểu Manh hơi động lòng: “Thế nhưng Đường Tụng đã có bạn gái, có lẽ còn không chỉ là một người, cháu làm vậy là không đúng.”

Nàng nhớ đến cô gái ở nhà hàng Tinh Không, mà cô gái ôm tay Đường Tụng ở trong trung tâm thương mại.

Cũng nghĩ đến lời nói ‘sẽ trở thành tình nhân’ của mình.

“Vậy cháu có thích Đường Tụng không?” Tạ Vũ Đồng hỏi.

Khuôn mặt trắng nõn của Bạch Hiểu Manh đỏ lên, lúng túng không nói gì.

“Dì hiểu rồi.” Tạ Vũ Đồng đứng lên, vỗ vỗ bả vai nàng: “Thay quần áo đi, chúng ta đi ăn cơm.”

...

Bận rộn một ngày, Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình cuối cùng cũng chuyển nhà xong.

Mặc dù tốt nghiệp không lâu, cũng không có đồ đạc gì quá to, nhưng mà lại không ít các món đồ nhỏ.

Các loại thượng vàng hạ cám có một đồng, sửa sang lại cũng rất mệt.

Hai người đi dạo vài vòng.

Nhìn trang trí nội thất hoàn toàn mới trong nhà, các thiết bị cao cấp thời trang, hai mắt liền sáng lên.

Lú lú thảo luận về vấn đề trang trí nhà mới.

8 giờ tối.

Hai người nằm song song trên chiếc giường rộng rãi ở phòng ngủ chính.

Phát ra âm thanh thở dài.

Từ Tình sờ nệm êm dưới người, hăm mộ nói: “Ngôn Ngôn, mình vừa lên mạng xem, cái nệm này phải hơn 300.000 đấy.”

Đồng Ngọc Ngôn thoải mái lăn lộn một vòng, cười hì hì nói: “Sinh hoạt trên giường rất quan trọng, đương nhiên phải dùng hàng tốt.”

“Sau này, khi Đường Tụng không đến, chúng ta ngủ chung nha? Mình cực thích cái nệm này.” Từ Tình nghiêng người ôm tay nàng, nũng nịu nói.

Đồng Ngọc Ngôn gõ trán nàng, cười nói: “Thật ra khi Đường Tụng đến, thì cậu cũng có thể ngủ chung, ở bên cạnh cô vũ là được.”

Từ Tình đỏ mặt, bắt đầu cù Đồng Ngọc Ngôn.

Hai người lăn lộn một lúc ở trên giường.

Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên hỏi: “Cậu nói xem, Đường Tụng đang làm gì?”

“Đang...” Từ Tình nhìn đầy thâm ý.

Đồng Ngọc Ngôn cau mày, mặc dù biết Từ Tình đang nói đùa, nhưng đúng là có khả năng này.

Nàng cầm điện thoại, hỏi một câu: “Anh yêu, bọn em chuyển nhà xong rồi, anh có muốn qua chơi không?”

Một lát sau, âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng: “Đêm nay ở khách sạn nghỉ dưỡng, không đi được.”

Đôi mắt Đồng Ngọc Ngôn lấp lóe, tiến đến bên tai Từ Tình, nói: “Chúng ta chụp một tấm ảnh rồi gửi cho Đường Tụng đi.”

“Tại sao lại kéo mình vào? Cậu ta cũng không phải bạn trai mình.” Từ Tình bĩu môi, có chút bất mãn.

“Mau lên, cậu có muốn ngủ nệm 300.000 không?”

Từ Tình đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Đồng Ngọc Ngôn ngồi dậy, cởi áo bó mùa thu ra.

Chỉ mặc lót ngực, sau đó kéo Từ Tình lại gần, làm ra động tác thân mật.

Từ Tình hơi đỏ mặt, vỗ nàng một cái: “Ngôn Ngôn, cậu muốn chết à, đừng giỡn trò.”

Đồng Ngọc Ngôn chụp ảnh xong, liền gật đầu hài lòng.

Trực tiếp gửi cho Đường Tụng.

Đây chính là mật mã lưu lượng nha!

...

Đường Tụng ngồi trên ghế salon trong phòng khách tầng một.

Thường thức cảnh hồ ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng trả lời tin wechat.

Trương Linh Linh và Thu Thu đã chinh lý ba kế hoạch quay chụp, và gửi vào hòm thư của hắn.

Nhưng hắn tạm thời không rảnh để xem.

Kế hoạch huấn luyện của Liễu Bảo Nguyệt rất phong phú.

Thỉnh thoảng còn được an bài vài công việc quan trọng.

Căn bản là không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Nàng vốn định đến Yến Thành, nhưng phải dời ngày.

Tuy nhiên, nàng hiển nhiên là rất hưởng thụ loại bận rộn này.

Thường xuyên chia sẻ với hắn các trải nghiệm của mình.

Đường Tụng trả lời xong.

Đang định cất điện thoại, thì lại nhận được ảnh của Đồng Ngọc Ngôn.

Quả nhiên là chị em tốt, nếu sau này cùng chơi bóng, vậy chắc chắn sẽ rất ăn ý.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân truyền đến từ cầu thang.

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn lại.

Bạch Hiểu Manh đã thay quần áo khác.

Váy đầm màu xám, để lộ đường cong trôi chảy từ eo xuống hông.

Bên ngoài phủ thêm một chiếc áo khoác màu xám đậm.

Dưới chân là một đôi dép đế bằng.

Cả người lộ ra vẻ gợi cảm và nóng bỏng.

Tạ Vũ Đồng cũng thay âu phục, thay một bộ quần áo rộng rãi bình thường.

Cả hai đứng cạnh nhau.

Chiều cao như nhau, tướng mạo tương tự.

Rất giống với hai chị em xinh đẹp.

Đường Tụng nhìn không được, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Bạch Hiểu Manh nhìn Đường Tụng, không hiểu vì sao lại thấy rất vui vẻ.

Nàng thả tay dì ra, bước nhanh vài bước, đến trước người Đường Tụng.

Đường cong hông eo uốn éo uốn éo, vô cùng quyến rũ.

Nàng chấp tay sau lưng, nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, anh đói bụng chưa? Trong khách sạn có một nhà hàng rất tuyệt, tôi đã gọi điện thoại đặt bàn rồi, chúng ta có thể qua ăn luôn.”

Đường Tụng gật đầu, cười nói: “VẬY ĐI THÔI.”

“Tôi dẫn anh qua.” Bạch Hiểu Manh nở nụ cười xinh đẹp, tự nhiên mà đứng bên cạnh Đường Tụng.

Cùng hắn đi ra ngoài.

Phía sau họ, Tạ Vũ Đồng yên lặng đi theo sau.

Nhìn hai người vừa đi vừa nói.

Nhìn hai người thỉnh thoảng cười rộ lên.

Nhìn ánh đèn kéo gần chiếc bóng của hai người họ.

Có Hiểu Manh bên cạnh, hình như Đường Tụng đã quên mất nàng.

Trong bất tri bất giác, nàng cắn chặt răng.

Trong 32 năm qua, nàng chưa từng có cảm giác khó chịu này.

Từng màn trước đó lướt qua đầu.

Tiếng nhạc trong xe, dạo bước dưới ánh đèn đường, nụ hôn bên suối phun.

Vốn cho là mình có thể không để ý.

Dù sao chỉ cần Hiểu Manh hạnh phúc, nàng cũng sẽ chúc phúc từ đáy lòng.

Bây giờ nàng lại cảm thấy tim mình rất đau.

Thì ra đây chính là tình yêu sao?

Không nói được mất, không nói trước sau, thậm chí là không nói đạo lý!

Chương 384: Không ngại

“A, món này ngon thật, Đường Tụng anh ném thử đi, tôi gấp cho anh.”

“Dì, còn chờ gì nữa, mau ăn thôi.”

Đêm nay, Bạch Hiểu Manh vô cùng vui vẻ, khuôn mặt xinh đẹp vẫn luôn đỏ ửng, miệng nói không ngừng.

Thỉnh thoảng còn gấp đồ ăn cho hai người.

Tạ Vũ Đồng nói rất ít, ăn cũng rất ít.

Đại đa số thời gian đều đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Đường Tụng dường như cũng không để ý đến nàng như trước, lại nói chuyện với Bạch Hiểu Manh rất nhiệt liệt.

Ăn tối xong.

Đường Tụng chủ động đứng dậy thanh toán.

Bạch Hiểu Manh kéo tay dì nhỏ, mặt hơi nóng lên.

Tiến đến tai nàng, nói khẽ: “Dì, dì về trước đi, cháu và Đường Tụng đi dạo một lát. Nghe nói quảng trường phía đông có suối phun phát nhạc rất hay, cháu còn chưa qua xem.”

Khóe miệng Tạ Vũ Đồng cong lên.

Đôi mắt hơi chua chát, suýt nữa chảy nước mắt tại chỗ.

Nàng bình tĩnh gạt đầu, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Bước ra khỏi cửa nhà hàng.

Gió lạnh cuối thu thổi qua.

Mái tóc của nàng tung lên.

Toàn thân nàng run lên, chỉ cảm thấy lạnh thấu xương.

Kéo mũ trên áo khoác lên, nắm chặt vành mũ.

Nhưng dù thế nào cũng không thể chống đỡ được gió lạnh vào giây phút này.

Nàng quay đầu nhìn về phía Đường Tụng.

Nội tâm cay đắng, nước mắt cuối cùng vẫn tràn mi mà ra.

...

Trên con đường nhỏ yên tĩnh.

Bạch Hiểu Manh nhẹ nhàng vuốt ve chiếc lá ngô đồng mà không biết nàng nhặt được từ lúc nào.

Vừa đi vừa trò chuyện quá khứ với Đường Tụng.

Hai mắt nàng lóe sáng như sao.

Một màn này, nàng đã chờ rất lâu.

Không ngờ lại có thể thực hiện được.

Dì quá tốt rồi!

Nàng ôm tay trước ngực, áo khoác có lông nhìn rất ấm áp.

Hai người vừa đi vừa nói, không biết từ lúc nào mà đều yên tĩnh lại.

Bạch Hiểu Manh hơi híp mắt lại, hưởng thụ cảm giác có hắt bên cạnh này.

Nàng muốn nhớ kỹ giờ phút này.

Đường Tụng nhìn động tác tương đồng của nàng và Tạ Vũ Đồng.

Nhịn không được mà dừng chân lại.

Bạch Hiểu Manh thấy vậy, nghiêng đầu nhìn người thanh niên bên cạnh.

Tò mò hỏi: “Sao không đi nha?”

Đường Tụng nhét tay vào túi quần, nhìn hồ nhân tạo có diện tích không lớn ở cách đó không xa.

Cười nói: “Hình như cô vẫn luôn đi xem mắt, lần này lại xem mắt đến tận đầu tôi luôn.”

Bạch Hiểu Manh sững sờ, nụ cười trên mặt chợt biến mất.

Nàng lúng túng hỏi: “Có phải anh rất thất vọng về tôi không?”

Đường Tụng kinh ngạc hỏi: “Vì sao cô lại nghĩ vậy?”

“Thật ra tôi chỉ xem mắt hai lần, hôm nay là lần thứ ba, nhưng cả ba lần này, mỗi lần đều đụng phải anh, anh nói xem có kỳ lạ không?” Bạch Hiểu Manh níu chiếc lá ngô đồng trong tay.

“Tôi chỉ nhớ có một lần thôi mà?”

Bạch Hiểu Manh ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói có hơi trầm thấp: “Còn có một lần ở nhà hàng Tinh Không, khi đó anh đang chơi violin, cộng thêm bạn gái của anh cũng ở đó, nên chắc không chú ý đến tôi.”

Đường Tụng nhớ lại, hình như khi đó mới phát động nhiệm vụ ‘nhân duyên’.

Bởi vì rất muốn kiếm một căn nhà, cho nên hắn mới chủ động xuất kích.

Bây giờ nghĩ lại, Đồng Ngọc Ngôn cũng rất lợi hại, rất biết cách tạo bầu không khí.

Hắn cười nói: “Khi đó còn không phải bạn gái.”

“A, vậy... ngày đó tỏ tình?” Nghe thấy lời này, Bạch Hiểu Mạnh lại hơi chua xót, biết thế lúc đó đã xông lên rồi.

“Cũng không tính là tỏ tình, đó chỉ là một bất ngờ nhỏ.” Đường Tụng nháy mắt với nàng: “Tôi nhớ là lúc trước mời cô ăn cơm, nhưng cô bận quá nên không đáp ứng. Khi đó còn nói là chờ rảnh rồi sẽ mời lại tôi một bữa, nhưng lại nuốt lời.”

“Đúng vậy nhỉ?” Bạch Hiểu Mạnh cúi đầu, nắm chặt chiếc lá ngô đồng trong tay.

Nàng cắn môi dưới, muốn giải thích gì đó.

Mở miệng thì chỉ nói được một câu: “Thật xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi.” Đường Tụng cười một tiếng: “Cô xinh đẹp gọi cảm như vậy, tự nhiên có yêu cầu rất cao với một nửa còn lại, khi đó tôi chưa đạt được yêu cầu của cô mà thôi.”

Trong mắt Bạch Hiểu Mạnh đã xuất hiện hơi nước.

‘Đát’ một tiếng, chiếc lá ngô đồng bị kéo đứt.

Đường Tụng đứng trước nàng, vuốt vuốt mái tóc xinh đẹp của nàng.

Cười tủm tỉm nói: “Muốn sờ tóc cô từ lâu rồi, cảm thấy nó rất đẹp, không ngại chứ?”

Bạch Hiểu Mạnh ngẩng đầu: “Không ngại.”

Đường Tụng lại vuốt tóc nàng một lát.

Thu tay lại.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp này.

Đường Tụng như nhớ lại thời gian thức đêm tăng ca ở công ty.

Vừa tốt nghiệp, nhận được một lời mời phỏng vấn, nội tâm đang lo lắng bất an.

Chợt có một cô gái xinh đẹp cùng phỏng vấn, chủ động mở miệng an ủi.

Đối với một người đang gặp phải trắc trở như hắn, đó là một sự cổ vũ rất lớn.

Cho nên chẳng mấy chốc hắn đã thích Bạch Hiểu Manh.

Lại vì tự ti nên không dám tỏ tình.

Về sau có được hệ thống, cảm thấy tương lai tươi sáng.

Lòng tin tăng mạnh, mới thuận miệng nói ra.

Nhớ đến câu trả lời của nàng khi đó, khoe môi Đường Tụng hơi cong lên, hỏi: “Nếu có một đại gia theo đuổi cô, cô có động lòng hay không?”

Bạch Hiểu Manh giật mình, đây là?

Nàng bỗng nhiên ý thức được, Đường Tụng bây giờ đã là một vị đại gia chân chính.

Lại nghĩ đến câu trả lời lần trước.

Mặt nàng bắt đầu đỏ lên.

“Vậy phải xem đối phương là hạng người gì.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Ví dụ như tôi thì sao?” Đường Tụng hơi cúi đầu, tiến đến trước mặt nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Bạch Hiểu Manh có chút không khống chế nổi cảm xúc của mình.

Nàng thở sâu, yếu ớt hỏi: “Vậy... không phải... anh... đã có bạn gái rồi sao?”

“Tôi nhớ có người từng nói, làm tình nhân cũng không có vấn đề.” Đường Tụng ngửi mùi thơm trên người nàng, ánh mắt

trở nên nóng bỏng hơn.

Với tâm tính và địa vị của hắn bây giờ, lại đối mặt với Bạch Hiểu Manh một lần nữa, tự nhiên đã thay đổi rất nhiều.

Hắn càng tự tin hơn, càng thẳng thắn hơn.

Ánh mắt Bạch Hiểu Manh hơi né tránh.

Nội tâm nàng bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Nàng đương nhiên thích Đường Tụng, nếu như hắn không có bạn gái, vậy nàng tuyệt đối sẽ nhào tới.

Thế nhưng mà làm một tiểu tam, thậm chí là tiểu tứ...

Lòng thận trọng, xấu hổ và tự trọng đang điên cuồng giằng vò nàng.

Mặc dù nàng cũng rất thích tiền, thích cuộc sống có điều kiện vật chất tốt.

Nhưng còn lâu mới đến trình độ hám giàu.

Thấy dáng vẻ xoắn xuýt phân vân của nàng, Đường Tụng đưa tay véo má nàng: “Đi thôi, chúng ta về ngâm suối nước nóng.”

Hắn cũng đoán được nàng sẽ có phản ứng này.

Bọn họ xem như là đồng nghiệp tốt, bạn bè.

Trong lúc trò chuyện, cũng biết đại khái về cái nhìn với tình yêu của đôi phương.

Tính cách của nàng rất tốt, tam quan cũng rất bình thường.
(tam quan = thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Cộng thêm hoàn cảnh gia đình không tệ, nên cũng không quá coi trọng tiền tài.

Hiện giờ, có lẽ Bạch Hiểu Manh có hảo cảm với hwans, nhưng còn chưa đạt đến trình độ thâm sâu.

Không thể đồng ý loại chuyện hoang đường này.

Bạch Hiểu Manh thở hắt ra, nội tâm phức tạp, đi theo Đường Tụng.

...

Khi đi ngang qua suối phun.

Đường Tụng không khỏi nhớ đến Tạ Vũ Đồng.

Vì đáp lại nàng từ chối, hấn cố tình tỏ vẻ lạnh nhạt với nàng.

Hi vọng đêm nay có thu hoạch.

Hấn lại nhìn Bạch Hiểu Manh ở bên cạnh.

Nghĩ đến quan hệ của hai người họ.

Tim bắt đầu đập rộn lên.

Bạch Hiểu Manh nghiêng người nhìn sang.

Trong mắt có chút ước mơ và cũng có cả mất mát.

Váy đầm xám trên người làm bờ mông sung mãn và đôi chân thon dài thẳng tắp được phác họa rất xinh đẹp.

Mặc dù hình thể tương tự với Tạ Vũ Đồng, nhưng có vẻ gợi cảm hơn.

Sự thật chứng minh, phụ nữ vẫn phải có chút thịt.

Đường Tụng nhìn đến động tâm, vươn tay, tự nhiên ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

“Không ngại chứ?”

Bạch Hiểu Manh hô hấp dồn dập, quay đầu qua một bên, nhỏ giọng nói: “Không ngại!”

Chương 385: Không nhìn thấy mặt trăng

Khi hai người trở lại biệt thự, chân Bạch Hiểu Mạnh đã hơi run.

“Tôi đi thay quần áo.” Nàng nói nhỏ một câu, rồi vội vàng chạy đi.

Trở lại phòng ngủ.

Nàng dùng sức đóng cửa phòng.

Tựa vào cửa mà thở dốc.

Một lúc sau, cả người nàng ngã ra giường, không nhúc nhích.

Cảm giác toàn thân đều nóng lên.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với con trai.

Lại còn là bị ôm eo.

Nàng cũng không biết mười mấy phút qua nàng đi như thế nào nữa.

Toàn thân choáng váng, đầu óc trống rỗng.

Chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim đều bị bàn tay kia lấp đầy.

Thì ra, đây chính là cảm giác khi ở cùng người mình thích sao?

Mới chỉ tiếp xúc rất nhỏ, mà trái tim đã như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng cầm điện thoại lên, lên mạng tìm kiếm ‘làm thế nào để con trai yêu bạn đến chết đi sống lại’.

Nhìn thấy mấy bài khóa, nàng học được mấy tips nhỏ.

Nhưng vẫn cảm thấy không hiểu gì cả.

Đường Tụng hình như khác những tên con trai trên này.

Nàng định hỏi dì một chút, nhưng lại không dám mở miệng.

Nằm trên giường một lúc lâu.

Liền mở tủ quần áo, lấy ra một bộ áo tắm.

Bởi vì không biết có người khác, nên nàng còn định không mặc gì cả.

Mang áo tắm cũng là loại ít vải.

Nghĩ đến Đường Tụng, nhất thời lại thấy xấu hổ, không dám mặc.

Nhưng nàng lại không muốn bỏ lỡ cơ hội ở chung này.

Mặc dù không muốn làm tiểu tam tiểu tứ hay tiểu tình nhân, nhưng nếu có thể thay đổi trái tim của Đường Tụng, để hắn yêu mình, vậy tất cả vấn đề đều được giải quyết.

Nghĩ vậy, nàng cắn cắn đôi môi đỏ hồng.

Cởi váy đầm, lộ ra cơ thể gợi cảm trắng nõn.

Soi gương.

Nàng mặc đồ lót, dáng người lồi lõm hoàn toàn lộ ra.

Đôi chân dài tỷ lệ vàng, bộ ngực tròn trịa cao vút.

Bởi vì thường xuyên rèn luyện.

Nên người không quá nhiều mỡ, nhìn rất chặt chẽ mềm mại, lại tràn ngập sức sống.

Nhìn eo một chút, Bạch Hiểu Manh hơi đỏ mặt.

Nhớ đến bàn tay của Đường Tụng.

Lắc lắc đầu.

Nàng cởi bỏ nốt trói buộc, mặc bộ bikini trắng vào.

Nghĩ nghĩ, lại choàng thêm chiếc khăn lụa màu trắng.

Cuối cùng không còn quá lộ nữa.

Đi ra khỏi cửa phòng, gõ gõ cửa phòng bên.

“Bà Tạ, đã thay xong chưa?”

Cửa phòng mở ra.

Tạ Vũ Đồng xuất hiện, nhìn biểu cảm có vẻ rất bình tĩnh.

Còn nở nụ cười nhàn nhạt: “Hiểu Manh, cháu và Đường Tụng đi ngâm đi, dì thấy hơi mệt, ngủ một chút, đêm sẽ ngâm một mình.”

Bạch Hiểu Manh nghĩ đến mình và Đường Tụng ở một mình trong hoàn cảnh đó.

Sắc mặt đã đỏ bừng.

Nàng làm nũng: “Đừng mà, cháu muốn đi đi cùng, bà Tạ, dì nhỏ, dì đi cùng cháu đi, đáng người dì đẹp như vậy, sợ cái gì.”

Tạ Vũ Đồng lập tức lộ ra vẻ cung chiều: “Đây là để hai đứa bồi dưỡng tình cảm.”

Bạch Hiểu Manh chu mỏ, đẩy Tạ Vũ Đồng đi vào trong phòng.

Lấy một bộ áo tắm màu đen ra: “Hai bộ giống nhau, chỉ khác màu. Dì, dì không đi, cháu cũng không dám đi.”

Tạ Vũ Đồng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, liền cầm bikini rồi bắt đầu thay.

Thật ra nàng còn sợ nhìn thấy Đường Tụng hơn cả Bạch Hiểu Manh.

Không biết nên dùng thái độ gì khi đối mặt với hắn.

Rõ ràng là đã lựa chọn rồi, nhưng bây giờ tim lại rất đau.

Nàng còn đánh giá thấp uy lực của tình cảm.

Ngày xưa, xem phim và đọc tiểu thuyết thì nàng thấy các cặp tình nhân rất già mồm.

Hiện giờ đến lượt mình, nàng mới hiểu được cái gì gọi là lo được lo mất, ăn ngủ không yên.

“Vì sao Đường Tụng chỉ nói chuyện với Hiểu Manh, không đề ý đến mình? Là mình nói sai gì sao?”

“Hai người họ đi dạo, đã làm những gì? Có hôn trước suối phun không?”

Nàng rất muốn thoát khỏi loại tâm lý này, trở về như mình của ngày xưa.

Nhưng chuyện này thật sự quá khó khăn.

Trí giả không rơi vào bẫy tình, ngu giả lại khổ vì tình.

Trước kia, nàng tự nhận mình là người thông minh, bây giờ xem ra, mình cũng chỉ là kẻ ngu thôi.

...

Đường Tụng thay một chiếc quần bơi, dẫm lên dép lê của khách sạn.

Đi vào sân vườn phía sau biệt thự.

Gió lạnh cuối thu thổi qua.

Khiến hắn nổi một lớp da gà.

Trong sân có một cái ao rất rộng.

Bốn phía quanh áo

Ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là một trần nhà bằng trúc, hờ mái, có thể ngắm sao.

Mang theo phong cách rất đặc biệt.

Đường Tụng dựa theo hướng dẫn.

Suối nước nóng bắt đầu chảy vào trong ao tắm.

Chẳng mấy chốc, không khí đã trở nên ấm áp hơn.

Đường Tụng chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Nằm trên ghế mây bên cạnh ao, thưởng thức bầu trời đêm.

Ánh trăng như nước, tản ra ánh sáng duy mỹ, dát lên lớp sương trong sân một tầng sáng bạc.

Từng tia từng tia gió thu bay xuống, thổi tan sương mù trong ao.

Cách đó không xa là hồ nhân tạo bên cạnh rừng cây.

Đường Tụng híp mắt, hưởng thụ sự thăm hỏi ân cần của cuối thu.

Một lúc sau.

Hắn cầm điện thoại lên, chụp một tấm ảnh nơi này, rồi gửi cho Liễu Bảo Nguyệt.

Nhắn lại: “Ánh trăng đêm nay thật đẹp.”

Liễu Bảo Nguyệt: “Đêm 29, Đế Đô rất nhiều mây, em không thấy mặt trăng, cũng không thấy anh.”

Đường Tụng mỉm cười, liền chụp một tấm ảnh nữa rồi gửi qua.

Liễu Bảo Nguyệt: “Mau mặc quần áo vào, coi chừng bị cảm!! Khi nào xuống nước thì lại cười.”

Đường Tụng: “Thân thể anh mạnh thế nào, em cũng biết rồi mà.”

Rất nhanh, hai người bắt đầu trò chuyện ngất trời.

Một lúc sau.

Đường Tụng nghe thấy tiếng bước chân, vừa ngẩng đầu lên lập tức ngẩn người.

Bạch Hiểu Manh mặc bikini trắng khoác lụa mỏng màu trắng.

Tạ Vũ Đồng mặc bikini đen khoác lụa mỏng màu đen.

Hai người nghênh đón ánh trắng bước vào sân vườn.

Duy mỹ như một cảnh trong mơ.

Nhìn thấy một màn này, Đường Tụng biết lần này không uổng công rồi.

Bạch Hiểu Manh hơi xấu hổ, ngón tay nắm chặt tấm lụa, ánh mắt trốn tránh, lộ ra vẻ thẹn thùng mà ngây thơ.

Tạ Vũ Đồng vẫn đoan trang như cũ, nhưng phối hợp với cách ăn mặc gợi cảm chưa từng có, lại tràn đầy khí chất lãnh diễm và thành thực.

Hai đôi chân dài đồng thời đi qua.

Khe hông sung mãn, bộ ngực như ẩn như hiện dưới lớp lụa mỏng.

Để Đường Tụng nhìn đến ngửa ngáy.

Hắn bỏ điện thoại qua một bên, đứng lên.

Cơ bắp xinh đẹp lập tức lộ ra.

Cơ bụng tám múi, cơ liên sườn tiêu chuẩn, cơ ngực rắn chắc.

Vai rộng eo hẹp chân dài, tỷ lệ quá tuyệt vời.

Trải qua nhiều tầng ưu hóa, dáng người của hắn cực đẹp, có lực sát thương cực mạnh với phái nữ.

Bạch Hiểu Manh mở đôi môi phản nộ, chỉ vào eo của Đường Tụng.

Áp úng nói: “Đường Tụng... anh có cơ liên sườn? Giải vậy?”

Nàng rất thích tập gym, cũng biết muốn duy trì dáng người đẹp như vậy phải kiên trì như nào.

Hơn nữa, trong ấn tượng của nàng, thì Đường Tụng có dáng người như vậy khi còn làm ở công ty cũ.

Khóe mắt Tạ Vũ Đồng vẫn đang run rẩy.

Nàng cũng là lần đầu nhìn thấy Đường Tụng cởi trần.

Cộng thêm là người mà mình thích.

Là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, nàng có chút không không chế được suy nghĩ của mình.

Trong đầu, Dopamine đang điên cuồng bài tiết.

Hormone đang sinh ra phản ứng sinh lý với vỏ não.

Đường Tụng chỉ vào ao nước, cười nói: “Bên ngoài rất lạnh, chúng ta xuống nước cho ấm.”

Bạch Hiểu Manh hơi do dự một lát, vẫn ngoan ngoãn bỏ dép lê, giẫm chân đất lên lớp đá cuội.

Cảm xúc lạnh buốt khiến thân thể nàng cứng đờ, phát ra tiếng ‘hít’.

Đường Tụng tiến lên hai bước, đỡ lấy cánh tay trắng như tuyết của nàng.

Bạch Hiểu Manh đỏ mặt, ánh mắt hơi mê ly.

Nàng chậm rãi đi vào bên cạnh ao.

Duỗi ngón tay vào nước để thăm dò nhiệt độ.

Vui vẻ nói: “Rất ấm áp, dì, mau đến nha.”

Nói xong, liền hắt nước về phía Tạ Vũ Đồng, lại hắt một chút về phía Đường Tụng.

Trong sân vườn, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Tạ Vũ Đồng lập tức bị ướt sũng một mảnh.

Đường Tụng rất nhanh nhẹn, nhưng hắn chỉ lo thưởng thức sắc đẹp, nên cũng không tránh kịp.

Hắn mỉm cười, trực tiếp đẩy Bạch Hiếu Mạnh vào trong ao nước.

Sau đó cũng nhảy vào.

Chương 386: Cảm giác tồn tại

Bạch Hiểu Manh kêu lên một tiếng.

Lúc lấy lại tinh thần, thì đã ở bên trong ao suối nước nóng.

Cũng may là nàng đủ cao, tính cân bằng cũng rất tốt.

Vội vàng ổn định thân thể, đứng ở trong ao.

Bộ ngực nổi trên nước.

Nàng vuốt vuốt mái tóc ướt sũng.

Giọt nước rơi xuống, nện vào mặt nước, phát ra những âm thanh ‘tích tích’, rất êm tai.

Nàng lè lưỡi với Đường Tụng.

Sau đó lại cười duyên, bắt đầu hắt nước vào hấn.

Lớp lụa mỏng dính vào da thịt, hơi nước lượn lờ chung quanh.

Tất cả đều phụ trợ vẻ đẹp của nàng.

Đường Tụng vừa vào ao nước.

Lỗ chân lông toàn thân đã mở ra, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Mệt mỏi lập tức tiêu tan hơn nửa.

Hấn từ từ nhắm mắt lại, mặc kệ Bạch Hiểu Manh hắt nước vào mình, cứ như là đang hưởng thụ mát xa vậy.

Một lát sau, hấn đứng lên, vẫy tay với Bạch Hiểu Manh đang nghịch nước.

Bạch Hiểu Manh hơi đỏ mặt, cho là hắn định làm gì mình.

Do dự có nên đi qua hay không.

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp bơi qua.

Có kỹ năng bơi lội, hắn nhanh và linh hoạt như một con cá.

Chỉ chớp mắt đã đến bên cạnh Bạch Hiểu Manh.

Hắn nằm lên rìa ao, cười nói: “Giúp tôi đấm bóp chút.”

Bạch Hiểu Manh nhìn phần lưng mạnh mẽ của hắn.

Nhìn không được mà nuốt ngụm nước miếng.

Nàng hô lên với Tạ Vũ Đồng: “Dì, hay là dì đi pha một bình trà hoa quả đi, lát nữa chúng ta uống.”

Tạ Vũ Đồng đứng tại chỗ, nhìn hai người thân mật với nhau, không dờn nổi chân.

Tuy nhiên, năng lực khống chế cảm xúc và tính tự chủ mạnh mẽ khiến cho nàng không làm gì quá khích cả.

Nàng thở sâu, quay người đi vào trong phòng.

Bạch Hiểu Manh thấy dì đã đi, liền không xấu hổ như trước nữa.

Thật ra nàng cũng rất muốn tiếp xúc thân mật với Đường Tụng.

Cùng một chỗ với người mình thích, chỉ cần là một tiếp xúc rất nhỏ, nàng cũng có thể mặt đỏ tim run một lúc lâu.

Loại cảm giác này rất mới lạ, rất kích thích.

Nhiều năm rồi mà chưa từng xuất hiện.

Nàng duỗi ngón tay non mềm, nhẹ nhàng khoác lên bờ vai Đường Tụng.

Giọt nước trên tay chảy xuôi theo cơ bắp hình giọt nước của hắn.

Lặng lẽ rơi vào trong ao.

Bạch Hiểu Manh mím môi, bắt đầu xoa bóp, trái tim thì như muốn nhảy ra ngoài.

Đầu óc có hơi choáng váng.

Thật ra nàng không biết xoa bóp gì cả, cùng làm là chỉ xoa bóp cho dì mấy lúc muốn làm nũng hoặc xin xỏ gì đó thôi.

Dưới hơi nước nóng.

Cả người nàng tản ra một loại mùi thơm đặc biệt, cộng thêm ngón tay non mềm.

Mới chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, Đường Tụng đã thấy cực kỳ thoải mái.

Hắn nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ phút này.

Một lúc sau, Bạch Hiểu Manh cuối cùng cũng thích ứng.

Bắt đầu nhỏ giọng trò chuyện với Đường Tụng.

Nàng bắt đầu sử dụng mấy tips học được trên mạng.

Lúng túng trò chuyện vài đề tài mập mờ.

Ví dụ như hắn có ý kiến và đề nghị gì với đồ nàng đang mặc không?

Thích mùi nước hoa gì?

Cũng biểu thị lần sau sẽ nghe theo hắn, để hắn nhìn thấy hiệu quả.

Mặt đỏ ửng run trò chuyện một lúc lâu.

Tạ Vũ Đồng bung một bình trà hoa quả đi ra.

Ngồi xồm xuống, bình tĩnh đặt xuống trước mặt Đường Tụng.

Lại rót ba ly trà màu đỏ, rồi đặt lên khay.

Đường Tụng mở mắt ra, nhìn thấy một đôi chân dài, cánh tay tinh tế và bộ ngực vênh cao.

Hắn cầm ly trà lên uống một hớp, nhiệt độ vừa vặn, chua chua ngọt ngọt.

Chú ý thấy Tạ Vũ Đồng ngồi ngẩn người tại chỗ.

Đường Tụng mỉm cười, vỗ tay một cái trước mặt nàng, nói: “Xuống đi, rất thoải mái.”

Tạ Vũ Đồng vén tóc mai, biểu cảm đoan trang không màng danh lợi.

Nàng vừa định mở miệng từ chối.

Đã thấy Đường Tụng trực tiếp đưa tay ra, ôm chặt hai chân nàng, bế nàng bỏ vào trong ao.

“Chi cao như vậy, mà lại quá nhẹ, nên tăng cân.”

Đột nhiên bị nước nóng bao phủ, Tạ Vũ Đồng còn chưa kịp thích ứng.

Nàng cố gắng duy trì vẻ ưu nhã, không nhìn thân thể làm người suy tư của Đường Tụng.

Nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Giống như không quá muốn giao lưu với hắn.

Đường Tụng lắc đầu, cũng hiểu đại khái ý nghĩ của nàng.

Nhưng hắn cũng không có ý định chọc thủng.

Lại quay đầu nhìn về phía Bạch Hiểu Manh, nói: “Bên công ty Móc Câu đã khôi phục bình thường rồi chứ?”

Bạch Hiểu Mạnh nhìn chăm chăm Đường Tụng không nháy mắt, ngón tay khiêu vũ trên lưng hắn: “Mấy khách hàng lớn đều quay lại rồi, hơn nữa đơn hàng còn cao hơn trước. Nghiệp vụ đã khôi phục hơn phân nửa, công ty đã đi về quỹ đạo vốn có. Nhưng bởi vì đã cắt giảm một nhóm nhân viên, nên lượng công việc tăng cao không ít, rất nhiều người đều có ý kiến. Chủ tịch, ngài không biết công ty bắt tăng ca nghiêm trọng thế nào đâu. Từ tổng lại rất khắc nghiệt, chúng tôi đều thấy không chịu nổi. Hay là ngài đại phát từ bi, để đám người chúng tôi nghỉ hai ngày cuối tuần như người bình thường đi.

Đường Tụng trầm tư, đang định mở miệng.

Âm thanh nhắc nhở chột vang lên bên tai.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘cảm giác tồn tại’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Thân là chủ tịch công ty, nắm giữ 60% cổ phần, bạn cần có những quyết sách trong công ty để thể hiện sự tồn tại của mình, đồng thời có đủ quan tâm đến công ty. Mời tổ chức họp ban giám đốc, thay đổi ít nhất một chức vị quản lý cao tầng, sửa chữa bộ phận chế độ của công ty, thay đổi bầu không khí làm việc khẩn trương trong công ty, nâng cao tính tích cực và lòng cảm mến của nhân viên.

Ban thưởng: Thẻ học tập x1.

Xem xong, Đường Tụng thấy hơi chờ mong.

Hắn chưa từng nhận được đạo cụ này, hoàn toàn không biết công dụng của nó.

Hi vọng có thể xài tốt như ‘thẻ đọc’.

Tổng giám đốc công ty Móc Câu, tiền chủ tịch Từ Kiến Hoành là một người rất có năng lực, cũng là một người lập nghiệp thành công.

Nhưng đúng là rất hà khắc trên nhiều khía cạnh.

Có lẽ trải qua con đường lập nghiệp long đong, làm hấn cực kỳ coi trọng chuyện không chế chi phí.

Hi vọng chuyện này trở thành ưu điểm khi xin đầu tư.

Bây giờ, Đường Tụng biến thành cổ đông lớn nhất, thân là người bất hack.

Hấn tự nhiên không thèm để ý đến chút chi phí này.

Hấn ngẩng đầu nhìn Bạch Hiểu Manh đầy gọi cảm.

Cười nói: “Hiểu Manh, cô nói rất có đạo lý, Hay là như vậy đi, cô hôn tôi một cái, tôi có thể đảo ngược bầu không khí công tác trong công ty. Không chỉ nghỉ 2 ngày, các loại phúc lợi và đãi ngộ cũng được tăng cao, thậm chí còn có thể thăng chức tăng lương cho cô.”

Tạ Vũ Đồng nghe thấy thế, chỉ thấy đau xót.

Nàng nắm chặt nắm đấm, quay đầu qua chỗ khác, nhắm mắt lại.

Không dám nhìn nữa.

Mặc dù đây là ý của nàng, nhưng khi Đường Tụng gạt nàng qua một bên, chỉ tập trung vào Hiểu Manh.

Thì nàng vẫn rất khó chịu, vẫn thấy hơi oán giận.

Rõ ràng là hai người họ vừa mới hôn môi xong.

Hấn còn thè lưỡi ra.

Bây giờ lại bảo cháu gái mình hôn hấn.

Giống như hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của nàng vậy.

Bạch Hiểu Manh chớp chớp mắt, khuôn mặt trắng nõn đã đỏ bừng lên.

Nàng để tay trước ngực, ánh mắt lơ lửng không cố định.

“Cân nhắc xem, dù sao chúng ta cũng là bạn tốt, thỉnh thoảng thơm vào má cũng không có vấn đề.” Đường Tụng xoay người, nhìn vào nàng: “Cũng không phải hôn môi.”

Bạch Hiểu Manh hơi há đôi môi ướt nhẹp của mình, như hai mảnh cánh hoa.

Bộ ngực cao vút chập trùng lên xuống.

Một lúc sau, nhìn khuôn mặt khiến nàng mất ngủ bao đêm của Đường Tụng, cộng thêm thân thể cường tráng, cơ bụng, cơ liên sườn...

Nàng chậm chạp tiến lên.

Vội vàng hôn một cái lên má hấn.

Trong khoảnh khắc, đầu óc trống rỗng.

Có loại vui vẻ như được đền bù tâm nguyện.

Chương 387: Vấn đề trong công việc

Đường Tụng chỉ cảm thấy một trận gió thơm vỗ vào, trên mặt hơi ẩm áp.

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, kỹ năng ‘ưu đãi của nam thần’ phát động.

“Đang kiểm tra một nguyện vọng vật chất trong lòng đối phương...”

“Keng, Bạch Hiểu Manh nhận được ‘Nơi ở Ngự Cảnh Tân Loan x1’, mời cầm giấy chứng nhận đi địa sản An Gia đường Tự Cường huyện Tân Chiếu để nhận.”

Thấy nguyện vọng của nàng là một căn nhà, Đường Tụng có chút kích động.

Chờ đến khi nhìn thấy vị trí, lập tức xì hơi.

Huyện Tân Chiếu là một huyện thành cấp dưới của Yên Thành, nhà ở nơi đó chỉ 5,6000 một mét.

Coi như là tiểu khu cao cấp, thì giá nhà cũng không quá chục ngàn.

“Được rồi chứ!” Bạch Hiểu Manh đỏ mặt nói: “Anh đã nói rồi, tôi cũng hôn rồi, đãi ngộ và phúc lợi đều phải có.”

Đường Tụng nhìn khuôn mặt gợi cảm kiều mị của nàng, chỉ chỉ vào một bên má khác: “Quá nhanh, tôi còn chưa kịp phản ứng, ai biết có hôn thật hay không?”

“Anh...” Bạch Hiểu Manh sờ khuôn mặt nóng hổi của mình, lại tiến lên hôn thêm một cái vào bên má kia: “Giờ được rồi chứ!?”

Đường Tụng gật đầu hài lòng: “Rất không tệ, ngoại trừ chuyện vừa đáp ứng ra, tôi còn tặng cô một món quà khác.”

Bạch Hiểu Manh lập tức nghiêm túc.

Nhưng trái tim bắt đầu nhảy loạn như nai con.

“Chẳng lẽ Đường Tụng muốn hôn mình?!”

“Tôi...” Bạch Hiểu Manh ấp úng: “Anh... anh có gì gì...”

“Nếu như không muốn thì quên đi.” Đường Tụng cười nói.

“Ai nói không muốn, tôi muốn.” Bạch Hiểu Manh cắn răng một cái, hơi híp mắt lại, chờ đợi ‘món quà’ sắp đến.

Đường Tụng duỗi tay gõ trán nàng một cái, cười nói: “Cô biết khu Ngự Cảnh Tân Loan không?”

Bạch Hiểu Manh mở mắt ra, kinh ngạc nói: “Là tiểu khu ở huyện Tân Chiếu sao? Đương nhiên biết, nhà tôi ở đó nha. Tôi nhớ lần trước từng nói với anh, không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ.”

Đường Tụng hơi sững sờ.

Đây khẳng định là một trong những nguyện vọng của Bạch Hiểu Manh, hệ thống chỉ ngẫu nhiên chọn trúng.

Nhưng nếu nàng đã có nhà ở đó, vì sao còn muốn thêm một căn?

Hắn hỏi dò: “Nếu như cô có tiền, cô sẽ mua nhà ở Yên Thành trước, hay là mua ở đâu?”

Bạch Hiểu Manh giống như nhớ đến cái gì đó, vẻ mặt hướng tới: “Tôi chắc chắn sẽ mua một căn ở Ngự Cảnh Tân Loan trước.”

“Vì sao?”

“Ông bà nội tôi vẫn ở dưới quê, điều kiện sinh hoạt dù không tệ, nhưng nhà ở quá kém, lại nóng nực, mỗi lần đi thăm họ, tôi đều có nguyện vọng, chờ kiếm được tiền sẽ mua cho họ một căn nhà. Hai năm trước nhà tôi mua một căn ở Ngự Cảnh Tân Loan, ở đó rất tiện, gần bệnh viện, giao thông thuận lợi.”

Bạch Hiểu Manh liếc nhìn Tạ Vũ Đồng, nói nhỏ: “Nhưng mẹ tôi và bà nội hay cãi nhau, mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu, căn bản là không thể ở chung. Cho nên tôi nghĩ, sau này có tiền, sẽ mua một căn nhà trong tiểu khu. Rồi đưa ông bà nội vào ở, đi khám cũng tiện hơn, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Nghe thấy nàng trả lời, Đường Tụng lại thấy hơi áy náy.

Về phương diện này, hẳn đúng là không bằng Bạch Hiểu Manh.

Quay đầu phải gọi điện cho cha.

Lại mua một căn nhà cho ông bà.

“Anh hỏi những thứ này làm gì? Chẳng lẽ muốn tặng tôi một căn nhà!” Bạch Hiểu Manh mỉm cười, lại hất nước vào hần.

Đường Tụng không tránh né, lau mặt, nháy mắt với nàng: “Cuối tuần cho cô nghỉ hai ngày, cầm thẻ căn cước đến địa sản An Gia, sẽ nhận được một căn nhà ở Ngự Cảnh Tân Loan.”

Bạch Hiểu Manh tròn tròn mắt, khó tin nói: “Đây chính là quà mà anh nói?”

Đường Tụng gật đầu: “Đúng, có phải muốn hôn tôi thêm vài cái không? Thật ra tôi không ngại.”

“Anh không nói đùa chứ? Một căn nhà nơi đó phải hơn 1 triệu đấy.” Bạch Hiểu Manh vẫn thấy hơi khó tin.

“Tôi không lừa cô, trên mạng có số điện thoại của địa sản An Gia, cô có thể gọi để hỏi thăm.” Đường Tụng vậy vậy mặt nước, tạo gợn sóng đánh vào người nàng: “Tôi nhớ được người nào đó đã nói, nếu có đại gia nào tặng nhà tặng xe cho cô, cô sẽ đi theo người ta nha.”

Bạch Hiểu Manh lập tức nhớ tới mấy lời này.

Nàng then thùng xoay người, đưa lưng về phía Đường Tụng, khẩn trương nói: “Ngâm suối nước nóng quá lâu cũng không tốt, vậy... vậy tôi về nghỉ trước.”

Nói xong, trực tiếp leo lên bờ, lắc lắc bờ mông gợi cảm chạy đi.

Đường Tụng mỉm cười, tiếp tục ngâm suối nước nóng.

Thỉnh thoảng lại uống một hộp trà hoa quả.

Cảm giác toàn thân buông lỏng, nội tâm cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Hắn nhìn thời gian, lại nhìn Tạ Vũ Đồng vẫn luôn im lặng bên cạnh.

Là thời điểm học kỹ năng mới, giúp vị phó tổng này của mình thư giãn một chút.

Đường Tụng đứng lên, hắt nước vào người Tạ Vũ Đồng.

Thân thể nàng hơi co lại, trong mắt có chút ánh lệ mơ hồ.

Hiển nhiên là bị Đường Tụng xa lánh, khiến nàng rất ủy khuất.

Nhưng nàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, chỉ dùng ánh mắt quật cường để nhìn hắn.

Nội tâm Đường Tụng lập tức gợn sóng.

Yên lặng giây lát, nói khẽ: “Tôi về phòng ngủ một giấc, chi cũng chú ý nghỉ ngơi.”

Nói xong, trực tiếp leo lên bờ.

Cầm khăn lau người.

Đưa lưng về phía Tạ Vũ Đồng, vẫy tay chào tạm biệt.

Tạ Vũ Đồng yên tĩnh nhìn một màn này, nước mắt cuối cùng vẫn rơi vào trong ao.

Nàng ngồi xồm xuống, cả người chìm vào trong nước.

Tầng lụa mỏng màu đen vẫn lơ lửng trên mặt nước.

...

Trở lại phòng ngủ.

Đường Tụng mở nhà kho.

Lựa chọn sử dụng ‘sách kỹ năng xoa bóp’.

Cảm giác hôn mê quen thuộc xuất hiện, tiếp đó là đau nhói như kim đâm.

Nhưng theo trí lực tăng cao, loại đau này cũng giảm đi.

Rất nhanh, hắn đã rơi vào hôn mê.

Khoảng tầm một tiếng sau, Đường Tụng mở mắt ra.

Ý thức dần dần trở về.

Hiện giờ, hắn đã là một thợ xoa bóp chân chính.

Trải qua rất nhiều thời gian luyện tập và thực hành.

Sở hữu các loại thủ pháp đấm bóp và nguyên bộ tri thức lý luận.

Cũng có thể căn cứ vào thể chất của mỗi người mà sử dụng.

Hắn tựa vào đầu giường, cảm nhận các loại tri thức mới có trong đầu.

Sau đó cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Tạ Vũ Đồng:
“Đến phòng tôi một chuyến, tôi có vài chuyện công việc cần
thương lượng với chị, rất quan trọng.”

Một lúc sau, vẫn không nhận được câu trả lời.

Đường Tụng lắc lắc đầu, đang định gửi tin khác.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng đoán là Tạ Vũ Đồng.

“Mời vào.” Hắn đứng lên, đi ra cửa.

Cửa phòng mở ra.

Tạ Vũ Đồng mặc áo phong, váy ngắn đi đến.

Nàng hiển nhiên là đã cố ý ăn mặc, còn trang điểm.

Tóc cũng chải chuốt tỉ mỉ.

Chương 388: Xoa bóp

Tạ Vũ Đồng thở sâu, giọng nói bình tĩnh: “Đường tổng, có chuyện gì sao?”

Cạnh... Đường Tụng khóa trái cửa.

Quay lại đánh giá nàng.

Ánh mắt đảo qua thân thể cao gầy gợi cảm của nàng: “Thân thể chị không tốt lắm, tôi giúp chị kiểm tra một phen ha.”

Tạ Vũ Đồng run lên, cảm giác có một dòng điện bắn ra từ trong mắt hắn.

“Cậu...” Nàng lùi về sau nửa bước, nhìn cánh cửa đã khóa trái.

Vẻ đoan trang bình tĩnh đã có chút mất tự nhiên.

Đường Tụng tiến lên, vươn tay vuốt vuốt cổ của nàng.

“A...” Tạ Vũ Đồng mềm nhũn ra, đứng không vững, đưa tay chống lên ngực hắn.

Cơ ngực cường tráng, và cơ bụng mạnh mẽ, để đầu ngón tay nàng nóng lên.

Đường Tụng thuận theo xương cổ, vuốt dọc theo sống lưng đến xương cụt.

Lại sờ vào các khe xương bên eo nàng.

Tạ Vũ Đồng rốt cuộc không nhịn được nữa, dùng sức đẩy một cái.

Đường Tụng chỉ đẩy nhẹ, nàng ngã ngược ra sau, nằm vật ra giường.

“Đường Tụng, cậu không sợ tôi báo cảnh sát sao? Cậu đang quấy rối tình dục đấy!” Tạ Vũ Đồng trừng mắt, mặt hiện lên vẻ tức giận.

Lạnh nhạt với nàng tận nửa ngày, mượn danh nghĩa công việc để gọi nàng vào phòng.

Kết quả không nói gì, liền động tay động chân rồi.

Khinh người quá đáng!

Đường Tụng tiến lên giường, đưa điện thoại qua: “Vậ chị báo đi.”

Ánh mắt Tạ Vũ Đồng lập lòe, thở sâu, nghiêm túc nói: “Đường tổng, mời cậu tôn trọng tôi.”

Đường Tụng nhếch miệng cười, nắm chặt tay nàng: “Vũ Đồng, thật ra tôi là một thợ xoa bóp chuyên nghiệp. Bởi vì chị thường xuyên ngồi lâu, làm việc cường độ cao, nên xương cổ bị bệnh khá nghiêm trọng. Với lại tuần hoàn máu không tốt, cộng thêm tuổi tác tăng lên, thể chất hạ xuống, cơ bắp trên lưng hơi xệ xuống. Chắc chị hay bị ù tai, thỉnh thoảng còn choáng váng, mệt mỏi, mất sức. Trừ cái đó ra, kinh nguyệt của chị còn không có quy luật, bị đau bụng kinh rất nghiêm trọng.”

Tạ Vũ Đồng nghe hần nói, lực chú ý chỉ dừng lại ở mấy chữ ‘tuổi tác tăng lên’.

Nàng nghiêm mặt nói: “Tôi đúng là đã cao tuổi, sau này thân thể cũng càng ngày càng kém.”

Đường Tụng lắc đầu cười: “Tôi không có ý đó, chị rất quyến rũ, dáng người rất đẹp, khuôn mặt thì khỏi chê, làn da cũng rất không tệ.”

Tạ Vũ Đồng quay đầu qua một bên khác, che giấu cảm xúc trong mắt.

Đường Tụng vỗ vỗ eo nhỏ của nàng, nói: “Chị nằm xuống, tôi giúp chị xoa bóp một chút. Vừa ngâm suối nước nóng xong, xoa bóp sẽ có hiệu quả tốt hơn. Làm thêm vài lần, nói không chừng có thể chữa khỏi vài bệnh vặt của chị. Như vậy làm da sẽ tốt hơn, máu lưu thông dễ hơn, cả người sẽ trẻ hơn, nhiều sức sống hơn.”

Tạ Vũ Đồng đương nhiên không tin tưởng lời hắn nói, cho là hắn muốn sờ mó mình mà thôi.

Một nam tính bình thường, lại còn là một đại gia, sẽ đi học xoa bóp sao?

Nàng ngồi dậy, nói nhỏ: “Tôi gọi Hiểu Manh qua, cậu xoa bóp cho Hiểu Manh đi.”

“Vậy cũng được.” Đường Tụng gật đầu.

Bộ ngực của Tạ Vũ Đồng lập tức chập trùng, dù nàng không chế cảm xúc tốt đến đâu, cũng muốn nổi giận.

Đường Tụng nắm bả vai nàng, trực tiếp đè nàng xuống giường.

Tạ Vũ Đồng kêu lên một tiếng, muốn nói gì đó, bờ môi đã bị ngậm lấy.

Hơi thở nồng đậm phả vào mặt, để đầu óc nàng như ngất đi.

Một lúc sau, Đường Tụng ngẩng đầu lên, chân thành nói: “Nằm yên, đây chính là lần đầu của tôi, chị phải trân quý đây.”

Tạ Vũ Đồng quay đầu qua một bên, sắc mặt đỏ hồng, không nói gì nữa.

Vừa rồi còn nói là chuyên nghiệp, bây giờ lại nói là lần đầu.

Đường Tụng xoa xoa tay, để nhiệt độ tăng lên.

Sau đó nắm bàn chân hơi lạnh của nàng.

Bắt đầu xoa bóp keo kinh mạch, gân cốt, huyết vị.

“Bình thường chị hay đi giày cao gót, bắp chân rất cứng. Thả lỏng đi, đừng chống cự, cứ giao cho tôi.” Giọng nói của Đường Tụng nhẹ nhàng êm ái, như muốn đưa người vào giấc ngủ.

Tạ Vũ Đồng nằm trên giường có mùi của hắc, ánh mắt đã hơi mê ly.

Rất nhanh, từng trận cảm giác tê dại xông tới.

Nàng cắn môi, để mình không kêu lên.

Ngay sau đó, nàng cảm giác được tay của Đường Tụng dọc theo bắp chân mà đi lên, rồi lại bắt đầu xoa bóp.

Thủ pháp xoa bóp của hắc rất chuyên nghiệp, hơn nữa còn bền bỉ, có lực, đều đều, nhu hòa...

Hơi ấm và sức mạnh từ bàn tay hắc tựa như thấm vào trong da thịt của nàng.

Dần dần, hai tay kia leo lên trên đùi.

Tạ Vũ Đồng cảm thấy còn thoải mái hơn cả tắm suối nước nóng.

Nàng đột nhiên ý thức được, mình không mặc quần an toàn trong váy.

Vô thức muốn đưa tay ra cản lại.

Thì lại bị Đường Tụng bắt lấy: “Đừng quấy rối, trong lĩnh vực xoa bóp, tôi là chuyên nghiệp, chứ không phải sàm sỡ

chị.”

Tạ Vũ Đồng nhắm mắt lại, chôn khuôn mặt nóng bỏng vào trong gối.

Cảm nhận bàn tay nhảy múa trên da thịt mình.

Nghĩ đến đây là bàn tay của Đường Tụng, không biết vì sao mà lại muốn phun trào.

Cũng may là Đường Tụng rất quy củ, thủ pháp xoa bóp cũng rất chuyên nghiệp.

Tạ Vũ Đồng khi thì tê dại, khi thì hơi đau, khi thì sảng khoái.

Những khu vực được hấn xoa bóp xong, đều cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Dần dần, nàng đã trầm tĩnh lại, thân thể càng ngày càng mềm.

Nàng bỗng nhiên ý thức được, Đường Tụng đúng là đang xoa bóp cho nàng, chứ không phải có ý khác.

Chẳng biết vì sao, nội tâm lại thấy hơi thất vọng.

Nàng vứt bỏ những suy nghĩ lung tung, trong lòng không minh, không suy nghĩ gì cả.

Qua một lúc lâu.

Đường Tụng đột nhiên mở miệng nói: “Tôi giúp chị xoay người.”

Ngay sau đó, hai tay nắm lấy vòng eo tinh tế của nàng, trực tiếp lật người nàng lại.

Từ nằm nghiêng thành nằm sấp.

Tạ Vũ Đồng ‘A’ một tiếng, đã tỉnh táo lại.

Đường Tụng bắt đầu xoa bóp dọc theo phần eo lưng, đi lên đến xương sống, xương cổ.

Tạ Vũ Đồng hơi đau nhức, sau đó là ấm áp, an nhàn và thả lỏng.

Bởi vì làm việc ở cường độ cao trong thời gian dài, nàng có vài bệnh ở vai gáy.

Sau khi được xoa bóp, hình như thoải mái hơn rất nhiều rất nhiều.

Đường Tụng vừa xoa bóp cái cổ thon dài của nàng, vừa nói khẽ: “Thường xuyên xoa bóp, có thể cải thiện tuần hoàn máu, có lợi cho làn da. Đồng thời có thể ngủ ngon hơn, xúc tiến công năng dạ dày, cải thiện...”

Tạ Vũ Đồng phát ra những tiếng hừ hừ đầy thoải mái.

Nàng híp mắt theo thói quen, khuôn mặt đoan trang lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Loại cảm giác được người mình thích vuốt ve này, lại còn thoải mái như vậy, khiến cho nàng có chút không thể tự kiềm chế.

Sau khi xoa bóp xong.

Đường Tụng thở phào một cái, vuốt vuốt cổ tay mỗi nhừ.

Nhìn Tạ Vũ Đồng sắp ngủ trên giường.

Dáng người lười lẫm, bờ mông vênh cao, hai chân thon dài sáng bóng.

Mái tóc mềm mại rối tung.

Bóng lưng gợi cảm mang theo sức hút đặc biệt.

Hắn mỉm cười, đưa tay vuốt ve sống lưng của nàng.

Dần dần lướt qua vòng eo, bờ mông, bắp đùi.

Tạ Vũ Đồng run lên, lập tức cảm nhận được cảm giác hoàn toàn khác biệt với xoa bóp.

Hàng loạt tiếp xúc thân mật vừa rồi, để cho tình dục của nàng lên đến đỉnh điểm.

Nàng cảm nhận được ý của Đường Tụng, khẩn trương nói: “Cậu muốn làm gì?”

Đường Tụng cúi người, tiến lại gần vành tai nàng, vén mái tóc dài của nàng.

Tay đặt trên hông nàng hơi dùng sức.

Nói khẽ: “Muốn...”

Tạ Vũ Đồng kẹp chặt chân lại, ngăn cản suy nghĩ hạ lưu của mình.

Nàng há bờ môi khô khốc, nuốt ngụm nước miếng.

Bầu không khí càng ngày càng nóng bỏng.

Bởi vì mát xa thời gian dài, thân thể Tạ Vũ Đồng có rất nhiều mồ hôi.

Trong không khí toàn là mùi thơm cơ thể nàng.

Tay Đường Tụng leo lên dọc theo dạt thịt tinh tế của nàng.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa mang theo tiết tấu vang lên.

“Là Hiểu Manh!” Tạ Vũ Đồng lập tức bừng tỉnh.

Trong mắt có bối rối và tự trách.

Đêm hôm khuya khoắt không ngủ, lại vào phòng Đường Tụng, trên người lại còn có nhiều mồ hôi như vậy.

Cái này giải thích thế nào?

Chương 389: Quý tích

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Toàn thân Tạ Vũ Đồng căng cứng.

Đường Tụng vuốt ve eo nhỏ của nàng, hôn một cái lên mặt nàng: “Đừng khẩn trương, chúng ta có làm chuyện xấu gì đâu.”

Tạ Vũ Đồng đẩy tay hắn ra, biểu cảm phức tạp nói: “Đường Tụng, cậu phải đối xử tốt với HIỂU Manh, đừng bắt nạt con bé! Càng không được nói chuyện của chúng ta.”

Nói xong, nàng đứng lên, nhìn ngó bốn phía.

Nhìn thấy tủ áo trong góc phòng thì mới thở phào.

Cũng may nơi này là biệt thự, thiết bị trong phòng rất xa hoa.

Tủ quần áo rất rộng rãi.

Tạ Vũ Đồng lại nhỏ gọn, trốn vào trong là không có vấn đề.

Một lát sau, trái tim nhảy loạn của nàng mới bình phục lại.

Cốc cốc cốc...

“Đường Tụng, anh ngủ chưa? Tôi mất ngủ nên muốn tâm sự với anh.” Giọng nói của Bạch HIỂU Manh vang lên ngoài cửa.

Đường Tụng thở dài.

Đáng tiếc, suýt nữa là thành công rồi.

Hắn đi qua mở cửa phòng.

Ngoài cửa, Bạch Hiểu Manh mặc áo hai dây, quần đùi, thanh tú động lòng người đứng ở ngoài. (có ảnh)

Nhìn thấy Đường Tụng để trần, nàng lập tứ đỏ mặt, ánh mắt hơi trốn tránh.

Bây giờ cũng không phải trong ao ngâm, mà chính là phòng của hắn.

Sau khi trở về phòng mình, đầu óc nàng toàn là bóng dáng của Đường Tụng.

Nghĩ đến ngày mai phải trở về.

Nội tâm rất không nở, rất muốn tiếp xúc thêm với hắn.

Đây là lần nàng gần Đường Tụng nhất.

Chờ sau này, hắn vẫn là chủ tịch của công ty.

Luôn cảm giác rất xa xôi, không dám đến gần.

Đi vào trong phòng.

Ngồi xuống ghế.

Bạch Hiểu Manh chợt ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Nhưng bây giờ nàng cũng không có ý định tìm tòi nghiên cứu, toàn bộ tâm tư đều tập trung lên người Đường Tụng.

Nàng thở sâu, nhỏ giọng nói: “Chuyện kia... căn nhà kia quá quý giá, tôi không dám nhận.”

“Coi như là phúc lợi của công ty đi.” Đường Tụng cười nói: “Sau này tôi cũng không thể đến công ty thường xuyên, cô ở bên đó giúp tôi quan sát tình hình công ty, có vấn đề gì có thể tìm thôi. Văn phòng của tôi ở góc đông nam khu làm việc tầng 30.”

Bạch Hiểu Mạnh xoắn tay, đôi chân thon dài nhẹ nhàng dung đưa.

Chân thành nói: “Tôi chỉ là một nhân viên thiết kế đồ họa, không hiểu rõ về những ban ngành khác, chỉ có thể tìm người nghe ngóng.”

Đường Tụng cúi đầu suy sù, nói: “Như vậy đi, thứ hai tôi sẽ nói chuyện với bên nhân lực, điều chỉnh chức vụ cho cô. Cô đồng ý chuyển cương vị chứ?”

“Chuyển cương vị?” Bạch Hiểu Mạnh nao nao, hỏi: “Ban ngành nào?”

“Trợ lý (thư ký) chủ tịch, có thể tham gia họp ban giám đốc, hiểu rõ tình hình và nghiệp vụ của công ty, đồng thời thu thập số liệu, tổng kết lại, cung cấp đề nghị cho tôi tham khảo.”

“Tôi... tôi có thể làm được không? Tôi không có kinh nghiệm gì ở phương diện này.” Bạch Hiểu Mạnh cũng hơi động lòng, nhưng nàng vẫn rất tự hiểu lấy mình, biết năng lực của mình.

Đường Tụng cười nói: “Thật ra công ty Móc Câu không quá quan trọng với tôi, nên công việc của cô sẽ rất nhẹ nhàng.”

Bạch Hiểu Mạnh liêm liêm bờ môi đỏ hồng: “Tôi sẽ cố gắng.”

Nàng nhìn trúng chính là cơ hội tiếp xúc với Đường Tụng.

Thân là trợ lý của Đường Tụng, không hề xung đột với bạn gái, phải không?

Cũng không tính là tiểu tam tiểu tứ gì cả ha?

Đường Tụng đảo mắt nhìn qua tủ quần áo, cũng lo lắng Tạ Vũ Đồng ở trong quá lâu.

“Trợ lý Bạch, tôi hơi khát nước, hay là cô pha cho tôi ly trà nhé?”

Bạch Hiểu Manh chớp chớp mắt, vẫn còn có chút chưa thích ứng với thân phận mới.

Sau đó mới phản ứng lại, vội vàng đứng lên nói: “Vâng!”

Vẻ mặt và động tác, đúng là có chút dáng vẻ của thư ký.

Đường Tụng thấy buồn cười, véo cái má vừa đỏ vừa nóng của nàng: “Đi thôi.”

Bạch Hiểu Manh xoay người, đi đường đều nhẹ nhàng.

Tiếng đóng cửa vang lên.

Kẹt kẹt... cửa tủ quần áo mở ra.

Tạ Vũ Đồng chui ra ngoài, sửa sang lại quần áo tóc tai.

Nghe ngóng một chút, rồi mới nói: “Tôi về phòng.”

Nói xong, liền cẩn thận từng li từng tí mà trốn đi.

...

“Cẩn thận nóng.” Bạch Hiểu Manh nhắc nhở.

Đường Tụng cầm chén trà hoa quả, đặt lên mặt bàn.

Bạch Hiểu Manh ngồi thẳng, trong đầu bắt đầu suy nghĩ nên nói đề tài gì.

Cứ ngồi không như vậy, thật sự quá xấu hổ.

Nghĩ nghĩ, vẫn là tâm sự về đồng nghiệp cũ thì tốt hơn.

Nàng nói nhỏ: “Anh còn nhớ HR Lâm Thiêm Thiêm không?”

Đường Tụng gật đầu: “Đương nhiên, là một chị gái rất tốt bụng. Nói đến thì hai chúng ta đều là Lâm Thiêm Thiêm tuyển vào công ty. Hai ngày trước tôi còn định để cô ấy lên làm giám

độc nhân lực thay Trương Hân Lôi. Nhưng lại phát hiện cô ấy đã nghỉ việc, đáng tiếc.”

Vị HR này rất tốt bụng, năng lực làm việc mạnh, cũng xinh đẹp, có nhân duyên cực tốt ở trong ty.

Lúc vừa tốt nghiệp.

Liều Bảo Nguyệt tiến vào công ty internet hàng đầu trong nước, tương lai rực rỡ.

Mà hần, bởi vì không tìm được việc làm mà đánh mất lòng tin với bản thân.

Là vị HR này chủ động liên hệ với hần trên app tuyển dụng.

Không quan tâm đến vấn đề ngành học, mời hần đến công ty phỏng vấn.

Thậm chí còn tiết lộ một ít đề phỏng vấn và quy tắc phỏng vấn cho hần.

Cuối cùng hần đã thuận lợi thông qua phỏng vấn.

Đối với một người đang nóng lòng tìm việc làm ở Yên Thành như hần mà nói, vị này xem như là một quý nhân.

Sau khi vào làm, đối phương cũng rất nhiệt tình, giúp hần giải quyết không ít rắc rối.

Bạch Hiểu Manh cười nói: “Thiên Thiên đã chủ động xin nghỉ sau khi anh nghỉ việc, tôi có wechat của cô ấy. Giờ anh muốn tuyển cô ấy cũng không dễ đâu, bây giờ cô ấy sống rất tốt ở Đê Đô. Trước mắt đang làm trong bộ phận tài nguyên và nhân lực của tập đoàn Đường Tổng, là nhân viên của tập đoàn lớn đấy.”

Nghe nàng nói vậy, biểu cảm của Đường Tụng hơi ngưng trọng.

Trong đầu hiện lên từng cái suy nghĩ.

Hắn vốn cho rằng mình may mắn, gặp được một vị HR nhiệt tình và tốt bụng, giúp một tên học ngành máy tính như mình vào làm trong bộ phận kế hoạch của công ty.

Bây giờ xem ra, hình như tất cả đã được lên kế hoạch từ trước.

Bao quát cả tư bản Tỉnh Ngô đầu tư vòng B vào công ty, chuyện này cũng đã hoàn thành từ trước khi hắn vào làm.

Từ nơi sâu xa, tựa như có một tấm lưới bao trùm lấy hắn.

Để cho tất cả mọi chuyện nhìn như hợp tình hợp lý, nhưng lại tràn đầy quỷ tích và quy hoạch.

Trước mắt xem ra, những thứ trong game cũng không phải là bỗng dưng xuất hiện.

Mà là xen lẫn với nhau, tạo thành một tấm lưới khổng lồ, ảnh hưởng đến rất nhiều người, rất nhiều chuyện.

Bạch Hiểu Manh vẫn còn đang nói đến các đồng nghiệp trước kia, và tình hình gần đây của bọn họ.

Đường Tụng dựa vào ghế, tán gẫu với nàng.

Trong lòng lại đang suy nghĩ đến tất cả mọi chuyện mình trải qua.

Muốn nhìn xem còn chỗ nào không thích hợp hay không.

Bất tri bất giác, đã qua hơn nửa tiếng.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Giọng nói nghiêm khắc của Tạ Vũ Đồng vang lên ngoài cửa: “Hiểu Manh, cháu ở trong đúng không? Đêm hôm khuya khoắt không ngủ, chạy đến phòng Đường Tụng làm gì! Mau ra đây!”

Chương 390: Đồng nghiệp

Thứ hai, ngày 31 tháng 10 năm 2022, trời âm u, mưa nhỏ.

Tầng 30 cao ốc Nguyệt Thành, văn phòng tổng giám đốc.

Ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, bầu trời ảm đạm.

“Lần này là cà phê Morgan...”

Thường Hiểu Thiển cẩn thận đặt hai chén cà phê xuống bàn.

Lặng lẽ liếc nhìn nam thần tổng giám đốc, và quản lý phòng Marketing Trầm Ngọc Đình đang ngồi đối diện hẳn.

Nàng luôn cảm thấy bầu không khí giữa hai người này hơi là lạ.

“Cảm ơn.” Đường Tụng nhận một ly, rồi ra hiệu với Trầm Ngọc Đình.

Trầm Ngọc Đình cười nói: “Cảm ơn Hiểu Thiển.”

Nàng nhấm một ngụm nhỏ, rồi đặt xuống bàn.

Sau đó ngẩng đầu lên, chân thành nói: “Ngoại trừ sách lược marketing nhãn hiệu ra, chúng tôi cũng đang làm mấy slogan cho phòng cà phê, chuẩn bị dùng để tuyên truyền cho nhãn hiệu.”

“Theo thứ tự là: Nguyên thời gian có thể chậm, nguyên bạn được như ý.”

“Thời gian đẹp như tranh, cà phê đẹp như thơ.”

...

Đường Tụng cười nhìn nàng: “Chờ cuộc họp sau rồi biểu quyết đi.”

“Vâng, đã hiểu.” Trầm Ngọc Đình vén tóc mai bên thái dương, biểu cảm yên tĩnh, tư thế ngồi cẩn thận, rất có khí chất tinh anh.

Dù sao thân tượng của nàng cũng là Kim Mỹ Nga, luôn không tự chủ được mà mô phỏng theo đối phương.

Đường Tụng nghĩ nghĩ, cười nói: “Ngọc Đình, em đã vào làm được nửa tháng rồi nhỉ? Ngày mai là ngày phát lương, nhớ mua cho mình mấy bộ quần áo mới.”

“Được.” Giống như nghĩ đến điều gì đó, Trầm Ngọc Đình nở nụ cười vui vẻ, nói khẽ: “Mạo muội hỏi một chút, tiền lương của Đường tổng là bao nhiêu? Đây là chủ đề đang hot trong công ty.”

“Em muốn biết?”

Trầm Ngọc Đình tò mò gật đầu.

Đường Tụng ngồi thẳng người, vẫy tay gọi nàng: “Em lại gần đây, tôi nói cho em biết.”

Trầm Ngọc Đình do dự một chút, vẫn tò mò đứng lên, cúi người đưa đầu qua.

Ngay sau đó, Đường Tụng một tay vòng lấy bờ eo mềm mại của nàng, kéo nàng vào trong ngực.

Bờ hông đầy đặn nằm trên đùi hấn.

Dáng người nàng không tính nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng ôm vào ngực lại không quá nặng.

Trầm Ngọc Đình kêu lên một tiếng, sắc mặt lập tức đỏ ửng, giãy dụa muốn đứng lên: “Đường tổng, bị người khác nhìn thấy thì không tốt.”

Đường Tụng vỗ vỗ hông nàng, nhìn khuôn mặt rất giống thư ký Kim của nàng, nhin không được mà đồng tâm.

Tiền tới hôn lên cánh môi ướt át của nàng, nhẹ nhàng hút, ôn nhu mà hàm súc, tựa như ẩn chứa tình cảm sâu nặng.

Tay trái nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng.

Trầm Ngọc Đình ban đầu còn hơi kháng cự, sau đó nhắm mắt lại, khoác tay lên vai hắn.

Bắt đầu đáp lại một cách không thành thạo.

Một lát sau, âm thanh nhắc nhở chột vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘phát tiết tức giận’ đã hoàn thành.”

Hắn hơi ngẩn người, bờ môi cũng dừng lại.

Đây là nhiệm vụ giúp Liễu Bảo Nguyệt hả giận, hơn nửa tháng trước đã giao cho Trịnh Thu Đông xử lý.

Cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Trầm Ngọc Đình vẫn còn đang vô thức đáp lại, lúc này cũng phát giác ra.

Nàng mở đôi mắt mê ly.

Gương mặt đỏ bừng, vắn vẹo bờ hông, tránh khỏi ngực của hắn.

Thật sự là chìa khóa trong quần của Đường Tụng làm nàng rất cần.

“Đường tổng, tôi về trước, còn phải làm việc.” Sửa sang lại quần áo, nàng vội vàng rời khỏi văn phòng.

Đường Tụng mở nhà kho ra xem.

Bên trong đã có thêm một ‘gói quà ngẫu nhiên’ đang tỏa sáng lóng lánh.

...

Đế Đô, cao ốc tổng bộ tập đoàn Đường Tổng.

Tập đoàn Đường Tổng áp dụng chế độ làm việc co giãn.

Sáng 9 giờ đến 18 giờ, hoặc là 10 giờ đến 19 giờ.

Giữa trưa nghỉ hai tiếng.

9:30 sáng.

Khu nghỉ ngơi trên tầng 7 tòa A.

Liều Bảo Nguyệt và mấy người bạn học trường bưu chính đang trò chuyện.

Nhớ lại những chuyện thú vị trong trường, cũng bàn luận chuyện hóng hớt trong công ty, và sự phát triển của mỗi người.

Hứa Đan tò mò hỏi: “Sở sư huynh, cuối tuần nghe Tần Viên nói, sáng năm sư huynh có thể lên P8, là thật sao?”

“Ừm, nếu như năm nay bình xét cấp bậc vượt qua 3.75, sang năm có thể thăng chức. Nhưng ngành kỹ thuật không giống mọi người, sẽ đơn giản hơn một chút.” Sở Vũ Trạch cười nói.

Hắn đeo kính gọng đen, tóc ngắn gọn gàng, nhìn qua rất hàm súc nội liễm, nhưng đôi mắt sáng tỏ, lộ ra vẻ tự tin.

Một bạn học khác ở bộ phận kỹ thuật nói: “Sở sư huynh là đại thần kỹ thuật nổi tiếng thời nghiên cứu sinh, khai phát ba hạng mục trên Github, được tải hơn chục ngàn lần. Có người nói không ít công ty lớn đã tải về và sử dụng. Năm ngoái vào bộ phận kỹ thuật của tập đoàn, ban đầu chuyên gia kỹ thuật cấp P7, sang năm lên P8 cũng là bình thường.”

Cho dù là đại học bưu chính Đế Đô, thì Sở Vũ Trạch cũng là nhân vật hàng đầu.

Rất nổi tiếng ở trong trường học, xem như là một đại thần kỹ thuật, một nhân vật phong vân.

Hứa Đan cảm khái: “Quá mạnh, đại thần chính là đại thần, tôi trước mắt vẫn là S4, một nhân viên bình thường.”

Liễu Bảo Nguyệt cảm khái: “Cấp P8 đã tương ứng với giám đốc cấp M3 rồi, xem như là quản lý cao cấp, Sở sư huynh mới tốt nghiệp hai năm, đúng là quá giỏi.”

Sở Vũ Trạch nhìn qua mấy vị bạn học cũ, cười nói: “Tôi định qua một thời gian nữa sẽ chuyển cương vị, đại khái là sẽ rời khỏi tổng bộ, đến công ty con làm việc.”

Những người khác hơi sững sờ, không hiểu lắm.

Sở Vũ Trạch giải thích: “Giáo viên nghiên cứu sinh của tôi là giáo sư Lâm Nguyên Tiên, tháng trước đã vào làm ở Công Hiệt, mời tôi qua đó tham dự hạng mục mới, đây là một cơ hội rất hiếm có.”

“Công Hiệt? Tôi nhớ mấy tiến sĩ trường chúng ta cũng vào đó.”

“Đó là một công ty nghiên cứu kỹ thuật AI, nghe nói còn có không ít nhà khoa học hàng đầu thế giới.”

Hứa Đan cười nói: “Bảo Nguyệt cũng làm ở Công Hiệt, bộ phận vận doanh, sau này hai người là đồng nghiệp rồi.”

Lúc này Sở Vũ Trạch mới nhìn về phía vị sư muội đáng yêu kia, cười nói: “Vậy sao này còn phải nhờ Bảo Nguyệt chiếu cố nhiều hơn rồi, tôi coi như là người mới.”

“Được, không có vấn đề.” Liễu Bảo Nguyệt gật đầu, biểu cảm rất tự nhiên.

Nàng huấn luyện hơn nửa tháng ở tập đoàn, ánh mắt và tư duy được tăng cường rất nhiều.

Cũng khiến cho nàng trở nên thành thực nội liêm hơn.

Sau khi đi vào tổng bộ, nàng vẫn luôn tuân theo nguyên tắc của mình, nhìn nhiều, học nhiều, làm nhiều, nói ít.

Đối với mấy vị bạn học cùng trường này, nàng cũng chỉ nói mình làm bên vận doanh.

Chứ không nói chức vị và thân phận cụ thể.

Mọi người lại trò chuyện tiếp.

Lại có người nhắc đến Kim đồng (sự).

Hứa Đan lập tức sáng mắt lên, kích động nói: “Đầu tuần tôi nhìn thấy Kim đồng sự ở phòng họp tầng 19, quá đẹp. Nghe nói Kim đồng sự mỗi ngày đều làm việc từ 8 giờ sáng đến 10 tối, làm việc ở cường độ cao như vậy mà còn có thể giữ được trạng thái tốt như vậy, đúng là khó tin.”

“Công nhận.”

“Nghe nói đây chính là tố chất của người thành công.”

Những người khác cũng tỏ vẻ hướng tới khi nhắc đến vị nữ thần này.

Chương 391: Chị Kim dạy bảo

Liễu Bảo Nguyệt nghe mọi người nghị luận, không khỏi nhớ đến lời dạy bảo của vị ‘chị Kim’ này.

“Cũng không phải là chị mạnh mẽ hay là nhiều sức lực. Đổi lại là em, em cũng có thể làm được, thử nghĩ mà xem. Khi em ra ngoài thì có xe đưa đón, ăn uống quần áo đi lại, thậm chí là cà phê cũng đưa tay là có.”

“Tất cả việc nhỏ và việc nhà đều không cần làm, mỗi ngày mở mắt ra, thứ duy nhất em cần làm là công tác. Hơn nữa em không phải nịnh nọt bất cứ kẻ nào, tất cả quan hệ đều không có áp lực.”

“Tất cả mọi người đều nghe theo em, em muốn nghỉ ngơi lúc nào cũng được. Cuộc sống như vậy, cho dù làm việc 14 giờ mỗi ngày, cũng nhẹ nhõm hơn những nhân viên bình thường.”

“Người bình thường tiếp cận với người thành công, bọn họ chỉ nhìn thấy vẻ ngoài mạnh mẽ mà người thành công thể hiện ra.”

“Thật ra đây chỉ là một loại cách sống thôi, hơn nữa còn là một cách sống rất thoải mái. Chờ em trở về Công Hiệt, chị sẽ giúp em an bài một đội ngũ trợ lý, em chỉ cần yên tâm công tác là được.”

Khi nàng đang trầm tư, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

Liễu Bảo Nguyệt cầm điện thoại lên xem.

Là điện thoại của Trịnh Thu Đông.

Nàng đứng dậy, xin lỗi: “Em có việc đi trước, lần sau trò chuyện tiếp.”

Hứa Đan nhìn đồng hồ: “Sắp 10 giờ rồi, chúng ta cũng trở về đi.”

“Bái bai.”

“Bái bai.”

Nghe máy.

Giọng nói quen thuộc của Trịnh Thu Đông truyền đến: “Alo, Bảo Nguyệt, có rảnh không? Đến phòng họp R1 tầng 18 đi.”

“Anh Trịnh, tôi lên luôn đây.” Liễu Bảo Nguyệt vừa nói vừa đi về phía thang máy.

Cúp máy.

Hứa Đan đuổi theo sau, vỗ vỗ vai nàng: “Bảo bối, chúng ta đi chung đi.”

Hai người vừa chờ thang máy, vừa trò chuyện việc của Sở sư huynh.

Trong lời nói của Hứa Đan tràn đầy hâm mộ, không ngừng cảm thán.

“Chị bây giờ chỉ là một nhân viên bình thường, nếu như công tác không có vấn đề, lại quan hệ tốt với lãnh đạo, cuối năm chắc cũng được chấm 3.5A, tiếc là năm ngoái chỉ được 3.25A, sang năm cũng không thể thăng lên S4.”

“Bây giờ chị thấy rất hối hận, lúc vào làm không xin vào bên kỹ thuật, bằng không thăng chức sẽ dễ hơn. Không giống bên chúng ta, cần cân nhắc quá nhiều chuyện...”

“Đương nhiên, cho dù chỉ là S4 thì tiền lương cũng rất tốt...”

Tiến vào thang máy, bởi vì còn có người khác, nên Hứa Đan không nói nữa.

Tinh... Thang máy lên tầng 18, bộ phận PR.

“Tạm biệt bảo bối.” Hứa Đan bước ra ngoài, vẫy vẫy tay với Liễu Bảo Nguyệt.

Liễu Bảo Nguyệt mỉm cười, cũng đi ra: “Em cũng đến tầng 18.”

“A? Đến bộ phận PR vậy chị là địa đầu xà rồi. Đi thôi! Muốn đi đâu, chị dẫn em qua.” Hứa Đan cười nói.

Liễu Bảo Nguyệt do dự một chút, nói: “Phòng họp R1.”

“R1?” Hứa Đan tròn tròn mắt, tò mò hỏi: “Đó là phòng họp của tầng quản lý, em qua đó làm gì?”

“Em cũng không rõ lắm, đồng nghiệp bộ tài nguyên và nhân lực gọi em qua đó.” Nàng vẫn rất khiêm tốn, tránh cho nhiều vấn đề không cần thiết, dù sao nàng cũng chỉ đến huấn luyện.

Hứa Đan kéo tay nàng: “Vậy đi thôi, nói không chừng còn có liên quan đến chuyện huấn luyện của em.”

Hai người đi đến phòng họp R1 nằm ở góc đông nam.

Hạ Lam ngồi ngoài cửa lập tức tiến lên đón.

Hứa Đan giật mình, vội vàng thả tay Liễu Bảo Nguyệt, khẩn trương nói: “Chào buổi sáng, quản lý Hạ.”

Nói xong còn nháy mắt ra hiệu với Liễu Bảo Nguyệt, ra hiệu nàng chào hỏi.

Tất cả nhân viên làm việc ở tổng bộ đều từng gặp vị quản lý bộ phận huấn luyện này.

Là quản lý trung tầng có thực quyền ở công ty, trước nay đều rất nghiêm túc.

Liễu Bảo Nguyệt lại như không phát hiện ra.

Nàng ngẩng đầu, biểu cảm lạnh nhạt mà yên tĩnh.

Hạ Lam gật đầu với Hứa Đan, cũng không nói gì.

Đứng bên cạnh Liễu Bảo Nguyệt, đưa tay chỉ phòng họp: “Liễu đồng (sự)! Lần này mời ngài đến đây, là vì chuyện cho Lý Văn Thu bên bộ tuyên truyền nghỉ việc. Trịnh tổng đã sắp xếp xong xuôi, ngài chỉ cần lộ mặt là được.”

Nghe thấy cái tên này, Liễu Bảo Nguyệt chớp chớp mắt.

Dần dần nhớ lại vị sếp cũ của mình ở Weibo.

Làm người khác nghiệt, đôi mắt với cấp dưới luôn là vẻ cao ngạo.

Sau khi tốt nghiệp và vào làm việc, Liễu Bảo Nguyệt vẫn luôn rất kính sợ vị này.

Làm việc rất nghiêm túc và khắc khổ, hi vọng được vị lãnh đạo này tán thành.

Nhưng sau này vì tư tâm, để họ hàng thân thích tiến vào, vị này đã chuyển nàng đi bộ phận khác.

Điều này tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với nàng, làm nàng mất lòng tin và tiền đồ.

Đương nhiên, hậu quả trực tiếp nhất chính là mất lần đầu của Đường Tụng.

Nói thù sâu như biển thì không đến mức, nhưng chắc chắn là có oán giận.

Bởi vì công việc, cũng là vì Đường Tụng.

Nàng thở sâu, gật đầu nói: “Đi thôi.”

Ha Lam vội vàng tiến lên, mở cửa phòng họp: “Mời ngài.”

Liễu Bảo Nguyệt quay đầu vẫy tay với Hứa Đan đang ngậy ra như phồng.

Nàng đứng thẳng, lộ ra nụ cười yếu ớt, cất bước đi vào trong.

Trong phòng họp, mấy lãnh đạo của các bộ phận PR, nhân lực đều đứng dậy.

Nhìn vào cô gái xinh đẹp đang đi vào.

Có hai người biết thân thân của nàng thì vội vàng chào hỏi.

“Liễu đồng!”

“Liễu đồng!”

Hứa Đan ở ngoài cửa nhìn thấy một màn này, lại dụi dụi mắt.

“Liễu Đồng? Bảo Nguyệt...” Nàng lẩm bẩm.

Nàng còn nhìn thấy sếp lớn của phòng mình trong đám người.

Lại nhìn Liễu Bảo Nguyệt một chút.

Dáng vẻ rất tự tin và thong dong, hoàn toàn khác biệt với vị sư muội đáng yêu trong ấn tượng của mình.

Két... cửa phòng đóng lại.

Hứa Đan đứng tại chỗ một lúc lâu, vẫn không thể hoàn hồn.

Chương 392: Toàn quyền quyết định

Dưới sự dẫn dắt của Hạ Lam, Liễu Bảo Nguyệt ngồi ở vị trí chủ.

Những người khác cũng ngồi xuống.

Mọi người bắt đầu giới thiệu lẫn nhau.

Sau đó Hạ Lam nói nhỏ bên tai Liễu Bảo Nguyệt, giới thiệu từ đầu đến cuối và kết quả cuối cùng của việc này.

Ánh mắt Liễu Bảo Nguyệt dần dần trở nên phức tạp.

Nàng thở sâu, gật đầu nói: “Được, tôi hiểu rồi.”

Một lát sau.

Cửa phòng họp mở ra.

Một bóng người yếu điệu đi đến.

Lý Văn Thu, 35 36 tuổi, bảo dưỡng rất tốt.

Cách ăn mặc rất thời thượng tài trí.

Cộng thêm tướng mạo không tệ, nên nhìn qua như một nữ ty văn phòng.

Nhưng giờ phút này, Lý Văn Thu nắm chặt tay, trên mặt chỉ có kinh hoàng và phần nộ.

Đoạn thời gian trước, lãnh đạo Weibo đột nhiên tìm nàng nói chuyện, biểu đạt bất mãn với công việc của nàng.

Đồng thời cũng biểu thị, năm nay nàng sẽ nhận được đánh giá kém nhất.

Thậm chí còn sẽ điều chỉnh cương vị của nàng.

Với tính cách của nàng, nào chịu được chuyện này chứ, đã tức đến mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng đôi mắt với lãnh đạo, nàng căn bản là không dám phản kháng.

Cộng thêm người đã trung niên, trên người còn khoản trả góp cho nhà ở Đế Đô.

Nàng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Cũng trong khoảng thời gian này.

Đức Tụ Nhân đã tìm đến nàng.

Cung cấp cho nàng chức vị quản lý bộ phận truyền thông xã hội – bộ phận PR - tập đoàn Đường Tổng.

Tiền lương rất phong phú, tính ra phải gấp đôi bây giờ.

Hơn nữa tập đoàn Đường Tổng là tập đoàn hàng đầu cả nước, thậm chí là thế giới, tiền đồ rộng lớn hơn nhiều.

Có cơ hội tốt như vậy, cộng thêm bị ủy khuất, nàng lập tức đồng ý.

Dưới sự dẫn dắt của Đức Tụ Nhân, nàng thuận lợi lấy được offer của tập đoàn Đường Tổng.

Ngay sau đó, nàng đã viết đơn từ chức.

Dưới tình huống không nhận bồi thường, mà rời khỏi Weibo đã phấn đấu nhiều năm.

Sau khi vào tập đoàn Đường Tổng, nàng vốn đang hi vọng vào tương lai, chờ mong sự phát triển trong sự nghiệp.

Không ngờ mới làm việc được một tuần, đã nhận được thông báo cắt giảm biên chế.

Lý do là xuất hiện sai lầm cực lớn trong công việc.

Phải biết, vì vào tập đoàn Đường Tống, nàng đã không lấy một xu bồi thường của Weibo, còn náo loạn một phen, quay đầu là không có khả năng.

Chuyện này đã kích nạng nề thế nào thì cũng có thể hiểu.

Giờ phút nàng, nàng có một vạ cái không phục, tràn ngập lửa giận.

Đây quả thực là bất nạt người khác mà!

Nàng nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào lãnh đạo và HR: “Tôi cần một lời giải thích! Thứ 5 tuần trước tôi mới nhận được bản thảo nhiệm vụ, hơn nữa Lương tổng cũng đã xác định là có thể kéo dài một chút, không cần phải tăng ca cuối tuần! Sao hôm nay lại trở thành lỗi của tôi rồi?”

Không có ai trả lời Lý Văn Thu, tất cả đều đưa mắt nhìn về phía cô gái trẻ tuổi ngồi đầu bàn.

Hạ Lam nói: “Liều đồng, liên quan đến kết quả xử lý Lý Văn Thu, ngài có toàn quyền quyết định.”

Liều Bảo Nguyệt ngồi thẳng, biểu cảm vẫn lạnh nhạt và bình tĩnh như cũ.

Dường như không vì Lý Văn Thu xuất hiện mà có gợn sóng.

Lý Văn Thu nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, khóe miệng giật một cái, biểu cảm đọng lại.

Liều Bảo Nguyệt?!

Đây vốn là một cái tên đã rơi vào quên lãng.

Một thực tập sinh mới tốt nghiệp mà thôi.

Bởi vì biểu hiện rất tốt, làm việc nỗ lực, nên nàng đã giữ lại.

Về sau vì một số quan hệ nhân tình, nên đã bị mình chuyển qua chuyên mục đồng hồ.

Cảm nhận được bầu không khí chung quanh, lại nghe Hạ Lam nói vậy.

Nội tâm rối cuộc đã hiểu.

Tất cả những chuyện phát sinh trong nửa tháng này, khả năng cao là do Liễu Bảo Nguyệt giờ trò quỷ!

Đáng chết!

...

Đường Tụng đứng dậy, đi đến giá áo.

Lấy ra một chiếc túi nhỏ trong áo khoác của mình.

Bên trong là một đạo cụ đặc thù, ‘tất chân nguyên vị của thư ký Kim’.

Đường Tụng đưa tay sờ tất chân, gia tăng buff may mắn cho mình.

Gói quà mang theo hai chữ ngẫu nhiên thường có tính không xác định rất cao.

Thông qua giá trị may mắn, có thể gia tăng ở một trình độ nào đó.

Mở ‘gói quà ngẫu nhiên’.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘Bút máy ký ức’.”

Bút máy ký ức: Sử dụng đạo cụ để ghi chép, có thể kích thích vỏ não, tăng cường độ sinh động của não vực, tăng cường tư duy. Sức chịu đựng +1, gia tăng trí nhớ 100%, trí lực +1.

Chú: Có thể chia sẻ đạo cụ cho nhân vật sử dụng, hiệu quả giảm 50%.

Đường Tụng móc trong túi ra một chiếc bút máy màu vàng kim.

Tạo hình rất tinh tế.

Mở nắp bút, ngòi bút màu vàng kim tỏa sáng lung linh.

Tiện tay rút một tờ giấy A4.

Sao chép một đoạn văn: “Lịch sử kinh tế của nhân loại...”

Viết hết một đoạn 500 chữ.

Trong toàn bộ quá trình.

Ánh mắt Đường Tụng rất tập trung và bình tĩnh.

Tư duy cực kỳ nhạy bén, từ đầu đến cuối đều duy trì trạng thái này.

Thả bút xuống, nhắm mắt suy tư giây lát.

Đường Tụng bắt đầu đọc thuộc lòng.

Mặc dù hơi chậm, nhưng đại khái vẫn có thể nhớ hết nội dung vừa sao chép.

Chuyện này rất thần kỳ, nhưng không đơn giản thô bạo như thể đọc.

Mà giống như tạo dựng một cung điện ký ức bên trong não của mình.

Đêm ký ức mặt phẳng chuyển đổi thành ký ức không gian, bảo tồn lại như hình ảnh.

Con người sắp xếp trí nhớ theo, kinh nghiệm đã trải qua, video, hình ảnh, âm tần, chữ.

Năm giác quan tham dự nhiều hơn, ký ức càng sâu sắc hơn.

Chúng ta có thể rất khó đến một đoạn văn, hình ảnh, hoặc một ca khúc đã nghe và xem cách đây mấy ngày.

Nhưng lại có thể dễ dàng nhớ được tràng cảnh nào đó mà mình từng trải qua.

Loại ký ức không gian này bao gồm các loại như thị giác, thính giác, xúc giác, nó dễ nhớ hơn là chữ và hình ảnh đơn thuần.

Đường Tụng bắt đầu vừa học tập vừa sao chép.

Dần dần, hần trăm mê vào trong trạng thái học tập có hiệu suất cao này.

Giữa trưa, trực tiếp bảo Trầm Ngọc Đình mua cơm hộp.

Sau khi ăn xong, lại vui đầu vào học tập.

Trầm Ngọc Đình thu dọn hộp đồ ăn, lại nhìn thấy một đồng giấy A4 toàn chữ là chữ.

Trong mắt tràn đầy kính nể và ngưỡng mộ.

Quả nhiên, người ưu tú luôn hiểu làm thế nào để trở nên ưu tú hơn.

Nàng quay người trở về chỗ ngồi của mình, lấy ra một cuốn sổ mới tinh, rồi quay lại văn phòng.

Nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Đường Tụng: “Anh có thể viết vào đây, thuận tiện cho chỉnh lý và bảo tồn, cũng có thể biết được tiến độ của mình.”

Đường Tụng nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn, hay là em đề cử cho tôi mấy cuốn sách tâm lý học đi, gần đây tôi đang tò mò về phương diện này.”

Theo tình cảm phong phú, quản lý thời gian và quản lý đội bóng càng ngày càng phức tạp hơn.

Tâm lý học là bộ môn bắt buộc phải học.

Trầm Ngọc Đình lập tức mắt mày hơn hở, điềm nhiên nói: “VẬY TAN TÀM TÔI ĐI MUA MẤY CUỐN, NGÀY MAI SẼ MANG ĐẾN CHO

anh.”

Chương 393: Đầu tư

Thôi Thành và hai đồng bạn ngồi trong phòng họp của công ty văn hóa Đường Trình, lo lắng chờ đợi Đường Tụng.

Duyệt Đồ có thể phát triển tiếp hay không, vậy phải xem ý nguyện của đối phương.

Mặc dù Đường Tụng đã biểu thị, lần này đến để thương lượng chi tiết chuyện đầu tư, nhưng trước khi ký hợp đồng, tất cả đều có thể biến hóa.

Thôi Thành gõ bàn một cái, ánh mắt rầu rĩ nói: “Có một công ty khác trong đại hội đầu tư mạo hiểm đã liên hệ với tôi, bọn họ cũng có ý định đầu tư, nhưng hợp đồng mua lại quá hà khắc, tôi muốn chờ câu trả lời của Đường tổng, rồi mới trả lời bọn họ.”

“Điều khoản mua lại của họ là gì?” Trần Mộc Xuân hỏi.

“Trong 3 năm không thể đầu tư bỏ vốn vòng C, trong 7 năm không thể lên sàn, công ty hoặc người sáng lập làm trái với điều khoản hoặc dính vào vấn đề về pháp luật, bị thu mua...” Thôi Thành nhỏ giọng nói một đồng điều khoản, cuối cùng lại bổ sung: “Lúc mua lại cổ phiếu, còn bắt chúng ta trả thêm 10% lãi!”

Giám đốc kỹ thuật Trần Mộc Xuân tính cách khá nóng, trực tiếp mở miệng: “Quá mẹ nó đen! Sao bọn họ không đi cướp?”

Giám đốc tài vụ Lâm Đông Dương nhú mày nói: “Hai năm gần đây, thị trường đầu tư cấp một rất đê mê, điều khoản của các cơ cấu đầu tư kia càng ngày càng hà khắc hơn, kéo

đầu tư quá khó. Những năm 18 kia, tôi làm một công ty vớ vẩn, cũng có thể kéo được mấy triệu. Hiện giờ, xí nghiệp công nghệ cao chân chính mà lại khó như vậy.”

Thôi Thành phụ họa nói: “Một người bạn làm môi giới đầu tư của tôi nói, đại đa số hạng mục đầu tư trên thị trường, đều phải ký hợp đồng mua lại. Đương nhiên, nếu như hạng mục của anh quá ưu tú, có tiềm lực trở thành bá chủ, lại không thiếu tiền, lời nói có sức nặng. Vậy thì các cơ cấu đầu tư sẽ mặc cho anh chọn.”

Lâm Đông Dương gật đầu: “Trong giai đoạn tình hình kinh tế không xác định, mọi người đều muốn đầu tư vào các hạng mục tốt hơn, né tránh nguy hiểm. Mà điều khoản mua lại cổ phần, cũng khiến cho nguy hiểm giảm xuống thấp nhất. Vị Đường tổng này dù có ý đầu ý, nhưng khả năng cao là cũng sẽ có điều khoản tương tự.”

Thôi Thành thấy bầu không khí hơi hạ xuống, liền cười nói: “Ký thì ký thôi, chúng ta phải có lòng tin với bản thân, hơn nữa vị Đường tổng này rất sáng khoái và thoải mái.”

Đúc lúc này, cửa phòng họp mở ra.

Đường Tụng bước vào trong, xin lỗi: “Ngại quá, có một hợp đồng cần ký, nên chậm trễ một chút, để các vị chờ lâu rồi.”

Hắn nở nụ cười chân thành, bắt tay với ba người, rồi giới thiệu lẫn nhau.

Thôi Thành ngồi thẳng, khuỷu tay đặt trên mặt bàn, trên mặt mang theo vẻ nhiệt tình và chân thật quen thuộc: “Chúng tôi hiểu, Đường tổng là người bận rộn, chúng tôi có thể chờ mà.”

Bốn người trò chuyện một lúc lâu.

Trò chuyện văn hóa Đường Trình, phòng cà phê, kế hoạch phát triển của Duyệt Đồ.

Ba người Thôi Thành liếc nhau, Lâm Đông Dương nói: “Đường tổng đã xem kế hoạch kinh doanh của chúng tôi, không biết ngài có xem trọng hạng mục này hay không? Chúng tôi có thể tiếp nhận điều tra bất cứ lúc nào.”

Đường Tụng thành khẩn nói: “Tôi rất xem trọng tương lai của Duyệt Đồ. Điều tra thì tạm thời không cần, chúng ta có thể ghi vào hợp đồng đầu tư. Hơn nữa tôi cũng tin tưởng vào năng lực và nhân phẩm của các vị!”

Có đạo cụ ‘bảo thảo của Ngô Khắc Chi’ trong tay, hẳn cũng không quá lo lắng.

Có thể bán cho ba vị người sáng lập này một cái ân tình.

Nghe vậy, ba người đều lộ vẻ kích động.

Nội tâm rất cảm động.

Thôi Thành cười nói: “Vậy ngài còn yêu cầu gì khác không?”

Trần Mộc Xuân và Lâm Đông Dương đều đưa mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Ánh mắt Đường Tụng chân thành mà ngay thẳng, thản nhiên nói: “Đương nhiên, vốn đăng ký của quý công ty là 8 triệu, sau khi đầu tư được định giá 48 triệu. Vòng A nhường 30% cổ phần, mưu cầu 14.4 triệu. Theo lý thuyết, định giá trước khi đầu tư là 33.6 triệu.”

“Đúng vậy, ngài yên tâm, toàn bộ số tiền này sẽ được dùng để điều hành công ty. Nếu Đường tổng ngài xác định đầu tư, mấy người sáng lập chúng tôi nguyện ý ký hiệp nghị đánh cược. Nhưng cái định giá này là rất hợp lý...”

Đường Tụng đưa tay cắt ngang lời nói của Thôi Thành, cười nói: “Ý của tôi là, các anh nhiều nhất có thể tiếp nhận bao nhiêu đầu tư?”

“Nhiều nhất?”

Ba người liếc nhau, đều hơi khó hiểu.

Đường Tụng giải thích: “Vật kết nối mạng là một lĩnh vực rất có tiềm lực, thực lực của Duyệt Đồ cũng không tệ, đội ngũ khá mạnh. Tôi định đầu tư nhiều một chút, thay đổi nhà máy gia công tốt hơn, mở rộng đội ngũ marketing, để công ty phát triển thuận lợi hơn. Yên tâm, chúng ta có thể ký một bản hiệp nghị ủy thác quyền bỏ phiếu, giao quyền bỏ phiếu của tôi cho Thôi tổng đại diện.”

Căn cứ theo ‘bản thảo của Ngô Khác Chi’.

Đường Tụng đưa ra mấy phương án đề thăng tỷ lệ hồi báo.

Nghे vậy, hai mắt Thôi Thành sáng rực lên.

Hắn trực tiếp đứng lên, kích động bắt tay với Đường Tụng: “Vô cùng cảm ơn Đường tổng đã tin tưởng! Không biết ngài muốn đầu tư bao nhiêu?”

“Tôi muốn thông qua phương thức đầu tư để khuếch trương cổ phần, chiếm 60% cổ phần của Duyệt Đồ, các anh có thể cân nhắc xem có thể tiếp nhận hay không.”

Ánh mắt Đường Tụng sáng tỏ, nói chuyện rất thành khẩn, rõ ràng là đã có quyết đoán từ trước.

“60%?” Ba người đồng thời thờ sâu, ánh mắt không giống nhau.

Vì cam đoan quyền khống chế và quyền nói chuyện, công ty lập nghiệp đầu tư vòng A sẽ không cao hơn 30%.

Tuy nhiên, nếu có thể dùng phương thức đầu tư để khuếch trương cổ phần.

Vậy công ty sẽ nhận được lợi ích cực lớn.

Với định giá 33.6 triệu bây giờ để đánh.

Nếu Đường Tụng muốn có 60% cổ phần, hẳn cần đầu tư 50.4 triệu.

Sau khi đầu tư, công ty sẽ được định giá là 84 triệu.

Số tiền này ngoại trừ mở rộng vốn đăng ký ra, còn có 40 triệu rơi vào tài khoản của công ty, tất cả cổ đông dùng chung.

Đối với Duyệt Đồ mà nói, đây quả thực là một cơ hội hiếm có.

“Đường tổng, có thể cho chúng tôi xem điều khoản mua lại hoặc hiệp nghị đánh cược không? Nói thật, ngài ra tay quá hào phóng, chúng tôi lo lắng mình không chịu nổi.” Trán Thôi Thành đã chảy mồ hôi, vừa kích động vừa lo lắng.

Đường Tụng bình tĩnh nói: “Không có hiệp nghị đánh cược, điều khoản mua lại cổ phần cũng rất rộng rãi, chỉ cần các anh không trái với hiệp nghị cạnh tranh thương nghiệp, hoặc là gây ra lỗi lầm quá lớn nào đó, vi phạm pháp luật là được. Hơn nữa, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện điều hành công ty, còn sẽ cung cấp trợ giúp cho các anh.”

“Đường tổng, có thể cho chúng tôi thương lượng một chút không, chỉ cần nửa tiếng là được.” Thôi Thành hơi khẩn trương.

Đường Tụng gật đầu, cười nói: “Đương nhiên là được, tôi về văn phòng trước, các anh cứ thương lượng đi.”

Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Thôi Thành và hai đối tác liếc nhau, đều nhận ra vẻ động lòng trong mắt nhau.

Đây là hơn 50 triệu tài chính được rót vào đây.

Bọn họ có thể tuyển thêm rất nhiều nhân tài, cũng có thể nâng cấp và thay đổi sản phẩm sắp ra mắt, mấy cái Demo cũng có thể bắt đầu chuẩn bị sản xuất hàng loạt.

Mặc dù có thể sẽ đánh mất quyền khống chế công ty, nhưng Đường tổng thật sự là cho quá nhiều.

Bọn họ thảo luận một phen, rất nhanh đã thống nhất ý kiến.

Lại mặc sức tưởng tượng tiền đồ tươi đẹp tiếp theo.

Thôi Thành đứng lên, nắm chặt bả vai hai người bạn thân.

Cười nói: “Đường đi trắc trở lại dài, đi thì sắp tới; đi mà không ngừng, tương lai đều có thể!”

Chương 394: Sờ nhầm

4 giờ chiều, song phương ký kết xong hiệp nghị đầu tư.

Pháp vụ Trương Thành Viễn nghiêm túc nói: “Các vị, tôi sẽ căn cứ điều khoản và nội dung trong hiệp nghị đầu tư để làm văn kiện pháp luật chính thức. Sau khi ký tên xong, Đường tổng sẽ dựa vào thời gian trên hợp đồng để chuyển tài chính vào trong tài khoản công ty Duyệt Đồ.”

Sắc mặt ba người Thôi Thành đỏ ửng, đè nén hưng phấn, nói: “Đã hiểu, chúng tôi sẽ chuẩn bị một phần báo cáo giới thiệu nghiệp vụ, tài vụ, pháp vụ...”

Tiền ba người sáng lập Duyệt Đồ.

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ‘nhà đầu tư’.”

Tiến vào nhà kho.

‘Gói quà đầu tư’ đang yên tĩnh nằm bên trong.

Nhiệm vụ này đã phát động hơn một tháng, cuối cùng cũng hoàn thành.

Bước trở lại văn phòng.

Lập tức mở ra.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ cường chế thu mua’.

“Keng, bạn nhận được 30 triệu tiền mặt.”

Thẻ cường chế thu mua: Sau khi sử dụng đạo cụ, có thể cường chế thu mua cổ phần của một công ty.

Chú 1: Bạn phải tự cung cấp tài chính thu mua cổ phần, quy mô công ty không cao hơn 5 tỷ.

Chú 2: Công ty phải là xí nghiệp dân doanh, có giao dịch cổ phần với bên ngoài.

Xem xong giới thiệu, Đường Tụng có hơi thất vọng.

Vậy mà lại cần mình cung cấp tài chính.

Hắn chế cũng tương đối nhiều, cũng không quá hữu dụng.

Trái lại thì phần thưởng thứ hai rất ngon.

30 triệu tiền mặt!

Số dư: 56.700.000 NDT. Tiền ảo: 9.310.000.

Đường Tụng cảm thấy tài chính khá dư dả rồi.

Bởi vì khoảng thời gian này tuyển thêm rất nhiều nhân viên, các hạng chi tiêu đều tăng lên.

Trước mắt, số dư trong tài khoản văn hóa Đường Trình là 7.230.000 NDT.

Hơn nữa ngày mai còn phải chi tiêu một khoản, dự chi 40% chi phí cho trang trí Thiên Thịnh.

Không do dự.

Đường Tụng trực tiếp liên hệ với giám đốc tài vụ Lý Mỹ Hà, chuyển cho công ty 20 triệu.

Đây chính là lợi ích của xí nghiệp vốn riêng, không cần quá lằng nhằng.

Số dư: 36.700.000 NDT.

Bởi vì có nhiệm vụ ‘1 triệu fan’.

Trước mắt không thể sử dụng tiền TikTok để tuyên truyền tài khoản.

Nhiệm vụ ‘chia sẻ niềm vui’ cũng đã gần như dừng lại, lượng sữa trở nên rất ít.

Trước mắt chỉ có thể rút 1.5 triệu.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng khác là, hắ không up video mới.

Mấy ngày gần đây, Trương Linh Linh đã gửi hơn 10 ý tưởng để hẩn lựa chọn.

Những ý tưởng này đều không tệ, rất hợp với hần, hơn nữa đều là hàng hot gần đây.

Nghĩ nghĩ, Đường Tụng nhả tin cho Trương Linh Linh: “Linh Linh, chuẩn bị một chút, tuần này chúng ta sẽ quay video. Cô giúp tôi chọn một cái thích hợp nhất, cần đạo cụ và thiết bị quay chụp gì thì cứ nói với tôi. Quay chụp ngày nào thì tôi sẽ nói sau, xong việc sẽ mời cô ăn tiệc.”

Tinh...

Trương Linh Linh: “Đã rõ! Đường tổng, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Trương Linh Linh: Ảnh tập gym.jpg.

Đường Tụng thấy vậy thì bật cười, trả lời: “Cái mông vĩnh
lên rất nhiều nha, không phải đẽm mông chứ?”

Trương Linh Linh: “(☉∧☉) Tôi cảm thấy bị sỉ nhục! Đường tổng, bây giờ anh đến, tôi cho anh sờ, cam đoan là hàng thật giá thật! Không có bất kỳ khoa học kỹ thuật nào!”

Trương Linh Linh gần đây rất chăm chỉ tập gym, nàng thường xuyên đăng đủ loại tri thức tập gym lên vòng bạn bè.

Có vẻ như muốn luyện eo mỏng đến 0.7.

Đường Tung cười trò chuyện với nàng vài câu.

Nghe nàng oán giận công việc bận rộn và sinh hoạt gần đây.

Hắn đột nhiên nhớ ra mình có 30% cổ phần của công ty TNHH giải trí Tỉnh Thành.

Đây là một cơ cấu MCN chuyên nghiệp, rất giỏi lăng xê và vận hành tài khoản.

Có lẽ có thể tiến hành bổ sung với công việc của Trương Linh Linh, giúp mình hoàn thành series nhiệm vụ này tốt hơn.

Đây dù sao cũng liên quan đến tiến độ nhiệm vụ chính tuyến.

...

9 giờ tối, Đường Tụng lái xe vào Bắc Thành Hoa Viên.

Đây là lần đầu tiên hắn đến đây kể từ khi Đồng Ngọc Ngôn chuyển nhà, trong lòng vẫn có chút chờ mong.

Đáng tiếc là Trình Nhạc Nhạc gần đây bận học tập, thường xuyên ở trường, hôm nay cũng không về.

Bằng không có thể thử chơi vài trận bóng liên tục.

Mở khóa cửa thông minh, đôi dép lê mới tinh ở ngoài cửa.

Treo áo khoác lên.

Đường Tụng đứng trong phòng khách rộng rãi, lại duỗi lưng một cái.

Ngắm nhìn bốn phía.

Tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

Có thêm rất nhiều vật trang trí nhỏ, còn có một sổ lục lạc, chuông gió...

Còn có thể nhìn thấy một ít dấu vết nấu cơm ở trong phòng bếp.

Mở cửa phòng ngủ chính, Đường Tụng cất bước đi vào trong.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn màu ấm đang tỏa sáng.

Tia sáng hơi mờ mờ.

Sau khi dùng ‘thuốc nhỏ mắt’, thị lực của Đường Tụng rất tốt.

Có thể phát hiện ra bóng người nằm trên giường.

Mái tóc dài đen nhánh bên người nàng hòa làm một thể với bóng đêm.

Trên người đắp một lớp chăn mỏng, bộ ngực phập phồng nhẹ nhàng, hiển nhiên là đã ngủ say.

Liên quan đến việc này, Đường Tụng đúng là hiểu rõ.

Đồng Ngọc Ngôn gần đây rất vất vả chuyện công ty mới và học tập, huấn luyện.

Hôm nay đại khái là mệt muốn chết, cho nên mới ngủ sớm như vậy.

Đóng cửa lại.

Cởi áo sơ mi và quần tây.

Đi vào phòng vệ sinh rửa mặt một phen.

Đường Tụng xốc chăn lên, chui vào.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Đồng Ngọc Ngôn từ phía sau.

Ngón tay lướt qua eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mềm mại tinh tế của nàng.

Bờ môi hôn lên mái tóc dài của nàng, ngửi lấy mùi thơm cơ thể trên người nàng.

“A?”

Đường Tụng chột nhíu mày lại.

Cẩn thận ngửi lại, sờ lại, vuốt ve lại.

Hắn lập tức tỏ vẻ ngưng trọng: “Tù Tình?”

Tù Tình bị hành vi thân mật của hắn quấy nhiễu, mơ mơ màng màng ‘hừ hừ’ hai tiếng.

Ngáp một cái.

Tiếp theo, nàng chậm rãi ngồi dậy. (có ảnh)

Hai mắt vẫn nhắm chặt, lại từ từ đổ vào người Đường Tụng.

Ôm chặt lấy hắn.

Khuôn mặt cọ cọ vào người hắn: “Ngôn Ngôn, cậu về rồi à. Cái giường này quá thoải mái, lại rất rộng rãi, cậu ngủ một mình rất trống trải, còn nữa, cậu đừng sờ ngực mình nữa có được không?”

Ngay sau đó, mũi Từ Từ giật giật hai cái, đôi mắt bỗng nhiên trợn tròn lên.

Chương 395: Mơ xuân có ngân

Từ Tình cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ bên cạnh, nhịp tim lập tức đập rộn lên, mặt đỏ đến tận mang tai.

Nàng tựa đầu vào ngực hắn, một chân khác đang khoác lên đùi hắn.

Còn ôm lấy cánh tay của Đường Tụng, bây giờ không biết phải làm sao, hơi động một chút, liền chạm vào cơ bắp cứng tráng.

“Sao Đường Tụng không mặc áo ngủ?”

Từ Tình cứng đờ, không dám động đây.

Quá lúng túng, loại tình huống này chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ.

Hi vọng lát nữa có thể tìm thấy cơ hội thoát thân.

Đường Tụng nghe thấy tiếng hít thở gấp rút của Từ Tình, nhin không được mà nhếch miệng cười.

Hắn thuận thế vòng tay qua ôm lưng của Từ Tình, ôm chặt hơn.

Bờ môi hôn lên đầu nàng.

Hai người đang nằm trong một tư thế cực kỳ thân mật.

“A! A a a a! Đường Tụng sẽ không tưởng mình là Ngôn Ngôn chứ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!!!”

Thân thể Từ Tình cứng đờ, trong đầu xuất hiện vô số người tí hon, tất cả đều là dáng vẻ gấp gáp và xấu hổ.

Hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Cũng may là trời đã chuyển lạnh, nàng đã chuyển sang mặc áo ngủ.

Chứ nếu mà mặc váy ngủ mỏng, chị sợ là to chuyện rồi.

Vừa nghĩ đến đây, nàng cảm thấy bàn tay của Đường Tụng trên lưng mình bắt đầu hoạt động.

Nàng lập tức lấy lại tinh thần, nội tâm khẩn trương đến cực điểm.

Rất nhanh, tay hắn đã thò vào trong áo ngủ, bắt đầu vuốt ve lưng nàng.

Bàn tay ấm áp dễ chịu kia bắt đầu xoa bóp rất có tiết tấu.

Như là mang theo một ma lực thần kỳ nào đó, hết sức thoải mái.

“Tay quá ấm rồi, xoa bóp cũng quá thoải mái!”

Nàng nhin không được mà ‘lắm bằm’.

Vặn vẹo cái mông nhỏ.

Đường Tụng cảm nhận được hơi ấm trên ngực mình, cũng thấy hơi ngứa ngáy.

Bàn tay vẫn đang xoa bóp lưng cho nàng lập tức leo xuống dưới.

Nắm chặt quả bóng rỏ sau lưng nàng.

“A!” Từ Tình kêu lên một tiếng, vội vàng lăn một vòng, kéo dài khoảng cách với Đường Tụng.

Bởi vì lăn quá nhanh, quần bị kéo xuống một chút.

Nàng cuống cuống kéo lên.

Giả bộ mơ mơ màng màng như vừa tỉnh ngủ.

Nói: “Đường... Đường... Đường Tụng! Sao cậu lại ở đây? Vừa có chuyện gì vậy? Hình như tôi nằm mơ, có người đá tôi một cái.”

Tuy nhiên, khả năng diễn xuất của nàng quá kém.

Sắc mặt lại đỏ bừng, thân thể không ngừng giãy dụa.

Đường Tụng không vạch trần nàng, cười tủm tỉm nói: “Sao cậu lại chạy lên giường của Ngọc Ngôn?”

“Tôi... tôi chỉ cảm thấy cái nệm này rất thoải mái, cơm nước xong liền nằm xem phim, không biết ngủ gật từ lúc nào.” Đôi mắt đen xì của Từ Tình vẫn chìn chăm chăm xuống giường, không dám ngẩng đầu lên.

Đường Tụng ngồi dậy, nhìn thẳng vào nàng: “Nếu thích thì tôi có thể tặng cậu một cái.”

Từ Tình sáng mắt lên, lại vội vàng từ chối, nói: “Không thể nhận không thể nhận, Ngôn Ngôn biết sẽ đánh chết tôi.”

Dù sao cũng là mặt hàng cao cấp giá 300.000.

“Không sao, tôi có thể thuyết phục cô ấy.” Đường Tụng nhìn vào khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của nàng, nói: “Hay là cậu nằm thêm một lát, chúng ta cùng cày phim.”

Từ Tình nghe vậy, lập tức không nhin được.

Bờ môi nàng run rẩy.

Nhìn cơ bụng và cơ liên sườn mê người của Đường Tụng.

Kẹp chặt chân lại nói: “Không cần, Ngôn Ngôn sắp về rồi, tôi không quấy rầy hai người nữa.”

“Vậy lần sau có cơ hội thì cùng cày phim nha.” Đường Tụng đưa tay xoa đầu nàng.

Ánh mắt Từ Tình trốn tránh, đầu óc như sắp nổ tung.

“Có cơ hội?! Có ý gì?”

Đường Tụng cười nói: “Thật ra tiếng Nhật rất không tệ, cậu thích xem phim nhật không? Nếu cùng xem, tôi có thể phiên dịch cho cậu.”

“(☹☹) ...Tôi thích phim Hàn hơn!”

“Phi! Đồ đều! Đây là muốn mình cảm sừng bạn thân mà! Không có cửa đâu!”

“Phim Hàn à? Chỗ tôi cũng có một số bộ truyện tranh Hàn, là bạn đại học La Khải Lượng gửi cho tôi. Đã để trong ổ cứng rất lâu, có rất nhiều tình tiết không hiểu được. Tôi đã chuyển nó vào ổ cứng NAS trong phòng giải trí ở nhà, nếu có thời gian, có thể đi qua nghiên cứu thảo luận.”

Nội tâm Từ Tình hết sức bồn chồn.

“Từ Tình tôi có chết đói, chết bên ngoài, nhảy xuống từ nơi này, cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với chị em tốt.”

Nàng nghiêng đầu qua chỗ khác, lẩm bẩm nói: “Tôi không có hứng thú với truyện tranh. Đúng rồi, tôi còn chưa làm xong việc, vậy... tôi về phòng trước, bái bai!”

Nói xong, lại cẩn thận từng li từng tí mà leo xuống giường.

Theo hai chân tiếp xúc với mặt đất lạnh buốt.

Nàng cũng không lo được dép lê, vội vàng lắc mông nhỏ chạy trốn ra ngoài.

Trở lại phòng, Từ Tình đóng chặt cửa.

Đứng trên ban công phòng ngủ, ngẩn người nhìn ra ngoài một lúc lâu.

Trở về giường, lại điên cuồng lăn lộn.

Tự lẩm bẩm, thì thầm một lúc lâu.

Không biết lại ngủ say từ lúc nào.

Đêm nay, nàng nằm mơ.

Mơ thấy mình trở lại thời đại học.

Hình như là trong lớp học tự chọn của Đồng Ngọc Ngôn.

Ánh nắng tươi sáng, thời tiết rất đẹp, nhiệt độ khoảng 25, 26 độ.

Nàng trang điểm theo phong cách Hàn, mái tóc dài bay phấp phới.

Mặc váy đầm gợi cảm, cầm ví da trong tay, trên cổ tay đeo đồng hồ Cartier.

Được vô số các bạn học nam thèm nhỏ dãi, ánh mắt nhìn nàng đầy ngưỡng mộ.

Được mấy bạn học nữ tặng bóc, tán dương, hâm mộ.

Có shipper lái xe điện vì nhìn nàng mà rơi xuống cống rãnh.

Có hai chiếc xe con đi ngang qua, vì nhìn nàng mà hôn nhau.

Đám mây trên trời cũng biến thành hình trái tim, giúp nàng ngăn cản tia tử ngoại từ mặt trời.

Một loạt soái ca chạy đến bắt chuyện với nàng, cầu xin wechat của nàng.

Nàng vênh mặt lên, dáng vẻ rất đắc ý.

Nhưng cũng không để ý đến đám người này, đi vào trong một phòng họp có hình bậc thang.

Khi nàng vừa bước vào.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn qua.

Đồng Ngọc Ngôn vẫy tay với nàng, ra hiệu nàng mau qua đó.

Nàng lại lắc đầu, đi thẳng đến hàng cuối cùng của lớp học.

Nhìn Đường Tụng đang đọc Manhwa Hàn ở nơi này.

Hắn nhìn thấy nàng đi đến, kích động đến toàn thân run rẩy.

Dáng vẻ của hắn dù phong nhã, nhưng lại lồi thối lệch thếch, mái tóc rối bời, làn da cũng rất kém.

Từ Tình nhìn xuống hắn, khoanh tay trước ngực.

Đám mây hình trái tim kia hơi tránh ra.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào trong lớp học.

Nàng như một nữ vương, mở miệng nói: “Tôi cho cậu một cơ hội làm bạn trai tôi, trong vòng 3 phút, cậu phải nói câu tỏ tình khiến tôi hài lòng.”

Nàng vừa nói xong, tiếng bàn tán lập tức bùng nổ.

Đồng Ngọc Ngôn trực tiếp kêu lên: “Không thể! Không thể! Hai người không thể!”

Đường Tụng há hốc mồm, tròn mắt như sắp rơi ra ngoài.

Trên đầu toát ra những bong bóng màu hồng, từng cái vỡ tan, bên trong toàn là các vết mặt của Từ Tình.

Hắn quỳ một chân trên đất, không biết móc đâu ra một chiếc nhẫn, gào lên những lời tỏ tình sến súa.

Đường Tụng nói một đồng lời ngon ngọt.

Từ Tình càng nghe càng sáng khoái, lòng bàn chân nàng dâng lên từng đóa từng đóa hoa tươi.

Quần áo trên người nàng bỗng biến thành váy cưới trắng noãn.

Vươn tay.

Đường Tụng mừng rỡ như điên, giúp nàng đeo nhẫn, rồi điên cuồng hôn lên mu bàn tay nàng.

Giống như không ngờ mình lại có thể lọt vào mắt xanh của nữ thần Từ Tình vậy.

Đồng Ngọc Ngôn chạy đến, cố gắng ngăn cản tất cả.

Đường Tụng cản lại, kiên định nói: “Người tôi yêu nhất thật ra là Từ Tình.”

Từ Tình lại vỗ mạnh lên hông hắn: “Đồ đêu! Cậu dám vứt bỏ Ngôn Ngôn!”

Không biết vì sao, nàng lại bị Đường Tụng dùng sức ôm chặt, hôn lên cánh môi nàng.

Lại ôm nàng lên ghế phụ chiếc Bentley.

Kéo nàng đến Yến Giang Biệt Viện của hắn.

Trên chiếc giường rộng rãi mềm mại, hai người bắt đầu chơi bóng rổ, mồ hôi đổ như mưa.

...

Sáng sớm, Từ Tình tỉnh dậy.

Khóe miệng chảy nước miếng, làm cho gối ướt một mảnh.

Nàng ôm lấy con búp bê, bắt đầu uốn qua uốn lại, trên mặt vừa đỏ vừa nóng.

Cầm cốc nước trên đầu giường, uống một ngụm hơn nửa cốc.

Rất nhanh, nàng cảm nhận được cái gì đó.

Vội vàng đứng dậy đi thay đồ lót.

Nhưng vẫn không thể trấn an nội tâm xao động.

Cả người rúc vào trong chăn.

Bắt đầu vụng trộm kết án!

Chương 396: Like

Ngày 1 tháng 11 năm 2022, nhiều mây, 7-14 độ C.

6:30 sáng, sắc trời mới tảng sáng.

Đường Tụng tỉnh dậy.

Tối hôm qua ngủ hơi muộn, cộng thêm gần đây nghỉ ngơi hơi ít, nên hẳn hơi buồn ngủ.

Giúp Đồng Ngọc Ngôn đắp chăn, lại hôn lên mặt nàng một cái.

Rửa mặt xong, tỉnh táo hơn nhiều.

Sau đó liền đi ra ngoài.

6:50, mặt trời vừa mới dâng lên.

Ánh nắng đâm thủng tầng mây mỏng manh, gió lạnh cuối thu thổi tan sương mù.

Bởi vì không có quần áo thay, Đường Tụng cũng không rèn luyện.

Dạo bước dọc theo con đường.

Gió sớm có chút lạnh lẽo.

Hắn nắm chặt áo khoác, đi vào một cửa hàng bữa sáng gần đó.

Chọn một phần tào phớ và một lồng bánh bao thịt.

Lấy điện thoại ra, vừa lướt TikTok vừa ăn sáng.

Ngay sau đó, hắn chợt dừng lại.

Vậy mà lại lướt thấy tác phẩm mới của Thu Thu.

Chắc là quay trong ký túc xá, là một video biến hình.

Bắt đầu là quần đùi gợi cảm, áo cộc tay, biểu cảm rất đáng yêu.

Nàng đứng múa vài giây.

Sau đó tay phải vung lên, hình ảnh lập tức hoán đổi.

Sau khi biến hình.

Nàng mặc áo sơ mi trắng, váy đen, tất đen, giày cao gót.

Mang theo kính nửa gọng, tay cầm cuốn sách.

Bộ ngực 34D cao ngất được phác họa ra hình dáng hoàn mỹ trên áo sơ mi.

Khuôn mặt lạnh lẽo vô cảm, nhìn trông cực kỳ cao ngạo lạnh lùng lại quyến rũ.

Đường Tụng còn nhớ, hai ngày trước lướt TikTok thì cũng tiện tay like một video cùng loại.

Mở trung tâm cá nhân, tìm lịch sử.

Quả nhiên là có.

Là video của một cô nàng rất hot.

Lúc đó hấn cũng đang tìm ý tưởng mới, thấy video này không tệ cho nên tiện tay ấn like.

Tiến vào trang chủ của Thu Thu, rất lâu rồi hấn chưa vào xem.

Xem vài video gần đây của nàng.

Đường Tụng chột nhướn mày lên, nội tâm sinh ra cảm giác hoang đường.

Thỉnh thoảng hấn cũng lướt TikTok.

Nhìn thấy thứ hay ho thì còn like, cũng không ản lịch sử like, những người khác muốn thì đều có thể thấy.

Hình như tất cả những video mỹ nữ mà hắn từng like.

Thì Thu Thu đều sẽ phục chế lại một lần.

Hôm nay mình lướt thấy video của nàng.

Đại khái cũng là bị TikTok đánh dấu yêu thích, Thu Thu lại cố gắng quay chụp những video như vậy.

Nên xác suất lướt đến video của nàng là rất cao.

“Nàng sẽ không phải là cố tình quay cho mình xem chứ?”

Trong nháy mắt, Đường Tụng đều cảm thấy sợ.

Hắn nghĩ mãi không rõ, mình đào góc tường của Vương Vân Phong từ bao giờ?

Trước kia còn chế giễu nàng yêu đương mất nảo.

Đến lúc rơi vào người mình, sao lại thấy hơi cảm động rồi?

Lắc lắc đầu.

Đường Tụng tiện tay cho nàng một like.

Ăn sáng xong, mua hai phần cho Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình.

Đường Tụng đi trở về.

Cuối thu chỉ còn một tuần cuối cùng, lá cây đã rụng gần hết.

Một trận gió thổi qua, lá cây lại càng thưa thớt hơn.

Giống như những con bướm bay múa xoay tròn rơi xuống.

...

“Thu Thu, rời giường! Đi học thôi!” Trương Linh Linh vỗ vỗ chân.

Đại học năm 4, thỉnh thoảng vẫn có vài tiết học.

Nhưng bình thường đều là những môn tự chọn, quản lý khá lỏng lẻo, đồng thời chương trình học cũng rất ít.

Mục đích là để cho sinh viên có đủ thời gian tự do, sắp xếp công việc của bản thân.

Để sinh viên có thể đi thực tập, đi tìm việc làm, làm thêm, cố gắng học tập thêm các kiến thức chuyên nghiệp, thi nghiên cứu sinh.

Môn học hôm nay có dính đến biên tập video.

Bởi vì được Đường Tụng cho phép, sau này sẽ giúp hấn biên tập video.

Các nàng đã bắt đầu học kỹ thuật mới, muốn làm càng tốt hơn.

Đối với môn học tự chọn này, tự nhiên là không bỏ qua.

Thu Thu nghe vậy, lập tức khởi động máy.

Vén chăn xuống giường.

Hít...

Ý lạnh cuối thu khiến nàng rung mình một cái.

Buộc tóc, chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, trang điểm qua loa một lần.

Mua bữa sáng trong nhà ăn, rồi kéo Trương Linh Linh vào lớp học.

Còn 20 phút nữa mới đến giờ.

Thu Thu mở laptop lên, xem các video mới quay chụp tới qua, vừa thương lượng với Trương Linh Linh.

Vừa ăn bánh bao, thỉnh thoảng lại uống ngụm cháo.

Thu Thu miệng không to, ăn cơm nhả nhặn, nhìn rất có cảnh đẹp ý vui.

Trương Linh Linh ở bên cạnh thì khá tùy tiện, thỉnh thoảng còn chào hỏi người quen.

Nàng có quan hệ khá rộng, trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười thoải mái.

Khuôn mặt mộc mạc, lại trang điểm nhẹ, nhìn rất thoải mái.

Hai tháng gần đây, cách ăn mặc của nàng càng ngày càng thời thượng.

Mỗi ngày đều tập gym, dáng người cũng dần dần đẹp hơn.

Nhìn qua cũng là một tiểu mỹ nữ tràn đầy thanh xuân.

Dần dần, cũng hấp dẫn một số nam sinh ưu tú theo đuổi.

“Mỹ nữ Linh Linh, chào buổi sáng, không có ai ngồi cạnh chứ? Tôi có thể ngồi cùng chị không?” Có một nam sinh cố ý nhích lại gần, biểu cảm mang theo chút nịnh nọt và ái mộ.

Trương Linh Linh khoát tay, cười từ chối: “Mộc sư đệ, có Thu Thu ở đây, tiếng mỹ nữ này nghe rất khó chịu, cho nên rất xin lỗi, không cho phép cậu ngồi cạnh chị đâu, ha ha.”

Nàng tự nhiên có thể nhìn ra tâm tư của vị sư đệ này.

Đối phương cũng rất đẹp trai, tính cách cũng không tệ, rất được hoan nghênh trong câu lạc bộ.

Đáng tiếc là có Đường Tụng ở phía trước, nàng thật sự không có ý gì.

Trương Linh Linh ghé vào laptop của Thu Thu, nhỏ giọng thảo luận gì đó.

Một nam sinh khá đẹp trai trực tiếp ngồi xuống, trên người mặc áo da đen và quần jean.

Hắn dừng dừng nói: “Trương Linh Linh, chúng ta đổi chỗ đi, tôi có mấy lời muốn nói với Thu Thu.”

Trương Linh Linh nhú mày: “Phạm Thần Nguy, cậu xong chưa? Thu Thu đã từ chối cậu rồi, cậu không cần phải dây dưa như vậy chứ?”

Phạm Thần Nguy nhướng mày, thản nhiên nói: “Cô ấy từ chối là chuyện của cô ấy, tôi thích là chuyện của tôi.”

“Đồ mặt dày.” Trương Linh Linh cạ lời.

Phạm Thần Nguy ngã xuống bàn, nháy mắt với Thu Thu, cười nói: “Thu Thu, ngoại hình của cậu quá tuyệt vời. Có cần nhắc đến chuyện ký kết với cơ cấu MCN cỡ lớn không? Hoặc là vào giới giải trí phát triển? Trong nhà tôi có quan hệ ở lĩnh vực này, có thể giúp cậu một tay. Tối nay có rảnh không? Chúng ta đi ăn cơm, tôi lái xe đưa cậu đi dạo.”

Nói xong, còn móc chìa khóa Mercedes ra lắc lắc.

Trương Linh Linh mỉm cười, cũng móc chìa khóa của mình ra.

Cũng lắc lắc trước mặt Phạm Thần Nguy.

Nàng ôm eo Thu Thu, cười nói: “Đáng tiếc, đêm nay Thu Thu sẽ ngủ với tôi.”

Thu Thu che miệng cười, thuận thế tựa vào vai Trương Linh Linh.

Phạm Thần Nguy lạnh lùng nhìn hai người, cũng không nói gì nữa.

Có những người khác ở bên cạnh, cộng thêm bắt đầu vào học, Thu Thu cũng không nói chuyện công việc nữa.

Nàng lấy điện thoại ra, mở TikTok.

Lập tức vào trang chủ của Thằng Tư để xem.

Lại xem lại video mới nhất.

Tiếp đó ấn mở lịch sử yêu thích của hẳn.

Ánh mắt tập trung vào một like mới nhất.

Nàng trợn trong mắt, sao thấy quen mắt thế nhỏ?

Lập tức ý thức được, đây chính là nàng.

Hồ hấp của nàng lập tức gấp rút, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

“Đường Tụng vậy mà lại like cho mình? Đây là cổ vũ mình sao?”

Thu Thu ôm điện thoại, cảm giác toàn bộ thế giới đều trở nên vô cùng tươi đẹp.

Trương Linh Linh chú ý thấy vẻ khác thường của nàng.

Vỗ vỗ đùi nàng, nói nhỏ: “Thân ái, sao thế?”

Thu Thu đưa điện thoại qua, hưng phấn nói: “Cậu xem đi! Đường Tụng like!”

Trương Linh Linh véo má nàng: “Giờ cậu yên tâm rồi chứ? Đường Tụng không thù dai như vậy.”

“Ừ!” Thu Thu dùng sức gật đầu: “Sau này mình sẽ biểu hiện tốt một chút.”

Trong khoảnh khắc này.

Nàng giống như một cô bé nhận được một món quà thích nhất, cười vô cùng ngọt ngào.

Phối hợp với khuôn mặt hệ cấm dục, nhìn trông cực kỳ đẹp.

Không ít nam sinh đang nhìn trộm nàng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phạm Thần Ngụy nhin không được mà nhúu mày.

Ý thức được vấn đề.

Hấn liếc nhìn màn hình, nhớ kỹ ảnh chân dung và id Tháng Tư này.

Chương 397: Gói quà xe xí nghiệp

Cao ốc Nguyệt Thành, văn phòng tổng giám đốc.

“Đường tổng, đội ngũ của Thiên Thịnh đã bắt đầu khởi công, 7 cửa hàng đồng thời sửa chữa...”

“Ngoài ra, chuyện mượn sách báo qua công nghệ thông minh mà cậu đã nói, chúng ta đã liên hệ với Duyệt Đồ và Thiên Thịnh, cửa hàng mới sẽ áp dụng thiết kế mới nhất. Bởi vì nhân công sung túc, đại khái cần khoảng 22 ngày là xong xuôi...”

Tạ Vũ Đồng khép tài liệu lại, trên mặt mang theo nụ cười phấn chấn.

Mọi chuyện còn thuận lợi hơn nàng tưởng tượng.

Nàng theo sát toàn bộ quá trình, khiến cho nàng rất có cảm giác thành tựu.

Đương nhiên, cũng không thể thiếu được sức ảnh hưởng của con quái vật không lồ tập đoàn Đường Tổng ở phía sau.

Ví dụ như nội thất của phòng cà phê, toàn bộ đều từ xí nghiệp gỗ Thành Nguyên làm.

Công ty này nằm dưới cờ tập đoàn Đường Tổng.

Sau khi nhận được đơn đặt hàng, dưới tình huống không có phí đặt cọc, họ đã bắt tay vào sản xuất.

Đường Tụng dựa vào ghế.

Nhìn Tạ Vũ Đồng đứng trước bàn làm việc.

Cười nói: “Khoảng thời gian này chị vất vả rồi, cho chị nghỉ vài ngày, nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nữa chúng ta sẽ tuyển thêm người. Đương nhiên, nếu chị cảm thấy không thoải mái, tôi có thể xoa bóp cho chị.”

Nói xong, hắn chỉ vào phòng nghỉ riêng ở bên cạnh.

Nơi đó có một cái giường không to không nhỏ.

Khuôn mặt đoan trang của Tạ Vũ Đồng lập tức đỏ lên.

Không nhịn được mà nghĩ đến nụ hôn và ngày cuối tuần kiều diễm kia.

Nàng khép chặt chân lại.

Nghiêm túc nói: “Không cần, cảm ơn Đường tổng quan tâm.”

Nói xong vội vàng quay người rời đi, giống như là đang sợ hãi.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem báo cáo tài vụ do Lý Mỹ Hà gửi đến.

Hai giờ chiều, âm thanh nhắc nhở chột vang lên.

“Keng, chúc mừng tức chủ, nhiệm vụ ‘công ty mới thành lập’ đã hoàn thành.”

Đường Tụng lập tức phản chấn.

Với tư cách là công ty đầu tiên của mình ở thế giới thực, văn hóa Đường Trình thỏa mãn mọi mong chờ với tương lai của hắn.

Hai tháng gần đây, theo phúc lợi và đãi ngộ hoàn thiện, công nhân viên phong phú, nghiệp vụ cũng được xác định.

Công ty đã đi vào quỹ đạo.

Tiếp theo chính là kinh doanh mấy chi nhánh, vận doanh tốt cái nhãn hiệu phòng cà phê Thời Gian này.

Từng bước mở rộng ra các thành phố khác.

Mở nhà kho.

Bên trong có thêm ‘gói quà xe xí nghiệp’ đang sáng long lanh.

Nếu là gói quà, vậy tuyệt đối không chỉ là một chiếc xe.

Theo quy mô công ty tăng lên, nhân viên xuất hành giải quyết công vụ cũng là một vấn đề cần xử lý.

Ví dụ như lúc trước, Đường Tụng và nhân viên phòng thị trường đi khảo sát cửa hàng, cơ bản đều dùng xe cá nhân.

Đường Tụng móc tất chân ra, vuốt ve vài cái.

Rồi mới mở gói quà.

“Keng, bạn nhận được Rolls Royce Gusttavo x1.”

“Keng, bạn nhận được Audi A8L x2.”

“Keng, bạn nhận được Benz V260L x2.”

“Keng, bạn nhận được Toyota Coaster x1.”

“Keng, bạn nhận được Audi A6L x5.”

Nice!

Đường Tụng không khỏi đứng dậy.

Mặc dù hẳn đã là đại lão có giá trị con người hơn tỷ, nhưng có thể chơi miễn phí nhiều xe sang như vậy, nội tâm vẫn rất thoải mái.

Chú: Thủ tục mua xe sẽ hoàn thành trong vòng ba ngày, mời chỉ định người tiến hành tiếp nhận.

Đường Tụng tràn đầy phấn khởi.

Tính toán đơn giản một cái.

Đây là một phần thưởng tiếp cận 15 triệu.

Các loại xe rất phong phú.

Bao gồm xe sang Rolls Royce Gusttavo cho tổng giám đốc, Toyota Coaster cho đội ngũ, Benz 7 chỗ.

Đối với văn hóa Đường Trình bây giờ mà nói, tuyệt đối là đủ.

Nhất là chiếc Rolls Royce Gusttavo trị giá gần 7 triệu, cực kỳ hợp ý hắn.

Nhưng loại xe dài này, không thích hợp tự lái.

Nhất định phải tìm tài xế.

Nhân vật tài xế này rất quan trọng, làm không tốt sẽ có vấn đề lớn.

Nghĩ nghĩ, Đường Tụng vẫn quyết định.

Chờ nhận xe xong, trực tiếp liên hệ an ninh Thịnh Đường, nhờ họ tìm một người đáng tin cậy.

Như vậy có thể tránh được những tai họa ngầm không đáng có.

Kiểm kê xong.

Đường Tụng đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Nhìn ngựa xe như nước và nhà cao tầng bên ngoài.

Trong lúc nhất thời lại hơi thất thần.

Công ty đã đi vào quỹ đạo.

Trong bất tri bất giác, hắn cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, thì âm thanh nhắc nhở lại vang lên lần nữa.

“Keng, chúc mừng túc chủ, công ty TNHH quốc tế Tinh Phong đã được thành lập, giấy phép và thủ tục đã gửi qua. Tổng bộ công ty: Khách sạn quốc tế Tinh Phong...”

Đình linh linh... chuông điện thoại chọt vang lên.

Đường Tụng đóng giao diện hệ thống, cầm điện thoại lên xe,

Là Lâm Cảnh của phòng luật sư Đường Kim.

Nghe máy.

“Luật sư Lâm, chào buổi chiều.” Tâm trạng Đường Tụng rất tốt.

Lâm Cảnh có chút được yêu mà sợ, nói: “Đường tổng, chào buổi chiều! Công ty TNHH quốc tế Tinh Phong đã được đăng ký theo yêu cầu của ngài. Trước mắt đang thay đổi hợp đồng lao động của nhân viên, không biết ngài có sắp xếp gì về nhân sự không?”

Đường Tụng sờ cằm, hỏi: “Nhân phẩm và năng lực của tổng giám đốc khách sạn thế nào?”

Hắn biết Đường Kim và Đức Tụ Nhân có hợp tác rất sâu.

Đại khái là đã điều tra qua một lần.

Quả nhiên, Lâm Cảnh nhanh chóng đáp: “Tổng giám đốc đương nhiệm là Lâm Vân Vinh, 43 tuổi, bằng MBA đại học Kinh tế tài chính Ma Đô, có 15 năm kinh nghiệm quản lý khách sạn...”

“Tổng hợp lại, được Đức Tụ Nhân chấm điểm là A, đủ để đảm nhiệm chức vị. Đường tổng, các nhân viên quản lý khác của khách sạn cũng được bình xét cấp bậc, lát nữa tôi sẽ gửi

đến hòm thư của ngài. Nếu ngài muốn điều chỉnh nhân viên, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Đường Tụng hài lòng nói: “Luật sư Lâm vất vả rồi.”

“Nên làm mà! Ngài quá khách khí! Mặt khác, 35% cổ phần của giải trí Tinh Thành đã làm xong thủ tục chuyển nhượng. Ngài có muốn tổ chức họp ban giám đốc, xin một ghế trong đó không?”

Đường Tụng nghĩ đến series nhiệm vụ TikTok của mình, nói không chừng có ngài sẽ cần dùng.

Liên gật đầu nói: “Cũng được, làm phiền anh báo với bọn họ giúp tôi.”

“Vâng Đường tổng, vậy tôi không quấy rầy ngài nữa, có vấn đề gì ngài cứ gọi cho tôi.”

Cúp máy.

Đường Tụng bật máy tính lên, bắt đầu tìm hiểu tin tức về khách sạn quốc tế Tinh Phong.

Chuẩn bị hai ngày nữa sẽ đi khảo sát thực địa.

Chương 398: Từ Tình: Chưa tỉnh mộng!

Tầng 27 cao ốc Nguyệt Thành, công ty TNHH khoa học kỹ thuật internet Ngôn Tinh.

“Chỉ có liên hệ chặt chẽ giữa mục tiêu chiến lược của xí nghiệp với ...”

Lưu Nguyên Hoa đứng trong phòng họp, chỉ vào Powerpoint mà nói.

Ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn rực rỡ, cả người tràn đầy phấn chấn.

Mấy ngày trước, nàng bắt được đơn hàng của trang trí Thiên Thịnh xong, đầu gió trong công ty đã hoàn toàn đổi hướng.

Sau đó, nàng trực tiếp xin công ty cho nghỉ dài hạn.

Tập trung vào huấn luyện và học tập, chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo.

Trong quá trình này.

Nàng cho thấy lòng cầu tiến và lực chấp hành rất mạnh.

Được xưng là mất ăn mất ngủ.

Ngay cả nói chuyện với Đường Tụng cũng trở nên ít hơn.

Thời gian nghỉ ngơi.

Trương Hân Vũ cười mỉm, bu lại: “Ngọc Ngôn, chuyện lần trước tôi nói, cô cân nhắc đến đâu rồi?”

Ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn lấp lóe.

Nàng vốn định thương lượng với Đường Tụng một chút, nghe ý kiến của hắn.

Sau khi gặp chuyện Tạ Vũ Đồng, ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại giấu đi.

Nếu như có thể ôm đùi Tô Ngư, có phải là sẽ phát triển tốt hơn hay không?

Như vậy, chờ đến khi mình có thành tích rồi, để Đường Tụng hiểu được năng lực của mình, gia tăng sức nặng trong lòng hắn.

Đồng Ngọc Ngôn thả hắt ra, nói: “Chị Hân Vũ, cảm ơn chị và Tô Ngư tiểu thư tin tưởng, tôi đáp ứng chuyện nhập cổ phần.”

“Ngọc Ngôn, cô quyết định rất chính xác.” Lòng mày của Trương Hân Vũ chột giần ra.

Nàng lấy ra một tờ danh thiếp: “Đây là điện thoại tư nhân của Tô Ngư tiểu thư. Sau này cô có vấn đề gì trong công việc hoặc sinh hoạt, Tô tiểu thư đều có thể trợ giúp. Ngoài ra, không biết cô đã nghĩ đến phương hướng phát triển của Ngôn Tinh chưa?”

Đồng Ngọc Ngôn nghĩ nghĩ, nói: “Nghề chính của tôi là lập trình viên, muốn bắt tay vào từ phần mềm. Chẳng qua bây giờ chỉ có vài ý tưởng, nhưng chưa thành thực. Chị Hân Vũ, chị có đề nghị gì sao?”

Trương Hân Vũ cười nói: “Tô Ngư tiểu thư đã ủy thác phe thứ ba điều tra về công ty Cộng Doanh hôm trước. Đội ngũ sáng lập của bọn họ không tệ lắm, với lại còn có không ít bạn học của cô. Tô Ngư tiểu thư đã ủy thác công ty săn đầu người liên hệ với bọn họ, chỉ cần Tô tiểu thư hoàn thành bom tiền nhập cổ vào Ngôn Tinh. Phần lớn người trong số họ sẽ nhập

chức Ngôn Tinh, đồng thời Tô tiểu thư cũng sẽ cung cấp nhà máy gia công chất lượng tốt hơn cho mọi người.”

Đồng Ngọc Ngôn nghe vậy, trái tim liền nhảy lên.

Cho đến giờ, nàng vẫn không phải là một người rộng rãi, có oán báo oán mới là nguyên tắc của nàng.

Một chiêu rút củi dưới đáy nồi này, cực kỳ hợp ý nàng.

Đội ngũ phản bội, tuyệt đối là tổn thương cực lớn.

“Nhậm Tử Hiên, Đặng Tử Vân, Lý Thụ Kỳ.” Nàng tự lắm bầm.

Một lát sau, nàng cười nói: “Chị Hân Vũ, có thể giúp tôi đào Lý Thụ Kỳ qua đây không? Trình độ đối phương không tệ, nhưng người này có quan hệ rất tốt với Nhậm Tử Hiên, chỉ sợ là không dễ lắm nhỉ?”

Trương Hân Vũ nghe vậy, liền lộ ra vẻ thương thức.

“Quả nhiên giống như Tô Ngư dự đoán, đúng là một người thú vị.”

Nàng tự tin nói: “Tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, không lâu sau, đội ngũ hạch tâm của Cộng Doanh sẽ xuất hiện trong phòng làm việc này, nghe theo lời cô.”

...

Viện nghiên cứu thiết kế Đường Tống (Ma Đô).

Tô Ngư dừng tay, tiếp nhận điện thoại trong tay trợ lý.

Nghe vài câu, khóe miệng không khỏi cong lên.

Cúp máy.

Nàng mở album ảnh, liếc nhìn từng tấm ảnh bên trong.

Tấm ảnh mới nhất, là Đường Tụng mặc âu phục chính thức tham gia tiệc rượu.

Nàng lưu luyến không rời.

Sau đó lại gọi một cuộc.

Nhỏ giọng an bài gì đó.

...

Từ Tình ngồi trên bàn làm việc, vuốt ve chiếc đồng hồ Cartier trong tay.

Trong đầu còn đang suy nghĩ đến giấc mơ đêm hôm qua.

Thỉnh thoảng lại cười ngây ngô.

Ngây ngốc một lúc lâu.

Trong đầu đột nhiên có một suy nghĩ.

“Nếu như thật sự trở về thời đại học, mình rốt cuộc có nên chủ động theo đuổi Đường Tụng hay không?”

Ý nghĩ này vừa sinh ra.

Trong đầu nàng đã xuất hiện hai người tí hon.

Một cái trên đầu có sừng, ăn mặc như ác ma tà ác.

Một cái trên đầu có vòng sáng, phía sau có cánh, là một thiên thần đáng yêu.

Hai người tí hon bắt đầu tranh cãi kịch liệt.

Ác ma: “Nên! Phải nhân lúc người khác còn chưa phát hiện ra, trực tiếp bắt lấy, mỗi ngày ba ba ba với nhau!”

Thiên thần: “Không được, đó là bạn trai tương lai của Ngôn Ngôn!”

Ác ma: “Đó là tương lai, không phải là còn chưa phát sinh sao?”

Thiên thần: “Thế nhưng mà...”

Ác ma: “Cơ bụng 8 múi, cơ liên sườn, túi xách, Bắc Thành Hoa Viên, 20 triệu, Ngôn Tinh...”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Từ Tình ôm đầu, nhin không được mà kêu lên.

Đám đồng nghiệp chung quanh đều kinh ngạc nhìn qua.

Bạch Duệ quan tâm hỏi: “Tiểu Tình, sao thế?”

Từ Tình vội vàng che miệng, nói nhỏ: “Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi đang suy nghĩ một vấn đề trong công việc, nhất thời lại quá nhập tâm.”

“Rất cố gắng nha.” Bạch Duệ mỉm cười.

Từ Tình xấu hổ cúi đầu xuống, đôi mắt bắt đầu đảo vài vòng.

Tình... âm báo wechat vang lên.

Sếp Bạch: “Tiểu Tình, gần đây biểu hiện rất không tệ, tiếp tục cố gắng, tôi đã xin lãnh đạo, từ tháng sau lương sẽ tăng thêm 500.”

Từ Tình sáng mắt lên, lập tức phấn chấn.

Còn có chuyện tốt này!

Hiện giờ lương của nàng là 4000, tăng thêm 500 là 4500.

Thấp hơn 5000 là không cần nộp thuế.

Công ty lại nộp bảo hiểm rồi.

Vậy có nghĩa, mỗi tháng nàng sẽ có thêm 500 NDT!

Nàng lạng lẽ cho Bạch Duệ một ngón tay cái.

Lại làm ra vẻ cảm kích đến chảy nước mắt.

Tình...

Sếp Bạch: “Có phải nên mời tôi ăn bữa cơm chúc mừng không?”

Từ Tình nghĩ nghĩ, sáng khoái nói: “Không có vấn đề! Mời anh ăn KFC!”

Bạc Duệ ngẩn người, lại không khỏi bật cười.

Trả lời: “Vậy tôi phải ăn hai phần!”

Từ Tình liếc trộm sếp Bạch mập mạp, nhìn không được mà lắc đầu.

Bảo sao lại béo như vậy!

Đang định trả lời, điện thoại lại rung lên.

Là một số lạ.

Nàng đứng dậy, chạy ra hành lang nghe máy.

“Alo, xin chào?”

Một giọng nữ êm tai truyền đến: “Alo, chào ngài, là cô Từ Tình đúng không?”

“Là tôi, xin hỏi ai vậy?” Từ tình hơi nghi hoặc.

“Tôi là Lục Tuyết, HR bên Nhất Tâm Truyền Môi, lần này gọi cho ngài, là muốn hỏi ngài có ý định đổi việc không?”

Từ Tình nhất thời tròn tròn mắt, khó tin nói: “Nhất Tâm Truyền Môi?”

“Đúng, chi nhánh tại Yên Thành của chúng tôi đang chiêu binh mãi mã, không biết cô có ý nguyện gia nhập chúng tôi không?”

Từ Tình véo véo mặt mình.

Rất đau, không phải nằm mơ.

Nàng tự nhiên biết Nhất Tâm Truyền Môi, xem như là công ty cạnh tranh với công ty nàng đang làm.

Nhưng quy mô khác nhau một trời một vực.

Nhất Tâm Truyền Môi là công ty con dưới cờ giải trí Tụng Mỹ.

Trong lĩnh vực marketing truyền thông, marketing truyền thông mới, marketing nội dung, quảng cáo internet, vân vân... đều có đội ngũ chuyên nghiệp phục vụ.

Nghe nói tài nguyên của hơn 5000 nhà truyền thông, hơn 2000 nền tảng, hơn 100 tên biên tập hợp tác.

Công ty nàng đang làm, chỉ là một công ty nhỏ ở Yên Thành.

Hoàn toàn là không cùng một đẳng cấp.

Nàng hơi khản trương, hỏi: “Chức vị các vị cung cấp là?”

Lục Tuyết mỉm cười, giọng nói rất dịu dàng: “Quản lý marketing truyền thông mới, chỉ cần cô đáp ứng, hôm nay sẽ gửi offer.”

“Tại sao lại là tôi?” Từ Tình không tin được.

Nàng chỉ là một người mới, được chứ!

Mặc dù nàng tự xưng là tốt nghiệp học viện ngữ pháp với tấm bằng ưu tú, nhưng nàng cũng tự hiểu lấy mình.

Đề nàng đi làm quản lý, nàng căn bản là không có bản lĩnh này!

“Lãnh đạo của chúng tôi đã xem bản thảo của cô, rất thưởng thức cô, nguyện ý bồi dưỡng cô. Nếu cô có lo nghĩ, có thể đến chi nhánh tại Yên Thành để gặp mặt trò chuyện. Đúng rồi, tiền lương của cô là 20.000, không có thời gian thử việc, hơn nữa còn có trích phần trăm, tất cả phúc lợi và đãi ngộ đều là loại ưu.”

Từ Tình chớp chớp đôi mắt to, ngây ngốc hỏi: “Tiền lương 20.000?”

“Đương nhiên!” Lục Tuyết khẳng định: “Tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu sơ lược cho cô về công ty, và cương vị cô của cô. Nhất Tâm Truyền Môi là một công ty môi giới bao trùm toàn quốc, dịch vụ phổ biến nhất là phục vụ marketing. Trước mặt tại Đế Đô, Ma Đô...”

“Hi vọng cô có thể cân nhắc một chút, Nhất Tâm Truyền Môi rất hoan nghênh cô...”

Từ Tình ngây ngốc nghe đối phương giới thiệu.

Chỉ nói một câu: “Để tôi nghĩ đã.”

Lúc này mới gian nan cúp máy, nghĩ xem có nên đi công ty bọn họ nhìn một lần hay không, xác nhận đối phương có phải lừa đảo hay không.

Loại bánh từ trên trời rơi xuống này, sao lại rơi trúng đầu nàng chứ?

Đúng lúc này, điện thoại lại reo lên.

Lại là một số lạ.

Đây lại là ai?

Nàng vô thức nghe máy, hỏi: “Alo?”

Một giọng nữ đầy tài trí truyền đến: “Xin chào Từ Tình tiểu thư, tôi là Trần Ngọc Dao của phòng luật sư Đường Kim, ngài có tiện nói chuyện không?”

Chương 399: Từ Tình không sợ hãi

“Trần Ngọc Dao?” Từ Tình lẩm bẩm một câu, luôn cảm thấy cái tên này rất quen tai.

Nhưng nàng nhất thời lại không nhớ nổi.

Tuy nhiên, cái tên phòng luật sư Đường Kim lại làm cho tim nàng đập rộn lên.

Dù sao đây cũng là đơn vị lý tưởng của nàng, thời đại học đã từng mơ được vào đây.

Nhưng bây giờ, đột nhiên nhận được điện thoại của đối phương, lẽ nào bị ai đó khởi tố?

Không thể nào?

Từ Tình nàng từ nhỏ đến lớn đều tuân thủ pháp luật, những chuyện lòng dạ hiểm độc chỉ làm ở trong mơ!

Nàng hơi khẩn trương hỏi: “Mời ngài nói!”

Cô gái đối diện cười nói: “Không cần khẩn trương, đây là chuyện tốt. Cô học luật trong học viện ngữ pháp của khoa học kỹ thuật Yên Thành, tốt nghiệp năm nay đúng không?”

Từ Tình bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vàng nói: “Đúng!”

“Không biết cô có ý nguyện đến làm trợ lý luật sư của tôi ở phòng luật sư không?”

“Chuyện này...” Sắc mặt Từ Tình ửng đỏ, tròn tròn mắt: “Cô không gạt tôi chứ? Tại sao tôi cứ thấy giả giả...”

“Ha ha, cô thật đáng yêu, tôi mới điều từ Đé Đô đến Yên Thành, trải qua người đề cử và tìm được cô. Mặc dù chỉ là trợ lý, nhưng tôi sẽ hướng dẫn cô như luật sư thực tập, chỉ cần cô lấy được giấy phép hành nghề, thực tập tròn một năm, sẽ có thể trở thành một luật sư chính thức.”

Từ Tình nghe vậy, hung hăng nuốt ngụm nước bọt.

Chỉ cảm thấy tê cả da đầu!

Nàng bỗng nhiên ý thức được, tất cả mọi chuyện hôm nay đều như đang nằm mơ.

Hoặc là nói, nàng vẫn đang chìm trong giấc mộng?

Đại khái là hôm qua đang mơ, nàng lại chìm vào trong giấc mơ của giấc mơ!

Cho nên nói...

Những chuyện vừa xảy ra.

Lương tăng 500 gì gì đó, Nhất Tâm Truyền Môi gì gì đó, phòng luật sư Đường Kim gì gì đó.

Tất cả đều là mơ!

Nàng thở sâu, phá án!

Nàng hoài nghi, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện càng kỳ lạ hơn.

Dù sao cũng là trong mơ, nàng đánh bạo nói điều kiện.

Trực tiếp hỏi: “Đãi ngộ thì sao? Tôi biết trợ lý luật sư bình thường chỉ có 2, 3000 tiền lương, không đủ để sinh hoạt.”

“Tới đi! Come on baby! Để tôi xem giấc mơ của mình kinh khủng đến đâu!”

Trần Ngọc Dao không chần chừ, nói thẳng: “Tình Tình, tôi đã chuẩn bị chức vị cho cô, dù chỉ là trợ lý cho đội ngũ luật sư, nhưng đãi ngộ không kém hơn luật sư chính thức là bao. Đi

thời đội ngũ của tôi, không cần lo không có án để làm, tiền lương có bao hàm lương cứng + chia nội bộ. Tổng cộng lại, tôi có thể cam đoan không kém hơn 20.000.”

“Mặt khác, tôi có thể an bài huấn luyện cho cô, trợ giúp cô nâng cao tốt chất pháp luật, thuận lợi thông qua thi giấy phép hành nghề. Trong công việc, cũng sẽ không an bài quá nhiều việc không liên quan...”

Trần Ngọc Dao còn đang nói, miệng lưỡi rất không tệ.

Tiếng nói trầm bổng du dương, hết sức cuốn hút.

Hiển nhiên là một vị luật sư không tệ.

Từ Tình yên lặng nghe xong, quả nhiên rất hợp với ý mình.

Nàng càng làm càn hơn, cười nói: “VẬY tôi còn muốn đến công ty của bạn thân để làm thêm, chắc cô không có ý kiến gì nhỉ? Lão Trần!”

Tựa hồ xưng hô ‘Lão Trần’ này có hơi khùng bố.

Hô hấp của cô gái ở đôi diện bắt đầu gấp rút hơn.

Một lát sau, nàng mới bình tĩnh nói: “Đương nhiên không có ý kiến, phòng luật sư sẽ không chấm điểm chuyên cần của cô.”

Từ Tình cười to ‘Ha ha ha’, giống như là phản diện trong phim hoạt hình vậy.

“VẬY để tôi suy nghĩ một chút, quay đầu sẽ cho cô câu trả lời. Nói thật, gần đây có quá nhiều người đào tôi, tôi có chút choáng váng, bái bai lão Trần.”

Trần Ngọc Dao cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: “Ngôn ngữ chính là lưỡi dao, sử dụng tốt sẽ biến thành một thứ vũ khí cực kỳ đáng sợ.”

“Nha!” Từ Tình kêu lên một tiếng: “Lão Trần, cô cũng thích xem Conan à! Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là danh ngôn trong ‘Conan 15 phút trăm mặt’.”

“Khụ Khụ! Chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một!”

Nàng vô thức muốn đưa tay nâng gọng kính, đáng tiếc là mình không có kính.

“Tút tut tut...” Đối phương trực tiếp cúp máy.

Từ Tình nghiêng đầu, nghĩ dù sao cũng là trong mơ, chẳng mấy khi được tỉnh táo trong mơ như vậy.

Dứt khoát buông thả bản thân luôn.

Nàng cầm điện thoại lên, gọi về nhà.

“Alo, mẹ, nói cho mẹ một chuyện lớn! Có một phòng luật sư nổi tiếng toàn quốc vừa mới con đi qua làm luật sư, đãi ngộ rất tốt.”

“Tiền lương? Hi hi, 20.000 cát bước, lên không giới hạn.”

“Nha, sao con lừa mẹ được, là thật!”

“Mẹ chờ, tháng sau con chuyển cho mẹ 20.000, để mẹ sáng mắt ra.”

“Cái gì? Muốn giới thiệu đối tượng cho con? Đừng mà!”

“Vớ lại con có bạn trai rồi, là phú ông trăm tỷ, ở biệt thự, lái Bentley!”

“Tuyệt đối là thật, anh ấy còn chủ động quỳ xuống tặng nhẫn cho con nữa.”

“Sao có thể? Anh ấy bằng tuổi con, cao 1m85, còn đẹp trai hơn Ngô Ngạn Tổ và Trần Quán Hi.”

“Ha ha, mẹ không tin? Còn muốn đến Yên Thành xem?”

“Nói đùa, còn biết sợ sao?! Mẹ yên tâm, cứ đến đi! Thuận tiện dẫn mẹ con theo luôn! Để mẹ biết cái gì mới là ‘Kim Quy Tế’ chân chính! Tránh cho mẹ suốt ngày giới thiệu đối tượng cho con.”

“Ha ha ha! Từ Tình con không sợ trời không sợ đất, đây chính là sự thật! Hôm nay ai đến cũng không được, con nói!”

Cúp máy.

Từ Tình nghĩ nghĩ, tròn mắt lại bắt đầu đảo loạn.

Lại gọi điện cho Đường Tụng.

Nếu là ngày bình thường, nàng nào dám chứ.

Một mặt là sợ quấy rầy công việc của hắn, một mặt là với tư cách bạn thân của bạn gái, chuyện này có chút mất mặt.

Tuy nhiên, ai bảo mình đang nằm mơ chứ?

Trong mơ, Từ Tình mình biết sợ sao?!

Điện thoại vang một lát mới kết nối.

“Alo, Từ Tình, sao thế? Tôi đang họp, có việc gấp sao?” Giọng nói quen thuộc của Đường Tụng vẫn rất êm tai.

Đây là lần đầu tiên Từ Tình chủ động gọi điện cho hắn.

Đường Tụng tưởng rằng có chuyện gì, giọng nói hơi nghiêm túc.

Từ Tình rụt cổ lại, lập tức run lên.

“Đường Tụng, tôi muốn túi xách, giống cái của Ngôn Ngôn! Cậu mau mua cho tôi đi!”

Đường Tụng nhú mày, không biết Từ Tình đang bị làm sao.

Hắn ra hiệu với mấy người trong phòng họp, rồi đi ra ngoài

Tựa vào tường, cười nói: “Không có vấn đề.”

Một bên khác.

Từ Tình vừa gọi điện thoại vừa dạo bước trở về bàn làm việc của mình.

(có ảnh)

Nàng gác chân lên thùng máy tính, trực tiếp nằm ngửa trên ghế làm việc.

Đuôi ngựa phía sau lắc qua lắc lại.

Cả người hết sức tự tại.

Muốn thoải mái thế nào thì thoải mái thế đó.

Cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc và cổ quái của đám đồng nghiệp.

Lâm bầm nói: “Đúng, qua mấy ngày nữa tôi sẽ nhập chức ở phòng luật sư Đường Kim. Đi xe buýt thì không thích hợp, cậu tặng tôi một chiếc xe đi. Để tôi nghĩ xem, hay là Maserati đi, tôi rất thích logo của nó.”

“Ào...” Đám đồng nghiệp chung quanh lập tức sợ hãi.

Đây là...

Nói đi công ty khác ở ngay trước mặt lãnh đạo, còn đòi người khác tặng một chiếc Maserati.

Đến cùng là Từ Tình điên, hay là bọn họ điên rồi?

Đường Tụng nghe thấy hai chữ ‘Đường Kim’, trong lòng giật giật.

Lại nghĩ tới Từ Tình học ngành luật.

Khẽ cười nói: “Đây là không muốn cố gắng nữa à? Máu chó là, cậu không phải bạn gái tôi, tại sao tôi phải cậu xe cho cậu? Không thích hợp nha?”

Từ Tình nhất thời trọn tròn mắt.

Không hổ là Đường Tụng!

Quả nhiên là cậu!

Tiểu Tụng Tử!

Tại trong mơ của tôi, cậu là người đầu tiên dám làm trái ý của tôi!?

Chương 400: Tính nghiêm trọng của vấn đề

Từ Tình ngồi thẳng người, uy hiếp: “Nếu cậu không mua cho tôi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Nàng bắt đầu suy nghĩ.

Là để Đường Tụng quỳ trên bàn phím? Hay là quỳ trên sào riêng?

Hoặc là nói... phạt hấn công mình rồi chống đẩy?

Mình có nên cầm thêm cái roi không?

Cosplay một cái mị ma (succubus)? Hay!

“A? Rất nghiêm trọng? Cậu còn muốn đánh tôi hay sao? Như lần trước, cầm kiếm đâm tôi? Đường Tụng nheo mắt lại, giọng nói nặng hơn một chút.

Hấn cảm thấy Từ Tình hôm nay rất đặc biệt, giống như ‘hắc hóa’ vậy.

Có chút nhịn không được mà muốn đánh nàng.

“Tôi...tôi...” Từ Tình nghe thấy vẻ nghiêm khắc trong giọng của Đường Tụng, ấp úng một lúc, vẫn không dám nói lời trong lòng.

Khiếp sợ trước âm uy của hấn, dù là trong mơ, nàng cũng hơi e ngại.

Một lúc sau, Đường Tụng mang theo giọng điệu mê hoặc, nói: “Muốn xe cũng được, nhưng cậu phải trả giá.”

“Trả giá gì?” Từ Tình tròn tròn mắt.

“Để tôi vỗ bóng rõ 50 cái.”

Từ Tình đỏ mặt, lại nghĩ dù sao cũng là mơ.

Nói thẳng: “Ok!”

“Tốt, rất tốt, mấy ngày gần đây tôi hơi bận, cuối tuần sẽ đi mua xe với cậu.”

Hôm nay mới nhận được một combo xe, Đường Tụng đang rất vui vẻ.

Cũng trực tiếp đáp ứng yêu cầu nhỏ của Từ Tình.

Từ Tình đắc ý ‘hừ hừ’ hai tiếng: “Coi như cậu thức thời, vậy tôi sẽ chờ Maserati của tôi.”

“Tôi đi họp trước, bái bai.” Đường Tụng lắc đầu cười, cảm giác nàng rất gọi đòn.

Khi vỗ bóng rõ của nàng, có thể đòi hỏi vài yêu cầu ngoài định mức.

“Bái bai, moa!”

Từ Tình cúp máy, đắc ý ngẩng đầu lên.

Chú ý đến ánh mắt phức tạp của đám đồng nghiệp chung quanh.

Nàng không thèm đề ý, chỉ mỉm cười.

Thoải mái đã xong, cũng nên tỉnh lại rồi nhỉ?

Nàng ghé vào bàn, chuẩn bị chớp mắt.

Nghe nói làm như vậy có thể thoát khỏi giấc mơ.

Sắc mặt Bạch Duệ hơi khó coi, trực tiếp hỏi: “Từ Tình, cô muốn nghỉ việc?”

Từ Tình ‘ừ’ nhỏ một tiếng, lại không đề ý đến vị sếp này.

Bản tiểu thư chuẩn bị vào phòng luật sư Đường Kim rồi, ít nhất cũng có thể đi Nhất Tâm Truyền Môi.

Sao còn chờ ở cái công ty rách nát này.

Đừng tưởng tăng thêm 500 là có thể giữ tôi lại.

“Rất tốt!” Bạch Duệ tức đến sắc mặt trắng bệch, quay người trở về bàn làm việc của mình.

Hắn vẫn rất có hảo cảm với cô bé vừa tốt nghiệp này.

Dfu sao đối phương cũng xinh đẹp, đáng người tốt, tính cách lại rất đáng yêu.

Khi nhận nàng vào làm, cũng là nghĩ nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng.

Không ngờ mình vừa tăng lương cho nàng, thì đã bị phản bội.

Có nữ đồng nghiệp cười lạnh: “Từ Tình, cô giỏi thật đấy, lại khoác lác trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy. Còn phòng luật sư với Maserati gì nữa. Túi xách và đồng hồ lần trước, tôi thật sự nghi nó là giả. Bây giờ xem ra, cô là người dối trá đến cực điểm.”

“Muốn ăn máng khác thì đi đi, đừng ở chỗ này có bọn tôi, có giỏi cô đi làm luật sư thật đi! Đi lấy xe thật đi!”

Khá lắm!

Từ Tình gọi thẳng khá lắm!

Lại bị bắt nạt ở ngay trong giấc mơ của bản thân?!

Từ Tình trực tiếp ngẩng cổ lên nói: “Lâm Vũ Vi, ngày nào cô cũng khoác lác, cái gọi là bạn trai mở công ty kia, còn không nỡ tặng cô một chiếc điện thoại quả táo. Người nào không biết cô là dối trá nhất, miệng đầy nói dối, còn có mặt mũi nói tôi?”

“Còn cô, Lưu Tử Thần, bitch, chỉ biết nói xấu sau lưng tôi, con bitch lắm chuyện.”

“Lý Mộng Nghiên, cô cười cái gì, thân là tổ trưởng cổ tôi, đi ra ngoài ăn cơm lại bắt tôi thanh toán, còn cố ý không trả tôi tiền. Còn nữa, cô ‘quăng nôi’ rất giỏi đấy, không làm đầu bếp thì rất đáng tiếc.”

...

“Các người còn dám nói nhiều, có tin tôi cho các người không chịu nổi không?”

Từ Tình chửi cho đám đồng nghiệp mà nàng nhìn không vừa mắt một trận.

Lúc này mới hài lòng thoải mái.

Đám người này suốt ngày bắt nạt một người mới như nàng.

Nàng đã sớm muốn mắng bọn họ một trận.

Chung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Đám đồng nghiệp, những lãnh đạo kia cũng đều câm như hến.

Ai cũng không ngờ được, Từ Tình lấy can đảm ở đâu ra.

Chẳng lẽ nàng là tiểu thư nhà giàu nào đó?

Họ hàng thân thích của ông chủ công ty?

Từ Tình ôm gối ôm, trực tiếp nằm lên bàn.

Chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, để cho mình chính thức thoát khỏi ‘giấc mơ’ này.

Nàng nhắm mắt lại, hai chân đơng đưa.

Chiều hôm nay, xem như là giây phút sung sướng nhất của nàng.

Công ty vẫn mơ ước đã ném offer.

Đường Tụng sẽ tặng xe sang cho mình.

Còn mắng đám bitch vẫn hay nói xấu và bắt nạt mình một trận.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

Đám đồng nghiệp chung quanh đều liếc mắt nhìn nhau, không hiểu nàng đang phát rồ hay là có chỗ dựa nào.

Một lúc sau.

Từ Tình mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi nàng tỉnh lại.

Ánh chiều tà xinh đẹp ngoài cửa sổ đã bao phủ lấy nàng.

Nàng rút khăn giấy, lau nước miếng trên khóe miệng.

Duỗi cái lưng mỏi.

Nhìn thời gian, 17:50.

Đám đồng nghiệp chung quanh đều yên lặng làm việc.

Nàng vội vàng cúi đầu xuống, hai tay đặt lên bàn phím, làm bộ như đang làm việc.

Thì ra, nàng đã ngủ lâu như vậy!

Chờ đến 6 rưỡi tối, đã đến giờ tan tầm.

Không ít đồng nghiệp bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Từ Tình quay sang cười nói với tổ trưởng Lý Mộng Nghiên: “Chị Nguyên, đêm nay tôi sẽ tặng ca viết bản thảo, sáng mai sẽ gửi cho chị. Đúng rồi, Vũ Vi cũng tặng ca à? Có muốn đặt đồ ăn không?”

Đám đồng nghiệp chung quanh nghe vậy, toàn bộ đều rung mình một cái.

Trong nháy mắt, trong đầu họ đều toát ra mấy từ.

Tâm thần phân liệt?

Đa nhân cách?

Áp lực công việc.

Đầu độc trong bình nước.

Bệnh tâm thần giết người là không phạm pháp.

Lý Mộng Nghiên lộ ra vẻ hoảng sợ, né tránh qua một bên, nhẹ nhàng nói: “Tiểu... Tiểu Tình, hay là để tôi viết bản thảo đó cho, cô cũng rất mệt rồi. Gần đây mới chuyển nhà đúng không? Hay là cô về trước đi, tối nay không cần tăng ca.”

“Đúng đúng đúng, có chuyện gì chúng tôi sẽ làm giúp, cô về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Tiểu Tình, có khá khẩn gì cứ nói với bọn tôi, không nên giấu trong lòng.”

Những người khác cũng nói lời ngon ngọt.

Từ Tình không hiểu ra sao: “Mọi người sao vậy? Sao cứ là lạ?”

Đám người đều nhìn nàng với vẻ phức tạp.

Từ Tình nhin không được mà che miệng cười.

Lưu Tử Thần bị nàng mắg liền chống nạnh, chỉ vào nàng mà nói: “Cô còn có mặt mũi cười chúng tôi kỳ lạ? Lúc cô mắg chửi chúng tôi, sao không thấy cô nói lạ? Không phải cô rất giỏi nói láo sao?”

“Tôi mắg cô bao giờ?” Từ Tình có một suy đoán kinh khủng.

Giấc mơ chiếu vào hiện thực rồi?

Có đồng nghiệp lấy điện thoại ra, cho nàng xem video đã quay được.

“Cô ‘quăng nồi’ rất giỏi, không làm đầu bếp thì đáng tiếc.”

“Lâm Tử Kỳ, phôi của cô nhất định rất tốt, bằng không sao có thể chém gió lên tận trời chứ...”

Video rất ngắn, chỉ có mấy giây cuối cùng.

Từ Tình lại sợ đến chảy mồ hôi lạnh, nàng lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nàng há to miệng, giải thích khá gượng ép: “Thật ra tôi từ nhỏ đã bị mộng du, khi đó là chỉ là mộng du, nói đùa thôi, ha ha ha...”

Nàng nói xong, lại ý thức được vấn đề nghiêm trọng hơn.

Vội vàng lấy điện thoại ra xem.

!A!” Một tiếng hét vang lên.

Nàng nhìn thấy lịch sử cuộc gọi của mình và Đường Tụng.

Đám đồng nghiệp chung quanh đều vô thức lùi về sau.

Cho rằng nàng lại muốn hoán đổi nhân cách.

Từ Tình lại không lo được nhiều như vậy.

Nàng nhìn chăm chăm vào màn hình, hai mắt ngây ngốc.

Đáng chết! Mình đã làm gì thế này?

Đường Tụng... sẽ không tặng sẽ cho mình thật, sau đó đập mình chứ?

(ó~ò.)

Chuyện này... hình như cũng có thể tiếp nhận nha!

Đúng! Còn có lão Trần!!!

Trần Ngọc Dao, danh tự này sao mà quen tai vậy chứ.

Nàng bật máy tính lên, tìm kiếm cái tên ‘Trần Ngọc Dao’ này.

Kết quả tìm kiếm có hơi phức tạp.

Nàng lại tìm kiếm ‘Trần Ngọc Dao Đường Kim’, lần này đã có tin tức chính xác hơn.

Ấn vào wikipedia, Từ Tình càng xem càng run rẩy.

ㄟ(ㄟ) ㄟ!!!

“Trần Ngọc Dao, luật sư hàng đầu của phòng luật sư Đường Kim, đối tác cao cấp, trợ lý pháp vụ của đồng sự tập đoàn Đường Tổng, ủy viên chuyên trách...”

Thì ra là Trần Ngọc Dao này!

Lại là Trần Ngọc Dao này!

Từ Tình cuối cùng cũng nhớ ra.

Vị luật sư Trần này cực kỳ nổi tiếng trong ngành.

Sở Hi Thanh sở dĩ nghe nói đến, là bởi vì giáo sư đại học của nàng từng làm việc trong đội ngũ luật sư của Trần Ngọc Dao.

Cũng có đủ tôn sùng với nó.

Thỉnh thoảng lại nhắc đến vài câu, trích dẫn các ví dụ điển hình của đối phương.

Một lúc sau.

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía sau lưng mình.

Liền phát hiện đám đồng nghiệp đều đang nhìn mình.

Từ Tình lập tức che mặt.

Đóng máy tính, cầm túi xách, trực tiếp xoay người cúi đầu chạy trốn.

Cũng không kịp quét thẻ tan làm.

Xám xịt chạy ra khỏi công ty, Từ Tình nhìn bầu trời tối đen như mực.

Ngồi trên ghế đá bên ngoài.

Nghênh đón gió lạnh cuối thu, chỉ cảm thấy toàn thân choáng váng, mặt đỏ tới mang tai.

Lẽ nào phòng luật sư Đường Kim, Nhất Tâm Truyền Môi đều muốn đào mình qua đó thật?

Là bọn họ mù, hay là mình quá may mắn?

Sau đó nàng lại nghĩ đến thân phận của Đường Tụng.

“Tập đoàn Đường Tống.” Nàng lẩm bẩm: “Đường Tụng, không lẽ Đường Tụng yêu mình thật? Vì muốn mình vui vẻ, nên đã nhờ quan hệ của gia đình, giúp mình tìm hai offer phù hợp. Với lại mình nói muốn Maserati, Đường Tụng cũng đáp ứng. Lúc trước, Đường Tụng cũng không chủ động hỗ trợ Ngôn Ngôn, sao đến lượt mình lại để ý như vậy?”

“Chẳng lẽ là vì tôi qua chung giường chung gối? Để Đường Tụng hiểu được chỗ tốt của mình?”

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như cũng chỉ có một lời giải thích này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nàng lập tức đỏ rực

“Đồ đều! Vậy mà... vậy mà... lại muốn bắt cá hai tay!”

Từ Tình điên cuồng đập lên đám lá rụng trên mặt đất.

Lúc này mới khiến bản thân bình tĩnh lại một chút.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Bắt đầu ngăn người một lúc lâu.

Cảm thấy giờ phút này, bọn chúng đều đang vì mình mà tỏa sáng!

Chương 401: Ngô Gia Di

Từ Tình trở về Bắc Thành Hoa Viên với tâm trạng phức tạp.

Ngồi trên ghế salon một lúc lâu, cũng không thấy Đường Tụng trở về.

Trở về phòng mình, bắt đầu đắm loạn vào búp bê, lại hôn loạn, lại sờ loạn.

Lúc này mới khiến mình bình tĩnh lại.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi com nước xong, nàng cũng không có tâm tư đi làm.

Hôm qua đã như vậy, nàng xấu hổ đến mức chỉ hận tìm cái lỗ để chui vào.

Với lại có Nhất Tâm Truyền Môi và phòng luật sư Đường Kim rồi, nàng cũng không muốn ở lại công ty này.

Tạm biệt Đồng Ngọc Ngôn đang vội vã rời đi.

Từ Tình vui mình trên salon, lười nhác phơi nắng như một con mèo nhỏ.

Do dự một lúc.

Nàng cầm điện thoại lên, muốn gọi cho Đường Tụng.

Không biết vì sao, nàng rất nhớ hắn, rất muốn nhìn thấy hắn.

Cho dù bị đánh đòn cũng được.

Đây là loại tâm trạng mà mấy chục năm nay nàng chưa từng có.

Ngón tay dừng lại ở đó rất lâu, nhưng vẫn không thể ấn xuống.

“Tù Tình! Sao mày có thể giống như những phụ nữ độc ác ở trên mạng được, lại cướp bạn trai của chị em tốt chứ? Mày phải giữ khoảng cách với Đường Tụng, đừng mập mờ nữa!”

Nàng vùng vẫy một trận.

Cuối cùng vẫn từ bỏ.

Vỗ vỗ mặt mình.

Bấm số máy bàn của Trần Ngọc Dao gọi đến hôm qua.

Hôm qua nàng đã lên mạng tìm hiểu, đây là số máy bàn của phòng luật sư Đường Kim.

Với tư cách là đơn vị lý tưởng của bản thân, nếu có thể vào đó, nàng tự nhiên phải cố gắng một lần.

Trong khi lo lắng chờ đợi, cuối cùng cũng kết nối.

Nhưng lần này là một giọng nam tràn ngập từ tính: “Alo, xin chào Tù Tình tiểu thư, cô đã cân nhắc chưa?”

Giọng nói Tù Tình có hơi sợ hãi: “Chào ngài, chuyện là... Luật sư Trần có ở đó không? Tôi muốn nói xin lỗi với cô ấy, hôm qua tôi tưởng là điện thoại lừa đảo, nên đã nói vài câu không xuôi tai, rất xin lỗi.”

“Ha ha, không sao, cô ấy sẽ không để ý. Tôi là chủ nhiệm La Tân, liên quan đến chuyện nhập chức, cô cứ nói với tôi là được.”

“Chào chủ nhiệm La, những chuyện luật sư Trần nói... là thật sao?”

“Đương nhiên, nếu có nghi vấn gì, cô có thể đến tầng 27 cao ốc Thành Nguyên, gặp mặt nói chuyện.”

Từ Tình mắt sáng rực: “Vậy tiền lương và đãi ngộ của tôi?”

“Tuyệt đối sẽ không để cô thất vọng.”

“Vâng, vậy chiều nay tôi sẽ qua tìm ngài, thật ra... trình độ của tôi hơi kém, sợ mọi người sẽ thất vọng.” Từ Tình ngưng nói.

“Không sao, chúng tôi có thể bồi dưỡng cô.” La Tân nói rất nhiệt tình.

Hai người lại khách sáo vài câu.

Từ Tình cuối cùng vẫn không nhin được, hỏi: “Chủ nhiệm La, ngài biết Đường Tụng chứ?”

Bên kia yên lặng giây lát, nói: “Đương nhiên.”

Cúp máy.

Từ Tình thở phào một hơi, trong lòng cũng đã nắm chắc, không còn lo lắng bất an nữa.

Đây đại khái là ‘cảm giác an toàn’ như Ngôn Ngôn nói nhỉ?

...

Ngày 4 tháng 11 năm 2022, trời nhiều mây, có mưa nhỏ.

Họp xong.

Đường Tụng trở về văn phòng, đang định cầm chén cà phê do Thường Hiểu Thiển mang tới lên.

Lại nhận được điện thoại của giám đốc nhân lực Helen.

Xe đã chuyển đến công ty.

Tài xế từ an ninh Thịnh Đường cũng đã đến.

Hắn vội vàng uống vài ngụm cà phê, rồi đứng lên đi xuống dưới.

Trên bãi đỗ xe phía tây cao ốc Nguyệt Thành.

Một dàn xe mới tinh đứng tại đó.

Nhìn từ xa.

Bắt mắt nhất là chiếc Toyota Coaster, dài 7 mét, rất hợp để tiếp đãi hộ khác hoặc là đoàn đội đi công tác.

Helen và mấy nhân viên hành chính đang kiểm tra thông tin xe.

Bên cạnh còn có mấy vị nhân viên của đại lý xe, thỉnh thoảng lại lên tiếng giới thiệu.

Trên mặt các nàng đều mang theo vẻ kích động và tự hào.

Hiện giờ, tổng nhân viên chưa đến 100 người, vậy mà lại có tận 11 chiếc xe công vụ.

Kém nhất cũng là Audi A6L trị giá 400, 500.000.

Đỉnh nhất là chiếc Rolls Royce Gustavo trị giá 7 triệu kia.

Đây là cách thể hiện trực quan nhất cho hình tượng và tài lực của một xí nghiệp.

Đường Tụng bước nhanh đến dàn xe.

Ánh mắt lập tức tập trung vào chiếc Rolls Royce Gustavo đen tuyền kia.

“Đường tổng!”

“Đường tổng!”

Mấy nhân viên lập tức chào hỏi, vây quanh người Đường Tụng.

Mấy cô gái trẻ tuổi bắt đầu thảo luận những chiếc xe này.

Trong lời nói không thiếu vẻ thán phục.

Nhất là ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng, tựa như có thể kéo tơ.

Nhân viên đại lý xe cũng tiến lên, giới thiệu cho Đường Tụng về chiếc Rolls Royce Gusttavo này.

Đây là một chiếc xe hành chính bốn chỗ.

Đường Tụng đưa tay vuốt ve những món đồ xa hoa tinh tế bên trong, cảm nhận được sức hút chân chính của chiếc xe này.

Hắn rất hài lòng, vượt quá cả mong đợi.

Tạm biệt mấy nhân viên của đại lý xe.

Đường Tụng tựa vào thân xe.

Đột nhiên muốn ra ngoài hóng gió một chút, trải nghiệm chiếc Rolls Royce đầu tiên của mình.

Hắn hỏi Helen: “Tài xế của Thịnh Đường đâu, vẫn chưa đến à?”

Vừa dứt lại.

Một bóng người cao gầy bước nhanh tới.

“Đường tổng, chào ngài, tôi là Ngô Gia Di, tài xế của ngài, đến từ bộ phận an ninh đặc biệt của Thịnh Đường.”

Giọng nói thanh thúy lưu loát, không có bất kỳ âm thừa nào.

Đường Tụng quay đầu nhìn lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nữ?

Nàng cao khoảng 1m78, thể đứng thẳng tắp, làn da màu lúa mì khỏe mạnh.

Mặc âu phục đơn giản, trên người không có bất kỳ món trang sức nào.

Dáng người dù không đồ con, nhưng cũng không tính gầy, có một loại cảm giác rất mạnh mẽ.

Nhìn qua liền biết rất khó dây vào.

Nàng dùng một sợi chun đen để buộc tóc thành đuôi ngựa.

Trên mặt mang theo một chiếc kính râm cực to, không nhìn thấy rõ dung mạo.

Nhưng mũi rất cao, môi mỏng vừa phải, mặt không biểu cảm, hai tay buông thõng.

“Ngô Gia Di?” Đường Tụng nhỏ giọng lầm bầm.

“Có!” Tai nàng rất thính, lập tức đáp lại.

Đường Tụng khẽ cười: “Tương đối lợi hại.”

Nghे vậy, cho dù là nàng đang đeo kính, Đường Tụng cũng có thể cảm giác được đôi phương ngẩn người.

“Đùa thôi, lên xe, cô chở tôi đi dạo một vòng.” Đường Tụng đưa chìa khóa qua.

Ngô Gia Di tiện tay nhận lấy, nhét vào túi, rồi tiến lên mở cửa xe ngược.

Động tác của nàng rất mạnh mẽ, không hề dây dưa dài dòng, nhìn rất có mỹ cảm.

Mấy cô gái bên hành chính vẫn đang nhìn ông chủ và chảy nước miếng, bây giờ lại chuyển mắt nhìn về phía vị nữ tài xế rất có mùi vị ‘công’ này.

Trong mắt đã lóe sáng.

Vừa nhìn đã biết đây là nhân sĩ chuyên nghiệp.

Đường Tụng mỉm cười, lại tạm biệt mấy nhân viên, rồi xoay người ngồi vào ghế sau.

Nhẹ nhàng ấn nút bên khung cửa.

Cánh cửa nặng nề đóng lại.

Đường Tụng duỗi tay, điều chỉnh góc độ ghế.

Để tư thế ngồi của mình thoải mái hơn chút.

Ngô Gia Di chạy nhanh đến vị trí tài xế, thành thạo khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi, tụ hợp vào dòng xe cộ.

Chương 402: Vung cánh

Công ty không chế cổ phần Tự Nhiên.

Lý Vũ Bình xem tin nhắn wechat của Đường Tụng.

Rồi trả lời: “Đầu tuần tôi đã giao wechat của cậu cho Trương Nghiên, nhưng không biết vì sao cô ấy lại không add wechat cậu, có thể là do học tập bận quá, hay là để tôi gửi lại lần nữa nhé?”

Đường Tụng: “Không cần, cảm ơn lớp trưởng, nếu rảnh có thể giúp tôi hỏi thăm một chút, nhìn xem cuộc sống của cô ấy thế nào, có khó khăn gì thì cứ liên hệ tôi.”

Lý Vũ Bình thấy hơi xúc động.

Đường Tụng đúng là một người nhớ tình bạn cũ.

Trước đó chủ động trợ giúp Lý Nhất Hàng, đáng tiếc đối phương tự làm tự chịu.

Hiện giờ lại muốn giúp người có điều kiện gia đình kém nhất là Trương Nghiên.

Nàng thông khoái trả lời: “Tôi cũng biết một chút, chủ yếu là mẹ cô ấy sinh bệnh, làm tình hình trong nhà lại càng khó khăn hơn. Chờ cuối tuần này, tôi sẽ đến trường tìm cô ấy, hỏi thăm được thì sẽ nói cho cậu biết.”

Đường Tụng: “Làm phiền lớp trưởng rồi, tôi đã chào hỏi Nhậm Thành Minh, nếu cậu có vấn đề gì ở công ty thì có thể tìm Nhậm Thành Minh, hoặc là liên hệ với tôi cũng được.”

...

Lý Nhã Ly vừa xem điện thoại vừa ăn cơm trưa.

Một lát sau, lại nhìn Lý Mộc Tuyết hỏi: “Tiểu Tuyết, hai ngày này cậu làm gì mà cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại vậy?”

Lý Mộc Tuyết nhếch miệng cười.

Mặt đầy vẻ cao thâm khó lường: “Cậu không hiểu! Từ đầu tháng đến giờ, chỉ ba ngày thôi, mình đã kiếm được 8% trên thị trường chứng khoán. Tiền thua lúc trước cũng đã kiếm lại rồi, mình cảm thấy, mình chính là thiên tài trong ngành tài chính.”

Lý Nhã Ly dù không hiểu, nhưng cũng cảm thấy nàng nói rất lợi hại.

Tò mò hỏi: “Vậy cậu kiếm được bao nhiêu tiền?”

Lý Mộc Tuyết tràn đầy phấn khởi nói: “Mình vừa tính toán xong, cổ phiếu cộng quỹ đầu tư, tổng cộng 150.000 tiền vốn, tổng lợi nhuận là 6.6%, cũng chính là kiếm được khoảng 10.000 NDT!”

“Vậy à!” Lý Nhã Ly nghe vậy thì lập tức mất hứng.

Đối với nàng bây giờ, chút tiền này không tính là gì.

Lý Mộc Tuyết vỗ mông nàng một cái, chân thành nói: “Ly Ly, cậu kỹ mà xem, mình chỉ có 150.000 tiền vốn, nếu mình có 1.5 triệu thì sao? Có phải là kiếm được 100.000 rồi không?”

Nghe vậy, mắt Lý Nhã Ly liền sáng lên.

Lý Mộc Tuyết lại nói: “Cậu phải lợi dụng tốt số tiền Đường Tụng cho cậu, học tập tri thức quản lý tài sản. Như vậy tương lai tài sản của cậu sẽ càng ngày càng nhiều. Đến khi đó, Đường Tụng cũng sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác. Phụ nữ, chỉ dựa vào vẻ ngoài là không thể lâu dài, cậu phải cung cấp giá trị cảm xúc khác. Nếu không, cậu vĩnh viễn chỉ là một con chim hoàng yến.”

Lý Nhã Ly lập tức động lòng, mặt mày hớn hờ nói: “Vậy mình phải làm thế nào?”

Lý Mộc Tuyết nhướn mày, ngũ quan tinh xảo giãn ra, nghiêm túc nói: “Chúng ta có thể ký một bản hiệp nghị, cậu giao tiền cho mình, mình quản lý tài sản giúp cậu, thu một chút phí quản lý. Cụ thể là thế này...”

Lý Mộc Tuyết làm việc trong công ty cũng không nhàn rồi, vẫn luôn học tập rất nhiều thứ.

Sau khi hiểu rõ ràng, nàng mới dốc hết vốn liếng vào quỹ đầu tư và cổ phiếu.

Hiện giờ lại phát hiện, tài chính của mình không theo kịp.

Muốn Lý Nhã Ly vào cùng.

Hai người trò chuyện một lúc lâu.

Lý Nhã Ly do dự nói: “Mình suy nghĩ thêm đã, mình không hiểu cái này, phải hỏi chồng mình trước đã.”

Mặc dù nàng rất ngây thơ, nhưng cũng không ngốc.

Cho dù nàng rất tin tưởng Lý Mộc Tuyết, nhưng cũng không dám tùy tiện đưa tiền cho Lý Mộc Tuyết đi đầu tư cổ phiếu.

Chẳng may thua hết thì làm sao bây giờ?

Cơm nước xong xuôi.

Lý Nhã Ly nghe điện thoại, lại chạy đến bên cạnh Lý Mộc Tuyết đang rửa bát.

Vui vẻ hỏi: “Tiểu Tuyết, cậu còn nhớ Quân Quân không? Chính là chị Trình Khả Quân từng tham gia triển lãm xe với chúng ta ý. Bây giờ đang làm nhân viên ở đại lý xe xuất nhập khẩu, mình hẹn chị ấy chiều nay đi xem xe. Cậu đi cùng mình được không?”

“Bạn đã nghĩ mua xe gì chưa?” Lý Mộc Tuyết tò mò hỏi.

“Ừ, chị Quân Quân nói với chiều cao của mình, có thể cân nhắc Mercedes Benz G-Class, hoặc là Land Rover Range Rover. Có thể thêm mấy nhóm chat phái nữ, sau này có thể ra ngoài du lịch chung. Mấy ngày trước mình chỉ thử xe con, đúng là chưa thử loại xe việt dã này, muốn đi xem một chút.”

Lý Nhã Ly mới 18 tuổi, tính tình nhí nhảnh, thích chơi đùa.

Mỗi ngày ở trong nhà, nàng luôn cảm thấy toàn thân khó chịu.

Lý Mộc Tuyết nghĩ nghĩ: “Hôm nay là thứ sáu, mình phải đến công ty, 3 giờ chiều mới về, chỉ sợ không đi được rồi.”

“Được rồi, vậy mình đi một mình vậy.” Lý Nhã Ly có chút rầu rĩ không vui, nàng vẫn thích bầu không khí vui vẻ náo nhiệt hơn.

...

Đại học sư phạm Yến Thành.

Thu Thu lầy chuyển phát nhanh, vừa ngâm nga vừa trở về phòng.

Một cái like của Đường Tụng, cũng đủ để nàng vui vẻ rất lâu.

Trương Linh Linh đang tập yoga chạy qua.

Khuôn mặt mang theo mồ hôi, phấn khởi hỏi: “Mau mặc đi, mình chưa được nhìn thấy cậu mặc loại quần áo này bao giờ.”

Sắc mặt Thu Thu đỏ lên: “Đây là vì giúp Đường Tụng quay video, mình không có ý gì khác.”

“Ba...” Trương Linh Linh vỗ mạnh lên hông nàng một cái.

“Mình còn không biết chút tâm tư kia của cậu sao? Mau đi thay đồ cho bản cô nương thưởng thức, bằng không mình sẽ sửa kế hoạch quay chụp, để dự định của cậu thất bại.”

Thu Thu làm nũng: “Linh Linh đại nhân bớt giận, nô gia đi tắm rửa thay quần áo ngay đây.”

Nói xong, liền cười chui vào phòng vệ sinh.

Một lúc sau, Thu Thu thay quần áo xong rồi đi ra.

Chờ mong hỏi: “Được không? Đường Tụng sẽ thích chứ?”

Trương Linh Linh nhìn chỗ ‘bình thường không có gì lạ’ của mình, lại nhìn ‘cao ngất như mây’ của Thu Thu.

Cảm thán: “Với dáng người này của cậu, phối hợp với bộ quần áo này, gương mặt này, mình cảm thấy Đường Tụng sẽ chói mù mắt, nói không chừng cậu sẽ thành công đấy. Không được, mình phải gia tăng cường độ tập luyện mới được.”

“Còn phải cố gắng dưỡng da, cổ thiên nga, vai, lưng, tay, eo, hông đào mật... tất cả đều muốn. Bằng không mình cảm giác bản thân như vật nuôi so với đám yêu tinh các cậu.”

“Ly Ly, Thu Thu, Bạch Tĩnh...”

“Nói đến, hình như gần đây Bạch Tĩnh không đến khiêu khích nữa, cũng không biết đang bận cái gì.”

Chương 403: Tổng giám đốc

Đế Đô.

Cao ốc tổng bộ tập đoàn Đường Tổng, trong văn phòng.

“Kim đồng sự, Ngô Gia Di đã đến chi nhánh Yên Thành, chính thức trở thành tài xế cho tổng giám đốc của văn hóa Đường Trình.”

Thư ký Kim ngẩng đầu, cười nói: “Trợ lý Lâm, sau này không cần nói cho tôi biết chuyện của Ngô Gia Di nữa. Để cô ấy yên tâm chiêu mộ đối tượng mình phục vụ đi, phong tỏa tất cả tin tức, bao gồm cả tôi.”

“Vâng!” Trợ lý Lâm lại nói: “Lý Văn Thu bộ phận PR đã chính thức nghỉ việc. Lâm Tĩnh Vân bên Weibo, cũng chính là cháu họ của cô ta cũng nhận được thông báo giảm biên chế. Chồng cô ta là Cố Hiểu Hoa đang bị cách chức chờ xử lý vì vấn đề công tác.”

Thư ký Kim nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, dường như hoàn toàn không quan tâm.

Nàng liếc nhìn tài liệu trong tay, thuận miệng hỏi: “Ô Ngu thì sao?”

“Ô đồng từ chối toàn hoạt động, đích thân chọn mua 8 căn nhà độc lập lại Ma Đô, Lại chạy đến viện thiết kế, bắt tay với nhà thiết kế Jenny để chuẩn bị phương án sửa chữa và lắp đặt thiết bị. Đã bắt đầu đích thân giám sát sửa chữa và lắp đặt thiết bị của quán cà phê.”

Thư ký Kim chợt ngẩng đầu, đã một cái lên bàn làm việc.

Chiếc ghế dưới mông chợt lùi về phía sau.

Hai chân nàng bắt chéo, bấp đùi trắng nõn cực kỳ bắt mắt dưới ánh mặt trời.

Nàng suy tư giây lát, mở miệng nói: “Giúp tôi liên lạc một chút, tìm các trang viên sản xuất cà phê cao cấp ở trong và ngoài nước. Còn cả công ty gia công thịt bò nữa, nếu có nông trường thì càng tốt. Có phù hợp thì mua lại. Số tiền này, lấy từ tài khoản cá nhân của tôi.”

“Vâng, tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Trợ lý Lâm nói xong, liền quay người đi ra khỏi văn phòng.

Thư ký Kim ngồi tựa trên ghế, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trong lúc nhất thời lại hơi thất thần.

Một lúc lâu, nàng nhẹ giọng nỉ non: “Thật sự không biết khi nào anh mới quay trở về đây, tổng giám đốc của em!”

Mọi người đều biết.

Tập đoàn Đường Tống đến nay vẫn không có chức vị tổng giám đốc này.

...

Trung tâm xe Bảo Long, đây là đại lý xe xuất nhập khẩu duy nhất ở Yên Thành.

Diện tích kinh doanh khoảng 9000 mét vuông, sảnh triển lãm 3000 mét vuông.

Bên trong sảnh có gần trăm chiếc xe sang trọng.

Phạm vi kinh doanh rất rộng, các loại ô tô, xe đạp, cũng có bảo hiểm, sửa chữa, bảo dưỡng...

Trực tiếp nhập khẩu từ nước ngoài, có thể đặt hàng đặc chế.

Tổng thể mà nói, sẽ rẻ hơn khoảng 20% so với cửa hàng 4S trong nước.

2 giờ chiều.

Lý Nhã Ly bắt xe đi thẳng đến trung tâm xe Bảo Long.

Trình Khả Quân đã chờ từ lâu, vội vàng tiến lên đón.

Nhìn thấy bóng người ưu nhã bước xuống xe Audi A8, liền hơi sững sờ.

“Đây là Ly Ly?”

Mặc dù tướng mạo không thay đổi, nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều.

Giống như cao quý hơn không ít.

Hoàn toàn không giống như Ly Ly trong ấn tượng.

Để Trình Khả Quân có chút không dám nhận.

“Chị Quân Quân, đã lâu không gặp.” Lý Nhã Ly cười vẫy tay.

Khuôn mặt gợi cảm kiều mị.

Khí thế rất mạnh, để người ta cảm thấy nàng rất cao quý.

Hiện giờ, nàng ăn mặc rất có phong cách.

Hoàn toàn không phải hàng nhái như ngày xưa.

Nửa trên là áo sơ mi Hermes + áo jacket nhỏ LV.

Nửa dưới là váy LV màu xám + tất chân.

Trên chân là một đôi giày cao gót Jimmy Choo.

Mang theo một bộ dây chuyền và khuyên tai Burberry.

Trên vai đeo túi Hermes cùng màu.

Bởi vì gần đây tập gym, nên dáng người cũng đẹp hơn.

Nàng đi giày cao gót, phải gần 1m87.

Càng làm đôi chân ly rượu nổi bật hơn.

Cộng thêm trẻ tuổi, trạng thái da cực tốt.

Cả người nhìn như một mỹ nhân đô thị ưu nhã có khí chất, lại không thiếu vẻ thanh xuân và gợi cảm của thiếu nữ.

(có ảnh)

Trình Khả Quân há hốc mồm, kinh ngạc nói: “Ly Ly, em thay đổi quá nhiều, chị còn không dám nhận. Vốn nghe nói em không lẫn lộn trong vòng tròn nữa, còn cảm thấy đáng tiếc, dù sao điều kiện của em cũng tốt như vậy. Bây giờ xem ra, đây là lên bờ thành công nha. Bạn... bạn trai em rất không tệ với em đấy.”

Trình Khả Quân đã lẫn lộn nhiều năm trong vòng này, gần đây lại đổi nghề sang bán xe sang.

Lòng dạ sắc bén, khéo léo.

Từ cách ăn mặc và khí thế của Lý Nhã Ly, Trình Khả Quân đã đoán được một vài chuyện.

Trình Khả Quân rất hiểu điều kiện gia đình và năng lực cá nhân của Lý Nhã Ly.

Có thể lẫn lộn như này, khẳng định là có chỗ dựa.

Trình Khả Quân hơi đoán một chút, là đã có một hình tượng trực quan.

Chim hoàng yến do đại gia bao nuôi!

Nghe thấy người khen bạn trai mình, Lý Nhã Ly lập tức mặt mày hớn hờ.

Cả người đều chìm đắm trong vui sướng.

Nàng vuốt vuốt mái tóc dài, cười đắc ý mà hạnh phúc, nói: “Bạn trai em đúng là rất tốt, có thể gặp anh ấy chính là may mắn nhất đời này của em.”

Hermes mấy trăm ngàn, có thể không tốt sao?

Hai mắt Trình Khả Quân lấp lóe.

Tục ngữ nói, tiền tài nuôi người.

Có tài lực sung túc, con người sẽ càng tự tin hơn, càng có khí chất hơn.

Nói chuyện cũng thông dong bình tĩnh, tất cả đều xuất phát từ tự tin trong lòng, tự nhiên khiến bạn có thêm một tầng khí chất, tràn ngập cuốn hút.

Trong mắt Trình Khả Quân bây giờ, Lý Nhã Ly chính là một con chim hoàng yến được tắm bổ vô cùng tốt.

Cảm xúc ghen ghét trong lòng đã khó có thể ức chế.

Trong hội này, đi đến một bước này như Lý Nhã Ly, xem như là loại người may mắn nhất rồi.

Trong 100 người thì không được 1 người như vậy.

So với nàng gần 30 tuổi mà còn phải chạy đến đây bán xe, quả thực là không thể so sánh.

Cố gắng thu liễm tâm tư của mình.

Trình Khả Quân cười nói: “Nhìn thấy em hạnh phúc như vậy, chị cũng mừng thay. Đúng rồi, hôm nay bạn trai em có đến không?”

“Gần đây bạn trai em rất bận, công ty có rất nhiều chuyện, không có thời gian theo em làm mấy chuyện nhỏ nhặt này. Với lại... em cũng không nói với anh ấy là muốn mua xe.”

Trình Khả Quân lập tức hiểu ra.

Xem ra là một tên trung niên đã có gia đình, không có nhiều thời gian ở với Lý Nhã Ly.

Có lẽ gặp mặt chính là ngủ, không thì mua túi xách.

Trình Khả Quân giả bộ tùy ý hỏi: “Vậy em có bao nhiêu tiền?”

Lý Nhã Ly gật đầu nói: “Có chút tiền, lại vừa thi bằng lái, nên muốn mua một chiếc xe.”

Trình Khả Quân sáng mắt lên, cười tủm tỉm nói: “Hỏi nhỏ một câu, bạn trai cho em bao nhiêu tiền sinh hoạt một tháng?”

Lý Nhã Ly nghe vậy, thầm giật mình.

Lúc trước Lý Mộc Tuyết đã dặn dò nàng, không thể để lộ thu nhập của mình.

Nếu không sẽ có người có ý đồ xấu.

Nàng nghĩ nghĩ, thản nhiên nói: “Chủ yếu là xem tâm trạng của bạn trai em, bao nhiêu thì không nhất định.”

Trình Khả Quân chớp chớp mắt, biết đối phương không muốn nói.

Liền kéo tay Lý Nhã Ly, nhiệt tình nói: “Đi thôi, chị dẫn em đi xem xe trước.”

Chương 404: Đào bấy

Đi vào trong sảnh triển lãm rộng rãi.

Từng chiếc xe sang trọng yên tĩnh đứng đó.

Bentley, Porsche, GTR...

Dưới ánh đèn sáng tỏ, từng chiếc xe tỏa sáng lung linh.

Lý Nhã Ly nhất thời trợn tròn mắt.

Trần đầy phần khởi, nàng thích nhất là đi dạo.

Gần đây cũng đang chọn xe, lên mạng tìm hiểu rất nhiều.

Nhìn thấy những chiếc xe xinh đẹp này, lập tức có chút không dòi nổi bước.

Trình Khả Quân đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại giới thiệu.

“Chiếc Land Rover Range Rover này rất không tệ... giá 980.000.”

“Đây là BMW X7 bản châu âu, màu này rất hiếm, rất xứng với em...”

Đi dạo mệt, Trình Khả Quân dẫn Lý Nhã Ly lên khu nghỉ ngơi ở tầng hai.

Lấy cho nàng một ly cocktail, lại mang vài món ngọt.

Hai người vừa trò chuyện vừa ăn uống.

Trình Khả Quân rất nhiệt tình và thân cận.

Đối đãi với Lý Nhã Ly như chị em ruột nhiều năm không gặp.

Thỉnh thoảng còn nói vài chuyện thú vị trong quá trình bán xe.

Còn dạy nàng vài chiêu nịnh nọt bạn trai.

Lý Nhã Ly nghe thấy rất thú vị.

Không khỏi cảm thán, chị Quân Quân đúng là người tốt, nói chuyện dễ nghe, rất thú vị.

Đoạn thời gian này, ngoại trừ dạo phố này nàng chỉ ở nhà.

Rất lâu rồi không tiếp xúc với các chị em trước kia.

Cảm giác rất thân thiết lại hài hòa.

Phối hợp thêm ly cocktail có chút cồn, dần dần liền thả lỏng.

Ánh mắt nhìn chị Quân Quân càng ngày càng nhu hòa.

Trong mắt Trình Khả Quân lóe lên một tia khôn khéo, bắt đầu vô tình hay cố ý mà hỏi thăm vài thứ.

Từ biểu cảm và lời nói của Lý Nhã Ly, Trình Khả Quân đã đoán được rất nhiều thứ.

Ly Ly quá may mắn.

Mua xe cũng đứng tên bản thân.

Mỗi tháng còn có không ít phí sinh hoạt, dù không biết con số chính xác, nhưng rất ổn định.

Nghĩ vậy, ánh mắt Trình Khả Quân trở nên nóng bỏng hơn.

Nội tâm bắt đầu có chút ý tưởng.

Mượn thời gian đi vệ sinh, liền gọi mấy cuộc điện thoại.

Khi trở lại bên cạnh, Lý Nhã Ly, thái độ càng nhiệt tình và thân thiết hơn.

“Thân ái, nghe ý em, bạn trai em toàn là xe con và xe thể thao, còn chưa có SUV việt dã. Chị cảm thấy em mua chiếc Mercedes Benz G-Class kia được đấy, cũng rất hợp với thân phận bạn trai em. Sau này bạn trai em cũng có thể lái...”

Lý Nhã Ly càng nghe càng động lòng.

Đề ly rượu xuống, nói: “Vậy chúng ta đi xem đi.”

...

“Đây là chiếc Benz G63, mới chuyển đến mấy ngày, thủ tục đầy đủ...”

Trình Khả Quân giới thiệu xong, lại đẩy Lý Nhã Ly vào trong xe để thử nghiệm một phen.

Sờ đồ vật xa hoa tinh xảo bên trong, nhìn logo sáng lấp lánh, Lý Nhã Ly mặt mũi tràn đầy phấn khởi, hai mắt lóe sáng.

Tựa như bắt đầu ảo tưởng cảm giác lái nó đi trên đường.

Lý Nhã Ly quay đầu hỏi: “Xe này bao nhiêu tiền?”

Trình Khả Quân sờ đầu nàng, cười nói: “Thân ái, em là em gái tốt của chị, chị khẳng định sẽ không gạt em. Chiếc xe này là bản cao cấp, giá đối ngoại là 2.85 triệu. Nhưng chị có thể tìm lãnh đạo nói chuyện, chắc là còn 2.75 triệu, giá cả hết sức phù hợp. Hơn nữa màu này là màu giới hạn, lại rất hợp với bộ quần áo hôm nay của em. Đây quả thực là duyên phận trời ban, chú định em chính là chủ nhân của nó.”

Nghe thấy giá tiền này, Lý Nhã Ly giật nảy mình.

Nàng nhỏ giọng nói: “2.75 triệu? Quá đắt, em không mua nổi.”

Gần đây nàng tiêu pha khá khắc chế, trước mắt còn hơn 550.000.

Coi như chờ ngày 13 tháng này, lĩnh 940.000 tiền sinh hoạt, thì cũng có khoảng 1.5 triệu thôi.

Căn bản là không đủ.

“Có chiếc nào rẻ hơn không? Khoảng 1 triệu, em cũng thấy ở trên internet.”

Trình Khả Quân lại chỉ một chiếc G-Class ở bên cạnh: “Có thì đúng là có, nhưng mà chạy bằng dầu Diesel, như chiếc G350D bản châu âu này.”

Lý Nhã Ly lắc đầu nói: “Vậy không được.”

Trong ấn tượng của nàng, chỉ có xe tải to mới như vậy.

Nàng mà lái thì luôn cảm thấy là lạ.

Trình Khả Quân thân thiết kéo tay nàng.

Chân thành nói: “Ly Ly, mua xe tốt là việc rất hợp lý. Xe là đại biểu cho phong cách và mặt mũi của em. Với lại em cũng nói, sau này bạn trai em còn lái chiếc xe này. Vậy nhất định phải mua xe tốt đúng không? Như vậy bạn trai em cũng vui vẻ. Nếu em muốn mua chiếc G63 kia, chị sẽ cố gắng tranh thủ thêm chút ưu đãi cho em.”

Nghĩ đến Đường Tụng, Lý Nhã Ly lại động lòng.

Hình như Đường Tụng toàn lái xe hơn 3 triệu trở lên.

Panamera, Bentley.

Đúng là chỉ có chiếc G63 bản cao cấp này mới xứng với Đường Tụng.

“Chờ em mua xe, chị lại giúp em hẹn đám bitch ngày xưa từng xem thường em ra, để cho em đánh mặt bọn họ, để bọn họ biết em sống tốt thế nào.”

Trình Khả Quân bắt đầu miêu tả rất chân thật.

Nụ cười trên mặt Lý Nhã Ly càng lúc càng sáng.

Trình Khả Quân lại kéo tay nàng nói: “Không đủ tiền cũng không sao. Bạn trai chị đang làm tín dụng. Gần đây công ty có một nghiệp vụ cho vay, lãi suất rất thấp, nhận tiền ngay. Cho dù em không có chứng minh thu nhập, không thể chấp bất động sản, cũng có thể vay tiền. Em chỉ cần đặt cọc 20%, cũng chính là 500.000 là được. 80% còn lại, mỗi tháng trả mấy chục ngàn là được rồi. Rất thích hợp với tình hình của em, lại tốt hơn vay ngân hàng nhiều. Đây cũng là vì em là em gái chị, bằng không chị cũng không nói đâu.”

Trình Khả Quân ra vẻ như chị muốn tốt cho em thôi.

Lý Nhã Ly càng nghe càng thấy động lòng.

Hiện giờ, mỗi tháng nàng có 940.000, dường như vay mua trả góp cũng có thể chấp nhận.

Nàng liếc nhìn chiếc Benz G63 màu xám trước mắt.

Nếu đi ra ngoài chơi với Đường Tụng, mệt mỏi có thể chơi bóng trên xe luôn.

Hình như rất tốt.

Trình Khả Quân không cho nàng thời gian để suy nghĩ: “Chiếc xe này vừa đến, rất hiếm, theo chị biết thì đã có mấy người nhìn trúng nó, chỉ sợ hai ngày nữa sẽ không còn.”

“Nếu em thích nó thật, vậy cứ giao tiền cọc trước, ký hợp đồng. Chờ vay tiền xong, trực tiếp trả tiền lấy xe, chị sẽ làm hết thủ tục cho. Đúng rồi, nhà em có chỗ để xe chưa? Em vừa lấy bằng lái, quay đầu chị giúp em lái xe về, miễn cho xảy ra vấn đề.”

“Có chỗ để rồi, cảm ơn chị Quân Quân.” Lý Nhã Ly vô thức trả lời.

Khoảng nửa giờ sau.

Lý Nhã Ly liếc nhìn biên lai và hợp đồng đặt cọc, vẫn cảm thấy có chút không chân thật.

Nàng vốn muốn trở về suy nghĩ, lại trò chuyện với Lý Mộc Tuyết rồi mới quyết định.

Sao đột nhiên lại giao tiền đặt cọc rồi?

Trình Khả Quân lập tức vui cười nói: “Chúc mừng Ly Ly xinh đẹp trở thành chủ xe Mercedes Benz! Benz xứng biệt thự, tình yêu có thành quả...”

Lý Nhã Ly nghe một đồng lời nịnh nọt, lập tức quên mất chuyện vừa rồi.

Lại đi đến bên cạnh chiếc G63 kia, chụp rất nhiều ảnh và video.

Muốn chờ đến khi lấy xe, sẽ cho chồng mình một bất ngờ.

Rời đại lý xe.

Trình Khả Quân xin nghỉ, lôi kéo Lý Nhã Ly đi dạo phố.

Hai người tràn đầy phấn khởi, đi dạo một lúc lâu.

Lý Nhã Ly lại mua thêm mấy bộ quần áo mới.

Loại phong cách thích mua thì mua này, làm cho Trình Khả Quân ghen ghét đến đỏ cả mắt.

Trình Khả Quân lại cười ha ha nói: “Ly Ly, hôm nay em chiếu cố công trạng của chị, thật sự là rất cảm ơn em. Chị mời em ăn tiệc, nhân tiện xử lý việc vay tiền luôn. Ngày mai em có thể đến lấy xe luôn.”

Lý Nhã Ly gật đầu nói: “Được, chị Quân Quân, chị tốt thật.”

Trình Khả Quân nhếch miệng cười: “Ai bảo chúng ta là chị em tốt chứ.”

Chương 405: Sập bẫy

7 giờ tối.

Mưa bụi bay bay rơi xuống.

Ánh đèn thành thị trở nên nhu hòa mà ấm áp.

Toàn bộ thế giới tựa như được phủ một lớp lụa mỏng.

Trình Khả Quân dừng xe, kéo Lý Nhã Ly đi vào một quán KTV.

“Chị Quân Quân, không phải đi ăn tiệc sao? Sao lại đến KTV rồi?” Lý Nhã Ly tò mò đánh giá chung quanh, ánh mắt dừng lại trên mấy chữ ‘KTV Mị Hành’.

Trình Khả Quân ra vẻ cao thâm khó dò: “Đi vào thì em sẽ biết, yên tâm, chị đã sắp xếp xong hết rồi, cam đoan em sẽ vui vẻ.”

Lý Nhã Ly tò mò đi theo sau lưng, đi vào trong một phòng riêng.

Trong gian phòng vàng son lộng lẫy, ánh đèn rã rời.

Trên bàn có không ít món ngon, rượu ngon, hoa quả, hoa tươi.

Trình Khả Quân giải thích: “Tiệm này là một người bạn của bạn trai chị mở, hoàn cảnh tốt, an toàn cao. Vừa có thể ca hát vừa có thể liên hoan, không cần đổi chỗ.”

Lý Nhã Ly ngượng ngùng nói: “Em hát rất kém.”

Hồi trước, lúc làm livestream, nếu nàng mà có chút tài nghệ, thì đã không lặn lội thăm như vậy.

“Không sao, em nghe là được, có người hát cho em.”

Trình Khả Quân bảo Lý Nhã Ly ngồi xuống.

Mở bia, cụng ly với Lý Nhã Ly.

Hai người đồng thời uống một hớp to.

Trình Khả Quân cười nói: “Ly Ly, thường xuyên chơi bóng với vị kia, em có cảm thấy phiền không? Có phải rất ngán không? Thành thật khai báo, em có ăn vụng hay chưa?”

Dưới cái nhìn của Trình Khả Quân, vị đại gia bao nuôi Lý Nhã Ly.

Đại khái chính là một đàn ông trung niên đầy dầu mỡ.

Đối mặt với một vụ vật như Lý Nhã Ly, chắc chỉ được vài phút là xong việc.

Cô bé này đang ở tuổi ăn chơi, sao có thể chịu được nhàm chán?

Nghe Trình Khả Quân nói vậy, Lý Nhã Ly đang vui vẻ lập tức thay đổi sắc mặt.

Nghiêm túc nói: “Chị Quân Quân, không thể nói lung tung. Đó là bạn trai em, chồng em. Em rất yêu anh ấy, chưa từng làm chuyện có lỗi với anh ấy. Cũng không cho người khác nói xấu anh ấy.”

Trình Khả Quân bật cười một tiếng: “Nơi này chỉ có hai chị em chúng ta, không cần khấn trương. Lại nói, nam nữ đều thích vui chơi, chẳng lẽ chỉ cho phép đàn ông dùng tiền chơi gái, lại không cho phép chị em chúng ta chơi sao?”

Lý Nhã Ly kiên quyết lắc đầu: “Không được! Nếu chị cứ nói như vậy, em sẽ về, ngày mai chúng ta lại nói chuyện vay tiền.”

Trình Khả Quân hơi kinh ngạc, không ngờ con chim hoàng yến này lại xứng chức như vậy.

Nhưng Trình Khả Quân cũng không muốn sửa đổi kế hoạch, còn đang muốn ép tiền trên người Lý Nhã Ly nữa kia.

“Ly Ly, em xem xong hãy quyết định, nhất định sẽ để em hài lòng.” Trình Khả Quân lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Một lát sau, cửa mở ra.

Một nhóm 4 thanh niên trẻ tuổi đẹp trai đi vào, sau lưng còn có một nhân viên phục vụ mang theo vẻ mặt tươi cười.

Kiểu tóc và quần áo của họ đều không giống nhau.

Có người âm áp như ánh nắng, có người ăn mặc rất thời thượng, có người cơ bắp cường tráng, có người mặc âu phục chính thức.

Tất cả đứng xếp hàng ở trước mặt Lý Nhã Ly.

Giống như mặt hàng đang chờ chọn lựa.

Nhân viên phục vụ trao đổi ánh mắt với Trình Khả Quân, lại lấy di động ra, chụp trộm vài tấm ảnh.

Trong ảnh có cả Lý Nhã Ly và 4 thanh niên.

Trình Khả Quân cười nói: “Chị mời khách, hôm nay sẽ để cho em biết, tôm không có vỏ, rượu đưa đến miệng, đàn ông là để chơi.”

4 thanh niên kia nhìn thấy khách hàng là một đại mỹ nữ da trắng mặt xinh, chân dài cả mét.

Thì lập tức hiện lên vẻ hưng phấn.

Hơn nữa có thể nhận ra, vị mỹ nữ này còn là một người có tiền.

Đây là khách hàng mà họ thích nhất.

Nói không chừng có thể kiếm được phiếu ăn cơm dài hạn.

Bọn họ bắt đầu phóng điện.

Lý Nhã Ly chìm vào trạng thái đờ đẫn, sắc mặt biến đổi.

Tức đến toàn thân run rẩy.

Nàng đã hiểu ‘tiệc’ mà Trình Khả Quân nói là gì rồi.

...

Mặc dù Lý Nhã Ly chưa từng tiếp xúc với những thứ này, nhưng ít nhiều gì cũng đã nghe nói qua.

Cũng biết trong vòng này rất loạn.

Trong nhóm ‘danh viện’ của Lý Mộc Tuyết, thỉnh thoảng cũng có người chia sẻ những hình ảnh này.

Nhưng đối với nàng bây giờ mà nói, đây là chuyện tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Dù nàng ngây thơ, nhưng lại không ngốc.

Miệng nàng run rẩy nói: “Trình Khả Quân, tôi về trước, chính chị chơi đi.”

Nói xong, liền cuống quýt cầm túi xách Hermes lên.

Trình Khả Quân nghe vậy thì biến sắc mặt.

Phản ứng của Lý Nhã Ly hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Dựa theo đạo lý, một cô bé được bao nuôi như này, chắc hẳn phải rất thích những tình cảnh kích thích và mới mẻ như vậy mới đúng.

Trình Khả Quân lập tức kéo tay Lý Nhã Ly, cố gắng làm ra vẻ thân thiết.

Nói: “Ly Ly, em không thích thì chị bảo bọn họ đi, chị em chúng ta lâu rồi không gặp, ăn bữa cơm, uống chén rượu, em cũng không thể không nể tình nha.”

“Chị bỏ ra.” Lý Nhã Ly đưa tay đẩy Trình Khả Quân, thờ phì phò nói: “Chị căn bản không hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề.”

Trình Khả Quân không ngờ Lý Nhã Ly lại trực tiếp vạch mặt.

Ánh mắt nàng lập lóe, phát tay với nhân viên phục vụ.

Đôi phương lập tức dẫn 4 thanh niên ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại.

Lý Nhã Ly hơi yên tâm một chút.

Nhưng trong lòng vẫn thấy chán ghét không chịu được.

Chán ghét mấy ‘con vịt’ kia, cũng chán ghét cái gọi là chị em tốt Trình Khả Quân này.

Trình Khả Quân vẫn duy trì vẻ ngoài nhiệt tình: “Thân ái, bọn họ đều đi rồi/ Chúng ta ngồi xuống ăn cơm, chậm rãi trò chuyện. Bạn trai chị tập tức đến xử lý chuyện vay tiền cho em.”

Lý Nhã Ly lạnh mặt nói: “Liên quan đến chuyện mua xe, tôi còn muốn suy nghĩ thêm một chút, chưa vay vội.”

Trình Khả Quân áy náy nói: “Thân ái, là chị sai, em nhất định phải tha thứ cho chị. Chị cho là em sẽ thích, nên mới bỏ một khoản lớn để mời hàng cao cấp đến. Không ngờ có lòng tốt lại làm chuyện xấu, chị chân thành xin lỗi em.”

Nói xong cầm còn chai bia lên, uống một hơi cạn sạch.

Trình Khả Quân dốc miệng chai xuống dưới, tội nghiệp nói: “Nếu em còn không hài lòng, chị lại uống thêm một chai.”

“Không cần.” Lý Nhã Ly vẫn rất kiên định nói: “Chưa vay vội, tôi còn có việc phải đi, chị buông tay ra.”

Chương 406: Màu xám

Trình Khả Quân thấy mềm cứng đều không được, cũng thấy hơi tức giận.

Nàng không thềm nguy trang nữa, thân nhiên nói: “Ly Ly, em sợ hãi cái gì? Chẳng lẽ vị kia nhà em nhỏ mọn như vậy, không cho phép em tiếp xúc với những người đàn ông khác? Không phải là mấy con ‘vịt’ thôi sao? Biết thì lại thế nào?”

“Chị có ý gì?! Chuyện này có quan hệ gì với tôi?” Lý Nhã Ly thở sâu, thật ra nội tâm đang rất hoảng hốt.

Trình Khả Quân thấy dáng vẻ này của nàng, lập tức yên tâm.

Đã xác định suy đoán của mình.

Trình Khả Quân cười nói: “Thân ái, lúc này chị nhìn thấy, người nhân viên kia đã chụp ảnh em. Chẳng may chuyện này mà truyền ra ngoài, lại bị đồn thổi lên, sẽ trở thành chuyện xấu đấy. Nhưng em yên tâm, chị sẽ giúp em, em cứ nghe chị chờ ở đây. Chúng ta là chị em tốt, chị là vì tốt cho em thôi.”

Lý Nhã Ly nghe vậy, sắc mặt lại biến đổi, nàng bị dọa đến không dám nói lời nào.

Trình Khả Quân thuận thế kéo nàng ngồi xuống, trên mặt còn mang theo vẻ chế giễu.

Cái gọi là chim hoàng yến, cũng chỉ là đồ chơi do kẻ có tiền nuôi mà thôi.

Lý Nhã Ly chính là loại điển hình nhất trong đó.

Không có kinh nghiệm xã hội, ngây thơ dễ lừa, sợ nhất là đánh mất sự sủng ái của đại gia.

“Chi... chi muốn thế nào?” Lý Nhã Ly cúp đầu xuống, có chút sợ hãi.

Trình Khả Quân dịu dàng nói: “Em tốt nhất là chờ ở đây, chúng ta xử lý chuyện vay tiền xong, vậy mọi chuyện đều tốt đẹp.”

Lý Nhã Ly há to miệng, trong mắt lóe ánh lệ.

Đã hiểu hôm nay mình mắc bẫy.

Nghệp vụ vay tiền này, khả năng cao cũng không phải loại dàng hoàng gì.

Nàng tốt nghiệp trung học xong liền đi theo bạn học đến Yến Thành, làm người mẫu ba tháng trời.

Về sau quen biết Đường Tụng, sau đó liền biến thành một con chim hoàng yến được bảo vệ kỹ càng.

Còn chưa có kinh nghiệm với mấy chuyện này, cũng chưa từng trải qua.

Trong lúc nhất thời, nội tâm rất hoang mang hoảng loạn.

Nàng mở túi xách, lấy điện thoại ra, định liên hệ với Đường Tụng.

Nhưng vì quá khẩn trương, ngón tay không nghe lời.

Trình Khả Quân thấy thế thì cười ha ha: “Ly Ly, trước khi hành động phải cân nhắc hậu quả nha.”

Hồ hập Lý Nhã Ly trì trệ.

Đúng lúc này.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Tay Lý Nhã Ly run lên, điện thoại rơi xuống đất.

Nàng cuống quýt nhặt lên.

Trình Khả Quân mỉm cười, đặt một cái đĩa xuống trước mặt nàng: “Thân ái, món tôm ở đây rất ngon, nếu ‘vịt’ không bóc giúp em, vậy chị bóc giúp em.”

Thân thể Lý Nhã Ly run nhẹ, mở khóa màn hình điện thoại.

Tiểu Tuyết: “Có về nhà ăn cơm không?”

Nghĩ đến Lý Mộc Tuyết, Lý Nhã Ly chợt thấy bình tĩnh hơn một chút.

Thân thể cũng không run rẩy nữa.

Cho đến nay, Lý Mộc Tuyết đều rất thông minh, rất có suy nghĩ.

Nàng lập tức gửi tin nhắn xin giúp đỡ: “Trình Khả Quân kéo mình vào KTV Mị Hành, còn gọi mấy con vịt, còn chụp ảnh uy hiếp mình, để mình vay tiền mua xe, Tiểu Tuyết, mình nên làm gì bây giờ?”

Chú ý đến động tác nhỏ của Lý Nhã Ly.

Trình Khả Quân chỉ chỉ ra ngoài cửa, mở miệng nói: “Ly Ly, em đã nghe nói đến xã hội đen chưa?”

Đầu Lý Nhã Ly chợt ‘ong’ lên một tiếng, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập.

Bộ ngực cao vút dưới áo sơ mi chập trùng kịch liệt.

...

Trong phòng ăn Trung cao cấp.

Đường Tụng nhìn nữ tài xế trước mắt, cười nói: “Ăn cơm mà cô vẫn không bỏ kính râm à?”

Ngô Gia Di bình thản nói: “Tôi tương đối thận trọng, không quen đối mặt với người khác, cho nên dùng kính râm để

che đây.”

“Như vậy à...” Đường Tụng có hơi thất vọng, nói: “Tôi còn tưởng rằng là có lời thề nào như Mộc Uyển Thanh nữa chứ.”

Hắn lại bắt chước giọng của Ngô Gia Di: “Người đàn ông đầu tiên nhìn thấy mặt tôi, nếu không giết được anh ta, nhất định phải giả cho anh ta.”

Nghe vậy, Ngô Gia Di nhướn mày lên, giọng điệu khô khan nói: “Đường tổng, ngài thật hài hước.”

Đường Tụng nâng chung trà lên cụng với nàng một cái.

Tò mò hỏi: “Cô làm việc ở bộ phận an ninh đặc biệt của Thịnh Đường, vậy chắc đã bảo vệ không ít nhân vật lớn nhỉ?”

Ngô Gia Di hơi dừng lại, gạt đầu nói: “Xem như là vậy đi.”

Đường Tụng mười ngón tay giao nhau, đặt lên bàn: “Vậy cô từng giao thủ với các thế lực ngầm chưa? Chính là loại người như xã hội đen, múa đao nghịch thương ý?”

Ngô Gia Di nói: “Đường tổng, ngài nghĩ nhiều, xã hội bây giờ, những người có thực lực thì đã tẩy trắng hết rồi. Bọn họ đều mặc âu phục, lái xe sang, khéo léo, ôm những công trình lớn, kinh doanh khu vực màu xám. Làm sao dám trêu chọc những nhân vật lớn kia. Còn những kẻ lẩn lộn không tốt, vậy thì cơ bản là không nhìn thấy ở bên ngoài. Bọn họ luôn có một tầng áo lót, xem như là ‘phát triển’ ở trong các lĩnh vực của mình.”

Đường Tụng lập tức tò mò hỏi: “Vậy bọn họ đều tập trung ở các ngành nghề nào?”

Ngô Gia Di đáp: “Xe second-hand, đòi nợ, quán bar, KTV, cho vay, công trình đất đai, lừa đảo qua internet, thậm chí còn có cả an ninh và du lịch. Tất cả những ngành nghề có lợi

nhuận cao mà người bình thường có thể nghĩ đến, thì đều có bóng dáng của bọn họ.”

“Bọn họ đối mặt với người bình thường thì hung ác, hoành hành bá đạo ở trong lĩnh vực của mình. Nhưng vẫn không dám bại lộ dưới ánh mặt trời, nhiều lắm thì xem như là đội ngũ phạm tội.”

“Nếu anh nói đến những tên côn đồ cắc kè hay nhìn thấy trên đường kia. Nhuộm tóc đủ màu, xăm hình, la lối om sòm, đánh hội đồng. Vậy đó không phải là xã hội đen, chỉ có thể gọi là một hành vi nghệ thuật, hơn nữa còn là hành vi nghệ thuật cấp thấp, tên gọi tắt là ngu xuẩn!”

Đường Tụng hơi suy tư, gật đầu nói: “Vậy nếu các cô gặp phải những đội ngũ phạm tội này, thì sẽ xử lý như thế nào?”

Ngô Gia Di chỉ quần áo trên người mình, nhếch miệng cười nói: “Chúng tôi cũng mặc âu phục, lái xe sang, khéo léo, kinh doanh trong khu vực màu xám.”

Chương 407: Quan hệ của Lý Mộc Tuyết

Hôm nay là thứ sáu.

Mà lại còn là một thứ sáu mưa.

Trầm Ngọc Đình tan làm từ sớm, trở về phòng thuê của mình.

Nàng vừa thưởng thức phong cảnh bên ngoài, vừa trò chuyện với bạn thân Hầu Phi Phi.

Đầu tháng phát tiền lương, nàng lập tức chuyển 10.000 cho cha mẹ, để bọn họ triệt để yên tâm.

Tiếp đó lại mua cho mình mấy bộ quần áo mới, và một ít sách.

Nàng cũng không phải người thích mặc mấy bộ quần áo hàng hiệu như này.

Chủ yếu là hi vọng có người nhìn thấy một mặt tốt hơn của mình.

Hai người trò chuyện một lúc.

Hầu Phi Phi đột nhiên hỏi: “Cậu còn nhớ bạn trai của Thục Yên không? Đồng Kiến Sơn kia ý.”

Trầm Ngọc Đình cau mày, nhớ đến đoạn hồi ức không tốt trong nhà hàng ở Ô Sơn.

Cũng nghĩ đến Đường Hồ Lô đột nhiên thay đổi kia.

Nàng trả lời: “Có nhớ, anh ta còn quấy rối Thục Yên không?”

Hầu Phi Phi: “Không có. Hôm qua mình và mấy người Thục Yến đi ăn cơm, nghe được vài tin tức. Mấy hôm sau vụ ở nhà ăn, công ty của Đồng Kiến Sơn đã phá sản, còn nợ không ít tiền. Bản thân bị công nhân đánh phải vào viện, nghe nói bị thương rất nặng, đến nay vẫn chưa tỉnh lại. Đúng rồi, còn vị đại ca xăm tay kia và đám đàn em, cũng đều nhập viện rồi.”

Hầu Phi Phi lại nói: “Cậu nói xem, chuyện này có thể là bạn trai cậu làm không?”

Nhìn thấy tin nhắn này, Trầm Ngọc Đình cũng thầm giật mình.

Một lát sau, nàng nhìn qua hạt mưa tí tách ngoài cửa sổ, lại thở dài một hơi.

Mở wechat của Đường Tụng, định hỏi gì đó.

Nhưng nhìn lịch sử trò chuyện, thì lại hơi tiêu điều.

Trò chuyện thêm vài câu với Hầu Phi Phi, phủ nhận chuyện này.

Nàng xoay người đi đến bàn sách.

Tiện tay cầm một quyển sách lên.

Thất thần giây lát, rồi bắt đầu đọc sách.

Không sao.

Ngoại trừ anh.

Em còn có: Tolstoy, Goethe, Maslow, Freud...

...

Hôm nay, thị trường chứng khoán vẫn đang tăng lên.

Lý Mộc Tuyết đắm chìm trong vui sướng.

3 giờ chiều thị trường đóng cửa.

Nàng lại vào các diễn đàn về cổ phiếu, xem người khác phân tích xu thế của các cổ phiếu mình đã mua.

Nhìn thấy thứ không hiểu, liền nghe ngóng và thăm dò các đồng nghiệp.

Đây là một ít kỹ xảo nhỏ mà nàng mới học được, mỗi ngày đều làm không biết mệt.

Xu thế vẫn đang tăng lên, làm cảm xúc nàng tăng vọt.

Lại nhịn không được mà chạy đến thư phòng của Đường Tụng.

Ôm lấy quần áo hần, cầm đĩa phép vừa mua, bắt đầu làm phép hai lần với ảnh của hần.

Bất tri bất giác, đến khi nàng lấy lại tinh thần.

Thời gian đã là hơn 7 giờ tối.

Nàng uống một cốc nước.

Nhìn điện thoại, cũng không có tin của Lý Nhã Ly.

Suy đoán chắc Ly Ly đi ăn cơm với Trình Khả Quân.

Nhưng bản thân là một bảo mẫu, nàng tự nhiên phải hỏi một câu.

Nếu như Ly Ly không về, vậy nàng có thể gọi đồ ăn ngoài cho nhanh.

Một lát sau, Lý Nhã Ly đã trả lời.

Lý Mộc Tuyết xem xong, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Chỉ thấy toàn thân lạnh toát.

Đây chính là một rắc rối bằng trời!

Mặc kệ là với Ly Ly hay là với nàng.

Khó khăn lắm mới kiếm được công việc một năm 1 triệu, lại còn có thể diện.

Nếu Ly Ly xảy ra vấn đề, tất cả mọi thứ của nàng đều mất sạch.

Nàng vẫn nhớ kỹ lời cảnh cáo của luật sư La kia.

Lý Mộc Tuyết lập tức hỏi: “Đám vịt kia đâu?”

Lần này Lý Nhã Ly không trả lời.

Lý Mộc Tuyết cắn răng, gọi điện thoại qua.

Điện thoại vang hai tiếng, liền kết nối.

Nhưng giọng nói là của Trình Khả Quân: “Alo, Tiểu Tuyết, em yên tâm, Ly Ly rất tốt, cô ấy không thích những người kia, chị đã đuổi đi rồi, có phải không Ly Ly?”

Trái tim Lý Mộc Tuyết lập tức nhảy lên, trên trán đã chảy mồ hôi lạnh.

Giọng nói cẩn thận từng li từng tí của Lý Nhã Ly truyền đến: “Đúng, Tiểu Tuyết, mình làm thủ tục vay tiền xong sẽ về, cậu đến đón mình được không?”

Lý Mộc Tuyết thở sâu, bình tĩnh nói: “Được, Ly Ly, cậu đừng lo lắng, mình đi luôn đây.”

Cúp máy.

Lý Mộc Tuyết lại gọi điện thoại cho vài người bạn cũ, hỏi thăm tình hình bạn trai của Trình Khả Quân.

Sau khi nhận được kết quả, nàng cũng thở phào.

Người này đúng là làm tín dụng, mặc dù không chính quy, nhưng mà chỉ cầu tài.

Ít nhất thì không cần lo cho an nguy của Ly Ly.

Việc cấp bách bây giờ là mau chóng đưa Ly Ly ra.

Coi như bị lừa tiền, cũng có thể báo cảnh, hoặc là thông qua biện pháp khác để đòi lại.

Ngay sau đó, nàng bắt đầu tìm kiếm wechat của một người bạn

Không do dự, lập tức gọi cho đối phương.

Đây là một bà chỉ nàng quen trong nhóm danh viện, trước kia thường xuyên chung tiền thuê hàng xa xỉ để chụp ảnh.

Chẳng qua là bây giờ đối phương đã lên bờ.

Nghe nói là trở thành tình nhân của một vị đại lão ở địa phương.

Rất có quan hệ ở Yên Thành, nhất là những nơi như KTV và quán bar, khá có máu mặt.

Hai người lâu rồi không liên hệ, nhưng vì Lý Ly cũng là vì mình.

Lý Mộc Tuyết chỉ có thể bỏ qua liêm sỉ.

Trong lúc khẩn trương chờ đợi, điện thoại đã kết nối.

Nàng vội vàng nói: “Alo, chị Ninh, là em, Mộc Tuyết, chị có bận không?”

Đối diện truyền đến âm thanh uể oải: “A, là Tiểu Tuyết à, có chuyện gì không?”

Lý Mộc Tuyết ngồi thẳng người, nói: “Là thế này, chị Ninh, chị có quen người bên KTV Mị Hành không? Em có người bạn gặp rắc rối ở đó.”

“Ha ha, đó không phải KTV nổi tiếng với đám ‘vịt’ sao?”

“Đúng, chính là chỗ đó.”

“Như vậy đi, để chị hỏi một câu, em chờ một lát.”

“Cảm ơn chị Ninh, cảm ơn.” Lý Mộc Tuyết vội vàng cảm ơn, nội tâm cũng thở phào.

Đây đã là tầng quan hệ cao cấp nhất của nàng rồi.

Trong khi lo lắng chờ đợi.

Chị Ninh cuối cùng cũng gọi lại.

Nàng dán chặt điện thoại vào lỗ tai, sợ bỏ lỡ bất luận một chữ nào.

“Alo, chị Ninh!”

“Tiểu Tuyết, chị cho em số điện thoại của một người họ Vương, anh ta quen biết ông chủ bên đó, đi qua làm người trung gian, còn lại em phải tự giải quyết rồi.”

“Cảm ơn! Cảm ơn chị Ninh! Chờ xong việc em sẽ mời chị ăn cơm.”

Chị Ninh cười nói: “Đừng khách khí như vậy, chúng ta quen nhau hơn 2 năm rồi, chị có ấn tượng rất tốt với em. Em rất thông minh, rất hiểu chuyện, rất xinh đẹp, cũng không thiếu lòng cầu tiến. Người giống như em, sau này lăn lộn sẽ không kém. Lần này chị giúp em, nói không chừng lần sau là em giúp chị nha.”

Lý Mộc Tuyết nghe vậy thì đúng là có chút xúc động.

Nàng chân thành nói: “Chị Ninh, chị yên tâm, chuyện này em sẽ nhớ kỹ.”

Cúp máy.

Lý Mộc Tuyết lập tức lên app đặt xe.

Cầm túi xách, thay đôi giày thể thao, rồi chạy ra ngoài.

Chương 408: Chim hoàng yến hiểu ra

Thời gian trôi qua.

Trong KTV Mị Hành.

Lý Nhã Ly chờ đợi trong nôn nóng bất an, Trình Khả Quân thỉnh thoảng lại gấp thức ăn và rót rượu cho nàng.

Rầm... cánh cửa bị đẩy ra.

Hai người đàn ông đi vào.

Một người trẻ tuổi hơn 20, đeo kính, tướng mạo khá nhân nhàn.

Một người hơn 30, vừa cao vừa to, đầu trọc, trên cổ còn xăm một con bò cạp, nhìn qua đã biết là không dễ trêu.

Lý Nhã Ly rút cổ lại, thả đũa trong tay xuống, ngồi im tại chỗ, không dám động đậy.

Trình Khả Quân đứng lên, ôm người thanh niên đeo kính, thân thiết nói: “Ly Ly, đây là bạn trai chị, Vương Hướng Đông, có phải rất đẹp trai không. Vị này là trợ lý của anh ấy, Bưu Tử. Hướng Đông, vị này là chị em tốt của em, Lý Nhã Ly. Cô ấy muốn mua chiếc Benz G63, nhưng thiếu ít tiền, nên muốn vay một chút.”

Vương Hướng Đông và Bưu Tử nhìn vẻ xinh đẹp gợi cảm của Lý Nhã Ly, hai mắt lập tức sáng lên.

Loại chim hoàng yến mang theo khí chất cao quý này, trên người có một loại sức hút đặc biệt.

Vương Hương Đông mở cặp công văn ra, lấy ra một phần hợp đồng cho vay.

Cười nói: “Lý tiểu thư, cô xem hợp đồng này đi, nếu không có vấn đề thì ký tên. Công ty chúng tôi rất có uy tín, ký xong là nhận tiền luôn, ngày mai cô có thể đi lấy xe rồi.”

Lý Nhã Ly run run rẩy rẩy cầm lấy.

Cạch cạch...

Một cây bút và một hộp mực in dấu tay xuất hiện trước mặt nàng.

Lý Nhã Ly giật nảy mình, vội vàng cầm bút lên, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay.

Nàng quét mắt qua, chỉ thấy rất nhiều con số.

Vương Hương Đông giải thích: “Phí thủ tục, phí dịch vụ... cô cần thay toán cho chúng tôi sau khi nhận tiền. Cô vay 3 triệu, khấu trừ các loại phí tồn này, cô sẽ cầm được 2,2 triệu, vừa đủ để cô lấy xe. Cô yên tâm, lãi suất tuyệt đối phù hợp với quy định của quốc gia, công ty chúng tôi là công ty tài chính đẳng hoàng, không phải vay nặng lãi.”

“Ngoài ra, cô cần giao một khoản phí đảm bảo cho Khả Quân. Dù sao cô cũng không có xe hay nhà để thế chấp, bởi vì tôi tin tưởng Khả Quân, nên mới cho cô vay nhiều như vậy. Chờ cô lấy xe, cô liên lạc với chúng tôi, dùng xe làm vật thế chấp, số tiền kia sẽ trả cho cô.”

“Bao nhiêu tiền?” Lý Nhã Ly khẩn trương hỏi.

Vương Hương Đông duỗi 5 ngón tay, cười nói: “Không nhiều, 500.000.”

Lý Nhã Ly nắm chặt bút: “Tôi không có nhiều tiền như vậy.”

“Ly Ly, không sao.” Trình Khả Quân bu lại, ngồi xuống cạnh nàng: “Chị có thể cho em viết giấy nợ, coi như em nợ chị 500.000. Chờ em lấy phí sinh hoạt tháng này rồi trả cũng được.”

Lý Nhã Ly há to miệng, ý thức được lúc trước mình nói quá nhiều, để Trình Khả Quân đoán được tình hình đại khái.

Lập tức chú ý đến ánh mắt hung thần ác sát của Bưu Tử kia.

Nàng vội vàng cúi đầu xuống, trong mắt lóe ánh lệ, gian nan mở miệng nói: “Có ... có thể.”

“Rất tốt.”

Vương Hướng Đông mỉm cười, lại lấy ra mấy bản hợp đồng, đặt trước mặt Lý Nhã Ly.

Nói ra: “Nơi này còn có mấy hợp đồng bảo hiểm cần cô ký tên, đây là vì tốt cho cô. Chúng tôi cũng lo lắng cô xảy ra chuyện không may, không thể trở nợ kịp thời. Loại bảo hiểm tín dụng này rất thích hợp, có thể giúp cô tạm thời bổ sung khoản nợ. Quay đầu cô chậm rãi trả cho công ty bảo hiểm là được.”

Sau đó lại giới thiệu mấy cái bảo hiểm tai nạn, bảo hiểm nhân thọ, bảo hiểm tài sản...

Nghe từng cái từng cái.

Lý Nhã Ly đã không khống chế được cảm xúc của mình, nước mắt đã rơi xuống.

Roi lên đôi chân của nàng.

Trình Khả Quân mở wechat, cho Lý Nhã Ly xem tám ảnh lúc này.

Vương Hường Đông cười lạnh nói: “Đối với một con chim hoàng yến, mèo chính là thú dữ. Chúng tôi có thể không dám trêu vào vị đứng sau lưng cô, nhưng muốn hủy cô thì quá đơn giản.”

Trình Khả Quân nhẹ giọng khuyên nhủ: “Em phải nghĩ kỹ nha Ly Ly, bên ngoài còn có xã hội đen, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì.”

...

Đường Tụng đang cúi đầu uống trà, âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, kiểm tra đến nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ có cảm xúc ba động cực lớn, tự động phát động nhiệm vụ trưởng thành ‘chim hoàng yến hiểu ra’.”

Nội dung: Lý Nhã Ly đối mặt với khốn cảnh chưa từng có, đau khổ và hối hận đang gặm nhấm nội tâm nàng. Đối với một người ngây thơ đơn thuần như nàng mà nói, có lẽ đây cũng là một cơ hội hiếm có. Giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn này, bạn sẽ nhận được một phần tình yêu chân thành và trưởng thành của chim hoàng yến.

Ban thưởng: Độ trưởng thành +8, trí lực +1, sức chịu đựng +1.

Chú 1: Chim hoàng yến có lẽ rất yếu đuối, nhưng đó là chim hoàng yến của ta.

Chú 2: Muốn để một người tỉnh lại, chưa bao giờ là thuyết giáo, mà là gặp khó khăn trắc trở.

Chú 3: Vị trí của Lý Nhã Ly hiện tại là phòng 106 KTV Mỹ Hạnh khu Hoa Dụ.

Xem xong, Đường Tụng đặt mạnh chén trà xuống.

Hắn lấy điện thoại ra, tìm kiếm ‘KTV Mị Hành’, sau đó sắc mặt trở nên khó coi hơn.

Hắn đứng lên, nói với Ngô Gia Di: “Đi thôi, cô lái xe đưa tôi đến một nơi.”

Nói xong liền bước nhanh xuống dưới.

“Đã gửi địa chỉ cho cô rồi, lái nhanh một chút!”

Đường Tụng có chút vội vàng.

Sau đó, hắn mở nhà kho, lập tức sử dụng thẻ an ninh.

“Keng, bạn triệu hoán đội ngũ an ninh, đội ngũ đang trên đường đến mục đích, dự tính 6 phút sau sẽ đến nơi.”

Nhận được lời nhắc nhở này, Đường Tụng thở phào một hơi.

Chi nhánh công ty an ninh Thịnh Đường ở Yên Thành cũng nằm ngay khu Hoa Dụ, rất gần chỗ đó.

Mà hắn thì phải mất ít nhất 18 phút mới đến nơi.

Hiện giờ, ít nhất không còn lo lắng an nguy của Lý Nhã Ly.

Mặc dù đã có sẵn Ngô Gia Di, có thể thông qua nàng để liên hệ với an ninh Thịnh Đường.

Nhưng như vậy vẫn quá chậm.

Dùng thẻ an ninh sẽ càng nhanh hơn, giống như là đã biết trước, đội ngũ đã chuẩn bị xong xuôi từ trước, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Hắn liếc nhìn Ngô Gia Di đang lái xe, nói: “Giúp tôi liên lạc với bên an ninh Thịnh Đường ở Yên Thành, tôi có vài lời muốn nói.”

“Vâng Đường tổng, ngài chờ một lát.” Ngô Gia Di không
chần chờ, vừa lái xe vừa bấm một số điện thoại.

Chương 409: Đồ tây đen

KTV Mị Hành.

Trình Khả Quân vừa dứt lời.

Cửa phòng đã bị đẩy ra.

Lý Mộc Tuyết bước nhanh vào trong, sau lưng nàng còn có một thanh niên gầy gò và cao ráo.

Nàng liếc mắt đã nhìn thấy Lý Nhã Ly nước mắt như mưa, vội vàng tiến lên ôm lấy nàng.

An ủi: “Ly Ly, không sao, mình đến rồi, không có chuyện gì rồi.”

Lý Nhã Ly lập tức ôm lấy Lý Mộc Tuyết mà gào khóc.

Vương Hường Đông nhíu mày, nhìn người thanh niên vừa đi vào nói: “Anh là?”

Ngoài cửa có người canh chừng, sao lại để người đi vào rồi?

“Tôi là Vương Cảnh Đào.” Người cao gầy thuận miệng trả lời một câu, nói quay ra nói về phía cửa: “Hình đại thiếu, anh muốn thế nào mới kết thúc việc ở đây?”

Vừa dứt lời, một thanh niên trẻ tuổi đi vào.

Tướng mạo khá bình thường, không cao, sắc mặt hơi phù phiếm.

Vương Hường Đông và Bưu Tử vội vàng xoay người chào hỏi: “Anh Hình.”

Anh Hình đầu tiên là gật đầu với Vương Hướnɡ Đông, lại vỗ vỗ bả vai hấn.

Sau đó cười nói với Vương Cảnh Đào: “Cảnh Đào, công ty tín dụng của tôi đang kinh doanh, vị Lý tiểu thư này cũng là tự nguyện. Tôi có ý tốt mới đưa cô ấy đến KTV chiêu đãi, cũng là muốn hoàn thành cuộc làm ăn này.”

“Tôi không tự nguyện.” Lý Nhã Ly ở trong ngực Lý Mộc Tuyết ngẩng đầu lên, chỉ vào Trình Khả Quân nói: “Là bọn họ lừa tôi, uy hiếp tôi.”

Hình đại thiếu nhìn Lý Nhã Ly nước mắt như mưa, lại gọi cảm xinh đẹp, nhất là đôi chân kia.

Hai mắt lập tức sáng rực, không khỏi sinh lòng chiếm giữ.

Dáng người và tướng mạo này, đúng là cực phẩm.

Sau đó lại nhìn về phía Lý Mộc Tuyết.

Ngũ quan tinh xảo, dáng người thướt tha.

Cũng là một cực phẩm.

Ánh mắt hấn lóe lên, cười nói: “Cô là Ly Ly đúng không, tôi rất thích cô. Hay là như vậy đi, cô đá tên kia rồi đi với tôi, chuyện hôm nay sẽ dừng ở đây, sau này cô cũng có thể sống tốt hơn. Nói thế nào, tôi cũng trẻ tuổi đẹp trai hơn tên kia nhỉ? Với lại, tôi cũng nhiều tiền hơn đây.”

“Anh đi chết đi!” Lý Nhã Ly nghe vậy, lập tức tràn ngập lửa giận, ngay cả sợ hãi cũng bị ép xuống.

Nàng bắt lấy chai bia, dùng sức ném qua.

Hình đại thiếu biến sắc mặt, vội vàng né sang một bên.

Buru Tử và Vương Hướnɡ Đông thì lao nhanh đến bên cạnh hấn.

Rầm... Chai bia nện thẳng vào bức tường sau lưng Hình đại thiếu rồi vỡ toang.

Nước bia làm ướt áo và tóc của hắn.

Vương Hương Đông vội vàng cởi áo mình ra, giúp hắn lau bia.

Hình đại thiếu run lên, vỗ tay một cái.

8 nhân viên mặc âu phục đứng ngoài cửa đã đi vào.

Vương Cảnh Đào thấy thế cũng thảm giật mình, biết chuyện này không ổn rồi.

Hắn và Hình Minh Quân này cũng chỉ gặp mặt và uống rượu vài lần.

Hai người xem như là người quen.

Nếu như không có xung đột gì thì thôi, đối phương sẽ nể mặt đại lão sau lưng mình, sẽ không làm gì quá đáng.

Nhiều lắm thì mất ít tiền là có thể rời đi.

Nhưng bây giờ xem ra, phải xảy ra chuyện rồi.

Hắn nhắm mắt lại: “Hình đại thiếu, vị này là bạn của ông chủ Cổ quán bar DrinkNi.”

Rầm!

Hình đại thiếu đá một cước lên người Vương Cảnh Đào.

Nhưng bản thân hắn khá yếu, nên cũng không có quá nhiều lực sát thương.

Vương Cảnh Đào lùi về sau, sắc mặt khó coi nói: “Anh...”

“Cút con mẹ mày đi, mày còn nói câu nữa, bố mày chơi chết mày ở đây.” Hình đại thiếu nói xong, lại nhìn về phía Lý Nhã Ly: “Mày dám ném tao?”

Lý Nhã Ly giật nảy mình, lại trón vào trong ngực Lý Mộc Tuyết.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết tái nhợt, cũng không biết nên làm thế nào.

Anh Vương mà nàng tìm đến, đối phương lại không thềm nể mặt.

Cộng thêm Ly Ly vừa quá kích động, đã đắc tội với đối phương.

Loại tình huống này, nàng căn bản là không ứng phó nổi.

Nghĩ nghĩ, nàng đành phải lấy ra át chủ bài cuối cùng: “Hình... Hình đại thiếu, bạn trai của Ly Ly là một đại nhân vật chân chính, anh tốt nhất là cân nhắc hậu quả.”

“A?” Đồng tử của Hình Minh Quân co lại, hỏi: “Vậy cô nói xem, là vị đại nhân vật nào mà tôi không trêu nổi?”

Đầu óc Lý Mộc Tuyết điên cuồng vận chuyển.

Nàng biết, chỉ là phòng luật sư Đường Kim và công ty Tự Nhiên.

Còn có phòng cà phê mà Đường Tụng kinh doanh.

Một lát sau, nàng nhắm mắt nói: “Anh ấy là Đường Tụng, không biết anh có biết hay không. Anh ấy có rất nhiều quan hệ với phòng luật sư Đường Kim và công ty Tự Nhiên, rất có bối cảnh, tài lực thông thiên.”

Hình Minh Quân thở phào, cái tên này rất lạ lẫm.

Nếu như là nhân vật có máu mặt ở Yến Thành này, hẳn không thể nào chưa nghe đến.

Vì cẩn thận, Hình Minh Quân vẫn hỏi dò: “Không nói đến phòng luật sư gì kia, tôi biết công ty Tự Nhiên, cô nói quan hệ là thế nào? Chẳng lẽ anh ta là cổ đông ở đó? Quản lý cao tầng

bình thường chỉ là người làm thuê mà thôi, tôi cũng không quan tâm.”

Lý Mộc Tuyết lại nói: “Không sai, anh ấy là cổ đông ở đó.”

Hình Minh Quân mỉm cười, gật đầu với Vương Hương Đông.

Vương Hương Đông hiểu ý, lấy điện thoại ra tìm hiểu.

Một lúc sau, hần ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: “Tôi vừa lên mạng tìm hiểu, không có cổ đông nào tên là Đường Tụng cả. A, không đúng, nếu nói có quan hệ, vậy đại khái chính là tư bản Tỉnh Ngô đại danh鼎鼎, công ty mẹ của họ chính là tập đoàn Đường Tổng. Đại nhân vật mà cô nói, không phải là tập đoàn Đường Tổng đấy chứ?”

Nói xong, chính hần cũng cười phá lên.

Hình Minh Quân cũng không nhịn được.

Hần nháy mắt với Lý Mộc Tuyết, lại càng làm càn hơn: “Mỹ nữ, thật ra tôi cũng rất có hảo cảm với ca, mặt đủ dày, nói dối không chớp mắt. Cân nhắc đi, có muốn đi theo tôi không, tôi sẽ cho cô một cái giá khiến cô hài lòng.”

Ánh mắt Lý Mộc Tuyết trốn tránh, nội tâm vừa tức vừa gấp, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Hình Minh Quân lại tiến lên hai bước, đến gần Lý Nhã Ly, lạnh lùng nói: “Người thông minh nói ngọt, người hèn hạ không biết xấu hổ, mà cô thì không biết cái gì, cho nên cô chỉ có thể bị lừa. Ký hợp đồng đi, chuyện còn lại chúng ta sẽ tính sổ sau.”

Lý Nhã Ly bị dọa đến toàn thân run rẩy, chỉ biết núp trong ngực Lý Mộc Tuyết.

Hình Minh Quân vừa dứt lời.

Hành lang chợt truyền đến những âm thanh âm ỉ và kêu rên của đám nhân viên.

“Các người là ai?”

Rầm!

Uỳnh!

Ngay sau đó, những tiếng bước chân dày đặc đến gần.

Như gió táp mưa rào.

Rầm!

Cửa phòng lại bị đẩy ra một lần nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn qua.

Từng người từng người cao to vạm vỡ mặc âu phục đen tràn vào trong phòng.

Trên mặt bọn họ mang theo vẻ nghiêm túc, hai chân đứng thẳng.

Chiều cao đến hơn 1m8 trở lên, dáng người vạm vỡ, được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Có 30, 40 người nhanh chóng bao phủ toàn bộ căn phòng.

Một mảnh tối đen, vô cùng áp bách.

Người cầm đầu là một thanh niên có mái tóc húi cua, ngũ quan đoan chính, nhìn rất có tinh thần.

Hắn nhìn lướt qua mọi người trong phòng, bình tĩnh mở miệng nói: “Vị nào là Lý Nhã Ly tiểu thư?”

Lý Nhã Ly đang chìm trong trạng thái đờ đẫn, còn tưởng rằng đối phương lại gọi thêm người đến.

Chú ý đến dáng vẻ hung thần ác sát của đám người mặc đồ đen này.

Lại bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Lý Mộc Tuyết thấy thế, run run rẩy rẩy nói: “Các anh muốn làm gì?!”

Thanh niên húi cua nghiêm túc nói: “Đường tiên sinh để chúng tôi đến đây giải quyết một rắc rối nhỏ cho Lý Nhã Ly tiểu thư.”

Nghe vậy, Lý Nhã Ly lập tức ngẩng đầu lên.

Không dám tin hỏi: “Chồng tôi đến rồi? Sao anh ấy lại biết tôi ở đây?”

Chương 410: Có người xui xẻo

Nghe thấy Lý Nhã Ly và thanh niên húi cua đối thoại.

Mấy người Hình Minh Quân và Vương Hường Đông đều hô hấp dồn dập.

Ánh mắt trở nên sáng tối lập lòe.

Có sợ hãi, có kinh hoảng, có thâm độc...

Lý Mộc Tuyết thở phào, vô thức sờ vào chiếc điện thoại đang ghi âm trong túi.

Nàng nhìn về phía đám mặc đồ đen với ánh mắt sùng bái.

Đường Tụng thật sự phái người đến giải quyết, với lại còn nhanh như vậy, bá đạo như vậy.

Đường Tụng chưa bao giờ để người ta thất vọng!

Đã nói sẽ giải quyết, vậy nhất định sẽ giải quyết!

Vương Cảnh Đào liếc nhìn Lý Mộc Tuyết, trong mắt có mừng rỡ và khiếp sợ.

Không ngờ tình hình lại phát triển như vậy.

Hắn cũng là người hiểu chuyện.

Từ động tác và cách ăn mặc của những người này, có thể nhận ra họ ra đội ngũ an ninh chuyên nghiệp.

Đối với những đoàn thể gần xã hội đen như bọn họ, quả thực là như gặp bố.

Thời gian quay lại 20 phút trước.

...

Lý Mộc Tuyết gọi xe đến quán bar DrinkNi để gặp anh Vương mà chị Ninh giới thiệu.

Hai người ngồi trong xe.

Lý Mộc Tuyết bắt đầu kể lại.

Sau đó nhìn vào hắn với vẻ chờ đợi.

Vương Cảnh Đào trầm ngâm giây lát, khó khăn nói: “Tiểu Tuyết, cô là bạn chị Ninh, tôi cũng không lừa cô. Tôi và Hình Minh Quân bên KTV Mị Hành đúng là có quen biết, trước kia từng uống rượu vài lần. Nhưng nếu nói nể mặt, vậy thì chưa chắc.”

“Tên này là phú nhị đại, gia đình làm công trình kiến trúc, có địa vị khá cao trong vòng tròn quan hệ. Hơn nữa, người này cũng rất có năng lực, lăn lộn khá tốt ở Yên Thành.”

“Dưới danh nghĩa có một công ty tín dụng, một KTV, một nhà xe second-hand. Kiếm tiền nhanh, lợi nhuận cao. Vị chị em kia của cô muốn thoát thân, tôi thấy tương đối khó. Tôi sẽ cố gắng trợ giúp cô, nếu thật sự không được, vậy thì... chỉ có thể tìm chị Ninh xem sao.”

“Tôi hiểu rồi.” Lý Mộc Tuyết thở sâu, nội tâm lại hoảng loạn.

Nàng là người thông minh, lập hiểu tức ý của đối phương.

Xem ra lần này còn rắc rối hơn mình tưởng.

Trong xe, Lý Mộc Tuyết cảm thấy áp lực chưa từng có.

Nàng nhắm mắt lại, sau một trận giãy dụa kịch liệt.

Nàng lấy điện thoại ra, lại bấm một dãy số.

Một giọng nam trầm truyền đến: “Cô Lý, có chuyện gì sao?”

Lý Mộc Tuyết thận trọng nói: “Luật... luật sư La, Ly Ly gặp phải rắc rối, đại khái là bị lừa vay tiền. Đang ở KTV Mị Hành khu Hoa Dụ, còn có một ít người có thân phận không sạch sẽ. Tôi... là lỗi của tôi, đã không chiếu cố cô ấy.”

“Tôi đã biết.” La Tân trực tiếp cúp máy.

Lý Mộc Tuyết chợt thấy lạnh lẽo, nàng biết mình đã mắc sai lầm lớn.

Có công việc đảng hoàng lại không làm, trái lại si mê đầu tư cổ phiếu.

Hiện giờ Ly Ly rơi vào rắc rối, cũng không biết La Tân hữu dụng hay không.

Dựa theo đạo lý, những luật sư lớn như họ sẽ có các mối quan hệ mạnh hơn mình.

“Tìm luật sư cũng không được.” Vương Cảnh Đào nghe vậy cũng nhắc nhở: “Hình Minh Quân này rất có quan hệ, cô muốn dùng cách này để cảnh cáo anh ta, chỉ sợ là vô dụng, trái lại còn chọc giận đối phương.”

Lý Mộc Tuyết cắn chặt răng.

Một lúc sau, nàng lại cầm điện thoại lên, lại bấm một dãy số.

“Đường Tụng.”

Mặc dù không biết một phú nhị đại như Đường Tụng có thể giải quyết các vấn đề bên khu vực màu đen này không, nhưng nàng đã không có cách nào khác.

Nàng không thể vì chút tâm tư nhỏ của mình, mà cố tình giấu diếm.

Như vậy, nếu xảy ra vấn đề gì, nàng sẽ phải hối hận cả đời.

Khó khăn lắm mới đến gần Đường Tụng hơn một chút, Lý Mộc Tuyết còn đang tưởng tượng ra tương lai tốt đẹp, không muốn mạo hiểm.

“Alo, nói đi.” Giọng nói của Đường Tụng rất lạnh lẽo.

Lý Mộc Tuyết run lên, nàng chưa bao giờ nghe thấy giọng nói nghiêm túc như vậy từ Đường Tụng.

“Đường... Đường Tụng, tôi sai rồi... Ly Ly...”

“Là chuyện KTV Mị Hành sao? Tôi đã biết, đang đến đó.” Đường Tụng trực tiếp ngắt lời: “Nói mọi chuyện cô biết cho tôi.”

Lý Mộc Tuyết lập tức lên tinh thần, vội vàng nói: “Một đồng nghiệp cũ của chúng tôi là Trình Khả Quân... Chiều nay Ly Ly bị kéo đi xem xe, sau đó... lại bị kéo vào KTV. Còn gọi mấy nhân viên nam, rồi uy hiếp Ly Ly phải vay tiền. Anh yên tâm, Ly Ly tuyệt đối không có vấn đề gì, đám người kia chỉ cầu tài.”

“Tốt, tôi biết rồi, chuyện này tôi sẽ xử lý.” Đường Tụng thở sâu, cố gắng áp chế lửa giận của mình.

Lý Mộc Tuyết yếu ớt hỏi: “Cần báo cảnh sát không? Tôi vốn định báo cảnh sát trước, sau đó ghi âm làm chứng.”

“Không cần, tôi sắp đến rồi, cô đến trước thì chiều cổ Ly Ly đi, cô ấy tương đối nhất gan.”

Nói xong, Đường Tụng trực tiếp cúp máy.

Lý Mộc Tuyết như nhũn ra, rất lâu không bình tĩnh lại.

Nội tâm lại có cảm giác an toàn khó hiểu.

“Đường Tụng nói có thể giải quyết, vậy thì tốt rồi!”

Đối với Đường Tụng, nàng vừa sùng bái lại vừa sợ hãi, nhưng trong lòng lại rất tin tưởng hẳn.

Vương Cảnh Đào thì nhìn nàng với ánh mắt phức tạp.

Cô gái này rất có tâm cơ, một mặt tìm hấn qua hỗ trợ, một mặt lại chuẩn bị báo cảnh sát.

Vẫn không quên liên hệ với những người khác.

Một lúc sau, Vương Cảnh Đào mở miệng hỏi: “Vị Đường Tụng này là ai? Anh ta muốn giải quyết thế nào?”

Lý Mộc Tuyết hô hấp dồn dập: “Anh Vương, tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết anh ấy là một đại nhân vật, rất có tiền, cực kỳ có tiền. Lái xe đều là Bentley, Porsche. Ở biệt thự 500 mét vuông trong Yên Giang Biệt Viện. Anh giúp đỡ một chút, đi qua bảo vệ chúng tôi một lát, kéo dài thời gian, chờ Đường Tụng đến là được.”

Vương Cảnh Đào thâm giật mình.

Làm nghề như bọn họ, tự nhiên biết khu nhà cao cấp Yên Giang Biệt Viện này.

Biệt thự 500 mét vuông căn bản là không bán ra ngoài.

Là địa sản Thịnh Nguyên dùng để tạo quan hệ và tặng ân tình.

Trong đó toàn là khách hàng lớn và cổ đông của họ.

Nếu Lý Mộc Tuyết không nói láo, vậy vị Hình công ty này phải xui xẻo rồi!

Vương Cảnh Đào gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Chương 411: Quỳ xuống

Thanh niên húi cua gật đầu với Lý Nhã Ly: “Đường tiên sinh sắp đến rồi, chúng tôi đến trước để giúp ngài xử lý chuyện này.”

Lý Nhã Ly nghe vậy, lập tức chui ra khỏi ngực Lý Mộc Tuyết.

Nước mắt vẫn chảy như mưa, nàng chỉ vào đám người Hình Minh Quân và Vương Hướng Đông nói: “Là bọn họ uy hiếp tôi, bắt tôi vay tiền, còn sỉ nhục tôi, tôi...”

Tiếp đó lại nhìn vào Trình Khả Quân: “Cô ta còn cướp điện thoại của tôi, không cho tôi gọi điện.”

Thanh niên húi cua gật đầu, vẫy tay ra sau lưng.

Một người mặc âu phục đen tiến lên, trong tay còn cầm một cái gậy cao su vừa thô vừa đen.

Đi đến trước mặt đám người Vương Hướng Đông và Hình Minh Quân.

Buru Tử đầu trọc, xăm bọ cạp trên cổ tròng mắt nói: “Mẹ nó, bọn mày biết chúng tao là ai...”

Còn chưa nói hết, đã ăn một gậy vào đầu.

Rầm... một tiếng vang trầm.

Buru Tử trực tiếp ngã lăn ra đất, tay chân run lên một cái, rất nhanh đã hôn mê bất tỉnh.

Khóe miệng Hình Minh Quân giật giật, trong mắt toát ra vẻ kinh hoàng.

Hắn lui về phía sau.

7, 8 tên đàn em sau lưng cũng lùi theo.

Hình Minh Quân liếm môi một cái, nói: “Các vị, có chuyện gì từ từ nói, cha tôi là Hình Vĩ Long của công ty xây dựng Kim Hải.”

Rầm... lại là một tiếng vang trầm.

Thanh niên tóc húi cua cầm gậy cao su nện vào bả vai Hình Minh Quân.

Hình Minh Quân kêu đau một tiếng, trực tiếp quy xuống đất.

“Đừng để bọn họ đứng nói chuyện.” Tóc húi cua phát tay một cái.

Mấy người mặc âu phục đen lập tức tiến lên.

Rầm ... A!

Rầm ... A!

...

Nương theo âm thanh kêu gào đau đớn, những tiếng trầm đục vang lên.

Từng người ngã gục xuống đất.

Thanh niên húi cua đập vào ngực Hình Minh Quân.

Giơ tay nhìn đồng hồ, cười nói: “Đường tiên sinh sắp đến rồi, mày không muốn đi hoan nghênh sao? Nếu chân mày không biết quỳ, vậy tao có thể giúp mày cắt nó.”

...

Trình Khả Quân trốn trong góc hẻm lách, đã sợ đến không dám động đậy.

Chỉ biết trơ mắt nhìn từng người ngã xuống.

Trong đó bao quát cả vị Hình Minh Quân ‘quát tháo phong vân’ trong mắt mình.

Nội tâm Trình Khả Quân càng ngày càng sợ hãi.

Mặc dù mình nói bạn trai Vương Hường Đông là bạn của Hình Minh Quân, nhưng thật ra chỉ là một tên đàn em mà thôi.

Vương Hường Đông tốt nghiệp trường tài chính chính quy, còn là đại học có danh tiếng.

Trước từng làm kế toán cho một công ty lớn, vì giúp công ty trốn phía mà bị phán một năm.

Sau khi ra ngoài, dứt khoát đi theo Hình Minh Quân, xử lý việc tín dụng và cho vay, đòi nợ thuê...

Kiểm tiền nhiều hơn trước, nhanh hơn trước, cũng có chút mặt mũi ở một số trường hợp.

Trình Khả Quân đi theo Vương Hường Đông, cũng là có suy tính này.

Nhìn thấy Lý Nhã Ly mà mình vẫn xem thường lại lẫn lộn tốt như vậy, nàng không thể nhịn được lòng ghen tức.

Thấy nhiều chim hoàng yến, cũng biết bọn họ sợ cái gì nhất.

Nghĩ đến thuận nước đẩy thuyền, rút chút máu trên người Lý Nhã Ly.

Nhưng không ngờ, mọi chuyện lại phát triển đến một bước này.

Đột nhiên, toàn thân Trình Khả Quân chấn động, đồng tử đột nhiên co lại.

Khuôn mặt toàn là vẻ kinh hãi.

Thanh niên húi cua kia đã nhìn sang đây.

Cùng lúc đó, mười mấy người mặc âu phục đen cũng nhìn về phía này.

Trên mặt họ mang theo vẻ nghiêm túc và lạnh lùng.

Khi tất cả mọi người ngã xuống đất, Trình Khả Quân là người duy nhất ngồi trên ghế, trông vô cùng chói mắt.

Trình Khả Quân run run rẩy rẩy trên ghế salon, toàn thân như nhũn ra.

Trực tiếp té lăn xuống đất.

Thanh niên tiến lên hai bước, bình tĩnh hỏi: “Cô là Trình Khả Quân?”

Trình Khả Quân nhìn về phía bạn trai Vương Hướnɡ Đông với ánh mắt cầu cứu, ánh mắt hai người giao nhau.

Wương Hướnɡ Đông lắc lắc đầu.

Rầm... lại là một tiếng trầm.

Wương Hướnɡ Đông vốn đang quỳ một trên, trực tiếp nằm ra đất.

“A!!!” Trình Khả Quân hét lên một tiếng, ôm lấy đầu mình.

Vì sợ hãi quá độ, khiến cho bànɡ quang co vào, tạo thành hiện tượng tiểu không kiểm chế, tục xưng tè ra quần.

Tất chân trên đùi lập tức ướt sũng.

Thanh niên húi cua mặt không đổi sắc.

Gậy cao su trong tay chống vào miệng Trình Khả Quân.

Trình Khả Quân bị dọa đến không dám động, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin: “Ly Ly, chị tôi rồi, Tiểu Tuyết, chị sai rồi, hai người tha cho chị đi mà, van cầu...”

Lý Nhã Ly quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn dáng vẻ buồn nôn này.

Lúc uy hiếp nàng thì phách lồi, coi trời bằng vung, đến giờ nàng vẫn nhớ kỹ.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết ứng hồng, lạnh lùng nói: “Gieo gió gặt bão.”

Thanh niên húi cua không chế lực rất tốt, vung gậy một cái.

Trình Khả Quân hét thảm, thân thể ngã vật ra đất.

Trên mặt xuất hiện một vết máu, mấy chiếc răng rơi trên đất, bọt máu chảy ra từ khóe miệng.

Trình Khả Quân hai tay bịt mắt, phát ra tiếng kêu rên đau đớn và hoảng sợ.

Thanh niên húi cua không để ý đến Trình Khả Quân nữa, quay người nói: “Đi thôi, chúng ta đi ra nghênh đón Đường tiên sinh.”

Ngay sau đó, tiếng bước chân chinh tề vang lên.

Mấy người mặc âu phục đen đi qua.

Kéo đám người Vương Hường Đông và Hình Minh Quân ra ngoài.

Ánh mắt Lý Mộc Tuyết lấp lóe, kéo tay Lý Nhã Ly, nói nhỏ: “Ly Ly, chúng ta cũng đi qua xem một chút, gặp Đường Tụng... Cậu nhớ phải ngoan một chút, mình sợ Đường Tụng sẽ giận.”

Lúc này Lý Nhã Ly mới nhớ đến những chuyện hôm nay.

Nội tâm đang hưng phấn lập tức trở nên khó chịu.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Đường Tụng cáu giận.

Hôm nay, những người mặc âu phục đen này giống như là đang thi hành chỉ thị của Đường Tụng, chứng tỏ hắn đã tức giận.

Lý Nhã Ly thấp thỏm nói: “Tiểu Tuyết, mình nên làm cái gì bây giờ? Mình... sau này mình nhất định sẽ nhớ kỹ bài học này, chồng mình có thể không để ý đến mình không? Anh ấy có giận mình không?”

Lý Mộc Tuyết an ủi: “Không đâu, mình đã gọi điện cho Đường Tụng, anh ấy còn bảo mình chiếu cố cậu, cậu tương đối nhất gan. Đường Tụng rất lo lắng cho cậu, cậu cũng đã nói rồi, Đường Tụng thích cậu nhất đúng không?”

Lý Nhã Ly lại chảy nước mắt, nội tâm bị xúc động và áy náy lấp đầy.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Sau này mình sẽ tốt hơn với anh ấy, cũng sẽ học thông minh hơn, không rước lấy rắc rối cho anh ấy nữa.”

Lý Mộc Tuyết thở dài.

Ly Ly sẽ không có chuyện gì, dù sao Đường Tụng cũng rất thích Ly Ly, nàng có tư bản để tùy hứng. Nhưng mình thì sao? Mình nên làm gì?

Hai người kéo tay nhau đi ra khỏi phòng.

Lý Mộc Tuyết nhìn ngó bốn phía, tim đập tức đập rộn lên.

Tất cả camera trong hành lang đã bị đập nát.

Mỗi một căn phòng đều có một người mặc âu phục đen đứng ở cửa.

Tiếng nhạc đã biến mất sạch.

Hành lang vốn vô cùng náo nhiệt lại trở nên yên tĩnh đến khác thường.

Chỉ còn lại tiếng rên rỉ và tiếng bước chân, tiếng ma sát.

Trong đại sảnh, nơi này đã là một mảnh hỗn độn, mấy người mặc âu phục đen đang canh giữ ở đó.

Đám nhân viên KTV đều cảm như hén.

Đám người Vương Hương Đông và Hình Minh Quân cũng cúi đầu xuống.

Bị mấy người mặc âu phục đen tóm gáy kéo ra ngoài.

Vương Cảnh Đào thì yên lặng đi theo sau họ, rất yên tĩnh.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết đỏ ửng.

Đây chính là quyền thế, là áo khoác tốt nhất của đàn ông.

Khó có thể tưởng tượng được sức hút của Đường Tụng bây giờ.

Nàng khép chặt hai chân, thân thể hưng phấn đến mức run nhẹ.

Chương 412: Nghênh đón

KTV Mị Hành này có quy mô không nhỏ, toàn bộ tòa nhà 3 tầng này đều là phạm vi kinh doanh.

Đi ra cửa KTV.

Một màn rung động xuất hiện trước mắt mọi người.

Ánh mắt của đám người Hình Minh Quân đều trở nên ngây ngốc.

Lý Mộc Tuyết và Lý Nhã Ly kinh ngạc đến há hốc miệng.

Quảng trường rộng rãi trước cửa, đã bị bao phủ cực kỳ chặt chẽ.

Một mảnh màu đen đã bao vây lấy cửa chính.

Xe bọc thép chống bạo lực, Mercedes Benz G-Class, Hummer, Land Rover việt dã...

Trên thân xe in logo ‘an ninh Thịnh Đường’ rất bắt mắt.

Trộn vện mười mấy chiếc xe ‘dã thú’ đen kịt, bao vây toàn bộ nơi này.

Ngăn cách trong và ngoài như hai thế giới khác nhau.

Mơ hồ còn có thể nhìn thấy các nhân viên mặc đồng phục an ninh đang đứng trên phố.

Hạt mưa bụi trong không khí tinh mịn mà lạnh buốt.

Nhìn như một tấm lụa mỏng mờ mịt.

Ầm ầm...

Tiếng sấm cuối thu truyền đến từ phía xa xa.

Tiếng sấm rất to, giống như có vô số bánh xe lăn qua nóc nhà.

Từ xa đến gần, lại từ gần mà xa.

Trên đường phố yên tĩnh, mưa lạnh cuối thu, tiếng sấm trong tầng mây, đèn thành thị, vũng nước trên mặt đất, một mảnh ‘dã thú’ màu đen trước mắt, đám người ngã vật dưới đất, âu phục đen lạnh lùng...

Tại lúc này, tất cả xen lẫn nhau, tạo thành một bức tranh mang sắc thái âm u.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh mà trang trọng.

Lý Mộc Tuyết và Lý Nhã Ly đều nhin không được mà ngừng thở, bị tình huống nơi này dọa sợ.

Hình Minh Quân đầu tiên là chú ý đến logo trên xe, liền nuốt ngụm nước miếng.

Đã hiểu lai lịch của đám âu phục đen này.

An ninh Thịnh Đường là công ty an ninh đỉnh cấp nhất trong nước, tự nhiên là như sấm bên tai với đám người trong nghề của họ.

Dưới cờ có rất nhiều nghiệp vụ, an ninh đặc biệt, áp tải vũ trang, an ninh công trình, vệ sĩ...

Từ tổ chất và cử chỉ của những người này, chắc hẳn là thuộc bộ phận an ninh đặc biệt.

Hình Minh Quân lặng lẽ nhìn bốn phía.

Cộng thêm người trong KTV, ít nhất cũng phải 50, 60 người.

Theo Hình Minh Quân biết, toàn bộ Yến Thành cũng chưa chắc có nhiều nhân viên an ninh đặc biệt như vậy.

Trong thời gian ngắn như vậy, để an ninh Thịnh Đường phải ra nhiều nhân viên an ninh đặc biệt như vậy, có thể thấy thế lực của đối phương khủng bố thế nào.

Thân thể Hình Minh Quân run nhẹ.

Chuyện hôm nay thật sự quá quỷ dị.

Theo Trình Khả Quân nói, Lý Nhã Ly kia chỉ là một người mẫu quần 18 tuổi mà thôi.

Mặc dù đúng là rất xinh đẹp, nhưng với đẳng cấp của Lý Nhã Ly.

Sao có thể tiếp xúc đến loại đại nhân vật này?

Chuyện này rất bất hợp lý!

Hình Minh Quân là một người rất thực tế, có thể lăn lộn đến nước này, hẳn vẫn có đạo lý sinh tồn của mình.

Trong xã hội ngày nay.

Địa vị cao và thấp, không phải nhìn học thức và bằng cấp, nhân phẩm và đạo đức, hay là năng lực cá nhân; mà là phải xem khoảng cách với những đại lão chân chính kia.

Hình Minh Quân luôn cân nhắc xem người nào có thể trêu vào, người nào càng tiếp cận đại lão hơn mình.

Ông ông ... tiếng động cơ truyền đến.

Một chiếc xe chống bạo lực chọt tiến lên, để lộ một lối đi vào cửa chính.

Tất cả mọi người đều ý thức được.

Đưa mắt nhìn về kia.

Ngay sau đó, ánh đèn sáng tỏ xuất hiện.

Một chiếc Rolls Royce màu đen dừng lại tại đó.

Thân xe trang trọng hào phóng đang phản xạ ánh sáng.

Dưới màn mưa đêm thu, lộ ra vẻ trang nghiêm mà nặng nề.

Cạch... tiếng mở cửa vang lên.

Một nữ tài xế cao gầy mạnh mẽ xuống xe.

Thành thạo lấy dù che mưa trên xe Rolls Royce, rồi bung dù.

Nàng mặc âu phục đơn giản, khí chất lại vô cùng lạnh lẽo.

Mỗi một hành động đều nhanh nhẹn gọn gàng, nhìn trông cũng cảnh đẹp ý vui.

Ngay sau đó, nàng cung kính mở cửa sau, rồi chuyển dù che mưa qua.

Một chiếc giày da nâu đập lên mặt đất ẩm ướt.

Một bóng người cao to đứng lên.

Cất bước đi vào trong KTV>

Nàng lập tức theo sát phía sau, tay cầm dù rất ổn.

Mặc kệ những hạt mưa bụi đánh lên người mình.

Đường Tụng mặc âu phục màu tím, phối hợp với dáng người tuyệt vời, tràn đầy sức hút của đàn ông.

Sắc mặt hần trầm xuống, ánh mắt có chút rét lạnh.

Đôi giày da cao cấp giẫm lên mặt đất, phát ra những tiếng thanh thúy.

Từng bước từng bước đi từ màn mưa vào trong cửa.

Trên người mang theo khí chất tổng tài bá đạo và ‘côn đồ âu phục’, nhìn trông cực kỳ tuyệt.

Giống như là một nhân vật bước ra từ trong manga hay tiểu thuyết vậy.

Ánh mắt Lý Nhã Ly mê say, trái tim bắt đầu đập loạn.

Đây là một Đường Tụng mà nàng chưa từng nhìn thấy.

Luôn cảm thấy Đường Tụng bây giờ còn làm cho người ta mê muội hơn.

Lý Mộc Tuyết khép chặt hai chân, sắc mặt đỏ đến dị thường, trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng đến những hình ảnh phải censored.

Trình Khả Quân kinh ngạc đến quên mất đau đớn đến mặt, ánh mắt đờ đẫn.

Trình Khả Quân đã hiểu được, vì sao mình tìm mấy mặt hàng cao cấp cho Lý Nhã Ly, mà nàng vẫn phản cảm như vậy.

So với vị này, những ‘nhân viên’ kia quả thực là không đáng nhắc tới.

“Đường tiên sinh!” Đám âu phục đen đồng thanh kêu lên.

Âm thanh không vang dội, nhưng cực kỳ áp bách.

Khiến cho đám người đang quỳ và ngăn người trước cửa đều giật mình tỉnh lại.

...

Thanh niên húi cua nhìn nhau với Ngô Gia Di một chút.

Lại hơi gật đầu hỏi thăm.

Sau đó lập tức tiến lên, nhỏ giọng báo cáo tình hình vừa rồi cho Đường Tụng.

Vừa chỉ vào đám người Hình Minh Quân đang nằm trên đất.

Đường Tụng thân nhiên gật đầu một cái.

Ánh mắt đảo qua từng vị mặc âu phục đen, nghĩ đến những chiếc xe bọc thép và xe việt dã.

Tình huống này mạnh hơn lúc ở thành phố Ô Sơn rất nhiều lần.

Chẳng lẽ là hệ thống phán định, lần này cần nhiều người hơn?

Tốt xấu gì cũng đã có kinh nghiệm cùng loại, nên hẳn cũng coi như là bình tĩnh.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn về phía Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết.

Lý Nhã Ly đã khóc đến đỏ cả mắt, nhìn có vẻ hơi tiêu tụy.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, trên mặt nàng lập tức lộ ra vẻ chờ mong và sợ hãi.

Giống như muốn nhào vào ngực Đường Tụng, lại sợ hắn tức giận.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết ửng đỏ, chỉ nhìn vào Đường Tụng mà thất thần.

Đường Tụng đứng trên bậc thềm đá xanh ngoài cửa.

Giống như màn diễn bị chậm rãi kéo ra.

Tiếng mưa bụi như nhạc nền.

Đám âu phục đen tôn kính như ánh đèn.

Mà hắn chính là nhân vật chính duy nhất của cảnh diễn này.

Hắn không nói gì, tất cả mọi người cũng giữ yên lặng.

Mọi hành động của hắn, đều dẫn động nội tâm của tất cả mọi người.

Đám người Hình Minh Quân và Vương Hương Đông lấy lại tinh thần, ánh mắt trốn tránh.

Nội tâm khi thì phần nộ, khi thì oán hận, khi thì sợ hãi.

Đau đớn đang ăn mòn nội tâm bọn họ.

Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, đủ để bọn họ nhớ cả đời, vĩnh viễn không thể quên được giây phút sỉ nhục này.

Lúc này, Đường Tụng nhìn từ trên cao xuống, trong lòng họ thì hẳn lại càng giống với một nhân vật phản diện hơn.

Đường Tụng đi đến trước mặt Lý Nhã Ly, đưa tay lau lớp trang điểm đã nhòe đi của nàng: “Ly Ly, em vẫn ổn chứ? Qua rồi, đừng sợ.”

Hắn vừa dứt lời, nước mắt của Lý Nhã Ly lại như vỡ òa, làm sao cũng không khống chế được.

Nàng cắn môi, hai tay để bên cạnh, có chút hận mình vô tri và ngây thơ.

Gây rắc rối cho Đường Tụng.

Chương 413: Chạm đến các vì sao

“Em đi giày cao gót, cao bằng anh rồi, muốn sờ đầu em cũng không được.” Đường Tụng véo má nàng, trên mặt mang theo vẻ cưng chiều.

Lý Nhã Ly lập tức nín khóc mỉm cười, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống.

Bờ môi như trăng tròn in lên váy, vô cùng hấp dẫn.

Đường Tụng xoa xoa đầu nàng, bàn tay ấm áp tản ra chút khí ấm áp.

Lý Nhã Ly trực tiếp nhào vào ngực hắn, chôn mặt trong bờ vai hắn, dùng sức cảm nhận sự tồn tại của hắn.

Trước kia nàng vẫn cho rằng mình rất yêu rất yêu Đường Tụng, không ngờ bây giờ lại còn có thể yêu nhiều hơn nữa.

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh lại hơi cúi đầu, nhìn mũi chân mình.

Đường Tụng quá dịu dàng ôn nhu với Lý Nhã Ly, khiến cho nàng rất hâm mộ và mơ ước.

Mà nàng phải đối mặt, có thể là chỉ trích từ phía luật sư La và vị KIM kia.

Thậm chí có thể đánh mất công việc vất vả lắm mới có được này.

Hiện giờ, nàng chỉ hi vọng Đường Tụng không ghét mình.

Hình ảnh dừng lại trong phút chốc.

Đường Tụng đưa mắt nhìn về phía mấy người Hình Minh Quân và Vương Hương Đông.

Cuối cùng, ánh mắt rơi vào gương mặt mang theo vết máu của Trình Khả Quân.

Trình Khả Quân run lên, lại co rụt người lại.

Lý Nhã Ly tựa vào người Đường Tụng, nhìn đáng vẻ thâm của Trình Khả Quân, lại thấy hơi không đành lòng.

Ngay sau đó lại tỉnh ngộ.

Nếu như Đường Tụng không đến, vậy chuyện tối ngày hôm nay, sẽ mang tính hủy diệt đối với nàng.

Tất cả mọi thứ của nàng bây giờ, suýt nữa bị Trình Khả Quân hủy hoại.

Nghĩ đến đây, hô hấp của Lý Nhã Ly bắt đầu nặng hơn, trong mắt lại lấp lóe ánh lệ.

Nhịn không được mà xông lên trước, dùng sức tát Trình Khả Quân một cái.

Trình Khả Quân kêu rên ôm lấy đầu, không dám nói gì, biểu cảm có chút ngốc trệ.

Đường Tụng quay người nhìn đám người Hình Minh Quân, trên mặt mang theo vẻ lạnh lùng và tức giận.

Đám âu phục đen chung quanh đều chú ý đến.

Thanh niên húi cua lập tức tiến lên nửa bước, đứng gần Đường Tụng hơn.

Buru Tử to con nhất vẫn nằm trên đất, không nhúc nhích.

Vương Hương Đông và mấy tên đàn em cũng cúi đầu, chờ đợi thẩm phán sắp đến.

Hình Minh Quân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Sợ hãi đến cực hạn, đó là phần nô và cuồng loạn.

Hình Minh Quân trừng mắt, khuôn mặt có chút đáng sợ, nhỏ giọng nói: “Có bản lĩnh thì giết chết tao đi!”

Hắn không tin đối phương có can đảm giết mình.

Nhà hắn cũng có năng lực ở Yên Thành này, nếu thật sự làm to chuyện, đối phương tuyệt đối không chạy được.

Đường Tụng dẫm lên bàn tay đang chống lên mặt đất của hắn, lại dùng sức ấn xuống.

“A!” Hình Minh Quân đau đến toàn thân run lên.

Thanh niên húi cua tiến đến trước mặt Đường Tụng, nhỏ giọng nói: “Đường tiên sinh, thân phận của ngài tôn quý, không thích hợp dính máu. Chuyện hôm nay không có bất kỳ quan hệ nào với ngài. Ngài yên tâm, an ninh Thịnh Đường sẽ xử lý tất cả mọi chuyện, sẽ để bọn họ phải trả giá đắt.”

Ngô Gia Di cũng mở miệng: “Đường tổng, Lý tiểu thư cũng đã bị sợ hãi, mưa lại càng ngày càng to, hay là mọi người về nhà trước nhé?”

Đường Tụng thu hồi chân của mình, gật nhẹ nói: “Được, làm phiền rồi.”

Trong game, mục đích khi sáng tạo an ninh Thịnh Đường chính là để hộ giá hộ tống cho tập đoàn Đường Tổng phát triển.

Giai đoạn đầu của game, lúc thu mua các nhà xưởng nhỏ, thì cũng từng gặp các loại nhân sĩ xã hội và phần tử ngoài vòng pháp luật quấy rối.

Mặc dù thông qua đạo cụ và kịch bản, thành công vượt qua một số nguy cơ, nhưng theo xí nghiệp phát triển, nhất là khi thành lập tập đoàn Đường Tổng.

Loại tình hình này thường xuyên phát sinh ở các công ty con.

Mãi đến khi hẳn thu mua một công ty an ninh có tiềm lực, lại rót rất nhiều tài chính vào, chính thức tổ kiến an ninh Thịnh Đường.

Thì những vấn đề này mới hoàn toàn chấm dứt.

Từ đó có thể thấy, trong thế giới hiện thực này, an ninh Thịnh Đường tuyệt đối có năng lực xử lý những đội ngũ phạm tội này.

“Đi thôi.” Đường Tụng quay người nói.

Lý Nhã Ly vội vàng tiến lên ôm cánh tay Đường Tụng.

Theo Đường Tụng cất bước đi xuống bậc thang.

Mấy người mặc âu phục đen lập tức mở dù che mưa, cất bước đi theo sau, che mưa cho mấy người Đường Tụng.

Một nhóm người đi về phía chiếc Rolls Royce.

Thanh niên húi cua vẫy vẫy tay.

Đám âu phục đen lại kéo đám người nằm trên đất vào bên trong KTV.

Lý Mộc Tuyết đứng tại chỗ.

Phía trước là Đường Tụng cao quý được vây quanh.

Phía sau là đám âu phục đen trong cửa KTV.

ở giữa là màn mưa dày đặc.

nàng cắn răng, nói tạm biệt với Vương Cảnh Đào, rồi bước nhanh vào trong màn mưa.

Chiếc áo khoác đơn bạc của nàng lập tức ướt đẫm.

Nàng nhìn hai người sắp ngồi vào ghế sau, nhỏ giọng nói: “Đường Tụng. có thể cho tôi về cùng hai người không?”

“Lên xe đi.”

Lý Mộc Tuyết lập tức nở nụ cười, bước nhanh đến vị trí phụ xe.

Ông ông... tiếng động cơ khuếch tán ra trên đường phố yên tĩnh.

Tính cách âm cực mạnh, để trong xe lộ ra vẻ yên tĩnh mà bình thản.

Tựa như câu quảng cáo nổi tiếng kia; “Tại vận tốc 60 dặm Anh, tiếng ồn to nhất trên xe Rolls Royce kiểu mới đến từ đồng hồ điện tử của nó.”

Đường Tụng tựa vào ghế, suy tư từng màn trong tối nay.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ đã hoàn thành nhiệm vụ đặc thù.”

“Nhân vật ‘Lý Nhã Ly’, độ trưởng thành +8, trí lực +1, sức chịu đựng +1.”

Xem xét thông tin cá nhân của Lý Nhã Ly.

Tuổi tác: 19, chiều cao 1m8, cân nặng: 61kg.

Trí lực: 59, sức chịu đựng: 63, nhanh nhẹn: 45.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 16/50.

Coi như không tệ, nếu có thể một điểm trí lực nữa, coi như đạt tiêu chuẩn.

Đường Tụng đưa tay xoa xoa bắp đùi nở nang của Lý Nhã Ly, lấy đó cổ vũ.

Đôi mắt mọng nước của Lý Nhã Ly lập tức nổi sương mù, nhìn thẳng vào hắn, cảm giác mình quá yêu Đường Tụng rồi.

Một lúc sau, nàng nhỏ giọng nói: “Chồng, đêm nay anh sẽ ngủ với em chứ?”

Đường Tụng vẫn không dừng tay, nghiêm túc nói: “Trở về nhà, viết một bản kiểm điểm không dưới 1000 chữ, phải nghiêm túc, không cho phép lười biếng.”

Lý Nhã Ly khép chặt chân, nhìn gương mặt tuần mỹ của Đường Tụng.

Uốn éo người, nhỏ giọng nói: “Ca ca, em sẽ nghiêm túc viết kiểm điểm. Em biết sai rồi, đêm nay anh dùng đũa phép trừng phạt em có được không? Em cam đoan không khóc không nháo, ngoan ngoãn phối hợp với anh.”

Ngô Gia Di đang lái xe lơ tai giật giật, biểu cảm trở nên hết sức cổ quái.

Lý Nhã Ly cảm nhận được bàn tay ấm áp của Đường Tụng, nằm ngửa trên ghế ngồi.

Chỉ vào đỉnh đầu, hồn nhiên kêu lên: “Bầu trời thật xinh đẹp.”

Lý Mộc Tuyết ngồi ở ghế phụ vẫn hơi thất thần, cũng ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy hơn ngàn ngôi sao sáng lấp lánh trên đỉnh đầu, ánh mắt trở nên mê ly.

Bên ngoài cửa sổ xe là bóng đêm đen kịt, mây đen che đầy toàn bộ bầu trời.

Bầu trời đầy sao tựa như đã bị bắt vào trong xe.

Nàng quay đầu, lặng lẽ liếc nhìn Đường Tụng một cái.

Nhìn không được mà duỗi bàn tay nhỏ nhắn, chạm vào các vì sao trên đỉnh đầu.

...

Lời tác giả: Rất nhiều người mắng ta vì đoạn kịch bản máu chó này, ta không phủ nhận, mỗi người đều có phương thức tư duy và trải nghiệm riêng.

Loại kịch bản trang bức đánh mặt này, có đôi khi nhất định phải viết, mặc dù có người ghét, nhưng cũng có người thích.

Tác giả là nghề tay trái, nghề chính là lập trình viên, dạo này tăng ca đến 10 giờ mới nghỉ, ngày nào hai mắt cũng tối đen.

Trước đó thậm chí không viết nổi nữa, nhưng mỗi ngày đều có người khen thưởng, ta không dám cô phụ mọi người, sợ mọi người thất vọng, liền kiên trì dùng điện thoại gõ chữ trên đường.

Mấy đoạn kịch bản đầu tư, suối nước nóng, bao quát cả Lý Nhã Ly đều không viết xong, suy nghĩ rất nhiều thứ nhưng không viết được, cho nên có người mắng, ta rất nghiêm túc lắng nghe, sẽ cố gắng sửa lại, thật xin lỗi.

Chương 414: Tẩy trang

Khu biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh nổi tiếng.

Đi vào nhà.

Lý Nhã Ly cả người thả lỏng, nhìn gương mặt tiêu tụy và lớp trang điểm nhòe nhoẹt của mình trong gương.

Nàng chột kêu lên một tiếng.

Vội vàng che mặt mình.

Nói với Đường Tụng: “Ca ca, em xấu lắm, anh đừng nhìn, bây giờ em phải đi tắm rửa và ăn diện lại.”

Nói xong, liền lắc mông chạy lên lầu.

Lý Mộc Tuyết bị nước mưa xối ướt vai đi vào cuối cùng.

Nàng nói với Đường Tụng một câu, rồi cũng chạy lên lầu.

Nàng cúi đầu, ánh mắt lấp lóe, tựa như đang rầu rĩ.

Đường Tụng trở về phòng ngủ chính, thay một bộ quần áo ngủ thoải mái.

Lấy một quyển sách, ngồi vào ghế ngoài ban công.

Vừa nghe tiếng mưa rơi, vừa đọc sách.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Tụng đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa, Lý Mộc Tuyết mặc một bộ sườn xám màu trắng đứng ở nơi đó.

Trên mặt nàng đỏ ửng, trong tay cầm một ly cà phê nóng.

Đường Tụng hơi nhú mào, thường thức đáng người gọi cảm của nàng.

Bộ quần áo này không phải sườn xám chính thống, trước ngực chỉ là một lớp lụa mỏng. (có ảnh)

Phối hợp với ngũ quan tinh xảo và đáng người lỗi lồm của nàng, nhìn trông cực kỳ xinh đẹp.

“Đường Tụng, tôi pha cho anh ly cà phê, hôm nay rất lạnh, uống ly cà phê cho ấm áp.” Lý Mộc Tuyết đưa cà phê qua.

Hơi khom người xuống, khe rãnh trắng như tuyết lại như ẩn như hiện.

Đường Tụng đưa tay tiếp nhận: “Cảm ơn.”

Ngón tay trắng nõn của Lý Mộc Tuyết nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay hắn.

“Ly Ly vẫn đang tắm à?”

“Ừm, mới vào không lâu, cô thay quần áo rất nhanh đấy.” Đường Tụng khen một câu.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết càng đỏ hơn.

Có trời mới biết nàng tiến vào cửa phòng xong thì đã thay quần áo bằng tốc độ kinh người thế nào.

Nàng thậm chí còn làm đồ lót biến hình.

Lại vội vàng pha cà phê, gõ cửa phòng ngủ chính.

Chủ yếu là nhân khoảng thời gian ít ỏi này.

“Ly Ly đã bị dọa sợ, chảy không ít mồ hôi, chắc là sẽ tắm rửa và tẩy trang rất lâu.” Lý Mộc Tuyết cúi đầu xuống, nhìn chân Đường Tụng nói: “Hay là tôi đi vào hồi báo tình hình ngày hôm nay với anh nhé, tôi muốn nói xin lỗi vì đã không chiếu cố tốt cho Ly Ly.”

“Vào đi.” Đường Tụng quay người đi vào trong.

Nể tình đôi phương ăn mặc như vậy, hắn cũng không từ chối.

Trở về ban công phòng ngủ chính.

Đường Tụng ngồi trên ghế dựa, uống ngụm cà phê do Lý Mộc Tuyết mang đến.

Hắn quen uống cà phê của Thường Hiểu Thiên rồi, đúng là không quen với cà phê hòa tan này.

Cảm giác không đủ thuần, không đủ thơm.

Lý Mộc Tuyết đứng một bên, trên mặt hiện lên vẻ xoắn xuýt và khấn trương.

Sau đó, giống như hạ quyết tâm.

Nàng chậm rãi ngồi xuống nệm êm trên ban công.

Đôi tay xoa bóp đùi Đường Tụng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương mặt tuấn mỹ của Đường Tụng.

Run run rẩy rẩy nói: “Đường... Đường Tụng, tôi có vài lời muốn nói với anh...”

“Nói đi, tôi nghe đây.” Đường Tụng ngồi thẳng người.

Nhìn dáng vẻ lo lắng hãi hùng của Lý Mộc Tuyết.

Hắn nhin không được mà xoa đầu nàng, lấy đó làm an ủi.

Lý Mộc Tuyết như được cổ vũ.

(xóa 1000 chữ)

...

Trong phòng tắm.

Lý Nhã Ly thổi bong bóng trong bồn tắm, chơi đến quên cả trời đất.

Một lát sau, nàng mới đứng dậy và lau người.

Lại lao vào buồng tắm, tắm qua một lượt nữa.

Nhìn thân thể gợi cảm và gương mặt xinh đẹp của mình trong gương, lại không nhìn được mà nháy mắt một cái.

“Mình quả nhiên là quá đẹp, lát nữa mình phải ngồi trên mới được.”

Lau sạch sẽ, mặc váy đã chuẩn bị.

Lý Nhã Ly lại ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu mở từng món ra.

“Lại là một đêm yên tĩnh...”

Nàng vừa ngâm nga bài hát, vừa vẽ lông mày, kẻ mắt...

Nội tâm tràn đầy chờ mong và dễ chịu.

...

Nước mưa ngoài cửa sổ hơi hắt vào trong ban công, thấm ướt nệm êm trên mặt đất.

“Đường Tụng, em... em... em rất thích anh.”

Lý Mộc Tuyết áp a áp ứng, nói chuyện không rõ ràng, hiển nhiên là hết sức khấn trương.

Đối mặt với Đường Tụng, nàng rất khó bình tĩnh.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết càng nóng hơn, cảm giác toàn thân như bốc cháy.

Nàng không ngừng tái diễn câu nói này, tựa như có thể mang lại can đảm cho nàng.

(lại xóa 1000 chữ)

...

Lý Nhã Ly vẫn đang ngâm nga, còn lắc lư người.

Lấy máy sấy, bắt đầu sấy tóc.

Trong đầu đã bắt đầu nghĩ đến các hình ảnh tiếp theo.

Mỗi một lần chơi bóng với Đường Tụng, đều có thể làm nàng hưng phấn vài ngày.

Loại yêu cả tinh thần lẫn thể xác này, làm cho nàng vô cùng mê say.

Nàng nhớ Đình Đình từng nói: “Có đôi khi, một quá trình hài hòa hoàn mỹ, sẽ làm cho phụ nữ tươi cười rạng rỡ một tháng gian rất lâu.”

Trước kia nàng không hiểu lắm, hiện giờ đã thấu hiểu rất rõ.

...

Lý Mộc Tuyết tranh thủ nhìn thời gian.

“Đường Tụng, Lý Ly đã sắp xong rồi, anh thì sao?”

“Em cũng tương đối lợi hại chứ.”

“Em biết, thế nhưng mà...”

...

Lý Nhã Ly đi ra khỏi phòng tắm.

Đảo mắt nhìn qua, không thấy Đường Tụng trong phòng.

Nàng kêu lên: “Ca ca, anh ở đâu?”

Màn cửa ban công bị kéo ra.

Đường Tụng ngồi trên ghế, tay cầm quyển sách, uống chút cà phê đã nguội lạnh.

“Ở đây, mình vừa pha ly cà phê cho Đường Tụng.” Lý Mộc Tuyết đứng đó, tay nắm màn cửa, có chút chột dạ, không dám ngẩng đầu lên.

Lý Nhã Ly bước mau mấy bước, ngồi vào lòng Đường Tụng.

Nhìn bộ sườn xám trên người Lý Mộc Tuyết, sáng mắt lên nói: “Tiểu Tuyết, cậu mua bộ này ở đâu vậy, đẹp thế, mình cũng muốn mua một bộ.”

“Vậy lát nữa mình gửi cho, mình còn có chút việc, về phòng trước, hai người trò chuyện đi.”

Nói xong, nàng vội vàng bước đi.

Bờ mông đầy đặn uốn éo uốn éo dưới lớp sườn xám.

Lý Nhã Ly lắc đầu, kêu lên: “Tiểu Tuyết, thôi không mua nữa. Bộ này không tệ, nhưng chất lượng quá kém, rất nhiều nơi đều dùm dó, như từng bị nhào nặn qua vậy.”

Chân Lý Mộc Tuyết mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống.

Cửa đóng lại.

Lý Nhã Ly cười hì hì, cho Đường Tụng một nụ hôn thật sâu.

Tiếp đó lại đưa tay sờ loạn trên người hắn.

Hiển nhiên là muốn nhóm lửa.

Đường Tụng nhìn dáng người cao gầy gợi cảm của Lý Nhã Ly, nghĩ đến hành động vừa rồi của Lý Mộc Tuyết.

Nhịn không được mà rục rịch.

Trực tiếp bế nàng lên, đi vào trong phòng ngủ.

Lý Nhã Ly vỗ vỗ cánh tay của Đường Tụng, chỉ vào vệt nước trên ban công: “Không đóng chặt cửa sổ, có nước hắt

vào. Kỳ lạ thật, hôm nay cũng không có gió to mà.”

Đường Tụng vỗ mông nàng một cái, ra vẻ nghiêm túc: “Đến lúc trừng phạt em rồi.”

Lý Nhã Ly lập tức hưng phấn, tiến đến liếm liếm tai Đường Tụng.

Động tình nói: “Em đã chuẩn bị xong.”

...

Ầm ầm...

Tiếng sấm cuối thu lại nóng bỏng và nhiệt tình hơn bao giờ hết.

Chương 415: Đả kích

Đại học Yên Thành, trong phòng học.

Giáo sư Cốc vỗ tay một cái: “Vừa nhắc đến, thủ đoạn cạnh tranh đáng sợ nhất trong thương nghiệp chính là đả kích và áp chế. Có bạn học nào lấy mấy ví dụ cụ thể?”

Không ít sinh viên bên dưới phát biểu.

“Thương mại điện tử với các cửa hàng offline.”

“Wechat với nghiệp vụ SMS.”

“Quả táo với Nokia.”

...

Trình Nhạc Nhạc cầm Ipad và Apple pencil ghi chép.

Vị giáo sư Cốc này được đánh giá cực tốt trên diễn đàn.

Giảng bài vui vẻ hài hước, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Các sinh viên rất thích vị giáo sư này.

Trong quá trình học cũng thường xuyên lấy các ví dụ rất thú vị.

Theo lệ cũ của trường, nửa học kỳ đầu năm 1 là không cần học môn tự chọn.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc rất quý trọng cơ hội học tập, không muốn lãng phí thời gian học tập.

Nhờ phó viện trưởng Lý Tĩnh Nhiên chỉ đạo và trí thức tìm hiểu được trên mạng, đã bắt đầu lên kế hoạch và đặt mục tiêu cho mình.

Đồng thời, các giáo sư của học viện cũng rất thân thiện với nàng.

Giáo sư Cốc gật đầu.

Cười nói: “Tôi lấy các trò một ví dụ đơn giản. Tôi có một học sinh, trước mắt đang làm quản lý bộ phận tiêu thụ của một công ty khoa học kỹ thuật cỡ lớn. Đoạn thời gian trước công ty họ đã tham gia một trận đấu thầu rất quan trọng. Mục tiêu của họ khách là các nền tảng xã giao trong nước, hạng mục của họ là video trả tiền và CDN (mạng phân phối nội dung).”

“Vào vòng trong có các công ty nổi tiếng như Ali, Penguin... Trải qua hàng loạt trận PK kỹ thuật phức tạp, công ty của học sinh tôi xếp trong top 3, giá cả cũng là thấp nhất trong top 3.”

“Dựa theo đạo lý, công ty họ có thể nhận được được một bộ phận định mức lưu lượng, nhưng cuối cùng, đối phương lại chỉ chọn một công ty, đó là Penguin. Hơn nữa, Penguin còn là công ty báo giá cao nhất.”

“Bởi vì Penguin đã hứa hẹn, có thể miễn phí mở rộng trên các nền tảng dưới cờ của công ty, còn tặng một đồng bản quyền video.”

Tiếng thảo luận vang lên trong lớp học.

Mọi người đều hiểu ý của giáo sư.

“Tại lĩnh vực này, Penguin không phải rẻ nhất, không có kỹ thuật tốt nhất. Nhưng nó không chỉ có một lĩnh vực này...”

Trình Nhạc Nhạc nghe đến tràn đầy phấn khởi, cảm thấy thu hoạch được rất nhiều.

Nàng vội vàng ghi chép lại, chỉnh lý lại.

Cuối cùng tạo một file PDF và chia sẻ cho Đường Tụng.

Đồng thời cũng viết suy nghĩ và cách lý giải của mình vào đó.

...

Công ty xây dựng Kim Hải thành lập năm 2009.

Ban đầu lập nghiệp từ công trình đất đai, từng bước mở rộng thành một công ty xây dựng.

Nghiệp vụ bao hàm cả công trình kiến trúc, công trình đường cái, công trình đường sắt, công trình điện nước...

Bây giờ được định giá 80 triệu, là một công ty xây dựng hạng ba.

Trong quá trình phát triển, vì nhận được nhiều tài nguyên và quan hệ hơn, dẫn đến việc cổ phần tương đối phân tán.

Trước mắt, chủ tịch Hình Vĩ Long chỉ có 42%.

Lai lịch của các cổ đông khác cũng rất thú vị, cơ bản đều là họ hàng thân thích của lãnh đạo các công ty địa sản, đơn vị xây dựng...

Trước mắt, công ty đang tham gia vào các hạng mục: ...

Có hợp tác với các công ty: ...

Tình trạng tài chính: ...

Nguy hiểm tồn tại: ...

Đây là một công ty xây dựng tầm trung, có mối quan hệ phức tạp, giỏi về luân cú.

Coi như có lực ảnh hưởng nhất định ở Yên Thành.

Cao ốc Thành Nguyên, phòng luật sư Đường Kim.

Trợ lý Trình chỉnh lý tài liệu xong, kiểm tra lại một lần, rồi mới gửi cho xí nghiệp chỉ định.

Mấy luật sư cũng thu hồi tài liệu trong tay.

Chân thành nói: “Căn cứ theo tin tức từ an ninh Thịnh Đường, 18 người Hình Minh Quân, Vương Hường Đông đã cấu thành tội lừa gạt, bắt chẹt, giam cầm trái phép, ép buộc giao dịch...”

“Chúng tôi đã liên hệ với một bộ phận người bị hại, đồng thời tiến hành tố tụng hình sự và tố tụng dân sự với cả người và công ty họ.”

“Ngoài ra, người đứng lên công ty là một người khác, an ninh Thịnh Đường đã thuyết phục đối phương, sẽ cung cấp lịch sử trò chuyện, lịch sử chuyển khoản... để chứng minh Hình Minh Quân mới là người không chế công ty.”

Trợ lý Trình gật đầu, biểu cảm nghiêm túc nói: “Đội ngũ phạm tội như vậy, nhất định phải bị pháp luật chế tài.”

...

Bệnh viện số 3 Yên Thành, trong một gian phòng bệnh riêng.

Rầm!

Hình Vĩ Long vỗ bàn, khó mà áp chế lửa giận trong lòng.

Có giận đứa con trai Hình Minh Quân này, cũng có cả ‘Đường Tụng’ kia.

Hình Vĩ Long nghiêm nghị nói: “Tao nói với mày thế nào? Bảo mày đừng làm mấy chuyện này, ngoan ngoãn đến Kim Hải làm việc cho tao, mày vẫn không chịu nghe! Bây giờ đá trúng tám sắt rồi chứ? Mày còn có mặt mũi bảo tao báo thù cho mày?”

“Nếu cha mặc kệ, thì con sẽ tự giải quyết.” Hình Minh Quân nằm trên giường bệnh, ánh mắt tràn đầy ngoan độc.

5 giờ sáng nay, hắn được đưa đến bệnh viện.

Thân thể yếu ớt, khiến cho hắn phải nằm viện một thời gian dài.

“Mày quá ngây thơ, còn muốn trả thù? Hiện giờ mày phải cân nhắc là, làm sao để ứng phó đối phương trả thù.” Hình Vĩ Long nhìn con trai: “Hơn 60 tên nhân viên đội an ninh đặc biệt, 2 chiếc xe bọc thép, hơn chục chiếc xe đi theo, mày biết đây là khái niệm gì không? Mày chọc nổi sao?”

Hình Minh Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên đó cũng là người, con không tin đâm một dao lại không chết!”

“Ba!” Hình Vĩ Long tát cho hắn một cái: “Động vào người ta, mày cho rằng mày thoát được? Mày có đầu óc không?!”

Hình Minh Quân kêu lên một tiếng, chỉ thấy đầu óc ong ong.

Một lúc sau, Hình Vĩ Long thở hắt ra, lạnh lùng nói: “Cũng may là mày có chút khôn vặt, không đứng tên công ty tín dụng kia, bằng không mày xong đời rồi. hiện giờ, lập tức liên hệ với bạn mày, bảo bạn mày chuẩn bị vào tù thay mày đi. Tao đi hỏi thăm lai lịch của vị Đường Tụng này, nhìn xem nên giải quyết thế nào.”

Đi ra phòng bệnh, Hình Vĩ Long lên xe trở về văn phòng công ty.

Lại gọi mấy cuộc điện thoại, hỏi thăm tình hình.

Sau đó, lại dựa vào ghế, vừa hút thuốc vừa lo lắng chờ đợi.

Đینگ linh linh... chuông điện thoại vang lên.

Hình Vĩ Long ngồi thẳng người, nghe máy.

“Văn hóa Đường Trình? Mất xích quán cà phê?”

“Không đúng, lại điều tra thêm đi, dưới danh nghĩa ‘Đường Tụng’ này còn có xí nghiệp khác hay không.”

“Công ty TNHH quốc tế Tinh Phong... Công HIệt... truyền thông Móc Câu... giải trí Tinh Thành?”

“Mau tập hợp tất cả tin tức cho tôi! Nhanh lên!”

Cúp máy, hai mắt Hình Vĩ Long lập lòe.

Hiện giờ, tin tức xí nghiệp đều công khai, chỉ cần phát sinh thay đổi cổ phần, tất sẽ có tin tức.

Căn cứ biển số của chiếc xe Rolls Royce kia, là có thể điều tra được rất nhiều thứ.

Lai lịch của vị này quả nhiên không đơn giản.

Ba cái khác Hình Vĩ Long chưa nghe qua, nhưng giải trí

Cổ đông lớn của nó là tập đoàn Tinh Thành, có tòa cao ốc Tinh Thành, rất có lực ảnh hưởng tại tỉnh Yến.

Tuyệt đối là tồn tại mà xây dựng Kim Hải không thể trừ vào.

Nếu như Đường Tụng có quan hệ với tập đoàn Tinh Thành, vậy Hình Vĩ Long phải cân nhắc xem hóa giải thế nào.

Trong khi suy nghĩ, điện thoại lại vang lên.

Là giám đốc tài vụ của công ty, Lưu Phương Bác.

Lưu Phương Bác vội vàng nói: “Hình tổng, chủ nhiệm Trương của ngân hàng vừa gọi điện, nói khoản vay của chúng ta có vấn đề, bị bác bỏ rồi! Đối phương không tiết lộ nguyên nhân cụ thể.”

Hình Vĩ Long cố gắng duy trì bình tĩnh: “Tìm người hỏi thăm, xem vấn đề ở nơi nào, mẹ nó, hôm nay là thứ bảy.”

Còn chưa cúp máy, điện thoại di động lại vang lên.

Là một đồng sự của công ty.

Giọng nói của đôi phương khô khốc: “Chủ tịch, hai hạng mục bên địa sản Thịnh Nguyên xảy ra chuyện rồi! Bọn họ gây dựng một đội ngũ điều tra tạm thời, tiến hành kiểm tra công trường thi công của chúng ta, đã điều tra ra rất nhiều hành vi vi phạm. Người phụ trách nói, muốn giải trừ hợp đồng, đồng thời sẽ kiện chúng ta, yêu cầu chúng ta bồi thường theo hợp đồng.”

Hai tay Hình Vĩ Long run rẩy, nói: “Lý Đồng nói thế nào? Vương tổng của Thịnh Nguyên là cậu của anh ta, chúng ta cho anh ta 5% cổ phần, sao lại xảy ra chuyện này được!”

“Tôi liên hệ ngay.”

Một lát sau, Lý Đồng gọi điện thoại đến.

Trái tim của Hình Vĩ Long lập tức nhảy lên.

Nghe máy.

Lý Đồng kích động nói: “Chủ tịch Hỉnh, cậu của tôi nhận được điện thoại của bên pháp vụ công ty. Thịnh Nguyên đã báo cảnh sát, muốn điều tra chúng ta có giao dịch nội bộ hay không, có hành vi nhận hối lộ không, chúng ta nên làm gì?!”

Đình linh linh...

“Chủ tịch, một công ty trực thuộc đã xảy ra chuyện!”

Cốc cốc cốc... nữ thư ký gõ cửa phòng chạy vào.

Lo lắng nói: “Chủ tịch, công ty vật liệu xây dựng Sư Lâm đến công trường gây sự, yêu cầu chúng ta thanh toán toàn bộ tiền hàng, cùng đình chỉ cung ứng vật liệu cho chúng ta.”

Đình linh linh...

Đình linh linh...

Chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng.

Hình Vĩ Long tựa vào ghế, chỉ thấy trời đất quay cuồng.

Chương 416: Đến rồi

“Tôi đi đây, nhớ bảo Ly Ly ăn sáng, tối qua cô ấy rất mệt.” Đường Tụng vỗ vỗ hông Lý Mộc Tuyết, rồi đứng lên đi ra ngoài.

“Có thể hôn em một cái không.” Lý Mộc Tuyết há miệng, cuối cùng vẫn không dám nói ra.

Chẳng may Đường Tụng từ chối thì sao?

Đưa mắt nhìn Đường Tụng rời đi.

Lý Mộc Tuyết lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt, trong đầu toàn là bữa phép tối hôm qua.

Nằm trong phòng một lúc lâu.

Nhìn thời gian.

Nàng đi vào phòng ngủ chính, nhìn Lý Nhã Ly vẫn nằm ỳ trên giường.

Nàng thở dài, tiến lên vỗ vỗ Lý Nhã Ly: “Rời giường ăn cơm thôi.”

Lý Nhã Ly mở mắt, lau nước miệng nơi khóe miệng, nói: “Tiểu Tuyết, chồng mình đi rồi à?”

“Đi lâu rồi, người ta mạnh hơn cậu nhiều lắm, mỗi lần Đường Tụng đến, cậu đều như tan thành từng mảnh.”

Nghe thấy nàng nói vậy, sắc mặt Lý Nhã Ly đỏ lên, lại có chút dè dặt: “Cậu không hiểu loại cảm giác đó đâu, chồng mình quá mạnh, anh ấy... anh ấy...”

Lý Nhã Ly lại ấp úng.

Gương mặt xinh đẹp vừa đỏ vừa nóng, giống như phát sốt.

Lý Mộc Tuyết liếm môi một cái, vội vàng hỏi: “Anh ấy thế nào? Nói nghe một chút đi.”

Lý Nhã Ly quay đầu qua, nhỏ giọng nói: “Hôm qua thật sự là không còn sức lực. Anh ấy bế mình lên... cứ bế mình như bế trẻ con vậy, sau đó lại chơi bóng gần nửa tiếng.”

Lý Mộc Tuyết hít một hơi khí lạnh.

Ly Ly nặng 60kg đấy!

Nếu đổi thành mình nặng 50kg thì sao?

Khó mà tưởng tượng!

Đường Tụng đến cùng là mạnh đến mức nào?

“Mình... mình đi thu dọn thư phòng, cậu ngủ tiếp đi.”

Nói xong, nàng vuốt ve hai chân, rồi bước nhanh rời đi.

...

Trên đường quay về Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng trò chuyện với Ngô Gia Di.

Hắn vẫn có chút không yên tâm với chuyện tối hôm qua.

Hỏi: “Cô cảm thấy Hình Minh Quân kia có trả thù tôi không?”

Ngô Gia Di bình tĩnh nói: “Hình Minh Quân đang ở bệnh viện số 3 Yến Thành, nằm phòng 45 trên tầng 10. 7 giờ sáng này, Hình Vĩ Long đến thăm Hình Minh Quân, hai người trò chuyện nửa tiếng. Sau đó gọi 3 cuộc điện thoại...”

Đường Tụng lắc đầu: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn!”

Trở về nhà.

Hắn cởi quần áo, nằm trong bồn tắm xoa bóp.

Vừa chơi điện thoại vừa ngâm bồn.

Nhìn thấy tin nhắn của Trình Nhạc Nhạc.

Liền nhếch miệng cười, lại quan tâm tình hình học tập của đối phương.

Sau đó trò chuyện đến vấn đề sinh hoạt.

Tiếp đó bắt đầu xem các bài giảng mà đối phương gửi đến, và cả cái nhìn của nàng.

Những chuyện này thường xuyên xảy ra.

Đây là tấm lòng của Trình Nhạc Nhạc.

Đại khái là thấy hần thường xuyên đọc các loại sách về phương diện này, cho nên nàng cũng bắt đầu nghiêm túc học tập tri thức về phương diện này.

Cố gắng tìm chủ đề chung của hai người.

Nàng hi vọng tìm thấy sở thích chung với Đường Tụng.

Hần cũng không muốn cô phụ tấm lòng của nàng.

Vừa tắm xong.

Lại nhận được video call của Trương Linh Linh.

Đường Tụng vừa lau tóc vừa nghe máy.

“Chào buổi sáng, Đường ... Đường Tụng... anh mới tắm xong à?” Trương Linh Linh lập tức tròn mắt.

Trong video, nàng nhìn thấy bả vai và cơ ngực của hần.

Suýt nữa thì chảy nước miếng.

Đã biết dáng người Đường Tụng rất đẹp, nhưng không ngờ là đẹp như vậy.

Dưới làn da trắng lạnh, cơ bắp trắng kiện như được đánh bóng.

“Đúng, vừa tắm xong.” Đường Tụng cười nói, lại ném khăn qua một bên.

Lại trở về phòng quần áo, chọn một bộ để mặc.

“Chuyện là... chuyện là...” Trương Linh Linh có chút cứng họng.

“Quay video!” Một giọng nói yếu ớt truyền đến.

Đường Tụng rất thính, lập tức nghe ra là giọng của Thu Thu.

“Là quyết định quay video nào sao?” Đường Tụng để điện thoại lên trên kệ, ánh mắt đảo qua các trang phục mùa thu.

“Đúng vậy.” Trương Linh Linh cuối cùng cũng tỉnh lại, đỏ mặt nói: “Chúng tôi đã chuẩn bị xong, chỉ chờ nhân vật chính là anh thôi, hôm nay có rảnh không?”

“Hôm nay có việc rồi, hay là để mai nhé?” Đường Tụng rút ra một chiếc quần tây màu xám đậm rồi mặc vào.

Trương Linh Linh gật đầu: “Như vậy thì mai cũng được, chúng tôi lúc nào cũng ok.”

Đồng thời còn có tiếng thở dài đầy mất mát của Thu Thu.

Đường Tụng lại lấy ra một chiếc áo sơ mi đen,ướm thử trước camera, cười hỏi: “Chưa từng mặc áo sơ mi đen, cô thấy nó hợp với âu phục màu xám đậm không?”

Trương Linh Linh vừa định há mồm.

Giọng nói thanh thúy đã truyền đến: “Áo sơ mi dài tay màu đen rất hợp để phối đồ, mặc kệ là màu sáng hay màu đậm thì đều hợp, rất thích hợp với các trường hợp trang trọng. Đúng rồi, chọn thêm một đôi giày da đen nữa, có thể trông có tinh thần hơn.”

Trương Linh Linh chu mỏ với Thu Thu, lại bổ sung: “Nếu là sơ mi trắng, có thể gia tăng...”

Đường Tụng tán dương: “Có vẻ chuyên nghiệp nhỉ, vậy thì chọn nó đi.”

Trương Linh Linh đảo mắt một vòng, liền kéo Thu Thu đến trước màn hình.

Sắc mặt Thu Thu lập tức đỏ lên, uốn éo người muốn né tránh.

Nhưng lại nhịn không được mà nhìn trộm Đường Tụng trong màn hình.

Trương Linh Linh gồi đầu lên vai Thu Thu, cười hì hì nói: “Ngoại trừ sắc đẹp của Đường tổng, chúng tôi không nhận bất kỳ lời cảm tạ nào khác. Hay là cho chúng tôi xem cơ bụng đi, coi như khao đôi mắt này.”

Nếu là một mình, nàng không dám ‘đùa giỡn’ trắng trợn như vậy.

Kéo Thu Thu ngực nở mông cong vào, nàng lập tức cảm thấy can đảm hơn nhiều.

Đường Tụng mỉm cười, lập tức lùi lại sau một chút.

Nửa người trên đã xuất hiện trong màn ảnh.

“Trời ơi!”

“Đậu xanh!”

“Móa! Cơ liên sườn kìa!”

Lại có mấy âm thanh vang lên.

Mấy cái đầu xuất hiện trong màn hình, tất cả đều là vẻ khiếp sợ.

Trương Linh Linh vội vàng giữ màn hình của mình.

Đường Tụng nhướn mày, khá lắm, toàn bộ ký túc xá đều có mặt.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cơ liên sườn luôn, quá rung động.”

“Đường tổng, còn nhớ tôi không tôi? Tôi là Hà Viện nhà, sinh viên ưu tú...”

“Đường tổng, tôi là Trương Kỳ nha, thật ra tôi rất giỏi biên tập và ...”

“Tránh ra tránh ra! Hồ Ly Châu, Trương Kỳ, mau tránh ra.” Trương Linh Linh đuổi mấy người bạn cùng phòng đi, tránh cho bọn họ liếm màn hình, lại nhỏ giọng nói: “Hôm nay là cuối tuần, mọi người đều được nghỉ... tóm lại, vẫn là sức hút của Đường tổng quá lớn. Cơ bụng cơ liên sườn đều quá tuyệt. Vừa hay tôi cũng thích tập gym, hôm nào phải thỉnh giáo anh với được.”

“Thật ra tôi cũng không hiểu nhiều.” Đường Tụng cười nói, liền mặc áo sơ mi lên.

Lại trò chuyện với Trương Linh Linh vài câu, hẹn ngày mai quay chụp.

Lúc này mới dập máy.

Toàn bộ quá trình, Thu Thu đều tròn tròn mắt, bờ môi hơi mở ra, giống như là mê muội rồi.

...

Tiểu khu Bắc Thành Hoa Viên.

Từ Tình đang xem phim lại ngẩn người, tiếng chuông điện thoại chói tai đã đánh thức nàng.

Điện báo là Mẹ.

Ban đầu nàng còn hơi nghi ngờ, sau đó đột nhiên nhớ ra.

Lần trước nổi điên, hình như cũng gọi điện cho mẹ.

Còn mời mẹ đến Yên Thành xem bạn trai của mình.

Về sau bởi vì đi Đường Kim phỏng vấn và làm đơn xin nghỉ ở công ty cũ, bạn đến rồi tỉnh rồi mù.

Hoàn toàn quên mất cái hồ chưa lấp này.

Nàng khăn trương nghe máy.

“Alo, mẹ, có chuyện gì...”

Còn chưa nói hết, mẹ đã trực tiếp cắt đứt: “Tình Tình, bọn mẹ đã đặt vé xe lửa rồi, mợ con, cô con, chị họ con cũng đi, đại khái 5 giờ chiều mai sẽ đến nhà ga Yên Thành.”

Từ Tình: |||(°Δ°)|||

Mẹ lại nói tiếp: “Con yên tâm, mẹ dù sao cũng là người có mặt mũi, sẽ không để con mất mặt. Vì gặp mặt bạn trai đại gia của con, mẹ đã bỏ một số tiền khổng lồ để mua quần áo mới. Vì giữ thể diện cho con, mẹ con mang cả vòng tay gia truyền do bà ngoại con để lại. Con thật là, có đối tượng mà không biết nói sớm một chút.”

“Mẹ, mẹ nghe con nói, thật ra...”

“Tình Tình, mẹ đã đăng lên vòng bạn bè rồi, họ hàng thân thích đều biết hết rồi. Con sẽ không nói cho mẹ biết là bạn trai của con không rảnh đây chứ?”

“Con nghĩ đến cái miệng của mợ và chị họ con mà xem, nếu con không muốn mất mặt với họ hàng thì bảo bạn trai đến đón bọn mẹ đi, nếu như có thể thì giúp bọn mẹ đặt phòng luôn. Con yên tâm, bọn mẹ không tham món lợi nhỏ này, sẽ tự trả tiền phòng.”

“Mẹ không lo con đang nói láo sao?” Từ Tình đắng chát.

Mẹ cười nói: “Mẹ còn không hiểu con à, loại cảm giác phách lối khi con gọi cho mẹ, giống hết lúc con trúng vé số

200 thời tiểu học. Người khác không tin, mẹ tin!”

Chương 417: Nhập chủ khách sạn

Khách sạn năm sao quốc tế Tinh Phong nằm ở vị trí trung tâm khu công nghệ cao Yển Thành.

Là kiến trúc mang tính tiêu chí trứ danh.

25 tầng trên mặt đất, 3 tầng hầm, chiều cao 138 mét (bao gồm đỉnh chóp).

Diện tích kiến trúc đạt 69.000 mét vuông, tổng diện tích hơn 70 mẫu.

Ngoại trừ tòa lầu chính, còn có 5 tòa nhà bao quanh.

Bên trong có quán bar, KTV, trà quán, SPA...

10 giờ sáng.

Hơn 10 quản lý cao tầng của khách sạn đã tụ tập ngoài cửa, chờ đợi ông chủ.

Bọn họ có nam có nữ, biểu cảm ngưng trọng, lo lắng bất an.

Thỉnh thoảng lại có người xì xào bàn tán.

Một lúc sau.

Một chiếc Rolls Royce màu đen dừng lại trước cửa chính.

Phía sau còn một chiếc xe thương vụ.

Lâm Vân Vinh bước nhanh về phía trước, những người khác lập đuôi theo.

Đi đến bên cạnh chiếc Rolls Royce.

Cửa xe mở ra.

Đường Tụng mặc âu phục xám đậm, áo sơ mi đen, giày da đen đứng dậy.

Ngay sau đó, ba người đàn ông mặc trang phục chính thức lần lượt bước xuống xe Benz ở phía sau.

Có hai người đến từ phòng luật sư Đường Kim, một người đến từ Đức Tụ Nhân.

Lâm Vân Vinh nhiệt tình bắt tay với mấy người Đường Tụng.

Song phương trò chuyện một lát, giới thiệu lẫn nhau.

Lâm Vân Vinh chỉ vào đám người phía sau, nhiệt tình nói: “Ông chủ, 5 vị giám đốc và 8 vị quản lý đã đến đông đủ, phòng họp cũng đã chuẩn bị xong.”

Đám quản lý cao tầng vội vàng cúi người cười chào hỏi.

Mặc dù khiếp sợ trước vẻ đẹp trai và tuổi trẻ của vị ông chủ mới này, nhưng dù sao cũng là tinh anh trong ngành, năng lực không chế cảm xúc rất tốt.

Đường Tụng gật đầu nói: “Đi thôi!”

Một nhóm gần 20 người đi xuyên qua cửa chính, đi vào đại sảnh rộng rãi và xa hoa.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, đỉnh chóp là 3 chiếc đèn treo hình tam giác rất xao hoa.

Ánh đèn mờ ảo, tạo hình xinh đẹp, trông rất cao sang.

“Chào ông chủ!”

“Ông chủ!”

Nhân viên phục vụ và tiếp tân vội vàng cúi người chào hỏi.

Dù sao cũng là khách sạn 5 sao, trình độ nhân viên rất không tệ, tướng mạo đoan chính.

Đường Tụng bình tĩnh gật đầu với bọn họ.

Hiển nhiên là những người này cũng nhận được tin tức từ trước, xem như là cố ý an bài.

Đám người ngồi thang máy lên khu làm việc ở tầng 6.

Nội thất và trang trí rất hợp với phong cách khách sạn 5 sao, xa hoa khí thế, đồng thời lại không mất cảm giác không khí.

Khu làm việc sạch sẽ sáng tỏ, phối hợp với đủ loại cây xanh và nội thất, máy móc, nhìn rất thoải mái.

Trên đường đi, rất nhiều nhân viên đều chào hỏi.

Hơn 10 người bọn họ, căn bản là tầng cao nhất trong khách sạn.

Ngoại trừ hợp năm ra, rất ít khi cùng xuất hiện đông đủ như vậy.

Trong phòng họp.

Đường Tụng ngồi ở vị trí cao nhất, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như có như không.

Đám người phía dưới cũng lên tinh thần.

Cố gắng cho ông chủ mới một ấn tượng tốt.

Đường Tụng đảo mắt qua đám người, nhớ đến từng cái tên đã em.

Bên Đức Tự Nhân đã gửi danh sách lãnh đạo chủ chốt đến, hẳn cũng đã nhớ kỹ.

Trong phòng họp yên tĩnh.

Đường Tụng mỉm cười, giọng nói rõ ràng: “Chắc các vị cũng hiểu tình hình của tôi rồi. Tiếp đó, mọi người tự giới thiệu đi, bao quát chức trách công việc, nội dung công việc...”

Vừa dứt lời.

Lâm Vân Vinh cầm đầu, 13 tên quản lý cấp cao bắt đầu lần lượt báo cáo.

Phòng họp lại khôi phục yên tĩnh.

Nhân viên Đức Tụ Nhân ngồi bên cạnh cung kính đưa một xấp tài liệu qua.

Đường Tụng cầm lấy.

Vừa liếc nhìn tài liệu, vừa dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn gỗ.

Cộc cộc cộc... âm thanh vang lên.

Tất cả mọi người đều tập trung, chờ đợi ông chủ mới lên tiếng.

Quan mới đến đốt ba đồng lửa.

Tất cả mọi người đều có dự cảm, tiếp theo tất nhiên sẽ là chấn nhiếp.

Đây là trực giác và thói quen khi làm việc nhiều năm của họ.

“Giám đốc Trương.” Đường Tụng ngẩng đầu, nhìn về phía giám đốc nhập hàng Trương Hưng Nguyên.

Trương Hưng Nguyên toàn thân chấn động, vội vàng đáp lại: “Có!”

Đường Tụng mở miệng: “Nhà cung ứng của khách sạn bây giờ là thương mại Vân Phạm đúng không?”

Trương Hưng Nguyên thấp thỏm: “Vâng ông chủ, bao quát vật dụng văn phòng, đồ rửa mặt, công trình giải trí... đều từ Vân Phàm cung cấp.”

Đường Tụng liếc nhìn tài liệu trong tay, thản nhiên nói: “Căn cứ theo tài liệu tôi có, sản phẩm của Vân Phàm có giá cả cao hơn 10% với sản phẩm cùng phẩm chất ở bên ngoài. Xí nghiệp trúng thầu lại có giá cao hơn bên ngoài.”

Trương Hưng Nguyên đỏ mặt hời hợt, mím môi nói: “Ông chủ, tôi lập tức xử lý chuyện này.”

Đường Tụng khoát tay nói: “Quản lý tổ cung ứng Triệu Quảng Ân và quản lý tổ chi phí có quan hệ rất tốt với Vân Phàm. Vậy thì để bọn họ rời đi, qua Vân Phàm làm việc đi. Mặt khác, giám đốc Trương, anh chuẩn bị bàn giao công việc đi, giao cho Lâm Vân Vinh tạm thời giám sát nhập hàng, sau này tôi sẽ an bài lần nữa.”

“Vâng.” Giọng Trương Hưng Nguyên khô khốc.

Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Nhập hàng là một ban ngành rất béo bở, thân là giám đốc ban ngành, nói không có hành vi tham nhũng thì là không có khả năng.

Đường Tụng tiếp tục xem tài liệu, ánh mắt nhìn về phía giám đốc bộ phận nhân sự, thản nhiên nói: “Quản lý chăm công, Trương Miêu Miêu có hành vi làm giả với bộ phận nhân viên tăng ca thêm giờ làm.”

Tiếp đó, Đường Tụng lại chỉ ra các hành vi làm trái với quy tắc của bọn họ.

Những người này cũng chưa bị xử lý lúc ký hợp đồng lao động mới.

Là do Đức Tụ Nhân cố tình để lại, làm ‘người công cụ’ để Đường Tụng tăng uy vọng.

Muốn quản lý một khách sạn 5 sao có giá trị 1 tỷ, mấy trăm nhân viên.

Chỉ dựa vào ưu đãi là không được, nhất định phải làm cho họ cảm nhận được lực thống trị và lực khống chế của hắn.

Hơn 10 quản lý cấp cao ở đây đều rung động.

Không ngờ ông chủ mới lại hiểu rõ công ty như lòng bàn tay.

Phòng họp lại rơi vào bầu không khí yên tĩnh lần nữa.

Một lát sau.

Đường Tụng nhìn về phía Lâm Vân Vinh nói: “Lâm tổng, các bộ phận giải trí, ăn uống, phục vụ phòng, tiêu thụ sẽ giảm 20% nhân viên, do anh và quản lý các ban ngành lập một danh sách. Đối tượng cắt giảm biên chế là những người không tích cực, vào bằng cửa sau, nhận hối lộ.”

Lâm Vân Vinh ho nhẹ một tiếng, chân thành nói với Đường Tụng: “Ông chủ, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý theo yêu cầu của ngài.”

Họp xong.

Đường Tụng lại đi thị sát khách sạn dưới sự dẫn dắt của các quản lý cao cấp.

Cuối cùng, Đường Tụng đi đến ‘trung tâm hội nghị quốc tế Tinh Phong’ mang tính tiêu chí.

Nơi này nổi tiếng trong toàn bộ tỉnh Yến.

Có thể dung nạp 1100 người.

Đường Tụng đứng trước đài, nhìn về phía trước.

Tùng dãy bàn họp màu tối và ghế ngồi trắng được sắp xếp
chỉnh tề.

Thảm màu vàng sáng mang theo hoa văn xinh đẹp.

Cảm giác hết sức rung động.

Chương 418: Nhanh lên

Tiểu khu Bắc Thành Hoa Viên.

“Làm sao bây giờ? Mình nên làm gì bây giờ?”

“Xong đời! Lần này chơi lớn rồi!”

Từ Tình lo lắng, đi tới đi lui trong phòng ngủ, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Đó chính là mợ và chị họ đấy.

Trong đầu Từ Tình lập tức xuất hiện hai hình ảnh bắt mắt.

Tản ra ánh sáng đỏ cảnh báo.

...

Tên: Vương Ngọc Lan.

Quan hệ: Mợ.

Nghề nghiệp: Pháp sư.

Kỹ năng pháp thuật: Châm ngòi thổi gió, bói lông tìm vết.

Kỹ năng vật lý: Chỉ trỏ, nước miếng văng tung tóe.

Kỹ năng bị động: Trợn trắng mắt, nói nhảm.

...

Tên: Hàn Mẫn Mẫn.

Quan hệ: Chị họ.

Nghề nghiệp: Phụ trợ.

Kỹ năng: Khoe cửa, nịnh hót, tùy cơ ứng biến.

Kỹ năng bị động: Mượn gió bẻ măng.

...

Hai người, một đại pháp sư, một phụ trợ đỉnh cấp.

Cùng xông lên, tiếp đối là cấp bậc T0.

Nếu như để cho họ biết mình đang chém gió, một thời gian rất dài nữa, nàng sẽ trở thành đề tài bàn tán của họ hàng thân thích.

Nhớ lại lúc ăn tết ở nhà bà ngoại.

Nghĩ đến phong thái chỉ điểm giang sơn của mợ, Từ Tình không khỏi rung mình một cái.

Nàng cầm điện thoại lên, gửi tin cho Đường Tụng: “Đường Tụng, chiều nay cậu có rảnh không?”

Nàng còn đang âm thầm cầu nguyện.

Một lát sau, cũng không nhận được câu trả lời.

Nàng tiếp tục gửi một tin: “Nam thần đại nhân, tôi có chuyện muốn nhờ cậu.”

Tình...

Đường Tụng: “Đang bận, là chuyện Maserati sao?”

Từ Tình vội vàng trả lời: “Không phải không phải, chuyện đó là tôi nói đùa, tôi cũng không dám lấy xe sang, Ngôn Ngôn sẽ giết tôi.”

Đường Tụng: “Gần đây tôi rất bận, không tiện lắm, có lẽ không giúp được rồi>”

Từ Tình: ʘ(ಥ_ಥ) /

Từ Tình: “Đừng mà, có việc gấp thật, rất gấp!”

Đường Tụng: “Là chuyện đánh bóng rổ của cậu sao?”

Từ Tình cắn răng.

Đáng ghét! Lại nhân lúc cháy nhà mà hôi của!?

Tuyệt đối không thể để cậu ta đạt được!

Tinh...

Mẹ: “Bọn mẹ lên tàu rồi, không cần lo lắng!”

Từ Tinh lau nước mắt, cắn răng trả lời Đường Tụng:
“Đúng!”

Gửi xong, nàng liền cảm thấy cái mông nóng lên, nhịn không được mà xoa xoa vài cái.

Đường Tụng: “Thời gian nào?”

Từ Tinh: “Càng nhanh càng tốt, trễ nhất là 4 giờ chiều, cậu đến Bắc Thành Hoa Viên tìm tôi.”

Đường Tụng: “Được, không ngờ cậu lại vội như vậy, xem ra rất thèm nha, tôi sẽ thỏa mãn cậu.”

“A a a a!” Từ Tinh không khỏi kêu lên, ném điện thoại vào chần.

Ôm đầu lăn lộn trên giường.

Vừa nghĩ đến bị Đường Tụng đánh mông, nàng đã cảm thấy toàn thân nóng lên.

“Tiểu Tụng Tử đáng chết, nếu cậu dám đánh mông tôi thật, tôi sẽ... tôi sẽ... phạt cậu quỳ bàn phím trong mơ!” Từ Tinh lẩm bẩm, mặt càng ngày càng đỏ, càng ngày càng nóng.

...

3: 30 chiều.

Đường Tụng ngâm nga bài hát, mở cửa nhà 2201.

Tình hình bên khách sạn tốt hơn hẳn tưởng nhiều lắm.

Công trình mới đổi mới được một năm, đồng thời gia tăng rất nhiều thứ đặc sắc.

Theo ngành nghề video ngắn và livestream hot lên.

Nếu khách sạn không có đặc sắc, đúng là không làm nổi.

Cho nên Đường Tụng nhận được là một khách sạn năm sao hoàn chỉnh, độc đáo lại đặc sắc, xa hoa.

Hằng năm có thể mang lại lợi nhuận gần 100 triệu, thuộc về tài sản chất lượng cực tốt.

Cốc cốc cốc... Đường Tụng gõ cửa phòng ngủ.

“Ai!” Giọng nói khản trương của Từ Tình vang lên.

Đường Tụng cười nói: “Tôi!”

Nói xong, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Nói đến thì đây là lần đầu tiên hấn vào phòng Từ Tình.

Trong phòng tràn đầy phong cách thiếu nữ.

Đủ loại áp phích hoạt hình, búp bê, ảnh cosplay, tổng thể rất ấm áp lại ngây thơ.

Nhìn khá đặc sắc.

“Đường... Đường Tụng, tôi có chuyện muốn nhờ cậu.” Từ Tình nhìn hấn, cuối cùng thở ra, đôi mắt xoay tròn, nghĩ cách thuyết phục Đường Tụng.

Nàng ngồi bên giường, ra vẻ đáng thương nói: “Chúng ta xem như bạn tốt đúng không, cậu không thể thấy chết không cứu.”

“Nói đi, có chuyện gì!” Đường Tụng mỉm cười, đi qua ngồi xuống cạnh nàng.

Quay đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ngửi mùi thơm nhàn nhàn trên người nàng.

Nghĩ đến giọng điệu gọi đòn của nàng mấy ngày trước, trong lòng đã hơi rục rịch.

(*Ö)σ: “Cảnh báo! Cảnh báo! Bờ mông đang cảnh báo!”

Giác quan thứ sáu của Từ Tình đang điên cuồng báo động.

Nàng rụt người lại, dịch mông qua một bên.

Nhỏ giọng nói: “Cậu đẹp trai, nhiều tiền, ưu tú, còn rất hiền lành, đúng không?”

“Nói rất đúng!” Đường Tụng tiến lại gần, nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng.

Từ Tình bị đôi mắt này nhìn vào, trái tim bắt đầu gia tốc.

Nàng cố gắng bình tĩnh lại, nói nhỏ: “Vậy tôi nhờ cậu giả mạo bạn trai tôi, cậu nhất định sẽ không từ chối nhỉ, đúng không?”

“A?” Mắt Đường Tụng sáng lên, ánh mắt có chút vui vẻ.

Đầu tiên là muốn Maserati, bây giờ lại muốn mình giả mạo bạn trai.

Đây là muốn lên bờ nha!

Vậy thì quá tốt rồi!

Từ Tình chớp chớp đôi mắt vô tội, vô cùng đáng thương nói: “Trong nhà vẫn muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, tôi... tôi liền nói láo là mình đã có bạn trai. Vì để mẹ biết khó mà lui, cho nên đã nói hơi quá một chút. Hiện giờ mọi người muốn đến Yến Thành, tôi muốn nhờ cậu giả mạo một phen, giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Ngồi xong, nàng quỳ gối chân giường, bái Đường Tụng một cái: “Đi mà! Làm ơn giúp tôi đi!”

Đường Tụng nhìn dáng vẻ này của nàng, ánh mắt tập trung lên bờ mông vênh lên của nàng.

Trực tiếp xoa đầu nàng, rồi chậm rãi trượt xuống.

Từ Tình đột nhiên ngẩng đầu: □□□□□□

“Tôi đương nhiên sẽ giúp cậu.” Đường Tụng nháy mắt với nàng, tay dừng lại trên hông eo nàng: “Tôi còn tặng cậu một chiếc xe.”

Từ Tình cứng đờ, không dám cử động.

Ngón tay Đường Tụng hơi dùng sức, mơ hồ cảm nhận được sự co giãn của bóng rổ.

Từ Tình run lên, vô thức kêu lên: “Tôi là bạn thân của Ngôn Ngôn đấy!”

Đường Tụng tiến đến bên tai nàng, nói nhỏ: “Đây chỉ là trò đùa giữa bạn bè, cậu cũng thường xuyên sờ sờ hôn hôn Ngọc Ngôn rồi gì? Tôi là bạn trai cô ấy, cũng coi như là nửa cái bạn trai cậu, không cần khách khí như vậy. Nếu cậu sợ cô ấy hiểu lầm, thì không cần nói cho cô ấy biết.”

Hô hấp của Từ Tình bắt đầu dồn dập, sắc mặt đỏ bừng.

Trong đầu lại xuất hiện hai người tí hon.

Đang điên cuồng đánh nhau.

Một lát sau, nàng nói nhỏ: “Cậu sẽ giúp tôi ứng phó gia đình, đúng không?”

“Đúng!” Đường Tụng khẳng định.

“Tôi nói bạn trai mình là tỷ phú, lái Bentley, ở biệt thự, lại còn đẹp trai, rất tốt với tôi.”

“Tôi hoàn toàn phù hợp.” Tay Đường Tụng tiếp tục đi xuống.

“Cậu sẽ không nói với Ngôn Ngôn đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Cậu giúp nhà tôi đặt 2 phòng, tổng cộng bốn người, tôi không muốn họ gặp mặt Ngôn Ngôn, bằng không thì xong đời.”

“Không có vấn đề.”

Từ Tình nhắm mắt lại, trực tiếp nằm vật ra giường, chôn mặt vào trong gối, bóng rổ phía sau hơi nhếch lên.

Áp úng nói: “Cậu nhanh lên... Tôi... tôi đang vội, 5 giờ phải ra nhà ga đón người rồi.”

Chương 419: Vỗ bóng

Đường Tụng mỉm cười, bàn tay đã chạm đến bóng rổ.

Đầu tiên là vỗ nhẹ một cái, thử xúc cảm ra sao.

Cũng không tệ.

Toàn thân Từ Tình nóng lên, không tự chủ được mà phối hợp theo.

Nàng nhắm mắt lại, khóe miệng chảy ra chút nước dãi, giống như ngủ thiếp đi.

Đường Tụng nhìn phản ứng của nàng, lại thấy rất thú vị.

Loại ngưng ngừng của thiếu nữ này, cộng thêm vẻ mập mờ như gần như xa, còn có mùi thơm xủ nữ nhàn nhạt.

Khiến cho nội tâm hắn khuấy động.

“Lớp vải bọc bóng quá vướng.” Sau khi đánh vài chục cái, hắn đề nghị: “Hay là...”

“Cậu... cậu... cậu...” Trong mắt Từ Tình hiện lên vẻ không tưởng tượng nổi, ngay sau đó bắt đầu có ánh lệ: “Cậu bắt nạt tôi!”

Đường Tụng lau nước mắt giúp nàng, nhẹ nhàng nói: “Một cái thôi được không?”

Đình linh linh... tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhìn thấy người gọi, Từ Tình toàn thân chấn động.

Vội vàng cầm điện thoại lên, cố gắng bình tĩnh lại rồi mới nghe máy.

“Alo, mẹ, sao vậy?”

“Con... con đang ở cùng bạn trai, đang chuẩn bị xuất phát rồi.”

“Mẹ yên tâm, anh ấy sẽ đi đón mọi người.”

“Đừng, anh ấy đang rất bận, không tiện nghe máy!”

Nghe thấy xung hô bạn trai, Đường Tụng thầm giật mình.

Một tay thuận thế chui vào trong lớp vải.

Cẩn thận cảm nhận bóng rổ dưới lớp vỏ bọc.

Quả nhiên, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

So với Đồng Ngọc Ngôn, bóng của Từ Tình co giãn hơn một chút.

Về phần hình dạng khác nhau thế nào, vậy có lẽ phải đặt cạnh nhau mới phân biệt được.

Từ Tình bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt tròn tròn.

Nàng máy móc quay đầu, nhìn về phía Đường Tụng với vẻ không dám tin.

Đường Tụng cũng nhìn nàng, mặt đầy tự nhiên.

Giọng nói của mẹ Từ Tình truyền ra từ trong điện thoại: “Alo, Tình Tình, sao lại không nói gì rồi? Alo, mất tín hiệu rồi à?”

Từ Tình giống như bị trúng thuật định thân, không dám cử động dù là nhỏ nhất.

Đường Tụng đưa tay nhận máy điện thoại, mở miệng nói: “Alo, chào dì, cháu là bạn trai Tình Tình, Đường Tụng.”

Trong lúc nói chuyện, tay hắn lại dùng thêm chút sức.

Từ Tình muốn lập lại chiêu cũ, muốn sử dụng kỹ năng ‘lăn’ để chạy trốn.

Đường Tụng đã có chuẩn bị, tay trái lập tức phát lực, cắt đứt kỹ năng của nàng.

Hoàn toàn phong ấn Từ Tình.

“A, Tiểu Đường, chào cháu, lần này thật sự là làm phiền cháu rồi, còn bắt cháu phải chiêu đãi bọn dì, ngại quá.”

Đường Tụng cười nói: “Dì, chúng ta là người một nhà, không cần khách khí như vậy, cháu và Tình Tình quen nhau từ thời đại học, quan hệ vẫn rất tốt.”

“Ha ha, cháu nói vậy thì tốt! Dì rất hiểu Tình Tình, con bé chịu giới thiệu cháu với gia đình, tuyệt đối là đã chọn cháu.”

Đường Tụng mỉm cười, liếc nhìn Từ Tình với vẻ suy tư.

Một bên vuốt ve bóng rổ, một bên nói: “Dì, hôm nay trời mưa to, lại rất lạnh, mọi người có mang quần áo dày không? Có cần cháu chuẩn bị không?”

“Không cần không cần, cháu có lòng rồi, bọn dì mang quần áo rồi.”

Đầu dây bên kia còn truyền đến những âm thanh khác..

Hình như đang bàn tán về lời hấn vừa nói.

Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng tranh luận của mẹ Từ Tình với người khác.

Từ Tình trừng mắt với Đường Tụng, dùng sức vỗ vào tay hấn, dùng miệng nói không ra âm thanh: “Thả tôi ra!”

Đường Tụng trực tiếp nói với điện thoại: “Dì, hình như Tình Tình giận cháu, cháu đi dỗ cô ấy trước, lát nữa chúng ta gặp mặt nói chuyện sau.”

“Được được, vậy dì không quấy rầy hai đứa nữa. Tiểu Đường, Tình Tình từ nhỏ đã tinh nghịch, thích làm nũng, cháu

bao dung nó một chút, nếu như nó dám bắt nạt cháu, cháu cứ nói với dì.”

Đường Tụng nói khẽ: “Vâng dì, cháu rất tốt tính, sẽ bao dung Từ Tình, thực tế thì cháu vẫn luôn ủng ái cô ấy như em gái.”

Cúp máy.

Lại qua một át.

Từ Tình mặt đỏ bừng nói: “Chúng ta nên xuất phát rồi.”

Đường Tụng cảm thấy có chút high.

Từ Tình che mặt, nằm nghiêng trên giường, kêu lên: “Chuyện hôm nay, không được nói với Ngôn Ngôn! Cũng không được nói với người khác.”

“Được, đây là bí mật giữa chúng ta.”

Từ Tình trầm ngâm: “Tôi phải thay quần áo, cậu ra ngoài trước đi!”

Cạnh... cửa phòng đóng lại.

Tiếng bước chân của Đường Tụng nhỏ dần.

Từ Tình mới thở phào.

Cả người giống như mất hồn, ánh mắt tán loạn, đứng im bất động.

Một lát sau, nàng mới đi đến bên tủ quần áo.

Mở một cánh cửa tủ.

Bên trong là mấy bộ quần áo mà Đường Tụng mua cho nàng và Ngôn Ngôn.

Đều là hàng hiệu, mỗi một món đều gần chục ngàn.

Nàng vẫn không nở mặc.

Hiện giờ, nếu đã là bạn gái của tỷ phú, vậy đương nhiên phải ăn mặc đẹp rồi.

Cũng cho chị họ mở mang tầm mắt.

Cởi quần áo trên người.

Từ Tình xoay người, nhìn mình trong gương.

Ngoác miệng nói: “Đáng ghét! Đỏ hết lên rồi!”

Trong lòng nàng thầm nói: “Tiểu Tụng Tụ, cậu chờ đấy cho tôi, một ngày nào đó tôi sẽ báo thù!”

Giống như nghĩ đến cảnh mình cầm gậy gõ môn Đường Tụng.

Nàng bắt đầu cười xấu xa, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Bắt đầu thay quần áo mới.

Áo trắng, quần vàng nhạt, giày trắng.

Nghĩ đến hôm nay còn hơi lạnh.

Liền đội thêm một cái mũ trắng.

Tóc cũng không thể loạn.

(có ảnh)

Lại trang điểm thêm một chút, rồi soi gương.

Từ Tình rất hài lòng, đeo đồng hồ Cartier và cầm túi xách lên.

Tự tin kéo cửa phòng, thân nhiên đi ra ngoài.

Lập tức nhìn thấy Đường Tụng đang đứng tựa vào tường.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trong không khí tựa như có tia lửa dập dờn.

Từ Tình nhìn Đường Tụng mặc âu phục màu xám đậm, lại nhìn một thân màu sáng trên người mình.

Cảm giác vẫn rất xứng đôi.

“Đi thôi!” Nàng đi đến trước mặt Đường Tụng, làm bộ bình tĩnh.

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp ôm vòng eo tinh tế của nàng.

Hôn một cái lên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng.

Tán dương: “Rất đẹp, tôi rất thích!”

Sắc mặt Từ Tình lập tức đỏ lên, đẩy tay hắn: “Cậu làm gì?!”

“Ừm!” Đường Tụng lại hôn một cái, cảm giác rất thoải mái.

Từ Tình nhịn không được mà dậm chân, đôi mắt đen nhánh viết đầy bối rối.

Chương 420: Có con trước

Trên tàu hỏa.

Hàn Nhã Tĩnh mang theo nụ cười, để điện thoại xuống.

Miệng không ngừng chặc chặc: “Chàng trai này, nghe giọng đã biết đẹp trai rồi, nói chuyện còn rất nhỏ nhẹ.”

Mợ Từ Tình là Vương Ngọc Lan cũng bỏ lơ tai ra khỏi điện thoại.

Liếc mắt nói: “Nhã Tĩnh, chị tin Tình Tình nói thật à? Tiểu Mẫn thường xuyên liên lạc với Tình Tình, đến giờ vẫn chưa nghe nói Tình Tình có người yêu hay đối tượng gì cả. Vòng bạn bè cũng rất sạch sẽ, toàn là ảnh của bạn thân. Sao có thể đột nhiên có bạn trai? Lại còn là tỷ phú, soái ca.”

“Với kinh nghiệm nhiều năm của em, người này không đáng tin cậy, chị nghe em, để Tình Tình ngoan ngoãn đi xem mắt đi. Em là mợ Tình Tình, còn có thể hại con bé sao?”

Vương Ngọc Lan hiện đang làm việc ở ủy ban điều giải, thường xuyên liên hệ với rất nhiều người.

Tự nhận bản thân có kiến thức rộng rãi, ánh mắt sắc bén.

Hàn Mẫn Mẫn ngồi đối diện chột che miệng cười, cổ tay mang theo vòng tay sáng lấp lánh.

Hàn Nhã Tĩnh nắm chặt áo khoác mới mua, cau mày nói: “Còn chưa nhìn thấy người, đã nói người ta không đáng tin?”

Hàn Mẫn Mẫn cười nói: “Cô, cô cũng biết mà, em họ cháu rất nghịch ngợm, tính cách lại ngây thơ. Cháu và Tình Tình cùng lớn lên, hiểu rất rõ.”

Hàn Nhã Tĩnh cau mày, tức giận nói: “Dù sao tôi cũng tin tưởng con gái mình.”

Vương Ngọc Lan bữu môi, cầm hoa quả trên bàn lên ăn.

Vừa ăn vừa nói: “Tình Tình còn nói được mời làm luật sư ở phòng luật sư nổi tiếng cả nước gì gì đó nữa kìa. Tiền lương còn 20.000 cát bước, lên không giới hạn. Chị thấy có thể sao? Con bé còn chưa có giấy phép hành nghề luật sư kìa. Từ Dung, em làm việc ở công ty lớn, kiến thức rộng, em cảm thấy có thể không?”

Cô cô của Từ Tình là Từ Dung do dự một chút, nhìn Hàn Nhã Tĩnh nói: “Chị dâu, Tình Tình quá ngây thơ và đơn thuần, sẽ không nói láo, nhưng mà... em sợ con bé bị lừa. Con bé chưa từng yêu đương, cũng không có kinh nghiệm xã hội gì.”

Cô thở sâu, cân nhắc ngôn từ rồi mới nói: “Nếu như Tình Tình nói là một phú nhị đại bình thường, trong nhà mở nhà máy, hoặc là phá dỡ được bồi thường tiền. Vậy thì em sẽ tin, dù sao Tình Tình cũng rất xinh đẹp, tính cách vui vẻ hòa ái. Từ nhỏ đã không thiếu con trai thích, nhưng tỷ phú 23 tuổi, lái Bentley ở biệt thự... em đúng là không tin lắm.”

“Cảm giác người này có khả năng cao là lừa đảo, đây cũng là vì sao em muốn đi cùng. Đến khi gặp mặt, mọi người đừng nói gì, để em thăm dò một phen.”

Hàn Nhã Tĩnh há to miệng, muốn phản bác, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Trong lòng cũng có chút lo lắng.

Vương Ngọc Lan tận dụng cơ hội: “Dương Thần Vũ mà Mẫn Mẫn giới thiệu rất tốt, gia đình mở tiệm cơm, điều kiện cực tốt. Dáng vẻ trắng trẻo, nhã nhặn, trong nhà còn có mấy triệu. Tình Tình gả qua đó là hưởng phúc, đó mới là Kim Quy Tế. Mẫn Mẫn bảo Tình Tình add wechat người ta, Tình Tình

còn phát cáu. Chờ gặp mặt phải nói vài câu mới được, đừng suốt ngày nghĩ lung tung.”

“Đó là bạn thân của bạn trai cháu, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, cho nên mới giới thiệu cho Tình Tình.” Hàn Mặc Mặc không cho Hàn Nhã Tĩnh cơ hội phản bác, lập tức theo sau.

Ngay sau đó, hai mẹ con bắt đầu phối hợp ăn ý.

Mẹ một câu con một câu, làm Hàn Nhã Tĩnh tâm loạn như ma.

Cuối cùng, bà dùng sức vỗ bàn một cái.

Rầm một tiếng, khiến người chung quanh đều giật mình.

Hàn Nhã Tĩnh cắn răng nói: “Khi còn bé tôi đã tìm người coi bói cho Tình Tình, sau này sẽ lên như điều gặp gió, gả cho người cực tốt.”

Hàn Mặc Mặc liếc mắt, tức giận nói: “Cô, đó là phong kiến mê tín, cô tin thật à? Giống như tiểu Trương ở công ty cháu, suốt ngày nói ngày sinh tháng đẻ của mình tốt thế nọ thế nọ, cái gì mà ngũ hành đầy đủ, vận mệnh toàn phúc lộc, gặp chuyện sẽ có quý nhân phù trợ, gặp dữ hóa lành... Nhưng đoạn thời gian trước...”

“Rầm.” Hàn Nhã Tĩnh lại vỗ bàn, cau mày nói: “Tôi đã tìm đại sư chân chính, tổng hợp ngày sinh tháng đẻ, quẻ tướng, chòm sao, bài Tarot, trung tây kết hợp, tuyệt đối không thể sai lầm.”

Từ Dung thấy thế, tranh thủ kéo tay bà: “Chị dâu, chị đừng giận, chúng ta đều muốn tốt cho Tình Tình, không ai hi vọng con bé gặp chuyện. Tỷ phú chân chính, địa vị xã hội và quan hệ không phải thứ chúng ta có thể tưởng tượng. Giả mạo một tỷ phú đại thì đơn giản, nhưng tỷ phú thì... không thể giả

mạo. Sắp đến nơi rồi, gặp mặt là có thể xác định. Nếu là lừa đảo thật, chúng ta phải báo cảnh sát.”

Hàn Mẫn Mẫn cười nói: “Chờ vạch trần tên lừa đảo này, chúng ta bảo Tình Tình về nhà xem mắt đi thôi. Lại tìm cho Tình Tình một công việc ổn định, đừng suốt ngày nghĩ lung tung. Lần này coi như là đi du lịch đi.”

“Vậy nếu là thật thì sao?” Hàn Nhã Tĩnh hỏi.

Từ Dung mím môi, cúi đầu xuống.

Tính cách của Từ Tình rất giống với mẹ.

Những năm qua, cô cũng đã quen với hai mẹ con nhà này rồi.

Vương Ngọc Lan và con gái nhìn nhau cười một tiếng.

“Nếu là thật? Vậy chị liền ở lại Yến Thành hưởng phúc đi, thuận tiện nhìn chăm chăm vào Tình Tình, phải có con trước, một tỷ phú trẻ tuổi như vậy, chúng ta chỉ nhìn thấy trên phim truyền hình thôi.”

Hàn Nhã Tĩnh thấy dáng vẻ này của họ, lập tức ‘hừ’ một tiếng.

...

Ga tàu Yến Thành có ba tầng.

Hai tầng trên mặt đất là đại sảnh chờ xe, tầng hầm là cửa xuất hành, trạm xe lửa, xe taxi, bãi đỗ xe.

4:50 chiều.

Một chiếc Rolls Royce dừng lại.

Từ Tình ngồi phía sau, ánh mắt bắn đầu nhìn ngó bốn phía.

Mặc dù biết Đường Tụng rất giàu, nhưng tốc độ đổi xe cũng quá kinh người rồi.

Porsche, Bentley, Rolls Royce.

“Còn 10 phút nữa mới đến giờ, cậu ngồi đây nghỉ một lát đi.” Đường Tụng đưa tay sờ cái mũi len trắng của nàng.

Từ Tình rụt cổ lại, thề lưởi: “Họ có 4 người, xe này chỉ có 4 chỗ, chỉ có thể chở thêm 1 người nữa, chúng ta có nên gọi thêm xe không?”

Đường Tụng giơ tay nhìn thời gian, cười nói: “Tôi đã gọi xe rồi, chắc cũng sắp đến.”

“A, cảm ơn.” Đôi mắt đen nhánh của Từ Tình hơi lấp lánh.

Nàng liếc trộm cô gái lạnh lùng ở vị trí tài xế.

Mặc dù đeo kính râm nên không nhìn rõ mặt, nhưng chỉ cái miệng và mũi kia thôi, cũng biết tuyệt đối không xấu, cộng thêm dáng người đẹp như vậy.

Đường Tụng tìm một nữ lái xe như vậy, lẽ nào có ý nghĩ tà ác gì đó.

Trong nháy mắt, trong đầu nàng xuất hiện những từ mẩu chốt.

“Nơi hoang vu vắng vẻ”, ‘Xe ô tô nhún nhảy’, ‘Tiếng thờ dốc gấp rút’...

Nghĩ đi nghĩ lại, liền hơi thất thần.

Đường Tụng mở cửa xe cho nàng, lại vỗ tay trước mặt nàng.

Từ Tình lập tức lấy lại tinh thần, sắc mặt đỏ hồng.

Đường Tụng ga lăng đưa tay: “Đi thôi, chúng ta ra cửa chờ.”

Từ Tình nhìn dáng vẻ mê người này của hắn, mắt sáng rực lên, nhin không được mà đưa tay ra.

Có sao nói vậy, khi Đường Tụng không đòi chơi bóng, vẫn là rất đẹp trai.

Đề người nhìn vào là không tức giận nổi.

Trong thời gian chờ đợi.

Từ Tình bắt đầu giới thiệu cho Đường Tụng về mấy người sắp đến, còn lấy điện thoại ra cho hắn xem ảnh.

Cuối cùng còn nhấn mạnh: “Mợ Vương Ngọc Lan và chị họ Hàn Mẫn Mẫn đều nói nhảm, nhưng bản tính không xấu, chỉ là nói chuyện hơi quá thôi, cậu đừng để ý là được.”

Một lát sau.

Dòng người đi ra khỏi cửa chờ.

Từ Tình nhón chân lên nhìn ngó, trên mặt mang theo vẻ hân hoan và nhảy cẫng.

Đã hơn nửa năm nàng không được gặp mẹ và cô cô Từ Dung rồi, đúng là có hơi nhớ.

Xa xa, nàng đã nhìn thấy vài bóng người quen thuộc.

Từ Tình vươn tay, vẫy vẫy, lại kêu lên: “Mẹ, cô, ở đây!”

Chương 421: A

“Là Tình Tình!” Hàn Nhã Tĩnh vui vẻ phát tay với con gái, còn cho nàng một cái hôn gió.

Từ Tình lạnh lợi hôn trả lại một cái.

Có thể nhận ra, tình cảm của hai người cực tốt.

Theo khoảng cách đến gần.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh Từ Tình.

Âu phục xám đậm, sơ mi đen.

Phối hợp với làn da trắng lạnh, ngũ quan tuần mỹ.

Nhìn trông rất đẹp trai, cũng rất cao sang.

Rất hấp dẫn ánh mắt của người khác, có rất nhiều nam nữ đi qua đều phải liếc nhìn một cái.

Thậm chí có người còn cầm điện thoại lên chụp trộm.

Hàn Nhã Tĩnh bước mau mấy bước, trên mặt mang theo vẻ vui mừng và thân thiết.

Đầu tiên là ôm chặt Từ Tình, lại tương tác thân mật một phen.

Mấy người Từ Dung cũng đi đến gần.

Hàn Mẫn Mẫn nhìn chăm chăm vào Đường Tụng, nhin không được mà nuốt nước miếng.

Mặc dù đoán được là cái soái ca, dù sao Từ Tình cũng là đại mỹ nữ, bạn trai chắc chắn sẽ không kém.

Nhưng đẹp trai đến mức độ này, thì đúng là có hơi bất ngờ.

Trong mắt Từ Dung chứa vẻ dò xét.

Chỉ nói đến khí chất, thanh niên này đúng là rất không tệ.

Còn tốt hơn tưởng tượng của cô.

“Tình Tình, không giới thiệu bạn trai đại gia của cháu cho mọi người sao?” Vương Ngọc Lan thì không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp ra đòn.

Mặc dù cũng kinh ngạc với vẻ ngoài của đối phương, nàng bà nhìn người chỉ nhìn ‘linh hồn’, cũng không bị lừa dễ dàng như vậy.

Đường Tụng chủ động cười giới thiệu: “Chào dì, cô cô, mợ, chị họ. Hoan nghênh mọi người đến Yên Thành, cháu là Đường Tụng, bạn trai Tình Tình.”

Trong bốn người, bắt mắt nhất là Từ Dung.

Khoảng 37 38 tuổi, khí chất và hình tượng đều rất không tệ, ăn mặc theo phong cách văn phòng.

Dựa vào Từ Tình giới thiệu, Từ Dung đang làm tài vụ trong một công ty lên sàn, năng lực cá nhân và ánh mắt đều rất không tệ.

Mẹ Từ Tình là Hàn Nhã Tĩnh thì có mái tóc xoắn nhẹ, mặc áo khoác rất thời thượng.

Tuổi hơn 40, có thể nhìn ra cũng là một mỹ nữ khi còn trẻ.

Mợ và chị họ của Từ Tình thì lại là phong cách hoàn toàn khác.

Trên người có không ít đồ trang sức.

Ăn mặc cũng hơi lòe loẹt.

“A, Tiểu Đường, chào cháu, làm phiền cháu đến đón bọn dì rồi.” Hàn Nhã Tĩnh thân thiết kéo tay Đường Tụng, dáng vẻ như mẹ vợ nhìn con rể.

“Dì, cháu không phiền gì cả, mọi người đến đây thăm Tình Tình mới vất vả.” Đường Tụng nở nụ cười dễ gần, nói chuyện nhẹ nhàng như gió xuân.

Mấy người trò chuyện một lát, lại giới thiệu lẫn nhau một phen.

Hàn Mẫn Mẫn vô thức muốn nắm tay Đường Tụng, nhưng lại bị mẹ mình cản lại.

Còn tròng mắt với mình.

Ánh mắt Từ Tình đọng phải chị họ, hai người đồng thời ‘hừ’ một tiếng.

Các nàng lớn lên với nhau, mặc dù quan hệ không tệ lắm, nhưng không thiếu ganh đua tranh giành.

Không ai phục ai.

Hàn Nhã Tĩnh quan sát một lát, rất có cảm giác nở mày nở mặt: “Tiểu Đường tuần tú như vậy, còn ưu tú như thế, dì còn cảm thấy Tình Tình nhà dì không xứng với cháu nữa, nếu con bé có làm gì sai, cháu cứ nói với dì, dì sẽ bắt nó sửa lại.”

“Dì quá khen rồi, với lại Tình Tình rất tốt.” Đường Tụng xoa đầu Từ Tình, mặt mũi tràn đầy vẻ cưng chiều.

Cảm nhận được Đường Tụng thân mật, Từ Tình hơi đỏ mặt, ánh mắt bối rối.

Nàng liếc nhìn mẹ mình, bĩu môi nói: “Mẹ, mẹ nói gì thế, con cũng không kém mà?”

Từ Dung tiến lên gõ đầu nàng một cái, lại đưa tay nhìn đồng hồ, nói: “Tiểu Đường, chúng ta về khách sạn trước đi, lát nữa ăn cơm rồi trò chuyện, đứng mãi ở đây cũng không tiện.”

“Vâng, chúng ta lên xe trước.” Đường Tụng gật đầu, dẫn mọi người đến chỗ để xe.

Vương Ngọc Lan ở phía sau ra vẻ tự nhiên hỏi: “Tiểu Đường, Tình Tình nói cháu lái Bentley, hôm nay có lái đến không? Mẹ còn chưa được ngồi xe tốt như vậy, muốn trải nghiệm một phen.”

Từ Tình nghe vậy thì có hơi ngượng ngùng.

Mẹ đúng là không chịu yên tĩnh, vừa gặp mặt đã bắt đầu gây sự.

Đường Tụng lắc đầu: “Không lái đến.”

Vừa nhận được Rolls Royce, hẳn còn cảm thấy rất mới mẻ.

Với lại Ngô Gia Di lái xe rất ổn, rất thoải mái.

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, Vương Ngọc Lan ra vẻ như quả nhiên là thế, trong miệng còn phát ra âm thanh ‘A’ rất dài.

Rõ ràng chỉ là một âm tiết, nhưng lại quanh đi quẩn lại, tràn ngập thâm ý.

Đường Tụng nghe cũng không nhịn được mà muốn cho một like.

Hàn Nhã Tĩnh nhú mày, trừng mắt với Vương Ngọc Lan.

Lúc này, Hàn Mẫn Mẫn cũng thoát khỏi cơn u mê từ sắc đẹp của Đường Tụng, nhìn nhau cười với mẹ mình.

Nói: “Nghe Tình Tình nói, cậu là tỷ phú à, không lái Bentley đến, thì chắc cũng phải lái Rolls Royce nhỉ? Hoặc là Maybach? Tôi nghe nói đại gia đều không chỉ có một chiếc xe.”

Đường Tụng kinh ngạc, dựng ngón tay cái lên: “Đoán rất chuẩn!”

Nói xong, hẳn dừng bước lại.

Phía trước chính là ba chiếc xe.

Ngoại trừ Rolls Royce của Đường Tụng, còn có hai chiếc Maybach S-Class.

Một chiếc màu bạc viền đen, một chiếc đen tuyền.

Nhìn qua, chỉ cảm thấy rất khí thế, trang trọng, nghiêm túc, rất đáng chú ý.

Đây là hai chiếc xe đón khách của khách sạn, thuộc về tài sản cố định của khách sạn.

Dùng để tiếp đãi những vị khách quan trọng.

Đã muốn ở khách sạn, vậy tự nhiên phải ưu tiên chọn khách sạn của mình rồi.

“Vừa hay có ba chiếc, chúng ta 2 người một tổ đi.” Đường Tụng ra hiệu với tài xế.

Cạnh... cạnh...

Tài xế mặc trang phục chính thức, đeo găng tay trắng lập tức mở cửa xe, làm tư thế mời.

Ngoại trừ Từ Dung, ba người còn lại đều hơi rung động.

Vương Ngọc Lan nhìn ba chiếc xe cao cấp, nhỏ giọng hỏi con gái: “Mẫn Mẫn, đây là xe gì? Nhìn có vẻ không rẻ.”

Hàn Mẫn Mẫn vô thức nói: “Rolls Royce, Maybach, đều là xe sang mấy triệu.”

Nghe vậy, Vương Ngọc Lan giật nảy mình, lẩm bầm: “Cái này...”

Hàn Mẫn Mẫn liếm liếm bờ môi khô khốc, chỉ thấy tim đập rộn lên.

Em họ mình muốn phát nha!

Do dự một lát, Vương Ngọc Lan cẩn thận hỏi: “Tiểu Đường, những chiếc xe này đều là của cháu à?”

“Vâng.” Đường Tụng gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Vương Ngọc Lan và Hàn Mặc Mặc đều hít sâu một hơi, biểu cảm và động tác có hơi khẩn trương.

Hàn Nhã Tĩnh mặt mày hớn hở, ánh mắt nhìn Đường Tụng càng thân thiết hơn.

Quả nhiên, con gái sẽ không gạt mình!

Từ Tĩnh nhú mày: “Được rồi, chúng ta về khách sạn trước, rồi nói chuyện sau.”

Nàng kéo tay cô cô và mẹ mình, đưa hai người vào trong một chiếc Maybach.

Lại ra hiệu chị họ và mợ vào một chiếc khác.

Lúc này mới đi theo Đường Tụng lên Rolls Royce.

Thở dài một hơi.

Chương 422: Nói lão

Ba chiếc xe lần lượt lăn bánh.

Xếp thành một hàng, chạy về phía khách sạn quốc tế Tinh Phong.

Vương Ngọc Lan và Hàn Mẫn Mẫn ngồi trong chiếc Maybach rộng rãi xa hoa, cả hai đều hơi khấn trương.

Hai người họ kéo kéo quần áo, thỉnh thoảng lại uốn éo người.

Cảm giác hơi khó chịu.

Một lát sau, hai người mới từ từ tỉnh táo lại.

“Mẫn Mẫn, con nói xem... Tình Tình...” Vương Ngọc Lan vẫn còn thấy khiếp sợ.

Ánh mắt Hàn Mẫn Mẫn lấp lóe, tràn đầy nóng bỏng: “Nếu như là thật, vậy Tình Tình đúng là quá may mắn, sau này nhà chúng ta cũng có thể thơm lây.”

Trong nội tâm, Hàn Mẫn Mẫn vẫn cảm thấy không tin nổi.

Dù sao loại nam thần đỉnh cấp này, rất khó gặp được trong hiện thực.

Sao lại yêu đương với Từ Tình rồi?

Chỉ có thể nói là may mắn bằng trời? Hay là nữ chính tiêu thuyết?

Hai mẹ con yên lặng một lúc lâu.

Hàn Mẫn Mẫn liếc nhìn tài xế trung niên ở phía trước, trong lòng hơi động.

Nhỏ giọng nói: “Bác tài, bác lái xe ỏn như vậy, vừa nhìn đã biết là người lái lâu năm, bác vẫn luôn lái chiếc Maybach này à?”

Tài xế nghiêm túc gật đầu: “Chiếc xe này khách sạn mới mua năm ngoái, vẫn là tôi lái nó.”

Hàn Mẫn Mẫn nghe vậy thì thần sắc trì trệ.

Thở sâu hỏi: “VẬY... vậy đây là xe của khách sạn?”

“Ừm>” Tài xế gật đầu, dáng vẻ cũng khá hãnh diện.

Tại phương diện này, khách sạn quốc tế Tinh Phong rất hào phóng, không lựa chọn hợp tác với công ty cho thuê xe, mà tự mua xe riêng.

Đây cũng là một loại thể hiện thực lực của khách sạn.

Hai mẹ con nhìn nhau, ánh mắt phức tạp.

Từ Tình dù sao cũng là họ hàng, quan hệ rất gần.

Nếu như phát đạt, nhà họ cũng có thể được nhờ.

Mặc dù cũng sẽ ghen tỵ, nhưng càng nhiều hơn là muốn nịnh nọt Từ Tình.

Lần này xem ra, đúng là lừa đảo rồi.

Vương Ngọc Lan tiến đến gần con gái, nói vài câu bằng giọng địa phương.

Sau đó lại lấy điện thoại, tạo một nhóm chat 4 người: “@ Nhã Tĩnh, @ Từ Dung, Cậu ta nói không lái Bentley tôi đã thấy nghi rồi, vừa mới hỏi qua, những chiếc xe này là của khách sạn, không phải của Đường Tụng, cậu ta đang nói láo.”

...

Trong một chiếc xe khác.

Từ Dung cau mày nhìn điện thoại.

Hàn Nhã Tĩnh vẫn đang nói chuyện, biểu cảm rất hưng phấn, mặt mày hớn hờ.

Con gái của mình tìm được một nơi tốt như vậy, bà cũng yên tâm.

Đã bắt đầu suy nghĩ đặt tên cháu ngoại là gì.

Từ Dung ho nhẹ, cắt ngang chị dâu mình.

Hỏi tài xế: “Bác tài, đây là xe đưa đón của khách sạn sao? Dừng Maybach đón khách, chắc là khách sạn 5 sao nhỉ?”

Tài xế là một người trẻ tuổi hơi ngại ngùng, nghe vậy gật đầu nói: “Đúng rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của Hàn Nhã Tĩnh hơi trắng bệch.

Đây là ý gì?

Từ Dung thì hơi suy tư.

Hiện giờ có thể xác định, Đường Tụng đã nói láo về những chiếc xe này.

Về phần những phương diện khác...

...

Trong nhóm chat 4 người.

Vương Ngọc Lan: “Tôi đã nói rồi! Dưới gầm trời này nào có chuyện tốt như vậy? Đẹp trai trẻ tuổi lại còn nhiều tiền, lại còn yêu Tình Tình!”

Hàn Mẫn Mẫn: “Tình Tình quá ngây thơ, không biết Đường Tụng này đang tính toán gì.”

Vương Ngọc Lan: “Tôi nghe nói bây giờ đang có lừa đảo, lừa tiền lừa tình của các cô gái trẻ, sau đó để bọn họ vay tiền nặng lãi, tiểu khu nhà chúng ta cũng có một ví dụ điển hình.”

Hàn Mẫn Mẫn: “Tình Tình xinh đẹp như vậy, lại ngây thơ, rất dễ tin tưởng người khác. Cô, cô phải nhắc nhở con bé một chút, có phải đã cho Đường Tụng này tiền rồi không?”

Vương Ngọc Lan: “Tình huống không đúng, chúng ta lập tức báo cảnh, không thể để cậu ta chạy!”

Hai người lại mẹ một câu, con một câu.

Sắc mặt Hàn Nhã Tĩnh trắng bệch, có chút không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu như Đường Tụng thật sự là lừa đảo, vậy Tình Tình...

Từ Dung nhú mày, suy tư giây lát rồi nói: “Đường Tụng hoàn toàn không cần xe của khách sạn để giả mạo, có thể là chúng ta hiểu lầm, chờ lát nữa đến khách sạn, em sẽ tâm sự với cậu ta.”

Vương Ngọc Lan: “Đặt trước khách sạn 5 sao, còn lái xe sang đến đón, vậy chỉ sợ tiền phòng không rẻ. @ Nhã Tĩnh, chị nói chúng ta tự trả tiền phòng đúng không? Lát nữa chúng ta đừng chủ động trả tiền, xem cậu ta làm thế nào.”

...

20 phút sau, một tòa cao ốc màu trắng bạc đập vào mắt.

Tạo hình thời thượng, khí thế.

Ba chiếc xe lần lượt dừng lại trước cửa lớn.

Rolls Royce dẫn đầu.

Quản lý sảnh chờ đợi đã lâu, lập tức dẫn mấy nhân viên lên nghênh đón.

Hơi nghiêng người ở cạnh xe.

Tay trái mở cửa, tay phải che đầu, phòng ngừa Đường Tụng cụng đầu.

“Ông chủ!” Quản lý sảnh lên tiếng chào hỏi, đám nhân viên phía sau cũng cúi người chào.

Đường Tụng gật đầu.

Từ Tình ở bên cạnh thì giật mình, có chút ngây ngốc.

Ông chủ?

Đây là thế nào?

Trong ấn tượng của nàng, Đường Tụng là một phú nhị đại, mà còn là một phú nhị đại cực kỳ nhiều tiền.

Trong nhà làm quản lý cấp cao ở tập đoàn Đường Tổng.

Bản thân thì kinh doanh một chuỗi quán cà phê.

Sao đột nhiên lại thành ông chủ khách sạn rồi?

Khách sạn quốc tế Tinh Phong này chính là kiến trúc mang tính tiêu chí, cực kỳ nổi tiếng ở trên mạng.

Các nơi nổi tiếng ở Yến Thành như quán bar SingMore, KTV Tinh Lâm, nhà hàng trung Tinh Tôn...

Tất cả đều là sản nghiệp của khách sạn này.

Là một quái vật khổng lồ chân chính.

Rất nhanh, hai chiếc Maybach phía sau cũng lần lượt lái vào lều tránh mưa.

Mấy người Vương Ngọc Lan có chút co quắp xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong lều che mưa trong suốt là hai cánh cửa lộng lẫy.

Nhìn xuyên qua đó, có thể nhìn thấy đại sảnh rộng rãi của khách sạn, bức tường màu trắng khảm đầy pha lê sáng chói, phản xạ lại ánh hoàng hôn trên bầu trời.

Như là một vài bức tranh.

Bên cạnh khách sạn là từng dãy cửa hàng thương nghiệp.

Lúc này sắc trời đã muộn, ánh đèn sáng rực, trông rất lộng lẫy.

Trên quảng trường rộng rãi, còn có hòn non bộ, suối phun, rừng cây, xanh hóa...

Tạo thành một bức tranh sơn thủy rất tinh xảo.

Đây là một khách sạn 5 sao hết sức cao cấp.

Chỉ nhìn hoàn cảnh bên ngoài, cũng biết cấp bậc cực cao.

Ngay sau đó, bọn họ lại liếc nhìn Đường Tụng đang đứng ở nơi đó.

Hắn bị rất nhiều nhân viên vây quanh, mặt đầy lạnh nhạt, dáng đứng thẳng tắp.

Nhìn qua hoàn toàn là tổng tài bá đạo, nam thần âu phục.

Không ít người qua lại đều bị hấp dẫn.

Mấy cô gái tiếp tân còn sáng mắt lên, like cho ông chủ nhà mình.

Chương 423: Thật giả

Vương Ngọc Lan nhíu mày, lẩm bẩm: “Tên nhóc này biết giả bộ thật!”

Sắc mặt Hàn Mẫn Mẫn đỏ lên, mặc kệ thế nào, chỉ nói bẽ ngoài và khí chất thì Đường Tụng này tuyệt đối là number one.

“Dì, sắc mặt dì không tốt lắm, dì thấy không thoải mái ở đâu à?” Đường Tụng chú ý đến sắc mặt Hàn Nhã Tĩnh hơi tái, liền quan tâm hỏi.

Hắn có kỹ năng xoa bóp trong người, hiểu được một ít tri thức đông y.

Hàn Nhã Tĩnh là tinh thần tán loạn điển hình.

Lúc này, Từ Tĩnh cũng lấy lại tinh thần, vội vàng kéo tay mẹ: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Hàn Nhã Tĩnh cười xấu hổ, có chút muốn nói lại thôi.

Thần sắc rất mất tự nhiên.

Vương Ngọc Lan lại không cố kỵ nhiều như vậy: “Tĩnh Tĩnh, mẹ cháu đáng tức đấy, người bạn trai này của cháu cũng quá không đáng tin.”

Từ Tĩnh tức giận nói: “Mợ, mợ nói gì vậy! Người ta cố tình đến đón mợ, lại sắp xếp xe đưa đón, lại sắp xếp chỗ ở, sao lại không đáng tin cậy?”

“Mợ còn không phải là vì cháu sao?” Vương Ngọc Lan cũng tức giận, chỉ vào Đường Tụng nói: “Đường Tụng, cậu nói ba chiếc xe này đều là của cậu đúng không?”

Đường Tụng gật đầu, không biết vị này muốn nói gì.

Từ Dung chú ý đến biểu cảm của các nhân viên chung quanh, lập tức tiến lên ngăn cản: “Chị Ngọc Lan, có chuyện gì về phòng lại nói, đây là cửa khách sạn người ta, chúng ta đừng cản đường.”

“Làm gì, còn không cho tôi nói thật sao? Tôi cho cậu biết, tôi đã hỏi rồi, đây là xe của khách sạn. Thế nào? Lẽ nào cậu còn muốn nói mình là chủ khách sạn này?”

Vương Ngọc Lan lấy ra dáng vẻ như trong ủy ban hòa giải của mình, nói năng còn phối hợp với bàn tay vung tẫy, rất có lực biểu đạt.

Sắc mặt Từ Tình khó coi, chỉ thấy vô cùng xấu hổ, trong mắt đã có ánh lệ.

Từ Dung vội vàng kéo tay Vương Ngọc Lan, vội vàng nói: “Chị làm gì vậy? Đây là nơi đông người, Tình Tình không cần thể diện sao? Có chuyện gì không thể về phòng rồi nói sao?”

Hàn Nhã Tĩnh đi đến trước mặt Từ Tình, nhỏ giọng an ủi nàng.

Đường Tụng cười khẽ một tiếng, nhìn về phía Vương Ngọc Lan, nói: “Quả thực là vậy.”

Hắn vừa dứt lời, Vương Ngọc Lan lại không kiềm chế được.

Ba người còn lại cũng hiện ra vẻ dị dạng.

Một khách sạn 5 sao như vậy ở Yến Thành, cho dù không có khái niệm gì, cũng biết phải ít nhất hơn trăm triệu.

Với lại Hàn Nhã Tĩnh từng hỏi Từ Tình, dù nàng không nói tên công ty của bạn trai.

Nhưng cũng đề cập qua là mở chuỗi phòng cà phê.

Tại sao lại thành chủ khách sạn 5 sao rồi?

Nhưng khách sạn ngay trước mặt, Đường Tụng còn có thể giả mạo ở đây sao?

Từ Tình thoát khỏi mẹ, đi đến trước mặt Đường Tụng.

Nàng cúi đầu xuống, yếu ớt nói: “Xin lỗi, đều do tôi không tốt...”

“Không cần xin lỗi.” Đường Tụng véo khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lại kéo tay nàng.

Hắn cười nói với Hàn Nhã Tĩnh: “Dì, mọi người vào nghỉ ngơi trước đi, lát nữa chúng ta cùng ăn cơm.”

Nói xong liền cất bước đi vào đại sảnh.

Một đám nhân viên sau lưng vội vàng đi theo.

Sắc mặt Hàn Nhã Tĩnh ửng hồng, giống như lại có hi vọng.

Từ Dung nhú mào, nhìn Đường Tụng bình tĩnh thản nhiên, nội tâm cũng nhảy lên.

Sắc mặt Vương Ngọc Lan biến hóa không ngừng, cắn răng nói: “Đi, chúng ta đi vào xem, giả thì không thật được, thật thì không giả được, chẳng lẽ cậu ta lại đúng là chủ của khách sạn này?”

Bà liếc nhìn bóng lưng bình tĩnh của Đường Tụng, nội tâm khó tránh khỏi bồn chồn.

Nhìn dáng vẻ của đối phương, hình như không giống với giả.

Lẽ nào lại là thật?!

...

Bên ngoài, sắc trời đã hoàng hôn.

Trong khách sạn lại đèn đuốc sáng trưng.

Dưới ánh đèn, toàn bộ đại sảnh nhìn trông rất tráng lệ.

Từ Tình cũng mới đến lần đầu, lập tức bị hoàn cảnh nơi này hấp dẫn.

Bốn người sau lưng cũng hiện ra vẻ kinh diễm.

“Ông chủ!”

“Ông chủ!”

“Ông chủ!”

Quầy tiếp tân ở phía bên phải đại sảnh, Đường Tụng đi về phía đó.

Từng nhan viên nhiệt tình chào hỏi, dù sao cũng mới gặp ban sáng.

Khi đó Lâm tổng còn dẫn một đám lãnh đạo cao tầng đi nghênh đón nam thần, hình ảnh đó khiến bọn họ rung động không thôi.

Lúc này đều lấy ra 120% sức lực, ngẩng đầu uốn ngực.

Rất nhanh, một đôi nam nữ trung niên đi qua chào hỏi Đường Tụng.

Theo thứ tự là giám đốc phòng khách và giám đốc bộ phận ăn uống.

“Ông chủ, phòng đã chuẩn bị xong.”

“Ông chủ, dạ tiệc đã đang chuẩn bị, sẽ đưa lên phòng tổng thống đúng giờ.”

Đường Tụng gật đầu nói: “Được, làm phiền hai vị rồi, hai vị đi làm việc đi.”

Bốn người sau lưng cũng bị cảnh này dọa sợ, nội tâm như sóng thần.

Phòng tổng thống?

Thật... thật sự là ông chủ khách sạn!?

Họ liếc mắt nhìn nhau, có chút không biết làm sao.

Khóe mắt Từ Dung nhìn về phía sắc mặt trắng bệch của Vương Ngọc Lan.

Cô hiểu ý nghĩ của cái thân phận này là gì.

Khách sạn là ngành phục vụ, nhất là loại khách sạn 5 sao này, chủ yếu đều phục vụ cho kẻ có tiền.

Hơn nữa còn nhúng tay vào rất nhiều ngành nghề khác.

Ông chủ của một khách sạn 5 sao, địa vị xã hội và quan hệ, tài nguyên đều cực kỳ kinh khủng.

Cô vốn cho rằng, khó tin nhất cũng chỉ là cha mẹ Đường Tụng là tỷ phú.

Nhưng nếu đổi thành bản thân Đường Tụng, vậy thì có chút đột phá nhận biết của bản thân rồi.

Hàn Nhã Tĩnh đầu tiên là vui vẻ đến đỏ cả mặt, sau đó lại thấy hơi sợ hãi.

Biểu hiện vừa rồi của họ, nhất là của mợ Tình Tình, có làm con rể mình phản cảm không?

Nếu như bởi vì nguyên nhân này mà Tình Tình và Đường Tụng sinh ra mâu thuẫn, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, bà liền trừng mắt với Vương Ngọc Lan đang ngây ngốc.

Rất nhanh, quản gia tư nhân đã bước nhanh đến.

Đây là một phụ nữ trung niên, ngũ quan đoan chính, thể trạng cân xứng, dung mạo thân thiết.

Ăn mặc âu phục cao cấp được làm riêng của khách sạn.

Quản gia lập tức cúi người trước Đường Tụng, nói: “Ông chủ, tôi là quản gia tư nhân của phòng tổng thống, Thượng Quan Tuyết.”

Giọng nói nhu hòa, thân thái cung kính lại thân cận, để người như tắm trong gió xuân.

Đường Tụng gật đầu.

Thượng Quan Tuyết ngậm lấy nụ cười yếu ớt, đi đến trước mặt đám người Hàn Nhã Tĩnh.

Lễ phép nói: “Các vị khách tôn quý, tôi sẽ mang mọi người lên phòng trước, sau đó nhân viên sẽ tới cửa làm thủ tục nhập cư.”

Bốn người như tỉnh mộng, luống cuống đi theo.

Cho dù là Từ Dung vẫn rất bình tĩnh, lúc này cũng hơi hoảng loạn.

Lăn lộn giãy dụa ở xã hội này càng lâu, càng hiểu được ý nghĩa của giai tầng.

Tầng lớp của Đường Tụng hoàn toàn khác biệt với bọn họ.

Vương Ngọc Lan và Hàn Mẫn Mẫn đều biết nghe lời, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng đã cung kính hơn rất nhiều.

Từ Dung nhìn về phía người thanh niên đứng bên cạnh Tình Tình.

Khóe miệng cậu ta ngậm lấy nụ cười yếu ớt, thái độ giống như chưa từng chuyển biến, thủy chung là vẻ vừa lạnh nhạt vừa ôn hòa.

Tuy nhiên, Từ Dung biết.

Đối với những đại lão ở tầng lớp này.

Mỉm cười là một loại lễ phép, có đôi khi còn là một loại cảnh cáo!

Chương 424: Gần hơn một chút

Quản gia Thượng Quan Tuyết hiển nhiên là được tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp.

Thái độ rất nhiệt tình lại thân thiết, đầu tiên là bắt chuyện với ông chủ Đường Tụng.

Tiếp đó lại hỏi thăm sở thích và ký huy của mọi người.

Nhưng bốn người đều có chút không để tâm, chỉ nhìn về phía Đường Tụng.

Trong mắt có lo lắng bất an, có hưng phấn, có kích động, có e ngại...

Rất nhanh, mọi người đi đến trước một thang máy lồng lầy vàng son.

Thang máy đang chờ ở tầng 1.

Đường Tụng cất bước đi vào.

Những người khác cẩn thận từng li từng tí vào theo.

Thượng Quan Tuyết cười giới thiệu: “Đây là thang máy chuyên môn của phòng tổng thống, có thể đảm bảo tính riêng tư. Khi các vị khách quý vẫn ở đây, tôi sẽ là quản gia riêng của mọi người, ngoài ra trong phòng còn có bảo mẫu. Chúng tôi làm việc 24/7, các vị có bất kỳ yêu cầu gì cũng có thể nói, chúng tôi sẽ cố gắng thỏa mãn. Bao quát mua sắm vật phẩm, đưa đón khách, xử lý hành lý, đặt bàn nhà hàng, sắp xếp du lịch, vân vân.”

Tĩnh... thang máy dừng lại trên tầng cao nhất.

Dưới sự dẫn đường của quản gia, mọi người đi qua một hàng lang xa hoa rộng rãi.

Giẫm lên lớp thảm mềm mại.

Mọi người đến trước một cổng chính hai cửa đóng chặt.

Cửa sắt màu vàng kim, trang nghiêm lại cao cấp.

Phía trên còn có những vật trang trí vô cùng hoa lệ, đang tỏa ra ánh sắc màu vàng ấm.

Thượng Quan Tuyết quét thẻ, đẩy 2 cánh cửa ra.

Nương theo cửa mở, một tiếng đàn piano vang lên.

Vào cửa là một sảnh nhỏ, tương đương với cửa trước.

Tiếp tục đi vào trong, xuyên qua một bình phong gỗ xa hoa, liền thấy một đại sảnh vàng son lộng lẫy.

Phía trên là đèn treo khổng lồ.

Dưới ánh đèn là một chiếc đàn piano phục cổ.

Một cô gái yếu điệu đang chơi đàn.

Rất nhanh, một bài nhạc đã kết thúc.

Cô gái lễ phép cúi chào mọi người, rồi vội vàng đi ra ngoài.

Thượng Quan Tuyết lại dẫn đường, giới thiệu cho mọi người căn phòng tổng thống rộng 700 mét vuông này.

Phòng ngủ chính và phòng xếp 135 mét vuông, bao gồm phòng ngủ, phòng khách, phòng tắm, thư phòng, phòng tập thể thao...

Ngoài ra còn có phòng tiếp khách, sảnh yến hội, phòng xem phim, quầy bar...

Đi dạo một vòng, mất tận 20 phút.

Đường Tụng cũng là lần đầu tiên đến phòng tổng thống, nên cũng hơi tò mò.

Nơi này quả thực xứng đáng với cái giá 20.000 một đêm.

Mấy người Hàn Nhã Tĩnh thì đã choáng váng.

Bọn họ cố gắng kiềm chế nội tâm phức tạp, để cho bản thân trông có vẻ tự nhiên hơn chút.

Chờ giới thiệu xong, Thượng Quan Tuyết nói khẽ: “Ông chủ, 6 giờ chúng tôi sẽ đưa đồ ăn đến sảnh yến hội, đều là các món ăn đặc sắc của nhà hàng Tinh Tôn, ngài và các vị khác quý muốn ăn thêm món gì, có thể báo cho tôi biết bất cứ lúc nào.”

Nói xong liền lễ phép rời khỏi gian phòng.

Theo quản gia rời đi, bầu không khí lại rơi vào trạng thái ngưng trệ.

Bao quát cả Từ Tình, 5 người đều có chút lo lắng bất an.

Hàn Mặc Mặc nuốt ngụm nước miếng, bóp tay mẹ mình một cái, ánh mắt chỉ về phía Đường Tụng ngồi trên salon.

Vương Ngọc Lan lập tức hiểu ý, xoa xoa tay, xấu hổ cười nói: “Tiểu... Tiểu Đường, chuyện... chuyện kia là hiểu lầm. Tôi không ngờ ngài lại có bản lĩnh như vậy. Chuyện này... thật là! Đều tại cái miệng của tôi! Bình thường không biết giữ mồm giữ miệng, là tôi sai, là tôi sai!”

Vừa nói chuyện còn vừa cho mình hai cái tát nhẹ.

Đường Tụng nhìn bà mợ trước ngạo mạn sau cung kính này với ánh mắt kinh dị.

Hàn Mặc Mặc thấy thế cũng bu lại, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng mang theo vẻ cẩn thận và nịnh nọt.

“Đường tổng, chúng ta đều là người một nhà, ngài đừng chấp nhặt với mẹ tôi. Bà ấy chưa thấy qua việc đời... Con bé Tình Tình này thật là tốt số, tôi và Tình Tình lớn lên với nhau, trong nhà lại ít trẻ con, nên quan hệ như chị em ruột.”

Từ Dung và Hàn Nhã Tĩnh đứng một bên, xấu hổ nói không ra lời.

Mẹ con Vương Ngọc Lan nói cho cùng vẫn là họ hàng thân thích của họ..., biểu hiện vừa rồi, đúng là quá xấu hổ.

Đường Tụng nhìn đám người đang cuống cuống, cười nói: “Mọi người đều là trưởng bối, không cần khách khí như vậy, cứ gọi tên cháu là được.”

“A! A!” Những người khác còn chưa lên tiếng, Vương Ngọc Lan đã vội vàng đáp lại: “Ngài đúng là người làm chuyện tốt, vừa nhìn đã biết không phải người thường rồi.”

“Chứ sao! Ông chủ của một khách sạn năm sao, lại còn trẻ tuổi và đẹp trai như vậy, sao có thể là người bình thường được?” Hàn Mẫn Mẫn lập tức phụ họa theo.

Hàn Nhã Tĩnh há to miệng, lại không tiện nói gì.

Vừa rồi bà cũng không quá kiên định vào niềm tin của mình, nên thấy hơi đuối lý.

Đường Tụng tự nhiên biết mấu chốt của bầu không khí nằm ở đâu.

Hắn đứng lên, vẫy tay với Từ Tình: “Dì, cháu dẫn Tình Tình đi dạo một lát, mọi người tàu xe mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi một lát, chút nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Ừm, làm phiền Đường Tụng cháu rồi.” Hàn Nhã Tĩnh vội vàng đáp lại.

Nhìn thấy con gái vẫn ngây ngốc tại chỗ, liền đẩy nàng một cái.

Nhỏ giọng nói: “Còn không tranh thủ chủ động một chút!”

Từ Tình hơi đỏ mặt, đi đến bên cạnh Đường Tụng, ngoan ngoãn đứng đó.

Hai mắt nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

“Đi thôi!” Đường Tụng đưa tay ôm vòng eo tinh tế của nàng, cúi đầu mỉm cười với nàng.

Từ Tình toàn thân run lên.

Trong lúc nhất thời lại quên đây là diễn kịch, quên mất Đường Tụng là bạn trai của Ngôn Ngôn.

Hoàng hôn dần dần biến mất.

Bên ngoài cửa sổ rộng rãi, dần dần trở thành bóng đêm đen kịt và tĩnh lặng.

Nội tâm nhiệt liệt đã bao phủ toàn bộ cơ thể Từ Tình.

“Lại đến gần thêm một chút.”

“Liên để anh nắm tay.”

“Lại dừng cảm thêm một chút.”

“Em lìn đi theo anh.”

“Anh còn chờ cái gì.”

“Thời gian đã không còn nhiều.”

...

Trong đầu nàng ngâm nga bài hát, tưởng tượng tình cảnh lãng mạn mà ôn nhu, đó là hình ảnh Đường Tụng quỳ một chân cầu hôn nàng ở trong mơ.

Nàng nghiêng người qua, nhẹ nhàng tựa vào người hắn, ngửi lấy mùi trên người hắn.

Cảm giác hắn của giờ phút này.

Là nắng ấm ngày đông, là ruộng lúa mạch mùa thu, là gió mát mùa hè, là chim hót mùa xuân.

Nàng rất tin tưởng.

Loại cảm giác tim đập rộn lên này, không dám nhìn thẳng này, chính là em thích anh!

Chương 425: Ngậm lấy tên của nhau

Đưa mắt nhìn hai người đi ra ngoài.

Tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai mẹ con Vương Ngọc Lan và Hàn Mẫn Mẫn đều rất khiêm tốn.

Cẩn thận tiến lại gần Hàn Nhã Tĩnh, không ngừng nói lời dễ nghe.

Chỉ hận không thể khen Từ Tình và Đường Tụng lên tận trời.

Hàn Nhã Tĩnh nghe đến mặt mày hớn hở, cũng bắt đầu mặc sức tưởng tượng.

Ông chủ khách sạn 5 sao, giá trị con người này.

Chỉ có Từ Dung là vẫn cau mày.

Cô lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm ‘khách sạn quốc tế Tinh Phong’.

Khách sạn 5 sao, chiếm diện tích hơn 70 mẫu.

Có rất nhiều sản nghiệp phụ thuộc.

Nổi tiếng ở toàn bộ Yên Thành, khu vực công nghệ cao này cũng là nơi phát triển trọng tâm trong tương lai, giá trị thị trường vượt qua 1 tỷ NDT.

Ánh mắt Từ Dung bắt đầu lập lờ.

Lập tức tìm hiểu về công ty TNHH quốc tế Tinh Phong.

Nhanh chóng xem xét các tin tức quan trọng.

Người đứng tên: Đường Tụng.

Vốn đăng ký: 100.000.000 NDT.

Thời gian thành lập: 01-11-2022.

Phạm vi kinh doanh: Quản lý khách sạn, quản lý ăn uống, phục vụ thức ăn ngoài, phục vụ hội nghị và triển lãm, phục khánh điển hôn lễ...

Tin tức cổ đông: Đường Tụng (cầm 99%, giao nộp 99 triệu NDT), Đồng Ngọc Ngôn (cầm 1%, giao nộp 1 triệu NDT).

...

Nhìn thấy những tin tức này.

Từ Dung thở sâu, nội tâm đã có một ít suy đoán.

Ánh mắt cô tập trung vào ba chữ ‘Đồng Ngọc Ngôn’.

Với tư cách là cô cô của Từ Tình, cô tự nhiên biết người bạn thân này của Từ Tình.

Hai người đã như hình với bóng từ hồi cấp ba.

Cô còn vốn đang buồn bực, vì sao lần này không thấy Ngọc Ngôn đến đón bọn họ.

Bây giờ xem ra, đây mới là nguyên nhân.

Cô cũng hiểu một số tình hình của Đồng Ngọc Ngôn, cũng xuất thân từ gia đình bình thường.

Vừa mới tốt nghiệp không lâu, không thể lấy ra 1 triệu để tham gia đăng ký một công ty như vậy.

Với lại, giá trị thị trường của công ty quốc tế Tinh Phong bây giờ, là khoảng 1 tỷ.

1% cổ phần tương đương với 10 triệu rồi.

Với lại mới đăng ký ở vài ngày trước.

Từ Dung xuất thân tài vụ, vẫn làm ở công ty lớn.

Rất quen thuộc với quá trình đăng ký và cổ phần công ty này.

Kết hợp với tính cách và đủ loại biểu hiện từ Tình Tình, cùng với toàn bộ tin tức đã có từ trước.

Chân tướng lập tức sinh động.

Hoặc là, Tình Tình và Ngọc Ngôn đều có quan hệ mập mờ với Đường Tụng.

Hoặc là, Đường Tụng là bia đỡ đạn do Từ Tình mượn của bạn thân.

Tuy nhiên, từ biểu hiện của Tình Tình, mặc kệ là loại nào, thì Tình Tình đều thật sự thích Đường Tụng.

Chuyện này cũng rất bình thường, một vị tỷ phú trẻ tuổi lại đẹp trai như vậy, tự nhiên sẽ hấp dẫn vô số ong bướm.

Nghĩ đến đây, cô lại thở dài, biểu cảm có hơi xoắn xuýt.

Hàn Nhã Tĩnh thấy thế, tức giận nói: “Dung Dung, em còn nghi Đường Tụng là lừa đảo sao?”

Từ Dung lắc đầu, mở miệng nói: “Sao có thể, đại nhân vật ở cấp bậc này, không phải thứ chúng ta có thể chất vấn. Thế nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Vương Ngọc Lan quệt miệng nói: “Một Kim Quy Tế tốt như vậy, nhất định phải bảo Tình Tình nắm chặt, không thể để cậu ta chạy mất.”

Từ Dung liếc nhìn Hàn Nhã Tĩnh, đưa mắt ra hiệu rồi nói: “Chị dâu, chúng ta về phòng cất đồ trước đi.”

Hàn Nhã Tĩnh kinh ngạc gật đầu, đi theo Từ Dung vào phòng ngủ chính.

Vương Ngọc Lan và Hàn Mẫn Mẫn liếc mắt nhìn nhau một cái, lại bắt đầu bu vào xì xào bàn tán.

...

Đường Tụng ôm Từ Tình xuyên qua hành lang, đi đến sảnh yên hội.

Cửa sổ sát đất hình vòm, phong cảnh công viên bên ngoài rơi vào mắt.

Bởi vì là buổi tối, nên có chút mơ mơ hồ hồ.

Chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao và ánh đèn của thành phố.

Từ Tình dựa vào ngực hắn, hai người yên tĩnh đứng trước cửa sổ.

Trong ánh mắt mê ly của Từ Tình, những ngôi sao trên trời đang tỏa sáng, vậy mà hợp lại thành một hình trái tim.

Không biết vì sao hai người họ lại xuất hiện ở giữa đồ án này.

“Đẹp thật!” Nàng tự lẩm bẩm.

“Em cũng rất đẹp!” Đường Tụng nhìn Từ Tình, nhìn không được mà bắt đầu chậm rãi cúi xuống.

Từ Tình nâng cái đầu nhỏ lên, bờ môi đỏ hồng lúc mở lúc đóng.

Nụ hôn đầu tiên sắp mất, nàng vừa khấn trương lại vừa chờ mong.

Đing linh linh... tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Từ Tình mở to mắt, cảm giác túi xách chấn động.

Nàng vội vàng cúi đầu xuống, luống cuống lấy điện thoại ra.

Nhìn thấy hai chữ “Ngôn Ngôn”, trái tim lập tức treo lên.

Cảm giác như giấc mơ vừa rồi đột nhiên vỡ vụn.

Nội tâm lạnh lẽo như băng.

Đường Tụng nhíu mày, cũng thấy hơi chột dạ.

Từ Tình cố gắng bình tĩnh lại, nghe máy.

“Alo, Ngôn Ngôn!”

“Mình đang bận, nên không xem wechat.”

“Tôi không về ăn cơm được, hộ hàng mình đến Yên Thành, phải tiếp đãi.”

“Ah... cậu... cậu không quen đâu...”

Đường Tụng cảm nhận được cảm xúc của Từ Tình.

Đi đến sau lưng nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Cúi đầu hôn lên mặt nàng.

Nghe giọng nói của Đồng Ngọc Ngôn truyền ra từ điện thoại: “Vậy được rồi, Tình Tình, cậu cứ bận đi, cần mình hỗ trợ thì cứ nói.”

Đường Tụng dù sao cũng là thanh niên ưu tú tiếp nhận 9 năm giáo dục bắt buộc.

Tam quan được bồi dưỡng từ nhỏ, đang điên cuồng khiển trách hắn.

Trong lòng hắn yên lặng nói tiếng xin lỗi.

Đôi tay chậm rãi bò vào size B kia, bóp bóp vào cái qua lớp áo len mềm mại.

Từ Tình vội vàng cúp máy, cả người mềm nhũn, sắc mặt đỏ lên.

Nàng lắc lắc thân thể, đưa tay ngăn cản móng vuốt của Đường Tụng: “Cậu biết lễ phép không? Không thấy Ngôn Ngôn đang gọi đến sao?”

“Em không phải bạn gái tôi sao? Thân mật một chút thì sao?” Đường Tụng bắt đầu dùng sức.

Từ Tình cắn môi, trong mắt có hơi nước quanh quẩn: “Thân là một trợ lý luật sư sắp nhập chức, Đường Tụng, tôi có thể nói cho cậu biết. Hành vi của cậu đã đủ cấu thành tội quấy rối tình dục...”

Đường Tụng nghe vậy thì buồn cười, lại ôm chặt hơn: “Từ Tình, hôm nay em đã thừa nhận tôi là bạn trai em ở trước mặt mẹ, cô, mợ và chị họ mình.”

“Đều là giả! Cậu và Ngôn Ngôn mới là thật. Còn nữa, chìa khóa xe trong túi cậu cần quá.” Từ Tình dùng đầu đưa cái đầu, biểu cảm giãy dụa.

Đường Tụng xoay người nàng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của nàng, mũi rất cao, cánh môi nở nang, lông mi thật dài.

Hai người đối mắt, tựa như đụng chạm phải cái gì đó.

“Đường Tụng.” Từ Tình đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, hỏi: “Hồi đại học, có bao giờ cậu từng thích tôi chưa? Tôi nhớ là, hồi đó thỉnh thoảng cậu cũng nhìn trộm tôi.”

Tất cả giấc mơ đều có dấu vết để lại theo.

Nàng mơ mình trở về thời đại học, trực tiếp gây sự với Đường Tụng.

Là vì trong tiềm thức, nàng cho rằng Đường Tụng cũng có hảo cảm với mình.

“Nếu như em nói loại thích của đàn ông với phụ nữ, vậy thì khẳng định là có. Dù sao em cũng xinh đẹp như vậy. Mặc dù

ngực hơi bé, nhưng rất tiện tay.” Đường Tụng thuận tay nắm chặt lại, cẩn thận cảm nhận một phen.

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, Từ Tình sáng mắt lên, lập tức ngượng ngùng hỏi: “Vậy nếu thời đại học, tôi theo đuổi cậu, cậu sẽ đáp ứng chứ?”

Thời đại học mà một nơi hormone thừa mứa, trong ký túc xá mỗi ngày đều thảo luận về các cô gái xinh đẹp trong sân trường.

Học viện khoa học kỹ thuật Yên Thành, Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình xem như là đứng đầu.

Hơn nữa hai người còn thường xuyên xuất hiện cùng nhau.

Hắn dù trầm mê vào game, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có vài ảo tưởng không thực tế.

Bây giờ, Đồng Ngọc Ngôn đã trở thành người phụ nữ của mình.

Lúc này, đối mặt với Từ Tình, bạn thân của nàng.

Hắn có rất nhiều ý nghĩ, vô cùng phong phú.

“Đương nhiên.”

Đường Tụng cúi đầu xuống, ngậm lấy cánh môi của nàng, cảm thấy hương khí giữa răng môi của nàng, mê người lại lưu luyến.

“Từ Tình!” Đường Tụng ép nàng vào cửa sổ, dùng sức mút lấy.

“Đường Tụng.” Từ Tình chỉ cảm thấy một dòng điện xông lên, tê tê đại đại, nhẹ nhàng êm ái.

Giống như là đáp lấy đám mây bị gió thổi đến.

Hai người đối với bầu trời đầy sao.

Ngậm lấy tên của nhau.

Chương 426: Âm áp

Bữa tiệc trong sảnh yến hội kết thúc trong bầu không khí náo nhiệt.

Vương Ngọc Lan và Hàn Mẫn Mẫn không ngừng nói lời nịnh nọt, tăng bốc hai người.

Làm cho Từ Tình vừa làm chuyện trái với lương tâm xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng.

Nhưng Đường Tụng luôn cảm thấy ánh mắt mà Hàn Nhã Tĩnh và Từ Dung nhìn mình hơi kỳ lạ.

Chờ Đường Tụng lên xe rời khỏi khách sạn.

Hàn Nhã Tĩnh kéo Từ Tình vào trong phòng họp riêng trong phòng tổng thống.

Khóa cửa lại.

Hàn Nhã Tĩnh lập tức nghiêm túc: “Tình Tình, con nói thật với mẹ, con và Đường Tụng có quan hệ thế nào!?”

Từ Tình giật nảy mình, ánh mắt có chút trốn tránh, yếu ớt nói: “Bọn con... bọn con là người yêu.”

Hàn Nhã Tĩnh gõ đầu nàng một cái: “Mẹ đôi vấn đề, có phải con rất thích Đường Tụng không?”

Sắc mặt Từ Tình đỏ lên, nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng.

Hàn Nhã Tĩnh thở dài: “Vậy con có biết, cổ đông của khách sạn này có những ai không?”

“Không biết.” Từ Tình chớp chớp mắt, nghi ngờ nói: “Điều này có quan hệ gì với con?”

Hàn Nhã Tĩnh chỉ giận con không tranh, không khởi gõ lên đầu nàng: “Mẹ cho con biết, khách sạn 5 sao này có giá trị 1 tỷ. Cổ đông chỉ có 2 người, ngoại trừ Đường Tụng ra, Ngọc Ngôn cũng chiếm 1%.”

Từ Tình ngưng trọng, chuyện này nàng không biết thật.

Chỉ là nghe nói Đường Tụng cho Đồng Ngọc Ngôn 20 triệu để mua cổ phần của Hoa Vũ.

Nhưng thu mua cổ phần xong, không biết có cho Ngôn Ngôn hay không.

Cho nên nàng vẫn không nghĩ nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ 20 triệu kia là cho Ngôn Ngôn.

Đường Tụng tặng Ngôn Ngôn một biệt thự, cổ phần khách sạn 5 sao, 20 triệu Hoa Vũ.

Cho dù nàng là bạn thân nhất, trong lòng cũng không khỏi thấy ghen tuông.

Đường Tụng quá tốt với Ngôn Ngôn!

Từ Tình là người không giỏi ngụy trang, nghĩ gì là trên mặt hiện ra ngay.

Hàn Nhã Tĩnh lắc đầu: “Mẹ biết tính cách của Ngọc Ngôn, con bé biết nhiều chuyện hơn con nhiều, con căn bản là không tranh nổi. Mặc dù chỉ là 1%, nhưng đây là vấn đề thái độ. Rất rõ ràng, Đường Tụng thích Ngọc Ngôn hơn, quan hệ của 2 người cũng thân mật hơn. Đã không chỉ là đời sống tình cảm, mà còn dung nhập vào trên sự nghiệp.”

Sắc mặt Từ Tình hơi trắng, gian nan nói: “Con biết.”

Hàn Nhã Tĩnh nhìn con gái, đau lòng ôm lấy nàng, nói đầy thâm ý: “Đường Tụng đúng là rất tốt, ngay cả cô con cũng nói, chưa từng biết ai ưu tú hơn. Đến với một đại nhân vật như này,

tương lai của con cũng hoàn toàn thay đổi. Nếu con thật sự thích Đường Tụng, như vậy cố gắng tranh một lần đi. Con và Ngọc Ngôn rất thân, nhưng có nhiều thứ là không thể lùi bước, hạnh phúc là của bản thân.”

Hai mắt Từ Tình đã nổi sương mù: “Sau này con không như vậy nữa.”

Hàn Nhã Tĩnh giận dữ nói: “Nếu con không làm được, vậy thì rời khỏi Đường Tụng luôn đi. Tìm người yêu mình rồi kết hôn, sống cuộc sống bình thản, hạnh phúc cả đời.”

Từ Tình bỗng nhiên ngẩng đầu, quật cường nói: “Cùng lắm thì đời này con không kết hôn, ở với mọi người thôi. Bây giờ con đã vào phòng luật sư Đường Kim, kiếm tiền còn nhiều hơn cô, đủ để gia đình mình sống tốt.”

“Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Hàn Nhã Tĩnh vội vàng vỗ lưng con gái, trấn an cảm xúc kích động của nàng.

Một lúc sau.

Thấy Từ Tình dần dần khôi phục bình tĩnh.

Hàn Nhã Tĩnh chớp mắt mấy cái, nói nhỏ vào tai con gái: “Con nghe mẹ, sau này có làm chuyện ấy, thì không cần dùng biện pháp an toàn, có mạng người thì càng tốt.”

Từ Tình ngẩn người, nhìn dáng vẻ ‘xấu xa’ của mẹ thì mới phản ứng lại.

Nàng che khuôn mặt bông, trái tim đập thình thịch.

Nghĩ đến âm thanh truyền ra từ phòng của Ngôn Ngôn, và bàn tay hùng hực kia.

...

Ngày 6 tháng 11 năm 2022, chủ nhật, trời quang.

Đường Tụng rời giường từ sớm, chạy một vòng quanh Yên Giang Biệt Viện.

Sương mù long lanh và tia nắng ban mai của bình minh.

Làm cho những tán cây lộ ra vẻ tình thơ ý họa.

Thỉnh thoảng lại có vài cô gái chạy bộ buổi sáng chú ý đến bóng người đẹp trai kia.

Có không ít người trực tiếp chạy theo, chỉ để nhìn khuôn mặt hấn.

Đường Tụng tự nhiên nhận ra, nhưng hấn không để ý, chỉ cười lễ phép với đối phương.

Đôi lại là mặt đỏ tim run.

Về đến nhà, trong lúc tắm rửa, Đường Tụng mở giao diện hệ thống ra xem.

Tuổi tác: 23, chiều cao: 1m85, cân nặng: 80kg.

Trí lực: 78, sức chịu đựng: 74, nhanh nhẹn: 73.

Mị lực: 66.

Số dư: 36.600.000 NDT. Tiền ảo: 9.310.000.

Khoảng thời gian này, dù công tác bận rộn, nhưng vẫn rèn luyện bình thường.

Sức chịu đựng và nhanh nhẹn đều tăng 1 điểm.

So với 50 lúc đầu, quả thực là tăng gấp rưỡi.

Từ một người bình thường có sức khỏe kém, biến thành một kiện tướng thể thao.

Mị lực cũng tăng 4 điểm.

So với gương mặt, điểm mị lực càng khoa học và toàn diện hơn một chút.

Dù sao ‘đẹp trai’ cũng là một thứ chủ quan, mỗi người đều có thẩm mỹ riêng.

Coi như Tô Ngự và Lưu Thiển Thiển, cũng có người cảm thấy không đẹp, mà chỉ bình thường.

Cũng có rất nhiều hot Tik Tok hay Blogger mặt như cái dùi, lại được khen như thần tiên hạ phàm.

Nói chung là rất khó chấm điểm thứ này.

Còn điểm mị lực được tổng hợp từ nhiều thứ: Cơ thể, nhân cách, thực lực kinh tế, năng lực cá nhân, địa vị xã hội, vân vân...

Sau khi nhận được khách sạn Tinh Phong và cổ phần giải trí Tinh Thành.

Khiến thực lực kinh tế và địa vị xã hội của hắn tăng lên, dẫn đến mị lực tăng lên.

Dù sao hai công ty này cũng có sức ảnh hưởng rất lớn.

Tắm rửa xong.

Đường Tụng choàng áo tắm, nằm trên giường, suy nghĩ về các nhiệm vụ cần hoàn thành.

Đing linh linh... âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng mở ra xem, là video call của Trương Linh Linh.

Nghe máy.

Giọng nói vui sướng của Trương Linh Linh truyền đến: “Đường tổng, chào buổi sáng, ăn sáng chưa? Nhìn xem tôi có hợp miệng không?”

Trong màn hình, Trương Linh Linh nháy nháy mắt, cố làm ra vẻ quyến rũ.

Đường Tụng bật cười: “Tôi ăn rất nhiều, một mình cô là không đủ.”

Trương Linh Linh cười ‘ha ha’, trực tiếp kéo Thu Thu vào, hai gương mặt cùng tiến lên: “Bây giờ thì sao? Có đủ không?”

“Miễn cưỡng đủ.” Đường Tụng cười nói: “Chuyện quay video đúng không, hai người tích cực thật.”

“Chứ sao! Đã nhận chỗ tốt của Đường tổng ngài, tự nhiên phải thể hiện giá trị của mình, tôi dám khẳng định, video này tuyệt đối sẽ là tác phẩm đỉnh cao của chúng ta! Tam kiếm kết hợp, ngày càng hot, go go go!” Chắc là Trương Linh Linh vừa tập xong, còn mặc đồ thể thao, khuôn mặt đỏ tràn đầy sức sống, nói chuyện cũng rất sinh động.

Thu Thu thì không nói gì, chỉ nhìn trộm Đường Tụng trong màn hình.

“Vậy tôi liền rửa mặt mà đợi, đúng rồi, cần tôi chuẩn bị gì không?” Đường Tụng đến nay vẫn chưa biết kịp bản, Trương Linh Linh nói là sẽ cho hắn một bất ngờ.

Trương Linh Linh liếc mắt nhìn Thu Thu, nói: “Đường tổng, có thể thỏa mãn một nguyện vọng của người nào đó không? Mặc áo hoodie, quần thường, giày thể thao, lại đeo kính đen. Còn nữa, anh nhớ mang bộ đồ lái moto và chiếc BMW kia tới. Chúng tôi đã chuẩn bị đạo cụ và sân bãi rồi.”

Đường Tụng cười nói: “Vậy ăn sáng xong tôi sẽ qua đó.”

Trương Linh Linh vội vàng nói: “Có muốn nếm thử bữa sáng ở nhà ăn trường chúng tôi không? Thật sự rất tuyệt, có bánh trắng, bánh nhân đậu, bánh cá hầm... còn có các em gái xinh đẹp...”

Trương Linh Linh vừa nói còn vừa chảy nước miếng.

Thu Thu cũng gật đầu thật mạnh, nhìn hấn với ánh mắt chờ mong.

“Vây cũng được.” Nghe Trương Linh Linh nói, Đường Tụng cũng thấy hơi thèm.

Cúp máy.

Đứng dậy đi vào phòng quần áo.

Tìm bộ thời trang – khói lửa nhân gian, mặc hình thái ‘nhân gian’ vào.

Mị lực – 2, trí lực +4, nhanh nhẹn +4, get!

Nhìn mình trong gương, nghĩ đến nhiệm vụ quay chụp.

Trong lòng Đường Tụng hơi động.

Mở nhà kho, ánh mắt tập trung và thể tạo nhiệm vụ x2 bên trong.

Hai tám thẻ này đã ở đây rất lâu, vẫn luôn có nhiệm vụ để làm, nên không có chỗ dùng.

Vừa hay bây giờ nhàn rồi, có thể dùng một lần.

Nghĩ vậy, hấn không do dự nữa.

Lập tức sử dụng.

“Keng, đang khởi tạo nhiệm vụ...”

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘ám áp’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Ngày 10 tháng 11, Tô Ngư sẽ upload video đầu tiên lên TikTok, đồng thời tiến hành lần livestream đầu tiên. Mời mang theo vật phẩm có liên quan đến nhân vật ‘Tô Ngư’ để quay chụp video ngắn, đồng thời nói đến chủ đề liên quan đến nàng trong khi tuyên bố video.

Ban thưởng: Ca khúc hot x1.

Chú: Nỗ lực sẽ có hồi báo, tôi dùng tiếng hát để chứng minh.

Xem xong, Đường Tụng đưa mắt nhìn vào chiếc mũ lưỡi trai trên kệ.

Mũ lưỡi trai của Tô Ngư: Chiếc mũ nhân vật Tô Ngư đeo nhiều năm, đã đánh mất trong một hoạt động. Có công dụng che nắng che mưa...

Hắn thở dài, lấy chiếc mũ xuống, rồi đeo lên đầu mình.

Chương 427: Trương Linh Linh size C?

Đại học sư phạm Yên Thành, ký túc xá nữ, phòng 202.

Cúp máy.

Trương Linh Linh cầm quần áo và đồ rửa mặt đi vào phòng tắm.

Ngay sau đó lại thò đầu ra nhắc nhở: “Thu Thu, mình đi tắm một cái, cậu thay quần áo xong thì kiểm tra đạo cụ và thiết bị, xem có thiếu gì không.”

Thu Thu cũng hơi hoảng, nàg đứng tại chỗ một lúc lâu, mới luống cuống tay chân mở tủ.

Lấy ra bộ quần áo đã chuẩn bị mấy ngày trước.

Trốn lên giường, kéo màn vây.

Tiếng xột xoạt vang lên.

Một bên thay, một bên nghĩ Đường Tụng có vui khi nhìn thấy không.

Vì có thể thân mật một chút với Đường Tụng trên màn ảnh, nàg đã sửa kịch bản rất nhiều lần.

Lại lo lắng quá thân mật sẽ khiến Đường Tụng phản cảm.

Lo lắng bất an thay xong, Thu Thu liền lén lút chui ra.

Đám bạn cùng phòng đang nằm lướt điện thoại lập tức tròn mắt.

“Đậu xanh, Thu Thu, cậu muốn làm gì?!”

“Muốn bẻ cong bọn mình à?”

“Khá lắm, lần đầu tiên nhìn thấy cậu mặc loại quần áo này, vẫn biết dáng người cậu rất đẹp, nhưng không ngờ lại đẹp như vậy!”

“Các chị em, xông lên, đè Thu Thu xuống, chúng ta luân phiên.”

“Muốn lên cũng phải để Đường tổng lên trước nha! Dù sao người ta cũng tặng chúng ta điện thoại đắt như vậy! Đúng không Tiểu Tiểu?”

“A a a, đáng ghét, đừng khoe khoang nữa, có trời mới biết vì sao lần đó mình lại không đi, Vạn Đạt đáng chết!!!!”

Thu Thu nhìn đám bạn cùng phòng, không khỏi đỏ mặt lên.

Miễn cưỡng giải thích: “Đây là vì quay video thôi.”

“A!” Vài tiếng A đầy thâm ý vang lên.

Thu Thu không để ý đến họ, ngồi xuống trước gương, bắt đầu trang điểm.

Nàng rất xinh đẹp, nên chỉ cần trang điểm nhẹ đã rất tươi đẹp.

Cẩn thận kiểm tra thiết bị và đạo cụ.

Thu Thu liền cất vào trong ba lô.

Lại lấy ra một chiếc áo jacket màu xám đậm.

Một lát sau, Trương Linh Linh cuối cùng cũng xong.

Kiên trì tập luyện gần 2 tháng, để hông nàng vênh lên rất nhiều, hình thể cũng đẹp hơn nhiều.

Một mực là size A, Trương Linh Linh cũng không dám mặc áo bó.

Cộng thêm tính cách vui tươi thoải mái, phong cách quần áo của nàng cũng hơi trung tính.

Lần này, nàng cố tình mặc áo lót không dây đeo, thêm áo phong bó màu trắng.

Bên trong là một lớp lót ngực, dính vào trên ngực, nên không sợ rơi xuống.

Chỉ mấy chục đồng, A trực tiếp biến thành C.

Trương Linh Linh soi gương.

Đặc biệt là bộ ngực, đời này cũng không ngờ mình lại có dáng người chữ S như vậy.

Khi Trương Linh Linh đang đắm chìm trong thế giới của mình, không thể tự kiềm chế.

Thì đám bạn chung quanh đã hít một hơi khí lạnh.

“Trương Linh Linh, khá lắm! Học được làm hàng giả rồi đấy!”

“Đây là tội lừa gạt! Gần đây đang ra quân, đi ra ngoài nhớ cẩn thận một chút.”

“Ghen tị quá, Linh Linh, đã nói là cùng làm người qua đường rồi, sao cậu lại vụng trộm làm nhân vật chính rồi?”

Trương Linh Linh đắc ý lắc lắc hông: “Nỗ lực sẽ có hồi báo, hông eo của mình bây giờ là 0.74! Quả nhiên là đẹp hơn 0.8 lúc ban đầu.”

“Có giỏi thì so tài với Thu Thu đi.”

Trương Linh Linh làm mặt quỷ, cười nói: “Viện Viện, cậu chính là ghen ghét, là bởi vì tên nam sinh hệ ngoại ngữ cậu thích đã tặng mình kẹo đúng không?”

Hà Viện đỏ mặt nói: “Cậu! Tại sao cậu lại làm bẩn sự trong sạch của người khác?”

Trương Linh Linh nháy mắt: “Mọi người cứ chờ đi, chờ đến lúc mình biến thành vạn người mê! Đến khi đó các cậu chính là người qua đường.”

“Chưa thấy ai mặt dày vô liêm sỉ như vậy.”

Hồ Ly Châu chỉ về vào bộ ngực cao vút của nàng, tức giận nói: “Sau này sẽ gọi cậu là giả Linh!”

“Giả Linh!”

“Giả Linh!”

Những người khác cũng hưởng ứng.

“Đừng ghen ghét!”

Trương Linh Linh bấu môi một cái, không thèm để ý đến họ.

Chạy đến bên cạnh Thu Thu, nhờ nàng trang điểm cho mình.

Ở phương diện này, nàng vẫn là người mới học.

Thu Thu một tay nắm cằm Trương Linh Linh, một tay cầm công cụ, bắt đầu trang điểm cho bạn thân.

Trương Linh Linh ngũ quan mộc mạc, khuôn mặt khá nhỏ.

Ưu điểm là có vẻ nhỏ nhắn, tỉ lệ ngũ quan rất tốt.

Khuyết điểm là không có điểm sáng.

Lần này, Trương Linh Linh muốn lóe sáng.

Đề Đường Tụng nhìn thấy sự cố gắng của mình trong thời gian này.

Qua một lúc lâu.

“Xong!” Thu Thu véo má Trương Linh Linh một cái, rồi cắt đồ trang điểm đi.

Trương Linh Linh mở mắt ra, nhìn vào gương một chút.

Chỉ cảm thấy cả người rạng rỡ, nhìn qua rất xinh đẹp.

Nhất là sau khi có ‘size C’.

Dáng người trước lồi sau vênh, nhìn qua hoàn toàn là một mỹ nữ vườn trường.

Thu Thu ngại ngùng nói: “Lần trước vội vàng gọi cậu đến, làm cậu khó chịu vài ngày, mình cũng rất hối hận, nên đã cố ý nghiên cứu cách trang điểm cho cậu, hiệu quả không tệ nhỉ?”

“Thu Thu, cậu quá tốt, moa moa!” Trương Linh Linh ôm Thu Thu gặm mấy miếng, hiển nhiên là rất hài lòng.

Đing linh linh... tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trương Linh Linh cầm lên xem, là Đường Tụng.

Vội vàng nghe máy.

“Alo, Đường Tụng, anh ở chỗ nào?”

“Được, anh cứ đi theo định vị là được, chúng tôi chờ ở trước cửa phòng ăn.”

“Ừm, trên đường cẩn thận.”

...

Ong ong ong... trong tiếng động cơ.

Chiếc moto BMW linh hoạt xuyên qua đường phố.

Đường Tụng đội mũ bảo hiểm, mặc áo hoodie rộng rãi, đeo ba lô, thân thể hơi cúi về trước.

Cảm nhận được gió lạnh xẹt qua da.

Sức hút của xe moto chính là trải nghiệm điều khiển và tự do.

Trên đường chạy đến từ Yên Giang Biệt Viện, hần thỉnh thoảng sẽ dừng lại để thưởng thức cảnh đẹp.

Cảm nhận sức hút khi giao mùa của tòa thành thị này.

8 giờ sáng, theo âm nhạc truyền ra từ tai nghe Bluetooth.

Đường Tụng lái xe đến mục đích.

Liếc mắt đã nhìn thấy hai cô gái đang chờ ở ven đường.

Bên cạnh còn một chiếc xe moto Ninja 400 màu trắng.

Hai cô gái đã chú ý đến hần từ trước, Trương Linh Linh dùng sức vẫy tay, hô to: “Anh shipper, ở đây!”

Không ít người kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy Đường Tụng lái chiếc moto BMW xinh đẹp.

Đường Tụng nhếch miệng cười.

Trương Linh Linh này đúng là thú vị.

Theo ba người đến gần, Đường Tụng không khỏi tròn tròn mắt.

Trương Linh Linh đứng ở phía trước, bộ ngực vốn thường thường không có gì lạ, giống như ăn kích thích tố, trực tiếp tăng lên hai cấp bậc.

Nhìn qua, có lẽ đã sánh vai với Đồng Ngọc Ngôn rồi.

Với lại hôm nay nàng còn cổ tình ăn mặc và trang điểm.

Nhìn qua rất xinh đẹp động lòng người, giống như một sự muội thanh thuần trong sân trường.

Thu Thu ở sau lưng nàng thì có vẻ khiêm tốn hơn rất nhiều.

Áo jacket màu đậm rất dài, che khuất cả eo và mông của nàng.

Bên dưới chắc là một chiếc quần thể thao bó sát người.

Khuôn mặt ngự tử hệ cấm dục kia, phối hợp với áo jacket bảo thủ, vẻ mặt bình tĩnh.

Tự nhiên sinh ra một loại khí chất cao ngạo lạnh lùng, người sống chớ lại gần.

Sự thật rất tàn khốc.

Dù Trương Linh Linh đã ăn mặc tỉ mỉ, thậm chí còn chơi hàng giả, nhưng vẫn kém Thu Thu không ít.

Đường Tụng dừng xe bên cạnh chiếc Ninja 400, cười nói: “Cô Trương, thức ăn ngoài của cô đã đến, mời ký nhận.”

Trương Linh Linh ra vẻ tò mò nói: “Ở đâu? Sao tôi không thấy? Lẽ nào ... anh chính là đồ ăn của tôi? Vậy tôi phải ném thử mới được.”

“Chơi đùa rồi đúng không?” Đường Tụng cười, cởi mũ bảo hiểm, giăng tay, lại gõ đầu nàng một cái.

Lập tức nhìn không được mà tò mò nhìn về phía ngực nàng.

Trương Linh Linh có ngực size C, khí thế lập tức bay lên 2 mét.

Lòng tự tin tăng mạnh.

Nàng đắc ý uốn ngực mút, ‘hừ hừ’ hai tiếng.

Cười nói: “Thế nào, có phải rất khác không?”

Nàng vừa nói vừa quay một vòng trước mặt Đường Tụng.

“Đúng là rất khác.” Đường Tụng gật đầu, chí ít thì cũng có đường cong trên thị giác, mùi vị phụ nữ càng

Trương Linh Linh nhìn quanh một chút, tiến đến nói nhỏ bên tai Đường Tụng: “Nhưng thật ra là xài lót ngực 4CM. Chúng ta là bạn tốt, bây giờ tôi có ngực, tự nhiên muốn để anh

sung sướng trước. Hay là tìm chỗ nào yên tĩnh, cho anh sờ sờ, nghe nói xúc cảm không tệ.”

“Cũng được đấy.” Đường Tụng thật ra cũng cảm thấy rất hứng thú với loại kiến thức mới này.

Vô thức liếc nhìn 34D của Thu Thu, tiếc là đã bị áo chặn lại.

Bằng không có thể so sánh thật giả và khác nhau ở chỗ nào.

Thu Thu ở bên cạnh có chút không chịu nổi, sắc mặt đã đỏ bừng.

Chương 428: Cat girl

Bởi vì là giờ cơm.

Cho dù là cuối tuần, thì nhà ăn cũng rất đông đúc náo nhiệt.

Trong đại sảnh rộng rãi sáng tỏ của nhà ăn.

Mùi thức ăn, âm thanh va chạm, bàn ăn chĩnh tề, tốp năm tốp ba sinh viên...

Đường Tụng nhìn từng màn quan thuộc trước mắt, trong lúc nhất thời lại hơi hoài niệm thời gian ở trường.

Đi theo hai người đến một góc trong tầng 2 rồi ngồi xuống.

Thu Thu cướp lời: “Linh Linh, cậu ở đây với Đường Tụng đi, mình đi mua đồ ăn.”

Nói xong liền vội vàng rời đi.

Trong 10 phút tiếp theo, nàng giống như một con chim nhỏ xây tổ, lúc thì bung bánh, khi thì bê cháo, khi thì lại là bánh bao...

Chạy tới chạy lui một lúc, đến khi nàng ngồi xuống.

Trên bàn đã tràn đầy các loại sữa sáng.

Ánh mắt Thu Thu hơi trốn tránh, cười nói: “Đường Tụng, anh ăn nhiều một chút.”

Khóe miệng Đường Tụng giật giật, hẳn đúng là ăn nhiều, nhưng cũng chỉ nằm trong phạm vi của người bình thường.

Một bữa sáng có thể ăn bao nhiêu?

Một bàn này đủ cho 10 người ăn rồi.

“Cảm ơn.” Đường Tụng lễ phép nói tiếng cảm ơn.

Thu Thu vội vàng lắc đầu nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, anh thích ăn loại nào, tôi lại chạy đi mua thêm.”

Đường Tụng hơi xấu hổ với loại thái độ này của nàng.

Cúi đầu bắt đầu ăn.

Trương Linh Linh ở bên cạnh thì tràn đầy phấn khởi mà giới thiệu cho hắn.

Có sao nói vậy, trong nhà ăn đại học đúng là thiếu đồ ngon.

Ví dụ như món bánh tráng này.

Vỏ mềm mại, còn có một lớp trứng.

Bên trong có xúc xích, rau xà lách, một ít thịt vụn...

Đường Tụng nhìn không được mà ăn hai cái.

Thu Thu vẫn mang nụ cười nhàn nhạt, vừa uống chào vừa nhìn hắn ăn cơm.

...

Trong một góc của nhà ăn, có một nữ sinh đang quay chụp lại một màn này.

Gửi vào nhóm chat phòng ngủ.

Nhắn lại: “@Tiểu Tĩnh, mình gặp nam thần của cậu ở nhà ăn, phong thái vẫn như cũ. Chỉ là hơi Hải Vương rồi, Trương Linh Linh và Tiền Thu Thu đều rất nhiệt tình, cậu phải cố gắng lên.”

“@Tiểu Tĩnh, sao gần đây không thấy cậu hẹn nam thần? Lần trước bị hôn một cái, về nói cả một đêm.”

“Mình nghĩ xem nào, cái gì mà oniichan, yamete, kimochi...”

“@Tiểu Tĩnh, cậu xin nghỉ một tuần rồi, chuyện trong nhà đến đâu rồi?”

Một lát sau.

Tiểu Tĩnh: Ủy khuất.jpg.

Tiểu Tĩnh: “Mình xong đời rồi, công ty cha mình gặp vấn đề, bắt mình phải ra mắt với một công tử nhà đại nhân vật nào đó, mình và cha đã chiến tranh lạnh mấy ngày.”

Tiểu Tĩnh: “Cha mình nói rất khó nghe, nói cái gì mà để mình học giáo dục mầm non, chính là muốn bồi dưỡng mình nuôi con, tăng điểm cho mình.”

Tiểu Tĩnh: Khóc lớn.jpg.

Trong nhóm lập tức vỡ tổ.

Muốn xem ảnh của vị công tử kia.

Tiểu Tĩnh hết cách, đành phải gửi lên.

“A... Hình như cũng được nha, khá nhã nhặn, dù kém nam thần, nhưng mà vị này giàu hơn nha.”

“@Tiểu Mỹ, không ngờ cậu làm phản nhanh như vậy.”

“Nhà Tiểu Tĩnh xảy ra chuyện còn gì? Đoán là cần nhà người ta giúp đỡ, mình cũng là muốn tốt cho Tiểu Tĩnh thôi.”

Mọi người bắt đầu điên cuồng thảo luận về vấn đề này.

...

Đến cuối cùng, ba người cũng không ăn hết.

Đường Tụng lái BMW chở Trương Linh Linh, đi theo Thu Thu lái Ninja400.

Không thể không thừa nhận, Trương Linh Linh có ‘ngực’ đúng là khác biệt.

Cũng to gan hơn nhiều, hung hăng sờ trộm cơ bụng của hân.

Hai phút sau, ba người dừng lại trước một tòa nhà dạy học.

Cầm thiết bị, đạo cụ, cất bước đi vào cửa hông.

Xoay trái rẽ phải, Trương Linh Linh đẩy cửa một phòng thể dục trên tầng ba.

Nàng hưng phấn ra hiệu hân mau tiến vào.

Ánh mắt Đường Tụng đảo qua, cảm giác đầu tiên là ấm áp.

Một loạt cửa sổ hướng đông, nghênh đón ánh nắng mùa thu.

Đề căn phòng rất ấm áp dễ chịu.

Trên tường là mấy cái giá sách, phía trên có không ít tạp chí, manga.

Trong góc phòng có một lồng mèo khá to.

Bên trong có hai con mèo đang nằm phơi nắng.

Một con mèo quýt, một con mèo đen.

Trương Linh Linh đứng thẳng giữa phòng, hưng phấn nói: “Khụ khụ, giờ tôi giảng một chút về kịch bản lần này.”

Đường Tụng tựa lưng vào một cái bàn, tò mò nhìn nàng.

Thu Thu để hai tay trước người, nhìn chăm chăm hân không chớp mắt.

“Cảnh 1: Trong ánh nắng ấm áp, nam chính cất mèo đen vào balo chứa mèo, rồi đeo lên lưng.”

“Cảnh 2: Nam chính công mèo và lái xe moto.”

“Cảnh 3: Màn ảnh hoán đổi, mèo con trên lưng biến thành Cat girl, nhân vật nam chính mặc đồ đua xe màu đen lãnh khốc, tiếp tục đi về phía trước.”

“Quay chụp không phức tạp, ngoại trừ vẻ ngoài của nam nữ chính ra, biên tập cũng sẽ là một điểm sáng. Chúng tôi đã

tìm bạn học, đến khi đó đảm bảo sẽ chỉnh sửa rất đẹp, đảm bảo sẽ rất rung động.”

Trương Linh Linh giải thích xong, lấy ra một balo chứa mèo ở trong ngăn tủ.

“Hiện giờ nha, chúng ta quay hai cảnh đầu trước, đúng rồi, anh có mang kính không?”

Đường Tụng đưa tay lấy kính trong ba lô, nói: “Đương nhiên, lái moto không tiện đeo.”

Hắn lấy kính đen, tiện thể lấy luôn mũ lưỡi trai và đội lên.

Cười với Thu Thu: “Như vậy, Thu Thu là nữ chính?”

Đặc hiệu ‘ôn tồn lễ độ’ phát động.

Ánh mắt Thu Thu lập tức mềm mại.

Trương Linh Linh cũng bị nụ cười ấm áp hơn ánh nắng này làm cho say mê.

Đường Tụng bây giờ tràn đầy ôn nhu dịu dàng và tĩnh mịch.

Để người tràn đầy hảo cảm và thiện ý.

Hắn là học sinh giỏi nhiệt tình trong lớp mà không ai ghét.

Hắn là đồng nghiệp tốt bụng, có trách nhiệm, năng lực xuất chúng tại nơi làm việc.

Hắn là bạn trai cẩn thận tỉ mỉ, khiêm tốn thành khẩn trong tình yêu.

Hắn là người chồng điển hình, chăm lo cho gia đình, cần cù chăm chỉ trong hôn nhân.

Trong căn phòng này, hắn và ánh nắng ấm áp, giá sách sau lưng hòa làm một thể.

“Ba!” Đường Tụng búng tay một cái, để hai người giật mình tỉnh lại, hấn lại tò mò hỏi: “Tôi muốn xem nữ chính cosplay Cat girl trước, được chứ?”

Trương Linh Linh vỗ vỗ hông bạn tốt: “Đến lượt cậu biểu diễn rồi, bảo bối.”

Thu Thu lập tức đỏ mặt, đôi mắt xinh đẹp của nàng vẫn liếc trộm Đường Tụng.

Xoay người lấy ra một vật trang sức tai mèo trong túi xách, rồi đeo lên đầu.

Tiếp đó run run rẩy rẩy kéo áo khoác ra.

(có ảnh)

Đường Tụng hai mắt tỏa sáng.

Khá lắm, quả là thâm tàng bất lộ!

Chương 429: Đường Nghi

Trong phòng thể dục ấm áp.

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh, chỉ có tiếng học sinh trò chuyện ngoài hành lang.

Thu Thu có thể từ một người mới đến 400.000 fan trong một kỳ nghỉ hè.

Có thể thấy trình độ ngoại hình của nàng thế nào.

Lần đầu tiên Đường Tụng nhìn thấy nàng, hẳn cũng cảm nhận được điểm này.

Hiện giờ, nàng mặc quần áo bó thì càng trực quan hơn chút.

Thứ Trương Linh Linh mơ ước, đều có sẵn trên người Thu Thu.

Vai vuông góc, xương quai xanh rõ ràng, mông eo lả lướt, ngực to...

Thu Thu chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, liền lộ ra vẻ mừng rỡ.

Chuẩn bị nhiều ngày, tất cả đều đáng giá.

Vì cái video này, nàng đã dốc hết tất cả vốn liếng.

Mục đích chính là cải thiện quan hệ của hai người.

Ít nhất cũng phải trở thành bạn bè bình thường trước.

Dù là ngẫu nhiên uống cà phê, trò chuyện qua ngày thôi cũng tốt.

“Đường Tụng, được không?” Thu Thu lấy dũng khí, chủ động mở miệng hỏi.

Trong mắt nàng, Đường Tụng bây giờ ôn nhu như nước, càng dễ tiếp cận hơn.

Thật ra nàng muốn hỏi ‘đẹp không?’.

Nhưng lại sợ không dám nói.

Đường Tụng chớp mắt mấy cái: “Hay là... cho tôi xem phía sau nữa, chỉ xem chính diện thì hơi phiến diện, tôi là người rất cẩn thận, không thể kết luận bừa.”

“Ừm.” Thu Thu cười gật đầu, nhanh chóng quay lưng lại.

Đôi tay rủ xuống hai bên.

Đường Tụng nhìn theo mái tóc dài của nàng, đảo qua bóng lưng đơn bạc xinh đẹp, vòng eo, bờ mông, cuối cùng dừng lại ở hai chân.

Nhìn không được mà thèm cho một like.

Đây hoàn toàn là hoa khôi trường học mà.

“Rất không tệ, đáng người này cos Cat girl quá tuyệt!”

Thu Thu hưng phấn xoay người: “Vậy chúng ta bắt đầu quay chụp đi.”

Nàng có chút chờ mong với cảnh thứ 3.

Khó có thể tưởng tượng, cảm giác khi ôm Đường Tụng sẽ là thế nào.

...

“3...2...1... Action!”

Theo tiếng nói của Trương Linh Linh.

Đường Tụng cầm balo mèo tiến lên, rồi đặt con mèo đen vào trong đó.

Bởi vì được uốn nắn tư thế, nên động tác của hấn rất ưu nhã, mỗi một cử động đều rất có mỹ cảm.

Cảnh đầu tiên đã xong.

Ba người cùng xem hiệu quả của video.

Lại điều chỉnh tia sáng và góc độ vài lần, vẫn không thấy ưng ý lắm.

Trương Linh Linh thở dài, giải thích: “Chiếc máy Sony A6400 này rất tốt, nhưng dùng lâu rồi, màu sắc không đẹp lắm, cần điều sắc khi biên tập, ống kính cũng hơi quá hạn. Nhưng anh yên tâm, đảm bảo biên tập xong sẽ đẹp hơn nhiều.”

Đường Tụng cười nói: “Vậy cô cảm thấy máy nào mới quay chụp đẹp hơn?”

“Ví dụ như Sony FX3, chủ động tản nhiệt, S-Log, S-Cinetone, 4k...”

Trương Linh Linh nói một đồng ưu điểm, biểu cảm có chút hướng tới.

“Biết nhiều thật.” Đường Tụng cho nàng một ngón tay cái.

“Nhất định phải biết, làm nghề này, khẳng định phải tìm hiểu, bằng không thì có lỗi với lương cao của Thu Thu rồi.”

Đường Tụng nghĩ nghĩ, liền mở ba lô của mình ra, lấy ra một chiếc máy ảnh vận động.

Đây là đạo cụ do hệ thống đưa để làm nhiệm vụ TikTok.

Trừ cái này ra, còn có máy ảnh DSL, micro, card âm thanh, giá đỡ, ánh đèn...

Khi đó gửi đến một thùng.

Lần này hấn chỉ mang theo máy ảnh vận động chống rung và bộ giá đỡ khi lái xe.

“Cái máy này thì sao, tôi chưa dùng bao giờ.” Đường Tụng đưa máy ảnh do công ty Đường Nghi định chế cho Trương Linh Linh.

Trương Linh Linh tò mò cầm lên xem, tạo hình là máy ảnh kỹ thuật số.

Trọng lượng rất nhẹ, cảm nhận tuyệt vời, chế tác rất tốt, rất rắn chắc.

Giao diện thao tác đơn giản rõ ràng.

Chỉ tìm tòi 2 phút, Trương Linh Linh đã hoàn toàn thích ứng.

Đường Tụng nói các thông tin mình biết: “Màn hình cảm ứng trước sau, chống nước 30 mét, lượng pin 3,5 tiếng, chống rung, AI giảm nhiễu, 4k...”

“Đúng rồi, còn có App và phần mềm biên tập riêng. AI của nó rất không tệ, có thể tự động tiêu trừ chướng ngại vật, bóng mờ, tự động điều sắc...”

Trương Linh Linh quan sát một lúc, lại thử tính ổn định và hiệu quả quay chụp.

Lộ ra vẻ búng tỉnh: “Quá tuyệt! Đây là sản phẩm mới của Đường Nghi sao? Sao chưa từng nghe nói đến series này? Tôi biết series Mok của bọn họ, trước đó còn thể nghiệm ở trong trung tâm thương mại.”

Đường Nghi, cất bước từ các linh kiện và dụng cụ tinh vi, nương theo đội ngũ thiết kế xuất sắc và tư bản mạnh mẽ ở phía sau, đã phát triển cực nhanh, thu mua không ít xí nghiệp cùng loại.

Tại thời đại sản xuất dây chuyền quốc tế hóa, Đường Nghi đã bắt đầu bố cục toàn cầu, ngoại trừ trong nước thì cũng xây dựng các trung tâm nghiên cứu ở các quốc gia khác.

Chỉ bốn năm, đã là xí nghiệp đứng đầu trong lĩnh vực sản xuất và thiết kế điện tử.

Có năng lực nghiên cứu và sáng tạo hàng đầu thế giới.

Thậm chí còn tiếp xúc với các lĩnh vực như ô tô, thông tin...

Bây giờ được định giá hơn 300 tỷ.

Tiền thân của nó là một công xưởng sắp phá sản và được Đường Tụng thu mua ở trong game, cũng là kịch bản ban đầu của game.

Gốc rễ của tập đoàn Đường Tống là những sản nghiệp thực đỉnh cấp.

Cung cấp hơn 300.000 cương vị vào nghề chất lượng tốt cho quốc gia, hàng năm giao nộp hơn 10 tỷ tiền thuế.

Theo hẳn biết, Đường Nghi cũng có công xưởng và trung tâm nghiên cứu ở Yến Thành.

Từ việc nộp thuế và cương vị vào nghề, nó có sức ảnh hưởng cực lớn.

Thu hồi suy nghĩ lung tung, Đường Tụng hỏi: “Cái máy này được chứ?”

“Quá được ý chứ! Quả thực là quá tuyệt vời!” Trương Linh Linh hưng phấn vuốt ve nó, lại chụp rất nhiều ảnh cho Đường Tụng và Thu Thu.

Càng xem càng hài lòng.

“Vậy là tốt rồi.” Đường Tụng cười, gõ đầu nàng một cái: “Đừng đùa, bắt đầu đi.”

“Được rồi được rồi, Đường tổng đã cung cấp dụng cụ chuyên nghiệp, công việc quay chụp của chúng ta sẽ nhanh

hơn rất nhiều.” Trương Linh Linh gạt đầu, bắt đầu điều chỉnh góc độ quay chụp.

Thu Thu ở một bên nhìn hai người nói chuyện, mấy lần há miệng, nhưng lại sợ không dám chen vào.

Tiếp theo, quá trình quay chụp thuận lợi hơn rất nhiều.

Màn thứ nhất rất đơn giản, chỉ quay 3 lần là

Đến màn thứ 2 thì dính đến quay chụp động thái thị giác.

Ba người đi đến một con đường nhỏ yên tĩnh trong trường.

Trong lúc Trương Linh Linh và Đường Tụng xác định góc độ và vị trí quay chụp.

Thu Thu lại lấy ra một gói khăn ướt, không nói một lời mà bắt đầu lau chiếc BMW, từ thân đến trục bánh xe.

Ngay sau đó, nàng lại cầm bộ đồ đua xe rồi bắt đầu lau chùi.

Trương Linh Linh và Đường Tụng nhìn thấy một màn này, biểu cảm có chút phức tạp.

Đường Tụng há to miệng, không biết nên nói cái gì.

Hắn lòng dạ sắc bén, sức quan sát cũng rất mạnh.

Đương nhiên cũng nhận ra ý của Thu Thu.

Trương Linh Linh tự nhận mình rất thích Đường Tụng, nhưng hoàn toàn không thể cẩn thận và tỉ mỉ như Thu Thu.

Chương 430: Tương lai bừng sáng

Tất cả sẵn sàng.

Giờ giải quyết màn ảnh Đường Tụng lái xe với balo mèo trên lưng.

Trương Linh Linh thành thạo gắn giá cố định lên xe Ninja 400, rồi lắp máy ảnh vận động lên.

Điều chỉnh góc độ quay chụp và độ sáng, sau đó tiêu tái leo lên xe Ninja 400.

Bởi vì Thu Thu, nên nàng cũng thi bằng lái moto, kỹ thuật cũng không tệ lắm.

Thỉnh thoảng cũng lái chiếc Ninja 400 này.

Trên đoạn đường vắng vẻ này, thì càng không có vấn đề.

Đường Tụng nhìn dáng vẻ này của Trương Linh Linh, chỉ cảm thấy rất mới lạ, thật sự là có chút cảm giác tư thế hiên ngang.

Liên cho nàng một like.

Trương Linh Linh hất tóc, đắc ý ‘hừ hừ’ hai tiếng, làm bộ cao ngạo mà quay đầu qua chỗ khác.

Một lúc sau mới vội vàng quay đầu lại, đá lông nheo với Đường Tụng, điềm nhiên hỏi: “Được rồi, chúng ta thử quay một lần, bảo trì tốc độ 20 km/h, thử xem hiệu quả thể nào. Màn ảnh này khó nhất, cần phải quay chụp nhiều lần, hi vọng Đường tổng đừng ngại phiền, mệt mỏi thì để tôi và Thu Thu dấm chân bóp vai, bưng trà đổ nước cho.”

Vừa dứt lời, Thu Thu đã lấy ra ly giữ nhiệt.

Vặn nắp mở bình, rót một chén nước ấm áp, đỏ mặt nói: “Đường Tụng, đây là nước cầu kỷ do tôi ngâm, anh ngày nào cũng phải làm việc mệt mỏi, còn kiên trì tập gym, học tập, thời gian nghỉ ngơi không nhiều, thân thể nhất định là rất mệt mỏi, phải nhớ chăm sóc mình.”

Đường Tụng cảm thấy bị mạo phạm.

Hắn có kỹ năng xoa bóp, hiểu không ít lý luận và thủ pháp đông y.

Cầu kỷ tính cam, bình, về gan, bổ thận.

Chuyên dùng để bổ gan dưỡng thận, trị liệu chứng thận hư.

“Khụ khụ, thật ra thân thể tôi rất tốt, không cần uống cầu kỷ, mỗi ngày đều tràn trề sức lực, chơi bóng rổ có thể chơi ba người cùng một lúc.” Đường Tụng bình tĩnh giải thích.

Chú ý đến ánh mắt ám đảm của đối phương.

Đường Tụng thở dài, liếc nhìn size D cao ngất và bóng rổ sung mãn của đối phương.

Vẫn là cầm lấy, nể tình uống một ly.

“Rất ngon!”

Ánh mắt Thu Thu lập tức sáng lên, vội vàng rót thêm một ly.

Ah... Đường Tụng đành phải uống một hơi cạn sạch.

Một ly kính ‘tâm hồn’, một ly kính bóng rổ.

Thu Thu nhận nắp ly từ tay Đường Tụng, lại lộ ra cực kỳ vui vẻ.

Trương Linh Linh nhìn một màn này, liếm môi một cái, vẫy tay với Thu Thu: “Bảo bối, mình cũng muốn uống.”

Thu Thu vội vàng cúi người đổ nước, lại đề lên nơi Đường Tụng vừa uống để uống một ngụm trước.

Lúc này mới đưa cho Trương Linh Linh.

Ánh mắt hai người giao giao, đều nhận ra tâm tư của đối phương.

...

Theo một câu ‘Action’, hai người đồng thời lái xe.

Không thể không nói, Đường Tụng và Trương Linh Linh rất ấn ý.

Lần quay chụp ở vườn nông nghiệp cũng đã có cảm giác này.

Lần này lại càng rõ ràng hơn.

Quá trình quay chụp rất thuận lợi.

Hiệu quả hình ảnh và tính ổn định đều cực tốt.

Quay chụp xong cảnh thứ 2.

Đường Tụng thay quần áo, lại leo lên chiếc BMW.

Trương Linh Linh nháy mắt ra hiệu với bạn thân.

Thu Thu sững sốt, lập tức thu hồi ánh mắt nhìn trộm Đường Tụng.

Lại cởi áo jacket trên người, rồi đeo tai mèo lên.

Sau đó soi gương để sửa sang một chút.

Cắn môi chậm rãi tiến lại gần, trên mặt đã đỏ hồng.

Trong đầu bắt đầu ảo tưởng, nên dùng tư thế gì để ôm Đường Tụng mới tốt.

Chuẩn bị tâm lý xong.

Nàng thở sâu, giẫm lên chỗ để chân, tay khoác nhẹ lên bờ vai Đường Tụng, rồi nhảy lên lên xe.

Bởi vì chân dài, cộng thêm tư thế ngồi, đầu gối trực tiếp chọc vào đùi Đường Tụng.

Ngửi mùi thơm trên người hắn, mũi Thu Thu run run.

Thân thể duy trì trạng thái căng cứng, cả người giống như một chú mèo con chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Trương Linh Linh vỗ vỗ tay, kêu lên: “Bảo bối! Đừng giả vờ, mau dính vào người Đường Tụng đi, quay mặt về bên này. Biểu cảm ngự tử một chút, A đúng, cao ngạo một chút, vĩnh mộng lên một chút... Tường tượng mình là một chú mèo nhỏ kiêu ngạo, đằng trước chỉ là quan xúc phân thôi.”

Thu Thu đỏ mặt gật đầu.

Thả tay trên vai hắn, thân thể áp vào lưng hắn.

Đôi tay run run rẩy rẩy vòng qua eo Đường Tụng.

Do dự bộ quần áo đua xe khá dày, cộng thêm nàng rất quý củ, nên không sờ được cơ bụng.

Chỉ có thể cảm nhận được bờ lưng rộng rãi và cơ bắp cường tráng của hắn.

Rất có cảm giác an toàn.

Nàng đưa mặt đến gần cổ hắn, hít sâu, nhắm mắt lại.

Trong đầu toàn là ‘ánh sáng’, ‘cầu vòng’, ‘ruộng lúa mạch’, ‘gió mát’, ‘trời xanh’, ‘mây trắng’...

Nàng muốn dùng tất cả sự vật tốt đẹp để diễn tả cảm giác của giờ phút này, nhưng đều kém một chút.

Khác biệt với nàng.

Đường Tụng chỉ cảm nhận được sự mềm mại ở sau lưng, và hơi thở ấm áp ở trên cổ áo.

Làm cho hần hơi ngứa.

Kìm lòng không được mà uốn éo người.

Thu Thu ở phía sau chợt ‘nghẹn ngào’ một tiếng, giống như là bị kích thích rất mạnh, thân thể trở nên mềm nhũn.

Hai người cứ yên tĩnh như vậy một lúc.

Trương Linh Linh không nhìn được nữa: “Tiền Thu Thu! Cậu thu liễm một chút được không? Miệng sắp ngoác đến tai rồi kìa, đừng quên chủ đề quay chụp hôm nay!”

Thu Thu lập tức lấy lại tinh thần, cố gắng bình tĩnh lại.

Màn 3 này khó khăn hơn rất nhiều, mất khoảng 1 tiếng mới quay xong.

Trong lúc đó có không ít đạo nhạc.

Ngoại trừ góc độ và tia sáng ra, chính là biểu cảm của Thu Thu.

Nhìn nàng không giống như một Cat girl lạnh lùng lãnh diễm gì cả.

...

8 giờ tối.

Đường Tụng hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện xong thì về nhà.

Ngồi trên ghế salon, đối mặt với cửa sổ 270 độ.

Vừa thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ, vừa trò chuyện với các cầu thủ.

Ngay sau đó, hần đột nhiên lên tinh thần.

Cũng không phải vì Ly Ly vừa gửi ảnh 18+.

Mà là nhóm chat đại học có thêm một tin mới.

Trải qua mấy tháng tốt nghiệp, nhóm chat đại học càng ngày càng yên tĩnh.

Mọi người cũng bắt đầu đắm đầu vào sinh hoạt và công việc của mình.

Có vòng xã giao và bạn bè riêng.

Chủ đề giữa mọi người càng ngày càng ít.

Có thể đoán được.

Không đến nửa năm nữa, nhóm chat chỉ còn những lời hỏi thăm chúc phúc trong những ngày lễ tết.

Mở nhóm chat ra.

Thạch Nhạc Trí: “@Trình Hà Thảo, hôm nay đi liên hoan với đồng nghiệp, trời lạnh nên muốn ăn lẩu, liền nhớ đến tiệm lẩu Thượng Hà nhà ông, sao chỉ nhánh bên khu Dục Hoa lại đóng cửa rồi?”

Phía dưới là mấy người bạn ở Yên Thành trả lời.

“Sắp vào đông rồi, cuối tuần này cũng muốn đi ăn lẩu, nhưng cửa tiệm bên khu Cầu Tây cũng đóng rồi.”

“Tôi lên mạng tìm một chút, hình như ba cửa tiệm đều đóng rồi.”

...

Sau khi bàn tán một lúc lâu, có người nhiệt tình nhảy ra.

Lưu Thừa Dương: “Việc này thì tôi biết, đóng cửa rồi, lúc trước tìm Tiểu Thảo vay tiền, đúng lúc gặp được công ty người ta đến thu mua. Sau này lên mạng tìm hiểu, phát hiện Thượng Hà đã bị thu mua, mà còn là bị thu mua trong trạng thái nợ nần.”

Lý Tuấn Dương: “@Lý Đạt Hanh, ông còn làm phó chủ nhiệm văn phòng ở đó sao?”

“Tiểu Thảo, mau ra đây giải thích đi.”

...

Nhìn tin tức trong nhóm, Đường Tụng cười lắc đầu.

Lúc trước nghe Đồng Ngọc Ngôn nói.

Sau khi tốt nghiệp, Lưu Thừa Dương liền vay tiền đầu tư cổ phiếu, cuối cùng trẻ tuổi mà đã nợ ngập đầu.

Còn vay tiền của rất nhiều bạn học.

Đường Tụng là bởi vì quá cô độc, không quan hệ gì với Lưu Thừa Dương, cũng không add wechat, nên mới tránh thoát.

Lúc trước, vì nhiệm vụ ‘hoàn trả đủ số’, nên Đường Tụng cũng đã an bài Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh vào bộ phận ăn uống.

Bây giờ chắc là mới nhập chức, có thể sắp xếp cho họ đi làm shipper rồi.

Lý Tuấn Dương: “Trình Hà Thảo, hồi trước chém gió là sắp mở chi nhánh thứ tư cơ mà? Sao bây giờ làm rửa chén rửa bát rồi?”

Thời đại học, tác phong của Trình Hà Thảo rất bá đạo, làm người nhỏ nhen, hẹp hòi.

Tự nhiên đặc tội với không ít người.

Trước kia vì trong nhà có điều kiện, nên không ai đối nghịch.

Dù sao không ai dám khẳng định là mai sau mình sẽ không cần nhờ đến đối phương.

Bây giờ nhìn thấy nhà tên mình ghét gặp chuyện, liền nhảy ra trâu tặc.

Một lát sau, Trình Hà Thảo đã không nhin được.

Ngoi đầu ra: “@Lý Tuấn Dương, đồ không cần mặt, tháng trước vừa mất việc đúng không? Giờ còn mặt mũi nhảy nhót ở đây!”

Đường Tụng lợi dụng cơ hội, dựa theo nhiệm vụ miêu tả, liền gõ chữ và gửi đi.

Đường Tụng: “Trình Hà Thảo, thật ra tôi rất hâm mộ trạng thái của ông bây giờ, không có gì cả mới có thể buông tay đánh cược một lần. Tiểu Thảo, ông đừng trách tôi nói chuyện khó nghe, nếu thật sự thiếu tiền lại không tìm được việc, ông có thể đi làm shipper, chí ít kiếm tiền sinh hoạt là không có vấn đề...”

Giọng điệu này cơ bản là giống hết lúc Trình Hà Thảo chê giễu hần, cũng coi như là trả đũa.

Chờ ngày mai sẽ an bài nhiệm vụ ship hàng cho Trình Hà Thảo.

Lý Tuấn Dương: “@Trình Hà Thảo, shipper cũng không tệ nha, vừa có thể rèn luyện thân thể, vừa có thể kiếm thêm thu nhập, tôi cũng muốn đi làm thêm đây. Tiểu Thảo, còn không tranh thủ thời gian đi làm đi, kiếm tiền trả nợ cho gia đình.”

Lý Đạt Hanh: “@Đường Tụng @ Lý Tuấn Dương, có kém cũng tốt hơn hai người, bọn tôi vừa mới gia nhập một công ty có vốn đăng ký hơn 100 triệu, đảm nhiệm chức vị quan trọng, tương lai bùng sáng.”

Trình Hà Thảo: “@Lý Tuấn Dương, chờ ngày nào tôi gọi thức ăn ngoài mà gặp ông, nhất định sẽ đánh giá 5 sao.”

Trình Hà Thảo: “@Đường Tụng , đừng trang bức ở đây, ông còn chưa xứng! Thế nào, tìm được việc rồi à?”

Trình Hà Thảo gửi xong, lập tức có mấy người nhảy ra @
Đồng Ngọc Ngôn.

Tất cả đều là người biết chuyện trong nhóm chat hội học sinh!

Chương 431: Bạn trai

Từ sau khi tốt nghiệp, Đồng Ngọc Ngôn rất ít khi chú ý đến nhóm chat lớp đại học.

Nàng là hoa khôi bốn năm, là nhân vật phong vân trong khoa máy tính của học viện.

Là nữ thần kiêu ngạo trong mắt bạn học.

Bình thường đều sinh động trên trên đàn, hội học sinh.

Hệ Software Engineering khoa máy tính có tổng cộng 4 lớp, tổng cộng gần 200 người.

Chỉ cần nàng vừa lộ đầu, sẽ có không ít ‘liếm chó’ nhảy ra.

Đề tài nói chuyện đều xoay quanh nàng.

Bây giờ thấy có người @ Đồng Ngọc Ngôn.

Không ít người đều cảm thấy khó hiểu.

Trương Tử Du: “@Đồng Ngọc Ngôn không ra nói hai câu sao?”

Thiệu Thi Động: “@Đồng Ngọc Ngôn!”

“@Trương Tử Du @Đồng Ngọc Ngôn, hai người đang nói gì vậy?”

“Lại nói, từ sau khi hoa khôi có bạn trai ‘phú nhị đại’, thì rất lâu rồi không lộ diện.”

“Bây giờ chắc là đi du lịch khắp nơi, mua sắm, sống cuộc sống tốt lành mà chúng ta ko tưởng tượng nổi.”

“Hâm mộ!”

“Hâm mộ +1!”

...

Trình Hà Thảo hiển nhiên là bị chọc tức, cũng mặc kệ mọi người.

Tiếp tục nói: “Tôi có kém, cũng mạnh hơn hai người, hai kẻ thất bại còn không tìm được việc, còn dám chế giễu người khác?”

Lý Đạt Hanh: “@ Đường Tụng, lần trước bị đuổi mà vẫn không thông minh hơn à? Lão Trình nói không sai, EQ quá thấp, sớm muộn gì cũng bị thiệt thòi, sau này tìm bạn gái cũng khó.”

Lý Mộ Nhiên: “@ Đường Tụng, bạn gái cậu không ra nói kia, hay là bỏ kiếm người khác đi? Ví dụ như tôi này!”

Thiệu Thi Đồng: “ $\overline{=}(\bullet^0 \square^0 \bullet)$ Tôi nữa tôi nữa, người đẹp giọng ngọt biết làm nũng.”

Lý Khải: “@Đồng Ngọc Ngôn mau ra đây, có người thêm bạn trai của cậu kìa!”

Trương Tử Du giải thích: “Có lẽ mọi người không biết, Đường Tụng chính là bạn trai thần bí của Đồng Ngọc Ngôn. Nói đến thì Đường Tụng bây giờ thật mẹ nó đẹp trai, ngay cả tôi cũng phải né tránh ba phần.”

Thiệu Thi Đồng: “Trước đó đã cảm thấy tấm hình kia của Đồng Ngọc Ngôn rất quen mắt, sau này biết chân tướng mới bừng tỉnh.”

Mấy nhân sĩ biết chuyện đã giải thích vài câu.

Nhóm chat lập tức nổ tung.

Đường Tụng và Đồng Ngọc Ngôn là người yêu?

Một đám người vẫn luôn im lặng cũng phải nháy ra.

“Nói đùa à? Không thể nào?”

“☉ □ ☉ Cái gì!!? Bạn trai lái Porsche kia là Đường Tụng?”

“Trợn tròn mắt.jpg.”

“Thật hay giả?@ Đường Tụng.”

...

“Ảnh chụp gì? Tôi không có wechat Đồng Ngọc Ngôn, cầu share!”

“Mau share đi!”

“Ngọc Ngôn cài đặt chỉ được xem trong vòng 3 ngày gần nhất, bây giờ không xem được.”

Sau khi tốt nghiệp, đám bạn học rải rác trời nam biển bắc, không quá nhiều người ở lại Yên Thành.

Mỗi người đều có vòng giao tiếp riêng.

Muốn tụ tập một lần cũng là rất khó khăn.

Tin tức lưu thông cũng rất chậm chạp.

Cho nên chỉ có một phần rất nhỏ biết chuyện này.

Lý Khải: “Tôi có, là trong nhóm hội học sinh.”

Lý Khải: “Ảnh lái Porsche.jpg.”

Khi đó Đường Tụng không có thời trang gia trì, cũng chưa dùng ‘thuốc nhỏ mắt’.

Nhưng nhìn qua cũng là một soái ca 8.5 điểm.

Có xe sang thêm vào, sức hút tăng mạnh.

“Quá đẹp!”

“Rất đẹp!”

...

“Đây là Đường Tụng á? Mặc dù ngũ quan rất giống, nhưng cảm giác hoàn toàn khác biệt, quá đẹp rồi!”

“Thay đổi quá nhiều!”

“Nhìn hình như là Panamera, xe sang hơn 1 triệu nha!”

“Không ngờ trong hệ chúng ta còn có một phú nhị đại, ẩn giấu sâu thật!”

...

Thời đại học, Đường Tụng có thể nói là người khiêm tốn bình thường nhất hệ.

4 năm trời, không có bất kỳ điểm sáng này đáng nói.

Làm người trầm mặc ít nói, không thích xã giao.

Thỉnh thoảng lại xin nghỉ, đến ngày lễ tết thì lại chơi mất tích.

Mọi người đều suy đoán gia đình hắn nghèo khó, phải làm thêm ở mấy nơi, mà hắn cũng không giải thích gì.

Hiện giờ lại biết hắn là người có tiền, còn qua lại với nữ thần thời đại học.

Tự nhiên làm cho đám bạn học khiếp sợ không thôi.

Mấy tên bạn cùng phòng của Đường Tụng cũng nhảy ra.

La Khải Lượng: “Đường Tụng và Đồng Ngọc Ngôn? Người yêu? Lái Porsche? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Lý Vĩnh Khang: “@ Đường Tụng đừng nói nói đây là ông nhé?! Mẹ nó, ở cùng ông 4 năm, sao không phát hiện ra ông giàu như vậy?”

Lộ Tử Khoan: “Đúng là Đường Tụng, lần trước chúng tôi có tụ tập, lúc đó còn có mấy người Thiên Hào.”

La Khải Lượng: “@ Đường Tụng, đậu xanh! Nếu thời đại học mà da ông đẹp như vậy, tôi cần gì phải mê đám gái trên TikTok kia, trực tiếp bảo ông cosplay nữ là được.”

Lý Tuấn Dương: “Móa! Thời đại học thì khúm núm thành thật, tốt nghiệp xong trực tiếp ngả bài, còn cưa được nữ thần?!”

La Khải Lượng: “@ Đường Tụng, anh em phòng 602 bọn tôi rất thất vọng với ông!”

Lưu Thiên Hào: “@ Đường Tụng, mấy anh em Yến Thành chúng ta, hôm nào lại tụ tập đi!”

Đường Tụng nằm trên ghế salon, vừa đọc vừa mỉm cười.

Đối với hắn mà nói, đại học là khoảng thời gian nhàn nhã và vui sướng nhất.

Nhưng sau khi trầm mê vào game ‘Thần Hào ngày mai’.

Ngoại trừ học tập và thi cử ra, tất cả xã giao và giải trí đều trở nên mơ hồ.

Thậm chí còn không gọi được tên một số bạn học trong hệ.

Quan hệ tốt nhất, cũng chỉ có mấy người trong phòng.

Nhìn thấy bọn họ @ mình.

Cũng không tiện giả vờ không nhìn thấy nữa.

Đang định nói chuyện, đã thấy Đồng Ngọc Ngôn nháy ra.

Đồng Ngọc Ngôn: “(≡) Mãnh ♡) Để tôi xem ai thêm bạn trai tôi nào. @ Thiệu Thi Đồng @ Lý Mộ Nhiên @ La Khải Lượng, là mấy người đúng không?”

Đồng Ngọc Ngôn: “Ảnh thân mật. jpg.”

Nàng vừa xuất hiện và thừa nhận, bầu không khí lập tức bị đẩy lên cao trào.

Có người chúc mừng, có người chua chua, có người khiếp sợ.

Đồng Ngọc Ngôn giống như không kịp chờ đợi, vội vàng tuyên bố chủ quyền.

Nhiệt tình trả lời mọi người.

Nói chuyện rất vui vẻ hài hước, lộ ra năng lực xã giao rất mạnh.

Trong đoạn thời gian này.

Điện thoại của Đường Tụng không ngừng rung động.

Có thêm mấy chục lời mời kết bạn, còn có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Đại đa số đều là đám bạn học nữ trong lớp.

Đường Tụng cũng không để ý.

Chờ đến khi mọi người hơi bình tĩnh lại, hắn mới xuất hiện, trả lời vài người bạn có quan hệ không tệ.

Cuối cùng còn không quên nói: “@Trình Hà Thảo @ Lý Đạt Hanh tôi thấy các ông rất hợp với công việc ship đây, tôi coi trọng hai người, cố lên.”

Tiếp đó, hắn trực tiếp thoát ra ngoài.

Nghĩ nghĩ, lại mở khung chat của Lý Tuấn Dương.

Hắn và Lý Tuấn Dương là bạn cùng phòng, quan hệ cũng không tệ, hơn nữa đều có chút mâu thuẫn với Trình Hà Thảo.

Vừa rồi nói còn ác hơn cả mình, xem ra cũng có thể thuận tiện giúp hắn hả giận.

Đường Tụng: “Tuấn Dương, dạo này làm việc ở đâu?”

Lý Tuấn Dương: “Sau khi nghỉ việc, tìm một công ty nhỏ, kiếm chút tiền sinh hoạt.”

Đường Tụng: “Công ty ông có bao nhiêu người?”

Lý Tuấn Dương: “Haiz, một công ty mới lập nghiệp, chỉ có hơn 20 người, chỗ tốt duy nhất là lãnh đạo trẻ tuổi, môi trường làm việc khá thoải mái và thư thái. Ông thì sao? Làm gì mỗi ngày? Tôi rất tò mò với cuộc sống của kẻ có tiền nha.”

Đường Tụng: “Cũng không có gì đặc thù cả, hiện giờ mới một quán cà phê, cũng rất bận. Đúng rồi, ông gửi địa chỉ công ty cho tôi, ngày mai tôi mời ông và đồng nghiệp uống cà phê.”

Lý Tuấn Dương: “Đậu xanh, Đường tổng hào phóng!”

Lý Tuấn Dương: “Phòng 501 nhà trọ Chúng Thành, số 18 đường Cảnh Uyển, khu Hoa Tân.”

Đường Tụng: “Ok, ngày mai nhận cà phê nhớ chụp ảnh.”

Lại trò chuyện vài câu.

Đường Tụng liền ném điện thoại qua một bên.

Nhìn ánh trăng tròn treo cao ngoài cửa sổ.

Nhớ đến thời gian đi học, đúng là hơi hoài niệm.

Chương 432: Đông chí, sủi cảo, Trương Nghiên

Thứ hai, ngày 7 tháng 11 năm 2022.

Hôm nay lập đông, nhiệt độ giảm mạnh.

Sáng sớm, vạn vật bị phủ thêm một tầng sương lạnh.

Dùng màu trắng thuần để nghênh đón mùa đông.

10 giờ sáng.

Trong phòng họp truyền thông Móc Câu.

Đây là buổi họp ban giám đốc đầu tiên kể từ khi Đường Tụng lên làm chủ tịch.

Nhân viên tham gia có: Tổng giám đốc kiêm đồng sự Từ Kiến Hoành, giám đốc tiêu thụ kiêm đồng sự Lâm Thừa Dương, giám đốc môi giới kiêm đồng sự Vương Bân... trợ lý chủ tịch Bạch Hiểu Manh.

Sau khi hiểu rõ tình hình nhân viên và công việc của công ty.

Đường Tụng tiếp nhận tài liệu từ tay Bạch Hiểu Manh, nói: “Công ty đã trở về quỹ đạo, tin rằng sẽ càng ngày càng tốt hơn. Đồng thời chúng ta cũng cần cải thiện chế độ quản lý xí nghiệp, thành lập cơ cấu tốt đẹp, hệ thống tiền lương và đãi ngộ hợp lý... Đồng thời cũng có thể hấp dẫn và giữ lại các nhân tài ưu tú...”

Sau khi trần thuật ý kiến của mình, Đường Tụng bắt đầu nói các ý kiến để ưu hóa hệ thống chế độ của công ty.

Vì dụ như: Hoàn thiện chế độ tăng ca, tăng ca hợp lý, tiền tăng ca, bữa ăn tăng ca...

Đường Tụng có 60% cổ phần, có quyền không chế tuyệt đối.

Trong hội nghị, tổng giám đốc Từ Kiến Hoành mấy lần muốn nói lại thôi, hiển nhiên là có ý kiến.

Từ Kiến Hoành là người lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, không thích nhất là các nhân viên trộm lười, luôn chủ trương chính sách vất kiệt.

Thông qua tăng ca, hiệu suất làm việc, chế độ KPI... để nhân viên cố gắng làm việc.

Ý nghĩ của Đường Tụng, cơ bản là lật đổ hình thức quản lý của Từ Kiến Hoành.

Chẳng qua là bây giờ đối phương có 60% cổ phần trong tay, khăng khăng muốn nhúng tay vào chuyện quản lý công ty, tổng giám đốc như hắn cũng không thể làm gì hơn.

...

Cùng lúc đó.

Phòng cà phê Thời Gian, số 118 đường Hòa Bình.

Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh vội vàng chạy đến đây.

Hai người đều hơi mờ mịt khó hiểu.

Sáng hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ nhập chức công ty TNHH văn hóa Đường Trình.

Không ngờ tới là, còn chưa kịp ký hợp đồng lao động.

Đã được an bài đến chi nhánh này, nói là để bọn họ rèn luyện tại cơ sở.

Hai người đi đến phòng làm việc trên tầng 3, chờ đợi cửa hàng trưởng La Thu Ngọc.

Sắc mặt Trình Hà Thảo rất khó coi, miệng còn hùng hùng hổ hổ.

Mấy ngày này thật sự là mấy ngày đen đui nhất đời hắn.

Một phú nhị đại đang thuận buồm xuôi gió lại trở về con số 0.

Công ty Thượng Hà vốn đang kinh doanh rất thuận lợi.

Sau này một người bạn của cha hắn Trình Đức Thượng nói trong tay có một hạng mục đầu tư rất tốt ở nước ngoài.

Dính đến khai thác mỏ lithium ở Châu Phi.

Tại thời đại nguồn năng lượng mới này bùng nổ, đây tự nhiên là một hạng mục rất hấp dẫn.

Sau khi qua vài bữa tiệc giao lưu.

Đối phương trình lên một phần tài liệu rất chính thức.

Bao quát toàn bộ thông tin của mỏ lithium và kế hoạch khai thác.

Trong tay người bạn này còn có hợp đồng hoàn chỉnh.

Thậm chí có thể lên mạng kiểm tra thông tin của công ty ngoại quốc này, họ còn hợp với không ít hạng mục với trong nước, cũng đều là đầu tư khai thác mỏ lithium.

Sau khi xác nhận tin tức xong.

Trình Đức Thượng và 3 ông chủ đại lý khác đều buông lỏng cảnh giác.

Cộng thêm món lợi kékx xù trên hợp đồng.

Bốn người đều tham gia vào.

Bọn họ đều là người lập nghiệp nhiều năm, rất tự phụ với ánh mắt và năng lực của mình.

Cũng hiểu một chút với những đề tài đứng đầu như ‘nguồn năng lượng mới’, ‘mỏ lithium’ này.

Lập tức muốn đầu tư, trở thành một người đầu tư thành công.

Mấy kỳ lỗi trước, tiền đến rất đúng giờ.

Đối phương còn mời bọn họ đến ‘tổng bộ công ty’ ở châu Úc.

Sau khi đến tổng bộ cao sáng và gặp mặt từng vị ‘nhân viên đầu tư tinh anh’.

Bọn họ đã hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, bắt đầu ném hết tiền mặt trong tay vào đó.

Trình Đức Thượng còn rất quyết đoán, bởi vì việc mở rộng chi nhánh, nên trong tay có không ít tiền mặt.

Nhưng lại không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Cho nên đã vay thế chấp của ngân hàng, rồi ném toàn bộ vào đó.

Kết quả có thể hiểu.

Nhà và xe đều bán hết.

Lúc này mới khiến cho Trình Hà Thảo từ một phú nhị đại ăn no chờ chết, biến thành một người làm công vất vả.

Không ngờ sinh hoạt lại gian nan như thế.

Tối hôm qua còn bị mấy tên ngu xuẩn chế giễu, để hấn mất mặt.

Tên loser Đường Tụng mà mình vẫn luôn xem thường, lại ôm được mỹ nhân, còn chế giễu hấn.

Thời đại học, Trình Hà Thảo theo đuổi Từ Tình rất lâu, cũng có chút ý nghĩ với bạn thân Đồng Ngọc Ngôn của nàng.

Nhưng cả hai đều không thêm đề ý đến hẳn.

Hiện giờ, mọi chuyện đều khiến Trình Hà Thảo khó chịu đến cực điểm.

Nghĩ vậy, Trình Hà Thảo hừ một tiếng, lại lăm bằm chửi bới vài câu.

Đúng lúc này, La Thu Ngọc mang theo khuôn mặt nghiêm túc đi vào.

Giọng nói thản nhiên: “Hai người là Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh đúng không? Tiếp theo tôi sẽ an bài nội dung công việc cho hai người.”

Hai người lập tức ngồi thẳng.

Trong lòng suy nghĩ, coi như làm quản lý hậu cần cũng được.

Dù sao cũng không thể để hai người từ tổng bộ đến như họ đi làm shipper đâu nhỉ?

...

Họp xong.

Đường Tụng trở về tầng 30 của văn hóa Đường Trình.

Vừa đi vào cửa.

Tiếp tân Thường Hiểu Thiển đã chờ rất lâu, vội vàng tiến lên: “Ông chủ, ngài đã đến! Bên này có chuyển phát nhanh của ngài, là từ huyện Sa đến.”

Nói xong, nàng lại lấy ra một cái rương nhỏ.

“A?” Đường Tụng đưa tay cầm lấy.

Quét mắt nhìn tên người gửi, quả nhiên là mẹ mình.

Biết địa chỉ công ty, lại từ huyện Sa, vậy chỉ có thể là cha mẹ.

Đường Tụng đang định quay người rời đi.

Thường Hiểu Thiên lại vội vàng đưa một con dao rọc giấy mới tinh qua: “Ông chủ, đây là hàng của Lãnh Liên, đóng gói rất cẩn thận, ngài dùng cái này mở thì tốt hơn.”

Đường Tụng ngăn người, cười vỗ vai nàng nói: “Cảm ơn, Hiểu Thiên, cố lên nha, tôi rất xem trọng cô.”

Đưa mắt nhìn Đường Tụng rời đi.

Thường Hiểu Thiên hưng phấn nắm chặt tay, cảm giác toàn thân tràn đầy nhiệt tình.

...

Trở lại văn phòng.

Đường Tụng mở chuyển phát nhanh.

Nhìn thấy hai chiếc túi được đóng gói cẩn thận.

Mở ra xem, một túi là sủi cảo, một túi trứng mặn.

Nhìn thấy sủi cảo, Đường Tụng cảm thấy mũi hơi chua.

Đây là thứ hăn ăn từ nhỏ đến lớn, tự nhiên không quên được.

Hôm nay là đông chí, đúng là lúc ăn sủi cảo.

Hăn thở sâu, lấy điện thoại ra gọi cho mẹ.

“Alo, con trai, nhận được đồ chưa?” Giọng nói nhu hòa quen thuộc của mẹ truyền ra.

Đường Tụng cười nói: “Nhận được rồi, nếu như con đoán không sai, là sủi cảo nhân thịt heo và hành tây mà con thích ăn nhất.”

“Ha ha, chắc chắn rồi, mẹ cũng gửi cho Bảo Nguyệt một phần. Gần đây con bé thường xuyên gọi điện cho mẹ, thái độ rất thân mật, thân ghê gớm, cô nhớ liên hệ với người ta, mẹ cảm thấy hai đứa có hi vọng.”

“Vâng, mẹ yên tâm, con biết rồi.”

“Trúng mận là do bà nội con làm, đều là gà nhà mình...”

Đường Tụng lại thở sâu, đè nén cảm xúc, nói: “Vâng!”

Lại nghe mẹ cảm rằm hơn mười phút.

Đường Tụng lại tựa vào ghế, thất thần một lúc.

Sau đó lấy điện thoại, gọi cho Trương Hạo.

“Alo, Hạo Tử, chuyện tôi nhờ ông tìm nhà ở Cẩm Tú Gia Viên thế nào rồi?”

Trương Hạo hơi ngượng ngùng nói: “Khu đó rất tốt, mấy tầng đẹp thì đều không bán. Mấy căn không tề thì cũng có, chỉ là chủ nhà đòi giá cao hơn thị trường 10%.”

Đường Tụng không do dự: “Vậy thì mua căn đó đi, giúp tôi liên hệ với chủ nhà, đây là mua cho ông bà nội tôi ở, khá gấp, quay đầu tôi bảo mẹ tôi đi tìm ông ký hợp đồng.”

Trương Hạo nghe vậy thì cũng không dài dòng nữa: “Tôi liên hệ với chủ nhà luôn đây.”

Hắn yên lặng giây lát, lại ấp úng nói: “Đúng rồi, còn một chuyện, không biết nên nói với ông không.”

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Chuyện gì?”

“Là Trương Nghiên.” Trương Hạo lại yên lặng một chút rồi mới nói: “Mấy hôm trước cô ấy gọi cho tôi, nhờ tôi bán nhà, nghe giọng điệu thì giống như là có việc gấp cần dùng tiền, cô ấy còn dặn tôi là đừng nói ra ngoài.”

Đường Tụng vội vàng hỏi: “Biết là chuyện gì không?”

“Không rõ lắm, dù sao cô ấy cũng không liên hệ với nhiều người. Nhưng tôi cảm thấy là cô ấy rất khó khăn, rất sốt ruột, nhờ tôi bán thêm một chút tiền. Nhưng căn nhà của cô ấy cũng không dễ bán, là khu tập thể cũ, mặc dù không xa huyện thành, nhưng không thể sang tên, tôi đa cũng chỉ được hơn 300.000.”

Trương Hạo còn phân tích ưu khuyết điểm và giá cả thị trường của căn nhà kia.

Đường Tụng trực tiếp ngắt lời: “Ông đừng bán căn nhà đó vội.”

Chương 433: Trương Nghiên! Trương Nghiên!

Cúp máy, Đường Tụng thở dài.

Liên quan đến chuyện Trương Nghiên bán nhà, Trương Hạo cũng không hiểu rõ.

Đối phương tìm Trương Hạo, cũng là vì nghe nói Trương Hạo làm môi giới bất động sản.

Đường Tụng tựa vào ghế, nhìn qua cửa sổ, trời xanh mây trắng.

Trong đầu lại bắt đầu nghĩ đến người bạn ngồi cùng bàn này.

Nàng là một cô gái điềm đạm nho nhã, lại rất hiểu chuyện.

Nàng không thích nói chuyện lắm, sinh hoạt lại cực kỳ tiết kiệm.

Luôn là một trong những người cố gắng học tập nhất trong lớp.

Đáng tiếc, bởi vì năng khiếu không tốt lắm, cuối cùng chỉ thi đỗ một trường cao đẳng ở bản địa.

Nhưng nàng vẫn rất nỗ lực, đã thi thăng cấp, vào đại học công nghiệp Yến Thành.

Tính ra thì năm nay là năm thứ hai.

Tương đương với sinh viên năm 4, trước mắt cũng phải phải lựa chọn đi làm hay là thi nghiên cứu sinh.

Nghe Lý Vũ Bình, nàng quyết tâm muốn thi nghiên cứu sinh, năm nay không được thì năm sau làm lại.

Đường Tụng cũng không hiểu nhiều về tình hình gia đình nàng.

Thời cấp ba, hắn chỉ tập trung vào Liễu Bảo Nguyệt, tiếp xúc với Trương Nghiên chỉ giới hạn ở bạn học.

Chưa từng đi đến nhà nàng, cũng không biết cuộc sống của nàng thế nào.

Bởi vì trầm mê vào game, nên cũng không biết thời đại học của nàng thế nào.

Nếu không có tấm ảnh và đoạn văn tự đầy cảm xúc kia.

Có lẽ hắn đã không nhớ nhung như vậy.

Rất khó tưởng tượng, một người có tính cách như Trương Nghiên, lại có dũng khí làm như vậy.

Nàng là loại người muốn đi vệ sinh, nhưng quay đầu khi nhìn thấy một đám con trai tụ tập ở hành lang.

Nàng là loại người sẽ đỏ mặt cả một tiết học khi bị bạn học chụp ảnh.

Nàng là loại người sẽ mừng thầm vài ngày khi ăn được một quả trứng có hai lòng đỏ trong nhà ăn.

Nàng là loại người ngẫu nhiên mặc váy đẹp, cũng không dám đi ra ngoài.

...

Nghĩ đi nghĩ lại, chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, đã là giữa trưa.

Liền bỏ sủi cảo và trứng mặn vào tủ lạnh.

Sau đó lấy điện thoại ra, gọi cho lớp trưởng Lý Vũ Bình.

Lúc trước Lý Vũ Bình bảo cuối tuần sẽ đi thăm Trương Nghiênn, có lẽ có thể hỏi được gì đó.

Điện thoại kết nối.

Giọng nói của Lý Vũ Bình truyền đến: “Alo, Đường Tụng.”

Đường Tụng thở hắt ra, hỏi: “Lớp trưởng, chuyện của Trương Nghiênn, cậu biết được bao nhiêu? Tôi nghe Trương Hạo nói, cô ấy muốn bán nhà, cậu biết nguyên nhân không?”

“Tôi đang định gọi cho cậu đây, hôm qua đến đến trường cô ấy, nghe bạn cùng phòng nói là cô ấy đã xin nghỉ hai tuần. Nguyên nhân cụ thể thì không ai biết, tôi gọi cho cô ấy, nhưng không ai nghe máy. Sau đó tôi liên hệ với chủ nhiệm lớp của cô ấy, nghe nói là mẹ cô ấy bị bệnh, xin nghỉ để về nhà chăm sóc mẹ. Về phần chuyện bán nhà, tôi cũng không biết, có lẽ là có quan hệ đến việc mẹ cô ấy bị bệnh.”

Đường Tụng suy tư phút chốc, nói: “Lớp trưởng, cậu hiểu điều kiện gia đình Trương Nghiênn không?”

Lý Vũ Bình có chút cảm xúc: “Tôi từng nghe chủ nhiệm của chúng ta nói. Năm lớp ba, cha của Trương Nghiênn bị ngã gãy chân ở chỗ làm, nhưng không nhận được một chút bồi thường nào. Một mình mẹ của Trương Nghiênn chống đỡ cả gia đình, nhưng mẹ cô ấy khá yếu, rất nhiều việc đều không làm được. Gia đình cô ấy rất khó khăn, bây giờ mẹ cô ấy lại bị bệnh, thật sự không biết cô ấy phải làm thế nào nữa. Trương Nghiênn rất hiểu chuyện, cũng rất cố gắng, học phí đại học và tiền sinh hoạt đều là tự kiếm.”

Lý Vũ Bình yên lặng một chút, lại nói: “Bây giờ cô ấy học tập cũng không tệ, năm nào cũng có học bổng. Hồi trước học kém, chủ yếu là chọn sai ngành, nếu cô ấy học văn, chắc là sẽ vào một trường không tệ. Có lẽ... đây cũng là một trng những

nguyên nhân mà cô ấy cố gắng thi nghiên cứu sinh, muốn chứng minh bản thân một lần nữa.”

Đường Tụng mím chặt môi, nhất thời lại nói không ra lời.

Trong ấn tượng của hắn, Trương Nghiên học rất kém.

Nhưng nàng rất cố gắng, trí nhớ cũng không tệ.

Năm lớp 11, hắn còn khuyên đôi phương, có thể cân nhắc chuyển sang khoa văn.

Nhưng nàng không làm vậy, trái lại còn cắn răng kiên trì.

Lý Vũ Bình do dự một lúc lâu.

Áp úng mở miệng nói: “Thật ra... Thật ra tôi... tôi cảm thấy Trương Nghiên thích cậu. Mấy năm trước, thỉnh thoảng tôi sẽ tổ chức họp lớp, giáo viên cũng sẽ đến. Mỗi lần Trương Nghiên đều hỏi cậu có đi hay không, hỏi Liễu Bảo Nguyệt có đi hay không?”

“Còn nữa, Trương Nghiên lên đại học rất bận, ngoại trừ học tập ra thì chính là làm thêm. Nhưng ngày nghỉ ngày lễ vẫn sẽ dành chút thời gian chạy đến Yên Thành, Thẩm Minh Lệ gặp được mấy lần. Ông còn nhớ Thẩm Minh Lệ không? Cũng học ở trường các ông, tôi cho rằng rất có thể là cô ấy đi tìm ông, hoặc là đi nhìn trộm ông.”

Đường Tụng thở sâu, nội tâm rất phức tạp.

Thời đại học, mỗi khi đến ngày lễ ngày nghỉ, mình cơ bản đều đang bận rộn với sự nghiệp. (chơi game)

Coi như rảnh rồi, cũng sẽ chạy đến Đế Đô thăm Liễu Bảo Nguyệt, hoặc là mời nàng đến Yên Thành.

Đúng là không để ý.

Hắn nhỏ giọng nói: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn.”

Hai bên đồng thời yên lặng một lúc.

Không biết bao lâu sau, Lý Vũ Bình ghen ngào nói: “Trương Nghiên rất ngây thơ đơn thuần, những năm nay sống cũng không dễ dàng. Quá trình trưởng thành, khiến cho cô ấy rất nhạy cảm và tự ti. Đã đến tình trạng bán nhà, chắc cô ấy rất thiếu tiền.”

“Nhà cô ấy chỉ có mỗi một căn nhà này, còn là phòng tập thể, không đáng bao nhiêu tiền. Cha cô ấy không có năng lực lao động, bây giờ mẹ lại bị bệnh. Có lẽ đây chính là nguyên nhân cô ấy không add wechat của ông. Tôi đưa wechat của Trương Nghiên cho ông, nếu như có thể, hi vọng ông giúp cô ấy một chút, cảm ơn.”

Đường Tụng nhẹ nhàng nói một tiếng ‘được’.

Bây giờ hẳn cũng không nói được gì nhiều.

Cúp máy.

Lý Vũ Bình lại nhắn tin đến: “Hi vọng ông giúp đỡ bằng cách uyển chuyển một chút, đừng tổn thương lòng tự trọng của cô ấy. Trương Nghiên rất miễn cảm lại tự ti.”

“Cô ấy hi vọng ông sẽ nhận được tin tức là, Trương Nghiên rất ưu tú và chăm chỉ ở đại học, Trương Nghiên đã thi thăng cấp lên đại học công nghiệp Yên Thành. Trương Nghiên đã thi đỗ nghiên cứu sinh đại học bưu điện Đế Đô.”

“Mà không phải để ông nghe thấy, trong nhà Trương Nghiên rất nghèo, cha tàn tật, mẹ bệnh nặng, cần tìm người vay tiền. Loại người như cô ấy, tình cảm rất thuần túy, không muốn quấy nhiễu, không muốn phiền phức, chỉ giấu ở trong đáy lòng.”

Nhìn hàng chữ cuối cùng.

Đường Tụng hơi hoảng hốt.

Trong đầu rối bời.

Cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Từ sau khi nhận được hệ thống, có rất ít chuyện khiến hấn không biết làm gì như này.

Đối với một Hải Vương như hấn bây giờ mà nói, phần tình cảm tinh khiết lại mãi cảm này.

Thật sự quá nặng nề.

Hấn đúng là không đủ sức.

Rất lâu sau.

Đinh linh linh... chuông điện thoại vang lên.

Khiến hấn bừng tỉnh.

Là Trương Hạo gọi đến.

“Alo, Đường Tụng, tôi đã liên hệ với người bán, 3 giờ chiều có thể ký hợp đồng.”

“Cảm ơn.”

“Đừng nói vậy, đây là công việc của tôi, phải là tôi cảm ơn ông mới đúng. Tiểu Tụng, hình như ông không vui lắm, vì chuyện của Trương Nghiên à?”

“Ừm.” Đường Tụng thở dài, hấn nói đại khái về tình hình gia đình Trương Nghiên.

Trương Hạo nghe vậy liền giận dữ: “Mẹ nó, đúng là đen đủi chuyên tìm người cơ khổ. Thế gian này vốn cũng không có công bằng gì đáng nói> Nhưng năm nay tôi lăn lộn trên xã hội, cũng gặp không ít gia đình như vậy, quá khó khăn.”

“Ông giúp tôi liên lạc với Trương Nghiên, nói là có người muốn mua nhà, rồi tìm hiểu tình hình của cô ấy một chút, ví dụ như mẹ cô ấy bị bệnh gì, thiếu bao nhiêu tiền?”

“Ông muốn giúp cô ấy? Vậy tại sao không trực tiếp liên hệ?”

“Tôi hơi sợ!”

Chương 434: Nghe khuyên

Số 118 đường Hòa Bình khu Hoa Tân.

Ngoài cửa phòng cà phê Thời Gian.

Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh nhìn bộ đồ shipper và xe điện mới tinh ở bên cạnh.

Hai người nắm chặt nắm đấm, cúi đầu, cắn răng.

Nội tâm chửi bới không ngừng.

Tổ trưởng phụ trách vận chuyển Lý Hồng Mẫn đứng trên bậc thềm trước mặt bọn họ.

Vừa cười vừa nói: “Nghiep vụ này rất quan trọng với phòng cà phê của chúng ta. Vừa hay đang thiếu người, ý của cửa hàng trưởng là để hai cậu làm tạm vài ngày. Yên tâm, chỉ cần biểu hiện tốt, chẳng mấy chốc sẽ trở về công việc bình thường. Dù sao công ty chúng ta cũng rất quý trọng nhân tài.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Đều nhìn thấy vẻ khó chịu trong mắt nhau.

Cuộc đối thoại đêm qua còn rõ mồn một trước mắt.

Bây giờ lại phải đi làm shipper thật.

Thật là cmn tà!

Vào nhà công ty lớn này, Trình Hà Thảo còn định an ổn một thời gian, chờ bên chỗ cha có khởi sắc, thì lại làm cái khác.

Không ngờ còn chưa ký hợp đồng lao động, lãnh đạo còn chưa được gặp mặt.

Đã bị đưa xuống cửa hàng, còn mẹ nó phải làm shipper vài ngày.

“Đây là lần đầu tiên của các cậu, địa chỉ cũng không xa, nhân cơ hội này rèn luyện một chút! Nhớ kỹ, nếu làm đổ đồ uống hay hỏng hóc gì, nhất định phải báo cho cửa hàng để đổi cái mới! Lên đường đi! Cố lên, tôi xem trọng hai cậu!” Lý Hồng Mẫn vỗ tay cổ vũ cho họ.

Trình Hà Thảo không nói gì.

Lý Đạt Hanh lại vội vàng lên tiếng: “Vâng tổ trưởng.”

Hai người leo lên xe điện, cắm chìa khóa.

Chạy đến mục đích.

Bởi vì xe điện có giới hạn tốc độ, tốc độ của hai người cũng không nhanh.

Đi song song trên làn đường dành cho xe không có động cơ.

Trình Hà Thảo chửi bới: “Thật mẹ nó xúi quẩy! Gần đây quá xui xẻo, hết cái này đến cái khác. Mẹ nó! Bảo hai người làm văn phòng như chúng ta đi ship, đây mẹ nó chính là làm người ta buồn nôn.”

Lúc này Lý Đạt Hanh lại nghĩ thông, an ủi: “Công ty lớn như văn hóa Đường Trình, lại có 7 chi nhánh sắp khai trương. Chúng ta làm ở cửa hàng một thời gian, nói không chừng có thể qua làm quản lý lãnh đạo ở các chi nhánh khác, thậm chí là cửa hàng trưởng. Dù sao trước kia chúng ta đều làm quản lý, còn có kinh nghiệm quản lý cửa hàng, họ nhất định sẽ ưu tiên chúng ta.”

Trình Hà Thảo nghĩ thầm, hình như là vậy thật.

Nói không chừng là đang khảo nghiệm bọn họ.

Nghĩ vậy, hắn cũng bớt giận hơn chút.

Hai người lái xe điện, mặc đồ shipper.

Bắt đầu vui vẻ trò chuyện về tương lai tốt đẹp.

Thỉnh thoảng lại cười như điên.

“Hoàn cảnh cửa hàng rất tốt, phục vụ đều rất xinh đẹp. Làm cửa hàng trưởng, chắc hắn sẽ rất hạnh phúc.”

“Vị phó tổng Tạ Vũ Đồng kia mới là cực phẩm, tôi cảm thấy còn quyến rũ hơn cả Từ Tình và Đồng Ngọc Ngôn.”

“Từ Tình cosplay quá mẹ nó đẹp, tiếc là không để ý đến tôi.”

...

Bên dưới nhà trọ Chung Thành.

Hai người dừng xe, vác hòm giữ nhiệt.

Nhìn tòa nhà trọ trước mắt, Lý Đạt Hanh cười nói: “Công ty này có vẻ không ổn lắm, thuê cái văn phòng rác rưởi như vậy, hoàn toàn không thể so với công ty chúng ta.”

“Đi thôi, chúng ta đi nhanh về nhanh, mặc bộ quần áo rác rưởi này, tôi không dám chờ ở bên ngoài.” Trình Hà Thảo vẫn rất khó chịu.

Nếu để cho đám bạn cũ nhìn thấy, vậy hắn xong đời.

Nghĩ nghĩ, hắn lại nói: “Lát nữa chúng ta đi mua mũ bảo hiểm đi, loại che toàn bộ khuôn mặt ý.”

Lý Đạt Hanh lập tức hiểu ý.

Đây thật sự là giống với câu.

Lái xe điện nhất định phải đội mũ bảo hiểm, nếu không sẽ bị đám bạn lái Mercedes với BMW nhận ra.

Hai người nhỏ giọng oán hận vài câu, đi vào thang máy.

Lý Đạt Hanh gọi vào số trên đơn hàng: “Alo, chào ngài, tôi là nhân viên phòng cà phê Thời Gian, đã đến thang máy, ngài đang ở công ty chứ?”

“Có có! Cứ để trên bàn phía bên phải cửa đi, tôi đang đi vệ sinh, về ngay đây.” Đối phương nói chuyện rất khách khí, giọng nói còn hơi quen tai.

Lý Đạt Hanh cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp cúp máy.

Đến tầng 5, đi ra cửa thang máy.

Liếc mắt nhìn thấy cửa phòng 501 đang mở rộng.

Trên cửa còn dán một bảng hiệu, phía trên viết ‘công ty TNHH khoa học kỹ thuật internet Kim Gia’, phía dưới còn có giới thiệu.

Đi vào cửa.

Công ty cũng không có quầy lễ tân, chỉ có một hành lang ngắn, đằng sau là từng chiếc bàn làm việc.

Hoàn cảnh cũng không tệ lắm, sạch sẽ sáng sủa, còn có rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ.

Diện tích cũng không nhỏ.

Hai người gõ rương giữ nhiệt, lấy 30 ly cà phê và 30 hộp bánh gato ra rồi để lên bàn gần cửa.

Vừa mới quay đầu, thì đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trong tay đối phương còn cầm điện thoại, đang chạy về bên này.

“Lý Tuấn Dương!?” Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh đồng thời kêu lên.

Hai người vội vàng lấy tay che mặt.

Đây mẹ nó là vận may cút chó gì?!

Đi ship thì cũng thôi, vậy mà còn gặp phải người quen.

Nghĩ lại cuộc nói chuyện hôm qua trong nhóm.

Sắc mặt họ lúc đỏ lúc trắng, suýt nữa thì bị nội thương.

Lý Tuấn Dương ngẩn người, có chút không kịp phản ứng.

Nhìn đồng phục trên người họ, phía trên còn có logo và chữ ‘phòng cà phê Thời Gian’.

Lại nhìn cà phê và bánh gato trên bàn.

Hắn dùng sức dụi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Liên cười ha ha nói: “Hai anh em các người miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thật. Hôm qua còn phản bác, hôm nay lại trực tiếp đi làm luôn? Nhìn cách ăn mặc vẫn rất chuyên nghiệp! Like!”

Nói xong, trực tiếp cười to.

Cười đến gập cả người, chảy cả nước mắt.

Đám đồng nghiệp đều nhìn qua bên này với vẻ ngạc nhiên.

Trình Hà Thảo và Lý Đạt Hanh nhỏ giọng mắng vài câu, rồi cũng không dám ở lại đây.

Mang theo rương giữ nhiệt, vội vàng chạy đi.

Lý Tuấn Dương lưu video vừa quay xong, liền nói với đám đồng nghiệp: “Bạn tôi mở quán cà phê, mời chúng ta một bữa, mọi người qua lấy đi.”

Đám đồng nghiệp lập tức hưng phấn.

Mấy nữ đồng nghiệp nhìn thấy logo thì vui vẻ nói: “Đây là cà phê của phòng cà phê Thời Gian! Còn có bánh gato nữa!”

“Là cửa hàng đang rất hot trên mạng, nghe nói là không rẻ.”

“Cà phê thêm bánh gato, một phần cũng phải hơn 50 đồng!”

“Tuấn Dương, bạn anh mở à? Thâm tàng bất lộ nha!”

Trong bầu không khí náo nhiệt và vui vẻ.

Lý Tuấn Dương trực tiếp mở nhóm bạn đại học, up video vừa quay lên.

Nhấn lại: “@All, hôm nay gặp phải hai anh chàng shipper vô cùng nhiệt tình, đã mang đến vui vẻ cho tôi. Cảm ơn @Trình Hà Thảo @ Lý Đạt Hanh đã phục vụ nhiệt tình! Thật mẹ nó high!”

Đang là giờ làm việc.

Đại đa số bạn học đều online, nhìn thấy tin của Lý Tuấn Dương, lập tức tò mò mở video xem.

Ngay sau đó là những nét mặt kinh ngạc.

Vô số tin tức nhảy ra.

Trình Hà Thảo cũng coi như là ‘danh nhân’ trong nhóm.

Nhìn dáng vẻ bây giờ của hắn, kết hợp với chuyện tối qua, mọi người đều khiếp sợ.

“Thật hay giả? @ Lý Tuấn Dương.”

“Không phải là AI đổi mặt chứ?”

“Chắc là không, video không có dấu vết chỉnh sửa, rất tự nhiên.”

Lý Tuấn Dương: “Tuyệt đối là chân thật! Tiểu Thảo nha, mặc dù nhà phá sản, trở nên nghèo túng, nhưng mà có thêm một ưu điểm, chính là biết nghe lời khuyên.”

“Đừng nói, mặc bộ đồ này đúng là rất thuận mắt!”

“@Trình Hà Thảo làm phiền lấy cho tôi 1 ly cappuccino.”

“@Trình Hà Thảo cho tôi một ly...”

...

“Tiểu Thảo, mau ra tiếp khách.”

Theo tình thế lên men, càng ngày càng náo nhiệt.

“Khá lắm! Mấy người đang hùn vốn quay phim à? Hay là quay video ngắn? Up TikTok nhớ báo tôi biết.”

“Nhất định sẽ hot! Tiểu Thảo đang muốn chuyển sang làm diễn viên hài sao?”

“@Trình Hà Thảo @ Lý Đạt Hanh, mau gửi tài khoản TikTok đi! Tôi muốn like!”

...

La Khải Lượng: “Mọi người quá xấu xa rồi, Tiểu Thảo và Lão Hanh đều tức đến out nhóm rồi, những người chưa kịp nói chuyện như chúng tôi phải làm sao giờ?”

La Khải Lượng: “Không được, tôi không nhịn được, nhất định phải đăng lên vòng bạn bè, lại đăng lên TikTok, chuyện này quá thú vị!”

“Mau lên, tôi like cho!”

...

Chương 435: Sủi cảo

Văn phòng tổng giám đốc.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘hoàn trả đủ số’ đã hoàn thành.”

“Bạn nhận được ‘gói quà ngẫu nhiên’ x1.”

Đường Tụng không mở ra luôn.

Loại gói quà này phải xem may mắn.

Có thể tích lũy lại.

Chờ đến khi sử dụng ‘ấn ký may mắn’, nhận được buff may mắn +10 thì lại mở.

Đóng giao diện.

Rời khỏi nhóm chat náo nhiệt.

Đường Tụng để điện thoại xuống, nằm ngửa ra ghế, nhìn lên trần nhà.

Đối với nhiệm vụ này, hắn cũng không có quá nhiều vui sướng.

Trong đầu còn đang suy nghĩ đến tình cảnh của Trương Nghiên.

Nếu như không có tấm ảnh kia, không có những dòng chữ kia.

Nếu như không biết tình cảm của tinh khiết của đôi phương.

Có lẽ lúc này hắn sẽ thấy thương hại và cảm khái nhiều hơn.

Cũng có thể thần nhiên giúp đỡ một tay.

Nhưng bây giờ, hấn muốn làm chính là, cung cấp trợ giúp hữu hiệu nhất, mà không làm tổn thương đối phương.

Mỗi người đều là nhân vật chính trong thế giới của mình.

Trong mấy năm nay, hấn bận rộn ‘sáng tạo tập đoàn Đường Tông’.

Những bạn học kia cũng có trải nghiệm riêng và có các câu chuyện của riêng mình.

Hoặc là bi thương, hoặc là vui sướng, hoặc thành công, hoặc thất bại...

Ông ọc... bụng đang kêu than.

Đường Tụng lấy lại tinh thần, lúc này mới nhớ mình quên ăn cơm trưa.

Hấn cười tự giễu.

Lần trước quên ăn cơm, chính là ngày bị đuổi việc.

“Quả nhiên, mặc kệ tài phú gia tăng đến mức nào, về mặt tình cảm, mình vẫn không đủ rộng rãi như cũ.”

Vuốt vuốt cái bụng khô quắt.

Đường Tụng đứng dậy, đi đến khu ăn cơm của nhân viên, đảo mắt nhìn qua, cũng không phát hiện công cụ có thể dùng.

Nghĩ nghĩ, liền quay người, đi đến phòng marketing.

Nơi này trước mắt có 28 người, là bộ môn đông người nhất trong công ty.

Chịu trách nhiệm marketing nhãn hiệu và mở rộng cửa hàng.

Hơn 3 giờ chiều.

Ngoài cửa sổ trong suốt, nắng ấm bao phủ toàn bộ khu làm việc.

Phơi cho người uể oải.

Cộng thêm công việc khá nhàn nhã.

Không ít người đang lười biếng, cũng có mấy người châu đầu ghé tai thảo luận gì đó, trong đó còn có lãnh đạo cũ Lão Thôi.

Đây coi như là tác phong làm việc của Lão Thôi đi, lúc bận rộn thì dốc sức tăng ca, không lảng nhãng.

Lúc rảnh thì thanh thoi, đầu tư cổ phiếu, nói chuyện với con trai, lên mạng mua sắm.

Tại một góc hẻo lánh, Trầm Ngọc Đình đang cúi đầu gõ bàn phím.

Nàng rất nghiêm túc, có vẻ rất tập trung.

Theo Đường Tụng tới gần.

Khu làm việc dần dần yên tĩnh lại.

Mọi người vừa tò mò lại vừa khần trương.

Công ty chiếm nguyên cả một tầng, văn phòng lãnh đạo và khu làm việc của nhân viên là tách ra.

Vị tổng giám đốc này rất ít khi xuất hiện ở đây.

Đường Tụng đứng ở sau lưng Trầm Ngọc Đình, nhìn phong thái yếu điệu của nàng.

Phong cách ăn mặc của nàng đã có chút thay đổi, càng thời thượng trẻ trung hơn.

Cứ đứng như vậy một lát.

Đám nhân viên chung quanh đều nhìn trộm bên này.

Không ít cô gái đang hâm mộ vị quản lý Trầm này.

Cũng bắt đầu học theo, gõ bàn phím ‘lộp bộp’.

Muốn hấp dẫn sự chú ý của nam thần.

Ờng ọc... cái bụng lại đang kêu than.

Trầm Ngọc Đình vô thức sờ bụng mình.

Lại nghi ngờ mà quay đầu lại.

Liền nhìn thấy Đường Hồ Lô.

Nàng đầu tiên là nở nụ cười mừng rỡ, sau đó lập tức thu liễm.

Dù sao cũng đang ở nơi làm việc, với lại Đường Tụng còn là ông chủ của mình.

Đường Tụng sờ bụng, cười nói: “Tôi nhớ em hay mang cơm trưa đúng không?”

“Ừm!” Trầm Ngọc Đình gật đầu, chỉ cảm thấy nụ cười của hắn còn chói mắt hơn ánh nắng.

“Cho tôi mượn hộp cơm đi nhé?”

“Anh chưa ăn trưa?” Do dự một chút, nàng quan tâm hỏi: “Hay là tôi mua giúp anh một phần nhé? Tuy nhiên... giờ này nhà ăn đã nghỉ rồi. A đúng rồi, bên dưới còn có một nhà La Sâm, có cơm nắm, bánh bao, đồ Quan Đông, anh muốn ăn không?”

“Không cần, hôm nay lập đông, trong nhà gửi ít sủi cảo, tôi dùng lò vi sóng làm nóng là được.” Đường Tụng vỗ vai nàng, biểu thị đã nhận ý tốt của đối phương.

Trầm Ngọc Đình hơi đỏ mặt.

Tay Đường Tụng thật ấm áp nha.

“Tôi lấy cho anh!” Trầm Ngọc Đình lấy ra một túi giữ nhiệt in hình hoạt hình.

Đường Tụng còn nhìn thấy các loại đồ dùng hàng ngày ở trong ngăn kéo của nàng.

Trầm Ngọc Đình lại lấy ra hộp com thủy tinh sạch sẽ từ trong túi giữ ấm, rồi đưa qua.

Đường Tụng tiếp nhận, nháy mắt với nàng: “Vậy tôi không khách khí với em.”

Trầm Ngọc Đình do dự một chút, lại đưa đĩa của mình ra.

Đang định đưa cho Đường Tụng.

Đám đồng nghiệp lập tức ồn ào.

“Đường tổng, tôi có bộ đồ ăn dùng một lần, ngài cần không?”

“Đường tổng, tôi là người tỉnh Tấn, có mang dấm Trần ở quê nhà đến, ngài cầm lấy ăn sủi cải đi.”

“Tôi có ớt!”

“Báo cáo, tôi có mì...”

“Tôi có kim chi...”

...

Nhìn đám nhân viên nhiệt tình, Đường Tụng cũng không khách khí, chọn một số thứ cần dùng.

Ăn sủi cải, không có dấm là không được.

Sau đó, hắn lại chú ý đến đôi đĩa trong tay Trầm Ngọc Đình.

Trực tiếp đưa tay cầm lấy.

Mỉm cười với nàng: “Muốn nếm thử không, cha tôi làm sủi cải rất ngon.”

Trầm Ngọc Đình hơi sững sờ.

Chớp chớp đôi mắt, thế nào cũng không nói được lời từ chối.

Nàng vuốt vuốt bụng, ra vẻ phục tùng nói: “Cũng được, trưa này chỉ ăn salad, vẫn còn hơi đói.”

Nói xong liền đứng lên, giúp Đường Tụng cầm giấm chua, ấm, kim chi...

“Bảo cáo, tôi cũng muốn ăn sủi cảo!”

“Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn! Lâu rồi không được ăn!”

“Ông chủ, ngài quá bất công, sao chỉ mời mời mỗi quản lý Trần?”

...

Những người ồn ào đều là các thực tập sinh mới vào làm, đều là người mới nhận từ trường học.

Vẫn còn giữ lại phong cách trong trường.

Những nhân viên nhiều tuổi hơn thì không khỏi lắc đầu khi nhìn thấy một màn này.

Bọn họ cũng không dám đùa với ông chủ như vậy.

Đường Tụng cũng không mjaobXỔ cảm, dù sao hắn cũng là người trẻ tuổi.

Với lại hình thức quản lý của văn hóa Đường Trình là như vậy.

Tầng quản lý không nhiều, lại cổ vũ bầu không khí hòa hợp giữa nội bộ.

Chỉ cần công việc ok, tất cả đều dễ nói.

Đường Tụng khụ khụ hai tiếng, mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Hắn mở miệng nói: “Xem ra đãi ngộ của công ty chúng ta vẫn quá kém, nhân viên đều không ăn nổi sủi cỏ. Như vậy đi, bắt đầu từ hôm nay, tiền ăn sẽ tăng từ 20 lên 30 đồng.”

Hắn vừa dứt lời.

Tiếng vỗ tay và hoan hô vang lên như sấm.

...

Lấy sủi cỏ ra rồi bỏ vào hộp cơm.

Đổ nước nóng, để vào lò vi sóng, hẹn giờ 8 phút.

Một lát sau,, Đường Tụng gấp một miếng sủi cỏ lên, hơi nóng đập vào mặt.

Thổi thổi, chấm vào nước dấm ớt.

Sủi cỏ lập tức nhiễm thêm một tầng màu sắc, thềm ăn +1.

Nhét một cái vào miệng.

Nhân thịt thơm nức, vỏ bánh dai dài, vừa chua vừa cay.

Hương vị phức tạp rất giống với tâm trạng của hắn bây giờ.

Trầm Ngọc Đình yên tĩnh nhìn Đường Tụng, luôn cảm thấy Đường Tụng hôm nay rất khác.

“Nào, há mồm!” Đường Tụng đưa một cái qua.

Trầm Ngọc Đình vô thức há mồm, nhai nuốt xong mới cười nói: “Ngon thật!”

Hai người đối mặt nhau, vừa ăn sủi cỏ vừa trò chuyện.

“Ngon nhất ở Ô Sơn chính là nhân thịt heo củ cải của mẹ em, có cơ hội thì mang cho tôi một chút nhé?”

“Thật ra mẹ tôi thường xuyên gửi lên, cũng bảo tôi đưa cho anh một chút, chỉ là... hơi ngại, nếu anh thích, ngày mai tôi mang cho anh.”

Chương 436: Món quà đầu tiên

Đại học sư phạm Yên Thành.

Tối hôm qua Thu Thu mất ngủ, hôm nay dậy hơi muộn.

Ăn trưa xong, nàng và Trương Linh Linh lập tức tập trung vào biên tập và điều sắc.

Các nàng làm rất tỉ mỉ, chọn lựa ra màn ảnh tốt nhất, lập đi lập lại thử các loại hiệu quả khác nhau.

Đến 5 giờ chiều, video sơ bộ hoàn thành.

Vừa hay thức ăn ngoài đã đến, hai người liền ngồi ăn.

Vừa ăn vừa xem lại video ngắn 20 giây này.

Ăn tối xong.

Trương Linh Linh nhanh nhẹn thu dọn mặt bàn, vỗ tay một cái nói: “Bảo bối, tiếp đó phải xem quan hệ của cậu rồi!”

“Ừ, Trương Soái Ba Trương sư huynh bên thiết kế truyền thông rất tốt bụng, sau khi tốt nghiệp đã vào làm trong công ty điện ảnh, có sư huynh hỗ trợ, chắc là không có vấn đề.”

“Mau lên mau lên! Video này tuyệt đối sẽ hot!” Trương Linh Linh đã có chút không kịp chờ đợi.

Thu Thu lấy điện thoại ra, bấm số của vị sư huynh này.

...

Hàng Thành, Trương Soái Ba bóp bóp cái cổ mỗi nhừ, ngáp một cái.

Gần đây khá nhiều việc, toàn bộ tổ dự án đều tăng ca một tháng trời.

Bây giờ nhìn vào màn hình trước mắt, hấn còn thấy có chút bóng chồng.

Hết cách, bây giờ có ngành nghề nào không điên cuồng chạy đua chứ?

Lãnh đạo cầm đầu 997, còn hứa sau khi hoàn thành sẽ lì xì.

(997 = 9 giờ sáng đến 9 giờ tối, 7 ngày/ 1 tuần)

Tất cả mọi người chỉ có thể cố gắng, liều mạng nghiền ép bản thân.

Trương Soái Ba năm nay 25, dáng dấp có chút béo lùn.

Khuôn mặt tròn tròn, nhìn trông rất hiền hòa.

Hấn học ở đại học sư phạm, tỷ lệ nam nữ tiếp cận !:3.

Tính cách không tệ, lấy giúp người làm niềm vui.

Thường xuyên giúp đám con gái sửa máy tính, làm video, chuyển đồ...

Không có cô gái nào quen biết hấn mà không khen hấn tốt.

Dựa theo đạo lý, hấn cũng có thể tìm được đối tượng.

Nhưng không biết vì sao, cuối cùng lại không thành công một lần nào.

4 năm kia, theo đuổi 5, 6 cô gái.

Trong đó, hấn thích nhất là vị sư muội tên Tiên Thu Thu.

Hai người đều là thành viên trong hội văn nghệ, quan hệ cũng coi như không tệ.

Trước kia nàng luôn đeo kính đen, chải tóc mái.

Không thích nói chuyện, tính cách hơi kiêu ngạo, lạnh lùng.

Nhưng rất có năng khiếu trong nhảy múa và ca hát.

Mấy năm đại học.

Hắn tận mắt nhìn thấy đối phương từ một nữ sinh bình thường, biến thành một đại mỹ nữ hát hay nhảy đẹp.

Mặc dù không theo đuổi được, nhưng Trương Soái Ba vẫn luôn yên lặng chú ý đến nàng.

Số like và bình luận trên vòng bạn bè của đối phương, không bao giờ thiếu phần của hắn.

Sau khi hắn tốt nghiệp, lại biết được đối phương bắt đầu làm TikTok.

Với lại đeo kính áp tròng, làm kiểu tóc mới.

Nhìn trông như một ngự tử kiêu ngạo lạnh lùng.

Có tài nghệ, lại thêm vẻ ngoài cực phẩm, rất nhanh đã kiếm được một đám fan.

Hiện giờ, Trương Soái Ba rất thích lướt video mới của Thu Thu.

Đáng tiếc là hai ngày gần đây không có.

Hắn thở dài, ghé lên bàn, muốn chợp mắt một lúc.

Chờ tan tầm lại đi ăn một bữa cơm, sau đó tiếp tục tăng ca.

Khúc nhạc dạo của bài ‘dạ khúc’ vang lên.

Trương Soái Ba bừng tỉnh từ con mê ngủ, đây là nhạc chuông của hắn.

Chờ đến khi nhìn thấy người gọi đến, hai mắt hắn tròn to, cả người lập tức phấn chấn.

Là Thu Thu!

Vậy mà lại chủ động gọi điện cho mình!

Trời ạ! Mình không nằm mơ chứ?

Mặc dù thường xuyên bình luận trên vòng bạn bè của đối phương, thỉnh thoảng cũng nhận được một hai câu đáp lại.

Nhưng vẫn không ngờ đối phương sẽ gọi điện cho mình.

Trong nháy mắt, trong đầu đã có vô số phỏng đoán.

Nghe máy.

Giọng điệu kích động nói: “Alo, Thu Thu, sao lại gọi điện cho anh rồi?”

“Alo, anh Ba, anh có rảnh không?”

Đối diện truyền đến giọng nói mang tiêu chí ngự tử của đối phương, rất êm tai.

Trương Soái Ba dùng sức dí điện thoại vào tai, sợ tín hiệu không tốt, bỏ qua lời nói của đối phương.

“Rảnh, có rảnh, em có chuyện gì cần anh hỗ trợ à? Cứ nói đi, không cần khách khí với anh Ba.” Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, để mình gần với cột tín hiệu hơn.

“Vậy thì tốt quá, là thế này, em mới quay một video, cần làm đặc hiệu. Anh cũng biết, em và Linh Linh tương đối nghiệp dư, hiệu quả không lý tưởng lắm, cho nên mới muốn mời anh giúp đỡ, được không?”

Nhìn đi nhìn đi!

Mình kiên trì chia sẻ năng lực của bản thân lên vòng bạn bè, mỗi ngày đều đăng một hai kỹ xảo nhỏ.

Không phải nữ thần đã chủ động yêu cầu hỗ trợ rồi sao?

Đây là tin tưởng bằng trời nha!

Trương Soái Ba kích động đến đỏ cả mặt, dùng sức vỗ ngực nói: “Xem em nói gì, có gì mà không được, em gửi đến hòm thư của anh, sáng mai anh sẽ gửi trả em thành phẩm!”

“Đúng rồi anh Ba, anh cứ báo giá như thị trường cho em là được, không thể để anh làm không công, nhất định phải trả công.”

Trương Soái Ba lắc đầu nói: “Đừng đừng đừng, đừng trả tiền! Chúng ta quen biết 4 năm rồi, nếu anh lấy tiền của em, anh còn là người sao? Việc này không thể thương lượng! Em tranh thủ gửi qua đi, cần hiệu quả thế nào thì cứ nói!”

“Chuyện này...” Thu Thu cảm thấy rất ngại.

“Thu Thu, em yên tâm, với thực lực của anh, bỏ chút thời gian là làm xong loại video nhỏ này, không cần quá bận khoăn.”

“Được rồi, vậy thì cảm ơn anh Ba!”

Một câu cảm ơn của Thu Thu, làm Trương Soái Ba như bay lên.

Cúp máy.

Hắn trở về chỗ ngồi, không để ý đến ánh mắt hỏi thăm của đám đồng nghiệp.

Mở hòm thư, đúng đưa chân chờ đợi mail của Thu Thu.

Rất nhanh, đã có một mail mới.

Trương Soái Ba nắm chặt nắm đấm, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Download xong.

Mở ra xem một chút.

Vốn cho rằng có thể nhìn thấy khuôn mặt và dáng người hoàn mỹ của Thu Thu.

Không ngờ lại là một nam sinh đẹp trai đội mũ lưỡi trai.

Nội tâm thấy hơi không thoải mái.

Rất nhanh, Thu Thu biến thân Cat girl đã xuất hiện.

Nội tâm không thoải mái lập tức tan thành mây khói.

Không hổ là nữ thần! Quá mẹ nó đẹp!

Khởi công!

Mở thư ra xem yêu cầu đặc hiệu của Thu Thu.

Chủ yếu là tăng thêm đặc hiệu cho xe máy và người lái sau khi biến thân.

Thể hiện tốc độ, kích thích, cool ngầu...

Lại thay đổi bối cảnh, để cho hoàn cảnh biến thân trở nên âm u bá đạo hơn một chút.

Thân là một người chuyên nghiệp, Trương Soái Ba cũng rất có năng lực.

Chỉ suy nghĩ một chút, đã có ý tưởng.

Khởi công!

“Soái Ba, đi, đi ăn cơm thôi!”

“Mọi người đi đi, tôi bận một chút, giúp tôi lấy một hộp mỳ là được!”

...

“Soái Ba, 11 giờ rồi mà còn chưa về à?”

“Mọi người đi trước đi, tôi ngủ ở công ty.”

...

“Soái Ba, chào buổi sáng, hôm nay đến sớm vậy? Mới 7 rưỡi, đủ liều nha!”

“Soái Ba, cậu sao thế?! Soái Ba, tỉnh lại đi!”

Trương Soái Ba ngẩng đầu lên, ngây ngốc một lúc.

Mơ mơ màng màng nói: “Ah, không cẩn thận ngủ gật!”

...

Trong thời gian chờ đợi video.

Thu Thu một mực nhìn tấm ảnh trên điện thoại và ngẩn người.

Đó là nàng mượn cơ hội quay chụp, chụp một tấm cận mặt Đường Tụng.

Dùng chiếc máy ảnh Sony kia để chụp.

Trong phòng thể dục tràn đầy ánh nắng tươi sáng.

Đường Tụng mặc trang phục ‘nhân gian’, đội mũ lưỡi trai, nở nụ cười âm ỉ.

Giống như hòa tan với ánh sáng.

Trong lòng nàng mừng rỡ đến cực điểm, muốn chia sẻ ra ngoài.

Nàng mở nhóm ‘fan Tháng Tư số 1’ và ‘fan Tháng Tư số 2’.

Thân là chủ nhóm, tự nhiên phải khác biệt một chút.

Hai cô bé lấy được cà phê kia, bây giờ vẫn còn đang khoắc lác trong nhóm.

Để nàng hâm mộ không thôi, đồng thời cũng hết cách.

Hiện giờ có tấm ảnh này, có thể dè bẹp bọn họ.

Gửi đi.

Nhắn lại: “Tháng Tư sắp tuyên bố video mới, thỉnh chờ mong! Tuyệt đối rung động!”

Vừa nhắn lại, hai nhóm chat lập tức nổ tung.

Tháng Tư đã rất lâu rồi không up video mới!

Một đám người bắt đầu líu ríu.

Không ít người hâm mộ @ Tiên Bảo, hỏi thăm quan hệ giữa nàng và Tháng Tư.

Thu Thu nhìn đám người ghen tị trong nhóm.

Liền nở nụ cười vui vẻ.

...

Ma Đô.

Tô Ngư đang quay chụp quảng cáo chợt dừng lại.

Đi vào khu nghỉ ngơi, vẫy tay với trợ lý Trương Tiểu Vũ.

Trương Tiểu Vũ vội vàng chạy qua, cúi người lại gần, nói khẽ: “Chị Ngư, nhóm chat chị bảo em nằm vùng, đã có động tĩnh mới liên quan đến vị kia.”

Tô Ngư vốn đang hồ hững lập tức ngồi thẳng, duỗi tay nhận điện thoại.

Ấn mở tấm ảnh kia.

Ánh mắt lập tức rơi vào gương mặt kia, nhìn một lúc lâu.

Hai mắt nàng hơi run run.

Chu ý đến chiếc mũ lưỡi trai đến đầu hấn.

Tô Ngư phóng to hình ảnh, tìm kiếm dấu vết mình để lại trên mũ.

Ngay sau đó, nước mắt nàng đã chảy xuống.

Là nó!

Đây là món quà đầu tiên mà hấn tặng cho nàng!

Chương 437: Ung thư

Đường Tụng ngồi trong thư phòng, yên tĩnh nhìn màn hình máy tính.

Trong video, Liễu Bảo Nguyệt đang ăn sủi cỏ và trứng mặn.

Đôi mắt đã cong thành trăng lưỡi liềm, hết sức đáng yêu.

“Ngon thật! Tay nghề của chú quá tốt! Rất nhớ mấy món chú làm, ăn cơm có thể ăn thêm một bát!”

“Nói đến thì sau khi tốt nghiệp trung học, em rất ít khi đến nhà anh ăn cơm.”

Khóe miệng Đường Tụng ngậm lấy nụ cười như có như không.

Liễu Bảo Nguyệt chột cứng lại, đỏ mặt nói: “Còn không phải là... không phải là... ngại sao!”

“Là bởi vì từ chối lời tỏ tình của anh, nên ngại không dám đến?”

Liễu Bảo Nguyệt có chút chột dạ.

Lập tức phòng má lên.

Ra vẻ rất tức giận: “Em mới không ngại! Là do anh thường xuyên không ở nhà, nghỉ hè nghỉ đông cũng không về, ban đầu em còn thường xuyên hỏi anh. Anh đều nói là đang bận, còn thường xuyên không trả lời tin nhắn của em.”

“Sau đó em liền hờn dỗi, không đi tìm anh nữa, không ngờ anh cũng không có lương tâm, không đi tìm em! Cũng may khi đó còn không phải người yêu, nếu anh là bạn trai em, mà

dám xem nhẹ em như vậy, em sẽ... Với lại, em cũng không biết anh đang lập nghiệp, anh không nói gì cả, em còn tưởng là anh đang trốn tránh em!”

Nói xong, trong mắt nàng đã có chút hơi nước.

Đôi mắt to ngập nước chớp chớp, vô cùng ủy khuất.

Đường Tung hơi sững sờ, chuyện này... đúng là không cách nào giải thích.

Trong ký ức của hắn, mình một mực trầm mê vào game, lúc đó đúng thật là hơi high.

Thư ký Kim trong game nói chuyện dễ nghe, ăn mặc gợi cảm, còn ôn nhu và hiểu chuyện như vậy.

Cộng thêm tập đoàn càng ngày càng phát triển.

Mở khóa từng cái kịch bản mới, nhân vật mới, nhiệm vụ mới...

Liễu Bảo Nguyệt hẹn mình ra ngoài, đúng là có từng từ chối.

Có đôi khi vì quá mê mẩn, thậm chí còn quên trả lời tin nhắn của nàng.

Nghĩ đến đây, hắn cũng cảm thấy đuối lý.

Liên diệu dàng nói: “Đừng khóc, chờ em huấn luyện xong, chúng ta cùng về một chuyến, để cha anh làm một bàn cho em ăn, chúng ta lại đi chơi vài ngày.”

“Em còn muốn anh nấu cơm cho em ăn, ít nhất phải ba món.”

“Được!”

“Anh phải đi dạo siêu thị, dạo phố với em, ba ngày liên tục.”

“Được!”

“A đúng, còn phải mặc đồ tình nhân!”

“Được!”

“Lại cho em xem nhật ký của anh!”

“Không được!”

“Tiểu Tụng, lần sau đến nhà anh, có cần mua quà cho cha mẹ anh không, không biết vì sao em thấy hơi khân trương.”

“Cha mẹ anh vẫn coi em là con gái, em đến là họ vui rồi!”

...

Ban đêm, Đường Tụng có chút mất ngủ.

Đọc sách một lúc.

Hắn ngồi trên ban công phòng ngủ, đón gió lạnh uống mấy lon bia.

Chờ đến hơn 2 giờ sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

Còn nằm mơ.

Hắn trở về kỳ nghỉ hè sau cuộc thi tốt nghiệp.

Thư thông báo trúng tuyển còn nằm bên cạnh.

Bên ngoài là cơn mưa phùn, làm thời tiết ngày hè mát mẻ hơn.

Cha mẹ đang bận rộn trong bếp, thỉnh thoảng lại có tiếng trò chuyện vui vẻ truyền ra.

Công việc của cha dù vừa mệt vừa bận, nhưng vẫn cố tình xin nghỉ, trở về làm đồ ăn cho hắn.

Bọn họ trẻ hơn bây giờ một chút, ít tóc trắng hơn một chút.

Mặc dù chỉ là một trường học bình thường, nhưng bọn họ cũng đã rất hài lòng.

Trong nhóm chat bạn học thì đang thảo luận cuộc sống đại học và kỳ nghỉ hè nhàn nhã.

Không có sách giáo khoa, không có thi cử mệt mỏi.

Hắn ngồi trước máy tính, chơi LOL với bạn học, thỉnh thoảng lại uống vài ngụm coca.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Ngay sau đó, Liễu Bảo Nguyệt đi đến.

Cầm thư thông báo xem một chút.

Lại chuyển cái ghế đến bên cạnh hắn.

Chờ hắn chơi hết ván.

Nàng bắt đầu giới thiệu cho hắn và tình hình phát triển tương lai của ngành máy tính mà nàng mới tra được trên mạng.

Hai người ngồi trò chuyện rất lâu.

Chờ làm cơm xong, Liễu Bảo Nguyệt cười hì hì nói: “Hi hi, thật ra em đến để ăn chực.”

...

Ngày 8 tháng 11 năm 2022, trời trong xanh.

Đường Tụng mở mắt ra, thần sắc xuất hiện vẻ hoảng hốt.

Thì ra một buổi chiều bình thường của bốn năm trước.

Lại ấm áp và hạnh phúc như vậy.

Nội tâm mệt mỏi vì chuyện của Trương Nghiên, tựa như cũng khôi phục rất nhiều.

Đỉnh linh linh...

Là Trương Hạo gọi đến.

Đường Tụng nhìn đồng hồ, vậy mà đã 10 giờ sáng.

“Alo, Hạo Tử!”

“Tiểu Tụng, tôi vừa rời khỏi bệnh viện, tôi đã tìm hiểu rõ ràng chuyện của Trương Nghiên rồi.”

Đường Tụng ngồi dậy: “Ông nói đi!”

“Chuyện còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, mẹ cô ấy bị tuyến dịch lim pha, tính chất tương tự với ung thư, thời kỳ cuối!”

Đường Tụng chợt nắm chặt tay lại.

Cha tàn tật, mẹ mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối.

Một cô gái 23 tuổi còn chưa tốt nghiệp, phải đổi mặt thể nào?

Giống như nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của Đường Tụng, Trương Hạo giải thích: “Thật ra bệnh của mẹ cô ấy có thể chữa được, cũng trị bệnh bằng hóa chất, thuốc... có thể kéo dài thời gian sinh tồn của người bệnh.”

“Nhưng mẹ Trương Nghiên lao động thời gian dài, cộng thêm thân thể vốn không tốt, cho nên không chịu được tác dụng phụ của hóa chất. Bác sĩ đưa ra một loại phương pháp trị liệu mới, liệu pháp tế bào CAR-T.”

“Cũng chính là thứ đang rất hot trên mạng, giá trị hơn 1 triệu. Qua kiểm tra sơ bộ, mẹ của Trương Nghiên phù hợp với yêu cầu của liệu pháp này. Tuy nhiên... chỉ một mũi thuốc đã 1.2 triệu rồi, còn có rất nhiều phí tổn lung tung khác nữa.”

Nghe Trương Nghiên nói xong, Đường Tụng cuối cùng cũng thở ra.

Hắn trực tiếp nói: “Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Bác sĩ nói, liệu pháp CAR-T mới nhất có 80% không chế được bệnh tình, còn có tỷ lệ chữa tận gốc, với lại bệnh nhân

không cần chịu tội, đây là lựa chọn tốt nhất với mẹ của Trương Nghiênn.”

“Vây thì tốt, làm phiên ông rồi.” Đường Tụng yên tâm, đây coi như là may mắn trong bất hạnh.

Trương Hạo yên lặng một chút, chần chờ nói: “Tiểu Tụng, ông muốn giúp Trương Nghiênn, tôi hiểu, nhưng tốt nhất phải suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, đây là 1.2 triệu, không phải con số nhỏ.”

“Ông yên tâm, với tôi thì không nhiều, nếu như ngày nào đó ông cần giúp đỡ, tôi cũng sẽ không do dự.”

Trương Hạo thở sâu: “Tốt, nếu như có cần gì, thì cứ nói với tôi bất cứ lúc nào.”

Cúp máy.

Đường Tụng bật máy tính, bắt đầu lên mạng tìm hiểu về liệu pháp tế bào CAR-T và tuyến dịch lim pha.

Dần dần bình tĩnh lại.

Còn tốt hơn hẳn nghĩ.

Liệu pháp tế bào CAR-T, đó là rút tế bào miễn dịch của người bệnh, tiến hành cải tạo gen nhằm vào tế bào ung thư, những tế bào miễn dịch được cải tạo này sẽ sinh sôi liên tục, rồi tiêu diệt tế bào ung thư.

Loại liệu pháp này đang là hi vọng chiến thắng ung thư của nhân loại.

Trước mắt, liệu pháp này chỉ nhằm vào một số bệnh ung thư, bệnh của mẹ Trương Nghiênn cũng nằm trong số đó.

Hiện giờ, trong nước có ba loại thuốc CAR-T được phê chuẩn trên thị trường.

Giá cả đều khoảng 1.2 triệu.

Trong đó, loại được công nhận tốt nhất có giá 1.25 triệu NDT.

Đây là một sản phẩm trong nước.

Cũng là loại thuốc CAR-T thứ năm được phê chuẩn trên toàn cầu.

Thu hoạch được rất nhiều vinh dự trong và ngoài nước.

Cũng là sản phẩm của sinh vật Đường Y, là công ty con của tập đoàn Đường Tổng, tổng bộ nằm ở Ma Đô, giá trị thị trường vượt qua trăm tỷ.

Là một xí nghiệp chế dược sinh vật công nghệ cao, có dây chuyền sản xuất chuyên nghiệp, quốc tế hóa.

Chương 438: Tiến độ 20%

“Soái Ba, Soái Ba!” Đồng nghiệp vỗ vỗ lưng.

Trương Soái Ba mơ màng ngẩng đầu lên.

Lau nước miếng bên khóa miệng, nói: “Anh Triết, sao thế?”

Anh Triết vỗ vỗ bả vai hắn: “Cậu ngủ cả buổi sáng rồi, đến giờ ăn trưa rồi, có đi không?”

“Anh đi đi, tôi đặt thức ăn ngoài, vẫn còn việc chưa xong.”
Trương Soái Ba lắc đầu, trên mặt mang theo dấu đỏ, nhìn trông hơi buồn cười.

“Được rồi, vậy tôi đi trước.”

Đưa mắt nhìn anh Triết rời đi.

Trương Soái Ba vội vàng mở wechat, gửi tin cho Thu Thu: “Thu Thu, thật xin lỗi, có lẽ tối nay anh mới làm xong. Sếp đột nhiên giao nhiệm vụ, khá là rắc rối. Em yên tâm, anh sẽ làm tốt.”

Gửi xong, Trương Soái Ba lại bắt đầu tiếp tục cắm đầu vào làm việc.

...

Thu Thu nhận được wechat của bị sư huynh này thì thấy hơi mất mát.

Nhưng nàng cũng biết, đối phương cũng có công việc của mình.

Nàng cầm điện thoại lên, phía trên là giao diện kết bạn wechat.

Ảnh chân dung là một nhân vật hoạt hình, ID là Tháng Tư.

Nàng nhìn vào nút ‘kết bạn’.

Nhưng mãi vẫn không có can đảm ấn xuống.

Sau khi bị từ chối một lần.

Nàng thấy sợ hãi và trốn tránh khi đối mặt với chuyện này.

Chẳng may bị từ chối thì làm sao bây giờ?

Nếu như Đường Tụng thấy mình phiền thì làm sao bây giờ?

Nhưng nàng cũng biết, đây là cơ hội rất tốt.

Có thể lấy cơ hội ý kiến làm video để add wechat của Đường Tụng.

Bỏ qua lần này, không biết bao giờ mới có lần sau.

Giãy dụa một lúc, nàng vẫn cắn răng ấn xuống.

Sau đó là giao diện gửi đi.

Nàng viết: “Tôi là Tiền Thu Thu, video kia sắp xong rồi, muốn câu thông với anh một chút, hỏi ý kiến.”

Rồi lập tức gửi đi.

Cả người đều rơi vào trong chờ mong, sợ hãi, hối hận, tự trách... tâm trạng rất phức tạp.

...

Sau khi xem xong.

Đường Tụng dựa vào ghế, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Phương pháp đơn giản nhất đương nhiên là trực tiếp tới cửa, cung cấp phương án trị liệu và điều kiện tốt nhất cho đối phương.

Với tính cách của Trương Nghiênn, vì mẹ nên chắc chắn sẽ không từ chối.

Nhưng tương ứng, một mặt chậv vật nhất của nàng sẽ bại lộ trước mặt Đường Tụng.

Đây là điều khiến hấn do dự.

Tiếp đó là thông qua phương thức quyên tặng.

Tốt nhất là liên hệ với trường học của nàng, lấy danh nghĩa cứu trợ học sinh nghèo khó, quyên tặng một khoản tiền, yêu cầu nhà trường trợ giúp Trương Nghiênn đầu tiên, đồng thời giữ bí mật.

Như vậy hấn có thể bảo hộ lòng tự trọng của nàng ở mức độ cao nhất.

Nghĩ vậy, Đường Tụng liền cầm điện thoại gọi cho Lâm Vân Vinh của khách sạn.

“Alo, ông chủ!” Điện thoại kết nối, giọng nói nhiệt tình của Lâm Vân Vinh truyền đến.

Đường Tụng nói thẳng: “Giúp tôi liên hệ với đại học công nghiệp Yên Thành, tôi muốn quyên tặng một khoản tiền, lấy danh nghĩa khách sạn. Còn nữa, tôi muốn gặp mặt lãnh đạo học viện quản lý tài chính của bọn họ.”

“Vâng ông chủ, tôi làm ngay.” Lâm Vân Vinh trả lời rất trầm ổn.

Cúp máy, Đường Tụng xoa xoa trán.

Quốc tê Tinh Phong là khách sạn nổi tiếng trong Yên Thành.

Lực ảnh hưởng xã hội và quan hệ của nó rất mạnh mẽ.

Lấy danh nghĩa công ty này quyên tặng, có thể làm nhà trường coi trọng hơn, cũng có thể nhanh chóng đạt được mục

đích.

Quyết định xong, Đường Tụng cũng thả lỏng hơn.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng liếc mắt nhìn qua, là một yêu cầu kết bạn.

Đọc nhắn lại xong, hắn hơi nhú mồm.

Nói đến khi quá trình add wechat của họ vô cùng khúc chiết.

Ban đầu là mình muốn xin wechat, dù sao Thu Thu cũng là một hot girl nổi tiếng đầu tiên hắn gặp, lại còn xinh đẹp như vậy.

Nhưng không thể thành công, chỉ có thể add Trương Linh Linh.

Về sau thì không cần nói nữa.

Sau này Thu Thu lại chủ động add wechat của hắn.

Nhưng bởi vì nội tâm còn hơi khó chịu.

Cộng thêm quan hệ của hai người khá xấu hổ, có add thì cũng không biết nói cái gì.

Cho nên lúc đó hắn không để ý đến yêu cầu kết bạn kia, xem như là từ chối.

Đường Tụng mỉm cười khi nhớ lại.

Chỉ cảm thấy chuyện cũ như gió nhẹ lướt qua tai.

Hắn tiện tay đồng ý.

Còn gửi một emoji tươi cười qua.

Đứng dậy, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ.

Duỗi lưng một cái.

Có lẽ, đây gọi là trưởng thành đi!

Có một số việc, ngoài miệng không nói.

Nhưng trong lòng, tất cả đều đã kết thúc.

Người không thể nào trở nên ưu tú ngay lập tức.

Cũng không thể trở nên cơ trí và rộng rãi ngay lập tức.

Bất cứ chuyện gì đều cần một quá trình.

Để người trưởng thành lên, chưa bao giờ là thời gian.

Mà là trải nghiệm của bản thân.

Hắn mỉm cười.

Cảm giác thế giới trước mắt trở nên trong sáng rộng mở hơn.

“Keng, chúc mừng túc chủ, tâm cảnh đã trưởng thành hơn, tiến thêm một bước trên con đường Thần Hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được đạo cụ ‘thẻ đọc’.”

Thẻ đọc: Sau khi sử dụng, trong một tuần, trí lực +30, có năng lực gặp qua không quên...

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Đường Tụng hơi sững sờ.

Vậy mà lại nhận được ‘thẻ đọc’ lần nữa.

Còn chưa kịp suy nghĩ.

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên lần nữa.

“Keng, căn cứ tình hình nhiệm vụ chi nhánh và năng lực, trình độ của ký chủ, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới, tiến độ trước mắt 20%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Bạn nhận được ‘trái cây sức chịu đựng’.”

“Bạn nhận được ‘1 tỷ NDT tiền mặt’.”

“Bạn nhận được ‘chìa khóa ký ức’ x1.”

“Bạn nhận được công năng mới từ hệ thống, hệ thống đang update, dự tính 24 giờ.”

Trái cây sức chịu đựng: Sau khi sử dụng, dần dần cải thiện công năng và thể năng tim phổi, tăng cường sức chịu đựng của bản thân.

Chú: Sức chịu đựng tăng cao bao nhiêu, sẽ ảnh hưởng bởi cường độ huấn luyện, nghỉ ngơi và làm việc của người chơi. Tăng cường rèn luyện, điều chỉnh giờ giấc sinh hoạt, có thể phát huy hiệu quả tốt hơn.

1 tỷ tiền mặt: Đã chuyển 1 tỷ NDT vào tài khoản của bạn.

Chìa khóa ký ức: Sau khi sử dụng, có thể mở ra một đoạn ký ức trong thời gian đầu lập nghiệp.

Chú: Có lẽ những thứ bạn trải qua, không phải là đang chơi game!

Chương 439: Xin chào, thế giới!

Cuối cùng cũng đến 20%.

Đường Tụng vẫn đang cảm khái.

Âm báo tin nhắn đã vang lên, 1 tỷ đến sỗ.

Hắn lập tức phấn chấn, vui sướng khó mà kiềm chế.

Đây là lần đầu tiên trực tiếp thừa kế tiền mặt, mà lại là 1 tỷ.

Đối với hắn mà nói, xem như là một lần bay vọt về chất.

Mở trung tâm cá nhân ra xem.

Tuổi tác: 23 tuổi, chiều cao: 1m85, cân nặng: 80kg.

Trí lực: 78, sức chịu đựng: 74, nhanh nhẹn: 73.

Mị lực: 68.

Số dư: 1,036 tỷ NDT. Tiền ảo: 9.310.000.

Bởi vì tâm cảnh và tài phú tăng lên, mị lực tăng 2 điểm.

Hiện giờ, hắn có được nhiều tài sản và xí nghiệp có chất lượng tốt.

Số dư cũng vượt qua 1 tỷ, còn có 420 triệu tiền đầu tư.

Có thể nói là xếp hàng đầu trong toàn bộ Yến Thành này.

Mở nhà kho.

Nhìn mấy cái đạo cụ bên trong, Đường Tụng gật đầu hài lòng.

Thẻ đọc thì không cần nói, tuyệt đối là thần khí, có tác dụng rất lớn trong học tập kiến thức mới và nâng cao bản thân.

Có ‘trái cây sức chịu đựng’, sức chịu đựng 74 sẽ nghênh đón một lần tăng cường nữa.

Phối hợp thêm năng lực cực mình.

Không biết đám cầu thủ có chịu nổi không.

Nói không chừng còn phải sát nhập.

Tuy nhiên, muốn phát huy hiệu quả của ‘trái cây sức chịu đựng’ tốt hơn.

Phải cần một thời gian rèn luyện và sinh hoạt nghỉ ngơi điều độ.

Hệ thống không nói rõ là bao lâu, đại khái là tùy từng thể chất của mỗi người.

Chẳng qua là bây giờ hẳn còn có nhiều chuyện phải làm, có thể chờ rảnh rồi thì lại dùng.

Tinh... âm báo wechat lát vang lên.

Thu Thu: “Đường Tụng, xin chào!”

Nhìn thấy tin tức này, Đường Tụng hơi nhú mày.

Mặc dù chỉ bốn chữ, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy rất trịnh trọng.

Giống như mỗi một chữ đều tràn ngập tình cảm.

Đường Tụng nghĩ nghĩ.

Cũng học theo đối phương, nghiêm túc trả lời: “Xin chào, Tiền Thu Thu!”

Gửi xong, khoe miệng hẳn không khỏi cong lên.

Không biết vì sao, lại cảm thấy rất thú vị.

...

Đại học sư phạm Yên Thành, ký túc xá nữ.

Một tiếng kêu vang lên.

Thu Thu nhìn chăm chăm vào khung chat.

Nhìn ảnh đại diện, ID, lại vào trang chủ xem một chút.

Sợ đó là ảo giác của mình.

Nàng đã chờ giây phút này rất lâu.

Không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Nàng mím chặt môi, trên mặt mang theo vẻ mừng rỡ.

Khóe mắt đã có ánh lệ.

Từ khi hiểu chuyện đến nay.

Cha mẹ luôn bận rộn.

Gửi nàng ở quê, tình yêu mẩn thiếu đáng đáng thương.

Hằng năm chỉ gặp mặt một lần vội vã trong ngày tết.

Nàng sống với bà nội ở tỉnh Xuyên từ nhỏ.

Khi bị bắt nạt thì không có cha ra mặt hộ, không có mẹ dịu dàng khuyên bảo.

Nàng cảm giác mình như một gốc cỏ dài, ngoại trừ ba nội ra thì không còn ai ưa thích.

Đến khi thi tốt nghiệp trung học, bà nội qua đời.

Người nhà lại giấu diếm nàng, khiến cho nàng không thể gặp bà lần cuối.

Sau khi biết được sự thật, nàng suýt nữa thì trầm cảm.

Người thiếu thốn tình yêu, thường sẽ vô cùng khát vọng được yêu.

Trên dạ tiệc đón người mới, Vương Vân Phong lên sân khấu, đầu tiên là đọc diễn cảm câu chuyện “Ông lão đón tre”.

Lại diễn tấu một bài ‘Đêm tỏ tình’ được diễn sinh từ câu chuyện này. (Đêm tỏ tình của AYASA)

Trải nghiệm đó để nàng đắm chìm, mở rộng bản thân, thả lỏng cảm xúc.

Cũng thắm mến Vương Vân Phong.

Nàng cố gắng thoát khỏi trầm cảm.

Gia nhập câu lạc bộ.

Học ca hát, học đàn violin, học yoga, học nhảy múa...

Cố gắng cổ vũ bản thân trở nên ưu tú hơn, để bà an tâm.

Cũng muốn để Vương Vân Phong chú ý đến mình hơn.

Tất cả mọi người đều nói nàng cao ngạo lạnh lùng, nhưng nàng chưa bao giờ cảm thấy vậy.

Nàng chỉ là không muốn nói, cũng không biết nói cái gì.

Nàng là người cảm tính.

Tin tưởng vào việc cộng minh về cảm xúc và hòa hợp về linh hồn.

Mà độc tấu đàn violin của Đường Tụng.

Đã khiến nàng thoát ra khỏi khúc mắc nhiều năm của bản thân.

Cũng làm cho nàng hiểu được tình cảm của mình.

Giống như Linh Linh đã nói.

“Người cuối cùng rồi sẽ bị khốn nhiều vì thứ mình không có được thời niên thiếu, cũng cuối cùng rồi sẽ bởi vì một thứ mà cõi bỏ hoang mang cả đời.”

Thứ nàng ‘không có được thời niên thiếu’, có lẽ chính là ‘yêu mến’.

Mà Vương Vân Phong chỉ trùng hợp xuất hiện, được nàng tặng thêm đủ loại filter và làm đẹp.

Sau khi cởi bỏ khúc mắc, ngoại trừ hảo cảm thì nhiều nhất là áy náy với Đường Tụng.

Áy náy vì đã từng thất hứa và từ chối ý tốt của đối phương.

Sau đó, khi biết được hẳn chính là Thảng Tư đã từng trợ giúp mình trong phòng livestream.

Nàng càng xấu hổ hơn, cảm thấy mình quá ti tiện lại tự tư.

Tiếng nhạc chảy ra từ chiếc violin trên tay Đường Tụng, luôn mang theo tình cảm và linh hồn.

Điều này cần phải luyện tập quanh năm suốt tháng.

Nàng tin rằng, Đường Tụng có thể diễn tấu như vậy, Đường Tụng có được kỹ xảo như vậy.

Tuyệt đối cũng là một người lãng mạn lại chân thành tha thiết.

Mà mình tổn thương một người con trai như vậy, là chuyện không thể tha thứ.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hảo cảm với Đường Tụng xen lẫn với kiềm chế và hối hận.

Để cho nàng càng ngày càng nhớ Đường Tụng, toàn bộ đầu óc đều là Đường Tụng, không thể vứt bỏ.

Không biết mình hãm sâu vào trong đó từ bao giờ.

Bây giờ, cuối cùng cũng đã bước ra bước đầu tiên.

Thu Thu lau nước mắt, tiến vào giao diện của Đường Tụng.

Mở khung chat, ngón tay dài nhỏ lướt qua màn hình, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Nàng dùng sắc cắn môi.

Cảm xúc phức tạp ập ủ dưới đáy lòng.

Càng quan tâm thì càng sợ hãi.

Ông... điện thoại rung lên.

Đường Tụng: emoji tươi cười.

Thu Thu chớp chớp mắt.

Một lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Đường Tụng vậy mà lại chủ động nhắn tin cho mình.

Nàng sờ vào emoji trên màn hình.

Trực tiếp đứng bật dậy khỏi ghế.

Trái tim đập loạn không ngừng.

Làm thế nào cũng không đè ép được tâm trạng kích động.

“Khẩn cầu trời đất buông tha cho đôi tình nhân.

Chuyện đáng sợ vĩnh viễn đừng phát sinh.

...

Cầu xin ông trời làm người tốt 15 phút.

Ban thưởng cho con nụ hôn của anh.

Như thương hại kẻ có tội...”

...

Trong miệng ngâm nga bài hát.

Không ngừng nhảy nhót trong phòng ký túc xá.

Nội tâm vui sướng là không thể diễn đạt.

Ngón tay lại lướt trên màn hình điện thoại.

Do dự xem nên nói cái gì.

Đây không phải lần đầu tiên nàng câu thông với Đường Tụng trên wechat.

Trước đó nàng thường xuyên lấy điện thoại của Linh Linh để quan tâm Đường Tụng.

Nhưng khi đó đều là lấy thân phận của Linh Linh.

Hiện giờ đến lượt mình, nàng lại không biết làm gì.

Do dự một lúc lâu.

Nàng nhớ đến Đường Tụng từng nói, hẳn là sinh viên khoa máy tính.

Nàng cũng từng thi máy tính cấp hai.

Biết trong lĩnh vực lập trình, cái demo đầu tiên đều là ‘HelloWord’.

Đại biểu cho bắt đầu một hạng mục phức tạp.

Cái này rất phù hợp với quan hệ của bọn họ.

Thu Thu nghĩ nghĩ, cắn môi gửi qua: “Xin chào, Đường Tụng!”

Nội tâm lại mặc niệm: “Xin chào, thế giới!”

Chương 440: Đường Tụng!

Đường Tụng!

Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng nhìn giới thiệu và ghi chú của ‘chìa khóa ký ức’, liền rơi vào suy tư.

Đây tuyệt đối không phải đạo cụ ở trong game.

Có thể mở ra một đoạn ‘ký ức’.

Hơn nữa ghi chú còn rất kỳ lạ: “Có lẽ những thứ bạn trải qua, cũng không phải là đang chơi game.”

Có ý gì?

Đường Tụng thầm giật mình.

Không khỏi nghĩ lại kiếp sống trò chơi bốn năm đại học của mình.

Hắn lắc lắc đầu.

Căn cứ theo trí nhớ của hắn.

Tháng 8 năm nay, hắn bị công ty cho nghỉ, sau đó nhận được hệ thống.

Giấc mơ trở thành sự thực, thế giới thực bị hệ thống can thiệp.

Tài sản và nhân vật trong game hàng lâm.

Tập đoàn Đường Tống, thư ký Kim, La Tân, Ngô Khác Chi, Tô Ngu...

Từng cái xuất hiện trên thế giới.

Trong ký ức của tất cả mọi người, hắn là đang lập nghiệp, đang phấn đấu, chứ không phải đang chơi game.

“Không đúng.” Đường Tụng lắc đầu.

Nghĩ lại.

Không biết bắt đầu từ bao giờ.

Một ít ký ức cuộc sống đại học lại trở nên mơ hồ.

Giống như có thêm một tầng kính mờ.

Hắn bắt đầu cố gắng suy nghĩ.

Nhưng luôn cảm thấy có một đám sương mù che đậy.

Không nghĩ ra! Cũng nghĩ không ra!

Mơ hồ, hỗn độn, mê mang...

Hắn thở dài, đi vào phòng quần áo, thay thời trang ‘khói lửa nhân gian’.

Trí lực +4, get!

Hắn ngồi trong thư phòng.

Cau mày suy nghĩ, luôn cảm thấy là lạ.

Hắn cắn răng.

Mở nhà kho, sử dụng ‘thẻ đọc’.

Trí lực: 112 (78+4+30).

Cảm giác quen thuộc lập xông lên đầu.

Trái tim bắt đầu đập thành thịch.

Máu tươi toàn thân gia tốc.

Thần kinh rơi vào trạng thái hưng phấn cường độ cao.

Não bộ tựa như bị một xúc cảm lạnh buốt bao bọc.

Giống như là dùng nước lạnh hạ nhiệt độ cho máy chủ siêu tần.

Trong nháy mắt, rất nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu Đường Tụng.

Hai mắt hắn như card màn hình cao cấp nhất.

Đang không ngừng sáng tối lập lòe.

Một lúc sau, biểu cảm của hắn rất ngưng trọng.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế.

Tìm được!

Cuối cùng hắn đã nhớ ra chi tiết mà mình vẫn luôn xem nhẹ, hoặc là lãng quên.

Cuộc sống đại học trước khi bị hệ thống ‘can thiệp’.

Là hắn đang trầm mê trong game.

Bây giờ nhớ lại, có rất nhiều chỗ không hợp lý!

Ví dụ như.

Hắn đắm chìm trong game bốn năm, ở ký túc xá, ở nhà, ở lớp học, ở thư viện...

Những người khác không tò mò gì sao?

5 người bạn cùng phòng của hắn thì sao?

Một mình bạn cầm đầu chơi game offline trong ký túc xá.

Bởi vì chơi quá high, quá hưng phấn, quá kích động, cười ngây ngô, vỗ tay tán thưởng...

Bạn cùng phòng không tò mò sao?

Bọn họ không nhìn thấy quá trình chơi game sao?

Dù sao game này cũng rất đẹp, hình ảnh tinh mỹ chân thật, phân cảnh không khác gì thế giới thực.

Chi tiết phong phú làm cho người ta phát điên.

Hơn bất kỳ game AAA nào mà hắn từng biết.

Là một game offline vượt thời đại.

Chỉ cần bạn cùng phòng hơi chú ý, tuyệt đối sẽ phát hiện ra điểm lạ.

Ví dụ như trong game, cặp đùi và tất chân của thư ký Kim rất đẹp.

Nếu như tên háo sắc La Khải Lượng nhìn thấy, đoán chừng có thể screenshots và liếm màn hình cả cắm, còn đăng lên mạng nữa.

Lại ví dụ như, nếu Lý Vĩnh Khang nghiện game nhìn thấy đồ họa của trò chơi này, đoán chừng sẽ cướp lấy máy tính của hắn.

Với lại, sự tồn tại của bản thân trò chơi này đã bất hợp lý rồi!

Thân là sinh viên khoa máy tính, thường thức cơ bản là phải biết.

Format ổ cứng, cài lại win, không kết nối mạng mà vẫn có thể xuất hiện một game.

Đây tuyệt đối là BUG.

Đương nhiên, ngoại trừ ổ cứng máy tính.

Bo mạch chủ cũng có chip memory, có thể lưu trữ.

Nếu virus game giấu ở trong đó, vậy thì đúng là hắn không nghĩ ra.

Nhưng dung lượng của bộ nhớ trên bo mạch chủ cực nhỏ.

Cái laptop hắn dùng thời đại học, tối đa cũng chỉ 8M hoặc 16M là cùng.

Loại dung lượng này, căn bản là không lưu trữ được một game offline nặng như vậy.

Chỉ một kịch bản nhỏ thôi cũng đã không chứa được rồi.

Với lại, Đường Tụng cũng hiểu bản thân mình.

Nếu như chỉ là chơi game, coi như game này rất hay, hẳn cũng tuyệt đối không trầm mê lâu như vậy, sâu như vậy.

Thậm chí còn ảnh hưởng đến cuộc sống thực tế của hắn.

Nghĩ đến lời nói của Liễu Bảo Nguyệt, và đám bạn thời đại học miêu tả, kết hợp với những chuyện mình trải qua.

Đầu óc điên cuồng vận chuyển, vô số suy nghĩ phun trào.

Không biết qua bao lâu.

Đồng tử của hắn co lại.

Đường Tụng ở trạng thái trí lực 112, chỉ thấy tê cả da đầu.

Suy nghĩ cẩn thận thì cực kỳ khủng bố!

Đây là bất hợp lý!

Tuyệt đối là bất hợp lý!

Hoặc là nói!

Tất cả đều là giả, cái thế giới này là giả!

Hắn sinh hoạt trong một thế giới giả tưởng, tất cả mọi thứ đều là số liệu, là chương trình.

Cuộc đời của hắn chỉ là một trò chơi.

Ký ức của hắn có thể bị xuyên tạc, thế giới cũng có thể sửa chữa.

Hoặc là nói!

Không phải hắn nhận được hệ thống sau khi bị cho nghỉ việc!

Mà là còn sớm hơn.

Cho nên lúc học đại học, nhận biết của hắn bị hệ thống vận vẹo!

Là không chân thực!

Hắn cho rằng đang chơi game, nhưng thực ra là hắn đang sáng tạo một xí nghiệp!

Hơn nữa, tất cả mọi thứ đều là hắn tự tay làm.

Cái gọi là trò chơi, chỉ là nhận biết chủ quan của hắn.

Mỗi một thao tác của hắn, đều đang thay đổi thế giới hiện thực.

Hắn đầu tư cổ phiếu kiếm tiền, chính là đang thao tác trên thị trường chứng khoán.

Hắn đi khảo sát công xưởng phá sản, vậy chính là hắn đi khảo sát thực địa.

Hắn bảo thư ký Kim đăng ký công ty, đó cũng là đăng ký thật.

Đương nhiên, tập đoàn Đường Tổng phát triển thuận lợi như vậy, nhất định có là có hệ thống tham dự.

Nghĩ đến đây, Đường Tụng trực tiếp đứng dậy.

Đi qua đi lại trong phòng.

Ánh mắt hắn lấp lóe, sáng tối, ngón tay run nhẹ, trái tim đập thành thịch.

Đến cùng thì mọi thứ trở nên khác biệt từ lúc nào!?

Lại qua một lúc.

Đường Tụng xoa xoa đầu.

Sau khi xác nhận bản thân không chiếm được đáp án.

Hắn lập tức ý thức được, chỉ có thông qua ‘chìa khóa ký ức’ để tìm kiếm đáp án ở trong mơ.

Có lẽ, đây chính là phương án giải quyết của hệ thống.

Tiến độ lên 20%, hắn đã có tư cách biết được một bộ phận chân tướng.

Đường Tụng nằm lên giường, cả người tiến vào trạng thái bình tĩnh.

Chọn ‘chìa khóa ký ức’, rồi lập tức sử dụng.

Rất nhanh, hô hấp của hắn trở nên đều đặn.

Giữa lúc mê mang, hắn tiến vào một giấc mơ.

Kẹt kẹt... cửa ký túc xá bị đẩy ra.

Lý Tuấn Dương đi vào phòng, Lộ Tử Khoan theo sau.

La Khải Lượng nằm giường trên thò đầu xuống, cười ha ha nói: “Tuấn Dương, đề cử cho tôi một bộ phim đi.”

“Avengers 3.”

“Tôi không phải được thần.”

La Khải Lượng bấu môi: “Đừng đùa!”

Nghe những âm thanh quen thuộc này.

Đường Tụng hơi hoảng hốt.

Lấy lại tinh thần, hắn phát hiện mình đang ngồi trên tầng dưới của giường tầng.

Cuối giường có một cái bàn nhỏ.

Phía trên là con laptop mới mua, Intel i7-8550U, card MX150.

Tại thời điểm này, laptop này coi như không tệ.

Khi đó hắn rất yêu quý nó.

Đường Tụng muốn cử động, lại phát hiện mình không không chế được thân thể.

Hắn rơi vào một loại góc nhìn thượng đế, có thể quan sát bốn phía, lại có thể cảm nhận được bản thân.

‘Đường Tụng’ của năm 2018 cuộn chân lại, đang lướt diễn đàn trường học.

Chủ đề hot nhất bây giờ là hoa khôi năm nay.

Từ góc nhìn thượng đế, Đường Tụng thậm chí có thể nhìn thấy ảnh của Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình.

Lúc này hai người nhìn trẻ hơn một chút.

Trên mặt Đồng Ngọc Ngôn còn hơi có thịt.

Ánh mắt Từ Tình trong veo, thanh tịnh lại ngây thơ ngốc nghếch.

“Đường Tụng! Đường Tụng!” Lộ Tử Khoan vỗ vỗ vai hắn.

‘Đường Tụng’ ngẩng đầu: “Sao?”

Lộ Tử Khoan chỉ vào cái bấm móng tay xinh đẹp trên mặt đất, hỏi: “Đây là bấm móng tay của ông đúng không, tôi thấy ông rất trân trọng nó, còn không cho chúng tôi dùng.”

“Của tôi, cảm ơn.” ‘Đường Tụng’ vội vàng cúi người nhặt lên.

Đây là món quà Liễu Bảo Nguyệt tiết kiệm tiền tiêu vặt mua tặng hắn vào năm lớp 10.

Rất xinh đẹp, rất chắc chắn, nhìn cũng rất cao sang, phía trên còn có một khuôn mặt tươi cười.

【^_^】

Đã dùng nhiều năm, nhưng vẫn dùng tốt.

Hắn cầm bấm móng tay, đưa đến trước mặt.

Tựa như lại nhớ đến những thời gian có nàng bên cạnh.

Thở dài.

‘Đường Tụng’ cẩn thận cất bấm móng tay vào trong cái hộp ở đầu giường.

Ngay sau đó, thân mặt hắn lộ ra vẻ hoang mang.

Trong chiếc hộp trên tay hắn, vậy mà lại có một cái bấm móng tay giống hệt như vậy.

Hắn cầm lên so sánh, ngay cả mặt cười cũng giống hệt nhau.

Chương 441: Mộng cảnh kết thúc

Sau khi nhìn thấy hai cái bấm móng tay

Đường Tụng đã hoàn toàn đắm chìm vào, hòa làm một thể với mình của năm 2018.

Hắn cầm hai cái bấm móng tay lên so sánh, nhìn thế nào cũng thấy giống nhau.

Ngay sau đó, hắn mỗi tay cầm một cái, hỏi bạn cùng phòng: “Đây là bấm móng tay của ai? Vậy mà lại giống hết của tôi?”

Những người khác nghe vậy thì đều nhìn về phía này.

“Không phải cái bấm móng tay bảo bối của ông sao?”

“Đúng vậy, nếu không muốn thì đưa tôi.”

“Ông giơ hai tay lên làm gì? Giả bộ mình có hai cái à?”

Đường Tụng kinh ngạc nhìn tay phải của mình, trên đó đã trống rỗng.

Giống như cái bấm móng tay vừa rồi không tồn tại.

Hắn cúi đầu nhìn giường, lại tìm trên mặt đất, nhưng đều không có.

Những người khác đều cho rằng hắn đang đùa.

Đường Tụng gãi gãi đầu, lúng túng nói: “Hoa mắt!”

La Khải Lượng cho hắn một ánh mắt tôi hiểu ông, nghiêm túc nói: “Đường Tụng, tôi nhất định phải nhắc nhở ông, người trẻ tuổi phải biết tiết chế, qwerty nhiều rất hại người.”

“Tử Khoan, ông cũng chú ý một chút, đêm ngủ đừng bị bên dưới lắc giường mà tỉnh.”

...

Đường Tụng trêu chọc vài câu với bọn họ, lại hoang mang nằm lên giường.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, lại vuốt ve cái bầm móng tay trong tay.

Lẽ nào mình hoa mắt thật?

Khi hắn đang suy nghĩ lung tung.

Trước mắt xuất hiện một đám chữ lóa sáng.

“Mình có tiếc nuối không? Mình có mong chờ gì với tương lai không?”

Mặc dù nói là chữ, nhưng giống như là tiềm thức của bản thân hơn.

Đường Tụng cũng không phát hiện điều khác thường gì, đầu óc bắt đầu vô thức suy nghĩ theo những dòng chữ này.

Tiếc nuối khẳng định là có.

Ví dụ như thi đại học không tốt, không vào được một trường học tốt.

Ví dụ như không thể học cùng Liễu Bảo Nguyệt, tỏ tình còn bị từ chối.

Từ đó về sau, chỉ có thể trơ mắt nhìn chênh lệch của song phương từ từ dài hơn.

Luôn cảm thấy quá khứ phải nỗ lực hơn mới đúng, như vậy mới không bất lực giống như bây giờ.

Mong chờ với tương lai?

Vậy thì nhiều lắm!

Cha mẹ khỏe mạnh, có sự nghiệp, đạt được hạnh phúc, thực hiện lý tưởng...

Đang lúc hấn mặc sức tưởng tượng về tương lai.

Thì dòng chữ trước mặt lại biến hóa.

“Mình đang nghĩ, nhất định phải nâng cao bản thân, mới có thể làm cho tương lai không còn tiếc nuối, đạt được mục tiêu.”

Nằm trên giường, hai mắt Đường Tụng lấp lóe.

Đạo lý thì hấn hiểu.

Bây giờ khổ, sau này sẽ sướng.

Đáng tiếc là hấn không có tính tự chủ mạnh mẽ như vậy.

Có đôi khi tình nguyện đọc tiểu thuyết, chơi game, chứ không muốn chạy bộ, học tập...

“Keng, bạn nhận được ‘hệ thống nâng cấp nhân sinh’.”

Âm thanh bất ngờ không làm Đường Tụng sợ hãi, trái lại còn cảm thấy rất mới lạ.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như đang nằm mơ, vô thức tiếp nhận mọi thứ bất hợp lý.

Hệ thống nâng cấp nhân sinh: Dùng thị giác ở một không gian cao hơn để mở ra một giai đoạn cuộc đời, trợ giúp ‘mình’ thực hiện nâng cao bản thân.”

“Trên dòng sông thời gian, ‘mình’ chỉ là một chiếc lá rụng bị động tiến lên, ‘mình’ không cải biến được quá khứ, nhưng ‘mình’ có thể thay đổi tương lai.”

“Hệ thống đang load...1%...10%...”

“Ý chí của ‘mình’ đang tăng lên, ‘mình’ không muốn sửa đổi tọa độ không gian, cho nên ‘mình’ sẽ có được hai bộ ký ức.”

“Load xong.”

“Có tiến vào hay không?”

Đường Tụng chớp chớp mắt, liền trả lời: “Có!”

Ý nghĩ vừa trả lời.

Đầu óc hắn lập tức trở nên rõ ràng, rục rịch.

Giống như có linh cảm và sức lực dùng mãi không hết.

Tư duy nhanh nhẹn, bình tĩnh, trầm ổn.

Cả người tiến vào một loại trạng thái đặc thù, thực hiện ‘nâng cấp’ bản thân.

Là hắn, nhưng lại giống như hắn bây giờ.

Một lúc sau, trước mắt hắn lại xuất hiện một giao diện lộng lẫy.

Đường Tụng tìm tòi một trận, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà dành cho người mới’.”

Đường Tụng lập tức cho một like, quả nhiên có phúc lợi dành cho người mới.

Tiến vào nhà kho, mở gói quà.

“Bạn nhận được đạo cụ ‘dây số xổ số’.”

“Bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ thôi diễn thị trường chứng khoán’.”

“Bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ chiêu mộ nhân vật lý tưởng’.”

Cái đạo cụ đầu tiên, có thể biết trước dây số trúng thưởng của kỳ tiếp theo.

Cái đạo cụ thứ hai, có thể sử dụng nhiều lần, thôi diễn hướng đi của năm chi cổ phiếu trong ngày.

Đạo cụ thứ ba, có thể căn cứ yêu cầu của bản thân, chiêu mộ một vị nhân tài cao cấp nhất, trở thành nhân vật trò chơi, đồng thời cam đoan độ trung thành của đối phương.

Đường Tụng không do dự, lập tức sử dụng thẻ chiêu mộ nhân vật lý tưởng.

Hắn đưa tất cả yêu cầu của mình vào, rồi xác nhận.

Tiếp đó, hắn lấy được phần thưởng hơn 20 triệu tiền xổ số, đây là sau thuế.

Thông qua ‘thẻ thôi diễn thị trường chứng khoán’, hắn kiếm được món tiền đầu tiên.

Cùng lúc đó, hắn và nhân vật ‘thư ký Kim’ cũng đang tiến hành trò chuyện trên mạng.

Trong quá trình nói chuyện.

Hệ thống còn biểu hiện trạng thái của nàng.

Thông qua tiêu hao điểm tích lũy, có thể giải quyết các vấn đề mà đối phương đưa ra.

Hai người càng trò chuyện càng hợp, càng ngày càng hài hòa.

Đường Tụng thuận lợi nhận được sự tán thành và hảo cảm của ‘thư ký Kim’.

Lần đầu tiên gặp mặt thư ký Kim, là ở một quán cà phê.

Địa điểm là do đối phương chọn.

Diện tích quán cà phê không rộng, sạch sẽ gọn gàng.

Ngoại trừ cây cối ở khắp nơi, thì còn có thể nhìn thấy mấy giá sách tinh tế xen vào giữa.

Dưới ánh đèn ấm, tràn đầy cảm giác ấm áp và tĩnh mịch.

Trong một góc cạnh cửa sổ.

Nàng ngồi tại đó, trong tay cầm một quyển sách.

Góc nghiêng khuôn mặt được chiếu sáng, giống như cón cát trên sa mạc.

Trôi chảy tự nhiên, lại có sức hút to lớn.

Đôi mắt tươi mát có thần, sáng tỏ mà tinh khiết, giống như hai viên đá quý.

Dưới ánh nắng, đôi tay xinh đẹp trắng nõn như ngọc thạch.

Nhưng Đường Tụng trong trạng thái ‘nâng cấp’ lại rất lý tính.

Hắn không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào.

Rất tự nhiên ngồi xuống, cả người thoải mái thông dong.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Đường Tụng nhìn không chớp mắt, không ngừng mô tả về kế hoạch phát triển tương lai của mình.

Trong mắt hắn có ánh sáng, nói chuyện trật tự rõ ràng, tự duy kín đáo, mang theo sức hút rất mạnh.

Làm cho thư ký Kim có ấn tượng sâu sắc ngay lần gặp đầu tiên.

Giai đoạn tiếp theo.

Thư ký Kim dựa theo yêu cầu của hắn, đăng ký một công ty TNHH.

Đường Tụng đầu tư cổ phiếu kiếm tiền.

Đồng thời dựa vào đạo cụ và nhiệm vụ của hệ thống.

Thu mua công xưởng, thanh lý chính đồn, đầu tư thăng cấp dây chuyền, chiêu mộ nhân tài, mở rộng quy mô, đầu tư thu mua...

Cuối cùng, hắn đã tích lũy được tài nguyên và tiền bạc cho giai đoạn đầu.

Trong cuộc sống hàng ngày và học tập, Đường Tụng cũng không có thay đổi quá nhiều.

Chỉ là càng trầm mặc ít nói hơn một chút.

...

Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng ngồi dậy từ trên giường, cả người vẫn ngáy ngân.

Nhìn thời gian, chỉ mới qua nửa tiếng.

Hắn nhớ lại giấc mơ vừa rồi.

Nội tâm cũng dần dần hiểu ra.

Khi hai cái bấm móng tay cùng xuất hiện, thời gian và không gian phát sinh một chuyện gì đó mà hắn không biết.

Cũng vào lúc đó, hắn nhận được ‘hệ thống nâng cấp nhân sinh’.

Toàn thân lập tức rơi vào trạng thái ‘nâng cấp’, tiến hành 4 năm bật hack.

Sáng tạo ra tập đoàn Đường Tổng có giá trị ngàn tỷ.

Căn cứ theo hệ thống nhắc nhở, để đảm bảo hắn không sửa đổi ‘tọa độ’, hắn đồng thời có hai bộ ký ức.

Bị hắn giữ lại, là ký ức xem lập nghiệp như trò chơi mô phỏng kinh doanh.

Nói cách khác, thứ chờ hắn thừa kế.

Ngoại trừ tài sản trong game, thì còn cả những ký ức chân thật này nữa.

Trong những ký ức này, có những kịch bản hắc đã trải qua, hoàn thành nhiệm vụ, có thư ký Kim, có Ngô Khắc Chi, Tô Ngư, La Tân...

Nghĩ đến thư ký Kim xuất hiện trong ký ức.

Hai mắt Đường Tụng giật giật.

Phòng cà phê Thời Gian, rất giống với nơi hai người họ gặp mặt lần đầu.

...

Lời tác giả: Không huyền huyền không khoa huyền, chỉ là lấp hố.

Nếu Đường Tụng sáng tạo toàn bộ tập đoàn và chiêu mộ nhân vật ở trong game, vậy sau này nhân vật tương tác với nhau, tiếp xúc thân mật với Tô Ngư và thư ký Kim sẽ có rất nhiều hố.

Bọn họ không có hồi ức tương đồng, Đường Tụng không quá hiểu các năng, tình cảm sẽ có tì vết.

Đây cũng là làm nền cho Tô Ngư ra sân.

Chương 442: Hot search

4 giờ chiều.

Trương Linh Linh kéo thân thể mệt mỏi về ký túc xá.

Đẩy cửa phòng, liền nhìn thấy Thu Thu đang tập yoga.

Dáng người lồi lõm cực kỳ bốc lửa, cho dù là con gái, Trương Linh Linh cũng cảm nhận được sức hút của nàng.

“Linh Linh về rồi!” Thu Thu lên tiếng chào.

Khuôn mặt xinh đẹp mang theo màu đỏ rực rỡ, khóe miệng mang theo ý cười khó có thể áp chế.

Trương Linh Linh nghi ngờ nói: “Có chuyện gì mà vui vậy? Miệng ngoác đến mang tai rồi.”

“Có sao?” Thu Thu sờ miệng mình: “Vẫn tốt mà...”

Trương Linh Linh đặt mông ngồi xuống ghế, bắt đầu oán trách việc vặt trong nhà.

Nàng là người địa phương Yên Thành, thường xuyên về nhà ăn cơm.

“Mình không nên lái xe về, mẹ mình không ngừng hỏi, có phải bị người bao nuôi hay không?”

“Mình nói là sắp tặng mà họ không tin.”

“Còn bảo mình đừng tham hư vinh, mau kết thúc quan hệ, mình sắp phiền chết rồi.”

Thu Thu mặc quần áo bó, thân thể uốn lượn thành tạo hình khoa trương.

Nàng vừa tập yoga, vừa cười tủm tỉm nói: “Nếu cậu cảm thấy phiền, vậy sang tận xe cho mình, mình không sợ phiền.”

Trương Linh Linh nhú mày, ánh mắt chột sáng ngời.

“Thu Thu, sao mình có cảm giác cậu trở về như xưa rồi nhỉ?”

Đoạn thời gian gần đây.

Hoặc là nói, từ sau khi Thu Thu nghe Đường Tụng diễn tấu violin.

Cả người đều rơi vào trạng thái ỉu xiu.

Nói chuyện buồn bã, ngày ngày thất thần.

Với lại rất lâu rồi không tập yoga.

Đủ loại hành vi khác thường hôm nay, khiến cho Trương Linh Linh tò mò.

Trương Linh Linh xông lên, mắt đối mắt với nàng.

Sắc mặt Thu Thu nóng lên, ánh mắt trốn tránh, nói: “Có sao? Mình vẫn như vậy mà?”

“Hừ hừ, không nói đúng không? Cho mình xem điện thoại đi!” Trương Linh Linh đã đoán được chân tướng: “Cậu thay đổi nhiều như vậy, chắc chắn là có quan hệ với Đường Tụng.”

Thu Thu cúi đầu cười khẽ, không giấu diếm, nói: “Đường Tụng, đã đồng ý kết bạn wechat với mình.”

Trong ánh mắt ‘quả là thế’ của Trương Linh Linh.

Nàng vui vẻ bổ sung: “Đường Tụng còn chủ động chào hỏi mình, còn gọi tên mình...”

“Được rồi!” Trương Linh Linh ê ẩm nói.

Nhìn dáng người như ma quỷ của bạn thân.

Cũng chạy đi thay quần áo tập yoga.

5 giờ chiều.

Thu Thu nhận được video call.

Là sư huynh Trương Soái Ba.

Nàng lập tức nghe máy.

Không kịp chờ đợi hỏi: “Alo, anh Ba, video xong rồi sao?”

“Đúng vậy, hiệu quả tuyệt đối sẽ làm em hài lòng! Anh đã gửi qua hòm thư của em, em xem còn muốn đổi chỗ nào không, thì cứ nói cho anh biết, không cần khách khí với anh Ba.”

Giọng nói hào phóng của Trương Soái Ba truyền ra.

“Cảm ơn, cảm ơn anh Ba.”

Cúp máy.

Trương Linh Linh và Thu Thu liếc mắt nhìn nhau, hưng phấn chạy đến máy tính.

Mở hòm thư, download video, mở ra xem.

Đầu video là hình ảnh Đường Tụng mặc áo hoodie, đội mũ.

Trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng cất mèo vào balo mèo, đi ra khỏi phòng thể dục.

Sau đó hắn leo lên chiếc BMW.

Từ đầu đến giờ, hình ảnh đều là màu sắc ấm, nhìn qua vô cùng ấm áp và duy mỹ.

Trải qua Trương Soái Ba điều sắc, toàn bộ hình ảnh giống như những phân cảnh trong phim điện ảnh, rất có cảm giác.

Qua một đoạn làm nền.

Phong cách đột nhiên biến đổi.

Toàn bộ sắc trời đầu âm u, bầu không khí tựa như phun trào.

Đường Tụng thay một bộ đua xe đen nhánh, chú mèo con đáng yêu bỗng biến thành Cat girl cao ngạo xinh đẹp.

Ngay sau đó, chiếc BMW trắng xanh đan xen cũng đổi màu.

Chỉnh thể biến thành một màu đen lãnh khốc.

Đèn xe, trục bánh xe, bộ xe... xuất hiện những đường vân màu đỏ xinh đẹp.

Những đường vân này dần dần bò lên quần áo của Đường Tụng, lan đến trên người Thu Thu.

Cùng lúc đó, trong quá trình lái xe, xung quanh chiếc xe xuất hiện từng tia điện quang màu đỏ.

Nơi lớp xe đi qua, ngoại trừ tia lửa bắn tung tóe, còn có khói bụi mịt mù.

Khi quay chụp, bọn họ lái xe rất chậm, nhưng trải qua chỉnh sửa và xử lý.

Khiến người ta cảm thấy chiếc xe đang lao nhanh trên một mảnh mênh mông bát ngát.

Kết hợp với nụ cười âm áp và mèo con đáng yêu lúc trước.

Cảm giác tương phản to lớn đánh thẳng vào thị giác.

Tóm lại, cực cool cực ngẫu, không có gì để chê.

Hơn nữa Trương Soái Ba còn hỗ trợ làm một BGM rất phù hợp.

Thu Thu và Trương Linh Linh hưng phấn đến đỏ cả mặt, cảm xúc bành trướng.

Các nàng reo hò một tiếng, ăn ý vỗ tay nhau.

“Mau, mau gửi cho Đường Tụng xem, video này tuyệt đối sẽ hot!”

Hai người gửi video qua, đồng thời nhắn một câu với Đường Tụng.

Ngay sau đó, hai người đều nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Chờ đợi Đường Tụng trả lời.

Một lát sau.

Tinh... âm báo wechat của Thu Thu vang lên.

Hai người lập tức nhìn vào.

Trương Soái Ba: “Thu Thu, hiệu quả thế nào? Có muốn sửa ở đâu không?”

Thu Thu vỗ trán, vội vàng trả lời: “Cảm ơn anh Ba, làm rất đẹp! Vượt qua mong muốn! Làm phiền anh rồi”

Trương Soái Ba: “Hi hi, vậy thì tốt, thật ra cũng không tốn nhiều công sức, đối với anh mà nói, quá đơn giản.”

Thu Thu nghĩ nghĩ.

Liên chuyển cho Trương Soái Ba 2000 NDT.

Lại nhắn một câu: “Cảm ơn!”

Nàng cũng là người trong nghề, biết đặc hiệu ở trình độ này, tuyệt đối không phải là lượng công việc nhỏ.

Nàng không muốn nợ đối phương, lo đối phương hiểu lầm.

Trở lại giao diện chính, Thu Thu lướt vài vòng, rất nhanh đã chú ý đến tin tức ở trong nhóm chat.

Thân là chủ nhóm, nàng vội vàng trấn an: “Đừng vội, dự tính tối nay sẽ tuyên bố video mới.”

Lại một lát sau, Đường Tụng vẫn chưa trả lời.

Trái lại thì các popup của các app thường dùng lại nhảy lên.

“Vạch trần! Siêu sao Tô Ngu vậy mà lại yêu đương vụng trộm? Bạn trai Tô Ngu đến cùng là ai?”

“Hot search hôm nay, bạn trai bí ẩn của Tô Ngu!”

“Khiếp sợ! Chuyện tình cảm của siêu sao Tô Ngu lộ ra ngoài ánh sáng!”

...

“Móa! Weibo nổ rồi!” Trương Linh Linh cũng kêu lên một tiếng.

Cái tiêu đề này quá chấn động, Thu Thu cũng thấy rất tò mò.

Tô Ngu vẫn luôn bị truyền thông đoán là ‘bách hợp’ (les), vậy mà lại yêu đương?

Nàng lập tức tiến vào Weibo.

Đập vào mắt chính là tin tức của Tô Ngu.

Đó là bài đăng của Tô Ngu.

Văn án rất đơn giản: “Hôm nay mặc đồ đôi với bạn trai.”

Phía dưới còn có một tấm ảnh.

Trong ảnh, Tô Ngu mặc áo hoodie màu xám, đội mũ lưỡi trai màu đen, kính đen.

Trên mặt nàng tràn đầy nụ cười xán lạn, nụ cười kia cũng ấm áp như ánh nắng, chiếu sáng toàn bộ tấm ảnh.

Phong cách ăn mặc đơn giản này vẫn không thể che giấu sức hút kinh người của nàng.

Trái lại còn có thêm một loại thanh xuân, trẻ trung hiếm có, không quá phù hợp với hình tượng của nàng từ trước đến nay.

Thu Thu và Trương Linh Linh liếc nhau, đều nhận ra vẻ khiếp sợ trong mắt nhau.

Trương Linh Linh chỉ vào cái mũ lưỡi trai của Tô Ngư.

Ngây ngốc nói: “Cái này... sao giống hệt cái của Đường Tụng? Hơn nữa Tô Ngư cũng ăn mặc rất tương tự Đường Tụng.”

“Bạn trai mà Tô Ngư nói, không thể nào là Đường Tụng nhỉ?”

Trương Linh Linh lại điên cuồng lắc đầu: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

Nói đùa cái gì?

Nếu Tô Ngư là đối thủ cạnh tranh của nàng.

Vậy ba người nàng, Thu Thu và Tiểu Tĩnh cộng lại, cũng là vô dụng.

Thu Thu cũng lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ lung tung.

Sau đó lại bổ sung: “Mình cũng phải mua một cái mũ như vậy.”

Chương 443: Áp chế độ hot

Đầu Weibo này của Tô Ngư, chỉ có mười mấy chữ và một tấm ảnh đơn giản.

Nhưng chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, đã đạt được hơn 400.000 bình luận, hơn 2 triệu lượt like.

Khu bình luận rất náo nhiệt.

Có người chúc phúc, có người không thể tiếp nhận, có người bình tĩnh phân tích...

@ lẫn nhau, miệng phun hương thơm với nhau.

Độ hot liên tục tăng lên, dần dần lan tràn ra toàn bộ internet.

Không có người nào nghi ngờ Tô Ngư đang nói láo.

Tính cách nàng rất thoải mái, nhưng xưa nay chưa từng trêu đùa đại chúng.

Nàng rất ít khi đăng bài trên Weibo.

Nhưng chỉ cần nàng đăng lên, vậy đó đều là ý nghĩ chân thật của nàng.

Tô Ngư là siêu sao được công nhận.

Bề ngoài, khí chất, tài năng... đều được công nhận.

Lần trước, nàng xếp hạng nhất trong cuộc bình chọn ‘ gương mặt đẹp nhất châu Á ’ trên internet.

Tô Ngư có rất nhiều tác phẩm tiêu biểu, rất nhiều giải thưởng có sức nặng.

Điện ảnh, ca hát, phim truyền hình đều ăn sạch, là tài nữ trứ danh trong giới giải trí.

Làm thơ soạn nhạc đều là sở trường.

Nàng còn biết chơi đàn piano, đàn violin, đàn guitar, đánh trống, kèn Saxophone.

Trình độ chơi bass của nàng còn là hàng đầu trong giới.

Trừ cái đó ra, con đường phát triển của nàng cũng là một tấm gương.

Gia cảnh bình thường, chỉ không đến 4 năm.

Đã có được 10% cổ phần của giải trí Tụng Mỹ, tự mình đảm nhiệm đồng sự, tham dự quản lý công ty.

Bản thân nàng cũng sáng tạo ra một công ty ‘châu báu Tô Đường’, bây giờ đang phát triển rất mạnh, rất có lực ảnh hưởng trong đám thanh niên.

Đây là một siêu sao chưa từng có chuyện xấu, vết đen hay vết bẩn nào.

Có rất nhiều fan ở trong và ngoài nước, tỉ lệ fan nam nữ cơ bản là ngang nhau.

Nàng rất ít khi đăng bài về đời sống cá nhân.

Từng có papazari ngồi xổm rình mò 3 tháng.

Sau này đành phải bỏ cuộc, từng nói: Tô Ngu là người trong sạch nhất làng giải trí, không có một trong.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ nàng là ‘bách hợp’ (les).

Nàng từng biểu thị ở trường hợp công khai là, mình rất thân với Kim Mỹ Nga.

Thế là fan CP của Tô Ngu và Kim Mỹ Nga bắt đầu xuất hiện như nấm.

Tin tức này từng chiếm cứ bảng hot search cả một tuần.

...

‘Thẻ đọc’ vẫn còn hiệu lực.

Nhưng lần này Đường Tụng cũng không cấp bách như lần đầu.

Năng lực, tài phú và tổ dưỡng của hắn đã tiến bộ rất nhiều.

Tâm tính đã khác xưa.

Cơm nước xong xuôi, nghỉ ngơi một lúc.

Đầu tiên là lợi dụng buff, bắt đầu tiến hành phân tích và thu nạp các tin tức lấy được từ trong ‘mơ’.

Trong đoạn ký ức này, tin tức quan trọng nhất là quen biết và hiểu nhau với thư ký Kim, quá trình này kỹ càng hơn trong game rất nhiều.

Đồng thời, hắn cũng biết một ít tin tức cơ bản của nàng.

Thiếu nữ thiên tài sinh năm 95, tốt nghiệp trường nổi tiếng ở nước ngoài, trong lúc học đã lấy được ba bằng cử nhân, kinh tế học, quản lý học, tâm lý học.

Tinh thông 4 thứ tiếng, đa tài đa nghệ, tính cách cứng cỏi, tư tưởng độc lập, nhạy bén, yêu quý học tâm, nhân phẩm cực tốt...

Đây đều là đánh giá khách quan của hệ thống, tuyệt đối đáng tin.

Lại nghĩ đến thư ký Kim có độ trưởng thành 100.

Đường Tụng không khỏi lắc đầu.

Mình vẫn kém quá nhiều.

Hắn có một loại trực giác, những kỹ năng và năng lực học được bây giờ, đều là đang tiến đến gần cái ‘Mình’ trong thời gian ‘Nâng cao’ kia, trưởng thành một cái ‘Mình’ càng hoàn mỹ hơn.

Cũng là ‘Mình’ trong mắt của các nhân vật trò chơi ở tập đoàn Đường Tống.

Thở dài.

Đường Tụng cầm sách lên, bắt đầu xem.

Thời gian trôi qua.

Điện thoại trên bàn chợt sáng lên.

Đường Tụng tranh thủ trả lời tin nhắn.

Ngay sau đó, liền thấy tin nhắn của Trương Linh Linh và Thu Thu.

Hắn liền download video rồi xem một lần.

Hiệu quả đúng là rất tuyệt.

Đang định trả lời, chợt có mấy cái popup nhảy ra.

Nội dung rất thống nhất, đều liên quan đến đề tài ‘bạn trai của Tô Ngư’.

Bạn trai của Tô Ngư?

Sắc mặt Đường Tụng hơi thay đổi, nội tâm có chút không thoải mái.

Có rất nhiều thứ, cho dù là giả thì nhìn cũng khó chịu.

Ấn vào xem, liền thấy đầu Weibo và tám ảnh kia.

Nhẹ nhàng thở ra, động thời còn hơi vui vẻ.

Tiện tay like cho đầu Weibo này.

Bởi vì đang ở trạng thái đặc thù, tư duy của Đường Tụng vô cùng nhạy bén.

Rất nhanh đã nghĩ đến hai nhiệm vụ ‘Tiktok’ và ‘ám áp’ của mình.

Trong đó, nhiệm vụ ‘ấm áp’ yêu cầu mang theo chủ đề liên quan đến Tô Ngư khi tuyên bố video.

Hiện giờ toàn bộ internet đều đang bàn tán chuyện này, video này của Đường Tụng vừa hay lại mặc ‘đồ đôi’.

Đây cũng là một cơ hội tốt để cọ độ hot.

Trong đầu đã có ý tưởng.

Đường Tụng cũng không do dự.

Mở TikTok ra, chọn video vừa tải về, tiếp đó lại giới thiệu vắn tắt.

Nơi chủ đề thì tăng thêm: # bạn trai của Tô Ngư, # Tô Ngư, # biển hình, # mèo, # moto.

Sau đó liền tuyên bố.

...

Trong vòng một tiếng.

Server của Weibo đã đứng máy hai lần.

May mắn là hôm nay không phải cuối tuần.

Với lại đang giờ làm việc.

Từ đó có thể thấy nhân phẩm của Tô Ngư rất tốt.

Rất nhiều truyền thông đã bắt đầu phân tích bạn trai của Tô Ngư là ai.

Có người nhắc đến những nam nghệ sĩ từng hợp tác với nàng.

Tiến hành phân tích và suy đoán, tìm kiếm khả năng cao nhất.

Trong đó có Ảnh Đế trẻ tuổi đẹp trai, có idol đang hot, có đại lão trong ngành.

Cũng có người suy đoán là quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tống và giải trí Tụng Mỹ.

Trong lúc nhất thời, có rất nhiều suy đoán.

Bây giờ chỉ cần lên mạng, là sẽ nhìn thấy chuyện này ngay lập tức.

Trương Linh Linh và Thu Thu cũng đang online hóng hót.

Đồng thời trò chuyện trong các nhóm chat.

Ông... điện thoại của Trương Linh Linh rung lên.

Đường Tụng: “Video rất tốt, đã tuyên bố, vất vả rồi.”

Trương Linh Linh lặng lẽ liếc nhìn Thu Thu, nội tâm có chút hân hoan.

Đường Tụng quả nhiên là người nhớ tình xưa, vẫn trả lời mình trước.

Mặc dù nàng là người thoải mái, không để ý đến mấy thứ này.

Nhưng được Đường Tụng ưu đãi, nàng vẫn rất vui vẻ.

Nàng bắt đầu đánh chữ đáp lại Đường Tụng.

Thu Thu thì lại không kịp chờ đợi mà mở TikTok ra.

Tìm tới video vừa tuyên bố, ấn một like, lại share.

Đây là video thứ hai nàng và Đường Tụng hợp tác, nhưng lại là video đầu tiên được tuyên bố.

Ý nghĩa phi phạm.

Lúc nàng đang ngẩn người.

Trương Linh Linh đột nhiên hét lên, đưa điện thoại đến trước mặt Thu Thu.

Kích động nói: “Hôm nay có chuyện gì vậy? Lại có một tin tức nữa! Mau vào hóng đi!”

Thu Thu cũng bu lại.

Phát hiện hot search đã có thêm một tin mới: “Thần tượng đang hot Trần Vũ lộ ảnh con riêng! Mẹ của đứa bé lại là...!”

Rất nhanh, tin tức này đã leo lên top 1 hot search.

Đỉnh đỉnh đỉnh...

Các app cũng bắt đầu điên cuồng đẩy tin tức này lên.

...

Đế Đô.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân ưu nhã vang lên.

Thư ký Kim đi ra khỏi phòng họp.

Trợ lý Âu Dương bước nhanh theo sau, tiến đến nói nhỏ vài câu.

Nghe loáng thoáng được vài từ ‘Tô Ngư’. ‘hot search’.

Thư ký Kim nhướn mày, không nói gì.

Trở lại văn phòng.

Đầu tiên là xem Weibo của Tô Ngư.

Lại nhìn video mới nhất của Tháng Tư.

Ánh mắt tập trung và hai cái chủ đề kia.

bạn trai của Tô Ngư, # Tô Ngư.

Ngón tay thon dài của thư ký Kim bắt đầu gõ bàn, rồi cầm điện thoại lên gọi một cuộc.

Nàng nhỏ giọng nói vài câu.

Cúp máy.

Nàng tiếp tục xem video kia, trong mắt lóe lên một tia nhu hòa yêu thương.

Cùng lúc đó.

Thần tượng đang hot Trần Vũ, có hơn 30 triệu fan trên Weibo.

Bị ép phải đăng một đầu Weibo: “Đúng, bọn tôi có một đứa con trai!”

Chương 444: Cảm giác nguy cơ

Trung tâm thương mại Thiên Hải.

Lý Mộc Tuyết và Lý Nhã Ly đang xách túi lớn túi bé, chậm rãi dạo phố.

Thỉnh thoảng lại đi vào các cửa hàng cao cấp.

Hai người ăn mặc rất xinh đẹp thời thượng.

Cộng thêm dáng người cực đẹp.

Lý Nhã Ly gần đây ngoại trừ tập luyện các tư thế mới, còn thường xuyên tập gym.

Dáng người còn đẹp hơn trước.

1m8 còn đi giày cao gót, chân dài eo nhỏ, da trắng mặt xinh, vô cùng hấp dẫn.

Lý Mộc Tuyết dù hơi thấp, nhưng cũng 1m71.

Dáng người lồi lõm, ăn mặc phong cách Hàn, rất có khí chất như ‘bạch phú mỹ’.

Hai người đi cùng nhau, hiệu suất quay đầu là 100%.

Thỉnh thoảng lại có vài người đàn ông tự nhận ưu tú chạy đến bắt chuyện, xin wechat.

Nhưng đều không thể thành công.

Đi dạo một lúc, mắt thấy sắp đến giờ cơm.

Hai người liền tìm chỗ nghỉ ngơi, mở điện thoại ra xem, bắt đầu thảo luận tối này ăn gì.

Rất nhanh đã phát hiện được mấy tin tức đang hot trên mạng.

Các nàng cũng bắt đầu hóng chuyện, vừa thì thầm bàn tán.

Lý Nhã Ly mở TikTok, bắt đầu tìm kiếm ‘bạn trai của Tô Ngư’.

Không ngờ lại tìm thấy video của Đường Tụng đầu tiên.

Dù sao thì nàng cũng follow hẳn.

Lý Nhã Ly cũng không để ý, ấn vào xem.

Còn nói với Lý Mộc Tuyết: “Tiểu Tuyết, chồng mình đăng video mới rồi!”

Lý Mộc Tuyết lập tức nhìn qua, đầu kê đầu với Lý Nhã Ly.

Video bắt đầu, tràn đầy cảm giác ấm áp và tĩnh mịch.

Đường Tụng xuất hiện.

Lý Mộc Tuyết tay mắt lanh lẹ, trực tiếp tạm dừng.

Lý Nhã Ly kinh ngạc nói: “Sao thế?”

“Cậu nhìn quần áo của Đường Tụng đi.” Lý Mộc Tuyết nói.

Lý Nhã Ly lập tức nhận ra: “Giống hệt của Tô Ngư!”

“Với lại chủ đề còn có ‘bạn trai của Tô Ngư’.” Lý Mộc Tuyết thấy hơi kỳ lạ.

“Chắc là cộ độ hot thôi, lúc trước mình cũng thường xuyên làm vậy.” Lý Nhã Ly không thêm để ý, cười nói: “Lẽ nào chồng mình là bạn trai của Tô Ngư? Hì hì!”

Lý Mộc Tuyết ngẩn ngơ, hình như đúng là không thể thật.

Chuyện này quá không thực tế.

Hai người lại thì thầm một trận, rồi mới xem tiếp.

“Chồng mình quá đẹp! Mèo cũng rất đáng yêu, mình cũng muốn nuôi một con.”

Lý Mộc Tuyết cũng gật đầu, ánh mắt không nháy dù chỉ một cái.

Rất khó tưởng tượng, một thanh niên âm áp nhẹ nhàng như vậy.

Dưới lớp quần áo lại có cơ bụng 8 múi, cơ liên sườn.

Với lại còn có thể bế Ly Ly và chơi bóng nửa tiếng.

Nhớ đến tối hôm ở ban công, cảm giác chạm vào đó.

Lý Mộc Tuyết lập tức khép chặt chân, chỉ thấy toàn thân nóng lên.

Rất muốn thử lần nữa, làm sao bây giờ?

“A...” Lý Nhã Ly chột ngẩn người.

Hình ảnh trong video đã hoán đổi, con mèo phía sau Đường Tụng đột nhiên biến thành một đại mỹ nữ.

Đối phương ôm chặt eo Đường Tụng, hai người đều rất cool.

Video rất đẹp, rất tốt.

Nhưng Lý Nhã Ly lại không cười nổi.

Nàng nhớ đến, trước kia Đường Tụng cũng tìm nàng quay video.

Nhưng sau khi ở chung với Đường Tụng, hai người không còn quay nữa.

Nàng không cần dựa vào livestream để kiếm tiền, cũng không có ý định quay video.

Không ngờ lại bị người ta trộm nhà!

Đây là có người muốn đi đường xưa của nàng nha!

Nói không chừng còn sẽ thành công!

Nghĩ đến đây, Lý Nhã Ly lòng nóng như lửa đốt.

Hai mắt Lý Mộc Tuyết lấp lóe, mở khu bình luận ra xem.

Liên tìm thấy nữ chính ‘Thu Thu’ ở trong đó.

Tiến vào trang chủ xem một chút.

Lý Mộc Tuyết thở hắt ra, lo lắng nói: “Ly Ly, Thu Thu này...”

“Không phải chỉ là một video thôi sao!” Lý Nhã Ly có chút quật cường.

Lý Mộc Tuyết lắc đầu, lo lắng nói: “Thu Thu này và cậu không giống nhau, người ta có tài nghệ thật. Biết ca hát, biết múa, biết lái xe, còn là sinh viên đại học. Với lại dáng người rất đẹp, khuôn mặt cũng rất xinh. Cậu rắc rồi rồi!”

“Mình không sợ cô ta!” Lý Nhã Ly cắn môi, hai mắt đã có chút sương mù.

Lý Mộc Tuyết vội vàng an ủi vài câu.

Lúc này Lý Nhã Ly mới bình phục, ủy khuất nói: “Tiểu Tuyết, mình nên làm gì?”

Lý Mộc Tuyết nghĩ nghĩ, mở miệng: “Còn chưa đến 6 giờ, cậu đến Yên Giang Biệt Viện tìm Đường Tụng đi!”

“Nhưng chồng mình nói là đang bận, mình trực tiếp đi qua thì không tiện lắm.”

“Cậu là tình nhân của Đường Tụng, phải quan tâm thân thể của Đường Tụng, Đường Tụng bận rộn như vậy, sao cậu không đi chăm sóc? Thuận tiện biểu diễn mấy tư thế mới luôn?”

Mắt Lý Nhã Ly sáng lên.

Lúc chưa đến với Đường Tụng, nàng cũng dám chủ động yêu cầu đến nhà xem phim.

Hiện giờ bọn họ đã người nhà rồi, đúng là không cần nghỉ nhiều nữa.

Nghĩ nghĩ, Lý Nhã Ly cắn môi nói: “Tiểu Tuyết, hay là cậu đi cùng mình đi, cậu đến làm cơm, mình giúp chồng thư giãn thể xác lẫn tinh thần.”

Nghe vậy, trái tim của Lý Mộc Tuyết lại nhảy loạn.

Nàng chưa từng đến nhà Đường Tụng.

Chỉ xem ảnh của Lý Nhã Ly.

Nên cũng rất tò mò với không gian cá nhân của Đường Tụng.

Muốn đi xem thư phòng nơi đó thế nào.

Nàng liếm môi một cái, nhỏ giọng nói: “Cũng được, gần đây mình học được mấy món mới, vừa hay cho Đường Tụng nếm thử.”

Hai người gọi xe, bước nhanh ra ngoài.

...

Yến Giang Biệt Viện.

Đứng trước cửa.

Lý Mộc Tuyết hơi cúi đầu, ánh mắt lấp lóe.

Hơi lo lắng mình sẽ khiến Đường Tụng bất mãn.

Nhưng lại không áp chế được tâm tư muốn gặp hần.

Lý Nhã Ly bấm điện thoại, nói vài câu.

Lúc này mới vui vẻ bấm mật mã, mở cửa đi vào.

“Chồng mình nghe nói chúng ta đến thăm thì rất vui vẻ.”

Lý Nhã Ly cười đi vào, thành thạo thay dép lê.

Lý Mộc Tuyết hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn ngó xung quanh.

Nàng tràn ngập tò mò với nơi này.

Cửa sổ sát đất rất rung động.

Ngoài cửa sổ lại ánh đèn thành thị và bầu trời đầy sao.

Đồ gia dụng và trang trí nội thất đều rất cao sang.

Tiếng bước chân truyền đến.

Bóng dáng cao to của Đường Tụng rơi vào mắt hai người.

Lý Nhã Ly reo hò một tiếng.

Ném túi xách mua sắm xuống đất, rồi nhào qua.

Ôm lấy Đường Tụng và ‘găm’ một trận.

Trước khi đến, nội tâm nàng tràn đầy lo lắng bất an, sợ Đường Tụng và Thu Thu kia đang xem phim trong phòng giải trí.

Dù sao nàng cũng là làm như vậy.

Giờ phút này cảm nhận được cung chiêu và yêu thích của Đường Tụng, nàng cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Đường Tụng ôm thân thể cao gầy gợi cảm của Lý Nhã Ly.

Lại mỉm cười với Lý Mộc Tuyết, trong mắt bao hàm thâm ý.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Tôi đi nấu cơm cho hai người.”

Nói xong liền đi về phía nhà bếp.

Đường Tụng vỗ vỗ bờ hông vênh cao của Lý Nhã Ly: “Chúng ta đi kiểm nghiệm tư thế mới đi, anh rất tò mò.”

Lý Nhã Ly chớp chớp mắt, tiến đến bên tai Đường Tụng.

Nhẹ nhàng liếm tai hắn: “Ca ca, em đi thay quần áo khác, vừa mua xong, rất đẹp, em mặc cho anh xem nhé.”

Đường Tụng gật đầu cười: “Đi thôi.”

Lý Nhã Ly tìm kiếm trong đồng túi xách, rồi cầm một cái chạy vào phòng ngủ chính.

Đường Tụng thì đứng ở trước cửa sổ phòng khách, nhìn về phía xa.

Tiếng bước chân truyền đến.

Là Lý Mộc Tuyết.

ở trạng thái đặc biệt này, Đường Tụng rất nhạy cảm.

Lý Mộc Tuyết nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi đi đến bên người Đường Tụng, nói nhỏ: “Đường Tụng, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Đường Tụng xoay người nắm cầm của Lý Mộc Tuyết, quan sát khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Ngay sau đó, bàn tay chậm rãi trượt xuống, trấn an nhịp tim của Lý Mộc Tuyết.

Lý Mộc Tuyết không nhúc nhích, ánh mắt có chút si mê.

Đường Tụng cười nói: “Chờ tôi nghiệm thu tư thế mới của Ly Ly rồi sẽ đến tìm em.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Đẩy cửa phòng ngủ, đã thấy Lý Nhã Ly thay quần áo xong.

Lúc này đang trang điểm trước gương.

Chú ý đến Đường Tụng đi vào, nàng vội vàng thả đồ trong tay xuống.

Quay người đi về phía bên này.

(có ảnh)

Chú ý đến vẻ mừng rỡ của Đường Tụng.

Lý Nhã Ly vui vẻ xoay một vòng trước mặt hắn.

Bỏ nhào vào ngực hắn, ngẩng đầu nhìn mắt hắn: “Ca ca, em yêu anh, anh sẽ ở cùng em ở đời đúng không?”

Đường Tụng ôm vòng eo tinh tế của nàng.

Dưới trạng thái đặc biệt, hắn có thể nhận ra Lý Nhã Ly lo lắng và sợ hãi.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ ở chung cả đời.” Hắn cúi đầu hôn xuống.

Lý Nhã Ly ghen ngào một tiếng, bắt đầu chủ động xuất kích.

Chương 445: Tôi muốn gặp anh ấy

Ma Đô là một trong những trung tâm kinh tế, tài chính, mậu dịch và khoa học kỹ thuật trong nước.

Màn đêm bao phủ.

Cao ốc tổng bộ viện thiết kế Đường Tổng nằm ở khu Phố Đông.

Đây là một kiến trúc hiện đại hóa, kết hợp nghiên cứu, thiết kế, làm việc vào một thể.

Tạo hình độc đáo, cao quý, đẹp đẽ.

Cao ốc cao 20 tầng, chiếm diện tích 50.000 mét vuông.

Do nhiều vị kiến trúc sư nổi tiếng thế giới cùng nhau thiết kế, kết hợp hiện đại và kinh điển.

Trong đại sảnh, một chiếc cầu thang xoay tròn nổi thẳng đến khu làm việc tầng hai.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân gấp rút vang lên.

Một bóng người thon thả xuất hiện trên bậc thang, đi lên tầng hai tràn ngập không khí nghệ thuật.

Đi đến một văn phòng góc đông nam, đẩy cửa thủy tinh.

Ánh mắt nhìn về phía nơi hẻo lánh bên cửa sổ.

Tô Ngư đeo kính đen, mũi lưỡi trai, đang tiến hành câu thông với nhà thiết kế.

Trước mặt bọn họ là một màn hình cảm ứng.

Tô Ngự cầm bút cảm ứng, thỉnh thoảng lại tô tô vẽ vẽ.

“Trước khi đăng Weibo, hẳn là phải báo với tôi một tiếng!”
Giọng nói của Mạc Hướng Văn có chút tức giận.

Tô Ngự chớp mắt: “Chị Hướng Văn, bây giờ chị không phải người đại diện của tôi, với lại tôi là bà chủ của chị đây.”

Ngực Mạc Hướng Văn phập phồng kịch liệt một lát.

Mấy nhà thiết chung quanh đều liếc mắt nhìn nhau, rồi lập tức đi ra ngoài.

Vị tổng giám đốc của giải trí Tụng Mỹ này cũng không phải người dễ trêu.

Mạc Hướng Văn lại khuyên bảo: “Tiểu Ngự, xóa đi, làm như vậy có thể sẽ phản tác dụng.”

Tô Ngự vuốt ve kính đen.

Chỉ vào chiếc mũ trên đầu, có chút hân hoan: “Ngày 2 tháng 3 năm 2019, anh ấy tặng mũ cho tôi! Sau này bị mất trong một hoạt động ở Hàng Thành, anh ấy lại giúp tôi tìm nó! Anh ấy đội chính là chiếc mũ đó!”

“Chủ tịch Kim đã để truyền thông Nhất Tâm ép đầu Weibo kia xuống rồi.” Mạc Hướng Văn chần chờ nói: “Với lại, em không được vị kia cho phép.”

Tô Ngự ngăn người, lẩm bẩm nói: “Tôi chỉ muốn để anh ấy chú ý đến mình, chờ đến khi livestream, có thể vào nghe tôi ca hát, tôi viết rất nhiều bài hát dành cho anh ấy, mỗi một buổi hòa nhạc đều gửi vé cho anh ấy.”

Mạc Hướng Văn há to miệng, có chút không phản bác được.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Mạc Hường Văn thu liễm cảm xúc, trở về thành nữ tổng giám đốc lạnh lùng quen thuộc.

Rất nhanh, trợ lý sinh hoạt của Tô Ngư là Trương Tiểu Vũ đã đi vào.

“Mạc tổng!” Trương Tiểu Vũ chào Mạc Hường Văn một tiếng, tiếp đó chạy chậm đến bên Tô Ngư.

Đưa di động qua.

Lại nói nhỏ bên tai Tô Ngư: “Chị Ngư, Tháng Tư đăng video mới, có liên quan với chị.”

Tô Ngư vội vàng nhận lấy.

Ấn vào xem video.

Đầu video, chính là bóng dáng quen thuộc kia.

Mặc đồ rất xứng đôi với nàng bây giờ, tuyệt đối là đồ đôi.

Trương Tiểu Vũ chỉ vào chủ đề bên dưới video, nhắc nhở: “Nơi này.”

Lúc này Tô Ngư mới chú ý đến hai cái chủ đề bên dưới.

Tay nàng run nhẹ, sắc mặt đỏ ửng.

Chỉ cảm thấy trái tim ấm áp, giống như ngâm trong suối nước nóng.

“Tôi muốn gặp anh ấy!” Nàng kêu lên một tiếng.

Mạc Hường Văn giật nảy cả mình.

Vội vàng lại gần, nhìn chữ bên dưới video, khóe mặt hơi giật giật.

Đây... cái này...

Đường tổng vậy mà lại làm loạn với Tô Ngư?!

Bảo sao chủ tịch Kim không vui.

Ngay sau đó, Mạc Hường Văn kéo tay nàng, kiên định nói: “Không thể đi!”

...

Yên Giang Biệt Viện, thư phòng.

“Người giỏi quản lý thời gian, nhất định phải trừ bỏ tất cả quấy nhiễu...”

“Được rồi, nói em cũng không hiểu.” Đường Tụng vươn tay, vỗ vỗ đầu Lý Mộc Tuyết: “Tiểu Tuyết, em cứ yên tâm tâm sự đi.”

Lý Mộc Tuyết ở phía dưới ngẩng đầu lên: “Thế nhưng, em muốn nghe anh dạy bảo.”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở chợt vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘ấm áp’ đã hoàn thành.”

Đường Tụng hơi sững sờ, xem ra là Tô Ngư đã cảm nhận được ‘ấm áp’ từ mình.

“Có được hay không?” Lý Mộc Tuyết dùng mấy trò vật không thành thạo để kích thích hắn.

Đường Tụng vuốt ve bóng lưng của nàng, giọng nói bình tĩnh: “Tiếp tục!”

Lý Mộc Tuyết vội vàng cúi đầu xuống, biểu thị nhận sai, không dám đưa ý kiến nữa.

Nàng nói chuyện ấp a ấp úng, nói năng lộn xộn.

Đường Tụng tựa trên thành ghế.

Mở giao diện hệ thống ra xem.

Tiến vào nhà kho.

Rất nhanh đã nhìn thấy một cái đạo cụ mới ‘ca khúc hot x1’, bề ngoài nhìn như một trang giấy.

Hắn không xa lạ gì đạo cụ này, từng nhận được mấy lần, đều đưa cho Tô Ngư.

Thậm chí hắn còn có một thân phận trong giới làm thơ soạn nhạc, gọi là ‘Song’.

Fan ca nhạc của Tô Ngư rất quen thuộc với cái tên này.

Trước đó Đường Tụng cũng lên mạng tìm hiểu, những bài hát này đều tồn tại, hơn nữa còn rất hot.

Hắn lập tức sử dụng nó.

Từng hàng chữ và giai điệu xuất hiện trong đầu hắn.

Lại là một bài hát tiếng Anh?

Đường Tụng nhắm mắt lại, cẩn thận thưởng thức.

Thân là một người chơi đàn violin và guitar chuyên nghiệp, hắn tự nhiên hết sức quen thuộc với nhạc lý.

Nhìn không được mà ngâm nga lên.

“When I first saw your face.

My heart was set on fire...

Time will never change and stop...

Better late than never...”

Ánh mắt của Lý Mộc Tuyết dần dần trở nên mê ly.

“Better late than never (muộn còn hơn không).” Nàng thầm mặc niệm một câu theo tiếng hát của Đường Tụng.

Lại lập tức cúi đầu xuống, chỉ cảm thấy mình lại tràn đầy nhiệt tình.

Hát xong, Đường Tụng giãn mày ra.

Nhìn không được mà cho mình một like, đúng là một bài hát hay.

Sau này có cơ hội có thể giao cho Tô Ngư.

Tiếp theo, Đường Tụng cầm điện thoại lên, mở app TikTok ra.

Video tuyên bố được hai tiếng.

Trước mắt lượng fan là 742.000+.

Lượt like video cao nhất là 455.000+.

Có thể rút: 2.5 triệu.

Video mới nhất có 80.000+ like, 8000+ bình luận.

Bởi vì không bỏ tiền mở rộng, cho nên hiệu quả không tính là quá hot.

Nhưng cũng rất tốt, nhất là bình luận.

Đường Tụng hơi suy nghĩ liền hiểu, đại khái là vì cái đề tài ‘bạn trai của Tô Ngư’ kia.

Lắc đầu, mỉm cười.

Đường Tụng để điện thoại xuống, khẽ vuốt ve mái tóc nâu mềm mại của Lý Mộc Tuyết, lại véo véo khuôn mặt tròn bóng của nàng.

Tiếp tục đọc sách.

Cuốn ‘Nhà quản trị thành công’ này là của ‘cha đẻ của quản trị học hiện đại’ Peter Drucker, là Tạ Vũ Đồng đề cử cho hắn.

Đúng là một cuốn sách hay.

Mượn buff từ thẻ đọc, hắn định đọc một hơi hết luôn.

Chương 446: Quỹ đầu tư quyên tặng khuyến học

Ngày 10 tháng 11 năm 2022, trời trong xanh.

Đại học công nghiệp Yên Thành.

Một chiếc Rolls Royce mới tinh dừng lại trước lầu hành chính.

Bên cạnh cửa.

GM khách sạn quốc tế Tinh Phong, Lâm Vân Vinh và mấy lãnh đạo trường học đều đứng ở đó.

Không ít sinh viên đi qua đều đưa mắt nhìn cảnh này.

Suy đoán có phải là có đại nhân vật nào đó đến trường hay không.

Trong xe.

“Đường tổng, đã đến.” Ngô Gia Di nhắc nhở.

Đường Tụng ngẩng đầu, khép sách lại.

Mở cửa xe đi xuống.

Dưới ánh nắng, âu phục cấp cao, đồng hồ Rolex sáng loáng, để cả người hẳn trông rất tự tin.

Các lãnh đạo đi cùng Lâm Vân Vinh đều hơn 40 tuổi, tất cả đều tiến

Dù sao đây cũng là chủ của quốc tế Tinh Phong, giá trị con người vượt qua 1 tỷ.

Cũng coi như là một nhân vật hết sức quan trọng ở Yên Thành này.

Huông hồ đôi phương còn đến để quyên tặng.

Đường Tụng luôn duy trì thái độ lễ phép và khách khí, nhưng vẫn tràn đầy khí thế.

Nhìn thấy một màn này, đám học sinh chung quanh đều sửng sốt.

Không ít nữ sinh bắt đầu thở gấp.

Đây không phải là tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết chiêu vào hiện thực sao?!

Đưa mắt nhìn đám người Đường Tụng đi vào trong.

Tiếng bàn tán xung quanh bắt đầu ồn ào ầm ĩ.

...

Mấy người lần lượt đi vào một văn phòng rộng rãi.

Một vị trung niên hơn 50 đứng lên, đi về phía đám người.

Lâm Vân Vinh nhiệt tình giới thiệu song phương: “Đường tổng, vị này là viện trưởng Trương Vân Cảnh của học viện quản trị kinh doanh! Viện trưởng Trương, vị này là ông chủ của chúng tôi, chủ tịch Đường, Đường Tụng!”

Trương Vân Cảnh đầu tiên là khiếp sợ với tuổi tác và bề ngoài của Đường Tụng, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Nhiệt tình mời bọn họ ngồi xuống.

Đường Tụng đánh giá vị viện trưởng này.

Khoảng 50 tuổi, mang theo kính gọng vàng, tóc tai tỉ mỉ, cả người ôn tồn lễ độ, nói chuyện rất có phong độ.

Song phương trò chuyện một lát, lại tăng bốc nhau vài câu.

Đường Tụng ngồi thẳng, trực tiếp mở miệng: “Viện trưởng Trương, chắc chủ nhiệm Lý cũng đã câu thông với ngài rồi. Tôi dự định quyên tặng 10 triệu cho trường học, thiết lập một quỹ ngân sách ở trong trường để giúp đỡ các sinh viên khó khăn, không cần công bố ra ngoài. Bình chọn học bổng thì tôi không tham gia vào, chỉ cần có thu chi rõ ràng và chi tiết là được.”

Chủ nhiệm quỹ ngân sách của trường là Lý Văn Bách cười nói: “Cảm ơn ngài đã trợ giúp sự nghiệp giáo dục, cũng cảm ơn ngài đã ủng hộ và chú ý đến trường của chúng tôi! Ngài yên tâm, chúng tôi có ủy ban bình chọn học bổng độc lập, có tiêu chuẩn bình chọn nghiêm túc, sẽ không cô phụ sự tin tưởng của ngài. Ngoài ra, quỹ đầu tư này sẽ được tư bản Tỉnh Ngộ phụ trách và điều hành, tôi nghĩ ngài cũng đã nghe nói đến thanh danh và thực lực của bọn họ.”

Trương Vân Cảnh gật đầu, nhiệt tình đáp lại: “Chủ tịch Đường, cậu có yêu cầu gì thì cứ nói.”

Đối phương đã chỉ mặt gọi tên muốn gặp lãnh đạo học viện, vậy nhất định là có nhu cầu.

Bọn họ cũng không thấy kinh ngạc, đại đa số người đều là vì danh ngạch nhập học.

Đường Tụng trầm ngâm giây lát, nói: “Trương Nghiên khóa 21 học viện quản trị của quý trường. Tôi nghe nói cô ấy gặp khó khăn, mẹ bị bệnh cần một số tiền lớn để chữa trị, nhưng gia đình cô ấy rất khó khăn.”

“Tôi hi vọng quỹ đầu tư này có thể trợ giúp cô ấy, tốt nhất là liên hệ luôn trong ngày hôm nay, chuyển mẹ cô ấy lên bệnh viện nhân dân tỉnh.”

Mấy vị lãnh đạo trường học đều ngẩn người.

Đều là người thông minh, nên lập tức hiểu ý của đôi phương.

Đây là vì giúp vị Trương Nghiên này, nên trực tiếp quyên tặng 10 triệu.

Muốn dùng danh nghĩa của trường để giúp đỡ Trương Nghiên.

Chủ nhiệm Lý lấy lại tinh thần, gật đầu với Đường Tụng: “Ngài yên tâm, không có vấn đề!”

Chuyện này quá đơn giản, hơn nữa nếu tuyên truyền ra ngoài, còn có thể nâng cao thanh danh của trường học, có tác dụng lớn trong việc chiêu sinh.

Trương Vân Cảnh lại nói với trợ lý bên cạnh: “Gọi chủ nhiệm của trò Trương Nghiên đến đây.”

Đường Tụng ở trạng thái đặc thù là rất nhạy cảm.

Hắn chân thành nói: “Viện trưởng Trương, chủ nhiệm Lý, tôi hi vọng trường học sẽ yên lặng trong chuyện trợ giúp Trương Nghiên. Không cần tuyên truyền, phải chiếu cố lòng tự trọng của Trương Nghiên. Trương Nghiên chỉ là một cô gái bình thường, vừa hay cần trường học giúp đỡ thôi.”

Trên mặt chủ nhiệm Lý có chút mất tự nhiên.

Trương Vân Cảnh lại thành khẩn nói: “Chủ tịch Đường cứ yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý tốt. Ngoài ra, nếu như cần thì chúng tôi có thể đảm bảo một suất nghiên cứu sinh ở trường cho Trương Nghiên.”

Đường Tụng nghĩ nghĩ rồi nói: “Việc này để Trương Nghiên tự quyết định đi.”

Dù sao mục tiêu của Trương Nghiên cũng là đại học bưu điện Đế Đô.

Mấy người lại trò chuyện về các quy tắc của quỹ đầu tư.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Một cô gái hơn 30 tuổi đi vào, dung mạo khá bình thường.

Trợ lý viện trưởng lập tức giới thiệu: “Vị này là chủ nhiệm của Trương Nghiên, Lý Thanh Vinh!”

Đường Tụng thở sâu, đứng lên: “Cô Lý, chào cô, có thể nói chuyện riêng không?”

Trên đường đến đây, trợ lý của viện trưởng đã nói đại khái cho Lý Thanh Vinh.

Lý Thanh Vinh nhìn thấy cảnh này, liền biết thanh niên đẹp trai đến quá mức này chính là vị chủ tịch kia.

Chú ý đến biểu cảm và động tác của lãnh đạo, Lý Thanh Vinh vội vàng gật đầu: “Được!”

Đường Tụng lên tiếng chào mấy vị lãnh đạo ở đây, đi theo Lý Thanh Vinh vào một văn phòng yên tĩnh.

“Cô Lý, tôi muốn biết tình hình của Trương Nghiên.” Đường Tụng nói thẳng: “Tôi và Trương Nghiên là bạn học cấp ba, quan hệ rất tốt, tôi nghe nói cô ấy cần trợ giúp. Vì chiều lòng tự trọng của Trương Nghiên, nên tôi đành phải dùng cách này.”

Lý Thanh Vinh thở sâu, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi, loại chuyện này đúng là chưa từng nghe đến.

Lý Thanh Vinh cẩn thận đánh giá người thanh niên trước mắt, sau đó bắt đầu nói đến Trương Nghiên trong ấn tượng của mình.

Trương Nghiên làm người thanh thật, học tập rất cố gắng, không quá thích nói chuyện.

Cộng thêm sinh hoạt hết sức tiết kiệm, nên không quá hợp quần với các bạn bè.

Quan hệ với bạn trong lớp khá bình thường, cũng không có bao nhiêu người bạn.

Ngoài trừ học tập, hầu như chỉ đi làm thêm.

Nhà ăn, thư viện, gia sư, phát tờ rơi, nhân viên hướng dẫn...

Hầu như làm hết tất cả mọi công việc làm thêm ở trong trường.

Gia đình nàng rất khó khăn, xin học bổng nghèo khó, nhưng không được thông qua.

Nguyên nhân chủ yếu là vì trường học họ áp dụng hình thức diễn thuyết + bỏ phiếu.

Trương Nghiên không thích nói chuyện, quan hệ với bạn học lại bình thường.

...

Gần đây xin nghỉ, nói là trong nhà có chuyện, mẹ bị bệnh.

Khi đó Trương Nghiên rất hoảng loạn, nói chuyện còn run rẩy.

Lý Thanh Vinh vẫn còn nói tiếp.

Đường Tụng lại càng ngày càng thất thần.

Nghe được tình hình của Trương Nghiên ở đại học.

Hắn lại nhớ đến Trương Nghiên thời trung học.

Thường xuyên nhìn thấy nàng trốn trong một góc ở nhà ăn.

Lấy một phần canh trứng miễn phí, mua một phần cơm 1 đồng.

Sau đó ăn uống rất ngon lành.

Về sau Đường Tụng thỉnh thoảng sẽ mua chút đồ ăn vặt, bánh bao, hoa quả rồi chia cho nàng ăn.

Khi đó chỉ cảm thấy nàng quá tiết kiệm, làm người lại điềm đạm nho nhã, nhưng không nghĩ nhiều.

Bây giờ nhớ lại.

Đại khái là vì tự ti, nên nàng mới yên tĩnh và ôn nhu như vậy.

Chương 447: Hạt giống hoa thiện ý

“Cô Lý, làm phiền ngài.” Đường Tụng cúi đầu, chân thành nói: “Nếu có thể, hi vọng sau này ngài có thể quan tâm đến sức khỏe thể xác và tinh thần của Trương Nghiên nhiều hơn, cũng hi vọng ngài có thể giữ bí mật về chuyện này.”

Lý Thanh Vinh há to miệng, muốn hỏi gì đó, nhưng lại không tiện mở miệng.

Vị này trả một cái giá rất lớn để trợ giúp Trương Nghiên, vậy nhất định là vì tình cảm.

Đã có tình cảm, vì sao lại muốn che giấu?

Bình tĩnh mà xem xét, Lý Thanh Vinh cảm thấy Trương Nghiên còn lâu mới xứng với một nhân vật như vậy, hai người căn bản là không cùng một thế giới.

Đường Tụng mấp máy bờ môi khô khốc, hắn cũng nhận ra vẻ nghi hoặc của Lý Thanh Vinh.

Giải thích: “Tôi hi vọng Trương Nghiên có thể nhanh chóng thoát khỏi bóng tối, trở về với cuộc sống tốt lành thuộc về mình. Muốn trợ giúp, nhưng lại sợ tổn thương đến lòng tự trọng của cô ấy. Trường học sẽ giúp mẹ Trương Nghiên chữa bệnh, ngoài ra còn cung cấp một khoản học bổng cho cô ấy, để cô ấy có thể tập trung học tập.”

“Tôi hiểu.” Lý Thanh Vinh cảm khái: “Trương Nghiên rất may mắn khi có một người bạn học quan tâm mình như vậy.”

Với tính cách của Trương Nghiên.

Làm như vậy đúng là biện pháp tốt nhất.

Lúc hai người sắp rời đi.

Đường Tụng lại lấy một tấm danh thiếp và đưa qua: “Cô Lý, đây là danh thiếp tư nhân của tôi, nếu như cô hoặc Trương Nghiên có gặp khó khăn gì, thì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào.”

Lý Thanh Vinh hơi do dự một chút, liền trình trọng nhận lấy: “Cảm ơn.”

Lý Thanh Vinh chỉ là một giáo viên bình thường, không có dũng khí từ chối, và cũng không cần phải từ chối thiện ý của vị phú ông này.

Đối với Lý Thanh Vinh mà nói, đây cũng là một kỳ ngộ rất không tệ.

“Không cần khách khí, sau này còn phải làm phiền ngài quan tâm đến Trương Nghiên nhiều hơn.”

“Ngài yên tâm.” Lý Thanh Vinh vội vàng gật đầu.

...

Chiếc xe rời khỏi cổng trường học.

Đường Tụng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời cao mây sáng.

Yến Thành đã vào đông.

Đường phố vẫn rộn ràng náo nhiệt như bao ngày.

Các cặp vợ chồng, người yêu dắt tay nhau, các thanh niên nam nữ cười nói với cha mẹ bên cạnh.

Rét lạnh đúng là không thể tránh khỏi, nhưng vẫn có rất nhiều thứ có thể làm người ta cảm nhận được ấm áp.

Hắn nhin không được mà thì thảo: “Nguyên cậu sớm ngày trùng phùng với hạnh phúc, như vậy, dù cậu đi nơi nào, nhìn thấy phong cảnh gì, đều sẽ gặp được hạnh phúc và điều tốt đẹp nhất, Trương Nghiên!”

“Keng, kiểm tra được thiện ý thuần túy của túc chủ, hoàn thành việc thiện, tiến thêm một bước kiên cố trên con đường Thần Hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thu hoạch được đạo cụ ‘Hạt giống hoa thiện ý’.”

Hạt giống hoa thiện ý: Một hạt giống bao hàm thiện ý, dùng tình yêu và thiện ý tinh khiết để chăm sóc che chở nó, sẽ tăng tốc quá trình trưởng thành, sau khi nở hoa, dùng một đóa hoa có thể gia tăng 1% tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.”

Chú 1: Tốc độ phát triển của hạt giống có liên quan trực tiếp với ‘yêu và thiện’ trong lòng người, nhiều nhất có thể nở hoa ba lần, mỗi lần nhiều nhất là 2 đóa hoa.

Chú 2: Nó là một hạt giống yếu ớt, bồi dưỡng không tốt có thể dẫn đến tử vong, bởi vậy cần kinh nghiệm trồng hoa nhất định.

Chú 3: Người trồng hoa có thể là bạn, cũng có thể là người có ‘yêu và thiện’ với bạn.

Chú 4: Đưa hạt giống vào tay đối phương, có thể phán định đối phương có tư cách và phù hợp trồng hoa hay không.

...

Chú 8: Khi ‘yêu và thiện’ của người trồng hoa biến mất, hạt giống sẽ tử vong.

...

Chú 23: Thời kỳ đảm bảo chất lượng còn 7 ngày, mời trồng sớm.

Đây là một đạo cụ có miêu tả cực kỳ tỉ mỉ.

Tổng cộng 23 cái ghi chú.

Nhưng mà đây chắc chắn là một đạo cụ vô cùng quan trọng.

Nếu như bồi dưỡng tốt, có thể lấy được 6% tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Nhưng yêu cầu đối với người trồng lại rất hà khắc.

Đường Tụng yên tĩnh nhắm mắt lại, bắt đầu suy tư.

Mình thì không được rồi.

Coi như có thể học tri thức bồi dưỡng thực vật, thì hẳn cũng không có thời gian này.

Hắn còn có rất nhiều chuyện và rất nhiều nhiệm vụ phải làm.

Chỉ có thể lựa chọn người đáng tin để làm chuyện này.

Lựa chọn tối ưu nhất chính là cha mẹ, ‘yêu và thiện’ của họ với mình tuyệt đối là không cần bàn cãi, hơn nữa không pha trộn bất kỳ tạp chất nào.

Cũng sẽ không vì mình mắc sai lầm, xem nhẹ mà dẫn đến ‘yêu và thiện’ biến mất.

Nhưng cha mẹ không có kinh nghiệm trồng hoa, cũng rất khó yêu cầu họ tập trung vào chuyện này.

Những người còn lại, có Trình Nhạc Nhạc, Liễu Bảo Nguyệt, Lý Nhã Ly, Đồng Ngọc Ngôn.

Liễu Bảo Nguyệt và Lý Nhã Ly cũng không có kinh nghiệm ở phương diện này.

Có thể xuất hiện tình huống bồi dưỡng không tốt, hạt giống hoa tử vong.

Đường Tụng mở wechat ra, đang định gọi điện thoại cho Trình Nhạc Nhạc, liền nhìn thấy mấy công trình kiến trúc quen thuộc.

Lầu dạy học của đại học Yên Thành.

Vì chuẩn bị cho kỳ thi tiếng Anh cấp bốn vào tháng sau, gần đây Trình Nhạc Nhạc vẫn ở trong trường.

Nàng bỏ lỡ 3 năm, khiến cho phải học lại rất nhiều thứ.

Cũng may là nàng kiên cường, lại yêu quý học tập, lực chấp hành mạnh.

Khai giảng hơn hai tháng, đã dần dần theo kịp cơ sở.

Đóng giao diện hệ thống.

Đường Tụng duỗi lưng một cái, nói với Ngô Gia Di: “Lên kia rẽ phải, chúng ta đến đại học Yên Thành một chuyến.”

“Vâng.”

...

12 giờ trưa.

Trong phòng học hình bậc thang.

“Nhạc Nhạc, hôm nay đến nhà ăn ăn không?”

“Nghe nói nhà ăn phía tây mới có thêm món bánh cá hầm, hay là đi qua ném thử đi?”

“Được đấy.”

“Go go go.”

“Nhạc Nhạc, hôm nào gọi bạn trai đến đi, bọn mình còn chưa nhìn thấy người thật nữa.”

“Đúng vậy, chỉ xem ảnh ở trên mạng, tối om nên không nhìn rõ lắm, không biết ngoài đời đẹp trai cỡ nào, có giống như trên mạng nói không.”

“Nhạc Nhạc xinh đẹp và ưu tú như vậy, bạn trai khẳng định sẽ không kém.”

...

Mấy cô gái cười cười nói nói, thu dọn đồ đạc.

Chủ đề vẫn luôn quanh quanh Trình Nhạc Nhạc.

Nàng là hoa khôi của trường, rất có đề tài.

Hôm nay nàng mặc quần jean màu lam, áo khoác liền mũ màu trắng.

Cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân dạt dào, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn.

Không biết từ khi nào, nàng dần dần dung nhập vào trong đám bạn học, cũng dung nhập vào trong sân trường.

Bốn người thu dọn xong, bắt đầu đi theo dòng người ra ngoài.

Trình Nhạc Nhạc hết sức bắt mắt trong đám người.

Đại bộ phận nam sinh đều thả chậm bước chân, nhìn trộm vị hoa khôi này.

Rất nhanh, hai tên nam sinh cao ráo chạy chậm đến.

Bọn họ mặc quần áo thể thao, đeo một balo rất to.

Làn da màu lúa mì khỏe mạnh.

Cười lên, hàm răng trắng nõn chính tề, rất đẹp trai và ấm áp.

Chương 448: Người biết trồng hoa

Một nam sinh đang xoay bóng rổ trên ngón tay.

Một nam sinh khác tiến lên, cười nói: “Nữ thần Nhạc Nhạc, chiều nay rảnh không? Đến sân thể dục xem bọn tôi thi đấu nhé?”

Trình Nhạc Nhạc còn chưa lên tiếng.

Lưu Hải Lệ ở bên cạnh đã cười hì hì nói: “Giang Ngôn Triệt, sao chỉ mời Nhạc Nhạc, cậu không thấy ba người chúng tôi à?”

Tiểu Linh và Quân Quân ở bên cạnh cũng bắt đầu ồn ào.

Bọn họ đều nhìn Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch bằng ánh mắt phát sáng.

Hai vị này đều là thành viên của đội bóng rổ của trường.

Cao to đẹp trai, xem như là chủ đề đứng đầu của đám nữ sinh trong trường.

“Nếu như các cậu có thể dẫn nữ thần đi theo, vậy chúng tôi rất hoan nghênh.”

“Ừ, hi vọng nữ thần ban ân.”

Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch đi theo các nàng.

Vừa trò chuyện vừa nhìn Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt nóng bỏng.

Vị hoa khôi của năm nhất này rất quyến rũ, càng gần thì lại càng thấy quyến rũ.

Trình Nhạc Nhạc giờ sách giáo khoa trong tay, cười nói: “Tôi không đi, chiều nay còn phải đề phòng tự học, chuẩn bị chiến đấu với tiếng Anh cấp bốn, chúc các cậu thắng lợi.”

Giang Ngôn Triệt thất vọng, lắc đầu nói: “Được rồi, vậy chúng ta add wechat kia, chờ lúc nào cậu rảnh thì chúng tôi lại biểu diễn riêng cho cậu xem.”

Hạ Bạch vừa nghịch bóng, vừa cười theo: “Add cả tôi nữa, hoan nghênh nữ thần đến sân bóng chơi.”

“Đừng đừng, tôi cũng không dám add wechat của các cậu, bạn trai tôi biết sẽ ghen.” Trình Nhạc Nhạc thuận miệng ứng phó một câu.

Hiện giờ nàng đã quen với chuyện này, đã có cách xử lý.

Cộng thêm tổ dưỡng, khí chất và tinh thần đều nâng cao.

Từ chối cũng không làm người ta xấu hổ.

“Bạn trai cậu hẹp hòi như vậy sao? Chúng ta là bạn học, add wechat cũng có gì đâu?”

“Đúng vậy, xã giao bình thường thôi mà, lẽ nào wechat của cậu không có người con trai nào?”

Ba cô bạn bên cạnh thì che miệng cười khẽ.

Vội vàng lấy điện thoại ra.

“Hai vị soái ca, chúng ta add wechat đi.”

“Đúng vậy, chúng tôi đều là bạn của nữ thần, thường xuyên đăng ảnh của nữ thần nha.”

“Còn tôi nữa, tôi nữa.”

Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch đều mỉm cười, cũng lấy điện thoại ra, chuẩn bị add wechat thật.

“Add wechat cũng được, trưa này mời bọn tôi ăn cơm đi?”

Trình Nhạc Nhạc cúi đầu, yên tĩnh nghĩ việc của mình, không để ý đến bọn họ.

Mấy người cười cười nói nói đi ra phòng học.

Ngay sau đó, bọn họ phát hiện ra điều bất thường.

Bên ngoài cửa phòng họp.

Không ít người đang dừng bước, đưa mắt nhìn về phía bóng người đang đứng dựa vào tường.

Hắn đang đọc sách.

Đôi mắt trong suốt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Dưới trạng thái đặc thù, biểu cảm của Đường Tụng có hơi lạnh nhạt.

Dưới âu phục và áo len cao cổ, cả người cao quý và lạnh lùng.

Trên người còn mang theo khí thế rất mạnh.

Hắn đứng nơi đó, giống như tách biệt với mọi thứ chung quanh.

Khiến cho mọi người không dám quấy rầy.

“Quá đẹp!”

“Móa! Trường chúng ta có soái ca đẹp trai như vậy sao?”

“Khí thế mạnh thật.”

“Chiếc đồng hồ kia rất hot trên mạng.”

“Đồng hồ hơn 100.000, đủ tiền cọc cho một căn nhà ở Yên Thành rồi.”

“Khí chất quá tuyệt vời.”

Quân Quân và Tiểu Linh cũng cảm thán theo.

“Sao mình thấy quen quen nhỉ?” Lưu Hải Lệ nói nhỏ: “Chẳng lẽ gặp trong mơ rồi? Không đúng, Nhạc Nhạc, sao giống bạn trai cậu vậy?”

Nghe thấy hai chữ ‘bạn trai’, Trình Nhạc Nhạc vẫn cúi đầu trầm tư chột ngắc đầu lên.

Đường Tụng khếp sách lại, khoe miệng hơi cong lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trình Nhạc Nhạc mừng rỡ che miệng.

Trên mặt hiện lên vẻ kích động.

Không ngờ Đường Tụng lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nàng vội vàng bước qua, đứng ở trước mặt Đường Tụng.

“Sao anh đến rồi?” Hai mắt nàng long lánh, mang theo vẻ mừng thầm và xúc động.

“Gần đây em bận em như, anh sợ em quên mất người bạn trai này, cho nên cố tình đến nhắc nhở em, đừng quên mình là gái đã có chồng.” Đường Tụng vuốt tóc nàng.

Trình Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, nói nhỏ: “Ông xã, ngày nào em cũng báo cáo hành trình với anh, ngay cả đi học cũng chia sẻ tri thức với anh, có quên mình tên là gì thì cũng không quên được anh.”

Đường Tụng mỉm cười, tiếp nhận sách trên tay nàng, kéo tay nhỏ mềm mại của nàng: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, còn có quà cho em.”

Trình Nhạc Nhạc vui vẻ ôm tay hắn: “Anh đến, chính là món quà tốt nhất rồi.”

Hai người cười nói đi đến đầu bậc thang.

Trình Nhạc Nhạc vẫy tay với ba người bạn cùng phòng: “Hải Lệ, Tiểu Linh, Quân Quân, mình đi trước nha.”

“A, a.”

“Nhạc Nhạc, đây chính là...”

Trình Nhạc Nhạc gật đầu, cười nói: “Đây là Đường Tụng, bạn trai mình.”

“Xin chào.” Đường Tụng cười với ba cô gái.

Ba cô gái khẩn trương, ấp úng chào hỏi Đường Tụng.

Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch ở bên cạnh liếc nhau, biểu cảm đều hơi khó coi.

...

Đầu mùa đông, sân trường còn chưa có cảnh tuyết, chỉ có cảnh cây khô héo và những chiếc lá điêu linh.

Chiếc Rolls Royce rất ồn và yên tĩnh.

Trình Nhạc Nhạc không ngừng chia sẻ cuộc sống trường học của mình với t.t

Nàng muốn truyền hạnh phúc và vui sướng của mình cho hấn.

Trong giọng nói tràn đầy ánh nắng và hơi thở thanh xuân.

Đường Tụng nhìn nàng, hấn không chen vào, chỉ yên lặng lắng nghe.

Một lúc sau.

Trình Nhạc Nhạc dừng lại, hơi do dự nói: “Đường Tụng, nếu có chuyện gì khiến anh không nói, anh có thể nói với em, dù em không giúp được gì, nhưng mà...”

Nàng và Đường Tụng đã qua lại khá lâu.

Từ biểu cảm và động tác của Đường Tụng, nàng có thể cảm nhận được cảm xúc của Đường Tụng.

Nàng không hiểu, những nàng rất đau lòng.

“Anh không sao, chỉ là hơi cảm khái thôi, vài ngày nữa sẽ ổn.” Đường Tụng rất dịu dàng.

Trình Nhạc Nhạc nghĩ nghĩ, liền nghiêng người qua, ngoắc ngoắc tay với Đường Tụng.

Ra hiệu mình muốn nói thầm.

Đường Tụng giả bộ không biết nàng đang giả vờ, liền đưa tai qua.

Trình Nhạc Nhạc liền ôm lấy mặt hắn, dùng sức hôn lên môi hắn.

Cẩn thận mà nghiêm túc mút vào, hết sức chủ động.

Hai người nhiệt liệt đáp lại lẫn nhau.

Một lúc sau, Trình Nhạc Nhạc kéo khóa kéo áo lên.

Vuốt vuốt khuôn mặt đỏ bừng, ngồi thẳng người, khép chặt chân lại.

Ánh mắt luôn không nhìn được mà liếc nhìn Ngô Gia Di ở vị trí lái.

Vừa rồi động tác của Đường Tụng hơi to gan, chắc đối phương đã nhìn thấy.

“Nhạc Nhạc, em biết trồng hoa không?”

Trình Nhạc Nhạc lắc đầu nói: “Không, anh thích hoa gì, em có thể học.”

“Không cần, anh chỉ hỏi thôi, đúng rồi, đây là quà của em.” Đường Tụng lấy ra một chiếc bút máy.

Trình Nhạc Nhạc cầm lên xem, cảm thán: “Đẹp thật!”

Đường Tụng vuốt ve bắp đùi nàng, nói như đùa: “Nó không chỉ đẹp, mà còn ẩn chứa pháp thuật của tình yêu. Em dùng nó để viết, có thể gia tăng trí nhớ. Em có thể dùng nó để

viết từ đơn và chép bài, có lẽ sẽ có hiệu quả không tưởng tượng được.”

Trình Nhạc Nhạc ôm bút máy vào ngực, hai mắt lóe sáng như sao: “Em sẽ trân quý món quà này.”

...

7 giờ tối.

Đường Tụng để điện thoại xuống, lại hơi cau mày.

Tạ Vũ Đồng cũng không có kinh nghiệm trồng hoa.

Nàng rất yêu thích hoa, thường xuyên mua hoa tươi, tiếc là không có thời gian nghiên cứu phương diện này.

Bây giờ chỉ còn Trương Linh Linh và Tiểu Tĩnh.

Nhưng gần đây Tiểu Tĩnh không còn tích cực nhắn tin với hắn như trước kia.

Nghĩ nghĩ, Đường Tụng gọi điện cho Trương Linh Linh trước.

Rất nhanh, giọng nói hung phấn của nàng đã truyền đến: “Đường Tụng, sao lại gọi điện cho tôi rồi? Có phải nhớ tôi rồi không?”

Đường Tụng vỗ tay một cái: “Đoán đúng rồi!”

Trương Linh Linh chợt cười vui sướng, lại ra vẻ ỏn ẻn: “Vậy có muốn tôi đi qua đó bây giờ không?”

Cs thể nghe thấy âm thanh ồn ào trong ký túc xá của nàng.

Đường Tụng nhướng mày.

Xem ra Linh Linh có size C giả xong, cả người đều bay lên trời rồi, vậy mà còn dám trêu hắn.

“Tòa số 1 Yên Giang Biệt Viện, đến luôn đi, tôi chờ.”

Tại phương diện chơi bóng, Đường Tụng chưa từng sợ ai.

Trương Linh Linh lập tức thở gấp.

Đường Tụng có thể tưởng tượng được dáng vẻ mặt đỏ ửng tía tai của nàng.

Khẽ cười một tiếng, nói: “Được rồi, hỏi cô một chuyện, cô biết trồng hoa không? Có kinh nghiệm không?”

Trương Linh Linh cố gắng bình tĩnh lại, nói nhỏ: “Không có, anh hỏi cái này làm gì? Thu Thu biết, đã trồng không ít hoa hoa cỏ cỏ ở ban công ký túc xá. Thu Thu từ nhỏ sống với bà nội ở nông thôn, nên rất giỏi ở phương diện này.”

Đường Tụng gõ gõ bàn, nói: “Vậy đưa điện thoại cho Thu Thu đi.”

Chương 449: Trung tâm quản lý nhân vật

“Thu Thu, đừng giả bộ nghịch điện thoại, màn hình đen xì rồi kìa.”

“Mau qua đây, Đường tổng của chúng ta tìm cậu này!”

Trong ống nghe truyền ra tiếng kêu của Trương Linh Linh.

Nương theo âm thanh va chạm, một giọng nói khẩn trương truyền đến: “Alo, Đường Tụng, tôi là Thu Thu, có chuyện gì sao?”

Đường Tụng nói: “Nghe Linh Linh nói cô rất giỏi trồng hoa, có tiện tâm sự không?”

“Có tiện, có tiện, tôi từ nhỏ đã thích làm vườn, xem như là có chút kinh nghiệm.”

“Đối với loại hoa tương đối yếu ớt, cô sẽ chăm sóc chúng thế nào?” Đường Tụng cân nhắc ngôn từ rồi mới nói.

‘Hạt giống hoa thiện ý’ này rất quan trọng với hắn, nhất định phải thận trọng.

Hắn không quá hiểu Thu Thu, cần cân nhắc một phen.

Bên kia dừng lại một chút, Thu Thu mới nói: “Phải căn cứ theo chủng loại hoa, hiểu rõ môi trường thích hợp với chúng, như nhiệt độ, độ sáng... Còn có một số hoa yêu cầu cao với đất và độ ẩm, cần phải điều chỉnh thường xuyên...”

Đường Tụng không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

Dưới trạng thái đặc thù, hắn rất nhạy bén.

Có thể từ giọng nói của Thu Thu, tiết tấu nói chuyện của nàng, để đánh giá nàng có tự tin hay không.

Trong ghi chú của ‘Hạt giống hoa thiện ý’, đúng là có giới thiệu về những thứ này.

Chờ đến khi Thu Thu dừng lại.

Đường Tụng mới mở miệng hỏi: “Nhiệt độ mùa đông khá thấp, làm thế nào để chăm sóc hoa cỏ tốt hơn?”

“Đầu tiên phải không chế lượng nước, mùa đông lạnh hơn, thời tiết khô ráo, thực vật sẽ có nhiều nhu cầu hơn với...”

Thu Thu vẫn nói không ngừng.

Có lẽ là nhắc đến đề tài mà mình hứng thú, nên giọng điệu của nàng rất sinh động.

Bên trong giọng nói còn mang theo vẻ vui sướng và nhẹ nhõm.

Đường Tụng nhíu mày suy tư.

Hắn hơi do dự, không biết có nên chọn Thu Thu hay không.

Mặc dù trình độ trồng hoa của nàng không có vấn đề.

Nhưng tốc độ phát triển của Hạt giống hoa thiện ý lại có quan hệ trực tiếp với ‘yêu và thiện’ trong lòng nàng.

Khi ‘yêu và thiện’ trong lòng nàng với hắn biến mất, Hạt giống hoa thiện ý sẽ tử vong.

Hắn không quá xác định suy nghĩ chân thật của Thu Thu.

Mặc dù từ đủ loại biểu hiện, có thể thấy yêu đương mất não của Thu Thu đã chuyển qua người hắn.

Nhưng lòng người phức tạp lại hay thay đổi, hắn cần phải xác nhận lại.

Đồng thời chuẩn bị một chút, đảm bảo tình cảm của đôi phương sẽ không dễ dàng biến mất.

Chờ đến khi Thu Thu dừng lại.

Đường Tụng nói với vẻ nhu hòa: “Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô, liên quan đến trồng hoa cỏ. Nhưng gần đây tôi hơi bận, ngày mai cô có thể đến nhà tôi một chuyến không? Làm phiên rồi.”

Nghe thấy lời này của Đường Tụng, hô hấp của Thu Thu bắt đầu gấp rút hơn, cả người đều ngây dại.

Nàng thậm chí còn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của mình.

“Đương nhiên... có thể, tôi rất rảnh.” Giọng nói của Thu Thu hơi run rẩy: “Vậy, mấy giờ anh rời giường?”

Đường Tụng hơi kinh ngạc nói: “Tôi thường dậy lúc 6 giờ, nhưng cô không cần đến sớm như vậy, ăn sáng xong rồi đến cũng được.”

Bên kia yên lặng một lúc, có chút lưu luyến không rời nói: “Được, tôi hiểu rồi, vậy... vậy... vậy tôi trả điện thoại cho Linh Linh.”

“Ừm.”

Rất nhanh, Trương Linh Linh đã nhận máy.

Hai người lại trò chuyện vài câu về vấn đề mở rộng video, rồi mới cúp máy.

Đường Tụng để điện thoại xuống, đi đến phòng chứa đồ.

Mở một chiếc rương màu đen ra, lấy ra hai vật phẩm bên trong.

Trở lại thư phòng, đặt chúng lên vị trí dễ thấy trên giá sách.

Dưới trạng thái đặc thù, hẳn chỉ nghĩ một chút là có thể làm ra lựa chọn có lợi nhất với bản thân.

Sau khi xác nhận nàng phù hợp, thì sẽ tặng cho nàng.

Tin rằng Thu Thu sẽ rất xúc động.

Thiện ý và thiện cảm đều sẽ ổn định hơn.

Gần 8 giờ tối.

Đường Tụng mở app TikTok.

Tiến vào phòng livestream của Tô Ngư.

Trong màn ảnh là một MV của Tô Ngư.

Trước mắt vẫn là giai đoạn làm nóng người, nhưng nhân số đã vượt qua 100.000.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngư livestream kể từ khi ra mắt.

Bình luận nối liền không dứt.

Các loại đặc hiệu của lễ vật xuất hiện không ngừng.

Căn cứ vào tuyên truyền, toàn bộ số tiền nhận được sẽ quyên tặng cho quỹ từ thiện công ích Đường Tống.

Dùng để trợ giúp trẻ em nghèo khó đi học.

Đường Tụng tiến vào trang chủ của Tô Ngư.

Phía trên chỉ có một video phỏng vấn nhanh.

Tuyên bố không đến 48 giờ, thu hoạch 1.2+ triệu like, hút hơn 1.5+ fan.

Hai ngày gần đây, chỉ cần mở TikTok là sẽ nhìn thấy tin của nàng.

Đều là tuyên truyền cho lần livestream này.

Liên quan đến chủ đề bạn trai, thì lại có rất ít truyền thông nhắc đến.

Trở lại phòng livestream.

Đường Tụng để điện thoại qua một bên.

Mở giao diện hệ thống.

Hôm qua hệ thống đã update xong.

Nhưng bởi vì bận chuyện quỹ đầu tư của Trương Nghiênn, nên hẳn không có quá nhiều tâm tư nghiên cứu.

Hệ thống có thêm một mục mới ‘trung tâm quản lý nhân vật’.

Đường Tụng cũng không xa lạ gì với cái này.

Giống hệt với trò chơi ‘Thần Hào ngày mai’ ở trong trí nhớ của hắn.

Đây là một công năng hoàn chỉnh.

Giao diện xinh đẹp và kỹ càng hơn ngày xưa nhiều lắm.

Bối cảnh bên trong tràn đầy màu sắc rực rỡ.

Bốn tấm thẻ nhân vật yên tĩnh tại bên trong.

Mỗi chiếc thẻ đều lóe sáng các loại màu sắc khác nhau.

Trình Nhạc Nhạc, Lý Nhã Ly, Liễu Bảo Nguyệt, Đồng Ngọc Ngôn.

Hình ảnh của bốn nhân vật đều rất sống động, đều có đặc sắc riêng.

Mông đào mật, chân ly rượu, size E, cân xứng.

Màu sắc khác biệt đại biểu cho tâm tính khác nhau.

Đường Tụng dùng ý niệm chạm vào thẻ nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’.

Rất nhanh, ‘thông tin cá nhân’ và ‘nhiệm vụ trưởng thành’ của nàng đã bắn ra.

Trình Nhạc Nhạc.

Trạng thái: Đắc ý (^-^)

Vị trí: Đại học Yên Thành. Map.

Tuổi tác: 21, chiều cao: 1m7, cân nặng: 54kg.

Trí lực: 81.5 (80+1+0.5), sức chịu đựng: 65, nhanh nhẹn: 63.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 20/90.

Ưu điểm: Thông minh độc lập, tràn ngập nhiệt tình với học tập trí thức, am hiểu suy nghĩ, phân tích, suy luận và giải quyết vấn đề, đồng thời có lòng tò mò rất mạnh và động lực nâng cao bản thân cực cao...

Khuyết điểm: Tương đối thiếu tự tin, năng lực xã giao cần nâng cao...

...

Bên trái hình ảnh là thông tin cá nhân của nhân vật.

Bên phải là nhiệm vụ trưởng thành.

Trước mắt đang là ‘nhiệm vụ trưởng thành 4’.

Trên nhiệm vụ còn có một thanh tiến độ, biểu thị tiến độ trước mắt của nhiệm vụ là 90%.

Lại nhìn ba cái thẻ nhân vật khác.

Lúc này Đường Tụng mới thu tâm mắt lại, đóng giao diện hệ thống.

Ánh mắt lại rơi vào phòng livestream của Tô Ngư.

Chương 450: Bánh

Một lúc sau.

Phòng livestream truyền ra âm thanh đếm ngược: “10, 9, 8... 3...”

Đường Tụng cầm điện thoại lên, trong lòng có chút chờ mong.

Theo đếm ngược kết thúc.

Một sân khấu xinh đẹp xuất hiện.

Một bóng người mặc váy dài xuất hiện.

Váy đầm màu xanh lam nhạt, tạo hình hoa mỹ thời thượng, làm nổi bật làn da trắng hơn tuyết.

Mái tóc đen dài đến eo, trên cổ mang theo một sợi dây chuyền tinh tế.

Ngũ quan lập thể tinh xảo, giống như tác phẩm nghệ thuật.

Dung mạo trong suốt như ngọc.

Nàng đứng tại đó, giống như đóa hoa tuyết xinh đẹp không gì sánh được.

Bình luận kín màn hình.

Các loại đặc hiệu của lễ vật bao trùm tất cả.

Đường Tụng có hơi thất thần.

Tô Ngư đã thuyết minh câu ‘khuyên quốc khuyên thành’ là như thế nào.

Vẻ đẹp của nàng còn mang theo tính công kính, sẽ làm cho người ta thấy tự ti mặc cảm.

“Chúc mọi người buổi tối tốt lành, tôi là Tô Ngư.” Giọng nói mát lạnh dễ nghe truyền đến.

Đường Tụng nhìn nàng, nghe giọng nói của nàng.

Không tự chủ được mà nhớ lại hình ảnh của nàng khi ở trong game.

Dưới trạng thái 3D, Tô Ngư không tươi sống chân thật như vậy, cũng không có ánh mắt linh động tự tin này.

Trong ấn tượng của hắn, đó là một nhân vật loại bồi dưỡng thành minh tinh, siêu sao.

Hắn chiêu mộ được nàng từ một phó bản cực khó.

Kể từ ngày đó.

Một nghệ sĩ hạng 18.

Thông qua các nhiệm vụ trưởng thành, từng bước được bồi dưỡng thành một super star, là người tình trong mộng của vô số đàn ông.

Nàng rất hiểu chuyện, chưa từng chủ động đòi hỏi thứ gì.

Tất cả tài nguyên và tiền tài mình đầu tư vào, nàng đều sẽ kiếm trở về, hơn nữa còn là gấp mấy lần.

Trợ giúp giải trí Tụng Mỹ phát triển lớn mạnh.

Cũng trợ giúp hắn hoàn thành tích lũy tài chính thời kỳ đầu.

Thuận lợi thành lập tư bản Tĩnh Ngộ.

Từ đó về sau, hắn đã giao công ty giải trí này cho đội ngũ chuyên nghiệp quản lý.

Tập đoàn Đường Tổng tập trung tiến vào lĩnh vực khoa học kỹ thuật và tài chính, giải trí Tụng Mỹ trở nên không quá quan trọng nữa.

Sau đó, hắn cũng hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ trưởng thành của Tô Ngư.

Tặng nàng 10% cổ phần của công ty với tư cách là ban thưởng.

Lại sau đó, trò chơi tiến vào giai đoạn phát triển nhanh, từng kịch bản tràn ngập tính khiêu chiến xuất hiện.

Bóng dáng của nàng đã xuất hiện ít hơn.

Thỉnh thoảng hệ thống mới nhắc nhở.

Nói cho hắn biết, nên chuẩn bị món quà gì cho đối phương, nàng đang gặp khó khăn gì.

Trước khi lấy được ‘chìa khóa ký ức’, Đường Tụng cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Bây giờ biết tất cả đều là thật, hắn không khỏi thấy hơi áy náy.

Dưới trạng thái ‘nâng cấp’, hắn là không biết biểu đạt tình cảm.

Trong mắt những người khác.

Hắn là một người kiêu ngạo, lạnh lùng, lý tính, tư duy kín đáo, thâm bất khả trắc, tựa như vĩnh viễn không mắc sai lầm.

Nhưng trong mắt của Tô Ngư, đây có lẽ là một loại biểu hiện của ‘bội tình bạc nghĩa’, ‘trêu xong rồi chạy’.

Cùng lúc đó, Tô Ngư đã trò chuyện xong, bắt đầu biểu diễn ca khúc đầu tiên của tối hôm nay.

Là bài hát hot nhất năm nay ‘lựa chọn của em’, do chính bản thân nàng sáng tác.

Theo một đoạn nhạc dạo vang lên.

Giọng hát mát lạnh của Tô Ngư cũng theo sát phía sau.

Nghệ thuật ca hát của nàng là không cần bàn cãi, tình cảm dạt dào, hoàn mỹ không tì vết.

Đường Tụng nhìn chăm chăm vào màn hình.

“... Giống như tình hà trên trời. Chiều sáng bầu trời đêm...”

Hát xong, MC xuất hiện.

Tô Ngự và MC bắt đầu trò chuyện, rồi tương tác với khán giả.

Sau đó nàng lại hát một bài mới tuyên bố, ‘thầm mến’.

Đến đoạn cuối của bài hát.

Nàng chậm rãi đi đến trước camera, tay trái nắm chặt micro.

Hát ra câu cuối cùng: “Em muốn gặp anh, muốn gặp được anh.”

Ca khúc kết thúc, cảm xúc của Tô Ngự có hơi thấp, nàng trở về chỗ, cả người trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Lúc này, người tặng lễ vật đã ít đi rất nhiều.

Mọi người đều đang nhấn lại, hỏi thăm các đề tài mà mình hứng thú.

Trong đó, đề tài được quan tâm nhất là ‘bạn trai của Tô Ngự’.

Nhưng MC hiểu nhiệm vụ của mình.

Chỉ chọn mấy vấn đề liên quan đến sự nghiệp và sinh hoạt của Tô Ngự để trò chuyện.

Nhấn mạnh và tuyên truyền bộ phim sắp chiếu của nàng.

Đường Tụng nhìn Tô Ngự trong màn ảnh, lại thở dài.

Hắn cũng muốn đi thăm Tô Ngư một chút, tiếc là hệ thống không cho phép.

Hắn ấn vào khung chat, định nói gì đó với nàng.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

“Keng, xin chú ý, bạn tạm thời không có quyền hạn giao lưu với nhân vật ‘Tô Ngư’.”

Đường Tụng nhíu mày, chỉ thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn liền mở trung tâm lễ vật ra.

Liếc nhìn đẳng cấp của mình, là cấp 37, trước mắt đã tiêu phí 49.000, cũng coi như là một tài khoản khá.

Nghĩ nghĩ, hắn trực tiếp nạp 500.000 tiền ảo, cũng chính là 5 triệu tiền TikTok.

Đã không thể nhấc lại, vậy thì làm đại ca top 1 trong phòng livestream của nàng đi.

Hi vọng nàng có thể hài lòng một chút.

Tiếp đó, hắn bắt đầu tặng lễ vật.

Liên tục 100 cái Carnival, đẳng cấp tài phú lên đến cấp 45.

Cùng lúc đó, nửa màn hình phòng livestream bị đặc hiệu bao trùm.

Đặc hiệu kéo dài hơn 10 phút.

Phòng livestream đã ẩn tàng thông tin cá nhân của người xem, những người khác chỉ có thể nhìn thấy ảnh chân dung và tên tắt của ID.

Đường Tụng liên tục tặng 100 cái Carnival, đã hấp dẫn rất nhiều người.

Mọi người đang suy đoán đây là vị đại lão nào.

Đường Tụng cũng không để ý mấy lời bình luận trong phòng livestream

Chỉ yên tĩnh nhìn Tô Ngư trên màn hình.

Chờ đến khi gần kết thúc.

Hắn lại tặng 100 lễ vật ‘rất yêu bạn’ có giá 520 tiền TikTok.

...

Ngày 11 tháng 11 năm 2022, thời tiết sáng sủa, nhiệt độ cao nhất 12 độ C.

6 giờ sáng, đồng hồ sinh học khiến Đường Tụng tỉnh dậy.

Ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh lơ mờ, mùa đông, phải khoảng 7 giờ thì mặt trời mới lên.

Rửa mặt, thay một bộ thể thao.

Liền xuống lầu chạy bộ.

Gió lạnh phả vào mặt, để hắn tỉnh táo hơn rất nhiều.

Chạy quanh tiểu khu nửa tiếng.

Trán đã có chút mồ hôi.

Đường Tụng hoạt động thêm một chút, rồi chạy chậm về phía cửa hàng ăn sáng bên ngoài tiểu khu.

Ra khỏi cổng tiểu khu.

Thời gian khoảng 6:50.

Đường Tụng nhắm thẳng hướng đông.

Tia nắng ban mai đã xuất hiện, bóng tối từ từ rút lui.

Mặt trời đỏ rực sắp trời lên ở chân trời.

Bầu trời chỉ còn vài vì sao lẻ tẻ.

Đang định thu hồi ánh mắt, hấn lại chú ý đến một chiếc moto màu trắng ở bên đường.

Một bóng người cao gầy gọi cảm ngồi trên ghế đá.

Nàng mặc quần bó, áo khoác mỏng, đường cong thân thể hiện rõ.

Trong ngực ôm một cái túi, hai tay kẹp dưới nách.

Nàng thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía tòa số 1 trong tiểu khu, tựa như đang do dự.

Nương theo hô hấp, từng làn khí trắng bay ra khỏi miệng nàng.

Sáng sớm mùa đông, đúng là rất lạnh.

Nội tâm Đường Tụng lập tức nhảy lên.

Cũng không biết tâm trạng của mình vào giờ phút này là thế nào.

Hấn đứng cách Thu Thu 10 mét, yên tĩnh nhìn nàng một lát.

Phía sau nàng, ánh triều dương từ từ dâng lên.

Dần dần bao phủ nàng, tựa như xua tan ý lạnh cho nàng.

Hấn nhét tay vào túi.

Nghênh đón ánh nắng mà đi qua.

Không có áp chế tiếng bước chân, Thu Thu lập tức chú ý đến.

Biểu cảm của nàng dần sinh động hơn, trên mặt mang theo vẻ đỏ ửng.

“Tôi... tôi sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi, muốn chờ thêm một lát, đến 7 giờ mới gọi điện thoại cho anh.”

Đường Tụng chớp mắt, mỉm cười với nàng: “Không ngờ cô lại đến sớm như vậy.”

“Thật ra bình thường tôi dậy rất sớm, với lại, anh nói chuyện này rất quan trọng.”

“Ăn sáng chưa?”

Thu Thu xách túi đứng lên.

Có chút xấu hổ nói: “Lần trước thấy anh thích ăn bánh trong nhà ăn, vừa hay tiện đường, nên mua cho anh mấy cái. Để trong hộp giữ nhiệt, chắc là chưa nguội. Đúng rồi, tôi còn mang cháo, có thể ăn chung với bánh. Cũng không biết anh có thích không.”

Chương 451: Hai món quà

Đường Tụng tiếp nhận túi trong tay Thu Thu.

Mở ra xem một chút.

Bên trong là một cái hộp giữ nhiệt, trông rất mới mẻ sạch sẽ.

Chắc là mới mua không lâu.

Chú ý thấy ánh mắt mong chờ của Thu Thu.

Khóe miệng Đường Tụng cong lên, lắc lắc túi trong tay.

“Cảm ơn! Đúng lúc thèm ăn bánh ở nhà ăn của trường các cô.”

Thu Thu lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng: “Vậy thì mau về ăn đi, đừng để đói bụng.”

Nàng hơi luống cuống, không biết để tay ở đâu.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Đường Tụng mặc quần áo thể thao, tắm trong ánh triều dương.

Chú ý đến nụ cười của đối phương, mặt liền đỏ lên.

Cảm giác mùa đông này cũng không còn lạnh nữa.

Đi vào trong tiểu khu.

Bầu không khí giữa hai người đã an tĩnh lại, không ai nói gì.

Thu Thu đi sau Đường Tụng nửa người, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn trộm bên mặt hắn.

“Chiếc Ninja 400 này mới dán lại à? Màu trắng này rất đẹp.”

Thấy Thu Thu hơi mất tự nhiên, Đường Tụng bắt đầu chủ động nói chuyện.

“Dán lại một chút, màu cũ là trắng đen, nhưng tôi thích trắng thuần hơn.”

“Cô lấy bằng lái từ lúc nào?”

Hai người bắt đầu trò chuyện về đề tài moto này.

Thu Thu đã không quá khản trương nữa, đi theo Đường Tụng vào thang máy, lên tầng 20.

Mở cửa.

Đường Tụng lấy một đôi dép mới tinh cho nàng, cười nói: “Đừng khản trương, nơi này chỉ có mình tôi.”

“Ừm, tôi... tôi không ... khản trương.”

Thu Thu hơi co quắp mà cởi áo khoác.

Lộ ra áo phong bó sát bên trong.

Nàng cúi người đổi dép, bờ mông trong lớp quần bó lập tức căng tròn.

Đường cong eo mông lập tức phác họa ra.

Cộng thêm gương mặt xinh đẹp hệ cầm dục.

Cả người nhìn trông vô cùng gợi cảm.

không thể không thừa nhận, có thể tích lũy hơn 400.000 fan trong thời gian ngắn như vậy, nàng đúng là rất có tiền vốn.

Xuyên qua hành lang, đi vào phòng khách rộng rãi.

Nhìn qua cửa sổ sát đất 270 độ, mặt trời đỏ rực đã nhảy ra khỏi đường chân trời, ngàn vạn tia sáng chiếu rọi khắp nơi.

Hai mắt Thu Thu lóe sáng, nhin không được mà thưởng thức một màn này.

Nội tâm khản trương và e lệ của nàng cũng bị xua tan.

Căn nhà này quá đẹp.

Còn rung động hơn cả lúc xem video.

Đường Tụng cầm hộp giữ nhiệt vào nhà ăn.

Lấy một phần cháo và ba cái bánh ra, vẫn còn nóng.

“Cô ăn chưa?” Đường Tụng lại hỏi một câu.

Lúc ở dưới hần đã hỏi, nhưng đối phương vẫn chưa trả lời.

Thu Thu lấy lại tinh thần, nói nhỏ: “Ăn rồi.”

Đường Tụng nhếch miệng cười, nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, nhà ăn ở trường các cô mở cửa lúc sáu rưỡi. Cộng thêm thời gian mua đồ và đi đường.”

Đường Tụng không nói tiếp, ánh mắt Thu Thu lấp lóe, gương mặt đỏ bừng.

Nàng đúng là chưa ăn sáng.

Sáng hôm nay, nàng rời giường lúc năm rưỡi, chỉ nghĩ đến quần áo và trang điểm.

Sau đó chờ nhà ăn mở cửa, mua một phần bữa sáng xong thì lập tức lái xe đến đây.

Cũng quên mua cho mình.

Đường Tụng cầm hai cái bát, chia cháo ra làm hai phần, lại nói: “Tôi ăn hai cái là được, cô ăn một cái đi.”

Thu Thu hơi do dự, vẫn không chống lại được dụ hoặc ăn sáng với Đường Tụng.

Thế là căn môi, ngồi xuống đối diện.

Bị Đường Tụng nhìn vào, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên.

Vì che giấu xấu hổ, nàng cầm bát cháo lên uống một hớp nhỏ.

Ngay sau đó, vội vàng hé miệng phun ra đầu lưỡi phấn nộn.

Không ngừng hít hà.

Cháo vừa nấu xong, đặt trong hộp nửa tiếng, nhưng vẫn rất nóng.

Cũng may là nàng uống ít, chưa bị bỏng.

Đường Tụng lại mỉm cười, nhưng cũng không nói gì.

Bắt đầu cầm bánh lên ăn.

Bánh rất ngon, làm cho người ta vui vẻ đón một ngày mới.

Thu Thu nhai kỹ nuốt chậm, nhưng tốc độ ăn không tính chậm.

Hai người đồng thời ăn xong.

Thu Thu lập tức đứng lên, không nói một lời, liền cầm hộp giữ nhiệt và bát đĩa vào nhà bếp.

Đường Tụng sững sốt một chút.

Rất nhanh, tiếng nước đã truyền đến.

Một lát sau, nàng mới đi ra.

“Đưa tay qua đây.” Đường Tụng đứng lên, đi đến bên cạnh nàng.

Thu Thu vội vàng đặt hộp giữ nhiệt sạch sẽ lên bàn, ngoan ngoãn duỗi tay trái ra.

Ngón tay nàng thon dài trắng nõn, móng tay gọn gàng sạch sẽ.

Trên cổ tay là một chiếc đồng hồ Rolex xinh đẹp.

Là chiếc Đường Tụng tặng.

Dừng lại một chút, Đường Tụng thò tay vào trong túi quần.

Đồng thời vào nhà kho, sử dụng ‘hạt giống hoa thiện ý’.

Ngay sau đó, trong túi hắn có thêm một cái hộp nhỏ.

Đường Tụng rút tay ra, đặt hộp vào trong lòng bàn tay Thu Thu.

Ngón tay tiếp xúc với lòng bàn tay nàng, toàn thân Thu Thu run lên.

Trên mặt lại đỏ ửng lần nữa.

“Keng, đôi tượng phù hợp nuôi trồng.”

Đường Tụng thở phào, điều này chứng tỏ Thu Thu có ‘yêu và thiện’ với hắn.

Với lại, từ biểu hiện của nàng để xem, phần ‘yêu và thiện; này cũng không ít.

Cộng thêm nàng có kinh nghiệm trồng hoa.

Đúng là một lựa chọn phù hợp.

Thứ duy nhất cần cân nhắc là, ‘yêu và thiện’ với mình có thể biến mất hay không?

Nhưng một điểm này, hắn đã có biện pháp để ổn định cảm xúc của đối phương.

“Đây là...?” Thu Thu nhìn chiếc hộp màu đỏ nhạt trên tay, tò mò hỏi.

Đường Tụng mở hộp ra, bên trong là một hạt giống to như hạt đậu.

Giải thích: “Đây là một hạt giống rất quý mà tôi tình cờ lấy được, hoa của nó rất quan trọng với tôi. Tôi muốn bồi dưỡng

nó, nhưng lại tương đối bận, không có quá nhiều thời gian để chăm sóc.”

“Tôi giúp anh!” Thu Thu trực tiếp mở miệng, giọng điệu có chút khẩn cấp: “Tôi sẽ nghiêm túc, tập trung vào việc bồi dưỡng nó, tuyệt đối sẽ không để anh thất vọng!”

Biểu cảm của nàng có chút kích động và khát vọng.

Tận đáy lòng, nàng rất hi vọng có thể giúp Đường Tụng làm gì đó.

Như vậy mới có thể làm dịu nội tâm áy náy của nàng.

Đường Tụng gật đầu: “Vậy làm phiền rồi.”

Thu Thu vội vàng lắc đầu: “Không phiền, tôi rất thích làm vườn. Đúng rồi, đây là hạt giống hoa gì? Tôi cần tìm hiểu về tập tính của nó.”

“Cái này khá phức tạp, chúng ta ngồi xuống rồi nói.” Đường Tụng chỉ ghế sofa ngoài phòng khách.

Trong 23 ghi chú của ‘hạt giống hoa thiện ý’, có hơn nửa là các hạng mục cần chú ý khi nuôi trồng.

Hai người ngồi đối diện nhau, nghênh đón ánh nắng sớm và trò chuyện.

Đại đa số thời gian đều là Đường Tụng nói.

Liên quan đến nhiệt độ, ánh sáng, đất, phân bón...

Thu Thu cầm điện thoại, vừa nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng lại hỏi một vài câu.

Đồng thời cũng mở ghi âm.

...

Ước chừng 20 phút sau, hai người đồng thời yên tĩnh lại.

Chuyện đã xong, tiếp đó nên làm gì?

Sắc mặt Thu Thu hơi đỏ.

Nhìn Đường Tụng ở đối diện, trong đầu bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Yên lặng một lúc lâu.

Đường Tụng đột nhiên mở miệng: “Thu Thu, tôi có hai món quà muốn tặng cô.”

“A!” Thu Thu tròn tròn mắt, cánh môi phẩn nộn hơi mở ra, có chút khó tin nói: “Anh... muốn tặng quà cho tôi?”

Kịch bản này để nàng hơi khó hiểu.

Đường Tụng vậy mà chủ động tặng quà cho mình?!

Còn là hai món!

“Đi theo tôi.” Đường Tụng nói xong liền đi vào thư phòng.

Thu Thu đỏ mặt đi theo.

Hai tay xiết chặt vạt áo.

Đi vào trong thư phòng âm áp tĩnh mịch.

Đường Tụng đi thẳng đến kệ sách trước tường.

Hắn lấy hai vật phẩm xuống rồi đưa qua, cười nói: “Tặng cho cô, lần này sẽ không từ chối chứ?”

Thu Thu nhìn thấy hai món đồ này, đôi mắt lập tức ướm áp.

Cái mũi ê ẩm.

Nàng đã từng từ chối một lần, mỗi lần nhớ đến đều làm nàng rất khó chịu.

“Tôi... Tôi...” Thu Thu lau nước mắt, khăn trương đến mức không biết để tay ở đâu.

Đường Tụng đưa hai hộp quà đến trước ngực nàng.

Thu Thu cúi đầu, hốc mắt đỏ bừng.

Là chiếc ly và con gấu bông bản định chế của BMW.

Rất tinh xảo, cũng rất xinh đẹp.

“Đường Tụng, cảm ơn.” Thu Thu nhận lấy, sau đó hết sức nghiêm túc nói: “Tôi sẽ chăm sóc tốt cho hạt giống, để nó thuận lợi nở hoa kết trái.”

Sau đó, nàng dùng sức ôm chặt món quà vào trong ngực.

Hai ngọn núi cao vút bị đè ép đến biến hình!

Chương 452: Sinh nhật Từ Giai Lệ

Đại học sư phạm Yên Thành.

Thu Thu đỗ xe xong, một tay cầm hộp giữ nhiệt, một tay cầm túi quà.

Miệng ngâm nga bài hát, mang theo nụ cười cực tươi.

Trên đường đi, luôn không nhìn được mà nhảy nhót.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, gió nhu hòa, nắng vừa vặn.

Đám sinh viên muôn hình muôn vẻ trên đường cũng rất thân thiện.

Trở lại phòng ký túc xá trống vắng.

Linh Linh đã đi tập gym.

Mấy người Châu Châu hoặc là chuẩn bị thu nghiên cứu sinh, hoặc là đi thực tập.

Nàng đầu tiên là cẩn thận lấy hộp hạt giống ra, sau đó lại cẩn thận cất vào trong tủ và khóa kín.

Tiếp đó bắt đầu chơi gấu bông và ly, yêu thích không nỡ buông tay.

Nhưng lại không nỡ mở lớp đóng gói ra.

Sau đó, nàng đi thay quần áo rộng rãi, rồi lên mạng tìm kiếm một phen.

Sau đó cầm chìa khóa xe xuất phát, tiến đến một thị trường hoa cỏ ở gần đó.

Trước tiên cần phải mua đất, phân bón, chậu hoa đã.

Đúng rồi! Mấy ngày nữa phải thuê một căn nhà.

Ký túc xá không dễ khống chế nhiệt độ và độ ẩm, lại có nhiều người, thỉnh thoảng còn có vài nữ sinh ở phòng khác đi vào.

Chẳng may làm hỏng thì nàng không biết phải làm sao để đối mặt với Đường Tụng.

Thu Thu vừa đi vừa suy tư.

Đây là chuyện quan trọng nhất bây giờ, nàng nhất định phải dốc hết sức lực!

Đi xuống lầu, khởi động xe.

Nàng hơi sững sờ, vỗ đầu mình một cái: “Mình khóa cửa phòng cửa nhĩ?”

Nàng nhớ là đã khóa.

Nhưng khi đó đang suy nghĩ nhiều chuyện, nên lo mình nhớ nhầm.

Nghĩ đến hạt giống, gấu bông và ly nước.

Thu Thu cuống quýt chạy về phòng.

Cắm chìa khóa vào vặn vặn, xác nhận mình đã khóa kỹ xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ nghĩ, lại nhấn vào trong nhóm ký túc xá một câu: “Các chị em, sau này ra ngoài nhớ phải kiểm tra kỹ xem đã khóa cửa phòng chưa nha.”

Lúc này mới yên tâm đi xuống lầu.

...

“Chủ tịch Đường, Trương Nghiê và mẹ đã được chuyển đến bệnh viện nhân dân tỉnh. Bệnh viện đã sắp xếp một phòng

riêng, cũng đã đặt thuốc CAR-T, bởi vì cần làm riêng, nên phải 5 ngày sau mới có thể đến, khoảng 2 tuần sau sẽ biết hiệu quả.”

“Cảm ơn chủ nhiệm Lý.”

“Ngài quá khách khí, phải là chúng tôi cảm ơn ngài mới đúng. Đúng rồi, chúng tôi đã lên kế hoạch giúp đỡ học tập cho Trương Nghiên, lát nữa sẽ gửi cho ngài.”

“Được, vậy... có thể gửi cho tôi một tấm ảnh phòng bệnh không?”

“Được, ngài chờ một lát.”

Cúp máy.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Chủ nhiệm Lý đã gửi ảnh, kế hoạch trợ giúp, biên lai mua thuốc.

Đường Tụng nhìn vào tấm ảnh kia.

Giữa ảnh là một phụ nữ trung niên tiêu tụy, mặt vàng như nền, đang truyền dịch.

Bà nhắm mắt lại, cau mày, nhìn có vẻ như khá đau đớn.

Bên cạnh bà là một cô gái mặc quần jean màu xám, áo len màu đen.

Nàng buộc tóc đuôi ngựa, ngồi trên ghế gỗ.

Môi mím chặt, giữa hàng lông mày là lo nghĩ.

Trải qua 4 năm, Đường Tụng lại nhìn thấy ảnh của Trương Nghiên lần nữa.

Mặt nàng rất nhỏ, ngũ quan rất thanh tú.

Nàng trong ký ức của hắn, khuôn mặt đỏ bừng, ngũ quan nhu hòa, nói chuyện nhỏ như thì thầm, diễm đạm ngoan

ngoãn.

Nàng bây giờ, càng trưởng thành hơn một ít, dáng người cũng đầy đặn hơn, không còn gầy yếu như trước.

Nhưng bờ môi tái nhợt, sắc mặt sallow, tinh thần cực kém.

Đối với Trương Nghiên mà nói, mẹ mắc bệnh ung thư, đây tương đương với trời sập.

Nàng cũng không kiên cường, không độc lập, thậm chí không đủ thông minh.

Nàng chỉ là một sinh viên bình thường, nỗ lực thực hiện ước mơ của mình.

“Hi vọng mọi chuyện đều tốt lên.”

Thở dài một tiếng, Đường Tụng đóng điện thoại.

Nhìn thời gian, đã 7 giờ tối.

Đường Tụng cũng không có tâm tư học tập nữa, đứng dậy đến bên cửa sổ, nhìn về phương xa.

Nhìn ánh đèn thành thị sáng chói phía xa xa.

Chẳng biết tại sao, đột nhiên muốn uống rượu.

Hắn quay người đi vào phòng quần áo.

Chọn lựa một phen, cuối cùng tập trung và bộ quần áo trẻ trung kia.

Bộ này hắn mua lâu rồi, bỏ ra hơn 100.000, chủ yếu là đôi giày bóng rổ kia quá đắt.

Tính ra, mua về còn chưa mặc lần nào.

Lắc đầu, Đường Tụng bắt đầu thay quần áo.

Áo có mũ Supreme, quần Marn & Cargo, áo jacket FOG.

Chân đi đôi Dior x AJ1 màu xám trắng.

Soi gương một lát.

Bóng người cao to, ngũ quan tuấn mỹ, phối hợp với cách ăn mặc trẻ trung.

Có chút tinh nghịch, lại hơi ấm áp, mang theo vẻ trẻ trung của thiếu niên.

Nhìn qua rất thanh xuân thời thượng, lại có cảm giác rất cao cấp.

Đeo tai nghe Bluetooth.

Chọn một bài hát ngẫu nhiên.

Đường Tụng cầm áo khoác, đi ra ngoài.

Nghênh đón bầu trời đầy sao, vừa ngâm nga, vừa đi dạo, dần dần ra khỏi Yên Giang Biệt Viện.

Đi một lát, đưa tay chặn chiếc taxi, cúi người ngồi vào.

Đường Tụng tháo một tai nghe, lười biếng nói: “Bác tài, giúp tôi tìm một chỗ uống rượu, náo nhiệt một chút.”

Tài xế là một ông chú hơn 40.

Nghe vậy thì mỉm cười: “Chính quy hay là không chính quy?”

“Chính quy, tôi không vui lắm, chỉ muốn thư giãn một chút.”

Tài xế lập tức quay xe: “Tên nhóc nhà cậu đẹp trai như vậy, không có bạn gái sao? Đêm hôm khuya khoắt lại đi uống rượu một mình.”

Đường Tụng lắc đầu, nói đùa: “Có mấy bạn gái.”

Hai người trò chuyện vài câu.

Tài xế bắt đầu thao thao bất tuyệt về tình hình thế giới, từ Nga đến Mỹ, từ chính sách mới của quốc gia.

Nói như đinh đóng cột, như chỉ điểm giang sơn.

Đề Đường Tụng rất rung động.

...

“Đến rồi, hết 43 đồng.” Tài xế chỉ chỉ cánh cửa cách đó không xa: “Tôi cũng không lừa gạt cậu, nơi này là live house hot nhất Yên Thành bây giờ, ngày nào tôi cũng chở không ít cô gái xinh đẹp đến đây.”

“Live house Dạ Sắc.” Đường Tụng thì thầm một câu.

Tài xế cười ha ha nói: “Nghe nói tôi nay có ca sẽ nổi tiếng trên mạng đến hát, hát nhảy rap đều rất giỏi. Nhìn cậu ăn mặc như vậy, chắc là sẽ thích bầu không khí ở đây. Nếu như không thiếu tiền, có thể bao một ghế dài, đến khi đó nhất định sẽ có các cô em xinh tươi chạy đến. Bây giờ còn chưa mở màn, chắc là sẽ có ghế.”

“Bác tài hiểu nhiều thật.” Đường Tụng mở wechat, quét tiền xe.

Ánh mắt tài xế hơi thần thờ: “Nhớ hồi trẻ, tôi cũng đẹp trai không kém cậu, khi đó...”

Đường Tụng mỉm cười, mở cửa chui ra ngoài.

Nhìn bảng hiệu ‘Live house Dạ Sắc’ trước mặt.

Bên cạnh còn có áp phích, tuyên truyền ca sĩ tối hôm nay.

Đúng lúc này, một giọng nói vui mừng truyền đến: “Đường tiên sinh, không ngờ ngài lại đến thật!”

Đường Tụng nghiêng người nhìn qua.

Là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng, chỉ khoảng 20, trên mặt trang điểm khá đậm.

Bên cạnh còn có một thanh niên khá ổn.

Thanh niên bằng tuổi nàng, nhìn qua có vẻ rất giàu.

Ăn mặc cùng phong cách với Đường Tụng, cũng rất cao cấp.

Đường Tụng sửng sốt một chút.

Cũng may buff của thẻ đọc vẫn còn, khiến hắn nhớ ra người này.

“Là Tiểu Lục à!”

Hắn không biết tên đầy đủ của đối phương, chỉ nhớ Từ Giai Lệ gọi như vậy.

“Đường tiên sinh, ngài còn nhớ tôi nha, thật sự là vinh hạnh! Hôm nay là sinh nhật chị Giai Lệ, chị ấy còn nói với bọn tôi là ngài không đến được, ha ha, thật sự là niềm vui bất ngờ nha!”

Lục Đình tiến lên trước, biểu hiện rất nhiệt tình.

Trong mắt tràn đầy nịnh nọt.

Vị Đường tiên sinh này mua Panamera bản cao cấp nhất mà còn trả hết trong một lần.

Hơn nữa còn đặt hàng từ tổng bộ của họ.

Quan hệ ở phía sau có thể tưởng tượng được.

“Ha ha,” Đường Tụng cười xấu hổ.

Hắn cũng không biết hôm nay là sinh nhật Từ Giai Lệ.

Chương 453: Live house

“Đình Đình, không giới thiệu cho anh vị này sao?”

Thanh niên bên cạnh kéo tay Lục Đình.

Chỉ thấy rất khó chịu khi bạn gái nhìn nọt người đàn ông khác trước mặt mình.

Nhất là người này còn đẹp trai hơn mình.

Lục Đình liếc mắt nhìn bạn trai.

Giới thiệu: “Đây là bạn trai tôi, Vương Chí Hào. Vị này là khách hàng quan trọng của công ty, Đường Tụng, Đường tiên sinh, đồng thời là bạn trai của chị Giai Lệ.”

“Bạn trai của Từ Giai Lệ?” Ánh mắt Vương Chí Hào lấp lóe, đánh giá Đường Tụng một phen.

Vương Chí Hào tự nhiên biết Từ Giai Lệ, đã gặp không ít lần khi đi đón Lục Đình.

Tướng mạo rất tốt, chủ yếu là dáng người cực đẹp, rất ít đàn ông không nhìn thêm vài lần.

Đường Tụng lễ phép lấy tay nghe xuống, gật đầu với hai người.

Lục Đình nói: “Đường tiên sinh, chúng ta mau vào thôi, chị Giai Lệ vừa giục rồi, mọi người đã đến đông đủ rồi.”

“Có nhiều người không?” Đường Tụng thuận miệng hỏi một câu.

Sắc mặt Lục Đình hơi thay đổi, nói nhỏ: “Chỉ có mình tôi là đồng nghiệp, còn lại đều là bạn của chị Giai Lệ, chủ yếu là chị ấy nói ngai không đến, nên họ liền...”

Đường Tụng đã hiểu ý của đôi phương.

“Hiểu rồi, đi thôi.”

Lục Đình kéo tay bạn trai đuổi theo.

Vương Chí Hào bấu môi, cố ý kéo Lục Đình đi chậm vài bước.

Vương Chí Hào ăn mặc khá giống với Đường Tụng.

Nhưng Đường Tụng càng cao cấp hơn chút, nhất là đôi giày AJ hơn 700.000 kia.

Cộng thêm dáng người và tướng mạo kém quá xa.

Đứng cạnh chỉ có làm lá xanh, vai phụ.

...

Live house không phải là quán bar đúng nghĩa, mà là một câu lạc bộ nhạc sống.

Vì chạy theo thị trường, live house trong nước thường tồn tại theo hình thức câu lạc bộ âm nhạc cỡ nhỏ hoặc quán bar.

Có sân khấu biểu diễn và âm hưởng chuyên nghiệp.

Rất thích hợp để thưởng thức nhạc sống.

Trong Live house Dạ Sắc.

Ánh đèn đỏ tím lóa mắt bao phủ đại sảnh.

Toàn bộ sân bãi được chia làm ba khu vực lớn.

Phía trước chính là sân khấu.

Trước sân khấu là một khu vực hình tròn bằng phẳng.

Thuận tiện cho khách hàng tương tác, nhảy nhót, thưởng thức nhạc.

Banh quanh khu vực nhìn tròn là những bậc thang hơi cao.

Trên bậc thang là từng hàng ghế dài.

Có thể vừa thưởng thức âm nhạc, vừa ăn uống, chơi game...

Hiện giờ cũng không có nhiều người, chủ yếu đều tập trung trên ghế dài.

Uống rượu nói chuyện, ăn chút đồ ăn vặt, xiên nướng.

9 giờ mới bắt đầu biểu diễn.

Hiện giờ chỉ có một ca sĩ hâm nóng bầu không khí.

Đến gần một ghế dài ở giữa, có 5 người, một nam bốn nữ.

Bốn cô gái đang tụ lại nói chuyện gì, chủ đề liên quan đến mua hàng online, dù sao hôm nay cũng là 11/11.

“Hoạt động giảm giá năm nay không bằng mấy năm trước.”

“Đúng vậy, còn phải làm nhiệm vụ, làm mãi mới được 19 đồng, mệt chết.”

“Giai Lệ, năm nay cậu mua những gì?”

“Hôm nay CK có hoạt động, kiếm được mấy phiếu giảm giá, liền mua hai bình nước hoa, 210 đồng.”

“Thật sao? Kiếm ở đâu vậy?”

...

“Tử Kỳ, cậu đúng là phú bà thâm tàng bất lộ nha! Tôi nhớ tháng trước cậu mới đổi túi MK, sao hôm nay lại bỏ hơn 2000 mua cái mới rồi.”

“Tử Kỳ, phát tài nha.”

Trương Tử Kỳ sờ sờ túi xách, cười nói: “Mấy hôm trước có khách hàng lớn, mua liền ba cái đồng hồ, để tôi kiếm được một ít phần trăm.”

Nàng nói xong lại nháy mắt với Từ Giai Lệ.

Từ Giai Lệ hơi mắt tự nhiên, nhìn không được mà nghĩ đến Đường Tung.

Nhớ đến những lúc gặp nhau.

“Giai Lệ, cậu gần đây tiết kiệm thật, rất lâu rồi không thấy cậu đổi túi xách.” Tôn Khiết cảm thán một câu: “Không giống phong cách của cậu chút nào.”

Trương Tử Kỳ bữu môi: “Cậu ấy nói là muốn để dành tiền dưỡng lão.”

“Giai Lệ, cậu xinh đẹp như vậy, tìm một ông chồng tốt là được, tôi thấy Phùng Cẩm Vinh cũng không tệ, trong nhà mở phòng tập, bản thân cũng rất có bản lĩnh.” Đặng Nhất Hàm che miệng cười nói.

Nghe thấy mọi người nói đến mình, Phùng Cẩm Vinh ở bên cạnh lập tức chen vào.

Gật đầu tán thành nói: “Tôi cũng cảm thấy thế, Giai Lệ, nếu cô kết hôn thì phải ưu tiên cân nhắc tôi đây.”

Mọi người đều cười thành tiếng.

Từ Giai Lệ thì không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhấp rượu.

Phùng Cẩm Vinh nhìn Từ Giai Lệ xinh đẹp đầy đặn, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Bởi vì trong này không lạnh, nàng chỉ mặc một chiếc váy.

Bờ mông to lớn và bộ ngực sung mãn nổi bật hẳn ra.

Cộng thêm thường xuyên tập gym, nàng còn có đường chữ V.

Đường cong chập trung để nàng càng gợi cảm hơn.

Thấy một màn này, Phùng Cẩm Vinh cũng cảm chén lên uống một hớp to.

Rượu vào cổ họng, để nội tâm bình tĩnh hơn chút.

Phùng Cẩm Vinh lại đưa tay chỉ đại sảnh, cười nói: “Giai Lệ, hài lòng không? Vị trí này không dễ đặt trước, tôi phải nhờ người mới đặt được đây, với lại chỉ mất hơn 2000. Tôi biết chủ nơi này, từng uống rượu qua. Vị này là Cố Đông Thăng, rất có mặt mũi ở Yến Thành này. Quán bar DrinkNi bên khu Cầu Tây cũng là của vị này.”

Phùng Cẩm Vinh có vẻ hơi tự hào, cứ như mình là chủ nơi này vậy.

“Cảm ơn.” Từ Giai Lệ lễ phép nói tiếng cảm ơn.

Phùng Cẩm Vinh là đối tượng hẹn hò mà gia đình giới thiệu cho nàng.

Vì buổi sinh nhật hôm nay, đôi phương đã đặt chỗ từ một tuần trước, đúng là rất nhiệt tình.

Mặc dù không muốn tiếp xúc quá nhiều với người này.

Nhưng đôi mắt với áp lực từ cha mẹ, nàng vẫn phải ứng phó một phen.

Dù sao cũng không nhiều người, vui cười một cái là được.

Hôm nay là sinh nhật 30 tuổi, nàng đúng là không muốn làm.

Nội tâm rất buồn rầu.

Có buồn bực về tiền đồ tương lai, cũng có rầu rĩ về tình cảm.

Tôn Khiết đột nhiên mở miệng: “Giai Lệ, cậu không vui... là vì chuyện Trương Bác đính hôn à?”

Nghe vậy Trương Tử Kỳ và Đặng Nhất Hàm đều yên lặng.

Sắc mặt Phùng Cẩm Vinh có chút khó coi.

Vì theo đuổi Từ Giai Lệ, hắn vẫn luôn giữ liên lạc với các chị em tốt của nàng.

Trước kia cũng nghe mấy người họ nhắc đến chuyện này.

Trương Bác này và Từ Giai Lệ quen nhau từ rất lâu về trước.

Quan hệ của hai người vẫn không tệ lắm.

Sau này Trương Bác trở lại Yên Thành phát triển, theo đuổi Từ Giai Lệ 3 năm.

Hỏi han ân cần, xum xoe đủ loại.

Điều kiện gia đình đối phương cũng không tệ, cha mẹ đều là công chức.

Khuyết điểm duy nhất là tướng mạo khá bình thường.

Từ Giai Lệ vẫn luôn không nhận lời.

Mãi đến tháng trước.

Có lẽ là Trương Bác đã tuyệt vọng.

Đính hôn với một đồng nghiệp trẻ tuổi xinh đẹp trong công ty.

Còn gửi thiệp mời cho Từ Giai Lệ, đương nhiên nàng không đi.

Từ Giai Lệ đặt chén rượu xuống, lắc đầu nói: “Có quan hệ gì với tên đó? Chỉ là cảm thấy mình sống quá thất bại, nhiều tuổi rồi mà công việc vẫn không đâu vào đâu, sống mơ mơ màng màng. Không biết mình nên làm gì mới tốt.”

Đám người Tôn Khiết há to miệng, cũng không nói gì nữa.

Bọn họ đều quen Từ Giai Lệ nhiều năm, cũng hiểu rõ trạng thái sinh hoạt của lẫn nhau.

Trương Tử Kỳ cầm chén rượu lên.

“Nào nào! Chúng ta làm một ly, chúc Giai Lệ sinh nhật vui vẻ!”

Mọi người cũng bắt đầu ồn ào theo.

Từ Giai Lệ cũng bị bầu không khí này làm quên đi phiền não trong lòng.

Cười giờ ly lên.

Keng... tiếng va chạm thanh thủy vang lên.

“Cạn ly!”

“Cheers!”

Chương 454: Tình yêu thâm lặng

Sau khi bầu không khí khôi phục bình thường.

Phùng Cẩm Vinh lại bắt đầu khoe khoang các mối quan hệ của bản thân.

Trong nhà mở một phòng tập có quy mô nhỏ.

Thu nhập không quá ổn định, bình quân một năm cũng có mấy trăm ngàn.

Bản thân thì đang làm tiêu thụ trong một công ty nhà nước, có nhà có xe.

Công việc hàng ngày chính là đi theo lãnh đạo, uống rượu ở khắp mọi nơi, đúng là quen không ít người.

Trương Tử Kỳ ôm tay Từ Giai Lệ, cười nói: “Phùng tổng quan hệ rộng như vậy, ngay cả chủ của Live house Dạ Sắc cũng biết, có cơ hội thì giới thiệu cho tôi mấy người khác đi.”

Phùng Cẩm Vinh lập tức vỗ ngực: “Cửa hàng Rolex bên Vạn Đạt đúng không? Yên tâm, tôi sẽ dẫn mấy người bạn qua ủng hộ.”

Nói xong, hắn lại lắc lắc đồng hồ trên tay: “Nếu không phải tôi mới mua không lâu, nhất định sẽ tìm cô mua một chiếc Rolex.”

“Vậy thì cảm ơn Phùng tổng trước, mời anh một ly.”
Trương Tử Kỳ cầm ly lên cụng ly.

Lại uống một ngụm to.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến từ bên cạnh: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Mấy người quay đầu nhìn lại.

Là một người đàn ông có tướng mạo phổ thông, khoảng 30 tuổi, mang kính gọng vàng, ăn mặc rất trầm ổn.

“Lão Trương đến rồi.” Tôn Khiết vẫy tay, lập tức chú ý đến cô gái trẻ tuổi bên cạnh, cười nói: “A, còn mang người nhà đến à.”

“Vị hôn thê của tôi, Tôn Giai Giai.” Trương Bác giới thiệu một câu, rồi bình tĩnh liếc nhìn Từ Giai Lệ.

“Mau ngồi đi, đừng đứng.”

“Vị hôn thê của cậu xinh thật, cậu có phúc đấy.”

Hai người ngồi xuống, lại trò chuyện vài câu.

Tôn Giai Giai nhìn về phía Từ Giai Lệ, cầm chén rượu lên nói: “Chị Từ, chúc chị sinh nhật vui vẻ! Cũng chúc chị sớm ngày tìm được một nửa lý tưởng giống như tôi.”

Nói xong liền uống một hơi cạn sạch.

Những người khác liếc mắt nhìn nhau, đều cảm giác có chút giương cung bạt kiếm.

Tôn Giai Giai là một cô gái có tướng mạo khá bình thường, nhưng thẳng ở trẻ tuổi, cũng coi như là mỹ nữ 7 điểm.

Hôm nay lại ăn diện, mặc váy đầm trắng như tuyết, khoác khăn lông.

Nhìn trông giống như nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật này hơn.

Có chút ý tứ giọng khách át giọng chủ.

Trương Bác nhú mày, nắm chặt tay vị hôn thê.

Tôn Giai Giai mỉm cười, lại hôn vào mặt Trương Bác.

Nói nhỏ bên tai: “Em đang giúp anh hả giận.”

Tôn Giai Giai theo đuổi Trương Bác hơn một năm, tự nhiên biết đôi phương thích người khác.

Nội tâm vẫn luôn rất ghen ghét Từ Giai Lệ.

Hiện giờ cuối cùng cũng tu thành chính quả.

Một mặt là muốn nhân cơ hội tuyên thệ chủ quyền, phát tiết nội tâm ủy khuất của mình.

Một mặt là muốn chặt đứt khả năng ‘tình cũ không rủ cũng đến’ của hai người.

Trương Tử Kỳ chủ động nói sang chuyện khác: “Phùng tổng, đêm nay Lý Chích Nhân sẽ đến biểu diễn sao?”

Phùng Cẩm Vinh liếc mắt nhìn Trương Bác và Tôn Giai Giai, cười ha ha nói: “Vì tuyên truyền ca khúc mới nên Lý Chích Nhân sẽ đến biểu diễn. Người này đang muốn chuyển hình từ hot boy mạng thành ca sĩ, hiện giờ đang chạy khắp các live house để góp nhặt fan.”

“Nghe nói Lý Chích Nhân am hiểu hát nhảy rap, rất chờ mong nha.”

“Giai Lệ, đồng nghiệp Lục Đình của cậu còn chưa đến à?”
Trương Tử Kỳ chọc tay Từ Giai Lệ.

“Vừa gọi rồi, nói là sắp đến, còn dẫn bạn trai đến.” Từ Giai Lệ lắc lắc điện thoại.

Tôn Giai Giai tận dụng mọi thứ: “Chị Từ, chị định tìm bạn trai thế nào?”

Từ Giai Lệ nhú mày, cúi đầu nhìn điện thoại, không trả lời.

Trương Bác kéo tay Tôn Giai Giai, ra hiệu dừng quá mức.

...

Đường Tụng đi vào trong Live house Dạ Sắc.

Bộ quần áo trên người rất hợp với bầu không khí nơi này.

Hắn nhìn ngó bốn phía.

“Đường tiên sinh, chị Giai Lệ ở vị trí gần giữa, tôi dẫn ngài qua.” Lục Đình vội vàng hất tay bạn trai, chạy lên trước dẫn đường.

“Cảm ơn.” Đường Tụng gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía sân khấu.

...

Trên sân khấu, ca sĩ hâm nóng bầu không khí đã đổi người.

Là một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, ôm đàn guitar.

Giọng nói thanh thúy: “Tặng mọi người một bài ‘một mực rất yên tĩnh’.

Trong tiếng nhạc, cô gái kích thích guitar trên tay.

Trương Bác tựa như bị âm nhạc làm cho xúc động.

Nhìn không được mà nhìn về phía Từ Giai Lệ gợi cảm xinh đẹp.

Nàng vẫn xinh đẹp như vậy.

Tôn Giai Giai lập tức ghen tuông.

Ầm... tiếng ly đặt lên bàn.

Lại cười ha ha nói: “Chị Từ, chị tuyệt đối đừng giảm tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của mình xuống, phải kiên trì mục tiêu của mình đến cùng.”

Tôn Giai Giai vừa nói xong, ghế dài đã yên tĩnh lại.

Ánh mắt Trương Bác phức tạp.

Lời này tuy có chút nói xỏ nói xiên, nhưng đúng là phù hợp với tình hình Từ Giai Lệ bây giờ.

Những năm nay, bằng vào dáng người và tướng mạo của mình, nếu như muốn tìm đối tượng, đúng là có rất nhiều lựa chọn.

Nhưng nàng yêu cầu quá cao.

Một người đàn ông như Trương Bác, có gia đình tốt, có tiền đồ của bản thân, cũng vì tướng mạo bình thường, nên theo đuổi 3 năm vẫn không có kết quả.

Phùng Cẩm Vinh, một phú nhị đại có chút tiền, làm việc ở công ty nhà nước, về ngoài cũng khá ổn.

Nàng cũng chóng mặt.

Những năm nay, trong mắt đám chị em.

Nàng đúng là đã bỏ qua rất nhiều người đàn ông ưu tú.

Phùng Cẩm Vinh có chút buồn cười, nhìn Tôn Giai Giai một cái, cũng hi vọng lời này có thể làm cho Từ Giai Lệ ‘tỉnh táo’ lại.

Trong cơn giận, giảm tiêu chuẩn, đồng ý làm bạn gái mình.

Khúc nhạc dạo kết thúc, hiện trường yên tĩnh lại.

Cô gái trên sân khấu bắt đầu hát.

“Đường phố vắng vẻ...”

Từ Giai Lệ cúi đầu, không biết vì sao lại nghĩ đến Đường Tụng.

Đám người Trương Tử Kỳ nháy mắt với Trương Bác, ra hiệu hân hoan bạn gái mình.

Trương Bác nhìn Từ Giai Lệ, trong mắt có thần thờ và tiếc nuối.

Hắn đúng là không muốn chờ thêm nữa.

Hắn rất muốn biết, Từ Giai Lệ rốt cuộc muốn tìm bạn trai thế nào.

Âm nhạc vẫn còn tiếp tục.

“... Yêu anh một mực rất yên tĩnh...”

Nụ cười của Tôn Giai Giai rất nhiệt tình, cảm chén rượu lên cùng với mọi người.

Giọng nói nhu hòa: “Tôi nói cho mọi người biết, tôi có một người bạn, 34 tuổi đã ly hôn, vẻ ngoài bình thường, không có bằng cấp, cũng không có công việc đảng hoàng. Năm ngoái gả cho một phú nhị đại 23 tuổi, còn rất đẹp trai. Đi BMW, đeo đồng hồ Cartier, đối xử rất tốt với bạn tôi!”

“Còn có một người họ hàng của bạn, 37 tuổi, nhà ở nông thôn, trong nhà có ba người em trai, bản thân làm tiêu thụ. Gần đây tìm một ‘phú nhất đại’ đẹp trai, giờ ở biệt thự, lái Porsche, mỗi tháng gửi cho em trai 30.000. Hiện giờ đã mang thai, nghe nói chồng trực tiếp chuyển cho 5 triệu.”

“Đúng rồi, chị Vương ở dưới nhà tôi, tốt nghiệp trung học, bày hàng bánh kẹo ở vỉa hè, năm ngoái gả cho một tiến sĩ du học về, hiện giờ đi Đế Đô hưởng phúc.”

“Vẫn là câu nói đó, phụ nữ chúng ta tuyệt đối không được ủy khuất bản thân. Tình yêu không phải tìm đến, mà là chờ đến! Chị Từ, sớm muộn gì chị cũng tìm được nam thần cao phú soái của bản thân! Cố lên!”

“Phốc...” Phùng Cẩm Vinh trực tiếp cười ra tiếng, vội vàng lấp liếm: “Giai Giai, cô xem hài ở đâu vậy?”

“Vừa nghe đã biết nói là bậy rồi.”

“Quá không chân thực.”

Đặng Nhất Hàm và Tôn Khiết cũng phụ họa theo.

Từ Giai Lệ nghe nhạc, ánh mắt hơi thất thần.

Trương Tử Kỳ sờ đầu nàng, an ủi: “Còn nhớ vị Hải Vương kia à? Nghe mình, nếu thích thì xông lên bắt lấy là được rồi.”

“Hải Vương nào?” Phùng Cẩm Vinh và Trương Bác đồng thời mở miệng hỏi.

Tôn Giai Giai bám tay Trương Bác, mặt mũi tràn đầy vẻ không vui.

Những người khác cũng tò mò.

Từ Giai Lệ cầm chén rượu lên, uống một ngụm to, có chút men say.

Nàng nhìn thẳng vào Tôn Giai Giai, cười nói: “Đó là nam thần cao phú soái trong miệng cô.”

Tôn Giai Giai mỉm cười: “Nói không chừng nam thần đến ngay bây giờ nha.”

Tôn Giai Giai vừa dứt lời, một giọng nam vang lên: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Tất cả mọi người kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Liền thấy một bóng dáng cao to.

Hắn ăn mặc rất trẻ trung, giẫm lên đôi AJ màu xám trắng.

Vai rộng eo hẹp chân dài, tóc đen nhánh.

Đồng tử trong veo sáng tỏ, lóe ra ánh sáng trí tuệ.

Tướng mạo và khí chất đều tuấn lãng xuất trần.

Cách ăn mặc làm cho hắn có cảm giác như một thiếu niên.

Đường Tụng mỉm cười với đám người, cuối cùng nhìn vào Từ Giai Lệ.

Rất lâu không gặp.

Hoặc là nói, lâu rồi không tiếp xúc gần.

Lần trước gặp mặt, còn có Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình bên cạnh, cho nên chỉ liếc qua một chút.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng mặc váy đầm, quả thực rất hợp với dáng người đồng hồ cát như nàng.

“Đường Tụng!”

Từ Giai Lệ đột nhiên đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Đường Tụng đi đến bên cạnh nàng, nháy mắt với nàng: “Gặp Tiểu Lục ở ngoài cửa, đúng là rất trùng hợp.”

Ngay sau đó, hắn đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng.

Thuận theo lưng nàng, đặt tay lên hông nàng, động tác rất thân mật.

Từ Giai Lệ run lên, mặt mũi đỏ bừng, có chút không biết làm sao.

Tiếng hát trên sân khấu vẫn tiếp tục.

“Rõ ràng là điện ảnh của ba người.

Nhưng em thủy chung không thể có tên...”

Sắc mặt của Phùng Cẩm Vinh và Trương Bác đều rất khó coi.

Chương 455: Không uống thuốc mà khỏi bệnh

“Đường tiên sinh!” Trương Tử Kỳ vội vàng đứng lên, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn và tò mò.

Đối với vị Đường tiên sinh này, nàng có ấn tượng rất sâu.

Ngoại trừ vẻ ngoài không có chỗ chê ra, còn có tài lực rất dày.

Lần đầu tiên gặp mặt ở quảng trường Đức Thắng, lần thứ hai là ở tiệm Rolex.

Mỗi một lần gặp mặt, đều khiến nàng chân động không thôi.

Tay trái Đường Tụng cảm nhận được đường cong mềm mại của Từ Giai Lệ, ánh mắt đảo qua mặt Trương Tử Kỳ.

Suy nghĩ giây lát liền nhớ ra.

Cười nói: “Trùng hợp thật, chị là bạn của Giai Lệ?”

Trương Tử Kỳ nhìn Từ Giai Lệ, lại nhìn Đường Tụng.

Liền bừng tỉnh đại ngộ!

Rốt cuộc đã hiểu các loại hành vi khác thường của Từ Giai Lệ.

Bảo sao lần trước nhìn thấy Đường Tụng thì nàng lại bỏ chạy.

Bảo sao mình gửi một tấm ảnh mà nàng lại kích động như vậy.

Trương Tử Kỳ nuốt nước miếng, vội vàng nói: “Chúng tôi là bạn tốt nhất, quen nhau hơn 10 năm rồi. Vậy mà không biết, ngài và Giai Lệ...”

Nàng lập tức trừng mắt với Từ Giai Lệ: “Chị em tốt lắm, đúng là thâm tàng bất lộ, ngay cả mình cũng không nói.”

“Tử Kỳ, cậu đừng đoán mò.” Từ Giai Lệ ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, do dự không biết giải thích thế nào.

Nàng chỉ nhẹ nhàng né ra, bởi vì động tác hơi nhỏ, nên không thể thành công.

“Ha ha, cậu nói gì cũng đúng, mình không tranh luận với cậu, sự thật ở ngay trước mắt.”

Ánh mắt Trương Tử Kỳ đảo qua hai người, nội tâm như gương sáng.

Là chị em bao năm, nàng còn không biết tâm tư của đại ma pháp sư Từ Giai Lệ hay sao?

Lục Đình tiến lên, cười hì hì nói: “Chị Giai Lệ, nơi này không có người ngoài. CHị dám nhận ở công ty, sao bây giờ lại ngại rồi. Đường tiên sinh ưu tú như vậy, nếu chị không cần, em sẽ không khách khí nha.”

Vương Chí Hào lập tức vỗ vỗ nàng, biểu thị mình rất bất mãn.

Lục Đình quay đầu hôn hấn một cái: “Đừng nhỏ mọn như vậy, chỉ đùa một chút thôi! Đường tiên sinh người ta với chị Giai Lệ là một đôi trời sinh rồi.”

Trương Tử Kỳ đảo mắt một vòng, vội vàng kêu lên: “Đường tiên sinh, Lục Đình, mọi người ngồi đi. Chúng ta đủ người rồi, uống một ly thôi, chờ lát nữa cắt bánh.”

Từ Giai Lệ cắn môi một cái, thuận tay tay của Đường Tụng, ngồi sát bên cạnh hắn.

Hai người thân mật cạnh nhau, hông chạm hông.

Đường Tụng thuận theo bộ ngực cao vút của nàng, nhìn dọc theo xương quai xanh, cổ, rồi tiếp tục hướng lên.

Cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt điểm lệ bao hàm phong tình của nàng.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Không khí tựa như tóe lửa.

Từ Giai Lệ nhất thời miệng đắng lưỡi khô.

Đường Tụng hơi nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai nàng: “Chị Giai Lệ, đã lâu không gặp, tôi rất nhớ chị.”

Âm thanh mang theo từ tính, hơi thở nóng bỏng phả lên da.

Từ Giai Lệ ngẩng đầu lên, trong mắt có sóng nước lưu chuyển.

Tất cả nội tâm phiền muộn, thần thờ, mê mang đều tan thành mây khói.

Không hẹn mà gặp.

Không cần nói cũng biết.

Không uống thuốc mà khỏi bệnh.

Chỉ có thể là anh.

...

Trên ghế dài.

Phùng Cẩm Vinh nhìn Từ Giai Lệ và Đường Tụng.

Hai mắt híp lại, lửa giận bốc ngùn ngụt.

Bàn mình đặt, đối tượng do nhà giới thiệu.

Kết quả lại ôm ôm ấp ấp với người khác ở trước mặt mình.

Từ nhỏ đến lớn, hẳn chưa từng bị ủy khuất như vậy.

Àm...

Hắn đặt mạnh ly xuống bàn, hỏi: “Giai Lệ, vị này là bạn trai cô? Tôi nhớ là cô nói mình không có bạn trai, bằng không đi cũng sẽ không giới thiệu cô cho tôi, đúng không?”

Từ Giai Lệ rơi vào tình thế khó xử.

Nàng cũng không để ý đến chuyện giả làm bạn gái Đường Tụng.

Dù chỉ là tạm thời, trong lòng cũng có thể vui vẻ.

Ban đêm cũng có thêm tài liệu để làm phép.

Cũng không biết Đường Tụng suy nghĩ thế nào, có ý đồ gì.

Đường Tụng cảm nhận được thân thể căng cứng của nàng.

Chủ động mở miệng nói: “Đoạn thời gian trước chúng tôi giận dỗi, chắc là Giai Lệ nói lung tung thôi.”

Nói xong, hắn lại vuốt ve eo Từ Giai Lệ một cái.

“Đúng.” Từ Giai Lệ run lên, ánh mắt như sắp chảy nước.

Một thời gian không gặp, cảm giác Đường Tụng hoàn toàn khác với trước kia.

Trong ấn tượng của nàng, hắn vẫn là một thanh niên trẻ tuổi ngây thơ và ngượng ngùng.

Không ngờ lần này, hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Mặc kệ là ăn nói, khí chất hay nội hàm, đều trưởng thành hơn rất nhiều.

Không biết mấy tháng này Đường Tụng đã trải qua những gì.

Phùng Cẩm Vinh nắm chặt tay, ánh mắt lấp lóe.

Trương Tử Kỳ thấy thế, vội vàng nhiệt tình mời mọi người nâng chén.

Cùng nhau cụng một cái, nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lục Đình không ngừng nịnh nọt Đường Tụng và Từ Giai Lệ.

Tôn Khiết và Đặng Nhất Hàm cũng nháy mắt với nhau.

Ánh mắt đều như có như không mà nhìn về phía Đường Tụng.

Chỉ nói đến vẻ ngoài, đúng là không có chỗ chê.

Các nàng đều là người trong ngành.

Từ cách ăn mặc có thể thấy Đường Tụng không thiếu tiền.

Ít nhất thì cũng không kém hơn Trương Bác và Phùng Cẩm Vinh.

Hơn nữa còn rất trẻ tuổi, nhìn qua chỉ 23, 24.

Tôn Giai Giai thì ghen tị đến đỏ cả mắt.

không ngờ mình chế giễu Từ Giai Lệ vài câu, vậy mà lại trở thành thật.

nhìn Đường Tụng, lại nhìn Trương Bác.

Mẹ nó hoàn toàn là không thể so sánh.

Trương Bác không thể nói là xấu, nhưng đúng là hoàn toàn không liên quan gì đến đẹp trai cả.

Cực kỳ phổ thông.

So sánh lên, Đường Tụng tựa như một nhân vật chính bước ra từ không gian 2D.

Quá mẹ nó đẹp!

Tất cả cô gái ở đây, hầu như đều không rời nổi mắt khỏi hắn.

Hết cách rồi, quá đẹp!

Ánh mắt Trương Bác phức tạp.

Quả nhiên, phụ nữ đều thêm mặt.

Nữ thần theo đuổi ba năm.

Lại ngoan ngoãn như con mèo nhỏ trong ngực người khác.

Điều này khiến Trương Bác bị đả kích nặng nề.

Xét cho cùng thì vẫn là không cam tâm.

Nhìn không được mà mở miệng hỏi: “Giai Lệ, bạn trai rất trẻ đấy, mới tốt nghiệp à? Hay làm gì rồi?”

Thứ Trương Bác có thể lấy ra, chỉ có bối cảnh gia đình và công việc.

Cha mẹ làm giáo sư trong trường cao đẳng, bản thân tốt nghiệp trường nổi tiếng, lương một năm 300.000. có cổ phần công ty.

Nói thật, cũng không ít người theo đuổi hắn.

Tôn Giai Giai chính là một trong số đó.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đường Tụng.

Cho dù là Từ Giai Lệ cũng thấy hơi tò mò.

Đường Tụng bình thường không đăng bài trên vòng bạn bè, hai người còn chưa đến giai đoạn thâm thấu vào sinh hoạt của đối phương.

Nàng đúng là không biết quá nhiều về tình hình cụ thể của Đường Tụng.

Chương 456: Quà sinh nhật

Đường Tụng mỉm cười, thuận miệng nói: “Tôi tự lập nghiệp, ngành nghề hơi tạp, có ăn uống, phục vụ, khách sạn, truyền thông...”

“Ha ha, nghiệp vụ rộng như vậy, chắc là kiếm không ít tiền nhỉ?” Phùng Cẩm Vinh chế giễu.

Trương Tử Kỳ liếc mắt nhìn Phùng Cẩm Vinh, che miệng cười khẽ: “Nhất định rồi, lần trước Đường tiên sinh đến tiệm chúng tôi, một hơi mua ba chiếc đồng hồ.”

Nàng cũng không tiện nói tỉ mỉ, dù sao cũng dính đến hai cô gái khác.

Sợ Từ Giai Lệ xấu hổ.

Phùng Cẩm Vinh lập tức ngưng trọng, có chút mất tự nhiên.

Trương Bác cũng rầu rĩ không thôi.

Hai người đều có loại cảm giác như đâm vào tảng đá.

“Nên cắt bánh thôi, lát nữa lên nhạc, sẽ không yên tĩnh như bây giờ đâu.” Tôn Khiết nhắc nhở.

Rất nhanh, một chiếc bánh gato hai tầng được bày lên.

Ba người bạn thân của Từ Giai Lệ cầm nến lên, tổng cộng 18 ngọn nến.

Lục Đình lấy bật lửa của bạn trai rồi châm nến.

Đặng Nhất Hàm cười nói với Đường Tụng: “Đường tổng, cậu làm bạn trai không xứng chức chút nào, ngay cả bánh gato cũng là chúng tôi mua, đến cũng không biết mua hoa.”

Đường Tụng cười xấu hổ, chỉ có thể nhắm mắt nói: “Lần đầu đi sinh nhật bạn gái, không có kinh nghiệm. Lần sau nhất định sẽ bù!”

Mấy cô gái đều che miệng cười khẽ.

Từ Giai Lệ tựa như đã thích ứng, cũng cười duyên vỗ vỗ cánh tay Đường Tụng.

Cảm giác hẫng lại trở lại như lúc mới quen.

Đáng yêu, ngây thơ, lại rất dễ trêu.

Phùng Cẩm Vinh nhú mày nói: “Không mua hoa, cũng không mua bánh, vậy có mua quà sinh nhật không?”

Nói xong liền lấy một hộp quà tinh xảo ra rồi đặt lên bàn.

Tôn Khiết nhướn người lên xem, kinh ngạc nói: “Van Cleef & Arpels?”

Phùng Cẩm Vinh đắc ý gật đầu.

Nhẹ nhàng mở hộp ra, để lộ vòng tay màu vàng bên trong.

“Vòng tay hồ điệp.” Đặng Nhất Hàm ê ẩm nói: “Phùng tổng có lòng, đây là kiểu dáng Giai Lệ thích nhất, đã đi xem nhiều lần, để trong giỏ mua sắm nửa năm rồi.”

Phùng Cẩm Vinh mỉm cười, nhìn Từ Giai Lệ nói: “Tôi cố tình mua tặng cho Giai Lệ mà, cũng không đắt, chỉ hơn 10.000 thôi. Tuy nhiên... bây giờ có bạn trai cô ở đây, tôi không tiện cướp đoạt danh tiếng.”

Nói xong liền đóng nắp lại, nhìn về phía Đường Tụng.

Tôn Giai Giai lập tức cho một like, chỉ thấy rất hả giận.

Từ Giai Lệ làm tiêu thụ nhiều năm, tự nhiên hiểu ý trong lời nói.

Nàng dựa vào người Đường Tụng, lộ ra nụ cười xinh đẹp: “Đường Tụng đã tặng quà rồi, đâu cần phải tặng vào tiệc sinh nhật, đúng không?”

“A? Quà gì vậy, để chúng tôi mở rộng tầm mắt một chút.” Phùng Cẩm Vinh bỏ hộp vào trong túi của mình.

Hắn cũng biết một vài phú nhị đại trẻ tuổi như này.

Đối với một cô gái hơn 30 như Từ Giai Lệ, bọn họ chỉ vui đùa là chính, rất ít khi muốn nỗ lực trả giá gì đó.

Càng không có khả năng kết hôn với Từ Giai Lệ.

“Thứ này khá riêng tư, không tiện lấy ra.” Từ Giai Lệ bình tĩnh nói một câu, ý đồ chuyển sang đề tài khác.

“Chặc Chặc.”

Mấy người Trương Tử Kỳ, Đặng Nhất Hàm và Tôn Khiết bắt đầu trêu chọc nàng.

Ngay sau đó, ba người bắt đầu cầm đầu, hát chúc mừng sinh nhật.

Lục Đình hát rất to.

Đường Tụng chú ý đến ánh mắt chờ mong của Từ Giai Lệ, cũng hát theo.

“Nào nào, thổi nến thôi.”

“Mau cầu nguyện đi.”

Một hơi thổi tắt 18 ngọn nến.

Ngay sau đó, liền liếc nhìn Đường Tụng bên cạnh.

Nghiêm túc nói: “Chúc mình sinh nhật 18 tuổi vui vẻ!”

Đường Tụng nghe vậy thì cười khẽ một tiếng, âm thanh nhắc nhở chột vang lên bên tai.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘quà sinh nhật’, mời tự kiểm tra.

Nội dung: “Thân là một phú ông có tiền tỷ trong tài khoản, món quà của bạn nhất định phải đặc biệt, xin hãy chuẩn bị một phần quà sinh nhật bất ngờ, để bữa tiệc này càng khó quên hơn, cũng làm cho Từ Giai Lệ và đám bạn của nàng cảm nhận được sự hào phóng và mị lực của bạn.

Ban thưởng: Gói quà sinh nhật x1.

Nhìn thấy miêu tả, Đường Tụng cúi đầu trầm tư giây lát.

Bởi vì có buff của thẻ đọc.

Tư duy của hắn rất sinh động và nhạy bén.

Rất nhanh đã có ý tưởng.

“Nào, ăn bánh gato thôi.” Từ Giai Lệ đưa một cái đĩa nhỏ đến trước mặt hắn.

Phía trên là một miếng bánh gato, khá nhiều hoa quả.

Rõ ràng là đã lựa chọn tỉ mỉ.

Đường Tụng nhận lấy, đang định nói gì đó.

Từ Giai Lệ lại dính chút kem, quệt lên mũi hắn.

Nhìn dáng vẻ buồn cười của hắn, liền cười ha ha.

Lại trêu đùa với ba người bạn thân một trận, mỗi người đều dính ít kem bơ.

Đường Tụng đặt bánh xuống, vỗ vỗ đầu Từ Giai Lệ.

Từ Giai Lệ lập tức đưa giấy qua, nói: “Đùa thôi, không giận chứ?”

Đường Tụng chỉ chỉ mũi mình: “Chị lau sạch cho tôi đi, tôi lại tặng chị một món quà sinh nhật khác, được không?”

“Soái ca, tôi lau giúp cậu, cậu tặng tôi được không?” Tôn Khiết bu vào.

Từ Giai Lệ đẩy nàng ra, lườm một cái.

Đường Tụng cười nói: “Cũng được, nhưng phải dùng lưỡi.”

Tôn Khiết lập tức đỏ mặt, lùi về: “Chuyện long trọng như vậy, vẫn phải nhờ Giai Lệ làm rồi.”

Từ Giai Lệ nhìn khuôn mặt tuần tú kia, liếm liếm bờ môi đỏ hồng.

Hung phấn nói: “Đây chính là cậu nói nha? Không thể chối ý!”

“Đương nhiên.” Đường Tụng đưa mặt qua.

Mùi thơm phả vào mặt khiến hắn hơi nheo mắt lại.

Không biết là mùi gì, có mùi hương hoa hỗn hợp, tràn đầy phong tình mê người.

Sắc mặt Từ Giai Lệ đỏ hồng.

Đại khái là uống nhiều rượu, có chút men say.

To gan hơn không ít.

Dưới sự ồn ào của đám chị em và Lục Đình, vậy mà xông lên thật.

Bộ ngực cao vút chống đỡ trước ngực hắn.

Duỗi đầu lưỡi đỏ hồng, hơi thở như lan.

Đường Tụng hí mắt, nhìn dung nhan kiều mị như hoa của nàng.

Xúc cảm ẩm ướt và trơn bóng khiến hô hấp của Đường Tụng hơi gấp rút.

Nếu như không có buff trạng thái của ‘thể đọc’, khả năng cao là phải ‘ngóc đầu’ lên rồi.

Không thể không thừa nhận, sức hút và vẻ quyến rũ của những cô gái thành thực này quá mê người.

Chỉ mới thân mật một chút xíu thôi, cũng có thể làm cho lòng người vẩn vương.

Chương 457: Làm sạch giỏ hàng

Sắc mặt Trương Bác âm trầm, nắm chặt nắm đấm, cảm giác lòng mình đang rỉ máu.

Từ Giai Lệ chủ động, kiêu mị và ôn nhu như vậy, hẳn chưa từng được nhìn thấy.

Phùng Cẩm Vinh thì ‘hừ’ một tiếng.

Lấy điện thoại ra, gửi vài tin wechat cho mấy huấn luyện viên thể hình trong phòng tập.

Mời bọn họ đến Live house Dạ Sắc uống rượu, thuận tiện giúp mình vài việc.

“Xong rồi, có phải nên tặng quà rồi không?”

Từ Giai Lệ lùi lại, xòe bàn tay ra.

Làm thế nào cũng không dám nhìn vào mắt Đường Tụng.

Sợ không che giấu được vui mừng, xấu hổ và yêu thương trong mắt mình.

Đường Tụng liếc nhìn một vòng quanh ghế dài.

Cười nói: “Hôm nay là sinh nhật Giai Lệ, với tư cách là bạn trai, tôi cũng hi vọng chia sẻ với mọi người phần vui sướng này. Tiếp đó chúng ta chơi một trò chơi ha.”

“Trò chơi gì?” Trương Tử Kỳ vội vàng hỏi.

Đường Tụng kéo tay Từ Giai Lệ, nói: “Mấy vị mỹ nữ ở đây, mỗi người khen bạn gái tôi một câu, chỉ cần có thể làm cô ấy vui vẻ thì sẽ thắng. Người thắng sẽ nhận được một món quà

giống như Giai Lệ. Yên tâm, tuyệt đối sẽ không để mọi người thất vọng.”

Lục Đình lập tức giơ tay lên: “Tôi chơi, tôi chơi.”

Nàng cũng biết tài lực của vị Đường tiên sinh này.

Mua xe 3.5 triệu mà trả hết luôn, vậy trong nhà phải có bao nhiêu? Chục triệu? Trăm triệu?

Đương nhiên tặng quà sẽ không rẻ.

Tất nhiên, chủ yếu là nhiệm vụ đơn giản, khen người nha, cái nàg nàg rất giỏi.

Trương Tử Kỳ, Đặng Nhất Hàm và Tôn Khiết cũng hưng phấn gật đầu: “Chúng tôi cũng tham gia!”

Từ Giai Lệ kích động đến đỏ cả mặt.

Trò chơi này hoàn toàn là vì lấy lòng nàng.

Nội tâm vừa cảm động vừa vui vẻ.

Bầu không khí lập tức tăng vọt.

Chỉ có Tôn Giai Giai là không nói gì, sắc mặt có chút âm trầm.

Đề nàng khen Từ Giai Lệ trước mặt mọi người, có thể sao?

“Bắt đầu đi!” Đường Tụng tựa vào ghế.

Vừa uống rượu vừa vuốt ve bàn tay mềm mại trắng nõn của Từ Giai Lệ.

Lục Đình đứng lên đầu tiên, ho khan một tiếng, rồi nói với Từ Giai Lệ: “Chị Giai Lệ, làm phiền chị thu liễm sức hút của mình khi ở công ty, bằng không bọn em đều thấy rất áp lực.”

Từ Giai Lệ cười nói: “Được!”

Trương Tử Kỳ véo má nàng: “Thân ái, có chút nhan sắc là được rồi, không cần đẹp đến max điểm như vậy.”

Tôn Khiết đảo mắt một vòng, nói: “Giai Lệ, cậu là người có dáng người đẹp nhất mà mình từng nhìn thấy, cộng thêm khí chất và khuôn mặt này, nhờ cậu sau này đi học chụp ảnh đi, những tấm ảnh selfie của cậu còn không chụp được 1% vẻ đẹp của bản thân nữa.”

Đặng Nhất Hàm theo sát phí sau: “Giai Lệ, trước kia chỉ cảm thấy cậu vừa đẹp vừa tốt bụng, tính cách ôn hòa, cử chỉ hào phóng tự nhiên. Bây giờ mới phát hiện ra, cậu còn nhã nhặn, quyến rũ động lòng người, huệ chất lan tâm, rất khiêm tốn, ngực nở hông cong...”

“Dừng dừng dừng! Cậu thắng rồi.” Từ Giai Lệ vội vàng cắt lời.

Ngay sau đó, đám người đều nhìn về phía Tôn Giai Giai.

Tôn Giai Giai nhú mào, thản nhiên nói: “Hôm nay tôi mới quen chị Từ, không hiểu rõ lắm, nên không tham dự.”

Mấy người Lục Đình liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra ý cười trong mắt đối phương.

“Đường tiên sinh, đã đến lúc lấy quà ra rồi!” Trương Tử Kỳ xòe tay ra.

Từ Giai Lệ vỗ tay nàg: “Mình trước.”

Đường Tụng bình tĩnh nói: “Quà đều như nhau, nhưng giá trị cao hay thấp, thì phải xem may mắn của mọi người rồi.”

Tất cả mọi người đều tò mò, không hiểu hấn có ý gì.

“Trước tiên lấy điện thoại ra.”

Đám người Từ Giai Lệ lập tức móc điện thoại ra.

“Mở app TaoBao trên điện thoại.”

5 người đều mở app TaoBao rồi tò mò nhìn Đường Tụng.

“Hôm nay là ngày 11/11, là ngày mua sắm, TaoBao có hoạt động làm sạch kho giỏ mua hàng, mọi người biết chứ?” Đường Tụng nhấp ngụm rượu.

Mấy người bắt đầu hô hấp dồn dập, tựa như nghĩ đến chuyện không dám tin nổi.

Đặng Nhất Hàm nuốt ngụm nước miếng, gian nan mở miệng nói: “Tôi biết, tất cả vật phẩm bỏ vào giỏ hàng từ ngày 24 tháng 10, đều có cơ hội được nhận miễn phí trong ngày 11/11.”

“Tôi nhớ là giới hạn cao nhất 49.999 NDT, nhưng tỷ lệ không khác gì trúng xổ số cả.” Lục Đình bổ sung một câu, ánh mắt rất nóng bỏng.

Đường Tụng lấy điện thoại ra.

Cười nói với các nàng: “Chúc mừng mọi người đã trúng thưởng! Quà của tôi là, mua sạch giỏ mua sắm của mọi người, hơn nữa không có giới hạn cao nhất. Đương nhiên, bây giờ cho vào giỏ thì không tính.”

Tất cả mọi người đều cứng lại.

Ngay sau đó liền kích động.

“Chúng ta không mơ chứ?”

“Tôn Khiết, mau véo mình một cái!”

“Đường tiên sinh... anh nghiêm túc sao?”

“Đừng đùa nha! Tôi cho là thật nha!”

“Đây... cũng quá hào phóng rồi!”

“Tôi còn tưởng là chọn một vật phẩm ngẫu nhiên trong giỏ hàng của chúng ta nữa.”

“Tôi tưởng là phát lì xì.”

Bao quát cả Từ Giai Lệ, năm người đều hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

mua sạch giỏ mua sắm, chuyện này chỉ dám mơ mà thôi, hôm nay lại thành sự thật?!

quan trọng nhất là, hôm nay vừa đúng ngày 11/11.

Trong giỏ hàng của ai mà không có một đồng đồ chứ!

“Được rồi, ai đến trước?” Đường Tụng lắc lắc điện thoại.

Mọi người đều nhìn về phía Từ Giai Lệ.

Bộ ngực sung mãn của Từ Giai Lệ phập phồng kịch liệt, khẩn trương nói: “Hay là... quên đi thôi? Mọi người đều là bậc thầy trong việc mua đồ online, chỉ sợ số tiền sẽ rất đáng sợ.”

Đường Tụng không để ý, lắc đầu nói: “Không sao, không cần để ý.”

Từ Giai Lệ do dự một chút, vẫn nhìn không được dụ hoặc, cắn môi mở giao diện giỏ hàng của mình ra.

Đường Tụng liếc mắt nhìn qua.

Phía trên là đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da...

Nhưng giá cả không cao, chủ yếu khoảng hơn 100 một món.

Kéo xuống dưới.

Là túi xách và quần áo hơn ngàn.

Đồ trang sức hơn ngàn.

Cùng... một chiếc Audi Vô Cực Dao Quân?

Sắc mặt Từ Giai Lệ chợt thay đổi, vội vàng giải thích: “Cái này không phải! Hai ngày trước xem livestream, có hoạt động

rút thường, vô tình tham dự vào. Khi đó mua xe chỉ cần đặt cọc 2022 đồng, cái này không tính.”

Đường Tụng mỉm cười, lập tức click nào nút chọn toàn bộ.

Tổng cộng là hơn 320.000 NDT.

Chiếc Audi Vô Cực Dao Quân kia chỉ là bản cùi nhất, giá tiền trên web là 210.000 NDT.

Nói cách khác, từ ô tô, toàn bộ giỏ hàng của nàng chỉ có 110.000 NDT.

Chút tiền này không đáng là gì với Đường Tụng bây giờ.

Click vào thanh toán, lựa chọn ‘tìm bạn hỗ trợ’, đưa đơn hàng qua.

Click vào quét mã QR.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, sáng khoái thanh toán 324.000 NDT.

Khi giao diện thanh toán thành công nhảy ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều thay đổi.

Chương 458: Trên sàn

“Xong.” Đường Tụng trả di động lại cho Từ Giai Lệ.

Biểu cảm như nước chảy mây trôi, giống như vừa thanh toán 32 đồng, chứ không phải 320.000.

Từ Giai Lệ run rẩy tiếp nhận điện thoại của mình.

Trên mặt có kích động, có khiếp sợ, có mừng rỡ...

Nàng làm nhân viên tiêu thụ xe sang.

Nương theo tổ dưỡng và vẻ ngoài ưu việt, thu nhập coi như khả quan.

Bình quân mỗi tháng cũng có hơn chục ngàn.

Lại ở cùng cha mẹ, ăn ở đều không tốn bao nhiêu.

Cũng có một chiếc xe thay đi bộ, năm ngoái đã trả hết tiền trả góp.

Trước kia nàng đều tiêu tiền vào bản thân.

Chăm sóc thân thể, dưỡng da, tập thể hình, quần áo...

Gần đây mới ý thức được mình đã có tuổi, bắt đầu cố gắng tiết kiệm tiền.

Mấy năm nay cũng tích lũy được hơn 200.000.

Đường Tụng tiện tay tặng một món quà, liền có giá trị 320.000.

Có thể hiểu nàng rung động thế nào.

“Đường tiên sinh hào phóng!” Lục Đình kích động vỗ tay, sắc mặt đỏ hồng.

Lập tức đưa điện thoại của mình qua.

Cơ hội ngàn năm một thuở nha!

Bỏ qua là sẽ hối hận cả đời!

Trương Tử Kỳ liếc nhìn Lục Đình, lại nhìn Từ Giai Lệ một chút.

Nuốt nước miếng, rầu rĩ nói: “Đường tiên sinh... hay là... ngài đặt giới hạn cao nhất đi. Ngài là bạn trai Giai Lệ, chúng tôi là bạn thân Giai Lệ. Mọi người đều là bạn bè, không cần khách khí như vậy.”

Nàng cũng biết tình trạng trong xe mua sắm của đám người bọn họ, lo lắng Đường Tụng sẽ không vui.

“Không bao nhiêu tiền, vui vẻ quan trọng nhất.” Đường Tụng tiếp nhận điện thoại của Lục Đình.

Lướt qua một lượt.

Bên trong có một đồng đồ ăn vặt, quần áo, túi xách.

Rất nhiều, nhưng giá cả không đắt.

Dù sao những thứ bỏ vào giỏ mua sắm, đều là đồ vật nằm trong phạm vi tiêu phí của bản thân.

Tổng cộng chỉ có hơn 90.000.

Đường Tụng lập tức thanh toán.

Lục Đình hưng phấn kêu lên, không ngừng nói cảm ơn.

Trong này có túi xách mà nàng thèm từ lâu, có rất nhiều quần áo muốn mua, còn có những đồ trang điểm xịn.

Vị Đường tiên sinh này hào phóng hơn bạn trai mình nhiều lắm.

Tiếp theo, ba người Trương Tử Kỳ, Tôn Khiết và Đặng Nhất Hàm cũng đỏ mặt đưa điện thoại qua.

Quả nhiên đều là bậc thầy mua hàng online, giỏ mua sắm rất nhiều thứ.

Nhỏ từ mấy món trang sức vài đồng, to đến mỹ phẩm, tivi, điện thoại hơn chục ngàn.

Thậm chí còn có một số đạo cụ làm phép kỳ kỳ quái quái.

Đũa phép, máy rung...

Đề Đường Tụng mở rộng tầm mắt.

Quả nhiên, có thể làm bạn thân với Từ Giai Lệ, cấp bậc ma pháp đều không thấp.

Trong đó, Đặng Nhất Hàm là nhiều đồ nhất.

Nàng rất thích thêm đồ vào giỏ hàng.

Nhưng không có thói quen mua hết.

Đủ loại đồ vật, tổng cộng mấy trăm món.

Ba người cộng lại, tổng cộng hơn 550.000 NDT.

Đường Tụng lập tức thanh toán hết, mắt cũng không nháy một cái.

Xong xuôi, tổng cộng gần 1 triệu.

Mấy cô gái lập tức mặt mày hớn hởi.

Hưng phấn screenshots, đăng lên vòng bạn bè.

Chuyện như hôm nay, đúng là chưa từng gặp được.

Đều là người làm thuê bình thường, cũng từng tiếp xúc với mấy người có tiền, phú nhị đại.

Nhưng chưa từng gặp ai như Đường Tụng cả.

...

Đối diện bọn họ.

Trương Bác và Phùng Cẩm Vinh đều co quắp lại.

Biểu cảm rất phức tạp.

Nhìn thái độ và vẻ hào phóng anfy.

Hiển nhiên không phải là một phú nhị đại có ít tiền như họ nghĩ.

Có thể một vài triệu mua xe, mua đồng hồ, mua nhà thì không tính là gì.

Dù sao đó cũng là đầu tư, thậm chí còn có thể lãi.

Nhưng bỏ nhiều tiền như vậy để mua vui, vậy thì đúng là có chút cảm giác tiêu tiền như nước.

Trong đám người họ quen biết.

Cho dù phú ông có giá trị con người hơn chục triệu, cũng không nỡ tiêu xài như vậy.

Như vậy xem ra, đủ loại biểu hiện của Từ Giai Lệ cũng là hợp tình hợp lý.

Tôn Giai Giai cắn chặt răng, đỏ ngầu cả mắt.

Cơ hội bày ra trước mặt, nhưng bản thân lại chủ động từ bỏ.

Bây giờ muốn cứu vãn cũng không được.

Mẹ nó, sao không nói sớm?

“Nào nào, chúng ta cùng mời Đường Tụng một ly!” Tôn Khiết trực tiếp đứng lên, nói to: “Món quà này là món quà cool nhất mà tôi từng thấy.”

“Cạn ly!”

“Chúc Giai Lệ sinh nhật vui vẻ!”

“Cạn ly!”

Mấy cô gái cực kỳ nhiệt tình và hào hứng.

Đường Tụng mỉm cười, cũng cầm ly lên cùng với các nàng.

Thời gian đến 9 giờ.

Khách mời Lý Tri Nhân đã leo lên sân khấu.

Nương theo âm nhạc sôi động, bắt đầu bắt rap.

“Chỉ vì em quá đẹp...”

Trong giây lát, toàn trường đều bùng nổ.

Tiếng hoan hô, tiếng hò hét đình tai nhức óc.

Ánh đèn đủ màu chớp chòe.

“Gogogo! Chúng ta lên nhảy đi!” Lục Đình tràn đầy phấn khởi.

Uống nhiều rượu, mấy người Trương Tử Kỳ cũng rục rịch.

Đến Live house, tự nhiên là vì bầu không khí sôi động cuồng nhiệt này.

“Giai Lệ, Đường Tụng, lên thôi!” Tôn Khiết vẫy vẫy tay.

Từ Giai Lệ đứng lên, kéo Đường Tụng: “Đi không?”

Đường Tụng nhìn ánh mắt chờ đợi của nàng, nghĩ mình còn chưa chơi cái này.

Liền cười nói: “Đi!”

...

“Chỉ vì người quá đẹp.

Đề anh không thể tự kiềm chế.

Chỉ vì em quá đẹp...”

Ánh đèn, âm nhạc, bầu không khí cuồng nhiệt giao hòa.

Dưới sân khấu, nam nam nữ nữ reo hò theo tiếng nhạc.

Không ít người còn cầm que huỳnh quang, cũng có người mở flash của điện thoại.

Đường Tụng đi theo sau lưng đám người Từ Giai Lệ, đi xuống dưới sàn nhảy.

Khuôn mặt tuần mỹ, dáng người cao to thẳng tắp.

Một thân hàng hiệu.

Vô cùng bắt mắt dưới ánh đèn.

Lập tức hấp dẫn không ít cô gái chung quanh.

Có người to gan trực tiếp xông lên cọ xát.

Từ Giai Lệ thấy thế lập tức chủ động tiến lại gần Đường Tụng, che chắn cho hắn.

Ba người Trương Tử Kỳ cũng bu lại.

Vây Đường Tụng vào giữa.

Đây chính là một đại lão, phải giúp Giai Lệ bảo vệ!

Nương theo âm nhạc sôi động và hoàn cảnh mật mờ.

Các nàng bắt đầu uốn éo.

Bởi vì khoảng cách quá gần, Đường Tụng thỉnh thoảng còn cảm nhận được một chút ma sát.

Động tác của ba người bạn Trương Tử Kỳ đều hơi quá.

Trong đó, Tôn Khiết là to gan nhất, thậm chí còn chủ động tiến lên cọ xát.

Một màn này để Đường Tụng có chút máu nóng sôi trào.

Lập tức kích phát nghề nghiệp thứ hai.

Giám đốc đội bóng.

Hắn kéo Từ Giai Lệ qua, ôm lấy nàng từ phía sau.

Hai tay vòng qua eo nàng, dùng sức dán chặt, cảm nhận đường cong lồi lõm của nàng.

Cảm giác lớn nhất chính là đầy đặn.

Ngực to, eo nhỏ, mông rộng, bắp đùi đầy đặn, đường cong eo mông uyển chuyển.

Cả người như một quả trái cây chín mọng.

Từ Giai Lệ hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ bừng.

Cộng thêm uống rượu, cả người có chút mê say.

Cảm giác được Đường Tụng thân mật, thân thể bắt đầu nhện nhạo.

Loại trạng thái hơi say này, để nàng có chút không thể tự kiềm chế.

Nàng hơi nhếch bờ mông to lớn lên.

Lập tức cảm nhận được chìa khóa xe của Đường Tụng.

Nội tâm có chút đắc ý.

Quả nhiên, dù đã có tuổi, nhưng nàng vẫn rất có sức hút.

Cho dù là một người đàn ông như Đường Tụng, cũng không chống cự được.

Chương 459: Thận

Trên ghế dài.

Trương Bác và Tôn Giai Giai đã rời đi từ bao giờ.

Phùng Cẩm Vinh nhìn đám người Đường Tụng trên sàn nhảy, sắc mặt đã đỏ bừng.

Hắn nắm chặt cốc rượu, uống vài ngụm to rồi mắng vài câu.

Càng ngày càng thấy khó chịu.

Mình tự chọn chỗ, lại đặt bàn, đối tượng hẹn hò.

Lại anh anh em em với người khác.

Phùng Cẩm Vinh không nhin nổi, liền cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi cho mẹ của Từ Giai Lệ.

“Alo, Tiểu Phùng, cháu và Giai Lệ chơi thế nào rồi? Dì đang định hỏi đây.”

Phùng Cẩm Vinh lạnh lùng nói: “Dì, dì không nói cho cháu biết Giai Lệ đã có bạn trai. Kết quả người ta dẫn bạn trai đến. Nhà dì làm như này là rất không đúng, lát nữa cháu sẽ nói cho bác cháu biết.”

Nghe vậy, mẹ Từ Giai Lệ giật nảy mình, vội vàng nói: “Tiểu Phùng, cháu đừng vội, việc này dì không biết thật, Giai Lệ chưa từng nói. Để dì hỏi Giai Lệ xem, xem xem có hiểu lầm gì không.”

Phùng Cẩm Vinh thản nhiên nói: “Quên đi thôi, người ta đang thân mật với bạn trai kia.”

Nói xong trực tiếp cúp máy.

Lại gọi điện cho bác gái của mình.

Nghe bác gái hứa hẹn xong, Phùng Cẩm Vinh thở hốt ra, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, còn có chút hả giận.

Cha mẹ Từ Giai Lệ đang làm việc ở một nhà sạn 4 sao.

Bác gái hẳn lại là lãnh đạo khách sạn.

Nếu Từ Giai Lệ không nể tình như vậy, thế thì đề cha mẹ cô ta thất nghiệp đi.

Dù sao cũng là bọn họ làm sai trước.

Ngay sau đó, lại có wechat.

Là 3 vị huấn luyện viên thể hình kia.

Đều là nhân viên trong phòng tập nhà hắn, thân thể rất to con.

Chờ Đường Tụng đi vệ sinh, liền lên gây sự, giúp mình hả giận.

Đối với một phú nhị đại ở giai cấp cao hơn mình, hắn vẫn có chút bận tâm.

Nhưng bây giờ đang có chút men say.

Thật sự không nhịn được, chỉ muốn thoải mái mà thôi.

Nghĩ đến đây, Từ Giai Lệ đứng lên đi ra cửa.

...

Dưới sàn nhảy.

Không biết từ lúc nào, Từ Giai Lệ Từ Giai Lệ Đường Tụng đã dính vào nhau.

Hai người đã đi đến một góc.

Nàng hơi ngóc đầu lên, ánh mắt mê ly mà tán loạn.

Cánh môi sung mãn ướt át như đang mời gọi.

Đường Tụng thấy rất động lòng.

Hơi cúi đầu xuống.

Từ Giai Lệ nhẹ nhàng nghiêng đầu qua.

Đường Tụng hôn lên mặt nàng, mùi thơm nức mũi.

Từ Giai Lệ ‘hừ hừ’ hai tiếng, tiến đến bên tai hắn: “Muốn hôn chị? Không đơn giản như vậy.”

Đường Tụng nhú mào, hai tay hơi dùng sức.

Nắm chặt bóng rổ cực to phía sau nàng.

Biểu đạt bất mẫn.

Từ Giai Lệ liếm môi một cái, vẻ quyến rũ lưu chuyển giữa hàng lông mày.

Đường Tụng bị nàng trêu đến khó chịu, nhỏ giọng nói: “Chị Giai Lệ, lúc trước chị nói mình là ma pháp sư, thật ra tôi không tin lắm, hay là đêm nay chị biểu diễn cho tôi xem? Tôi muốn nhìn xem chị đã đến cấp bậc nào rồi, chúng ta cùng nghiên cứu thảo luận?”

Từ Giai Lệ véo véo mắt hắn: “Muốn chơi bóng với chị cũng không đơn giản như vậy.”

Hai tay Đường Tụng bắt đầu du tẩu, nói: “Vậy cần phải làm gì?”

Từ Giai Lệ không trả lời, trái lại tựa đầu vào ngực hắn.

Ánh mắt mê ly mà động tình nói: “Cậu còn có sức hút hơn trước kia, tôi không nói đến tiền và khuôn mặt. Tinh thần và khí chất của cậu đều tốt hơn trước. Tôi đang nghĩ, cậu mặc âu phục nhất định sẽ rất đẹp trai.”

“Sinh nhật 30 tuổi, tôi cho rằng sẽ rất khổ sở, cảm ơn cậu đã xuất hiện, cũng cảm ơn món quà của cậu. Nói thật, nếu cậu là người bình thường, chị sẽ cố gắng làm việc nuôi cậu. Mua

quần áo cho cậu, sinh con cho cậu, liều mạng cũng sẽ ở cùng cậu cả đời.”

“Đáng tiếc cậu không phải, cậu chơi đùa cũng bằng chị làm việc nhiều năm. Bên cạnh cậu còn nhiều cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, chị có lên cũng vô dụng.”

Nói xong lời cuối cùng, khóe mắt nàng đã có ánh lệ, lại dùng sức lau lên người Đường Tụng.

Đường Tụng dùng bàn tay tác quái của mình.

Thành khẩn nói: “Thật ra chỉ cần chị muốn, chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau ở đời, tôi sẽ chăm sóc chị.”

Từ Giai Lệ cứng lại, sau đó lại giãn ra.

Trong mắt nàng mang nước mắt, cười nói: “Cậu hiểu tôi bao nhiêu? Cậu biết tình hình của tôi không? Cậu biết quá khứ của tôi không? Cậu thực sự quá ưu tú, tôi không tự tin với bản thân. Bây giờ cậu có thể thêm thân thể của tôi, nhưng sau này thì sao? Cả đời là quá dài!”

Đường Tụng yên lặng.

Dưới trạng thái đặc thù, suy nghĩ của hắn rất nhạy bén.

Từ Giai Lệ đã 30 tuổi.

Nàng không phải người yêu đương mất não, có công việc và xã giao riêng, có kiến thức rộng rãi.

Độc lập mà trưởng thành.

Rất hiểu mình muốn cái gì.

Hắn lắc đầu, tự giễu: “Chị nói đúng, tôi chính là thêm thân thể của chị.”

Nói xong, hắn lại cúi đầu, dùng sức ngậm lấy cánh môi ướt át của Từ Giai Lệ, biểu hiện ra kỹ thuật rất cao siêu.

Lần đầu tiên hôn, Từ Giai Lệ căn bản là không có cách chống cự.

Thân thể run nhẹ, hoàn toàn mất quyền chủ động.

...

Vị trí quầy bar.

Phùng Cẩm Vinh nhỏ giọng nói với ba người đàn ông to con, lại chỉ chỉ Đường Tụng.

“Chờ lát nữa tên kia đi vệ sinh, mọi người lên gây sự, mượn cơ hội cãi nhau rồi cho tên đó mấy cái tát là được. Xong việc chúng ta đi chơi, tôi lại cho mỗi người một bao lì xì.”

Ba người sáng mắt lên, vỗ ngực đảm bảo: “Không có vấn đề, anh Phùng yên tâm.”

Công việc này quá đơn giản, hồi báo cũng rất cao.

Đường Tụng mặc dù nhìn khá cường tráng, nhưng ba người bọn họ hoàn toàn không sợ.

An bài xong, Phùng Cẩm Vinh mỉm cười trở về ghế dài.

Lục Đình và bạn trai Vương Chí Hào còn đang chơi dưới sàn.

Trương Tử Kỳ, Đặng Nhất Hàm, Tôn Khiết đều hưng phấn nhìn đơn đặt hàng của nhau.

“Cái váy Gucci này mình thềm một năm rồi, vẫn không nỡ mua, 12.000 nha, bằng hai tháng lương rồi.”

...

Một lát sau, Đường Tụng kéo Từ Giai Lệ trở về ghế dài.

Sắc mặt Từ Giai Lệ vừa đỏ vừa nóng.

Son môi cũng đã biết mất, lộ ra cánh môi phẫn hồng.

Ba người Trương Tử Kỳ kéo nàng qua, bốn chị em lại bắt đầu thì thầm, rồi kéo nhau đi vệ sinh.

Phùng Cẩm Vinh giả cười hỏi: “Đường Tụng, có đi qua nhà vệ sinh làm điều thuốc không?”

Đường Tụng không nói gì, chỉ lạnh nhạt lắc đầu.

Phùng Cẩm Vinh cắn răng, có chút ngồi không yên.

Liền cầm bình rượu lên, ngồi xuống đối diện Đường Tụng: “Nào, chúng ta uống hai chén.”

Làm bộ muốn rót rượu cho Đường Tụng.

Đường Tụng nhú mày, cảm giác thái độ của Phùng Cẩm Vinh không đúng lắm.

Nhưng nên có tâm đề phòng.

Tiện tay cầm một chai vang sứ chưa mở bên cạnh, thân nhiên nói: “Tôi thích uống loại này.”

Khóe miệng Phùng Cẩm Vinh giật một cái, cũng không nói nhiều.

Lại mời Đường Tụng mấy ly.

Một lúc sau, đám người Từ Giai Lệ đã trở về.

Phùng Cẩm Vinh chỉ cảm thấy bàng quang căng phồng, nội tâm thì đang chửi má nó.

Cho đến bây giờ, đã qua hơn 2 tiếng, hắn đã đi vệ sinh 2 lần.

Mà Đường Tụng cũng uống không ít, sao vẫn không có động tĩnh gì?

Đây mẹ nó là có bốn quả thận à?!

Nhìn thấy cái móng heo của Đường Tụng du tẩu trên bắp đùi nở nang của Từ Giai Lệ.

Phùng Cẩm Vinh nắm chặt nắm đấm, men say làm cho hấn tức giận đến vầng đầu.

Liên lấy điện thoại ra, gửi tin cho ba người kia: “Trực tiếp lên đi, giả bộ nhằm người, trực tiếp tát cho tên này vài cái, nhớ kỹ, đừng đánh ra chấn thương.”

Một lát sau.

Ba người trẻ tuổi đi tới.

Cơ bắp trên người căng phồng, nhìn qua rất đồ con.

Một người để đầu máy bay hét lên: “Quách Bằng, thằng chó, nợ tiền bố mày mà định trốn à?”

Vừa nói vừa giơ tay tát về phía mặt Đường Tụng.

Dưới trạng thái đặc thù, cảm giác của Đường Tụng cực kỳ nhạy bén.

Phản xạ rất nhanh, lập tức vươn tay ra, nắm chặt tay của đầu máy bay.

Dùng xảo kinh của Thái Cực Quyền để hét lên.

Rầm một tiếng, đầu máy bay rơi xuống đất.

Chương 460: Giám đốc Vương

Từ khi đầu máy bay giờ tay tát, đến lúc bị Đường Tụng hát văng ra.

Tổng cộng chỉ hai giây.

Chờ mọi người phản ứng kịp, bầu không khí lập tức trở nên rất khẩn trương.

Đầu máy bay ngã trên đất vội vàng bò lên.

Đầu hơi choáng váng.

Đường Tụng đứng lên, ánh mắt đảo qua đầu máy bay và hai người bạn của hắn.

Cau mày nói: “Định làm gì?”

Đầu máy bay xoa eo, hùng hổ nói: “Nợ tiền không trả còn chưa tỉnh, con mẹ mày còn dám đánh tao?”

“Chờ chút!” Từ Giai Lệ trực tiếp đứng chắn trước mặt Đường Tụng: “Có phải hiểu lầm rồi không? Chúng tôi căn bản không biết Quách Bằng nào cả.”

Mấy người Trương Tử Kỳ cũng vội vàng tiến lên, khẩn trương nói: “Đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói.”

Ba thanh niên này rất đô con, nhìn không dễ trêu.

Các nàng sợ xảy ra chuyện.

Đầu máy bay ra hiệu với hai đồng nghiệp.

Ba người hình thành thế bao vây, ép về phía Đường Tụng.

Đường Tụng nắm chặt eo Từ Giai Lệ, đè nàng xuống ghế.

“Đừng kích động.” Từ Giai Lệ nắm chặt tay hắn, ngưng trọng nói: “Quân tử không đứng bờ tường sắp đổ, không cần thiết.”

“Không sao, đừng lo.” Đường Tụng cười vỗ đầu nàng.

Chủ động đi về phía đầu máy bay.

Đầu máy bay lại liếc mắt ra hiệu với hai người bạn.

Hai tên đô con gật đầu, đồng thời vươn tay ra, muốn giữ chặt bả vai Đường Tụng.

Đánh nhau tạo thành vết thương nhẹ, có thể cấu thành tạo cố ý tổn thương.

Bọn họ cũng không dám làm quá.

Định không chế xong, thì tát cho hai cái là được.

Giúp Phùng Cẩm Vinh hả giận là ok.

Cùng lắm chỉ xem là ma sát nhỏ.

Báo cảnh sát cũng sẽ không lập án điều tra.

Đường Tụng cũng không quá để ý.

Với thân thể của hắn bây giờ, cộng thêm Thái Cực Quyền kia, đối phó với ba bốn người là chuyện quá đơn giản.

Hắn dồn trọng tâm xuống, dùng sức ở eo, nghiêng người né tránh.

Hai tay khoác lên cánh tay của hai người kia rồi hất một cái.

Hai tên đô con trực tiếp bay ra ngoài, lần lượt nện lên người đầu máy bay.

Động tác của hắn như nước chảy mây trôi, nhìn như cử trọng nhược khinh, nhưng lại khá mạnh.

Ba người kia lập tức phát ra tiếng rên rĩ.

Trong lúc nhất thời, vậy mà không đứng được dậy.

Sắc mặt Phùng Cẩm Vinh trắng bệch.

Một số khách hàng chú ý đến động tĩnh bên này, cũng liếc mắt nhìn qua.

Mọi người đều đang nhìn Đường Tụng đứng nơi đó.

Rất khó tưởng tượng hẳn vừa mới ném bay hai tên đô con kia.

Trương Tử Kỳ chọc mông Từ Giai Lệ, cả kinh nói: “Eo này quá mạnh! Giai Lệ, cậu có phúc rồi.”

Tôn Khiết ngạc nhiên nói: “Giai Lệ, lên giường vất vả lắm nhỉ? Quay đầu nhớ báo cáo cho bọn mình biết.”

Lục Đình và Vương Chí Hào cũng chạy đến, khẩn trương nói: “Đường tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Đường Tụng lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Phùng Cẩm Vinh.

Thản nhiên nói: “Anh tìm người đánh tôi, là vì Giai Lệ?”

Nghe vậy, đám người đều nhìn về phía Phùng Cẩm Vinh bằng ánh mắt phức tạp.

Phùng Cẩm Vinh biến sắc mặt, gian nan nói: “Cậu nói gì? Tôi không biết bọn họ.”

Đường Tụng chỉ về phía quầy bar: “Lúc này tôi nhìn thấy anh và ba người họ uống rượu ở quầy bar.”

Phùng Cẩm Vinh nghe vậy thì giải thích: “Nơi này tối như vậy, cậu nhìn nhầm rồi.”

Đường Tụng mở miệng cười nói: “Đã cân nhắc đến hậu quả khi đắc tội với tôi chưa? Anh có thể không chịu nổi đâu.”

Thân là một tỷ phú đích thực.

Tài nguyên và quan hệ của hắn bây giờ không phải là ít.

Muốn báo thù một ông chủ của một phòng tập nhỏ, tuyệt đối là đơn giản.

Phùng Cẩm Vinh mím chặt môi, không nói gì, ánh mắt lấp lóe.

Cảm giác say đã tiêu tan hết, cả người như ngâm vào chậu nước lạnh.

Nội tâm rất hồi hận.

Mặc dù không biết thân phận và bối cảnh của Đường Tụng.

Nhưng với tài lực mà Đường Tụng biểu hiện ra, đại khái là không thể tầm thường.

Nếu Đường Tụng báo thù mình, vậy đúng là không có quả ngon để ăn.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

“Các vị đừng vọng động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, không cần động tay động chân.”

Nhân viên quán bar đã chạy đến.

Sau lưng còn có mấy tên an ninh to con.

Nhân viên lập tức kéo ba người nằm trên đất lên.

Phùng Cẩm Vinh nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng nói: “Giám đốc Vương có ở đây không? Tôi là Phùng Cẩm Vinh, từng uống rượu với giám đốc Vương, chuyện này có thể để giám đốc Vương đến xử lý không?”

Chủ nơi này là Cố Đông Thăng, là đại nhân vật chân chính ở Yên Thành này.

Lúc trước hắn nói mình quen, từng uống rượu cùng, thật ra là đang khoác lác.

Nhưng hắn đúng là có biết giám đốc của Live house Dạ Sắc này.

Trước đó từng đến đây chơi với mấy phú nhị đại chân chính, đối phương từng đi ra tiếp đãi.

Nhân viên ngăn người, lấy bộ đàm ra nói vài câu.

“Chờ một lát, giám đốc sẽ đến ngay.”

Phùng Cẩm Vinh triệt để yên tâm.

Có vị giám đốc Vương này ở đây, Đường Tụng sẽ phải nể mặt.

Đến khi đó, nhìn xem có thể cho qua việc này không.

Hắn cười gượng gạo nói: “Đường Tụng, chủ nơi này là Cố Đông Thăng, cũng là chủ quán bar DrinkNi. Tôi quen giám đốc Vương Cảnh Đào của họ, tất cả mọi người đều là người có mặt mũi. Hay là chuyện hôm nay bỏ qua nhé, dù sao cậu cũng không chịu thiệt.”

Đường Tụng đặt mông ngồi xuống ghế, cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Nói với Phùng Cẩm Vinh: “Dù anh có quen Cố Đông Thăng thì cũng không được.”

Phùng Cẩm Vinh biến sắc mặt, hơi cúi đầu xuống, che giấu vẻ phần nộ và hoảng loạn trong mắt.

“Giám đốc!”

“Giám đốc!”

Một lát sau, nhân viên vội vàng mở miệng chào hỏi.

Mắt Phùng Cẩm Vinh sáng lên, cứu tinh đến rồi!

Vị giám đốc Vương này là thân tín của Cố Đông Thăng, quản lý bãi ở đây.

Cũng có vài phần năng lực ở Yên Thành này.

Chắc hẳn Đường Tụng sẽ nể mặt một chút.

“Anh Vương!” Hấn bước nhanh đến nghênh đón: “Tôi là Phùng Cẩm Vinh nha, lần trước đã đến với mấy người Triệu Ba, chúng ta còn trong một nhóm wechat, anh còn nhớ tôi chứ.”

Vương Cảnh Đào gật đầu, cười nói: “Đương nhiên là nhớ.”

Làm nghề quán bar này, tự nhiên biết không ít khách quen.

Phùng Cẩm Vinh thở phào, chỉ vào Đường Tụng ở trên ghế, nói: “Anh Vương, tôi và người này có chút mâu thuẫn, hi vọng anh ở giữa điều giải một chút. Xong việc tôi làm chủ, mời anh và đám Triệu Ba ăn bữa cơm.”

Vương Cảnh Đào lập tức nhìn qua, ánh mắt chợt co lại.

Hấn há to miệng, trên mặt hiện lên vẻ khần trương và e ngại.

Hấn lập tức bước nhanh về bên đó, thấp thỏm nói: “Đường... Đường tiên sinh, chào ngài!”

“Anh là?” Đường Tụng đánh giá vị này, đúng là hơi quen mắt.

Vương Cảnh Đào vội vàng giải thích: “Tôi là Vương Cảnh Đào, đã từng gặp ngài ở KTV Mị Hành. Tôi và Tiểu Tuyết đến hỗ trợ, nhưng khi đó nhiều người, nên không đến chào hỏi ngài. Sau này chị Ninh và Cố tổng của chúng tôi muốn mời ngài ăn cơm, Tiểu Tuyết nói gần đây ngài rất bận, chúng tôi liền không dám quấy rầy.”

Vương Cảnh Đào nói chuyện rất cẩn thận.

Đối với đêm mưa hôm đó, có thể nói là khắc sâu trong trí nhớ.

50, 60 nhân viên đặc biệt của Thịnh Đường, mười mấy chiếc xe việt dã và bọc thép.

Còn có Boss Đường tiên sinh này nữa.

“Thì ra là anh.” Đường Tụng cuối cùng cũng nhớ ra.

Đúng là có một người như thế.

Chờ đến khi hấn trình diện, đám nhân viên của Thịnh Đường đã khống chế toàn cục.

Vương Cảnh Đào này vẫn luôn núp ở đằng sau, lại cúi đầu, cho nên hấn không có quá nhiều ấn tượng.

Chương 461: Vinh hạnh của tôi

Vương Cảnh Đào thở sâu.

Chỉ mới hơn một tuần kể từ ngày đó.

Kiến trúc Kim Hải đã gần như phá sản.

Nghe nói địa sản Thịnh Nguyên đã bàn bạc chuyện thu mua.

Về phần KTV Mị Hành và đám người Hình Minh Quân, hiện ra đã bị cảnh sát giam giữ.

Nghe nói dính dáng đến các loại tội danh như lừa đảo, dọa dẫm bắt chẹt, giam giữ trái phép, vân vân.

Tất cả mọi chuyện đều phát chuyện quá nhanh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà kết thúc.

Người trong vòng cũng không biết là chuyện gì.

Cũng không biết đối phương đắc tội với người nào.

Người có năng lực lớn như vậy ở Yến Thành này, cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu như nói ông chủ Cố Đông Thăng của hắn là đại nhân vật trong mắt người bình thường.

Vậy vị Đường tiên sinh này chính là đại nhân vật trong mắt Cố Đông Thăng.

Vương Cảnh Đào đích thân trải qua chuyện này, nên có ấn tượng rất sâu.

Có thể nói là cực kỳ kính sợ vị Đường tiên sinh này.

Một bên khác.

Phùng Cẩm Vinh thấy tình thế phát triển như vậy thì ngây ra như phồng.

Hắn há to miệng, gian nan nói: “Anh Vương, chuyện này...”

Vương Cảnh Đào lập tức tỉnh táo lại, nghĩ đến lời nói của Phùng Cẩm Vinh lúc nãy, liền cúi người nói: “Đường tiên sinh, Phùng Cẩm Vinh này đắc tội ngài sao?”

Đường Tụng bình tĩnh nói: “Đại khái là ngựa mất tôi, tìm ba người này đến đánh tôi cho hả giận.”

Vương Cảnh Đào lập tức hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Phùng Cẩm Vinh! Khá lắm!

Lá gan này, đến Cố tổng cũng phải like!

Hắn lập tức suy nghĩ, đây là một cơ hội tốt để lấy lòng.

Vương Cảnh Đào thở sâu, cung kính nói: “Đường tiên sinh, rất xin lỗi, chuyện này phát sinh trong Live house Dạ Sắc, chúng tôi cũng có trách nhiệm nhất định. Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ giúp ngài xử lý tốt.”

Đường Tụng gật đầu, cũng không muốn lãng phí thời gian với chuyện này.

Dù sao hôm nay là sinh nhật Từ Giai Lệ.

Vương Cảnh Đào quay người, đi đến trước người Phùng Cẩm Vinh.

Nghiêm túc vỗ vỗ bả vai hắn, ngón tay hơi dùng sức: “Phùng Cẩm Vinh, lên xin lỗi Đường tiên sinh trước đi.”

Sắc mặt Phùng Cẩm Vinh tái nhợt, thân thể run lẩy bẩy.

Hắn liếc nhìn Đường Tụng, tựa như chưa bao giờ để mình vào mắt.

Lại nhìn Vương Cảnh Đào một chút.

Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Biết mình đã đắc tội với đại nhân vật rồi.

Mấy phú nhị đại mà mình nịnh bợ từng nói, vị Cố Đông Thăng kia có bối cảnh màu đen.

Ngay cả Cố Đông Thăng cũng phải nịnh bợ Đường Tụng, đây tuyệt đối là tồn tại mà mình không thể trêu vào.

Nghĩ tới đây.

Hắn đi về phía Đường Tụng.

Cúi người, run rẩy nói: “Đường... Đường tiên sinh, rất xin lỗi, hôm nay tôi bị rượu làm mờ mắt, xin ngài tha thứ.”

Đường Tụng không có trả lời.

Phùng Cẩm Vinh vẫn khom người, ánh mắt nhìn đất, không dám ngẩng đầu.

Một lúc sau, Đường Tụng mở miệng nói: “Hôm nay là sinh nhật bạn gái tôi, giám đốc Vương, anh đưa bọn họ đi đi, đừng quấy rầy nhã hứng của chúng tôi.”

“Vâng Đường tiên sinh.” Vương Cảnh Đào gật đầu: “Ngài và bạn cứ chơi, có vấn đề gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Sau đó liền ra hiệu với đám nhân viên.

Mang Phùng Cẩm Vinh và ba tên huấn luyện viên thể hình rời đi.

...

Chờ bọn họ rời đi.

Bầu không khí trên ghế dài trở nên rất yên tĩnh.

Mấy người Trương Tử Kỳ, Lục Đình đều ngồi thẳng, có chút câu nệ.

Trong mắt có ngưỡng mộ và hưng phấn.

Quyền thế, chính là áo khoác tốt nhất của đàn ông.

Biểu hiện của Đường Tụng, cộng thêm vị giám đốc Vương vừa rồi.

Đề quanh người hẳn tràn đầy quang hoàn.

Thần bí mà giàu có mị lực.

Lập tức nhìn về phía Từ Giai Lệ với ánh mắt hâm mộ.

Rất khó tưởng tượng, có một người bạn trai như vậy sẽ hạnh phúc thế nào.

Từ Giai Lệ nắm chặt góc váy, nói nhỏ: “Đường Tụng, xin lỗi, hôm nay rước rắc rối cho cậu rồi.”

Nàng không biết nên đối mặt với Đường Tụng bằng thái độ gì.

Nội tâm hết sức phức tạp.

Biểu hiện hôm nay của Đường Tụng, là một mặt nàng chưa từng nhìn thấy.

Hoàn toàn khác biệt với ấn tượng trước kia.

“Không cần xin lỗi, hôm nay là sinh nhật chị, vui vẻ là quan trọng nhất.” Đường Tụng véo má nàng.

“Cảm ơn.” Từ Giai Lệ thở sâu.

Đường Tụng cầm ly rượu lên, nói với mọi người: “Chúng ta cạn chén.”

Mấy người vội vàng cầm ly lên, nhiệt tình cụng ly với hắn.

Một chén rượu vào bụng, bầu không khí ấm hơn rất nhiều.

Hơn 10 giờ đêm, biểu diễn trên sân khấu với tiếp tục.

Mấy người Lục Đình và Trương Tử Kỳ liếc mắt nhìn nhau.

Không hẹn mà cùng đứng dậy.

“Đường Tụng, bọn tôi qua bên kia nhảy.”

“Đúng vậy, lâu lắm mới đến chơi, nhất định phải chơi cho đã.”

...

Rất nhanh, trên ghế chỉ còn lại Đường Tụng và Từ Giai Lệ.

Dưới ánh đèn ảm đạm, bầu không khí trở nên mập mờ.

Đường Tụng đặt ly rượu xuống, nắm cầm Từ Giai Lệ, ánh mắt tràn đầy vẻ thương thức.

Tướng mạo của nàng dù không tính là tuyệt đẹp, nhưng dựa theo thẩm mỹ của Đường Tụng, vẫn có thể cho 8 điểm, xem như là đại mỹ nữ.

Cộng thêm dáng người cực đẹp.

Ngực còn to hơn Bảo Nguyệt.

Bờ mông vênh cao sung mãn, giống như một quả trái cây chín mọng.

Trên người nàng có một loại khí chất quyến rũ thành thực, phối hợp với dáng người và tướng mạo, tràn đầy sức hút mê người.

Lúc ở phòng tập, Đường Tụng còn là trai tân, nên không quá để ý.

Nhưng sau khi thấy việc đời, hẳn lại càng ngày càng thích dáng người như nàng.

Tay Đường Tụng chậm rãi đưa qua.

Lướt qua xương quai xanh, tim, eo của nàng, cuối cùng rơi vào cặp đùi đầy đặn.

Nhéo nhẹ vài cái.

Xúc cảm thoải mái làm cho hắn rất thỏa mãn.

Loại chân này cũng rất đẹp, đi tất chân vào sẽ siết ra khe rãnh.

Bóng loáng chặt chẽ, nhưng lại mang theo nhục dục.

“Ngồi lên đùi tôi đi.” Đường Tụng nói bên tai nàng.

Tim Từ Giai Lệ đập rộn, sắc mặt đỏ hồng.

Đường Tụng trực tiếp ôm eo nàng.

Hai tay dùng sức, trực tiếp bển nàng lên đùi mình.

Hai người mặt đôi mặt.

Hai tay Đường Tụng đặt lên đùi nàng, ngẩng đầu lên.

Từ Giai Lệ nhìn khuôn mặt kia, liền nuốt nước miếng.

Thật sự là chộc trúng điểm G của nàng mà.

Từ Giai Lệ liền ôm lấy mặt hắn.

Hôn lên mũi hắn, mặt hắn, mắt hắn, cằm hắn, trán hắn.

“Đường Tụng.”

“Ừm.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã chảy nước rồi.”

Tay Đường Tụng bắt đầu không thành thật: “Khoa trương như vậy sao?”

“Ngoại trừ tướng mạo của cậu, còn có một loại khí chất đặc biệt trên người cậu.”

“Khí chất gì?” Đường Tụng nhìn vào mắt nàng.

Từ Giai Lệ run lên, trong mắt mang theo vẻ hồi ức, nói: “Cậu ăn mặc rất bình thường, nhưng toàn thân lại tản mát ra sức sống và tự tin đến lóa mắt. Tinh thần lạc quan, tích cực, tựa như có mục tiêu rõ ràng với tương lai. Tôi có thể ngửi thấy hương vị sạch sẽ và ấm áp của ánh nắng trên người cậu.”

Đường Tụng nhớ lại.

Khi đó hẳn mới nhận được hệ thống, đang không ngừng cố gắng để kế thừa tài sản trong game.

Mỗi một phần nỗ lực, đều được hệ thống ban thưởng.

Loại cảm giác này tựa như đang chơi game, đánh quái thăng cấp, để hẳn tràn đầy động lực.

Từ Giai Lệ áp mặt vào bờ vai hắn: “Lúc mới tốt nghiệp đại học, tôi cũng vui vẻ tích cực và tự tin. Tràn đầy chờ mong với tương lai, tin rằng mình sẽ thu hoạch được thành công. Tôi cố gắng làm việc, từng làm giáo viên trường luyện thi, từng làm thư ký văn phòng, hành chính...”

“Về sau vì kiếm thêm ít tiền, chuyển từ HR đến bộ phận tiêu thụ. Sau đó công ty đóng cửa, tôi đổi nghề sang làm tiêu thụ xe. Cứ như vậy đến 30 tuổi.”

“Trước kia, tôi vẫn luôn tin rằng mình sẽ thành công, sẽ thu hoạch được tình yêu hoàn mỹ. Nhưng trải qua những ngăn trở và thất bại, khiến tôi hiểu ra bản thân mình không phải nhân vật chính của thế giới này.”

“Tôi chỉ là một người bình thường, dần dần, loại tinh thần phấn chấn và mạnh mẽ kia đã biến mất.”

“Khi tôi quyết định thỏa hiệp với thực tại, nghe theo cha mẹ, tìm người xem mắt và kết hôn thì cậu lại xuất hiện. Hơi thờ và khí chất quen thuộc trên người cậu chính là thứ tôi thích nhất, khát vọng nhất.”

“Sau đó tôi liền lấy dũng khí, giả bộ rất thạo thành mà lên bắt chuyện, muốn xin wechat của cậu.”

Đường Tụng lập tức nhớ đến hình ảnh khi đó.

Hắn nói: “Đó là lần đầu tiên trong đời, có cô gái tiến lên bắt chuyện với tôi.”

Từ Giai Lệ che miệng cười khẽ: “Vậy thì đúng là vinh hạnh của tôi!”

Chương 462: Dừng chung

Gần 12 giờ đêm.

Trên đường phố bên ngoài.

Thành thị ồn ào náo động tựa như bị ấn phải nút tạm dừng.

Chỉ có ánh trăng, sao sáng, ánh đèn và tiếng nhạc xa xăm.

Đường phố lúc nửa đêm như đan dệt ra một loại vận luật đặc biệt.

Từ Giai Lệ mặc một chiếc áo khoác bên ngoài, che đầy dáng người uyển chuyển của nàng.

Hai người đứng dưới bảng hiệu, tiễn mấy người Trương Tử Kỳ lên xe taxi.

Sau đó dọc theo đèn đường, đi lại không có mục đích.

Đêm đầu đông, ý lạnh sâu hơn.

Từ Giai Lệ thỉnh thoảng lại xoa xoa tay.

Đường Tụng tiến lên, chủ động ôm nàng vào ngực, hai tay đặt lên bụng nàng.

Từ Giai Lệ lập tức dừng lại, hơi ngửa đầu ra sau.

Ánh mắt như nước, gương mặt đỏ hồng, sợi tóc nâu dính lên bờ môi sung mãn ướt át.

Mùi nước hoa nhàn nhạt trộn lẫn với mùi rượu.

Cực kỳ quyến rũ và chọc người.

Đường Tụng hôn lên môi nàng một cái: “Chúng ta cần trở về.”

Từ Giai Lệ dựa vào người hấn, tựa như hơi say, lười biếng nói: “Về đâu?”

“Nhà tôi.” Giọng nói rất kiên định.

Bốn phía yên tĩnh mà trống trải, tay Đường Tụng chậm rãi hướng lên.

Không tự chủ được mà duỗi vào trong áo khoác, yên lặng cảm nhận ‘tâm hồn’ bao la rộng lớn.

Tay hấn rất to, nhưng vẫn không thể nắm chắc được.

Từ Giai Lệ không ngăn cản, lắc lắc điện thoại, cười nói: “Mẹ tôi đã gọi hơn 10 cuộc rồi, tôi còn không dám nghe.”

Đường Tụng dừng lại một chút.

Từ Giai Lệ ngửi mùi trên người hấn, nói tiếp: “Tôi không giống mấy cô bạn gái nhỏ kia của cậu. Chị đây đã 30 tuổi, còn chưa từng yêu đương. Gia đình đang ngóng trông chị đây kết hôn sinh con kìa. Nếu đêm nay tôi không về, ngày mai mẹ tôi sẽ bảo tôi dẫn cậu về nhà. Cậu lại không thể cưới tôi, cậu nói tôi nên làm gì?”

Đường Tụng nhu hòa nói: “Chị Giai Lệ, thật ra chúng ta có thể làm người yêu, tôi sẽ sắp xếp tốt cho cuộc sống sau này của chị, còn cả tương lai.”

“Phốc...” Từ Giai Lệ bật cười, mặt mày cong cong nói: “Nếu không biết cậu có tiền lại hào phóng, lời này đơn giản chính là lời nói điển hình của Hải Vương. Với lại, ý cậu nói là bạn tình đúng không?”

“Có lẽ chị có thể hiểu là tình nhân.” Đường Tụng không hề che giấu tâm tư của mình, hai tay lại dùng sức.

Từ Giai Lệ uốn éo người, cắn môi nói: “Cha mẹ tôi sẽ không đồng ý, họ nuôi tôi 30 năm, là người thân của tôi, tôi không muốn họ đau khổ.”

“Có đôi khi hôn nhân chưa chắc đã là hạnh phúc, cha mẹ chỉ nhất định sẽ hi vọng chị khỏe mạnh, hạnh phúc, vô lo vô nghĩ.”

“Tôi hoài nghi cậu đang thao túng tâm lý tôi.” Từ Giai Lệ mỉm cười: “Tuy nhiên, tôi hiểu những gì cậu nói, tôi sẽ suy nghĩ kỹ.”

Tiếp theo, nàng cầm điện thoại lên xem.

Cười tủm tỉm nói: “Còn 3 phút nữa là đến 0 giờ, sinh nhật tôi liền kết thúc, sau đó tôi phải về nhà.”

“Được rồi.” Đường Tụng có hơi thất vọng.

Từ Giai Lệ quay người, đối mặt với hắn, ôm lấy gương mặt tuần lãng của hắn.

Hai người đứng tại khu vực giữa ánh đèn đường và bóng tối.

Cùng với những hạt bụi dưới ánh đèn, nụ hôn rất sâu.

Từ Giai Lệ rất chủ động, nhiệt tình, giống như muốn ăn sạch hắn.

0 giờ vừa qua.

Âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai Đường Tụng.

“Keng, chúc mừng tức chủ, nhiệm vụ ‘quà sinh nhật’ đã hoàn thành.”

...

Tiểu khu Lục Châu Cảnh Uyên, dưới tòa nhà số 3.

Từ Giai Lệ mang theo túi xách, bước từng bước về phía cổng tòa nhà, giày cao gót giẫm lên mặt đất, tạo thành những tiếng vang trầm thấp.

Đường Tụng yên tĩnh nhìn bóng lưng nàng.

Đột nhiên, Từ Giai Lệ quay người: “A đúng rồi, cảm ơn món quà của cậu, giấc mơ của tôi đã được thực hiện. Thật ra tôi rất thích chiếc Audi Vô Cực Dao Quân kia.”

Tựa như men rượu xông lên đầu.

Từ Giai Lệ nói chuyện rất hồn nhiên.

Nói xong, nàng lại tiếp tục đi về phía cổng.

Mới đi được mấy bước, nàng lại quay người lại.

Dùng sức vẫy tay với Đường Tụng: “Đường Tụng, tôi đi đây, cậu cũng về ngủ đi. Chờ cậu về nhà, nhớ gửi tin báo bình an cho tôi biết. Hôm nay uống nhiều rượu, sáng mai nhớ ăn mấy món tốt cho tiêu hóa, bằng không sẽ đau dạ dày.”

“Ngủ ngon.” Đường Tụng cũng vẫy tay chào nàng.

Từ Giai Lệ tìm kiếm một chút, liền lấy ra chìa khóa trong túi xách, rồi quét thẻ mở cổng.

Dùng sức kéo ra.

Khi nàng bước một chân vào trong.

Lại quay người lần nữa.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Từ Giai Lệ tựa vào khung cửa, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ đỏ của mình.

Kêu lên: “Mẹ nó! Sao tôi lại không nỡ bỏ cậu chứ?! Đường Tụng, nếu cậu không chọn tôi thì tốt biết bao!1 Cậu trực tiếp từ chối tôi thì tốt biết bao!! Móa, cậu chờ đó cho tôi!!”

Nàng nói xong liền đóng sập cửa lại.

Cả người biến mất trong màn đêm.

Đường Tụng đứng dưới lầu một lúc, sau đó mới quay người rời đi.

...

Kẹt kẹt...

Kéo cánh cửa chống trộm hơi cũ kỹ.

Đèn phòng khách vẫn sáng trưng.

Nội thất khá bình thường, nhưng rất ấm áp, tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

Từ Giai Lệ lão đảo đi vào.

Sắc mặt đỏ ửng, men say xông lên đầu.

Nàng ném túi xách lên kệ giày.

Đá giày cao gót, thay dép lê.

Đặt mông ngồi xuống ghế salon.

Tựa vào chỗ dựa mềm mại, bữu môi nói: “Mẹ, con muốn uống nước. Còn nữa, hôm nay là sinh nhật con, mẹ không thể cáu kỉnh với con.”

Bên cạnh nàng, mẹ già chờ một đêm đã lên cơn giận dữ.

Ấn mạnh lên đầu nàng một cái, quát lên: “Con nha đầu chết tiệt này, còn biết đường về à?! Mẹ gọi cho con bao nhiêu cuộc? Con lại không thèm nghe máy? Nếu không phải Tử Kỳ nói con không sao, mẹ chẳng phải lo chết rồi?”

Từ Giai Lệ cười ha ha nói: “Mẹ, con đã 30 rồi, coi như không về thì cũng không có gì mà.”

“Nếu con dám đi lêu lổng với đám người không đảng hoàng kia, sau này đừng về cái nhà này nữa.” Mẹ nhíu mày nói: “Con nói thật cho mẹ biết, người bạn trai kia là thế nào? Con làm Tiểu Phùng tức giận không nhẹ, mẹ và cha con đều đang làm việc dưới tay bác của người ta kia.”

Từ Giai Lệ nghiêng người qua, ôm lấy mẹ của mình, làm nũng nói: “Mẹ yên tâm, tên đó không dám làm gì cha mẹ đâu, có lẽ bây giờ tên đó còn đang sợ đến tè ra quần kia.”

Mẹ vỗ tay nàng nói: “Đang hỏi con, người bạn trai kia là thế nào?”

Từ Giai Lệ nheo mắt lại, nói nhỏ: “Mẹ, thương lượng với mẹ một chuyện nha.”

“Chuyện gì?”

“Nếu như đời này con không kết hôn, nhưng có đàn ông, có con, mẹ và cha sẽ đồng ý không?”

Mẹ véo nàng một cái, dựng thẳng lông mày lên nói: “Không có cửa đâu! Con tìm một người thành thật, có thể chăm sóc con, chứ đừng nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn kia.”

Từ Giai Lệ bĩu môi nói: “Nếu người ta mua cho con biệt thự, mua xe Porsche, cho con 1 triệu sinh hoạt một tháng, còn cho con học đại học thì sao?”

Mẹ kéo tay nàng ra, giúp nàng rót chén nước nóng.

Tức giận nói: “Học đại học? Con tốt nghiệp 7 năm rồi, mẹ thấy con say lắm rồi, mau đi ngủ đi, ngày mai sẽ tính sổ với con.”

Từ Giai Lệ lập tức há miệng uống nước.

Vỗ vỗ đầu nói: “A, con nhầm, không học đại học.”

Trong vô thức, nàng lại nghĩ đến Trình Nhạc Nhạc.

Đại khái là vì... nàng quá hâm mộ Trình Nhạc Nhạc bây giờ.

Còn trẻ tuổi, tràn đầy sức sống, tự tin, tràn ngập hi vọng với tương lai.

Nàng sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Sau khi tốt nghiệp sẽ trở thành một người hữu dụng, khiến hẳn không thể rời bỏ.

Mẹ lại nghiêm túc nói: “Giai Lệ, nhà ta dù bình thường, nhưng cũng không để con thiếu cái gì. Mẹ và cha con cũng tích góp được ít tiền, biết thự là không mua nổi, nhưng vẫn có thể giúp con đặt cọc một căn nhà hơn 100 mét vuông. Còn xe, bây giờ con cũng có một chiếc rồi mà? Đừng nghĩ quẩn mà làm chuyện ngu xuẩn.”

Từ Giai Lệ cúi đầu, từ từ nhắm mắt lại.

Thì thâm nói: “Chiếc xe này cũng rất tốt, tiếc là con nhìn trúng chiếc tốt nhất, hết lần này đến lần khác lại không mua nổi, nghĩ thoáng thì chỉ có thể dùng chung với người khác.”

Chương 463: Đánh ba cái

10 giờ sáng hôm sau.

Từ Giai Lệ tỉnh dậy, không khí lạnh lẽo làm nàng tỉnh táo ngay.

Thời tiết này mà không mở điều hòa thì sẽ rất khó chịu.

Nàng mở mắt ra, trong đầu hiện lên từng màn tối hôm qua.

Sắc mặt vừa đỏ lại vừa nóng.

Bà nó!

Không chỉ mất nộ hôn đầu, còn bị sờ mó toàn thân.

Dưới tình huống say rượu, nàng còn cảm thấy rất nice.

Bây giờ nghĩ lại, ngoại trừ mất mặt ra, thì còn hết sức kích thích.

Nàng cầm điện thoại lên, mở album ảnh ra xem.

Bên trong có không ít ảnh ngày hôm qua.

Có ảnh ăn bánh gato, có trên sàn nhảy, có ảnh hai người ôm nhau.

Nhìn một chút, Từ Giai Lệ chỉ thấy toàn thân khô nóng.

Khí lạnh mùa đông cũng không áp chế được.

Nàng liếm liếm bờ môi khô khốc.

Ném điện thoại qua một bên.

Cầm súng fascial của mình lên, cho vào chần, mát xa bắp đùi.

Thân là bậc thầy tập gym, ma pháp sư hệ thủy.

Một khẩu súng fascial có tần suất chấn động cao là cần thiết.

Có thể thả lỏng cơ bắp, làm dịu mọi mệt của thể xác lẫn tinh thần.

Ong ong ong...

Chấn động rất kích liệt.

Rất nhanh, nàng bắt đầu ngâm xương chú ngữ.

Một tay khác thì điên cuồng kết ấn ở trước người.

Trong không khí, hơi nước nhanh chóng tràn ngập.

Hơi thở của biển đập vào mặt.

Mặc kệ là từ tốc độ làm phép hay là tiêu chuẩn làm phép, thì Từ Giai Lệ tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Một lúc sau.

Từ Giai Lệ ôm chần, bắt đầu uốn qua uốn lại.

Bắp đùi trắng như tuyết bại lộ ra ngoài không khí, quần ngủ không biết bay đi đâu.

Đợi đến lúc yên lặng như tờ.

Từ Giai Lệ giơ tay lên.

Đề ngón tay dính đầy ma lực hệ thủy đến trước mặt.

Lại nghĩ đến tối hôm qua, hình như mình đã nói bậy trước khi chia tay.

Hơn nữa còn nói lời hung ác: “Cậu chờ đấy cho tôi.”

Không làm chuyện gì thì đúng là không phù hợp.

Sau đó, nàng cầm điện thoại lên, đề ngón tay đến cạnh miệng, rồi chụp một tấm.

Lại chỉnh sửa một chút, rồi mới gửi cho Đường Tụng.

Dùng cái nàng làm chứng, mình đã chà đạp hấn.

Mặc dù chỉ là trong tưởng tượng.

...

Đường Tụng đang đắm chìm trong học tập, lúc nhìn thấy tin tức này thì đã là 12 giờ trưa.

Hắn nhìn Từ Giai Lệ quỵến rũ trong tấm ảnh.

Nhớ đến tối hôm qua, nàng cũng đã nói rồi.

Xem ra đây chính là thủ đoạn trả thù của đại ma pháp sư.

Đường Tụng duỗi lưng một cái.

Tay trái nâng hàm, tai phải đánh chữ: “Tôi có thể giúp chị một tay, để chị trở thành Pháp Thần.”

Đây là lời nàng từng trêu chọc mình.

Khi đó Đường Tụng vẫn là trai tân ngây thơ, không chống đỡ được.

Nhưng hôm nay, hắn đã là xua đầu bằng nay.

Tuyệt đối có thể làm cho Từ Giai Lệ cảm nhận được hạnh phúc khi làm thần.

Tinh...

Từ Giai Lệ: “Chị đây muốn nhìn ảnh hoặc video cậu làm phép, có không?”

Đường Tụng tức giận rằng.

Liên trả lời bằng giọng nói: “Tôi chưa từng tự mình làm phép.”

Một lát sau.

Tinh...

Từ Giai Lệ: “Tôi dạy cho cậu chú ngữ và động tác, học đi, nghiêm túc vào.”

Từ Giai Lệ: Làm phép.mp4.

Đường Tụng mở ra xem.

Video mới quay chụp.

Theo hành động và tiếng ngâm xướng ma pháp của nàng, càng khiến người ta ngửa ngáy hơn.

Đường Tụng thở dài.

Bấm điện thoại cho một vị ma pháp sư khác là Đồng Ngọc Ngôn.

“Đến chỗ anh một chuyến, anh có ma pháp mới muốn dạy em, rất gấp.”

“Được, sư phụ chờ một lát, em đến ngay.”

20 phút sau.

Đồng Ngọc Ngôn đi giày cao gót, đồ OL màu xám, tất chân màu đen đã vôi vàng chạy đến.

Nàng sửa sang lại sợi tóc tán loạn, đang định nói gì, lập tức đánh mất quyền khống chế thân thể.

...

Ngày 15 tháng 11 năm 2022, trời trong xanh, nhiệt độ thấp nhất 4 độ C.

“Keng, đạo cụ ‘thẻ đọc’ đã hết hiệu lực.”

Theo âm thanh nhắc nhở.

Trái tim nhảy kịch liệt của Đường Tụng chột nhẹ nhàng hơn.

Cảm giác hưng phấn trong thần kinh cũng rút đi như nước thủy triều.

Thân thể và tinh thần đều bị mệt mỏi và uể oải tập kích.

Tương ứng với đó, thu hoạch cũng rất sung túc.

Trong khoảng thời gian này, Đường Tụng đã học được không ít sách quản lý.

Một lần nữa sửa sang lại kế hoạch phát triển của văn hóa Đường Trình.

Đường Tụng nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Mở giao diện hệ thống.

Tiến vào Thương Thành.

Nơi này có ba vật phẩm, xuất hiện khi đổi mới tiền độ.

Có ‘đá năng lượng x5’, ấn ký may mắn x1, thẻ trao đổi 50% sản nghiệp.

Trước đó vì tiền bạc không đủ, nên hắn không mua sắm và sử dụng.

Dù sao, nếu rút trúng xí nghiệp 1 tỷ.

Cho dù giảm 50%, cũng cần 500 triệu NDT.

Tuy nhiên, đối với kẻ có 1 tỷ tiền mặt như hắn bây giờ, cộng thêm 400 triệu tiền đầu tư, thì hoàn toàn không có vấn đề.

Đường Tụng lập tức mua cả ba món.

3 triệu + 8 triệu + 50 triệu, tổng cộng 61 triệu NDT.

Số dư còn lại là 974.000.000 NDT.

Đường Tụng mở nhà kho, xem chú thích của ba đạo cụ.

Ấn ký may mắn và thẻ trao đổi sản nghiệp thì không vội.

Trước mắt, trong nhà kho con có hai gói quà mang tính chất may mắn.

Một là ‘gói quà ngẫu nhiên’ khi hoàn thành nhiệm vụ ‘hoàn trả đủ số’.

Một là ‘gói quà sinh nhật’ từ nhiệm vụ ‘quà sinh nhật’.

Chờ sau này sử dụng ấn ký may mắn thì sẽ mở luôn một thể.

Cuối cùng, Đường Tụng nhìn vào ‘đá năng lượng x5’.

Đá năng lượng x5: Sau khi sử dụng có thể hồi phục thể lực và tinh thần, xua tan cảm giác mệt mỏi, bảo trì trạng thái tốt hơn.

Chú: Sau khi mệt mỏi quá độ, chân đau eo mỏi, tinh thần uể oải, thân thể như bị móc sạch. Chỉ cần một viên đá năng lượng, bạn vui năng vui hai người cùng vui.

Xoa xoa cái đầu ê ẩm.

Đường Tụng hơi do dự, vẫn quyết định thử hiệu quả của nó.

Chọn đá năng lượng, rồi sử dụng.

Ngay sau đó, trong miệng hắn có thêm một viên thuốc nhỏ, cảm giác hơi đắng chát.

Đường Tụng cầm chén nước lên, uống ừng ực.

Đại khái 3, 4 giây sau.

Một dòng nước nóng bắt đầu khuếch tán từ dạ dày, nhanh chóng chảy khắp toàn thân.

Đường Tụng bỗng nhiên sợ run người, lỗ chân lông toàn thân đều mở ra.

Cảm giác mệt mỏi biến mất sạch, tinh thần rất sung mãn.

Giống như được ăn một bữa rất ngon, làm SPA cao cấp nhất, lại ngủ 10 tiếng.

Hắn đứng lên thở sâu.

Tinh thần phấn chấn khiến hắn không áp chế nỗi nội tâm rục rịch của mình.

Hắn muốn đánh ba cái!

Nghĩ nghĩ, Đường Tụng cầm điện thoại lên.

Nhắn tin cho Trình Nhạc Nhạc trước: “Đêm nay về Bắc Thành Hoa Viên ngủ đi, anh nhớ em rồi.”

Tiếp theo lại mở khung chat của Đồng Ngọc Ngôn: “Tối nay anh sẽ đến Bắc Thành Hoa Viên một chuyến, em nhớ tan tầm sớm.”

Sau đó lại gửi tin cho Lý Nhã Ly: “Ly Ly, lát nữa anh qua tìm em.”

Chương 464: Trả tiền cọc

1:30 chiều.

Lý Nhã Ly đang ngủ trưa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn một cái.

Là một số máy lạ.

Trực tiếp tắt máy, tiếp tục chui vào chăn ngủ tiếp.

Từ khi nàng nhận được tiền sinh hoạt, thường xuyên có điện thoại chào hàng sản phẩm.

Có bảo hiểm, quản lý tài chính, bất động sản...

Đỉnh linh linh...

Chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là số máy kia.

Lý Nhã Ly ngáp một cái, nghe máy.

Gọi 2 lần liên, có lẽ là có chuyện.

“Alo, là cô Lý Nhã Ly đúng không?” Đối diện là một giọng nam trẻ tuổi.

Lý Nhã Ly dụi dụi mắt: “Là tôi, ai vậy?”

“Là thế này, ngày 4 tháng 11 cô có ký hợp đồng đặt cọc chiếc xe Benz G63 tại trung tâm xe Bảo Long chúng tôi, hôm nay là ngày cuối để thanh toán số dư, khi nào cô sẽ đến?”

Lý Nhã Ly ngẩn người, đột nhiên nhớ ra mình còn nộp 200.000 tiền đặt cọc.

Khi đó định trước 15 sẽ thanh toán nốt số dư.

Mấy ngày trước còn nghĩ đến chuyện này, nhưng vì nguy cơ Thu Thu kia, nên mấy ngày nay chỉ tập trung vào học tập tư thế mới.

Nên quên mất việc này.

“Tôi không lấy xe nữa, có thể trả tiền cọc cho tôi không?”
Lý Nhã Ly hơi khản trương.

“Cô Lý, rất xin lỗi, tiền cọc là không thể trả lại, khi đó đã nói rõ khi ký hợp đồng rồi. Chiếc Benz G63 này rất hiếm, tôi đề nghị cô vẫn suy nghĩ kỹ...”

Người bên kia bắt đầu thuyết phục.

Lý Nhã Ly rầu rĩ không vui nói: “Khi đó tôi bị Trình Khả Quân bên các anh lừa, tôi không cần chiếc xe kia.”

“Cô Lý, là thế này, Trình Khả Quân đã nghỉ việc vì một số nguyên nhân đặc biệt, hay là cô đến nơi này một chuyến đi, chúng ta ngay mặt trò chuyện, tôi là Trầm Trung Bảo, cô đến cứ báo tên tôi là được.”

“Được rồi, vậy tôi sẽ qua đó.”

Cúp máy.

Lý Nhã Ly mặc đồ lót, giẫm lên đôi dép hồng, chạy ra khỏi phòng.

Gõ gõ cửa phòng Lý Mộc Tuyết.

2:30 chiều.

Hai người vội vã chạy đến trung tâm xe Bảo Long.

Đi vào trong sảnh triển lãm rộng rãi xa hoa.

Lại nhìn thấy từng chiếc xe sang trọng.

Nội tâm của Lý Nhã Ly không còn hưng phấn và vui sướng như trước đó.

Chuyện xảy ra ở đây, có thể nói là một bóng ma tâm lý với nàng.

“Hai vị mỹ nữ, đến xem xe sao?” Một nữ nhân viên nhiệt tình chào đón.

Lý Mộc Tuyết mở miệng nói: “Xin chào, chúng tôi từng đặt cọc một chiếc xe, hôm nay đến muốn lấy lại tiền cọc, đã hẹn với nhân viên Trần Trung Bảo bên các cô.”

Nữ nhân viên liền hô lên: “Tiểu Bảo, tới đón khách.”

Rất nhanh, một nam nhân viên đẹp trai chạy chậm đến.

Âu phục màu xanh ngọc, giày da màu nâu, nhìn qua chỉ hơn 20.

Trên mặt mang theo nụ cười ấm áp sáng sủa.

Nhìn thấy Lý Mộc Tuyết và Lý Nhã Ly, hai mắt hấn sáng rực, nụ cười càng nhiệt tình hơn.

Hai cô gái này đúng là quá đẹp.

Lý Mộc Tuyết mặc áo len hở cổ, phía dưới là váy màu hồng cánh sen.

Trang điểm xinh xắn, xách túi Gucci.

Rất có cảm giác cao cấp, nhìn qua như một vị bạch phú mỹ điển hình.

Lý Nhã Ly thì cao gầy gợi cảm.

Một thân hàng hiệu, áo khoác đen, tất chân đen, giày cao gót đen.

Trông vô cùng thời thượng, diễm lệ.

Hai người đứng chung một chỗ, phụ trợ lẫn nhau, để người không dời nổi mắt.

Lý Mộc Tuyết cau mày khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Trầm Trung Bảo.

Lý Nhã Ly trực tiếp mở miệng nói: “Tôi là Lý Nhã Ly, chúng tôi đến lấy tiền cọc.”

Trầm Trung Bảo ngẩn người, lại nhiệt tình chào mời: “Hai vị mỹ nữ, chúng ta đến khu nghỉ ngơi rồi từ từ nói chuyện.”

Ba người đi đến một bàn gần cửa sổ.

Trầm Trung Bảo cười nói: “Tôi đi lấy đồ uống, hai vị thích uống gì?”

Lý Mộc Tuyết thản nhiên nói: “Không cần, nói chuyện trước đi, chuyện này xử lý thế nào?”

Trầm Trung Bảo chân thành nói: “Dựa theo hợp đồng, số tiền kia khẳng định là không thể trả lại. Dù sao chúng ta cũng đã ký hợp đồng có hiệu lực pháp luật.”

Lý Nhã Ly không nói gì, mà đưa mắt nhìn chị em tốt của mình.

Ở phương diện này, nàng rất tự hiểu lấy mình.

Biết Tiểu Tuyết đáng tin hơn mình nhiều.

Lý Mộc Tuyết nhíu mày nói: “Trình Khả Quân bên các anh bị bắt rồi nhĩ. Khi bạn tôi đặt xe, đã bị cô ta lừa gạt và uy hiếp, chuyện này đại lý xe các anh cũng có trách nhiệm rất lớn. Nếu như không trả tiền cọc, chúng tôi sẽ mời luật sư khởi tố. Trước khi đến tôi đã trưng cầu ý kiến của phòng luật sư Đường Kim, chúng tôi có phần lớn rất lớn.”

Trầm Trung Bảo yên lặng giây lát, khuyên bảo: “Hai vị mỹ nữ đừng gấp, khởi tố không chỉ lãng phí tiền, còn chậm trễ thời gian. Hai người thấy thế này có được không, tôi xin chỉ thị của lãnh đạo, giúp hai người đổi một chiếc xe khác, giá cả rẻ hơn chiếc G63 kia.”

Lý Mộc Tuyết thân nhiên nói: “Nếu anh không làm chủ được, vậy thì gọi lãnh đạo đến đây.”

Nàng đi làm hai tháng, thứ khác không học được, nhưng trang bức thì rất thành thạo.

Dù sao thỉnh thoảng nàng cũng trang bức, giả bộ bạch phú mỹ trước mặt đám đồng nghiệp.

Trên người dần dần cũng có một ít khí chất như vậy.

Trầm Trung Bảo đảo mắt qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng, bộ ngực cao vút, bắp chân trắng nõn, lại nhìn không được mà nuốt ngậm nước miếng.

Một bạch phú mỹ như này quá dụ hoặc.

Nếu như có thể theo đuổi được, trực tiếp một bước lên trời, bót phần đầu 20 năm.

“Được rồi, vậy tôi đi.” Hần đứng lên, cuối cùng vẫn không nhìn được, mở miệng hỏi: “Có thể add wechat không? Con người tôi thích kết bạn, về sau có vấn đề về xe cộ thì cứ liên hệ tôi.”

Nói xong còn lộ ra nụ cười mà tự cho là hoàn mỹ.

Tướng mạo đẹp trai, kiểu tóc tỉ mỉ, dáng người khá ok, để hẳn rất tự tin với sức hút của mình.

Ít nhất thì tỷ lệ xin wechat cũng là gần 100%.

Lý Mộc Tuyết nhếch miệng, hai mắt liếc xéo xuống một góc 45 độ.

Gợn tóc dài rủ xuống bộ ngực.

Không hề có ý định đáp lời.

Thậm chí còn muốn châm điều thuốc.

Trầm Trung Bảo ngượng ngùng nói: “Hai vị chờ một lát, tôi đi gọi lãnh đạo.”

...

Tắm rửa thay quần áo.

Đường Tụng đổi một bộ quần rộng rãi.

Ngón tay lướt qua mấy chiếc đồng hồ trong tủ.

Cuối cùng chọn chiếc Vacheron Constantin.

Lại thay dây cá sấu vào.

Rất hợp với quần áo ngày hôm nay.

Nói đến thì cái đồng hồ này do Tiểu Tĩnh Tặng.

Đường Tụng giơ tay lên, chụp một tấm ảnh rồi gửi cho Tiểu Tĩnh.

Mặc dù gần đây ít nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng vẫn giao lưu vài câu tiếng Nhật.

Chia sẻ một số tình hình.

Trở về giao diện chính, xem vài tin nhắn chưa đọc.

Trình Nhạc Nhạc: “Em cũng nhớ anh, tan học em sẽ trở về, anh muốn ăn gì? Em làm cho anh.”

Đường Tụng: “Anh sẽ về muộn một chút, không cần nấu cơm cho anh.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Được, vậy tối nay em không tăng ca, đại khái khoảng 6 rưỡi sẽ về.”

Đường Tụng: “Ok!”

Ngoài ý muốn là không nhận được tin của Lý Nhã Ly.

Đang định gọi điện thoại.

Trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, tiến vào trung tâm quản lý nhân vật.

Chương 465: Phát triển quan hệ

Click vào xem tin tức của Lý Nhã Ly.

Lý Nhã Ly.

Trạng thái: Thở phì phì (呼吸)

Vị trí: Trung tâm xe Bảo Long. Map.

Tuổi tác: 19, chiều cao: 1m8, cân nặng: 61kg.

Trí lực: 59, sức chịu đựng: 64, nhanh nhẹn: 46.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 16/50.

Ưu điểm: Ngay thơ hồn nhiên, thành khẩn trong sáng, ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không giấu diếm cảm nhận của mình với bạn, ý nghĩ và hành động đều một lòng với bạn, bao dung sai lầm của bạn...

Khuyết điểm: Thiếu năng lực suy tính độc lập, dưới một số tình huống sẽ thiếu tự tin và sức phán đoán, dễ bị lừa, thiếu tính cảnh giác và lòng nghi ngờ với người khác, thiếu kinh nghiệm xã hội, đối mặt với tình huống phức tạp sẽ thấy hoang mang và bất lực, thiếu ý thức trách nhiệm...

Khá lắm, khuyết điểm rất nhiều nha.

Nhưng chân nàng đẹp như vậy, dáng người cũng khỏi chê, còn ngoan ngoãn nghe lời, một lòng với hấn.

Cũng coi như là đạt chỉ tiêu.

Nếu như là một con chim hoàng yến có đầu óc, lại rất có ý tưởng, mỗi tháng có gần 1 triệu tiền sinh hoạt, vậy thì không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện.

Không sai, nói chính là Lý Mộc Tuyết!

Đường Tụng không đi đến một bước cuối cùng với nàng, chính là vì nguyên nhân này.

Ngoại trừ nàng là bạn thân của Lý Nhã Ly.

Còn là vì nàng có rất nhiều tâm tư, lòng hư vinh rất mạnh.

Nói nàng là girl tâm cơ tiêu chuẩn cũng không quá.

Đường Tụng lại hơi thất thần khi nghĩ đến lần ‘nói chuyện’ với Lý Mộc Tuyết ở trên ban công.

Tự hỏi lát nữa chơi bóng với Ly Ly xong.

Có phải nên dùng đũa phép để dạy dỗ nàng một chút không, để nàng ngoan ngoãn một chút.

Một lát sau, Đường Tụng thu hồi suy nghĩ lung tung.

Hoài nghi mình bị ‘đá năng lượng’ ảnh hưởng.

Ánh mắt trở lại trên giao diện hệ thống.

Nhìn vào vị trí và trạng thái ‘thở phì phì’ của Lý Nhã Ly.

Suy nghĩ một chút.

Lúc trước Lý Nhã Ly đã nói, nàng bị Trình Khả Quân lừa ở đại lý xe xuất nhập khẩu này.

Đường Tụng nhíu mày, hơi lo lắng cho nàng.

Liền cầm điện thoại lên gọi cho nàng.

Điện thoại kêu một lúc mới kết nối.

Giọng nói hồn nhiên của Lý Nhã Ly truyền đến: “Ca ca, anh nhớ em rồi à?”

“Ly Ly, em ở đâu?” Đường Tụng hỏi luôn.

Bên kia dừng lại một chút.

Giọng nói của Lý Nhã Ly ỉu xiu: “Em đang ở đại lý xe, lần trước bị Trình Khả Quân lừa, đặt cọc 200.000, lần này em dẫn Tiểu Tuyết theo cùng, muốn lấy lại tiền cọc. Tiểu Tuyết đang nói chuyện với giám đốc tiêu thụ của họ, nhưng đối phương không đồng ý. Nói là có thể đổi một chiếc xe khác rẻ hơn, nhưng phải là Benz G-Class.”

“Anh qua tìm em, chuyện xe để anh đến rồi tính.”

Nghe thấy Đường Tụng muốn đến, Lý Nhã Ly lập tức phấn chấn.

Giọng điệu nhẹ nhàng: “Ừm, em chia sẻ vị trí cho anh.”

Cúp máy.

Đường Tụng mở điện thoại, tìm trung tâm xe Bảo Long.

Đây là đại lý xe xuất nhập khẩu duy nhất tại Yến Thành, lệ thuộc công ty TNHH mậu dịch ô tô Bảo Long.

Phạm vi kinh doanh rất rộng, loại xe nào cũng có.

Đối với Bảo Long, Đường Tụng cũng không lạ lắm.

Rất nhiều cửa hàng 4S ở Yến Thành đều lệ thuộc Bảo Long.

Nó xem như là một xí nghiệp lớn ở bản địa.

Bạn đại học Lưu Thiên Hào của hắn, sáng lập ra mậu dịch ô tô Thiên Hào, chính là đại lý cấp 2 của Bảo Long.

Cha Lưu Thiên Hào làm ở Bảo Long, nghe nói còn là một lãnh đạo nhỏ.

Cũng dựa vào tầng quan hệ này, Lưu Thiên Hào mới lấy được quyền đại lý.

Trừ cái đó ra, Đường Tụng còn quen phó tổng Bạch Thắng Lợi của tổng bộ Bảo Long.

Do vị Lý tổng của Hằng Đạt giới thiệu.

Hai người có add wechat, nhưng cũng không nói chuyện nhiều.

Vị Lý tổng này cũng mời hần mấy lần.

Nhưng khi đó Đường Tụng hơi chột dạ, nên từ chối hết.

Dù sao mới nhận được hệ thống, thân phận địa vị và tố dưỡng của bản thân đều chênh lệch với những kẻ có tiền chân chính này.

Với lại trưởng bối làm trong tập đoàn Đường Tổng là chuyện không chân thực.

Hần không muốn tiếp xúc quá nhiều với bọn họ.

Tham gia tụ hội của họ, trò chuyện khá lúng túng.

Chẳng bằng đi làm nhiệm vụ, kiếm tiền độ của nhiệm vụ chính tuyến, kế thừa nhiều tài sản hơn.

Sau đó, vị Lý tổng khéo léo kia cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Đại khái là cảm thấy hần không muốn tham dự vào những cuộc xã giao này.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘phát triển quan hệ’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Có mối quan hệ rộng có thể nhận được càng nhiều tài nguyên xã hội hơn, tăng cường ý thức trách nhiệm xã hội, đồng thời cũng mang lại nhiều cơ hội và tin tức hơn. Mời phát triển 20 mối quan hệ tài nguyên mới, nỗ lực rèn luyện năng lực xã giao của bản thân, gia tăng tự tin khi xã giao.

Tiến độ: 0/20.

Ban thưởng: tiến độ chính tuyến +1%, gói quà xã giao x1.

Chú 1: Thông qua giao lưu với người có bối cảnh và trải nghiệm khác nhau, sẽ có lợi cho sự trưởng thành và phát triển với bạn.

Chú 2: Quan hệ tài nguyên hữu hiệu có thể mang đến trợ giúp thực tế cho bạn, đôi bên cùng có lợi.

Đường Tụng đọc kỹ vài lần.

Trong đầu dần dần hiểu ra.

Nhiệm vụ này cũng không đơn giản.

Nếu như chỉ là phát triển quan hệ, vậy thì chỉ cần tìm 20 người xa lạ và làm quen là được.

Với địa vị và giá trị con người của hắn bây giờ, có thể hai bên cùng có lợi và trợ giúp cho hắn, vậy thì không nhiều.

Muốn tiếp xúc với những người này, mình phải tốn nhiều công sức.

Đóng giao diện hệ thống.

Cầm chìa khóa xe Bentley, xuống lầu.

Tiếng động cơ ầm ầm.

Chiếc xe lao ra khỏi nơi này.

...

“Cứ làm việc theo hợp đồng, tiền cọc là không thể trả lại.”
Giám đốc tiêu thụ là một người hơi mập, giọng nói lại rất cứng rắn.

Lý Mộc Tuyết mặt mày nghiêm túc, đang tự hỏi đối sách.

Đúng lúc này, Lý Nhã Ly nghe điện thoại xong đã đi đến.

Trầm Trung Bảo hai mắt sáng lên, ánh mắt đảo qua đôi chân gợi cảm của nàng.

Đứng lên nghênh đón, cười đầy âm áp: “Cô Lý, cô cần nhắc thế nào rồi? Chiếc G350 màu đen kia không tệ, cả thuế là 1.3 triệu, rất phù hợp...”

Lý Mộc Tuyết lạnh nhạt nói: “Coi như muốn mua xe khác, cũng phải trả tiền cọc cho chúng tôi trước, đây là hai chuyện khác nhau.”

Giám đốc tiêu thụ cau mày, giọng nói trở nên vô cùng nghiêm túc: “Hai vị mời tự nhiên, muốn khởi tố thì cứ làm, chúng ta chậm rãi kiện tụng.”

Lý Nhã Ly không để ý đến Trầm Trung Bảo, ngồi xuống cạnh Lý Mộc Tuyết.

Lắc lắc điện thoại của mình, mặt mày hớn hờ nói: “Tiểu Tuyết, chồng mình sắp đến rồi! Chúng ta cứ chờ ở đây là được.”

Lý Nhã Ly vô cùng tin tưởng và ỷ lại Đường Tụng.

Có hẳn ở đây, vậy tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề.

Nghe vậy, Lý Mộc Tuyết cũng thăm thở dài.

Nội tâm vừa khẩn trương lại vừa chờ mong.

Trầm Trung Bảo ở bên cạnh thì chỉ thấy nội tâm mát lạnh.

Cô gái chân dài vừa có tiền lại vừa xinh đẹp này.

Không ngờ lại là hoa có chủ.

Hắn vốn gặp trắc trở với Lý Mộc Tuyết, còn đang định chuyển mục tiêu sang Lý Nhã Ly.

Nhìn dáng vẻ này, khả năng cao là tình nhân được bao nuôi.

Nội tâm nhịn không được mà ước ao ghen tị.

Có tiền thật mẹ nó sướng, có thể tùy tiện chơi mấy cô nàng cực phẩm như này!

Chương 466: Đỏ mắt

Song phương yên lặng một lúc lâu.

Giám đốc tiêu thụ nhìn về phía Lý Nhã Ly, khuyên bảo: “Cô Lý, hi vọng cô suy nghĩ kỹ. Dựa theo hợp đồng, hôm nay là ngày cuối cùng. Qua hôm nay, cô xem như đã trái với điều khoản, muốn đổi xe khác cũng không được. 200.000 kia cũng không còn là của cô nữa.”

Dù sao vị này mới là chính chủ.

Hơn nữa còn dễ nói chuyện hơn cô gái lạnh lùng như băng này nhiều.

Lý Nhã Ly đang thưởng thức sơn móng tay mới làm sáng nay.

Thỉnh thoảng lại chụp vài tấm ảnh.

Nghe vậy thì ngẩng đầu lên, cười nói: “Bạn trai tôi sắp đến rồi, tôi nghe anh ấy, anh ấy nói làm thế nào thì làm thế đó.”

Trầm Trung Bảo ở bên cạnh nhìn giọng điệu hồn nhiên và da thịt trắng nõn của Lý Nhã Ly.

Chỉ cảm thấy nội tâm ngứa ngáy, nóng bỏng.

Lý Nhã Ly này không chỉ cao, chân dài, tướng mạo xinh đẹp, mà còn rất ngoan ngoãn ngây thơ.

Với lại câu ‘bạn trai’ này cũng phát ra từ nội tâm.

Khi nghe thấy ‘bạn trai’ đến, đôi chân dài kia vẫn đứng đưa không ngừng.

Đây quả thực là tình nhân lý tưởng!

Mẹ nó, tiếc là của người khác!

Giám đốc nghe vậy thì cười nhạt, đứng lên nói: “Trung Bảo, cậu tiếp đãi hai vị này đi, tôi về phòng xử lý công việc.”

“Vâng Triệu tổng, cứ giao cho tôi.” Trầm Trung Bảo đứng lên đưa tiền giám đốc tiêu thụ.

Trở lại khu nghỉ ngơi.

Trầm Trung Bảo nhìn vẻ mặt tươi cười và chờ đợi của Lý Nhã Ly.

Nội tâm lại càng phản cảm với cái gọi là ‘bạn trai’ kia.

Đây là tâm lý cạnh tranh trong vô thức của nam giới.

Hắn nhìn không được mà mở miệng nói: “Cô Lý, Bảo Long chúng tôi là xí nghiệp hàng đầu tỉnh, có điều lệ quản lý rất nghiêm ngặt. Coi như bạn trai cô đến, cũng chỉ có thể làm việc theo hợp đồng. Tôi cảm thấy cô nên nghĩ đến việc đổi xe khác đi. Chúng ta có thể xuống xem xe, nếu cô thích chiếc nào, tôi có thể dẫn cô lái thử một vòng.”

Trầm Trung Bảo sửa sang âu phục, biểu cảm rất thành khẩn tự nhiên.

Có lẽ, có thể mượn cơ hội lái thử để xin wechat.

Chẳng may sau này có cơ hội thì sao?

Thân là một nam giới được hoan nghênh.

Dù hắn không có nhiều tiền, nhưng vẫn rất tự tin với vẻ ngoài của mình.

Tất cả khách hàng nữ giới đều rất nhiệt tình với hắn.

Trong cuộc sống cũng có rất nhiều ưu đãi, thỉnh thoảng cũng sẽ leo lên giường của các phú bà và một số chim hoàng yến của người khác.

Trên TikTok, hấn cũng là một người có mấy chục ngàn fan.

Bình thường đều quay chụp một ít tin tức giới thiệu xe sang trọng.

Thường xuyên có fan tìm hấn thử xe.

Thu nhập của hấn thuộc về loại cao trong đám đồng nghiệp.

Có thể nói là vô cùng tự tin với bản thân.

Lý Nhã Ly nhíu mày: “Đừng nói chuyện với tôi! Không thấy tôi không để ý anh sao? Còn đi theo anh lái thử? Chẳng may bạn trai tôi nhìn thấy và hiểu lầm thì sao?”

Trầm Trung Bảo chột cứng lại.

Áp úng một trận, nhưng lại không biết nói gì, sắc mặt hơi đỏ lên.

Hấn chưa từng thấy cô gái nào như này.

Lý Nhã Ly cũng không quan tâm đến hấn nữa.

Bắt đầu thảo luận sơn móng tay với Lý Mộc Tuyết.

Bộ móng tay này của nàng mất hơn 3000 NDT.

Khiến Lý Mộc Tuyết hâm mộ không thôi.

Trong lúc đó, Lý Nhã Ly thỉnh thoảng lại cầm điện thoại lên xem.

Ánh mắt luôn quét về phía cửa.

Đang mong chờ Đường Tụng chạy đến.

Cho hấn nhìn bộ móng tay xinh đẹp của mình.

Lại qua một lúc, Lý Nhã Ly đã hưng phấn đến ngồi không yên: “Tiểu Tuyết, chúng ta ra cửa chờ đi? Chờ lấy được tiền, bọn mình đi về nhà.”

Nàng đã rất muốn nhìn thấy Đường Tụng.

“Đi thôi.” Nội tâm của Lý Mộc Tuyết cũng không khác lắm.

Cầm túi xách lên đứng lên.

Cộc cộc cộc...

Tiếng giày cao gót gõ lên đá cẩm thạch.

Trầm Trung Bảo đi theo sau.

Chờ xem ‘bạn trai’ trong miệng Lý Nhã Ly sẽ xử lý chuyện này ra sao.

Bảo Long rất cứng rắn trong phương diện này.

Trừ phi người này quen biết giám đốc đại lý xe, hoặc là quản lý cấp cao ở tổng bộ.

Đương nhiên, khả năng này là không cao.

Dù sao khi Lý Nhã Ly đến mua xe, cũng tìm một nhân viên tiêu thụ bình thường là Trình Khả Quân.

Đây cũng là vì sao giám đốc tiêu thị lại cứng rắn như vậy.

...

Đường Tụng lái xe vào bãi, tháo kính râm.

Cất bước đi về phía cửa sảnh triển lãm.

Hơn 3 giờ chiều.

Vách tường thủy tinh bên ngoài sảnh phản chiếu lấy ánh mắt trời phía tây và bầu trời xanh thẳm.

Đường Tụng mặc áo khoác liền mũ màu đỏ, quần thể thao màu xám.

Mái tóc đen bay bay trong gió.

Thỉnh thoảng lại lướt qua sông mũi cao thẳng.

Cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Hắn rất tinh mắt, đã nhìn thấy Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết đứng ở nơi đó.

Hai người đang nhìn chằm chằm vào phía cửa, cũng đã nhìn thấy hắn.

Lý Nhã Ly kiễng chân lên, ra sức vẫy tay với hắn.

Sau đó chạy chậm về phía bên này, nhào vào trong ngực hắn.

“Moa, moa, ca ca, anh đến rồi, em nhớ anh chết mất.” Lý Nhã Ly vừa hôn lên mặt hắn vừa nói.

Đường Tụng sử dụng đá năng lượng, thân thể vốn đang rục rịch.

Giờ lại cảm nhận được dáng người uyển chuyển của nàng, đôi tay lướt qua bắp đùi tròn trịa.

Ngửi mùi nước hoa cao cấp trên người nàng.

Máu nóng lập tức sôi trào.

Vỗ vỗ bờ hông nàng, dè dặt nói: ‘Đi thôi, giải quyết chuyện này trước đã.’”

Lý Nhã Ly cảm giác được gì đó, ngoan ngoãn gật đầu, điềm nhiên hỏi: “Ca ca, hôm nay anh quá đẹp!”

Tiếp đó lại nhìn Đường Tụng với đôi mắt long lanh.

Đường Tụng đảo mắt qua người nàng, cuối cùng dừng lại trên đôi bàn tay mà nàng cố ý biểu diễn ra.

Đường Tụng véo véo khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cười nói: “Em cũng rất xinh đẹp, móng tay cũng rất đẹp.”

Nghe thấy Đường Tụng khích lệ, nàng lập tức mặt mày hớn hở, đi đường cũng như bay.

Nội tâm của Lý Nhã Ly rất đơn giản.

Từ biểu cảm và lời nói của nàng, Đường Tụng có thể biết được nàng đang nghĩ gì.

Đi vào trong.

Lý Mộc Tuyết tiến lên vài bước, giọng nói nhu hòa: “Đường Tụng, anh đến rồi.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết đỏ lên, hàm răng khể cắn cánh môi dưới của mình.

Vụng trộm nháy mắt với Đường Tụng một cái.

Ánh mắt như nước, giống như đang trêu chọc, lại như đang xấu hổ.

Cần nhắc đến thân phận ‘bạn thân’ của Lý Nhã Ly, quả thực là quà ‘trà’ (xanh).

Đường Tụng thở sâu, tay ôm eo Lý Nhã Ly hơi dùng sức.

Mình không nên dùng ‘đá năng lượng’ kia!

Không thể ép nổi cái cảm giác sục sôi này!

Hắn lập tức nổi giận: “Hợp đồng đâu?”

Lý Mộc Tuyết lập tức mở túi xách, lấy hợp đồng rồi đưa qua.

Đường Tụng đưa tay cầm.

Lý Mộc Tuyết còn lén lút sờ gãi gãi tay hắn.

Lại nháy mắt với hắn.

Một màn này bị Trầm Trung Bảo nhìn thấy.

Mắt đều đỏ lên.

Đây mẹ nó là Hải Vương!

Còn thềm cả bạn thân của bạn gái!

Còn chơi trò mập mờ trước mặt người ta!

Mẹ nó, hãm mộ chết mất!

Chương 467: Maserati

Đường Tụng đảo mắt qua hợp đồng, tổng thể là không có vấn đề.

Dù sao Bảo Long cũng là xí nghiệp hàng đầu, hợp đồng rất chính quy.

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh bắt đầu nhỏ giọng kể cho Đường Tụng nghe những chuyện vừa nãy.

Thái độ dịu dàng ngoan ngoãn, thì thầm rất êm tai.

Trầm Trung Bảo ở một bên cắn răng nói: “Mấy vị, chúng tôi tuyệt đối không trả lại tiền cọc, nếu hôm nay...”

Trầm Trung Bảo còn muốn nói gì đó.

“Gọi giám đốc tiêu thụ đến đây.” Đường Tụng thuận miệng cắt đứt.

Quá trình nói chuyện cũng không ngừng đầu lên.

Tóc mái đảo qua sống mũi cao thẳng, khí chất cao ngạo lạnh lùng, mang theo vị ưu nhã và phú quý của một người bề trên.

Lý Mộc Tuyết lập tức khép chặt chân, sợ làm ướt váy mới mua.

Trầm Trung Bảo thở sâu, cảm nhận được sự coi thường của đối phương.

Đúng.

Chính là coi thường, hoặc là còn không có cả coi thường.

Thuần túy là lạnh nhạt.

Tựa như bản thân mình không phải bất kỳ thứ gì, không có giá trị, cũng không có ý nghĩa nào.

Không muốn lãng phí dù chỉ một giây với mình.

Đây là một loại thái độ tự nhiên, chứ không phải cố ý.

Hết lần này đến lần khác, loại thái độ này lại làm cho Trầm Trung Bảo cảm thấy bị sỉ nhục.

Sắc mặt hần khó coi, quay người đi vào trong góc, bấm điện thoại cho Triệu tổng.

Nhỏ giọng nói: “Triệu tổng, bạn trai của cô Lý đã đến, muốn gặp ngài, thái độ rất kém.”

“Vâng, kẻ đến không thiện, chắc là muốn đòi tiền cọc.”

“Rất trẻ, khoảng 23, 24, nhìn giống như một phú nhị đại.”

“Vâng, vâng!”

Cúp máy.

Trầm Trung Bảo mỉm cười, trở lại bên cạnh đám người Đường Tụng.

Biểu cảm thành khẩn, giọng nói rõ ràng: “Các vị, giám đốc của chúng tôi đang bận, không tiện đến, các vị trực tiếp nói với tôi là được.”

Lý Mộc Tuyết cau mày nói: “Đừng nói mấy lời vô nghĩa này, có ích lợi gì?”

Nàng có ấn tượng cực kém với Trầm Trung Bảo này.

Nàng không ngây thơ như Ly Ly, lăn lộn trong giới người mẫu nghiệp dư vài năm, nàng đã được xưng là kiến thức rộng rãi.

Loại người tự nhận là đẹp trai, cảm giác như tất cả cô gái phải bám lấy mình này, nàng đã gặp rất nhiều.

Chút tâm tư kia, liếc mắt là có thể nhận ra.

Trầm Trung Bảo vẫn ra vẻ thành khẩn như cũ: “Hay là tôi đưa các vị đến khu nghỉ ngơi chờ?”

Lý Mộc Tuyết nhận ra ý của đối phương, đang định nói vài câu khó nghe.

Nhưng nghĩ Đường Tụng ở bên cạnh, nhất định phải giữ hình tượng.

Đành nhịn xuống.

Đường Tụng thả hợp đồng xuống, nhìn về phía Trầm Trung Bảo.

Lạnh nhạt nói: “Vậy lãnh đạo khác đâu? Giám đốc, phó tổng?”

“Xin lỗi, đều đang bận.” Trầm Trung Bảo đứng thẳng, ánh mắt sáng rực.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Đường Tụng, hắn chỉ muốn xông lên đâm cho một cái.

Mẹ nó!

Đẹp trai hơn ông, nhiều tiền hơn ông, còn Hải Vương hơn ông đây!

Nếu so sánh khí chất và cả thân thể, vậy thì càng kém hơn.

Lý Mộc Tuyết chột trùng mắt lên.

Lý Nhã Ly tiến đến bên tai Đường Tụng, nói nhỏ: “Ca ca, bọn họ đang cố tình làm khó dễ với chúng ta!”

Đường Tụng vỗ vỗ cánh tay nàng.

Hắn vốn không định trả thù nhân viên tiêu thụ và vị giám đốc tiêu thụ kia.

Xe nên mua thì vẫn sẽ mua.

Đơn hàng giá 2.75 triệu, để bọn họ xin lỗi một câu chắc là không sao.

Nhưng bây giờ xem ra, thái độ của đối phương rất kém, hình như còn muốn chống đối hẳn.

Hắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Trực tiếp mở miệng: “Không sao, tôi gọi điện thoại hỏi xem.”

Nói xong liền lấy điện thoại, gọi wechat cho Bạch Thắng Lợi.

Trầm Trung Bảo ở một bên thì lại nghĩ.

Khá lắm, lại muốn giả vờ giả vịt?

Đồng thời đang suy đoán ý đồ của đối phương.

Điện thoại kết nối.

“Alo, Bạch tổng, dạo này thế nào rồi?”

“Đường tiên sinh, cảm ơn đã quan tâm, gần đây rất thuận lợi. Cậu mới là người bận rộn, nghe lão Lý nói, ông ấy muốn gặp cậu cũng khó.”

Đường Tụng cười nói: “Mấy ngày nữa tôi sẽ mời khách, mời mọi người tụ tập một chút.”

Có nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’, Đường Tụng nhất định phải hành động.

Thái độ của Bạch Thắng Lợi rất nhiệt tình và tự nhiên.

Không giống như là người quen chỉ gặp mặt một lần.

Hai người ôn chuyện vài câu.

Bạch Thắng Lợi chủ động hỏi: “Đường tiên sinh có chuyện gì sao? Cần hỗ trợ gì cứ nói.”

Đường Tụng liền kể qua về chuyện ở đây.

Giọng nói hần rất bình tĩnh, lại mang theo một tia bất mãn.

Bạch Thắng Lợi lập tức nghiêm túc nói: “Đường tiên sinh, cậu yên tâm, tiền cọc nhất định sẽ trả lại. Về phần nhân viên có thái độ không tốt, Bảo Long chúng tôi tuyệt đối không giữ lại, tôi sẽ gọi cho Lão Vệ ở chi nhánh bên đó, cậu chờ một lát là được.”

Bạch Thắng Lợi không ngu, một bên là nhân viên bình thường ở chi nhánh, một bên là phú nhị đại có quan hệ với tập đoàn Đường Tổng.

Đường Tụng cười nói: “Không cần trả tiền cọc, tôi mua chiếc G63 kia tặng bạn gái luôn.”

Bạch Thắng Lợi cười ‘ha ha’ hai tiếng: “Được, Đường tiên sinh hào phóng, về sau có cần thì trực tiếp liên hệ tôi là được.”

Đường Tụng chợt nghĩ đến Maserati đã đáp ứng Từ Tình.

Thuận miệng nói: “Tôi nhớ đại lý xe 4S Mara Yến Thành cũng thuộc Bảo Long đúng không?”

“Đương nhiên, Đường tiên sinh muốn mua xe gì?”

“Giúp tôi đặt 2 chiếc Maserati đi, màu trắng, bản cao nhất. Tôi muốn tặng bạn, lát nữa tôi sẽ gửi thông tin cho họ cho anh.”

“Được, không thành vấn đề.”

Cúp máy.

Hai mắt Lý Nhã Ly lóe sáng, chờ mong hỏi: “Ca ca, anh mua chiếc Benz G63 kia cho em thật sao?”

Đường Tụng hôn lên mặt nàng một cái: “Thích không?”

“Ừm, rất thích! Cảm ơn ca ca!”

Nàng luôn là người thoải mái, nhất thời mặt mày hớn hở.

Đây chính là xe sang 2.75 triệu đấy, hơn nữa còn là Đường Tụng tặng.

Nàng chủ động hôn lên bờ môi của Đường Tụng, không coi ai ra gì là thè lưỡi ra.

Toàn bộ thân thể đều dán lên người hắn.

Trong đầu Lý Mộc Tuyết thì đang nghĩ đến 2 chiếc Maserati kia.

Nàng là người thạo nghề, trước còn từng thuê loại xe này với đám người trong nhóm ‘danh viện’.

Bản cao cấp có giá sàn khoảng 1.6 triệu.

Thậm chí nàng còn có một ý niệm, một chiếc trong đó phải chẳng là của mình?!

Nếu như mình có thể lái chiếc xe đó, vậy...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền không thể áp chế nổi.

Để tim nàng đập rộn lên, đổ mặt nóng tai, hô hấp dồn dập.

Giống như làm phép đến đỉnh vậy.

Ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng tràn đầy nóng bỏng và mong chờ.

Chương 468: Tay tôi hơi bẩn

Trầm Trung Bảo ở một bên thì đầu óc trống rỗng, mồ hôi lạnh ướt lưng.

Mẹ nó, tình huống xấu nhất vẫn xuất hiện!

Hải Vương này vậy mà lại quen biết lãnh đạo ở tổng bộ.

Không chỉ mua G63, mà còn mua hai chiếc Maserati.

Nhìn thái độ của đối phương, cũng không giống như đang chém gió hay trang bức.

Vậy tài lực phải kinh khủng đến mức nào?

Mẹ nó! Không lấy tiền sao không nói sớm, vậy không phải là không có chuyện gì rồi sao?

Móa!

Một lát sau.

Cộc cộc cộc... một trận tiếng bước chân gấp rút truyền đến.

Tiểu tổng hơi mập thở hổn hển, vội vàng chạy đến.

Cà vạt chỉnh tề cũng đã hơi lệch.

Trên người còn mang theo chút mồ hôi, khóe miệng run rẩy.

“Đường... Đường tiên sinh, chào ngài!” Triệu tổng bối rối: “Xin lỗi, để ngài đợi lâu.”

Tiếp đó hần lại khom người với Lý Mộc Tuyết và Lý Nhã Ly, khẩn trương nói: “Hai vị, vừa rồi là tôi không đúng, nói chuyện có hơi quá khích, rất xin lỗi, rất xin lỗi.”

Ánh mắt Đường Tụng lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Giúp tôi làm thủ tục lấy xe đi.”

“Vâng vâng, Đường tiên sinh, ngài đến khu nghỉ ngơi chờ một lát, tôi lập tức đi làm ngay.”

Lý Mộc Tuyết liếc nhìn Triệu tổng.

Lại liếc nhìn Đường Tụng một cái.

Trong lòng lại càng nhận biết rõ hơn về quyền thế.

Vị Triệu tổng này rất cứng rắn và lạnh lùng, thậm chí là không thèm để ý đến nàng và Ly Ly.

Đường Tụng chỉ cần gọi điện thoại, đối phương đã trở nên hèn mọn như vậy.

Trầm Trung Bảo lặng lẽ lùi qua một bên, cố gắng để bản thân không đáng chú ý.

...

Lý Nhã Ly ký hợp đồng mua xe và bảo hiểm xong.

Đường Tụng trực tiếp thanh toán 2.35 triệu còn lại, tổng cộng là 2.55 triệu.

Rẻ hơn 200.000, xem như là Bạch Thắng Lợi bán một ân tình.

Ngay sau đó, Lý Nhã Ly hưng phấn chạy đi nghiệm xe.

Còn lấy điện thoại ra, không ngừng quay chụp.

Đường Tụng lại gửi wechat cho Đồng Ngọc Ngôn và Trình Nhạc Nhạc, bảo các nàng chụp ảnh thẻ căn cước rồi gửi qua cho hắn.

Lý Mộc Tuyết vội vã cuống cuống lại gần.

Thở sâu, nói nhỏ: “Đường Tụng... anh đang bận sao?”

“Có chuyện gì?” Đường Tụng ngẩng đầu nhìn nàng.

Lý Mộc Tuyết liếc nhìn Lý Nhã Ly, thấy đối phương đang tập trung vào xe, không để ý đến bên này.

Nàng vội vàng tiến lên, liếm một cái lên môi hắn.

Ngón tay xẹt qua cổ hắn, bả vai...

Đường Tụng nhíu mày, nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang theo phong cách Hàn của Lý Mộc Tuyết.

Lý Mộc Tuyết cúi người, bên trong lớp áo len hở cổ là một chiếc áo phong trắng.

Ngón tay nàng kéo cổ áo của mình ra.

Trong mắt Đường Tụng phản chiếu ra một mảnh trắng như tuyết.

Quả nhiên là không nên dùng ‘đá năng lượng’ mà.

Lý Mộc Tuyết phát hiện ra hô hấp nặng nề của hắn, lập tức mỉm cười.

“Không ai có thể nhìn thấy nha.” Nàng nói nhỏ một câu, đưa lưng về phía Đường Tụng.

Nơi bọn họ ngồi là một góc hẻo lánh, bên cạnh còn có cây cảnh che chắn.

Lý Mộc Tuyết đứng quay lưng về phía Lý Nhã Ly.

Nên đúng là không ai nhìn thấy chiêu trò vừa rồi của nàng.

Đường Tụng lắc đầu, ngón tay xẹt qua váy màu hồng cánh sen của nàng.

Bắp chân nàng rất tinh tế thẳng tắp.

Da thịt bóng loáng chặt chẽ, chăm sóc rất tốt.

Bắp đùi trắng nõn nà.

Đường Tụng tựa vào ghế sa lon.

Lý Mộc Tuyết đứng ở trước mặt hắn.

Có thể là thời tiết hơi lạnh, nàng lại mặc ít, thân thể thỉnh thoảng lại run lên một cái.

Một lúc sau, Lý Mộc Tuyết cắn môi nói: “Đường Tụng, tôi có thể hỏi một câu, hai chiếc Maserati kia là tặng cho ai không?”

Đường Tụng rút một tờ giấy ra.

Cười đánh giá nàng, hỏi: “Cô muốn?”

Lý Mộc Tuyết lập tức giật mình, không che giấu vẻ nóng bỏng trong mắt: “Muốn!”

Đường Tụng lau sạch tay, lại đưa lên: “Tay tôi hơi bẩn.”

Lý Mộc Tuyết ngẩn người, lập tức há miệng.

...

Một lát sau.

Lý Mộc Tuyết ‘khụ khụ’ hai tiếng, nuốt ngụm nước miếng.

Lại dùng váy của mình để lau tay cho Đường Tụng.

Ánh mắt Đường Tụng đảo qua khuôn mặt đỏ ửng của nàng, nói: “Hai chiếc xe kia là tặng người khác, không có phần của cô.”

Biểu cảm của Lý Mộc Tuyết lập tức cứng lại.

Vẻ mặt mát trên mặt có thể thấy bằng mắt thường.

Nàng hơi há bờ môi phẫn nộ, nhưng không biết nói gì.

Lập tức gục đầu xuống, ngây ngốc nhìn váy mình.

Cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Cũng không phải là oán giận Đường Tụng, dù sao nàng cũng rất thích chơi mấy trò vừa rồi.

Chỉ là nội tâm có hơi khó chịu.

“Đổi một chiếc đi, mua nhiều Maserati có hơi lạ.” Đường Tụng nhìn nàng một cái, cũng không trêu nàng nữa.

Nghe vậy, Lý Mộc Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng như sao.

Tất cả tâm trạng khó chịu đã biến mất sạch.

Nàng kích động đến run lên, ánh mắt như có thể chảy ra nước.

Liếc trộm Ly Ly đang selfie ở trong xe.

Nàng cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Đường Tụng.

Thận trọng nói: “Vậy... Đường Tụng, anh cảm thấy tôi nên chọn chiếc xe bao nhiêu tiền thì phù hợp?”

Nói xong liền nhìn hấn với vẻ chờ mong.

Thân là người lăn lộn nhiều năm trong nhóm ‘danh viện’, nàng cũng rất hiểu về xe sang.

Trong đầu lập tức lóe lên những chiếc xe có giá cả thích hợp, lại có thể trang bức được.

Chỉ cảm thấy bành trướng.

Nội tâm vừa khản trương lại vừa hưng phấn.

Mình cuối cùng cũng có thể có được một chiếc xe thuộc về mình, xe sang trọng mà mình mơ ước!

Đường Tụng nhìn vẻ cố giả bộ bình tĩnh của nàng, cười nói: “Tự chọn đi!”

Hấn tương đối hiểu Lý Mộc Tuyết, nàng rất có chừng mực.

Lý Mộc Tuyết cắn môi một cái, dịu dàng nói: “Đường Tụng, tôi nghĩ thế này, Ly Ly vừa mua một chiếc SUV, tôi có thể chọn một cỗ xe đua, vừa hay bổ sung cho nhau. Với lại

chúng tôi ở chung, nếu anh đến Thịnh Nguyên Danh Dinh, cũng có thể thích lái chiếc ‘xe’ nào thì lái.”

Nàng lại cọ bộ ngực sung mãn của mình lên, nhẹ nhàng lắc lắc.

Tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy Porsche 911 rất tốt, bản thấp cũng có giá tương tự. Nếu anh cảm thấy không thích hợp, Porsche 718 cũng được, chỉ hơn 700.000, nhưng mà chỉ có 2 chỗ. Nếu sau này 3 chúng ta ra ngoài chơi, chỉ sợ là không đi được.”

Đường Tụng cảm nhận một phen, gật đầu nói: “Porsche không tệ, vậy 911 đi.”

Chương 469: Muốn lái chiếc nào thì lái

Lý Mộc Tuyết nghe vậy, chỉ cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra ngoài.

911, giá sàn khoảng 1.5 triệu nha!

Tác phẩm tiêu biểu trong dòng xe thể thao!

Đứng đầu internet!

Thần khí để trang bức!

Đó là cảnh tượng mà nàng vẫn ảo tưởng ra trong quá khứ.

Với lại đây là xe Đường Tụng tặng nàng, đại biểu tâm ý của hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không nhận được nữa.

Chỉ cảm thấy Đường Tụng của giờ phút này quá đẹp trai rồi!

Quá tốt với nàng rồi!

Nàng lập tức xông lên, hôn mạnh lên mặt của Đường Tụng một cái.

Điền nhiên nói: “Cảm ơn lễ vật của ca ca, sau này anh muốn lái chiếc xe này thế nào cũng được, gọi đến gọi đi, muốn làm gì thì làm, nếu thỉnh thoảng có thể giúp em thay dầu thì càng tốt hơn.”

Đường Tụng nhìn nàng đầy thâm ý, cảm giác nàng nói không phải là xe.

Lý Mộc Tuyết chớp chớp mắt, giữa lông mày tràn đầy vui mừng và kích động.

Lấy điện thoại, bắt đầu tìm hiểu tin tức của 911.

“Đại lý này cũng có xe Porsche 911, nhưng phải đặt trước, sau đó nhập khẩu từ nước ngoài về, rất lâu mới nhận được xe. Đại lý Porsche Yên Thành thì có xe sẵn.”

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn Đường Tụng.

Đường Tụng thản nhiên nói: “Em đến đó mua đi, gửi đơn báo giá cho tôi, tôi sẽ chuyển tiền cho em. Đúng rồi, tìm một người tên Từ Giai Lệ để mua, nói là bạn giới thiệu.”

Lý Mộc Tuyết vội vàng gật đầu: “Được, lát nữa em sẽ đi, yên tâm, em sẽ giải thích với Lý Ly, sẽ không để anh khó xử.”

Nàng đã không chờ đợi được nữa.

Đường Tụng ừm một tiếng, đứng dậy đi về phía Lý Nhã Ly.

Nhìn thấy hần tới, Lý Nhã Ly vội vàng xuống xe.

Áo khoác Burberry trên người lắc lư theo gió, lướt qua tất đen.

Nàng đi giày cao gót phải cao 1m87, đứng cạnh chiếc Benz G63 cao 1m93 cũng rất xứng đôi.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, Lý Nhã Ly khoác tay lên thân xe, chân hơi cong lên.

Biểu diễn tư thế tiêu chuẩn của một người mẫu xe hơi.

Còn làm ra vẻ quyến rũ với Đường Tụng.

Mặc dù nàng làm nghề này không lâu, nhưng vẫn học được một số động tác cơ bản.

“Ca ca, anh thấy em và xe có đẹp không?” Lý Nhã Ly gãi gãi tóc mình.

Đường Tụng gật đầu: “Em còn đẹp hơn xe.”

Lý Nhã Ly nghe vậy, nhất thời mặt mày hớn hờ.

Lắc mông đi tới, ôm lấy cổ Đường Tụng, nỉ non: “Ca ca, em không chờ được nữa, chúng ta về nhà đi. Xe để đây, mai bảo bọn họ đưa qua.”

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Lý Nhã Ly ngâm nga bài hát, đẩy cửa biệt thự.

“Ca ca, chúng ta...” Nàng còn chưa nói hết lời.

“Rầm!” Cửa đóng sập lại.

Đường Tụng trực tiếp bế nàng lên.

Hai tay mơn trớn tất đen trên đôi chân dài của nàng.

Lý Nhã Ly phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Nàng ném túi xách lên đất, bắt đầu cởi áo khoác trên người.

Màn cửa sổ sát đất chạy bằng điện đã đóng lại.

Ghế salon không ngừng lồm xuống, vị trí không ngừng biến đổi.

Từng mảnh từng mảnh tất chân nằm rải rác trên mặt thảm.

Đường Tụng bị ‘đá năng lượng’ tra tấn cả ngày, cuối cùng cũng được làm dịu.

Chân Lý Nhã Ly hết sức xinh đẹp.

Không chỉ dài, mà còn đầy đặn, tràn đầy nhục cảm.

Bắp chân tinh tế thẳng tắp, bóng loáng.

Đây là một cô gái hết sức thích hợp để ‘kề vai sát cánh’.

Một lúc sau, Lý Nhã Ly chủ động yêu cầu nấu cơm cho h^ản.

Đường Tụng lắc đầu, đánh phải b^ế n^àng lên.

Trong ch^ốc lát, trong phòng bếp truyền ra tiếng l^ớp b^ớp của ‘n^àu c^ơm’.

Thật ra, trình độ của Lý Nhã Ly rất kém, nhưng n^àng rất chân thành, với lại luôn ngoan ngo^ãn nghe theo lời Đường Tụng.

N^àu ^ản coi như tạm đ^uợc.

5 giờ chiều.

Đường Tụng véo véo khuôn mặt xinh đẹp đỏ r^uc của Lý Nhã Ly, nói nhỏ: “Ly Ly, anh có việc phải đi trước, em ngủ tiếp đi.”

Lý Nhã Ly mở đôi mắt m^ông lung, nhẹ nhàng g^ật đầu.

Leo lên xe.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Liên tục m^ấy tin.

Lý Mộc Tuyết: Đơn báo giá Porsche 911.jpg.

Lý Mộc Tuyết: “Đường Tụng, em chọn chiếc 911 Carrera bản th^{aa}os nhất, màu bạc, cửa hàng 4S mu^ốn thêm 150.000 mới lấy xe có sẵn, cộng thêm tiền thuế và bảo hi^ểm, giá khoảng 1.53 triệu.”

Lý Mộc Tuyết: “Em cảm thấy màu bạc rất đẹp, nếu anh thích màu khác, em sẽ đổi, nghe anh.”

Lý Mộc Tuyết: Porsche 911.jpg.

Đường Tụng nhìn qua một chút, trả lời: “Số tài khoản.”

Tinh...

Lý Mộc Tuyết: Tên Lý Mộc Tuyết, số thẻ: 614xxxx, ngân hàng quốc tế Thiên Thành.

Nàng trả lời rất nhanh, hiển nhiên là đã chuẩn bị xong.

Đúng là tính cách rất Lý Mộc Tuyết.

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp chuyển cho nàng 1.6 triệu NDT.

Nổ máy xe, tiến về Bắc Thành Hoa Viên.

Thời điểm khảo nghiệm năng lực quản lý thời gian của hắn đã đến.

Đường Tụng thăm động viên bản thân.

Chỉ có da mặt đủ dày, sau này mới có thể mời nhiều cầu thủ chơi bóng cùng một lúc.

...

Tinh... âm báo vang lên.

“Tài khoản số đuôi xxx ... nhận được 1.600.000 NDT vào lúc...”

Đếm một loạt số không.

Lý Mộc Tuyết thở phào một hơi, mặt mày hớn hờ.

Đường Tụng quả nhiên hào phóng, trực tiếp làm tròn từ 1.53 triệu thành 1.6 triệu.

Đối với nàng mà nói, khoản tiền 1.6 triệu này là một con số bằng trời.

Sau khi làm việc ở công ty Tự Nhiên, lương của nàng cũng khá cao, mỗi tháng cũng kiếm được hơn 70.000.

Nhưng muốn tích đủ 1.6 triệu, cần nàng không ăn không uống trong gần 2 năm.

Ánh mắt nàng trở nên mê ly.

Nghĩ đến lúc mình mới đi làm.

Nàng chỉ học một trường cao đẳng, học ngành du lịch.

Năm ba, tất cả bạn học đều rời trường tìm việc làm.

Trong nhà không có quan hệ, cộng thêm bản thân nàng không muốn chịu khổ, còn rất muốn kiếm tiền.

Dựa theo tướng mạo ưu tú và dáng người xinh đẹp.

Nàng đi theo một chị em trong phòng ngủ, dần thân vào cái nghề người mẫu nghiệp dư này.

Nói là nghề nghiệp, thật ra là làm thêm.

Ban đầu, ngày nào cũng ngồi chờ trong các nhóm chat, tìm kiếm cơ hội công tác.

Tôi cũng sẽ livestream một thời gian.

Thu nhập không ổn định, nhưng nàng rất tiết kiệm, mỗi tháng cũng để được mấy ngàn.

Thỉnh thoảng còn sẽ gửi tiền về cho gia đình.

Về sau, nàng tham gia một hoạt động biểu diễn thương nghiệp.

Phía tổ chức là một bạch phú mỹ chân chính.

Mặc thời trang Burberry, đeo túi LV, lái chiếc Porsche 718.

Lúc đi nhà vệ sinh, Lý Mộc Tuyết không cẩn thận dẫm lên giày da của đối phương.

Vị bạch phú mỹ kia cũng không nói gì.

Chỉ nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái.

Nàng vẫn nhớ kỹ ánh mắt của đối phương.

Đó chính là xem thường, trong mắt người ta, nàng chỉ như một con chó đất vậy.

Khuất nhục, tự ti, mặc cảm, hâm mộ, ghen ghét, nghiến răng nghiến lợi, không cam lòng...

Bắt đầu từ ngày đó, nàng vô cùng nhiệt tình với các mặt hàng xa xỉ.

Chương mắt hàng fake loại A, lại không mua nổi hàng thật, chỉ có thể thuê chung để quay chụp, trải nghiệm.

Thỏa mãn lòng hư vinh khó mở miệng của mình.

Chương 470: Lễ mà lễ mà

“Cô Lý, cà phê của ngài.”

Một giọng nữ vang lên, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Lý Mộc Tuyết liếc nhìn dáng người thuột tha uyển chuyển của Từ Giai Lệ.

Cười nhận cà phê trong tay đối phương: “Cảm ơn.”

Lý Mộc Tuyết nhấp một ngụm, hơi nóng phả lên khiến mặt nàng hơi mông lung.

“Cô Lý, cẩn thận nóng.” Từ Giai Lệ nhẹ giọng nhắc nhở.

Lý Mộc Tuyết nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, âm thầm suy đoán quan hệ của Đường Tụng và vị này.

Cười tủm tỉm nói: “Không cần khách khí như vậy, chị Giai Lệ, chị gọi tôi là Mộc Tuyết hoặc Tiểu Tuyết là được. Đúng rồi, chúng ta add wechat đi, sau này thường liên hệ.”

Từ Giai Lệ ngẩn người, nàng gặp rất nhiều khách hàng chủ động và nhiệt tình xin wechat như vậy rồi.

Nhưng 100% đều là nam giới, lần đầu tiên có nữ giới làm như vậy với nàng.

Nàng vội vàng mở mã QR của mình ra: “Được thôi.”

Hai người add wechat, lại trò chuyện một lúc.

Cả hai đều là người biết ăn nói, nên trông rất hài hòa tự nhiên.

Nhìn thời gian.

Lý Mộc Tuyết thuận miệng nói: “Chị Giai Lệ, tôi mua chiếc 911 kia, chúng ta ký hợp đồng đi.”

Nghe vậy, Từ Giai Lệ lập tức tươi cười.

“Được, Mộc Tuyết, cô chờ một lát, tôi đi chuẩn bị hợp đồng, tôi sẽ giúp cô tranh thủ thêm chút tặng phẩm.”

Nói xong liền bước nhanh về phía văn phòng.

Không ngờ đơn hàng này lại thuận lợi như vậy.

Đơn hàng này cũng giúp nàng kiếm được một khoản kha khá.

Lý Mộc Tuyết nhìn bóng lưng uyển chuyển của Từ Giai Lệ, nhất là bờ mông to lớn vênh cao kia.

Vô thức sờ lên mông mình.

Hơi nhụt chí, nàng đúng là không so được.

Chẳng lẽ Đường Tụng thích kiểu dáng này?

...

Bắc Thành Hoa Viên.

Đường Tụng mở cửa phòng 2201.

Dép lê của Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình đều ở cửa.

Chắc các nàng còn chưa tan làm.

Đường Tụng mở tủ lạnh ra xem.

Bên trong có rất ít nguyên liệu nấu ăn, đều là hoa quả, đồ ăn vặt, bánh gato.

Hai người này đều không biết nấu cơm, bình thường đôi bụng đều ăn hoa quả + đồ ăn vặt trừ bữa.

Đường Tụng chọn vài loại trái cây.

Ngồi trên salon, vừa ăn vừa trả lời tin nhắn.

Gần đây công ty đang bận rộn chuyện sửa chữa chi nhánh và tuyên truyền.

Tất cả đều đã đi vào quỹ đạo.

Có Tạ Vũ Đồng ở đó, tổng giám đốc như hấn rất nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là luật sư Lâm Cảnh.

“Alo, luật sư Lâm.”

“Đường tổng, chào ngài! Đại học cổ đông của giải trí Tinh Thành sẽ được tổ chức vào 10 giờ sáng ngày 18 tháng 11, đến lúc đó sẽ bỏ phiếu tuyển cử đồng sự cho ngài.”

“Được, làm phiền anh rồi.”

“Đường tổng, dù ngài sở hữu 35% cổ phần, cũng là cổ đông lớn nhất của giải trí Tinh Thành bây giờ. Nhưng tuyển cử đồng sự cần sự tán thành của trên 50% quyền bỏ phiếu, đại hội cổ đông lần này, chỉ sợ sẽ hơi khó khăn.”

Đường Tụng nhíu mày, hỏi: “Ý anh là?”

Lâm Cảnh chân thành nói: “Chủ tịch của giải trí Tinh Thành bây giờ là Đồng Thanh Lâm, là đại biểu do tập đoàn Tinh Thành cất cử xuống, có được 30% cổ phần. Bọn họ và mấy cổ đông khác đã ký hiệp nghị hành động, có được 60% quyền biểu quyết. Dựa theo tin tức tôi có được, tập đoàn Tinh Thành rất có ý kiến với chuyện ngài lấy được 35% cổ phần. Chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đến kế hoạch tương lai của bọn họ, cho nên...”

Đường Tụng bưng tỉnh.

Bởi vì giải trí Tinh Thành là công ty TNHH hình thức đầu tư cổ phần, cho nên có thể tùy ý chuyển nhượng cổ phần.

Không cần các cổ đông khác đồng ý, các cổ đông khác cũng không có quyền ưu tiên mua lại.

35% cổ phần này là hệ thống mua lại từ các cơ cấu đầu tư.

Căn cứ theo quy định quốc gia, các xí nghiệp xin lên sàn chứng khoán.

Trong vòng 3 năm gần đây, không được thay đổi quá nhiều trong ban giám đốc và quản lý cấp cao.

Đường Tụng có hơn một phần ba cổ phần trong tay, có được một phiếu quyền phủ quyết.

Nếu như hắn tiến vào ban giám đốc, trở thành đồng sự, có thể nhận được quyền lực khổng lồ chế công ty.

Đây tuyệt đối là biến động và thay đổi to lớn.

Nếu như giải trí Tinh Thành muốn lên sàn, vậy thì đúng là sẽ phản đối hắn.

Nghĩ vậy, Đường Tụng cũng không để ý, nói: “Luật sư Lâm, cứ tiến hành đại hội cổ đông như bình thường là được.”

“Vâng Đường tổng, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy.

Đường Tụng tựa trên salon, bắt đầu suy tư.

Đúng ở góc độ của hắn, thân là cổ đông lớn của công ty.

Hắn có quyền lợi và nghĩa vụ tiến vào ban giám đốc, tham gia vào kế hoạch đầu tư và phát triển của công ty.

...

Cạnh... cửa nhà mở ra.

Từ Tinh đeo tai nghe, ngâm nga bài hát đi vào.

Đóng cửa lại.

Treo túi xách, đổi dép lê.

Trong tay mang theo túi cơm tối, đi về phía nhà ăn.

Cũng không để ý đến Đường Tụng ngồi trên ghế salon trong phòng khách.

Nàng mở tủ lạnh, lấy một hộp sữa chua.

Sau đó lấy điện thoại, tìm kiếm phim truyền hình đang cày.

Mở túi, một đĩa cơm bò khoai tây thơm ngào ngạt đã xuất hiện.

Hai mắt nàng cong thành trăng lưỡi liềm.

Liếm liếm bờ mông đỏ của mình.

Hưng phấn lắm bằm hai câu rất ‘trầu’.

Cầm đũa lên, đang định ăn một miếng thịt bò mềm mại thơm nức.

Một bàn tay đã giật lấy đĩa cơm của nàng.

Từ Tình giật nảy mình, ngẩng đầu lên, liền thấy Đường Tụng.

Nàng vội vàng lấy tai nghe xuống, có chút thẹn thùng nói: “Đường Tụng, anh... anh đến bao giờ vậy?”

Đường Tụng tóm lấy đũa của nàng, bắt đầu ăn.

Từ Tình tròn tròn mắt, thở phì phò nói: “Này này, đó là của tôi!”

Đường Tụng ngẩng đầu lên, cười nói: “Tôi nghe Ngọc Ngôn nói, gần đây em tăng cân, mặt tròn hơn rồi. Cho nên, cơm tối không cần ăn nhiều như vậy, ăn trái cây lót dạ đi.”

Từ Tình sờ sờ lên mặt mình, có chút chột dạ: “Đó là vu không! Tôi chủ bị phù thôi.”

Gần đây nàng vào phòng luật sư Đường Kim, công ty cung cấp cơm trưa rất ngon, còn có trà chiều miễn phí, đủ loại đồ ăn đồ uống.

Nàng ở trong công ty, trừ học tập ra thì đó chính là ăn ăn ăn.

Đúng là hơi tăng cân.

Đường Tụng vẫy tay với nàng: “Qua đây, để tôi kiểm tra xem.”

Từ Tình lập tức rút người lại, lắc đầu nói: “Không cần!”

“Tôi mua qua cho em, muốn thì qua đây.”

Nghे vậy, mắt Từ Tình sáng lên, nội tâm ngửa ngáy.

Nhìn không được mà đứng lên, đi đến trước người Đường Tụng.

Duỗi ngón tay trắng nhỏ ra, bữu môi nói: “Quà đâu?”

Từ Tình mới tan làm.

Trên người mặc một bộ âu phục và váy màu đậm, trên mặt trang điểm hết sức trang nhã.

Cả người nhìn trông hết sức đoan trang và tươi đẹp.

Đường Tụng thả dũa xuống, đưa tay kéo nàng vào trong ngực mình.

Ôm chặt nàng, hôn lên cánh môi của nàng.

Từ Tình lập tức đỏ mặt, nhẹ nhàng vùng vẫy giãy dụa vài lần.

Hai người lè mà lè mè.

Trong miệng nàng phát ra chút âm thanh, mang theo vẻ vui sướng.

Đường Tụng cởi âu phục của nàng ra, cảm nhận một lúc.

Hình như cũng không có béo hơn bao nhiêu.

Vẫn là size B như trước, eo cũng rất nhỏ, không có chút thịt thừa nào.

Chương 471: Quản lý thời gian

Đến khi Đồng Ngọc Ngôn về nhà.

Liên thấy Đường Tụng ngồi trên ghế salon, còn Từ Tình thì quỳ trên đất, xoa bóp chân cho hắn.

Nàng nhú mày, treo túi xách rồi bước nhanh qua đó.

“Tan làm rồi?” Đường Tụng vẫy tay với nàng.

“Ngôn Ngôn, cậu về rồi.” Từ Tình cũng ngoan ngoãn chào hỏi.

Tựa như ý thức được tư thế của mình không quá lịch sự.

Vội vàng đứng lên, xoa xoa đôi chân mỗi mết.

Nàng mặc váy xếp màu đen, áo sơ mi trắng bó sát, tất dài màu trắng, giày da màu đen.

Phối hợp với kiểu tóc dịu dàng và khuôn mặt xinh đẹp.

Nhìn qua như một thiếu nữ cấp ba xinh đẹp, vừa ngây thơ vừa khiêu gợi.

Chú ý đến ánh mắt của Đồng Ngọc Ngôn.

Từ Tình nhất thời muốn trêu chọc bạn thân của mình.

Nàng kiễng chân lên, thè lưỡi, cho đối phương một cái hôn gió.

Đồng Ngọc Ngôn hừ một tiếng, nói: “Cậu thừa dịp mình không ở nhà, ăn mặc như này để bóp chân cho bạn trai mình, có phải có ý tưởng quý quái gì không?”

Đồng Ngọc Ngôn vừa nói vừa đi đến bên cạnh Đường Tụng.

Nhẹ nhàng ngồi lên đùi hắn, tựa đầu vào vai hắn.

Lại nháy mắt với Từ Tình, nói: “Hay là dứt khoát một chút, tối nay ba người chúng ta ngủ chung.”

Từ Tình đỏ mặt, ánh mắt hơi bối rối.

Nghĩ đến đôi tay nóng rực của Đường Tụng khi mình vừa thay bộ quần áo này.

Nàng vô thức cắn môi, nhỏ giọng giải thích: “Là... là Đường Tụng tặng hai người chúng ta một món quà, rất quý giá. Mình chỉ muốn báo đáp một phen, hỏi Đường Tụng muốn xem mình mặc gì, cho nên...”

Đồng Ngọc Ngôn ngẩn người, nhìn về phía bạn trai với ánh mắt chờ mong.

“Quà gì?”

Đường Tụng ôm vai nàng, cười tủm tỉm nói: “Một chiếc xe, chiều này bảo em chụp thẻ căn cước mà.”

“Em còn tưởng là anh muốn dẫn em đến khách sạn thú vị nào đó để chơi chứ.”

“Cái này rất hay.” Hai mắt Đường Tụng sáng rực lên.

Đồng Ngọc Ngôn nháy mắt với hắn, ôm eo hắn, thân mật nói: “Xe gì nha? Gần đây em cũng muốn mua một chiếc.”

5 triệu đầu tư của Tô Ngư đã đến sổ, nàng vốn định dùng danh nghĩa công ty để mua một chiếc.

Bằng không đi lại rất bất tiện.

Đường Tụng còn chưa mở miệng, Từ Tình đã kích động nói: “Maserati! 1.6 triệu! Mình xem ảnh rồi, màu trắng rất đẹp! Ngôn Ngôn, sau này chúng ta có thể cùng lái xe đi hóng

mát, du lịch! Còn cả biển số xe nữa, chúng ta có thể hỏi đại lý xe, xem xem có thể làm biển chị em không...”

Từ Tình vẫn nói không ngừng.

Đồng Ngọc Ngôn trực tiếp cắt lời: “Cậu cũng có? Maserati?”

“Đương nhiên rồi! Chúng ta là chị em tốt, Đường Tụng đã tặng quà, nhất định phải là mỗi người một cái.”

Từ Tình cứng cổ, nói như đúng rồi, thậm chí còn rất tự hào.

Món quà nàng là nàng đòi hỏi trong lúc nổi điên, còn vì thế mà ăn 50 cái vố vào bóng rổ.

Nói đến thì chỉ đây là của nàng mới đúng, Ngôn Ngôn là thơm lây thôi.

Size C sung mãn của Đồng Ngọc Ngôn phập phồng một trận.

Thở phì phò nói: “Từ Tình, cậu giỏi lắm, lại lừa tiền của bạn trai mình đúng không? Đây chính là 1.6 triệu đấy, có bán cậu đi cũng không đáng nhiều tiền như vậy đâu! Cậu cho rằng mặc bộ JK này và bóp chân là đủ rồi?”

Từ Tình ủy khuất bĩu môi, nhưng không dám nói thật với Đồng Ngọc Ngôn.

Chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Đường Tụng vỗ vỗ đầu Đồng Ngọc Ngôn, nói: “Đừng giận, cũng không bao nhiêu tiền. Tối nay anh còn có việc, em muốn ăn cơm trước hay uống sữa trước?”

Đồng Ngọc Ngôn lập tức yên tĩnh, ánh mắt dịu dàng nói: “Uống sữa trước.”

“Vậy đi thôi.” Đường Tụng đứng lên.

Lần đầu làm đại sư quản lý thời gian, hắn có hơi khẩn trương.

Đồng Ngọc Ngôn liếc nhìn Từ Tình đang ủy khuất đứng đó, liền vỗ vào hông nàng một cái.

“Làm gì?”

“Cởi quần áo ra.”

Từ Tình che ngực, lùi về sau hai bước.

Mặt đỏ bừng, nói: “Cậu... cậu... cậu thật sự muốn ba người? Ba người? 3P? không thể! Vậy... mình không lấy xe còn không được sao?”

Đường Tụng lập tức lên tinh thần, hai mắt sáng tỏ.

Đồng Ngọc Ngôn tức giận nói: “Cởi quần áo ra cho mình mượn, nếu bạn trai mình thích xem váy JK, chẳng lẽ mình không thể mặc cho bạn trai xem?”

“A a, tốt.” Từ Tình che mặt, chạy chậm về phòng ngủ.

“Thân ái, anh về phòng ngủ chờ em một lát.” Đồng Ngọc Ngôn kéo tay Đường Tụng, rồi đi theo Từ Tình.

Một lát sau.

Cửa phòng ngủ chính bị đẩy ra.

Cộc cộc cộc... trong tiếng bước chân, Đồng Ngọc Ngôn cất bước đi vào.

Nàng mặc váy JK, xoay một vòng trước mặt Đường Tụng.

Bộ ngực sung mãn làm áo sơ mi căng phồng.

Hai đuôi ngựa và váy xếp tung bay, hết sức xinh đẹp.

Đường Tụng thở sâu, bỏ nhào nàng xuống giường.

...

9 giờ tối.

Đường Tụng rời khỏi phòng 2201, đi thang máy xuống phòng 2001.

Mở cửa, đi vào căn nhà có thiết kế tương tự, nội thất thì hơi khác biệt.

Trong mắt Đường Tụng có hơi hoảng hốt.

Hắn lắc đầu, treo áo khoác lên, quay người đi về phía phòng ngủ chính.

Tối nay Trình Nhạc Nhạc đã gửi không ít tin nhắn.

Hiện giờ nàng đang đọc sách trong phòng ngủ.

Cốc cốc... Đường Tụng gõ cửa, cất bước đi vào.

“Đường Tụng.” Trình Nhạc Nhạc đang đọc sách, lập tức mừng rỡ không thôi.

Hai người ôm nhau, thân mật một lúc lâu.

Sau đó bắt đầu ngồi trên giường, cùng nói chuyện.

Trình Nhạc Nhạc rất thích giao lưu với Đường Tụng.

Mỗi lần gặp mặt đều có thể nói rất nhiều.

Ngày nào nàng cũng chia sẻ ý nghĩ và cảm ngộ của mình cho Đường Tụng bằng wechat.

Ngẫu nhiên cũng nói đến quá khứ, gia đình, họ hàng và bạn học.

Hai người trò chuyện hơn một tiếng.

10:30 tối, Trình Nhạc Nhạc ngáp một cái.

Nàng làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm.

“Đường Tụng, chúng ta ngủ thôi?”

“Ừm.”

“Em tắm từ 7 giờ rồi, còn xịt nước hoa anh thích nhất.”

“Anh biết, thơm ngào ngạt.”

“Gần đây em vẫn đi SPA mong, không biết có hiệu quả hay không.”

“Để anh sờ thử xem... a... rất tốt.”

“Anh có muốn tìm hiểu sâu hơn không?” Trình Nhạc Nhạc nhìn hắn đầy quyến rũ và chờ mong.

“Muốn.”

“Vậy em đi thay quần áo khác nhé?”

Đường Tụng thở sâu, cảm thấy Trình Nhạc Nhạc đã thay đổi.

Ngày xưa, nàng nói câu em yêu anh mà cũng mặt đỏ tim run.

Hiện giờ còn biết chơi tình thú, thậm chí còn trêu chọc hắn.

Thay đổi rất tốt, tương lai đều có thể.

“Đi thôi!” Đường Tụng vỗ vỗ đầu nàng.

Trình Nhạc Nhạc vui sướng đứng lên, bước nhanh vào phòng quần áo.

Một lát sau, Trình Nhạc Nhạc mặc quần đùi bó sát, mặc hai dây gợi cảm đi ra.

Bộ quần áo này khiến cho bờ mông đào mật và đường chữ V của hân được phô bày hoàn mỹ.

Nhìn vô cùng khiêu gợi.

Đại khái là vì ‘nhiệm vụ trưởng thành’ ảnh hưởng.

Hiện giờ, nàng càng ngày càng giống như một nữ thần sân trường.

Không chỉ ăn mặc, mà còn có khí chất và tinh thần, dung mạo.

Tư duy và tầm mắt của nàng trở nên xa hơn, cũng tự tin và thông dong hơn khi đối mặt với mọi chuyện.

Học được đầu tư bản thân.

Hiểu được lợi dụng tài nguyên.

Rất nhanh, trong phòng đã tràn ngập những âm thanh khó diễn tả.

Chương 472: Nảy mầm

Thứ năm, ngày 17 tháng 11 năm 2022, trời trong xanh, nhiệt độ 5-15 độ C.

Tầng 30 cao ốc Nguyệt Thành, trong phòng họp.

Giám đốc phòng thị trường Hướng Huy báo cáo xong tiến độ của việc sửa chữa.

Quản lý marketing Trầm Ngọc Đình lập tức đứng lên, phát bản kế hoạch tuyên truyền cho mọi người.

Đây là lần đầu tiên nàng tham gia hội nghị cấp cao, nội tâm khó tránh khỏi khẩn trương.

Liếc nhìn Đường Tụng ngồi ở cao nhất, chú ý đến ánh mắt khẳng định của hắn.

Trầm Ngọc Đình thở sâu, chân thành nói: “7 chi nhánh đồng thời khai trương, đây là một cơ hội tuyên truyền rất tốt. Trong quá trình sửa chữa, chúng ta đã thống nhất hình tượng nhãn hiệu, phong cách của mỗi một chi nhánh, màu sắc phối hợp, chất liệu và tài liệu đều nhất trí với hình tượng của nhãn hiệu... Chúng ta có thể kết hợp với các hoạt động tuyên truyền như: Thẻ tích điểm, hành động bảo vệ môi trường, hoạt động rút thưởng, share và like...”

Trầm Ngọc Đình tư duy rõ ràng, tốc độ nói không nhanh không chậm.

Đường Tụng vừa nghe vừa xem tài liệu trong tay.

Khoảng 10 phút sau, Trầm Ngọc Đình kết thúc báo cáo.

Chờ mong hỏi: “Đường tổng, ngài có muốn bỏ sung gì không?”

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở đã vang lên bên tai Đường Tụng.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ kinh doanh ‘đại học âm nhạc Noãn Đông’ (đông ấm), mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng tinh thần chấn động.

Series nhiệm vụ kinh doanh bổ sung của ‘kế hoạch kinh doanh phòng cà phê’ lại được phát động lần nữa.

Cái trước là ‘công ty mới thành lập’, mang đến gói quà xe xí nghiệp.

Nội dung nhiệm vụ: Văn hóa Đường Trình đã đi lên quỹ đạo, một tuần sau 7 chi nhánh sẽ sửa chữa xong. Mời tổ chức một buổi biểu diễn ‘đại hội âm nhạc Noãn Đông’, mời các nghệ sĩ, người nổi tiếng trên mạng đến biểu diễn, cố gắng khuếch tán nhãn hiệu, nâng cao lực ảnh hưởng.

Ban thưởng: Gói quà Noãn Đông x1.

Chú 1: Kích cỡ của gói quà tỷ lệ thuận với lực ảnh hưởng và độ nổi tiếng.

Chú 2: Xin không dùng các thủ đoạn trái với quy tắc hoặc marketing vượt mức, kinh phí tuyên truyền phải phù hợp với tiêu chuẩn với xí nghiệp bây giờ.

Đường Tụng xem xong thì suy tư một lát.

Sau đó nói: “Kế hoạch rất tỉ mỉ, cơ bản là không có vấn đề. Tôi cảm thấy có thể làm thêm một hoạt động biểu diễn sôi động. Thông qua video ngắn và nền tảng xã hội, để người xem biết đến chúng ta.”

Tạ Vũ Đồng gật đầu đồng ý: “Gia tăng marketing cũng không vấn đề, dù sao phòng cà phê của chúng ta cũng rất ưu tú.”

“Tôi cảm thấy có thể tổ chức một trận tranh tài, hoặc là mời người nổi tiếng có chủ đề, độ hot đến biểu diễn.”

“Ví dụ như Lý Tri Nhân, gần đây đang chạy xô khắp tỉnh Yên.”

“Bản địa Yên Thành cũng có mấy blogger và TikToker không tệ, ví dụ như: Đào Vi, Nanako...”

“Còn có thể mời một ban nhạc, tuyệt đối có thể kéo bầu không khí.”

Những người khác cũng đưa ý kiến của mình.

Chwof đến khi mọi người yên tĩnh lại.

Đường Tụng nói: “Vậy ngày khai trương, chúng ta tổ chức một ‘đại hội âm nhạc Noãn Đông’. Yên Thành có không ít các công ty chuyên xử lý các sự kiện âm nhạc như vậy. Vì hiệu suất, chúng ta cứ thuê bọn họ làm đi. Phòng thị trường và phòng marketing sẽ phụ trách liên hệ, xác định sân bãi, thời gian, danh sách khách mời, chủ đề, vân vân...”

Cuộc họp kéo dài hơn 3 tiếng.

Chờ đến khi Đường Tụng trở về văn phòng, thì đã là hơn 12 giờ trưa.

Hẹn Bạch Hiểu Mạnh và Tạ Vũ Đông một nơi ăn cơm.

Đang định thu dọn đồ đạc thì âm báo wechat vang lên.

Đường Tụng mở ra xem, trên mặt liền lộ vẻ vui mừng.

Thu Thu: Nảy mầm. jpg.

Thu Thu: “Hạt giống cuối cùng cũng nảy mầm, anh xem, màu xanh thật là xinh đẹp, tựa như mùa xuân vậy.”

Nhanh thật!

Từ khi giao cho Thu Thu, còn chưa đến 6 ngày.

Hạt giống hoa bình thường, cần 7-10 ngày để nảy mầm.

Với lại còn cần các loại điều kiện phù hợp.

Mà ‘hạt giống hoa thiện ý’ không chỉ yếu ớt, còn cần yêu và thiện, cộng thêm chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận.

Đường Tụng vốn coi đây là một nhiệm vụ trường kỳ.

Đã chuẩn bị tâm lý chờ vài tháng thì hoa mới nở.

Không ngờ Thu Thu lại ra sức như vậy!

Xem ra mình cũng phải nỗ lực một chút, để ‘yêu và thiện’ trong nội tâm nàng càng nhiều hơn!

...

Đại học sư phạm Yến Thành.

Thu Thu ngồi xõm trong góc ban công, mắt đầy ý cười nhìn chồi non xanh biếc trước mắt.

Nhìn thế nào cũng không đủ.

Vui sướng chia sẻ ra ngoài mới có thể vui sướng gấp bội.

Nàng lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh.

Đầu tiên là chia sẻ cho Đường Tụng.

Trong lúc chờ hần trả lời, lại đăng lên vòng bạn bè.

Văn án: “Gieo hạt hi vọng, chậm rãi chờ đợi ánh ban mai.”

Mấy ngày gần đây, nàng chỉ tập trung vào bồi dưỡng hạt giống này.

Mua đất, cát sông, lại nhặt vỏ cây, lá tùng, rồi tự tay điều chế vị chua cho đất.

Mỗi ngày sẽ tưới nước ấm đúng giờ.

Vì cam đoan nhiệt độ ổn định, trước khi mặt trời lặn sẽ mang vào nhà.

Cuối cùng thì hôm nay, chồi non cũng đã chui ra khỏi mặt đất.

Đây chỉ là bắt đầu.

Nàng sẽ nhìn nó lớn lên từng chút một, rồi nở hoa.

Sau đó đưa cho Đường Tụng.

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được mà cười ra tiếng.

Miệng bắt đầu ngâm nga.

Trương Linh Linh nghe thấy động tĩnh cũng bu lại.

Đang định sờ vào chồi non kia, Thu Thu lập tức khăn trương nắm chặt tay nàng.

Nghiêm túc nói: “Chồi non rất dễ bị tổn thương, nên tốt nhất là đừng sờ vào nó. Ngoài ra, Đường Tụng nói là hoa này rất mẫn cảm với muối. Cậu đánh bàn phím và cầm chuột, trên tay có mồ hôi, nhất định không được chạm vào. Nếu nó xảy ra chuyện gì, Đường Tụng sẽ rất khó chịu.”

Trương Linh Linh vội vàng lau tay lên quần áo.

Lúng túng nói: “Xin lỗi, mình không hiểu, trước kia mình cũng hay sờ hoa hoa cỏ cỏ cậu nuôi, lần này không chú ý.”

Thu Thu lại nói: “Không được, hạt giống đã nảy mầm. Trong ký túc xá nhiều người, chúng ta nhất định phải dọn ra ngoài. Linh Linh, lát nữa chúng ta lên mạng tìm một phòng ở gần đây đi. Phải có điều hòa, khó nóng phải là khí ga đốt, có thể điều chỉnh độ ẩm và nhiệt độ. Ban công hướng nam không bị che chắn, không thể ở tầng quá cao...”

Trương Linh Linh nháy mắt mấy cái, néo néo ‘tâm hồn’ to lớn của Thu Thu.

Nhắc nhở: “Gần đây cậu không nhận quảng cáo, cũng không quay video, livestream cũng ngán, thu nhập của chúng ta giảm mạnh rồi.”

Thu Thu cười nói: “Được rồi, còn không phải vì bồi dưỡng hoa sao? Chờ nó vượt qua thời kỳ nguy hiểm, mình sẽ tập trung vào công việc!”

Tiếp đó nàng lại sờ lên chiếc đồng hồ Rolex tinh xảo trên tay.

Nói nhỏ: “Đường Tụng cho chúng ta nhiều như vậy, đền đáp một chút này cũng không đáng là gì.”

Chương 473: Lần đầu tương tác với thư ký Kim

“Đúng là không đáng gì.”

Sắc mặt Trương Linh Linh phức tạp, phụ họa một câu.

Quen biết Đường Tụng 3 tháng, đã nhận rất nhiều rất nhiều quà của hắn.

Điện thoại quả táo, thẻ mua sắm, thẻ xăng dầu, xe, đồng hồ.

Đến nay Trương Linh Linh vẫn nhớ rõ buổi tối hôm ở vườn nông nghiệp kia.

Nàng cũng không ngờ, anh chàng shipper người đầy mùi mồ hôi khi đó, vậy mà lại làm cho cuộc sống của nàng thay đổi nhiều đến mức này.

Bây giờ nghĩ đến gương mặt kia, Trương Linh Linh vẫn không tự chủ được mà nhếch miệng cười.

Đây đại khái chính là thích đi.

Hai người ngồi xổm ở ban công, nhìn chăm chăm vào chồi non mà ngây ngốc một lúc.

“Haiz.” Thu Thu chột thở dài.

Lông mày hơi nhíu lại, dán lại rất gần đôi mắt xinh đẹp.

Dáng vẻ buồn bực này rất đáng yêu.

Trương Linh Linh vỗ vỗ đầu nàng, hỏi: “Sao lại thở dài?”

“Nếu ngày nào mình cũng báo cáo tình hình của hạt giống với Đường Tụng, thì Đường Tụng có chê mình phiền không?”

Trương Linh Linh bật cười: “Cậu nghĩ nhiều rồi, Đường Tụng không xấu tính như vậy, trái lại còn rất hiền lành tốt bụng. Mình thường xuyên trêu chọc Đường Tụng ở trên wechat và cả ngoài đời, nhưng Đường Tụng chưa bao giờ giận.”

“VẬY... mình thử một chút.” Thu Thu hơi động lòng.

Trở lại phòng.

Hai người vừa thương lượng xem trưa nay ăn gì, vừa chơi điện thoại.

Trương Linh Linh đột nhiên ngồi thẳng, kêu lên với Thu Thu: “Mau xem vòng bạn bè.”

Thu Thu ngăn người, liền vào xem.

Liếc mắt đã thấy bức ảnh mà Đường Tụng mới đăng.

Đường Tụng: Nảy mầm. jpg.

Văn án: Món quà tốt nhất, chưa từng là một thứ nào đó, mà là một niềm vui bất ngờ, cảm ơn.

Hai mắt Thu Thu lập tức sáng lên.

Cả người như được rót đầy sức sống và tinh thần.

Trương Linh Linh ê ẩm nói: “Đường Tụng hầu như không đăng bài lên vòng bạn bè, lần này lại đăng bài cảm ơn, xem ra là rất vui vẻ.”

Tiếp đó, nàng lại che bộ ngực phẳng của mình, làm bộ đau lòng nhức óc: “Đáng chết, vì sao mình không biết trồng hoa?”

Thu Thu mặt mày hớn hở.

Nhìn bài đăng kia, ấn vào bình luận.

Viết viết xóa xóa, do do dự dự một lúc lâu, vẫn không dám gửi đi.

Lo lắng mình dùng từ không thích hợp.

Đúng lúc này, một tin wechat nhảy ra.

Đường Tụng: “Cảm ơn cô, Thu Thu, không ngờ hạt giống lại nảy mầm nhanh như vậy! Mấy ngày nay cô vất vả rồi, còn không đăng video mới, nhớ chú ý nghỉ ngơi.”

Sắc mặt Thu Thu lập tức đỏ bừng lên như mây hồng, trong mắt như chứa đầy hơi nước.

Nàng xem đi xem lại cái tin này.

Một dòng nước nóng xông lên đầu.

Đường Tụng cố tình đăng bài cảm ơn mình.

Giờ lại quan tâm mình!

Còn follow tài khoản TikTok của mình!

Nàng lập tức trả lời: “Không vất vả, tôi rất thích làm vườn. Trái lại thì anh làm việc bận rộn, nhớ chú ý nghỉ ngơi.”

Đường Tụng: “Để tỏ lòng cảm tạ, cần tôi làm gì không? Hoặc là mua quà?”

Đường Tụng: emoji nói nghe một chút.

Thu Thu cắn môi dưới, do dự một lúc lâu.

Cuối cùng lấy dũng khí, mở giọng nói: “Tôi muốn... đăng video mà chúng ta quay ở vườn nông nghiệp, được không?”

Đường Tụng: “Đương nhiên là được, cô cũng đã trả phí rồi mà.”

Nhận được câu trả lời, Thu Thu lộ ra nụ cười thoải mái.

Cũng nhớ đến cái gọi là ‘trả phí’.

100 đồng cho tiền ship và đánh giá 5 sao.

Khối đá treo trong lòng nàng cuối cùng cũng đã biến mất.

...

Ăn trưa xong.

Trở về văn phòng, Đường Tụng mở giao diện hệ thống, cẩn thận cắt tỉa một lần.

Nhiệm vụ đang tiến hành: cảm giác tồn tại, 1 triệu fan, phát triển quan hệ, đại hội âm nhạc Noãn Đông.

Có được: gói quà ngẫu nhiên, gói quà sinh nhật.

Đạo cụ: Ấn ký may mắn, thẻ trao đổi sản nghiệp 50%, thẻ cường chế khổng chế cổ phần, mũ lưỡi trai của Tô Ngư, bản thảo của Ngô Khác Chi, thẻ tương tác nhân vật, hạt châu vui sướng, thẻ an ninh...

Tựa vào ghế suy tư một lát.

Cũng đã đến lúc sử dụng ấn ký may mắn và thẻ trao đổi sản nghiệp 50% rồi.

Dù sao đây cũng là sản nghiệp có giới hạn cao nhất là 1 tỷ, cũng rất quý giá với hắn bây giờ.

Trừ bỏ sản nghiệp ngẫu nhiên ra, còn có thể sử dụng buff may mắn +10 để mở gói quà, hoàn thành nhiệm vụ học tập và rèn luyện hàng ngày.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng không do dự nữa.

Chọn ấn ký may mắn và sử dụng.

“Keng, bạn nhận được may mắn +10, đếm ngược 24 giờ.”

May mắn là thuộc tính ẩn, vô cùng thần kỳ.

Đường Tụng rất tò mò.

Trong thế giới hiện thực, may mắn +10 sẽ có trải nghiệm kỳ diệu thế nào.

Tiếp đó lại chọn thẻ trao đổi sản nghiệp 50% và sử dụng.

“Keng, sử dụng đạo cụ thành công, đang sàng chọn sản nghiệp...”

“Keng, bạn nhận được quyền mua ‘công ty TNHH mắt xích thương nghiệp Hưng Duyên.’”

Công ty Hưng Duyên: Xí nghiệp mắt xích bách hóa bán lẻ, cửa hàng trải rộng các huyện thành quanh Yên Thành, trong đó có ba cửa hàng bách hóa tổng hợp (bách hóa + siêu thị) ở nội thành, 6 bách hóa tổng hợp ở huyện Vực, giá trị 900 triệu NDT.

“Keng, có sử dụng quyền thua mua hay không?”

“Có!”

“Mời lựa chọn phương thức không chế cổ phần: A, do công ty quốc tế Tinh Phong không chế cổ phần; B, từ ít nhất 2 cổ đông không chế cổ phần.”

Bởi vì công ty vốn riêng không thể mua toàn bộ cổ phần của những công ty khác, nên Văn hóa Đường Trình không thể không chế cổ phần của công ty này.

Cho nên chỉ có thể lựa chọn quốc tế Tinh Phong.

Đường Tụng suy tư một chút, vẫn lựa chọn A.

Quốc tế Tinh Phong là công ty đáng tiền nhất trong tay hắn, thực lực là không cần nghi ngờ.

Dùng quốc tế Tinh Phong không chế cổ phần công ty này, có thể hạn chế trách nhiệm, tích hợp tài nguyên, phân tán nguy hiểm.

Với lại, theo tài sản tăng lên nhiều, hắn cũng không thể nào tự mình đi làm.

Cách tốt nhất là chiêu mộ nhân tài, tập trung quản lý những sản nghiệp này.

“Keng, đang tiến hành thu mua công ty TNHH Hưng Duyên...”

Đường Tụng thở phào một hơi.

Bỏ 450 triệu, nhận được một xí nghiệp giá trị 900 triệu.

Hắn cũng không lạ lắm gì với bách hóa Hưng Duyên, đây là một mắt xích khá lâu năm.

Coi như có chút danh tiếng ở Yên Thành và các huyện thành chung quanh.

Tại quê nhà là huyện Sa cũng có một chi nhánh.

Trước kia Đường Tụng cũng đến đó không ít lần.

Nghĩ đến xí nghiệp này sắp rơi vào túi mình, còn thấy hơi hưng phấn.

Lên mạng tìm hiểu về công ty này một chút.

Đường Tụng cũng đã hiểu đại khái về nó.

Lại mở giao diện hệ thống.

Đang định vào nhà kho, mở hai gói quà kia ra.

Trong đầu chợt có một ý tưởng, đột nhiên nghĩ đến ‘thẻ tương tác nhân vật’.

Thẻ tương tác nhân vật: Sau khi sử dụng có thể phát động một nhiệm vụ liên quan đến nhân vật trong game, thông qua nhiệm vụ có thể tiến hành tương tác đơn giản với nhân vật.

Chú 1: Tỷ lệ ngẫu nhiên không nhìn đẳng cấp của nhân vật.

Chú 2: Tương tác với nhân vật sẽ tạo thành ảnh hưởng, mời đối đãi cẩn thận.

Đạo cụ này không mạnh bằng ‘thẻ kỳ ngộ’.

Đặt ở trong game, đại khái chính là ngẫu nhiên gọi điện thoại cho nhân vật, tặng món quà, cho niềm vui bất ngờ, hoặc

là trợ giúp giải quyết một vấn đề nhỏ nào đó.

Chỗ tốt duy nhất, chính là không nhìn đẳng cấp của nhân vật.

Nghĩ đến mình đang có buff may mắn +10.

Đường Tụng cảm thấy có thể liều một phen.

Dù sao đây cũng là đạo cụ mang tính tỷ lệ.

Quyết định xong, Đường Tụng không do dự nữa.

Lập tức sử dụng.

“Keng, đang sàng chọn nhân vật...”

“Keng, đã khóa chặt nhân vật ‘thư ký Kim’.”

“Mời lựa chọn phương hướng tương tác với nhân vật ‘thư ký Kim’.”

“A: Sự nghiệp.”

“B: Sinh hoạt.”

“C: Tình cảm.”

“D: Gia đình.”

“E: Sắc tình.”

Mặt Đường Tụng tự động bỏ qua bốn lựa chọn trước.

Kích động kêu lên: “E! E!!”

“Keng, bạn kích hoạt nhiệm vụ tương tác ‘nàng trong phòng tắm’.”

Nội dung: Mời gọi video call khi thư ký Kim đang tắm vào lúc 22:10 ngày 19 tháng 11.

Ban thưởng: Độ thiện cảm + 0 (bởi vì độ thiện cảm đã max, không thể tăng lên).

Chú 1: Wechat của thư ký Kim sẽ xuất hiện vào lúc 22:10, sẽ đóng lại vào lúc 22:22.

Chú 2: Chỉ cho phép trò chuyện chủ đề liên quan đến sắc tình.

Chương 474: Vậ thì tốt

Đường Tụng nhìn nội dung miêu tả, kích động đến đỏ cả mặt.

Có buff may mắn + 10, quả nhiên là khác biệt.

Không chỉ quay được ‘thư ký Kim’, mà còn phát động một nhiệm vụ video call trong phòng tắm.

Mình quả nhiên đã chọn đúng.

Vì lý do an toàn, Đường Tụng lấy điện thoại ra, hẹn giờ vào 22:00 ngày 19 tháng 11.

Đây dù sao cũng là chuyện lớn, không thể bỏ lỡ.

Thư ký Kim vất vả chèo chống tập đoàn Đường Tống.

Không biết đã ngậm bao nhiêu đắng, chịu bao nhiêu khổ.

Mình nhất định phải nhân cơ hội video call này, giúp nàng thư giãn tinh thần lẫn thể xác.

Thân là một thợ xoa bóp chuyên nghiệp, hắn vẫn rất tự tin ở phương diện này.

Một lúc sau, Đường Tụng cũng dần bình tĩnh lại.

Thở sâu, ánh mắt lại trở về giao diện của hệ thống.

Chọn ‘gói quà ngẫu nhiên’ và mở ra.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘kem đánh răng thần kỳ’, đạo cụ chỉ có ký chủ mới có thể sử dụng.”

Kem đánh răng thần kỳ: Dùng thời gian dài, có thể làm răng chắc khỏe, xinh đẹp, nâng cao năng lực cắn nuốt.

Phần thưởng không tệ.

Đường Tụng được ưu hóa nhiều lần.

Trạng thái răng cũng không tệ lắm.

Cộng thêm khá chỉnh tề, nhìn trông cũng rất đẹp.

Nhưng mà vẫn có vài khuyết điểm nhỏ.

Ví dụ như có chút cao răng, đôi màu nhưng chỉ rất nhỏ, thỉnh thoảng còn chảy máu lợi.

Tin rằng đạo cụ này sẽ giải quyết những vấn đề này.

Sau đó, Đường Tụng lại mở ‘gói quà sinh nhật’.

“Keng, bạn nhận được ‘nơi ở Vân Thanh Uyển x1’, mời đến địa sản An Gia (cửa hàng đường Kiến Nam) để nhận.”

Nơi ở Vân Thanh Uyển x1: Nằm trong khu đại học, rộng 122 mét vuông, 3 phòng ngủ 2 phòng khách 2 vệ sinh, thang máy độc lập...

Đường Tụng lấy điện thoại ra, lên mạng tìm kiếm một chút.

Vị trí rất tốt, nằm ở đối diện đại học sư phạm Yên Thành.

Trước mắt có giá 26.000/ 1m vuông, tổng giá trị khoảng 3.17 triệu NDT.

Cũng coi như là phần thưởng rất khá.

Nhưng cái này không vội, chờ có thời gian thì đi nhận.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.”

Tiếp tân Thường Hiểu Thiên ăn mặc thời thượng đi vào.

“Ông chủ, đây là sản phẩm mới của phòng cà phê, Latte và bánh gato Mousse dâu tây, rất thích hợp làm trà trưa, ngài nếm thử.”

Đường Tụng đang rất vui vẻ, liền cười nhận lấy.

Ăn một miếng bánh, lại uống ngụm cà phê.

Nhìn Thường Hiểu Thiển ăn mặc càng ngày càng có khí chất OL.

Hỏi: “Hiểu Thiển, từ khi cô vào làm ở quán cà phê đến giờ cũng được 3 tháng rồi nhỉ?”

Thường Hiểu Thiển vội vàng đứng thẳng, đáp: “Vâng ông chủ.”

Nàng là người rất thông minh, những người khác trong công ty đều gọi là Đường tổng.

Chỉ có nàng gọi Đường Tụng là ông chủ, mục đích tự nhiên là rút ngắn quan hệ.

Dù sao nàng cũng là nhóm nhân viên đầu tiên của công ty.

Còn có wechat cá nhân của Đường Tụng.

Đường Tụng mỉm cười: “Tôi thường xuyên nghe thấy Helen khen cô, từ khi đến công ty, trừ quây lể tân ra thì cô cũng kiêm không ít công việc hành chính, lại quan hệ rất tốt với công ty, phòng nào tụ tập cũng sẽ gọi cô đi cùng.”

“Có thể tiến vào tổng bộ là vinh hạnh của tôi, mọi người đều rất thân thiện.” Thường Hiểu Thiển thận trọng, trong mắt toát ra vẻ chờ mong và lo lắng.

Nàng không ngốc, trái lại còn rất thông minh.

Từ giọng nói của ông chủ, có thể đoán được là cơ hội mình vẫn chờ đợi đã đến rồi!

Đường Tụng nói: “Cô biểu hiện rất xuất sắc. Tôi sẽ nói với Helen, giúp cô chuyển chính thức, chức vị là chuyên viên hành chính, tiền lương cũng được điều chỉnh tương ứng.”

Thường Hiếu Thiên đè nén nội tâm vui sướng, điềm nhiên nói: “Cảm ơn ông chủ! Tôi nhất định sẽ không cô phụ sự tin tưởng của ngài, sẽ phát sáng phát nhiệt trên cương vị của mình, góp một viên gạch cho công ty chúng ta!”

“Cố lên!” Đường Tụng giờ nắm đầm ra.

Thường Hiếu Thiên vội vàng tiến lên một bước, dùng nắm đầm nhỏ của mình, cùng với Đường Tụng.

Vẻ mặt thành thật nói: “Đã rồi!”

Nói xong, liền bước nhanh ra ngoài.

Chờ đến khi ra khỏi phòng.

Nàng rút cuộc không áp chế được tâm trạng nữa.

Hưng phấn nhảy nhót tại chỗ, trên mặt mang theo vẻ ửng đỏ vì kích động.

Qua 2 tháng, nàng đã hoàn thành bước thứ 2 trong kế hoạch của mình.

Thuận lợi từ một bình hoa mang tên lễ tân, trở thành một chuyên viên hành chính của công ty.

Văn hóa Đường Trình không phải là một công ty nhỏ.

Cho dù là một chuyên viên bình thường, cũng cần bằng cấp chính quy trở lên.

Hơn nữa còn phải có kinh nghiệm làm việc và năng lực cá nhân nhất định.

Chờ trải qua hai vòng phỏng vấn, thì đều là tinh anh mới vào được công ty.

Nàng là một người tốt nghiệp trung cấp, còn là một con gà xuất thân từ thợ pha cà phê.

Có thể đi đến một bước này, đã coi như là rất thành công rồi.

Tương lai đều ó khả năng!

...

4 giờ chiều.

Xử lý công việc xong.

Đường Tụng mở app bản đồ để tìm kiếm.

Cách cao ốc Nguyệt Thành 300 mét, có một cửa hàng vé số từ thiện.

Đi bộ qua chỉ mất vài phút.

Đường Tụng thu dọn đồ đạc, hứng thú đi xuống lầu.

Với giá trị con người của hắn bây giờ, đúng là không thiếu chút tiền này.

Nhưng cảm giác vui vẻ và thỏa mãn khi trúng thưởng, thì hắn vẫn muốn trải nghiệm một phen.

Xuyên qua đường cái, qua hai ngã rẽ, đến mục đích.

Đường Tụng trực tiếp mua 10 vé cào có tiền thưởng cao nhất là 300.000.

Ngồi trong khu nghỉ ngơi của cửa hàng, tràn đầy phấn khởi mà cạo cạo.

100.

200.

1000.

...

Cuối cùng, tổng cộng trúng 7000 NDT.

Chủ cửa hàng không ngừng khen hắn may mắn.

Trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Đường Tụng mang theo thất vọng mà rời khỏi cửa hàng.

Sự thật chứng minh, mặc dù có buff may mắn +10, thì muốn trúng vé số cũng là quá khó khăn.

Vẫn là hệ thống đáng tin cậy.

...

Trên một chiếc Porsche ở ven đường.

Nam sinh ngồi trên ghế phụ rít một hơi thuốc.

Hắn có dung mạo tuấn tú, khí chất ôn hòa, hình thể mảnh mai.

Tóc mái nhuộm màu xám bạc.

Ăn mặc trang phục chính thức màu xám.

Nhìn trông rất giống mỹ nam trong phim Hàn.

Ánh mắt hắn đảo qua đám người đi đường.

Lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra từ cửa hàng vé số.

Tay cầm máy tám thẻ cào, dáng vẻ ủ rũ rất thú vị.

Mặc dù ăn mặc khác trước kia, nhưng hắn vẫn nhận ra ngay.

“Đường Tụng.” Hắn cười khinh thường.

Thò tay ra khỏi cửa sổ xe, vẫy tàn thuốc.

Cạnh... cửa chỗ tài xế mở ra.

Một cô gái ăn mặc toàn đồ hiệu ngồi vào.

Tướng mạo không tính xuất chúng, dáng người cũng rất bình thường.

Nhưng khí thế rất mạnh.

Để người ta liếc mắt là nhận ra, bởi cảnh gia đình của nàng rất không tầm thường.

Nàng liếc nhìn mỹ nữ có ánh mắt u buồn bên cạnh.

Nói: “Vân Phong, chuyện thăng chức tăng lương của anh, em đã đề cập với cha rồi, ông ấy sẽ sắp xếp. Dù sao anh cũng mới vào làm, hiện giờ còn ở thời kỳ thực tập, phải chờ mấy tháng nữa. Chờ tốt nghiệp, ông ấy sẽ chuyển anh xuống công ty con làm lãnh đạo.”

“Anh biết, Văn Văn.” Vương Vân Phong gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, công ty Ưu Tố thế nào rồi?”

Tôn Văn cười nói: “Ông chủ của họ là Bạch Thành Lâm đang gặp rắc rối quần thân. Em chỉ thuận tay đẩy một cái, công ty đã sắp xong đời. Hiện giờ đang để con gái đi ra mắt với một người bạn của em, muốn mượn người ta để khởi tử hồi sinh. Quay đầu em và anh cùng đi đánh mặt cô ta, giúp anh hả giận.”

“Vậy thì tốt.” Vương Vân Phong kéo cửa sổ xe, đưa khuôn mặt tuần tú qua.

Hai người hôn rất lâu.

Chương 475: Không ngại chứ?

Rời khỏi cửa hàng vé số.

Trở lại tầng hầm cao ốc Nguyệt Thành.

Ngồi lên xe.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, muốn tìm vài món ngon ở gần đây.

Đột nhiên một nhóm chat nhảy ra.

Phòng thị trường – Quách Giai Oánh: “Chi nhánh số 1 đã sửa chữa xong.”

Tiếp đó lại ném lên mấy tấm ảnh vừa chụp.

Phòng thị trường – Quách Giai Oánh: Lắp đặt thiết bị 1.jpg.

Phòng thị trường – Quách Giai Oánh: Lắp đặt thiết bị 2.jpg.

...

Đường Tụng tràn đầy phấn khởi mà xem một chút.

Phong cách tương tự như cửa hàng chính, thiết bị rất xa hoa tinh xảo, bố cục rất hợp lý.

Mặc dù giá sách, bàn ăn... còn chưa lắp đặt, nhưng nhìn trông rất cao sang.

Tiệm này có 2 tầng, diện tích khoảng 640 mét vuông.

Có hai cửa, một cái đối diện quảng trường trung ương, một cái khác nằm trong trung tâm thương mại.

Bởi vì vị trí cực điểm, nên tiền thuê rất đắt.

Giám đốc phòng thị trường đã đề nghị lựa chọn nơi này làm sân bãi cho ‘đại hội âm nhạc Noãn Đông’.

Hoan Nhạc Danh Thành là một trung tâm thương mại rất nổi tiếng ở Yên Thành, khách hàng sung túc, với lại chủ yếu là người trẻ tuổi.

Đường Tụng liền vỗ tay một cái, nổ máy, tiến về nơi này.

Hắn học ở đây 4 năm, nhưng cơ bản là chưa từng đi dạo phố.

Không hiểu rõ lắm về những chỗ nổi tiếng checkin như vậy.

Hôm nay qua đó ăn một bữa, nhìn xem cửa hàng luôn.

Thuận tiện quan sát xem có thích hợp tổ chức đại hội âm nhạc không.

...

6:10 phút tối.

Đường Tụng lái xe đến tầng hầm Hoan Nhạc Danh Thành.

Đi thang máy lên tầng một.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, các cửa hàng cao cấp xa hoa san sát nhau.

Rất nhiều người đi lại và trò chuyện.

Bởi vì nhiệt độ nơi này khá thích hợp, nên đại bộ phận nữ sinh đều mặc rất mát mẻ.

Đường Tụng mặc âu phục nhàn, bên trong còn có một cái áo len cao cổ.

Ngũ quan tuần mỹ, vai rộng eo hẹp.

Cũng trở thành một phong cảnh xinh đẹp.

Hiệu suất quay đầu có thể so với mấy cô nàng lộ ngực lộ chân.

Trên đường đi đến phòng cà phê.

Đi ngang qua một tiệm vàng.

Ngoài cửa có một gian hàng tiếp thị.

Đang có hoạt động rút thưởng may mắn.

Chỉ cần quét mã QR là có thể tham dự.

Giải đặc biệt là 1 chiếc nhẫn vàng 10g, tổng cộng 10 chiếc.

Nghe thấy hoạt động rút thưởng, Đường Tụng lập tức hứng thú.

Lấy điện thoại ra quét mã QR.

Dưới buff may mắn gia thân, thuận lợi lấy được phần thưởng.

Là một chiếc nhẫn vàng có giá 5000 NDT, rất không tệ.

Tiếp tục đi một đoạn, liền nhìn thấy ‘phòng cà phê Thời Gian’.

Ngoại trừ tên tiệm, còn có slogan và nghiệp vụ của chủ doanh nghiệp.

Ánh đèn sáng tỏ, chất liệu thông thấu.

Rất có cảm giác cao cấp và hiện đại.

Mặt tiền cửa hàng rất rộng.

Ngoại trừ mặt tường thủy tinh bên ngoài, cũng có một số mặt tường được dán giấy như cục gạch.

Phong cách rất nhất trí với cửa hàng chính.

Kéo cánh cửa độc đáo ra.

Bên trong còn có không ít vật liệu đang chồng chất.

Chiều hôm nay mới sửa sang xong, còn chưa kịp lấy đi.

Nhưng tổng thể vẫn rất đẹp.

Hai nhân viên phòng thị trường ở lại đã phát hiện ra Đường Tụng.

Vội vàng tiến lên nghênh đón.

Nhiệt tình đi theo ông chủ thị sát một vòng.

Đường Tụng đứng trước cửa sổ to lớn trên tầng hai, quan sát quang trường trung ưng bên kia.

Hôm nay vừa hay đang có hoạt động.

Trên sân khấu, bầu không khí rất náo nhiệt, tiếng nhạc, tiếng hoan hô truyền đến.

Đường Tụng cũng thấy hứng thú.

Liền cất bước đi qua bên đó.

Xuyên qua đám người rộn ràng.

Càng có thể cảm nhận được bầu không khí nhiệt liệt ở hiện trường.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy rất nhiều nam nam nữ nữ đang quay video hoặc livestream.

Cũng có không ít cô nàng mặc đồ triều Hán, hoặc những bộ cosplay xinh đẹp, tay áo bông bênh, phong thái động lòng người.

Đường Tụng tiện tay chụp tấm ảnh.

Lại đi một vòng quanh quang trường.

Trong tay Đường Tụng đã có thêm một cốc coca của McDonald, là do hai cô bé tặng.

Trong túi có thêm một tờ 100 đồng, là nhặt được trên đất.

Từ cái đó ram còn có một cô nàng dùng bộ ngực khủng đâm vào hấn, để tỏ lòng áy náy, nên nhất quyết đòi xin wechat của hấn.

Lại có một cô nàng chân dài không cẩn thận mà nhận nhầm người.

Ở trước mặt bạn trai lại kéo tay Đường Tụng, còn gọi chồng.

Không thể không nói, có đôi khi thứ may mắn này rất kỳ lạ.

Luôn có thể tiếp xúc đến một vài chuyện ly kỳ.

Đường Tụng đứng trong góc nhỏ, một tay thò vào túi.

Vừa uống coca vừa xem biểu diễn trên sân khấu.

Ban nhạc hát ba bài xong thì đi xuống.

Một cô gái chải đầu viên thuốc đi lên, đứng ở giữa sân khấu.

Chắc là một người rất nổi tiếng, hiện trường hoan hô rất ghê.

Rất nhiều người lấy điện thoại ra quay chụp.

Nàng đầu tiên là hấn một bài ‘chờ một cơn mưa lớn’.

Tiếp đó bắt đầu tương tác và chơi game với khán giả bên dưới.

Lựa chọn một người lên hát song ca, ánh đèn lóe lên.

Người được chọn chúng sẽ nhận micro.

Sau khi hát xong một đoạn, sẽ đưa cho một người ngẫu nhiên ở bên cạnh.

Mỗi người cầm micro đều phải hát một đoạn.

Mãi đến khi kết thúc.

Rất nhanh, tiếng nhạc vang lên, là ‘Yêu một chút’.

Màn hình LED khổng lồ trên sân khấu còn chiếu MV dành cho người quên lời.

Đường Tụng yên tĩnh đứng trong góc, vừa uống coca vừa xem.

Cô gái đầu viên thuốc trên sân khấu bắt đầu hát lên.

Giọng hát thanh thúy dễ nghe, âm hưởng cũng không tệ.

“Gió lướt qua khung cửa sổ, khẽ lay lá cây nghe xào xạc.

Những giấc mơ lưu lạc đến nơi xa xôi...”

“Nhìn xuống mặt đất còn có người chưa ngủ được.”

Ngay sau đó, tiếng nhạc dừng lại.

Ánh đèn bắt đầu đảo qua đám người.

Ánh mắt của khán giả cũng đi theo ánh đèn, tập trung lên người Đường Tụng.

Bên dưới sân khấu, ánh đèn khá tối, biển người mãnh liệt, nên hẳn không quá bắt mắt.

Chỉ khi nào hắn xuất hiện dưới ánh đèn, cả người lập tức trở nên hết sức lóa mắt.

Mặc màu phục màu đậm, áo len cao cổ, giày da nâu.

Đường Tụng trông rất tuấn đạt, hơn người.

Khí thế trên người cũng rất mạnh.

Giống như một nam chính bước ra từ manga.

Dưới sân khấu yên tĩnh một cái, liền xì xào ồn ào.

Rất nhiều ánh đèn flash sáng lên, rất nhiều nữ sinh đang trắng trợn chụp ảnh.

Đường Tụng hơi nghiêng người, thả cốc coca xuống.

Nhân viên lập tức đưa micro qua.

Đường Tụng cũng không dài dòng.

Dưới bầu không khí này, đi ra chơi chỉ cần vui vẻ là được.

Tiện tay cầm micro.

Nhạc đệm lại vang lên.

“Mây che khuất ánh sáng khiến đêm càng thêm dài.”

...

“Anh biết em đang đoán anh đang nghĩ gì.”

“Anh muốn nói rằng anh sẽ yêu em nhiều hơn một chút nữa.”

“Cứ nói bên tai em.”

Giọng hát của hắn rất êm tai, trong trẻo lại có từ tính.

Cộng thêm tinh thông hai loại nhạc cụ, khiến nhạc cảm của hắn rất không tệ.

Hiệu quả cực tốt.

Hiện trường liền vỗ tay nhiệt liệt, còn có vô số tiếng hét chói tai.

Đường Tụng trả micro, muốn truyền cho người tiếp theo.

Lại không ngờ có người trực tiếp chạy qua cướp micro trong tay hắn.

Đây là một cô gái ăn mặc rất đặc biệt.

Nàng đeo một chiếc kính râm rất to, khoác áo có mũ, để người ta không nhìn rõ dung mạo của nàng.

Nàng đứng trong phạm vi ánh đèn, lắc lắc micro trong tay với nhân viên.

Nhạc đệm lại vang lên.

Lập tức, một giọng hát như tiếng suối ngọt vang lên.

“Em tin rằng anh cũng có một chút yêu em.”

“Chỉ là anh chưa phát hiện ra mà thôi”

...

“Tin rằng anh sẽ yêu em mãi mãi không đổi thay.”

“Em biết rằng anh nhất định sẽ nhận ra.”

...

Giọng hát của nàng rất đẹp, với lại kỹ xảo tuyệt đối là chuyên nghiệp.

Cộng thêm nghệ thuật ca hát rất cuốn hút, để người ta lập tức chìm vào trong bài hát.

Ngay cả nhân viên trên sân khấu cũng quên tạm dừng nhạc đệm.

Đến nàng trực tiếp hát đến hết bài.

Nhất thời, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo.

Cô gái nhếch miệng cười, liếc nhìn Đường Tụng còn đang ngẩn người.

Liền nhón chân lên, hôn mạnh lên mặt hắn.

Sau đó lập tức trốn vào trong đám người.

Rất nhanh, cô gái đã đi ra ngoài quảng trường, chui vào một cửa hàng đồ uống.

Nàng lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Điện thoại vang một lúc mới kết nối.

Giọng nói của nàng đầy mừng rỡ: “Chị Ngư, em quá may mắn rồi! Hôm nay vừa đến Yên Thành, đi dạo một chút lại gặp được người chị nói! Còn song ca một bài tình ca nữa!”

“Thật mẹ nó đẹp trai, em nhìn không được mà hôn một cái, chị sẽ không để ý chứ?”

“Dù sao chị cũng nói là, dù vị này có muốn ngủ em, em cũng phải cởi sạch và tự đưa đến cửa mà, chị nhất định sẽ không ngại đúng không?”

Đầu dây bên kia yên lặng một chút.

Sau đó, một giọng nói lạnh lẽo như băng truyền đến: “Hủy bỏ album mới của em! Điện ảnh vào tháng sau, chị sẽ tìm người khác thay thế em!”

Chương 476: Miệng lưỡi trơn tru

Thứ sáu, ngày 18 tháng 11 năm 2022, mưa nhỏ, nhiệt độ thấp nhất 3 độ C.

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Sau một trận đối kháng kịch liệt.

Lý Nhã Ly mặc đồ lót tình thú đã thua trận.

Nàng ‘hừ hừ’ hai tiếng, sau đó vùi mặt vào trong gối.

Đường Tụng buông cặp chân dài của nàng ra, ngồi dậy.

Âm thanh nhắc nhở chột vang lên.

“Keng, chúc mừng ký chủ, nhân vật ‘Lý Nhã Ly’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 3.”

Lý Nhã Ly độ trưởng thành + 8.

Lý Nhã Ly sức chịu đựng + 4.

Lý Nhã Ly thu hoạch được kỹ năng mới ‘miệng lưỡi trơn tru’.

Hôm nay Ly Ly phát huy vượt xa bình thường, hoàn toàn nắm giữ tư thế thứ 10.

Đường Tụng vuốt vuốt tóc Lý Nhã Ly, lấy đó cổ vũ.

Bồi dưỡng nhân vật trò chơi, có ảnh hưởng khá nhiều đến tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Hi vọng Ly Ly không ngừng cố gắng.

Mở giao diện hệ thống, tiến vào trung tâm quản lý nhân vật.

Lý Nhã Ly.

Trạng thái: Lười biếng, thỏa mãn.

Vị trí: Thịnh Nguyên Danh Dinh. Map.

Trí lực: 59, sức chịu đựng: 68, nhanh nhẹn: 46.

Kỹ năng: Miệng lưỡi trơn tru.

Độ trưởng thành: 24/50.

Sức chịu đựng cao đến 68, đã coi như là rất xuất chúng trong số người bình thường.

Nhiệm vụ trưởng thành 3 đã hoàn thành, ban thưởng cũng đến sô.

Miệng lưỡi trơn tru: Kỹ năng chủ động, tăng cường độ linh hoạt, lực khống chế, lực cảm giác, lực bền bỉ của đầu lưỡi trên diện rộng, kỹ năng hoàn mỹ khi chơi bóng.

Đường Tụng rất tò mò về kỹ năng này.

Hắn liền lại gần, hỏi nhỏ: “Ly Ly, em sao rồi?”

Lý Nhã Ly trở mình, chớp mắt to nhìn hắn.

Vui vẻ nói: “Rất thoải mái, cảm giác bụng ấm áp, với lại em cảm thấy thể lực khôi phục không ít, ca ca, anh muốn lần nữa không?”

Nói xong, nàng lại liếm liếm đầu lưỡi.

Đầu lưỡi nhỏ nhắn đỏ hồng vô cùng linh hoạt và xinh đẹp, đảo qua đôi môi đỏ của nàng.

Phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp và dáng người gợi cảm.

Mang theo một loại quyến rũ khó tả.

Đề Đường Tụng rung động không thôi.

Không hổ là kỹ năng của hệ thống, sau này Ly Ly có lộc ăn rồi!

Đường Tụng đứng lên, ngoắc tay với nàng: “Ly Ly, em không có gì muốn nói với anh sao? Anh cảm thấy em rất muốn biểu đạt ‘tâm sự’ của mình.”

Lý Nhã Ly lập tức chống người ngồi dậy.

Đầu tiên là hôn thân thể Đường Tụng một chút.

Tiếp đó bắt đầu ‘nói’ lời yêu thương.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Đường Tụng nhìn về phía Lý Nhã Ly, ánh mắt dần dần mê ly.

Nàng thay đổi.

Trở nên hoàn toàn khác với trước kia.

Trước kia Ly Ly nói chuyện hơi dằn, không biết biểu đạt bản thân.

Nhưng bây giờ, nàng nói chuyện rất nhanh, để người âm áp như gió xuân.

Làm sao cũng không dừng được.

EQ của nàng hình như đã tăng cao, luôn có thể phát hiện ra những điểm yếu của Đường Tụng.

Mạnh hơn Đồng Ngọc Ngôn và Lý Mộc Tuyết rất nhiều.

Đường Tụng hung hăng khen nàng vài câu.

Lý Nhã Ly chảy ra nước mắt xúc động.

Cùng lúc đó, Đường Tụng ấn vào xem nhiệm vụ trưởng thành 4.

Nội dung: Muốn trở thành một chim hoàng yến ưu tú, cần chú trọng rất nhiều chi tiết, mời Lý Nhã Ly cố gắng nâng cao

khả năng phối đồ, kỹ thuật trang điểm ưu tú, và dưỡng da có khoa học.

Ban thưởng: Độ trưởng thành +6, trí lực +1, nhanh nhẹn +3, đạo cụ ‘nước hoa mê người’.

Nước hoa mê người: Sử dụng thời gian dài có thể cải thiện sắc tố cơ thể, luôn phát ra mùi thơm cơ thể mê người, làm cho tâm thần người thanh thản, chỉ nhân vật mới có thể sử dụng đạo cụ này.

“Ly Ly.” Đường Tụng vuốt tóc nàng.

Lý Nhã Ly lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Em làm rất tốt, lúc trước anh đã nói, chỉ cần em học xong 10 tư thế mới thì sẽ ban thưởng cho em một món quà, em còn nhớ chứ?”

Lý Nhã Ly lắc đầu, nàng quên thật.

Đường Tụng ‘hít’ một tiếng, véo véo mặt nàng.

Lý Nhã Ly vội vàng đình chỉ động tác.

“Mấy ngày này anh hơi bận, chờ anh rảnh thì sẽ đi dạo phố cùng em, em thích mua gì thì mua.”

Lý Nhã Ly lập tức mặt mày hớn hờ, ngẩng đầu nói: “Cám ơn chồng.”

“Hiện giờ anh lại cho em một nhiệm vụ mới, từ hôm nay trở đi, em phải nâng cao năng lực phối quần áo của mình, có thể mời nhân sĩ chuyên nghiệp đến dạy em. Còn nữa, em cũng học một ít kỹ thuật trang điểm và dưỡng da, để bản thân trở nên tốt hơn.”

“Vâng, nghe anh hết.”

“Tiếp tục.”

“Ô ô!”

...

9:20 sáng, Đường Tụng mặc âu phục xanh đậm và áo sơ mi trắng.

Sau đó lại lấy đạo cụ ‘quý ông sương mù – cà vạt tơ tằm’ ra.

Hiệu quả ‘đặc biệt +2’.

Thu hoạch được 2 điểm thuộc tính ngẫu nhiên.

Nhưng hắn chưa bao giờ nhận được thuộc tính trí lực.

Đeo cà vạt lên.

“Keng, trí lực +2.”

Quả nhiên, có buff may mắn hắn chính là vô địch.

Cất bước đi xuống lầu.

Lý Mộc Tuyết chờ đợi đã lâu liền đứng lên, tiến lên nghênh đón.

Nàng trang điểm rất xinh đẹp, còn đeo kính áp tròng.

Mặc quần áo tập yoga, dáng người lồi lõm hiện rõ.

Lý Mộc Tuyết đứng trước mặt hắn, giúp hắn chỉnh lại cà vạt.

Nói nhỏ: “Có muốn lái thử xe anh tặng em không? Porsche 911 mới có xúc cảm rất tốt, đèn xe cũng rất đẹp. Với lại sáng nay em vừa rửa xe, đường cong trôi chảy, thơm nức, mượt mà.”

Đường Tụng nhú mày, cảm giác Lý Mộc Tuyết lại không nói đến xe.

Hắn nâng cái cằm tinh xảo của nàng lên, bốn mắt nhìn nhau.

Lý Mộc Tuyết cuống quýt rời mắt đi, vô thức rút cổ lại.

“Em quá coi thường tôi rồi, có lái hay không, là do tôi quyết định, em chỉ cần nghe lời là được.” Đường Tụng hơi dùng sức ở tay.

Lý Mộc Tuyết nhẹ nhàng gạt đầu, thân thể như nhũn ra.

Nàng rất thích dáng vẻ bá đạo này của Đường Tụng, để nàng có loại khoái cảm kỳ dị khi bị chinh phục.

Đi ra khỏi biệt thự.

Chiếc Rolls Royce đã đỗ ở đó.

Ngô Gia Di lập tức mở cửa xe.

Đường Tụng ngồi vào.

Ong ong... chiếc xe dần dần đi xa.

Lý Mộc Tuyết đứng trước cửa sổ nhìn một màn này, cắn răng một cái, rồi chạy chậm lên lầu.

Chương 477: Không thông qua

9:45 sáng.

Rolls Royce dừng lại trước cổng chính của cao ốc Tinh Thành.

Đường Tụng cài cúc áo âu phục.

Cất bước đi vào tòa nhà tiếng tăm lừng lẫy ở Yên Thành này.

Cao ốc Tinh Thành nằm ở trung tâm của Yên Thành, là kiến trúc mang tính tiêu trí ở gần đây.

Được tạo thành từ hai tòa nhà A và B tạo thành hình dáng Song Tử Tinh, và một tòa nhà thương nghiệp tổng hợp lấy chủ đề nghệ thuật.

Chiếm diện tích 38.000 mét vuông, tổng diện tích kiến trúc đạt 160.000 mét vuông.

Tòa nhà A là tổng bộ của tập đoàn Tinh Thành.

Tòa nhà B cho thuê ra ngoài, giá cả rất đắt đỏ.

Trong đó bao gồm rất nhiều chi nhánh và công ty con của các xí nghiệp nổi danh trong nước.

Giải trí Tinh Thành vốn do tập đoàn Tinh Thành không chế cổ phần, họ chiếm 30%.

Nhưng theo Đường Tụng tiến vào, cổ đông lớn nhất đã biến thành hắn.

Đương nhiên, bởi vì tập đoàn Tinh Thành có bối cảnh và thực lực, lực ảnh hưởng rất mạnh ở Yến Thành.

Nên đại bộ phận cổ đông nhỏ đều ký kết hiệp nghị ‘nhất trí hành động’ với họ, trao quyền bỏ phiếu cho tập đoàn Tinh Thành.

Đại hội cổ đông của giải trí Tinh Thành lần này, chính là vì bỏ phiếu cho Đường Tụng tiến vào ban giám đốc.

Đi qua cảnh cổng xoay tròn lộng lẫy.

Đường Tụng thầm so sánh với cao ốc Nguyệt Thành của mình, đúng là kém không ít.

“Đường Tụng! Đã lâu không gặp!” Một giọng nói nhiệt tình chợt vang lên.

Là bạn học thời đại học, Lưu Thiên Hào.

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Lưu Thiên Hào, đúng là lâu rồi không gặp.”

Lần trước gặp mặt còn là học lớp, có cả Đồng Ngọc Ngôn và Lộ Tử Khoan.

3 tháng không gặp, Lưu Thiên Hào tăng cân không ít, bụng hơi nhô lên rồi.

Trong tay mang theo cặp công văn, tóc chia ba bảy, bóng loáng.

Trông rất giống một vị nhân sĩ thành công.

Lưu Thiên Hào nhìn Đường Tụng, nội tâm cũng không có quá phức tạp như ngày xưa.

Lòng tham muốn với Đồng Ngọc Ngôn cũng đã tan thành mây khói từ lâu rồi.

Người quan trọng nhất là nhận rõ thực tế.

Lợi ích khi quan hệ tốt với Đường Tụng, hơn xa với việc đắc tội với Đường Tụng.

Với lại có một người bạn học bất phàm như vậy, hẳn là kỳ ngộ của bản thân mới đúng.

Lưu Thiên Hào vỗ vỗ cánh tay Đường Tụng.

Nhiệt tình và chân thành tha thiết nói: “Một thời gian không gặp, ông lại thay đổi rất nhiều. Mặc âu phục cũng quá đẹp rồi, như là minh tinh trong phim truyền hình vậy, ha ha! Nghe nói gần đây Ngọc Ngôn cũng mở công ty, còn đăng thông báo tuyển dụng lên vòng bạn bè. Hai người đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi!”

Đường Tụng trò chuyện với Lưu Thiên Hào vài câu, lại mở miệng hỏi: “Đúng rồi, ông đến cao ốc Tinh Thành làm gì?”

Lưu Thiên Hào có chút tự hào, cười nói: “Công ty của tôi đã ổn định, nên định thuê một văn phòng ở đây, hôm nay đến để xem phòng. Không cần quá to, chỉ dùng làm tổng bộ, xử lý tài vụ thôi. Nơi này rất đắt, nhưng mà có mặt mũi, bàn chuyện hợp tác cũng có lợi hơn. Ông thì sao?”

Lưu Thiên Hào tò mò nhìn Đường Tụng.

“Tham gia một cuộc họp cổ đông thôi.” Đường Tụng cười nói.

“Chắc chắc! Quả nhiên là khó lường, quả nhiên là nhân vật không cùng đẳng cấp với bọn tôi. Sau này nếu có cơ hội, hi vọng Đường tổng phải chiếu cố nhiều hơn.” Lưu Thiên Hào nửa đùa nửa thật, sau đó lại nói: “Đường tổng, đi thôi, tôi giúp ngài mở cửa.”

Nói xong liền lấy thẻ ra quẹt.

Đường Tụng mỉm cười, cất bước đi vào.

Đây cũng là tác dụng của buff may mắn nhỉ.

Trong thang máy xa hoa.

Lưu Thiên Hào trò chuyện không ngừng, cuối cùng còn xin wechat của Đường Tụng.

Đưa tay không đánh người mặt cười, hướng hồ hai người cũng không có ân oán gì quá lớn, Lưu Thiên Hào lại khiêm tốn và nhiệt tình như vậy.

Đường Tụng cũng không do dự, trực tiếp đồng ý.

Thang máy đến tầng 6.

Lưu Thiên Hào đi ra trước, cười ha ha nói: “Nghe nói Tiểu Thảo đang đi làm shipper, tên đó còn đang hỏi bên tôi có nhận người không, muốn qua chỗ tôi làm. Hôm nào rảnh rồi chúng ta tụ tập, tôi gọi Tiểu Thảo đến để cậu ta mở mang tầm mắt.”

“Như vậy không tốt lắm nhỉ?” Đường Tụng gật đầu nói: “Đến lúc đó nhớ gọi tôi.”

“Được rồi, tạm biệt!” Lưu Thiên Hào bước nhanh ra ngoài, vẫy tay chào Đường Tụng.

Cửa thang máy đóng lại, hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt tươi cười của Lưu Thiên Hào.

Đường Tụng lắc đầu cười.

Quả nhiên, mỗi người đều có quỹ tích riêng.

Cũng có câu chuyện riêng.

Lưu Thiên Hào trong đại học và Lưu Thiên Hào bây giờ.

Giống như đã thay đổi rất nhiều, nhưng lại như chưa từng thay đổi.

...

Đường Tụng đi ra thang máy.

Liên thấy bốn nam nữ mặc âu phục giày da đứng trước cửa công ty giải trí Tinh Thành.

Trong đó có một người quen, luật sư Lâm Cảnh.

Mấy người trò chuyện một lát.

Đường Tụng cũng biết thân phận của mấy người khác.

Phó tổng giám đốc Lâm Phú Văn.

Trợ lý chủ tịch Chu Tri Hà.

Giám sự ban giám đốc Đặng Tuấn.

Vì không phải cổ đông, cũng không phải quản lý cao tầng của công ty, nên Lâm Cảnh không thể vào phòng họp.

Đường Tụng liền đi theo ba người kia, cười cười nói nói đi vào phòng họp.

Hiện trường đã có không ít người.

Trong đó, tuổi tác nhỏ nhất cũng hơn 30.

Đường Tụng tự nhiên rất đáng chú ý.

Mỗi người đều đều mắt nhìn qua.

Có quan sát, có tò mò, có lạnh lùng, có lơ đãng...

Đường Tụng bình tĩnh thong dong, cũng không để ý đến ánh mắt của những người này.

Lấy thân phận địa vị của hắn bây giờ, đương nhiên sẽ không rụt rè sợ hãi.

Lại qua vài phút.

Chủ tịch Đồng Thanh Lâm, và tổng giám đốc Thạch Kính Vũ đi đến.

Đồng Thanh Lâm là một người trung niên nho nhã gần 50.

Nói chuyện ôn tồn lễ độ, thái độ với Đường Tụng rất tốt.

Đầu tiên là giới thiệu sơ qua về vị cổ đông mới này.

Tiếp đó bắt đầu xem lịch sử và công trạng của công ty.

Lại nói đến kế hoạch phát triển tương lai.

Trình bày ưu thế cạnh tranh và địa vị của giải trí Tinh Thành trên thị trường.

Đường Tụng thấy rất vô vị.

Đồng Thanh Lâm nói hơn 20 phút.

Cuối cùng mới bắt đầu bỏ phiếu.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ bỏ phiếu kín về đề nghị tiến vào ban giám đốc của Đường Tụng tiên sinh.”

Đặng Tuấn lập tức cầm hòm phiếu lên.

Tổng cộng 9 cổ đông, từng người nhét phiếu vào trong đó.

Rất nhanh, Đặng Tú đã trở lại vị trí cao nhất trên bàn họp.

Trịnh trọng nói: “Đề nghị tiến vào ban giám đốc của Đường Tụng tiên sinh có kết quả bỏ phiếu như sau, tỷ lệ đồng ý 35%, phản đối 65%, không thông qua.”

Kết quả vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Thậm chí còn có một vị cổ đông mặt đầy râu quai nón vỗ tay.

Làm cho không ít người cúi đầu nhin cười.

Đường Tụng lơ đãng liếc mắt nhìn qua, thu hết tất cả biểu cảm của mọi người vào trong đáy mắt.

...

Trên đường trở về, Đường Tụng cũng không để việc này ở trong lòng.

Với tư cách là xí nghiệp có giá trị gần trăm tỷ.

Lực hiệu triệu và sức ảnh hưởng của tập đoàn Tinh Thành là không cần nghi ngờ.

Trước mắt 7 tên đồng sự trong ban giám đốc, đều là do tập đoàn Tinh Thành đề cử.

Khi đối phương muốn nhắm vào mình, vậy bây giờ hấn cũng không có biện pháp gì tốt.

Trừ phi sử dụng đạo cụ ‘thẻ cường chế không chế cô phần’.

Trực tiếp bãi miễn đồng sự cũ, đề cử đồng sự mới.

Tuy nhiên, nếu muốn tiếp nhận toàn bộ công ty giải trí này, vậy còn cần chuẩn bị nhiều hơn.

Dù sao nội bộ của nó cũng rắc rối phức tạp, xử lý vô cùng phiền phức.

Hiện giờ, hấn cũng không có ý định này.

Trong đầu hấn bây giờ chỉ có cuộc nói chuyện video call với thư ký Kim vào ngày mai.

Đó là một cô gái gần như hoàn mỹ vô khuyết, bất kể là vẻ ngoài hay cá tính.

Đối mặt với nàng, Đường Tụng thấy rất khẩn trương.

Mang theo lo lắng và hưng phấn như lần đầu tiên gặp mặt bạn gái trên internet.

Chương 478: Thuốc cường hóa xương cốt

Buff may mắn vẫn còn hiệu lực...

Một video đột nhiên hot khắp internet.

Khiến cho không ít cơ cấu MCN chú ý.

Tổng bộ giải trí Tinh Thành, tổ 3 bộ phận vận doanh.

Một cuộc họp khẩn cấp đang diễn ra.

Tổ trưởng Quách Trường An là một ông chú trung niên đẹp trai.

Hắn quét mắt nhìn một vòng, xác định nhân viên chủ chốt đã đến đủ.

Liên hưng phấn nói: “Chúng ta xem video này trước, đây là video mới đăng sáng hôm qua, đã đứng đầu trong ngày hôm nay, có thể xác định địa điểm là quảng trường trung ương ở Yến Thành.”

Hắn kết nối điện thoại với màn hình.

Video có hơn 400.000 lượt like, hơn 60.000 bình luận.

Video bắt đầu, là một biển người chen chúc, ánh đèn sáng chói, đường phố phồn hoa.

Máy quay rất chuyên nghiệp, hình ảnh cực nét.

Rất nhanh, tiếng nhạc vang lên, cô gái đầu viên thuốc trên sân khấu bắt đầu giới thiệu quy tắc trò chơi.

Trong phòng họp vang lên tiếng nghị luận.

“Cô gái này là Tiểu Yêu Yêu, là một hot girl mạng có hơn 3 triệu fan, ca hát và nhảy múa đều không tệ.”

“Tổ trưởng cho chúng ta xem cái này, lẽ nào muốn ký người này?”

“Tôi nhớ tổ 2 cũng muốn ký người này, nhưng mà không thành công.”

Giới thiệu quy tắc xong, trò chơi bắt đầu.

Tiểu Yêu Yêu hát mở đầu.

Ánh đèn lưu chuyển, cuối cùng dừng lại trên người một thanh niên.

Hắn đứng trong một góc của đám đông, còn đang hút coca trong tay.

Theo ánh đèn bao phủ lấy hắn.

Hắn đứng ở giữa trung ương ánh đèn, trung tâm của hình ảnh.

Mặc dù còn chưa nhìn thấy rõ dung mạo, nhưng dáng người cao to này đã đủ rồi.

Trên người hắn mang theo ba phần lạnh lùng, ba phần tùy ý, ba phần cao quý và một phần ôn nhu.

Thanh niên hơi sững sờ, ngẩng đầu lên.

Trong chốc lát.

Đã đốt cháy toàn bộ video.

Đôi mắt sáng tỏ như ẩn chứa cả vũ trụ.

Sợi tóc đen chập chờn lướt qua làn da trắng lạnh.

Âu phục màu đậm và áo len cao cổ màu trắng.

Giữa trắng đen đan xen, ưu như giống như gió, lãnh tuấn như kiếm, cao quý như vàng trắng.

Mọi người trong phòng họp đều hít một hơi khí lạnh.

“Người này thế mà còn đẹp trai hơn cả tôi.”

“Video này không qua chỉnh sửa và filter, với lại người này còn không trang điểm?! Đây là mặt mộc!!”

“Làn da này, cứ như đang phát sáng vậy!”

“Trên người cậu ta có một loại khí chất lạnh khốc và cao quý, cái này không giả bộ được, quá hiếm có, có ngoại hình này, không muốn hot cũng khó!”

...

Video vẫn còn tiếp tục, thanh niên này hát rất không tẻ, giọng hát cũng rất hay.

Theo tiếng hát của hắn dừng lại.

Màn ảnh chợt kéo ra xa, tựa như là quay bằng flycam.

Xuyên qua quảng trường rộng rãi đông đúc.

Hướng lên, là bầu trời đêm thâm thúy, và ánh sao sáng chói.

Hướng xuống dưới, là ánh đèn sáng tỏ, nhưng không che lấp được ánh sáng của hắn.

Đoạn cuối.

Cô gái đeo kính đen hát xong, lại hôn mạnh lên mặt thanh niên kia.

Tiếng xì xào trong phòng họp lập tức cao vút, mấy cô gái bắt đầu thảo luận rất kịch liệt.

Một cô nàng đeo kính trông rất điềm đạm nho nhã kêu lên: “Móa, con mụ này đang quấy rối tình dục.”

“Người này chính là hình mẫu lý tưởng của tôi, nếu như cậu ấy tỏ tình với tôi, tôi chắc chắn sẽ không từ chối.” Nói

chuyện là một chị gái thành thực tài trí.

“Đáng ghét, tôi cũng muốn hôn.”

“Nếu tôi gặp cậu ta ở quán bar, nhất định sẽ chuốc say rồi khiêng về nhà!”

“Yên lặng!” Tổ trưởng giơ tay, cắt ngang mọi người.

Nghiêm túc nói: “Mục tiêu năm nay của tổ chúng ta không thuận lợi lắm. Bên nữ thì số liệu còn tốt, chủ yếu là bên nam không có người gánh vác lưu lượng. Thanh niên này rất phù hợp, mọi người nhanh chóng hành động, cố gắng ký cậu ta đi.”

Mấy cô gái lập tức sáng mắt lên.

“Đã rồi!”

“Nhất định phải ký!”

“Tôi muốn làm vận doanh riêng cho cậu ta.”

...

Yên Giang Biệt Viện.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ rèn luyện hôm nay đã hoàn thành.”

“Keng, phát động bạo kích, nhận được một gói quà rèn luyện.”

Dưới buff may mắn, nhiệm vụ rèn luyện lại rơi gói quà.

Đường Tụng tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Mở nhà kho ra xem, một gói quà sáng long lanh đang nằm trong đó.

Nhân lúc còn buff, lập tức mở ra.

“Keng, bạn nhận được ‘thuốc cường hóa xương cốt’, đạo cụ chủ có tác dụng với túc chủ.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng hơi sững sờ.

Vốn cho rằng chỉ có thể mở ra kỹ năng nào đó.

Không ngờ lại là thuốc trực tiếp gia tăng thể chất.

Thuốc cường hóa xương cốt: Sau khi sử dụng, có thể cường hóa kết cấu xương cốt, nâng cao cường độ, độ mềm, dẻo dai và tính kiên cố của xương cốt ở một trình độ nhất định, có được mật độ xương cao hơn, xương cốt vàng khỏe mạnh hơn, gia tăng năng lực phụ tải và kháng áp lực.

Nice!

Quả nhiên!

May mắn +10 cũng không phải là nói chơi.

Xương cốt mạnh mẽ cũng rất quan trọng với sức khỏe thân thể.

Có thể bảo vệ các cơ quan tốt hơn, tăng cường sức chống cự...

Hơn nữa còn có tác dụng tạo hình nhất định, để thân thể càng cân đối hơn.

Đường Tụng cũng không vội sử dụng.

Lao vào tắm rửa, rồi chậm rãi trở về nhà.

“Keng, đạo cụ ‘ấn ký may mắn’ đã hết hiệu lực.”

Theo âm thanh nhắc nhở vang lên, trong lòng Đường Tụng có hơi thất vọng mà mất mát.

Có đủ may mắn, làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Tiếc là không thể dài lâu.

Lắc đầu, Đường Tụng nằm lên giường lớn mềm mại.

Chọn ‘thuốc cường hóa xương cốt’ và sử dụng.

Ngay sau đó, trong miệng hắn có thêm một ít chất lỏng, khoảng 10ml.

Rất đậm đặc, mang theo hương vị kỳ lạ.

Ừng ực...

Nước thuốc lạnh buốt chui vào thực quản.

Cảm giác nóng rực khuếch tán ra.

Thời gian trôi qua, hình như thân thể cũng không có quá nhiều thay đổi.

Đường Tụng hơi suy nghĩ, liền hiểu được.

Đại khái là cần thời gian, chậm rãi tiêu hóa và hấp thu được lực.

Âm báo wechat chợt vang lên.

Là nhóm công tác thảo luận tổ chức ‘đại hội âm nhạc Noãn Đông’.

Trước mắt đã liên hệ với 3 công ty có thể tổ chức hoạt động.

Phòng thị trường đang trao đổi giá cả.

Bởi vì có hệ thống hạn chế, nên Đường Tụng cũng không nói lỏng tài chính.

Tất cả đều làm việc theo quá trình bình thường.

Tiếp đó là chọn lựa sân bãi biểu diễn, lên kế hoạch hoạt động, chọn ngày.

Cuối tuần, phòng marketing sẽ gửi phương án kỹ càng, rồi họp và quyết định.

Đóng điện thoại, Đường Tụng cũng không nghỉ ngơi nữa.

Đi đến trước cửa sổ rộng rãi.

Nhìn tầng mây đen đang tích lũy và gió mạnh bên ngoài.

Tiên tay lấy thanh violin do Đồng Ngọc Ngôn tặng ra, kéo một bài ‘Tình Không Thành’.

Sau đó, lại đứng tại chỗ, đánh một bộ Thái Cực Quyền.

Động tác của hắn phiêu dật tiêu sái, trôi chảy tự nhiên, mang theo vẻ mỹ cảm.

Một cái ‘Vân thủ’ đẩy ra.

Bên ngoài chợt nổi gió mạnh.

Ầm ầm... Tiếng sấm vang lên.

Cạch cạch cạch... hạt mưa tinh mịn gõ lên cửa sổ thủy tinh.

Chương 479: 16 tiết

Ngày 19 tháng 11 năm 2022, thứ bảy, thời tiết sáng sủa.

Trải qua cơn mưa hôm qua.

Thời tiết lại lạnh hơn mấy phần.

Hôm nay Đường Tụng không đi đâu.

Từ chối lời mời quay chụp video mới của Trương Linh Linh, không đi học tập và đọc sách với Trình Nhạc Nhạc, cũng không đi thử xe mới với Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết.

Ăn sáng xong, dùng ‘kem đánh răng thần kỳ’ đánh răng.

Đến phòng tập, tập 2 tiếng.

Sau đó ngồi trên ghế salon trước cửa sổ, ngắm người nhìn phong cảnh đầu đông.

Đêm nay chính là thời gian video call với thư ký Kim.

Với tư cách là một người bạn đi với hắn 4 năm, đây lại là lần đầu tiên mà bọn họ ‘chính thức đối thoại’.

Đường Tụng có tình cảm hết sức phức tạp với nàng.

Không biết mình nên đối mặt với nàng bằng thái độ gì?

Trò chơi gánh chịu 4 năm đại học của hắn, có quá nửa tình cảm là trút xuống người thư ký Kim.

Trong đầu hắn có rất nhiều đoạn ngắn.

Có kịch bản trong trò chơi, có ký ức khi hai người cùng phân đấu trong giai đoạn đầu lập nghiệp.

Cuối cùng, hắn lại nhớ đến khuôn mặt trong quán cà phê ở lần đầu gặp mặt.

Đó là một khuôn mặt rất nhu hòa, tựa như nắng ấm ngày đông của giờ phút này vậy.

Đường Tụng thở sâu, đứng dậy đi vào thư phòng.

Lấy balo vẽ tranh do Trương Linh Linh tặng ra.

Bố trí xong, bắt đầu động bút.

Không biết qua bao lâu.

Một bức tranh chân dung đã sôi nổi trên giấy.

Nàng ngồi yên tĩnh bên cửa sổ, trong tay cầm một cuốn sách.

Góc mặt được đánh sáng, mang theo vẻ đẹp tự nhiên, quý phủ thần công.

Đường Tụng lại thất thần một lát.

Sau đó, hấn lại đổi giấy vẽ.

Bắt đầu vẽ một bức khác.

Biểu cảm của hấn rất nghiêm túc, động tác lại nhẹ nhàng thoải mái.

Trên người mang theo hơi thở nghệ thuật rất đậm.

Bên cạnh hấn, màn hình điện thoại thỉnh thoảng lại sáng lên.

Có rất nhiều người gửi tin cho hấn.

...

8 giờ tối.

Đường Tụng dính 6 bức tranh của thư ký Kim lên tường trong phòng ngủ.

Chuẩn bị xong xuôi, nội tâm hấn an tĩnh hơn rất nhiều.

Tắm rửa một cái.

Đổi một bộ quần áo thường ngày đẹp đẽ và thoải mái.

Mở tủ lạnh ra, lấy một lon bia.

Ngồi trên sofa trong phòng ngủ, vừa uống bia vừa chờ đợi thời gian đến.

Nội tâm trái lại còn dần dần bình tĩnh hơn.

22:10.

“Keng, đã mở khóa khung chat của ‘thư ký Kim’, thời gian 12 phút.”

Theo âm thanh nhắc nhở vang lên.

Đường Tụng lập tức cầm điện thoại lên.

Trong giao diện tin nhắn của wechat, xuất hiện một khung chat ở ngay đầu.

Ảnh chân dung là một hình hoạt hình, ghi chú là ‘thư ký Kim’.

Đường Tụng không có thời gian do dự, lập tức ấn vào, sau đó trực tiếp gọi qua.

Tiếng chuông vang lên.

1 giây, 2 giây, 3 giây...

Đường Tụng chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại dài như vậy.

Đột nhiên, hình ảnh kết nối.

Nhưng chỉ nhìn thấy trần nhà.

Ánh sáng màu vàng ảm hết sức ảm áp.

Bởi vì đang trong phòng tắm, hơi nước mù mịt, nên hình ảnh hơi mơ hồ.

Hắn chỉnh max tiếng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở gấp rút.

Đường Tụng biết giờ phút này thư ký Kim đang nhìn hắn, chỉ có thể cố gắng không bản thân không quá kích động.

“Chào buổi tối, thư ký Kim!”

“Chào buổi tối.” Nàng dừng lại một giây, nhẹ nhàng nói: “Đường tổng.”

Giọng nói ôn nhuận như suối ngọt, lại có từ tình và tình cảm rất dày, vô cùng vô cùng êm tai.

Nghe thấy giọng nói của nàng, trái tim của Đường Tụng bắt đầu nhảy kịch liệt.

“Thư ký Kim!” Hắn nâng cao giọng, lộ ra chút kích động.

“Có!” Thư ký Kim lập tức đáp lại, giọng nói nàng vẫn rất nhu hòa: “Ngài có gì phân phó?”

Đường Tụng há to miệng, lại đóng lại ngay sau đó.

Hắn rất muốn hỏi thăm tình hình gần đây của nàng.

Tâm sự với nàng về những cuốn sách kia, nói về lần đầu gặp mặt.

Cuối cùng mới vào chủ đề chính.

Dù sao vừa mới gặp mặt đã nói chuyện sắc tình rồi, ít nhiều gì cũng không hay lắm.

Đáng tiếc là hệ thống không cho phép.

Khả năng cao sẽ là trực tiếp cúp máy, khung chat của nàng cũng biến mất.

Nhiệm vụ thất bại.

Nghĩ nghĩ, hắn mở miệng nói: “Cô đang tắm à?”

“Ừm, vừa mới vào bồn tắm, nhưng không sao, chỉ cần ngài phân phó, tôi có thể đi làm ngay.”

“Tôi muốn nhìn cô.”

Rầm rầm... Đường Tụng nghe thấy tiếng nước, chắc là có thứ gì đó chui ra khỏi mặt nước, còn rất nhanh.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy một mái tóc màu nâu.

Một cánh tay trắng nõn như ngọc thạch đè chặt camera.

Hình ảnh quy về bóng tối.

“Tôi... tôi không trang điểm, với lại cũng không mặc quần áo.” Giọng nói nàng hơi run run.

“Tôi muốn nhìn cô.” Đường Tụng lặp lại một lần, giọng điệu cũng hơi gấp.

Hình ảnh lại sáng lên.

Ngay sau đó, hình ảnh bắt đầu xoay tròn.

Một khuôn mặt ôn nhu đến cực hạn xuất hiện trong màn hình.

Mũi cao thanh tú, mồm môi nở nang sung mãn.

Mái tóc dài của nàng ướt sũng, sắc mặt đỏ ửng, không khác gì phấn.

Làn da ónh nhuận mà sáng bóng, không có bất kỳ tì vết nào.

Hai người cách nhau hơn 300 km, thông qua hai chiếc điện thoại mà bốn mắt nhìn nhau.

Đường Tụng nhìn đôi mắt tươi mát có thần, tràn ngập cảm xúc của nàng.

Hắn lập tức thất thần.

Đây là đôi mắt như thế nào đây?

Hắn khó có thể diễn tả được nó.

Nhưng giống như là gió nhẹ sáng sớm, như hơi say rượu trong ngày chiều, như ánh hào quang lúc hoàng hôn, như ngân hà trong bầu trời đêm.

Yên lặng một lúc, Đường Tụng nắm chặt tay.

Thở hắt ra, tán dương: “Thật xinh đẹp.”

Hình ảnh hơi run lên.

“Ngài quá khen.” Hai mắt của thư ký Kim nhìn qua một bên, biểu cảm vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Tựa như không có quá nhiều gợn sóng.

Đường Tụng lại có thể nghe được tiếng ‘ào ào’ từ đối diện, giống như có người đang dùng chân vỗ vào mặt nước.

“Gần đây tôi có học kỹ năng xoa bóp bảo vệ sức khỏe, có nghiên cứu nhất định về vật lý trị liệu. Có thể cho tôi xem tình hình da của cô không, tôi có thể cho cô vài ý kiến, giúp da cô tốt hơn, đẹp hơn.”

Thư ký Kim rút cuộc không thể ra vẻ bình tĩnh nữa.

Khóe mắt nhảy lên, miệng hơi mở ra, lộ ra hàng răng trắng nõn và đầu lưỡi hồng phấn.

Đây không giống như Đường tổng bình tĩnh cao ngạo lạnh lùng trong ký ức của nàng.

Gò má nàng hơi đỏ lên, nhưng lại lập tức thu liễm cảm xúc.

Thản nhiên nói: “Đường tổng, thân thể tôi rất tốt, không cần đâu. Nếu ngài muốn tìm người để nghiên cứu thảo luận thân thể, có thể liên hệ với Bảo Nguyệt, Nhạc Nhạc, Ly Ly, Ngọc Ngôn.”

Đường Tụng mím môi, vẫn phát sinh như dự đoán.

Từ khi nhận được quà trung thu và tất chân, cộng thêm ‘ưu đãi của nam thần’.

Không khó để nhận ra thư ký Kim hơi bất mãn với hành vi của hấn.

Mặc dù nàng sẽ không ngăn cản hấn, cũng sẽ không chỉ trích hấn, nhưng luôn dùng cách của mình để phát tiết oán giận trong lòng.

Cũng may là hấn đã chuẩn bị đạo cụ.

Nghĩ vậy, hấn đứng lên, xoay người đi đến vách tường.

Trong màn ảnh, sau lưng hấn xuất hiện 6 bức tranh.

Nhưng đều là một khuôn mặt.

Có vẻ lạnh nhạt của nàng trong lần đầu gặp mặt, có vẻ nghiêm túc khi nàng làm việc, có vẻ khắc khổ lúc tăng ca, có nụ cười khi thu hoạch được thành công...

Khí chất của nàng thanh nhã lại cao quý, như cầu vồng sau cơn mưa.

Bức tranh ở chính giữa.

Là giai đoạn đầu lập nghiệp, thư ký Kim và hấn làm việc đến tận đêm khuya, đứng trước cửa sổ và ngóng nhìn bầu trời đêm thu.

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ bằng bút chì: “Em mang theo ánh sao đầy trời, đập lên những chiếc lá phiêu đảng, mất trong veo lại kiên định, để tôi vui vẻ cả 16 tiết trời.”

Lạch cạch một tiếng, điện thoại của đối phương rơi xuống.

Rơi vào trong nước.

Tốc độ rơi xuống rất chậm.

Vị trí camera hơi nghiêng đi.

Đường Tụng thấy được gò núi phập phồng.

Thấy được chút ánh sáng.

Thấy được đường cong hoàn mỹ nhất.

Thấy được hai bắp đùi tròn trịa giao hòa.

Cuối cùng camera dán vào trên da thịt của nàng, tản ra ánh sáng nhàn nhạt như phấn.

Chương 480: Đường Tụng thua đến mất cả quần

Đó là một bồn tắm rộng rãi và rất cao cấp.

Chắc là được làm từ một loại khoáng thạch tự nhiên nào đó.

Dưới đáy bồn tắm.

Có màu sắc ám nhiễm ra từ nguồn sáng.

Làm cho cả bồn tắm trong suốt và long lanh.

Tương ứng, cũng làm cho thư ký Kim nằm trong bồn tắm như đang phát sáng.

Cộng thêm camera rất nét, hiệu quả rất đáng like.

Hai mắt Đường Tụng mở to, tim đập rất nhanh.

Khi sáng tạo nhân vật ‘thư ký Kim’ này.

Ngoại trừ miêu tả dáng người ‘ngực to eo nhỏ hông vênh chân dài’ ra.

Thì hẳn còn tăng thêm: Dáng người hoàn mỹ, tỷ lệ dáng người đẹp nhất.

Bây giờ xem ra, hệ thống vẫn rất đáng tin cậy.

Đường cong của nàng quá hoàn mỹ.

Phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, và khí chất ưu nhã cao quý.

Khiến Đường Tụng tràn đầy tâm tư chiêm giữ.

Có tình cảm, cũng có phản ứng bất nguồn từ bản năng sinh lý.

Điện thoại bị một cánh tay nhặt lên.

Mặt thư ký Kim lại xuất hiện trong màn ảnh.

Khỏe mắt và đuôi lông mày nàng hơi rủ xuống, ánh mắt nhìn Đường Tụng càng nhu hòa hơn.

Cũng may là điện thoại tốt, ngâm nước một chút cũng không có vấn đề.

Đường Tụng liêm liêm bờ môi khô khốc của mình.

Mở miệng nói: “Thân thể cô rất khỏe mạnh, nhưng mà... có thể để camera xa ra một chút không, nhìn như vậy sẽ càng đẹp hơn.”

Nghe thấy Đường Tụng nói, con mắt thư ký Kim nhảy lên, nhưng vẫn kéo điện thoại ra xa hơn chút.

Rất nhanh, vai mỹ nhân tinh xảo hoàn mỹ đã xuất hiện, phía trên còn dính mấy giọt nước trong suốt.

Đầu vai vuông vức vừa vặn.

Đường cong vai cổ rõ ràng.

Bả vai thẳng, hiện ra góc vuông 90 độ với cổ.

Xương quai xanh óánh nhuận như ngọc, trôi chảy tự nhiên.

Đường Tụng hít thở dồn dập: “Lại kéo ra xa một chút, tôi muốn xem.”

Khỏe miệng thư ký Kim hơi cong lên.

Nàng đã quen với giọng điệu và thái độ mới lạ này của Đường Tụng.

Thân thể tựa vào chỗ tựa lưng trong bồn tắm, nghiêm túc nhìn Đường Tụng trong màn hình.

Bởi vì tia sáng thay đổi.

Đôi mắt màu nâu đậm kia bị nhiễm lên một màu đỏ nhạt.

Giống như ly rượu vang thơm ngon nhất.

Nàng ôn nhu nói: “Đường tổng, hay là chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Nói đi.” Đường Tụng nhìn thời gian, bổ sung: “Thư ký Kim, tôi khá gấp, hi vọng chúng ta có thể thẳng thắn và nhanh gọn.”

Đường Tụng rất gấp gáp.

Muốn nhìn ‘tâm hồn’ rộng lớn bao la của thư ký Kim một chút, sao lại khó vậy chứ?

Trên mặt thư ký Kim xuất hiện biểu cảm rất vi diệu.

Giống như vô thức muốn làm theo lời hắn, nhưng lại cố nhịn không làm theo.

Nàng nói khẽ: “Được rồi, quy tắc rất đơn giản, chúng ta đặt câu hỏi. Nếu anh không đáp được, liền cởi một món quần áo, tôi lại hỏi câu khác. Nếu tôi không đáp được, tôi sẽ di chuyển camera, anh lại tiếp tục hỏi.”

Theo thái độ chuyên biến, nàng cũng từ ‘ngài’ biến thành ‘anh’.

Đường Tụng âm thầm phàn nói: “Muốn nhìn tôi thì cứ nói thẳng, tôi không phức tạp như vậy.”

Ngoài miệng thì ra vẻ thận trọng: “Có thể! Lady first, hỏi đi.”

Nghe thấy câu trả lời của hắn.

Khuôn mặt ôn nhu tài trí của thư ký Kim lại lóe lên vẻ hân hoan.

Đường như nàng vô cùng hứng thú với trò chơi này.

Đường Tụng lại nghe thấy âm thanh vỗ nước.

Ngay sau đó, hắn lại bổ sung: “Đúng rồi, chỉ được hỏi vấn đề 18+.”

Đây là hệ thống yêu cầu, hắn cũng hết cách.

Thư ký Kim há to miệng, hiển nhiên là rất kinh ngạc.

Nàng lập tức nhướn mày, dùng giọng tràn đầy từ tính nói: “Combien de temps faut - il pour faire l’amour à chaque fois? (Anh mỗi lần được bao lâu)

Đường Tụng tròn tròn mắt: “Đây là tiếng Pháp?”

“Đúng rồi Đường tổng.” Thư ký Kim rất ngoan ngoãn gật đầu: “Anh cởi quần áo đi, tôi lại hỏi vấn đề thứ hai.”

Khóe miệng Đường Tụng giật giật: “Đây là chơi xấu.”

“Thế nhưng ngài không nói là không được dùng ngoại ngữ để hỏi mà.” Thư ký Kim thành khẩn giải thích: “Chúng ta dù sao cũng đang chơi, với lòng dạ của ngài, chắc hắn sẽ không chấp nhận với tôi.”

Đường Tụng cắn răng, giọng điệu cứng rắn: “Chỉ lần này thôi! Không được dùng ngoại ngữ nữa!”

Hắn cởi áo khoác lên trên người ra, tiện tay ném lên giường, lộ ra áo phông đen bên trong.

Biểu cảm trở nên ngưng trọng.

Trong hiện thực, IQ và EQ của Đường Tụng đều cao hơn hắn.

Coi như chơi game tình thú, cũng rất khó ứng phó.

“Vâng Đường tổng! Tôi hiểu rồi!” Thư ký Kim nghiêm túc gật đầu, lại nói: “Lần đầu tự an ủi là khi nào?”

Đường Tụng hít một hơi khí lạnh.

Ánh mắt nhìn về phía thư ký Kim cũng hơi thay đổi.

Trong ký ức hiện hữu của hắn.

Thư ký Kim nghiêm túc cẩn cù chăm chỉ, ôn nhu quan tâm, thành thực độc lập, lương thiện mà không mềm yếu, rất quan tâm hình tượng của mình.

Đây là một cô gái ưu nhã và tài trí đến cực hạn.

Lại không ngờ nàng còn có tâm tư như vậy.

Thời gian cấp bách, hắn không có quá nhiều thời gian để xoắn xuýt.

Trực tiếp cởi áo ra, để lộ cơ bắp trắng kiện.

Thúc giục: “Vấn đề cuối cùng.”

Thư ký Kim nhìn cơ bắp trôi chảy, cơ bụng 8 múi, cơ liên sườn, bả vai rộng lớn trên người hắn.

Sắc mặt lập tức đỏ lên.

Có lẽ vì ngâm tắm quá lâu, cảm giác hơi thiếu nước.

Liền cầm ly nước trái cây lên uống một hớp.

Bình phục nỗi lòng của mình.

Tiếp tục hỏi: “Sở thích x kỳ lạ nhất của anh là gì?”

(Д) ° °

Toàn thân Đường Tụng run lên.

Đối mặt với thư ký Kim, vì duy trì hình tượng, nên hắn làm sao có thể trả lời loại vấn đề này?

Nếu như trả lời thật, chỉ sợ sẽ trở thành vết nhơ.

Thỉnh thoảng sẽ bị mang ra trêu chọc.

Hắn thở dài, gọn gàng dứt khoát cởi quần luôn.

Thậm chí còn cố tình dùng camera quay chụp, rất thẳng thắn.

Đường Tụng nhìn thời gian, ngưng trọng nói: “Vấn đề thứ tư, hỏi đi. Còn hai phút nữa, tôi sẽ cúp máy.”

Nghे hấn nói vậy, thư ký Kim hơi cúi đầu xuống.

Đường Tụng không nhìn thấy thần thái của nàng vào lúc này.

Nhưng có thể cảm giác được tâm trạng của nàng không tốt lắm.

Để hấn hơi đau lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Rất nhanh, thư ký Kim ngẩng đầu lên, hai người lại bốn mắt nhìn nhau.

Thân thể nàng hơi nghiêng về trước, nghiêm túc hỏi: “Anh thích nhất bộ phận nào trên người phụ nữ?”

Trên mặt Đường Tụng lộ vẻ phân vân xoắn xuýt.

Mẹ nó, thật là khó chọn.

Cẩn rằng, nghĩ đến cái tát chân của thư ký Kim lần trước.

Hấn mở miệng nói: “Chân, đến lượt tôi đúng không?”

Vừa dứt lời, thư ký Kim đã đổi chiều camera.

Đường Tụng đầu tiên là nhìn thấy hơi nước mờ mờ.

Bồn tắm rộng lớn.

Hoa quả, nến thơm, đồ uống...

Tiếp đó camera chậm rãi di chuyển, một đôi chân thon dài thẳng tắp xuất hiện trong màn hình.

Trắng nõn bóng loáng, tựa như đang phát sáng, không có bất kỳ vết nào.

Đây là một đôi chân hết sức hoàn mỹ.

Hình ảnh đình chỉ một phút đồng hồ.

Sau đó màn hình tiếp tục di chuyển lên trên.

Dọc theo bắp chân, đến bắp đùi.

Nội tâm Đường Tụng lập tức nhảy lên.

Ý thức được mình sắp nhìn thấy censored!

Chờ đến khi điện thoại xuất hiện ở vị trí mấu chốt.

Thì một bàn tay thon dài lại chặn giữa hai chân.

Màn ảnh lại hoán đổi về camera trước.

Thư ký Kim tưới ít nước lên xương quai xanh của mình.

Giọng nói lười biếng: “Đường tổng, nước nguội mất rồi, còn muốn xem cái gì nữa, vậy thì chui vào chăn của tôi rồi nói đi.”

Chương 481: Thu Thu gặp khó

Nàng hơi nghiêng đầu, đôi mắt híp lại, cánh môi hồng nhuận hơi mở ra.

Trong quyển rũ lại có vẻ tài trí, khiến nội tâm người bành trường.

Đường Tụng nuốt ngụm nước miếng.

Rất khó tưởng tượng.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của nàng lại có thể làm ra biểu cảm như vậy.

Kết hợp với lời nàng nói.

Hắn rất muốn chui vào trong màn hình điện thoại.

Kiểm tra xem thư ký Kim nói thật hay nói đùa.

“Chờ tôi.” Hắn vừa dứt lời.

Thời gian đã đến 22:22, video call kết thúc.

Giao diện trở về trang chủ wechat.

Khung chat trên đỉnh kia cũng đã biến mất.

“Keng, chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Keng, nhân vật ‘thư ký Kim’ độ thiện cảm +0.”

Đường Tụng mặc quần lót CK nằm trên giường, nội tâm thất vọng mất mát.

Cho đến nay, hắn vẫn không có một khái niệm rõ ràng nào với thư ký Kim.

Cho dù nhận được ký ức, thì vẫn có cảm giác không chân thật.

Luôn cảm thấy nàng ở rất rất xa.

Mãi đến lần tương tác này, hắn mới hiểu được.

Thì ra thật sự có một người như thế đang chờ mình.

Trái tim hắn bỗng nhảy lên mấy lần, rất muốn chạy đi gặp nàng ngay bây giờ.

Đường Tụng thở dài.

Mở giao diện hệ thống, tiến vào khu nhiệm vụ.

Xem tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

“Hử?” Đường Tụng nhíu mày, khu nhiệm vụ vậy mà cũng có thay đổi.

Sau khi update, hắn cũng chỉ xem qua một lần.

Còn tưởng rằng chỉ có thêm một cái ‘trung tâm quản lý nhân vật’.

Tiến độ đã biến thành một thanh tiến độ như anime, mà không chỉ là miêu tả bằng văn tự.

Mỗi khi đến một trình độ nhất định, sẽ có một rương quà lay lay.

1%... 5%...10%...15%...20%...(30%)...(40%)...(100%).

Trước mắt, tiến độ là 23%.

Rương quà từ 1-20% đã biến thành màu xám.

Nhưng bắt đầu từ giai đoạn này, phải tăng 10% mới nhận được rương quà.

Nhưng cũng không dự liệu.

Những thứ hấn kế thừa, xét cho cùng vẫn là những thứ hấn đạt được ở trong game.

Mà càng về sau, sẽ tiếp xúc với đẳng cấp càng cao hơn.

Yêu cầu với bản thân hấn cũng cao hơn.

Phía dưới còn có chú thích, nói rõ các cách để gia tăng tiến độ.

Cách tăng nhiều nhất không phải ‘nhiệm vụ chi nhánh’, mà là ‘tâm cảnh trưởng thành’, tiếp theo là ‘tăng trưởng về mặt lực’.

Cách thấp nhất là ‘bồi dưỡng nhân vật’.

Ví dụ như nhiệm vụ trưởng thành của mấy người Lý Nhã Ly và Trình Nhạc Nhạc, họ hoàn thành nhiệm vụ thì hấn cũng được lợi.

Nghiên cứu xong, nội tâm Đường Tụng bỗng nhiên hơi hồ thẹn.

Hình như lâu rồi mình không chú ý đến cái tiến độ này.

Lúc mới nhận được hệ thống.

Mỗi ngày hấn đều chú ý đến tiến độ, mỗi tuần đều tổng kết một lần, suy nghĩ phương pháp để nâng cao bản thân.

Sau này, trải qua vài lần thừa kế tài sản.

Có được nhà đẹp xe sang, khách sạn năm sao...

Giá trị bản thân vượt quá 2 tỷ.

Hấn dần dần đánh mất cảm giác cấp bách lúc trước.

Không còn cố gắng như lúc xưa.

Rất nhiều nhiệm vụ đều không tập trung và cố gắng hoàn thành.

Lần này tương tác với thư ký Kim, xem như là để hấn tỉnh táo lại.

Vừa hưởng thụ cuộc sống của thần hào, đồng thời cũng phải đưa ‘tiến độ’ vào làm mục tiêu hàng đầu.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng mặc quần áo, đi vào thư phòng.

Mở nhiệm vụ ra.

Lại lấy giấy bút, bắt đầu tổng kết và chải chuốt lại.

Lên kế hoạch kỹ càng.

Nhiệm vụ ‘nhân duyên’ là đơn giản nhất.

Trước mắt cũng có rất nhiều lựa chọn.

Ví dụ như Liễu Bảo Nguyệt, Từ Tình, Từ Giai Lệ, Tạ Vũ Đồng, Bạch Hiểu Manh, Lý Mộc Tuyết...

Nhưng loại nhiệm vụ này cũng giống như ‘chia sẻ niềm vui’.

Thuộc về loại nhiệm vụ trường kỳ, có thể hoàn thành nhiều lần, và không tăng nhiều tiến độ.

Nhiệm vụ ‘1 triệu fan’ phải hoàn thành nhanh một chút, đây là series nhiệm vụ, cũng rất quan trọng.

Nhiệm vụ ‘cảm giác tồn tại’ này hẳn là dễ dàng nhất.

Tranh thủ chạy đến truyền thông Móc Câu hai ba lần, đốc xúc công ty thay đổi bầu không khí.

Đại học âm nhạc Noãn Đông thì đã có ý tưởng, đồng thời đang tiến hành.

Đường Tụng nhìn nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’ trên giấy.

Tự hỏi nên làm sao để dung nhập vào các tầng lớp tốt hơn.

Sau đó, hấn vỗ vỗ đầu.

Hiện giờ hẳn cũng không phải không có gì cả, cũng không cần phải cáo mượn oai hùm vào ‘trưởng bối làm quản lý cấp cao trong tập đoàn Đường Tống’ nữa.

Hắn hoàn toàn có thể tự tổ chức tụ hội.

Lợi dụng lực ảnh hưởng của quốc tế Tinh Phong, tụ tập các mối quan hệ đến.

Không cần phải chạy đi tham gia đủ loại yến tiệc, dạ hội.

Đường Tụng bắt đầu nhìn vấn đề ở một góc độ khác, chỉ cảm thấy tư duy sáng tỏ hơn không ít.

Nội tâm cũng dần dần có ý tưởng.

Sau đó, Đường Tụng lại mở nhà kho, bắt đầu phân loại và chỉnh lý đạo cụ.

Còn một tấm ‘thẻ tạo nhiệm vụ’, cần sử dụng ngay.

Trái cây sức chịu đựng cũng rất quý giá.

Nhưng bởi vì yêu cầu nghỉ ngơi, làm việc và rèn luyện có quy luật, nên vẫn chưa kịp sử dụng.

Cái này cần phải cho vào lịch trình.

Hạt giống hoa thiện ý thì không cần phải nói, trực tiếp tăng 6% tiến độ.

Mình vẫn hơi thiếu chú ý đến Thu Thu.

Mấy ngày tiếp theo, phải tiếp xúc nhiều hơn với nàng.

...

Chủ nhật, ngày 20 tháng 11 năm 2022.

Đường Tụng dậy từ sớm.

Rèn luyện, ăn cơm, rửa mặt, hoàn thành nhiệm vụ học tập.

10 giờ sáng.

Đường Tụng mở nhà kho, chọn ‘thẻ tạo nhiệm vụ’ và sử dụng.

“Keng, đang khởi tạo nhiệm vụ chi nhánh...”

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘Thu Thu gặp khó’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Vì bồi dưỡng Hạt giống hoa thiện ý tốt hơn, Thu Thu vội vàng tìm kiếm phòng cho thuê, vì thế đã nhượng bộ rất nhiều, cuối cùng thuê được một gian phòng 601 tòa số 4 trang viên Đại Thông. Nhưng khi vào ở, nàng lại gặp phải vấn đề khó khăn, mời trợ giúp nàng xử lý.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Xem xong, Đường Tụng thầm giật mình.

Hai ngày nay, Thu Thu đều chia sẻ hình ảnh và video của hạt giống hoa cho mình.

Cũng không nghe nàng nói đến chuyện thuê nhà.

Nhưng nói cho cùng vẫn là do hấn quá không quan tâm đến nàng.

Một đạo cụ quý giá như ‘Hạt giống hoa thiện ý’, nên quan tâm nhiều hơn mới đúng.

Đường Tụng cầm điện thoại lên.

Mở wechat của Thu Thu, rồi gọi qua.

Tiếng chuông vang một lúc lâu mà không được kết nối.

Dần dần, Đường Tụng thấy hơi lo lắng.

Cúp máy.

Hấn lập tức gọi cho Trương Linh Linh.

Lần này kết nối rất nhanh.

Tiếng cười hì hì của Trương Linh Linh truyền đến: “Alo, Đường Tụng, có phải lại nhớ tôi rồi không?”

Đường Tụng không đùa với nàng, hỏi: “Linh Linh, cô có ở cùng Thu Thu không?”

“Không, hôm qua bọn tôi vừa thuê nhà, tôi đang thu dọn đồ đạc ở ký túc xá, còn Thu Thu thì hộ tổng chòi non qua bên đó trước, thuận tiện quét dọn vệ sinh luôn.”

Nghe vậy, nội tâm vừa bình tĩnh lại của Đường Tụng lại thấy lo lắng: “Tôi không liên lạc được với Thu Thu, cô gửi địa chỉ nhà thuê cho tôi, tôi qua đó xem sao.”

Trương Linh Linh thấy giọng nói của hắn có hơi gấp, liền an ủi: “Cũng được. Đừng lo, nơi đó là tiểu khu cao cấp, không có chuyện gì đâu. Hai ngày nay chúng tôi vẫn luôn đi xem nhà, tối qua mới ký hợp đồng. Chắc là Thu Thu bận quá, quên sạc pin điện thoại thôi. Cô ấy thường như vậy, tôi cũng quen rồi.”

Đường Tụng ‘ừm’ một tiếng, cúp máy.

Lái xe đến trang viên Đại Thông.

Chương 482: Lừa gạt

Trang viên Đại Thông nằm ở khu Hoa Tân của Yến Thành.

Cách khu đại học chỉ 1km, là tiểu khu cao cấp hiếm khi ở quanh đây.

Chung quanh có đầy đủ mọi thứ, từ bệnh viện, tàu điện ngầm, trung tâm thương mại...

Xanh hoa trong tiểu khu rất không tệ.

Giá nhà vẫn tăng cao không giảm, rất ít người ở đây cho thuê nhà.

Tòa số 4 nằm ở sát đường phía nam, phía trước thông suốt.

Nhà bên trong được chia làm hai, một tầng hai căn, đối xứng nhau, đều 160 mét vuông.

Phòng 601, trong phòng khách có ánh nắng sáng sủa.

Sắc mặt Thu Thu khó coi nhìn bạn học Phạm Thần Ngụy ở đối diện.

Chủ nhà này đã chủ động liên hệ với nàng.

Nói là nhìn thấy tin tức từ nơi khác.

Căn nhà 160 mét vuông này rất tốt, dựa theo giá thị trường, ít nhất phải 7000 NDT một tháng.

Làm một người có hơn 400.000 fan, thu nhập của nàng cũng không cao.

Thỉnh thoảng đi quảng cáo cho các cửa hàng, vừa đủ để bù vào phí mở rộng.

Thu nhập chủ yếu là livestream.

Nhưng bởi vì tính cách và tác phong, nên phòng livestream không có các đại ca thường trú.

Nhất là hai tháng gần đây, nàng không có quá nhiều tâm tư làm việc, nên thu nhập vẫn luôn giảm xuống.

Ngoại trừ tiền lương trợ lý của Trương Linh Linh, thường ngày nàng cũng tiêu xài khá nhiều.

Thường xuyên phải mua đủ loại đạo cụ và trang phục để quay chụp.

Với lại, lúc trước còn mua trả góp chiếc Ninja 400 kia.

Đến giờ, tiền tiết kiệm của nàng chỉ hơn 20.000.

Thuê một căn nhà như này là hơi khó, hoặc có thể nói là xa xỉ.

May mắn là, chủ nhà là một người rất thông tình đạt lý, châm chước đến khó xử của nàng.

Chủ động biểu thị, có thể cho nàng thuê tầng trên, tiền thuê sẽ giảm xuống.

Lúc này Thu Thu mới kéo Trương Linh Linh, vội vàng đi xem nhà.

Chủ nhà là một cô gái xinh đẹp khoảng 30, thái độ rất nhiệt tình và thân thiết.

Điều này làm nàng yên tâm hơn một chút.

Xem nhà xong, hai người đều rất hài lòng.

Vị trí tốt, rất thích hợp nuôi trồng.

Thiết bị cũng rất mới, lại trẻ trung, rất phù hợp với thẩm mỹ của các nàng.

Tầng trên có một phòng vệ sinh riêng và hai phòng ngủ.

Phòng ngủ chính hướng nam có một cái giường rộng 2 mét, đủ để nàng và Trương Linh Linh ngủ chung.

Phòng ngủ còn lại có thể cải tạo thành phòng livestream, hoàn cảnh tốt hơn ký túc xá rất nhiều.

Chủ nhà còn hứa hẹn, sẽ không quảng cáo cho thuê tầng dưới, chỉ là thỉnh thoảng mình hoặc người thân sẽ đến ở.

Nhưng tiền thuê là 4000 một tháng, yêu cầu trả nửa năm một.

Hai người thương lượng một phen.

Cuối cùng vẫn quyết định thuê.

Các nàng rất thích nơi này, rất hài lòng.

Trên tiền thuê, Thu Thu chủ động chịu 3000, Trương Linh Linh 1000.

Thanh toán cho chủ nhà 28.000 NDT xong.

Hai người xem như hết sạch tiền.

Sáng sớm hôm nay, nàng tràn đầy phấn khởi, mang mầm non và công cụ trồng trọt đến nhà mới.

Bận rộn hơn 2 tiếng, cuối cùng cũng quét dọn xong.

Đang định lên mạng mua một ít đồ dùng hàng ngày, rồi trang trí nhà cửa.

Không ngờ đối phương trực tiếp mở cửa bằng vân tay.

Nghênh ngang đi vào, còn nói sau này sẽ ở dưới lầu.

...

Trong phòng khách yên tĩnh.

Phạm Thần Ngụy chống khuỷu tay lên đầu gối, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Hắn mặc áo khoác nỉ, quần thường.

Tướng mạo anh tuấn, thân hình cao to.

Ánh mắt nhìn về phía Thu Thu tràn đầy nóng bỏng.

Hắn đúng là thêm vị đại mỹ nữ này từ lâu.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, nói: “Thu Thu, cậu và chủ nhà ký hợp đồng, chỉ thuê tầng trên thôi. Chúng ta dù sao cũng là bạn học, dù không cùng lớp nhưng cũng coi như là người quen. Tôi ở dưới lầu, là hợp lý hợp pháp, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với cậu. Hơn nữa còn có thể chiếu cố lẫn nhau, thỉnh thoảng cùng làm cơm, xem phim, tâm sự, không phải rất tốt sao?”

“Tôi không muốn nói chuyện, chờ chủ nhà đến rồi tính.”
Thu Thu cắn môi, nắm chặt tay lại.

Đúng lúc này.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Ngay sau đó, chủ nhà chị Trần ăn mặc thời thượng đi vào.

Chị Trần gật đầu với hai người, trên mặt không có vẻ khác thường nào.

“Chị Trần...” Thu Thu vội vàng đứng lên, đang định chất vấn đối phương, vì sao lại cho thuê tầng dưới.

Phạm Thần Ngụy lại trực tiếp đứng lên, cười nói với chị Trần: “Chị dâu, mau qua ngồi đi. Vị khách trọ này của chị có vẻ như có chút ý kiến với em, không chào đón em ở đây.”

Nghe thấy xưng hô này, Thu Thu lập tức cứng lại.

Nàng vốn cho rằng, Phạm Thần Ngụy biết nàng thuê ở đây, nên cố tình tìm chủ nhà để thuê lại.

Nhưng không ngờ hai người này lại là họ hàng thân thích.

Nàng cũng không ngốc, lập tức đoán được chân tướng.

Sắc mặt trở nên tái nên.

Phạm Thần Ngụy nhún vai: “Vị này là vợ của anh họ tôi, Trần Như Mộng. Tôi đã nói rồi, tôi ở đây là hợp lý hợp pháp.”

Chị Trần lại ngồi đối diện Thu Thu, cau mày nói: “Tiền thuê có ý gì? Chúng ta đã nói rồi, cô thuê tầng trên, bên dưới thì tôi hoặc người nhà sẽ đến ở. Nếu như không phải vậy, sao có thể 4000 một tháng.”

Thu Thu há to miệng, nhìn hai người đang hát đôi trước mắt.

Sắc mặt càng ngày càng khó coi, bộ ngực sung mãn phập phồng một trận.

Loại tình huống này, nàng đúng là không có cách nào.

Nhưng ở chung với Phạm Thần Ngụy, vậy thì tuyệt đối không thể.

Nàng áp chế lửa giận nói: “Chị Trần, nếu là vậy, tôi không thuê nữa, cũng không cần tiền thế chấp, chỉ trả tôi tiền thuê nửa năm là được.”

Chị Trần mỉm cười, lấy hợp đồng ra.

Chỉ chỉ với Thu Thu: “Trên hợp đồng có ghi, nếu trả nhà vì nguyên nhân bên khách trọ, vậy sẽ không trả tiền thuê và tiền thế chấp. Nếu như vì nguyên nhân bên tôi, hoặc là muốn mua bán, vậy sẽ bồi thường gấp đôi. Nhắc thêm một câu, hợp đồng có nói, cô không thể cho người khác thuê lại.”

Thu Thu lập tức ngẩn người.

Lúc này mới nhớ ra, hình như có điều khoản như vậy thật.

Các nàng là hai sinh viên năm 4, đều là lần đầu đi thuê nhà.

Hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, không cân nhắc được hết.

Khi đó chỉ cảm thấy vị chủ nhà này rất nhiệt tình và hào phóng.

Cộng thêm trò chuyện rất vui vẻ.

Nên các nàng cũng không do dự, trực tiếp ký hợp đồng.

Nghĩ tới đây, Thu Thu nắm chặt tay lại, nội tâm rất tự trách.

Phạm Thần Nguy mở miệng nói: “Thu Thu, cậu nên ở lại đây thì hơn, hoàn cảnh nơi này gấp trăm lần ký túc xá, cũng có lợi cho cậu khi quay video và livestream. Đúng rồi, còn nhớ lần trước tôi nói gì không? Có muốn ký kết với cơ cấu MCN chính quy, hoặc vào giới giải trí phát triển không?”

Hắn chỉ chỉ Trần Như Mộng: “Anh họ và chị dâu của tôi đều làm việc ở giải trí Tỉnh Thành. Công ty này không chỉ có nghiệp vụ MCN nổi tiếng toàn quốc, mà còn đang mở rộng sang mảng điện ảnh. Nếu cậu đi qua, nhất định sẽ giúp cậu tranh thủ đãi ngộ tốt nhất.”

Nói xong, Phạm Thần Nguy lại nhìn Thu Thu như đã tính kỹ.

Đối phương dù sao cũng chỉ là một hot girl mạng.

Hắn rất có lòng tin với điều kiện mình đưa ra.

Lại nói, bản thân hắn cũng không kém, dáng người và tướng mạo đều rất xuất chúng, trong nhà cũng không thiếu tiền.

Trần Như Mộng gật đầu phụ họa nói: “Nếu Thần Nguy đã mở miệng, vậy tôi tự nhiên sẽ giúp một tay.”

“Không cần.” Sắc mặt Thu Thu hơi tái, nhưng vẫn kiên định nói: “Tôi chắc chắn sẽ không ở nơi này.”

Chương 483: Mầm non khỏe mạnh

Cửa đông trang viên Đại Thông.

Đường Tụng đăng ký xong, cười nói: “Ông anh, tôi mới đến lần đầu, có thể dẫn đường cho tôi không?”

“Chuyện này...” Nhân viên an ninh nhìn chiếc Bentley và biển số xe chói mắt của hắn, liền gật đầu nói: “Không có vấn đề.”

Nói xong liền leo lên xe tuần tra chạy bằng điện, dẫn Đường Tụng đi đến trước tòa nhà số 4.

Đường Tụng dừng xe xong, liền móc một tấm thẻ đỏ xăng trị giá 1000 NDT ra vào đưa qua.

“Ông anh, có thể mở cửa giúp tôi không? Bạn tôi đang bận, không tiện xuống.”

Nhân viên vô thức đưa tay tiếp nhận.

Sau khi thấy rõ đồ trong tay, lập tức kích động, lại hơi chần chờ.

Chuyện này không phù hợp với quy định.

Lại nhìn Đường Tụng mang khí chất cao quý xuất chúng, lại nhìn xe sang của hắn một chút.

Vẫn thản nhiên nhét thẻ xăng dầu vào túi, rồi lấy thẻ ra mở cửa.

Đường Tụng nói tiếng cảm ơn, cất bước đi vào.

Ngôi thang máy lên tầng 6.

Đi đến trước cửa phòng 601, nhấn chuông.

...

Phạm Thần Nguy nghe thấy Thu Thu nói vậy, lập tức xụ mặt.

“Thu Thu, cậu phải nghĩ kỹ, nếu không ở, tiền thuê cũng không lấy lại được đâu.”

“Vậy thì không cần.” Thu Thu rất quả quyết.

Thực sự không được thì đi vay tiền thuê một nơi khác.

Dù sao nàng cũng có thu nhập, không cần quá lo lắng về vấn đề này.

Đơn giản chỉ là mất 30.000 mà thôi.

Nàng tuyệt đối không ở chung với tên Phạm Thần Nguy này.

Với tâm tư này của đối phương, khó đảm bảo sau này sẽ không lắp camera ẩn trong phòng nàng hoặc nhà vệ sinh.

“Ha ha.” Phạm Thần Nguy còn định nói gì đó.

Leng keng... tiếng chuông cửa vang lên.

Cắt đứt bầu không khí vi diệu giữa ba người.

“Ai vậy?!” Phạm Thần Nguy tức giận kêu lên, tựa như phát tiết nóng giận trong lòng.

“Mở cửa.” Giọng nói lạnh lùng kèm theo không thể nghi ngờ.

Nghe thấy giọng nói này, Thu Thu hơi sững sờ, còn hoài nghi mình nghe nhầm.

Sao Đường Tụng có thể xuất hiện ở đây được.

Chắc là giọng nói hơi tương tự thôi.

“Móa, tên ngu xuẩn nào nói chuyện ngang như vậy?” Phạm Thần Ngụy đứng lên đi mở cửa.

Trần Như Mộng nhíu mày, kéo tay hắn nói: “Đừng kích động, có thể là hàng xóm.”

Trần Như Mộng đi đến trước cửa, nhìn vào mắt mèo.

Trên mặt lập tức đỏ lên.

Quá đẹp trai!

Đường Tụng ở bên ngoài mặc một bộ âu phục đen, cổ áo sơ mi hơi mở.

Môi mỏng mũi thẳng, làn da trắng lạnh, biểu cảm lạnh lẽo.

Trên người mang theo cỗ khí chất cao quý đặc biệt.

Đột nhiên xuất hiện trong mắt mèo, làm Trần Như Mộng hơi thất thần.

Trần Như Mộng lắc lắc đầu, nhu hòa hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tôi tìm Tiền Thu Thu.”

Hắn vừa dứt lời, Thu Thu đã kích động đứng lên.

Vậy mà lại là Đường Tụng thật!

Nàng chạy chậm ra cửa.

Kéo Trần Như Mộng còn đang nhìn trộm, rồi mở cửa ra.

Trong hành lang, đèn đuốc sáng trưng.

Đường Tụng mặc âu phục đen đứng tại đó.

Hắn còn lóa mắt hơn ánh đèn gấp trăm lần.

Thu Thu nhất thời hơi thất thần, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn.

Đường Tụng thấy nàng không sao, lúc này mới yên tâm.

Vỗ đầu nàng một cái, nghiêm túc nói: “Sao lại tắt máy? Tôi và Linh Linh đều không liên lạc được.”

Thu Thu lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng móc điện thoại trong túi quần jean ra.

Mở khóa, màn hình không sáng.

Nàng cúi đầu, nói nhỏ: “Tôi... sáng nay đi hơi vội, quên không sạc pin, xin lỗi.”

Nàng cũng không biết vì sao phải xin lỗi, đại khái là bởi vì nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Loại ánh mắt này, nàng chưa từng được nhìn thấy ở Đường Tụng.

Nàng không dám khẳng định, nhưng có cảm giác là hắn đang lo lắng cho mình.

Phạm Thân Ngụy cau mày nhìn một màn này.

Thản nhiên nói: “Anh chính là Thág Tư kia?”

Lúc trước hắn từng nghe Trương Linh Linh và Thu Thu thảo luận về tài khoản này.

Về sau cố tình điều tra một chút.

Nhìn hình tượng trong video, cũng là một cao phú soái, ở biệt thự, lái Porsche.

Vì lý do an toàn, hắn vẫn thu hồi tâm tư của mình.

Đường Tụng lại không thèm nhìn hắn dù chỉ một chút, cũng không có hứng thú trả lời.

Kéo tay Thu Thu, lôi nàng đến bên cạnh mình.

Mặt Thu Thu lập tức đỏ lên.

Tim đập rộn lên, thân thể hơi run nhẹ.

Thì ra đây chính là cảm giác khi được người mình thích nắm tay.

Nàng nhìn bóng lưng trước mắt.

Tất cả bàng hoàng và bất đắc dĩ đã biến mất sạch, chỉ cảm thấy mọi thứ đều không quan trọng nữa.

Nàng nhìn bàn tay nắm chặt của hai người.

Trong đầu xuất hiện gió nhẹ, ngày nghỉ, cỏ xanh, mây trắng...

Anh là độc nhất, không có chỗ nào mà không phải là anh.

Mầm non trên ban công tầng hai chột giã ra một chút, dáng cây càng khỏe mạnh hơn một chút.

Phạm Thần Ngụy cảm nhận được thái độ miệt thị của Đường Tụng, sắc mặt rất khó coi.

Trần Như Mộng thì kéo tay hắn, khuyên nhủ: “Đừng xúc động.”

Đường Tụng nhìn Thu Thu một chút, hỏi: “Gặp khó khăn gì sao?”

Thu Thu ngượng ngùng cắn cắn bờ môi, nhỏ giọng kể lại một lần.

Phạm Thần Ngụy lạnh lùng nói: “Hợp đồng đã nói rõ ràng, là cô trái với điều khoản trước, tự nhiên phải gánh chịu trách nhiệm.”

Đường Tụng vẫn lạnh nhạt như cũ, không để ý đến tên này.

“Đi thôi, chúng ta đưa mầm non đi trước, sau đó giải quyết chuyện này sau, tôi sẽ an bài.”

Nói xong liền kéo tay Thu Thu đi vào nhà.

“Ừm.” Sắc mặt Thu Thu đỏ ửng, biểu hiện rất ngoan ngoãn.

Rất nhanh, hai người đã đi từ tầng trên xuống.

Đường Tụng mang theo một cái túi to, Thu Thu thì ôm một chậu mâm non.

Hai người đi đến cửa.

Thì Phạm Thần Ngụy bị kích thích khi Đường Tụng miệt thị mình nhiều lần.

Lại nhìn khuôn mặt kia, cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Trực tiếp mắt lên: “Mẹ nó, giả bộ trang bức cái gì?”

Đường Tụng dừng bước, đưa mắt nhìn về phía Phạm Thần Ngụy.

Phạm Thần Ngụy đứng thẳng, khoe miệng cong lên, dùng ánh mắt khiêu khích đánh trả.

Thân là sinh viên khoa thể dục của đại học sư phạm Yên Thành.

Phạm Thần Ngụy rất tự tin với sức chiến đấu của mình, không hề để đối phương vào mắt.

Thậm chí còn có chút kích động muốn thử.

Phạm Thần Ngụy duỗi đôi tay nắm chặt ra, phát ra âm thanh ‘két két’.

Đường Tụng nhú mày, trực tiếp đưa tay phải, nắm lấy đôi tay kia.

Phạm Thần Ngụy ‘hừ’ một tiếng.

Cơ bắp trên hai cánh tay hở ra, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Vậy mà không rút tay ra được.

Phạm Thần Nguy nhìn về phía Đường Tụng bằng ánh mắt ngưng trọng.

Mẹ nó, khỏe như vậy?

Quá biến thái!

“Phạm Thần Nguy, miệng sạch sẽ một chút.” Thu Thu kéo tay Đường Tụng: “Chúng ta đi thôi, đừng chấp nhặt với loại người này, chúng ta mang mầm non về trước đã.”

Phạm Thần Nguy này cũng không phải là người an phận.

Với lại trong nhà mở một công ty, nên đám sinh viên khoa thể dục suốt ngày vây quanh tên này.

Phách lối đã quen.

Nàng lo lắng Đường Tụng bị trả thù.

Đường Tụng nhìn mầm non trong ngực nàng một chút, liền thả tay ra.

Phạm Thần Nguy nhe răng trợn mắt, lại không dám khiêu khích Đường Tụng nữa.

Nếu đánh nhau ở đây, mình nhất định sẽ thiệt.

Hắn liếc nhìn Thu Thu, nói: “Thu Thu, không thể không nói cô thật sự là nghĩ quẩn. Một nơi tốt như giải trí Tỉnh Thành mà còn không ký, sau này nhất định sẽ hối hận. A đúng rồi, sau này livestream nhớ chú ý đến bầu không khí trong phòng, khẳng định sẽ rất thú vị.”

Chương 484: Thương mại Lợi Phong

“Giải trí Tinh Thành?” Nghe thấy cái tên quen thuộc, Đường Tụng lẩm bẩm một câu.

Phạm Thần Ngụy cười nói: “Không sai, anh cũng làm TikTok, chắc cũng biết giải trí Tinh Thành nhỉ? Ở trong nước, giải trí Tinh Thành thuộc về công ty truyền thông MCN hàng đầu.”

“Tự nhiên là biết.” Đường Tụng gật đầu.

Mặc dù không có quyền khống chế, nhưng hắn vẫn là cổ đông lớn của công ty.

Trần Như Mộng nhìn hai người, nói: “Công ty chúng tôi đã bắt đầu tiến quân vào lĩnh vực điện ảnh. Không chỉ mua rất nhiều IP, còn có kế hoạch quay rất nhiều phim ngắn. Ngoài ra còn đầu tư hai bộ điện ảnh, nam nữ chính đều là minh tinh hàng đầu trong nước.”

Trần Như Mộng là nhân viên bộ phận quản lý.

Người thanh niên trước mắt này có ngoại hình cực kỳ tốt.

Loại soái ca cấp bậc này, chỉ cần lăng xê và lập hình tượng phù hợp, tuyệt đối sẽ hot.

Nếu như không có xung đột với Phạm Thần Ngụy, Trần Như Mộng cũng muốn ký đối phương.

Đường Tụng kinh ngạc nhìn vị chủ nhà này: “Cô là nhân viên giải trí Tinh Thành?”

Phạm Thần Ngụy đắc ý nói: “Anh họ tôi là quản lý bộ phận truyền hình điện ảnh, chị dâu tôi là tổ trưởng bộ phận quản lý. Trừ cái đó ra, tôi còn quen công tử nhà tổng giám đốc Thạch Kính Vũ của giải trí Tinh Thành. Thu Thu, cô căn bản là không biết mình bỏ lỡ cơ hội thế nào đâu.”

Thu Thu liếc nhìn Đường Tụng, ôm chặt chậu hoa trong ngực, không quan tâm nói: “Tôi không cảm thấy đây là cơ hội gì, hơn nữa loại người như cậu đúng là rất làm cho người ta chán ghét.”

Khóe miệng Phạm Thần Ngụy giật giật vài cái, lại xụ mặt nói: “Ha ha, sau này livestream thì cẩn thận một chút, có thể sẽ bị bạo lực internet đấy. Hi vọng cô có thể kiên trì, bảo trì tâm trạng tốt đẹp để livestream.”

Nghe thấy đôi phương uy hiếp, sắc mặt Thu Thu hơi đổi.

Hiện giờ, tình trạng vào nghề cực kém, với lại tiền lương phổ biến không cao.

Nàng và Trương Linh Linh thật sự muốn kinh doanh tài khoản này, xem nó như là sự nghiệp.

Với lại, năng lực của các nàng cũng rất yếu, thu nhập chủ yếu dựa vào livestream.

Nếu đôi phương làm như vậy thật, đúng là sẽ ảnh hưởng lớn đến các nàng.

Đường Tụng nhíu mày, hần nhận ra Thu Thu khẩn trương.

Đôi phương gánh chịu trách nhiệm làm vườn cho hần, hần đương nhiên không thể mặc kệ.

Liền đưa tay vỗ vỗ lưng nàng, nói: “Đừng lo, tôi sẽ xử lý chuyện này.”

Thu Thu nhìn ánh mắt chân thật của Đường Tụng, nội tâm vừa xúc động, vừa xấu hổ day dứt.

Cúi đầu nói: “Cảm ơn, đều tại tôi, gây thêm phiền cho anh. Anh vốn rất bận, còn phải quan tâm mấy việc vặt này, xin lỗi.”

Đường Tụng không nói gì thêm, quay người nhìn về phía chủ nhà chị Trần kia.

Hỏi: “Cô là nhân viên bộ phận quản lý của giải trí Tỉnh Thành? Trần Như Mộng? Chồng cô là quản lý bộ phận điện ảnh?”

“Làm sao? Cho rằng chúng tôi nói láo?” Phạm Thần Ngụy cười nói.

Đường Tụng không đề ý đến tên này.

Lấy điện thoại ra, tìm số của phó tổng giám đốc giải trí Tỉnh Thành là Lâm Phú Văn, trực tiếp gọi qua.

Lần trước đi họp cổ đông, vị phó tổng này đã tiếp đãi hẳn.

Song phương trai đôi danh thiếp, xem như là người quen.

Điện thoại vang hai lần liền kết nối.

Đường Tụng trực tiếp mở loa ngoài.

“Alo, Đường tiên sinh, chào buổi sáng.” Một giọng nam trung niên vang lên.

Trần Như Mộng nao nao.

Giọng nói này...

“Lâm tổng, có chuyện cần anh hỗ trợ.”

“Chờ chút!” Bên kia yên lặng một chút, truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Một lát sau, Lâm Phú Văn nói: “Đường tiên sinh, mời nói.”

“Anh biết Trần Như Mộng của bộ phận quản lý không?” Đường Tụng trực tiếp hỏi.

“Có biết, là vợ của Hà Xương bên bộ phận điện ảnh.”

“Tôi rất không hài lòng với năng lực và phẩm đức nghề nghiệp của họ, cho rằng họ không thể đảm nhiệm công tác, hi vọng công ty có thể cân nhắc đến vấn đề bọn họ đi hay ở.”

Lâm Phú Văn dừng lại giây lát, trịnh trọng nói: “Đường tiên sinh yên tâm, chuyện này tôi sẽ câu thông với lãnh đạo của họ, cho anh một câu trả lời hài lòng.”

“Được, làm phiền rồi.”

Cúp máy.

Đường Tụng nhét điện thoại vào túi, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Dù hẳn không tiến vào ban giám đốc, không thể can thiệp vào quyết sách thường ngày của công ty.

Nhưng dù sao hẳn cũng là cổ đông lớn của công ty.

Có được một phiếu phủ quyết và quyền chất vấn trong các hạng mục lớn.

Những quản lý cao cấp kia, chỉ cần có đầu óc thì chắc chắn sẽ không đắc tội với hắn vì hai quản lý trung tầng.

Phạm Thần Ngụy thầm giật mình, ánh mắt lấp lóe nhìn Đường Tụng.

Trong đầu có suy đoán không tốt.

Sắc mặt Trần Như Mộng tái nhợt, hỏi: “Vừa rồi là... Lâm Phú Văn Lâm tổng?”

Vị phó tổng này phụ trách marketing, mua sắm, tài vụ... là một nhân vật rất có quyền lực.

“Đại khái là vậy, ngày mai cô sẽ biết.”

Trần Như Mộng khô khốc nói: “Tôi có thể trả tiền thuê và tiền thế chấp cho Thu Thu ngay bây giờ.”

Đường Tụng từ chối cho ý kiến, chỉ mỉm cười.

Sau đó trực tiếp cầm túi lên, dẫn Thu Thu rời đi.

Trần Như Mộng duỗi tay, nhưng lại không biết nói gì.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Sau đó lại quay đầu nhìn Phạm Thần Nguy, xét cho cùng thì đều là do Phạm Thần Nguy mà ra.

“Thần Nguy, nên làm gì bây giờ?”

Chồng của cô đã phấn đấu nhiều năm trong giải trí Tỉnh Thành, tất cả mạng lưới quan hệ đều ở nơi đó.

Chức vị quản lý này, lương một năm cũng mấy trăm ngàn.

Phần công tác này hết sức quan trọng.

Ánh mắt Phạm Thần Nguy lấp lóe, có chút xấu hổ.

Hắn biết ‘Tháng Tư’ này là người có tiền.

Ở biệt thự, lái xe sang.

Nhưng không ngờ đối phương lại quen biết lãnh đạo giải trí Tỉnh Thành.

Hắn cắn răng nói: “Chị dâu yên tâm, hai ngày này em sẽ tìm bạn bè, tổ chức một buổi tụ tập, Hẹn Thạch Thừa Vận ra ngoài chơi, dù sao cha cậu ta cũng là tổng giám đốc, chỉ cần mở miệng, vậy công việc của anh chị sẽ không có vấn đề.”

“Nếu như cậu ta không đáp ứng, hoặc là không giải quyết được thì sao?” Trần Như Mộng hỏi.

Từ thái độ vừa rồi của Lâm tổng, có thể thấy thân phận của vị Đường tiên sinh kia không tầm thường.

Phạm Thần Nguy nói: “Vậy thì đến thương mại Lợi Phong nhà em làm, em sẽ nói với cha, có thể tranh thủ cho anh họ một chức vị quản lý cấp cao.”

“Được rồi, vậy chị nói với anh họ em trước, để anh ấy chuẩn bị tâm lý.” Trần Như Mộng thở sâu, cũng không dây dưa nữa.

Việc đã đến nước này, nên làm là dùng tổn thất.

Trần Như Mộng chịu giúp sức Phạm Thần Nguy, cũng là vì nhà cậu em họ này rất giàu.

Với lại, thương mại Lợi Phong cũng là một nơi không tệ.

Chương 485: Bảo Nguyệt, Bảo Nguyệt

“Đó là tất cả mọi chuyện.”

“Linh Linh, không cần lo lắng, Đường Tụng đã xử lý rồi.”

“Được, vậy chúng ta gặp ở công trường.”

“Bái bai.”

Cúp máy.

Thu Thu cẩn thận từng li từng tí mà trả điện thoại cho Đường Tụng.

Nhích mông, sửa sang lại cổ áo khoác.

Nhịp tim vẫn không thể bình phục.

Đây chính là ghế lái phụ trên xe Đường Tụng.

Không ngờ nàng lại có cơ hội ngồi lên, xem như là mở khóa một thành tựu mới.

Với lại, lúc ở trên lầu, bọn họ còn dắt tay.

Sắc mặt Thu Thu đỏ lên, ánh mắt hơi trôi đi.

Liếc trộm Đường Tụng đang lái xe.

Góc nghiêng hoàn mỹ.

Nhìn thế nào cũng không đủ.

“Không cần lo lắng, cứ yên tâm đi học, trồng hoa, livestream như bình thường là được, còn lại cứ để tôi xử lý.”
Đường Tụng an ủi một câu.

Thu Thu vội vàng dời mắt đi, mười ngón tay giao nhau, đặt trên đầu gối: “Cảm ơn, hôm nay may mà có anh, tôi sẽ tìm nhà khác, chăm sóc tốt cho... hạt giống của chúng ta.”

Nói xong câu cuối cùng.

Nàng như dùng hết sức lực toàn thân, cả người mềm nhũn trên ghế, hơi thở hơi gấp rút.

Đường Tụng nghĩ nghĩ, nói: “Tôi có một căn nhà ở Vân Thanh Uyển đối diện trường các cô, lát nữa sẽ mang hai người qua xem, nếu không có vấn đề thì vào ở đó luôn đi.”

“A?” Thu Thu khẩn trương nói: “Cái này... Chúng tôi ở đó, có phải là hơi bất tiện không?”

“Không sao, dù sao tôi cũng không ở chỗ đó.”

“Tôi đã từng vào Vân Thanh Uyển, rất ít nhà cho thuê, nhà 3 phòng đại khái phải 5000 NDT một tháng.”

Đường Tụng hiểu ý của nàng, nghiêng đầu nhìn nàng một chút.

Cười nói: “Không cần tiền thuê, nếu như cô có thể chăm sóc tốt cho chậu hoa kia, tặng cho cô luôn cũng được.”

Đối với hắn mà nói, một căn nhà hơn 3 triệu, còn lâu mới bằng 6% tiến độ.

Thu Thu ngẩn người, vội vàng lắc đầu nói: “Như vậy sao được, quá quý giá.”

Nàng do dự một chút, mặt ửng đỏ nói: “Hay là... chờ cây ra hoa, chúng ta đi chơi một ngày nhé? Nghe nói thành cổ ở huyện Định rất thú vị, tôi vẫn muốn đến đó chơi một lần.”

“Được.”

Bởi vì rất gần, nên chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Chờ một lát, Trương Linh Linh xách túi xách, chạy chậm đến cổng trường.

Đường Tụng mở cửa sổ, ấn còi.

Thu Thu cũng vẫy vẫy tay với nàng.

Trương Linh Linh ngẩn người, đứng đánh giá chiếc Bentley một trận.

Lại nhìn hai người ngồi trong xe.

Mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nói: “CMN! Bentley GTC? Cái biển số này! Đường tổng! Anh đúng là thâm tàng bất lộ nha!”

Đường Tụng vỗ vỗ tay lái, nói đùa: “Công cụ thay cho đi bộ thôi, không đáng nhắc đến.”

Trương Linh Linh liêm liêm bờ môi, giơ ngón tay cái lên nói: “Trâu! Tôi thừa nhận, trước kia còn xem thường thực lực của anh!”

Tiếp đó, nàng lại nói nhỏ bên tai Thu Thu: “Thu Thu, mình hơi béo, chỗ ngồi sau hơi chật. Dáng người cậu rất tốt, lại gầy như vậy, hay là cậu ngồi sau đi nhé?”

“Nếu tình từ độ dày, hẳn là cậu gầy hơn đây.” Thu Thu uốn 34D của mình lên, lại bị dây an toàn siết chặt, tạo thành một khe rãnh rất sâu.

Trương Linh Linh thở dài: “Được rồi, cậu ngực to, cậu có lý!”

Nói xong liền ủ rũ leo lên xe.

Ngay sau đó, lực chú ý của nàng bị hấp dẫn bởi nội thất xa hoa trong xe.

Tò mò sờ cái này, nhìn cái kia, bắt đầu trò chuyện về cảm nhận xe với Đường Tụng.

...

Địa sản An Gia, cửa hàng đường Kiến Nam.

Đường Tụng thuận lợi lấy được hợp đồng mua bán, chúng nhận bất động sản, hóa đơn và chìa khóa.

Trở lại xe.

Trương Linh Linh đang trò chuyện với Thu Thu liền hưng phấn hỏi: “Đường Tụng, anh còn có nhà ở Vân Thanh Uyển?”

Đường Tụng lắc lắc túi văn kiện trong tay, trực tiếp đưa qua.

Trương Linh Linh vội vàng cầm lấy, mở ra xem một chút.

Không ngừng ‘chặc chặc’ cảm thái.

“122 mét vuông, thang máy độc lập, căn nhà này phải hơn 3 triệu nha.”

“Tòa số 1 à, tôi nhớ nó nằm ở phía nam, lần này Thu Thu nhất định sẽ vui vẻ chết.”

...

Vân Thanh Uyển.

Ba người đi thang máy lên tầng 7.

Đi vào hành lang rộng rãi sáng tỏ.

Đối diện là một cánh cửa màu xám đen, mang theo khóa vân tay và mật mã.

Nhìn trông rất cao cấp.

“Mật mã là 209016, hai người có thể đổi.” Đường Tụng điền mật mã, mở cửa đi vào.

Trương Linh Linh và Thu Thu vội vàng đi theo.

Nhất thời, hai mắt sáng lấp lánh.

Nội thất và thiết bị rất cao cấp, hơn xa sự tưởng tượng của các nàng.

Toàn bộ vật dụng trong nhà đều mang màu xám trắng, phong cách rất đặc biệt.

Trần đầy hơi thở nghệ thuật và thời thượng.

Đèn thủy tinh to, sô pha đám mây, sàn gỗ xịn...

Ban công hướng nam, phòng vệ sinh tách rời, nhà bếp mở hình chữ U...

Toàn bộ đồ dùng đều đầy đủ, hơn nữa còn toàn là hàng cao cấp.

Phòng ngủ chính có cửa sổ sát đất, đèn to hình tròn như ảo mộng, giường to 2 mét...

Xem một vòng.

Trương Linh Linh và Thu Thu đều tròn mắt.

Các nàng dù không hiểu nhiều, nhưng vẫn có thể nhận ra các nhãn hiệu cao cấp.

Chỉ là một bộ đồ làm bếp, cũng đã hơn chục ngàn rồi.

“Cái này...” Thu Thu và Trương Linh Linh liếc mắt nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Nhà, khẳng định là cực thích, nhưng mà cứ vào ở như vậy thì có hơi không biết xấu hổ.

Đường Tụng ngồi trên ghế salon: “Nơi này dù không rộng lắm, nhưng cũng khá thoải mái. Ánh nắng rất tốt, nam bắc thông suốt, rất thích hợp để trồng cây. Chiều này hai người dọn vào luôn đi.”

Trương Linh Linh vỗ vỗ bộ ngực thường thường không có gì lạ, có chút xấu hổ nói: “Chuyện này... Đường tổng, anh không lấy tiền thì chúng tôi có chút áy náy. Hay là... tôi và

Thu Thu bồi thường bằng thịt đi, nếu anh cần, lúc nào cũng ok.”

Nghe vậy, Đường Tụng lập tức lên tinh thần.

Vẫy tay với hai người, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy hôm nay đi, ai đến trước? Hoặc là cùng lên cũng được, giường nơi này rộng 2 mét, ba người nằm vẫn ok.”

Hai cô gái còn chưa thấy việc đời lập tức đỏ mặt.

Liếc mắt nhìn nhau, ấp úng một lúc lâu.

Thu Thu nhỏ giọng nói: “Tôi đi chăm sóc mầm non, hai người trò chuyện đi.”

Nói xong liền bước nhanh đi.

Trương Linh Linh thè lưỡi, nói nhỏ: “Anh hiểu lắm rồi, tôi nói bồi thường thịt, là làm thịt cho anh ăn. Tôi làm thịt bò kho tương rất ngon, Thu Thu làm món thịt xào ớt cũng rất tuyệt. Nếu anh muốn ăn, lúc nào cũng ok.”

Đường Tụng đang định trêu đùa vài câu với nàng, âm thanh nhắc nhở đột nhiên vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Liều Bảo Nguyệt’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 1.”

‘Liều Bảo Nguyệt’ độ trưởng thành +10.

‘Liều Bảo Nguyệt’ sức chịu đựng +3.

‘Liều Bảo Nguyệt’ nhanh nhẹn +3.

‘Liều Bảo Nguyệt’ nhận được thời trang ‘ánh trăng sáng nhạt’.

Đường Tụng mở giao diện, tiến vào trung tâm quản lý nhân vật.

Liều Bảo Nguyệt.

Trạng thái: Được cổ vũ ☺☹☺

Vị trí: Câu lạc bộ Spa LR. Map.

Trí lực: 88, sức chịu đựng: 58, nhanh nhẹn: 51.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 60/93.

Ưu điểm: Có lòng tự tin khá mạnh, tin tưởng bản thân có thể đảm nhiệm đủ loại nhiệm vụ và khiêu chiến, có nhận thức rõ ràng với năng lực và giá trị của bản thân... Giỏi phân tích vấn đề từ nhiều góc độ, lý tính, độc lập, có năng lực học tập và tò mò rất mạnh, không ngừng chủ động học tập kiến thức và kỹ năng mới, không ngừng nâng cao tổ chất tổng hợp của bản thân... Có nghị lực và ý chí khá mạnh, có ý thức trách nhiệm mãnh liệt với gia đình, xã hội và cảm giác sứ mệnh...

Khuyết điểm: Chưa đủ khả năng lãnh đạo, năng lực tổ chức, cân đối, quyết sách và câu thông còn kém, đôi khi quá cảm tính, không thể cân bằng giữa công tác, học tập và sinh hoạt...

...

Đế Đô.

Trên phòng cao nhất của câu lạc bộ Spa LR.

Liều Bảo Nguyệt chăm sóc da xong.

Liền nằm thoải mái trên giường mát xa.

Nàng liếc nhìn vị chị Kim mặc váy ngủ kiểu dáng cổ điển triều Hán ở bên cạnh.

Vẫn cứ cảm thấy hơi kỳ lạ.

Sáng sớm hôm nay, chị Kim liền kéo nàng đến câu lạc bộ cao cấp này.

Đầu tiên là an bài cho nàng một combo SPA toàn thân.

Lại trò chuyện và tâm sự với nàng hơn một tiếng.

Tặng nàng mấy món quà, còn giải đáp cho nàng rất nhiều hoang mang.

Cuối cùng báo cho nàng biết, chuyến huấn luyện ở tổng bộ đã chính thức kết thúc.

Điều này làm nàng cảm thấy hết sức quái dị.

Nhớ kỹ mấy ngày trước, khi huấn luyện sắp kết thúc thì vị chị Kim này cũng từng tìm nàng tâm sự.

Hi vọng nàng có thể ở lại tổng bộ thêm một thời gian, còn có rất nhiều thứ cần học tập.

“Bảo Nguyệt, Bảo Nguyệt.” Thư ký Kim gọi nàng hai câu, giọng điệu có chút hân hoan.

Khuôn mặt ôn nhu mang theo nụ cười yếu ớt.

Trong một tháng qua, Liễu Bảo Nguyệt chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười và thái độ này ở trên người đối phương.

Nhưng hôm nay lại kéo dài tận 3 tiếng.

Không thể tưởng tượng nổi.

Nàng ngồi dậy hỏi: “Chị Kim, có chuyện gì sao?”

Thư ký Kim vén sợi tóc nâu rủ xuống bên tai.

Ôn nhu nói: “Chiều nay em về Yên Thành đi, làm bạn với bạn trai mình một chút. Lát nữa chị dẫn em đi sửa lông mày, rồi đích thân trang điểm cho em.”

Chương 486: Ánh trắng sáng nhật

Đường Tụng ngẫm lại.

Ngày 20 tháng trước, là ngày Liễu Bảo Nguyệt chạy đến tổng bộ tập đoàn để huấn luyện.

Tiến vào xem nhiệm vụ.

Nhiệm vụ trưởng thành 1 đã chuyển sang màu xanh lá, chứng tỏ đã hoàn thành.

Ngoại trừ thuộc tính, còn ban thưởng một bộ thời trang mới.

Thời trang - Ánh trắng sáng nhật.

Bao gồm: Kẹp tóc cánh hoa ánh trắng, váy ánh trắng, dây chuyền đá quý ánh trắng, giày cao gót ánh trắng.

Hiệu quả: Mị lực +1, may mắn +1, sức chịu đựng +1.

Đặc tính thời trang: Khi tiếp xúc với ánh trắng, tất cả thuộc tính tăng gấp bội.

Chú: Nàng đứng dưới ánh trắng, giống như đang phát sáng, tôi rất rung động.

Đường Tụng thấy may mắn +1 thì không khỏi nở nụ cười.

Ngoài ra còn có đặc tính rất tốt.

Ở trong game, đây tuyệt đối là đạo cụ giới hạn.

Ngoài ra, nhiệm vụ trưởng thành 2 cũng đã sáng lên.

Nội dung: Quản lý vận doanh, trở thành quản lý trung tầng của Công Hiệt, làm quen hình thức điều hành, cơ cấu tổ chức, nghiệp vụ của công ty, tham gia vào quá trình vận doanh sản phẩm mới. Nâng cao năng lực phân tích số liệu, năng lực câu thông, năng lực tổ chức, năng lực lãnh đạo, chuẩn bị sẵn sàng cho chức vị cao hơn.

Ban thưởng: Độ trưởng thành +10, đạo cụ ‘thẻ sửa đổi đáng vẻ’.

Trong dự kiến.

Cơ bản là phù hợp với con đường ‘quản lý cấp cao’ của nàng.

Với năng lực của Liễu Bảo Nguyệt bây giờ, tin rằng nhiệm vụ này là không có vấn đề.

Khi Đường Tụng đắm chìm trong hệ thống.

Trương Linh Linh đứng ở nơi đó lại càng ngày càng lo lắng, thẹn thùng.

Vừa mới giải thích gượng ép về định nghĩa ‘bồi thường thịt’.

Đường Tụng lại ngồi im và nhìn chăm chăm vào nàng.

Khóe miệng còn mang theo ý cười như có như không.

Trên mặt mang theo vẻ hân hoan, chờ mong, hồi ức...

Để tim Trương Linh Linh đập như hươu chạy.

“Nụ cười ôn nhu như vậy, quả thực là vũ khí giết người! Đường Tụng có ý gì? Chẳng lẽ đang ám chỉ mình làm gì?”

Trương Linh Linh suy nghĩ lung tung một lúc.

Nhìn dáng người và khuôn mặt đẹp đến quá đáng của Đường Tụng.

Ngắm lại 8 múi cơ bụng và cơ liên sườn, cơ ngực của hắn.

Yết hầu liền nhấp nhô.

Mẹ nó, cái này ai chịu nổi!

Nàng bất tri bất giác đi đến sau lưng Đường Tụng.

Đỏ mặt nói: “Đường tổng, vì cảm ơn sự giúp đỡ của anh với hai người chúng tôi, tôi bóp vai cho anh nhé?”

Đường Tụng kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức nhếch miệng cười.

Nhìn đôi mắt trốn tránh của nàng, gật đầu nói: “Vậy thì làm phiền.”

Nói xong, hắn hơi dựa vào ghế salon.

Trải qua một thời gian tập luyện, dáng người của Trương Linh Linh đã đẹp hơn không ít.

Bụng dưới cơ bản là không có thịt thừa, mông cũng vênh cao, đường cong eo mông càng ngày càng đẹp.

Đáng tiếc là ngực vẫn như vậy.

Nếu như là Thu Thu, hắn dựa vào sau một chút, nhất định sẽ tiếp xúc được với hai quả bóng rỗ.

Trương Linh Linh nuốt nước miếng, nội tâm rất bồn chồn.

“Nam thần, đây là anh bảo tôi ra tay nhé, đừng trách tôi hèn mọn, Trương Linh Linh tôi đang giúp anh thôi.”

Xây dựng tâm lý xong, nàng liền đưa tay lên vai Đường Tụng, vắt đầu đấm bóp.

“Móa! Cơ bắp quá tuyệt vời! Bả vai rộng quá!”

Trương Linh Linh vừa cảm thán, đôi tay cũng bắt đầu hoạt động ở phạm vi rộng hơn.

Tay phải xoa xoa bóp bóp cánh tay của hắn.

Tai trái lén lút dừng lại ở vị trí xương quai xanh của Đường Tụng.

Lại dùng bụng dưới của mình đụng vào cơ bắp cường tráng trên lưng hắn.

Trương Linh Linh cúi đầu, nhìn qua từ bên cạnh.

Góc nghiêng của Đường Tụng có thể xưng là hoàn mỹ.

Cộng thêm hôm nay mặc âu phục, khí chất trên người khiến người ta không thể không khép chặt chân.

Cảm nhận được nhiệt độ và mùi hương trên người hắn.

Trương Linh Linh bắt đầu hít thở dồn dập.

Chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, hạ lưu vô sỉ.

Vô thức dán chặt hơn một chút, nhẹ nhàng cọ xát vài cái.

Có một loại cảm giác thoải mái khi chiếm hữu và sàm sỡ nam thần.

Đề nàng không thể tự kiềm chế.

Đường Tụng cảm giác được gì đó, lông mày hơi nháy lên.

Đóng giao diện hệ thống lại.

Vỗ vỗ tay nàng.

Trương Linh Linh ‘A’ một tiếng, vội vàng thu hồi bàn tay ‘hèn mọn’ của mình.

Trong mắt mang theo sợ hãi và có tật giật mình.

Thu Thu thò đầu ra từ ban công, lo lắng hỏi: “Linh Linh, sao thế?”

“Không... không sao.” Giọng nói của nàng hơi run rẩy, gương mặt vừa đỏ vừa nóng.

Nội tâm thầm mắng mình quá vô sỉ.

Đường Tụng đứng dậy, cười nói: “Thật ra tôi mát xa rất tốt, hai người có muốn thử không?”

Nghe hẳn nói vậy, Thu Thu lập tức rút đầu trở về.

Trương Linh Linh rất muốn kêu lên ‘Come on’.

Nhưng lại sợ mình không chịu được, làm trò hề cho người ta.

Hơn nữa nàng còn chưa ưng ý với dáng người của mình, hôm nay không đeo đệm ngực, sợ Đường Tụng sẽ ghét bỏ.

“Hay là... để mấy ngày nữa nhé?” Nàng nói nhỏ một câu.

“Được thôi!”

...

Đế Đô.

Câu lạc bộ Spa HR.

Sửa lông mày xong, thư ký Kim bắt đầu ra tay.

Giúp Liễu Bảo Nguyệt trang điểm.

Tiếp đó lại đưa nàng đến một phòng quần áo độc lập.

Một bộ quần áo rực rỡ nằm ngay trên bàn ở giữa phòng.

Nó đang tản ra màu xanh nhạt rực rỡ.

Giày cao gót, váy, đồ lót, áo, dây chuyền, kẹp tóc.

Liễu Bảo Nguyệt nhất thời choáng váng: “Đẹp qua!”

“Đây là quà của em, là bạn trai em chuẩn bị cho em. Chuẩn bị rất lâu đấy, là đặt riêng cho em.”

Thư ký Kim nhìn bộ quần áo kia, trong mắt lóe lên một tia hâm mộ không dễ phát hiện.

Rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Liều Bảo Nguyệt chớp chớp mắt, khó tin nói: “Đây là... Đường Tụng tặng cho em? Nhưng sao lại ở chỗ của chị?”

Thư ký Kim nói: “Có thể là vì tạo bất ngờ đi, dù sao anh ấy cũng thích em như vậy.”

Liều Bảo Nguyệt hơi đỏ mặt.

Đưa tay sờ vào chiếc váy.

Xúc cảm mềm mại, bóng loáng, tinh tế, rất thoải mái, rất cao cấp.

Lại cầm cái kẹp tóc hình cánh hoa lên xem.

Chế tác tinh xảo, giống như hàng thật.

Trên mặt dây chuyền thì khảm một viên đá quý hình trăng non, rất xứng đôi với tên của nàng.

Liều Bảo Nguyệt lập tức cảm động, nỗi nhớ đã bao phủ lấy nàng.

“Mặc thử đi, em nhất định sẽ thích.” Thư ký Kim vỗ vỗ lưng nàng.

Liều Bảo Nguyệt gạt đầu, vội vàng cởi váy ngủ trên người.

Đầu tiên là mặc đồ lót, áo phong.

Tiếp đó lại cẩn thận mặc váy vào, đeo kẹp tóc, đi giày cao gót.

Rất vừa người, mặc vào cực kỳ thoải mái.

Nàng ngẩng đầu, nhìn mình trong gương.

Miệng lập tức há ra.

Trong mắt lóe lên vẻ vui sướng và bất ngờ trước vẻ đẹp của chính mình.

Chương 487: Thịt xào ớt, rượu vang, gió đêm, guitar

Giữa trưa, ba người đi ăn một bữa cơm đơn giản.

Sau đó lại bắt đầu dọn nhà.

Cũng may ký túc xá chật hẹp, nên các nàng cũng không có đồ vật to lớn gì.

Chủ yếu là các dụng cụ và thiết bị livestream, mấy thùng quần áo, mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm, sách.

Hai chiếc xe đi một chuyến là xong.

4 giờ chiều.

Theo các nàng chuyển vào nhà mới, thu dọn xong.

Âm thanh nhắc nhở lại vang lên bên tai Đường Tụng.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘Thu Thu gặp khó’ đã hoàn thành.”

Đường Tụng cũng không vội mở gói quà.

Ba người đứng trên ban công, ngắm nhìn sắc trời hoàng hôn.

Trò chuyện vui vẻ.

Trương Linh Linh hoạt bát nhất, không ngừng nói đến các chuyện thú vị.

Thu Thu cũng dần dần thả lỏng, cũng nói nhiều hơn.

Chờ đến khi sắc trời bắt đầu tối.

Trương Linh Linh đề nghị: “Hôm nay là ngày vui, hay là chúng ta ăn một bữa chúc mừng đi?”

“Cũng được.” Đường Tụng lấy điện thoại ra: “Để tôi xem quanh đây có nhà hàng cao cấp nào không, tôi mời khách.”

Thu Thu nghe vậy, vội vàng nói: “Hay là tôi nấu cho hai người ăn nhé? Dưới lầu có siêu thị, chúng ta đi dạo chơi, mua ít thức ăn, rồi về làm.”

Nàng rất tự tin với tay nghề nấu nướng của mình, muốn làm một bữa cho Đường Tụng nếm thử.

Như vậy hôm nay lại mở khóa một thành tựu mới.

Ngẫm lại còn hơi kích động.

Trương Linh Linh cũng hơi động lòng: “Hay lắm! Nhà bếp này nơi xa hoa như vậy, không dùng thì quá lãng phí. Với lại, tôi còn chưa từng thử nghiệm đồ làm bếp cao cấp như vậy nữa.”

Nàng nhìn về phía Đường Tụng, khoác tay lên vai hắn, trên mặt nở nụ cười tươi rói: “Đường Tụng, anh sẽ không chê chứ?”

“Được rồi, nếm thử tay nghề của hai người đi.” Đường Tụng tiện tay vuốt vuốt tóc của Trương Linh Linh.

“Tủ lạnh cao cấp như vậy mà lại trống rỗng, khiến tôi rất khó chịu, lần này nhất định phải nhét đầy. Gogogo!” Trương Linh Linh lắc lắc đầu, có vẻ rất hưng phấn.

Trong mắt Thu Thu lộ ra vẻ hâm mộ.

...

“Bắp bò rất ngon, lấy nhiều một chút.”

“Tiếc là hôm nay hơi muộn, bằng không tôi sẽ làm thịt bò kho tương cho anh ăn, đây là món tủ của tôi.”

“Vậy cô làm xong thì đưa đến nhà tôi cũng được.”

“Hay lắm! Tôi còn chưa đến nhà anh.”

...

“Đường Tụng, anh thích ăn thịt heo không?”

“Tôi không kiêng gì cả.”

“Vậy mua ít thịt ba chỉ đi, để Thu Thu làm thịt xào ớt cho anh.”

“Đường Tụng, anh thích ăn quýt không? Rất ngọt.”

...

Ba người đẩy 2 xe mua sắm, đi vòng vo rất lâu trong siêu thị.

Chờ đến lúc tính tiền.

Trương Linh Linh và Thu Thu đánh mắt với nhau.

Hai người đều rất ăn ý, gạt đầu một cái.

Trương Linh Linh kéo Đường Tụng đi lên trước.

Thu Thu thì lấy điện thoại ra tính tiền.

Bởi vì không mua nguyên liệu cao cấp gì, nên chỉ mất hơn 500.

Bên ngoài siêu thị, vừa hay có một cửa hàng bán rượu.

Trương Linh Linh đề nghị mua một chai rượu vang để ăn mừng.

Đường Tụng đi vào một vòng, trực tiếp cầm hai chai Chateau Lafite.

Mất hơn 20.000.

Trương Linh Linh và Thu Thu giật mình, đồng thời lè lưỡi.

Các nàng thật sự không mua nổi cái này.

...

“Xong, chỉ còn một món cuối cùng!”

Rất nhanh, trên bàn cơm đã có bốn món ăn, 3 bát cơm.

Thịt luộc, thịt xào ớt, cải trắng nhừ, nấm hương.

Màu sắc sáng loáng, mùi thơm nức mũi, trông rất ngon miệng.

“Đường Tụng, anh ăn thử đi, xem có hợp khẩu vị không?”

“Ném thử thịt xào ớt của Thu Thu đi.”

Đường Tụng mỉm cười, gấp một miếng lên ăn.

Mùi thịt nồng đậm khuếch tán trong miệng, vị ớt kích thích vị giác.

Thịt ba chỉ thơm mà không ngán, cảm giác phong phú.

Ánh mắt hân sáng lên, giờ ngón tay cái với Thu Thu: “Ăn rất ngon, không kém hơn nhà hàng.”

Thu Thu vẫn để ý đến biểu cảm của Đường Tụng, lập tức lộ vẻ tươi cười.

Để khuôn mặt hệ cảm dục kia trở nên vô cùng tươi đẹp.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng.

Sắc mặt nàng đỏ ửng, phun ra đầu lưỡi phấn nộn.

Ba người vừa trò chuyện vừa ăn cơm.

Tiếng cười không ngừng.

Chờ ăn kha khá, Đường Tụng liền mở một chai Lafite, rồi rót ba ly.

Dưới ánh đèn, rượu đỏ thắm, mùi thơm lan ra.

Trương Linh Linh cẩn thận nhận lấy, hít hà một hơi.

Mặt mày hớn hở nói: “Cảm ơn Đường tổng, đây là lần đầu tôi uống rượu cao cấp như vậy.”

“Mình cũng vậy.” Thu Thu nhỏ giọng phụ họa một câu.

Trương Linh Linh ôm bả vai Thu Thu, cảm khái nói: “Trong căn nhà mới xinh đẹp như vậy, uống rượu đắt tiền, ở cùng bạn thân, quá tốt.”

Đường Tụng mỉm cười, giờ ly rượu vang lên với hai người.

“Nào, cạn ly!”

“Keng...” Trương Linh Linh cụng một cái.

Thu Thu liếc nhìn Đường Tụng, lại nhìn bạn thân.

Cũng đưa ly rượu qua: “Cạn ly!”

Keng...

Đường Tụng uống một ngụm to.

Hương rượu rất thuần, nồng, dư vị kéo dài.

Trương Linh Linh và Thu Thu cũng sáng mắt lên, hiển nhiên là không ngờ lại ngon như vậy.

Hoàn toàn khác với những loại rượu vang các nàng từng uống.

Keng... keng... tiếng cụng ly vang lên không ngừng.

Ba người mời rượu nhau, trong chốc lát, một chai Lafite đã thấy đáy.

“Chục ngàn, cứ thế là bay!” Trương Linh Linh ôm chai rượu, lưu luyến không rời.

Đại khái là vì uống nhiều, mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt hơi mê ly.

Thu Thu ở bên cạnh cũng không khác là bao.

Đường Tụng thì vẫn tỉnh táo, trực tiếp mở chai còn lại.

Thu Thu há miệng, định ngăn cản nhưng lại không dám nói.

Rượu đất như vậy, cho hai người các nàng uống đúng là lãng phí.

Trương Linh Linh thì không nghĩ nhiều như vậy, vỗ vỗ bả vai Đường Tụng.

Cười ngây ngốc nói: “Đường tổng quả nhiên hào phóng, vậy chị em chúng tôi ca hát trợ hứng cho anh.”

Nói xong liền đứng lên.

Đi vào phòng chứa đồ, lấy ra một thanh guitar.

Lại đứng lên mở một cánh cửa trên ban công.

Gió lạnh tràn vào, để các nàng hơi run lên.

Nàng ôm chặt guitar, chậm rãi gảy gảy vài cái.

Động tác hơi cứng, Đường Tụng chỉ nghe được đại khái chứ không hiểu là giai điệu gì.

Trương Linh Linh lắc đầu nói: “Lâu rồi không chơi, ha ha ha ha.”

Thu Thu che miệng bật cười.

Nàng và Trương Linh Linh có trình độ guitar khá bình thường.

Nàng am hiểu ca hát và múa hơn.

Nhạc cụ thì chỉ học violin, xem như là trình độ nghiệp dư.

Đường Tụng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Trương Linh Linh, cũng cảm thấy buồn cười.

Hắn đứng lên, đi đến bên cạnh nàng: “Hay là để tôi đệm nhạc cho hai người nhé?”

“Ah? Anh còn biết chơi guitar?” Trương Linh Linh tò mò hỏi một câu.

Ngay sau đó lại vỗ vỗ đầu mình: “Quên mất, anh violin hay như vậy, chắc cũng biết chơi các loại nhạc cụ khác.”

Nói xong liền nhét guitar vào ngực hắt.

Đường Tụng cũng không giải thích nhiều.

Tiện tay chơi một đoạn.

Giai điệu trôi chảy tự nhiên, rất dễ nghe.

Ba ba ba... Trương Linh Linh ra sức vỗ tay.

Hai mắt Thu Thu cũng phát sáng.

Nàng nhìn Đường Tụng tràn đầy ngưỡng mộ và khâm phục.

“Muốn hát bài gì?” Đường Tụng ngồi xuống ghế gỗ trên ban công.

“Em nơi xa xôi.” Trương Linh Linh nói ra, sau đó hai mắt đảo một vòng, đề nghị: “Hay là anh và Thu Thu biểu diễn đi? Tôi phụ trách quay video, sau đó chúng ta đăng lên TikTok, xem như là tác phẩm mới của hai người.”

“Cũng được.” Đường Tụng nghĩ đến nhiệm vụ của mình, liền gật đầu.

Thu Thu lấy lại tinh thần.

Trên mặt đỏ ửng vì kích động, chạy chậm đến bên cạnh.

Trương Linh Linh cũng không lấy máy ảnh chuyên nghiệp, mà móc điện thoại của mình ra, còn lấy micro Bluetooth.

Chuyển ghế, rồi ngồi đối diện ban công.

Đường Tụng ôm guitar, tùy ý tựa vào ghế, thái độ lười biếng tự tại.

Cảm nhận gió lạnh đầu mùa.

Khuôn mặt Thu Thu đỏ ửng, nắm tay khoác lên bả vai hấn, khóe mắt mang theo vẻ nhảy nhót khó có thể che giấu.

“Action!” Trương Linh Linh vung tay lên.

Đình đình...

Guitar rất bình thường, nhưng kỹ xảo của Đường Tụng thì lại không bình thường chút nào.

Giai điệu trôi chảy, tiết tấu tuyệt vời, làm cho cả khúc nhạc dạo đều rất êm tai, rất có phong cách.

Hai cô gái không hẹn mà cùng ngâm nga.

Khúc nhạc dạo kết thúc, giọng hát của Đường Tụng vang lên.

“Giọt lệ lóng lánh nơi khóe mắt.

Lang thang khắp chốn không điểm dừng.

Hàng mây in hằn vết tích một thời hoang đường.

Tâm thường viết rõ trên khuôn mặt.”

Đường Tụng nhìn Thu Thu ở bên cạnh.

Thu Thu lập tức hiểu ý, hát lên.

“Tựa như tia nắng rạng người.

Lại có cảm giác muộn phiền.

Ký ức không thể nào xua tan.

Lại được cất giữ trong mỗi câu thơ của anh.”

...

Trên đường cao tốc Yến Thành.

Một chiếc Benz S-Class đang lái ra.

“Liều đồng, chúng ta đã đến Yên Thành.” Trợ lý Lý Tiểu Cần nhìn về ghế sau qua kính chiếu hậu.

Liều Bảo Nguyệt mở mắt ra.

Nhìn thành phố trong đêm hiện lên trước mắt, hai mắt hơi nheo lại.

Đêm dài đằng đẵng, nhưng tòa thành phố này vẫn có chùm sáng thuộc về mình, rất ấm áp.

Chương 488: Đấu địa chủ

Ngoài cửa sổ, ánh trăng treo cao, ánh sao lấp lánh.

Trong phòng, bầu không khí rất nhiệt liệt, tiếng guitar, tiếng hát giao thoa.

Có lẽ do rượu kích thích, ba người đều rất thả lỏng.

Thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười.

“...Con gió tháng bảy, cơn mưa tháng tám.

Người nhỏ bé như anh đã thích em nơi xa xôi.

Em vẫn chưa đến, sao anh dám già đi.

Ngày sau anh nguyện ở bên em đến cuối cuộc đời...”

Động tác của Đường Tụng càng ngày càng tản mạn.

Hắn mặc âu phục màu đậm, sơ mi màu xanh lam nhạt.

Ngồi trên ghế gỗ, thân thể hơi dựa vào vách tường trên ban công.

Gió đêm lẫn ý lạnh đầu đông thổi qua lọn tóc hắn.

Ngón tay hắn lướt qua dây đàn, tiếng hát của hắn bị cổ hơi thở lười biếng này cảm nhiễm, mang đến một loại vận vị khác thường.

Trương Linh Linh một tay cầm di động, một tay giơ cao.

Trên mặt tràn đầy nụ cười, âm thầm hát theo vai câu.

“...Anh không tài nào tham dự vào quá khứ của em.

NHưng anh vẫn cứ thích em thế thôi...”

Thu Thu nhìn Đường Tụng, say mê trước hơi thở nghệ thuật của hắn bây giờ, cũng xúc động vì vẻ ôn nhu tản mạn của hắn lúc này.

Thanh xuân là một bài hát thuộc về bản thân.

Nó có thể ồn ào náo nhiệt, đỉnh tai nhức óc như Rock.

Cũng có thể bình tĩnh nhẹ nhàng, dạt dào cảm xúc như dân ca.

Một ca khúc kết thúc.

Ba ba ba...

Trương Linh Linh vỗ tay như điên.

Thu Thu lấy lại tinh thần, cũng vỗ tay theo.

“Quá hay rồi, quá đẹp luôn! Đường Tụng!” Đường Tụng chạy chậm đến ban công.

Có lẽ là do uống rượu, nàng đánh bạo ôm hắn một lúc.

Cảm nhận được mùi thơm trên người hắn, nhịn không được mà hít hà nhiều hơn.

Sợi tóc phiêu tán trên khuôn mặt Đường Tụng, mùi thơm ngát của thiếu nữ đập vào mặt.

Dây đàn guitar giữa hai người rung động mấy lần, phát ra những âm thanh đinh đing.

Đường Tụng cười vỗ vỗ lưng nàng.

Trương Linh Linh cọ xát lên bả vai hắn một cái, lúc này mới lưu luyến không rời mà buông tay.

Thu Thu đứng ở bên cạnh, nhìn hai tay mình một chút, vẫn từ bỏ suy nghĩ to gan lớn mật này.

Quan hệ của nàng và Đường Tụng mới khôi phục, vẫn là bạn bè bình thường.

Hành vi thân thiết như vậy là không thích hợp.

“Đường Tụng, anh giỏi như vậy, dạy tôi vài chiêu đi nhé? Tôi cảm thấy mình quá dần, học mãi cũng không gọi được. Thật ra tôi rất thích đàn guitar, nhưng lên đại học mới bắt đầu tập, đã quá muộn.”

Trương Linh Linh lắc lắc tay Đường Tụng, lộ ra vẻ rất thân mật.

“Hay là cô chơi thử một đoạn sở trường nhất, tôi xem một chút, rồi uốn nắn lại.”

“Ok.”

Trương Linh Linh nhận lấy guitar.

Thân thể hơi nghiêng, chiếc quần jean màu xanh lam nhạt vẽ ra một đường cong xinh đẹp.

Bờ hông vênh cao tựa vào vách tường.

Ánh mắt nhìn thẳng vào Đường Tụng.

Đình đình...

Tiếng nhạc vang lên, là ‘trời nắng’ của Jaychou.

Giai điệu đơn giản, êm tai, rất thích hợp với người mới học.

Trương Linh Linh chơi rất chân thành, nhưng cảm giác không trôi chảy lắm.

Giữa hàng lông mày của Đường Tụng mang theo ý cười.

Hắn nghĩ đến quan bar MissHo, nghĩ đến Liễu Bảo Nguyệt, nghĩ đến Trịnh Thu Đông, nghĩ đến tất chân của thư ký Kim.

Hắn liếc mắt nhìn ánh trăng non bên ngoài.

Sau khi nhiệm vụ huấn luyện kết thúc, chắc nàng sẽ nghỉ ngơi hai ngày.

Không biết nàng đang ở nơi nào, đang làm gì, đang nghĩ gì.

Có lẽ hẳn phải đi Đế Đô thăm nàng một lần.

Một phút sau, tiếng nhạc kết thúc.

Trương Linh Linh nhìn hẳn với ánh mắt chờ mong.

Đường Tụng mỉm cười, nói: “Chủ yếu là kiến thức cơ bản không vững... Khi gảy dây thì cổ tay phải thả lỏng, linh hoạt... Quét dây phải dùng ngón trỏ hoặc ngón cái, sao lại luôn dùng ngón giữa. Mặc dù ngón giữa của cô linh hoạt hơn một chút, nhưng ...”

Trương Linh Linh và Thu Thu đều nghe rất chân thành, nhưng mặt lại rất nóng.

Luôn có cảm giác hẳn không dạy chơi đàn, mà là đang dạy làm phép.

...

9 giờ tối.

Ba người cùng ngồi trên sô pha nói chuyện.

Tán gẫu về quá khứ, nói đến hiện tại và tương lai.

Trương Linh Linh tựa vào ghế sô pha, trong ngực ôm một chiếc gối ôm hoạt hình.

Chủ yếu là các nàng nói, Đường Tụng nghe.

Bầu không khí vui sướng mà hài hòa.

Trương Linh Linh mượn hơi rượu, ra vẻ không có vấn đề nói: “Đường Tụng, anh uống rượu rồi, không lái được xe, hay là tối nay ngủ ở đây đi. Tôi và Thu Thu ngủ chung, cho anh dùng bộ chăn đệm của tôi. Đồ rửa mặt thì Thu Thu có mấy bộ dự trữ, không cần lo.”

Nói xong, nàng nháy mắt chờ đợi hẳn trả lời.

Không biết vì sao, nàng không nỡ để Đường Tụng rời đi.

Nghĩ nếu có thể như vậy đến đêm khuya thì cũng rất thú vị.

Thu Thu ngẩng đầu, chờ mong nói: “Lát nữa chúng ta có thể chơi bài, hoặc chơi Vương Giả, PUBG. Sáng mai có thể đến trường chúng tôi ăn sáng, tôi mời anh ăn bánh nha.”

Đường Tụng nhìn dáng vẻ chờ mong của hai cô gái, cười nói: “Cũng được, nhưng phải có phần thưởng, bằng không chán lắm.”

Nghe thấy Đường Tụng không từ chối.

Trương Linh Linh và Thu Thu lập tức hớn hở.

“Chúng tôi không có tiền, hay là dán giấy?” Trương Linh Linh đề nghị.

Thu Thu phụ họa theo: ‘Hoặc là chúng ta đi mua ít bia, đồ nướng, ai thua thì uống.’”

Đường Tụng cũng đưa ý kiến: “Thua cởi quần áo thì thế nào? Đương nhiên, đồ lót thì không cần cởi. Đây là địa bàn của hai người, hai người có thể mặc bao nhiêu cũng được. Nếu tôi thua mất quần, thì dùng tiền gán nợ, được không?”

Nghe hẳn nói vậy, hai người lập tức đỏ mặt lên.

Trương Linh Linh ôm chặt gối, vỗ tay Đường Tụng, vừa then vừa gấp nói: “Không cần, tôi không cá cược! Đổi cái khác đi!”

Khá lắm!

Một cái là nam thần có 8 múi cơ bụng, cơ liên sườn.

Một cái là nữ thần 34D, ngực nở hông cong.

Để một Trương Linh Linh size A như nàng chơi trò này, nàng không có mặt mũi sao?

Thu Thu trực tiếp vùi mặt vào hai chân.

“Vậy người thua phải hôn người thắng một cái.” Đường Tụng đòi một cái.

“Cái này... cái này...” Trương Linh Linh cứng họng.

Thu Thu ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn hấn.

Đường Tụng mặt mỗ đỏ ửng: “Đều là người trưởng thành, chỉ đùa thôi mà, đừng nhìn tôi như vậy.”

Trương Linh Linh nuốt nước miếng, thật ra không phải là không thể.

Dù sao thiệt thòi cũng là Đường Tụng.

Trao đổi giới tính mà xem, nếu nữ thần muốn chơi như vậy với bạn, vậy bạn có chịu nổi không?

Nàng rất muốn hỏi một câu: “Có thể hôn môi không? Hôn kiểu Pháp ý!”

Chương 489: Yêu thương theo gió đến

Đình linh linh... tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Tụng khụ khụ hai tiếng, móc điện thoại ra.

Ánh mắt lập tức nhu hòa, là Bảo Nguyệt.

Hắn ra hiệu với hai người, đứng dậy đi ra ban công, nghe máy.

“Alo, Tiểu Tụng, không bận chứ?” Giọng nói quen thuộc của Liễu Bảo Nguyệt truyền đến, có chút đáng yêu, có chút mềm mại.

“Không bận, vừa rồi còn nghĩ đến em.”

Đường Tụng kéo cửa sổ ra, cho khuôn mặt nóng của mình hạ nhiệt một chút.

Đêm nay hắn uống không ít rượu.

Mặc dù không say, nhưng vẫn có men rượu.

“Anh đang ở đâu? Yên Giang Biệt Viện?”

“Không ở nhà, đang uống rượu với 2 người bạn.” Đường Tụng liếc nhìn hai cô gái trên ghế sofa.

Liễu Bảo Nguyệt dừng lại một chút, lại hoạt bát nói: “Đoán xem em đang ở đâu, đoán trúng có bất ngờ nha!”

Đường Tụng hơi nhú mày, nhịp tim lập tức gia tốc.

Với sự hiểu biết của hắn với Liễu Bảo Nguyệt.

Khi nàng hỏi như vậy, nàng nhất định đang ở một nơi nào đó mà hắn có thể gặp được.

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng, cười nói: “Mặc dù anh rất muốn nói em đang ở trên trời, ở trong tim anh, ở trong giấc mơ của anh, nhưng anh biết em đang ở Yên Thành.”

Tiếng cười như chuông bạc truyền đến: “Vị trí cụ thể là ở đâu?”

Đường Tụng mở giao diện hệ thống, tiến vào trung tâm quản lý nhân vật, xem thông tin của Liễu Bảo Nguyệt.

Liễu Bảo Nguyệt.

Trạng thái: Hưng phấn ٩(^ ٬ ^) ٩

Vị trí: Khu công nghệ cao phía bắc.map.

Nhìn vị trí, khoảng cách rất gần Yên Giang Biệt Viện, lái xe khoảng 10 phút.

Liễu Bảo Nguyệt từng gửi đồ cho hắn, nên biết địa chỉ của hắn.

Đường Tụng thở sâu, nói: “Chờ anh ở cổng tiểu khu, đừng có chạy lung tung, anh về ngay đây.”

“Anh uống rượu, nhớ gọi xe về.” Liễu Bảo Nguyệt nhắc nhở một câu.

“Ừm, yên tâm.”

Cúp máy, Đường Tụng trở về phòng khách.

“Tôi nay có việc rồi, không chơi được rồi.”

Hắn vừa nói vừa mặc âu phục vào.

Trương Linh Linh và Thu Thu lộ ra vẻ thất vọng.

“Tôi giúp anh gọi xe!” Thu Thu lấy điện thoại ra.

“Không cần, tôi tự gọi cũng được.”

“VẬY TÔI TIẾN ANH XUỐNG.” THU THU ĐỨNG LÊN, TRONG MẮT ĐẦY VẼ KHÔNG NỠ.

Hôm qua trôi qua quá nhanh, luôn cảm thấy còn rất nhiều điều muốn nói.

“TÔI CŨNG ĐI.” TRƯƠNG LINH LINH ĐI ĐẾN BÊN CẠNH ĐƯỜNG TỤNG.

“HAI CÔ GÁI UỐNG RƯỢU RỒI THÌ NGOAN NGOÃN Ở NHÀ NGHỈ NGƠI ĐI, ĐỪNG ĐỂ TÔI LO LẮNG.” ĐƯỜNG TỤNG VUỐT VUỐT TÓC NÀNG, VỖY TAY VỚI HAI NGƯỜI: “TẠM BIỆT.”

NÓI XONG, HẮN KÉO CỬA, DỪNG LẠI MỘT CHÚT.

QUAY ĐẦU NÓI: “THU THU, NHỚ CHIẾU CÔ TỐT MÀM NON CỦA CHÚNG TA.”

CÁNH CỬA ĐÓNG CHẶT.

BÓNG NGƯỜI CỦA ĐƯỜNG TỤNG BIẾN MẤT.

BẦU KHÔNG KHÍ VỐN CỰC KỲ NÁO NHIỆT, LẬP TỨC TRỞ NÊN VẮNG VẼ.

TRƯƠNG LINH LINH VỨT ÁO KHOÁC LÊN SALON, ĐẶT MÔNG NGỒI XUỐNG, DÁNG VẼ MẶT Ủ MÀY CHAU.

THU THU CHẠY CHẬM ĐẾN BÊN CỬA SỔ, NHÌN THẲNG XUỐNG BÊN DƯỚI.

TRONG LÒNG ĐANG ÂM THẦM ĐẾM.

CHỜ ĐẾN KHI NÀNG ĐẾM ĐẾN 20, BÓNG DÁNG CỦA ĐƯỜNG TỤNG XUẤT HIỆN Ở BÊN DƯỚI.

BƯỚC CHÂN HẮN VỘI VÀNG, CÀNG ĐI CÀNG NHANH, DẦN DẦN THÀNH CHẠY CHẬM.

TỪ HÀNH ĐỘNG CỦA HẮN, CÓ THỂ NHẬN RA HẮN ĐANG RẤT VUI VẼ.

THU THU CẮN MÔI MỘT CÁI, NGỒI XUỐNG BÊN CẠNH BẠN THÂN.

Trương Linh Linh cười khỏ một tiếng, ôm lấy eo Thu Thu, cọ xát lên tâm hồn của nàng.

Văng vể nói: “Không biết cô gái vừa gọi điện là ai, nhưng cô ấy nhất định rất hạnh phúc.”

Các nàng vẫn luôn nhìn trộm bên đó.

Từ giọng điệu và động tác của Đường Tụng, không khó để đoán ra đối tượng trò chuyện là nữ.

Hơn nữa còn là một nữ sinh có quan hệ rất thân mật với hắn.

Rất khó tưởng tượng một người như Đường Tụng, lại trở nên như vậy vì một cô gái.

“Mặc dù anh rất muốn nói em ở trên trời, ở trong tim anh, ở trong giấc mơ của anh, nhưng anh biết em đang ở Yên Thành.” Thu Thu lặp lại câu nói kia của Đường Tụng.

Nàng đầu tiên là hơi đặng chát, sau đó lại thoải mái.

“Đường Tụng nhất định rất thích cô ấy, hi vọng cô ấy cũng thật lòng với Đường Tụng. Người như Đường Tụng, đáng giá với thứ tốt nhất, cũng hi vọng Đường Tụng vĩnh viễn vui vẻ, vĩnh viễn hạnh phúc.”

Hai người ôm nhau, an ủi một lúc lâu.

Trương Linh Linh vỗ vỗ mặt mình, miễn cưỡng cười vui nói: “Rất muốn thấy cô gái kia một lần, nhìn xem câu trả lời chính xác trong lòng Đường Tụng là thế nào?”

Ánh mắt Thu Thu hơi thất thần: “Nhìn thì lại thế nào chứ?”

Trương Linh Linh chu mỏ lên: “Chỉ cần không phải quái vật ngực khủng, mình cảm thấy mình vẫn còn cơ hội.”

...

Vì thời gian vội vàng, Đường Tụng trực tiếp chặn một chiếc taxi ở bên ngoài cửa tiểu khu.

Lên xe liền quét 200 đồng.

Ông ông ông...

Tít tít tít...

Bác tài quả nhiên là ra sức, lao như bay về Yên Giang Biệt Viện.

Mười phút sau, chiếc xe đứng vững trước cổng chính.

Đường Tụng nói tiếng cảm ơn, mở cửa xông ra ngoài.

Tại ven đường cách đó mấy mét, một chiếc Benz yên tĩnh đứng tại đó.

Đường Tụng thả chậm bước chân.

Điều chỉnh lại hô hấp.

Dù sao cũng là Bạch Nguyệt Quang quen nhau gần 10 năm.

Sau khi xác định quan hệ, lại xa nhau hơn 1 tháng, tự nhiên rất nhớ nhung.

Mặc dù thường xuyên video call, nhưng còn lâu mới bằng gặp mặt.

Cạch.

Cửa xe mở ra một khe.

Ngay sau đó, Liễu Bảo Nguyệt mặc váy, áo khoác màu vàng nhạt, tất da chân đi xuống xe.

Nàng trông có vẻ trưởng thành hơn chút, cũng càng đoan trang hơn chút.

Trên cổ mang theo chiếc dây chuyền đá quý màu xanh nhạt kia.

Trên mặt trang điểm nhạt, rất thích hợp với vẻ đáng yêu của nàng.

Hai người yên tĩnh nhìn nhau một lúc.

Đều không hẹn mà cùng mỉm cười.

Liễu Bảo Nguyệt đá một khối đá vụn dưới chân.

Bởi vì không dùng sức, nên khối đá dừng lại ở giữa hai người.

Đôi mắt nàng đã cong thành trăng lưỡi liềm, khóe miệng nhếch lên: “Này, tên ngốc, không biết bây giờ đang rất lạnh sao?”

Ánh mắt Đường Tụng nhu hòa, đi đến bên người nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực.

Thân thể rộng lớn bao phủ lấy nàng, ấm áp, hòa tan...

Yêu thương theo gió lạnh đầu mùa đi đến.

Bác tài lái taxi chép miệng một cái.

Nhìn hai người ôm chặt nhau kia, trong mắt hiện lên vẻ hoài ức.

“Tuổi trẻ thật tốt! Có tiền thật tốt!”

Bác tài quay cửa sổ xe xuống, móc một điều thuốc ra châm.

Phun một ngụm khói ra ngoài cửa sổ.

Hồi ức như sóng ngầm mãnh liệt.

Nuốt chửng tất cả suy nghĩ.

Tương lai từng không nhìn rõ, bây giờ thân đã ở trong đó.

Chương 490: Em sẽ làm tốt nhất

Dưới trời đêm 5 độ C.

Hai người ôm chặt nhau.

Đường Tụng hôn lên trán nàng, ngửi lấy mùi hương quen thuộc trên người nàng.

Liễu Bảo Nguyệt từ từ nhắm mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn.

Qua một lúc lâu.

Liễu Bảo Nguyệt uốn éo người, bộ ngực sung mãn hơi co lại sau.

Nhỏ giọng lắm bầm một câu: “Chặt quá.”

Đường Tụng hơi buông lỏng tay, cười nói: “Em không tăng cân chứ?”

Ngay sau đó, ngực hắn bị tập kích.

Liễu Bảo Nguyệt thu hồi miệng lưỡi, lau nước miếng lên âu phục của hắn: “Em giữ cân rất tốt.”

“Trăm nghe không bằng một thấy, anh cần kiểm tra lại.”

Đường Tụng đưa tay qua lưng nàng, dừng lại bên eo nàng.

Liễu Bảo Nguyệt cứng lại, khuôn mặt đỏ rực như quả táo rất đáng yêu.

Nàng hít thở dồn dập: “Sao anh lại hư hỏng như vậy?”

Đường Tụng véo véo khuôn mặt nàng: “Sao em lại đáng yêu như vậy!”

Liều Bảo Nguyệt nhú mày, giả bộ giận dữ: “Không được véo má em, sẽ to ra.”

“Anh không ngại, hoặc là anh véo bên dưới?”

Ba... Liều Bảo Nguyệt vỗ lên tay hắn: “Em chạy từ xa đến đây, anh không biết nói vài câu ngon ngọt, vừa thấy mặt đã động tay động chân, em thấy anh căn bản là không nhớ em.”

Đường Tụng nói nhỏ bên tay nàng: “May mắn nỗi nhớ là yên lặng, bằng không sẽ đình tai nhức óc.”

Liều Bảo Nguyệt cọ cọ vào ngực hắn, ánh mắt hai người giao nhau.

Hai người ôm nhau hơn một phút.

Liều Bảo Nguyệt nỉ non: “Anh mặc ít thế, hay là chúng ta vào nhà trước đi.”

“Ừm.”

Đường Tụng kéo cửa xe, hai người ngồi vào trong.

Liều Bảo Nguyệt giới thiệu qua.

“Đây là trợ lý của em, Lý Tiểu Cần, cũng là nhân viên của Công Hiệt.”

“Chị Cần, đây là bạn trai tôi, Đường Tụng.”

Hai người chào hỏi lẫn nhau.

Lý Tiểu Cần liếc trộm vị bạn trai trong truyền thuyết này một chút.

Trong mắt lóe lên vẻ kinh diễm.

Chỉ nói bề ngoài và khí chất, quả thực là cực kỳ xuất chúng.

Đường Tụng nói với nhân viên an ninh một câu, chiếc xe thuận lợi tiến vào tầng hầm, dừng lại trên chỗ đỗ của hắn.

Xuống xe.

Trợ lý Lý Tiểu Cần lấy hai cái vali từ cốp sau.

Đường Tụng trực tiếp xách mỗi tay một acsi.

Ba người đi thang máy lên thẳng tầng 20.

Tiến vào nhà.

Liễu Bảo Nguyệt thay một đôi dép mới.

Cởi áo khoác rồi treo lên.

Lộ ra áo phong bó sát bên trong, cũng lộ ra tâm hồn rộng lớn và vòng eo tinh tế.

Lý Tiểu Cần chủ động mở miệng xin rời đi.

Liễu Bảo Nguyệt có hơi do dự, nhìn về phía Đường Tụng.

Nàng tự nhiên muốn trải qua thế giới hai người với hắn.

Nhưng chị Cần lái xe 5 tiếng để đưa nàng đến đây, lại bắt người ta ra ngoài ở nhà khách, đúng là không hay lắm.

Với lại trải qua một thời gian ở chung.

Chị Cần đã giúp đỡ nàng rất nhiều trong sinh hoạt và công việc, hai người đã coi như là bạn bè không tỵ.

“Chị Cần, nếu chị không ngại thì có thể ngủ ở phòng vệ sĩ, bên trong có đủ đồ dùng, cũng có phòng vệ sinh riêng.” Đường Tụng chỉ chỉ một gian phòng riêng gần cửa.

Nơi này hoàn toàn ngăn cách, có thể đảm bảo tính riêng tư.

“Chị Cần, ở lại đi.” Liễu Bảo Nguyệt lôi kéo tay Lý Tiểu Cần.

Lý Tiểu Cần nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Cũng được, cảm ơn Đường tiên sinh, Liễu đồng.”

Đi vào phòng khách rộng rãi.

Liễu Bảo Nguyệt hưng phấn kéo tay Đường Tụng đi dạo khắp nơi.

Tìm kiếm dấu vết sinh hoạt của hắn.

Phòng ngủ chính, thư phòng, phòng giải trí, phòng chứa rượu...

Đi dạo một vòng.

Liễu Bảo Nguyệt gật đầu hài lòng, vỗ vỗ ngực Đường Tụng: “Rất tốt, anh đạt yêu cầu, không để em phát hiện ra đồ vật của người phụ nữ khác, bằng không đêm nay anh sẽ ngủ trên ghế sofa.”

Đường Tụng mỉm cười, vuốt vuốt tóc của nàng.

Nơi này cũng không có người khác đến ở, bên quản lý lại thường xuyên quét dọn và chỉnh lý.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không để những người khác đến ở.

Tiếp theo, Liễu Bảo Nguyệt mở hai va li của mình ra.

Lấy từng món đồ ra.

“Vào đông rồi, em mua cho anh mấy bộ quần áo mùa đông...”

“Đôi giày thể thao này anh có thể đi chạy, đôi giày da này hợp với âu phục chính thức...”

“Mua cho anh máy tính bảng Huawei kiểu mới nhất, có thể video call với em, sẽ to hơn điện thoại, em cũng dùng loại này.”

“Đây là ly giữ nhiệt, anh màu xanh lam, em màu hồng, là ly đôi nha.”

“Đây là túi đồ ăn vặt, em cảm thấy rất ngon, nên cô tình mua cho anh nếm thử.”

...

Giúp hắn cất những thứ này xong, Liễu Bảo Nguyệt phải tay.

Ừng ục... bụng nàng phát ra âm thanh không to không nhỏ.

Đường Tụng sờ lên bụng dưới bằng phẳng của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt hơi đỏ mặt: “Trước khi xuất phát ăn hơi ít, hơi đói.”

“Muốn ăn gì?”

“Em thấy tủ lạnh có sủi cao, giúp em đun một phần, muốn...”

“Nhân chay, có canh, phối hợp thêm một đĩa dấm ớt.”

“Đúng nha.”

...

Hơn mười phút sau.

Một bát sủi cao nóng hôi được bưng lên bàn.

Liễu Bảo Nguyệt thổi thổi vài hơi, hơi nóng bay lên người t.t

Nàng cười ha ha không ngừng.

Lúc này mới bắt đầu vui vẻ ăn uống.

Vừa ăn vừa kể cho Đường Tụng nghe về một tháng ở tổng bộ.

Đầu tiên là đi theo Hạ Lam của bộ tài nguyên và nhân lực, quen thuộc các ban ngành và cơ cấu của tập đoàn.

Tiếp đó là bộ quản lý chiến lược, bộ quản lý đầu tư, bộ tài vụ...

Đồng thời cũng tham dự vào nghiệp vụ quản lý của các ban ngành.

Trong quá trình này, nàng trưởng thành hơn rất nhiều, cũng có rất nhiều cảm ngộ.

Nói đến đây.

Liễu Bảo Nguyệt đặt đĩa xuống, lấy điện thoại, mở app bút ký rồi đưa cho Đường Tụng xem.

Phía trên có rất nhiều chữ.

Liễu Bảo Nguyệt liếc nhìn Đường Tụng, nói: “Trong quá trình này, Kim đồng đã dạy em rất nhiều rất nhiều thứ. Chị ấy đúng là một cô gái rất ưu tú, bên ngoài khen vẫn quá bảo thủ.”

Đường Tụng nghĩ đến nhiệm vụ trưởng thành 2 của nàng, chủ động hỏi: “Em cảm thấy bây giờ em có thể đảm nhiệm chức vụ quản lý bộ phận vận doanh không?”

Liễu Bảo Nguyệt nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Em vẫn còn thiếu sót, ngoại trừ kiến thức chuyên nghiệp ra, năng lực quản lý và năng lực câu thông, cân đối và năng lực quyết sách đều không đủ.”

Đường Tụng giơ ngón tay cái lên, ấn một cái lên mặt nàng: “Em quả nhiên không để anh thất vọng, vô cùng hiểu rõ bản thân. Vậy chắc em cũng đã có quy hoạch với những chuyện cần làm rồi, anh không cần nói nhiều nữa, anh tin tưởng em!”

Liễu Bảo Nguyệt nhướn mày, trong mắt mang theo vẻ quật cường và tự tin quen thuộc: “Em sẽ làm đến tốt nhất.”

Chương 491: Đỉnh chân lý

Đường Tụng nhìn khuôn mặt quen thuộc và ánh mắt quen thuộc này.

Nội tâm chợt hoảng hốt trong giây lát.

Giống như lại được nhìn thấy vẻ tự tin của nàng lúc mười mấy tuổi.

Tự học buổi tối xong, đi dạo cùng nàng trên bãi tập.

Nàng cũng sẽ dùng biểu cảm như vậy, mặc sức tưởng tượng tương lai mình sẽ lóa mắt thế nào.

Sau đó kéo hắn ngồi lên đồng hồ, ngắm nhìn bầu trời đêm và cổ vũ hắn.

Ánh trăng rơi lên tóc nàng, bờ vai nàng, lọt vào trong mắt nàng.

“Nghĩ gì thế?” Liễu Bảo Nguyệt lắc lắc tay trước mắt hắn.

Đường Tụng lấy lại tinh thần: “Nghĩ đến em của ngày xưa.”

Liễu Bảo Nguyệt chu mỏ lên: “Trước kia anh cũng khác, trước kia anh ngây thơ đáng yêu hơn bây giờ.”

“Là đàn độn à?”

“Không đàn, đó là đáng yêu.”

...

“Có nhớ năm lớp 11, trường học đột nhiên mất điện. Anh kéo em đến sân tập, tự cầm đầu làm 25 tư thế cổ vũ, sau đó lại chạy 600 mét, anh còn ngã một cái.”

“Thật ra hôm đó anh muốn tỏ tình.”

“Em biết!”

...

Hai người ngồi đối mặt nhau, bắt đầu trò chuyện quá khứ.

Trong mắt đều mang theo hoài niệm và hồi ức.

Có một số việc chính là như vậy, khi đó chỉ là bình thường, nhưng nhớ lại thì sẽ khác.

“Bảo Nguyệt.” Đường Tụng đột nhiên nhìn nàng.

“Ừm?”

“Em yêu anh không?”

“Anh đoán.” Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt đỏ lên, ánh mắt rơi vào bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, nàng cắn cắn bờ môi, nói nhỏ: “Em cũng không biết, nhưng mỗi khi em ở cùng anh, trong mắt em cũng chỉ chứa được một mình anh.”

Nói xong, nàng lại nhìn Đường Tụng đầy chờ mong.

“Anh cũng yêu em.”

“A.” Liễu Bảo Nguyệt cúi đầu nhấp một ngụm canh, lông mày hơi nhếch lên, động tác càng vui vẻ hơn.

...

“Đã xong, cảm ơn Tiểu Tụng khoản đãi.”

Liễu Bảo Nguyệt vuốt vuốt bụng, liếm môi một cái, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn.

Đường Tụng đứng lên đi đến sau lưng nàng, hơi cúi người xuống.

“Sao thế?” Mặt Liễu Bảo Nguyệt lập tức đỏ ửng.

Đường Tụng không trả lời, mà nắm bả vai nàng.

Cúi đầu ngậm lấy khước môi mang theo vị chua cay của nàng.

Lông mi nàng rung động, size E sung mãn phập phồng kịch liệt.

Hơn 1 tháng không gặp.

Lại hôn lần nữa, vẫn rung động như lần đầu tiên vậy.

Hai người hôn một lúc lâu.

Đường Tụng hỏi một câu: “Hết đói rồi đúng không?”

Liều Bảo Nguyệt ngậm miệng, ánh mắt trốn tránh: “Không đói.”

“Thế nhưng anh rất đói.”

Hai tay Đường Tụng chậm rãi chuyển qua trước người, nắm chặt lấy ‘chân lý’.

“A!” Liều Bảo Nguyệt cuống quýt đứng lên: “VẬY... hay là em hấp sủi cải cho anh?”

Hai tay Đường Tụng vẫn theo đuổi chân lý: “Anh muốn uống sữa.”

“VẬY em đi lấy cho anh.”

“Tủ lạnh hết rồi.”

“VẬY em đi mua.”

“Quá muộn.”

“VẬY... vậy... A!” Liều Bảo Nguyệt trực tiếp bị bế lên.

Nàng đẩy tay Đường Tụng: “Hiện giờ vẫn chưa đến 10 giờ, chúng ta vào phòng giải trí xem phim đi.”

Đường Tụng nhướn mày: “Cũng được, chỗ anh có không ít phim hay, full HD không che, nội dung phong phú, đều là do bạn đại học La Khải Lượng chia sẻ cho anh.”

Nghe vậy, trái tim đập loạn của Liễu Bảo Nguyệt mới chậm rãi khôi phục lại.

Hai người vừa trò chuyện, vừa đẩy cửa phòng giải trí.

Đường Tụng mở máy tính lên, chọn một bộ phim hoạt hình rồi phát lên.

Hắn vô cùng hiểu Liễu Bảo Nguyệt.

Biết trình độ tiếp nhận của nàng đến đâu.

Sau đó, Đường Tụng liền ngồi xuống ghế salon trước máy chiếu, rồi vẫy tay với Liễu Bảo Nguyệt.

Liễu Bảo Nguyệt do dự một chút, vẫn ngồi lên đùi hắn.

Tựa vào ngực hắn.

Đường Tụng ôm chặt lấy nàng từ phía sau, ngửi lấy mùi hương trên người nàng.

Rất nhanh.

Bộ phim đã bắt đầu lên sóng, đây là một bộ phim anime của Nhật.

Ban đầu, Liễu Bảo Nguyệt còn thảo luận kịch bản với hắn.

Chỉ vài phút sau, nàng liền ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Âm hưởng rất tốt, tiếng kêu gọi âm ỉ, hình ảnh full HD không che, khiến nàng cực kỳ rung động.

Đây là thứ mà nàng chưa từng xem qua.

Thân thể nàng bắt đầu run rẩy: “Đây... đây là cái gì vậy? Chúng ta không xem nữa được không?”

Đường Tụng không trả lời.

Hai tay bắt đầu làm phép.

Thân là một ma pháp học nghề nho nhỏ, Liễu Bảo Nguyệt căn bản là không có cách phản kháng.

“Em dùng miếng lót ngực từ bao giờ?”

“Hôm nay thử quần áo, cảm giác rất thoải mái nên không bỏ.”

“Rất thuận tiện.” Đường Tụng nhìn hai miếng lót ngực trên tay.

To khoảng cái bát lô, xúc cảm rất tốt.

Tia sáng trong phòng rất tối tăm.

Toàn thân Liễu Bảo Nguyệt nóng lên.

Nàng che mặt mình: “Tiểu Tụng, anh đừng như vậy.”

Đường Tụng đưa tay kéo váy của nàng lên.

Mơn trớn đôi chân oánh nhuận của nàng.

Tán dương: “Tất chân cũng rất đẹp, rất hợp với em, anh rất thích.”

Cảm giác được chìa khóa xe trong túi quần của t.t

Thân thể Liễu Bảo Nguyệt cứng đờ, có chút khiếp sợ: “Anh đừng như vậy, chúng ta tâm sự nhé, em thích tâm sự với anh.”

Mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, biết lần này chỉ sợ sẽ mất chút máu, nhưng mà không ngờ lại nhanh như vậy.

Dù sao đây cũng là mối tình đầu của nàng, là lần đầu tiên của nàng, luôn cảm thấy phải có cảm giác nghi thức mới đúng.

“Anh còn nhớ... A! Anh... Anh! Đường Tụng! Sao anh lại xé tất chân của em! Rất đắt!”

“Ngày mai anh dẫn em đi mua chực đôi khác.”

“Tay, tay! Có thể tôn trọng em chút không!”

“Đây chính là tôn trọng lớn nhất.”

Đường Tụng hôn lên khuôn mặt đáng yêu của nàng.

Đã không sợ hãi.

Thân thể mềm mại của Liễu Bảo Nguyệt không ngừng uốn éo trong ngực hắn, sắc mặt càng ngày càng nóng.

Chờ đến khi bộ phim anime kết thúc.

Liễu Bảo Nguyệt đã bất lực, không có sức phản kháng, không đường để trốn, không chỗ để lui.

“Chúng ta về phòng.” Đường Tụng nói xong, trực tiếp bế nàng lên.

Liễu Bảo Nguyệt ‘nghẹn ngào’ một tiếng, nói không ra lời.

Mái tóc dài che khuất đuôi lông mày, mang theo phong tình động lòng người.

Rầm... cửa phòng ngủ đóng sập lại.

Kẹt kẹt... chiếc giường mềm mại kêu lên.

Lạch cạch... màn cửa màu trắng bạc bị kéo vào.

Chỉnh đèn hơi tối một chút.

Liễu Bảo Nguyệt che mặt, mãi mà không dám nhìn vào hắn.

Đường Tụng xông lên.

“Anh càng ngày càng hạ lưu.” Liễu Bảo Nguyệt nghiêng đầu qua một bên, né tránh hơi thở nóng bỏng của Đường Tụng.

Ngay sau đó, nàng mở to mắt mà nhìn.

Đường Tụng giơ tay lên: “Em nói xem, ai mới hạ lưu?”

“Anh... anh... anh...” Liễu Bảo Nguyệt gấp đến mức chảy nước mắt.

Đường Tụng hôn lên mắt nàng: “Được rồi, là anh.”

Rất nhanh, trong phòng vang lên rất nhiều tiếng xột xoạt.

Trên mặt đất xuất hiện từng món đồ.

Mảnh vụn của tất chân, áo sơ mi, quần tây, váy, áo...

...

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘nhân duyên’ đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng...”

Chương 492: Ngủ ngon

“Keng, bạn nhận được một bất động sản ngẫu nhiên, ‘Lệ Tinh Hội x1’. Mời 10 ngày sau đến địa sản An Gia (đường Phở Đông – Ma Đô) để nhận.”

“Keng, chúc mừng túc chủ chiêu mộ cầu thủ mới, bước thêm một bước vững chắc trên con đường gây dựng đội bóng!”

“Keng, kiểm tra đến cầu thủ có độ trưởng thành cực cao, đang khởi tạo nhân vật trò chơi...”

“Keng, nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’ đã tồn tại, đang đòi phần thưởng...”

“Keng, nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’ thu hoạch được đạo cụ ‘hộp mù’ x1.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng hơi sững sờ.

Thì ra còn có chuyển đổi phần thưởng.

Nhưng cái này cũng bình thường, dù sao chiêu mộ Bảo Nguyệt cũng tốn một tấm ‘thẻ chiêu mộ nhân vật’ trị giá 10 triệu, hiện giờ coi như là hồi máu.

Nhìn Liễu Bảo Nguyệt mê man trong lòng ngực của mình.

Sợi tóc tán loạn dính trên trán, khóe môi, trên mặt mang theo vẻ ửng đỏ vì kích động.

Đường Tụng rút giấy, giúp nàng lau trán, khóe mắt.

Uống chén nước, quét dọn sân bóng.

Giúp nàng đắp chăn.

Mặc dù trong phòng có điều hòa, nhưng dù sao cũng là mùa đông.

Rất dễ bị cảm lạnh.

Lúc này mới tựa vào đầu giường, kiểm kê phần thưởng lần này.

Đầu tiên là xem bất động sản mới nhận được'

Lệ Tinh Hội: Nhà trọ Nhất Tuyến Giang Cảnh 323 mét vuông, 3 phòng ngủ 2 phòng khách 4 vệ sinh, vị trí nằm ở trung tâm của Ma Đô, rất gần tòa tháp Đông Phương Minh Châu, cao ốc Kim Mậu...

Chú: Quyền tài sản đang tiến hành.

“Ma Đô?” Đường Tụng lẩm bẩm một câu.

Cầm điện thoại di động lên mạng tìm hiểu một chút.

Bởi vì tính chất là nhà trọ, cho nên không bị hạn chế mua, Đường Tụng có hộ khẩu nơi khác cũng có thể sang tên.

Nằm ở đường Phổ Đông, cao ốc 42-55 tầng.

Nổi tiếng với phong cảnh tráng lệ và trải nghiệm xa hoa.

Nằm cạnh bờ sông Hoàng Phổ, đối diện bến tàu.

Vị trí giao thông cực tốt, đầy đủ công trình.

Nổi tiếng nhất là bể bơi vô cực ở tầng 41, rất hot trên internet.

Nhà 322 mét vuông đều là tầng cao, phong cảnh cực đẹp, tổng giá trị gần 70 triệu NDT.

Có thể xưng là tiểu khu cao cấp nhất, danh xưng là nhà trọ đỉnh cấp trong nước.

Đường Tụng lại vào TikTok xem mấy video quay chụp cảnh thực, nội tâm hơi rục rịch.

Nơi này có rất nhiều người nước ngoài vào ở, còn có bến Thượng Hải nổi tiếng.

Đó không chỉ là khu vực phồn hoa nhất Ma Đô, cũng là trung tâm tài chính lớn nhất toàn quốc.

Nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng đường chân trời.

Tất cả đều tản ra miij lực mê người.

Trở lại giao diện hệ thống.

Vào trung tâm quản lý nhân vật.

Bên cạnh thẻ nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’, có thêm một cái rương quà tỏa sáng.

Ấn vào xem.

Hộp mù: Sau khi mở hộp mù, nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’ sẽ nhận được một đạo cụ ngẫu nhiên.

Đường Tụng xoa cằm.

Nhẹ nhàng xuống giường, đi vào phòng quần áo.

Mở ngăn kéo ẩn, lấy ra ‘tất chân của thư ký Kim’, rồi xoa xoa vài cái.

Nghĩ nghĩ, lại trở về giường.

Thò tay vào chân, tìm kiếm xúc cảm của ‘chân lý’.

Nhân phẩm của Bảo Nguyệt cũng rất tốt, chắc là cũng có thể tăng may mắn.

Tuy nhiên, xúc cảm này cũng làm cho hấn nghiệm.

Nhịn không được mà dùng lực mạnh hơn.

“Tiểu Tụng, anh làm gì...”

Cảm giác ngực hơi đau đau, tê dại, Liễu Bảo Nguyệt tỉnh lại từ cơn mê.

Nhìn dáng vẻ hèn mọn của Đường Tụng, tức giận lườm một cái, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Nàng mệt muốn chết rồi.

Vừa đau vừa mệt, cả người đều không có chút sức lực nào.

Đường Tụng lưu luyến không rời mà thu hồi bàn tay, lại hôn lên mặt nàng một cái.

Trở lại giao diện hệ thống.

Chọn hộp mù và mở ra.

“Keng, nhân vật ‘Liễu Bảo Nguyệt’ thu hoạch được đạo cụ ‘dịch khỏe mạnh’, chỉ có nhân vật mới có thể sử dụng đạo cụ’.

Dịch khỏe mạnh: “Sau khi sử dụng có thể tăng cường sức miễn dịch, điều tiết cơ thể và tinh thần. Bảo trì thói quen sinh hoạt và làm việc, nghỉ ngơi có quy luật, tăng cường rèn luyện, có thể chậm rãi thanh trừ bệnh tật trong cơ thể, khôi phục trạng thái khỏe mạnh, sức chịu đựng +2, nhanh nhẹn +2.

Nice!

Đây tuyệt đối là phần thưởng tốt nhất.

Khỏe mạnh là cơ sở của hạnh phúc và thành công, không có thứ gì quan trọng hơn.

Lần trước Đế Đô, cả thể xác lẫn tinh thần của nàng đều rất mệt mỏi, có một số bệnh vặt như đau dạ dày, suy nhược thần kinh, mất ngủ.

Có đạo cụ này, chỉ cần nàng kiên trì làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, vậy nàng sẽ khôi phục hoàn toàn.

Hi vọng sau này có thể rút được những đạo cụ cùng loại.

Đến lúc đó cho cha mẹ và người nhà dùng.

Bọn họ đều nhiều tuổi, cơ năng thân thể đang thoái hóa.

Thỉnh thoảng sẽ có đủ lại bệnh vặt cũ mới.

Đường Tụng liếc nhìn Liễu Bảo Nguyệt, ánh mắt đầu nhu hòa yêu thương.

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của nàng.

Chọn ‘dịch khỏe mạnh’ và sử dụng.

Ngay sau đó, trong tay hắn có thêm một cái bình thuốc nhỏ màu xanh lá.

Nhìn kỹ một chút, chất lỏng bên trong chỉ khoảng 5ml.

Đường Tụng mở nắp bình, đưa đến bên miệng Liễu Bảo Nguyệt.

Ôn nhu nói: “Bảo Nguyệt, há mồm, a...”

Liễu Bảo Nguyệt hai mắt giật giật, vẫn không thể mở ra.

Đường Tụng dứt khoát rót vào miệng mình.

Hơi mát lạnh, cũng giác rất thoải mái.

Sau đó trực tiếp hôn lên môi nàng.

Liễu Bảo Nguyệt vô thức hé miệng đáp lại.

Ngay sau đó, yết hầu nàng nhấp nhô.

Một lúc sau, trên mặt nàng lộ ra vẻ thoải mái.

Thân thể trần trụi trong chăn hơi uồn ẻo.

Đường Tụng tắt đèn, bóng đêm nuốt chửng nơi này.

Đèn ngủ màu ấm trong góc tự sáng lên.

Hắn nghiêm túc nhìn khuôn mặt quen thuộc đến cực hạn ở trước mắt.

Hắn thở sâu, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đêm nay, hắn đã đền bù được tiếc nuối, đạt được Bạch Nguyệt Quang thuộc về mình.

Trước mắt lại hiện ra từng hình ảnh của nàng.

Nàng mặc đồng phục lái xe đạp.

Nàng nghiêm túc làm bài tập.

Nàng cười nói tự nhiên trong hành lang.

Nàng chơi đùa trên sân tập.

Nàng vẫy tay với hắn từ phía xa xa.

...

Đường Tụng chui vào chăn, ôm chặt lấy Liễu Bảo Nguyệt.

Cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng, mềm mại, phập phồng... của nàng.

Nàng là chân thật, hoàn chỉnh, không còn là tiếc nuối thời thanh xuân.

Hắn chống cằm lên đầu nàng.

Anh thích em, năm này qua năm khác.

Ngủ ngon!

Chương 493: Hot

Ngày 21 tháng 11 năm 2022, thứ hai, thời tiết âm u, nhiệt độ cao nhất 12 độ C.

Sắc trời bên ngoài u ám, trong phòng chỉ có ánh đèn màu ấm.

Liễu Bảo Nguyệt tỉnh lại từ cơn mơ.

Trong miệng phát ra âm thanh ‘hừ hừ’ đầy thỏa mãn và sáng khoái.

Đây là cảm giác khi cơ năng thân thể được khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Nàng duỗi lưng một cái.

Ngay sau đó, liền đôi mắt với một đôi mắt thâm trầm sáng chói.

Sau đó liền không thể tách rời.

Qua một lúc lâu.

Tựa như cảm giác được thứ gì, mặt Liễu Bảo Nguyệt dần dần bị màu đỏ che kín.

Nàng co thân thể lại, nói nhỏ: “Tiểu Tụng, em cảnh báo anh, đừng quá đáng.”

Dáng vẻ e lệ này của nàng, trái lại còn làm cho Đường Tụng hăng hái hơn.

“Tối qua em cũng rất vui mà? Xung hô mới cũng rất hay, gọi lại một câu xem?”

Liều Bảo Nguyệt quay đầu qua, thẹn quá hóa giận: “Anh nằm mơ!”

Đường Tụng mỉm cười.

Hai người lại lẫn lộn cùng một chỗ.

Nhiệt độ bên ngoài rất thấp, nhưng không hề ảnh hưởng đến bầu không khí nóng bỏng bên trong này.

“A! Anh làm gì?!”

“Anh bắt nạt em, anh còn vậy thì em sẽ mách mẹ anh!”

“3,2,1 A!”

“Em gọi điện cho mẹ anh!”

...

“Em không gọi nữa, đừng vậy mà!”

“Ô ô, buồn quá, mau dừng lại.”

“Anh còn nhỏ hơn em 4 tháng!”

...

“Ca ca.”

Liều Bảo Nguyệt vừa run rẩy lại vừa nghi hoặc.

Rõ ràng hôm qua mình rất mệt mỏi, cảm giác như tan thành từng mảnh, sao chỉ ngủ một giấc đã khỏe rồi.

Phía dưới cũng không đau.

Thân thể giống như khỏe mạnh hơn hôm qua.

Chẳng lẽ đây là lợi ích khi nước sữa giao hòa với người yêu?

...

Vân Thanh Uyên, phòng 2701.

Trương Linh Linh và Thu Thu cũng ngủ dậy muộn.

Hôm qua, sau khi Đường Tụng rời đi, các nàng lại ngồi uống rượu và trò chuyện rất lâu.

Sáng nay ngủ dậy vẫn thấy choáng váng.

Có loại đau khổ khi say rượu.

Thu Thu xuống giường, kéo màn cửa ban công.

Nhìn mầm non lại lớn lên một chút, tâm trạng lập tức tươi đẹp.

Ngắm lại cũng đúng, một người như Vương Vân Phong và còn có nhiều người theo đuổi như vậy.

Huống chi là Đường Tụng còn ưu tú hơn rất nhiều lần.

Bạn gái của Đường Tụng nhất định là một cô gái cực kỳ xinh đẹp và ưu tú.

Cũng thích hợp với Đường Tụng hơn là mình và Linh Linh.

Chỉ cần Đường Tụng có thể hạnh phúc, nàng cũng vui mừng thay cho đối phương.

“Nghĩ gì thế!” Trương Linh Linh bước nhẹ như mèo, đột nhiên ôm nàng từ phía sau.

Thu Thu run lên một cái, tức giận đập Linh Linh một cái: “Có biết làm vậy sẽ hù chết người không.”

Trương Linh Linh ôm nàng xoay một vòng.

Hai người cười toe toét, âm ỉ một trận.

Trương Linh Linh ngẩng nhìn bốn phía.

Ánh mắt đảo qua phòng khách rộng rãi và nội thất cao cấp trong nhà.

Lại cảm thán: “Nơi này hoàn toàn khác với ký túc xá, mặc gì không náo nhiệt bằng, nhưng lại thoải mái hơn, an bình hơn, có loại cảm giác yên tĩnh.”

Thu Thu cười nói: “Căn nhà này hơn 3 triệu, không biết chúng ta làm bao nhiêu năm mới mua được.”

“Cậu nói... Đường Tụng rốt cuộc là nghĩ gì?” Trương Linh Linh có chút buồn rầu.

“Nghĩ gì là sao?”

“Đường Tụng tặng mình điện thoại, thẻ mua sắm, thẻ xăng dầu, lại tặng mình xe, đồng hồ, bây giờ lại để chúng ta vào ở căn nhà xa hoa như vậy. Mình cũng từng gặp kẻ có tiền, nhưng đúng là chưa từng nghe nói đến ai hào phóng như Đường Tụng.”

“Điều này khiến mình luôn có một ảo giác, luôn cảm thấy mình còn hi vọng. Đương nhiên, Đường Tụng nhất định không phải nuôi cá, mình cũng tự hiểu lấy mình. Hơn nữa, có Hải Vương nào tốn nhiều tiền như vậy để nuôi cá?”

Thu Thu cúi đầu, nhìn chiếc đồng hồ trên tay: “Đại khái là vì Đường Tụng quá tốt đi, cậu đối tốt với Đường Tụng, Đường Tụng liền đối tốt với cậu.”

Trương Linh Linh thở dài: “Vẫn phải nghĩ cách kinh doanh tài khoản TikTok cho Đường Tụng đi, đây là cũng chuyện duy nhất mình có thể làm.”

Nàng vừa nói vừa mở app TikTok ra xem.

Đầu tiên là xem video ca hát mới tuyên bố hôm qua của Thu Thu.

Lập tức giật mình.

Chỉ một đêm.

Hơn 400.000 like, hơn 60.000 bình luận, fan tăng hơn 60.000.

Số liệu này quá kinh khủng.

Hôm qua quay video xong, nàng cũng không thêm đặc hiệu, chỉ biên tập cắt sửa lại một chút.

Sau đó hai tài khoản Thu Thu và Tháng Tư và đăng lên.

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng mở giao diện trang chủ của Tháng Tư.

Hai mắt lập tức sáng lên.

Tối hôm qua, fan của Đường Tụng vẫn là 750.000+, bây giờ đã là 880.000+.

Bước một bước dài đến khoảng cách 1 triệu fan!

Một video tiện tay quay chụp, vậy mà lại ra sức như vậy?!

Sắc mặt Trương Linh Linh đỏ bừng.

Sáng tạo một video hot hot hot, là ước mơ của mỗi một người làm truyền thông.

Thu Thu chú ý đến phản ứng bất thường của bạn thân, hỏi: “Sao thế?”

“Video mới đăng hôm qua, hot rồi, cực hot!”

Thu Thu tiếp nhận điện thoại, cũng bị giật nảy mình.

Cho đến nay, video hot nhất của nàng cũng chỉ có 120.000+ like.

Đó còn là dùng tiền mở rộng, sau 2 tháng mới đạt được số liệu này.

Tối hôm qua vì say rượu, cộng thêm nghe thấy Đường Tụng nói chuyện với bạn gái.

Nên các nàng không quá quan tâm.

Không chú ý đến video này.

Cũng không nghiêm túc xem lại.

Thu Thu mở video ra xem.

Hình ảnh rất sạch sẽ.

Gió đông gọi lên màn cửa màu trắng.

Ban công xinh đẹp sạch sẽ.

Đường Tụng ôm guitar, hơi cúi đầu, tựa về phía sau.

Dáng vẻ lười biếng, tùy ý giống như một chiếc lá cây trong gió.

Nhưng trên người lại mặc âu phục.

Cả người mang theo cảm giác tương phản mãnh liệt.

Thu Thu ở bên cạnh, mặc quần skinny màu đen, áo phông trắng.

Nàng tựa vào cửa sổ thủy tinh trên ban công.

Khuôn mặt hệ cảm dục nhuộm đầy ánh chiều đỏ.

Tất hát vang lên.

Đường Tụng hát rất tùy ý, nhưng rất có cảm giác dân ca.

Thu Thu hát cũng rất tốt, bài hát này lại hợp với tâm ý của nàng, nên hát rất có tình cảm.

Giọng của hai người đều rất hay.

Tiếng guitar hoàn mỹ hòa vào trong đó.

Làn điệu trôi chảy, hoàn mỹ không một tí vết.

Thu Thu e lệ, Đường Tụng lười biếng.

Tiếng guitar hoàn mỹ.

Phối hợp với một bài dân ca rất hot trong sân trường.

Tựa như kéo mọi người trở về những năm tháng đó.

Hai người ngồi cạnh nhau, nhìn nhau, ánh mắt đều rất nhu hòa.

Một lát sau.

Trương Linh Linh thở sâu, vào khu bình luận xem.

“Rốt cuộc cũng tìm được nam thần! Thì ra ID TikTok là Tháng Tư!”

“Tôi cảm thấy video dưới ánh đèn kia đẹp trai hơn!”

“Thật tài tình, nam thần chơi video cũng quá hay rồi, nhưng bài này quá đơn giản, không nhìn ra được thực lực chân chính, chơi một bài Neon đi.”

“Tôi cũng từ video kia chạy qua, chồng tôi thật mê nó đẹp trai!”

“Trời ơi, đẹp như vậy còn có để người ta sống nữa không?”

“Thật sự là nam chính trong tiểu thuyết, yêu chết!”

“Chị gái bên cạnh, trong mắt toàn là yêu.”

...

Hai người tiếp tục kéo xuống dưới.

Phát hiện rất nhiều từ ‘yêu một chút’, ‘quảng trường trung ương’, ‘ánh đèn’.

Nàng liền ấn vào thanh tìm kiếm.

Đứng đầu là một video hơn 1 triệu lượt like.

Biển người chen chúc, ánh đèn sáng chói, đường phố phồn hoa.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy Đường Tụng đang uống coca xuất hiện dưới ánh đèn.

Dáng người cao to, hấn vừa ngẩng đầu lên, hoàn cảnh lập tức như bị bốc cháy.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ kinh diễm trong mắt nhau.

Trên internet có vô số người nổi tiếng, bọn họ đều dựa vào một giây kinh diễm trên màn ảnh mà hot ra khỏi vòng.

Trở thành mật mã lưu lượng trong một thời gian.

Video tiếp tục, nhìn thấy hành vi ‘bỉ ổi’ của cô gái đeo kính râm kia.

Trương Linh Linh và Thu Thu đồng thời nhú mày.

Trăm miệng một lời mắng: “Vô sỉ!”

Chương 494: Lý Mộc Tuyết đã vọng

Trương Linh Linh và Thu Thu chỉnh sửa lại quá trình và logic khiến video này hot, còn đánh giá và phân tích.

Tổng hợp thành một file word, rồi gửi cho Đường Tụng.

Tiếp đó lại gọi wechat.

Qua một lúc lâu mới kết nối.

Trương Linh Linh hưng phấn nói: “Alo, Đường Tụng, video tối qua của chúng ta hot rồi, cực hot! Fan của anh và Thu Thu đều tăng vọt.”

Đầu bên kia truyền đến những tiếng ‘xột xoạt’.

Trương Linh Linh tưởng rằng mạng không tốt.

Vội vàng kiểm tra internet, lại mở loa ngoài, bật max tiếng.

Thu Thu cũng bu lại gần.

“Là video đàn hát hôm qua à?” Rất nhanh, giọng nói hơi khô của Đường Tụng truyền đến.

“Đúng, trong này còn dính đến một video khác của anh, đó là một video ca hát trên quảng trường trung ương. Chúng tôi đã chỉnh lý lại cả sự kiện này và gửi cho anh rồi. Đây là một cơ hội rất tốt, nếu có thể bắt được, nhất định sẽ hot.”

“A? Vậy tôi xem một chút.”

“Đường Tụng, giọng anh bị làm sao vậy?” Thu Thu nhìn không được mà mở miệng hỏi: “Có phải hôm qua uống nhiều rượu, lại đi lạnh nên bị cảm rồi không?”

Đường Tụng ‘khụ khụ’ hai tiếng, nói ra: “Tôi không sao, có thể là do hơi thiếu nước.”

“Nhất định phải uống nhiều nước nóng, bây giờ càng ngày càng lạnh, nếu bất điều hòa, phải chú ý đến độ ẩm. Chỗ tôi có cây la hán, ngâm nước uống có thể thanh nhiệt nhuận phổi, hay là lát nữa tôi đưa qua cho anh nhé?”

“Không cần, tôi uống nước là được.”

Ngay sau đó.

Loa ngoài lại truyền ra vài âm thanh ‘hừ hừ’, ‘hút hút’.

Âm thanh rất kiều mị, rõ ràng là giọng nữ.

Trương Linh Linh và Thu Thu lập tức ngáp miệng lại.

Rõ ràng là Đường Tụng đang bận.

Trương Linh Linh vội vàng nói: “Cứ vậy đi, tôi và Thu Thu đi ăn cơm, bái bai.”

“Bái bai.”

Cúp máy.

Trương Linh Linh thè lưỡi, nắm tóc.

Vừa bực bội vừa then thùng.

Một lát sau, nàng nhỏ giọng nói: “Cậu nói xem... bạn gái của Đường Tụng có tức giận khi chúng ta gọi điện quan tâm không?”

Thu Thu lắc đầu nói: “Đường Tụng làm người chính trực thành khẩn, luôn rất quý củ khi ở cùng chúng ta. Với lại chúng ta cũng không nói gì quá đáng, chỉ thảo luận chuyện công việc. Chỉ cần cô ấy thật sự yêu Đường Tụng, tuyệt đối sẽ không giận.”

“Được rồi.” Trương Linh Linh rũ đầu xuống: “Thật sự hôm mộ cô ta, có thể ôm Đường Tụng ngủ, nhìn Đường Tụng ăn cơm, muốn hôn thì hôn, muốn làm thì làm.”

Thu Thu cắn môi một cái.

Không rên một tiếng mà đi ra ban công, kéo ghế đến một góc.

Ngồi ở đó nhìn mầm non đang càng lúc càng lớn kia mà ngẩn người.

Nó từ một hạt giống nho nhỏ, chui lên từ mặt đất, thể hiện sinh mệnh ngoan cường.

Tràn đầy hi vọng, tương lai, dũng cảm...

Nàng thở sâu.

Nở nụ cười thoải mái.

Lấy điện thoại ra chụp mầm non.

Chia sẻ đến vòng bạn bè.

Đi vào phòng khách, vỗ vỗ đầu Trương Linh Linh: “Minh đi làm bữa sáng, lát nữa chúng ta quay video, nhất định phải bắt lấy cơ hội này, kiếm thêm một chút fan.”

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Lý Mộc Tuyết rời giường từ sớm, rửa mặt để cho mình tỉnh táo lại.

Buộc tóc đuôi ngựa, đổi bộ quần áo tập và giày thể thao.

Để lộ dáng người cao gầy gợi cảm.

Uống ly cà phê đen, toàn thân lập tức tỉnh táo.

Đi xuống tầng hầm.

Mở máy chiếu, lấy điện thoại ra, kết nối video tập luyện mà mình đã chuẩn bị cũ.

Tiếp đó đi vào khu thể hình, bắt đầu tập luyện theo video.

Không thể không nói, khu tập ở đây dù không rộng lớn, nhưng lại rất đầy đủ.

Với lại đều là mặt hàng cao cấp, sử dụng rất sướng.

Trong tiếng nhạc nhu hòa, sắc mặt Lý Mộc Tuyết dần dần đỏ lên.

Toàn thân đổ mồ hôi.

Nửa tiếng sau, nàng dùng khăn lông lau khô người, trở lại phòng ngủ rồi lao vào tắm.

Đầu tiên lại sấy tóc, rồi bắt đầu tạo hình.

Tiếp đó là dưỡng da toàn thân.

Đứng dậy đi vào phòng bếp xa hoa.

Mở tủ lạnh cao cấp.

Lấy sữa chua, lòng trắng trứng, dâu, hạch... rồi cho vào máy xay.

Cứ như vậy mà xong bữa sáng.

Muốn bảo trì dáng người, cũng không phải một chuyện đơn giản.

Sau khi chuyển vào Thịnh Nguyên Danh Dinh, nàng đã từ bỏ đồ ăn vặt, đồ uống cá ga, đồ ngọt.

Chế độ ẩm thực, nghỉ ngơi và làm việc có quy luật.

Cơm nước xong xuôi, lại giúp Ly Ly làm một phần bánh sandwich và hâm một ly sữa nóng.

Nhìn thời gian, đã hơn 8 giờ.

Lý Mộc Tuyết gõ cửa phòng ngủ chính, đi vào.

“Ly Ly, mình đi làm đây, nhớ dậy ăn sáng.”

“A, cảm ơn Tiểu Tuyết.” Lý Nhã Lý vẫn nhắm mắt như cũ.

“10 giờ sáng, nhớ đến thương mại Thành Phong để học tập, mình đã hẹn trước rồi, một tiết 500 đây.”

“A.”

Lý Mộc Tuyết nhìn dáng vẻ lười nhác của nàng, chỉ giận nàng không tranh.

Tiến lên vỗ mông nàng một cái.

“Đây là nhiệm vụ của Đường Tụng đây.”

Lý Nhã Lý uốn éo người, lẩm bẩm hai tiếng, rồi mới bò dậy.

Vén chặn duỗi lưng một cái: “Được rồi, mình dậy đây.”

Lý Mộc Tuyết véo véo khuôn mặt nàng, nghiêm túc nói: “Đường Tụng để cậu học tập những tri thức kia, là muốn tốt cho cậu. Cậu phải để tâm một chút, đừng có phúc mà không biết hưởng! Nếu ngày nào Đường Tụng mặc kệ cậu, vậy cậu phải khóc.”

Lý Nhã Lý giang tay ôm lấy Lý Mộc Tuyết, nhỏ giọng nói: “Ừ, mình sẽ cố gắng.”

Ngay sau đó, liền nhìn thấy chút sữa chua dính trên mép Lý Mộc Tuyết.

Lý Nhã Lý còn không tỉnh táo lắm, vô thức lè lưỡi ra liếm.

Kỹ năng ‘miệng lưỡi trơn tru’ phát động.

Trong lúc nhất thời lại không dùng được.

Đầu lưỡi cực kỳ linh hoạt, hết lần này đến lần khác lại còn mang theo ẩm áp và ướt át.

Lý Mộc Tuyết chấn động toàn thân, khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng: “Bạn làm gì?”

“Sữa chua, vẫn rất ngọt.” Lý Nhã Lý liếm môi, dáng vẻ như chưa thỏa mãn.

Lý Mộc Tuyết lau khóe miệng ướt át, ánh mắt hơi bối rối: “Mình chuẩn bị đồ đi làm.”

Nói xong liền bước nhanh rời đi.

Trở lại phòng ngủ.

Lý Mộc Tuyết tựa vào cửa, vỗ vỗ ngực.

Lòng vẫn còn sợ hãi: “Sao đầu lưỡi của Ly Ly lại trở nên kỳ quái như vậy?”

Nàng cắn môi một cái, lại thay một bộ đồ lót khác.

Tất chân màu da, váy ngắn màu đen, áo sơ mi trắng, áo gió màu xanh lam nhạt, giày đế bằng.

Xách chiếc túi đất nhất mình có, đi ra khỏi cửa.

Hôm nay rất âm u, lại thêm nhiệt độ khá lạnh.

Lý Mộc Tuyết rung mình một cái.

Tốc độ đi nhanh hơn mấy phần.

Đi đến chỗ đỗ xe ngoài cửa.

Nhìn chiếc Porsche 911 màu bạc của mình, tâm trạng lập tức tăng lên đến cực hạn.

Phong thái đi đường cũng tiêu sái hơn.

Nàng ngẩng nhìn đường chân trời tối tăm mờ mịt, khóe miệng lại hơi cong lên.

“Chỉ có đi qua bóng tối ảm đạm vô quang, thì mới có thể hiểu được bình minh rất đắt.”

Nàng mở cửa leo lên xe.

Đặt túi xách ở ghế phụ.

Đặt điện thoại lên kệ, mở bản đồ và âm nhạc.

“Ầm ầm...” khởi động xe.

Ngón tay thon dài lóe lên màu sơn móng tay.

Vô lăng đen bằng da thật, màn hình tinh thể lỏng xinh đẹp...

Lý Mộc Tuyết mỉm cười, ánh mắt lóe lên vẻ thỏa mãn và đã vọng.

Chương 495: Vậy là Kim Mỹ Nga?

8:50 sáng.

Cao ốc quốc tế Thiên Thành.

Các nhân viên tập năm tập ba đi vào cổng.

Công ty bắt đầu vào làm từ 9 giờ sáng.

Thời gian này chính là thời điểm đông đúc nhất.

Thân là nhân viên của một công ty tài chính.

Bọn họ ăn mặc rất tươm tất, đại đa số đều là âu phục giày da.

Vô luận nam nữ, tinh thần và vẻ ngoài đều rất tốt.

Tiếng động cơ vang lên.

Một chiếc xe thể thao màu trắng bạc đi đến.

Dừng lại ở một chỗ đỗ gần cửa ra vào.

Porsche 911 mới tinh, đặc biệt là thân xe được thiết kế rất bắt mắt.

Không ít người đều quay đầu nhìn qua.

Không chỉ vì chiếc xe xinh đẹp này, mà còn là vì chỗ đỗ kia.

Tòa cao ốc này là tổng bộ của công ty Tự Nhiên.

Bên trong đây là nhân viên của công ty.

Mọi người đều hiểu một số quy tắc ngầm.

Ví dụ như mấy chỗ đậu xe gần cửa trên mặt đất và dưới hầm, đều là của quản lý cấp cao và các khách hàng quan trọng.

Ngay sau đó.

Cửa xe từ từ mở ra.

Một bóng người cao gầy tịnh lệ bước xuống.

Nàng mang theo nụ cười nhàn nhạt, mái tóc hơi cuộn chập chờn trên người.

Áo gió màu xanh lam nhạt càng làm làn da trắng nổi bật hơn.

Cặp đùi đẹp và tất chân màu da gợi cảm đã hấp dẫn không ít ánh mắt đàn ông.

“Là Lý Mộc Tuyết của bộ phận đầu tư mạo hiểm.”

“Đó là Lý Mộc Tuyết? Là nhân viên do Tỉnh Ngô điều xuống?”

“Chắc chắc, Porsche 911, ít nhất phải 1.5 triệu, quá giàu.”

“Quá xinh đẹp, là bạch phú mỹ đỉnh cấp, người so với người đúng là tức chết người.”

...

Bọn họ vừa âm thầm bàn tán, vừa đi về phía cổng.

Cũng có người chụp trộm vài tấm ảnh, chia sẻ vào trong nhóm chat riêng.

Thân là nữ thân công ty, Lý Mộc Tuyết cũng là đề tài mà bọn họ thảo luận hàng ngày.

Lý Mộc Tuyết cất bước đi ra, lấy chìa khóa rồi ấn xuống.

Cốp xe mở ra.

Nàng lấy ra một đôi giày cao gót màu đen.

Trở về vị trí lái, ngồi xuống rồi đổi giày cao gót.

Sau đó mới khóa xe, xách túi đi về phía cổng chính.

Nàng cao 1m72, cân nặng không đến 50kg.

Đi giày cao gót, trang điểm đặc biệt.

Cả người lộ ra vẻ tinh tế ôn nhu, gợi cảm tài trí.

“Mộc Tuyết! Chào buổi sáng.”

“Chào nữ thần!”

“Mộc Tuyết, hôm nay quá xinh.”

...

Thỉnh thoảng có đồng nghiệp chào hỏi.

Lý Mộc Tuyết nhẹ giọng đáp lại, biểu hiện bình tĩnh thông dong.

Cánh tay đeo túi Gucci, tay vuốt ve chìa khóa Porsche.

Lúc chờ thang máy, rất nhiều ánh mắt như có như không nhìn trộm nàng.

Đình...

Lý Mộc Tuyết cất bước đi vào, mấy người chung quanh đều vô thức nhường đường.

Để nàng đi vào trước.

Đi đến bàn làm việc.

Nhìn cái bàn sạch sẽ sáng bóng, Lý Mộc Tuyết liền mỉm cười.

Đặt túi xách và chìa khóa xe lên bàn.

Mấy đồng nghiệp đang nói chuyện chung quanh đều dừng lại.

Bắt đầu chủ động nói chuyện với nàng.

9:30 sáng.

Lý Mộc Tuyết mở phần mềm giao dịch ra.

Qua một thời gian tăng lên.

Mâm đã đi lên 3078 điểm.

Nhưng nàg vào sâ từ giá 2893, trước mắt thì lợi nhuận khá khả quan.

Căn cứ theo dự đoán của các đồng nghiệp, còn có thể dâng lên một thời gian nữa.

Lý Mộc Tuyết bắt đầu thu mua mấy chi cổ phiếu mình nhìn trúng với giá thấp.

3 giờ chiều.

Phiên giao dịch kết thúc, nhìn tổng tài sản trong tài khoản ngã xuống.

Lý Mộc Tuyết vuốt vuốt cái đầu, chỉ thấy hơi đau lòng.

Nhưng cũng may, chỉ thua thiệt số lợi nhuận lúc trước.

Nàng tự an ủi mình một câu.

Mở wechat, nhóm ‘danh viện’ đang trò chuyện rất náo nhiệt.

Ấn vào xem.

Vẫn là những nội dung quen thuộc.

Y Y: “Cuối tuần đi buổi triển lãm nghệ thuật, để mắt đến một cậu em đẹp trai, cao ráo trắng trẻo, đúng gu luôn.”

Momo: “Sau đó thì sao? Đến tay không?”

Y Y: (Khóc) Không ôn bài tốt trước khi đi, rất nhiều thứ đều không nhận ra, sau đó liền không có sau đó.

...

“Có ai đi khách sạn Ritz Carlton không? Tôi có người quen, 2400 một đêm, cùng nhau chụp ảnh!”

“Tổng cộng 12 người, bên này đã có 6 người, thiếu 6 người, một người 200 là đủ.”

...

“Có team nào thuê xe chụp ảnh không?”

“Ferrari, 6000 một ngày, team 60 người!”

...

Ninh Hân: “Các chị em ở Yên Thành, lễ tạ ơn là sinh nhật tôi, tối hôm đó có party ở biệt thự, rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn và bạch phú mỹ, cao phú soái, ai muốn tham gia thì liên hệ.”

“Chị Ninh, em muốn đi!”

“Chị Ninh, em ở Yên Thành!”

Ninh Hân: “Đi qua chơi, chụp ảnh, ăn uống thì được, nhưng không thể gây chuyện.”

...

Nhìn thấy tin tức của chị Ninh, Lý Mộc Tuyết cũng hơi động lòng.

Dù thế nào cũng không thể kìm nén được dục vọng trang bực.

Hiện giờ, nàng có lương năm 1 triệu, lái 911, ở biệt thự.

Là thời điểm để đám chị em cũ kia nhận thức lại bản thân mình.

Nàng ấn vào giao diện nói chuyện của chị Ninh, gửi tin: “Chị Ninh, lễ tạ ơn em cũng rảnh, em sẽ qua, chúng ta tụ tập một chút.”

Một lát sau.

Chị Ninh: “Rất hoan nghênh! Chị sẽ gửi địa chỉ cho em!
Đúng rồi, Tiểu Tuyết, Đường tiên sinh có rảnh không?”

Lý Mộc Tuyết cắn môi một cái, trả lời: “Anh ấy rất bận,
không đi được.”

...

Hôm nay Đường Tụng đúng là rất bận.

Buổi sáng giày vò xong, nghỉ ngơi được một tiếng.

Liễu Bảo Nguyệt lại kéo hần trở về trường cũ.

Hai người tay trong tay, giẫm lên lá khô, dạo bước trong
sân trường.

Liễu Bảo Nguyệt hỏi hần những chuyện trong trường học.

Kể lể nỗi nhớ hần thời học đại học.

Giữa trưa, hai người ăn cơm trong nhà ăn của trường.

Liễu Bảo Nguyệt mua 4 phần mà Đường Tụng đề cử.

Mỗi thứ ăn vài miếng, sau đó để lại hết cho Đường Tụng.

Buổi chiều, hai người đi xem phim.

Chọn một bộ phim trinh thám không hot lắm, cả rạp chỉ có
hai người họ.

Nàng nói như vậy thì không cần nói nhỏ.

Hai người kéo tay vịn ghế ở giữa lên, rúc vào nhau.

Đút cho nhau ăn.

Xem được một nửa, hai người lại tràn đầy phần khởi mà
phân tích hung thủ là ai.

Lại phàn nàn về đạo diễn và biên kịch khi làm phim thiếu
logic.

Đi ra rạp chiếu phim, hai người lại vào phòng game arcade chơi một lúc lâu.

Chạng vạng tối, lại chạy đến con phố checkin nổi tiếng nhất thành phố.

Vừa đi dạo vừa ăn vặt.

Ăn vặt xong thì đi ăn lẩu, nàng được ăn tôm cua và mình vẫn thèm.

Nàng nói khi ở Đế Đô, vì công việc bận rộn, cộng thêm giảm cân, nên không dám ăn uống thả cửa.

Đường Tụng giống như trước kia, chủ động bóc tôm, lau miệng cho nàng.

Liễu Bảo Nguyệt mặt mày cong cong, nụ cười nơi khóe miệng chưa bao giờ biến mất.

Ban đêm.

Bọn họ tản bộ trong Yên Giang Biệt Viện, trò chuyện về những chuyện thú vị trong quá khứ.

Liễu Bảo Nguyệt mặc quần áo rất giản, mang theo khăn quàng cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tràn đầy vẻ hân hoan.

Nàng vừa đi vừa nhún nhảy.

Thỉnh thoảng giẫm lên bậc thềm ven đường, nhặt lá rụng.

Chờ đến khi mệt mỏi, lại nhảy lên lưng Đường Tụng.

Để hắn công đi.

Hai người đi dạo vài vòng.

Liễu Bảo Nguyệt véo véo mặt hắn, đột nhiên hỏi: “Đường Tụng, cô gái cướp lần đầu của anh là Bạch Hiểu Manh?”

Đường Tụng nhíu mày: “Sao em biết?”

“Hừ hừ, em nhớ kỹ lời anh nói, Bạch Hiểu Mạnh của công ty các anh xinh đẹp hơn em, anh muốn theo đuổi cô ấy!”

“Không phải Bạch Hiểu Mạnh.”

“Vậy là Điền Hàm, hay là Đồng Ngọc Ngôn? Một người là bạn học có quan hệ không tệ với anh, một người là hoa khôi.”

“Không phải. hít, lạnh!”

Liễu Bảo Nguyệt trực tiếp thò tay nhỏ lạnh buốt vào trong cổ hần.

Đường Tụng dùng sức vỗ vỗ hông nàng.

Liễu Bảo Nguyệt cắn cắn vành tai hần, đột nhiên nói ra: “Vậy là Kim Mỹ Nga?”

Chương 496: Ai chịu nổi

“Kim Mỹ Nga?”

Đây là cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trong ký ức của Đường Tụng, cũng với quá trình chơi game của hắn, hắn chưa từng gọi đối phương bằng cái tên này.

Ban đầu là ‘cô Kim’, sau đó là ‘thư ký Kim’.

Liễu Bảo Nguyệt thấy hắn không nói gì, liền nhú mày, dùng bắp chân đánh lên người hắn.

Nói ra: “Tán gẫu với Liễu Bảo Nguyệt, tất cả đề tài em nói, cô ấy đều có thể nói được. Khi cảm xúc của em biến động, cô ấy cũng sẽ coi trọng và trấn an. Rất nhiều điều em chưa kịp nói, thì cô ấy đã hiểu. Cho em một loại cảm giác...? Rằng cô ấy còn hiểu em hơn cả anh.”

“Một vị đại nhật vật như vậy, tầng lớp cao hơn em rất nhiều, lại nguyện ý nghe em nói những chuyện vô bổ, quan tâm em, chỉ đạo em. Anh cảm thấy là vì sao?”

Đường Tụng liếm liếm bờ môi khô khốc, giải thích: “Chắc là cô ấy rất thương thức em.”

“Em cảm thấy là vì anh.” Liễu Bảo Nguyệt gãi gãi người hắn: “Em đã kể tất cả mọi chuyện chúng ta làm trong lần gặp mặt này cho cô ấy, còn cả ảnh chụp thân mật của chúng ta.”

Toàn thân Đường Tụng chấn động.

Quả nhiên, vị thanh mai trúc mã, Bạch Nguyệt Quang này cũng không phải đèn càn dầu.

“Vậy cô ấy trả lời thế nào?”

“Hi hi, cô ấy bảo em chú ý kỳ an toàn.” Liễu Bảo Nguyệt phần chần nói: “Nếu anh không muốn nói cho em biết chuyện phát sinh trong thời đại học, vậy em sẽ không hỏi, nhưng em sẽ tự điều tra rõ ràng.”

Mỗi lần nghĩ đến thời đại học, Kim Mỹ Nga lấy danh nghĩa dân mạng để phụ đạo tâm lý cho mình.

Là nàng lại thấy hơi dè dặt.

Đây coi như là một lần trả đòn nho nhỏ.

Đường Tụng nghĩ đến cuộc video call hai ngày trước, nội tâm hơi rối bời.

Hắn thất thần nhìn bầu trời âm u một lát.

Liễu Bảo Nguyệt sờ lên mặt hắn, ôn nhu nói: “Được rồi, anh yên tâm, em sẽ không làm chuyện khiến anh khó xử.”

Đường Tụng mỉm cười, vỗ vỗ hông nàng: “Bảo Nguyệt, em khôi phục chưa? Còn đau không?”

Tối hôm qua dùng ‘dịch khỏe mạnh’.

Sáng nay nói là hơi đau, đi đường hơi nghiêng.

Trải qua một ngày, nàng đã khôi phục rất nhiều.

Liễu Bảo Nguyệt đỏ mặt ấp úng nói: “Anh... anh lại muốn cái kia rồi?”

Đường Tụng thở ra một hơi, phun ra một màn sương trắng thật dài.

Cười nói: “Bên ngoài quá lạnh, chúng ta về nhà đi, anh có vài thứ muốn dạy cho em, đúng rồi, hôm nay thay bộ đồ tập yoga kia đi.”

Nói xong liền quay người đi về nhà.

Liễu Bảo Nguyệt run lên, cảm giác có chút hạ lưu.

Nàng nói nhỏ: “Tối hôm qua một lần, sáng nay một lần. Hôm nay lại đi chơi cả ngày, sao anh vẫn khỏe như vậy? Cái này không hợp lý nha?”

Đường Tụng nặn nặn bóp đùi của nàng: “Em căn bản không biết anh khỏe thế nào, anh đã rất thu liễm với em rồi.”

Liễu Bảo Nguyệt cắn môi dưới, ‘hừ hừ’ hai tiếng.

Muốn khiêu khích hai câu, nhưng lại không dám.

...

Sự thật chứng minh, có cơ bụng và cơ liên sườn là khỏe thế nào.

Về đến nhà, nàng cuối cùng cũng cảm nhận được Đường Tụng khỏe ra sao.

Ngày 22 tháng 11 năm 2022, nhiều mây, 3-10 độ C, có tuyết nhỏ.

Nhiệt độ xuống gần 0 độ C.

Sáng sớm đồng hồ sinh học ưu việt khiến Đường Tụng tỉnh lại.

Hắn vỗ vỗ đầu Liễu Bảo Nguyệt: “Muốn đi tập sáng không?”

Liễu Bảo Nguyệt mở đôi mắt sưng đỏ.

Ban đầu còn hơi mơ mơ màng màng.

Nhìn khuôn mặt tuần tú quen thuộc kia, nàng lại hơi e ngại mà co người lại.

Nhớ đến mưa to gió lớn đêm qua.

Nàng yếu ớt nói: “Không đi, hôm nay em không muốn đi đâu cả, chỉ muốn nghỉ ngơi.”

Ăn sáng xong.

Trong lúc Đường Tụng rửa bát.

Đường Tụng lại chui vào chăn, quấn chặt lấy cơ thể mình.

Đường Tụng tức giận nói: “Có cần phải vậy không?”

“Cần.” Liễu Bảo Nguyệt trừng mắt to, nói: “Hôm nay anh phải đi họp đúng không? Đi đi, không cần để ý đến em.”

Chờ Đường Tụng rời đi.

Liễu Bảo Nguyệt thở phào một hơi, cẩn thận từng li từng tí mà chui ra khỏi chăn.

Sờ lên tim, bụng dưới, vẫn rất đau.

Nàng lầm nói: “Quá kinh người, thỉnh thoảng một hai lần còn được, nếu ngày nào cũng vậy, ai chịu nổi?”

...

Công ty TNHH truyền thông Móc Câu.

Họp xong.

Giám đốc nhân lực mới Đoạn Văn Huyền, giám đốc tài vụ mới Phan Tinh Lâm đi theo Đường Tụng vào văn phòng.

Ba người trò chuyện một lúc.

Hai người lại sửa sang lại chế độ, đãi ngộ và tiền lương của nhân viên, rồi báo cáo cho hắn.

Đường Tụng vừa nghe vừa gật đầu.

Nhiệm vụ ‘cảm giác tồn tại’ đã lên đến 90%.

Trải qua hàng loạt cải cách và ưu hóa.

Bây giờ, chế độ của công ty đã hoàn thiện hơn.

Đề xướng tăng ca hợp lý, có tiền tăng ca, cung cấp bữa ăn miễn phí khi tăng ca.

Nộp đủ bảo hiểm, kinh phí teambuilding, phúc lợi ngày lễ, vân vân...

Nhân viên mới tuyển dụng cũng dần dần dung nhập vào công ty.

Bầu không khí nội bộ công ty được cải thiện rất nhiều.

Tiếp theo là ưu hóa và chế độ khích lệ và cổ vũ, đảm bảo công nhân viên có cơ hội tăng chức công bằng.

Vậy nhiệm vụ này cũng coi như hoàn thành.

Tạm biệt hai người này.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Trợ lý Bạch Hiểu Mạnh đi vào.

Trên tay còn cầm một đồng tài liệu cần đóng dấu: “Chủ tịch, đây là tài liệu, kỷ yếu cuộc họp trong khoảng thời gian gần đây, và một số bản ghi chép khác.”

“Vất vả.” Đường Tụng tiện tay tiếp nhận, ánh mắt nhìn về phía đối phương.

Mái tóc hơi dài, đã qua bả vai.

Âu phục caro, váy len quá gối, ủng da cao gót.

Hoàn toàn khác biệt với cách ăn mặc thanh xuân gợi cảm ngày xưa.

Đứng trong phòng làm việc, vẻ đoan trang hào phóng này là rất phù hợp.

Rất có phong cách của Tạ Vũ Đồng.

Lại phối hợp với dáng người 1m75 gợi cảm, nhìn trông rất cảnh đẹp ý vui.

Có một trợ lý xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, hơn nữa còn là nữ thần từng thầm mến.

Quả thực là có thể gia tăng tính tích cực trong công tác.

Có hiệu quả kỳ diệu giống như dì của nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đường Tụng tán dương: “Quần áo hôm nay rất đẹp, nước hoa cũng rất hợp, chắc là Tổ tổng giúp nhỉ?”

Bạch Hiểu Manh bị hấn nhìn cho xấu hổ, mặt hơi đỏ lên.

Lập tức nghiêng người, hoạt bát nói: “Hôm nay ngài cũng rất đẹp, rất rất đẹp.”

Hai người trò chuyện đến bầu không khí gần đây trong công ty.

Đường Tụng hỏi: “Nghe Miêu tổng nói, cô vẫn làm việc ở bộ phận thiết kế?”

“Ừm.” Bạch Hiểu Manh cười nói: “Anh không đến công ty nhiều, thân là trợ lý, công việc của tôi không nhiều. Nếu không chủ động tìm vài việc để làm, tôi sợ ngày nào đó anh thấy tôi vô dụng, liền sa thải tôi, dù sao lương của tôi cũng rất cao.”

Đường Tụng lắc đầu, nhìn mắt nàng nói: “Tôi không nỡ đâu.”

Dù sao cũng là nữ thần đồng nghiệp mình từng thích.

Mặc dù bây giờ không có tâm tính liếm cầu như ban trước, nhưng vẫn có chút ý nghĩ.

Nghe thấy lời nói mập mờ bất ngờ này.

Trái tim Bạch Hiểu Manh lại bắt đầu đập loạn.

Trong đầu lại nhớ đến từng màn trong khách sạn suối nước nóng.

Khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng.

“VẬY... CHỦ TỊCH, TÔI CÒN CÓ CHÚT VIỆC PHẢI XỬ LÝ.”

Nói xong thì vội vàng quay người rời đi.

Trở lại bàn làm việc, nhìn chăm chăm vào máy tính một lúc lâu.

Làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Trong đầu toàn là suy nghĩ lung tung.

“ĐƯỜNG TỤNG ĐÃ CÓ BẠN GÁI, HƠN NỮA CÒN KHÔNG CHỈ MỘT NGƯỜI!”

Trong tam quan của Bạch Hiểu Manh, loại người này là Hải Vương chính hiệu, hẳn là phải dùng ngòi bút làm vũ khí mới đúng.

Thế nhưng đối mặt với Đường Tụng, nàng làm thế nào cũng không chán ghét nổi.

Chương 497: Đồng Ngọc Ngôn: Đã lâu không gặp

Bạch Hiểu Manh vuốt vuốt khuôn mặt nóng hổi của mình.

Đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, đi thang máy xuống tầng một.

Mua một ly cà phê, ngồi thất thần trong một góc.

Nhìn thời gian, sắp đến 11 giờ.

Nàng thở dài, đi về phía thang máy.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dày đặc truyền đến từ sau lưng.

Bạch Hiểu Manh nhìn lại, ánh mắt chột co lại.

Là cô ấy!

Người đến mặc một bộ âu phục dành cho nữ.

Trên tay đeo đồng hồ xinh đẹp.

Giơ tay nhắc chân lại lộ ra vẻ cao cấp, tinh xảo, hào phóng.

Bên cạnh là một đám nam nữ mặc âu phục giày da.

Tuổi tác cũng không nhỏ.

Hơn nữa trông có vẻ rất có khí thế, giống như là lãnh đạo tổng công ty.

Thái độ của vị này thông dong, mang theo nụ cười tiêu chuẩn.

Trò chuyện với nam nam nữ nữ bên người.

Bạch Hiểu Manh đứng tại chỗ, nhìn bọn họ đi qua mặt mình.

Ánh mắt vẫn luôn tập trung vào cô gái đứng trong đám người.

Đó cũng chính là bạn gái mà Đường Tụng từng hẹn hò trên nhà hàng Tinh Không.

“Ngọc Ngôn, cô đúng là chân nhân bất lộ tướng, hai khách hàng lớn là trang trí Thiên Thịnh và trang phục Bạch Mã đều bị cô lấy được, chắc chắn, đúng là khó lường! Để tôi mở rộng tầm mắt.”

“Trương tổng quá khen, Hoa Vũ phát triển đến bây giờ, năng lực của ngài là không cần nghi ngờ, tôi lựa chọn nhập cổ phần Hoa Vũ, cũng là xem trọng tương lai của công ty.”

“Ha ha, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

...

Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi vào trong.

Bạch Hiểu Manh cũng là lần đầu biết tên của cô gái kia.

Do dự một chút, vẫn quét thẻ đi vào.

Trong lúc chờ thang máy.

Nàng thực sự thất thần khi nhìn Đồng Ngọc Ngôn lạnh nhạt tự nhiên, khí chất cao nhã ở trước mắt.

Loại cảm giác này, có chút giống với dì nhỏ.

Nhưng vị này trẻ tuổi hơn, cũng có tinh thần hơn.

“Đúng là một cô gái rất ưu tú.”

Trong lúc nàng đang mất mát.

Lại có mấy người đến chờ thang.

Cầm đầu là một cô gái ăn mặc rất chuyên nghiệp.

Ngũ quan ôn nhu, khí chất cực đỉnh.

Có chút giống với vị Kim đồng sự rất hot trên mạng kia, cách ăn mặc cũng rất giống.

“Quản lý Trầm, chúng tôi đã mô phỏng danh sách khách mời. Lần này đến quý công ty là để xác định dự toán và chuẩn bị tài nguyên cần thiết. Còn cả xác định thời gian tập luyện, biểu diễn...”

Trầm Ngọc Đình vén tóc mai, ôn nhu nói: “Đường tổng của chúng tôi vừa hay ở công ty, lát nữa chúng ta sẽ thảo luận lại.”

...

Bạch Hiểu Manh cắn răng, là cô ấy.

Là cô gái từng đi shopping với Đường Tụng, còn có vẻ rất thân mật.

Chắc đây cũng là một người bạn gái khác của Đường Tụng.

Bạch Hiểu Manh chỉ thấy buồn khổ.

Mình chỉ đi ra uống ly cà phê để thư giãn thôi mà?

Sao lại gặp hai người cùng một lúc rồi?

Đường Tụng cũng thật ra, tập hợp tất cả lại đây, không sợ đánh nhau sao?

Đình... đèn thang máy sáng lên, cửa mở ra.

Hai nhóm người lần lượt đi vào.

Bạch Hiểu Manh thở hắt ra, cũng đi vào theo.

Nàng đứng ở giữa nhất, hai bên trái phải, là hai người bạn gái của Đường Tụng.

Điều này làm cho nàng hơi mất tự nhiên.

Đến tầng 20, nàng vội vã đi ra ngoài.

Theo cửa thang đóng lại.

Đồng Ngọc Ngôn thu hồi ánh mắt của mình.

Tầng 20 là công ty truyền thông Móc Câu, cái tên này khiến nàng có vài suy nghĩ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Đường Tụng đã vào làm ở đây.

Có không ít bạn học biết điều này.

Nhưng hôm nay nàng mới biết, thì ra công ty này nằm ở ngay tầng 20.

Còn cả mỹ nữ gợi cảm vừa rồi nữa.

Lần trước gặp mặt, vị này đã nhìn mình với ánh mắt rất kỳ quái.

Xem ra, khả năng cao là quen biết Đường Tụng.

Đi vào công ty TNHH khoa học kỹ thuật internet Ngôn Tình ở phòng 2701.

Lọt vào mắt là hoàn cảnh làm việc rộng rãi sang trọng.

Trong khu làm việc, hơn 10 tên nhân viên đang chăm chỉ.

Đây là đội ngũ hạch tâm đào được từ công ty Cộng Doanh của Nhậm Tử Hiên.

Đại bộ phận trong đó đều là sư huynh sư tỷ trong trường học của Đồng Ngọc Ngôn.

Bây giờ Cộng Doanh đã xong đời.

Theo bạn thân của Nhậm Tử Hiên là Lý Thụ Kỳ nói.

Người đầu tư Lý Thành Vĩ đã ký hiệp nghị đánh cược với họ.

Yêu cầu cũng không cao, nhưng hiện giờ, Nhậm Tử Hiên khẳng định là không thể hoàn thành.

Cuối năm này sẽ phát động điều khoản mua lại cổ phần.

Cộng thêm công ty mới thành lập và vay tài chính từ ngân hàng.

Đến khi đó, Nhậm Tử Hiên sẽ mắc nợ hơn 1 triệu.

Đối với mà nói, đả kích này giống như trời sập vậy.

Khả năng cao là trở lại Thâm Thành, làm công trả nợ.

Đồng Ngọc Ngôn cũng không có lòng đồng tình hay mềm lòng gì trong chuyện này.

Một nhóm mấy người đi vào phòng họp rộng rãi.

Đầu tiên là trò chuyện một lát.

Trần Minh Hoa trần thuật quá trình giao dịch cổ phần lần này.

Đầu tuần, đội ngũ cố vấn đã khảo sát toàn diện và ước định tài sản, phân tích năng lực kinh doanh của Hoa Vũ.

Đồng thời cũng đã xác định giá cả chuyển nhượng.

Lần này đến đây, để ký hợp đồng chính thức.

Từ Tình đảm nhiệm pháp vụ của công ty, cũng làm như thật mà đứng lên nói rõ về hợp đồng.

Bởi vì có tên tuổi của phòng luật sư Đường Kim trên người.

Nên hai vị cổ đông của Hoa Vũ cũng không dám khinh thị nàng.

Rất nhanh, song phương đã ký tên đóng dấu, hợp đồng chính thức có hiệu lực.

Công ty Ngôn Tình chính thức trở thành cổ đông của Hoa Vũ.

Kết cấu cổ phần của Hoa Vũ lúc trước là: Trương Hoa Vũ 90%, Trần Quốc Quân 10%.

Lấy giá trị thị trường 50 triệu, sau khi bán 40% cổ phần.

Kết cấu cổ phần bây giờ là: Trương Hoa Vũ 54%, Trần Quốc Quân 6%, công ty Ngôn Tình 40%.

Sở dĩ thuận lợi lấy được 40% cổ phần.

Ngoại trừ định giá hợp lý ra, còn có liên quan đến một ít thủ đoạn của Đồng Ngọc Ngôn.

Nàng lấy được hứa hẹn của Triệu Quang Minh, tổng giám đốc trang trí Thiên Thịnh xong, thì cũng không vội vã đến công ty chứng minh mình.

Trái lại thì dưới sự trợ giúp của Tô Ngư, nàng lấy được đơn hàng vận chuyển ketch xù từ trang phục Bạch Mã.

Mang theo hai khách hàng cực lớn đến cửa nói chuyện nhập cổ phần, Trương Hoa Vũ căn bản là không thể từ chối.

Đồng thời cũng đáp ứng rất nhiều yêu cầu ngoài định mức của nàng.

Bởi vì bây giờ Hoa Vũ đã có 3 cổ đông, phù hợp với điều kiện cơ bản để thành lập ban giám đốc.

Sau khi đăng ký và thay đổi ở bộ công thương, công ty sẽ tổ chức hội nghị cổ đông, chính thức thành lập ban giám đốc.

Tất cả xong xuôi.

Mọi người tiến đến khách sạn quốc tế Tinh Phong để chúc mừng.

Trong gian phòng riêng ‘giờ Tý’ tráng lệ.

Dưới ánh đèn hình lông vũ xinh đẹp.

Trên bồn cây cảnh phun sương trắng.

Trong từng tiếng ‘Đồng tông’, ‘bà chủ’ vang lên bên tai.

Ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn dần dần trở lên mê ly.

Nàng say mê với vinh quang của giây phút này, cũng khát vọng bản thân trở nên càng mạnh hơn.

...

2 giờ chiều.

Đồng Ngọc Ngôn cất bước đi vào khu làm việc của Hoa Vũ.

Nhìn nơi làm việc quen thuộc, hoàn cảnh quen thuộc, gương mặt quen thuộc.

Khóe miệng nàng hơi cong lên.

Không ít nhân viên lộ ra vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy nàng.

Rất nhanh, toàn bộ khu làm việc đã truyền đến từng trận xì xào bàn tán.

Có mấy nhân viên từng đắc tội với nàng, sắc mặt lại trở nên cổ quái.

Từ khi nhìn thấy bạn trai lái Bentley của Đồng Ngọc Ngôn.

Bọn họ vẫn luôn lo lắng nàng trả thù.

Không ngờ một tháng trôi qua, lại chẳng có gì xảy ra.

Với lại đối phương cũng như mất tích.

Thậm chí rất ít khi đăng bài lên vòng bạn bè.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, có phải vị này đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Có phải là chia tay với vị bạn trai giàu có kia rồi không?

Đồng Ngọc Ngôn không để ý đến những tiếng bàn tán kia.

Nàng đi vào nơi làm việc quen thuộc.

Hồi tưởng lại lúc mình quá quan trọng và tiến vào Hoa Vũ.

Hăng hái ngồi xuống bàn làm việc.

Nàng duỗi ngón tay ra, mặt bàn trắng đã có một lớp bụi.

Nàng nhướng mày lên.

Chủ động chào hỏi mấy vị đồng nghiệp.

“Các vị, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt nàng đảo qua từng gương mặt đã khắc sâu trong ký ức.

Ngoại trừ mấy người chế giễu và vu khống nàng ra.

Còn cả vị quản lý tổ 1 Miêu Đăng Phi từng quấy rối nàng.

Mấy người này, đúng là để nàng phải nhớ kỹ!

Chương 498: Phong mang tất lộ

“Quản lý Đồng!”

“Quản lý, cô đến rồi.”

Hai nhân viên tổ 5 chủ động đáp lại nàng một câu.

Dù sao cũng là lãnh đạo trực tiếp của mình.

Đối phương đã chủ động mở miệng, họ cũng không tiện làm bộ như không thấy.

Những người khác cũng nhìn về phía nàng với ánh mắt phức tạp, thỉnh thoảng có lại trao đổi ánh mắt với người bên cạnh.

Đồng Ngọc Ngôn chính là danh nhân trong công ty.

Không chỉ là vẻ ngoài cực kỳ xuất chúng, mà còn vì đề tài mang tính tranh luận rất cao ở trên người nàng.

Một cô bé mới tốt nghiệp không lâu, trước đó chỉ là một nhân viên bình thường ở bộ khai phát.

Bởi vì quen biết mấy nhân vật có máu mặt, liền nhảy lên đầu họ, làm quản lý tổ 5 bộ tiêu thụ.

Tự nhiên khiến cho không ít người ghen ghét.

Sau khi làn ồn ào đó trôi qua, bởi vì Đồng Ngọc Ngôn không lấy được thành tích gì, tự nhiên sẽ có không ít lời đàm tiếu.

Nhất là những đồng nghiệp đang vất óc nghĩ kế bò lên.

Có thể nói, trong một đoạn thời gian rất dài, Đồng Ngọc Ngôn chính là đề tài nói chuyện của bọn họ.

Đủ loại chế giễu và đặt điều, há mồm là ra.

Mãi đến khi bạn trai giàu có của nàng xuất hiện.

Lúc này đám người mới bị chặn họng, cũng khiến bọn họ không ky và e ngại.

Đồng Ngọc Ngôn bình tĩnh đảo mắt qua những ‘kẻ thù’ kia.

Thái độ thông dong tự tin, khoe miệng vẫn treo nụ cười như có như không.

Lần này trở lại Hoa Vũ, nàng có lực lượng rất sung túc.

Là thời điểm phát tiết tức giận và đè nén.

Để bản thân mình thông suốt.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của nàng.

Có người cúi đầu, không dám nhìn nàng, sợ bị bạn trai giàu có của nàng trả thù.

Có người lơ đãng, thì thầm to nhỏ với người khác.

Cũng có người dùng ánh mắt ác ý đánh trả.

Đồng Ngọc Ngôn mở túi xách, lấy ra một thỏi son môi.

Lấy gương ra sửa lại lớp trang điểm.

Thuận miệng nói với đồng nghiệp bên cạnh một câu: “Ly Nhụy, hôm nay tôi trang điểm được chứ?”

Ly Nhụy hơi lúng túng nói: “Rất đẹp.”

Đồng Ngọc Ngôn nhếch miệng lên: “Tài liệu, giấy, chén nước... trong tủ chứa đồ của tôi là cô để vào à?”

“Quản lý, trước kia cô không đến, tôi chỉ tạm thời mượn một chút, tôi...” Cô ta còn chưa nói hết.

Đồng Ngọc Ngôn trực tiếp nhắc chân đã đông đồ kia xuống.

Roi thẳng vào người Lý Nhụ.

Chớp mắt, toàn bộ văn phòng đã yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều ý thức được, lần này Đồng Ngọc Ngôn trở về, chính là kẻ đến không thiện.

Đây là đến gây sự.

Sắc mặt Lý Nhụ khó coi nói: “Quản lý Đồng, cô làm như vậy cũng quá đáng rồi đây, tôi chỉ mượn một chút, có cần phải như vậy không?”

Đồng Ngọc Ngôn nhướn mày, lạnh lùng nói: “Đừng cho là tôi không biết mấy thủ đoạn nhỏ kia của cô, tiến độ công tác của tôi là cô truyền ra đúng chứ? Còn bịa đặt chuyện tôi với giám đốc Lưu bên Thiên Thịnh.”

“Cô...” Sắc mặt Lý Nhụ đỏ bừng: “Nói hươu nói vượn, chuyện đó liên quan gì đến tôi? Trước đó ra ngoài chạy nghiệp vụ, có lần nào là tôi không giúp cô? Lòng tốt lại xem như lòng lang dạ thú.”

“Có người đã chụp lịch sử trò chuyện của cô rồi gửi cho tôi.” Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ vai cô ta, lộ ra nụ cười trào phúng.

Bờ môi Lý Nhụ run lên, lại nói không ra lời.

Ánh mắt đảo qua mấy đồng nghiệp.

Tất cả mọi người đều né tránh ánh mắt này.

Đám chó!

Dần dần, tiếng bàn tán trong văn phòng càng lúc càng to.

Thậm chí những đồng nghiệp ở khu làm việc khác cũng chạy đến hóng hót.

Đám nữ đồng nghiệp đều tập trung lên túi xách và quần áo, đồng hồ của Đồng Ngọc Ngôn.

Trong mắt toát ra vẻ hâm mộ và ghen ghét.

Một lúc sau.

Quản lý cũ của tổ 5 là Lưu Húc đứng lên, lạnh lùng nói: “Cô là kẻ đi cửa sau, không làm việc cũng có tiền trích phần trăm, chúng tôi thì khác, làm phiền cô đừng quấy rầy công việc của chúng ta.”

Có Lưu Húc ra mặt, mấy người ngựa mặt nàng cũng nhảy ra.

Dù sao dáng vẻ của Đồng Ngọc Ngôn cũng giống như là sẽ gây sự, nên né tránh cũng không có tác dụng.

“Đúng vậy, cô làm vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi.”

“Người ta một tháng không đi làm, công ty vẫn phải phát lương cho người ta kìa.”

“Quản lý Đồng chắc là cũng chường mất chút tiền lương này, bằng không làm lâu như vậy, vẫn không kéo được đơn hàng nào chứ?”

“Xinh đẹp thì giỏi rồi, tìm bạn trai có tiền, cả người toàn hàng hiệu.”

...

Trong góc gần cửa sổ, quản lý tổ 1 Miêu Đăng Phi từng quấy rối Đồng Ngọc Ngôn lại vừa uống trà, vừa thưởng thức trò cười này.

Đồng Ngọc Ngôn điên rồi.

Tưởng mình là ai? Là bà chủ của công ty à?

Chẳng lẽ bởi vì kiếm được một tên bạn trai giàu có, thì cho rằng có thể đuổi việc những người kia.

Không ít người đều ôm lấy suy nghĩ này.

Tinh tinh...

Tinh tinh...

Âm báo wechat vang lên không ngừng.

Là tin tức trong nhóm của công ty.

Tổng giám đốc - Trương Hoa Vũ: “Hết sức vui vẻ báo cho một người một tin, Hoa Vũ chúng ta sẽ nghênh đón một cổ đông mới. Cũng là người quen của mọi người, @ tổ 5 bộ tiêu thụ - Đồng Ngọc Ngôn, chiếm 40% cổ phần. Đồng thời, Ngọc Ngôn đã kéo được hai khách hàng cực lớn cho công ty, là trang trí Thiên Thịnh và trang phục Bạch Mã!”

“... Công ty đã tiến hành trọng tổ lại kết cấu cổ quyền, cũng tiến hành điều chỉnh tương ứng với cơ cấu quản lý... Ngọc Ngôn sẽ thăng lên làm phó tổng giám đốc... Đây là sự kiện quan trọng của công ty chúng ta...”

Có nhân viên thông minh, lập tức gửi lời chúc mừng.

Tài vụ - Từ Ba: “Chúc mừng Đồng tổng!”

Nhân lực – Trương Ngọc Cẩm: Vung hoa, chúc mừng.

Khai phát – Lưu Đức Mạnh: “Phấn chấn lòng người, nguyện công ty càng ngày càng mạnh.”

...

Trong khu làm việc của bộ tiêu thụ, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng được.

Đồng Ngọc Ngôn vẫn yên tĩnh tại chỗ.

Giờ phút này, trong mắt mọi người lại là phong mang tất lộ, vô cùng sắc bén.

Lạch lạch...

Chén trà trong tay Miêu Đăng Phi rơi xuống đất, biểu cảm có chút ngốc trệ.

Mặt Lưu Húc lúc đỏ lúc trắng, nội tâm hết sức bồn chồn, căng thẳng.

Bảo sao hôm nay Đồng Ngọc Ngôn lại cuồng như vậy.

Thì ra là có lực lượng.

Không chỉ kéo được hai khách hàng lớn, còn thu mua 40% cổ phần của công ty.

Mấy nữ đồng nghiệp vừa mới tràn đầy phấn khởi và chế giễu Đồng Ngọc Ngôn, bây giờ đã im lặng, sắc mặt tái nhợt.

Hoàn cảnh kinh tế bây giờ rất kém, không dễ tìm việc làm.

Một công ty tốt, ít phải tăng ca như Hoa Vũ, đúng là càng khó tìm hơn.

Tuổi tác bọn họ cũng không tình nhỏ, đại đa số người còn phải trả góp tiền nhà tiền xe.

Cũng bởi vì sinh hoạt không như ý, cộng thêm sự nghiệp phát triển không hài lòng.

Lúc này mới ghen ghét với Đồng Ngọc Ngôn, con trẻ tuổi đã thành lãnh đạo.

Yên tĩnh một lát.

Bốn phía liền sôi trào.

“40%? Vậy ít nhất cũng phải 20 triệu nhỉ? Đây là thực lực gì?”

“Đây là định giá từ năm ngoái, tôi cảm thấy không chỉ chùng đó!”

“Giả đúng không? Cô ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Tôi nhớ gia đình cô ta rất bình thường mà? Chẳng lẽ là người bạn trai kia?”

“Đừng nghĩ nhiều! Còn chưa kết hôn, có tên ngu nào lại móc nhiều tiền như vậy để đầu tư cho bạn gái mình?”

...

Chương 499: Đi lên quỹ đạo

Đúng lúc này, vài tiếng ồn ào truyền đến từ hành lang.

“Ông chủ!”

“Trần tổng!”

“Vương tổng!”

...

Đám người trong văn phòng đều nhìn qua, tất cả đều khẩn trương và căng thẳng.

Là mấy vị lãnh đạo chủ chốt của công ty.

Trương Hoa Vũ, phó tổng Trần Quốc Quân, giám đốc nhân lực Vương Diễm...

Mấy lãnh đạo đi đến bên cạnh Đồng Ngọc Ngôn, đầu tiên là nhiệt tình trò chuyện vài câu.

Tiếp theo Trương Hoa Vũ giơ tay, để đám người yên tĩnh lại.

Cười nói: “Vừa hay hôm nay bộ phận tiêu thụ khá đông đủ, tôi có vài việc muốn tuyên bố. Sau này, Đồng tổng sẽ phụ trách toàn bộ bộ phận tiêu thụ của công ty. Hi vọng các vị tích cực phối hợp, nỗ lực đề cao trình độ của công ty, thực hiện mục tiêu chiến lược của công ty.”

Ba ba ba... tiếng vỗ tay vang lên.

Đám người đều nhao nhao nói mấy lời may mắn chúc mừng.

Trương Hoa Vũ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập ra Hoa Vũ, năng lực và tổ dưỡng cực cao, rất có uy vọng trong công ty.

Đồng Ngọc Ngôn bình tĩnh nói: “Cảm ơn mọi người ủng hộ, tôi nhập cổ Hoa Vũ, cũng là xem trọng tương lai của công ty chúng ta. Tương lai, công ty sẽ còn dẫn được nhiều đầu tư hơn, từng bước lớn mạnh. Hi vọng mọi người bảo trì trạng thái làm việc tốt đẹp và tâm trạng tích cực. Lấy phong thái tốt nhất để nghênh đón kỳ ngộ và khiêu chiến mới.”

Ba ba ba... tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa.

Phần lớn người đều đổi mặt, mang theo nụ cười nịnh nọt và chúc phúc.

Sắc mặt của mấy người có mâu thuẫn với nàng thì lại cực kỳ khó coi.

Điều này có nghĩa, sau này nhiệm vụ của họ, công trạng của họ... tất cả đều do Đồng Ngọc Ngôn quyết định.

Không cần phải thông qua Trương Hoa Vũ.

Đây là ép bọn họ chủ động nghỉ việc mà!

Đồng Ngọc Ngôn vẫn bình tĩnh thong dong như cũ.

Nàng quét mắt nhìn qua từng khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ.

Thường thức đáng vẻ khiếp sợ, e ngại, nghi hoặc, khó tin, nhiệt tình, nịnh nọt... của bọn họ.

Nàng hơn run lên, cố gắng không chế biểu cảm của mình.

Không ai biết, dưới vẻ ngoài bình tĩnh của nàng là hưng phấn biết bao nhiêu.

Làm một người quản lý, nàng không thể tỏ vẻ rụt rè khản trương trước mặt những người này.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên rất nhớ, rất nhớ t.t

Muốn gặp hấn, đẩy ngã hấn, chà đạp hấn, rúc hấn, chơi hấn, làm hấn...

Nàng liếm môi một cái, thu liếm tâm tư bản thủ của mình.

Hưởng thụ lấy cảm giác thành tựu và quyền thế của giờ phút này.

Đây chính là giây phút nàng sung sướng nhất.

Vạn người chú ý, trung tâm của trái đất.

...

6 giờ chiều.

Yên Giang Biệt Viện, phòng giải trí.

Đường Tụng và Liễu Bảo Nguyệt một người cầm một tay cầm.

Chơi một game mới tải về từ Steam.

Hai người cười cười nói nói, thương lượng cách qua ải.

Chơi đến rất tập trung.

Đúng lúc này, một âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 1.”

“Keng, ‘Đồng Ngọc Ngôn’ độ trưởng thành +10.”

“Keng, ‘Đồng Ngọc Ngôn’ trí lực +1.”

“Keng, ‘Đồng Ngọc Ngôn’ nhân được 5 triệu vận doanh, đã gửi vào tài khoản của đôi phương.”

Đường Tụng lộ ra vẻ vui mừng.

Cuối cùng cũng hoàn thành.

Theo hấn thất thần.

Liều Bảo Nguyệt đập hấn một cái, phản nản: “Tiểu Tụng, anh nghiêm túc một chút được không? Chúng ta vất vả lắm mới leo được lên.”

Đường Tụng nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng.

Mỉm cười, liền ném tay cầm ra ngoài, ôm nàng vào ngực.

Hai người đùa giỡn một trận.

Liều Bảo Nguyệt ngã oặt trên người hấn, động tình ôm hôn.

Đường Tụng vừa cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng, vừa mở hệ thống.

Đầu tiên là xem xét tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Trải qua 2 nhiệm vụ trưởng thành của Liều Bảo Nguyệt và Đồng Ngọc Ngôn, cộng thêm một cái nhiệm vụ ‘nhân duyên’.

Tiến độ đã tăng không ít, trước mắt là 24.4%.

Tiến vào trung tâm quản lý nhân vật.

‘Đồng Ngọc Ngôn’.

Trạng thái: Say mê (° _ °)

Vị trí: Tổng bộ hậu cần Hoa Vũ. Map.

Tuổi tác: 23, chiều cao: 1m68, cân nặng: 53 kg.

Trí lực: 78, sức chịu đựng: 58, nhanh nhẹn: 56.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 45/90.

Ưu điểm: EQ cao, tư duy nhanh nhẹn, năng lực tùy cơ ứng biến mạnh. Khát vọng thu được thành công và tán thành, năng lực quản lý và ước thúc bản thân cực mạnh. Có năng lực câu thông rất mạnh, cũng có quan điểm và ý nghĩ riêng, trực giác nhạy cảm...

Khuyết điểm: Tính hiệu quả và lợi ích quá mạnh, đôi khi quá tập trung vào lợi ích. Thiếu năng lực tính toán trước, thiếu năng lực bảo trì bình tĩnh trước áp lực. Thiếu khuyết giá trị tán đồng bản thân, dễ bị ảnh hưởng từ cái nhìn và cảm xúc của người khác...

Trí lực tăng 1 điểm.

Bởi vì gần đây làm việc bận rộn, nàg giảm mất 1kg.

Độ trưởng thành đã được một nửa, rất không tệ.

Xem xét nhiệm vụ, nhiệm vụ trưởng thành 1 đã chuyển sang màu xanh lục, trạng thái đã hoàn thành.

Hôm nay là ngày 22 tháng 11, xem như là hoàn thành trước thời hạn 1 ngày.

Cũng may là mấy hôm trước Đường Tụng cố tình nói với nàg, bằng không đúng là có chút nguy hiểm.

Chủ yếu là Đồng Ngọc Ngôn nghĩ quá nhiều, nàg muốn gia tăng thẻ đánh bạc trong tay mình lên nhiều nhất có thể.

Dùng giá cả thích hợp nhất để lấy số lượng cổ phần nhiều nhất.

Cho nên mới kéo dài đến bây giờ.

Ấn vào nhiệm vụ trưởng thành 2.

Nội dung: Đi lên quỹ đạo, nhân vật ‘Đồng Ngọc Ngôn’ đã hoàn thành sáng lập công ty, phát tiết lửa giận trong lòng. Tiếp theo, mời đưa công ty TNHH Ngôn Tình đi vào quỹ đạo, khai phát ra sản phẩm thông minh đầu tiên.

Ban thưởng: Độ trưởng thành +10, trực giác nhạy cảm (kỹ năng bị động), 10 triệu tiền vận doanh.

Trực giác nhạy cảm: Đối mặt với một số tình huống đặc biệt trên thương trường, sẽ căn cứ vào kinh nghiệm, trí thức,

tình cảm và giá trị quan vân vân... để nhanh chóng làm ra phán đoán và phản ứng chuẩn xác nhất.

Chú: Trực giác nhạy cảm là một trong những năng lực quan trọng của một người quản lý khi phải đối mặt với thương trường phức tạp nhiều biến hóa. Thông qua học tập và tích lũy, bồi dưỡng nhận biết và sức phán đoán vân vân... có thể tăng cường kỹ năng bị động này.

Đây là một kỹ năng rất hữu dụng.

Những nhân vật khác như thư ký Kim, Ngô Khác Chi, Mạc Hương Vân đều có.

Nhưng kỹ năng bị động cũng chia mạnh yếu cao thấp.

Nói tóm lại, độ trưởng thành cao hơn, tố chất tổng hợp mạnh hơn, thì kỹ năng bị động này cũng mạnh hơn.

Đề Đường Tụng tò mò là, công ty Ngôn Tình mới thành lập một tháng, vậy mà đã có năng lực khai phát ra sản phẩm.

Phải biết, hần cho Đồng Ngọc Ngôn 20 triệu, hầu như là dùng hết để mua cổ phần của Hoa Vũ rồi.

Vậy tiền chiêu mộ đội ngũ ở đâu ra?

...

Trên con đường rộng rãi.

Từ Tình cẩn thận từng li từng tí mà lái xe, kỹ thuật của nàng rất bình thường.

Lấy bằng thời đại học, sau đó thì không sờ vào xe.

Mấy ngày nay chỉ dám lái chậm, bị không ít người bấm còi thúc dít.

Phụ xe, Đồng Ngọc Ngôn hí mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Tình...

“Ngân hàng ... nhận 5.000.000 NDT vào lúc...”

Đồng Ngọc Ngôn biến sắc mặt.

Mở app ngân hàng, xem xét thông tin chuyển khoản.

Lập tức mặt mày hơn hờ, ánh mắt mê say.

Một lúc sau.

Nàng đột nhiên mở miệng nói: “Tình Tình, đưa mình đến Yên Giang Biệt Viện, đêm nay, mình muốn làm Đường Tụng ước sũng.”

Chương 500: Không bỏ xuống được

“Đã nói mời mình ăn tiệc rồi cơ mà?” Từ Tình chu mỏ lên, có chút bất mãn.

Vì bữa cơm hôm nay.

Nàng đã nhịn bữa trà chiều miễn phí ở công ty.

Trà chiều của phòng luật sư Đường Kim rất phong phú.

Trà sữa, cà phê, hoa quả, đồ khô, bánh cá hầm... cái gì cũng có.

Lúc mới nhập chức một hai ngày, Từ Tình còn giả vờ giả vặt không ăn.

Sau khi hơi quen thuộc, cơ bản đều là nhân vật xung phong dẫn đầu.

Thậm chí gần đây còn bắt đầu bình chọn và đề nghị về đồ ăn cho bên hành chính.

Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ bắp đùi nàng, cười tủm tỉm nói: “Hay là cậu đi cùng luôn, để Đường Tụng mời hai chúng ta ‘ăn tiệc lớn’.”

Từ Tình đang định đáp ứng, nhưng chợt phản ứng lại, mặt lập tức đỏ bừng lên.

Tức giận nói: “Thật không hiểu thứ đó có gì ngon! Cậu thích ăn thì ăn, kéo mình vào làm gì? Mình cũng không đói khát như cậu.”

“Cậu không hiểu, mình không nói chuyện với con nít.”
Đồng Ngọc Ngôn hai mắt đã có sương mù: “Mình chỉ cần nghĩ đến Đường Tụng là đã không khổng chế nổi, muốn ép khô anh ấy. Đây là một loại thỏa mãn trên tâm lý, rất thoải mái!”

Nghe thấy bạn thân nói vậy, biểu cảm của Từ Tình có hơi cổ quái.

Nàng há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng vẫn nhin được.

Nàng cảm giác Ngôn Ngôn chỉ dám cuồng trước mặt mình thôi.

Đến bên cạnh Đường Tụng thì lại như con mèo nhỏ, không chịu nổi một đòn.

Nói muốn ép khô Đường Tụng, nhưng khả năng cao là sáng mai còn không bò được xuống giường.

Trái lại thì Đường Tụng sẽ tinh thần phấn chấn, thậm chí còn có sức để ra ngoài chạy bộ.

Sắc trời đã tối đen.

Đồng Ngọc Ngôn gục đầu xuống, vào wechat hỏi thăm Đường Tụng về khoản tiền 5 triệu kia.

Một lát sau, đối phương đã trả lời.

Đường Tụng: “Chúc mừng em trở thành cổ đông của Hoa Vũ, cổ lên. Em mới thành lập công ty, đó là tài chính vận doanh, có thể giúp công ty đi vào quỹ đạo, chi tiết thì chờ gặp mặt rồi nói.”

Hai người lại hàn huyên vài câu.

Đồng Ngọc Ngôn cất điện thoại, mặt mày hớn hở.

Có người quan tâm và bảo vệ, thật là tốt!

Không chỉ làm chỗ dựa cho nàng, còn giúp nàng nở mày nở mặt, luôn quan tâm sự nghiệp của nàng, chủ động cung cấp

mọi trợ giúp cho nàng.”

Từ 20 triệu đầu tư, đến đội ngũ cổ vấn của Tỉnh Ngô, căn nhà 180 mét vuông, đến Maserati, 5 triệu tài chính vận doanh...

Bản thân lại đẹp trai đến cực hạn, vẻ ngoài không có gì để chê, tính cách nhu hòa nội liễm, đa tài đa nghệ.

Một người bạn trai như vậy, đặt trong tiểu thuyết cũng đủ chứ đừng nói là ngoài đời.

Hắn ám áp lại mạnh mẽ tựa như vàng mặt trời.

Mang cho nàng cảm giác an toàn và hạnh phúc không gì sánh kịp.

Từ Tình nghiêng đầu nhìn bạn thân đang cười ngây ngô, không khỏi nhú mày.

Nội tâm không nhịn được mà thở dài.

Nàng thật sự không biết nên xử lý quan hệ giữa mình và Đường Tụng ra sao nữa.

...

Nửa tiếng sau.

Chiếc xe lái vào con đường trước Yên Giang Biệt Viện.

Tòa nhà số 1 ở cạnh sông rất xinh đẹp và bắt mắt.

Khóe miệng Đồng Ngọc Ngôn cong lên.

Một tháng trước, chính là tại nơi này, hai người chính thức nước sữa giao hòa.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn là dư vị vô cùng.

Đường Tụng thể hiện ra ôn nhu và tình yêu say đắm, khiến cho nàng trầm mê.

“Ngôn Ngôn, mình dừng xe ở cửa này nhé?” Từ Tình hỏi.

“Ừm, để mình gọi điện cho Đường Tụng, mình không có thẻ ra vào nơi này.”

“Được rồi.”

Maserati dừng lại tại ven đường.

Đồng Ngọc Ngôn lấy điện thoại gọi qua.

Tút tut tut...

Rất lâu vẫn không được kết nối.

Vì cho Đường Tụng một bất ngờ, nên lúc này nàng không nói trên wechat.

Nhưng cũng nghe ngóng được là Đường Tụng đang ở nhà.

“Chúng ta chờ một lát đi, có lẽ Đường Tụng đang bận.”

Đồng Ngọc Ngôn chỉnh ghế, nằm ngửa ra sau, bắt đầu đếm số tầng.

Tòa số 1 có tổng cộng 25 tầng, Đường Tụng ở tầng 20, cho nên rất dễ tìm.

Nàng nhìn thấy khung cửa sổ sáng rực kia, khóe miệng mang theo ý cười chờ mong.

Nghĩ nên dùng cách gì để bỏ nhào vào ngực hắn.

Từ Tình mới lấy xe được 2 ngày, vẫn còn cảm giác mới mẻ.

Không ngừng sờ mó và lục lọi chức năng trên xe.

10 phút sau, Đồng Ngọc Ngôn gọi lại.

Chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng kết nối.

“Alo, Ngọc Ngôn.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Đồng Ngọc Ngôn lập tức thả lỏng.

Giọng nói của nàng hồn nhiên lại lười biếng: “Em vừa gọi cho anh, sao không nghe?”

“Ah, vừa rồi xào rau, không nghe thấy.”

Nghe thấy câu này, nụ cười của Đồng Ngọc Ngôn lại càng tươi hơn.

Nàng điềm nhiên hỏi: “Tốt lắm, vất vả lắm anh mới xuống bếp, vậy em cho anh một bất ngờ, muốn không?”

Bên kia dừng lại một chút, Đường Tụng hít sâu nói: “Em đến rồi?”

Nghe lời này, nội tâm Đồng Ngọc Ngôn hơi máy động.

EQ của nàng rất cao, từ đoạn dừng lại và câu trả lời của Đường Tụng, nàng rất nhạy cảm mà nhận ra điều khác thường.

Giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, khả năng cao là tông xe.

Đó là ai? Cô ta là ai? Bọn họ ở cùng bao lâu rồi?

Nội tâm nàng tê rần, sau đó lại kinh hoàng và lo lắng bất an.

Nàng nắm chặt tay, giọng nói khô khốc: “Không, đó là... chỉ là... chỉ là nhwos anh, muốn nói em yêu anh, rất rất rất yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

“Ừm, vậy không có gì rồi, anh cứ bận đi. Em muốn đi ăn tiệc với Tình Tình, cơm nước xong còn muốn đi shopping, trời lạnh rồi nha, cũng nên mua thêm vài bộ quần áo mùa đông. Quay đầu sẽ gửi ảnh cho anh, giúp em tham khảo một chút.”

Nói nói, giọng nói của nàng đã khôi phục tình thường.

Từ Tình ở bên cạnh thì lộ ra vẻ khó hiểu, không hiểu sao bạn thân mình lại đổi ý.

Cúp máy, sắc mặt Đồng Ngọc Ngôn hơi trắng bệch.

“Ngôn Ngôn, không phải cậu muốn...”

Nàng còn chưa nói xong.

Đồng Ngọc Ngôn đã nhỏ giọng khóc nức nở.

Nàng cắn môi dưới, nước mắt chảy ròng ròng.

Từ Tình vội vàng cởi dây an toàn, quay người ôm lấy nàng.

An ủi: “Ngôn Ngôn, làm sao vậy? Sao lại khóc rồi?”

Đồng Ngọc Ngôn ghé vào ngực nàng, không rên một tiếng, nước mắt làm ướt vạt áo Từ Tình.

Từ Tình có chút không hiểu ra sao.

Trong ấn tượng của nàng, Ngôn Ngôn là một người rất kiên cường.

Có chủ ý, độc lập, có tư tưởng.

Quen biết nhiều năm như vậy, số lần khóc chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Qua một lúc lâu.

Bả vai run run của Đồng Ngọc Ngôn dần bình tĩnh lại.

Từ Tình vội vàng lấy khăn giấy, giúp nàng lau nước mắt và nước mũi.

Lại vỗ nhẹ bả vai nàng, cẩn thận an ủi.

“Đừng khóc, có chuyện gì sao?”

“Ngoan ngoan, không sao, có gì ủy khuất cứ nói cho mình biết.”

“Có phải Đường Tụng chọc giận cậu không? Mình đi dạy dỗ Đường Tụng giúp cậu nhé?”

...

“Tình Tình, mình không sao.”

Đồng Ngọc Ngôn thở sâu, lau lau nước mũi.

Mở kính hóa trang trên ghế phụ, dùng khăn giấy lau lớp trang điểm bị nhòe của mình.

Nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này từ lâu rồi.

Thậm chí có rất nhiều đêm nằm mơ, tất cả đều là tình tiết như này.

Một người đàn ông như Đường Tụng, với phẩm chất và quyền thế của hắn.

Không biết có bao nhiêu ong bướm bên người.

Nhưng dù là như vậy, tim nàng vẫn rất đau.

Cũng không nhịn được mà rơi nước mắt.

Nói cho cùng, vẫn là không bỏ xuống được.

Chương 501: Cái này không quan trọng

Đôi mắt tối đen như mực của Từ Tình lóe lên vẻ chần chờ và xoắn xuýt.

Nghĩ đến phản ứng và lời nói vừa rồi của Đồng Ngọc Ngôn.

Nàng ấp úng hỏi: “Có phải... trong nhà Đường Tụng có cô gái khác?”

Đồng Ngọc Ngôn hơi dừng lại một chút, thản nhiên nói: “Đúng.”

Đối với bạn thân, nàng cũng không muốn giấu diếm, dù sao sớm muộn gì Từ Tình cũng biết.

“Sao... sao có thể như vậy!?”

Xác nhận suy đoán, nội tâm Từ Tình vừa chua vừa chát.

Nghĩ đến bạn thân, cũng nghĩ đến mình.

Tổng hợp các bộ phim truyền hình và tiểu thuyết mình từng xem.

Lập tức ảo tưởng ra một vở kịch máu chó ngược luyến.

Quen biết bốn năm, cuối cùng cũng đến với nhau.

Bạn gái ôn nhu dịu dàng, quan tâm ân cần, bao dung tất cả yêu cầu của hấn.

Kết quả, Bạch Nguyệt Quang của hấn từ nước ngoài trở về.

Đường Tụng dứt khoát vứt bỏ bạn gái và bạn thân của bạn gái, lựa chọn quay lại với Bạch Nguyệt Quang.

Khi rời đi thì vút lại một tấm thẻ ngân hàng ketchup, để các nàng đừng đến làm phiền hần.

Nửa năm sau, khi gặp lại lần nữa.

Bạn gái và bạn thân của bạn gái ôm bụng bự, lại bị Đường Tụng lạnh lùng đạp ngã trên mặt đất.

...

Nghĩ tới đây.

Mặt Từ Tình đỏ bừng vì giận dữ, thở phì phò nói: “A a a! Đường Tụng thật quá đáng! Không được! Mình phải gọi điện mắng tên này một trận! Bằng không tối nay sẽ gặp ác mộng!”

Vừa nói vừa cầm điện thoại lên, muốn gọi qua.

Đồng Ngọc Ngôn đè tay nàng xuống, kiên định nói: “Không được!”

“Vậy chúng ta trực tiếp đi lên nhà!” Từ Tình định mở cửa xe.

“Không được!” Đồng Ngọc Ngôn vội vàng níu tay nàng lại.

“Vậy chúng ta điều tra xem người phụ nữ trên lầu là ai trước!”

“Không được.”

“Vậy... vậy... vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Trong mắt Từ Tình cũng đã có sương mù.

“Chúng ta về nhà, coi như không biết chuyện này.” Đồng Ngọc Ngôn thở hắt ra, bình tĩnh nói: “Mặc dù mình vẫn luôn né tránh vấn đề này, nhưng mà trong lòng mình rất rõ, mình không thể độc chiếm Đường Tụng, cũng chưa từng có suy nghĩ này. Mình khóc, chỉ là vì một tia ảo tưởng vô lý kia đã tan vỡ mà thôi, sau này sẽ không như vậy.”

Từ Tình khó tin nói: “Cậu có thể chấp nhận chuyện này... xài chung?”

Đồng Ngọc Ngôn thành khẩn nói: “Thế giới này là công bằng. Đường Tụng cho mình tất cả những gì mình muốn, thỏa mãn tất cả lòng hư vinh và khát vọng vật chất của mình. Thậm chí giúp mình thực hiện ước mơ. Tương ứng với đó, mình cũng cần trả giá vài thứ, nếu không thì không thể ở lại bên cạnh anh ấy.”

Từ Tình lúng túng, nội tâm hơi chột dạ.

Đường Tụng cũng giúp nàng rất nhiều, đưa nàng vào Đường Kim, tặng nàng rất nhiều thứ quý giá, thậm chí là xe sang 1.6 triệu.

Vậy nàng cũng phải trả giá một số thứ đúng không?

“Tình Tình, tối nay chúng ta không ăn tiệc, chúng ta mua ít xiên nướng, về nhà uống rượu đi?”

Từ Tình vuốt vuốt bụng nhỏ, đúng là có hơi đói.

“Bây giờ đặt hàng, về đến nhà có thể ăn luôn.”

Nàng nói xong liền mở app ra, bắt đầu lựa chọn đồ ăn.

Coi như giận đến chết, cũng phải ăn no trước.

“30 xiên dê nướng, 10 xiên gân bò, 5 xiên nấm, thịt ba chỉ có hơi mỡ không nhỉ...”

Đồng Ngọc Ngôn mỉm cười, tựa vào ghế, ngẩn người nhìn tầng 20.

...

Trong nhà.

Đường Tụng nhét điện thoại vào túi.

Nhìn vị trí của Đồng Ngọc Ngôn trong giao diện hệ thống.

Đứng trước cửa sổ, nhìn xuống ven đường.

Thầm thở dài: “Xin lỗi.”

Đồng Ngọc Ngôn là người thông minh, nhạy cảm, EQ cực cao, cũng rất hiểu chuyện.

Nhưng trong tình yêu, nàng rất thật lòng.

Không thể không quan tâm.

Dù sao cũng là cầu thủ của mình, Đường Tụng vẫn không đành lòng nhìn nàng đau khổ.

Rất muốn an ủi một phen, lại không biết nói gì.

Dù sao tất cả đều là vì hành vi Hải Vương của mình.

Xoay người, liền thấy Liễu Bảo Nguyệt đang nhìn mình cười.

“Sao thế? Sao lại đột nhiên lại buồn bã rồi?”

Đường Tụng tiến lên, véo véo khuôn mặt của nàng, nói khẽ: “Không có gì.”

Liễu Bảo Nguyệt lắc lắc đầu, cũng véo véo mắt hấn.

“Ha ha, có phải là hoa khôi hẹn hò, nhưng vì có em ở đây, nội tâm cảm thấy có lỗi với người ta không?”

Đường Tụng: “A (☹☹)...”

Liễu Bảo Nguyệt chỉ chỉ vào màn chiếu, hoạt bát nói: “Điện thoại của anh vẫn kết nối với màn chiếu, lúc này cô ấy đã gọi một lần, nhưng em không nghe, cũng không nói cho anh. Lần thứ hai, thì anh nghe máy.”

Đường Tụng nuốt nước miếng, lúng túng nói: “Thì ra là vậy.”

Hai người yên lặng giây lát.

Đường Tụng ôm lấy eo nàng, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Liễu Bảo Nguyệt xốc áo của hắn lên, dùng sức cắn mạnh lên bả vai hắn.

Đề lại một ấn ký rất sâu.

“Đáng ghét! Da quá dày!”

Nàng sờ lên hai hàng dấu răng, lại liên tục tròng lên cổ hắn hai vết dâu tây đỏ tươi.

Lúc này mới vừa lòng, nói: “Em đi làm cơm, anh có nửa tiếng.”

Nói xong liền quay người đi vào nhà bếp.

Đi vài bước, chợt dừng lại: “Đúng rồi, bên ngoài rất lạnh, nhớ mặc áo.”

Nhìn bóng lưng nàng rời đi.

Ánh mắt Đường Tụng hơi thất thần.

Liễu Bảo Nguyệt vẫn luôn như vậy.

Cấp 2 thì giúp hắn học bù, giúp hắn vào lớp tốt nhất trường cấp 3 trong huyện.

Lên cấp 3 thì giúp hắn giải sâu, cổ vũ hắn học tập, để thành tích của hắn duy trì ở mức ổn.

Sau khi thi đại học xong, lại giúp hắn lựa chọn ngành học và trường học phù hợp.

Đại học thì đốc thúc hắn học tập, chế định và quy hoạch nghề nghiệp tương lai.

Sau khi tốt nghiệp lại bảo hắn đến Đế Đô cùng phấn đấu, thậm chí còn tìm quan hệ để giúp hắn vào làm.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều ưu tú, kiêu ngạo, quật cường, độc lập.

Rất dễ ý cảm nhận của hắn.

Sẽ nhìn vấn đề ở góc độ của hắn.

Sẽ lo hắn khó xử.

Sẽ an bài tốt tất cả cho hắn.

Trước kia Đường Tụng không thành thực, không hiểu được lo lắng và tâm tư của nàng.

Cũng không cảm nhận được mọi chuyện nàng làm, đều xuất phát từ nội tâm yêu thương.

Hắn liếm bờ môi khô khốc, chạy chậm hai bước.

Ôm Liễu Bảo Nguyệt lên và xoay một vòng, thuận tay đánh lên size E của nàng.

“Này này, đã nói là hôm nay miễn chiến mà!” Liễu Bảo Nguyệt đá không khí, có chút tức giận thở hắt hắt.

Đường Tụng hôn lên mặt nàng một cái: “Chờ lát nữa trở về sẽ thưởng cho em.”

“VẬY ANH ĐỪNG VỀ!”

...

Mặc áo jacket do Liễu Bảo Nguyệt mua từ Đế Đô về.

Đường Tụng kéo cửa đi ra ngoài.

Trong giao diện hệ thống, vị trí của Đồng Ngọc Ngôn vẫn không thay đổi.

Đi ra thang máy, Đường Tụng bắt đầu chạy.

Hắn thân cao chân dài, thể năng cực tốt.

Rất nhanh đã chạy ra cổng, nhìn thấy chiếc Maserati màu trắng.

Hắn xoa xoa tay.

Bước nhanh đến vị trí lái.

Ánh mắt càng ngày càng nhu hòa.

Đứng bên ngoài chiếc xe.

Đường Tụng thở hắt ra.

Làn sương trắng từ hơi thở, lại làm đêm đông có chút mờ lung.

Đường Tụng mở cửa xe, Đường Tụng cúi đầu chui vào, dùng sức ôm nàng vào lòng.

Hôn lên vành tai của nàng, dịu dàng nói: “Anh đến rồi.”

Từ Tình đang hưng phấn chọn xiên nướng, do dự có nên chọn thịt ba chỉ không, lập tức chấn động toàn thân.

Điện thoại trong tay rơi xuống.

“Đường Tụng, anh... anh...”

Cảm giác được hơi thở và cái ôm quen thuộc, sắc mặt Từ Tình lập tức đỏ lên.

Ngôn Ngôn đang ở bên cạnh, mình không cần mặt mũi sao?

Đồng Ngọc Ngôn ở vị trí phụ xe lập tức ngồi thẳng, không thể tin được kêu lên: “Đường Tụng!”

Khóe miệng Đường Tụng giật một cái, bình tĩnh thông dong thả Từ Tình ra.

Đẩy đầu nàng về phía trước một cái.

Hắn và Đồng Ngọc Ngôn bốn mắt nhìn nhau.

Xấu hổ giải thích: “Anh tưởng em lái xe đến.”

“Cái này không quan trọng.” Đồng Ngọc Ngôn cười tươi như hoa.

Chương 502: Có việc gấp

Cửa xe vừa mở, khí lạnh lập tức tràn vào trong xe.

Từ Tình mặc quần áo mỏng chột rùng mình một cái.

Rất nhanh, nàng cảm giác được hơi thở nóng bỏng phả vào cổ.

Mặt nàng dần dần nóng lên.

Toàn thân như nhũn ra.

Nàng lắc lắc cái đuôi ngựa, nhỏ giọng lầm bầm: “Này, đừng đề đầu tôi. Còn nữa, mau tránh xa tôi ra, người anh quá lạnh.”

Hai người đều không phản ứng nàng.

Đồng Ngọc Ngôn ánh mắt như nước, tựa như muốn hòa tan hẳn.

Nội tâm ủy khuất, khổ sở, mất mát, đau lòng... đều đã tan thành mây khói.

Đường Tụng quan tâm mình, thương mình, hiểu mình.

Cái này rất tốt.

Nàng trực tiếp dán qua, hai tay ôm lấy cổ Đường Tụng.

Trong thùng xe lờ mờ.

Xen lẫn mùi nước hoa.

Nụ hôn ẩm ướt.

Yêu thương triền miên.

Đồng Ngọc Ngôn thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ‘hừ hừ’ thoải mái.

Từ Tình kẹp giữa hai người, khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng.

Nghe âm thanh răng môi giao tiếp bên tai.

Nhịn không được mà nuốt ngụm nước miếng.

Trong đầu không khỏi nghĩ đến cảm giác tê dại khi bị Đường Tụng hôn vành tai lúc này.

Khi đầu óc nàng đang rối loạn, chợt cảm thấy bắp đùi ấm áp.

Ngay sau đó, nàng nghiêng đầu nhìn lên.

Phát hiện Đường Tụng vẫn bình tĩnh như thường.

Vẫn đang hôn bạn thân.

“A!”

“Đáng ghét! Đáng ghét! Đường Tụng đáng chết! Vậy mà lại dám làm ra hành vi ti tiện như vậy, quả thực là ghê tởm!”

“Anh chờ đó cho tôi! Chờ đêm nay tôi sẽ trừng phạt anh! Bắt anh quỳ một gối trên bàn phím! Một gối quỳ sào riêng!”

Trong đầu nàng đang trách cứ.

Nhưng mà lại không dám nói ra, dù sao Ngôn Ngôn cũng đang ở đây.

...

Qua một lúc lâu.

Hai người chậm rãi tách ra.

Đồng Ngọc Ngôn thu hồi đôi tay, lau sọc tơ trong suốt nơi khóe miệng.

Trong mắt chỉ có ngọt ngào và an bình.

Đường Tụng mỉm cười, đứng dậy.

“Hai người thật là quá đáng! Hoàn toàn không để tôi vào mắt mà!” Từ Tình trừng mắt nhìn Đường Tụng, lại điềm đăm đáng yêu nói với bạn thân: “Ngôn Ngôn, tên này bắt nạt mình!”

Đồng Ngọc Ngôn khẽ cười nói: “Tình Tình, hay là cậu ra ngoài đi dạo một lúc, mình và Đường Tụng có chuyện cần nói trên xe.”

Từ Tình không dám tin nói: “Gần 0 độ C, cậu lại bảo mình đi dạo với bộ quần áo mỏng dính này? Cậu vừa bị tên này làm cho tức khóc, bây giờ lại vì tên này mà bỏ mình?”

“Vậy cậu an tâm làm bóng đèn đi.” Đồng Ngọc Ngôn nhướn mày lên, mặt đầy quyền rũ nói với Đường Tụng: “Thân ái, chúng ta ra ghé sau nói chuyện.”

Nói xong, nàng liền điều chỉnh lại ghế phụ.

Rồi lắc eo gọi cảm ngồi xuống hàng sau.

Đường Tụng nháy mắt với Từ Tình, đóng cửa xe, chui vào ghế sau.

Khuôn mặt Từ Tình vừa đỏ vừa nóng, nghĩ đến từng màn vừa rồi.

Cảm giác sau lưng và bụng dưới đều hơi nóng.

“Khóa kỹ cửa!” Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ bả vai Từ Tình: “Cậu tiếp tục chọn đồ ăn đi, nhưng chờ lát nữa hãy đặt. Đúng rồi, không được nhìn trộm nha.”

“Hai người!” Cup B của Từ Tình phập phồng kịch liệt, thờ phì phò nói: “Hai người đừng quá đáng.”

Nàng vừa nói, đôi mắt sáng tỏ lại không nhìn được mà nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu.

Trong mắt tràn ngập tò mò và dục vọng thăm dò.

Ngày xưa chỉ nghe trộm ngoài cửa, chứ chưa từng chứng kiến.

Không biết có oanh liệt như vậy hay không.

Đường Tụng ho khan hai tiếng, nói nhỏ: “Như vậy có phải là không hay lắm không?”

Hắn cũng muốn mặt, đây là trước mặt Từ Tình, còn là trên xe.

Luôn cảm thấy hơi biến thái.

“Không sao, em vẫn luôn muốn nói chuyện với anh ở trên xe, nhưng ghế sau của chiếc xe kia quá nhỏ, chiếc xe này thì miễn cưỡng tạm được.” Đồng Ngọc Ngôn nghịch nghịch tóc, khoe miệng nở nụ cười quyến rũ: “Vội lại, đêm nay em nhất định phải ‘nói chuyện’ với anh một lần, nếu cứ để anh đi về như vậy thì em sẽ hối hận.”

Ánh mắt Đường Tụng hơi thất thần.

Đã nhận ra sự thay đổi của Đường Tụng.

Khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần của nàng, lại toát ra vẻ xinh đẹp không giống bình thường.

Xác thực càng ngày càng có mị lực.

Hắn mím môi, trực tiếp đưa tay qua.

Từ Tình vội vàng che mắt lại, nhìn trộm qua khe hở ngón tay.

Dần dần, hô hấp của nàng cũng trở nên gấp rút.

Trong đầu như nghiêng trời lật đất.

“Trời ạ! Cái này... cái này... Ngôn Ngôn bị bệnh thích sạch sẽ cơ mà? Mặc dù không nặng.”

Nàng cảm giác tam quan của mình bị trùng kích rất mạnh.

Trở nên càng ngày càng hạ lưu, muốn khiển trách hành vi này.

Nàng lặng lẽ quay đầu.

Mắt không nháy một cái, nhìn chăm chăm vào hai người.

Đồng Ngọc Ngôn cảm giác được ánh mắt của bạn thân.

Nâng đầu lên, cười nói: “Tình Tình, có phải cậu cũng đói bụng không?”

“Mình... mình... mình vừa gọi thêm 5 xiên lòng rồi.”
Nàng hỏi một đấng trả lời một nẻo, ánh mắt lóe lên bối rối và xấu hổ.

Đồng Ngọc Ngôn nháy mắt mấy cái với nàng, sau đó lấy áo khoác phủ lên giữa hai ghế.

Ngăn cản ánh mắt của Từ Tình.

Từ Tình vô thức ngồi thẳng lên, ngóc cái đầu nhỏ, muốn tiếp tục nhìn trộm.

Ngay sau đó, liền chạm phải ánh mắt sáng tỏ của Đường Tụng.

Nàng “A” một tiếng, vội vàng rút đầu lại.

Cảm giác chưa bao giờ mất mặt như lúc này.

Đường Tụng thở phào một hơi.

Không hổ là ma pháp sư, thủ đoạn làm phép càng ngày càng thành thạo.

Hắn tựa vào ghế, vỗ vỗ Đồng Ngọc Ngôn.

Đối phương lập tức hiểu ý.

Xoay người đứng dậy, kéo kéo quần áo.

Hai tay chống lên hàng ghế phía trước.

Miệng lẩm bẩm: “Đường Tụng, cảm ơn anh đã tới, em rất vui vẻ, em rất yêu anh.”

...

Từ Tình núp trên vị trí lái, toàn thân run lẩy bẩy.

Bên tay truyền đến đủ loại âm thanh.

Có tiếng nỉ non, có tiếng nói chuyện, có tiếng ngâm xướng ma pháp...

Nàng cầm điện thoại trong tay, nhưng căn bàn là không có tâm tư chọn món.

Hơn mười phút sau.

Theo tiếng ngâm tụng ma pháp vang lên, một khuôn mặt xuyên qua lớp áo khoác ngăn cách giữa hai hàng ghế.

Đồng Ngọc Ngôn nhú chặt lông mày, sắc mặt đỏ ửng.

Giống như đang nhận lấy trùng kích mãnh liệt.

Từ Tình nhỏ giọng nói: “Ngôn Ngôn, cậu vẫn ổn chứ?”

“Vẫn... vẫn ổn ...” Giọng của Đồng Ngọc Ngôn khô khốc, rất thiếu nước.

Dù sao cũng là bạn thân, Từ Tình thấy hơi đau lòng.

Nàng lấy ly giữ nhiệt trên kệ, đổ một ít nước ấm ra nắp ly.

Đưa đến bên miệng Đồng Ngọc Ngôn, ân cần nói: “Uống ly trà cho thấm giọng, đây là lá trà của luật sư Trần, rất ngon.”

Đồng Ngọc Ngôn hé miệng, vừa nhập một hơi nhỏ.

Cả người đã mất không chế.

Đường Tụng hô hấp dồn dập nói: “Chờ chút, có việc gấp.”

Từ Tình trợn mắt há hốc mồm.

Chương 503: Lùi một bước trời cao biển rộng

Trên đường về nhà.

Từ Tình lái rất chậm, luôn cảm giác chân mềm nhũn.

Đồng Ngọc Ngôn ngồi ở ghế phụ đang sửa sang lại mái tóc tán loạn.

Trong quá trình giao lưu với Đường Tụng.

Bởi vì động tác quá nhanh, cài tóc bị kéo bay.

Áo sơ mi Celine cũng bị biến dạng.

“Ngôn Ngôn, cậu làm vậy là không đúng, sao hai người có thể làm vậy ở ngay trước mặt mình chứ? Sẽ tạo thành bóng ma tâm lý với mình.” Từ Tình phàn nàn nói.

Đồng Ngọc Ngôn lườm một cái, lười biếng nói: “Máy tính bàn của cậu, trong ổ E có một file ẩn, đồ trong đó cũng không ít đâu.”

Sắc mặt Từ Tình lập tức đỏ lên: “Mình không biết cậu đang nói cái gì! Mình chưa từng xem! Khẳng định là virus!”

“Lái xe đi, mình sẽ không nói với người khác.” Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ chân nàng: “Mình quá mệt, chớp mắt một chút, về nhà thì gọi mình.”

Nói xong liền nhắm mắt tựa vào ghế.

Qua một lúc lâu.

Xe đỗ trong tầng hầm Bắc Thành Hoa Viên.

“Ngôn Ngôn, đến nhà rồi.”

Từ Tình như đã thoát ra khỏi xấu hổ và giận dữ, giọng nói trở nên bình thản hơn rất nhiều.

Đồng Ngọc Ngôn “ừ” một tiếng, tựa như mới tỉnh lại.

Từ Tình cắn môi một cái, nhẹ nhàng mở miệng: “Ngôn Ngôn, chuyện Đường Tụng có bạn gái khác, cậu thật sự không quan tâm? Cậu cho phép người khác chia sẻ bạn trai mình?”

Đồng Ngọc Ngôn nghiêng người nhìn nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thân là chị em tương thân tương sát nhiều năm, hai người cực kỳ hiểu nhau.

Chỉ cần một ánh mắt, là có thể hiểu rõ cảm xúc của nhau.

Ánh mắt Từ Tình lấp lóe, đầu hơi rũ xuống, xấu hổ lại tự trách.

Đồng Ngọc Ngôn đưa tay nâng cằm bạn thân của mình.

Cười ngọt ngào nói: “Tình Tình, nếu như đó là cậu, mình không để ý chút nào.”

Từ Tình há to miệng, biểu cảm ngây ngốc.

Nàng đỏ mặt, ấp úng giải thích: “Mình... mình không có ý đó, mình chỉ là quan tâm cậu thôi. Cậu cũng biết, chúng ta đã quen nhau hơn 7 năm, cậu vẫn là bạn tốt nhất của mình.”

“Đúng vậy, hai chúng ta là chị em tốt nhất. Ban đầu cậu có thể học đại học tốt hơn, nhưng vì ở cùng mình, cậu âm thầm đổi nguyện vọng. Sau khi tốt nghiệp, gia đình sắp xếp công việc cho cậu rồi, nhưng vì lo lắng cho mình, nên cậu đã ở lại đây. Chúng ta sẽ ở cùng nhau cả đời, trợ giúp lẫn nhau, cùng nhau phát triển.”

Đồng Ngọc Ngôn nâng khóe môi lên.

Đứng dậy, hôn lên cánh môi của Từ Tình.

Dưới bãi đỗ xe yên tĩnh.

Từ Tình đầu óc trống rỗng.

Đây là...?

Hương vị của Đường Tụng?

...

Thứ tư, ngày 23 tháng 11 năm 2022, trời trong, 4-17 độ C.

Đường Tụng lái Bentley, đưa Liễu Bảo Nguyệt dạo chơi Yên Thành.

Đầu tiên, bọn họ đi đến nhà băng tàng Yên Thành.

Thưởng thức các loại thư pháp, tranh vẽ, gốm sứ, mẫu chữ khắc...

Trên đường đi, nàng đều giới thiệu sinh động như thật.

Gặp phải thứ không hiểu, liền lấy điện thoại ra tìm hiểu.

Nàng vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú với lịch sử và nghệ thuật, từ cấp 2 đã bắt đầu xem đủ loại sách về những thứ này.

Trong số người bình thường, nàng tuyệt đối được coi là uyên bác.

Ăn trưa xong, hai người lại đến thư viện Yên Thành.

Hôm nay rất đẹp trời.

Bọn họ mua một ly cà phê, tìm một bàn gần cửa sổ để ngồi.

Đường Tụng cầm một cuốn Rừng Na Uy.

Liễu Bảo Nguyệt thì cầm một cuốn sách tâm lý học ‘quan hệ thân mật’.

Hai người dựa vào nhau tắm nắng, nghiêm túc đọc sách.

Yên tĩnh mà duy mỹ.

Không ít người đi ngang qua đều liếc trộm đôi tuần nam mỹ nữ này.

Nhất là Đường Tụng, môi mỏng mũi thẳng, còn đẹp trai hơn minh tinh điện ảnh.

4:30 chiều, hai người nghênh đón ráng chiều, rời khỏi thư viện.

Liễu Bảo Nguyệt chủ động kéo tay hắn, ôn nhu nói: “Em không tích Rừng Na Uy.”

“Vì sao?”

“Qua thê lương, nhất là cái chết của Naoko, em ghét bị kịch.”

“Em cảm thấy Naoko trong lòng Watanabe là nhân vật thể nào?”

Liễu Bảo Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Trong sách nói, trong lòng Watanabe, Naoko vĩnh viễn là một mảnh vườn không bị nhúm chàm, vậy chắc hẳn là Bạch Nguyệt Quang đi.”

Đường Tụng đột nhiên dừng lại, nhìn nàng nói: “Vậy Bạch Nguyệt Quang thân ái, nếu sau khi tốt nghiệp đại học, anh lẫn lộn rất thảm ở Yên Thành, thì em sẽ làm gì?”

Liễu Bảo Nguyệt ngẩn người, lúc này mới phản ứng được, ‘Bạch Nguyệt Quang’ chính là mình.

Sắc mặt nàng đỏ ửng, mái tóc phiêu phiêu theo gió, lại càng diễm lệ hơn cả ráng chiều của giờ phút này.

Nàng tiến lên hai bước, xoay người nhìn Đường Tụng.

Nghiêng đầu cười nói: “Em sẽ chạy đến trước mặt anh, nói với anh ba chữ.”

Khóe miệng Đường Tụng cong lên: “Em yêu anh?”

“No! No! No! Anh đoán sai rồi.” Liễu Bảo Nguyệt duỗi ngón tay ra lắc lắc: “Là ‘Em nuôi anh’!”

“Ha ha ha!” Nàng vừa cười vừa tiến lên kéo tay hắn, nhảy nhót nói: “Ngẫm lại còn có chút kích động. Đến khi đó em nhất định bắt anh gọi em là tỷ tỷ. Mỗi lần gọi một câu tỷ tỷ, em sẽ phát cho anh một bao lì xì.”

Đường Tụng nhú mày, gõ một cái lên trán nàng: “Cũng không biết là ai, sáng nay một mực gọi ca ca, còn kêu rất to.”

Liễu Bảo Nguyệt tròn mắt, chu mỏ lên nói: “Em tức giận nha!”

Đường Tụng vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, cười nói: “Đừng giận, về nhà mời em ăn kẹo que.”

Liễu Bảo Nguyệt ‘Hừ’ một tiếng.

Cất bước đi về phía trước.

Đi được vài bước, càng nghĩ càng giận.

Lại chạy về, đá một cái lên chân hắn, lúc này mới thoải mái hơn.

Đường Tụng thuận thế kéo tay nhỏ của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt giãy giụa vài cái nhưng không thành công.

Đúng lúc này.

Tiếng chuông điện thoại của Đường Tụng kêu lên.

Là một số điện thoại lạ.

Kết nối máy.

Trong loa truyền ra một giọng nam trung niên hơi quen quen: “Alo, Đường tiên sinh, chào buổi chiều, tôi là Thạch Kính Vũ của giải trí Tinh Thành.”

Đường Tụng hơi suy nghĩ một chút, liền nhớ ra đây là tổng giám đốc của giải trí Tinh Thành.

Tùng gặp mặt trên đại hội cổ đông.

“Chào Thạch tổng.”

Thạch Kính Vũ rất nhiệt tình, cười vài tiếng rồi nói: “Đường tiên sinh, giờ có tiện nói chuyện không?”

“Có.” Đường Tụng kéo tay Liễu Bảo Nguyệt, nghênh đón ráng chiều, chậm rãi tản bộ.

Liễu Bảo Nguyệt thấy hắn có việc, lập tức thu liễm lại, yên lặng đi theo bên cạnh hắn.

“Nghe Phú Văn nói, Đường tiên sinh có chút ý kiến với quản lý Hà của bộ điện ảnh và tiểu Trần của bộ quản lý, cho rằng bọn họ không thể đảm nhiệm công tác đang làm.”

Đường Tụng trầm giọng nói: “Không sai, với tư cách là cổ đông lớn của công ty, chắc là tôi có quyền lợi này chứ.”

“Đương nhiên.” Thạch Kính Vũ dừng lại một chút, cười nói: “Đường tiên sinh, không biết anh có cân nhắc đến việc chuyển nhượng 35% cổ phần trong tay không? Tập đoàn Tinh Thành có ý tiếp nhận.”

Đường Tụng nhú mày, tò mò hỏi: “A? Giá cả thế nào?”

“36 đồng một cổ, số cổ phiếu trên tay Đường tiên sinh có giá 630 triệu, đây là một khoản tài chính khổng lồ. Đương nhiên, có một bộ phận tài chính trong khoản giao dịch này sẽ do cổ phiếu của tập đoàn biến thành.”

Đường Tụng mỉm cười, thản nhiên nói: “Tôi sẽ suy tính.”

Thạch Kính Vũ vẫn rất nhiệt tình: “Đường tiên sinh, cổ phần của giải trí Tinh Thành nằm trong tay anh thì cũng không

có giá trị quá cao. Có đôi khi, lùi một bước trời cao biển rộng.
Vậy không quấy rầy anh nữa, tạm biệt.”

Chương 504: Quyền lựa chọn

Tổng bộ giải trí Tinh Thành.

Văn phòng tổng giám đốc, đèn đuốc sáng trưng.

Ba bóng người đang ngồi nói chuyện phiếm trong khu nghỉ ngơi.

Có Chu Minh Du, tổng giám đốc bộ phận đầu tư chiến lược của tập đoàn Tinh Thành; thư ký hội đồng quản trị của giải trí Tinh Thành là Chu Tri Hà, chủ tịch Đồng Thanh Lâm của giải trí Tinh Thành.

Trên bàn bày một bộ đồ uống trà chuyên nghiệp.

Chu Minh Du hơn 50, mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn ngồi ở vị trí cao nhất.

Thành thạo tráng chén, cạo mặt, rửa ly...

Chỉ một lát sau.

4 ly trà thơm nức mũi đã được chuẩn bị xong.

Thạch Kính Vũ trò chuyện với Đường Tụng xong, liền đứng dậy đi vào khu nghỉ ngơi.

Nâng chén trà lên nhắm một ngụm, cảm thán nói: “Rất lâu rồi không được uống trà ngon như vậy, tài nghệ của Chu tổng vẫn tốt như xưa.”

Chu Minh Du cười nói: “Vị kia nói thế nào?”

Thạch Kính Vũ lắc đầu nói: “Vị Đường tiên sinh kia không có quá nhiều ý định bán cổ phần, nói chuyện rất qua loa, chỉ sợ khoản giao dịch này sẽ không thuận lợi.”

“Không được vào ban giám đốc, cậu ta không có quyền không chế công ty, nắm chặt 35% cổ phần trong tay cũng không có ý nghĩa.” Đồng Thanh Lâm cau mày nói: “Hơn nữa, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của tập đoàn.”

Thạch Kính Vũ khó hiểu: “Tôi rất tò mò, vị này chiếm được 35% cổ phần này bằng cách nào? Nghiệp vụ MCN của chúng ta phát triển không ngừng, cũng thuận lợi tiến vào ngành giải trí. Định giá vẫn không ngừng tăng lên.”

“Thời Đại Yên Kim thì cũng thôi, nhưng liên quan tư bản là cơ cấu đầu tư VC top 10 cả nước. Hơn nữa họ rất xem trọng chúng ta, sao có thể bán cổ phần chứ? Chu tổng, bên ngài có nhận được tin tức gì không?”

Chu Minh Du lắc đầu nói: “Không rõ lắm, nhưng cái này không quan trọng. Ngành nghề livestream đang rất hot, địa vị chiến lược của giải trí Tinh Thành càng ngày càng quan trọng với tập đoàn. Chúng ta nhất định phải không chế tuyệt đối cổ phần của giải trí Tinh Thành, thông qua tạo áp lực từ trong và ngoài. Tập đoàn sẽ mua hết số cổ phần đó, đồng thời mượn cơ hội này, kéo giá cổ phiếu của tập đoàn lên.”

Đồng Thanh Lâm gật đầu phụ họa: “Không sai, cổ phiếu nằm trong hai cơ cấu đầu tư kia, chúng ta muốn thu mua cổ phần cũng khó khăn, hiện giờ thì có hi vọng rất cao.”

Tiền thân của giải trí Tinh Thành là một công ty truyền thông MCN ở bản địa, tên là truyền thông Giai Ngụ.

Trong các sản phẩm dưới cờ tập đoàn Tinh Thành, hàng tiêu dùng chiếm đại đa số, trong đó lấy mỹ phẩm, đồ ăn vặt, đồ uống và vật dụng hàng ngày làm chủ.

Mấy năm trước, khi ngành nghề livestream xuất hiện trên đầu gió.

Thì tập đoàn Tinh Thành đã phát hiện ra kỳ ngộ trong đó.

Không chỉ sáng lập ra giải trí Tinh Thành, mà còn đầu tư cho máy cơ cấu MCN chuyên nghiệp.

Hi vọng có thể mượn cơ hội này, tương lai sẽ bổ sung cho sản nghiệp của tập đoàn.

Truyền thông Giai Ngu là cơ cấu MCN phát triển mạnh nhất trong số đó, có mấy tài khoản cấp bậc mấy chục triệu fan.

Tập đoàn Tinh Thành vẫn có ý nghĩ thu mua đối phương.

Nhưng bởi vì không có nhiều cổ phần trong Giai Ngu, kết cấu cổ phần trong nội bộ lại rắc rối phức tạp, cho nên tập đoàn Tinh Thành vẫn không được toại nguyện.

Dưới sự nỗ lực và thỏa hiệp của tập đoàn, cuối cùng giải trí Tinh Thành và truyền thông Giai Ngu đã tiến hành sát nhập và trọng tổ, đổi hình thức thành công ty TNHH đầu tư cổ phần.

Đồng thời giữ lại cái tên giải trí Tinh Thành.

Cũng bởi vậy mà khiến cho giá cổ phiếu tăng lên không ít.

Lần giao dịch cổ phần của Đường Tụng quá bất ngờ, nhưng cũng làm cho bọn họ nhìn thấy hi vọng.

Bốn người vừa uống trà, vừa trò chuyện phương hướng phát triển của tập đoàn.

Chu Tri Hà chợt hỏi: “Vậy chúng ta phải xử lý thế nào? Có cần tạo áp lực cho đối phương không?”

Chu Minh Du suy tư giây lát, nói: “Chúng ta có thể tiếp xúc với Đường Tụng trước, cố gắng mua với giá 36 đồng một cổ, lấy hết 35% cổ phần kia. Đương nhiên, nếu vị kia không chịu nhả ra, vậy chúng ta có thể sử dụng phương án khác. Tin rằng cậu ta cũng biết năng lực của tập đoàn Tinh Thành, cũng sẽ làm ra lựa chọn chính xác.”

...

9 giờ tối.

Yến Giang Biệt Viện.

Hai người vui trên salon rộng rãi, đối mặt với cửa sổ sát đất.

Một bên thưởng thức ánh trăng, một bên trò chuyện quá khứ.

Khi nói đến tình hình gần đây của bạn học cũ, Liễu Bảo Nguyệt hơi xúc động.

Cuộc sống đại học của nàng rất phong phú.

Ngoại trừ nỗ lực học tập ra, cũng đã kết giao rất nhiều bạn mới.

Quan hệ với bạn cũ thì càng ngày càng mờ nhạt.

Rất nhiều cái tên quen tai, nhưng không nhớ nổi tướng mạo cụ thể.

Liễu Bảo Nguyệt dứt khoát mở QQ ra xem, liếc nhìn từng tấm ảnh quen thuộc.

Cùng Đường Tụng nhớ lại những gương mặt này.

Khi tìm đến một cô gái hơi ngượng ngùng, thì hai người đồng thời ngẩn người.

Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên hỏi: “Tiểu Tụng, anh còn nhớ Trương Nghiên không? Giờ hai người còn liên hệ không?”

Ánh mắt Đường Tụng phức tạp, nói: “Không, chỉ biết một ít chuyện gần đây của cô ấy thôi. Cô ấy đang học ở đại học công nghiệp Yến Thành, bởi vì nguyên nhân gia đình, cuộc sống không tốt lắm.”

“Nói đến thì hai người từng ngồi cùng bàn, trước kia quan hệ không tệ.” Liễu Bảo Nguyệt nhớ lại cô gái kia, nhỏ giọng nói: “Cô ấy... rất tốt bụng, cũng rất tốt với anh.”

“Đúng là rất tốt, rất hiền lành, rất dịu dàng ôn nhu, chỉ là hơi kém may mắn.” Giọng nói của Đường Tụng hơi hạ xuống.

Nhớ đến khuôn mặt sẽ đỏ lên khi trò chuyện kia, cũng nghĩ đến tao ngộ bất hạnh của gia đình nàng.

Sau khi dùng thuốc, phải chờ một tháng mới có thể kiểm tra lại.

Hi vọng mẹ của nàng có thể khôi phục, để gia đình bị phá thành từng mảnh này có thể mau chóng khôi phục bình thường.

Liễu Bảo Nguyệt nhìn chăm chăm vào hấn một lúc lâu.

Miệng giật giật, muốn nói gì đó.

Chân chờ giầy lát.

Vẫn là nói ra: “Thật ra cô ấy rất thích anh.”

“Ah...” Đường Tụng đối mắt với nàng, không biết mở miệng thế nào.

Hấn không muốn lừa dối Liễu Bảo Nguyệt, nhưng lại không muốn nói chuyện riêng của Trương Nghiên ra.

Có lẽ Trương Nghiên còn sợ Liễu Bảo Nguyệt biết chuyện của mình bây giờ hơn là bị Đường Tụng biết được.

Liễu Bảo Nguyệt tựa vào ngực hấn, nhỏ giọng nói: “Lúc mời lên đại học, Trương Nghiên đã gọi điện thoại cho em.”

“Nói gì sao?”

Liễu Bảo Nguyệt cảm nhận được nhịp tim gia tộc của hấn, ôn nhu nói: “Cô ấy nói rất nhiều, liên quan đến anh, liên quan đến em. Em cũng không ngờ một người ngại ngùng như cô ấy lại có lúc kích động như vậy.”

“Chắc là sau khi lên đại học, cô ấy nghe được tin em từ chối anh từ ai đó. Cô ấy cố gắng nói cho em biết, anh thích em

cỡ nào, tốt với em bao nhiêu. Cô ấy nói rất nhiều, trong mắt cô ấy thì anh toàn là ưu điểm. Hi vọng em có thể trân quý anh, nghiêm túc cân nhắc lại quan hệ của chúng ta.”

Đường Tụng mím chặt môi, giọng nói khô khốc: “Như vậy à.”

Liễu Bảo Nguyệt ngẩng đầu, nhìn trăng non sáng tỏ trên bầu trời.

Nói tiếp: “Thật ra khi nghe cô ấy nói những thứ này, em thấy rất khó chịu. Bởi vì em có thể cảm nhận được, trong đầu cô ấy chỉ có anh, rất thích anh. Lại nghĩ đến quan hệ ngồi cùng bàn của hai người, lại nghe những lời đó, cho nên em đã nói vài câu quá đáng.”

“Nói gì?”

Ánh mắt Liễu Bảo Nguyệt lóe lên vẻ tự trách và áy náy: “Em bảo cô ấy nên học tập cho tốt, nâng cao bằng cấp của mình, chỉ có người nào có được tương lai, thì mới xứng có quyền lựa chọn.”

“Em có dự định của mình, em hiểu mình muốn làm gì, không cần cô ấy phải chỉ bảo, dạy dỗ. Đương nhiên, khi đó em đang tức giận, nên giọng điệu không tốt lắm, sau đó em cũng đã xin lỗi cô ấy rồi.”

Đường Tụng cúi đầu xuống, cuối cùng cũng hiểu ra.

Bảo sao lên đại học mà nàng vẫn cố gắng như vậy, bảo sao nàng muốn thi nghiên cứu sinh ở đại học bưu điện Đế Đô.

Rõ ràng là điều kiện gia đình rất kém, mà nàng lại rất hiếu chuyện.

Thời cấp ba nàng cũng nói, hi vọng tốt nghiệp sớm để đi làm việc.

Đại khái chính là quật cường sau khi lòng tự trọng yếu ớt bị vỡ vụn đi.

Chương 505: Mỹ nhân múa dưới trăng

Hai người dựa vào nhau, yên lặng một lúc lâu.

Liễu Bảo Nguyệt đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Tụng, em định ngày mai về Đế Đô.”

“Không ở thêm mấy ngày sao?”

“Không được, thứ hai, cũng chính là ngày 28, Công Hiệt sẽ tuyên bố chương trình trò chuyện đầu tiên và mạng lưới thần kinh. Em cần trở về phối hợp công tác tuyên truyền.”

Đường Tụng sờ lên đầu nàng, ôn nhu nói: “Vất vả.”

Liễu Bảo Nguyệt cười nói: “Không vất cả, thật ra giai đoạn này cũng không tuyên truyền quá nhiều, chủ yếu là tiến hành thu thập số liệu và kiểm tra công năng. Đây là phiên bản 1.0, vẫn tồn tại nhiều thiếu sót. Nhưng cơ cấu của bọn em rất tốt, chỉ là số lần huấn luyện vẫn chưa đủ. Trước mắt tham số huấn luyện có khoảng 170B (170 tỷ), con số này cực kỳ không lồ, cần thời gian rất dài.”

“Tuy nhiên, đã đạt đến trình độ GPT 3, tuyệt đối là nổi trội so với tiêu chuẩn trong nước. Mặt khác, ngoại trừ LLM (mô hình ngôn ngữ lớn), lĩnh vực NLP (lập trình ngôn ngữ tự duy) cả bọn em cũng có đột phá. Kết hợp cả hai, lĩnh vực điều khiển AI có hiệu quả rất không tệ.”

“Đương nhiên, đây đều là em nghe đồng nghiệp nói, chứ em còn chưa tiếp xúc đến, không hiểu quá nhiều.”

Đường Tụng gật đầu, kỹ thuật AI cần một quá trình trường kỳ để phát triển.

Công Hiệt mới thành lập chưa đến 2 năm.

Mặc dù tập hợp rất nhiều nhà khoa học và nghiên cứu viên ưu tú, nhưng vẫn có hạn chế, không thể làm một lần là xong.

Ví dụ như tham số 170B, dựa theo lý thuyết, dùng GPU A100 312 TFLOPS để tính toán.

Cần nhắc đến năng lực tính toán và tỷ lệ lợi dụng, dùng 2 card màn hình đồng thời tính toán.

Hoàn thành một lần huấn luyện cũng cần 10 ngày, vậy 170 tỷ lần sẽ cần bao lâu?

Coi như tập đoàn Đường Tống không ngừng gia tăng năng lực tính toán của AI, cũng cần phải cân nhắc đến tính năng mô hình và sự khổng lồ khi trưởng thành.

Nhưng với tốc độ phát triển bây giờ, tuyệt đối có thể xưng là tương lai đều có thể.

Hai người dựa vào nhau, tràn đầy phấn khởi mà trò chuyện về chủ đề AI và khoa học kỹ thuật của tương lai.

Chờ đến 10 giờ tối.

Đường Tụng véo véo bắp đùi của Liễu Bảo Nguyệt, nói nhỏ: “Đi ngủ thôi, hôm nay ngủ thêm một lát, dù sao ngày mai em cũng đi rồi.”

Sắc mặt Liễu Bảo Nguyệt đỏ lên, vỗ vỗ chìa khóa xe trong túi hắt: “Không vội, em sắp đi rồi, anh nói cho em biết đi, ngoại trừ vị hoa khôi Đồng Ngọc Ngôn kìa ra, đến cùng còn mấy người? Với tố chất thân thể của anh, em không tin là chỉ có một mình Đồng Ngọc Ngôn.”

“Thật ra cũng không có mấy người, anh luôn giữ mình trong sạch.” Đường Tụng cầm điện thoại lên, che giấu sự xấu hổ của mình.

“VẬY cho em xem điện thoại của anh.”

Đường Tụng lập tức cất điện thoại, ho nhẹ một tiếng: “Không cần như vậy.”

Liễu Bảo Nguyệt vuốt ve mặt hấn, chân thành nói: “Tiểu Tụng, em phải nhắc nhở anh một chuyện. Khi em không ở đây, hi vọng anh không theo đuổi kích thích mà làm ra mấy chuyện vớ vẩn. Ví dụ như party N some gì gì đó. Đi ra ngoài chơi nhớ phải chú ý vệ sinh, an toàn là số một. Nếu anh bị bệnh gì, em sẽ không cần anh nữa!”

Đường Tụng nhướn mày, tức giận nói: “Em còn không biết anh là người thế nào sao?”

Hấn rất tự tin vào phương diện này, trước mắt, các cầu thủ đều do bản thân hấn tự khai phát.

Coi như chơi bóng nhiều người, cũng không cần lo lắng vấn đề này.

“Tốt nhất là vậy.” Liễu Bảo Nguyệt lườm hấn một cái, giống như nghĩ đến cái gì, nàng đột nhiên đứng lên, nói: “Tiểu Tụng, anh nhắm mắt lại, chờ em bảo mới được mở mắt.”

Nói xong liền chạy về phía phòng ngủ.

Đường Tụng không đoán được nàng muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại.

Vài phút sau.

Cạch... công tắc bị đè xuống.

Ánh đèn trong phòng biến mất.

Cộc cộc cộc... tiếng giày cao gót truyền đến.

Đường Tụng cảm giác mùi thơm nhàn nhạt thổi qua, mơ hồ phát giác ra một bóng người đứng trước mặt mình.

Lại qua phút chốc.

Liễu Bảo Nguyệt nói với giọng ngọt ngào: “Được rồi!”

Đường Tụng mở mắt ra, trên mặt hiện ra vẻ rung động và mê luyến.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm mờ mịt.

Vạn vật trở nên yên ắng, chỉ có lẻ tẻ vài chiếc đèn thành thị.

Ánh trăng treo cao như làn sóng xanh chiếu vào cửa sổ.

Xuyên qua tường thủy tinh, rơi lên người nàng.

Đề nàng như đưa thân vào giữa sân khấu.

Váy màu xanh nhạt bỗng bình mà linh động.

Kẹp tóc hình cánh hoa dừng ở giữa sợi tóc, tựa như vật sống.

Giữa khe rãnh núi non, viên đá quý trắng non rơi thẳng vào đó.

Giày cao gót màu xanh nhạt bao bọc lấy đôi chân trong suốt.

‘Thời trang – ánh trăng sáng nhạt’ để cho khí chất của nàng duy mỹ tuyệt luân.

Mị lực +2, get!

May mắn +2, get!

Sức chịu đựng +2, get!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Liễu Bảo Nguyệt lộ ra nụ cười tươi đẹp.

Mở rộng hai tay, bước chân đong đưa, bắt đầu múa rất uyển chuyển.

Bởi vì đi giày cao gót, nên động tác của nàng không nhanh, nhẹ nhàng mà ôn nhu.

Có chút giống với múa cổ điển.

Dưới trang phục thời trang, trên người nàng như có thêm một tầng ánh trắng mỏng lung.

“Nàng đứng dưới ánh trăng, giống như đang phát sáng, tôi rất rung động.”

Đường Tụng ngồi trên ghế salon, đắm chìm trong dáng múa của nàng.

Mặc dù không có âm nhạc, nhưng trong đầu hắn lại như có tiên âm lượn lờ.

Chờ đến khi Liễu Bảo Nguyệt dừng lại, trán đã có chút mồ hôi.

Khuôn mặt đỏ bừng vô cùng thanh thuần và đáng yêu.

“Thích không?” Nàng hơi nhấc mép váy, ánh mắt lộ ra vẻ chờ đợi và đặc ý.

“Thích!”

Đường Tụng thở hắt ra, đứng lên đi về phía nàng.

Đi đến gần, ngửi lấy mùi thơm quen thuộc trên người nàng.

Ngón tay của Đường Tụng dọc theo sợi tóc của nàng, chậm rãi mơn trớn qua đường cong uyển chuyển của nàng.

Liễu Bảo Nguyệt run rẩy toàn thân.

Đường Tụng hơi dùng sức, đặt nàng lên trên tường thủy tinh.

Rút áo lót của nàng ra.

Nói nhỏ bên tai Liễu Bảo Nguyệt câu gì đó.

Liễu Bảo Nguyệt vùng vẫy một lát.

Nhìn qua bóng đêm mênh mông bát ngát, cuối cùng vẫn là khuất phục.

Nàng cúi người, nhắc mép váy của mình lên.

Đường Tụng ôm nàng từ phía sau.

Dưới sự gia trì của thời trang, sức chịu đựng của Liễu Bảo Nguyệt đạt đến 60, còn tăng thêm 2 điểm mị lực.

Cuối cùng cũng có chút năng lực phản kháng.

Hai người mặc quần áo, đứng trên tầng 20, xuyên qua tường thủy tinh, thưởng thức cảnh đêm đầu đông.

...

Ngày 24 tháng 11 năm 2022, lễ tạ ơn.

10 giờ sáng.

Liễu Bảo Nguyệt ăn bữa trưa do Đường Tụng tự làm, sau đó lên xe về Đế Đô.

Bước đi của nàng có chút khó khăn, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng còn có chút sợ hãi.

Nếu như không có ‘dịch khỏe mạnh’ vẫn đang phát huy hiệu lực, khả năng cao là phải ngày mai nàng mới về được.

Đường Tụng đứng ở ven đường, đưa mắt nhìn chiếc xe rời đi, từ từ tụt vào trong dòng xe cộ.

Chương 506: Huy chương nhân vật

Cao ốc Nguyệt Thành.

Trong phòng họp của văn hóa Đường Trình.

“Trước mắt đã có 4/7 chi nhánh hoàn thành lắp đặt thiết bị, chỉ chờ nhân viên vào sân là có thể chính thức kinh doanh, ngoài ra 3 chi nhánh khác cũng hoàn thành trong tuần này.”

“Kế hoạch đại hội âm nhạc Noãn Đông cũng đã hoàn thành ở bước đầu, thời gian vào tối thứ 6 ngày 2 tháng 12, địa điểm tại quảng trường trung ương. Chúng ta đã tiếp xúc với 3 công ty có năng lực tổ chức, trong đó có hai nhà rất thích hợp, báo giá và kế hoạch của đôi phương đều ở đây.”

...

“Tuyển dụng nhân viên cho 7 chi nhánh cũng rất thuận lợi, dự tính cần 210 nhân viên, trước mắt đã ký hợp đồng lao động với 192 người, đang tiến hành huấn luyện, do cửa hàng trưởng La Thu Ngọc phụ trách.”

Đường Tụng lật tài liệu trong tay, thỉnh thoảng lại câu thông vài câu với Tạ Vũ Đồng.

Chờ đến khi các bộ môn báo cáo xong.

Hắn suy tư giây lát, ngón tay gõ gõ bàn.

Nói ra: “Chọn truyền thông Nhuận Lâm đi, họ có kinh nghiệm hơn, giá đắt một chút cũng không sao.”

Tiếp đó, hắn lại nhìn về phía giám đốc nhân lực Helen: “Có thể bắt đầu tuyển dụng nhân viên cho tổng bộ, chủ yếu là

marketing, tuyên truyền, vận doanh...”

5 giờ chiều, cuộc họp kết thúc.

Đường Tụng mới trở lại văn phòng.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘cảm giác tồn tại’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘thẻ học tập’.

Mắt Đường Tụng sáng lên, cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhiệm vụ này đã tuyên bố gần 1 tháng rồi.

Rắc rối nhất là thay đổi bầu không khí làm việc trong công ty, gia tăng tính tích cực, tính chủ động và làm cảm mến của nhân viên.

Đây là một quá trình thay đổi trong vô tri vô giác.

Vào nhà kho xem xét.

Thẻ học tập: Sau khi sử dụng, trong 10 ngày, trí lực +10, sức chịu đựng +10, khi bạn ở hoàn cảnh trường học, sẽ nhận được ‘huy chương nhân vật – học thần’.

Huy chương nhân vật – học thần: Khi đeo huy chương, tự động đóng vai một học thần, tập trung vào trong học tập, có được trí nhớ siêu mạnh, yêu quý học tập và thăm dò, chăm chỉ nỗ lực, giỏi về tổng kết và nghĩ lại.

Chú: Huy chương nhân vật chỉ có hiệu lực 10 ngày, chỉ có hiệu lực khi ở trong hoàn cảnh trường học.

Đường Tụng nhíu mày.

Thẻ học tập này chưa từng xuất hiện trong game, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với đạo cụ này.

Không ngờ lại còn bổ sung một cái ‘huy chương nhân vật’.

Trong game, huy chương nhân vật xem như là một đạo cụ hiếm, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trong Thương Thành.

Công năng chủ yếu của nó là đổi phỏ với các kịch bản.

Sẽ giúp hấn đóng vai một nhân vật nào đó.

Ví dụ như khi vào phỏ bản của Tô Ngự, lúc tiếp xúc với nàng thì trên người hấn cũng đeo một cái ‘huy chương nhân vật – tài tử âm nhạc’.

Có được năng lực sáng tác cực mạnh, tinh thông nhiều loại nhạc cụ, rất mẫn cảm với âm nhạc và giai điệu, tiết tấu...

Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng giúp hấn lấy được hảo cảm của Tô Ngự.

Rắc rối ở chỗ, cái huy chương nhân vật – học thần này chỉ sử dụng được khi ở trong trường học.

Hơn nữa còn phải nghiêm túc nghe giảng 10 ngày.

Ngay sau đó, Đường Tụng lại nghĩ đến một đạo cụ chưa dùng, ‘trái cây sức chịu đựng’.

Sử dụng thứ này cần làm việc, nghỉ ngơi và rèn luyện có quy luật.

Hai đạo cụ này cũng rất xứng đôi.

Lúc trước hấn không sử dụng đạo cụ này, cũng là vì hấn làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật ổn định.

Có thể nhân cơ hội sử dụng ‘thẻ học tập’ để sử dụng nó.

...

Lý Mộc Tuyết vừa ngâm nga vừa nhảy nhót trong phòng quần áo của mình.

Ý cười giữa hàng lông mày là không che giấu được.

Hôm nay nàng sẽ đi dự sinh nhật chị Ninh, với lại muốn khoe khoang một con người hoàn toàn mới của mình, nên tự nhiên phải ăn diện một phen.

Phòng quần áo của nàng còn lâu mới xa hoa và hùng vĩ như Lý Nhã Ly, nhưng so với những cô gái bình thường, tuyệt đối có thể nói là muôn màu muôn vẻ.

Ngoại trừ một số nhãn hiệu sang trọng hạng 2 ra.

Trên cơ bản thì nàng sẽ mua một hai bộ quần áo hàng hiệu của các mùa.

Trong đó không thiếu Dior, Chanel, Armani...

Đều là các kiểu dáng được giảm giá sau khi qua mùa.

Không đắt lắm, nhưng tuyệt đối là hàng hiệu, giúp nàng không quá mất mặt trong các trường hợp quan trọng.

Đi đôi tất chân màu đen vào, mặc váy đầm lên.

Lại lấy áo khoác Prada màu đen yêu quý ra, hôm qua đã cố tình đi chăm sóc lại, nhìn trông như mới.

Mùa đông đến, có lẽ phải mua một hai món quần áo hàng hiệu khác, luôn mặc một hai bộ thì không thích hợp.

Hiện giờ đã khác trước kia, đã có xe sang, vòng xã giao cũng đã khác xưa, tiếp xúc với nhiều nhân vật lớn hơn.

Tiếc là thị trường chứng khoán không chịu ra sức.

Nhìn mái tóc dài màu nâu hơi cuộn của mình, Lý Mộc Tuyết dứt khoát lựa chọn một đôi giày cao gót màu nâu.

Soi gương một lát.

Luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nghĩ nghĩ liền chạy qua phòng ngủ chính.

Mượn túi xách Chanel của Lý Nhã Ly.

Lại đứng trước gương, nàng đặt túi xách trước người.

Cầm hơi hắt lên, sắc mặt đoan chính.

Đôi mắt sáng tỏ có thần, mũi thẳng vênh cao, trán đẹp, đường cong khuôn mặt trôi chảy, làn da sáng bóng.

Mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng đúng là được xưng tụng xinh đẹp.

Cả khuôn mặt nhìn qua không có khuyết điểm nào rõ ràng.

Có chút giống như mỹ nhân Giang Nam trong phim Hàn.

Nàng cười khẽ một tiếng, cầm chìa khóa xe Porsche âu yếm lên.

Bước đi cao nhẽ ra khỏi cửa biệt thự.

Giày cao gót gõ lên mặt đất.

Gió nhẹ nâng vạt áo và lọn tóc nàng.

Khuôn mặt diễm lệ lại lạnh lùng.

Một loại khí chất lãnh đạo tinh anh hỗn hợp với bạch phú mỹ quanh quẩn trên người nàng.

Ngồi lên xe, thay dép lê.

Nàng lấy điện thoại ra chụp tấm ảnh, còn cố tình chụp cả nửa chiếc xe.

Rồi chia sẻ vào vòng bạn bè.

Văn án: “Trong trạng thái sinh hoạt mình thích nhất.”

Ầm ầm... động cơ vang lên.

Điều duy nhất khiến Lý Mộc Tuyết đau lòng, chính là tiêu hao quá nhiều dầu, còn có một khoản phí bảo dưỡng và bảo hiểm.

Nếu như mất công việc hiện tại, chỉ sợ nàng không nuôi nổi.

Chương 507: Lý Mộc Tuyết, Bạch Tĩnh

“Alo, chị Ninh.”

“Em sắp đến rồi.”

“Bản đồ biểu hiện còn 3 phút.”

“Được, lát gặp.”

Cúp máy, Lý Mộc Tuyết dầm ga sâu hơn một chút.

Chiếc xe thể thao lái ra khỏi đường chính, rẽ vào đường con.

Chuyển qua một ngã rẽ, cổng Thiên Hải Danh Thự đã xuất hiện ở trước mắt.

Đưa thư mời cho nhân viên an ninh, Lý Mộc Tuyết thuận lợi tiến vào trong tiểu khu.

Nàng nắm chặt tay lái, ánh mắt quét qua phong cảnh độc đáo trong tiểu khu.

Đây là một khu biệt thự cao cấp có mật độ thấp hơn rất nhiều.

Là do công ty địa sản trứ danh của tỉnh là ‘trí nghiệp Thiên Hải’ khai phát.

Mặc dù vị trí khá xa, nhưng hoàn cảnh cực tốt.

Chung quanh cũng có nguyên bộ, cảnh sông, công viên, rạp phim, công viên nước, công vào đường cao tốc...

Giá nhà hơn 40.000/ 1 m².

Cấp bậc tương tự với Thịnh Nguyên Danh Dinh mà Lý Mộc Tuyết đang ở, đều là căn cứ của người có của Yên Thành.

Nhưng diện tích nơi này rộng lớn hơn một chút, với lại đều là biệt thự có đình viện.

Thịnh Nguyên Danh Dinh nằm trong trung tâm thành phố, vị trí tốt hơn nơi này, sinh hoạt cũng tiện lợi hơn.

Bạn trai của chị Ninh, cũng là vị Cố tổng kia không phải là chủ nhà nơi này.

Nghe nói là mượn của bạn thôi.

Đến gần nhà số 3.

Lý Mộc Tuyết cố tình lại chậm lại, chỉnh lý lại nội tâm kích động.

Xuyên qua cửa biệt thự, tiến vào đình viện.

Liên thấy mấy bóng người quen thuộc, đang đứng ở trước chờ đợi. trước đình viên sáng tỏ.

Cầm đầu là nhân vật chính ngày hôm nay, Ninh Hân.

Mặc một bộ lễ phục dạ hội gợi cảm, mái tóc xoắn sỏa vai.

Sau lưng là một đám ‘tổ làm nóng không khí’ trong nhóm danh viện.

Hiển nhiên, chị Ninh là một người rất hiểu chuyện, hiểu rõ tâm tư của nàng.

Dẫn những người quen cũ này ra đây đón nàng.

Ánh đèn Porsche đảo qua mọi người.

Lý Mộc Tuyết dừng xe ở một vị trí gần bọn họ.thay giày cao gót, xách túi Chanel.

Sửa sang lại sợi tóc mềm mại.

Thở sâu, chậm rãi đẩy cửa xe ra ngoài.

Mặc một thân hàng hiệu, dáng người cao gầy gợi cảm.

Nàng quay người mỉm cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề.

“Chị Ninh, sinh nhật vui vẻ! Tiểu Lộc, Viên Viên, Mạnh Mạnh, Lê Băng, đã lâu không gặp.”

Trang phục màu đậm, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp.

Trong màn đêm tựa như mang đến một lớp kính lọc lạnh lùng, hết sức ưu nhã và kinh diễm.

Đám người Ninh Hân đều trở mắt.

3 tháng gần đây, bọn họ không gặp Lý Mộc Tuyết.

Chẳng ai ngờ rằng, nàng sẽ thay đổi nhiều như vậy.

Không phải vẻ ngoài, dù sao trước kia nàng cũng rất đẹp.

Mà là khí chất và cảm giác.

Hoàn toàn khác biệt với một Tiểu Tuyết khôn khéo, keo kiệt và giỏi luôn cúi trước kia.

Quả thực là khác một trời một vực.

Đương nhiên, không thể phủ nhận là, Porsche 911 mới tinh cũng có tác dụng phụ trợ rất cao.

Chị Ninh lấy lại tinh thần, lập tức tiến lên mấy bước.

Nhiệt tình kéo tay nàng, cảm thán nói: “Tiểu Tuyết, đúng là ba ngày không gặp thì phải nhìn bằng con mắt khác, nếu như gặp được ở ngoài đường, chị cũng không dám nhận.”

“Chị Ninh, chị quá khen rồi.” Lý Mộc Tuyết rất bình tĩnh thông dong.

Bốn người còn lại, trong mắt tràn đầy hâm mộ, thậm chí là ghen ghét.

Một người từng liều mạng cướp đồ giảm giá, thậm chí cuộc sống còn không bằng mình.

Chỉ chớp mắt đã biến thành bạch phú mỹ.

Nội tâm khó tránh khỏi không cân bằng.

Lê Băng thân nhiên nói: “Mộc Tuyết, dạo này làm gì rồi? Đột nhiên phát tài à?”

Những người khác đều vểnh tai lên nghe, chờ đợi nàng trả lời.’

Lý Mộc Tuyết liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư của bọn họ, hơi nhếch miệng nói: “Hiện giờ đang làm quản lý đầu tư trong một công ty tài chính, kiếm cũng ổn, lương một năm hơn 1 triệu một chút.”

“Cái gì...”

“A...”

“Công ty nào?”

“Công ty không chế cổ phần Tự Nhiên, ở ngay cao ốc Thiên Thành bên khu Cầu Tây, cả tòa nhà đều thuộc về công ty.”

Mấy người hai mắt nhìn nhau, thật sự không thể liên hệ được giữa một người mẫu quần trong ấn tượng của họ, với một tinh anh trong ngành tài chính.

Chị Ninh cười nói: “Là thật, tôi từng video call với Tiểu Tuyết.”

Rất nhanh, mấy cô gái đã thay đổi thái độ, nhiệt tình bu lại.

“Mộc Tuyết, vừa mua xe thể thao à? Đẹp thật!”

Lý Mộc Tuyết nhẹ nhàng trả lời: “Ừm, Porsche 911, vừa lấy xe không đến 10 ngày.”

“Quá giàu rồi.”

“Đây là túi Chanel kiểu mới của năm nay đúng không, gần 60.000, quá nhiều tiền.”

“Đây là giày cao gót...”

“Làn da cũng đẹp hơn, quả nhiên là tài vận nuôi người.”

“Mộc Tuyết, có cơ hội phát tài thì đừng quên đám chị em bọn tôi nhé.”

...

Lý Mộc Tuyết thưởng thức biểu cảm thú vị của bọn họ, nội tâm vô cùng sáng khoái.

Mấy người này và nàng cũng không có quan hệ thân mật như vẻ ngoài.

Trước kia cũng phát sinh không ít xung đột.

Ví dụ như Lê Băng kia, còn từng chỉ vào mặt và mắng nàng là quỷ nghèo.

Viên Viên kia thì thường xuyên nói xấu sau lưng nàng, nói nàng keo kiệt, thích giả bộ, làm màu.

Nhưng bây giờ đã khác.

Về phần mang bọn họ đi phát tài?

Lý Mộc Tuyết thầm cười lạnh.

Muốn cướp sữa bò của tôi? Đầu tiên phải vá lớp ‘màng’ kia đi rồi tính tiếp.

Bọn họ nhất định đang suy đoán mình bị bao nuôi.

Muốn mượn cơ hội này để leo lên, sau đó nhìn xem có thể đá mình ra không.

Nàng đã nghe nói rất nhiều những chuyện tương tự, cũng thấy không ít.

Thậm chí chính nàng cũng nhờ vậy mà lên bờ.

Nàng cũng không ngây thơ như Lý Ly.

...

Dưới sự bao vây của mấy người, Ninh Hân kéo Lý Mộc Tuyết đi vào trong biệt thự rộng rãi.

Mùi thơm ngào ngạt đập vào mặt, âm nhạc vui sướng quanh quẩn bên tai.

Đây là do công ty chuyên nghiệp bố trí tất cả.

Trong đại sảnh còn trưng bày một chiếc bánh gato 6 tầng.

Nguyên một hàng champagne, rượu vang, đồ ăn ngon...

Chung quang có một đồng bóng bay, lụa màu, hoa tươi...

Màu sắc rực rỡ, tinh xảo hoa mỹ.

Bên trong đại sảnh đã có không ít người.

Nam nam nữ nữ, tụ tập uống rượu, cười cười nói nói.

Trong đó, Lý Mộc Tuyết còn nhận ra hai ba người, là bạn của chị Ninh.

Về phần những người khác, từ cách ăn mặc và khí chất, đều là kẻ có tiền, phú nhị đại.

Trước khi đến, nàng cũng nghe chị Ninh nói qua, phần lớn đều là khách hàng lớn của vị Cố tổng kia.

Lần này mời bọn họ đến đây, chủ yếu là liên lạc, kéo quan hệ với khách hàng.

Chị Ninh kéo tay nàng, đi vào trong đám người.

Khí chất và vẻ ngoài ưu việt của Lý Mộc Tuyết, lập tức hấp dẫn tất cả mọi người.

Chị Ninh cười giới thiệu: “Nào nào, giới thiệu cho mọi người một chút. Đây chính là chị em tốt nhất của tôi, Lý Mộc Tuyết, làm trong ngành tài chính, lương năm 1 triệu. Trước

mất đang làm việc trong bộ phận đầu tư mạo hiểm của công ty Tự Nhiên. Sau này mọi người gặp được, nhớ chiếu cố một chút. Đương nhiên, nếu có hạng mục đầu tư tốt, cũng hoan nghênh mọi người tìm Mộc Tuyết.”

Nghe thấy ‘lương năm 1 triệu’ và ‘công ty Tự Nhiên’.

Thái độ của đám đàn ông nơi này trở nên vô cùng nhiệt tình.

Dáng vẻ xinh đẹp, lại có năng lực, đúng là hiếm thấy.

Chương 508: Lý Mộc Tuyết, Bạch Tĩnh, Vương Vân Phong

Chị Ninh dần xếp xong, cũng không để mấy cô gái ở đây vắng vẻ.

Lý Mộc Tuyết mặt ngoài bình tĩnh tự nhiên, trái tim thì đập loạn.

Nàng không ngây thơ và không muốn phát triển như Lý Nhã Ly.

Nàng rất hiểu, muốn ở lại bên cạnh Đường Tụng, vậy thì phải cố gắng nâng cao cấp bậc của bản thân.

Trở thành một phụ nữ hữu dụng, có thể cung cấp giá trị cảm xúc cho Đường Tụng.

Mà muốn tiếp xúc với tầng lớp cao hơn, vậy phải có tư cách vào sân.

Tiệc sinh nhật này chính là một cơ hội rất tốt.

Sau khi trò chuyện vài câu.

Một người đàn ông thon gầy, khoảng 30 tuổi bu lại: “Tôi có một người bạn làm việc ở bộ phận cô, tên là Vương Tuấn Dũng, không biết Lý tiểu thư có biết không?”

Vị này là Trương Thành Vũ, ông chủ một công ty lập nghiệp từ internet.

“Là tổ trưởng Vương của tổ quản lý sao?” Lý Mộc Tuyết nghĩ nghĩ, nhớ ra một người như vậy.

Trương Thành Vũ lập tức đáp lại: “Không sai, chính là anh ta! Có thời gian chúng ta có thể tụ tập!”

Lý Mộc Tuyết bình tĩnh gật đầu, không nói gì thêm.

Lần này đến đây, mục tiêu chủ yếu của nàng là mấy vị bạch phú mỹ kia, dung nhập vào vòng tròn của bọn họ.

Về phân nam giới, cân nhắc đến Đường Tụng, vẫn là thôi đi.

Trương Thành Vũ đi qua một bên, chụp tấm ảnh rồi gửi cho Vương Tuấn Dũng.

Hỏi thăm tình hình cụ thể của đối phương.

Trương Thành Vũ vẫn có ý nghĩ với dung mạo tuyệt đẹp của vị Lý tiểu thư này.

Hơn nữa đối phương còn làm việc ở Tự Nhiên, có thể giúp đỡ hẳn trong công việc.

Một lúc sau, đối phương trả lời.

Trương Thành Vũ đọc tin nhắn xong, ánh mắt lấp lóe.

...

Trò chuyện với mọi người một lúc.

Lý Mộc Tuyết cảm thấy hơi khát nước, liền đi đến bàn rượu, cầm một ly champagne.

Tựa vào cửa sổ, rồi uống từng ngụm nhỏ.

Nội tâm vẫn đang suy nghĩ, làm thế nào để dung nhập vào vòng tròn của mấy vị bạch phú mỹ kia.

Đúng lúc này, một giọng nói ngọt ngào vang lên bên cạnh nàng.

“Xin chào Lý tiểu thư, có tiện tâm sự không?”

Lý Mộc Tuyết quay người nhìn lại, khoe miệng cong lên, cơ hội đây rồi.

Lúc này chị Ninh có giới thiệu, nàng đã nhớ kỹ tên tuổi và lai lịch của mấy cô gái này.

Cô gái có tướng mạo trong veo này tên là Bạch Tĩnh, vẫn học đại học.

Trong nhà làm một chuỗi salon tóc cao cấp, xem như là một bạch phú mỹ tiêu chuẩn.

Bạch Tĩnh đến cùng Tô Thành, con trai của chủ tịch công ty dệt Hồng Liên.

Nghe nói hai người đang xem mắt.

Những cô gái như này, là cơ hội rất tốt để nàng tiến vào một tầng lớp khác.

Nàng cười nói: “Đương nhiên có thể, Bạch tiểu thư không cần khách khí, gọi tôi Mộc Tuyết là được.”

Bạch Tĩnh cảm giác được thái độ thân thiện của nàng, nội tâm cũng thả lỏng hơn.

“Chị Mộc Tuyết, chị gọi em Tiểu Tĩnh là được.”

Hai người cười tán dương nhau vài câu, lại trò chuyện quần áo và đồ trang điểm.

Trao đổi phương thức liên lạc, add wechat.

Rất nhanh liền quen thuộc nhau.

Bạch Tĩnh thấy bầu không khí khá ổn, lại hơi lo lắng nói: “Chị Mộc Tuyết, em nghe nói bộ phận đầu tư mạo hiểm của công ty Tự Nhiên rất có thực lực. Công ty nhà em đang gặp một ít vấn đề vài tài chính, muốn xin đầu tư bỏ vốn, không biết chị có thể giúp em liên lạc không?”

Lý Mộc Tuyết há hốc mồm, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Tại công ty, nàng xem như là người ngồi chơi ăn lương, chưa từng chủ động tham gia vào chuyện công việc.

Bạch Tĩnh nghĩ nghĩ, móc trong túi xách ra một tấm thẻ lóng lánh ánh bạc, đưa qua: “Chị Mộc Tuyết, đây là thẻ hội viên kim cương của nhà em, tất cả hạng mục đều giảm giá 40%. Bên trong còn có 100.000, chị rảnh rồi có thể đến làm tóc hoặc spa.”

Lý Mộc Tuyết liếc môi một cái, nhìn ánh mắt chờ đợi của Bạch Tĩnh, liền đưa tay nhận lấy.

Gật đầu nói: “Được, tôi sẽ giúp cô liên lạc với giám đốc đầu tư của công ty, về phần có thành công hay không, vậy tôi không dám cam đoan.”

“Được, cảm ơn chị Mộc Tuyết, chị đã giúp em rồi.” Bạch Tĩnh hưng phấn ôm nàng một cái, nụ cười rất chân thành.

Thời gian gần đây, nàng thật sự quá khó chịu.

Cũng không dám tán gẫu với Đường Tụng ca ca, mỗi lần trò chuyện đều không nhin được mà khóc to.

Nếu thật sự có thể giúp ba giải quyết vấn đề tài chính, vậy chắc là không bị ép đi xem ắt nữa.

“Trò chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Bạch Tĩnh sợ hết hồn, ôm lấy cánh tay Lý Mộc Tuyết, để mình có thêm chút cảm giác an toàn.

Nàng cúi đầu nói nhỏ: “Không có gì.”

Tô Thành nhướng mày, ánh mắt chuyển lên người Lý Mộc Tuyết.

Ánh mắt đảo qua dáng người lồi lõm và tất chân đen trong suốt của nàng.

Trong mắt lóe lên một tia tham lam.

So với một nữ sinh ngây thơ như Bạch Tĩnh, Tô Thành càng thích loại phụ nữ như Lý Mộc Tuyết.

Thành thực ưu nhã, có mùi vị phụ nữ, có khí chất cao ngạo và lạnh lùng như một đóa hoa.

“Lý tiểu thư, xin chào, vẫn nhớ tôi chứ, chúng ta vừa mới trò chuyện hai câu.” Tô Thành cười nói với Lý Mộc Tuyết: “Cha tôi là Tô Chính Minh của dệt Hồng Liên.”

“Đương nhiên, dệt Hồng Liên là xí nghiệp dệt hàng đầu Yến Thành, như sấm bên tai.” Lý Mộc Tuyết lại cười nói.

Chị Ninh đã âm thầm nói với nàng.

Những người này dù đều là phú nhị đại, nhưng cũng chia đẳng cấp.

Mà Tô Thành này lại là người có cấp bậc cao nhất trong đó, nhiều lần vung tiền như rác trong quán bar của ông chủ Cổ, xem như là khách hàng lớn.

“Ha ha, quá khen, hay là chúng ta add wechat đi.” Tô Thành lắc lắc điện thoại trong tay: “Tôi bây giờ đang làm phó tổng một công ty đầu tư dưới trướng dệt Hồng Liên, có lẽ sau này sẽ có cơ hội hợp tác.”

Lý Mộc Tuyết nhìn Bạch Tĩnh một chút, nghĩ dù sao tên này cũng là đối phương hẹn hò của bạn mới.

Liền mỉm cười gật đầu nói: “Được!”

...

Bên ngoài Thiên Hải Danh Thự.

Một chiếc Maybach màu đen chậm rãi lái đến.

Tôn Văn chỉ chỉ căn biệt thự số 3, cười nói: “Chính là chỗ đó, em đã để Tô Thành dẫn Bạch Tĩnh đến rồi. Hôm nay chúng ta đi đánh mặt cô ta, giúp anh hả giận.”

Vương Vân Phong thở hắt ra, hơi nói lỏng cổ áo hơi mi.

“Cảm ơn Văn Văn, anh thật sự không nuốt trôi cục tức này. Anh chỉ từ chối lời tỏ tình của cô ta, cô ta liền tát anh trước mặt mọi người, sau đó còn tìm người đánh anh. Đều là con cháu gia đình giàu có, nhưng cô ta kém em nhiều lắm, bất kể là giáo dục, học thức hay là năng lực.”

“Ha ha, cô ta tự nhiên không thể so với em.” Tôn Văn có tướng mạo và dáng người rất phổ thông, cảm thấy rất hài lòng với lời này của bạn trai.

Chiếc xe lái vào cổng biệt thự.

Vương Vân Phong xuống xe, nhìn biệt thự đèn đuốc sáng trưng.

Lại nhìn chiếc Maybach và bạn gái phú nhị đại đứng cấp bên cạnh.

Khóe miệng hơi cong lên, nội tâm dâng lên vô hạn dã vọng.

“Mình muốn bước từng bước một, từ từ đi lên đến đỉnh cao nhất, mình muốn làm Triệu... Vương Cao.”

Chương 509: Cáo mượn oai hùm

Trong biệt thự.

Bạn trai chị Ninh, Cố Đông Thăng khoan thai tới muộn.

Hắn thường xuyên rèn luyện, nên dáng người rất cường tráng.

Hắn vừa đến, mọi người nhao nhao chủ động chào hỏi.

Dù sao cũng là nhân vật có máu mặt ở Yên Thành này, sản nghiệp bao hàm rất rộng, quán bar, live house, KTV, câu lạc bộ...

Những người này đều nể mặt hắn.

Cố Đông Thăng mời đám người hai chén rượu xong.

Liên tục tiếp đi đến bên cạnh Lý Mộc Tuyết.

Đầu tiên là tán dương nàng vài câu, lại trò chuyện với nàng về các vấn đề thú vị liên quan đến Ninh Hân, rút ngắn quan hệ lẫn nhau.

Cũng không đề cập đến chuyện của Đường Tụng, trái lại thì giống như là coi trọng tình hữu nghị với nàng hơn.

Tiếp đó, mọi người tụ tập lại, nâng ly chúc mừng sinh nhật Ninh Hân.

Tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu.

Không khí rất náo nhiệt.

Nương theo năng lực xã giao không tẻ và nơi đột phá là Bạch Tĩnh.

Lý Mộc Tuyết thuận lợi dung nhập vào vòng tròn của mây vị bạch phú mỹ kia.

Các nàng cũng trò chuyện những chủ đề hot gần đây, hoặc các loại đồ trang điểm, quần áo, túi xách, trang sức.

Đây hoàn toàn là sở trường của Lý Mộc Tuyết.

Trong lúc ăn uống linh đình, mấy người trò chuyện rất vui vẻ.

Rất nhanh, tin tức của nàng được truyền bá ra.

Ở trong biệt thự tại Thịnh Nguyên Danh Dinh, lái Porsche 911, trong nhà còn có G63 ba triệu...

Thấy bầu không khí rất ổn, Lý Mộc Tuyết liền lấy ảnh chụp phòng quần áo của Lý Nhã Ly ra.

Trần đầy trang phục cao cấp, các loại túi xách và giày cao sang, trông hết sức rung động.

Rất nhanh, wechat của nàng đã có thêm 6 mối quan hệ khá có tiếng nói.

Thậm chí đã có người bắt đầu xưng chị chị em em với nàng.

Gia đình của những người này dính đến: Bán lẻ, điện tử, sản xuất, ăn uống, thương mại...

Đối với Lý Mộc Tuyết mà nói, mục tiêu hôm nay đã thành công.

Để nàng càng tin tưởng vào phương hướng nỗ lực của mình.

Xã hội ngày nay, muốn thành công là phải dựa vào tài nguyên và quan hệ.

Coi như làm người mẫu, có những tài nguyên này, nàng cũng có thể nhận được rất nhiều lời mời hoạt động.

Đám đàn ông cũng đang nhỏ giọng đàm tiếu, họ cũng thỉnh thoảng quan sát cô gái lãnh diễm mà ưu nhã này.

Có thể ở trong Thịnh Nguyên Danh Dinh, theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng là một loại thể hiện thực lực.

Với lại từ thái độ của Ninh Hân và Cố Đông Thăng đối với nàng, cũng có thể nhìn ra vài thứ.

Vị Lý tiểu thư này hẳn là khá có lai lịch.

Có mấy phú nhị đại chủ động tiến lên xin wechat.

Nhưng đều bị nàng từ chối, cuối cùng chỉ lấy được một cái số điện thoại.

Dưới tâm trạng khó chịu, âm thầm nói vài câu khó nghe.

“Vị Lý tiểu thư này biết giả bộ thật, add wechat cũng không được.”

“Lần đầu gặp mặt, giả bộ lạnh lùng cũng hơi quá rồi.”

“Vừa rồi Tô Thành xin được mà? Chắc là cảm thấy chúng ta không đủ tư cách nhỉ?”

Nghe vậy, Tô Thành nở nụ cười đắc ý.

Được đối xử khác biệt, để hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

Mặc kệ là thân phận địa vị hay vẻ ngoài, hắn đều là một trong những người xuất chúng nhất ở đây.

Nhưng hôm nay có Bạch Tĩnh ở đây, không tiện quá đáng, cũng không dây dưa với Lý Mộc Tuyết.

Dù sao Bạch Tĩnh đến đây với danh nghĩa là đối tượng hẹn hò của hắn.

“Tôi nói này, Lý Mộc Tuyết kia cũng chỉ giả bộ lạnh lùng thôi, không biết trên giường sẽ nhiệt tình thế nào nữa.”

“Lâm Duệ nói không sai, bạn gái cũ cũ cũ của tôi cũng là loại này.”

Mấy phú nhị đại tụ tập lại, càng nói càng xa.

Trương Thành Vũ nhíu mày, rốt cuộc cũng không nhận được.

Nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Khuyên các vị một câu, đừng nói xấu vị Lý tiểu thư này, nếu truyền vào tai người ta, chỉ sợ các vị không chịu nổi đâu.”

“Trương tổng có ý gì?”

“Muốn dọa bọn tôi?”

“Ha ha, nhà tôi nuôi mấy ngàn công nhân, ai dám động vào?”

Mấy phú nhị đại thường xuyên lăn lộn quán bar, được người ta tặng bốc quen rồi, nên tính cách có hơi kiêu.

Tự nhiên không nghe lọt mấy lời cảnh cáo này.

Trương Thành Vũ đặt chén rượu xuống, liếc nhìn về kích động của họ, cười nói: “Tôi vừa mới hỏi người bạn ở bên Tự Nhiên, vị Lý tiểu thư này không bình thường đây, là nhân viên do tư bản Tĩnh Ngô điều xuống đây, địa vị rất đặc thù ở công ty, mọi người tự cân nhắc đi.”

Nói xong, Trương Thành Vũ trực tiếp đứng lên, đi về phía Lý Mộc Tuyết.

Coi như không lấy được wechat, vậy lên lăn lộn cái quen mặt, nói vài câu nịnh nọt cũng không tệ.

Chẳng may sau này có việc cần người ta giúp thì sao.

Những người còn lại thì hai mặt nhìn nhau.

Mấy người bọn họ đều ngậm miệng lại.

Cái tên tư bản Tĩnh Ngô thực sự quá vang dội, sau lưng còn có một thế lực bá chủ như tập đoàn Đường Tống nữa.

Mặc dù Lý Mộc Tuyết chưa chắc đã có năng lực này, nhưng chẳng may nàng có chỗ dựa thì sao?

Dù tỷ lệ không cao, nhưng bọn họ không dám mạo hiểm.

Không cần vì sướng cái miệng mà đắc tội với đối phương.

Tô Thành cầm chén rượu lên uống một hớp to.

Lại liếc nhìn Bạch Tĩnh và Lý Mộc Tuyết đang nói chuyện.

Ánh mắt có chút rung động.

Đối với Bạch Tĩnh, hẳn chỉ ôm thái độ chơi đùa.

Về phần kết hôn, đó căn bản là không thể nào.

Cha của nàng, Bạch Thành Lâm đã đắc tội với Tôn Văn của trí nghiệp Thiên Hải, công ty cơ bản là xong đời.

Hắn cũng không muốn nhảy vào vũng nước đục này.

Nói đến cũng buồn cười.

Lão già Bạch Thành Lâm kia rõ ràng là không có ánh mắt và năng lực đầu tư, nhưng lại muốn làm can.

Thấy nguồn năng lượng mới hot lên, cũng học theo người khác chơi mỏ lithium, bị lừa sạch sành sanh.

Tôn Văn sắp xếp người hợp tác làm y mỹ với ông ta.

Bởi vì thiếu tiền, Bạch Thành Lâm cái gì cũng thử trong lúc tuyệt vọng, thế là một lời đáp ứng.

Không có tư cách chữa bệnh, lại sử dụng khí giới chữa bệnh trong salon của mình.

Chưa được hai ngày đã bị tố cáo, phạt tiền, đóng cửa tiệm.

Ngân hàng và các đối tác khác bắt đầu thúc dục đòi nợ.

Kịch bản tiếp theo rất dễ đoán.

Công ty bị Tôn Văn thu mua.

Bạch Thành Lâm công món nợ mấy chục triệu, trở thành người thất hứa.

Con gái rơi xuống phàm trần, mất đi gia cảnh giàu sang.

Cũng bởi vì vậy, Bạch Thành Lâm cùng đường mặt lộ mới đánh chủ ý lên người mình.

Muốn mình làm con rể.

Từ đó xin tiền đầu tư, hoặc là vay tiền từ cơ quan tài chính của Hồng Liên.

Đây quả thực là nghĩ đẹp lắm.

Hắn cần là gia tộc có thể giúp đỡ lẫn nhau trên sự nghiệp.

Để chiến thắng anh trai trong cuộc cạnh tranh quyền thừa kế Hồng Liên.

Mà không phải dùng tiền và tài nguyên đi giúp đỡ kẻ nghèo hèn, như vậy thì quá ngu xuẩn.

Gia đình biết cũng sẽ xem thường hắn.

Trái lại thì Lý Mộc Tuyết rất phù hợp với kỳ vọng của hắn.

Một phần tử trí thức có bối cảnh ở tư bản Tỉnh Ngô.

Dáng vẻ lại xinh đẹp như vậy.

Là ngự tử lạnh lùng tài trí điển hình, rất hợp với thẩm mỹ của hắn.

Mặc kệ là đưa ra ngoài, hay đưa lên giường, thì đều rất có cảm giác thành tựu.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn làn da trắng đến phát sáng của Bạch Tĩnh.

Nghĩ đến tao ngộ tiếp theo của nàng.

Cũng có chút đồng tình.

Thật ra để nàng làm tình nhân cũng không tệ, ít nhất mình cũng có thể để nàng tiếp tục hưởng thụ sinh hoạt.

Đáng tiếc là Bạch Tĩnh quá hướng nội.

Luôn không thích nói chuyện, rất vô vị.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Thành rung lên, cắt đứt ảo tưởng của hắn.

Nhìn điện báo, là Tôn Văn.

Kết nối máy, nói vài câu đơn giản.

Hắn đứng lên nói: “Ông chủ Cổ, Ninh Hân, tôi có một người bạn ở gần đây, biết tôi ở đây nên muốn đến chung vui, không biết có hoan nghênh không?”

Cổ Đông Thăng cười ha ha nói: “Bạn của Tô đại thiếu, vậy chính là bạn của tôi. Có bạn từ xa đến, hết sức hoan nghênh.”

“Tô THành, là ai vậy, bọn tôi biết không?”

“Hay là Thừa Vận?”

“Không thể nào, tên đó bị cấm túc rồi.”

Tô Thành mỉm cười, chỉ ra ngoài cửa nói: “Cô ấy đến rồi, mọi người tự xem đi.”

Đám người đều nhìn ra phía cửa.

Liền thấy một nam một nữ sóng vai đi vào đại sảnh.

Nam tuần tú, khí chất ôn hòa thanh thản, hình thể hơi gầy, khoảng đầu 20 tuổi.

Mặc âu phục, nhìn giống mỹ nam trong phim Hàn, hấp dẫn ánh mắt của không ít phụ nữ.

Nữ khoảng 27, 28 tuổi, tướng mạo bình thường, dáng người cũng rất bình thường.

Nhưng ăn mặc thời thượng kiêu căng, khí thế rất mạnh.

“Là Tôn Văn.”

“Tôn đại tiểu thư của trí nghiệp Thiên Hải.”

...

Đám người nhao nhao đứng lên chào hỏi Tôn Văn.

Dù sao cha người ta cũng là chủ tịch của trí nghiệp Thiên Hải.

Đẳng cấp cao hơn bọn họ không ít.

Bạch Tĩnh vốn đang nói chuyện với Lý Mộc Tuyết, sau khi nhìn thấy hai người này xuất hiện thì ánh mắt ngây ngốc.

“Vương Vân Phong!? Sao tên này lại xuất hiện ở đây?”

Lần trước tìm nhân viên của salon đi đánh tên này một trận, sau đó không gặp được ở trong trường nữa.

Nghe nói là đã dọn ra ngoài ở, ngày ngày đi thực tập.

Bạch Tĩnh đã không nghe thấy tin tức gì của tên này gần 3 tháng rồi.

Chương 510: Nhân tính

Cố Đông Thăng là người khéo léo, lập tức tiến lên nghênh đón: “Hoan nghênh Tôn tiểu thư đại giá quang lâm!”

Làm ngành này, quan trọng nhất là quan hệ.

Trí nghiệp Thiên Hải là xí nghiệp rất nổi tiếng ở Yên Thành, dưới cờ có công ty quản lý sản nghiệp, công ty kiến trúc, công ty đầu tư, công ty quản lý thương nghiệp, vân vân...

Thiên Hải Danh Thự dưới chân bọn họ, chính là do trí nghiệp Thiên Hải khai phát.

Tôn Văn mỉm cười, dưới sự giới thiệu của Tô Thành, bắt tay với Cố Đông Thăng và Ninh Hân.

Tiếp đó lại chào hỏi với mấy người quen.

Cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Bạch Tĩnh đang ngồi trên ghế mây.

Nàng mặc váy trắng đen xen kẽ, tướng mạo trong veo như nước, dáng người có lồi có lõm.

Nhất là làn da, trắng đến phát sáng.

Điều này khiến Tôn Văn rất không thoải mái.

Tướng mạo của Tôn Văn bình thường, miễn cưỡng ‘đẹp’ hơn người bình thường một chút xíu.

Dáng người lại bằng phẳng, trước sau như một.

Nên rất chán ghét loại mỹ nữ như Bạch Tĩnh.

Nhất là đối phương còn từng theo đuổi bạn trai mình, điều này khiến cho nội tâm của Tôn Văn càng khó chịu hơn.

Tôn Văn kéo tay Vương Vân Phong, chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Tĩnh, lại gật đầu ra hiệu.

Wang Yun Feng liền nắm chặt tay lại, khóe mắt hiện lên vẻ kích động khó mà che giấu: “Đã lâu không gặp, Bạch Tĩnh.”

Cuối cùng cũng đến ngày này!

3 tháng gần đây, cuộc sống của hắn quá kỳ diệu.

Sau khi tiến vào trí nghiệp Thiên Hải thực tập, thỉnh thoảng lại bị lãnh đạo làm khó dễ.

Về sau được quản lý chi nhánh là Tôn Văn ưu ái, thoát khỏi rất nhiều rắc rối.

Ban đầu vì đối phương quá bình thường, tương mạo và dáng người đều không đạt tiêu chuẩn, Vương Vân Phong có chút kháng cự.

Chỉ là vô thức nuôi cá, thỉnh thoảng cho đối phương chút hi vọng.

Về sau mới biết, nàng là con gái của chủ tịch.

Thế là, hắn từ nam thân lạnh lùng, biến thành một tên liếm chó.

Chế độ bật hack cứ thế mở ra.

Công tác thuận buồm xuôi gió, cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Hàng hiệu, đồ cao cấp, đồng hồ, âu phục, rượu thuốc lá...

Vì lấy lại mặt mũi trong trường học, hắn lại nhờ bạn gái hỗ trợ, nên mới có cục diện như ngày hôm nay.

Hôm nay đến đây, là để phát tiết lửa giận trong lòng, thuận tiện đánh mặt.

Đề Bạch Tĩnh hiểu rõ hậu quả khi đắc tội với mình.

Bạch Tĩnh nhú mày nhìn Vương Vân Phong, lại nhìn Tôn Văn.

Chung quy là vẫn không dám nói lời quá đáng.

Gia đình đã đến bước này, nàng cũng không dám gây chuyện.

“Ha ha.” Vương Vân Phong thâm cười lạnh, vẻ ngoài vẫn thản nhiên nói: “Nghe nói gần đây nhà cô xảy ra chuyện, chỉ sợ là sống không tốt lắm nhỉ?”

“Có quan hệ gì với anh? Tôi rất khỏe, cảm ơn quan tâm.” Bạch Tĩnh hơi lùi về sau, vô thức kéo tay Lý Mộc Tuyết.

Lý Mộc Tuyết thâm giật giật, muốn tránh thoát.

Nàng rất nhạy cảm, không muốn dính vào vụ xung đột này.

Lúc này nàng cũng nghe được bối cảnh của Tôn Văn này, không phải loại hồ giấy như nàng có thể trêu vào.

Vương Vân Phong hơi cúi đầu, rất ra vẻ mà nhún vai một cái, nói: “Có lẽ cô không biết, tất cả đều là lỗi của cô. Bởi vì một cái tát đó của cô, nên cha cô mới đi đến nước này. Rất nhanh thôi, cô sẽ mất hết tất cả.”

“Là anh...” Bạch Tĩnh nghe vậy, bờ môi run lên, hai mắt tròn to, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Vương Vân Phong nhếch miệng cười: “Không sai, chính là tôi!”

Lý Mộc Tuyết thấy thế, bình tĩnh thông dong rút tay về, hơi dịch sang bên cạnh.

Nếu như nàng có bối cảnh rất sâu thì cũng thôi, tiếc là nàng chỉ là một người bình thường, cáo mượn oai hùm thôi.

Nếu đắc tội với loại người này, e rằng nàng không chịu được hậu quả.

Trừ phi Đường Tụng chịu ra tay.

Nhưng vì một người mới quen mà gây rắc rối cho Đường Tụng.

Điều này hoàn toàn trái ngược với quy tắc làm việc của nàng.

Bạch Tĩnh mím chặt môi, che dấu nội tâm kinh hoàng và áy náy của mình.

Không ngờ vì mình nhất thời xúc động, muốn giúp Đường Tụng ca ca hả giận, liền làm cho gia đình gặp phiền phức lớn như vậy.

Vương Vân Phong duỗi một ngón tay ra, nói tiếp: “Hay là như vậy đi, tôi cho cô một lựa chọn. Bây giờ đăng bài xin lỗi tôi lên vòng bạn bè, cầu xin tôi tha thứ. Ngày mai đến nhà ăn trường học sinh lỗi tôi. Như vậy tôi có thể cân nhắc buông tha cho công ty của cha cô.’

“Không có khả năng! Anh nằm mơ! Chỉ cần cha tôi lấy được tài chính, rất nhanh sẽ thoát khỏi hoàn cảnh này.” Bạch Tĩnh bị dáng vẻ này của Vương Vân Phong làm cho tức giận, sắc mặt đã đỏ lên.

“Vậy thì tôi muốn xem, ai sẽ ủng hộ tài chính cho ông ta.” Tôn Văn tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tĩnh.

Bạch Tĩnh hơi co người lại.

Vô thức nhìn về phía Tô Thành.

Nghĩ đến quan hệ của hắn và Tô Văn, nội tâm lập tức bùng tỉnh.

Hôm nay hẳn gọi mình đến đây, chính là vì chuyện này.

Lại nhìn đám phú nhị đại chung quanh, từng cái ánh mắt lấp lóe.

Nàng chuyển ánh mắt xin giúp đỡ về phía Lý Mộc Tuyết lãnh diễm ưu nhã.

Với thực lực của Tự Nhiên, chắc là có thể làm được.

Với lại vừa rồi nghe nói, bối cảnh của chị Mộc Tuyết này rất sâu.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Lý Mộc Tuyết hơi cúi đầu, yên lặng nhìn giày cao gót của mình.

Nội tâm nàng cũng không bình tĩnh lắm, sợ là lại gây rắc rối như lần trước.

Môi Bạch Tĩnh run lên.

Cảm giác cô độc và sợ hãi khổng lồ bao phủ lấy nàng.

Tôn Văn mỉm cười, duỗi giày cao gót của mình ra.

Có lên tất chân của Bạch Tĩnh.

Thản nhiên nói: “Ngại quá, chân hơi bẩn, vô thức muốn tìm thứ để lau.”

Bạch Tĩnh cắn chặt răng, muốn nói gì đó.

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh đã đứng bật dậy.

Một màn này lại quen thuộc đến thế, cũng là bóng mờ lớn nhất trong nội tâm của nàng.

Nhìn thần thái của Tôn Văn, rất tương tự với vị bạch phú mỹ nữ năm đó.

Điều này đã chạm vào lòng tự trọng và nỗi đau lớn nhất của nàng.

Nàng đi giày cao gót, cao gần 1m8, cao hơn Tôn Văn nửa cái đầu.

Nàng nhìn từ trên xuống Tôn Văn, hung hăng nói: “Xong chưa, bắt nạt một cô bé có gì là tài giỏi? Còn có mặt mũi cạo giày lên chân người ta, thật con mẹ nó buồn nôn! Ra về mình cao quý sao? Cút mẹ nó đi!”

Đoạn văn này, nàng đã nhẩn nhịn trong lòng tận hai năm.

Vô số lần mơ thấy một màn này, nàng để sẽ rống lên như vậy.

Bộ ngực sung mãn của nàng phập phồng kịch liệt.

Cảm xúc như còn kích động hơn cả Bạch Tĩnh.

Toàn bộ hiện trường đều rơi vào tĩnh lặng.

Hai mắt Bạch Tĩnh sáng rực rỡ.

Giờ phút này, Lý Mộc Tuyết đang phát sáng trong mắt nàng.

Khi nàng cần sự trợ giúp nhất, Lý Mộc Tuyết đã đứng lên, để nàng cảm nhận được sự ấm áp biến mất đã lâu.

Sắc mặt Tôn Văn lập tức đen xì.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt diễm lệ của Lý Mộc Tuyết, đuôi ngón tay run rẩy: “Cô tính là thứ gì?”

Cố Đông Thăng và Ninh Hân nhìn thấy cảnh này, vội vàng bảo vệ Lý Mộc Tuyết ra sau lưng.

“Tôn tiểu thư đừng giận, Mộc Tuyết, bình tĩnh một chút.”

“Tĩnh táo một chút, hôm nay là sinh nhật, mọi người đừng xung đột.”

Mặc kệ thế nào, cũng không thể để Lý Mộc Tuyết xảy ra chuyện.

Bằng không thì không thể trả lời Đường tiên sinh.

Đó chính là đại nhân vật, chỉ một đêm đã phá hủy công ty kiến trúc Kim Hải, tiện tay gọi 50, 60 nhân viên an ninh đặc biệt của Thịnh Đường đến.

Mấy người quen của Tôn Văn cũng xông lên kéo người.

Tô Thành chủ động đứng trước mặt Lý Mộc Tuyết, khuyên nhủ: “Tôn Văn, đừng kích động!”

Hắn rất có ý nghĩ với Lý Mộc Tuyết, tự nhiên phải đứng ra thể hiện một chút.

Cảm giác được thái độ của mọi người, ánh mắt Tôn Văn co lại.

Ý thức được người phụ nữ này có lai lịch không tầm thường.

Mặc dù bề ngoài phổ thông, nhưng năng lực cá nhân của Tôn Văn rất ưu tú.

Không phải loại người không có đầu óc.

Có thể để Tô Thành và Cố Đông Thăng chủ động che chở.

Vậy chứng tỏ, chí ít thì người phụ nữ này có giá trị cao hơn trong mắt bọn họ.

Tôn Văn buông tay xuống, nhanh chóng áp chế lửa giận trong lòng.

Không cần tranh một hơi ở đây, sau này còn có cơ hội, chờ điều tra rõ ràng rồi tính.

“Bỏ tôi ra, không sao.”

Nhìn thấy Tôn Văn tỉnh táo lại, mọi người cũng thả lỏng tay ra.

“Sau này còn gặp lại.” Tôn Văn liếc nhìn Bạch Tĩnh và Lý Mộc Tuyết một cái, rồi quay người rời đi.

Vương Vân Phong ánh mắt lấp lóe, cũng bước theo sau.

Lý Mộc Tuyết vẻ ngoài vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng thật ra đang rất hoảng.

Sau khi phát tiết uất ức trong lòng, nàng đã thấy hối hận.

Không biết bởi cảnh giả dối của mình, có thể hù dọa đối phương hay không.

Hi vọng Đường Tụng có thể thường xuyên mời mình uống sữa bò.

Như vậy, nếu có chuyện xảy ra, cũng có dũng khí mở miệng xin giúp đỡ.

Chương 511: Chu Minh Du

Thứ sáu, ngày 25 tháng 11 năm 2022, trời trong, 1-8 độ C.

Đường Tụng ngồi dậy từ trên giường, bên ngoài cửa sổ đã bắt đầu có tia nắng ban mai.

Lấy điện thoại ra xem, có không ít tin nhắn chưa đọc.

Thu Thu: Hoa non.jpg.

Thu Thu: “Càng lúc càng lớn, tốc độ sinh trưởng rất nhanh! Thời tiết lạnh dần, mua cho nó một cái giữ ấm trong suốt.”

Đường Tụng nhìn tấm ảnh, hoa non kia càng ngày càng cường tráng hơn, tâm trạng vui vẻ hơn hẳn.

Hắn đầu tiên là khen hai câu, tiếp đó quan tâm nàng và Trương Linh Linh có ở quen hay không, Phạm Thần Ngụy kia có quấy rối các nàng không.

Gần đây, thỉnh thoảng hắn sẽ nói chuyện với Thu Thu trên wechat.

Ngoại trừ tìm hiểu tình hình của mầm non, cũng duy trì quan hệ giữa hai người, để hạt giống tăng trưởng rất nhanh.

Tiếp tục kéo xuống dưới.

Có tin của Nhạc Nhạc và Đồng Ngọc Ngôn.

Lý Mộc Tuyết: “Cảm ơn sự xuất hiện và âm áp của anh, để mùa đông này hạnh phúc, lễ tạ ơn hạnh phúc.”

Phía dưới là ảnh một đôi chân trần, chắc là chụp trên giường, không biết có mặc đồ lót hay không.

Tin này từ 11 giờ đêm qua, lúc đó vẫn là lễ tạ ơn.

Đường Tụng mỉm cười, thường thức cặp đùi đẹp này một phen, thuận tay trả lời bằng một emoji tươi cười.

Hiện giờ, hắn đã không phải hấn lúc mới gặp Lý Nhã Ly.

Sẽ không vì một tấm ảnh gợi cảm và rục rịch.

Rửa mặt xong.

Thay một bộ đồ thể thao thu đông, bắt đầu chạy quanh tiểu khu.

Chạy bộ có thể đề cao công năng tim phổi, gia tăng lượng hô hấp và dưỡng khí hấp thu.

Với lại có thể cải thiện giấc ngủ, giúp người dễ ngủ và ngủ sâu hơn.

Từ khi nhận được hệ thống đến nay, Đường Tụng hầu như đều chạy 40 phút một ngày.

Nếu hấn bỏ bê rèn luyện, ăn uống không quy luật.

Vậy không lâu sau, cơ bụng và cơ liên sườn sẽ biết mất.

Vất vả lắm mới có thân thể khỏe mạnh cường tráng, hấn tự nhiên rất trân quý.

“Đường Tụng, chào buổi sáng!” Khi chạy qua tòa nhà số 8, một ông chú trung niên chạy theo sau.

Đường Tụng mỉm cười nói: “Anh Mã, chào buổi sáng.”

Đây là cũng là người trong tiểu khu, tên là Mã Thanh.

Nghe nói làm ngành trang phục.

Trong tiểu khu không có nhiều người thường xuyên rèn luyện buổi sáng, một tới hai đi nên hai người cũng quen biết.

Mã Thanh dù hơn 40, nhưng ăn mặc rất mát.

Đồ thể thao thời thượng bó sát người, mũ vận động.

Trên cổ tay là smart watch.

Mã Thanh vừa mới đi ra ngoài, thể lực vẫn full bình.

Chạy theo Đường Tụng 10 phút, liền thở hỗn hển, thả chậm bước chân.

Trong lúc đó, Mã Thanh nói khá nhiều về tình hình công ty trang phục của mình, hi vọng có cơ hội hợp tác.

Chạy đủ 40 phút, Đường Tụng thả chậm bước chân.

Đi đến khu hoạt động, bắt đầu đánh một bộ Thái Cực Quyền dưỡng sinh.

Liền nhìn thấy Mã Thanh đang trò chuyện với một ông anh khác ở phía xa xa.

Đường Tụng lắc đầu cười, không thể không thừa nhận, người ta đúng là biết ăn nói, giỏi tìm cơ hội.

Có thể ở tại Yên Giang Biệt Viện, cơ bản đều là người có tiền.

Dù sao một căn nhà ‘nhỏ’ ở đây cũng có giá gần 5 triệu.

Nói không chừng trò chuyện một phen, liền có thể kiếm được một đơn hàng.

...

9 giờ sáng.

Một chiếc Rolls Royce, hai chiếc Benz lái ra khỏi cao ốc Nguyệt Thành.

Tạ Vũ Đồng ngồi ngay ngắn ở ghế sau, bắt đầu giới thiệu hành trình ngày hôm nay cho Đường Tụng.

Nàng mặc một thân OL thành thực tài trí, cảnh đẹp ý vui.

Tạ Vũ Đồng là một nữ cường nhân cuồng công việc, lòng sự nghiệp rất nặng.

Trong thời gian làm việc, nàng luôn nghiêm túc kính cẩn.

Đường Tụng nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng gật gù.

Không biết từ lúc nào, tay đã dòi lên đôi chân thon dài thẳng tắp kia.

Tạ Vũ Đồng chột cứng lại, trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng.

Đè lại tay của Đường Tụng, nói tiếp: “Cuối tuần chúng ta sẽ bắt đầu thử kinh doanh, đã gửi bản kế hoạch hoạt động tiếp thị, marketing cho ngài rồi. Ngoài ra, chúng ta cần tăng tốc độ huấn luyện nhân viên. Tôi muốn tạm thời rút ngắn thời gian kinh doanh của tiệm chính, điều nhân viên đi tham gia huấn luyện...”

Đường Tụng tựa vào ghế, tay đã không sờ loạn.

Ngửi mùi nước hoa tươi mát, nghe giọng nói dịu dàng của ngự tỷ.

Nắng ấm đánh vào nửa gương mặt của hắn, Đường Tụng nhắm mắt lại.

4 giờ chiều.

Chuông điện thoại vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện của Đường Tụng với nhân viên phòng thị trường.

Nhìn dãy số, là Thạch Kính Vũ của giải trí Tỉnh Thành.

Đường Tụng nhíu mày, cũng đoán được ý đồ của đối phương.

Nghe máy.

“Alo, Đường tiên sinh, quấy rầy rồi, không biết anh có tiện nói chuyện không?”

“Thạch tổng, mời nói.”

“Đường tiên sinh, tối nay có rảnh không? Tổng giám đốc đầu tư chiến lược của tập đoàn Tinh Thành, Chu Minh Du tiên sinh muốn mời anh ăn tối.”

Đường Tụng biết đối phương đến vì cổ phần trên tay mình.

Hai ngày gần đây, Thạch Kính Vũ và Đồng Thanh Lâm đều liên lạc với hắn, hỏi hắn đã quyết định chưa.

Đều nhận được đáp án là phủ định.

Hắn không thiếu tiền, đây lại là cổ phần do hệ thống ban thưởng, nói không chừng tương lai sẽ phát động nhiệm vụ tương quan, hoàn toàn không cần bán.

Thạch Kính Vũ như nhận ra vẻ chần chờ của hắn, tiếp tục nói: “Chủ yếu là Chu tổng muốn làm quen với một thanh niên tài tuấn như Đường tiên sinh. Về phần hợp tác, chúng tôi sẽ dựa trên nguyên tắc đôi bên cùng có lợi, tôn trọng ý kiến cá nhân của anh.”

“Cũng được, không có vấn đề.” Đường Tụng trực tiếp đáp ứng.

Sản nghiệp tăng lên, xã giao là không thể tránh được.

Hơn nữa hắn cũng có nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’ trong người.

Quản lý cấp cao của tập đoàn Tinh Thành, hắn là phù hợp yêu cầu.

“Được, lát tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh.”

Cúp máy, liền nhận được một tin nhắn.

...

7 giờ tối, chiếc Rolls Royce đã dừng bên ngoài ‘câu lạc bộ tư nhân Cổ Ý’.

Đường Tụng xuống xe, nói tên mình.

Quản lý đại sảnh xinh đẹp quyền rũ, mặc quần áo triều Hán dẫn hẳn vào trong.

Bên trong tràn đầy mỹ cảm cổ xưa.

Trên hành lang rộng rãi treo đầy tranh chữ, tranh sơn thủy...

Xuyên qua hành lang.

Tầm mắt rộng rãi sáng sủa.

Bên trong đại sảnh rộng rãi, Đường Tụng thấy đàn cổ, cờ, sách, tranh, trà, hoa...

Phong cách rất trang nhã, tràn đầy văn hóa phương đông.

Làm cho toàn bộ không gian xa xỉ mà có độ, giản lược mà bất phàm.

Đi vào một gian phòng, một bóng người nhiệt tình tiếp đón.

Nắm chặt tay Đường Tụng.

“Đường tiên sinh, nghe danh đã lâu! Tôi là Chu Minh Du, đang làm ở bộ phận đầu tư chiến lược tập đoàn Tinh Thành, cậu gọi tên lão Chu là được.”

Đường Tụng yên lặng đánh giá người trung niên mặc áo Tôn Trung Sơn này.

Hình thể thon gầy, tóc có chút hoa râu.

Ánh mắt sáng ngời, làn da không tẻ, có vẻ rất có tinh thần.

“Chu tổng khách khí rồi.”

Chu Minh Du vỗ vỗ bả vai hẳn: “Ha ha, Đường tiên sinh, mời ngồi! Vẫn muốn gặp cậu một lần, cuối cùng cũng được như nguyện. Thật sự là tuần tú lịch sự, gặp mặt càng hơn nghe danh.”

Hai người ngồi xuống bàn cơm, trò chuyện một lúc.

Đồ ăn lần lượt đưa lên.

Một lần có một món ăn, Chu Minh Du đều sẽ giới thiệu kỹ càng cho hắn, từ nguyên liệu, cách làm...

Phục vụ mang rượu vang lên, nhẹ nhàng rót cho hai người.

Keng... hai người cụng ly.

Đường Tụng uống một ngụm, cảm giác hương vị rất thuần, mùi thơm nức mũi.

Nhìn chai rượu một chút, Petrus.

Hắn không hiểu rượu vang, nhưng cũng có thể đoán được, chai rượu này tuyệt đối không kém hơn chai Lafite hắn mua lần trước.

Hai người vừa ăn cơm, thỉnh thoảng lại cụng ly.

Chu Minh Du cũng không trực tiếp nói chuyện cổ phần.

Trái lại nói rất nhiều về đầu tư, chính sách quốc gia, sáng tạo sản nghiệp...

Kiến giải của Chu Minh Du rất sâu sắc, với lại có kinh nghiệm nhiều năm trong ngành.

Rất nhiều quan điểm đều có những ví dụ sâu sắc, để Đường Tụng được gợi ý rất nhiều.

Mặc dù hắn đọc rất nhiều sách, nhưng dù sao cũng chỉ là lý thuyết nhiều hơn thực tiễn.

Kém hơn loại người như Chu Minh Du không ít.

Chương 512: Phương án thứ hai

Ăn uống hòm hòm rồi.

Chu Minh Du dừng lại một chút, đột nhiên mở miệng nói: “Đường tiên sinh, giải trí Tinh Thành rất quan trọng với kế hoạch phát triển tương lai của tập đoàn Tinh Thành. Lần này tôi tiếp xúc với cậu, là mang theo 12 phần thành ý. Chúng tôi có thể dựa theo giá 38 đồng một cổ để mua lại 35% cổ phần trong tay cậu. Một phần trong đó sẽ do cổ phiếu của tập đoàn biến thành, cậu sẽ nhận được một khoản tiền mặt khác. Như vậy, Đường tiên sinh sẽ là cổ đông của tập đoàn Tinh Thành chúng ta, vẫn có quyền can thiệp đến giải trí Tinh Thành. Chúng ta là người một nhà, các sản phẩm dưới cờ của cậu cũng sẽ được tập đoàn chiếu cố, đôi bên cùng có lợi.”

Đường Tụng trầm ngâm giây lát, hỏi: “Kỳ hạn khóa của cổ phiếu tập đoàn là bao lâu?”

Chu Minh Du nói thẳng: “6 tháng, đây là một khoản tài chính rất khổng lồ, có thể ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của tập đoàn, chúng tôi cần thận trọng, hi vọng Đường tiên sinh có thể hiểu cho.”

“Hơn nữa, một khi chúng tôi thu mua toàn bộ giải trí Tinh Thành. Tập đoàn sẽ có hàng loạt động tác lớn, đến khi đó cổ phiếu sẽ tăng giá. Cổ phiếu trong tay cậu cũng sẽ tăng giá trị lên khoảng 5-10%.”

Chu Minh Du nói rất cpos sức hút, lúc nói chuyện ánh mắt không né tránh, nhìn thẳng vào mắt Đường Tụng.

Lộ ra vẻ rất thành khẩn.

Nếu như Đường Tụng chỉ là một phú ông bình thường, khoản giao dịch này đúng là rất tốt.

Hơn nữa còn có thể nhận được tình hữu nghị của một tập đoàn có giá trị trăm tỷ như tập đoàn Tinh Thành.

Đối với sự phát triển của hắn ở Yên Thành, là trăm lợi mà không có một hại.

Đáng tiếc, với hắn mà nói, hoàn toàn không cần nhờ tập đoàn Tinh Thành che chở.

Nếu thật sự gặp rắc rối, thư ký Kim nhất định sẽ giúp hắn.

Điểm này, Đường Tụng đã nhận ra từ lâu.

Từ việc tư bản Tỉnh Ngộ thu mua truyền thông Móc Câu, đến kiến trúc Kim Hải phá sản.

Dù sao, trên thế giới này thì nàng là một con người có máu có thịt, hơn nữa còn max điểm hảo cảm.

Coi như vì hệ thống nên tạm thời không thể tiếp xúc, nhưng lúc nên ra tay, nàng tuyệt đối sẽ không do dự.

Điều hắn cần làm, là cố gắng nâng cao bản thân, hoàn thành nhiệm vụ.

Sớm ngày kế thừa tập đoàn.

“Cảm ơn ý tốt của Chu tổng, tôi không có ý định giao dịch cổ phiếu giải trí Tinh Thành, hi vọng anh hiểu cho.” Đường Tụng cười xin lỗi.

Chu Minh Du nói tiếp: ‘Đường tiên sinh, theo tôi biết, ngoại trừ cổ phiếu giải trí Tinh Thành ra, cậu còn có khách sạn quốc tế Tinh Phong, đây cũng là tài sản quan trọng nhất của cậu bây giờ. Tập đoàn chúng tôi cảm rỗi ở Yên Thành mấy

chục năm, có thể giúp cậu thu hoạch được rất nhiều hộ khác ưu tú.”

Đường Tụng lắc đầu: “Xin lỗi Chu tổng.”

“Được rồi, vậy Đường tiên sinh cứ cân nhắc đi, chúng ta không nói chuyện này nữa.”

Chu Minh Du thất vọng thở dài, lại khôi phục bình thường.

Hai người tiếp tục trò chuyện đầu tư và tài chính.

Một lúc sau.

Chu Minh Du mời Đường Tụng vào trong phòng trà.

Tiếng đàn cổ quanh quẩn bên tai.

Chu Minh Du tiếp nhận bình trà trong tay nhân viên, bắt đầu tự pha trà.

Động tác như nước chảy mây trôi, rất có ý vị.

“Đây là trà Phổ Nhĩ Iceland mà tôi cất giữ, mời Đường tiên sinh nếm thử.”

Chu Minh Du ra hiệu mời, thái độ rất nhiệt tình thân thiện.

“Cảm ơn.” Đường Tụng nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ.

“Tôi không hiểu trà, nhưng đúng là rất ngon, dư vị vô cùng.”

Chu Minh Du cũng nhấp một ngụm, nói: “Văn hóa trà bắt nguồn từ rất lâu về trước. Thưởng thức trà là một trạng thái nhẹ nhõm không màng danh lợi, cũng là một loại văn hóa tự tin. Đường tiên sinh có rảnh, có thể tìm hiểu trà đạo một chút, cảm nhận sức hút của nó.”

Đường Tụng lại uống một ngụm, cười nói: “Chung tổng là chuyên gia nha.”

Chu Minh Du cười nói: “Công việc của tôi ở tập đoàn khá áp lực. Ngẫu nhiên rảnh rỗi, nâng chung trà cổ, uống mấy chén rượu, cũng coi như là buông lỏng tâm thần.”

Hai người lại nói chuyện về công việc và trà đạo.

Trao đổi danh thiếp, add wechat lẫn nhau.

Đường Tụng nhìn thời gian, đứng lên tạm biệt.

Chu Minh Du cũng không giữ lại, tự mình tiễn Đường Tụng ra cổng.

Khi sắp chia tay, lại nắm chặt tay Đường Tụng.

Cảm khái nói: “Đường tiên sinh, một người trẻ tuổi lại có tài lực như cậu. mấy năm nay tôi cũng đã gặp vài người, có phú nhị đại đỉnh cấp, có người nổi tiếng, có thiên tài tài chính. Nhưng họ đều không có vẻ ôn hòa nổi liễm như cậu. Chúng ta cũng coi như là bạn bè, có rảnh thì cùng ăn cơm tán gẫu.”

“Sau này, mặc kệ là có xung đột hay khác nhau gì trên buôn bán làm ăn, hi vọng Đường tiên sinh có thể châm chước. Cá nhân tôi không hề có bất kỳ ý kiến nào với cậu, trái lại còn rất thưởng thức cậu, tạm biệt.”

Đường Tụng hơi suy tư, gật đầu nói: “Tạm biệt.”

...

Đưa mắt nhìn chiếc Rolls Royce rời đi, Chu Minh Du thở dài.

Lấy điện thoại ra, gọi cho Đồng Thanh Lâm.

“Không đồng ý, đối phương không có ý định bán ra. Chúng ta dùng phương án thứ hai đi, từ bỏ thu mua giải trí Tỉnh Thành. Từng bước một, chuyển dời tài nguyên khách hàng, tài nguyên truyền thông, nghệ sĩ và các nhân viên ưu tú của giải

trí Tinh Thành đến truyền thông Tinh Thành đi. Đó là công ty con của tập đoàn, nó thích hợp với chúng ta hơn.”

Đồng Thanh Lâm yên lặng giây lát, nói: “Làm như vậy hơi nguy hiểm, sẽ gặp vấn đề về pháp luật và vận doanh, quản lý. Hơn nữa sẽ rất mất thời gian, trong thời gian đó không biết sẽ phát sinh biến số gì.”

Nội bộ giải trí Tinh Thành là một hệ thống hoàn thiện, hơn nữa đã phát triển thành công ty MCN.

Nghệ sĩ, nhân viên ưu tú thì cũng thôi, chỉ cần hết hợp đồng, liền có thể đi chỗ khác.

Những khách hàng và truyền thông kia thì lại khác.

Còn có thể tạo thành tổn thất lớn hơn.

Còn lâu mới đơn giản như trực tiếp thu mua.

Chu Minh Du nói: “Những chuyện này tôi đều biết, tập đoàn sẽ tạo áp lực từ mọi phương diện, tranh thủ để Đường Tụng bán cổ phần. Trong thời gian này, chúng ta còn phải chuẩn bị phương án khác.”

“Vâng Chu tổng, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy.

Chu Minh Du cũng leo lên xe, dựa vào ghế ngồi.

Hút thuốc, nhớ lại thông tin điều tra được.

Đường Tụng, 23 tuổi, đã có những sản nghiệp như văn hóa Đường Trình, quốc tế Tinh Phong, truyền thông Móc Câu, còn có cả cổ phần của giải trí Tinh Thành.

Về phần nguồn gốc số tiền này, bọn họ cũng có suy đoán.

Chắc là có quan hệ với Công Hiệt.

Đây là một công ty nghiên cứu kỹ thuật AI.

Cổ đông lớn là tập đoàn Đường Tổng.

Ngoại trừ Đường Tụng ra, mấy cổ đông khác đều là nhà khoa học nổi tiếng, đều dùng kỹ thuật nhập cổ.

Dựa theo suy luận này, chắc Đường Tụng cũng dựa vào kỹ thuật để giao dịch với tập đoàn Đường Tổng.

Thu hoạch được một khoản tài chính khổng lồ và cổ phần của Công Hiệt.

Dù sao Đường Tụng cũng tốt nghiệp khoa máy tính.

Dù rất khó tin, nhưng đây là đáp án hợp lý nhất.

Tập đoàn Đường Tổng không chế cổ phần mấy chục xí nghiệp, kết cấu cổ phần rắc rối phức tạp.

Tập đoàn Tinh Thành và đối phương cũng gặp nhau rất nhiều.

Bọn họ đầu tư mấy xí nghiệp, tập đoàn Đường Tổng đều có cổ phần trong mấy xí nghiệp đó.

Bọn họ không thể vì Đường Tụng và tập đoàn Đường Tổng có một chút liên hệ.

Mà sinh ra kiêng kỵ gì đó.

Nói đến thì, cái tên Đường Tụng này đúng là rất hợp với tập đoàn Đường Tổng.

Chu Minh Du phun khói thuốc, lắc đầu cười khẽ.

Vứt bỏ cái suy nghĩ không thực tế này.

Chương 513: 37

Trên xe Rolls Royce.

Đường Tụng mở cửa sổ, gió lạnh thổi vào, để đầu óc hẳn tỉnh táo hơn nhiều.

Cuộc gặp mặt kéo dài gần 3 tiếng này, để Đường Tụng có rất nhiều cảm xúc.

Mở nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’ ra xem.

Tiến độ: 1/20.

Chứng tỏ Chu Minh Du là một quan hệ hữu hiệu.

Là người có thể trợ giúp hẳn, đôi bên cùng có lợi, là mối quan hệ có chất lượng tốt.

Đây cũng là lần đầu tiên hẳn chính thức tiến hành giao lưu với tinh anh cao cấp trong thương nghiệp.

Tập đoàn Tinh Thành là một xí nghiệp nổi tiếng toàn quốc.

Rất nhiều đồ uống, đồ trang điểm nghe tên quen thuộc, đều là sản phẩm của tập đoàn Tinh Thành.

Trừ cái đó ra, nó còn bước chân vào các lĩnh vực như địa sản, tài chính, khoa học kỹ thuật, hóa chất...

Có thể làm tổng giám đốc đầu tư chiến lược của một xí nghiệp như vậy, Chu Minh Du tuyệt đối không phải người đơn giản.

Tư duy đầu tư và ánh mắt của đối phương đều rất xuất sắc, đã từng tham dự rất nhiều cuộc giao dịch lớn.

Có được lý luận tài chính vững chắc, hiểu rõ chính sách quốc gia, kinh tế vĩ mô, xu thế ngành nghề và nhiều loại tri thức khác.

Đường Tụng còn phải học rất nhiều thứ.

Vừa hay có ‘thẻ học tập’, chờ qua đợt này, có thể đi mở rộng kiến thức căn bản của mình.

Ánh mắt lại trở về trong giao diện nhiệm vụ.

Nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’ này, nhất định phải nhanh chóng hoàn thành .

Dù sao phần thưởng cũng có tiến độ +1%.

‘Đại hội âm nhạc Noãn Đông’ thì đang chuẩn bị rồi.

‘Một triệu fan’ thì sắp kết thúc rồi.

Hai video của hấn đang rất hot trên TikTok.

Nhưng bởi vì không ném tiền mở rộng và chạy quảng cáo, cho nên lượng fan tăng không nhiều.

Rất nhiều người đều like, tán dương vài câu, sau khi thấy hấn update video chậm, liền không có dự vọng follow.

Trương Linh Linh còn cố ý gọi điện trò chuyện vấn đề này với hấn.

Đề nghị hấn ném tiền vào chạy quảng cáo, sau đó update 10 hoặc 8 video mới, ổn định lại lưu lượng.

Thu Thu chính là làm như vậy, trước mắt đã tăng gần 100.000 fan.

Nhưng bởi vì hạn chế của nhiệm vụ, nên hấn không thể làm như vậy.

Nghĩ đến Thu Thu, liền nghĩ đến hạt giống kia.

Đường Tụng tiện tay mở TikTok, ấn vào giao diện follow, liền thấy Thu Thu đang livestream.

Dựa theo giờ làm việc và nghỉ ngơi lúc ở ký túc xá của nàng, giờ này phải tắt livestream rồi mới đúng.

Dù sao phòng ngủ các nàng còn có người thi nghiệm cứu sinh, thi công chúc, cần để ý đến mọi người.

Chẳng qua bây giờ đã dờ đi, có thể livestream lâu hơn.

Đường Tụng ấn vào xem.

Liền nhìn thấy khuôn mặt ngự tử hệ cấm dục quen thuộc kia.

Cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo.

Trên đầu nàng đeo một cái tai mèo, à không, là tai nghe hình tai mèo đang phát sáng.

Mặc một bộ quần áo màu hồng.

Bộ ngực căng phồng, rất đáng chú ý.

Phía sau là bối cảnh rất xinh đẹp.

Lúc này, Thu Thu đang ca hát.

Là bài Thiên Ái của Trương Vân Kinh.

Nàng hát rất tập chung, cộng thêm nhiều bình luận và lễ vật, nên cũng không nhìn thấy ID Tháng Tư cấp 45 lóe lên một cái.

Đường Tụng bật to lên, tựa vào ghế, nhắm mắt lại nghe nàng hát.

Suy tư về lời nói trước khi chia tay của Chu Minh Du, dần dần lại thiếp đi.

Hôm nay bận rộn cả ngày, buổi tối lại ăn cơm trò chuyện rất lâu.

Thân thể còn tốt, tinh thần thì hơi mệt.

Một lúc sau.

Ngô Gia Di dừng xe lại, nhắc nhở: “Đường tổng, đến rồi.”

“Ừm.” Đường Tụng mở mắt ra, bẻ bẻ cổ.

Đưa tay nhìn thời gian, đã 10 rưỡi.

Cầm điện thoại lên, đang định xuống xe.

Liền thấy Thu Thu đang PK với một nam streamer khác.

Điểm PK của song phương đang tương đương, đều khoảng 13000.

Vì hấp dẫn fan tặng quà, Thu Thu đang ra sức nhảy múa.

Nhìn bình luận, là một điệu nhảy của Kpop, nhạc nền là Better Things.

Biểu cảm, ánh mắt, khí chất và trạng thái của nàng đều rất tập trung.

Cộng thêm tính dẻo cực tốt, dáng người gợi cảm nóng bỏng.

Nhìn trông cảnh đẹp ý vui.

Dù Đường Tụng không hiểu môn nhảy múa này, cũng có thể nhận ra.

Nàng chuyên nghiệp hơn Từ Tình và Đồng Ngọc Ngôn rất nhiều.

Mặc dù thế, điểm PK cũng không tăng nhiều.

Thỉnh thoảng có vài món lễ vật nhỏ.

“Cuối khác rồi, đã bị nữ streamer khác móc rỗng.”

“Chờ tháng sau lĩnh lương, nhất định sẽ tặng Thu Thu một cái Carnival.”

...

Rất hiển nhiên, đại đa số đều là dân chơi miễn phí.

Nam streamer đối diện mặc áo sơ mi trắng, tóc hai dài, nhìn rất có cảm giác thiếu niên.

Nhưng nói chuyện rất trơn trượt.

“Các vị ca ca tỷ tỷ, hỗ trợ một tay đi!”

“Còn 2 phút cuối thôi, nếu thắng tôi để streamer ngực khủng kia hát Chinh Phục cho mọi người nghe.”

“Có thể tặng máy bay không, còn kém một chút thôi là chúng ta thắng rồi.”

...

“Mọi người tích lũy lễ vật, chờ đến cuối thì tặng, hôm nay là trận PK cuối cùng của lão đệ, chúng ta không thể thua!”

“Ha ha, quỳ là không thể nào, cái này sẽ bị khóa tài khoản.”

“Tuy nhiên, tôi có thể giúp các bro hỏi xem, streamer ngực khủng có thể ngồi xổm hát hay không.”

...

Đây là lần đầu tiên Đường Tụng nhìn thấy Thu Thu Pk với người khác.

Chắc là gần đây có chút độ hot, muốn tranh thủ kiếm thêm chút tiền.

PK vĩnh viễn là thủ đoạn có thể điều động cảm xúc của người xem nhất.

Nhưng nghe lời nói của nam streamer đối diện, hắn vẫn thấy không thoải mái.

Đếm ngược còn 2 phút, hấn cũng lười, không thèm tính toán điểm PK làm gì.

Ấn vào giao diện lễ vật.

Lần trước đã nạp 5 triệu tiền TikTok khi Tô Ngư livestream, bây giờ còn khoảng 2 triệu.

Tìm đến Carnival, trực tiếp tặng.

Trong phòng livestream, từng cái đặc hiệu xuất hiện.

Nửa màn hình bị đặc hiệu bao trùm.

Đường Tụng cũng không đếm, đại khái là hơn 30 cái.

Điểm PK của Thu Thu trực tiếp từ hơn chục ngàn, kéo lên đến hơn 1 triệu.

Cắt điện thoại, chào Ngô Gia Di một câu.

Mở cửa xe, đi về phía thang máy.

...

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Nhảy xong, Thu Thu lau mồ hôi trên thái dương.

Phương bắc cung cấp khí nóng từ ngày 15 tháng 11, Vân Thanh Uyển là tiểu khu mới, cung cấp khí nóng rất ra sức.

Thời tiết này, dù mở cửa sổ, nhiệt độ phòng cũng có 25, 26 độ.

Trở lại ghế ngồi, đang định nói vài câu xin lễ vật.

Liền nhìn thấy đặc hiệu đầy màn hình, điểm PK đã cao đến 1.1 triệu.

Thu Thu “A” một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ kích động.

Làm livestream hơn 5 tháng rồi, chưa bao giờ nhận được nhiều lễ vật như hôm nay.

“Sao thế?” Trương Linh Linh đang biên tập video vội vàng nhích lại gần.

Ngay sau đó nàng cũng nhìn thấy đặc hiệu đầy màn hình.

Hai người kích động xem lịch sử tặng quà.

Đồng thời tròn tròn mắt.

Tháng Tư? 37 cái Carnival?

Nhìn thấy ID quen thuộc này.

Trái tim Thu Thu bắt đầu đập thành thịch.

“Lại là Đường Tụng?! Đường Tụng lại xem mình livestream! Còn tặng nhiều như vậy!”

Trương Linh Linh vội vàng vỗ vỗ mũm Thu Thu, nhắc nhở: “Mau cảm ơn đại ca đầu bảng của chúng ta!”

Thu Thu lấy lại tinh thần, sắc mặt đỏ ửng nói: “Cảm ơn! Cảm ơn Tháng Tư... ca ca, 37 cái Carnival, ca ca muốn nghe bài hát nào không? Hoặc là xem điệu nhảy nào không?”

Đợi một lúc, cũng không thấy Tháng Tư trả lời.

Trải qua fan nhắc nhở, nàng mới chú ý đến.

Đối phương đã rời khỏi phòng rồi.

Nội tâm Thu Thu có hơi bất an.

Nghe theo ý kiến của fan, tròng phạt nam streamer đối diện ngồi xôm hát Chinh Phục xong.

Thu Thu hoàn toàn không có tâm tư livestream nữa, lại hát hai bài cảm ơn mọi người ủng hộ, sau đó liền tắt.

Trương Linh Linh ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, hôn lên mặt nàng.

Hưng phấn nói: “Đường tổng lại vung tiền rồi! Thu Thu, chúng ta phát tài! Tháng sau không cần lo ký sổ rồi!”

Lễ vật giá trị 110.000 NDT, đến tay các nàng cũng có 55.000 NDT.

Lúc trước bị lừa thuê nhà, các nàng đã hết sạch tiền tiết kiệm.

Tiền mua đồ trang trí cho phòng livestream, đều là ký số.

Đối với các nàng bây giờ mà nói, số tiền này đúng là đưa than trong ngày tuyết.

Thu Thu lại không hưng phấn như Trương Linh Linh.

Trong đầu đang nghĩ, 37 cái Carnival là có thâm ý gì sao?

37 độ C là nhiệt độ bình thường của cơ thể.

Đại biểu cho sự quan tâm của Đường Tụng?

37 là một số nguyên tố, chỉ có thể chia hết cho 1 và bản thân.

Đại biểu cho trong mắt anh chỉ có 1 (em)?

Chương 514: Ôm

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt Thu Thu càng lúc càng đỏ.

Chạy đến trong góc ban công, cầm bình xịt, bắt đầu tưới nước cho hoa non yêu quý.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm giác như hoa non đột nhiên trưởng thành hơn rất nhiều.

Thu Thu cầm điện thoại lên, gửi wechat cho Đường Tụng: “Cảm ơn, tối nay rất lạnh, nhớ giữ ấm, sáng chạy bộ nhớ chú ý băng trên đất.”

Rất lâu sau, mãi đến rạng sáng mà vẫn không có trả lời.

Thu Thu nằm trong chăn, lo được lo mất.

...

Ngày 26 tháng 11 năm 2022, nhiều mây, -1 đến 6 độ C.

Trả lời tin nhắn chưa đọc trên wechat xong.

Hoàn thành rèn luyện buổi sáng.

Đường Tụng bước nhẹ nhàng, đi về phía cửa hàng ăn sáng bên ngoài tiểu khu.

Vừa ra khỏi cửa.

Liên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đứng ở chỗ quen thuộc, trong ngực ôm một cái túi giữ nhiệt quen thuộc.

Lấy điện thoại ra xem, vẫn là thời gian quen thuộc, 6:50.

Nhưng theo đông đến, mặt trời mọc muộn hơn một chút.

Trên bầu trời có chút nắng sớm.

Trong thời tiết -1 độ này, gió lạnh thấu xương.

Thu Thu mặc áo lông màu lam, bên người là quần jean màu đen.

Đội mũ bảo hiểm găng tay.

Nàng nghiêng người dựa vào chiếc Ninja 400, cúi đầu nhìn túi giữ nhiệt trong ngực, yên tĩnh mà lạnh nhạt.

Tựa như dung nhập vào bóng đêm lúc tờ mờ sáng.

Cùng bầu trời đêm, sao lạnh, trăng sáng, cao ốc, đường đi... tạo thành một bức tranh.

Nhân viên an ninh trong phòng gác đã chú ý đến Đường Tụng đứng yên tại đó.

Lập tức lên tinh thần đi ra.

Lãnh đạo đã thông báo, vị này chính là chủ nhà tôn quý nhất tiểu khu.

Nhân viên nhỏ giọng chào hỏi: “Đường tiên sinh, buổi sáng tốt lành, ngài cần trợ giúp gì không?”

Ngay sau đó lại nhìn thấy hần nhìn Thu Thu, liền cảm khái: “Là cô bé kia à, cứ cách 2 ngày là cô ấy lại đến một lần, rất có quy luật. Giờ này đến, chờ đến 7:20 lại đi, cũng không biết là muốn làm gì.”

Đường Tụng nhướn mày, lại một lần nữa thay đổi nhận biết với Thu Thu.

Hần làm việc và nghỉ ngơi dù có quy luật nhất định, nhưng không phải ngày nào cũng ra ngoài ăn sáng vào cái giờ này.

Có đôi khi rèn luyện xong sẽ về đi tắm, cũng có đôi khi sẽ tự làm bữa sáng.

Cho nên vẫn không phát hiện ra.

Hắn thở dài, mang theo tâm trạng phức tạp đi qua.

Thu Thu đã chú ý đến động tĩnh bên này.

Đôi mắt trong suốt đối mắt với hắn qua lớp kính mũ bảo hiểm.

Đầu tiên là mừng rỡ, sau đó là xấu hổ.

Chỉ có thể cưỡng chế cảm xúc của mình, nói: “Đường... Đường Tụng, cảm ơn lễ vật của anh hôm qua. Nhiều tiền như vậy, tôi và Linh Linh đều rất áy náy. Nên muốn mang bữa sáng cho anh, còn chưa kịp gọi điện thoại thì đã gặp rồi.”

Đường Tụng đưa tay tiếp nhận túi giữ nhiệt trong ngực nàng, cũng không chọc thủng lời nói dối của nàng.

Cười nói: “Cảm ơn, đi lên ăn cùng chứ?”

Thu Thu cúi đầu cắn môi, nghĩ đến bạn gái của Đường Tụng.

Đang định mở miệng từ chối.

Đường Tụng đã nắm vai nàng, trực tiếp đưa nàng vào trong.

Đầu óc của Thu Thu lập tức rơi vào trạng thái chóng mặt.

...

“Oa, ngoại trừ bánh còn có thịt muối và cơm nắm thịt kho.”

Đường Tụng mở hộp giữ nhiệt, nhìn thấy đồ vật bên trong thì mặt mày hớn hở.

Toàn là món hắn thích.

Thu Thu gật đầu, khuôn mặt đỏ rực.

Sau khi bỏ mũ bảo hiểm, nàng rõ ràng là rất khản trương, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn trộm Đường Tụng một chút.

Nhất là lúc này hắn lại chủ động ôm bả vai nàng.

Sự âm áp và hạnh phúc đó, để nàng hơi hoảng loạn.

Hai người ngồi đối diện nhau, yên tĩnh ăn sáng.

Có lẽ vì muốn tìm đề tài, Thu Thu chủ động mở miệng nói: “Đúng rồi, gần đây có không ít công ty quản lý liên hệ với tôi.”

“A?” Đường Tụng nhai cơm nắm, tò mò hỏi: “Cô muốn kết với cơ cấu MCN?”

Thu Thu vội vàng khoát tay nói: “Không phải, họ muốn ký anh. Họ không tìm được anh, nên đã tìm tôi. Điều hỏi thăm phương thức liên lạc của anh, trong đó thì giải trí Tinh Thành là tích cực nhất. Đương nhiên, tôi không nói với ai, vì biết anh không có hứng thú với chuyện này.”

Đường Tụng gật đầu, đang định nói gì, âm thanh nhắc nhở chột vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘giải trí Tinh Thành biến động’, mời tự kiểm tra.”

Mở bảng nhiệm vụ ra xem.

Nội dung: Thân là cổ đông lớn của giải trí Tinh Thành, khi công ty sắp xảy ra biến động lớn, đồng thời có thể tổn hại đến lợi ích của bạn, thì bạn có trách nhiệm và nghĩa vụ điều tra rõ ràng.

Bên thưởng: Thẻ áp chế x1.

Chú: Mời tiến hành điều tra theo đúng quy định của pháp luật.

Đường Tụng nhìn nhiệm vụ, lại nhớ đến lời nói tối qua của Chu Minh Du.

Thu Thu ở đối diện thì đang ăn từng miếng bánh bao.

Mặt lại càng ngày càng nóng.

Không hiểu vì sao Đường Tụng đột nhiên nhìn ngực nàng mà không nói gì.

Áo lông của nàng treo trước cửa, bây giờ chỉ mặc một chiếc áo thu cao cổ bó sát.

Dưới sự phụ trợ của áo lót, cup D sung mãn cực kỳ bắt mắt.

Nàng cúi đầu nhìn một chút, vô thức rụt người lại.

“Thu Thu!” Đường Tụng đột nhiên gọi nàng.

Thu Thu thầm giật mình, vội vàng ngồi thẳng, ưỡn ngực: “Có.”

“Đưa phương thức liên lạc của tôi cho nhân viên của giải trí Tinh Thành, để họ liên hệ với tôi.”

“Được.” Thu Thu lập tức đáp lại.

Ăn sáng xong.

Thu Thu chủ động dọn dẹp và rửa bát đĩa, hộp giữ nhiệt.

Sau đó hơi câu thúc mà đi vào phòng khách, đứng trước mặt Đường Tụng.

Hai người đứng bên cửa sổ, trò chuyện vấn đề liên quan đến hoa non một lúc.

Thu Thu nhìn thời gian, chần chờ nói: “VẬY... vậy tôi về trước, anh yên tâm, tôi sẽ chiếu cố tốt cho hoa non của chúng ta, để nó sớm ngày nở hoa.”

Dù sao cũng là đến bữa sáng, hiện giờ đã ăn xong, hoa non cũng đã nói xong.

Còn ở lại, chẳng may bị bạn gái Đường Tụng hiểu lầm thì không hay.

Đường Tụng nhìn nàng đứng trong ánh nắng.

Áo thu màu trắng và quần jean đen, phác họa ra đường cong tuyệt vời.

Khuôn mặt hệ cảm xúc đỏ ửng, cũng không biết là vì thẹn thùng hay là vì ánh nắng.

Nhớ đến dáng vẻ cô đơn bên chiếc xe của nàng vào lúc sáng sớm.

Đường Tụng thầm thở dài, giang hai tay ôm lấy Thu Thu.

Mùi thơm cơ thể nồng đậm chui vào mũi hần, cup D sung mãn và hết sức đàn hồi.

Đường Tụng dừng lại một chút, nói: “Sau này tôi muốn ăn sáng ở nhà ăn thì sẽ gửi tin trước, hoặc là tôi đi qua ăn cũng được, cô không cần chạy đến.”

Nói xong, hần vừa buông tay ra, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, ‘hạt châu vui sướng’ đã đầy, tự động làm mới.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà vui sướng x1’.”

“Keng, bạn phát động kỹ năng bị động ‘ưu đãi của nam thần’.”

“Đang kiểm tra nguyện vọng vật chất trong lòng đối tượng...”

“Keng, Tiền Thu Thu nhận được ‘Ducati V4 x1’, mời mang giấy tờ chứng nhận đến đại lý xe Hằng Đạt để nhận xe.”

Chương 515: Đường cong mông eo

Khoảnh khắc Đường Tụng ôm nàng.

Thu Thu lập tức rơi vào trạng thái đứng máy, cả người chóng mặt, như đứng trên mây.

Thân thể đứng thẳng tắp, không dám vọng động dù chỉ một chút.

Lòng ngực cường tráng, hơi thở nhu hòa mà lạ lẫm, mang theo nhiệt độ cơ thể.

Tại thời khắc này, mỗi một giây đều vô cùng quý giá với nàng.

Nàng cố gắng cảm nhận từng giây vui vẻ của giờ phút này.

Nghe thấy giọng nói quan tâm dăn dò của Đường Tụng.

Nàng vội vàng đáp lại: “Biết rồi.”

Qua vài giây, cánh tay trên lưng của nàng đã để xuống.

Thu Thu lại lo được lo mất một trận.

Cũng may là Đường Tụng không trực tiếp rời đi, vẫn cứ đứng sát bên nàng.

Nàng cũng không dám chủ động mở miệng.

Chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi hành động tiếp theo của Đường Tụng.

Nội tâm bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Đường Tụng vậy mà lại chủ động ôm mình?! Sao đột nhiên không nói gì? Đây là gì ý? Mình nên làm gì? Nên làm cái gì?!”

Qua một lúc, đôi mắt nàng giật giật, nhìn lên mặt Đường Tụng.

Đây là lần đầu tiên nàng quan sát Đường Tụng ở khoảng cách gần như vậy.

Rõ ràng hơn phóng to tám ảnh vô số lần.

Có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông tinh tế tỉ mỉ của hắn, sợi tóc, lông mi dài...

Thình thịch... tiếng tim đập như gần bên tai.

Nơi trán vẫn là hơi thở nóng bỏng của hắn.

Nàng cảm giác, hai người của giờ phút này cực kỳ giống nam nữ chính trong phim truyền hình tình yêu thanh xuân.

Ôm nhau trong nắng ấm, sưởi ấm lẫn nhau.

...

“Điểm vui sướng +1.”

“Điểm vui sướng +1.”

...

Nhìn giao diện hệ thống, điểm vui sướng vẫn không ngừng tăng lên.

Đường Tụng lộ ra vẻ tò mò.

Lấy được ‘hạt châu vui sướng’ hai tháng rồi, hắn cũng từng nghiên cứu quy luật của nó.

Thông thường, lúc mới đầu thì điểm vui sướng tăng lên rất nhanh, theo tiếp xúc lâu dần, cảm xúc bằng phẳng lại, điểm sẽ càng ngày càng chậm.

Trừ phi là tiếp tục chơi bóng.

Nhưng mà Thu Thu lại phá vỡ cái quy luật này.

Chỉ ôm thôi, nàng đã cống hiến một lượng lớn điểm vui sướng, hơn nữa còn rất ổn định.

Không kém hơn một trận bóng rổ đặc sắc là bao.

Điều này cũng xác nhận phán đoán của hắn.

Tại phương diện ‘yêu và thiện’, Thu Thu tuyệt đối toàn tâm toàn ý, không giữ lại dù chỉ một chút.

Bảo sao hạt giống lại trưởng thành nhanh như vậy.

Mặc dù không biết vì sao nàng lại đột nhiên yêu mình, nhưng đây cũng không phải chuyện xấu, Đường Tụng cũng không cần tìm hiểu đến cùng.

Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thu Thu.

Chú ý đến điểm vui sướng vẫn tiếp tục gia tăng, nghĩ đến còn hoa non đang gào khóc đòi ăn.

Đường Tụng cũng không có rời đi.

Trái lại còn vòng tay ôm eo nàng.

Eo nàng rất nhỏ, vòng eo cũng không đến 60.

Đường Tụng có thể dùng một tay ôm quanh eo của nàng.

Thu Thu run lên, lại không nói gì.

Đường Tụng điều chỉnh tư thế, để mình ôm thoải mái hơn chút.

Mở nhà kho, lại mở ‘gói quà vui sướng’.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ ‘nhảy cảm và nhìn rõ’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Nhạy cảm và nhìn rõ: Sau khi sử dụng, gia tăng sức quan sát, tư duy logic, năng lực suy tính của tác chủ, có thể thông qua cảm xúc, hành vi, ngôn ngữ, thái độ... của người khác để nhìn rõ ý đồ đối phương.

Nice!

Đây là một đạo cụ cực kỳ hữu dụng.

Đường Tụng là một người coi như cẩn thận, cộng thêm trí lực tiếp cận 80, sức quan sát cũng coi như tạm được.

Trong người ở độ tuổi này, đã coi như là ưu tú.

Nhưng khi đối mặt với những tình huống nhiều tuổi hơn, thì có vẻ hơi non nớt.

Ví dụ như khi Chu Minh Du giao lưu hăng hái với, luôn nhìn chăm chăm vào hăng.

Có thể từ động tác nhỏ, biểu cảm, thậm chí là ánh mắt của hăng để thăm dò tâm tư của hăng.

Có thể không chế tiết tấu trong cuộc trò chuyện.

Xem như là một loại nghiền ép từ EQ và sức quan sát.

Đây là do thiếu kinh nghiệm và nhận biết, thường cần trải qua thời gian mới có được.

Nhưng có đạo cụ này, hăng có thể tăng cường năng lực ở phương diện này, để mình thành thạo điều luyện hơn.

Chọn đạo cụ và sử dụng ngay.

Đường Tụng chỉ cảm thấy tinh thần tỉnh táo, cảm giác đầu óc như được phỉ bụi, trở nên linh hoạt hơn một chút.

Loại cảm giác này rất thần kỳ, không khách quan như biến hóa ở cơ thể.

Vô hình vô chất, vô cùng chủ quan.

Khá tương tự với loại ‘đọc hiểu’ mà lần trước đạt được.

Đóng giao diện hệ thống, Đường Tụng đưa mắt nhìn về phía Thu Thu trong ngực.

Mắt nàng hơi lim dim, đầu tựa vào bả vai hắn, giống như ngủ thiếp đi.

Đường Tụng cẩn thận quan sát, rất nhanh đã phát hiện vài thứ.

Lông mi nàng run rẩy nhẹ nhàng, không có quy luật.

Cơ bắp khuôn mặt thả lỏng, gương mặt hơi ngược lên.

Hơi thở nhanh hơn trạng thái bình thường một chút.

Những thứ này chứng minh, nàng đang cố gắng duy trì bình tĩnh, lại vẫn rất hưng phấn.

Tiếp tục quan sát.

Thân thể nàng hơi nghiêng về trước, hai tay rủ xuống hai bên người.

Nói rõ nàng không đề phòng mình, hoàn toàn không bài xích việc tiếp xúc với mình.

Trước khi đến gặp mình.

Nàng gọi đầu, trang điểm, đeo kính áp tròng, nhai kẹo cao su...

Sức quan sát tăng lên rõ ràng!

Đường Tụng nhin không được mà nhếch miệng cười.

Tay hắn lại là bệnh cũ tái phát.

Tự nhiên là trượt theo vòng eo, dừng lại trên cặp mông vểnh cao kia.

Từ eo đến mông, Đường Tụng cảm nhận được đường cong rõ ràng.

Bằng vào kinh nghiệm của mình, Đường Tụng đoán vòng mông của Thu Thu phải hơn 90.

Tỷ lệ eo mông nhỏ hơn 2:3, dáng người vô cùng đẹp.

Trong những người hấn tiếp xúc, chỉ có Trình Nhạc Nhạc và Từ Giai Lệ và đẹp hơn nàng một chút.

Trình Nhạc Nhạc là vì có đường chữ V và cơ mông to, thuộc về loại khổ luyện thành tài.

Từ Giai Lệ thì là vì bờ mông quá đầy đặn, khiến cho đường cong mông eo được tăng tỷ lệ.

Khi Đường Tụng đang suy nghĩ lung tung.

Thu Thu rút cuộc không nhịn được, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Đường Tụng, lùi về sau.

Mặt sắp chôn vào trong ngực luôn.

“Vậy... Lát nữa... lát nữa tôi còn có tiết học, phải đi trước!”

Nói xong, nàng cúi đầu, vội vàng chạy ra cửa.

Rầm... cửa phòng đóng sập lại.

Đường Tụng xấu hổ nhìn tay phải của mình, đúng là bệnh cũ tái phát.

Một lát sau.

Leng keng... chuông cửa vang lên.

Đường Tụng nhú mào, đi qua xem một chút.

Thông qua mắt mèo, hấn có thể nhìn thấy khuôn mặt lo lắng và ngượng ngùng của Thu Thu.

Hấn kéo cửa, đang định nói chuyện.

Thu Thu đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tôi quên áo lông, găng tay, điện thoại... tôi đi vào lấy.”

“Vào đi.” Đường Tụng tránh qua một bên.

Thu Thu chạy chậm vào phòng khách, đầu tiên là cảm điện thoại lên.

Lại chạy ra cửa, vội vàng mặc áo khoác.

Đội mũ bảo hiểm lên, có vẻ nàng to gan hơn, đã dám ngẩng đầu lên.

“Bái bai.” Nàng vẫy tay chào.

“Chờ chút.” Đường Tụng vội vàng kéo tay nàng, giải thích đầy gượng ép: “Vừa rồi hơi thất thần, rất xin lỗi, thật ra tôi...”

“Tôi... tôi có tiết học, sắp muộn rồi.” Thu Thu không dám thảo luận đề tài này, nhìn trái nhìn phải mà nói.

“Trên đường nhớ cẩn thận băng.” Đường Tụng thả tay nàng ra, lại nói: “Đúng rồi, tôi chuẩn bị cho cô một món quà, lát nữa sẽ gửi địa chỉ cho cô, cầm thẻ căn cước đi lấy là được.”

Thu Thu chột cứng người, nàng ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, xoa xoa tay, nói năng lộn xộn: “A... Chuyện này... Tôi... Anh... Anh làm gì vậy? Tôi không phải loại người \$%#^%, tối hôm qua anh đã tặng nhiều lễ vật như vậy rồi, tôi cảm thấy ngủ cũng không yên tâm, không được ... &^%&^%...”

Nàng vô thức che miệng, đỉnh chỉ tiếng Xuyên của mình.

Nhưng bởi vì cách mũ bảo hiểm, hiển nhiên là không hiệu quả.

Đường Tụng dờ khóc dờ cười, gõ lên mũ của nàng một cái: “Tôi biết cô không phải người như vậy, nhưng cô giúp tôi chăm sóc hoa, tôi cũng phải có biểu thị.”

“Chuyện này rất khó sao &^*(&...” Thu Thu vội vàng ngậm miệng, bộ ngực sung mãn phồng phồng kịch liệt, vẫy tay

nói: “Bye bye.”

Nói xong liền cắm đầu rời đi.

Đường Tụng nhìn bóng lưng của nàng, lẩm bẩm: “Hôm nay là thứ bảy, lấy đâu ra tiết học.”

Chương 516: Tính năng thế nào

Khách sạn quốc tế Tinh Phong.

Trung tâm hội nghị cấp cao.

Giám đốc thị trường Vi Bá Tuấn báo cáo thu nhập của các hạng kinh doanh khách sạn, ăn uống, giải trí gần đây.

So sánh với số liệu của quý trước.

Tổng doanh thu giảm gần 15%, hơn nữa còn có xu thế giảm tiếp.

Hắn giải thích: “Chủ tịch, bởi vì mấy khách hàng lớn trước kia đều là quan hệ cá nhân của ông chủ cũ. Cho nên... theo khách sạn đổi chủ, những khách hàng này cũng kết thúc hợp tác. Hơn nữa hợp đồng của chúng ta cũng rất rộng rãi, không có phí vi phạm hợp đồng.”

“Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ chế định một phần kế hoạch marketing khác, hoàn thiện chế độ hậu viên... Ngoài ra...”

Đường Tụng thả báo cáo xuống, đưa mắt nhìn về phía Vi Bá Tuấn.

Quan sát biểu cảm, động tác và thần thái của người anfy.

Lông mày hơi bắt đầu hơi cau lại.

Ngón tay gõ gõ lên mặt bàn.

Tiếng ‘cộc cộc cộc’ vang lên, khiến nội tâm của tất cả mọi người đều nhảy lên.

Vi Bá Tuấn cũng không có biểu cảm gì quá, chỉ là trán đầy mồ hôi.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt.

Hắn có thể phát hiện ra đối phương lo lắng khẩn trương, không tập trung.

Đây là một loại biểu hiện của chột dạ.

Nhưng cũng có thể là do doanh thu giảm mạnh, lo lắng bị liên lụy.

Nếu như không có đạo cụ ‘nhảy cảm và nhìn rõ’, hắn nhất định không nhìn ra được.

Dù sao đây cũng là một vị giám đốc hành nghề 15 năm, tố chất tâm lý cực mạnh.

Thu hồi suy nghĩ lung tung.

Đường Tụng mở miệng nói: “Quản lý Sở.”

“Có.” Sở Chấn Đức của phòng marketing vội vàng đáp lại.

“Giới thiệu tình hình hộ khác chủ yếu của khách sạn bây giờ đi.”

Sở Chấn Đức ngồi thẳng, cất cao giọng nói: “Trước mắt, khách hàng của chúng ta có thể chia làm 4 loại, phân biệt là khách vắng lai, đơn vị ký hợp đồng, hệ thống hội viên, và các kênh OTA. Trước mắt khách vắng lai chiếm 10%, các đơn vị ký hợp đồng chiếm 40%, hội viên chiếm 40%, OTA chiếm 10%. Trong đó, các đơn vị đã ký hợp đồng là...”

(OTA, có thể hiểu là khách du lịch đặt phòng online)

Đường Tụng càng nghe càng nhíu mày.

Cho dù hắn không hiểu nhiều về ngành nghề khách sạn, cũng có thể hiểu rõ vấn đề ở đây.

Quá ỷ lại vào các đơn vị ký hợp đồng, OTA chiếm quá ít.

Đương nhiên, cái này cũng có nguyên nhân.

Đại bộ phận khách sạn năm sao đều có rất nhiều phòng để không, cho nên khá dễ dãi với các hộ khách thuê nhiều phòng.

Chủ yếu là các xí nghiệp cỡ lớn, ngân hàng, chính phủ, cơ quan đi du lịch.

Cũng chính là cái gọi đơn vị ký hợp đồng.

Có thể thấy, lúc trước khách sạn dựa vào quan hệ của ông chủ cũ, chiếm được rất nhiều tài nguyên đơn vị tốt.

Điều này cũng có một chỗ xấu, một khi những xí nghiệp này hủy hợp tác, phòng trống của khách sạn sẽ tăng vọt, lợi nhuận sẽ giảm mạnh.

Hơn nữa, các hạng kinh doanh như quán bar, mát xa, spa, giải trí... cũng sẽ giảm theo.

Chờ đến khi quản lý Sở báo cáo xong.

Đường Tụng liếc mắt nhìn đám người, trần thuật quan điểm của mình.

GM Lâm Vân Vinh bắt đầu báo cáo kế hoạch tiếp theo của khách sạn.

Đúng lúc này, một âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘tiệc rượu giao lưu’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Thân là chủ của một khách sạn 5 sao, bạn rất hi vọng khách sạn phát triển ổn định, nhờ vào đó mang đến lực ảnh hưởng lớn hơn. Mời tổ chức một bữa tiệc giao lưu với các hộ khách cao cấp của khách sạn, giữ gìn và phát triển quan hệ, đồng thời mở rộng nhãn hiệu của khách sạn, thành lập quan hệ tốt đẹp với hộ khách.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Đường Tụng xem xong, ánh mắt dần sáng lên.

Đây là một cơ hội rất tốt!

không chỉ có thể giữ gìn quan hệ với khách hàng, mà còn có thể hoàn thành nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’ luôn.

Nghĩ vậy, hắn trấn tĩnh lại, làm rõ mạch suy nghĩ.

Đường Tụng nói tiếp: “Mặt khác, tôi muốn tổ chức một tiệc rượu giao lưu với các hộ khách cao cấp. Hãy gửi thiệp mời cho các đơn vị hợp tác, hội viên cao cấp, và những hộ khách có ý hợp tác với chúng ta. Thời gian thì... cuối tuần sau đi.”

...

“Thu Thu, cậu sao thế?” Trương Linh Linh khẩn trương chạy qua, đỡ lấy Thu Thu.

Hai người ngồi xuống salon.

Thu Thu xoa xoa đầu gối, ánh mắt trốn tránh nói: “Vừa đâm vào bồn hoa bên dưới lầu.”

Trương Linh Linh nhìn bắp chân bị rách da của nàng, vội vàng lấy đồ khử trùng và băng cá nhân đến.

Đề Thu Thu cởi quần ra.

Vừa xử lý vết thương, vừa đau lòng nói: “Sao lại bất cẩn như vậy, lát nữa mình lái xe chở cậu vào viện chụp phim, xem xương cốt có sao không. Cậu lái xe tốt như vậy, không nên nha, đây là lần đầu tiên đấy.”

“Không cần đâu Linh Linh, mình sao không, chỉ bị ngoài da thôi, xe thì phải dán lại rồi.” Thu Thu lắc đầu nói.

“Xe là việc nhỏ, người không sao là được, sau này nhớ phải cẩn thận, cậu xinh đẹp như vậy, nếu bị hủy dung thì thế

giới này sẽ tồn thất.”

“Mình có đội mũ bảo hiểm.”

“VẬY cũng phải cẩn thận, hay là sau này ra ngoài thì lái xe mình đi, cảm giác xe hai bánh không an toàn lắm.”

Trương Linh Linh dán băng cá nhân lên, lúc này mới thở phào: “Được rồi, mau lên giường nằm đi, hôm nay không quay video với livestream nữa.”

Thu Thu nằm dài trên giường, lại nhìn tin wechat kia một lần rồi một lần.

Đường Tụng: “Quà ở đại lý xe Hằng Đạt, cảm thẻ căn cước qua nhận là được, hi vọng cô sẽ thích. Ngoài ra, cô nhảy rất không tệ.”

Đại lý xe Hằng Đạt?

Nghĩ đến cái tên quen thuộc này, nội tâm lại áy náy.

Nàng cắn môi, trả lời: “Cảm ơn, tôi sẽ trân quý món quà này.”

Gửi xong, Thu Thu lập tức dùng chăn che kín mặt.

Trong đầu toàn là bóng dáng của Đường Tụng.

Luôn cảm thấy có một bàn tay dừng lại trên hông mình.

“Vào hôm nay, Đường Tụng vậy mà chủ động ôm mình, còn sờ...”

“Đường Tụng khẳng định không cố ý, chắc là quen ở với bạn gái trong hoàn cảnh như vậy, nên vô thức làm ra...”

“Một người ưu tú như Đường Tụng, lại ôn nhu hiền lành tốt bụng, quan tâm hào phóng, nhất định không phải người như vậy, nhất định là mình hiểu lầm.”

“Tiền Thu Thu, mày phải nhận rõ hiện thực, chỉ cần Đường Tụng vui vẻ hạnh phúc là được, mày phải yên lặng đối tốt với anh ấy, bù đắp những sai lầm của mình, không nên phá hoại tình cảm của anh ấy với bạn gái.”

“Vì sao Đường Tụng lại tặng quà cho mình, có phải...”

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Thu Thu chợt run lên, vội vàng xoa xoa gương mặt nóng hổi.

Trương Linh Linh đi vào, nói khẽ: “Bảo bối, mình lấy khăn nóng cho cậu, mau lau mặt và tay đi.”

Thấy bạn thân quan tâm mình như vậy, Thu Thu lại thấy áy náy đến cực điểm.

Linh Linh cũng thích Đường Tụng, hơn nữa còn là rất rất thích, còn sớm hơn mình rất nhiều.

Tự gạt Linh Linh đi gặp Đường Tụng, còn làm như vậy, còn nhận quà nữa.

Đây xem như là phản bội.

Nàng cảm thấy hành vi của mình rất trơ trẽn, liền dùng sức bóp đùi của mình.

“Linh Linh, xin lỗi.” Nàng cúi đầu xuống, thành khẩn nói.

Trương Linh Linh vuốt vuốt tóc nàng: “Sao lại xin lỗi rồi, chúng ta là chị em tốt, không cần nói mấy thứ này.”

Thu Thu ngẩng đầu nhìn nàng, xấu hổ nói: “Thật ra, sáng nay mình đến Yên Giang Biệt Viện, đưa bữa sáng cho Đường Tụng.”

“Mình biết.” Trương Linh Linh thản nhiên nói: “Cứ cách hai ngày, cậu lại biến mất một tiếng vào buổi sáng, lúc trở về

lại mang theo những món mà Đường Tụng thích ăn, mình lại không ngốc.”

Nghe thấy bạn thân nói vậy, nước mắt đã chảy xuống từ khóe mắt Thu Thu: “Là mình quá ích kỷ.”

Trương Linh Linh giúp nàng lau nước mắt.

Ôm lấy bả vai nàng, nói: “Thật ra mình vẫn luôn hiểu rằng mình không xứng với Đường Tụng. Tướng mạo của mình dù không tệ lắm, nhưng vẫn kém rất xa mấy đại mỹ nữ như cậu. Bằng cấp bình thường, dáng người thường thường không có gì lạ, điều kiện gia đình phổ thông, tương lai là một mảnh mê mang, bản thân cũng không có tài nghệ gì.”

“Đường Tụng càng giống như một mục tiêu, khích lệ và cổ vũ mình cố gắng tiến về phía trước hơn. Thật ra như vậy cũng rất tốt, quen Đường Tụng hơn ba tháng, mình cũng đang từ từ tốt hơn. Biết làm đẹp, dưỡng da, tập gym, làm tóc...”

“Linh Linh, thật ra cậu rất tốt.” Thu Thu nâng đôi mắt đầy sương mù mờ lung.

Trương Linh Linh nháy mắt với nàng, cười hì hì nói: “Hay là như vậy đi, cậu dùng mỹ nhân kế để bắt lấy Đường Tụng. Sủa đó chúng ta xài chung, để mình hưởng sái. Không biết vì sao, nghĩ thôi đã thấy kích động rồi.”

Thu Thu nghe nàng nói vậy, lập tức trợn mắt há mồm.

Áp úng một lúc mới nói: “Đường Tụng có bạn gái rồi.”

Trương Linh Linh véo véo cup D của nàng.

Trần đầy phần khởi nói: “Mọi người đều cạnh tranh bằng bản lĩnh, ai thắng còn chưa biết đâu! Cậu ngực nở mông cong, vẻ ngoài lại như ngư tử, lại còn mắc bệnh yêu đương mất não giai đoạn cuối, mở khóa toàn bộ tư thế yoga, còn có hàng tặng kèm là mình nữa.”

“Mình cảm thấy, chỉ cần Đường Tụng không có bệnh kín, chắc là sẽ không từ chối được! Cũng không biết tính nết của Đường Tụng thế nào, có thể lái hai chiếc xe cùng lúc không?”

Chương 517: Trèo lên

Nhà trọ quốc tế Trung Vân hào hoa.

Chuông điện thoại chợt vang lên.

Tôn Văn đang thân mật với Vương Vân Phong nên không nghe máy.

Khoảng 2 phút sau, Vương Vân Phong thở hồng hộc và ngừng lại.

Nằm ngửa trên giường, xoa xoa eo.

“Hôm nay trạng thái không tốt lắm.” Hắn cố gắng giải thích một câu.

Tôn Văn an ủi: “Em biết, nhất định là do anh làm việc mệt mỏi, nghỉ ngơi đi, em trả lời điện thoại, moa.”

Wang Yun Feng có tướng mạo mỹ nam phim Hàn điển hình, trong trường học cũng là một hot boy.

Ngoại trừ dáng người gầy yếu, tính năng quá kém ra, thì đều phù hợp với thẩm mỹ của nàng.

Tôn Văn sửa sang mái tóc tán loạn, phủ thêm áo ngủ, cầm điện thoại lên.

Nhìn bóng lưng nàng, Vương Vân Phong bắt lực thở dài.

Khuôn mặt bình thường, dáng người cũng vậy, hoàn toàn không có hứng, mỗi lần đều chỉ được như vậy.

So với những con cá từng nuôi trong ao trước kia, thật sự là kém quá nhiều.

Hắn lại bắt đầu nghĩ đến Tiền Thu Thu, Bạch Tĩnh, Hình Hình...

Nhất là Tiền Thu Thu, đã xinh đẹp, đáng người còn khỏi chê.

Nhưng sau khi hắn âm ỉ với Trương Linh Linh một trận, hai người đã không liên lạc nữa.

Cũng không biết Tiền Thu Thu thế nào rồi.

Vương Vân Phong vốn muốn chờ nàng chủ động kéo Trương Linh Linh đến xin lỗi.

Không ngờ sau đó lại bị Bạch Tĩnh trả đũa.

Hắn không dám ở lại trường học nữa.

Về sau lại biết thân phận của Tôn Văn, vội vàng xác định quan hệ.

Trực tiếp cho wechat và điện thoại của những nữ sinh kia vào sổ đen.

Lắc lắc đầu, Vương Vân Phong thu liễm suy nghĩ lung tung.

Điều quan trọng bây giờ là ổn định quan hệ với Tôn Văn.

Một bên khác.

“A? Lý Mộc Tuyết lại có quan hệ với tư bản Tĩnh Ngô thật?”

“Có thể tìm người điều tra chức vị của cô ta không?”

“Được rồi, vậy thì thôi.”

“Anh yên tâm, em sẽ không làm gì cả, chỉ là bị mắng vài câu thôi, cũng không mất miệng thịt, coi như bị chó cắn đi.”

“Em hiểu, em không ngu như vậy, sẽ không đắc tội với cô ta khi chưa tìm hiểu rõ lai lịch.”

“Về phần Bạch Tĩnh... ha ha, em không trêu được Lý Mộc Tuyết, còn không thể cho em phát tiết lên người kẻ khác sao?”

...

Vương Vân Phong vẫn luôn nghe Tôn Văn nói chuyện.

Liền cầm điện thoại lên tìm kiếm tư bản Tĩnh Ngộ.

Móa! Trâu như vậy?

“Được rồi, em cúp đây, còn có việc.”

Tôn Văn cúp máy, cầm đũa phép đi tới.

Nàng nhìn Vương Vân Phong với ánh mắt hàm xuân.

Vương Vân Phong nuốt nước miếng, cố nén cảm giác khó chịu, nhận lấy đũa phép.

Sử dụng cả tay và miệng, đồng thời làm phép.

Nếu hẳn không có năng lực này, vậy chỉ có thể dựa vào công cụ.

Một lúc sau, Tôn Văn vừa lòng thỏa ý dựa vào trong ngực hẳn.

Vương Vân Phong ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Văn Văn, Lý Mộc Tuyết kia có lai lịch rất lớn sao?”

Tôn Văn hôn lên má hẳn, cười nói: “Nghe nói có địa vị rất cao ở công ty, chủ tịch công ty Tự Nhiên đã đích thân nói là phải chiều cố tốt cho cô ta. Mặc kệ ra sao, em và cô ta đều không có xung đột về lợi ích, hoàn toàn không cần đánh đến người chết ta sống.”

“Không phải bị mắng một hai câu sao? Em nhận, sau này có cơ hội lại tính. Anh yên tâm, cô ta và Bạch Tĩnh không có quan hệ gì, chỉ gặp ở bữa tiệc sinh nhật đó thôi, không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.”

Vương Vân Phong gật đầu, trong đầu hiện ra bóng dáng của Lý Mộc Tuyết.

Lạnh lùng, diễm lệ, đáng người gọi cảm, khí chất lỗi lạc.

Lý Mộc Tuyết đẹp hơn Tôn Văn quá nhiều lần, hơn nữa hình như còn có bối cảnh cứng hơn.

Hắn rất hiểu Tôn Văn, nếu như không phải là không thể trêu vào, tuyệt đối sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt.

Người dám mắng thẳng mặt Tôn Văn, hắn chưa từng nghe thấy luôn.

Như vậy xem như, Lý Mộc Tuyết là một lựa chọn hoàn mỹ hơn.

Cuộc đời của hắn hắn là phải hăng hái hướng lên.

Muốn trèo lên từng bậc thang, leo lên tầng cao nhất.

Nếu có lựa chọn tốt hơn Tôn Văn, hắn tuyệt đối sẽ không do dự.

...

Lý Mộc Tuyết và đồng nghiệp Kiều Á Bân đi vào một nhà hàng tây cao cấp.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên, đi vào một phòng riêng.

Bạch Tĩnh đang chờ đợi trong lo lắng vội vàng đứng lên: “Chị Mộc Tuyết, chị đến rồi!”

Lý Mộc Tuyết nghịch nghịch sợi tóc bên tai, gật đầu một cái.

Giới thiệu nói: “Tiểu Tĩnh, đây là giám đốc đầu tư Kiều Á Bân. Kiều Kiều, vị anfy là bạn của tôi, trong nhà gặp chút chuyện khó khăn, muốn thử xem có thể nhận đầu tư từ công ty chúng ta không.”

Hai người bắt tay.

Bạch Tĩnh nhiệt tình nói: “Chị Mộc Tuyết, giám đốc Kiều, mời ngồi.”

Ba người trò chuyện một lúc.

Bạch Tĩnh lấy tài liệu đã chuẩn bị ra.

Thập thỏm nói: “Giám đốc Kiều, làm phiền ngài đến một chuyến, rất cảm ơn! Đây là kế hoạch kinh doanh của công ty chúng tôi, ngài xem có hi vọng được nhận đầu tư không.”

“Bạch tiểu thư khách khí rồi.” Kiều Á Bân nhận văn kiện, bắt đầu nghiêm túc xem xét.

Lý Mộc Tuyết cúi đầu xem điện thoại, không nói một lời.

Nhận thẻ hội viên 100.000 của Bạch Tĩnh, nên làm nàng đã làm rồi.

Cũng gọi Kiều Á Bân đến đây, còn nói giúp vài câu.

Đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Bạch Tĩnh nắm chặt tay, nội tâm rất khản trương.

Dù sao nàng cũng chỉ là một sinh viên, trước kia cha nàng cũng không cho nàng tham dự vào việc kinh doanh công ty.

Nàng không hiểu mấy thứ này lắm.

Chỉ là muốn hỗ trợ gia đình, tìm kiếm cơ hội, giúp gia đình thoát khỏi nguy cơ, trở về quỹ đạo vốn có.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều là áo cơm không lo, muốn gì cũng có.

Tại trước mặt nàng, cha nàng luôn là nhân sĩ thành công, tự tin dâng trào.

Mãi đến thời gian gần đây, trên đầu cha có rất nhiều rất nhiều tóc trắng, người cũng già nua không ít.

Vì kéo đầu tư, mỗi ngày đều chạy qua lại các yến hội, bàn rượu, về đến nhà là say khướt.

Cũng bởi vì vậy nên, Bạch Tĩnh chỉ phản kháng một lần, sau đó liền khuất phục, ngoan ngoãn đi ra mắt.

Thực sự không đành lòng nhìn cha mẹ khổ sở như vậy.

Sau khi biết chân tướng, nàng càng xấu hổ và đau khổ hơn.

Thì ra tất cả đều là tại mình.

...

Hơn 10 phút sau.

Kiều Á Bân khéo tài liệu lại, biểu cảm khổ sở nói: “Bạch tiểu thư, tôi nói thẳng vậy. Công ty chúng tôi chủ yếu là làm đầu tư mạo hiểm (VC). Từ góc độ phân tích của chúng tôi, công ty Ưu Tổ của các cô có tiềm lực rất thấp. Không có con đường cung ứng riêng, chi phí không thể khống chế, hai năm nay cũng không phát triển hơn nữa. Loại hình xí nghiệp này, cần tìm kiếm đối tác và công ty đầu tư cổ phần bình thường thì thích hợp hơn.”

Bạch Tĩnh cắn cắn bờ môi khô khốc, nói: “Chúng tôi có 13 chi nhánh ở Yến Thành và vùng lân cận, năm ngoái lợi nhuận vượt quá chục triệu, hơn 5000 hội viên, phát triển rất ổn định.”

Kiều Á Bân giải thích: “Đầu tư mạo hiểm là xem trọng tương lai và giá trị gia tăng tài sản. Nếu như một công ty đã định hình, chỉ cần kinh doanh từng bước, như vậy không tồn tại giá trị đầu tư.”

Nói xong, Kiều Á Bân lại liếc nhìn Lý Mộc Tuyết.

Thật ra, nếu như Lý Mộc Tuyết hỗ trợ, nói vài câu với ban giám đốc, thì vẫn có cơ hội thành công.

Nhưng bây giờ xem ra, Lý Mộc Tuyết và vị Bạch Tĩnh này cũng không quá thân thiết.

Sắc mặt Bạch Tĩnh biến ảo một trận, nói nhỏ: “Vậy ngài có con đường nào đề cử cho tôi không?”

Kiều Á Bân cười nói: “Cô là bạn của Mộc Tuyết, tôi tự nhiên sẽ cố gắng hỗ trợ. Tôi sẽ gửi phần tài liệu này cho mấy người bạn ở công ty đầu tư cổ phần, hoặc người đầu tư mà mình biết. Chắc thời gian tới, sẽ có một ít người hoặc công ty có ý định liên hệ với cô.”

Bạch Tĩnh đứng lên, cúi người nói: “Cảm ơn giám đốc Kiều, cũng cảm ơn chị Mộc Tuyết, để mọi người phí tâm rồi.”

Chương 518: Sách kỹ năng tiếng Pháp

Cao ốc Nguyệt Thành.

Thứ bảy, công ty TNHH Ngôn Tình vẫn khí thế ngất trời.

Công ty mới thành lập, bách nghiệp đãi hưng.

Thân là một bà chủ hợp cách, Đồng Ngọc Ngôn đã vẽ một đồng bánh nướng, rót không ít canh gà.

Cộng thêm đại bộ phận đều là thanh niên trẻ tuổi.

Bà chủ xinh đẹp tăng ca, tự nhiên đều phải dốc sức đi theo.

Văn phòng tổng giám đốc.

“Ngọc Ngôn, ngày mốt chúng tôi trở về Ma Đô, sau này có cần gì, thì cứ liên hệ với tôi.” Trương Hân Vũ tựa vào bàn làm việc, thành khẩn nói.

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu.

Mặc dù trong lòng không nở, nhưng cũng biết đội ngũ này không thể cố vấn cho nàng cả đời.

Dưới sự trợ giúp của họ, mình đã hiểu được quá trình sáng tạo xí nghiệp cho đến vận hành.

Đồng thời cũng đã hoàn thiện kế hoạch phát triển công ty.

Đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Trương Hân Vũ nói tiếp: “A đúng rồi, sau khi cô bơm thêm 5 triệu vào công ty, Tô Ngư tiểu thư cũng sẽ bơm theo tỷ lệ tương ứng với cổ phần, số tiền này sẽ đến trong hai ngày gần đây.”

“Được, tôi hiểu rồi.” Đồng Ngọc Ngôn cười nói: “Đúng rồi, Bối Vũ Vi còn ở Yên Thành không? Nghe nói phim mới của cô ấy sắp khai mạc.”

Sắc mặt Trương Hàn Vũ lập tức trở nên cổ quái: “Chuyện này... cô ấy bị lỡ bộ phim này rồi, công ty không hài lòng với thái độ làm việc gần đây của cô ấy, nên đã đổi thành Tống Khả Nhan rồi. Bản thân Bối Vũ Vi vẫn ở Yên Thành, cuối tuần sẽ tham gia hoạt động, là Tô Ngư tiểu thư an bài.”

Đồng Ngọc Ngôn tiếc nuối: “VẬY được rồi, làm nghệ sĩ cũng không dễ dàng.”

Nội tâm nói thầm: “May mà khi Đường Tụng để mình chọn, mình chọn nữ cường nhân.”

Bối Vũ Vi là tiểu hoa đán đường thời, cũng là người của giải trí Tụng Mỹ.

Cũng là thành viên của nhóm nhạc nữ LBS đang hot nhất bây giờ.

Trong đó còn có Tống Khả Nhan và Lạc Sơ Âm.

Đầu năm nay phát hành album mới, hot toàn bộ châu Á.

Đoạn thời gian trước còn tham gia mấy gameshow hot nhất cả nước.

Độ hot cực cao, quần thể fan cực lớn.

Lần này Bối Vũ Vi đến Yên Thành, là thay Tô Ngư trở thành cổ đông của Ngôn Tình.

Dù sao Tô Ngư cũng có cổ phần của giải trí Tụng Mỹ, truyền thông Nhất Tâm và châu báu Tô Đường, thông tin được công bố trên bộ công thương.

Nếu trực tiếp nhập cổ phần internet Ngôn Tình, ngày thứ hai sẽ lên kênh kinh tế tài chính và kênh giải trí ngay.

“Ngọc Ngôn, theo tôi biết cô có 1% cổ phần của quốc tế Tinh Phong.” Trương Hân Vũ đột nhiên mở miệng nói.

Đồng Ngọc Ngôn ngẩn người, gật đầu nói: “Không sai, là bạn trai cho tôi.”

Trương Hân Vũ tiến lại gần, nói khẽ: “Nếu đã có cổ phần, vậy tại sao không cân nhắc đến chuyện tương lai quản lý giúp bạn trai? Cô có dã tâm và năng lực này, còn có Tô Ngư tiểu thư giúp đỡ.”

“Chuyện này...” Đồng Ngọc Ngôn không biết trả lời thế nào, trái tim lại đập thành thịch không ngừng.

“Đây chính là khách sạn năm sao có giá trị 1 tỷ, còn có nhà hàng đỉnh cấp, quán bar, trung tâm hội nghị quốc tế, vân vân. Cô phải biết một khách sạn như vậy có sức ảnh hưởng lớn thế nào.”

“Nhưng vậy cũng cần Đường Tụng nhắc tới, tôi không thể chủ động yêu cầu.”

Trương Hân Vũ cười nói: “Theo tôi biết, cô của Từ Tình là Từ Dung đang làm quản lý tài vụ ở công ty sinh vật Thiên Đồ. Chị họ Lý Hà của cô làm giám đốc nhân lực ở một công ty nhỏ tại Thâm Thành. Đường tiên sinh mới tiếp nhận quốc tế Tinh Phong, khẳng định sẽ cần nhân viên tài vụ và nhân sự đáng tin cậy, để khổng chế tài chính và tài chính công ty.”

“Thân là bạn gái và cổ đông, cô tự nhiên phải cân nhắc cho Đường tiên sinh, có thể đề cử vài người. Chờ họ nhập chức, lại để cho Từ Tình tạm thời đảm nhiệm pháp vụ của quốc tế Tinh Phong. Thật ra để Từ Tình làm một luật sư nhỏ ở Đường Kim, chẳng bằng đi giúp cô và Đường tiên sinh.”

Đồng Ngọc Ngôn ánh mắt lấp lóe: “Thế nhưng... tôi còn phải bận việc của internet Ngôn Tinh.”

Đây chính là sự nghiệp của nàng, nàng hi vọng làm ra thành tích, để Đường Tụng lau mắt mà nhìn, quan tâm và yêu thương nàng hơn.

Trương Hân Vũ tự tin nói: “Cô yên tâm, có Tô Ngư tiểu thư trợ giúp, bên này sẽ phát triển rất thuận lợi. Sản phẩm đầu tiên của công ty, đã chọn được nhà máy gia công rồi.”

“Là nhà nào?”

“Bộ phận chính do một Thành Nguyên gia công, bộ phận điện tử do Đường Nghi phụ trách, chi phí gia công thấp nhất cả nước, phẩm chất lại tốt nhất.”

“A...”

“Người đại diện cho nhãn hiệu Ngôn Tình là nhóm nhạc nữ LBS, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tô Ngư để Bối Vũ Vi đảm nhiệm cổ động.”

“Chuyện này...”

“Một khi sản phẩm ra thị trường, truyền thông Nhất Tâm sẽ ký kết hợp ước marketing với Ngôn Tình, toàn bộ streamer hàng đầu cả nước sẽ bán hàng cho chúng ta.”

“Vậy...”

“Cuối tuần, Tô Ngư tiểu thư sẽ đưa máy bay tư nhân đến đây, đón cô và Từ Tình đến Ma Đô, khi đó tất cả người phụ trách của các công ty này sẽ xuất hiện trước mặt cô, ký hợp đồng với cô.”

“Tôi hiểu rồi.”

Đưa mắt nhìn Trương Hân Vũ rời khỏi phòng làm việc.

Đồng Ngọc Ngôn ngã oặt trên ghế.

Từng màn vừa rồi, khiến cho nàng có loại cảm giác hoang đường.

“Lẽ nào Tô Ngư muốn bao nuôi mình? Loại hành vi như tổng tài bá đạo này, có thể sánh vai với Đường Tụng rồi. Nghe nói Tô Ngư là bách hợp (les), không có hứng thú với đàn ông...”

Lắc lắc đầu.

Đồng Ngọc Ngôn lập tức vứt bỏ suy nghĩ này.

Không thể nào.

Tô Ngư chú ý đến mình, là vì đội ngũ cố vấn của tư bản Tĩnh Ngộ.

Chắc là vì đấu tranh quyền lực trong nội bộ tập đoàn Đường Tổng.

Tô Ngư muốn lôi kéo Đường Tụng, cho nên mới dốc hết sức giúp mình.

Đây là một cơ hội tốt.

...

10 giờ tối.

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ học tập đã hoàn thành.”

“Keng, phát động bạo kích, bạn nhận được ‘gói quà ngẫu nhiên x1’.”

Đường Tụng mừng rỡ.

Mở nhà kho, rồi mở gói quà luôn.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhận được ‘sách kỹ năng tiếng Pháp’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Sách kỹ năng tiếng Pháp: Sau khi sử dụng, tự động sở hữu quy tắc đọc, từ ngữ, ngữ pháp, giọng điệu... tiếng Pháp. Có

thể đọc viết trôi chảy...

Lại là một cuốn sách kỹ năng, còn là loại ngôn ngữ.

Nghĩ đến khi chơi game với thư ký Kim, nàng dùng tiếng Pháp trêu mình.

Đường Tụng cắn răng, sau này nhất định phải báo thù.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Đường Tụng thuận miệng nói một câu, ánh mắt vẫn nhìn vào giao diện hệ thống.

Không cần nhìn cũng đoán được là Lý Mộc Tuyết.

Dù sao Ly Ly cũng đang nằm trên giường hồi mái kìa, hiện giờ chân còn không khép lại được.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân truyền đến.

“Đường Tụng, anh đã đọc sách 2 tiếng rồi, nghỉ ngơi một chút, ăn ít trái cây đi.”

Giọng nói của Lý Mộc Tuyết mang theo chút nịnh nọt và hưng phấn.

Đường Tụng ngẩng đầu, sắc mặt hơi biến đổi.

Lý Mộc Tuyết quả nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chỉ che khuất đến bắp đùi.

Không biết phía dưới có mặc hay không.

Cặp đùi đẹp tinh tế có chút chói mắt.

Lý Mộc Tuyết dùng tăm xiên trái cây, lại đưa đến miệng cắn.

Thân thể hơi cúi xuống, xuyên qua cổ áo sơ mi, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ.

Đường Tụng có thể xác định, nàng không mặc ở trên.

Ăn mấy miếng xong.

Lý Mộc Tuyết thận trọng nói: “Đường Tụng, anh có biết công ty TNHH trí nghiệp Thiên Hải không?”

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Em hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ là hai ngày trước đi sinh nhật bạn ở tiểu khu Thiên Hải Danh Thự. Nơi đó do Thiên Hải khai phát, nghe nói công ty họ rất có thực lực ở Yên Thành. Anh cũng biết em đang làm ở Tự Nhiên, nên có hơi tò mò với cái này.”

Đường Tụng mỉm cười, hẳn có đủ sức quan sát.

Từ động tác nhỏ và thần thái của Lý Mộc Tuyết, có thể nhận ra nàng đang nói láo.

Đương nhiên, cũng có thể là vì nàng khẩn trương và bối rối khi đứng trước mặt hắn.

Đây là thao tác thông thường của Lý Mộc Tuyết, có chuyện gì cũng không dám nói thẳng.

Luôn quanh co lòng vòng, rất nhiều tâm cơ.

Hắn nhìn Lý Mộc Tuyết, thân nhiên nói: “Tôi biết phó tổng Trương Thành Viễn của họ.”

Trên thực tế, sáng nay hắn vừa gửi lời mời tham gia hội giao lưu ở khách sạn cho Trương THành Viễn.

Bao quát và mấy người Lý Minh Bác, Bạch Thắng Lợi...

Dù sao đều là người quen cũ, cộng thêm bản thân họ đều là quản lý cấp cao và đồng sự ở các công ty lớn, cũng coi như là khách hàng tiềm năng của khách sạn.

“Như vậy à!” Lý Mộc Tuyết nghe Đường Tụng nói vậy, nội tâm lập tức bình tĩnh.

Từ thái độ của Đường Tụng, có thể thấy phó tổng của trí nghiệp Thiên Hải cũng không tính là nhân vật quan trọng trong mắt hắn.

Điều này cũng chứng minh một số suy đoán của nàng.

Lý Mộc Tuyết uốn éo người, kéo áo sơ mi: “Em... em hơi khát, muốn ăn quả chuối và quả đào.”

Khóe mắt Đường Tụng nháy lên, bình tĩnh ngồi lùi về sau.

Lý Mộc Tuyết ngồi xồm xuống bên bàn, bắt đầu ăn trái cây.

Chương 519: Đổi chủ thì tốt

Tổng bộ giải trí Tinh Thành.

Khu làm việc tổ 3 bộ phận vận doanh idol mạng.

Tổ trưởng Quách Trường An phẩy tay, ra hiệu mọi người chú ý.

Cười nói: “Nói cho mọi người một tin tốt, đã liên lạc được với Thằng Tư, trưa hôm nay sẽ đi gặp mặt nói chuyện ký kết.”

Vừa dứt lời.

Đám nữ đồng nghiệp lập tức hưng phấn kêu la.

“Trời ạ! Nam thần sẽ trở thành đồng nghiệp của chúng ta?”

“Sếp, cho tôi đi với!”

“Tôi muốn đi, tôi cũng muốn đi!”

Mấy nam đồng nghiệp đều hai mắt nhìn nhau.

Đám người này bình thường rất cao ngạo, sao bây giờ lại như fan cuồng vậy.

Quách Trường An liếc nhìn một vòng, trực tiếp điểm danh: “Lâm Nhiên, cô đi với tôi.”

Nghe thấy tên mình, Lâm Nhiên lập tức đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Kêu lên: “Vạn tuế!”

Tuyệt đối không ngờ được, hôm nay tăng ca vậy mà còn có phúc lợi này!

Cũng may là mình đi làm, bằng không sẽ bỏ lỡ.

“Đừng mà, lão Quách bắt công quá!”

“Sếp, tôi rất giỏi thương lượng, sao không cho tôi đi?”

Mấy cô gái khác tràn đầy oán niệm.

Quách Trường An giải thích: “Lâm Nhiên và Thảng Tư từng gặp mặt một lần, đi qua cũng có chủ đề chung.”

Đương nhiên, còn có nguyên nhân quan trọng nhất là, Lâm Nhiên chính là người xinh đẹp nhất ở đây.

Đi bàn chuyện với nam giới, dẫn em gái xinh đẹp theo sẽ gia tăng tỷ lệ thành công.

Một cô gái đeo kính, dáng vẻ văn tĩnh nghi ngờ nói: “Tiểu Nhiên từng gặp nam thần?”

Lâm Nhiên nhướn mày, đắc ý nói: “Đại khái là 3 tháng trước, từng gặp ở cửa hàng bò bít tết trong trung tâm Kim Duyệt, cũng chính là nơi anh ta quay video thứ 2. Haiz, nếu biết trước khi đó đã tiến lên bắt chuyện rồi, nói không chừng bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động, bây giờ rồi chuẩn bị nghỉ đẻ rồi.”

Chuyện này, nàng chỉ nói với tổ trưởng, chính là vì muốn tổ trưởng dẫn mình theo.

“Hừ...” mấy nữ đồng nghiệp đều lộ vẻ xem thường.

Quách Trường An uống miếng nước, thuận miệng nói: “Chuẩn bị một chút, nửa tiếng sau xuất phát.”

“Vâng.” Lâm Nhiên lại tò mò hỏi: “Đặt nhà hàng nào nha? Thời điểm này, tuyệt đối đừng keo kiệt, phải thể hiện thành ý.”

“Ha ha, yên tâm, là Yến Vũ Lâu ở khu Hoa Tân, trưa nay chúng ta ăn tiệc.”

Dù sao cũng có thể báo phí cho công ty, nên Quách Trường An vẫn rất hào phóng.

Yến Vũ Lâu xem như một nhà hàng tương đối cao cấp, không tính rượu thì mỗi người trung bình 300.

Nhưng công ty họ có ký hợp đồng với Yến Vũ Lâu, có thể giảm 30%.

“Like!” Lâm Nhiên giơ ngón tay cái lên.

Mấy nữ đồng nghiệp bắt đầu ê ẩm và trêu ghẹo, đồng thời dặn dò Lâm Nhiên phải chụp ảnh nam thần.

...

Hầm xe tòa B cao ốc Tỉnh Thành.

Quách Trường An cầm chìa khóa, khởi động.

Tiếng động cơ vang lên, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Lâm Nhiên ngồi cạnh ghế tài xế, hưng phấn nói: “Sếp, hai người trò chuyện gì trong điện thoại? Hôm nay chúng ta có bao nhiêu phần trăm thành công?”

Quách Trường An nghĩ nghĩ, nói: “Có thể đáp ứng gấp mặt, chúng tôi có thể bàn, nhưng vị này có vẻ rất ... lạnh nhạt. Nói chuyện thì rất ôn hòa, nhưng rõ ràng là không để công ty chúng ta vào mắt. Cho nên tỷ lệ thành công thì khó mà nói.”

Lâm Nhiên nhíu mày: “Tại Yến Thành này, giải trí Tỉnh Thành chúng ta là công ty truyền thông tốt nhất rồi, cũng rất thích hợp với Tháng Tư. Chỉ cần anh ta muốn phát triển trong lĩnh vực này, chúng ta chính là lựa chọn tốt nhất.”

Quách Trường An lắc đầu: “Các cô cũng thấy rồi đấy, người ta ở biệt thự, lái Porsche, nói không chừng làm video chỉ là sở thích thôi.”

Lâm Nhiên nghe vậy thì hơi nhụt chí.

Quách Trường An vỗ vỗ tay lái, cười nói: “Chớ nhụt chí, chúng ta mang thành ý qua, điều kiện cũng rất tốt, nhất là cơ

hội xuất hiện trong hai bộ điện ảnh bom tấn, nói không chừng cậu ta sẽ động lòng. Nếu như có thể ký, vậy nhiệm vụ năm nay chúng ta sẽ ổn. Chờ cuối năm phát tiền thưởng, tôi sẽ đổi xe. Lái 10 năm rồi, rất ăn xăng dầu.”

Lâm Nhiên hỏi: “Sếp dự định đổi xe gì? Tôi cảm thấy Volvo S60 hoặc Lexus ES200 rất hợp với khí chất của sếp.”

Gần đây nàng cũng nghĩ đến chuyện mua xe, bình thường đi làm đều tìm hiểu và nghiên cứu mấy loại này.

Quách Trường An lắc đầu, bắt đắ dĩ nói: “Hồi xưa tôi cũng thấy mấy loại xe này, bây giờ tâm tính đã thay đổi. Tôi định đổi một chiếc xe năng lượng mới trong nước, tốt nhất là xe xăng lai điện, ví dụ như BYD DM-I. Hiện giờ xăng quá đắt, tôi cũng không dám nhấn ga sâu, mỗi một chân đều là tiền.”

“Không phải đâu, lương sếp cao như vậy mà còn sợ không nuôi nổi xe?” Lâm Nhiên biểu thị không tin.

Tiền lương của giải trí Tinh Thành cũng ổn, cấp bậc quản lý như Quách Trường An, tiền lương cơ bản là chục ngàn cát bước, còn có tiền thưởng.

Một năm ít nhất cũng kiếm được hơn 200.000, tuyệt đối được coi là thu nhập cao ở Yến Thành.

Quách Trường An thở dài: “Tôi sắp 35 rồi, nếu không được thăng chức, khả năng cao hai năm nữa sẽ bị giảm biên chế. Trong nhà có con mới học tiểu học, cha mẹ lại hay ốm yếu, vợ tôi lại vừa thất nghiệp. Gánh nặng cả nhà đều dồn lên người, nào có tự tại như mấy người trẻ tuổi các cô. Được rồi, cách tiêu xài hoàn toàn khác biệt, nói thì đám thanh niên các cô cũng không hiểu.”

Lâm Nhiên đảo mắt một vòng, nói nhỏ: “Sếp, công ty cuối năm sẽ tăng lương à? Anh có nhận được tin tức gì không? Nghe nói năm nay công ty phát triển không tệ, không biết có

thể để cho đám nhân viên như chúng ta cảm nhận sự ảm áp của công ty không.”

Quách Trường An tính cách rất tốt, quan hệ rất không tệ với nhân viên trong tổ, thường xuyên giao lưu nên cũng không có quá nhiều cô kỵ.

Nhìn vẻ chờ mong của Lâm Nhiên, Quách Trường An trực tiếp gội nước lạnh: “Đừng ôm hi vọng quá lớn. Tôi nghe nói giám đốc nói, năm sau Thạch tổng sẽ cắt giảm biên chế. Chém đứt toàn bộ nghiệp vụ không kiếm tiền. Cũng may là bộ phận chúng ta không bị ảnh hưởng quá nhiều, về phần tăng lương thì đừng nghĩ.”

Lâm Nhiên thè lưỡi, vừa khiếp sợ vừa khó chịu trong lòng.

Năm ngoái, chủ tịch đã nói, chỉ cần năm nay hiệu quả và lợi ích đạt mục tiêu, thì sẽ tăng lương cho nhân viên trước tiên.

Nhà tư bản đúng là ghê tởm!

Nếu có thể đổi chủ thì tốt.

Chương 520: Rất có duyên

Đại học sư phạm Yên Thành.

Trương Linh Linh tắm xong, liền đi sấy tóc.

Rồi lăn lộn trên chiếc giường rộng rãi trong phòng ngủ chủ.

So với ký túc xá, giường nơi này vừa rộng vừa mềm, rất thoải mái.

Nàng và Thu Thu đều không béo, bình thường đều ngủ chung trong phòng ngủ chính.

Thu Thu sửa sang đồ trang điểm, tức giận nói: “linh Linh, đây là ban ngày ban mặt, có thể mặc quần áo vào không?”

Trương Linh Linh đắc ý ngồi dậy.

Chỉ chỉ bụng dưới của mình, hưng phấn nói: “Mình vậy mà lại có đường cong này, có phải sắp có đường chữ V rồi không?”

Nàng lại véo véo mông mình: “Vớ lại, mông mình vĩnh hơn rất nhiều, vừa thử quần jean mua năm ngoái, eo hơi rộng, nhưng mông lại siết chặt.”

“Mau qua đây, để mình trang điểm cho, giữa trưa cậu phải đi tham gia họp gia đình cơ mà?”

Trương Linh Linh bĩu môi: “Thôi đi, mình mới không muốn đi. Nhà bác cả thật sự là thích khoe khoang, chị họ chỉ tìm được một phú nhị đại có chút tiền thôi mà? Lại phải họp gia đình, báo cho cả nhà biết. Ông nội mình sắp 80 rồi, vậy mà cũng phải đi qua.”

“Vậy sao cậu còn rửa xe, tắm rửa, lại mua quần áo mới, còn nhờ mình trang điểm, còn muốn... biến thân thành ‘giả Linh’, ha ha ha.” Thu Thu vừa nói vừa che miệng cười.

“A a a! Tiền Thu Thu, giỏi lắm, vậy mà dám đặt ngoại hiệu cho mình!”

Trương Linh Linh trực tiếp đứng lên, cũng mặc kệ thân thể trần truồng của mình.

Trực tiếp kéo Thu Thu vào ngực, bắt đầu cù nàng.

Hai người âm ỉ một lúc lâu, lúc này mới yên tĩnh lại.

Trương Linh Linh ngồi xuống ghế trang điểm, nhắm mắt chờ Thu Thu ra tay.

Nửa tiếng sau, trang điểm xong.

Tóc được tạo hình xoắn layer, xõa tung mà tự nhiên.

Trên mặt cũng không trang điểm quá dày.

Phấn lót là Chanel mà Thu Thu cất giữ.

Cả khuôn mặt có một loại cảm giác cao cấp, rục rờ lại thanh lệ.

Trương Linh Linh sờ sờ mặt mình, hài lòng đến cực điểm.

Lại không nhìn được mà ôm Thu Thu hôn mấy cái.

Mặc đồ lót, thêm đệm ngực, áo phong vàng nhạt.

Lại lấy ra chiếc quần đen vừa mua, áo len màu trắng hở cổ.

Đứng trước gương một lát.

“Ba.” Trương Linh Linh vỗ tay một cái, tán thán nói: “Hoàn mỹ! Quả nhiên, mình có cup C mới là mình hoàn chỉnh! Mình cảm giác còn có cơ hội bên Đường Tụng.”

Nghe thấy tên Đường Tụng, Thu Thu hơi đỏ mặt, nhất thời không biết nói gì.

Đêm qua, nàng lại mơ thấy Đường Tụng.

“Gió tháng bảy, mưa tháng tám...” Tiếng hát của Đường Tụng vang lên.

Trương Linh Linh vội vàng cầm điện thoại lên, đây là nhạc chuông do nàng tự làm.

“Alo, mẹ! Con biết rồi, con đi đây.”

“Không cần, con có xe vì sao lại không được lái? Đã nói rồi, không phải như mẹ nghĩ.”

“Không nói nữa, con cúp đây, miễn cho lão nhân gia ngài tức giận.”

Cúp máy.

Trương Linh Linh bất đắc dĩ: “Cha mẹ mình sợ mình cướp danh tiếng nhà bác cả, không muốn mình lái xe qua. Nói trắng ra vẫn là muốn nịnh nọt nhà bác cả, để người ta giới thiệu công việc.”

Thu Thu nghi ngờ nói: “Cha mẹ cậu làm việc ở siêu thị cơ mà? Lại là công ty lớn, gần nhà, còn có bảo hiểm đầy đủ.”

Trương Linh Linh nản lòng nói: “Đừng nói nữa, bách hóa Hưng Duyên đã phát sinh biến động, công ty bị thu mua rồi. Nghe nói sẽ giảm biên chế, Cha mẹ mình chỉ là một nhân viên bình thường, không quen với lãnh đạo, tự nhiên đứng mũi chịu sào.”

“Bọn họ nhiều tuổi rồi, tìm việc cũng khó. May mà mình sắp tốt nghiệp, còn có cậu mà Đường tổng chiếu cố, bằng không mình cũng phải sầu chết. Nhưng như vậy cũng tốt, gần đây cha mẹ mình không mắng mình leo lên người giàu nữa.”

Thu Thu an ủi vài câu, nhưng cũng không có biện pháp gì tốt.

Nàng không có quen ai ở Yên Thành, lại không phải streamer bán hàng online, cũng không có con đường hỗ trợ.

Trương Linh Linh lại nhìn rất thoáng, dừng dừng nói: “Không sao, đừng nói là trong nhà còn có không ít tiền tiết kiệm. Mà dù có gặp chuyện gì cần dùng tiền gấp, cùng lắm mình bán thân thể này, tìm Đường Tụng đổi lấy tiền tài.”

Nàng nuốt ngụm nước miếng, tựa như nghĩ đến hình ảnh tốt đẹp nào đó.

Hai người lại nói vài câu.

Trương Linh Linh liền cầm chìa khóa xe, xách túi xách đi ra ngoài.

...

Quách Trường An để điện thoại xuống, đứng lên nói: “Tháng Tư sắp đến rồi, tôi xuống dưới đón, thể hiện thành ý của chúng ta.”

Lâm Nhiên kích động nói: “Sếp, chúng ta cùng đi!”

Quách Trường An mỉm cười: “Được thôi, cô gặp người ta thì khiêm tốn một chút, đừng quá khích.”

“Ừm, nói thế nào thì tôi cũng là người từng thấy việc đời.”

Hai người đi xuống, đứng trước cửa Yên Vũ Lâu chờ đợi.

Quách Trường An đang nghĩ lát nữa nên nói chuyện gì, dẫn dắt tiết tấu ra sao.

Muốn không chế toàn cục, thuận lợi ký kết.

Một lúc sau.

Lâm Nhiên chột bu lại, chỉ vào chiếc xe đang lái đến gần: “Sếp, Rolls Royce kìa! Hình như là kiểu mới nhất, còn đẹp hơn cả trên mạng nữa.”

Quách Trường An thu hồi suy nghĩ, nhìn qua.

Dưới ánh nắng sáng tỏ, chiếc Rolls Royce đen kịt vô cùng bắt mắt.

Khi hai người đang thăm dò chiếc xe này.

Thì nó đã lặng yên đi tới bên cạnh họ, dừng lại trước cổng Yên Vũ Lâu.

Hai người vội vàng di chuyển thân thể.

Dù sao người đi loại xe này, thân phận và địa vị đều không thể khinh thường.

Cạch... cửa xe mở ra.

Một bóng người cao lớn đứng lên.

Hắn mặc âu phục vừa vặn, cà vạt chỉnh chu.

Thế đứng ưu nhã thoải mái, trên người mang theo khí độ ung dung không vội.

Mái tóc đen kịt, ngũ quan tuấn mỹ.

Lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt ở chung quanh.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức thuyết minh hàm nghĩa của hai từ 'xuất chung'.

Quách Trường An và Lâm Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt nhau.

Loại khí thế đại lão đập thẳng vào mặt này là thế nào?

Lái Porsche Panamera thật ra cũng không tính là gì, bản thấp cũng chỉ hơn 1 triệu.

Yên Thành có rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy trên đường.

Nhưng ngồi Rolls Royce 7 triệu thì lại khác.

Nếu như Đường Tụng thể hiện phong cách này ở trong video, vậy bọn họ căn bản sẽ không có ý nghĩ ký kết hẳn.

Quách Trường An kiên trì tiến lên, nói nhỏ: “Tháng... Tháng Tư, xin chào, tôi là Quách Trường An, chúng ta đã liên lạc bằng điện thoại.”

Đường Tụng gật đầu, cười nói: “Tôi là Đường Tụng, Quách tiên sinh cứ gọi tên tôi đi, gặp mặt mà gọi ID thì hơi là lạ.”

“Ha ha.” Quách Trường An cười xấu hổ, có chút thấp thỏm nói: “Đường tiên sinh, vậy... ngài có muốn vào ăn cơm không?”

Loại nhân vật đẳng cấp này, sao có thể ký kết với cơ cấu MCN chứ.

Nếu nói vị này đến thu mua cổ phần công ty, vậy thì còn đáng tin cậy hơn.

“Đương nhiên, nghe danh Yến Vũ Lâu đã lâu, nhưng chưa từng đến, hôm nay coi như được dính ánh sáng của Quách tiên sinh rồi.”

Thái độ của Đường Tụng rất hiền hòa, cũng không cao ngạo.

Điều này làm hai người thở phào.

Đi vào phòng riêng, Quách Trường An và Lâm Nhiên đứng một bên, chờ Đường Tụng ngồi xuống, rồi mới cẩn thận từng li từng tí mà ngồi xuống.

Ba người trò chuyện vài câu.

Quách Trường An đưa mắt ra hiệu cho Lâm Nhiên, bảo nàng hóa giải bầu không khí.

Lâm Nhiên hơi rụt cổ lại, nói nhỏ: “Đường... Đường tiên sinh, khí chất của ngài càng ngày càng tốt. Lần trước nhìn thấy ngài, còn cảm thấy ngài rất có cảm giác thiếu niên. Lần này gặp lại, cảm giác... cảm giác... còn có khí thế hơn cả tổng giám đốc của chúng tôi.”

“A? Chúng ta từng gặp mặt?” Đường Tụng quan sát tỉ mỉ một phen, nhưng cũng không có ấn tượng gì.

Lâm Nhiên thè lưỡi, nói ra: “Ba tháng trước, trong cửa hàng bò bít tết tại trung tâm Kim Duyệt, khi đó ngài ăn cơm với streamer Ly Ly. Khi đó tôi còn cảm thấy ngài chính là nam thần có khí chất tốt nhất mà mình từng gặp, đến giờ tôi vẫn nhớ rõ dáng vẻ mặc áo sơ mi trắng của ngài.”

Nàng nói chuyện, ánh mắt lại hơi phiêu hốt.

Khi đó, em họ nàng tiến lên bắt chuyện với Ly Ly chân dài kia, sau khi bị từ chối thì còn đánh cược.

Muốn bảo nàng mượn danh tiếng giải trí Tinh Thành để xin wechat đối phương.

Đường Tụng suy tư giây lát, dần dần nhớ ra.

Khi đó là lần đầu gặp mặt Ly Ly, trên người còn mặc thời trang.

Hắn cũng không chú ý đến Lâm Nhiên.

Nhưng điều này không quan trọng, lần này hắn đến đây, là hi vọng chôn một cái đinh bên trong giải trí Tinh Thành.

Chuẩn bị cho nhiệm vụ ‘giải trí Tinh Thành biến động’.

Khóe miệng hắn cong lên, lộ ra nụ cười mê người, thành khẩn nói: “Vậy chúng ta đúng là rất có duyên.”

Chương 521: Quan hệ gia đình

Tiểu khu Ngự Huệ Gia Viên.

Trương Linh Linh trực tiếp lái xe đến dưới lầu nhà bác cả.

Hôm nay là ngày con rể bác cả đến cửa, bác cả vì khoe khoang, nên gọi cả nhà đến đây.

Giữa trưa còn bao một phòng trong Yên Vũ Lâu, mời tất cả mọi người ăn tiệc.

Cảnh tượng này còn long trọng hơn cả sinh nhật bác.

Hiện giờ, trong phòng phải hơn 10 người.

Nam nữ già trẻ, vô cùng náo nhiệt.

Nàng cũng lười đi lên nghe họ khoe khoang.

Bác cả Trương Quan Anh mở tiệm điện thoại, có mấy cửa hàng ở Yên Thành.

Hàng năm cũng có mấy trăm ngàn.

Xem như phát triển không tệ.

Chị họ Trương Minh Khiết làm ở một công ty mậu dịch, nghe nói bạn trai là con trai của phó tổng công ty.

Điều kiện gia đình rất tốt, có ba căn nhà trong thành phố, đáng người phong nhã.

Đây cũng là vì sao bác cả lại để ý như vậy.

Trương Linh Linh gọi điện báo cho cha mẹ mình.

Cũng lười đi lên, nói là chờ ở bên dưới.

Nàng điều chỉnh chỗ ngồi, nằm thoải mái.

Mở app Tiểu Hồng Thư ra xem.

Nhìn trang chủ của mình.

ID: Yêu Linh Linh.

Fan: 6218, like nhận được: 27.000+.

Bài đăng trên cùng của nàng, là sau khi biết được tài lực của Đường Tụng ở quán cà phê.

Đã có hơn 3000+ like, lượt xem vượt quá 60.000.

Đây cũng là vì sao nàng có nhiều fan như vậy.

Tiêu đề: “Người mình thích đột nhiên biến thành cao phú soái, nên làm gì để nâng cao và cải tạo bản thân?”

Nội dung: “Lúc trước quen một nam sinh, cảm giác tính cách và bề ngoài rất hợp gu, lần đầu gặp mặt đã có hảo cảm, trò chuyện rất vui vẻ. Sau này mới biết đối phương tự lập nghiệp, có một phòng cà phê 600 mét vuông, chơi violin rất giỏi. Tôi rất tự ti, nhưng muốn nỗ lực để trở nên ưu tú hơn một chút. Hi vọng các vị chỉ cho một con đường sáng.”

Bên dưới là ảnh chụp thường ngày của Trương Linh Linh.

Mặc áo phong trắng, quần thể thao, giày thể thao.

Mặt hơi nhếch lên trời, buộc tóc đuôi ngựa.

Nhìn qua rất nhẹ nhàng thoải mái.

Rất có phong cách của một nữ sinh sáng sủa, hướng ngoại, lại không thích ăn mặc.

Phía dưới có rất nhiều bình luận.

Mấy cái phía trên được like rất nhiều.

“Tập gym đi, hình thể không béo, nhưng trên người lại không có đường cong.”

“Dáng dấp rất nén lòng mà nhìn, nhưng sao lại không biết cách ăn mặc chứ? Trước học cách phối đồ đi, quần thể thao kia là của nam đúng không, quá xấu.”

“Tuyệt đối đừng mặc loại áo phong này.”

“Chị em này rất cao nhỉ? Nhìn ảnh đoán là 1m7, thử mặc váy đầm đi, sẽ làm nổi bật khí chất.”

“Không cần thay đổi, người yêu mình tự nhiên sẽ thích vẻ ngoài của mình! Hãy là chính mình!”

...

“Thử đổi tóc mái đi, khuôn mặt này rất hợp với tóc mái.”

“Quá chay! Quá chay! Đeo trang sức với ăn mặc lại đi.”

...

Sau khi bài này hot lên, tuần nào Trương Linh Linh cũng update tình hình.

Bởi vì kiên trì tập luyện, dưỡng da, ăn mặc...

Dần dần trở nên xuất chúng hơn.

Toàn bộ quá trình đều rất hướng tới, nên cũng kiếm được một ít fan.

Đoạn thời gian trước còn nhận một đơn quảng cáo, kiếm được 500 đồng.

Hôm nay đúng là thời gian update, nên Trương Linh Linh đã đăng ảnh sau khi Thu Thu trang điểm cho mình.

Chỉ một lát.

Bình luận và like đều không ít.

Đều tán thưởng trang phục và ngực của nàng ngày hôm nay.

Trương Linh Linh nằm trên ghế, cười ‘hắc hắc’.

Bắt đầu ảo tưởng mình đứng cạnh Đường Tụng.

Nghĩ nghĩ, liền gửi ảnh cho Đường Tụng.

Nhắn lại: “Không trả lời liền hết hạn.”

Trong lúc chờ Đường Tụng trả lời.

Liền thấy người một nhà lục tục ngo ngoe đi ra.

Dẫn đầu chính là bác cả Trương Quan Anh.

Bên cạnh là một thanh niên khá đẹp trai.

Dáng người không cao lắm, tóc chia ba bẫy.

Mặc một thân âu phục xa hoa, trên tay đeo đồng hồ bắt mắt.

Trên mặt mang theo nụ cười thận trọng, một tay nắm chị họ Trương Minh Khiết.

Trương Linh Linh bấu môi.

Biết vị này chính là Kim Quy Tế nhà bác cả, Cung Vân Tiêu.

Về ngoài cũng tạm được, nhưng hoàn toàn không xứng với ‘ngọc thụ lâm phong’ như bác cả nói.

Trương Linh Linh từng thấy ‘chuyện đời’, nên rất không đồng tình.

Phía sau bọn họ là một đồng họ hàng thân thích.

Cô cả Trương Thu Cúc, cô nhỏ Trương Tuyết Mai và con cái bọn họ.

Bác hai Trương Quan Minh không có mặt, nghe nói là đưa ông nội đến thẳng nhà hàng.

Dù sao cũng đã 80, không chịu nổi giày vò.

Lại chờ một lát, Trương Linh Linh cuối cùng cũng thấy cha mẹ mình.

Bọn họ rơi ở sau cùng, rất không đáng chú ý, trên mặt mang theo nụ cười hòa theo.

Dù sao thì cả gia đình, chỉ có nhà họ là lẩn lộn kém nhất.

Trước kia chỉ làm thợ may ở nhà.

Cửa hàng là gara dưới tầng, cũng không có giấy phép kinh doanh.

Về sau phía trên ra lệnh chỉnh đốn, toàn bộ cửa hàng như vậy đều bị thủ tiêu.

Cha mẹ dứt khoát đóng tiệm, nhờ quan hệ vào bách hóa Hưng Duyên làm, phụ trách cắt sửa ống quần.

Đãi ngộ cũng không tệ, ít nhất cũng có bảo hiểm đầy đủ.

Kết quả đoạn thời gian trước, đột nhiên nói muốn giảm biên chế.

Liên tìm họ hàng để hỏi thăm, xem có ai giới thiệu cho một công việc không.

Cũng khó trách họ hàng thân thích không để họ vào mắt.

Thật ra Trương Linh Linh cũng đã quen, từ nhỏ nàng tham gia liên hoan gia đình.

Cũng cảm thấy nhà mình như đứng bên ngoài vòng tròn, không được tôn trọng, không có quyền lên tiếng.

Cái gọi là ‘không có dầu thì xào rau không xanh, người nghèo nói chuyện không ai nghe’, nói chung chính là như vậy.

Nhìn thấy đám người đứng cạnh xe của mình.

Trương Linh Linh thu hồi suy nghĩ lung tung.

Điều chỉnh lại ghế ngồi, nhẹ nhàng đạp ga.

Lái xe đến trước mặt cha mẹ mình.

Đường cong thân xe rất đẹp, đèn xe trước rất có cá tính, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nàng muốn làm như vậy, chủ yếu là chống đỡ thể diện cho cha mẹ.

Cha nàng, Trương Quan Kiệt cũng có xe, nhưng chỉ là một chiếc xe cũ đã qua 4 tay.

Thỉnh thoảng sẽ hỏng hóc nhỏ, bề ngoài còn có chút cũ nát.

Đi cùng đám họ hàng có chút xa xỉ này, quả thật là có chút mất mặt.

Mở cửa xe, Trương Linh Linh đi xuống.

Ăn mặc xinh đẹp, bờ mông vênh cao, phối hợp với mái tóc dài xoắn layer, trang điểm xinh đẹp.

Trông vô cùng bắt mắt.

Tất cả họ hàng lập tức nhìn qua.

Trương Quan Kiệt nhìn con gái mình, lại nhìn chiếc Benz ưu nhã thời thượng.

Cau mày, nhin không được mà muốn nổi giận.

Chuyện con gái bị bao nuôi, ông vẫn không dám nói ra.

Về phần Trương Linh Linh nói là bạn tặng, ông tự nhiên không tin.

Có người bạn nào lại vô duyên vô cớ tặng một chiếc xe Benz 700.000?

Nếu nói người ta không đòi hỏi cái gì, ai tin?

“Cha, mẹ, ngồi xe con đi.” Nàng vẫy tay với cha mẹ, mang theo nụ cười dạt dào thanh xuân.

Trương Quan Kiệt đang định xụ mặt từ chối, mẹ nàng là Vương Hồng Mẫn đã vội vàng kéo lại.

Nhỏ giọng nhắc nhở: “Có nhiều người như vậy, ông đừng để con gái mất mặt! Cần thận làm hồng thanh danh con gái.”

Trương Quan Kiệt cứng lại, lúc này mới không tình nguyện bị kéo qua.

“Đây là... Linh Linh?”

“Xinh đẹp như vậy?”

“Sao lại thay đổi nhiều như vậy? Chỉ nửa năm không gặp thôi mà?”

“Benz này là của Linh Linh?”

...

Tiếng bàn tán xôn xao vang lên.

Trương Linh Linh nhìn thấy hết dáng vẻ khiếp sợ và nghi hoặc của đám họ hàng.

Nội tâm rất thoải mái.

Cái gọi là áo gấm về quê, nói chung chính là ý này.

Nhưng nàng còn lâu mới tính là áo gấm về quê, dù sao nàng vẫn là sinh viên năm 4.

Ngoại trừ chiếc xe sang do Đường Tụng tặng ra, thì cũng không có gì.

Nàng cố gắng duy trì bình tĩnh, chào hỏi mọi người: “Bác, cô, chị...”

Cô nhỏ Trương Tuyết Mai mở miệng: “Linh Linh, xe này là?”

Trương Linh Linh đá đá bánh xe, cười nói: “Xe này là một người bạn tặng, rất đẹp đúng không?”

Nghe thấy câu trả lời không thể tưởng tượng này, mọi người tự nhiên không tin.

Trương Thu Cúc ê ẩm nói: “Linh Linh, cháu nói vậy thì ai tin, chỉ sợ là thuê xe để thể hiện uy phong nhỉ?”

Bác cả Trương Quan Anh nhú mày, nghiêm túc nói: “Linh Linh, đều là người nhà, cháu làm gì vậy?”

“Nếu mọi người không tin thì có thể xem giấy tờ xe, cháu không cần phải lừa ai.” Trương Linh Linh không thèm để ý, mở cửa cho cha mẹ, lại vẫy tay với Trương Tuyết Mai: “Cô nhỏ, ngồi xe cháu đi? Xe này thoải mái hơn chiếc Passat của chú nhiều, thuận tiện giúp cháu chứng minh trong sạch.”

Trương Tuyết Mai và Trương Linh Linh quan hệ rất không tệ, cũng không nói nhiều, liền cười hì hì ngồi vào xe.

Trương Linh Linh quay cửa xe nói tạm biệt, rồi đạp ga rời khỏi nơi thị phi này.

Tiếng bàn tán sau lưng càng lúc càng to.

Củng Vân Tiêu nhìn chiếc xe đi xa, hỏi bạn gái Trương Minh Khiết: “Vị mỹ nữ kia là ai?”

Trương Minh Khiết ê ẩm nói: “Là em họ em, Trương Linh Linh, đang học năm 4 ở đại học sư phạm Yến Thành, trước kia cũng không như vậy, mà như con trai vậy.”

Củng Vân Tiêu cảm khái: “Cô em họ này không đơn giản, chiếc Benz CLS 300 kia ít nhất cũng phải 700.000.”

“Em đoán là thuê, hoặc là mượn bạn.” Trương Minh Khiết khẳng định: “Điều kiện nhà chú em không tốt lắm, đừng nói là xe 700.000, mà 70.000 cũng không nỡ mua.”

“Linh Linh khi còn bé nghe lời hiểu chuyện như vậy, sao bây giờ lại ái mộ hư vinh như vậy!”

“Đúng vậy.”

“Đình Đình, con không được học chị Linh Linh, làm người phải khiêm tốn thật thà.”

...

Mấy người lại bàn tán vài câu.

Trương Minh Khiết và cha mẹ leo lên chiếc BMW M5 của Cung Vân Tiêu.

Giá sàn hơn 1 triệu, nhìn rất có mặt mũi.

Chương 522: Sắp xếp công việc

Trong phòng riêng ở Yên Vũ Lâu.

Đồ ăn đã lên đủ.

Ba người vừa trò chuyện vừa ăn cơm.

Chủ yếu là trò chuyện về các tin đồn thú vị và điểm nóng của xã hội.

Lâm Nhiên dù sao cũng chỉ là một cô gái hơn 20, nói chuyện cũng tương đối thoải mái.

Sao khi quen thuộc với Đường Tụng, cũng không còn câu nệ như trước.

Khiến bầu không khí rất vui sướng.

Quách Trường An thì toàn bộ hành trình đều cười làm lành, không hề đề cập đến chuyện ký kết.

Đối mặt với loại đại lão này, nói ra chỉ tự rước lấy nhục.

Khoảng nửa tiếng sau.

Đường Tụng thông qua sức quan sát nhạy bén, đã thăm dò được tính cách và thái độ của hai người.

Trực tiếp mở miệng nói: “Quản lý Quách, anh đến giải trí Tinh Thành bao lâu rồi?”

Quách Trường An nghe vậy, vội vàng để đĩa xuống: “Khoảng 7 năm rồi, lúc tôi vào làm, công ty vẫn tên là truyền thông Giai Ngu, chủ yếu là vận doanh quảng cáo. Ông chủ Trương Hồng Văn là một người rất quyết đoán và có ý tưởng,

điều hành cực kỳ chuẩn xác. Từ truyền thông mới, video ngắn... từng bước phát triển Giai Ngu thành một cơ cấu MCN đứng đầu trong nước. Sau đó mới được tập đoàn Tinh Thành nhìn trúng, sát nhập lại thành giải trí Tinh Thành.”

“A?” Đường Tụng cũng không biết còn có chuyện này: “Vị vị đó đâu rồi?”

Quách Trường An cảm thán: “Vị Trương tổng này cũng là một nhân vật khó lường. Sau khi công ty bị tập đoàn Tinh Thành nhìn trúng, trực tiếp bán toàn bộ cổ phần trong tay. Quyết đoán mang theo đội ngũ gia nhập vào giải trí Tụng Mỹ mới thành lập lúc bấy giờ, bây giờ đang làm CEO truyền thông Nhất Tâm. Mạnh hơn rất rất nhiều so với ở lại giải trí Tinh Thành.”

Khóe mắt Đường Tụng giật giật.

Được rồi, quả nhiên là có liên quan đến mình.

Hắn nhìn Quách Trường An hỏi: “Quản lý Quách cũng xem như là nhân viên lâu năm của công ty, bây giờ vẫn chỉ là một quản lý nhỏ, không biết anh có kế hoạch gì với tương lai không?”

Quách Trường An thậm chí giật mình, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên đầu.

Hắn là người hiểu chuyện, EQ và IQ đều không tệ.

Biết một nhân vật như Đường Tụng, hỏi vấn đề này thì đại biểu cho hàm nghĩa gì.

Đây là muốn đào mình?

Quách Trường An kích động nói: “Chỉ... chỉ là nghĩ nhân lúc chưa nhiều tuổi, cố gắng kiếm thêm chút tiền!”

Lâm Nhiên ở bên cạnh vẫn chưa kịp phản ứng, mà kinh ngạc nhìn tổ trưởng của mình.

Không hiểu vì sao đôi phương lại đột nhiên kích động như vậy.

Đường Tụng gật đầu: “Quản lý Quách muốn thăng chức không?”

Quách Trường An nuốt ngụm nước miếng, gian nan mở miệng: “Tôi đang làm tổ trưởng tổ vận doanh idol mạng, công trạng trong công ty cũng không tệ, nhưng cảm giác thăng chức là hơi xa vời. Đi lên là giám đốc vận doanh, tổng giám đốc vận doanh, đều là thân tín của Thạch tổng.”

Ý của hắn rất rõ ràng: “Mau đào tôi đi! Mau nói điều kiện khiến tôi không thể từ chối đi! Ông chủ, tôi sẽ đi với ngài! Để một mình tôi giúp ngài vận doanh tài khoản công chúng cũng được.”

Một vị đạo lão ngồi xe Rolls Royce 7 triệu ném cành ô liu.

Đại khái là kỳ ngộ lớn nhất đời này của hắn, cũng là cơ hội để thực hiện tự do tài chính.

Đường Tụng cười nói: “Tôi có chuyện cần anh hỗ trợ.”

“Đường tiên sinh mời nói.”

“Anh cũng coi như là lãnh đạo trung tầng trong công ty, lại tiếp xúc với nghiệp vụ vận doanh idol mạng rất quan trọng, xem như là trụ cột công ty, chắc hẳn rất nhạy cảm với động tĩnh trong công ty nhỉ?”

“Chuyện này...” Quách Trường An chợt chảy mồ hôi lạnh, liếc nhìn Lâm Nhiên ở bên cạnh: “Đường tiên sinh, những chuyện này đều là cơ mật của công ty, tôi đã ký hiệp nghị bảo mật.”

Đường Tụng nhận ra vẻ lo lắng của Quách Trường An: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không bảo anh bán số liệu và tư liệu công ty.”

“Phù...” Quách Trường An thở phào một hơi, bình tĩnh lại.

Hắn có ranh giới cuối cùng của mình, đi ăn máng khác thì dễ nói.

Nếu làm chuyện phạm pháp, vậy thì không được.

Lâm Nhiên lúc này mới phản ứng kịp, vô thức ‘A’ một tiếng, lại vội vàng che miệng.

Đường Tụng lắc đầu, cười nói: “Tôi tự giới thiệu trước đi, trước mắt tôi là cổ đông lớn nhất của giải trí Tinh Thành.”

“Chuyện này...”

Quách Trường An và Lâm Nhiên đều tròn tròn mắt, hai mặt nhìn nhau.

Lâm Nhiên nói nhỏ: “Ý của ngài là, ngài là ông chủ của chúng tôi?”

“Có thể hiểu như vậy, tôi sở hữu 35% cổ phần.”

Tầng quản lý giải trí Tinh Thành cố gắng làm suy yếu cảm giác tồn tại của Đường Tụng.

Cộng thêm hình thức công ty đầu tư cổ phần không cần đăng ký ở bộ công thương khi chuyển nhượng cổ phần.

Cho nên không tra được tin tức này ở trên mạng.

Dù sao có rất nhiều công ty cổ phần sẽ có mười mấy cổ đông nhỏ, hơn nữa còn thường xuyên giao dịch.

Sắc mặt Quách Trường An biến ảo một trận, hắn cũng nghe được một ít tin tức.

Biết kết cấu cổ phần công ty phát sinh biến động, chỉ là không ngờ lại có thêm một vị cổ đông lớn.

Vậy tập đoàn Tinh Thành chỉ cầm 30% cổ phần, chẳng phải là xấu hổ?

Đường Tụng liếc nhìn vẻ mặt khẩn trương của hai người, thản nhiên nói: “Tập đoàn Tinh Thành không chế toàn bộ ban giám đốc, tôi không chen vào được. Cho nên muốn nhờ hai người để hiểu rõ tình hình nội bộ giải trí Tinh Thành, khả năng cao là sẽ có biến động trong thời gian tới.”

Quách Trường An nói nhỏ: “Đường tiên sinh, ngài có kế hoạch gì sao?”

Đường Tụng cười nói: “Nếu như giải trí Tinh Thành có đủ giá trị, vậy tôi sẽ thu mua thêm cổ phần, hoàn toàn không chế công ty, thay đổi ban giám đốc, cũng thanh tẩy tầng quản lý.”

“Ngài nghiêm túc?” Quách Trường An nghe được tiếng tim đập thành thích của mình.

Với tình hình của hắn bây giờ, muốn đi lên trong giải trí Tinh Thành là vô cùng vô cùng khó khăn.

Đây là một bước lên trời, là cơ hội vượt giai tầng.

“Đương nhiên, anh có thể cân nhắc một chút.” Đường Tụng khẳng định.

Quách Trường An cầm chén lên uống một hợp, liếm bờ môi khô khốc, nói: “Đường tiên sinh, ngài chờ một lát, tôi đi vệ sinh.”

Nói xong liền vội vàng rời đi.

Khoảng 7, 8 phút sau, Quách Trường An trở về.

Lại ngồi vào ghế, cầm chén rượu trắng lên mời Đường Tụng, rồi uống một hơi cạn sạch.

Sắc mặt đỏ lên, nói: “Đường tiên sinh, ngài cần tôi làm gì, cứ việc mở miệng! Quách Trường An tôi không giỏi giang gì, nhưng đã ở công ty nhiều năm, quan hệ rất rộng, biết rất nhiều tin tức.”

...

Trong phòng riêng rộng rãi.

Trương Quan Anh mặt mũi bóng loáng, thỉnh thoảng nâng chén phát biểu cảm nghĩ.

Những người khác cũng rất nể tình, phụ họa theo.

Náo nhiệt một lúc.

Cụ Trương, chính là ông nội của Trương Linh Linh nói: “Quan Anh, Quan Minh, hai đứa là người có bản lĩnh, nếu có cửa thì giúp vợ chồng Quan Kiệt tìm công việc đi.”

“Cha, cha không cần lo, con đang liên lạc rồi.” Bác hai Trương Quan Minh năm nay 48 tuổi, đảm nhiệm quản lý bộ phận công trình trong một công ty quản lý sản nghiệp, xem như là một lãnh đạo.

Nhưng bởi vì Trương Quan Kiệt cũng không ít tuổi nữa, còn chỉ có một tay nghề là thợ may.

Bên công ty là không có công việc phù hợp.

Trương Quan Anh gật đầu: “Con cũng đang hỏi mấy người bạn.”

Cung Vân Tiêu chợt sáng mắt lên, mở miệng nói: “Bên cháu có vị trí thích hợp, không biết chú Trương có hứng thú không?”

Trương Quan Kiệt nghe vậy thì lập tức lên tinh thần: “Công việc gì?”

Vương Hồng Mẫn cũng nhìn qua với vẻ chờ đợi.

Cung Vân Tiêu liếc mắt nhìn Trương Linh Linh hoạt bát sáng sủa, thời thượng thanh lệ một chút.

Lúc này mới nói: “Đó là một công ty mậu dịch, đang thiếu người ở bộ hậu cần và trông kho.”

“Đãi ngộ thì sao?”

“Tiền lương khoảng 5000, có bảo hiểm đầy đủ, tháng nghỉ 6 ngày.”

Nghe thấy đãi ngộ tốt như vậy, Trương Quan Kiệt lại hơi lo lắng hỏi: “VẬY... hai người chúng tôi có thể làm không?”

Cung Vân Tiêu thản nhiên nói: “Không có vấn đề, cháu sẽ chào hỏi bên đó, sắp xếp cho hai người công việc nhẹ nhàng.”

Trương Quan Kiệt và Vương Hồng Mẫn luôn miệng cảm ơn, nội tâm cũng thở phào.

Trương Quan Anh cũng nhường mảy, ra vẻ vài câu.

Cảm giác Kim Quy Tế cho mình mặt mũi.

Cung Vân Tiêu lấy điện thoại ra, nói: “Linh Linh, add wechat đi, quay đầu em sửa sang lại lý lịch của cha mẹ rồi gửi cho anh.”

Trương Minh Khiết biến sắc mặt, biểu cảm hơi khó coi, vội vàng kéo tay bạn trai.

Vội vã cuống cuống nói: “Vân Tiêu, quay đầu em chỉnh lý lại rồi gửi cho anh, Linh Linh đang đi học, có nhiều thứ không hiểu.”

Trương Linh Linh tự nhiên mừng rỡ khi được thanh nhàn: “VẬY thì cảm ơn chị họ và anh rể.”

Cung Vân Tiêu không để ý, mỉm cười: “Em đã gọi anh là anh rể, vậy thì cũng là cô em vợ của anh rồi, add wechat đi, sau này liên hệ, nói không chừng sau này anh có thể giúp em tìm việc.”

Chương 523: Người theo đuổi

Trương Quan Kiệt và Vương Hồng Mẫn nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên.

Vội vàng thúc giục.

“Linh Linh, đưa ngọc này, còn ngậy ra đó làm gì?”

“Mau lên! Đừng để anh rể con sốt ruột.”

Bọn họ bôn ba xã hội nhiều năm, biết cuộc sống không dễ dàng.

Trương Linh Linh học đại học sư phạm, lại học ngành kỹ thuật.

Cái gì cũng biết một chút, nhưng lại không chuyên sâu.

Tìm việc rất phiền phức.

Vốn chỉ muốn Linh Linh thi công chức, nhưng con bé lại tập trung muốn kiếm tiền.

Gần đây làm video ngắn, lại nghi là bị người bao nuôi.

Nên hai vợ chồng rất rầu rĩ.

Bọn họ chỉ có một cô con gái, liếm láp đi tìm quan hệ xin việc làm, còn không phải vì con gái sao?

Nếu như có thể nhờ Cung Vân Tiêu giúp tìm việc làm ổn định.

Vậy họ cũng yên tâm.

Trương Linh Linh lại càu nhàu về cái xưng hô ‘cô em vợ’ này.

Dưới ánh mắt của đám họ hàng, nàng bắt đầu dĩ phải add wechat.

Củng Vân Tiêu cười nói: “Nếu gặp khó khăn gì trong sinh hoạt, có thể tìm anh hỗ trợ, anh cũng có chút quan hệ ở Yên Thành này.”

“Okay.” Trương Linh Linh thuận miệng nói một câu, cũng không để ý.

Sắc mặt của Trương Minh Khiết lại có chút khó coi.

Nàng và Củng Vân Tiêu qua lại không lâu, quan hệ còn chưa vững chắc.

Nếu như là Linh Linh của ngày xưa thì cũng thôi, nhưng Linh Linh bây giờ xinh đẹp hơn không ít, để nàng nhịn không được mà suy nghĩ lung tung.

Trương Thu Cúc ánh mắt lập lòe, mở miệng nói: “Vân Tiêu, nếu bên cháu có công việc phù hợp, có thể cân nhắc Bành Tuấn. Nó bây giờ đang làm tự truyền thông, mặc dù kiếm cũng được, nhưng không thể lâu dài.”

Nói xong còn vỗ vỗ cậu con trai trầm mặc ít nói bên cạnh.

Ngay sau đó, lại có hai người đưa ra thỉnh cầu tương tự.

Củng Vân Tiêu hào phóng với nhà Trương Quan Kiệt, khiến bọn họ bị kích thích.

Dù sao Trương Quan Anh cũng nói, công ty mạo dịch Liên Thác rất trâu.

Minh Khiết cũng vất vả lắm mới vào được.

Hiện giờ có cơ hội tốt, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

“Chờ có cơ hội rồi nói đi.” Cung Vân Tiêu nhú mày, nội tâm có hơi không vui.

Hắn có thể an bài một hai vị trí, nhưng đây đều là ân tình.

Hắn dự định mượn cơ hội này để tiếp xúc với Trương Linh Linh, dùng thực lực để bắt đền tay.

Trương Linh Linh mặc dù không quá xinh đẹp, nhưng trên người có một loại sức hút thanh xuân, mông eo cũng rất đẹp.

Cộng thêm là em họ bạn gái, để hắn có chút rục rịch.

Nghe nói nàng thuê xe làm màu, vậy hắn là một cô gái ái mộ hư vinh.

Thật ra loại phụ nữ này rất tốt, chỉ cần cung cấp đủ nhu cầu vật chất là được.

Nghe thấy câu trả lời này, đám người Trương Thu Cúc hơi bất mãn.

Thái độ hoàn toàn khác với nhà Trương Quan Kiệt.

Chị dâu của Trương Minh Khiết là Đặng Gia lại chế giễu: “Tôi nói này, nhà Linh Linh cũng không cần Vân Tiêu trợ giúp. Dù sao bạn người ta tiện tay tặng xe 700.000 kia, muốn tìm công việc không phải là đơn giản sao?”

Trương Thu Cúc nhú mày: “Không đúng, bạn của Linh Linh là muốn theo đuổi Linh Linh, bằng không sao có thể tặng xe?”

“Linh Linh, cháu nói thật đi, chiếc xe kia rốt cuộc là ở đâu ra?”

“Đúng vậy, chị Linh Linh, không phải là bạn trai tặng chứ?”

...

Trương Linh Linh cau mày, nội tâm có chút giận.

Nàng tự nhiên hiểu rõ tâm tư của đám người này.

Không phải là thấy mình sống tốt hơn họ sao?

Trở nên xinh đẹp hơn, Cung Vân Tiêu đối xử khác, xe sang 700.000.

Đã đâm vào mắt bọn họ, làm họ đỏ mắt.

Trương Linh Linh ‘khụ khụ’ hai tiếng, cười nói: “Đúng là một bạn nam tặng, xem như... xem như là người theo đuổi cháu đi, nhưng cháu còn chưa đồng ý.”

Lời này nói ra, chính nàng cũng rất chột dạ.

Nhưng nhìn sắc mặt của đám người này, nàng lại muốn kích thích bọn họ.

“Theo đuổi cháu? Còn tặng Benz CLS?”

“Tôi không tin, nào có ai theo đuổi con gái mà tặng xe chứ?”

“Đúng là xe của Linh Linh.” Trương Tuyết Mai mở miệng giải thích: “Lúc này em đã xem giấy tờ xe rồi.”

“Không phải là ông chú nhiều tiền nào chứ?”

“Đúng là có khả năng.”

“Có ảnh không? Linh Linh, để mọi người xem ảnh đi.”

Nghe thấy họ nói vậy, Trương Quan Kiệt và Vương Hồng Mẫn đều hơi nóng mặt.

Trương Linh Linh nói với bọn họ là, nàng giúp ông chủ làm một cái túi, đối phương liền tặng lại một chiếc Benz.

Việc này nếu bọn họ tin, vậy thì đúng là kẻ đần.

Với lại từ đó về sau, Trương Linh Linh bắt đầu trang điểm, ăn diện.

Điều này hoàn toàn khác với phong cách trước kia của nàng.

Trừ bỏ bị bao nuôi, còn có thể là cái gì?

Trương Linh Linh nhướn mày, lấy điện thoại ra, tìm ảnh của Đường Tụng rồi đặt lên bàn.

“Đây, xem đi.”

Mấy anh chị em thanh niên lập tức bu lại.

“Đẹp trai vậy?”

“Thật hay giả?!”

“Trời ạ! Chị Linh Linh, đây là người theo đuổi chị? Còn tặng xe?”

“Đâu đâu?”

Trương Quan Kiệt và Vương Hồng Mẫn cũng ngồi không yên.

Bọn họ đúng là chưa từng xem ảnh của cái gọi là ‘ông chủ’ này.

Tóm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua, hai mắt lập tức tròn tròn.

Trong ảnh là một nam sinh đang mỉm cười.

Mái tóc đen kịt, ngũ quan hết sức tuấn mỹ.

Đôi mắt rất đẹp, trên người tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Đây là ảnh Trương Linh Linh chụp khi quay video tại vườn nông nghiệp.

Là đoạn ký ức đẹp nhất trong lòng nàng.

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của mọi người.

Trương Minh Khiết cũng tò mò, chạy qua xem.

Khóe mặt giật một cái, bật thốt lên: “Không thể nào! Đây là ảnh mạng đúng không?”

“Đúng thế nha.”

“Đẹp trai như vậy, có thể đi làm minh tinh điện ảnh rồi?”

Đặng Gia bật cười nói: “Linh Linh, em nói người này theo đuổi em, còn tặng xe cho em?”

Trương Linh Linh thản nhiên nói: “Không tin thì thôi, dù sao sự thật là như vậy, chính anh ấy đã tặng xe.”

Trương Minh Khiết và Đặng Gia nhìn nhau, đều bật cười.

“Rồi rồi, chị tin còn không được sao?”

“Đúng, bọn chị tin.”

Củng Vân Tiêu vì thân phận, nên không đi xem.

Bây giờ nghe vậy, cũng muốn xem thử.

Trương Linh Linh lại cướp điện thoại về: “Quay đầu em chụp mấy tấm ảnh chung rồi cho mọi người xem.”

“Được, một lời đã định.”

“Gửi vào trong nhóm gia đình đi, để tất cả mọi người cùng xem.”

...

Thấy mọi người càng ngày càng âm ỉ, bác hai Trương Quan Minh vỗ bàn một cái, trầm giọng nói: “Ông nhiều tuổi như vậy, đừng ồn ào nữa.”

Vị này rất có uy nghiêm trong gia đình, lời nói rất có sức nặng.

Mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Trương Quan Anh mở miệng: “Quan Kiệt, chú cũng phải quản Linh Linh nhà chú đi, suốt ngày suy nghĩ lung tung.”

Trương Quan Kiệt sắc mặt khó coi, trừng mắt nhìn con gái.

Trương Linh Linh không quan tâm, nhún vai một cái, nàng chính là thoải mái tùy tiện, không hề để ý.

Nàng cũng đã quen rồi.

Chủ đề câu chuyện lập tức quay trở về, bắt đầu lấy Cung Vân Tiêu làm trung tâm.

Một đám người không ngừng tăng bốc.

“Vân Tiêu năm nay mới 27 à? Đã là quản lý công ty rồi, tương lai tiền đồ vô lượng nha!”

“Thật sự là thanh niên tài俊.”

“Sau này Minh Khiết hưởng phúc rồi.”

Cung Vân Tiêu cũng như cá gặp nước, thỉnh thoảng khách khí hai câu, cũng tăng bốc mọi người.

Để bầu không khí càng thêm nhiệt liệt.

Chương 524: Đến tìm Linh Linh

Trong phòng.

Trải qua nửa tiếng nói chuyện.

Đường Tụng đã có một ấn tượng hoàn chỉnh với giải trí Tinh Thành.

Cũng hiểu đại khái về các mối quan hệ trong nội bộ.

Mấy năm nay, tập đoàn Tinh Thành vẫn luôn tiến hành xâm nhập vào nội bộ công ty.

Bây giờ, họ đã hoàn toàn khống chế được công ty, các bộ môn quan trọng như tài vụ, pháp vụ, nhân lực, đầu tư... đều nằm trong tay họ.

Lúc trước tập trung vào lĩnh vực MCN, dưới cờ có hơn 20.000 idol mạng.

Hơn 1000 nhãn hiệu hợp tác lâu dài, nghệ sĩ chất lượng tốt có hơn 3000.

Còn có mấy streamer có mấy chục triệu fan đang bán hàng online.

Bây giờ đang tích cực tiến vào lĩnh vực giải trí.

Bao quát âm nhạc, điện ảnh, hoạt hình, chế tác...

Giữa năm nay bắt đầu đầu tư hai bộ phim điện ảnh, được xưng là dã tâm bùng bùng.

Keng... ba người cụng ly.

Quách Trường An chân thành nói: “Ngài yên tâm, tôi sẽ mau chóng chỉnh lý tình hình của các bộ môn rồi gửi cho ngài. Sau đó ngài có an bài gì, cứ liên hệ với tôi là được.”

Lâm Nhiên lấy dũng khí nói: “Tôi cũng vậy.”

...

Đi ra khỏi phòng.

Đường Tụng cau mày suy tư về những tin tức mới đạt được.

Đột nhiên nghe thấy tiếng xì xào ở phía trước.

“Là cậu ta? Người thật sao lại có khí thế mạnh thế?”

“Tuyệt đối chính xác, giống hệt ảnh!”

“Trùng hợp vậy? Chẳng phải là có thể đi nghiệm chứng lời nói của Linh Linh rồi sao?”

“Chị dâu, chị lên đi.”

“Đi thì đi! Chị cũng muốn xem Linh Linh nguy biến thế nào!”

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn qua.

Một cô gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy đi qua.

Hai người nhìn nhau, nàng mặt đỏ tim run: “Soái ca, anh quen biết Trương Linh Linh không?”

“Có quen.” Đường Tụng nhíu mày hỏi: “Các cô là?”

“Tôi... tôi là chị dâu họ của Linh Linh, vừa rồi Linh Linh cho chúng tôi xem ảnh của anh, đúng là trùng hợp.”

Đặng Gia cảm thấy chân mình hơi mềm.

Nói chuyện với vị này, luôn có một loại cảm giác áp bách.

Đường Tụng kinh ngạc: “Linh Linh cũng ở đây?”

“Ở phòng kia, vừa rồi còn nhắc đến anh.”

“A? Nói gì?” Đường Tụng tò mò hỏi.

Thư Mỹ Đình ở sau lưng lập tức nói: “Chị Linh Linh nói anh theo đuổi chị ấy, nên đã tặng chị ấy một chiếc Benz.”

Khóe miệng Đường Tụng cong lên, trong đầu hiện ra dáng vẻ đắc ý của Trương Linh Linh.

Hình như thấy được dáng vẻ lúc nàng chém gió vậy.

Nhìn không được mà muốn đi trêu chọc nàng, không biết nàng nhìn thấy mình thì sẽ có biểu cảm gì.

Nói đến, lúc này cũng nhận được ánh của nàng.

Ăn mặc hoàn toàn khác biệt với phong cách trước kia.

Đúng là muốn nhìn thử một lần.

Đặng Gia thấy Đường Tụng không nói gì, nhìn không được mà hỏi: “Soái ca, việc này là thật sao?”

Trương Linh Linh có thể quên biết một nam sinh như vậy đã là không dễ, chẳng lẽ đối phương lại thật sự thích Linh Linh?

Đường Tụng cúi đầu cười nói: “Đương nhiên là thật, có cần tôi qua chứng minh giúp Linh Linh không?”

“A?!”

“Chuyện này...”

“Không thể nào? Nói đùa đúng không?”

Nghe thấy Đường Tụng trả lời.

Mấy chị em đi vệ sinh đều khiếp sợ.

Bọn họ nhìn Đường Tụng.

Thấy thế nào cũng không liên hệ được với người theo đuổi Linh Linh cả.

Đường Tụng thành thật nói: “Không đùa đâu, tôi quen Linh Linh mấy tháng rồi. Lần đầu gặp mặt đã thích, hay là để tôi vào chào hỏi?”

“Được...” Đặng Gia có hơi xấu hổ.

Không ngờ lại là thật.

Mẹ nó, đúng là mở rộng tầm mắt.

Đi đến cuối hành lang.

Thư Mỹ Đình mở cửa phòng.

Đỏ mặt, có chút câu nệ nói: “Mời vào.”

Đường Tụng nghe thấy tiếng thảo luận âm ỉ ở bên trong.

Hình như có cả nam nữ già trẻ.

Hắn có hơi kỳ lạ: “Lẽ nào là buổi tụ họp của đại gia đình?”

“Đúng nha.” Một cô bé nhỏ tuổi đáp.

Khóe mắt Đường Tụng giật giật, có chút tiến thoái lưỡng nan.

Hắn vốn cho rằng chỉ có mấy anh chị em nhà Linh Linh gặp mặt ăn cơm.

Không ngờ là cả một đại gia đình, đoán là có cả cha mẹ ông bà.

Mình đi vào làm gì? Quá xấu hổ!

“Đình Đình, Băng Băng, đứng ở cửa làm gì? Mau vào đi! Ông ngoại nhiều tuổi, không chịu được gió lạnh!” Trương Thu Cúc kêu lên một tiếng.

“Mau vào nha!” Thư Mỹ Đình vội vàng vẫy tay với Đường Tụng.

“Đúng nha, chị Linh Linh ở bên trong.”

Đường Tụng nhìn ánh mắt của các nàng, đành phải đi vào.

Hắn liếc nhìn một vòng, liền thấy Trương Linh Linh đang cắm đầu ăn cơm.

Cách ăn mặc giống hệt với tấm ảnh.

Đường Tụng đảo mắt qua ngực nàng, nhìn không được mà nhếch miệng cười.

Cảm giác nàng quá quan tâm đến cup, thật ra nhỏ một chút cũng không sao.

Bóng rổ có cái tốt của bóng rổ, bóng bàn cũng có ưu thế của bóng bàn.

Người nhìn thấy Đường Tụng đầu tiên chính là Trương Thu Cúc đang nhìn chăm chăm ra cửa.

Vừa định quát con gái Bành Băng Băng của mình, liền thấy một bóng dáng quen thuộc.

Ánh mắt bà trì trệ, hình như là người theo đuổi Linh Linh?

Thư Mỹ Đình cười hì hì nói: “Chị Linh Linh, xem ai đến này?!”

Theo tiếng nói của Thư Mỹ Đình.

Bầu không khí trong phòng dần dần yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Đường Tụng.

Dáng người tuyệt vời phối hợp với bộ âu phục xanh đậm, để hắn lộ ra vẻ ưu nhã và đoan chính.

Môi mỏng mũi thẳng, mắt như sao sáng, làn da trắng lạnh, không có gì để bắt bẻ.

Khí chất lạnh lẽo mà cao quý.

Đó là một người thanh niên cực kỳ xuất chúng.

Hắn xuất hiện trong phòng, lập tức trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Cung Vân Tiêu vốn đang xuân phong đắc ý, lập tức có vẻ không đáng chú ý.

Trương Linh Linh trợn tròn mắt, há hốc miệng.

Có chút hoài nghi mình đang nằm mơ.

Sao vừa ‘thối ngư’ (chém gió) xong, ngư (trâu) liền chạy đến tìm nàng rồi?

Ngay khi tất cả mọi người sững sờ.

Người lên tiếng đầu tiên lại là bác hai Trương Quan Minh.

Ông nhảy dựng lên, thân thể hơi run: “Đường tiên sinh? Sao ngài lại ở đây? Chuyện này...”

Đường Tụng liếc mắt nhìn người trung niên kích động này.

Hơi quen mắt, nhưng không nhớ nổi.

Hắn nghi ngờ hỏi: “Ông là?”

Trương Quan Minh xoa xoa tay, khẩn trương nói: “Tôi là Trương Quan Minh của bộ phận công trình, công ty quản lý Tự Thành. Lần trước ngài đến công ty thị sát, tôi còn báo cáo công việc với ngài.”

Đường Tụng cẩn thận nhớ lại, lúc này mới nhớ ra.

“Thì ra là quản lý Trương.”

Những người khác đều bị biến cố bất ngờ này làm cho không biết làm sao.

Từ lời nói của Trương Quan Minh, hình như người trẻ tuổi này có địa vị rất không tầm thường.

Trương Quan Anh uống đến đến mặt mày đỏ ửng, lập tức lên tinh thần, nhìn Đường Tụng một chút, lại nói nhỏ với

Trương Quan Minh: “Vị này là?”

Trương Quan Minh không trả lời, mà chạy chậm qua, kích động bắt tay Đường Tụng: “Đường tiên sinh, ngài đến đây có chuyện gì sao?”

Đường Tụng chỉ chỉ Trương Linh Linh đang ngẩn người: “Tôi đến tìm Linh Linh.”

Chương 525: Nếu là thật thì tốt

Trương Quan Minh quay đầu nhìn cháu gái, kinh ngạc nói: “Ah... Đường tiên sinh quen Linh Linh?”

“Đương nhiên, chúng tôi là bạn tốt.” Đường Tụng gật đầu.

“Vây... vậy đúng là duyên phận!” Sắc mặt Trương Quan Minh lập tức đỏ lên.

Ông là một người thành thật, có thể trở thành quản lý, đều là dựa vào năng lực và mồ hôi.

Bây giờ lại biết, cháu gái ruột mình là bạn của chủ cao ốc Nguyệt Thành.

Đây quả thực là cơ duyên từ trên trời rơi xuống.

Phải biết, toàn bộ công ty bọn họ đều phục vụ cho vị Đường tiên sinh này.

Lời nói của vị này còn ‘nặng’ hơn cả tổng giám đốc Lý Vũ Kiệt.

Đường Tụng cười với Trương Linh Linh: “Vừa mới ăn cơm ở bên kia, trùng hợp gặp mấy chị em của cô, nghe nói cô ở đây, nên vào chào hỏi, không ngại chứ?”

“Đương nhiên không ngại.” Trương Linh Linh ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn vào mắt Đường Tụng.

Quá mẹ nó lúng túng.

Vừa mới lấy ảnh người ta ra chém gió, người ta liền tìm đến cửa.

Nếu như bị vạch trần, vậy nàng sẽ mất hết thể diện.

Họ hàng thì cũng thôi, dù sao họ đều không tin.

Chủ yếu là Đường Tụng, nàng chỉ hận không đào được cái lỗ để chui xuống.

Cha mẹ Trương Linh Linh nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ không tin trong mắt nhau.

Chuyện này... hình như không giống như bọn họ nghĩ.

Linh Linh vậy mà lại có một người bạn như vậy thật.

Chẳng lẽ là vị Đường tiên sinh này tặng xe cho nàng thật?

“Đường tiên sinh, mời ngồi mời ngồi, Linh Linh, mau chiêu đãi Đường tiên sinh.”

Trương Quan Minh mời Đường Tụng ngồi xuống cạnh Trương Linh Linh, lại cầm một bộ đồ ăn sạch đến.

“Đình Đình, đi lấy thêm ghế, ngồi cạnh Băng Băng đi.”

“Thành Húc, mau đi gọi gọi thêm mấy món ăn.”

“Quan Kiệt, mở thêm chai Mao Đài đi.”

Mấy người họ hàng khác đều trở nên co quắp.

Thật sự là khí thế của Đường Tụng, và thái độ của Trương Quan Minh làm cho bọn họ phát giác được, địa vị của đôi phương rất lớn.

Phải biết, dù là đối với Cung Vân Tiêu, thì Trương Quan Minh cũng chỉ khách khí theo lễ phép mà thôi, vẫn còn ra vẻ trưởng bối.

Nhưng đối mặt với vị Đường tiên sinh này, thì lại có vẻ hơi... hèn mọn.

Ánh mắt Cung Vân Tiêu lập lòe, nội tâm rất khó chịu.

Đang điên đang lành, sao lại đối nhân vật chính rồi?

Sắc mặt Trương Quan Anh cũng rất khó coi.

Hôm nay là ông mở tiệc chiêu đãi Kim Quy Tế, cho mình thêm thể diện.

Họ Đường này vừa đến, trái lại là tặng thể diện cho nhà Quan Kiệt.

Trương Quan Minh rót cho Đường Tụng một chén.

Nhiệt tình nói: “Đường tiên sinh, Linh Linh là cháu ruột tôi, trước đó vẫn không biết con bé là bạn của ngài.”

Đường Tụng khách khí vài câu, biểu cảm có chút mất tự nhiên.

Hắn cũng rất xấu hổ, tự nhiên chạy vào buổi tụ họp của gia đình người ta.

Ở nơi này, hắn chính là người ngoài, trừ Trương Linh Linh thì không quen ai.

Cũng không biết nên nói gì.

Hắn liếc nhìn Trương Linh Linh đang lúng túng cúi đầu, cũng đoán được tâm tư của nàng.

Vươn tay vỗ vỗ đùi nàng, xúc cảm rất tốt.

Trương Linh Linh giật mình, vội vàng ngồi thẳng.

Vốn nhìn thấy Đường Tụng, thì phải vui vẻ mới đúng.

Tiếc là nàng đang chột dạ, thật sự là đứng ngồi không yên.

“Không giới thiệu cho tôi sao?” Đường Tụng nhắc nhở.

Dù sao Trương Linh Linh cũng là người ở giữa.

Nếu nàng không nói gì, những người khác không tiện mở miệng.

Trương Linh Linh ngẩng người, ngẩng đầu nhìn một vòng.

Đột nhiên ý thức được, cha mẹ mình cũng ở đây.

Sắc mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Đây coi như là ra mắt phụ huynh nhỉ?

Nàng nuốt nước miếng, nói không to không nhỏ: “Đây là Đường... Đường Tụng, là bạn của con.”

Tiếp đó lại giới thiệu cha mẹ họ hàng cho Đường Tụng.

Đường Tụng nở nụ cười lễ phép.

Giới thiệu đến cô cả, Trương Thu Cúc thật sự không nhận được tò mò.

Trực tiếp mở miệng hỏi: “Đường Tụng, nghe Linh Linh nói là cậu tặng xe cho con bé à?”

Trương Linh Linh lập tức thấp thỏm.

Xong, nên đến vẫn phải đến!

Đường Tụng gật đầu, cười khẽ: “Linh Linh rất thích chiếc xe đó, nên cháu tặng một chiếc, xem như công vụ thay cho đi bộ ở trường học.”

Đây không phải nói láo, dù sao thì ‘ưu đãi của nam thần’ cũng dựa vào nguyện vọng của nàng.

Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, cả bàn cơm lập tức yên tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người đều biến đổi.

Khá lắm! Hào phóng như vậy sao?

Trước đó Trương Linh Linh nói ra, cơ bản là không ai tin.

Dù sao cũng là xe sang mấy trăm ngàn.

Thừa tiền à?

Trương Quan Minh thầm giật mình.

Ông cũng nghe thấy mấy lời nghị luận lúc này.

Nhưng không ngờ người theo đuổi Linh Linh lại là Đường Tụng.

Vốn cho rằng Đường tiên sinh và Linh Linh chỉ là bạn bè bình thường, nhưng bây giờ xem ra, không phải như vậy rồi.

Ông nhìn Trương Linh Linh, lại nhìn Đường Tụng một chút, cảm giác thật sự không tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ...?

Không thể nào?

Ông bắt đầu hít thở dồn dập.

Trương Minh Khiết vẫn luôn yên lặng, cắn cắn môi dưới.

Nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của Đường Tụng.

Nội tâm ngũ vị tạp trần, vừa chua vừa chát.

Em họ từ nhỏ đến lớn đều bị mình bỏ lại phía sau, một mực không đáng chú ý, mình vẫn không để vào mắt.

Vậy mà đột nhiên trở nên xa lạ.

Trương Minh Khiết truy vấn: “Vậy tại sao anh lại tặng Linh Linh xe đắt như vậy?”

Mọi người đều nghiêng tai lắng nghe.

Đây là cũng chuyện họ tò mò nhất.

Không thể nào như Linh Linh nói được nhỉ? Là vì thích Linh Linh!

Một thanh niên xuất chúng như vậy, nếu nói Linh Linh theo đuổi đối phương thì bọn họ sẽ tin.

Đường Tụng liếc nhìn ánh mắt vô cùng khẩn trương của Trương Linh Linh, cười nói: “Tặng quà cho con gái, đương nhiên là vì theo đuổi cô ấy rồi.”

“Chuyện này...”

“Ah...”

“Cái gì?”

“Lại là thật?!”

...

không ít người đều cảm thấy như mơ.

Cha mẹ Trương Linh Linh cũng nhìn con gái mình bằng ánh mắt khác.

Con gái mình trở nên đắt hàng như vậy từ bao giờ?!

Một thanh niên đẹp trai như vậy, còn tặng xe sang, vậy mà còn chướng mắt?

Mấy cô em họ của Trương Linh Linh đều là hai mắt tỏa sáng.

Các nàng đều đang ở tuổi ảo tưởng về tình yêu, cảm giác chị Linh Linh chính là nữ chính trong tiểu thuyết mình đang xem.

Chỉ là không biết bị Đường Tụng này là nam chính, hay là nam 2 tình sâu, hoặc là nam 3 yên lặng nỗ lực.

Trương Linh Linh nắm chặt tay, cảm giác tim mình sắp nhảy ra ngoài.

Mặc dù biết Đường Tụng đang giúp mình, nhưng không trở ngại việc nàng suy nghĩ lung tung.

Nàng nghĩ đến cái ôm trong phòng học hôm đó.

Nghĩ đến bàn tay véo má mình của hắn.

Nghĩ đến rất nhiều rất nhiều.

Nếu là thật thì tốt!

Chương 526: Anh ấy có bạn gái

Nghe thấy Đường Tụng trả lời, sắc mặt Trương Quan Minh đỏ bừng, thậm chí kích động ho khan vài tiếng.

Một gia tộc, chỉ cần có một người một bước lên trời, vậy những người còn lại đều được thơm lây, dù ít hay nhiều thì cũng có.

Mà lúc này, Trương Linh Linh chính là người có cơ hội lớn nhất.

Những người khác đều không hiểu thân phận của Đường Tụng, nhưng ông lại rất rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Trương Quan Minh đứng lên nói: “Nào, chúng ta rót đầy đi, cùng mời Đường tiên sinh một ly! Ai lái xe thì lấy trà thay rượu.”

Sắc mặt Trương Quan Anh càng ngày càng khó coi.

Kim Quy Tế của ông còn ở nơi này kìa, hơn nữa còn là lần đầu gặp mặt gia đình, mình vất vả gọi mọi người đến, ngoại trừ khoe khoang một chút, cũng là để Cung Vân Tiêu cảm nhận được sự coi trọng và thành ý của gia đình.

Hiện giờ, em ruột lại bảo bọn họ mời rượu một người ngoài đột nhiên xuất hiện.

Đây là muốn Kim Quy Tế nhà mình xấu mặt?

Ông đẩy chén rượu lên trước, khô cần nói: “Quan Minh, tôi uống hơi nhiều, nên không tham gia.”

Ông tự nhận là đã nể mặt em trai rồi, dù sao vị Đường tiên sinh này có thể là hộ khác của công ty em trai, cho nên cũng cố nén, không nói lời khó nghe.

Cung Vân Tiêu liếc nhìn Đường Tụng và Trương Minh Khiết một cái.

Trực tiếp dựa vào ghế, bắt chéo chân.

Căn bản là không có ý định nâng chén.

Với tư cách là nhân vật chính hôm nay, hấn đến đây không phải bị khinh bỉ, không cần ủy khuất bản thân, hấn cũng có lực lượng và thực lực để làm vậy. Đường Tụng có thể là đại nhân vật trong mắt Trương Quan Minh, nhưng trong mắt hấn thì không.

Trương Thu Cúc rất hiểu nhìn mặt nói chuyện, cũng đi theo nhà đại ca Trương Quan Anh, giả bộ không nghe thấy.

Trương Quan Minh liếc nhìn một vòng, đặt chén rượu xuống, nghiêm túc nói: “Quên nói cho mọi người biết, Đường tiên sinh là chủ nhân mới của cao ốc Nguyệt Thành, toàn bộ công ty tôi đều phục vụ cho một mình Đường tiên sinh, lúc trước tôi cũng từng đề cập với mọi người rồi.”

Ông vừa nói hết lời, giống như ngư lôi nổ tung trong hồ nước.

Tất cả mọi người đều sợ hãi.

Cao ốc Nguyệt Thành rất nổi tiếng ở Yến Thành, cộng thêm Trương Quan Minh làm việc ở đó.

Nên bọn họ rất hiểu về cao ốc này.

Văn phòng hạng A ở khu Hoa Tân, diện tích sử dụng vượt qua 70.000 mét vuông, giá trị gần 700 triệu NDT.

Trước đó, đúng là có nghe Trương Quan Minh đề cập qua, nói chủ mới là một thanh niên trẻ tuổi, chỉ hơn 20.

Đối phương còn có mấy công ty khác, tài lực rất sâu dày.

Khi nghe thấy chuyện này, bọn họ còn cảm thán một thời gian.

Làm thế nào cũng không nghĩ tới, người đó lại là Đường Tụng.

Tùng đạo ánh mắt phức tạp tập trung lên mặt Đường Tụng.

Bảo sao tiện tay tặng xe sang 700.000!

Như vậy thì tất cả đều trở nên dễ hiểu.

Đây chính là một tỷ phú chân chính!

Có thể ngồi cùng bàn với ông chủ công ty họ, thậm chí còn ở đẳng cấp cao hơn.

Là đại nhân vật mà họ gần như không có cơ hội tiếp xúc.

Cung Vân Tiêu cũng cứng lại, đôi chân bắt chéo đã hạ xuống.

Cha hẳn làm phó tổng của mậu dịch Liên Thác.

Mặc dù có 2% cổ phần công ty, nhưng giá trị con người cũng chỉ hơn chục triệu thôi.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp với đối phương, cũng không thể trêu vào đối phương.

Yên tĩnh một lát.

Sau đó, bác cả Trương Quan Anh chủ động đứng lên, dùng sức nắm chặt chén rượu, trên mặt có chút sợ hãi không dễ phát hiện, nhưng vẫn nỗ lực duy trì bình tĩnh: “Đường tiên sinh, tôi mời ngài một chén, ngài có thể đến, là vinh hạnh của đại gia đình chúng tôi.”

Vợ chồng Trương Quan Kiệt và Vương Hồng Mẫn liếc mắt nhìn nhau, cũng giờ chén rượu lên.

Sắc mặt Cung Vân Tiêu biến ảo một trận, nhưng cũng giờ ly trà lên.

“Đường tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao!”

“Tôi cũng mời ngài một ly.”

...

Trương Linh Linh vẫn luôn cúi đầu, trong đầu đang suy nghĩ lung tung.

Mặc dù vẫn biết Đường Tụng rất giàu, rất rất nhiều tiền, ở biệt thự, lái xe sang...

Nhưng không ngờ Đường Tụng lại giàu có như vậy, cao ốc Nguyệt Thành phải 700 triệu.

Hắn lại thay đổi cảm quan của mình thêm lần nữa.

Làm sao cứ cách một thời gian, liền cảm thấy Đường Tụng lại xa mình hơn một chút.

Ban đầu là một anh chàng shipper, tiếp đó là ông chủ một phòng cà phê, người chơi violin chuyên nghiệp, Tháng Tư đại ca đầu bảng, về sau lại là nam thần cao phú soái đỉnh cấp, hiện giờ là tỷ phú trẻ tuổi anh tuấn.

Loại người này, nàng chỉ nhìn thấy trên ti vi.

Lại không ngờ rằng, bên cạnh mình cũng có một người.

Vậy... mình giúp Đường Tụng làm video ngắn còn có ý nghĩa gì?

Cho dù kiếm được chục triệu fan, cũng không đáng nhắc đến với Đường Tụng nhỉ?

...

Đường Tụng ngồi một lúc, rồi đứng lên tạm biệt.

Dù sao cũng là liên hoan gia đình, mình xuất hiện ở đây đã là một sai lầm.

Hiện giờ còn bị các trưởng bối của Trương Linh Linh vây quanh, song phương đều khó chịu, không bằng rời đi.

Trương Quan Minh tự nhiên không dám ngăn cản, nhiệt tình đứng dậy đưa tiễn.

Ông liếc nhìn Trương Linh Linh vẫn ngẩn người tại chỗ.

Nhỏ giọng nhắc nhở: “Linh Linh, chúng ta đi tiễn.”

Vương Hồng Mẫn ngồi bên cạnh, tranh thủ đẩy con gái mình một cái, thời điểm này không thể giả bộ e dè.

Trương Linh Linh lập tức giật mình tỉnh lại, vội vàng đứng lên, đi theo Đường Tụng xuống dưới.

Bên ngoài cửa Yên Vũ Lâu.

Chiếc Rolls Royce vẫn yên tĩnh tại đó.

Nhìn thấy Đường Tụng đi ra.

Ngô Gia Di cao gầy tiến lên mở cửa xe, rồi yên tĩnh đứng một bên.

Đường Tụng quay người, liếc nhìn Trương Linh Linh trầm mặc ít nói, vuốt tóc nàng nói: “Đi đây, bái bai, hôm nay cô mặc rất đẹp, rất hợp. Đúng rồi, nếu rảnh sẽ đến Vân Thanh Uyển uống rượu với cô, thuận tiện nếm thử món thịt bò kho tương của cô.”

Trương Linh Linh liếc trộm cha một cái, đỏ mặt nói: “Được.”

Đường Tụng mỉm cười, chào hỏi mọi người, rồi quay người ngồi vào xe.

Cửa đóng lại, động cơ vang lên.

Chiếc xe chậm rãi rời đi.

Trương Quan Minh cảm thán một tiếng: “Đây mới là đại gia chân chính.”

Tiếp đó, ông lại nhìn Trương Linh Linh, chân thành nói: “Linh Linh, nắm chắc cơ hội, nếu cháu bỏ lỡ người như vậy, tuyệt đối sẽ hối hận cả đời.”

Ông tự nhiên không tin chuyện Đường Tụng theo đuổi Linh Linh, Linh Linh cũng không có lý do không đồng ý.

Nhưng ông có thể nhìn ra, quan hệ của hai người rất tốt, Linh Linh vẫn có hi vọng rất lớn, ít nhất cũng dính được chút ánh sáng.

Ánh mắt Trương Linh Linh đã đi theo chiếc Rolls Royce, không biết trả lời thế nào.

Trở lại phòng.

Tất cả mọi người đều bu lại, bao vây lấy Trương Linh Linh, hoặc ngay thẳng hoặc mờ mịt nghe ngóng chuyện liên quan đến Đường Tụng.

Sắc mặt Cung Vân Tiêu rất khó coi, trực tiếp tạm biệt rời đi.

Người một nhà Trương Quan Anh cũng không ở lại nữa.

Bữa cơm này chính là để khoe khoang bạn trai phú nhị đại của con gái, hiện giờ đã mất ý nghĩa.

...

Trên đường trở về.

Cô nhỏ Trương Tuyết Mai đau lòng nhúc ọc nói: “Linh Linh, một thanh niên ưu tú như vậy, sao cháu không biết trân

quý chứ? Người như Đường Tụng, cô sống nhiều năm như vậy mà chưa từng gặp đâu, vậy mà cháu còn chê?”

Mẹ Vương Hồng Mẫn cũng khuyên nhủ: “Trước kia là mẹ và cha con không đúng, thật ra yêu đương trong đại học cũng không sao, cha mẹ không phản đối, con có thể yên tâm, đừng có áp lực gì.”

Nếu có thể kiếm được một người con rể như vậy, bà đi ngủ cũng cười tỉnh.

Cha Trương Quan Kiệt chần chờ một chút, lúng túng nói: “Con cũng sắp tốt nghiệp rồi, nên tìm bạn trai.”

Khoe miệng Trương Linh Linh giật giật, cười khổ nói: “Mọi người tin thật à? Người ta là nể mặt con, nên mới che giấu giúp con thôi. Một thanh niên như vậy, mọi người cảm thấy người ta theo đuổi con thật à?”

“Vậy... vậy...” Vương Hồng Mẫn thầm giật mình, hình như đúng là như vậy.

Trương Tuyết Mai ánh mắt lập lòe: “Linh Linh, loại người có địa vị như vậy, chịu vì cháu mà ngồi với chúng ta lâu như vậy, chứng tỏ đối phương có hảo cảm với cháu.”

“Đúng vậy, người ta còn tặng xe cho con mà? Dù có nhiều tiền đến đâu, nếu không có hảo cảm thì cũng không tặng đồ quý giá như vậy đâu?” Vương Hồng Mẫn lại đẩy lên chút hi vọng.

Trương Linh Linh lắc đầu: “Người ta tính tình tốt, ôn nhu hào phóng, vẫn luôn chiều cố con. Từ khi quen nhau, đã tặng con không ít thứ. Hiện giờ con dùng điện thoại quả táo, đeo đồng hồ Rolex, còn cả chiếc xe này, thậm chí là thẻ xăng dầu, đều là người ta tặng.”

“Nghe cô, trực tiếp tỏ tình đi, tỷ lệ thành công rất cao.”

“Hay là hôm nào rảnh rồi, gọi cậu ta đến nhà ngồi một chút?”

“Linh Linh, con gửi số đo của cậu ấy cho cha mẹ. Trời lạnh rồi, cha mẹ làm cho cậu ấy mấy bộ quần áo, dù sao người ta cũng chiều cô con nhiều như vậy.”

Trương Linh Linh nhìn dòng xe cộ đông đúc phía trước, thở dài một hơi.

Giọng điệu bình tĩnh nói: “Anh ấy có bạn gái rồi.”

Thùng xe lập tức yên tĩnh lại.

Qua một lúc lâu.

Trương Tuyết Mai đột nhiên nói: “Vậy thì bảo trì quan hệ, chẳng may sau này chia tay thì sao?”

Chương 527: Cơ hội tốt

Ngày 27 tháng 11 năm 2022, trời trong, 3-9 độ C.

Tiểu khu Thịnh Cảnh Hào Đình.

Bạch Tĩnh ăn sáng xong, liền vùi trên ghế sofa.

Mở khung chat của Đường Tụng, bắt đầu trò chuyện.

Chủ yếu là quan tâm sinh hoạt và công tác của đối phương.

Đồng thời biểu thị, hai ngày nữa sẽ rủ bạn đến cổ động.

Từ khi nhận được sự trợ giúp của Lý Mộc Tuyết, áp lực của nàng đã giảm bớt.

Dựa theo vị giám đốc Kiều kia nói, sẽ đưa bản kế hoạch này cho những người khác xem.

Những công ty và người này, sẽ nỗ lực công ty Tự Nhiên, ít nhất cũng sẽ cho họ một cơ hội câu thông.

Nàng dù sao cũng chỉ là một sinh viên, có thể kéo quan hệ như vậy, đã là cực hạn của nàng.

Nàng cũng quen không ít phú nhị đại.

Nhưng từ sau khi nhà nàng gặp chuyện, liền ít liên hệ hơn.

Nàng cũng nghe cha nói, những cái được gọi là bạn cũ kia, bây giờ đều tránh ông.

Về phần bên Đường Tụng, nàng chưa từng đề cập dù một chữ.

Nhất là sau khi biết sự tồn tại của Tôn Văn.

Chẳng may để Vương Vân Phong biết, mình giúp Đường Tụng hả giận nên mới tạt tên đó thì sao.

Như vậy nhất định sẽ liên lụy đến Đường Tụng.

Tiếng bước chân truyền đến.

Bạch Tĩnh nghiêng người nhìn qua.

Bạch Thành Lâm đi ra khỏi phòng ngủ với khuôn mặt mỗi một.

Hai mắt ông đầy tơ máu, mái tóc rối bời.

Hoàn toàn khác biệt với người cha anh tuấn trầm ổn trong ấn tượng của nàng.

Bạch Tĩnh thầm áy náy, nói cho cùng thì vẫn là do mình.

Vương Vân Phong đã leo lên xe thiên kim nhà chủ tịch trí nghiệp Thiên Hải, nói không chừng sau này sẽ còn có rất nhiều rắc rối khác.

Bạch Thành Lâm ngồi xuống salon, xoa xoa mặt, để mình tỉnh táo hơn chút.

Nhìn con gái bảo bối, nói: “Tĩnh Tĩnh, hai ngày nay bận quá, không hỏi con và Tô Thành ở chung thế nào?”

“Cha.” Bạch Tĩnh ôm chặt gối ôm, nhỏ giọng nói: “Con ghét Tô Thành, đã block tên đó rồi.”

“Con!” Bạch Thành Lâm chột giận: “Tĩnh Tĩnh, sao con lại không hiểu chuyện như vậy chứ?! Coi như không được, thì con cũng xử lý lạnh là được, block người ta, chẳng phải là đắc tội với người ta sao? Con có biết thực lực của tập đoàn dệt Hồng Liên không?”

“Xin lỗi.” Bạch Tĩnh cúi đầu, nước mắt bắt đầu rơi.

Ngày lễ tạ ơn, Tô Thành giúp Tôn Văn và Vương Vân Phong, muốn sĩ nhục mình.

Nếu không có chị Mộc Tuyết hỗ trợ giải vây, nàng đã trở thành trò cười rồi.

Hết lần này đến lần khác, mọi chuyện đều là do mình, lại không dám nói với cha.

Bạch Thành Lâm thầm đau xót, vội vàng an ủi: “Đừng khóc, là cha sai, cha không nên nói chuyện với con như vậy.”

Bạch Tĩnh lau nước mắt, nói: “Cha, có lẽ con có biện pháp giúp nhà chúng ta giải quyết vấn đề tiền bạc.”

Bạch Thành Lâm chấn động, hỏi: “Biện pháp gì?”

“Con có một người bạn, làm lãnh đạo ở Tự Nhiên, chị ấy giới thiệu cho con một người. Đối phương sẽ gửi kế hoạch kinh doanh của chúng ta cho các công ty đầu tư cổ phần và người đầu tư độc lập truy cầu lợi ích lâu dài.”

“Chuyện này...” Ánh mắt Bạch Thành Lâm biến hóa một trận: “Con và vị lãnh đạo kia quan hệ thế nào?”

“Mới quen mấy ngày, nhưng chị ấy rất tốt.”

“Cô ấy có thể để Tự Nhiên đầu tư chúng ta không?” Bạch Thành Lâm hưng phấn hỏi.

Bạch Tĩnh lắc đầu: “Không được, công ty nhà chúng ta không thuộc phạm vi nghiệp vụ của họ, bọn họ chủ yếu là đầu tư mạo hiểm.”

Bạch Thành Lâm thở dài.

Tình hình của Ưu Tố còn nghiêm trọng hơn bề ngoài.

Bởi vì vấn đề tư cách làm hành nghề y, khiến tất cả cửa hàng còn lại đều bị ảnh hưởng.

Nhất là gần đây, trên các nền tảng xã hội và TikTok, đã xuất hiện không ít tin tức tiêu cực về Ưu Tố.

Một phần tư thợ cắt tóc, chuyên gia làm đẹp đã đi ăn máng khác, những người này đều mang khách hàng đi theo.

Rất nhiều hội viên bắt đầu đến cửa trả thẻ.

Đã vào lúc bấp bênh.

Ngân hàng và các xí nghiệp cung ứng cũng đang điên cuồng thúc giục thanh toán.

Một số quan hệ ngày xưa, vốn đều có ý định đầu tư, lại đột nhiên tắt máy.

Tựa như có một bàn tay vô hình ở phía sau, đang tiến hành chèn ép bọn họ.

Điều này khiến Bạch Thành Lâm rất mệt mỏi.

Khẩn cấp muốn tìm một chỗ dựa.

Ví dụ như công ty Tự Nhiên.

Nhưng bây giờ xem ra, là mình si tâm vọng tưởng.

Con gái mình chỉ là sinh viên đại học, sao có thể quen biết lãnh đạo bên đó được chứ.

Khả năng cao chỉ là một giám đốc đầu tư bình thường.

Về phần quan hệ của đối phương, các công ty đầu tư cổ phần kia, chỉ cần họ tiến hành điều tra, thì sẽ có thể nhìn thấy vấn đề của Ưu Tố.

Khả năng nhận được đầu tư là rất nhỏ.

Hai cha con yên lặng một lúc.

Bạch Thành Lâm trầm giọng nói: “Tĩnh Tĩnh, cha hi vọng con cân nhắc thêm về Tô Thành. Tập đoàn dệt Hồng Liên là xí nghiệp dệt hàng đầu Yên Thành, đồng thời cũng là cổ đông của ngân hàng Yên Thành. Xí nghiệp dệt thuộc về sản nghiệp lao động cao, một xí nghiệp như vậy, sức ảnh hưởng của nó là con không thể tưởng tượng. Hơn nữa Tô Thành cũng rất có năng lực, năm nay mới 27 tuổi, đã là phó tổng ở một công ty con dưới cờ Hồng Liên. Nếu như có thể đến với cậu ta, đối với con, đối với nhà ta đều có chỗ tốt.”

“Con không thích tên đó, con rất ghét tên đó.” Bạch Tĩnh quay đầu qua, không nhìn ông.

“Cha biết, sinh hoạt cá nhân của Tô Thành hơi loạn, nhưng đàn ông có tiền và bản lĩnh, có ai là an phận?”

“Ví dụ như cha đúng không?” Bạch Tĩnh biết cha nàng có người tình bên ngoài, chỉ là không quá đáng thôi.

Bạch Thành Lâm xấu hổ xoa tay, nói sang chuyện khác: ‘Nghe mẹ con nói, con thích một thanh niên đẹp trai mở phòng cà phê? Cha cũng từng trẻ tuổi, nên hiểu suy nghĩ của con. Nhưng con bây giờ còn nhỏ, nhìn vấn đề còn chưa thành thực, cũng quá ngây thơ. Trên thế giới này có quá nhiều thanh niên ưu tú, cũng có rất nhiều phong cảnh đẹp hơn. Con có thể thử qua lại với Tô Thành, tin ánh mắt của cha, Tô Thành tốt hơn thanh niên kia nhiều.’”

Bạch Tĩnh đang định phản bác.

Đình linh linh... chuông điện thoại vang lên.

Bạch Thành Lâm cầm lên xem, vội vàng nghe máy.

“Alo, Lão Triệu! Chuyện tối qua thế nào?”

“Chỉ cần có thể giúp tôi bỏ sung tiền nợ bên ngân hàng là được.”

“Chuyện này... thế nhưng... chắc ông cũng hiểu tôi, chỉ cần cho tôi cơ hội, tôi nhất định có thể xoay người!”

“Được, tôi hiểu.”

“A? Tiệc rượu do quốc tế Tinh Phong tổ chức? Giám đốc Trần bên ngân hàng cũng đến?”

“Được, tôi hiểu rồi, tôi đi thử xem, nhân tiện xem bên đó có cơ hội không.”

Cúp máy.

Bạch Thành Lâm tiện tay vút điện thoại lên bàn trà, xoa xoa trán.

Mấy ngày gần đây, ông cơ bản là đã tìm tất cả quan hệ có thể tìm.

Nhưng không ai đồng ý tiếp nhận cục diện rối rắm này.

Dù sao ông cần không phải mấy trăm một triệu, mà là gần 20 triệu.

Đối với bất kỳ một công ty nào, 20 triệu tiền mặt đều không phải con số nhỏ.

Cho nên ông rất khát vọng được tiếp xúc với các công ty lớn.

Quốc tế Tinh Phong là khách sạn 5 sao trứ danh ở Yên Thành, vừa hay lại tổ chức một buổi tiệc rượu giao lưu.

Nghe lão Triệu nói, trừ rất nhiều quản lý cấp cao của các xí nghiệp nổi tiếng, thì giám đốc Trần của ngân hàng Yên Thành cũng sẽ đến.

Như vậy, đây là cơ hội tốt.

Chương 528: Lập nghiệp sân trường

Yến Giang Biệt Viện, phòng tập.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘Fan 1 triệu’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được trí lực +1, sức chịu đựng +1, nhanh nhẹn +1.”

“Keng, bạn nhận được ‘thẻ kỹ năng ngẫu nhiên x1’.”

Đường Tụng thở phào một cái, nhiệm vụ này cuối cùng cũng hoàn thành.

Dưới tình huống không sử dụng bất kỳ thủ đoạn mở rộng và quảng bá nào, tăng 300.000 fan là rất khó.

Đương nhiên, cái này cũng liên quan đến chuyện lúc trước hắn không quan tâm.

Lấy khăn lau mồ hôi, đi vào khu nghỉ ngơi và ngồi xuống.

Đầu tiên là mở app TikTok ra xem.

Video đàn hát với Thu Thu đã có hơn 650.000 like.

Video này rất hot, đã giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Đương nhiên, căn nguyên vẫn là video hát ở quảng trường trung ương.

Dưới buff may mắn +19, ngoài ý muốn hot lên.

Mở giao diện hệ thống, xem xét thông tin cá nhân.

Tuổi tác: 23, chiều cao: 1m85, cân nặng: 83kg.

Trí lực: 79, sức chịu đựng: 75, nhanh nhẹn: 74.

Ba thuộc tính đều +1.

Trí lực sắp đột nhất 80, bằng với Nhạc Nhạc.

Thật đáng mừng.

Bởi vì ‘thuộc cường hóa xương cốt’ vẫn có hiệu lực, khoảng thời gian này lượng cơm của Đường Tụng tăng lên nhiều.

Mật độ, cường độ, độ mềm và dai của xương tăng lên không ít.

Trương ứng, cân nặng cũng tăng lên 83 kg.

Những biến hóa này không rõ ràng, mà thay đổi trong vô tri vô giác.

Tiến vào nhà kho.

Chọn ‘thẻ kỹ năng ngẫu nhiên’ và sử dụng.

“Keng, bạn nhận được ‘sách kỹ năng biểu diễn’ (ca hát), đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Sách kỹ năng biểu diễn: “Sau khi sử dụng, tự động sở hữu kỹ xảo biểu diễn phong khí, bao quát không chế hơi thở...”

Bởi vì Liễu Bảo Nguyệt rất thích ca hát, Đường Tụng cũng cố tình luyện tập một thời gian.

Bắt đầu tư cấp hai, thỉnh thoảng đã đi KTV với nàng.

Trình độ nghiệp dư, nhưng chất giọng rất tốt, nghe cũng rất khá.

Về sau thu hoạch được hai sách kỹ năng guitar và violin, để trình độ âm nhạc của hắn tăng mạnh.

Ca hát cũng tăng lên đến trình độ chuyên nghiệp.

Bằng không hai video ca hát kia cũng không hot như vậy.

Hiện giờ tự nhiên không phải lúc tốt nhất để dùng sách kỹ năng.

Đóng giao diện hệ thống.

Đường Tụng trở lại máy tập, tiếp tục rèn luyện.

“Hello, Đường Tụng, gần đây rất chịu khó nha. Sáng chạy bộ, chiều lại đến đây tập gym, bảo sao dáng người lại đẹp như vậy.”

Mã Thanh bu lại, vỗ vỗ cơ bắp sau lưng Đường Tụng.

Chắc là vừa đến, trên người mặc đồ tập, trong tay mang theo bình nước.

Đường Tụng không dừng lại: “Muốn khỏe mạnh là không thể lười biếng.”

Mã Thanh ngồi xuống bên cạnh.

Vừa vận động nhẹ vừa trò chuyện với Đường Tụng.

Thỉnh thoảng có người quen đi qua, Mã Thanh cũng đi lên trò chuyện hai câu.

“Keng, nhiệm vụ rèn luyện hôm nay đã hoàn thành.”

Không có bạo kích.

Nhưng nhiệm vụ hàng ngày cũng có thể gia tăng tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến, nên không thể bỏ qua.

Đường Tụng dừng lại.

“Anh Mã, tôi về trước nha.”

Lên tiếng chào Mã Thanh, Đường Tụng lao vào tắm rửa thay quần áo.

Vừa ra khỏi phòng thay đồ.

Mã Thanh cười xôn lên: “Chúng ta add wechat đi, sau này nhờ có gì cần thì cậu cứ mở miệng.”

Đường Tụng mỉm cười, sáng khoái add wechat.

Anh Mã này cũng không tệ, còn rất khôn khéo.

Sau khi biết hấn ở tòa số 1, đoán chừng là đã chờ đến một ngày này.

Vì add wechat của hấn, đã làm nền rất lâu.

Hai người quen biết hơn 2 tháng, thỉnh thoảng còn gặp mặt.

Cũng coi như là người quen.

Lúc này đối phương muốn xin wechat, mình cũng không tiện từ chối.

...

Trở lại phòng ngủ.

Đường Tụng nằm trên giường, sau đó sử dụng ‘sách kỹ năng biểu diễn’.

Mộng cảnh tái hiện.

Trong mơ, hấn là một ca sĩ si mê với kỹ xảo biểu diễn, đi qua mười mấy năm học tập vất vả.

Nương theo năng khiếu và cố gắng của bản thân, đã sở hữu cách không chế hơi ưu tú, cảm giác tiết tấu, âm vực...

Khoảng một tiếng sau, Đường Tụng tỉnh lại.

Ý thức dần dần trở về với hiện thực.

Bây giờ, hấn đã có kỹ xảo biểu diễn phong phú.

Hấn thử hát hai câu, tình cảm và kỹ xảo đều rất xuất sắc.

Đường Tụng không nhịn được mà nghĩ đến cô gái hôn trộm mình ở quảng trường trung ương kia.

Khi đó chẳng qua chỉ thấy trình độ của nàng rất cao.

Bây giờ hấn mới có thể cảm nhận được.

Cô gái này tuyệt đối là chuyên nghiệp.

Hát hai bài, Đường Tụng lại hơi ngứa tay.

không nhịn được mà muốn chơi guitar, vừa đàn vừa hát.

Kỹ năng hệ thống cho, chính là khắc sâu vào trong đầu và cơ bắp.

Trong nhận biết của hắn, hắn chính là thanh niên văn nghệ, thích âm nhạc, vẽ tranh...

Nói đến, hắn đúng là thiếu một thanh guitar tiện tay.

Violin có Đồng Ngọc Ngôn tặng, đồ vẽ tranh có Trương Linh Linh tặng.

Quay đầu có thể chọn mua một chiếc guitar.

Điện thoại trong túi rung lên.

Là Trương Hạo.

Nghe máy.

“Alo, Hạo Tử.”

Giọng nói quen thuộc của Trương Hạo truyền đến: “Alo, Tiểu Tụng, rảnh không?”

“Đang ở nhà, có chuyện gì sao?”

Trương Hạo nói: “Là thế này, ngày một tôi và bạn gái sẽ đến Yên Thành, đi tham gia đám cưới bạn của cô ấy. Đến khi đó chúng ta gặp mặt một chút đi. Nhiều năm như vậy, vẫn chưa đến Yên Thành thăm ông.”

Đường Tụng cười nói: “Được, tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho.”

“Không cần không cần, bạn của cô ấy đã đặt khách sạn rồi, bên kia gần nhà, tiện tham gia hôn lễ.”

“Được, vậy tôi chờ ông, cần hỗ trợ gì cứ mở miệng.”

Cúp máy.

Ngay sau đó, bên tai vang lên âm thanh nhắc nhở.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’ đã hoàn thành nhiệm vụ trưởng thành 4.”

“Trình Nhạc Nhạc độ trưởng thành +15, sức chịu đựng +2, nhanh nhẹn +3.”

“Trình Nhạc Nhạc nhận được đạo cụ ‘thẻ gia tốc ngoại ngữ’.”

Thẻ gia tốc ngoại ngữ: Sau khi sử dụng, có thể chỉ định một môn ngoại ngữ, nhân vật học tập môn ngoại ngữ đó, thì sức tập trung, sức đọc, trí nhớ, sức hiểu biết... đều tăng 300%.

Đường Tụng để điện thoại xuống, mở giao diện ra xem.

Nhiệm vụ trưởng thành 4 đã qua hơn 1 tháng.

Trình Nhạc Nhạc không lười biếng như Lý Nhã Ly, chỉ cần hần nói, nàng sẽ cố gắng đi làm.

Trên học tập, có ‘bút máy ký ức’ mình tặng, đã giảm bớt áp lực học tập cho nàng.

Cho nên nàng có nhiều thời gian hơn để gia tăng và phong phú nội hàm của mình.

Cuối tuần này, nàng lại cùng mấy người bạn đi du lịch, chụp ảnh.

Mở trung tâm quản lý nhân vật.

Trên tấm thẻ lập thể của ‘Trình Nhạc Nhạc’, có thêm một đạo cụ đang lơ lửng.

Bởi vì không xác định nàng chọn ngôn ngữ nào, Đường Tụng không sử dụng, chờ gặp mặt rồi nói sau.

Đường Tụng ẩn vào nhân vật ‘Trình Nhạc Nhạc’.

Trình Nhạc Nhạc.

Trạng thái: Vui vẻ (๓ ‘ ▽ ‘) ๓

Vị trí: Thành cổ huyện Định.map.

Tuổi tác: 21, chiều cao: 1m7, cân nặng: 54 kg.

Trí lực: 81 (80+1), sức chịu đựng: 67, nhanh nhẹn: 66.

Kỹ năng: Không.

Độ trưởng thành: 35/90.

...

Nhiệm vụ trưởng thành 4 đã biến thành màu xanh lá.

Nhiệm vụ trưởng thành 5 đã sáng lên.

Nội dung: Lập nghiệp sân trường, lập nghiệp có thể cung cấp nhiều kinh nghiệm thực tiễn, có trợ giúp rất lớn với kiếp sống nghề nghiệp tương lai. Đồng thời có thể thực hiện giá trị bản thân, gia tăng tự tin, kết bạn với nhiều cộng sự cùng chung chí hướng. Mời Trình Nhạc Nhạc lựa chọn một hạng mục lập nghiệp trong sân trường, tham dự đầu tư lập nghiệp.

Ban thưởng: Độ trưởng thành +15, trí lực +1, bờ mông linh hoạt (kỹ năng bị động).

Chương 529: Bạn học cũ của Nhạc Nhạc

Thấy phần thưởng, Đường Tụng lập tức ngồi thẳng.

Trong đầu xuất hiện bờ mộng đào mật của Nhạc Nhạc, hình dáng sung mãn, xúc cảm mềm mại co dãn...

Cộng thêm thường xuyên chăm sóc, vô luận vẻ ngoài hay xúc cảm đều vô cùng tuyệt vời.

Nếu như có thêm kỹ năng, rất khó tưởng tượng sẽ như thế nào.

Ấn vào xem xét.

Bờ mộng linh hoạt: Kỹ năng bị động, khi nhân vật và túc chủ ở chung một trong không gian, cường độ và tình dục, độ linh hoạt của cơ bắp trên mộng sẽ tăng mạnh, bờ mộng (nhanh nhẹn +15, sức chịu đựng +5).

Một kỹ năng quá nice, bờ mộng nhanh nhẹn +15, tuyệt đối là bất hack.

Dùng động cơ chạy bằng điện để hình dung cũng không đủ.

Cũng không biết so sánh với miệng lưỡi trơn tru của Ly Ly thì thế nào.

Trong lòng Đường Tụng khẽ động.

Chờ Nhạc Nhạc thu hoạch được kỹ năng này, có thể để cho hai nàng tụ họp một lần.

Nhìn xem kỹ năng chơi bóng của ai càng hơn một bậc.

Với tư cách là hai nhân vật chiều mộ sớm nhất, cái liên kết này cũng rất có ý nghĩa.

Có thể gia tăng tình cảm của cầu thủ.

Đường Tụng đứng dậy, nhìn thời gian.

Mới 4 giờ chiều.

Nhìn vị trí của Trình Nhạc Nhạc.

Đường Tụng vội vàng thay quần áo, cầm chìa khóa xe, đi xuống lầu.

Thành cổ ở huyện Định cách Yên Giang Biệt Viện không xa.

Hiện giờ không tắc đường, lái xe chỉ hơn nửa tiếng.

Rất nhanh, chiếc Panamera đen tuyền đã lao ra ngoài.

...

Đầu đông, Thành cổ bị thời gian chế tạo thành một bức tranh thủy mặc yên tĩnh mà xinh đẹp.

Tản mát ra một loại vận vị cổ điển đặc biệt.

Ánh nắng xuyên qua các cành cây, vẩy lên con đường lát đá của thành cổ, bầu không khí tràn ngập yên bình và ấm áp.

Trình Nhạc Nhạc cầm máy ảnh DLS Nikon D6, khoác balo, buộc tóc đuôi ngựa.

Mặc một chiếc áo jacket rộng rãi và quần jean.

Đi trên con đường mòn phủ kín lá ngân hạnh màu vàng kim.

Thỉnh thoảng lại dừng lại chụp ảnh.

Bên cạnh nàng là mấy người bạn đại học.

Có Lưu Hải Lệ và Triệu Tử Linh cùng lớp, có Lý Mạt cùng phòng ký túc xá.

Bởi vì Đường Tụng, nên trên một ý nghĩa nào đó, nàng cũng coi như là tự do tài chính.

Có thể lựa chọn cách sống mà mình thích.

Mấy tháng ở đại học, Trình Nhạc Nhạc trưởng thành rất nhiều.

Tính cách càng ngày càng sáng sủa, nụ cười trên mặt càng ngày càng nhiều.

Trên người tràn đầy sức sống và tự tin.

Khiến không ít du khách liếc mắt, quay đầu, thậm chí là chụp ảnh.

Nàng cũng không quan tâm, mà vừa đi vừa nghỉ, thảnh thơi tâm sự với mấy người bạn.

Hai ngày cuối tuần, nàng và mấy người bạn đặt phòng ở nhà khách quanh thành cổ.

Cầm thẻ học sinh, ăn các món ngon, ngắm nhìn phong cảnh.

Trong ‘Long Hưng tự’, nàng dùng chuông gió và tơ hồng để cầu phúc cho người nhà và Đường Tụng.

Gần chạng vạng tối, các nàng lại leo lên tường thành.

Ánh chiều tà trắng lợt làm cho toàn bộ thành cổ nhuộm lên một tầng vàng kim, lộ ra phong cách cổ xưa trang trọng.

Ngẫu nhiên có lá rụng bị gió thổi lên, phiêu đảng trên tường thành.

Trình Nhạc Nhạc nhìn phía trước, tựa như cảm nhận được dòng sông lịch sử chạy xiết qua.

Cảm nhận được cảm giác nặng nề của thời đại đó.

Thời gian tựa như dừng lại ở giờ phút này.

Trong nội tâm nàng có rất nhiều cảm xúc.

Lấy ống kính 17-35mm ra, thành thạo thay đổi.

Giơ máy ảnh DLS lên, ghi chép lại một màn này.

“Nhạc Nhạc, giúp mình chụp một tấm đi.” Lý Mạt giang hai tay, đưa lưng về phía chiều tà.

Trình Nhạc Nhạc mỉm cười, điều chỉnh góc độ và ánh sáng, rồi chụp cho nàng một tấm ảnh.

Lý Mạt chạy qua xem, giờ ngón tay cái lên: “Quá đẹp, trình độ chụp ảnh của cậu càng ngày càng cao! Nếu mấy tên bạn trai cũ của mình có một nửa trình độ của cậu, vậy mình cũng không nỡ chia tay bọn họ.”

“Cậu là... Trình Nhạc Nhạc?” Một giọng nam từ tình chột vang lên bên cạnh.

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn qua.

Đó là một nam sinh mặc áo len màu xám trắng, quần thường rộng rãi, giày trắng.

Trên vai khoác một balo lệch vai.

Dáng người cao to, khí chất thanh thuần sạch sẽ, tướng mạo thì rất nén lòng mà nhìn.

Cũng có thể coi là một soái ca.

Bên cạnh còn có một nữ sinh trang điểm đậm, tóc màu rượu vang, áo khoác tất chân, dáng người rất khá.

Trình Nhạc Nhạc nhìn hai người này, cảm giác rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi tên.

Ánh mắt nam sinh lóe lên vẻ kinh diễm, nói: “Quả nhiên là cậu! Nhưng thay đổi quá nhiều, nếu không phải có người gọi tên cậu, tôi cũng không dám nhận. Tôi là La Hạo Vũ, cậu chưa quên chứ?”

Trình Nhạc Nhạc nghe thấy cái tên này, lập tức nhớ ra.

Là bạn cấp 3, học rất giỏi, hơi đỏ hơi béo và trắng.

Về phần tướng mạo, nàng đúng là không nhớ rõ.

Dù sao khi đó nàng rất bận, ngoại trừ học tập còn phải chiếu cố gia đình.

Sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp vào nhà máy bột mì.

Chịu đựng 3 năm trời trong đó, cũng không có tâm tư đi nhớ lại.

Ngoại trừ mấy người bạn thường xuyên nói chuyện trên mạng, thì đã quên gần hết những người còn lại.

“Nhớ rồi.” Trình Nhạc Nhạc gật đầu, cười nói: “Cậu cũng thay đổi rất nhiều, tôi nhớ trước kia cậu đeo kính, trắng trắng mập mập, bây giờ thì gầy đi nhiều, cũng có tinh thần hơn.”

La Hạo Vũ nhìn nụ cười tươi đẹp và dáng người gợi cảm của Trình Nhạc Nhạc.

Trái tim bắt đầu đập thành thịch.

Bỗng nhiên muốn chạy đến đây chơi, lại bất ngờ gặp được cô gái xinh đẹp mình từng thích.

Đại khái, thì đây chính là duyên phận đến đi.

Thời cấp ba, mặc dù Trình Nhạc Nhạc rất ngọt ngào ít nói, nhưng vẫn rất được hoan nghênh trong quần thể nam sinh.

Thành tích của nàng ưu tú, tướng mạo xinh đẹp, tính cách ôn nhu kiên cường.

Có không ít người thầm mến nàng.

La Hạo Vũ chính là một trong số đó.

Nhưng trước kia hắn rất béo, hơi tự ti, nên chưa từng tỏ tình.

Về sau nghe nói Trình Nhạc Nhạc không học đại học, hắn còn khó chịu rất lâu, cũng cảm thấy đáng tiếc thay đổi phương.

Với khả năng của Trình Nhạc Nhạc, nếu tập trung vào học tập, hoàn toàn có thể vào mấy trường nổi tiếng.

Bây giờ hai người gặp lại trên tường thành, cả hai đều ưu tú hơn ngày xưa rất nhiều.

Trong đó mang theo số mệnh và ràng buộc, khiến hắn cảm xúc bành trướng.

“Cậu thật sự là Trình Nhạc Nhạc?” Cô gái trang điểm đậm bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Nghe thấy giọng nói này, Trình Nhạc Nhạc nhìn kỹ một lần, giật mình nói: “Cậu là... Lý Nhã Tĩnh?”

La Hạo Vũ vội vàng giải thích: “Đúng vậy, chúng tôi đều học ở đại học công nghiệp Yến Thành, lần này đến tìm linh cảm cho luận văn tốt nghiệp.”

Lý Nhã Tĩnh biến sắc mặt, trong lòng nổi lên cảm giác nguy cơ to lớn.

Ba năm học đại học này, nàng và La Hạo Vũ đi lại rất gần, nhìn tận mắt đối phương giảm béo, trở nên càng ưu tú hơn.

Nhất là còn tiến vào một công ty đầu tư lớn, tương lai rất tươi sáng.

Lúc này nàng mới không e dè nữa, quả quyết phát động thế tiến công.

Không ngờ vừa bồi dưỡng được chút tình cảm, lại gặp được kình địch.

Trình Nhạc Nhạc vốn rất xinh đẹp, hiện giờ lại còn rất có khí chất.

“Cậu đang ... công tác tại Yên Thành?” La Hạo Vũ cẩn thận hỏi, lo lắng tôn thương lòng tự trọng của nàng.

Dù sao chuyện không được học đại học này, cũng là một vết thương trong lòng nàng.

Trình Nhạc Nhạc cười lắc đầu, giải thích một câu: “Không phải, đang đi học ở Yên Thành.”

“Cậu...” Nội tâm La Hạo Vũ run lên.

Hình tượng một nữ sinh ưu tú kiên cường độc lập đã sôi nổi trên giấy.

Vì gia đình mà từ bỏ việc học, nhiều năm sau lại trở lại quỹ tích vốn có.

Trong đó có không biết bao nhiêu gian nan và hiểm trở.

Hắn thở dài, cảm khái: “Tốt thật!”

Con người Lý Nhã Tĩnh lập lòe, thậm chí mắng một tiếng: “Dối trá!”

Trình Nhạc Nhạc tốt nghiệp trung học xong thì vào nhà máy làm.

Bây giờ nói là đi học, nếu không nói lào, thì chính là học trung cấp hoặc tại chức.

Bản chất hoàn toàn khác với bọn họ.

Nhưng nội tâm cũng thả lỏng hơn, ngoại hình của mình dù không bằng người ta, nhưng có nội hàm hơn, bằng cấp và công việc đều vượt rất xa.

So với Trình Nhạc Nhạc, mình càng xứng với La Hạo Vũ hơn.

“Xin chào, tôi là bạn cấp 3 của Trình Nhạc Nhạc, La Hạo Vũ.” La Hạo Vũ chào hỏi đám người Lưu Hải Lệ.

Mang theo nụ cười ấm áp, phối hợp với vẻ ngoài đẹp trai sạch sẽ, rất có sức hút.

Tuyệt đối là soái ca.

Chương 530: Chiến bào

La Hạo Vũ rất nhiệt tình, bắt đầu ôn chuyện với Trình Nhạc Nhạc.

Nói đến chủ nhiệm lớp, bạn cũ, kiểm tra...

Trong mắt hắn có thốn thức, có hoài niệm, có cảm khái và mơ ước.

Trình Nhạc Nhạc đã thay đổi, trước kia nàng trầm mặc ít nói.

Hoàn toàn tương phản với cái tên của nàng, nàng rất ít khi biểu hiện ra mặt hạnh phúc.

Hiện giờ nàng trắng nõn, mắt sáng răng trắng, tóc đen nhánh nồng đậm.

Cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân dạt dào, trên mặt luôn mang theo nụ cười xán lạn tươi đẹp.

Đề trái tim hắn lại đập thành thịch.

Lý Nhã Tĩnh đứng nơi đó, thỉnh thoảng dậm chân một cái, hơi mất kiên nhẫn.

Trình Nhạc Nhạc nhìn thời gian, cười nói: “Không còn sớm rồi, chúng tôi chuẩn bị về, bái bai.”

“Chờ chút.” La Hạo Vũ hơi khấn trương nói: “Bạn học cũ, hơn 3 năm không gặp, lại đều ở Yên Thành. Chúng ta add wechat đi, sau này thường liên hệ.”

Trình Nhạc Nhạc cười gật đầu.

Dù sao cũng là bạn học cũ, có thể tình cờ gặp mặt ở đây cũng không dễ dàng.

Ánh mắt Lý Nhã Tĩnh lập lòe, nói theo: “Yến Thành còn có không ít bạn học cũ của chúng ta, quay đầu kéo cậu vào nhóm bạn học, có thời gian thì họp lớp.”

Lý Nhã Tĩnh đột nhiên nghĩ ra, có lẽ nên tổ chức họp lớp gì đó.

Gọi tất cả bạn học ở Yến Thành đến, đã kích Trình Nhạc Nhạc này.

Dù sao Trình Nhạc Nhạc đã bỏ học 3 năm, khẳng định sẽ rất tự ti khi đối mặt với bọn họ.

“Được!” Trình Nhạc Nhạc đáp ứng rất sảng khoái.

Nàng phát hiện tâm tính của mình đã thay đổi rất nhiều.

Đã không còn tận lực trốn tránh quá khứ long đong và chật vật của mình.

Coi như gặp lại những người từng nhìn thấy dáng vẻ chật vật nhất của mình, thì nàng vẫn có thể thản nhiên đối mặt.

La Hạo Vũ chần chờ một chút, nói: “Cũng đến giờ cơm rồi, hay là chúng ta đi ăn một bữa đi? Bên kia có nhà cá nướng rất ngon, mỗi người chỉ hơn 70 đồng thôi, tôi mời khách.”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng lắc đầu nói: “Không được, chúng tôi phải về rồi, quá muộn không an toàn.”

“Tôi có thể...” Hấn còn chưa nói hết.

Lý Nhã Tĩnh trực tiếp kéo tay hấn, cười tủm tỉm nói: “Vậy cứ thế đi, dù sao đều ở Yến Thành, có thời gian lại trò chuyện. Hạo Vũ, chúng ta qua bên kia dạo chơi đi, nghe nói cảnh đêm bên đó rất đẹp.”

“Được rồi.” La Hạo Vũ nhìn Lý Nhã Tĩnh một chút, cuối cùng cũng không tiện từ chối.

Dù sao mình cũng đã đáp ứng đi với đối phương.

Với lại hắn cũng biết Lý Nhã Tĩnh có ý với mình.

Trước kia hắn cũng có ý nghĩ này, đáng người và tướng mạo của Lý Nhã Tĩnh đều không tệ.

Song phương hiểu rõ nhau, đến với nhau cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng lần trùng phùng ngoài ý muốn này, khiến hắn thay đổi suy nghĩ.

“VẬY BÁI BAI.” Trình Nhạc Nhạc cười vẫy tay với hai người.

“Bái bai.”

“Tạm biệt.” La Hạo Vũ rất nghiêm túc.

Trình Nhạc Nhạc và ba người bạn đi dọc theo tường thành về một phía khác.

Ánh mắt La Hạo Vũ theo gió nhẹ trên tường thành, rơi vào đuôi ngựa của nàng.

Tựa như tìm về cảm giác rung động thời thiếu niên.

...

Bốn người đi xuống tường thành.

Cười cười nói nói, thỉnh thoảng lại cãi nhau ầm ĩ.

Đi ra khỏi cửa, dọc theo tường thành là nơi chờ xe taxi.

Đã gần 5 giờ chiều.

Mặt trời lặn, ánh chiều tà rải đầy quảng trường.

Khi đi qua chỗ rẽ của tường thành.

Thì Trình Nhạc Nhạc chợt dừng bước, như nhận ra gì đó.

“Nhạc Nhạc, sao thế?” Lý Mạt nghi hoặc hỏi.

“Không sao, chỉ là đột nhiên nhớ bạn trai.” Trình Nhạc Nhạc lắc đầu, xua tan suy nghĩ trong đầu, tiếp tục tiến về phía trước.

“Tình cảm của hai người thật tốt.”

“Đồ ky muốn chết.”

Chuyển qua góc tường, một bóng người quen thuộc chợt xuất hiện.

Hai người cách nhau chỉ 2m.

Trình Nhạc Nhạc kinh ngạc há hốc mồm, có chút hoài nghi mình nhìn nhầm.

Loại trực giác mãnh liệt vừa rồi, giống như có thể gặp Đường Tụng ngay vậy.

Sao vừa rồi một cái, liền xuất hiện thật rồi.

Đường Tụng nháy mắt với nàng, hai tay ở sau lưng vươn ra.

Một bó hoa xuất hiện: “Anh đi dọc theo tường thành, muốn thử xem có thể gặp được em hay không, không ngờ lại gặp được thật, đây có tính là thần giao cách cảm không?”

Nói xong, hắn đóng giao diện hệ thống trước mắt.

Trong mắt Trình Nhạc Nhạc hiện lên vẻ xúc động và vui sướng đến cực hạn.

Bước nhanh lên, ôm lấy eo của hắn, nhón chân hôn lên khóe môi của hắn, nỉ non nói: “Anh thật tốt.”

Bất ngờ này của Đường Tụng, để nàng khó có thể kiềm chế.

Ba cô gái còn lại liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lóe sáng.

Mặt trời lặn, hoàng hôn, thành cổ, ngã rẽ, gặp nhau.

Cái gọi là song hướng lao tới, đại khái chính là như vậy.

Thật là lãng mạn!

...

Mời mấy cô gái đi ăn tiệc xong.

Đường Tụng lái xe đưa Trình Nhạc Nhạc về Bắc Thành Hoa Viên.

Trên đường về, hấn lái nhanh như chớp.

Đường Tụng lái một tay, một tay đo đạc kích thước bờ móng đào mật.

Chờ đến khi dừng lại trong hầm xe.

Trình Nhạc Nhạc đã ngã oặt trên ghế phụ.

Run run rẩy rẩy xuống xe, trở lại phòng 2001.

Đường Tụng nói câu gì đó bên tai nàng.

Trình Nhạc Nhạc ngượng ngùng gật đầu, đi về phòng quần áo.

Chờ đến lúc đi ra, nàng đã thay chiến bào.

Quần tập màu đen bọc lấy bờ móng hoàn mỹ.

Hai tay Trình Nhạc Nhạc đặt lên giường, làm ra tư thế rất mất mặt, ánh mắt như nước.

Đang định nói vài câu tình thú để điều tiết bầu không khí.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn.

Là điện thoại của chị Cầm, nàng dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Đường Tụng.

Chị Cầm rất chiều cô nàng, quan hệ của hai người rất tốt.

Có rất nhiều thư thể mới là nàng học được từ chỗ chị Cầm.

Đường Tụng cất bước đi đến sau lưng nàng, thưởng thức thân thể xinh đẹp của nàng.

Khẽ cười nói: “Nghe đi.”

Trình Nhạc Nhạc do dự một chút, vẫn nghe máy.

“Alo, chị Cầm.”

“NGhỉ việc?”

“Sao lại nghỉ việc rồi? Với lại chị còn là nhân viên lâu năm mà?”

“Được rồi, vậy chị tính thế nào? Vẫn đi dạy à?”

...

Khi Trình Nhạc Nhạc nói chuyện.

Đường Tụng đã kéo chiến bào của nàng đến đùi.

Trình Nhạc Nhạc cảm giác mát lạnh, giọng nói của hơi run rẩy.

Tay Đường Tụng ấm áp có lực.

Trình Nhạc Nhạc nỗ lực duy trì bình tĩnh, trò chuyện với chị Cầm.

Một lát sau, mặt nàng vừa đỏ vừa nóng, không ngừng uồn ẻo người.

“Chuyện này...”

“Không, không khó xử, chị Cầm... chị yên tâm, em sẽ hỏi giúp chị, lát nữa sẽ trả lời chị.”

“Được, bái bai.”

Cúp máy, Trình Nhạc Nhạc rút cuộc không cần che giấu nữa.

Tiếng kêu cao vút.

Ánh mắt nàng dần dần tan rã.

...

Khoảng hơn 1 tiếng sau.

Đường Tụng thả nàng ra.

Trình Nhạc Nhạc nằm lỳ trên giường một lúc lâu, mới sợ hãi lật người lại.

Mặc dù nàng đã dốc hết khả năng, nhưng vẫn không thể phối hợp với Đường Tụng.

Trình Nhạc Nhạc nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, em có chuyện muốn nói với anh, anh xem có thể hỗ trợ không, không được cũng không sao.”

“Là chị Cẩm à?”

“Đúng.” Trình Nhạc Nhạc tựa vào ngực hắn, nói nhỏ: “Bởi vì có một phòng tập mới mở ở gần đó, nên tình hình kinh doanh bên chỗ chị Cẩm giảm mạnh. Chị Cẩm vì tuổi tác và vài vấn đề khác, nên bị cho nghỉ. Chị ấy không muốn đi dạy nữa, muốn đổi nghề, nên nhờ em hỏi anh xem có công việc nào phù hợp không.”

“Cô ấy muốn chuyển sang ngành nghề gì?”

“Tiêu thụ, hoặc chuyên gia dinh dưỡng cũng được, chị ấy muốn đổi sang một cương vị có không gian tấn thăng.” Trình Nhạc Nhạc rất thông minh, biết chị Cẩm muốn hướng đến cương vị quản lý, chỉ là không tiện nói rõ.

Đường Tụng suy tư giây lát.

Văn hóa Đường Trình không có cương vị thích hợp.

Trái lại thì bên quốc tế Tinh Phong lại rất thích hợp.

Với lại, với tư cách là một sản nghiệp có quy mô nhất của mình bây giờ, đúng là nên cài cắm vài người đáng tin vào mấy cương vị quan trọng.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘không chế mấu chốt’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Quốc tế Tinh Phong đã từng bước đi vào quỹ đạo, có lẽ đội ngũ quản lý vốn có tồn tại rất nhiều vấn đề, xin mời sắp xếp người đáng tin cậy vào các bộ môn nhân lực, tài vụ, tiêu thụ. Không chế hướng đi của công ty, đề phòng xuất hiện biến động không biết.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Chương 531: Giải thi đấu lập nghiệp

Công ty quốc tế Tinh Phong sắp hoàn thành việc thu mua bách hóa Hưng Duyên.

Đến khi đó, đây chính là sản nghiệp có giá trị gần 2 tỷ.

Nhìn từ góc độ nào, cũng đều không thể xem nhẹ.

Dựa theo logic thương nghiệp bình thường, thân là ông chủ hẳn nhất định phải không chế bộ tài nguyên nhân lực, con đường hộ khách và tài vụ, đây là những nơi dễ xảy ra vấn đề nhất.

Hệ thống nhắc nhở cũng đúng.

Trình Nhạc Nhạc nói nhỏ: “Em suy đoán, chắc chị Cẩm đã chủ động xin nghỉ, hơn nữa còn cầm đủ tiền bồi thường.”

“A?” Đường Tụng nhìn Trình Nhạc Nhạc trong ngực, hỏi: “Nguyên nhân?”

Trình Nhạc Nhạc nói ra: “Chị Cẩm rất có năng lực, hơn nữa rất thông minh, đối nhân xử thế cũng rất tốt. Hơn nữa còn là nhân viên lâu năm của phòng tập, tài nguyên hộ khách trong tay rất ổn định. Nhìn thế nào thì chị Cẩm cũng là nhóm cuối cùng bị cho nghỉ. Theo em thì chị ấy muốn đổi nghề từ lâu rồi, vừa hay lại có cơ hội, gặp được một bắp đùi to như anh, liền muốn thông qua em để tìm cơ duyên.”

“Em quả nhiên đã trưởng thành rất nhiều.” Đường Tụng vuốt ve da thịt bóng loáng của nàng, tán thưởng một câu.

Trình Nhạc Nhạc hoạt bát nói: “Có thể là em quá ngây thơ trong mắt chị Cẩm, khiến cho chị ấy lo trước lo sau. Thật ra chị ấy có thể trực tiếp nói với em, em cũng sẽ không phản cảm, dù sao chị ấy cũng đã giúp em rất nhiều.”

Đường Tụng nói: “Chờ cô ấy làm thủ tục nghỉ việc xong, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện đi. Anh đúng là có cương vị phù hợp, tiền lương và đãi ngộ, tiềm lực phát triển đều sẽ khiến cô ấy hài lòng.”

“Ừm, em sẽ nói với chị ấy.” Giữa hàng lông mày của nàng hiện lên ý cười quyến rũ.

Đường Tụng gật đầu, ánh mắt lại trở về giao diện.

Bắt đầu suy nghĩ về nhiệm vụ.

Triệu Hồng Cẩm là người thông minh, rất hiểu thời thế.

Với lại có quan hệ rất tốt với Nhạc Nhạc.

Có tầng quan hệ này, nàng khẳng định sẽ giúp mình làm việc.

Nên tính là người đáng tin.

Có thể an bài vào bộ tiêu thụ.

Dù sao bán khóa học tập gym cũng xem như là một loại tiêu thụ.

Về phần nhân lực và tài vụ, hẳn đúng là không có lựa chọn phù hợp.

Bởi vì dựa vào hệ thống, tốc độ quật khởi của hẳn quá nhanh.

Căn bản là không có thành viên tổ chức đáng tin gì.

Văn hóa Đường Trình cũng chỉ thành lập hơn 3 tháng thôi.

Có rất nhiều quản lý cấp cao còn trong giai đoạn thử việc kia.

Mình và họ ở chung không nhiều, không hiểu rõ lắm.

Không tính là người đáng tin.

Về phần bạn bè thì đúng là có mấy người, nhưng đều không có kinh nghiệm làm hai ngành này.

Có chút rầu rĩ.

Đột nhiên, hấn chợt có ý tưởng.

Có thể dựa theo cách của Triệu Hồng Cầm.

Hỏi mấy người đáng tin cậy, xem các nàng có quen ai phù hợp hay không.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng lập tức buông lỏng.

Đóng giao diện hệ thống.

Đường Tụng mở miệng nói: “Nhạc Nhạc, trường các em cũng có không ít sinh viên đang lập nghiệp nhỉ?”

“Ừm, có không ít, nhất là giải thi đấu lập nghiệp thứ 9 của tỉnh Yên sắp bắt đầu, rất nhiều sư huynh sư tỷ đều đang tìm hạng mục và kế hoạch, cũng có vài đội ngũ đã bắt đầu, thậm chí tiến vào vòng hạt giống.”

“Ví dụ như sư tỷ Khương Miêu mà em từng nói với anh, bây giờ còn không thềm đi học, tập trung tham dự vào giải đấu. Chỉ cần qua vòng loại, có thể tăng không ít học phần. Đến bán kết thì có thể nhận được học bổng của trường.”

“Một khi thu hoạch được giải thưởng cấp tỉnh, đội ngũ sẽ được kết nối trực tiếp với cơ cấu đầu tư, còn có thể miễn phí vào căn cứ lập nghiệp, nhận được rất nhiều ủng hộ về chính sách lập nghiệp.”

“Thành viên xếp hạng đầu trong đội ngũ, còn có thể nhận được danh ngạch miễn thi thạc sĩ, nghiên cứu sinh. Ngoài ra còn có...”

Nói nói, trong mắt Trình Nhạc Nhạc toát ra vẻ hướng tới và chờ mong.

Giải thi đấu này tuyệt đối là một chuyện tốt với sinh viên.

Có thể rèn luyện năng lực và tư duy sáng tạo, cân đối tổ chức, phân tích thương nghiệp, hợp tác đội ngũ.

Có trợ giúp rất lớn với con đường phát triển tương lai.

Nàng cảm giác mình bây giờ còn chưa đủ thành thực, cũng không có quan hệ gì, bằng không cũng lập đội tham dự.

Dù sao mục tiêu của nàng, cũng là trở thành một người hữu dụng với Đường Tụng.

Không nguyện ý buông tha bất kỳ cơ hội nâng cao bản thân nào.

Đường Tụng nhìn biểu cảm của nàng, nghe lời nàng nói, nhin không được mà nhếch miệng cười.

Nhạc Nhạc thật sự đã trưởng thành rất nhiều.

Đây là nhân vật đầu tiên mình chiêu mộ, cũng là người phụ nữ đầu tiên của mình.

Độ trưởng thành của nàng cao đến 90, trí lực 80, bề ngoài xuất chúng, tính cách kiên cường.

Đường Tụng rất chờ mong dáng vẻ của nàng khi max độ trưởng thành.

Cũng hi vọng đi với nàng đến cuối cùng.

“Nhạc Nhạc, anh cho em một nhiệm vụ nữa nha.”

Trình Nhạc Nhạc ngẩng đầu: “Được.”

“Chọn một hạng mục lập nghiệp mà em xem trọng ở trong trường, tham dự vào đó, đồng thời đầu tư cho họ. Không phải loại hạng mục chỉ có ý tưởng và Powerpoint, mà phải có đội ngũ và sản phẩm chân chính.” Ngón tay Đường Tụng vuốt ve cánh môi sưng mẩn của nàng.

Trình Nhạc Nhạc kinh ngạc nói: “Anh muốn em tham gia giải thi đấu lập nghiệp?”

“Nếu như em muốn, thì cũng có thể tham gia, xem xem có thể cảm thương hay không.”

“Chuyện này...” Trình Nhạc Nhạc hơi do dự, lo lắng mình không làm tốt, để Đường Tụng thất vọng.

“Chọn lựa hạng mục xong, anh sẽ chuyển cho em một khoản tiền, đừng sợ thất bại, coi như trải nghiệm đi.”

“Em còn tiền, còn hơn 1 triệu kìa!” Trình Nhạc Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không cần anh chuyển.”

“Không giống, đó là tiền sinh hoạt của em, còn đây là quỹ đầu tư lập nghiệp, không cho phép từ chối.” Đường Tụng nắm chặt hông nàng.

Trình Nhạc Nhạc yếu ớt nói: “Được rồi.”

Hai người lại dính lấy nhau một lát, nhìn đáng vẻ buồn ngủ của nàng.

Đường Tụng cũng không giầy vò nàng nữa, giúp nàng đắp chăn.

Nói khẽ: “Nhạc Nhạc, em đi ngủ đi, anh đi đọc sách một lát.”

“Ừm.” Trình Nhạc Nhạc đáp một tiếng, rất nhanh đã ngủ say.

Đường Tụng rất hiểu nàng, trải qua một trận giao tranh kịch liệt như vậy, đãi khải là sẽ ngủ đến sáng mai.

Rời giường, lao vào tắm, sấy tóc, đổi một bộ quần áo nhân nhả.

Đường Tụng nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ chính.

...

Phòng 2201.

Mở khóa vân tay, đẩy cửa đi vào.

Đường Tụng trực tiếp đi đến phòng ngủ chính.

Cửa chỉ khép nửa, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Đường Tụng hơi tò mò, nhin không được mà tiến lại gần hơn chút.

Tai hần rất thính, nên nghe rất rõ ràng.

Từ Tình: “Này này, Ngôn Ngôn, sao cậu có thể mua thứ này chứ?”

Đồng Ngọc Ngôn: “Gia tăng tình thú thôi, mình cảm thấy rất thú vị, chờ hàng đến thì cho cậu thử trước, cam đoan dễ dùng hơn ngón tay của cậu.”

Từ Tình: “Không cần! Cậu đang nói cái gì? Mình vẫn là con nít! Nghe không hiểu!”

Đồng Ngọc Ngôn: “Để mình sờ xem.”

Từ Tình: “A!!! Đáng chết!!!”

Đồng Ngọc Ngôn: “Ha ha ha, quả nhiên, mới kẻ một chút về quá trình chơi bóng, cậu đã bắt đầu chảy nước ‘miếng’ rồi.”

Từ Tình: “A! Đáng ghét! Còn sờ?! Mình sẽ nói chuyện cậu hôn mình cho Đường Tụng biết! Nói cậu là bách hợp (les), đã

làm chuyện có lỗi với Đường Tụng.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Hừ hừ, nếu cậu dám nói, vậy công việc mới của cô cậu coi như xong.”

Từ Tình: “Cậu! Cậu bắt nạt mình!”

Đồng Ngọc Ngôn: “Tình Tình, cậu không muốn cô mình mất tiền đồ tốt đẹp chứ? Cô ấy đang làm quản lý kế toán ở sinh viên Thiên Đồ, muốn đi lên là rất khó. Nhưng đến quốc tế Tinh Phong, trực tiếp từ quản lý tài vụ cất bước. Mình chính là cổ đông nha, dù chỉ có 1%, nhưng 99% còn lại đều là của Đường Tụng.”

Nàng không biết Từ Tình đã từng đến khách sạn, cho nên ăn nói rất phách lối.

Từ Tình: “Ô ô ô.”

Đồng Ngọc Ngôn: “Chờ Đường Tụng đến đây, chúng ta cùng lấy lòng anh ấy, như vậy cô cậu và chị họ mình đều ổn, Tình Tình, biết chưa?”

Từ Tình: “Mình đã rất lấy lòng rồi, chẳng lẽ còn muốn làm cái đó với hai người?”

Đồng Ngọc Ngôn: “Cũng không phải không được, coi như không chơi bóng, cậu ở bên cạnh làm tổ cổ vũ cũng được, vừa hay cho cậu kiến thức uy lực của cơ liên sườn và cơ bụng 8 múi.”

Chương 532: Ngủ Ngôn Tình

Nghe những lời nói ô uế của cặp chị em anfy, Đường Tụng thở sâu.

Mình vẫn quá chính trực.

9 năm giáo dục bắt buộc để hấn sinh ở dưới cờ đỏ, sinh trưởng trong ánh nắng.

Không nhìn được một màn âm u này.

Hấn quay người đi ra ngoài.

Đi ra cửa lớn, rồi lễ phép ấn chuông cửa.

Hấn đột nhiên nhớ ra, cô của Từ Tình là Từ Tình cũng làm tài vụ lâu năm.

Lần trước gặp mình, đó cũng là một người rất khôn khéo ổn trọng, có lẽ là người mình cần.

Vì hoàn thành nhiệm vụ ‘không chế máu chốt’, hấn quyết định đối mặt với âm u.

Cùng Ngôn Tình giao phong một trận.

Chờ khoảng 2 phút, mới có tiếng bước chân truyền ra.

Đường Tụng suy đoán, có lẽ các nàng mặc quần áo.

“Ai vậy?”

Đường Tụng ho khan một tiếng: “Ngọc Ngôn, là anh.”

Đồng Ngọc Ngôn mừng rỡ, kéo cửa ra, nhào vào ngực hấn.

Đường Tụng ôm lấy nàng xoay một vòng.

Đồng Ngọc Ngôn mặt mày hớn hờ nói: “Anh trực tiếp vào là được, không cần ấn chuông, nơi này chính là nhà anh.”

“Như vậy không tốt lắm, con gái các em cần không gian riêng, anh trực tiếp xông vào thì không hay.”

“Không sao, bọn em không để ý.” Đồng Ngọc Ngôn hai chân trèo lên eo hấn, hôn lên môi hấn.

Hai người triền miên vào phòng khách.

Khóe mắt Đường Tụng liếc nhìn phòng ngủ chính.

Từ Tình đang thò cái đầu nhỏ của mình ra.

Lén lén lút lút, né tránh, mặt đỏ tới mang tai.

Dáng vẻ như có tật giật mình.

Trò chuyện vài câu với Đồng Ngọc Ngôn.

Đường Tụng chỉ đồng hồ trong phòng khách, nói: “Đã 10 rưỡi rồi.”

Ánh mắt Đồng Ngọc Ngôn như tơ, khẽ cắn môi.

Hai người đi tới phòng ngủ chính, thì đã không thấy bóng dáng Từ Tình đâu, khả năng cao là trốn rồi.

“Ngọc Ngôn... anh có việc tìm Từ Tình, em gọi cô ấy đến đây.” Ánh mắt Đường Tụng hơi trốn tránh.

Đồng Ngọc Ngôn gật đầu, đi ra cửa.

Một lát sau, Từ Tình mặc áo ngủ phim hoạt hình đi đến.

Nàng nhìn mặt đất, nói: “Có chuyện gì nói mau, tôi buồn ngủ lắm rồi.”

Đường Tụng chỉ vào chiếc giường trị giá hơn 300.000 trong phòng ngủ chính, nghiêm túc nói: “VẬY nằm ở đây một lát đi, chuyện này rất quan trọng.”

Sắc mặt Từ Tình lập tức đỏ lên, ấp úng tại chỗ.

Trong đầu toàn là những lời nói vừa rồi của Đồng Ngọc Ngôn.

“Chuyện này... lẽ nào là chơi thật?”

Đồng Ngọc Ngôn thì vẫn bình tĩnh như không, còn chủ động kéo Từ Tình ngồi xuống giường.

Đường Tụng đứng đối diện hai người, nhìn xuống khuôn mặt của họ.

Chiều cao và hình thể đều hơi tương tự, tướng mạo thì mỗi người một vẻ.

Đều là mỹ nữ thanh thuần.

Tương đối mà nói, Đồng Ngọc Ngôn có vẻ thành thực hơn một chút.

Mặc kệ là tâm tính, cách ăn mặc hay là trang điểm.

Phát giác ra ánh mắt nóng bỏng của Đường Tụng, cảm nhận được bàn tay hơi dùng sức của bạn thân, Từ Tình chỉ cảm thấy tim đập rộn lên.

Đường Tụng tựa vào bàn trang điểm, mở miệng nói: “Hai người có họ hàng hoặc bạn bè đáng tin nào không? Quốc tế Tinh Phong đã đi vào quỹ đạo, anh muốn an bài mấy người đáng tin vào bộ tài vụ, tiêu thụ và nhân lực.”

Nghe vậy, hai người đều tròn mắt nhìn nhau.

Đồng thời lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hai ngày gần đây, Đồng Ngọc Ngôn vẫn nghĩ nên mở miệng thế nào.

Dù sao cũng là đưa họ hàng của mình vào công ty, có chút ý tứ mưu đồ làm loạn.

Nhưng Trương Hân Vũ nói đúng, đây chính là một khách sạn 5 sao trị giá 1 tỷ.

Lực ảnh hưởng của nó rất không tầm thường.

Là dụ hoặc mà nàng khó có thể từ chối.

Mấy ngày gần đây, nàng nằm mơ cũng nghĩ đến việc này.

Nàng do dự nói: “Đúng là có người phù hợp. Cô ruột của Tình Tình đang đảm nhiệm quản lý kế toán ở sinh vật Thiên Đồ, gần đây cũng có dự tính đi ăn máng khác. Còn chị họ Lý Hà của em, cũng đang làm giám đốc nhân lực ở một công ty internet nhỏ tại Thâm Thành. Hai ngày trước còn nói với em là áp lực bên đó quá lớn, muốn đi thành phố khác tìm cơ hội.”

Đường Tụng vỗ vỗ tay, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Gần đây, hình như làm việc rất thuận lợi, cần người đáng tin ở nhân lực và tài vụ, lập tức có người đưa đến cửa luôn.

Vậy nhiệm vụ này cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đồng Ngọc Ngôn nhỏ giọng nói: “Hay là em mời họ đến Yên Thành, rồi anh tự phỏng vấn nhé? Nếu phù hợp thì giữ lại, không phù hợp thì thôi.”

Đường Tụng cười nói: “Không cần, anh tin hai người. Ngày mai gửi thông tin cá nhân của họ cho anh, anh gửi offer qua, tiền lương và đãi ngộ tuyệt đối làm họ hài lòng.”

Nghe thấy vậy.

Đồng Ngọc Ngôn hưng phấn kéo tay Từ Tình.

Từ Tình nhe răng, cũng khó giấu nổi vẻ tươi cười.

Nàng và cô cô cũng không hơn kém nhiều tuổi, quan hệ rất thân.

Có Đường Tụng ở đây, cô cô muốn phát triển cũng sẽ tốt hơn.

“Em nói qua về tình hình của họ đi.” Đồng Ngọc Ngôn vỗ vỗ giường: “Thân ái, anh qua ngồi đi, đừng đứng.”

Nói xong liền nhích mông, kéo dài khoảng cách với Từ Tình.

“Cũng được.” Trong mắt Đường Tụng nổi lên ý cười.

Nếu như đã biết thái độ của Đồng Ngọc Ngôn, hẳn cũng không có quá nhiều cố kỵ.

Trực tiếp ngồi xuống giữa hai người.

Thân thể Từ Tình cứng đờ, đôi mắt to run rẩy.

Đồng Ngọc Ngôn tựa đầu vào vai hắn, nói: “Từ Dung, năm nay 33, nghiên cứu sinh quản lý... từng đảm nhiệm chức vị ở các công ty...”

Hai mùi thơm khác biệt quanh quần nơi chóp mũi.

Xúc cảm ấm áp truyền đến từ dưới mông.

Bên tai là giọng nói thì thầm của Đồng Ngọc Ngôn.

Đường Tụng hơi nheo mắt lại.

Hai tay đưa ra ngoài, ôm lấy eo các nàng.

Từ Tình kêu nhỏ một tiếng, thân thể bắt đầu run nhẹ.

“Tiểu Tụng Tử đáng chết! Vậy mà lại dám làm như vậy ở ngay trước mặt bạn thân của mình! Mình phản phản kháng! Phải tiêu diệt tên Hải Vương này!”

...

Khoảng 10 phút sau.

Đồng Ngọc Ngôn đã nói qua về tình hình của hai người.

Đề Đường Tụng có hiểu biết đại khái về hai nhân viên tương lai này.

Cảm nhận được nhiệt độ và mềm mại ở bên cạnh.

Sắc mặt Đường Tụng đỏ lên, đề nghị: “Hay là chúng ta nằm nói chuyện đi, ngồi cũng hơi mệt.”

“Vậy tôi trở về phòng, hai người nói chuyện đi! Ngủ ngon!” Từ Tình đứng bật dậy.

Đường Tụng kéo tay nàng: “Chuyện này có liên quan đến cô của em, tôi còn muốn hiểu rõ hơn, mà Ngọc Ngôn không hiểu kỹ.”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn hai người, ánh mắt lập lờ.

Từ Tình từ xưa đều thoải mái, tính tình như không tìm không phôi, cũng không hiểu che giấu cảm xúc.

Với tư cách là bạn thân nhiều năm, Đồng Ngọc Ngôn cũng đã phát hiện ra tâm tư của nàng từ lâu rồi.

Biết Từ Tình cũng không phản cảm với sự tiếp xúc của Đường Tụng.

Nghĩ đến cô gái trong Yến Giang Biệt Viện lần trước.

Nàng cắn cắn môi dưới, đứng dậy kéo Từ Tình lên giường: “Tình Tình, tối nay ngủ ở đây đi, giường rất rộng, đủ cho ba người chúng ta.”

Nghe vậy, Từ Tình tròn trắng mắt, không ngờ bạn thân lại chơi thật.

“Này này này! Đây là vấn đề rộng hay chật sao? Đây là muốn coi tôi làm vật điều hòa giữa hai người nha! Sẽ có thể giết không thể nhục!”

Trong đầu điên cuồng chửi bới, ngoài miệng lại yếu ớt nói: “Mình... mình ở đây thì không hay lắm.”

Đường Tụng cởi giày, nằm lên giường, nghiêng người ôm Ngọc Ngôn.

Nói khẽ: “Không sao, chúng ta đều là bạn học, rất lâu rồi không ôn chuyện. Hay là đêm nay ôn chuyện đi.”

Từ Tình còn muốn nói gì đó.

Đồng Ngọc Ngôn đã dùng khẩu hình để uy hiếp.

Từ Tình đành thỏa hiệp: “VẬY... vậy mình nằm một lát, nói chuyện xong thì sẽ về.”

“Được.” Đường Tụng cũng biết không thể nóng vội.

Từ Tình chần chờ một chút, vẫn nằm xuống mép giường, cách 2 người rất xa.

Rất nhanh, đèn tắt.

Gian phòng chìm vào yên lặng và tối tăm.

Không biết qua bao lâu.

Đồng Ngọc Ngôn và Đường Tụng bắt đầu ‘tâm sự’ kịch liệt.

Từ Tình trốn trong góc, nghe tiếng gió táp mưa sa bên cạnh, ôm lấy chăn, co lại thành một đoàn nhỏ.

Dáng vẻ nhỏ yếu, đáng thương, bất lực.

Không biết từ lúc nào, nàng cảm giác trên người mình có thêm cái gì đó.

Chương 533: Áp lực từ tập đoàn Tinh Thành

Thứ hai, ngày 28 tháng 11 năm 2022, trời âm u, -3 đến 13 độ C.

Ngoài cửa sổ là mùa đông âm u lạnh lẽo.

Bên trong cửa sổ là nóng bỏng yêu thương.

Đồng hồ sinh học ưu tú, cộng thêm cảm giác cấp bách trong việc quản lý thời gian.

Khiến Đường Tụng tỉnh dậy từ sớm.

Không biết từ lúc nào, hấn và Đồng Ngọc Ngôn đã đổi vị trí, thành hấn nằm ở giữa.

Tay phải rơi vào cặp đùi bóng loáng chặt chẽ của Từ Tình.

Tay trái ôm lấy Đồng Ngọc Ngôn.

Đường Tụng nghiêng người nhìn sang.

Từ Tình ngủ không ngon, thỉnh thoảng còn nhíu mày.

Đường Tụng có lòng tổn, trấn an tim nàng một chút.

Không nghĩ tới Từ Tình đang ngủ lại run lên một cái, bắt đầu bĩu môi lẩm bẩm như nói mớ.

o(￣へ￣o#) “Tiểu Tụng Tử đáng chết, lại dám sờ tôi? Đi quỳ bần phỉm cho tôi, dùng đầu gối đánh một trăm lần chữ ‘Từ Tình anh sai rồi...’.”

Sau đó nàng còn nói gì đó, nhưng Đường Tụng không nghe rõ.

Mặc dù đêm qua không làm gì nàng, nhưng cũng coi như là tham gia.

Có người bạn thân này ở bên cạnh, Đồng Ngọc Ngôn hình như rất hưng phấn.

Đường Tụng quay sang ôm lấy Từ Tình, hôn lên cánh môi hơi khô của nàng.

Từ Tình mí mắt run rẩy, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Rất phối hợp, thậm chí còn chủ động ôm lấy hắn.

Nụ hôn ngọt ngào kéo dài 5, 6 phút.

Từ Tình cuối cùng cũng mở mắt ra, ánh mắt còn hơi mờ lung ngây ngốc.

Rất nhanh liền phát ra âm thanh ‘Ô ô’, đẩy ngực Đường Tụng.

Đường Tụng che miệng nàng, còn ‘xuyt’ một tiếng.

Nói nhỏ bên tai nàng: “Tình Tình, em không muốn Ngọc Ngôn nhìn thấy chúng ta chứ?”

Hai mắt Từ Tình tròn trũng trũng, hàm răng cắn chặt.

“Ây da! Đôi cầu nam nữ này, giọng điệu khi bắt nạt người giống hệt nhau!”

“Không được! Kiếm của mình đâu, mình muốn chặt tên này!”

Nội tâm điên cuồng chửi rủa, nhưng cũng không dám phản kháng quá mạnh.

Đường Tụng đắc ý nhướng mày, tiếp tục hành sự.

Cũng cảm nhận được niềm vui thú lúc trước của Đồng Ngọc Ngôn.

Chủ yếu vẫn là cảm xúc của Từ Tình rất phong phú, có rất nhiều biểu cảm.

Đúng là rất thú vị.

...

6 giờ sáng, Đường Tụng trở lại phòng 2001.

Mới đẩy cửa phòng ngủ, đi đến bên giường, Trình Nhạc Nhạc vừa hay mở mắt ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trình Nhạc Nhạc lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Chờ em chút, hôm nay em tập sáng với anh, mấy hôm trước em đi dạo phố với chị Cẩm, có mua cho anh một bộ thể thao thu đông của Armani.”

Nàng biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Đường Tụng, đoán là hắn đang định đi chạy bộ.

Bởi vì hôm qua ngủ tương đối sớm, nên hiện giờ nàng đã khôi phục như thường.

Chỉ là chân hơi nhũn, nhưng thể chất của nàng rất tốt, chạy chậm một lúc cũng không có vấn đề.

Đường Tụng vốn còn muốn ngủ bù một lát, dù sao hôm qua cũng rất vất vả.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Trình Nhạc Nhạc, cuối cùng cũng không từ chối ý tốt của nàng.

Hai người ngênh đón gió lạnh, vận động 30 phút.

Lại là một ngày tràn đầy sức sống.

Hai người đi dọc theo tường ngoài tiểu khu, chọn một nhà ăn sáng.

Vừa ăn vừa trò chuyện.

Nghĩ đến tấm ‘thẻ gia tộc ngoại ngữ’ kia.

Đường Tụng hỏi: “Nhạc Nhạc, trình độ tiếng Anh của em chắc cũng ổn rồi nhỉ?”

Trình Nhạc Nhạc nhai nhai, gật đầu nói: “Ừm, thi tiếng Anh cấp 4 là không có vấn đề.”

Đường Tụng lau miệng cho nàng: “Trong thời gian này, có định học tập ngôn ngữ khác không?”

“Python.”

“Ý anh là ngoại ngữ.”

“Em biết, đùa anh thôi.” Trình Nhạc Nhạc mặt mày cong cong, mang theo vẻ hoạt bát và sức sống.

Đường Tụng mỉm cười, vuốt vuốt tóc nàng.

Trình Nhạc Nhạc cũng không giận, hai người cười toe toét một lúc.

Khiến không ít khách hàng trong cửa hàng phải ghé mắt.

Hai người mặc đồ thể thao tình nhân.

Nam cao to đẹp trai, nữ trẻ tuổi xinh đẹp gợi cảm.

Rất bắt mắt.

Trình Nhạc Nhạc lại nói: “Lúc trước không nghĩ đến, nhưng em đúng là nên học thêm một môn ngoại ngữ.”

“Vậy em cân nhắc đi, khi nào xác định thì nói cho anh biết.”

“Được rồi, Đường Tụng, cảm ơn anh đã quan tâm em như vậy.” Trình Nhạc Nhạc hơi cúi đầu.

Vì tạo bất ngờ cho nàng, cố tình chạy tới thành cổ, tạo ra một cuộc gặp ngẫu nhiên.

Cổ vũ nàng thăm dự lập nghiệp sân trường, quan tâm sinh hoạt và học tập của nàng.

Để cho một người vẫn luôn thiếu thôn tình yêu như nàng cảm động không thôi.

...

Rời khỏi Bắc Thành Hoa Viên.

Đường Tụng đi đến khách sạn quốc tế Tinh Phong, trò chuyện với Lâm Vân Vinh.

Trần thuật chuyện mình muốn ưu hóa kết cấu bộ tài nguyên nhân lực, tài vụ và.

Bộ tài nguyên nhân lực tăng thêm một chức giám đốc, chức quyền dưới tổng giám đốc (tổng thanh tra).

Phụ trách hiệp trợ và xử lý công tác hàng ngày, bao quát quản lý hồ sơ nhân viên, xử lý quan hệ nhân viên, huấn luyện nhân viên, quản lý tiền lương tiền thưởng, vân vân.

Bộ tài vụ tăng thêm chức quản lý tài vụ...

Cũng không điều chỉnh với bộ tiêu thụ, chủ yếu là Triệu Hồng Cầm không có kinh nghiệm trong ngành khách sạn.

Vẫn là làm từ quản lý tiêu thụ đi lên, chờ quen thuộc và có một số thành tích, thì lại điều chỉnh cũng được.

Toàn bộ hành trình, Lâm Vân Vinh đều không ngừng gặt đầu.

Thân là người quản lý, hẳn hiểu chuyện này sớm muộn gì cũng đến.

Trên thực tế, vị này đã rất nhân từ rồi.

Sau khi tiếp nhận toàn bộ quốc tế Tinh Phong, cũng không tiến hành cải cách và thay máu tầng quản lý.

Giữa trưa, Đường Tụng khó có một lần ngủ trưa.

Hôm qua đúng là hơi mệt.

Sức chịu đựng còn chưa đủ mạnh.

Nếu thi đấu với ba cầu thủ, còn muốn các nàng phải vịn tường để đi, vậy thì còn phải cường hóa thêm.

Buổi chiều, Đường Tụng đi vào cao ốc Nguyệt Thành.

7 chi nhánh đã sửa sang và lắp đặt xong.

Công việc quảng cáo đã bắt đầu triển khai.

Đại hội âm nhạc Noãn Đông cũng đã xong xuôi, 2 ngày nữa sẽ bắt đầu bố trí sân bãi.

Họp xong, trở lại văn phòng.

Đường Tụng bắt đầu xử lý công việc.

Theo quy mô mở rộng, các loại báo cáo phân tích, tài vụ... đều càng ngày càng phức tạp hơn.

Dù hắn vẫn luôn học tập, cũng nắm giữ rất nhiều tri thức lý luận, nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm, xử lý khá phí sức.

Cũng may có Tạ Vũ Đồng trấn giữ cửa ải.

Trước khi gửi những báo cáo này cho hắn, nàng đã bổ sung các ý kiến và đánh giá.

Đường Tụng ghi chép các mặt tri thức mình thiếu và cần thăng cấp.

Chờ đến khi sử dụng ‘thẻ học tập’ thì sẽ bổ túc những thứ này.

Bận rộn đến 5 giờ chiều.

Đường Tụng duỗi lưng một cái, mở giao diện hệ thống ra xem.

Tiến độ đã đến 28.6%.

Còn kém một hai nhiệm vụ nữa là có thể kế thừa lần nữa.

Ngoại trừ nhiệm vụ chi nhánh và nhiệm vụ trưởng thành của nhân vật ra.

Thăng cấp tâm cảnh và mị lực cũng có thể gia tăng tiến độ.

Mị lực thân thể rất khó thăng lên tiếp.

Bây giờ chắc phải tập trung vào các phương diện như năng lực cá nhân, địa vị xã hội và mị lực nhân cách.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Cầm lên xem, là Lâm Vân Vinh.

Nghe máy.

Giọng nói gấp rút của Lâm Vân Vinh truyền ra: “Ông chủ, xảy ra chuyện rồi. Bốn hộ khách hội trường và 2 xí nghiệp phòng khách, hai cơ quan du lịch đồng thời yêu cầu kết thúc hợp đồng. Đây đều là khách hàng lớn, doanh thu hàng năm lên đến 15 triệu. Nếu như tính cả các hạng mục liên đới như giải trí, spa... thì phải vượt qua 20 triệu.”

“Biết vì sao không?” Đường Tụng nhíu mày.

Mình đang định giám thị công ty, liền xảy ra biến động lớn như vậy.

Chẳng lẽ lại là ý tưởng của đám quản lý cao tầng kia?

Lâm Vân Vinh hơi do dự: “Chúng tôi vừa mới nhận được thông báo, phòng thị trường marketing và bộ phận PR đang tiến hành câu thông.”

“Vậy thì điều tra đi, thuận tiện gửi tư liệu của những khách hàng này cho tôi.” Đường Tụng vẫn bình tĩnh như thường.

“Vâng ông chủ, tôi đi làm ngay! Ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng vẫn hồi tồn thất!” Lâm Vân Vinh lại nơm nớp lo sợ, hít thở dồn dập.

Năm ngoái, lợi nhuận của quốc tế Tinh Phong là 80 triệu.

Nếu như xử lý không tốt, vậy vị trí của hắn cũng mất luôn.

Cúp máy.

Còn chưa kịp suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Là tổng giám đốc Từ Kiến Hoành của truyền thông Móc Cầu.

Đường Tụng lại có dự cảm không tốt.

“Alo, chủ tịch, đã xảy ra chuyện!” Giọng nói của Từ Kiến Hoành hơi gấp rút: “Có bốn hộ khách đồng thời kết thúc hợp đồng quảng cáo. Cũng đang yêu cầu chúng ta xử lý chuyện trả lại tiền trong tài khoản đã nạp.”

Quả nhiên.

Đường Tụng đứng lên, ý thức được chuyện này không đơn giản như vậy.

Giọng nói của hắn trở nên trầm thấp: “Biết nguyên nhân không?”

Từ Kiến Hoành gọn gàng đáp lại: “Tập đoàn Tinh Thành!”

Chương 534: Tức giận

Đường Tụng thầm giật mình.

Nên đến vẫn phải đến.

Đây chính là xung đột mà Chu Minh Du từng đề cập nha.

Từ Kiến Hoành nói tiếp: “Bốn họ khách này đều do tôi và Thừa Dương tự khai thác được, quan hệ vẫn luôn rất tốt. Ngô tổng bên thương mại Kinh Khố nói, là cổ đông của họ yêu cầu, nguyên nhân cụ thể thì không biết, cổ đông của họ chính là tập đoàn Tinh Thành.”

“Tôi biết rồi, không cần lo lắng, công ty cứ vận chuyển bình thường là được.” Đường Tụng coi như bình tĩnh, với giá trị bản thân hẵn bây giờ, chút tổn thất này không tính là gì.

Từ Kiến Hoành lại có chút nóng nảy, đây dù sao cũng là xí nghiệp do hẵn dựng lên.

Ngoại trừ tình cảm ra, còn có 25% cổ phần.

Mỗi một khoản tổn thất, đều như đao cắt vào lòng.

Hắn vội vàng nói: “Mặc dù bây giờ vẫn không ảnh hưởng quá lớn, tối đa cũng chỉ tổn thất 10% lợi ích. Nhưng nếu chúng ta bị tập đoàn Tinh Thành ngáng chân, vậy thì sẽ rắc rối to. 90% hộ khách của chúng ta đều nằm ở tỉnh Yến, với lực ảnh hưởng của đôi phương, muốn đối phó với chúng ta quả thực là dễ như trở bàn tay. Hi vọng chủ tịch có thể lợi dụng tài nguyên và quan hệ của mình để điều giải một hai.”

Hắn cũng không quên vì sao mình lại mất vị trí chủ tịch.

Với thủ đoạn và mặt dày lòng đen của vị chủ tịch Đường này, còn có quan hệ với tư bản Tỉnh Ngô, chắc hẳn là sẽ có biện pháp xử lý.

Đường Tụng trầm giọng nói: “Từ tổng yên tâm, tôi là cổ đông lớn của công ty, tự nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.”

“Được! Bên công ty, chủ tịch không cần lo, tôi sẽ duy trì cục diện.”

“Vất vả.”

Cúp máy.

Đường Tụng đi đến trước cửa sổ rộng rãi.

Bầu trời âm u, mây đen dày đặc.

Hắn nhớ lại cuộc đối thoại với Chu Minh Du, lại có rất nhiều cảm xúc.

Chạm với lợi ích còn khó hơn chạm vào linh hồn.

Khi hắn động vào lợi ích của tập đoàn Tinh Thành, đối phương sẽ không từ thủ đoạn để đá hắn ra khỏi cục.

Tập đoàn Tinh Thành lợi dụng mạng lưới quan hệ khổng lồ và sức ảnh hưởng của mình, tiến hành đả kích các xí nghiệp dưới cờ hắn, ép hắn phải từ bỏ cổ phần của giải trí Tinh Thành.

Nếu như hắn chỉ là một phú ông bình thường bỗng nhiên phát nhanh.

Nhìn các xí nghiệp mất máu và hao tổn.

Lại đối mặt với sự chèn ép của một tập đoàn có giá trị trăm tỷ, rất khó có biện pháp phản chế.

Vì lợi ích của mình, chỉ có thể lựa chọn khuất phục đối phương.

Đây cũng là mục đích của họ.

Ngay sau đó, hắn lại nghĩ đến cái nhiệm vụ ‘giải trí Tinh Thành biến động’.

Trong miêu tả, nội bộ công ty sắp phát sinh biến động lớn, có thể sẽ tổn hại đến lợi ích của hắn.

Như vậy xem ra, tập đoàn Tinh Thành không chỉ làm những chuyện này.

Có lẽ đây chỉ là bắt đầu, kế tiếp còn có hàng loạt rắc rối đang chờ hắn.

Nhưng hắn cũng không vội, có hệ thống và tập đoàn Đường Tổng ở đây, hắn cơ bản là ổn.

Trước mắt, chuyện cần làm là thăm dò ra các thủ đoạn trong bóng tối của đối phương.

Thuận tiện quan sát biến động trong nội bộ công ty.

Đây cũng là một cơ hội.

Khi xí nghiệp xuất hiện áp lực từ bên ngoài, thì nội bộ sẽ buông lỏng hơn.

Đình linh linh... tiếng chuông máy bàn lại vang lên.

Đường Tụng nhíu mày: “Lại nữa?”

Cầm máy lên.

Giọng nói quen thuộc truyền đến: “Alo, Đường tổng, tôi là Triệu Quang Minh của trang trí Thiên Thịnh.”

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Triệu tổng, có chuyện gì sao?”

Triệu Quang Minh cười cởi mở: “Không có gì, chủ yếu là chúc mừng 7 chi nhánh sắp khai trương, thuận tiện tâm sự với Đường tổng. Cậu chính là khách hàng lớn của công ty chúng

tôi, với hoàn cảnh và phục vụ của phòng cà phê Thời Gian, tôi tin chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác.”

“Cảm ơn Triệu tổng.”

Hai người khách khí một lúc, bầu không khí cũng rất hài hòa.

Khi sắp cúp máy.

Triệu Quang Minh thuận thế mở miệng nói: “Đường tổng, tối nay có rảnh không? Hay là ăn một bữa cơm đi? Thuận tiện giới thiệu hai người bạn cho cậu, đều là khách hàng cũ của công ty chúng tôi.”

“A?” Đường Tụng nhận ra sự biến hóa vi diệu trong giọng điệu của đối phương, trực tiếp hỏi: “Hai vị đó là?”

“Tổng giám đốc bộ phận PR tập đoàn Tinh Thành, Đoàn Khánh. CEO địa sản Tinh Thành, La Tuấn Cương.” Triệu Quang Minh cũng không che giấu, mà nói thẳng.

Lại nghe thấy cái tên tập đoàn Tinh Thành, lửa giận chợt dâng lên.

Đúng là không dứt mà!

Đây là một đánh một gậy, lại cho mình một quả táo, thuận tiện đưa bậc thang.

Để mình quỳ cũng hài lòng một chút?

Giọng nói hắt trở nên lạnh lẽo: “Thật ngại quá, tôi gần đây không rảnh.”

Triệu Quang Minh hơi sững sờ, hiển nhiên không ngờ thái độ của Đường Tụng lại thay đổi nhanh như vậy.

Hắn cũng không nói gì nữa, khách khí hai câu liền cúp máy.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm đen kịt đã bao phủ toàn bộ thành thị.

Ánh đèn phủ phục dưới chân lóe ra ánh sáng nhạt.

Cơn tức giận trong lòng Đường Tụng dần dần bình lặng.

Hắn cầm điện thoại lên, gọi cho Lâm Cảnh.

“Đường tổng, chào ngài.”

“Alo, luật sư Lâm, giúp tôi liên lạc với cơ cấu điều tra quản lý và tài vụ, tôi cần điều tra toàn diện về giải trí Tinh Thành. Mặt khác, cũng chọn lọc tài liệu và các ghi chép hội nghị cổ đông, hội nghị ban giám đốc đến cho tôi.”

Lâm Cảnh vội vàng đáp: “Vâng, tôi lập tức làm ngay.”

“Vất vả rồi, chi phí sẽ do cá nhân tôi thanh toán.”

“Vâng.”

Cúp máy, Đường Tụng đã khôi phục bình tĩnh.

Thân là cổ đông, hắn có quyền làm như vậy.

Chỉ là bộ phận cổ phần này do hệ thống tặng cho, nên Đường Tụng vẫn luôn không quá để tâm.

Cũng không muốn không chế giải trí Tinh Thành.

Cũng chưa từng để ý đến chuyện ban giám đốc.

Nhưng bây giờ xem ra, vẫn cần phải chuẩn bị một chút.

Đây là một ‘niềm vui bất ngờ’ cho tập đoàn Tinh Thành.

Bọn họ mất nhiều công sức như vậy để lấy được công ty này, vậy khẳng định là nhất định phải có.

Trên tay hắn còn có một tấm ‘thẻ cường chế không chế cổ phần’.

Chỉ cần sử dụng đạo cụ này, hấn sẽ có được 67% cổ phần của giải trí Tinh Thành, khổng chế tuyệt đối.

Nhưng cần hấn tự bỏ tiền thu mua cổ phần.

Trước mắt, số dư của hấn không đủ.

Cần phải chờ lần kế thừa tài sản tiếp theo.

Hơn nữa trước đó, hấn cũng cần điều tra rõ ràng.

Nhìn xem công ty này có vấn đề về tài vụ, pháp luật hay kinh doanh hay không.

Cũng cần điều tra rõ ràng, biến động trong giải trí Tinh Thành là cái gì.

Chương 535: Cao không chạm tới

Trở lại Yên Giang Biệt Viện.

Lâm Vân Vinh gọi điện thoại đến.

Nghe được mấy chữ ‘tập đoàn Tinh Thành’, Đường Tụng lại nhướng mày.

Quyết định chính xác nhất, chắc chắn là từ bỏ giải trí Tinh Thành.

Xóa bỏ hiềm khích lúc trước, trở thành ‘bạn’ của tập đoàn Tinh Thành.

Như vậy, hắn sẽ nhận được điều lợi ích hơn.

Nhưng 35% cổ phần này do hệ thống đưa.

Có thể sau này còn có nhiệm vụ tương quan.

Đối với hắn mà nói, nhiệm vụ mới là chuyện quan trọng nhất.

Huống hồ có tập đoàn Đường Tổng đứng sau, hắn hoàn toàn không cần phải ngần ngại.

Nghĩ vậy, hắn đã hạ quyết tâm.

Đi vào thư phòng, rút một cuốn sách ‘sát nhập, thu mua và trọng tổ công ty’.

Đường Tụng bắt đầu nghiêm túc học tập.

Bởi vì không có buff, nên tốc độ không nhanh, thỉnh thoảng còn cần ghi chép một số nội dung và trích dẫn.

Nhưng vẫn có thu hoạch không ít.

Quyển sách này là do Trình Nhạc Nhạc tặng hẳn, nói là giáo sư trong trường đề cử.

Đây là lần đầu tiên hẳn chủ động không chế cổ phần một công ty, có rất nhiều thứ cần học tập.

Ví dụ như sau khi không chế công ty, làm thế nào để bảo trì công ty ổn định, lại điều chỉnh cơ cấu tổ chức, thay đổi đồng sự và quản lý cấp cao.

Lại ví dụ như chiến lược phát triển công ty, vốn hoàn toàn đi theo kế hoạch của tập đoàn Tinh Thành, chờ đến khi hẳn tiếp nhận công ty, nhất định phải chế định lại kế hoạch.

Trừ cái đó ra, còn phải cân nhắc giá cả thu mua.

Sau khi sử dụng ‘thẻ cường chế không chế cổ phần’, nếu như thu mua lượng lớn cổ phần, có thể tạo thành tình huống giá cổ phiếu tăng cao, cần nhiều tài chính hơn.

Một ngày tiếp theo.

Ngoại trừ xử lý chuyện chi nhánh khai trương và đại hội âm nhạc, thì Đường Tụng đều đang yên lặng học tập.

Tựa như trở lại lúc mới nhận được hệ thống, toàn thân tràn đầy nhiệt tình.

Có đôi khi, áp lực vừa đủ lại có thể xúc tiến người ta trưởng thành.

...

Bãi đỗ xe khách sạn Hilton, Yến Thành.

Một chiếc Volkswagen Bara đời cũ và sạch sẽ lái vào trong.

Trương Hạo nhanh nhẹn lái xe vào trong, hẳn làm sửa xe hai năm, kỹ thuật không phải bàn.

“Giảo Giảo, đến rồi.” Hấn quay sang nói với bạn gái đang chơi điện thoại.

Trần Giảo Giảo gật đầu, dặn dò: “Nhớ kỹ lời em nói, nói với mọi người anh là quản lý bộ tiêu thụ của công ty.”

Trương Hạo cắn răng: “Được, anh biết rồi.”

“Trương Hạo, anh cũng đừng khó chịu, em đi cùng anh cũng phải nhận áp lực rất lớn. Anh không có bằng cấp, cũng không có công việc ổn định, em chỉ cần tình yêu và anh ngoan ngoãn phục tùng.”

Trần Giảo Giảo trang điểm lại một chút, liền mở cửa xuống xe.

Trương Hạo ngồi yên lặng vài giây, thở dài, cũng xuống xe.

Tiện tay kéo cửa xe, xác nhận đã khóa kỹ.

Trần Giảo Giảo tức giận nói: “Yên tâm đi, đây chính là Hilton, khách sạn 5 sao, ai sẽ trộm cái xe cũ rách này của anh?”

“Cẩn thận vẫn tốt hơn.” Trương Hạo nói khá nhỏ.

Trên đường đến đây, bọn họ đã âm ỉ một trận, hiện giờ Trần Giảo Giảo vẫn chưa bình phục.

Nguyên nhân chỉ là hấn quên mua đồ ăn vặt trên đường cho nàng.

Thật ra nội tâm hấn rất hiểu, đây chỉ là cái cớ để bạn gái phát tiết cảm xúc mà thôi.

Nói trắng ra là chê hấn không có năng lực, cảm thấy mình làm nàng mất mặt.

Lần này, bạn cùng phòng Mã Giai Mộng của Trần Giảo Giảo kết hôn.

Bản thân đối phương là bạch phú mỹ, trong nhà kinh doanh khá ổn.

Đối tượng kết hôn tự nhiên càng ưu tú hơn, nghe nói cha mẹ đều làm quản lý cấp cao ở các xí nghiệp lớn.

Trong nhà có ba căn nhà to, 1 biệt thự.

Lái xe sang hơn 2 triệu.

Địa điểm kết hôn là khách sạn 5 sao Hilton.

Ngay cả những người bạn đến tham gia hôn lễ như họ, cũng được sắp xếp vào ở trong khách sạn 5 sao, một đêm 800.

Đây chính là chênh lệch về giai tầng.

Trương Hạo so với đối phương, đúng là một trời một vực.

Đương nhiên, bản thân Trần Giảo Giảo cũng không tính là mỹ nữ, điều kiện gia đình cũng rất bình thường.

So sánh với Mã Giai Mộng, cũng là không thể so sánh.

Nhưng phụ nữ có đôi khi là không nói đạo lý, dù sao đều là lỗi của hán là được.

Ai bảo hán không có tiền chứ?

Nhìn từng chiếc xe sang trọng trong tầng hầm, ánh mắt Trần Giảo Giảo vừa ướt ao vừa mắt mát.

“Benz, BMW, Porsche, Audi, Bentley...”

Sau khi nàg tốt nghiệp đã trở về quê ở huyện thành, may mắn tiến được vào một công ty nhà nước ở bản địa.

Tiền lương chỉ hơn 3000, nhưng công việc nhẹ nhàng, lại gần nhà.

Bạn trai nhỏ hơn nàg 2 tuổi, cao 1m8, ngũ quan đoan chính, rất nghe lời.

Nàng vốn rất hài lòng với mọi chuyện.

Nhưng người chính là sợ so sánh.

Từ khi nhận được lời mời kết hôn của bạn đại học, tâm tính của nàng triệt để nổ tung.

Thời đại học, Mã Giai Mộng rất khiêm tốn, tiêu chuẩn sinh hoạt dù cao hơn các nàng một chút, nhưng cũng nằm trong phạm vi bình thường.

Sau khi tốt nghiệp thì ai đi đường nấy, thỉnh thoảng trò chuyện hai câu trong nhóm, hoặc like trên vòng bạn bè.

Nhưng không ngờ Mã Giai Mộng lại gả được cho người tốt như vậy.

So với Mã Giai Mộng, Trần Giảo Giảo cảm thấy mình quá thất bại.

Trần Giảo Giảo cau mày nói: “Anh rảnh rồi thì suy nghĩ cho tương lai của mình đi, đừng cả ngày chỉ biết cắm đầu vào làm việc! Nếu nah có chút năng lực, em cũng không khó xử như bây giờ.”

Trương Hạo bất đắc dĩ nói: “Lúc trước đề cập với em, muốn đến Yên Thành lẫn lộn với bạn, thì em lại không chịu.”

Trần Giảo Giảo đề cao âm lượng hơn vài phần: “Nếu người ta cho anh chút cổ phần, thì em nhất định không cần anh. Lại nói, bây giờ làm cửa hàng thực thể rất khó, nói không chừng còn đóng cửa rồi. Có thời gian này, đi lập nghiệp, đi làm tự truyền thông, streamer gì gì đó còn kiếm được nhiều hơn.”

“Em... được rồi, hôm nay không cãi nhau với em.” Trương Hạo chỉ chỉ thang máy: “Chúng ta lên đi.”

Hai người đi vào thang máy xa hoa.

Trần Giảo Giảo lại soi gương, sửa sang cách ăn mặc và đầu tóc.

Vì tham gia cuộc hôn lễ này.

Nàng cố tình mua một bộ quần áo mòi.

Áo khoác ngắn màu xám, quần ống loe màu nâu, giày da cao gót màu nâu.

Quần áo vốn rất đẹp.

Đáng tiếc nàng không cao, tướng mạo chỉ có chút xiu đáng yêu, không hề dính đến hai chữ ‘mỹ nữ’.

Mặc vào cũng chỉ thường thường.

Trái lại thì Trương Hạo lại cao to, ngũ quan đoan chính.

Mặc một thân âu phục màu đậm, tóc tai tỉ mỉ, nhìn rất không tệ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng dẫn bạn trai đến.

Tạo ra một công việc giả dối, vẫn rất có mặt mũi.

Tinh... cửa thang máy từ từ mở ra.

Đi ra ngoài, đập trên sàn nhà cẩm thạch bóng loáng.

Đại sảnh khách sạn tráng lệ đập vào mắt.

Đối mặt với nhân viên tiếp tân nhiệt tình, hai người đều hơi câu nệ.

Bọn họ đều là người xuất thân từ địa phương nhỏ, đến giờ vẫn chưa vào khách sạn cao cấp.

Khó tránh khỏi có chút chột dạ, lo lắng.

Trần Giảo Giảo gọi điện cho Mã Giai Mộng, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào.

“Ừm, đến đại sảnh rồi.”

“Được rồi, vậy mình chờ cậu ở trước quầy.”

“Không vội không vội, cậu có việc thì cứ bận trước đi.”

Cúp máy.

Trần Giảo Giảo thu liễm nụ cười, tìm một góc rồi đứng tại đó.

Có chút rụt cổ lại, hai tay nắm chặt túi xách, đôi mắt thỉnh thoảng lại đánh giá người qua lại.

Hoàn toàn không hợp với khung cảnh chung quanh.

Khoảng 10 phút sau.

Mấy cô gái kết bạn đi tới.

Ngoại trừ Mã Giai Mộng, còn có 3 người bạn thời đại học khác.

Trần Giảo Giảo nhiệt tình tiến lên nghênh đón.

“Giảo Giảo, cậu đến rồi.”

“Giảo Giảo! Đã lâu không gặp!”

...

Mấy người tụ một chỗ, trò chuyện một lát.

Trần Giảo Giảo kéo Trương Hạo ra giới thiệu hai câu.

Mã Giai Mộng giúp hai người đăng ký phòng, lại dẫn bọn họ lên tầng 17, cất hành lý.

Phòng hơn 40 mét vuông, rất cao cấp và sang chảnh.

Trần Giảo Giảo và Trương Hạo đều lộ ra vẻ câu nệ.

Dàn xếp xong.

Trần Giảo Giảo liền đi theo mấy người bạn học.

Trong phòng khách sạn 5 sao hoa mỹ xinh đẹp.

Trương Hạo một thân một mình ngồi trên ghế, yên lặng một lúc lâu.

Liền đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngựa xe như nước.

Đây là độ cao hấn không với tới.

Ánh chiều tà chiếu lên mặt hấn.

Mê hoặc đôi mắt hấn.

Một lúc sau.

Hấn cầm điện thoại lên, gọi cho Đường Tụng.

Chương 536: Một trong số bạn gái

5 giờ chiều.

Sắc trời tối dần.

Đường Tụng xuống xe, nói với Ngô Gia Di: “Cô về trước đi, tối nay tôi đi uống rượu với bạn, chắc phải rất lâu mới về.”

“Vâng.” Ngô Gia Di vẫn trả lời gọn gàng như mọi người.

Đi vào tiệm lẩu rất ồn ào náo nhiệt.

Bây giờ là mùa đông, nhiệt độ buổi tối còn về âm, đúng là rất thích hợp ăn lẩu.

Nơi này là do Trương Hạo chọn.

Nói là bạn học đề cử, gần khách sạn hẳn ở.

Giá cả rẻ, đồ ăn ngon.

Với lại không có nhiều quy củ như nhà hàng, rất thích hợp để trò chuyện.

Đường Tụng cũng không quan tâm lắm, trực tiếp đồng ý.

Đi qua mấy góc cua.

Đường Tụng liếc nhìn một vòng, liền thấy Trương Hạo đang ngồi xem menu.

So với hai tháng trước, Trương Hạo gầy hơn một chút.

Nhìn có tinh thần hơn chút.

Đường Tụng nở nụ cười, đi qua.

Vỗ vỗ vai Trương Hạo: “Hạo Tử, lâu lắm mới gặp.”

“Tiểu Tụng! Đã lâu không gặp!” Trương Hạo đứng lên, trực tiếp cho hắn một cái ôm.

Hắn và Đường Tụng khá thân thiết.

Sau khi đối phương phát tài, vẫn rất chiều cố người bạn cũ như hắn, còn yên lặng trợ giúp Trương Nghiên.

“Ngồi đi! Gọi lẩu uyên ương, tôi gọi vài món rồi, ông xem có lấy thêm gì không.”

Đường Tụng cầm menu xem một chút.

Lại thêm vài món, lúc này mới trả lại cho nhân viên.

Cười nói: “Gần đây dậy thì lần hai, ăn khá nhiều.”

Trương Hạo thành khẩn nói: “Tôi thật sự bội phục ông, càng ngày càng đẹp trai, còn có khí chất hơn lúc đi học.”

“Ha ha, ông cũng gầy không ít, bạn gái bắt ông giảm béo à?” Đường Tụng đùa.

Trương Hạo chột cứng lại, giận dữ nói: “Cũng có thể nói như vậy. Cha mẹ cô ấy ép tôi mua nhà, thậm chí còn bắt đầu giới thiệu đối tượng cho cô ấy. Vì tiết kiệm tiền, gần đây tôi còn không được ăn thịt. Ngoại trừ làm môi giới bất động sản, tôi còn làm thêm bán xe second-hand, chạy xe công nghệ. Hai tháng, sụt 7, 8 kg.”

“Hay là...” Đường Tụng định mở miệng.

Trương Hạo đã đưa tay ngăn lại: “Đừng đừng, có câu nói là mượn gấp không cho nghèo mượn, tôi không giống Trương Nghiên! Chúng ta là bạn bè nhiều năm, tôi không muốn vì tiền mà có mâu thuẫn.”

Những năm qua, hắn đã gặp rất nhiều chuyện như vậy, cho nên vẫn không muốn mượn tiền bạn bè.

Không phải không có lòng tin với Đường Tụng, mà là không tin tưởng bạn gái mình.

Bây giờ vay tiền, sau này kết hôn, muốn cầm tiền trong nhà đi trả nợ, vậy thì không có cửa.

“Được thôi.” Đường Tụng lắc đầu, hẳn biết tính của Trương Hạo, nên cũng không nói gì nữa.

Hai người lại cảm khái một trận.

Đồ ăn đã lên đủ.

Trương Hạo cầm một chai rượu lên, lắc lắc với Đường Tụng: “Hi hi, tôi mới mua ở bên ngoài, chỉ 20 đồng, rẻ hơn trong tiệm rất nhiều.”

Đường Tụng bật cười.

Thời cấp ba, bọn họ liên hoan cũng sẽ mua rượu ở ngoài siêu thị uống.

Đã nhiều năm rồi, Trương Hạo vẫn cứ là hẩn.

Chỉ là bị sinh hoạt và tình cảm làm cho mỗi một thôi.

“Nào nào, ăn đi, tôi thèm chết rồi.”

Gắp miếng thịt cho vào nồi, một lúc với vớt ra.

Chấm gia vị, để vào trong miệng.

Thịt, tương vùng, ớt... điên cuồng kích thích vị giác.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, thỉnh thoảng nâng ly.

Chủ yếu là Trương Hạo nói, hình như hẩn đã nhận nhin một bụng rồi.

Lãnh đạo gây sự, hộ khách chửi bới, bạn gái lạnh lùng, người nhà bạn gái bức bách, cha mẹ bất đắc dĩ.

Đường Tụng khuyên bảo: “Hạo Tử, ông quá để ý đến cái nhìn của người khác, sống quá mệt mỏi. Với tình hình của ông

bây giờ, muốn tiết kiệm tiền mua nhà và kết hôn, ít nhất cũng phải 3 năm, trong thời gian này còn có bao nhiêu biến cố.”

Trương Hạo cười khỏ, cầm chén lên nói: “Nào! Cạn!”

Keng... chén rượu va chạm.

Trương Hạo uống một hơi cạn sạch.

Men say dâng lên, sắc mặt bắt đầu hơi đỏ.

Hắn đặt mạnh chén lên bàn, kích động nói: “Tại huyện thành nhỏ, một tên nghèo và không học đại học như tôi, Trần Giảo Giảo đã là cô gái ưu tú nhất mà tôi có đủ khả năng. Tương mạo 5 điểm, không béo không gầy, tốt nghiệp đại học, công tác ở công ty nhà nước. Cha mẹ tôi thích, lãnh đạo, bạn bè, tất cả mọi người đều nói tôi trèo cao, khuyên tôi trân quý.”

“Tôi cũng toàn tâm toàn ý với cô ấy, trân quý cô ấy, ngoan ngoãn phục tùng cô ấy. Không ai biết hai năm nay tôi sống mệt mỏi thế nào. Tôi bảo cô ấy xin nghỉ nửa ngày để đi tham gia hôn lễ họ hàng với tôi, cô ấy lập tức từ chối. Bây giờ bạn học phú nhị đại của cô ấy kết hôn, bảo tôi xin nghỉ ba ngày để đi theo, đến trước 2 ngày để hỗ trợ người ta.”

Đường Tụng vỗ vỗ bả vai hắn: “Hạo Tử, chia tay đi, đến Yên Thành xông xáo một lần, tôi sẽ an bài chỗ ở giúp ông, sẽ cho ông nhìn thấy một thế giới khác.”

Trương Hạo yên lặng giây lát, nghĩ đến phòng khách sạn xa hoa.

Nghĩ đến nhà cao tầng, ngựa xe như nước.

Nghĩ đến Trần Giảo Giảo lạnh lùng và vẻ ghét bỏ mà nàng không thềm che giấu.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc bành trướng.

Đang định nói gì đó, điện thoại trên bàn chợt rung lên.

Điện báo là ‘Bảo bối’.

Ánh mắt Trương Hạo lấp lóe, nghe máy.

“Alo, Giảo Giảo.”

“Anh vừa ra ngoài một lúc, em yên tâm, anh sẽ về trước 9 giờ.”

“Anh sẽ không uống say, chỉ ngồi nói chuyện thôi.”

“Lại cho anh 30 phút được không?”

“Được... được rồi, chờ anh.”

Cúp máy.

Sắc mặt Trương Hạo đỏ lên, tựa như không còn dũng khí ban nãy.

Hắn gian nan mở miệng nói: “Đường Tụng, tôi phải về trước, bên kia có chút việc.”

“Việc gì?” Đường Tụng hỏi.

Trương Hạo giận dữ nói: “Cô dâu ngày mốt kết hôn, mấy người bọn họ định đi quán bar chơi, để tôi trở về đi cùng để chiều cổ bọn họ.”

Đường Tụng suy tư giây lát, nghiêm túc nói: “Tình yêu lâu dài, là một canh bạc. Là hai người hấp dẫn lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau, thỏa hiệp lẫn nhau, cộng đồng thăng hoa. Trong quá trình này, cần song phương ngang bằng. Mà ông quá hèn mọn, hai người không thể dài lâu.”

Nói những lời này, thật ra hắn cũng hơi chột dạ.

Dù sao hắn và đám cầu thủ cũng không công bằng.

Nhưng đây là nhằm vào người bình thường, loại người bất hack như hắn thì không hợp với lời này.

Trương Hạo há to miệng, không biết nên nói gì.

Nội tâm đang điên cuồng giãy dụa.

Nhưng mà đủ loại chi phí ngập đầu, để hắn không thể hạ quyết tâm.

Đường Tụng đứng lên, vỗ vỗ bả vai hắn: “Đi thôi, trở về suy nghĩ đi, rất nhiều chuyện tôi không tiện nói, miễn cho sau này ông lại trách tôi.”

Thanh toán xong, hai người yên lặng đi ra cửa, đứng trên ven đường, nhìn cảnh đêm sáng chói trong thành thị.

Mùa đông lạnh lẽo, gió lạnh đập vào mặt.

Để Trương Hạo tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hắn thở dài, nói nhỏ: “Tiểu Tụng, cảm ơn ông, hi vọng ông tìm được đúng người, đừng qua loa như tôi. Cũng không cần toàn tâm toàn ý quá nhanh, bằng không đến lúc muốn rút ra thì lại không nổi và xoắn xuýt, phân vân.”

Đường Tụng cười lắc đầu: “Tôi đối với mỗi một phần tình yêu, đều rất chân thành, cũng sẽ không có ngày rút ra.”

“Ah? Là sao?” Trương Hạo kinh ngạc nói: “Ông... có đôi tượng rồi?”

Đúng lúc này, một tiếng phanh xe vang lên.

Ngay sau đó, tiếng còi xe truyền đến.

Một chiếc Benz G-Class đứng lại trước mặt hai người.

Trương Hạo kéo Đường Tụng qua bên cạnh để nhường đường.

Đường Tụng hơi nhú mào, nhìn biển số xe quen thuộc.

Rất nhanh, tài xế đã chạy xuống.

Lý Nhã Ly mặc áo tím, quần jean xanh lam bó sát người, giày thể thao màu trắng.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, ngũ quan xinh đẹp, chiều cao 1m8, tỷ lệ đáng người tuyệt vời.

Làn da trắng nõn sáng bóng, tinh thần vô cùng tốt.

Đứng bên cạnh chiếc xe lạnh lùng, toàn thân nàng lại tràn đầy hơi thở thanh xuân gọi cảm.

Lý Nhã Ly mang theo vẻ mừng rỡ, chạy chậm đến trước mặt Đường Tụng.

Chỉ vào cao ốc bên cạnh, điềm nhiên hỏi: “Ca ca, em vừa học quản lý hình tượng ở bên kia, liền nhìn thấy anh đứng bên anh, có phải rất có duyên không nha.”

Đường Tụng đưa tay ôm eo nàng, hôn lên mặt nàng: “Rất ngoan, hôm nay mặc cũng rất đẹp.”

Khuôn mặt Lý Nhã Ly đỏ bừng vì hưng phấn: “Đúng rồi, em muốn nhuộm tóc màu rượu vang, giáo viên nói rất hợp với khí chất của em, ca ca, anh đồng ý không? Hoặc là anh muốn em nhuộm màu gì cũng được.”

“Màu rượu vang? Màu đậm hơn chút đi, đừng quá chói mắt.” Đường Tụng vuốt ve mái tóc của nàng.

“Vâng.” Lý Nhã Ly ngoan ngoãn gật đầu: “Ca ca, tối nay có thể ngủ chỗ em không? Em nhớ anh nha, vài ngày rồi không được gặp anh. Em chuẩn bị rất nhiều quần áo đẹp, muốn mặc cho anh xem.”

Đường Tụng gật đầu: “Được.”

Tiếp đó lại nói với Trương Hạo đang trợn mắt há hốc mồm bên cạnh: “Hạo Tử, bọn tôi đưa ông về khách sạn nhé.”

Trương Hạo há hốc miệng, chỉ vào Lý Nhã Ly, gian nan nói: “Đây là... bạn gái ông? Từ bao giờ?”

Loại tướng mạo và dáng người này, còn lái G63 3 triệu, ngoan ngoãn hiểu chuyện, nói chuyện cũng rất dễ nghe.

Thì ra... bạn gái còn có thể như vậy?

Đây mẹ nó... thật mẹ nó ảo ma!

Đường Tụng nhìn chăm chăm Trương Hạo một chút, cười khê: “Một trong thôi!”

Chương 537: Hộp đêm M2D

“Một trong?” Khóe miệng Trương Hạo giật giật: “Trò đùa này cũng không vui chút nào.”

Hắn vội vàng dùng mắt ra hiệu: Bạn gái ông đang ở trong ngực kìa, ông nói như vậy không sợ xảy ra chuyện à?

Đường Tụng không trả lời, trái lại còn kéo Lý Nhã Ly đến trước người.

Ôm nàng từ phía sau, quan tâm hỏi: “Có lạnh không?”

Lý Nhã Ly híp mắt nghiêng đầu, điềm nhiên nói: “Bây giờ không lạnh.”

Đường Tụng hôn lên mặt nàng, lại nói với Trương Hạo: “Giới thiệu với ông, đây là Lý Nhã Ly, ông gọi cô ấy Ly Ly là được.”

“Ly Ly, đây là Trương Hạo, bạn thân của anh, em có thể gọi là anh Hạo.”

Lý Nhã Ly vội vàng vẫy tay chào hỏi: “Anh Hạo!”

Trương Hạo hơi luống cuống, đỏ mặt nói: “Xin chào Ly Ly.”

Được loại mỹ nữ cấp bậc này gọi anh, đúng là có chút không quen.

“Hai người... từ bao giờ?” Trương Hạo rất tò mò.

Lý Nhã Ly rất xinh đẹp, tuổi tác chưa đến 20, làn da trắng nõn sáng bóng, còn lái xe sang trọng.

Vô luận là bề ngoài hay tài phú, đều xuất chúng hơn bạch phú mỹ Mã Giai Mộng rất nhiều lần.

Rất khó tin được, một mỹ nữ đỉnh cấp như vậy lại là bạn gái Đường Tụng.

Thời cấp ba, các phương diện của Đường Tụng chỉ tốt hơn hẳn một chút.

Mặc dù biết Đường Tụng có tiền, lái xe Porsche.

Nhưng ấn tượng trong lòng vẫn rất sâu đậm.

Nội tâm khó tránh khỏi dâng lên cảm giác mất mát và lo nghĩ.

Đường Tụng nghĩ nghĩ, nhất thời không nhớ ra nổi ngày tháng cụ thể.

Lý Nhã Ly lại hưng phấn mở miệng: “Là ngày 1 tháng 9 năm nay, chính là lần đầu tiên gặp mặt, khi đó đã đến với nhau rồi.”

Mặc kệ người khác thấy thế nào, trong nội tâm của Lý Nhã Ly, hai người họ chính là vừa thấy đã yêu.

Ngày hôm đó Đường Tụng tặng nàng vòng tay vàng, chắc hẳn là tín vật đính ước.

Trương Hạo chép miệng, càng cảm thấy không thể tin nổi.

“Đi thôi, lên xe.” Đường Tụng vỗ vỗ bả vai hắn.

Ba người leo lên xe.

Đường Tụng thuận miệng hỏi: “Đúng rồi Hạo Tử, ông ở khách sạn Hilton bên khu Trường An đúng không?”

“Ừm.” Trương Hạo vẫn còn hơi ngây ngốc.

Đường Tụng nói ‘được’.

Lý Nhã Ly bắt đầu lái xe.

Nàng mới lấy bằng không lâu, kỹ thuật khá bình thường, nên lái rất chậm.

Bằng không cũng sẽ không phát hiện Đường Tụng đứng ven đường.

“Giáo viên dạy trang điểm nói, mặt em rất thích hợp trang điểm kiểu thiên kim tiểu thư, hoặc là ngự tử, quay đầu gửi ảnh cho anh xem.

...

“Cha ah, hôm qua em và Tiểu Tuyết đi dạo phố, mua cho anh mấy bộ đồ thu đông, lát nữa có thể thử.”

...

“Hạo Ca, các anh đi tham gia hôn lễ à?”

Trên đường đi, Lý Nhã Ly không ngừng nói chuyện.

Thỉnh thoảng còn quan tâm Trương Hạo vài câu.

Mặc dù EQ của nàng không cao, nhưng nói chuyện rất ngây thơ chân thật.

Đề Trương Hạo cũng bình tĩnh lại.

Nhìn Lý Nhã Ly xinh đẹp, biết nóng biết lạnh, lại nghĩ đến bạn gái ngang ngược bá đạo của mình.

Nội tâm phức tạp đến cực điểm.

Đến khách sạn.

Nhìn Trương Hạo hơi rầu rĩ.

Đường Tụng chần chờ nói: “Tình yêu chân chính đúng là rất đẹp, đáng giá nỗ lực. Nhưng Trần Giảo Giảo đối với ông, càng nhiều là dục vọng chiếm hữu và khống chế. Cô ta chưa bao giờ tôn trọng cảm nhận của ông, một lần lại một lần đột phá ranh giới cuối cùng của ông.”

“Biết ông không có bằng cấp, công việc không thuận lợi, trong nhà thiếu tiền, nhưng vẫn không ngừng lấy mấy chuyện

này ra đả kích ông, để ông cam tâm tình nguyện nỗ lực nhiều hơn, đây là đang dụ dỗ ông. Hạo Tử, ông suy nghĩ kỹ đi, nếu muốn đến Yên Thành phát triển, thì cứ gọi cho tôi. Bái bai.”

Nhìn chiếc xe rời đi, khoe mắt Trương Hạo có hơi ướt.

Hắn móc một điều thuốc ra, đứng dưới ánh đèn sáng trung của khách sạn, cúi đầu hút thuốc.

Muốn nhận được một thứ nào đó, bạn cần nỗ lực.

Muốn từ bỏ một thứ nào đó, lại cần dũng khí.

Nỗ lực càng nhiều, thì cần càng nhiều dũng khí.

Đینگ linh linh... điện thoại vang lên.

Nghe máy.

Giọng nói quen thuộc của bạn gái truyền đến: “Trương Hạo! Sao anh còn chưa đến? Vừa rồi em hỗ trợ bố trí sảnh, tay bị đâm rách rồi. Đều tại anh! Tại lúc em cần anh nhất, anh lại ra ngoài uống rượu! Trong ba phút, nếu em không nhìn thấy anh, em sẽ block wechat của anh!”

Tút tut...

Trương Hạo cũng không hoảng loạn như trước, đại khái là vì mệt mỏi đi.

Tiện tay dập thuốc, đi vào trong đại sảnh hoa lệ.

Tìm đến sảnh cử hành hôn lễ.

Không gian 1066 mét vuông, chính thể hiện lên màu sáng.

Rất nhiều nhân viên đang treo đèn thủy tinh, hoa cỏ...

Trương Hạo nhìn một vòng, liền thấy Trần Giáo Giáo đang trò chuyện ngất trời với đám bạn học.

Đến gần một chút, Trương Hạo nghe được nội dung trò chuyện.

Hình như đang mặc sức tưởng tượng hiện trường hôn lễ của mình.

“A, Giảo Giảo, bạn trai cậu đến rồi kìa.”

“Giảo Giảo giỏi thật, bạn trai quá sủng rồi, nói 3 phút thì không hơn.”

...

Trần Giảo Giảo đắc ý ‘hừ hừ’ hai tiếng, miễn cưỡng tha thứ cho ‘sai lầm’ của Trương Hạo.

Chừa cho hấn chút mặt mũi, không quở trách hấn trước mặt bạn học.

Mấy người bạn rộn đến 9 giờ.

Lại đi thử váy cô dâu.

Rồi trở về phòng mình chuẩn bị một phen.

Sau đó đám người ngồi xe Benz thương vụ do khách sạn cung cấp, xuất phát đến hộp đêm M2D trú danh ở Yên Thành.

Sau khi trở về, Trương Hạo trầm mặc ít nói hơn rất nhiều.

Trần Giảo Giảo đắm chìm trong cảm xúc lần đầu đi hộp đêm, cho nên không chú ý đến.

Trái lại còn dùng giọng điệu ra lệnh, yêu cầu Trương Hạo làm cái này cái kia.

Dùng loại phương thức này, để thể hiện mình ‘có đạo ngự phu’ với các bạn.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến nàng dẫn Trương Hạo đến.

10 giờ tối, đám người đi vào hộp đêm ồn ào náo động.

Mặc dù còn chưa đến thời gian đông vui nhất, nhưng đã có không ít người.

Có nam nam nữ nữ kết thành bầy, có người đi một mình.

Rất nhiều cô gái trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hở hang đi qua lại giữa các ghế dài.

Ánh đèn lập lòe, bầu không khí tối tăm.

Trên sân khấu, một mỹ nữ DJ gọi cảm đang đánh đĩa.

Còn có MC đang làm nóng bầu không khí.

Trên sàn nhảy thì quần ma loạn vũ.

Đại đa số đều không có bản lĩnh nhảy múa gì, chỉ đứng đưa lắc lư theo nhạc.

Tiếng nhạc làm lỗ tai Trương Hạo đau nhức.

Đây là lần đầu tiên hắn đến hộp đêm, có chút chóng mặt với cảnh tượng này.

Mã Giai Mộng dẫn bọn họ xuyên qua biển người, đi vào một khu ghế dài gần trước.

Ở nơi đó, Trương Hạo lần đầu tiên nhìn thấy vị chú rể Lục Vân Phàm.

Trần Giảo Giảo và mấy người bạn của nàng, đã khen đôi phương thành nam tử hiem có trên thế gian rồi.

Trương Hạo quan sát vài lần.

Đúng là rất phong nha,x trên người có một loại khí chất tiêu sái bất cần đời.

Mặc áo sơ mi trắng rộng rãi, quần thường, mái tóc chia 3-7.

Có chút cảm giác giống Hoàng Tông Trạch, ngôi sao Hồng Kông.

Ngồi cạnh Mã Giai Mộng, đúng là rất xứng đôi.

Trương Hạo nhìn bạn gái một chút, nàng đang nhìn chăm chăm Lục Vân Phàm không nháy mắt.

Nếu là ngày xưa, hẳn chắc chắn sẽ ghen, nhưng bây giờ lại không có quá nhiều cảm xúc.

Chương 538: Ngôi sao hộp đêm

Trên ghế dài rộng rãi.

Mã Giai Mộng chủ động giới thiệu song phương.

Lục Vân Phàm vẫn ngồi trên ghế, thái độ rất tùy ý.

Rất nhanh, một nhân viên mặc váy ngắn, hờ rồn đi đến.

“Anh Lục, lần này uống rượu gì?”

Lục Vân Phàm thuận miệng nói: “Cho mấy chai rượu ngon đi, còn đâu để họ gọi là được.”

Mã Giai Mộng lập tức nói với mấy vị bạn học: “Mọi người muốn uống gì thì tự chọn đi, đừng khách khí.”

Nhân viên vội vàng đưa Ipad menu rượu qua cho mọi người chọn.

Mấy bạn học của Mã Giai Mộng bắt đầu thương lượng.

Trong số đó có người từng đi chơi mấy nơi này, nên cũng khá hiểu.

Nhưng đều không dám chọn loại đắt tiền.

Mã Giai Mộng chờ mọi người chọn xong, lại gọi đĩa trái cây và mấy đồ ăn vặt.

Trương Hạo ngồi trong góc, từ đầu đến cuối không có ai hỏi ý kiến của hắn.

Bạn gái Trần Giảo Giảo càng không quan tâm, chỉ trầm mê vào hoàn cảnh nơi này, ánh mắt mê ly.

Rất nhanh, một chai rượu tây mà Trương Hạo còn chưa từng nghe qua xuất hiện.

Bắt mắt nhất là hai chai Champagne King.

Rất nhanh, mấy chai rượu đã được mở ra hết.

Mã Giai Mộng chủ động đứng dậy rót cho mỗi người một ly.

Sau đó cầm ly rượu lên, cảm khái nói: “Còn nhớ lời hứa của chúng ta trước khi tốt nghiệp không? Chờ mình kết hôn thì sẽ mời các cậu đến hộp đêm tốt nhất ở Yên Thành chơi, đây coi như là hoàn thành lời hứa.”

Đám người vội vàng nâng chén.

“Ha ha, khi đó bọn mình đều không nghĩ đến là thật.”

“Đúng vậy, ai bảo thời đại học cậu lại khiêm tốn như vậy.”

Trần Giảo Giảo cũng cảm khái nói: “Khi ở trường, cũng không thấy cậu mặc đồ hiệu, không ngờ gia đình lại giàu có như vậy.”

Mã Giai Mộng nhìn năm người bạn cùng phòng, lắc đầu cười nói: “Nhà mình mới tốt lên hai năm nay thôi, trước kia cũng chỉ bình thường thôi, không được như bây giờ.”

Đinh đinh đinh, trong tiếng va chạm, rượu vào cổ họng.

Trương Hạo chép miệng một cái.

Đây là lần đầu tiên hắn uống loại sâm banh cao cấp này, cảm giác rất thuần.

Nhưng cũng không cảm thấy ngon ra sao.

Có số tiền này, thà uống Mao Đài còn sướng khoái hơn.

Nhưng hiển nhiên là những người khác không nghĩ vậy.

Ví dụ như bạn gái hắn, hiện giờ đã lấy điện thoại ra chụp ảnh, đăng lên vòng bạn bè.

Chiếc điện thoại này còn là hũn tặng lúc sinh nhật nàng, Iphone 13 Pro.

Làm hắn mất hơn 1 tháng lương.

“Giai Mộng, làm hai vợ chồng cậu tốn kém rồi.”

“Lần này coi như dính ánh sáng của Giai Mộng và Vân Phàm.”

“Chúc hai người trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử!”

“Giai Mộng, cậu là bạn thân nhất của mình thời đại học, thấy cậu tìm được hoàng tử của mình, mình cũng vui thay cậu.”

“Quả thực, một nam sinh ưu tú như Vân Phàm, mình là chưa từng thấy.”

...

Mấy người vây quanh hai người Mã Giai Mộng và Lục Vân Phàm, trong lời nói mang theo nịnh nọt và lấy lòng.

Dù sao đối phương cũng ở đẳng cấp khác bọn họ.

Quan hệ tốt với loại người này, trăm lợi mà không có một hại.

Những đạo lý này, Trương Hạo đều hiểu, dù sao hắn cũng lăn lộn xã hội nhiều năm rồi.

Cái gọi là nam sinh ưu tú nhất trong miệng các nàng, cũng chỉ là một người tốt nghiệp đại học bình thường, dựa vào quan hệ của cha mẹ để tiến vào xí nghiệp làm lãnh đạo mà thôi.

So sánh ra, Trương Hạo cảm thấy Đường Tụng mới gọi là ưu tú.

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bây giờ cũng coi như là vượt giai tầng.

Còn có một người bạn gái cực phẩm.

Đây mới là người thắng!

Điều đáng tiếc duy nhất là, nửa còn lại không phải là Liễu Bảo Nguyệt.

Về phần Đường Tụng nói ‘một trong’, thì Trương Hạo không tin lắm.

Một nữ sinh ưu tú như Lý Nhã Ly, sao có thể chia sẻ bạn trai với người khác.

Chắc là trò đùa thôi.

Trương Hạo ngẩng đầu.

Nhìn nam nam nữ nữ nhảy nhót trên sàn.

Trong đó không thiếu đại mỹ nữ trong mắt hắn.

Từng cái lộ ra làn da trắng như tuyết, cũng không biết có tiếp xúc thân mật với đàn ông hay không.

Tiếng nhạc đinh tai, ánh đèn mờ ảo, DJ gọi cảm xinh đẹp, ánh đèn thỉnh thoảng lại lướt qua...

Toàn bộ hộp đêm đều bị hormone và rượu chi phối.

...

Lúc ăn uống linh đình, bầu không khí càng ngày càng nhiệt liệt.

Trần Giảo Giảo và mấy người bạn cùng đứng trong khu ghế dài, bắt đầu vận vẹo theo tiếng nhạc.

Miệng thỉnh thoảng lại hò hét ầm ĩ.

Đây là lần đầu tiên Trương Hạo nhìn thấy khoái cảm như lên đỉnh ở trên mặt nàng.

Đại khái là sức hút của tiền tài đi.

Thứ nàng hướng tới, là ngọp trong vàng son ở thành phố lớn.

Trong mắt nàng, mình có lẽ chỉ là lựa chọn cuối cùng.

Đột nhiên, tiếng nhạc lại sục sôi, ánh đèn bắt tung tóe.

DJ gợi cảm trên sân khấu bắt đầu reo hò, kéo theo tiết tấu của toàn bộ nơi này.

“Là combo Thần Long.”

“Có đại lão mua combo Thần Long, hơn nữa còn là 2 combo.”

...

Thông qua tiếng người bàn tán, Trương Hạo mới hiểu được.

Thì ra đây chính là combo Thần Long trong truyền thuyết.

Trong góc hộp đêm, một đội ngũ dài như rồng rắn giờ bảng điện đi tới.

Khi đến gần một chút, Trương Hạo nhìn không được mà cảm thấy máu nóng sôi trào.

Một đám mỹ nữ mặc đồng phục tai thỏ, đều cao khoảng 1m7, đeo tất chân tai thỏ, giờ bảng đi đến.

Đạp lên nhịp điệu âm nhạc, thỉnh thoảng dùng đưa thân thể gợi cảm xinh đẹp.

Phía sau là tổ mỹ nữ mang theo 12 chai A Bích.

Tất cả ăn mặc rất gợi cảm, bước đi như người mẫu.

Đội ngũ dài dằng dặc, đi một vòng quanh toàn trường, cuối cùng dừng lại ở khu ghế dài tốt nhất.

Đám mỹ nữ lập tức đưa rượu vào trong tử rượu riêng của ghế dài.

Ánh đèn, tiếng nhạc lại thay đổi.

Các mỹ nữ bắt đầu nhảy múa gợi cảm trước ghế dài.

Sau lưng các nàng, một đám nhân viên cầm súng điện tử, đang diên cuồng rải tiền.

Vô số tiền giả bắn lên người đám mỹ nữ.

Giờ phút này, nơi đó chính là tiêu điểm của toàn bộ hộp đêm.

Đám người Trần Giáo Giáo cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này.

Nhao nhao hoan hô theo DJ, lấy điện thoại ra quay video.

Đêm nay, các nàng tuyệt đối là ngôi sao sáng nhất vòng bạn bè.

Trương Hạo cách chỗ đó không xa, có thể nhìn thấy tình hình bên đó.

Ngồi giữa lại là một cô gái, một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Cùng cấp bậc với bạn gái Lý Nhã Ly của Đường Tụng.

Dưới tình hình này, nàng vẫn duy trì bình tĩnh như cũ.

Phối hợp với khí chất lãnh diễm, ngũ quan tinh xảo, tuyệt đối là ngôi sao sáng nhất hộp đêm.

Bên cạnh nàng có không ít người vây quanh.

Đại bộ phận là con gái, nhìn cách ăn mặc và khí chất, tuyệt đối là bạch phú mỹ đỉnh cấp.

Mạnh hơn Mã Giai Mộng rất nhiều.

Trong đó có một cô gái rất trắng, tướng mạo ngọt ngào, hết sức đáng chú ý.

Lục Vân Phàm tự nhiên nhìn thấy một màn này.

Chú ý đến ánh mắt hưng phấn và tò mò của đám người.

Liên nở nụ cười nhạt, giải thích: “Trong đó có vài người quen của tôi, ví dụ như Thạch Thừa Vận gọi combo Thần Long kia, tên này là con trai của tổng giám đốc giải trí Tỉnh Thành. Người mặc váy hồng kia là Ninh Hân, là bạn gái của chủ nơi này. Tên mặc áo sơ mi hoa kia là Tô Thành, là con trai chủ tịch dệt Hồng Liên...”

Hắn giới thiệu qua vài người, giống như khá quen thuộc.

Ánh mắt Trần Giảo Giảo tràn đầy hâm mộ hỏi: “Vậy cô gái ngồi giữa là ai?”

Lục Vân Phàm lắc đầu: “Hình như không phải khách quen nơi này, tôi không nhận ra, nhưng nhìn dáng vẻ kia, thân phận khẳng định không tầm thường. Giai Mộng, lát nữa chúng ta qua uống vài chén.”

Chương 539: Muốn lên trời

Trương Hạo nhìn tình cảnh trong hộp đêm, ánh mắt có chút thất thần.

Nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, chà xát mặt mình.

Không khỏi lắc đầu cảm khái.

Đối với hắn mà nói, 200.000 đủ để đặt cọc cho một căn nhà ở huyện thành rồi, đó cũng là thứ hắn mơ ước.

Tại nơi này, lại chỉ là mấy chai rượu.

Hắn cúi đầu, nhìn ly rượu màu hổ phách trong tay.

Một chai rượu này, đã bằng một tháng lương của hắn.

Thật mẹ nó lãng phí!

Hắn tốt nghiệp trung học xong liền bôn bo, rất hiểu sinh hoạt không dễ dàng, cũng rất trân quý mỗi một đồng tiền trên người.

Cái gì mà combo Thần Long, bạch phú mỹ, cao phú soái, dật Hồng Liên, các cô em hộp đêm...

Những thức này cách hắn quá xa.

Hắn móc điều thuốc ra châm.

Khói thuốc bốc lên làm hai mắt hắn hơi mờ lung.

Một ít suy nghĩ trong lòng bắt đầu rõ ràng hơn.

Không phải hắn không biết nên làm thế nào mới có lợi nhất cho tương lai của mình, chỉ là hắn có được quá ít, thật sự không nỡ.

Cho nên mới do dự, không hạ được quyết tâm.

“Trương Hạo, ai cho anh hút thuốc ở đây!” Trần Giảo Giảo chú ý đến, lập tức đá hấn một cái, tức giận nói: “Anh Lục người ta còn không rút, chỉ có anh đặc biệt đúng không? Nơi này có nhiều con gái như vậy, anh có thể chú ý một chút không?”

Trương Hạo liếc nhìn nàng, thản nhiên nói: “Nơi này là hộp đêm, xung quanh nhiều người hút thuốc như vậy, thêm anh cũng không nhiều.”

“Anh dập thuốc ngay cho em! Ngay! Lập tức!” Trần Giảo Giảo lại đá hấn một cái, nàng đi giày da, đá vào chân rất đau.

Trương Hạo cau mày: “Em muốn cãi nhau ở nơi này?”

Nhìn thấy Trương Hạo vẫn làm theo ý mình, thậm chí còn dám mở miệng uy hiếp.

Trần Giảo Giảo tức đến đau ngực.

Nhưng nàng là người cực kỳ thích sĩ diện.

Để nàng cãi nhau với Trương Hạo trong một trường hợp có ‘thể diện’ như vậy, thì nàng đúng là không dám.

“Tối nay anh tìm chỗ ngủ đi! Đừng hòng phòng vào Hilton của em!” Nói xong, Trần Giảo Giảo lại tiếp tục trò chuyện náo nhiệt với đám bạn, học theo cách nhảy múa của đám bạn, cố gắng để bản thân hòa mình vào trong bầu không khí kích tình của hộp đêm.

Nàng tin tưởng, không lâu sau, Trương Hạo sẽ lại cầu xin mình tha thứ như mọi lần.

Lần này, nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Sau khi kiến thức được cuộc sống của Mã Giai Mộng.

Nội tâm nàng vẫn không cân bằng, Trương Hạo vậy mà còn dám gây sự với nàng.

Trừ phi Trương Hạo quỳ xuống nhận sai, nếu không thì không xong!

...

Đám mỹ nữ bên kia đã nhảy xong.

Một chai A Bích được đặt lên bàn.

MC và DJ tiếp tục điều động bầu không khí.

Trong sàn nhảy, tóc dài phiêu động, tiếng hò hét âm ỉ.

Rất nhiều nam nam nữ nữ tự nhận có chút nhan sắc đã bu lại gần đó.

Dù sao trên ghế dài đó, đều là kẻ có tiền chân chính.

Chẳng may được nhìn trúng, thuận tiện phát sinh chuyện gì đó thì sao?

Lý Mộc Tuyết ngồi yên tại chỗ, biểu hiện rất bình tĩnh.

Giống như đã tập mãi thành quen.

Hôm nay nàng mặc âu phục Bulgari ngắn mới mua.

Cặp đùi đẹp bị tất chân bao bọc hơi khép lại.

Tư thế ngồi ưu nhã đoan chính.

Đã có già dặn lão luyện của tinh anh lãnh đạo, cũng có thận trọng của thiên kim tiểu thư.

Thời gian gần đây, nàng đã tham gia mấy buổi liên hoan của đám bạch phú mỹ.

Phương diện trang bức này, cũng coi như là chuyên gia rồi.

Mặc dù nội tâm rất hưng phấn, nhưng phải duy trì hình tượng, nên biểu hiện ra rất lạnh nhạt.

“Nào, mở hết đi, mọi người uống thoải mái.” Thạch Thừa Vận hào phóng phát tay: “Con người tôi không có thói quen

cất rượu.”

“Cảm ơn Thạch công tử cổ động.”

“Thừa Vận vẫn hào phóng như vậy.”

“Một hơi 200.000...”

...

Đám bạn bè chung quanh rất nể mặt, cười khen vài câu.

Chớ thấy bọn họ đều có tên tuổi không nhỏ.

Nhưng thật ra không có quá nhiều tiền để chi phối.

Thu nhập một năm, ngoại trừ tiền lương ra thì cũng chỉ có tiền chia hoa hồng, tổng cộng 1, 2 triệu mà thôi.

Lái xe sang, ở biệt thự, tất cả đều là gia đình mua cho.

Càng có tiền, thì càng chú trọng giáo dục con cái.

Trong số họ, đúng là có những kẻ vung tay quá trán, tiêu pha bừa bãi như Thạch Thừa Vận.

Nhưng đa số vẫn là người như Tô Thành, có năng lực cá nhân không tệ, chăm chỉ làm việc trong xí nghiệp gia tộc, tích lũy kinh nghiệm, chờ ngày kế thừa.

Nói cho cùng thì vẫn là dựa vào gia đình.

Cho nên phần lớn người tiêu pha rất khắc chế.

Ngẫu nhiên hào hứng lên, gọi một hai chai A Bích thì cũng thôi.

Vì danh tiếng mà vung tiền như rác ở quán bar hộp đêm... rất ít người sẽ làm như vậy.

Tô Thành chủ động cầm chai A Bích lên, rất ga lăng mà rót rượu giúp Lý Mộc Tuyết.

Đỉnh đỉnh đỉnh... trong tiếng va chạm.

Rượu vào miệng, tràn đầy mùi trái cây.

Đám người vui cười một trận.

Mấy người không kìm được cảm xúc, hưng phấn đứng lên.

Bắt đầu uốn ẹo theo âm nhạc.

Có nữ sinh còn cầm các loại đạo cụ trong tay, như kính râm, quạt, vòng tay phát sáng...

Cách ăn mặc đều rất gợi cảm, trên người tràn đầy sức sống, nhìn rất hấp dẫn.

Thạch Thừa Vận cầm một chai A Bích, vừa uốn ẹo thân thể, vừa huýt sáo.

Rất nhanh, mấy người chị Ninh cũng gia nhập vào, để bầu không khí tăng vọt.

Lý Mộc Tuyết vì duy trì hình tượng, tự nhiên không thể đứng lên uốn ẹo.

Nàng vỗ vỗ cánh tay Bạch Tĩnh, nói: “Tiểu Tĩnh, cô không lên nhảy à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tĩnh đỏ bừng, lắc đầu nói: “Đây là lần đầu tiên em đến mấy chỗ này, không biết nhảy.”

Lý Mộc Tuyết thấy nàng thẹn thùng: “Hôm nay nhiều người, hôm nào chúng ta đi chơi riêng, tôi dạy cô.”

Thật ra nàng cũng không khá hơn là bao, trước kia chỉ đi theo mấy người chị Ninh chơi hai ba lần.

Về sau không quay lại.

Một là vì tiếc tiền.

Hai là sợ hãi, phần lớn người đến hộp đêm là để tìm kích thích, nàng cũng không muốn uống say rồi lên giường với người xa lạ.

Tại một số phương diện, nàng vẫn rất hiểu rõ.

Điều này làm cho nàng thường xuyên cảm thán, mình thật là may mắn.

Nếu như sinh hoạt cá nhân tồi tệ, chắc chắn sẽ không chiếm được công việc này.

Chớ nói chi là câu kết làm bậy với Đường Tụng.

Nghĩ đến Đường Tụng, Lý Mộc Tuyết lại cảm thấy toàn thân nóng lên.

Trong đầu đang tự hỏi, làm thế nào để bắt được hắn.

Luôn uống sữa tươi và dùng đạo cụ giải quyết cũng không tốt.

Rất muốn trải nghiệm cảm giác giống Ly Ly.

Nghe nói Đường Tụng rất mạnh, có thể ôm Ly Ly 60 kg mà chơi bóng nửa tiếng.

Nếu đổi thành nàng không đến 50 kg, chẳng phải là muốn lên trời?

Nghĩ tới đây, Lý Mộc Tuyết nhẹ nhàng xa sát tất chân màu đen.

Chương 540: Xung đột nhỏ

“Mộc Tuyết, chúng ta uống một ly.” Tô Thành bu lại gần.

Lý Mộc Tuyết cười cười, nhẹ nhàng cung ly với hắn.

Ngón tay thon dài trắng nõn, nắm lấy ly thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn lại có một loại dụ hoặc khác.

Lần nói tới đây, là chị Ninh cố tình tổ chức cho nàng.

Nói là bồi tội với nàng về chuyện hôm sinh nhật.

Cũng không biết vì sao, tin tức lại truyền ra ngoài.

Tô Thành cũng dẫn mấy người bạn đến cổ động.

Lý Mộc Tuyết EQ rất không tệ, mặc dù không muốn đề ý tên này, nhưng cũng không lộ ra ngoài.

Dù sao đối phương cũng có lai lịch không nhỏ, trở mặt chỉ có chỗ xấu, điều này không hợp với nguyên tắc xử lý của nàng.

Tô Thành nhìn chăm chăm vào bờ môi đỏ của nàng, khoe mắt liếc trộm cặp đùi đẹp kia.

Nuốt một ngụm rượu, làm dịu miệng lưỡi khô nóng.

Có vài cô gái chính là như vậy, rõ ràng ăn mặc rất chính thức, không lộ gì cả.

Nhưng mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười, cũng toát ra sức hút đặc biệt.

Không hề nghi ngờ, Lý Mộc Tuyết chính là cô gái như vậy.

Cộng thêm bối cảnh thân phận của nàng, tự nhiên để hắn hướng tới.

Mượn cơ hội này, Tô Thành bắt đầu trò chuyện với Lý Mộc Tuyết.

Lúc thì trò chuyện công việc, lúc thì phim ảnh, đồ ăn ngon, rượu ngon, thỉnh thoảng sẽ pha trò cười.

Tại phương diện tán gái, hắn luôn rất tự tin.

Nương theo bối cảnh gia đình và tổ dưỡng cá nhân, lại thêm thế công không ngừng.

Hắn không cảm thấy Lý Mộc Tuyết sẽ không động lòng.

Một ngày nào đó, bông hoa trên núi cao này sẽ bị hắn đặt dưới thân.

Đến khi đó, lên làm tổng giám đốc công ty, đảm nhiệm CEO tập đoàn, cưới Lý Mộc Tuyết, kế thừa dệt Hồng Liên, từ đó đi lên đỉnh của cuộc đời.

Nghĩ thôi cũng thấy kích động rồi.

“Anh Thành, nghĩ gì mà cười dâm thế?” Thạch Thừa Vận có lẽ là nhảy mết, thở hỏn hển đặt mông ngồi xuống, ôm cổ Tô Thành.

Tô Thành ho khan hai tiếng, thu liễm nụ cười trên mặt.

Trêu ghẹo vài câu với Thạch Thừa Vận.

Ánh mắt lại chuyển hướng Bạch Tĩnh bên cạnh: “Sao lại xóa wechat của tôi rồi? Chuyện lần trước là lỗi của tôi, xin lỗi, vẫn giận sao?”

Bạch Tĩnh có chút khó coi, trực tiếp xoay người không nhìn.

Tô Thành cười một tiếng, bây giờ hắn chỉ tập trung vào Lý Mộc Tuyết.

Đối với Bạch Tĩnh, cũng không có quá nhiều tâm tư.

Nhưng bởi vì nàng quan hệ rất tốt với Lý Mộc Tuyết, tự nhiên phải nể mặt một chút.

Mà nhân vật mấu chốt để làm dịu quan hệ, chính là Thạch Thừa Vận.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hẳn dẫn đôi phương đến đây.

“Bạch Tĩnh, có biết vì sao rất nhiều truyền thông và người trên mạng nói xấu Ưu Tố không?”

Nghe thấy tên công ty nhà mình, Bạch Tĩnh nghiêng đầu qua, nghi ngờ hỏi: “Vì sao?”

Tô Thành kéo Thạch Thừa Vận lại gần, cười nói: “Tôn Văn lợi dụng quan hệ với giải trí Tinh Thành, tiến hành châm ngòi dư luận.”

Khuôn mặt vốn đỏ bừng của nàng lập tức hơi trắng bệch.

Thạch Thừa Vận nhìn làn da trắng như tuyết và tướng mạo trong veo của Bạch Tĩnh, cũng thấy hơi ngửa ngáy.

Trong hoàn cảnh lờ mờ như nơi này, làn da trắng lạnh này càng xinh đẹp hơn.

Hắn cười tủm tỉm nói: “Em gái đừng sợ, chúng ta đi lên nhảy đi, lại uống với tôi vài chén, tôi sẽ giúp em giải quyết chuyện này, thế nào?”

Bạch Tĩnh nghe vậy thì nhăn mày nói: “Không làm phiền anh, chị Mộc Tuyết đã liên hệ công ty đầu tư rồi, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ ổn thôi.”

Tô Thành kinh ngạc liếc nhìn Lý Mộc Tuyết, lập tức lắc đầu nói: “Đừng lạc quan, chuyện này rất khó khăn đấy. Công ty đầu tư không phải người ngu, bọn họ chỉ ra tay khi có lợi, với lại sẽ điều tra rõ ràng trước. Ưu Tố bây giờ muốn sống cũng khó, sao bọn họ có thể để ý?”

“Nhưng mà...” Bạch Tĩnh muốn nói gì, nhưng nàng hoàn toàn không hiểu mấy thứ này.

Thạch Thừa Vận đứng lên, ngoắc tay với Bạch Tĩnh: “Em gái, đi thôi, chúng ta ra chơi một chút. Cha tôi là CEO giải trí Tinh Thành, mẹ tôi là Lý Hồng Mẫn của bộ đầu tư chiến lược tập đoàn Tinh Thành. Chuyện dư luận, tôi sẽ xử lý giúp em, về phần đầu tư, thật ra cũng không phải vấn đề gì lớn.”

Bạch Tĩnh móm chặt môi, cúi đầu nhìn rượu trong ly, cũng không trả lời.

Lý Mộc Tuyết có chút không nhìn được, vỗ vỗ lưng nàng.

Thản nhiên nói: “Đừng khó xử người ta!”

Thạch Thừa Vận nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lý Mộc Tuyết, cười nói: “Thật ra đổi thành cô thì tôi còn vui hơn.”

Lý Mộc Tuyết biến sắc mặt.

Tô Thành trực tiếp đẩy Thạch Thừa Vận, nói to: “Thạch Thừa Vận, Mộc Tuyết là bạn tôi, cậu mẹ nó đừng nói chuyện khó nghe.”

“Chẳng phải đùa một chút sao? Kích động như vậy làm gì?” Sắc mặt Thạch Thừa Vận biến hóa một trận, nhưng cũng không dám trở mặt.

Phụ nhị đại cũng có khoảng cách, gia thế của Tô Thành mạnh hơn hẳn không ít.

Tô Thành không để ý hấn, quay người xin lỗi Lý Mộc Tuyết: “Xin lỗi Mộc Tuyết, quay đầu tôi sẽ đánh tên này cho cô hả giận. Tính tên này là như vậy đấy, đoạn thời gian trước còn bị gia đình cấm túc.”

“Không sao.” Lý Mộc Tuyết gạt đầu, ánh mắt hơi lấp lóe.

Trước kia nàng cũng bị người ta chế nhạo và trêu chọc không ít, nhưng khi đó chỉ có thể chịu đựng.

Mấy người đang nhảy nhót chú ý đến động tĩnh bên này, cũng đi lên khuyên bảo hai câu.

Bầu không khí lại khôi phục.

“Dương Thần, anh Thừa Vận, Cao Miêu... Trùng hợp thật, đây là vợ tôi, Mã Giai Mộng.”

Lục Vân Phàm dẫn Mã Giai Mộng đi qua chào hỏi mấy người quen.

Mọi người là trò chuyện vài câu.

Uống rượu cười đùa.

Lục Vân Phàm thỉnh thoảng liếc nhìn Lý Mộc Tuyết ngồi ở giữa.

Nhìn gần, cảm giác còn xinh đẹp hơn.

Đôi mắt sáng tỏ có thần, mũi cao thẳng, đường cong khuôn mặt trôi chảy, làn da trơn bóng ónh nhuận, cặp đùi đẹp thon dài.

Phối hợp với cách trang điểm kiểu Hàn, rất có cảm giác mỹ nhân Giang Nam trong phim Hàn.

Nhưng chắc là không phẫu thuật thẩm mỹ, xem như mỹ nữ thuần thiên nhiên.

Mã Giai Mộng ở bên cạnh nhảy cảm phát hiện ra tâm tư của hắn, nội tâm khó tránh khỏi ghen ghét, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Thạch Thừa Vận vỗ vỗ bả vai Lục Vân Phàm, cười nói: “Vân Phàm, nghe nói tên nhóc nhà cậu sắp kết hôn rồi, sao còn dẫn vợ ra ngoài chơi à?”

“Chủ yếu là đưa bạn học của Giai Mộng đi chơi, bọn họ có một lời hứa trước khi tốt nghiệp, nói là kết hôn thì sẽ dẫn mọi người đi hộp đêm chơi.”

Thạch Thừa Vận nghe vậy thì mắt sáng rực lên: “Tôi muốn đi qua chỗ cậu uống chén rượu, không biết có hoan nghênh không?”

Vừa xảy ra chút chuyện, nên hắn cũng muốn né đi một lát.

“Đương nhiên hoan nghênh, anh Thừa Vận qua đó chính là cho tôi mặt mũi.” Lục Vân Phàm rất nhiệt tình.

Chương 541: Chờ tôi

Xuyên qua biển người chen chúc, 3 người đến ghé dài K32.

Thạch Thừa Vận không hề khách khí, trực tiếp ngồi xuống tại chỗ tốt nhất.

Vừa rót rượu vừa uống.

Mấy cô gái nhìn thấy Thạch Thừa Vận đi qua, hai mắt đều phát sáng.

Đây chính là đại lão vừa gọi hai combo Thần Long nha.

Không ngờ lại được Lục Vân Phàm và Mã Giai Mộng mời đến.

Lục Vân Phàm chủ động giới thiệu: “Anh Thừa Vận, mấy vị này đều là bạn đại học của Giai Mộng, Trần Giảo Giảo, Trương Thanh Nhã, Đông Hân Dĩnh..., vị này là Lý... Lý...”

Khi giới thiệu Trương Hạo ở trong góc, hắn cười nói: “Ngại quá người anh em, tôi quên tên cậu là gì rồi, hay là cậu tự giới thiệu đi?”

Trần Giảo Giảo lúng túng nói: “Đây là bạn trai tôi, Trương Hạo.”

“A a, đúng Tiểu Hạo đúng không? Ngại quá, tôi bồi tội với cậu!” Vừa nói vừa ném một bao thuốc lá qua.

Trực tiếp nện lên đầu gối Trương Hạo, lăn xuống mặt đất.

Hắn ném đồ qua, rồi cũng không để ý nữa.

Tiếp tục giới thiệu: “Vị này là công tử nhà tổng giám đốc giải trí Tinh Thành, Thạch Thừa Vận. Có lẽ mọi người chưa

nghe cái tên giải trí Tinh Thành, nhưng mọi người nhất định sẽ biết một số idol mạng dưới cờ công ty họ.”

Tiếp đó Lục Vân Phàm lại thuận miệng nói ra vài cái tên quen thuộc.

Khiến mấy cô gái liên tục sợ hãi thán phục, mắt hiện thần sắc kỳ dị.

Thạch Thừa Vận liếc nhìn một vòng, mấy cô gái này cũng không tính là xinh đẹp.

Nhưng đều ăn diện, tụ tập lại với nhau trông cũng khá vui mắt.

Trương Hạo liếc nhìn bao thuốc trên sàn, tựa như nhìn thấy lòng tự trọng tan vỡ.

Không có ai để ý cảm nhận của hắn, đây chính là cảm giác khi bị xem thường.

Mặc dù đã từng giới thiệu, nhưng trong mắt loại người như Lục Vân Phàm, mình vẫn chỉ là một người qua đường không thể nhớ tên.

Hắn không nhặt bao thuốc kia, trái lại liếc nhìn bạn gái mình.

Tựa như đã quên mấy xấu hổ vừa rồi, ghé vào bên người Thạch Thừa Vận mời rượu.

Trong mắt mang theo ngưỡng mộ và ước mơ mà hắn chưa từng thấy.

Thạch Thừa Vận ra tay hào phóng, dáng vẻ cũng rất đẹp trai, ăn mặc toàn hàng hiệu.

Trong mắt nàng, đây đại khái chính là cao phú soái đỉnh cấp đi.

Là nam thần cao không thể chạm.

Lục Vân Phàm chỉ chỉ phía bên kia, tò mò hỏi: “Thừa Vân, cô gái bên kia là ai vậy?”

Nghe vậy, mấy người Mã Giai Mộng và Trần Giáo Giáo cũng vênh tai lên.

Thạch Thừa Vân bĩu môi nói: “Cô ta là Lý Mộc Tuyết, nghe nói có bối cảnh tư bản Tĩnh Ngô, trước mắt đang làm lãnh đạo ở công ty Tự Nhiên. Đúng là rất xinh đẹp, chỉ là tính cách quá lạnh, không thích đùa.”

Lục Vân Phàm thảm giật mình, bảo sao lại được tung hô như vậy.

Mấy cô gái lại bắt đầu thảo luận, trong lời nói tràn đầy hâm mộ.

“Tư bản Tĩnh Ngô? Nghe hơi quen.”

“Là tư bản Tĩnh Ngô thường xuyên lên tin tức sao?”

“Hình như tổng giám đốc của họ là Ngô Khác Chi, là một soái ca trung niên, rất hot trên internet.”

“Mình nhớ rồi, là công ty con dưới cờ tập đoàn Đường Tổng.”

“Bảo sao khí chất tốt như vậy.”

...

Nữ tri thức, dáng đẹp mặt xinh, bối cảnh xí nghiệp đỉnh cấp, được tất cả mọi người tung hô.

Đây chính là cuộc sống mà các nàng năm mơ cũng muốn.

Sau khi quen thuộc lẫn nhau.

Thạch Thừa Vân tạo một nhóm wechat, kéo 5 cô gái vào.

Bắt đầu chơi game.

Mỗi lần phát một bao lì xì 1000 NDT, ai cướp được nhiều nhất thì uống một ly rượu.

Nghe thấy có lì xì, mấy cô gái đều rất hưng phấn.

Sau khi chơi vài vòng, mỗi cô gái đều kiếm được gần ngàn đồng.

Tiếng cười cười nói nói, chén rượu va chạm, bầu không khí dần dần tăng lên.

Thạch Thừa Vận cười nói: “Hay là chúng ta chơi trò bắt tay đi, lát nữa tôi sẽ cho mỗi em gái một bao lì xì.”

“Hay! Tôi muốn chơi!”

“Chơi chơi!”

...

Trương Hạo không biết trò chơi này là gì.

Lấy điện thoại ra tìm hiểu, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Hắn đi qua, đề bả vai Trần Giảo Giảo, nói nhỏ: “Qua đây với anh, anh có lời muốn nói.”

Trần Giảo Giảo đẩy bàn tay hắn, tức giận nói: “Không thấy em đang chơi sao? Đừng làm mất hứng được không?”

“Em biết đây là trò chơi thế nào không?”

“Sao không biết? Không phải chỉ gãi gãi ngón tay sao? Anh ghen cái gì? Mọi người đến hộp đêm chơi, không phải vì vui vẻ sao? Hơn nữa còn có lì xì.” Trần Giảo Giảo không hề xấu hổ.

Thạch Thừa Vận cười đùa: “Tiểu Hạo đúng không? Bạn bè chơi đùa bình thường thôi mà, bạn gái cậu cũng không có ý kiến. Nhìn cậu liền biết là người không có tình thú, đi hộp đêm mà còn mặc âu phục, nhìn cứ như nhân viên phục vụ. Ha ha ha...”

Hắn vừa cười, những người khác cũng cười theo.

Trần Giảo Giảo vẫn luôn gièm pha Trương Hạo trước mặt mọi người.

Nhiều lần như vậy, tất cả đều không coi hắn ra gì.

Trương Hạo nhìn dáng vẻ vui cười của Trần Giảo Giảo, ánh mắt có chút thần thần, tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng cũng biến mất.

Hắn buông bỏ vai nàng ra.

Yên lặng quay người trở về góc ghế.

Cầm nửa chai rượu lên, bắt đầu tu ừng ực.

Hắn không để ý đến ánh mắt chế giễu của người khác, nhiều năm rồi, nên cũng đã quen.

Để hắn khó chịu nhất là, hắn không cảm nhận được một chút xúu tôn trọng và yêu thương nào từ trên người Trần Giảo Giảo.

Hắn hồi tưởng lại cách ở chung của Đường Tụng và Lý Nhã Ly, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Thì ra, mình vẫn luôn sai.

Chén choáng dâng lên, khóe mắt hắn hơi ướt át, đầu óc u ám kích động.

Cầm điện thoại lên, gửi tin nhắn cho Đường Tụng.

“Tiểu Tụng, tôi nghĩ thông rồi, cắt mẹ nó Trần Giảo Giảo đi! Con mẹ nó! Ông đây chịu đủ rồi!”

“Bên ông có chỗ ngủ không? Tối nay tôi không về khách sạn, qua bên ông ngủ một đêm.”

“A, đúng rồi, ông đang ở chỗ Ly Ly, vậy tạm biệt, tôi đi tìm nhà nghỉ ngủ một đêm. Chỉ là thẻ căn cước của tôi vẫn ở

khách sạn, thẻ phòng thì Trần Giảo Giảo đang cầm.”

“Không được, trước khi đi, tôi phải uống hết rượu ngon của họ đã.”

Hắn lại cầm gần nửa chai rượu lên, bắt đầu uống ừng ực.

Tinh...

Đường Tụng: “Yên tâm, có chỗ, ông đang ở đây? Tôi qua đón.”

Trương Hạo tiện tay gửi định vị: “Hộp đêm M2D.map.”

Đường Tụng: “Chờ tôi.”

Chương 542: Cực phẩm

Đường Tụng để điện thoại xuống.

Hắn rất hiểu Trương Hạo.

Hội cấp ba hai người chơi rất thân, hơn nữa còn ngủ chung ký túc xá.

Trương Hạo rất chân thật, không bao giờ có ý đồ xấu với bất kỳ ai.

Chiều hôm nay, khi nhìn thấy , Trương Hạo hẳn đã cảm giác được Trương Hạo đang rất mệt mỏi về tâm lý.

Người nhà và bạn bè mong chờ, ánh mắt của người khác, nỗ lực nhiều năm, bạn gái lạnh nhạt và sỉ nhục.

Tất cả mọi chuyện khiến cho tâm trạng Trương Hạo rơi vào tiêu cực.

Từ những tin nhắn vừa rồi.

Hắn có thể cảm giác được, cảm xúc của Trương Hạo đang hết sức kích động.

Thật ra đây cũng không tính là chuyện xấu, ít nhất cũng có thể giúp Trương Hạo thoát ra khỏi tâm trạng tiêu cực.

Tuy nhiên, Đường Tụng vẫn lo lắng Trương Hạo sẽ làm ra chuyện gì quá khích.

Với tư cách là một người bạn, hắn cần đi qua chiếu cố và an ủi một phen.

Nghĩ tới đây.

Đường Tụng đưa tay nắm chặt bóng rổ.

Với tư cách là cầu thủ phối hợp ăn ý, Lý Nhã Ly hiển nhiên hiểu điều này có ý gì.

Đại khái hai phút sau.

Nàng ngồi dậy uống một hớp nước, cái trán đầy mồ hôi.

Hiển nhiên là trận bóng tối này cũng không nhẹ nhõm với nàng.

Nghĩ ngợi một lát, Lý Nhã Ly vuốt vuốt quai hàm.

Lại tiến lên nói vài lời tâm tình.

Chờ trận bóng kết thúc.

Đường Tụng thở phào một hơi.

Kỹ năng ‘miệng lưỡi trơn tru’ đúng là rất mạnh.

Có kỹ năng này phụ trợ, kỹ thuật chơi bóng của Ly Ly đã tăng lên một đoạn dài.

Đưa tay lướt qua da thịt bóng loáng của nàng, Đường Tụng nói khẽ: “Ly Ly, em ngủ trước đi, anh ra ngoài một lúc, muộn sẽ về.”

Lý Nhã Ly ôm lấy Đường Tụng, dính vào nhau một lát.

Nội tâm rất không ổn.

Nàng rất thích Đường Tụng ôm nàng ngủ.

Sau đó chờ đến rạng sáng, trong lúc mơ mơ màng màng lại bị động rên luyện buổi sáng.

Mặc dù ngày thứ hai phải vịn tường đi, nhưng cảm giác này vẫn làm cho nàng hơi nghiện.

“Ca ca, anh về sớm một chút nha.”

Đường Tụng hôn lên mặt nàng: “Được, anh đi mặc quần áo.”

Phòng quần áo 12 mét vuông, bị Ly Ly đầu tư hơn 1 triệu.

Nhìn rực rỡ muôn màu, cao cấp xa hoa.

Đường Tụng nhìn lướt qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên bộ trang phục màu đồng mà Ly Ly mới mua cho hắn.

Một áo phông cao cổ mỏng màu đen, bên ngoài là áo khoác da màu đen.

Phía dưới là quần jean đen và giày trắng.

Giờ đã là 11 giờ tối, nhiệt độ bên ngoài thấp hơn 0 độ C.

Nhưng trong hộp đêm thì nóng hơn nhiều.

Nên mặc bộ này rất hợp.

Mặc quần áo xong, liền sửa sang lại đầu tóc.

Cuối cùng gọi xe, xuất phát về hộp đêm M2D.

Khoảng 20 phút sau.

Đường Tụng xuống xe, ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu sáng rực rỡ kia.

Mấy chữ M2D rất bắt mắt.

Đi qua cửa kiểm an.

Xuyên qua lối đi vẽ đủ loại ký hiệu và hình vẽ kỳ lạ.

Tiếng nhạc âm ỉ càng ngày càng rõ ràng.

Một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt.

Hiện giờ đúng là lúc hộp đêm đông khách nhất.

Ánh đèn laser bắn phá toàn trường.

Toàn trường đi theo DJ, cùng lắc lư thân thể.

Đường Tụng là lần đầu tiên đến đây, không biết cách sắp xếp ghế dài.

Đúng lúc này, một nữ nhân viên mặc váy đi tới.

Dán bộ ngực sung mãn lên người hấn, nói to bên tai hấn: “Hello! Soái ca! Có bàn chưa?”

Dáng người nàng rất nóng, trang điểm đậm, mái tóc màu xám trắng, dưới ánh đèn mờ lung, có vẻ rất gợi cảm thời thượng.

Đường Tụng lắc lắc đầu.

Nữ nhân viên trực tiếp kéo tay hấn, tươi cười nói: “Đã không có bàn, hay là đi qua ngồi với khách của tôi nhé? Bên đó đều là bạch phú mỹ nhiều tiền, đảm bảo chuyện đi này không tệ.”

Đường Tụng hơi sững sờ.

Lúc này mới ý thức được, mình bị người ta coi là ‘hàng’.

Muốn giới thiệu phú bà cho mình.

Nhưng cũng khó trách.

Với ngoại hình và khí chất của hấn, chạy đến mấy nơi như hộp đêm và quán bar, hoàn toàn là ‘hàng’ hot.

Lần đầu gặp chuyện này, Đường Tụng cảm thấy rất mới mẻ.

Nếu như không có chuyện của Trương Hạo, hấn đúng là không ngại đi qua chơi, coi như trải nghiệm một lần, chẳng may phát động nhiệm vụ gì đó thì sao?

Tránh thoát khỏi tay nữ nhân viên, vỗ vỗ lên bờ hông đầy đặn của nàng.

Đường Tụng cười nói: “Hôm khác đi, hôm nay có việc.”

Nghe nói vậy, nữ nhân viên lập tức lộ ra vẻ thần vọng.

Khách hàng lớn trong tay nhờ mình kiếm vài soái ca qua chơi.

Vì kéo quan hệ với khách hàng lớn, cũng vì khoản phí phục vụ mà đối phương hứa hẹn.

Nữ nhân viên tự nhiên đã phát động toàn bộ mạng lưới quan hệ.

Đáng tiếc là tất cả những soái ca tìm được, đều không được coi trọng.

Khi đi dạo qua đây, vừa hay nhìn thấy Đường Tụng.

Nam sinh này tuyệt đối là người xuất chúng nhất nàng từng gặp.

Thân thể cao to cường tráng, tướng mạo tuấn mỹ, đôi mắt thanh tịnh sáng tỏ.

Trên người còn mang theo khí chất thoải mái lạnh nhạt.

Giống như là nam chính đi ra từ tiểu thuyết ngôn tình vậy.

Từ thâm mỹ của nàng, quả thực là không có tì vết.

“Vậy hay là add wechat? Lần sau đến có thể tìm tôi.” Nữ nhân viên lấy điện thoại ra lắc lắc.

Đường Tụng không trả lời, hỏi ngược lại: “Ghế dài K32 ở đâu?”

“Hàng thứ hai bên phải sân khấu.” Nữ nhân viên chỉ chỉ, lại cười nói: “Tôi mang anh qua đi, vừa hay khách hàng tôi nói cũng ở khu vực đó. Soái ca, anh đi xem một chút, nếu phù hợp thì đi qua ngồi một chút.”

Nàng rất có tự tin với mấy vị khách kia, toàn là bạch phú mỹ chân chính.

Đến giờ chỉ có bọn họ chọn người.

Đường Tụng từ chối cho ý kiến, gật đầu.

Nữ nhân viên nhiệt tình dẫn đường.

Đường Tụng đi theo sau nàng, xuyên qua biển người.

Đi một đoạn liền có chút không đi nổi.

Đủ loại váy JK, váy đeo vai, váy công chúa, quây ngực, tất đen, chân trắng...

Tất cả nhao nhao dán vào hần.

Lúc này là thời điểm đông khách nhất.

Phần lớn người đều đã hơi men say.

Nhìn thấy một nam thần như vậy xuất hiện, toàn bộ đều không chịu được.

Từng cái khuôn mặt khác biệt, mang theo thân thể thanh xuân bốc lửa.

Trong đôi mắt mang theo trêu chọc và mập mờ.

Mặc dù chưa chắc là xinh đẹp, nhưng dưới loại hoàn cảnh này, tựa như có thêm filter, nhìn cũng không tệ lắm.

Mùi thơm phức tạp tràn vào xoang mũi, Đường Tụng có chút bất đắc dĩ.

Thân là một ‘hiền giả’ mới phóng thích hai lần lên người Lý Nhã Ly, hần có vẻ rất lạnh nhạt.

Đây là lần đầu hần tới hộp đêm, cũng là lần đầu cảm nhận được bầu không khí này.

Nội tâm càng nhiều là tò mò và quan sát.

Nữ nhân viên lại biến sắc mặt, sợ con hàng cực phẩm này bị cướp mất.

“Nhường một chút! Nhường một chút!” Vừa hô vừa đẩy đám bitch này ra, kéo Đường Tụng đi.

Chương 543: Dũng khí lật bàn

Hộp đêm rất rộng rãi.

Tăng thêm bảy giờ là thời điểm đông vui nhất, náo nhiệt nhất.

Nên đi một lúc lâu mới đến gần sân khấu.

“Soái ca, khách hàng của tôi ở bên kia, ba người đang uống rượu bên phải kia kìa. Tóc tím, mặc áo trắng váy đen.”

Đường Tụng nhìn qua bên đó.

Đều là cô gái khoảng 20, tướng mạo đều rất không tệ, cách ăn mặc thời thượng nóng bỏng, khí chất rất tốt.

Cho dù trong hộp đêm sắc màu rực rỡ này, cũng thuộc về loại bắt mắt.

Sau đó, ánh mắt hắn hơi co lại.

Vậy mà nhìn thấy 2 người quen.

Mặc dù chỉ là một bên mặt, nhưng Đường Tụng vẫn nhận ra các nàng.

Ngồi ở giữa, đối diện sân khấu, chính là Lý Mộc Tuyết mặc âu phục ngắn.

Ngồi cách nàng không xa, chính là Tiểu Tĩnh đã lâu không gặp.

Cũng không biết vì sao hai nàng lại quen biết nhau.

Tiểu Tĩnh có vẻ rất ngoan ngoãn, cúi đầu không nhúc nhích, rõ ràng là không quen với loại trường hợp này.

Trái lại thì Lý Mộc Tuyết có vẻ rất thông dong tự nhiên.

Nghiêng người nói chuyện với thanh niên đẹp trai đối diện, thỉnh thoảng lại chạm ly với mấy người trên ghế dài.

Dáng vẻ như nữ thần.

Phong thái rất giống với lần gặp nàng ở Giang Tiên Cư.

Đường Tụng nhú mày, nội tâm rất khó chịu.

Bảo sao hôm nay không nhìn thấy nàng ở nhà, hóa ra chạy đến đây chơi.

Mặc dù nàng biểu hiện rất bình thường, cũng không có hành vi quá phận nào, nhưng đôi khi đến những nơi như này, đã nói lên thái độ của nàng không đứng đắn.

Nếu như không gõ một cái, khó đảm bảo ngày nào đó sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao cũng là cầu thủ dự bị của mình, tâm lý chiếm hữu của Đường Tụng cũng khiến hắn khó chịu.

Đúng lúc này.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘vấn đáp thật giả’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Với tư cách là cầu thủ dự bị, đồng thời là bạn thân của nhân vật ‘Lý Nhã Ly’, một số hành vi của Lý Mộc Tuyết khiến bạn bất mãn. Mời gửi tin nhắn, hỏi nàng đang làm gì.”

Ban thưởng: Không biết.

Chú: Hệ thống sẽ dựa vào câu trả lời của nàng để ban thưởng khác biệt, là thật hay là giả?

Đường Tụng nhú mày, lại là ban thưởng không biết.

Hắn cầm điện thoại lên, mở khung chat của Lý Mộc Tuyết.

Tin nhắn gần nhất vẫn là sáng nay.

Lý Mộc Tuyết gửi một tấm ảnh chụp mặc đồ lót soi gương.

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn Lý Mộc Tuyết, gửi tin qua:
“Tiểu Tuyết, em đang ở đâu? Đang làm gì?”

Nhưng trong hoàn cảnh như hộp đêm này, hiển nhiên là nàng không thể nhìn thấy và trả lời ngay.

Đường Tụng cũng không vội, vẫn đi qua an ủi Trương Hạo trước đi.

...

“Hào phóng!”

“Cảm ơn Thạch công tử!”

“Cảm ơn lì xì của Thừa Vận ca ca!”

...

Năm cô gái chơi game với Thạch Thừa Vận, đã nhận được lì xì 1888.

Tính cả lúc trước, đêm nay đã kiếm được gần 3000.

Tự nhiên là rất vui vẻ.

Trần Giảo Giảo hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt.

Cảm giác tối nay có thể kiếm được một chiếc điện thoại quả táo.

Với lại nàng còn add wechat của vị Thạch công tử này, về sau ra ngoài cũng có tài liệu khoác lác.

Nàng quen biết cả con trai nhà tổng giám đốc giải trí Tỉnh Thành nha!

Lục Vân Phàm và Mã Giai Mộng vừa trở về từ sàn nhảy.

Thạch Thừa Vận đứng lên, tiện tay nắm hai cô gái chủ động nhất.

Cười nói: “Nào nào, hôm nay vui vẻ, chúng ta cùng uống rượu, lát nữa lại chơi trò khác, vẫn có lì xì.”

Mấy cô gái lập tức hoan hô.

Khi đi qua rót rượu, mới phát hiện hai chai rượu đã thấy đáy.

Toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía Trương Hạo vẫn đang uống rượu.

Sắc mặt Trần Giảo Giảo lập tức khó coi đến cực điểm.

Nàng bước nhanh lên, nỗ lực đè nén lửa giận trong lòng.

Trầm giọng nói: “Trương Hạo, anh có ý gì? Ngại mình không đủ mặt mặt sao?”

Trương Hạo rít một hơi thuốc lá, rất lưu manh nói: “Rượu không phải để uống sao?”

Hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng với Trần Giảo Giảo, cũng không có hảo cảm gì với đám người ngu xuẩn này.

Cộng thêm đã uống đến chuẩn choáng, nói tới nói lui liên không còn cố kỵ.

“Anh!” Trần Giảo Giảo cảm thấy mặt mũi mất sạch.

Mã Giai Mộng vội vàng khuyên bảo: “Không sao không sao, chúng ta lại gọi thêm là được, không có bao nhiêu tiền.”

Mấy cô gái khác nhìn về phía Trương Hạo với ánh mắt chán ghét.

Trần Giảo Giảo nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trương Hạo! Anh chính là tên hề, anh biết không? Anh cút cho tôi! Tôi...”

Trương Hạo biết nàng muốn nói gì, liền nói trước: “Chúng ta chia tay đi.”

Coi như muốn chia tay, cũng là hắn nói trước.

Là nàng có lỗi với hắn, là hắn đá nàng.

Trần Giảo Giảo giống như không phản ứng kịp, khó tin nói: “Anh... anh lặp lại lần nữa?!”

“Tôi bảo cô rút ra khỏi thế giới của tôi, hiểu không?”
Trương Hạo đặt mạnh ly xuống bàn, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Trần Giảo Giảo nắm chặt hay tai, móng tay như muốn đâm thủng lòng bàn tay mình.

Khuất nhục, nổi giận, không hiểu, mê mang, hoảng loạn...

Nội tâm ngũ vị tạp trần, cảm giác như đang nằm mơ.

Người bạn trai ngoan ngoãn phục tùng của mình, sao lại nói ra những lời này?

Hơn nữa còn ở trường hợp này.

Đây hoàn toàn không phải Trương Hạo mà nàng biết.

Hắn hèn mọn, trung thực, nghe lời, chưa từng tức giận với nàng.

Nàng đã sắp quên, Trương Hạo cũng là một con người có cảm xúc.

Chú ý đến ánh mắt của đám bạn học cũ và Lục Vân Phàm, Thạch Thừa Vận.

Trần Giảo Giảo tức hỏn hển kêu lên: “Là anh không xứng với tôi! Anh là tên nghèo hèn ngay cả tiền đặt cọc mua nhà cũng không kiếm nổi, là kẻ thất bại không có năng lực không có bản lĩnh, anh có tư cách gì đá tôi?”

Trương Hạo nhìn khuôn mặt ‘xấu xí vắn vẹo’ của Trần Giảo Giảo, nghe lời nói ác độc của nàng.

Cho dù đã bình thường trở lại, nhưng vẫn hơi đau lòng.

Đây dù sao cũng là 2 năm thanh xuân nha.

Bọn họ quen nhau trong một cuộc liên hoan với bạn bè, khi đó Trần Giảo Giảo mới tốt nghiệp đại học.

Trương Hạo nhờ vẻ ngoài không tệ, cộng thêm ân cần quan tâm, thuận lợi đến với nhau.

Giữa bọn họ cũng từng có giai đoạn ngọt ngào, từng có lãng mạn, từng có bất ngờ, từng có quan tâm, từng có không muốn xa rời.

Nhưng về sau, theo Trần Giảo Giảo nhờ quan hệ và tiến vào công ty nhà nước.

Thái độ của nàng đã bắt đầu thay đổi.

Không biết từ lúc này, quan hệ yêu đương của hai người trở nên dị dạng.

Giống như là hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Cô thay đổi rồi, cô bây giờ, khiến tôi thấy buồn nôn.”
Trương Hạo nhìn Trần Giảo Giảo, nghiêm túc nói một câu.

Thạch Thừa Vận nghe vậy thì bật cười: “Ngại quá, ngại quá, lời này của cậu giống như phim truyền hình máu chó vậy, khiến tôi không nhịn được, hai người tiếp tục đi.”

Trương Hạo sầm mặt lập, trực tiếp ném tàn thuốc qua: “xxx mẹ nó!”

Tàn thuốc mang theo tia lửa vừa hay đụng phải quần của Thạch Thừa Vận.

Bầu không khí trên ghế dài chột cứng lại.

Lục Vân Phàm vội vàng vỗ vỗ tàn thuốc trên quần, vội vàng nói: “Thừa Vận, anh đừng giận, đều uống nhiều rồi, nói chuyện và làm việc hơi kích động thôi. Trương Hạo! Mau xin lỗi đi!”

Thạch Thừa Vận lạnh lùng nói: “Quần của tôi là bản giới hạn của Hermes, giá trị khoảng 40.000, bồi thường đi.”

Từ biểu hiện của Trần Giảo Giảo, có thể thấy Trương Hạo này chỉ là một tên loser nghèo hèn.

Đối mặt với loại người này, đánh hấn một trận, còn lâu mới bằng sỉ nhục hấn trên tiền tài.

Khóe miệng Trương Hạo giật một cái, lập tức mồ hôi lạnh đầy người.

Cũng tỉnh táo hơn phân nửa.

40.000 NDT, hấn cần tích lũy 1 năm trời.

Là một phần năm tiền cọc cho một căn nhà mà hấn vẫn mơ ước.

Cũng là toàn bộ tiền tiết kiệm của hấn bây giờ.

Bởi vì Trần Giảo Giảo và gia đình nàng yêu cầu.

Hơn một tháng trước, hấn đã bỏ 50.000 để mua chiếc xe second-hand kia.

Trước mắt, thẻ ngân hàng + wechat + Alipay cũng chỉ có 40.000.

Ngheo chính là như vậy, ngay cả lật bàn cũng phải lo trước tính sau.

Chương 544: Quản giáo cho tốt vào

Thấy Đường Tụng không trả lời, nữ nhân viên bên cạnh hơi gấp.

Tiến đến bên tai hắn, nói to: “Soái ca, khu ghế này toàn là kẻ có tiền, hôm nay đã gọi hai combo Thần Long. Anh đi qua làm quen một chút cũng không có hại, trước đó có hơn 10 người đi lên mà đều thất bại. Nhưng nếu là anh thì khẳng định không có vấn đề.”

Đường Tụng trầm ngâm giây lát, chỉ chỉ Lý Mộc Tuyết hỏi: “Cô quen vị mỹ nữ ngồi giữa kia không?”

Nữ nhân viên ngăn người, nghiêm túc nói: “Đó là bạn của ông chủ chúng tôi, cũng là vị khách tôn quý nhất ghế dài kia. Anh tốt nhất là đừng có tâm tư khác, cẩn thận chọc giận người ta.”

Khóe miệng Đường Tụng giật một cái.

Lý Mộc Tuyết kinh như vậy từ bao giờ? Sao mình không biết?

Không chỉ quen biết nhiều như nhị đại, mà còn là bạn của chủ hộp đêm, vị khách tôn quý nhất.

Nhớ lần đầu mình gặp nàng.

Nàng vẫn chỉ là một nữ sinh bình thường có tướng mạo xinh đẹp và dáng người rất tốt.

Mình chỉ tặng nàng chiếc điện thoại, nàng đã hưng phấn như điên rồi.

Loại cảm giác tương phản to lớn này, trái lại còn khơi dậy lòng thăm dò của Đường Tụng.

“Như vậy đi, tôi đi qua ghế K32 chào hỏi bạn bè trước, lát nữa sẽ qua.”

Nữ nhân viên thở phào, cười tủm tỉm nói: “Được rồi, vậy tôi chờ cậu ở bên này.”

Nàng do dự một chút, liền hôn lên khuôn mặt tuần tú của Đường Tụng.

Thuận tay nhét danh thiếp vào túi Đường Tụng: “Có cơ hội hai chúng ta đi ăn khuya, cứ gọi là đến nha.”

Nói xong liền rời đi.

Lại bị người sàm sỡ, Đường Tụng bắt đắ dĩ.

Rẽ một cái, đi đến ghế dài K32 ở đối diện.

Ánh mắt Đường Tụng rất tốt.

Cho dù tia sáng rất kém, nhưng vẫn nhìn thấy Trương Hạo đang kích động, cùng bầu không khí khẩn trương nơi đó.

Đối diện Trương Hạo là một cô gái hơi lùn mặc đồ hở rốn, Trần Giáo Giáo.

Đường Tụng từng nhìn ảnh trên điện thoại của Trương Hạo.

Với thẩm mỹ của hắn, đây là một cô gái quá bình thường như người qua đường, không xấu không đẹp.

Một bên khác ghế dài, một thanh niên mặc áo sơ mi hoa đang chỉ vào Trương Hạo, cười lạnh nói: “Bây giờ biết sợ rồi?”

Đường Tụng thấy thế, trực tiếp đi qua.

Đứng ở giữa đám người Trương Hạo và Thạch Thừa Vận, biểu cảm lạnh nhạt mà bình tĩnh.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn tất cả ánh mắt.

Cho dù là Trần Giáo Giáo cũng hơi bình tĩnh lại, thậm chí còn vô thức sửa sang tóc mình, bảo trì hình tượng.

Đường Tụng trực tiếp vỗ vỗ vai Trương Hạo: “Hạo Tử, vẫn ổn chứ?”

Trương Hạo thấy Đường Tụng xuất hiện, liền cúi đầu xuống.

Không biết vì sao, nội tâm hơi chua xót, đôi mắt cũng hơi ngứa.

Đường Tụng nắm chặt bả vai hắn, đám đám lên ngực hắn, cười nói: “Không phải chia tay thôi sao? Chuyện nhỏ, người tiếp theo sẽ tốt hơn.”

Khóe mắt Trần Giáo Giáo giật giật, nội tâm rất khiếp sợ.

Từ cách ăn mặc và khí chất, có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Nàng và Trương Hạo quen nhau lâu như vậy, cũng không biết Trương Hạo còn quen biết một nam sinh xuất chúng như vậy, hoàn toàn là hai thế giới.

Thạch Thừa Vận nghiêng ngẫm nói: “Thế nào? Đây là chỗ dựa cậu gọi đến à?”

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nhàn nhạt gật đầu nói: “Phải.”

“Người bạn này của cậu làm hỏng chiếc quần trị giá 40.000 của tôi, hôm nay không bồi thường, vậy thì chờ vào cục cảnh sát đi.” Hắn lắc lắc điện thoại trong tay.

“Chỉ 40.000, rất rẻ, thanh toán thế nào? Đường Tụng liếc nhìn quần áo của hắn, không thêm đề ý.

“Ha ha, sao cũng được.”

“VẬY wechat ĐI.”

Đường Tụng nói xong, sảng khoái quét 40.000 NDT.

Chuyển khoản còn ghi chú: “Làm hỏng quần nam Hermes bản giới hạn, bồi thường 40.000 NDT.”

Thạch Thừa Vận thu tiền, quét mắt nhìn Trương Hạo vẫn ngây ngốc tại kia.

Lạnh lùng nói: “Sau này ra ngoài cẩn thận một chút, làm việc đừng kích động, có vài người cậu không đặc tội nổi đâu.”

Sắc mặt Trương Hạo đỏ lên: “Mẹ nó, là mày kiếm chuyện trước!”

Đường Tụng trấn an hấn hai câu, xoay người bình tĩnh nói: “Tôi bồi thường rồi, anh cũng nên đưa quần cho tôi nhỉ?”

Thạch Thừa Vận kéo cổ áo sơ mi, ung dung nói: “Đọc nhiều tiểu thuyết nào tàn quá rồi à? Muốn tôi cởi quần ở đây? Cho cái địa chỉ đi, tôi sẽ gửi quần cho, sửa xong vẫn có thể mặc nha.”

Đường Tụng thản nhiên nói: “Mặc thì không cần, tôi chỉ mang đi giám định, xem chiếc quần này bao nhiêu tiền. Nếu như không khớp với giá trị, anh đã cấu thành tội dọa dẫm bắt chẹt, tôi sẽ khởi tố anh. Chuyển khoản cũng có ghi chú rồi, còn có rất nhiều người làm chứng, anh đừng hòng chống chế.”

Nghe vậy, Thạch Thừa Vận hơi cứng lại.

Đến hộp đêm chơi, rất nhiều người đều xài hàng pha ke hạng A.

Dù sao cũng nhiều người, với lại thỉnh thoảng còn uống say.

Nếu không cẩn thận làm hỏng, làm mất, vậy thì tổn thất lớn.

Chiếc quần này của hấn cũng vậy.

Huống hồ cho dù là hàng thật, thì chiếc quần này cũng chỉ hơn 20.000 mà thôi.

Vừa rồi chỉ là hù dọa Trương Hạo.

Dù sao một tiểu nhân vật cũng không có dũng khí trở mặt với hấn.

Giờ phút này đối mặt với Đường Tụng, khó tránh khỏi có hơi chột dạ.

Nhưng hấn chưa bao giờ là kẻ chịu thua thiệt, thản nhiên nói: “Vậy thì chờ cầm quần đi giám định đi.”

Quay đầu trực tiếp vứt quần đi, tên này lấy gì giám định?

“Anh muốn chơi xấu?” Ánh mắt Đường Tụng trở nên sắc bén.

Lục Vân Phàm thấy thế, đành phải đứng dậy: “Việc hôm nay là hiểu lầm, Trương Hạo cũng là khách tôi mời đến, chúng ta ngồi xuống uống một ly, có chuyện gì từ từ nói.”

Tiếp đó lại nói với Đường Tụng: “Người anh em, mọi người đều lẫn lộn ở Yên Thành, sau này khó tránh khỏi gặp nhau, làm người lưu lại một đường, sau này dễ nói chuyện. Cha của Thừa Vận là tổng giám đốc giải trí Tỉnh Thành, mẹ làm ở tập đoàn Tỉnh Thành.”

Hấn nói hết lời, yên lặng chờ Đường Tụng trả lời.

Người Yên Thành, rất ít người không biết sức nặng của hai công ty này.

Nhất là tập đoàn Tỉnh Thành.

Nhìn Đường Tụng trả tiền sáng khoái như vậy, còn có bộ quần áo trên người, rõ ràng cũng là người có thân phận.

Hắn tin đối phương sẽ hiểu được lấy hay bỏ.

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Thừa Vận, trực tiếp hỏi: “Anh tên gì?”

Thạch Thừa Vận cúi đầu cười, không thêm trả lời.

Lục Vân Phàm đành phải đáp thay: “Thạch Thừa Vận. Tôi không lừa cậu, trong vòng tròn của Yến Thành, có rất nhiều người biết Thừa Vận.”

Đường Tụng gật đầu: “Thì ra là công tử nhà Thạch Kính Vũ, anh kém hơn ông ta nhiều lắm.”

Thạch Kính Vũ làm người khôn khéo, tâm tư kín đáo, lòng dạ rất sâu. Giải trí Tinh Thành cũng quật khởi trên tay người anfy.

So với Thạch Kính Vũ, Thạch Thừa Vận này đúng là kém rất nhiều.

“Con mẹ mày muốn chết!” Thạch Thừa Vận nghe thấy thế, trực tiếp xù lông.

Cầm chai rượu lên định ra tay.

Lục Vân Phàm lập tức cản lại, một khi đánh nhau, tính chất sẽ khác biệt, mà hắn sắp kết hôn, không muốn dính vào mấy chuyện thế này.

“Được rồi, không thể câu thông với loại người này, tôi trực tiếp tìm Thạch Kính Vũ, để ông ta quản giáo con trai mình.”

Đường Tụng đeo tay nghe chống ồn, rồi gọi cho Thạch Kính Vũ.

Người chung quanh nghe vậy thì đều hơi sửng sò.

Vị này có chút mạnh miệng nha!

12 giờ đêm, tìm tổng giám đốc giải trí Tinh Thành?

Điện thoại vang một lúc mới kết nối.

“Đường tiên sinh, có chuyện gì gấp sao?” Giọng nói của Thạch Kính Vũ truyền ra, cho dù bị đánh thức thì cũng không có vẻ gì là tức giận, mà chỉ có bình tĩnh.

Đường Tụng nói thẳng: “Thạch tổng, tôi bị một người tên là Thạch Thừa Vận dọa dẫm bắt chẹt 40.000 ở hộp đêm M2D, anh ta nói mình là con trai của ông.”

Đầu dây bên kia yên lặng một chút.

Thạch Kính Vũ trầm giọng nói: “Đường tiên sinh, tôi sẽ xử lý tốt, hôm khác sẽ dẫn tên nhãi này đến xin lỗi cậu.”

“Vậy thì không cần, chỉ hi vọng ông quản giáo tốt một chút.”

“Được!” Thạch Kính Vũ nói một tiếng xin lỗi, trực tiếp cúp máy.

Người chung quanh nghe Đường Tụng nói chuyện, biểu cảm đều rất quái dị.

Nhìn giọng điệu và tư thế nói chuyện, có vẻ như là thật.

Trương Hạo ngậy ngốc nhìn một màn này, cũng hơi mơ hồ. Cho dù không biết giải trí Tinh Thành, thì hắn cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ từ thái độ của những người khác. Hắn cũng biết gia đình của Đường Tụng, biết Đường Tụng chỉ dựa vào bản thân mình, cho dù là tuổi trẻ tài cao, thì cũng không thể quen biết tổng giám đốc đối phương chứ?

Ánh mắt Thạch Thừa Vận biến ảo một trận, đang định nói gì đó.

Màn hình điện thoại trong tay sáng lên, điên cuồng rung động.

Cầm lên xem, đúng là cha gọi đến.

Nội tâm Thạch Thừa Vận mát lạnh.

Hắn biết quy luật làm việc và nghỉ ngơi của cha mình, thời gian này tuyệt đối đã ngủ.

Bây giờ đột nhiên gọi qua, chỉ có thể là vì chuyện vừa rồi.

Hắn cắn răng, trực tiếp bước nhanh rời khỏi ghế dài.

Hắn rất phách lối, nhưng mà phải xem đối phương là ai.

Đối mặt với Tô Thành, hắn phải thu liễm.

Hiện giờ chạm phải một người cùng cấp bậc với cha mình, thậm chí còn cao hơn.

Ở lại đây cũng là tự rước lấy nhục.

Chương 545: Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyệt

Đưa mắt nhìn Thạch Thừa Vận chật vật rời đi.

Bầu không khí trên ghế dài hơi yên tĩnh đến quỷ dị.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đường Tụng đứng nơi đó.

Bên tai chỉ có tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc, và những tiếng reo hò âm ỉ.

Lục Vân Phàm yết hầu giật giật, cảm giác mình đúng là tai bay vạ gió.

Trong đầu đang điên cuồng nhớ lại, lúc này có nói gì chọc giận đối phương hay không.

Ánh mắt Trần Giảo Giảo chờ đợi.

Đó chính là tổng giám đốc của một công ty lớn đấy, là đại nhân vật thường xuyên xuất hiện trên kênh giải trí, kinh tế tài chính.

Vậy mà chỉ vì một cú điện thoại, lại đi dạy dỗ con của mình thật.

Hơn nữa còn là lúc nửa đêm.

Ngay sau đó lại nhìn Trương Hạo, cảm giác hấn lạ lắm như chưa từng quen.

Nàng nghĩ mãi không rõ, vị bạn trai không có gì của mình, sao lại quen biết một đại nhân vật như này.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, hai người có vẻ rất thân thiết.

Trương Hạo lấy lại tinh thần, đi đến bên cạnh Đường Tụng, nhất thời không biết nói gì.

Hắn cũng không biết, người bạn cũ này của mình còn quen cả tổng giám đốc giải trí Tinh Thành.

Hơn nữa thái độ rất tùy ý, khí thế rất mạnh.

Hoàn toàn khác biệt với Tiểu Tụng trong ấn tượng của hắn.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, điện thoại trong tay rung lên.

Cầm lên xem, là Thạch Kính Vũ chuyển khoản: 40.000 NDT.

Giải trí Tinh Thành - tập đoàn Tinh Thành: “Rất xin lỗi, tôi có thể cam đoan sẽ không phát sinh chuyện như vậy.”

Đường Tụng tiện tay nhận tiền.

Hắn từ đầu đến cuối đều không để Thạch Thừa Vận vào mắt.

Ở cấp độ như hắn, đã khác biệt về bản chất với đám phú nhị đại này.

Sức mạnh của họ đều đến từ gia tộc, cho nên nhận đủ trời buộc và cổ ky.

Mà Đường Tụng bây giờ, có thể ngồi chung mâm với bậc cha chú của họ, thậm chí là nhìn xuống.

Ví dụ như Thạch Kính Vũ.

Bản thân hắn chỉ là một nhân viên, có lẽ lương năm và địa vị rất cao, nhưng nói cho cùng vẫn là người làm công cao cấp mà thôi.

Mà Đường Tụng thì là nhà tư bản chân chính.

Cho dù không có cổ phần giải trí Tinh Thành, Thạch Kính Vũ cũng sẽ không đắc tội hắn.

“Cảm ơn ông, hôm nay làm phiền ông rồi.” Giọng nói của Trương Hạo hơi phức tạp.

Đường Tụng giờ điện thoại lên: “Không cần áy náy, cha tên kia đã trả tiền rồi.”

“Là tôi rước rắc rối cho ông, đêm hôm khuya khoắt còn bắt ông đi một chuyến.”

Đường Tụng nắm bả vai hắn: “Khách khí với tôi làm gì, đêm nay qua chỗ tôi ngủ, ngày mai về lấy đồ. Đúng rồi, nhớ xử lý chuyện xin nghỉ, muốn làm công việc gì thì nói trước với tôi, tôi sẽ sắp xếp cho.”

“Được.” Lần này Trương Hạo đáp ứng rất thẳng thắn.

Kiến thức được năng lực của Đường Tụng, nội tâm hắn tràn đầy hối hận.

Lúc trung thu, mình nên chạy đến bên này rồi mới đúng.

Mà không phải do dự và giãy giụa trong vũng bùn.

Trần Giảo Giảo tay chân lạnh buốt.

Do dự một lúc lâu, trên mặt nở nụ cười gượng ép, chủ động đi đến bên cạnh Trương Hạo.

Nói: “Trương Hạo... vừa rồi là em bị lửa giận xông lên đầu, nên mới nói vài câu hơi quá đáng. Thật ra em biết anh là muốn tốt cho em, sau này em sẽ thu liễm lại. Nhưng sau này anh cũng không thể nói chuyện với em như vậy. Lát nữa chúng ta cùng về khách sạn đi, anh uống nhiều rượu rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Trương Hạo há to miệng, nhìn khuôn mặt quen thuộc của Trần Giảo Giảo.

Nhưng không ngờ nàng còn có mặt mũi nói ra lời này.

Nàng lại lần nữa đổi mới nhận biết của mình.

Ngay sau đó, Trần Giảo Giảo kéo tay hắn.

Nhìn về phía Đường Tụng hỏi: “Trương Hạo, đây là bạn anh à? Sao chưa từng nghe thấy anh nhắc đến? Anh ấy đang phát triển ở Yên Thành à?”

Trương Hạo hất tay nàng ra, chán ghét nói: “Trần Giảo Giảo, đừng dối trá nữa! Cô chỉ muốn nghe ngóng quan hệ của tôi với Đường Tụng thôi đúng không?”

“Đường Tụng?!” Trần Giảo Giảo nhướn mày, kinh ngạc nói: “Đó là... là bạn học cấp ba mà anh từng nói?”

Đường Tụng nở nụ cười đầy ý vị với nàng, lại gật gù.

Trương Hạo thở hắt ra, tự giễu: “Cô vẫn luôn chê tôi không kiếm được tiền, nói tôi không có năng lực, không có quan hệ, không muốn tiến bộ. Tôi nói muốn đến Yên Thành phát triển với Đường Tụng, cô lại mang chuyện chia tay ra uy hiếp tôi. Khi đó tôi quá ngu, vậy mà vì cô mà từ bỏ tiền đồ.”

“Chuyện này...” Trần Giảo Giảo cắn môi một cái: “Là em không hiểu chuyện, em tưởng anh đến Yên Thành làm nhân viên quán cà phê. Nói cho cùng, em cũng là vì tương lai của chúng ta.”

Trương Hạo nghe nàng còn nói vậy, đã không còn tâm tư nói chuyện nữa: “Được rồi, dù sao chúng ta cũng chia tay rồi. Tiểu Tụng, đi thôi.”

Đường Tụng đang định nói gì, điện thoại trong tay chợt rung lên.

Hắn cầm lên xem.

Lý Mộc Tuyết: “Xin lỗi! Giờ mới thấy tin nhắn của anh!”

Đường Tụng nhìn qua bên kia.

Lý Mộc Tuyết đang cúi đầu nhìn điện thoại, hình như đang đánh chữ.

“Hạo Tử, chờ một chút, tôi có chút việc.”

Đường Tụng nói một câu, liền ngồi xuống ghế dài.

Mấy cô gái nhìn về phía hắn đều tràn đầy tò mò và ước mơ.

Cho dù là Mã Giai Mộng cũng không nhận được mà khép chặt chân.

Đàn ông như này, thật sự là quá cuốn hút.

Ông ông ông... điện thoại rung lên.

Lý Mộc Tuyết: “Anh đang ở biệt thự à? Cần em về luôn không? Nhớ anh.”

Lý Mộc Tuyết: Đùi đẹp tắt đèn.jpg.

Lý Mộc Tuyết: “Tôi nay đến cửa hàng của bạn để ôn chuyện, bình thường đều về nhà rất sớm.”

Âm thanh nhắc nhở quen thuộc vang lên.

“Keng, Lý Mộc Tuyết đã trả lời, trình độ giả dối 60%.”

“Keng, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ‘vấn đáp thật giả’.”

“Keng, bạn đã nhận được một đạo cụ đặc thù ‘Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’.”

Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết: Sau khi sử dụng, tạo dựng nhận biết của bạn về tôi (Lý Mộc Tuyết), giúp bạn phân tích và chinh phục tôi (Lý Mộc Tuyết).

Chú: Đạo cụ sẽ bổ sung một series nhiệm vụ.

Lại là một đạo cụ mang tên riêng?

Đường Tụng cau mày, cảm thấy không tầm thường chút nào.

Trước đó cũng từng xuất hiện, ví dụ như: Mũ lưỡi trai của Tô Ngư, bản thảo của Ngô Khắc Chi, tất chân của thư ký Kim.

Nhưng những người này đều là nhân vật trò chơi.

Trong game, cũng là quy luật này.

Mà Lý Mộc Tuyết còn chưa được chiêu mộ, tên của nàng lại có thể xuất hiện trên đạo cụ.

Có chút khác thường.

Hắn lập tức sử dụng đạo cụ.

Ngay sau đó, màn sáng hệ thống phát sinh biến hóa.

Từng hàng chữ xuất hiện trước mặt hắn.

Lời dẫn: “Có phải bạn sinh lòng tò mò với tôi, muốn thăm dò bản chất của tôi nhưng không biết bắt đầu từ đâu? Bản sách hướng dẫn này sẽ hướng dẫn bạn chinh phục tôi, giúp bạn tìm được cách chính xác nhất để khai phát tôi, đi vào thể xác và tinh thần tôi.”

“Tiền sinh hoạt của tôi chỉ có 800, mà mấy người Lưu Như lại có 2000, tôi có chút tự ti.”

...

“Phát tờ rơi một ngày mới kiếm được 100, kiếm tiền không dễ, Tiểu Tuyết thở dài.”

...

“Tìm việc đúng là không dễ, có lẽ mình nên đổi nghề khác.”

...

“Bắt nạt tôi? Một ngày nào đó, tôi sẽ trả thù!”

...

“Ly Ly lên bờ rồi, vì sao Lý Mộc Tuyết mình vẫn không được?”

...

“Đầu tư cổ phiếu quá khó, vẫn là nghĩ cách ngủ anh ấy đi.”

...

“Không thể để anh ấy biết mình là chỉ một nữ loser, mình phải lảng xê bản thân.”

...

“Cổ phiếu tăng rồi! Vương hầu tướng lĩnh chẳng phải trời sinh? Lý Mộc Tuyết mình nhất định sẽ trở nên nổi bật!”

“Cổ phiếu giảm mạnh! Xong đời, có lẽ mình nên nghĩ cách để Đường Tụng đặt mình dưới thân và ma sát đi!”

...

Chương 546: Tương phản

Theo phụ đề kết thúc.

Âm thanh nhắc nhở lập tức vang lên.

“Keng, bạn phát động series nhiệm vụ ‘người khai phá’.”

“Keng, nhiệm vụ ‘người khai phá’ 1 ‘tương phản’ đã mở ra.”

Màn sáng lại trở lại giao diện nhà kho.

Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết vốn màu xám đen đang phun ra nuốt vào kim quang.

Đường Tụng dùng ý niệm chạm vào.

Nội dung lập tức xuất hiện trước mắt.

Có rất nhiều hoạt động tâm lý của Lý Mộc Tuyết, còn có một số chỉ đạo rất thú vị.

Phía dưới còn có một cái tổng kết.

Tổng kết: Làm một cá thể độc lập, Lý Mộc Tuyết là một nữ giới hết sức điển hình. Có rất nhiều đặc chất, ưu điểm và khuyết điểm của phụ nữ. Ví dụ như tiến lên, ái mộ hư vinh, ganh đua so sánh khoe khoang, lấy bản thân làm trung tâm... Khai phát và phân tích đặc chất của Lý Mộc Tuyết, có thể giúp bạn hiểu rõ người khác phái hơn, trợ giúp tăng EQ và tình thú.

Tiến vào nhiệm vụ, xem xét nhiệm vụ ‘tương phản’.

Nội dung: Nhìn thấy một mặt hoàn toàn khác biệt của Lý Mộc Tuyết so với ấn tượng, nội tâm của bạn rất tò mò với loại biến hóa này. Đồng thời cũng bất mãn với hành vi của Lý Mộc Tuyết, có lòng muốn nàng nhận được một lần dạy dỗ không

thể quên. Mời chỉ đạo nàng làm ra hành vi tương phản, nhận được bài học thích đáng.

Ban thưởng: Trí lực +1.

Nhìn thấy giới thiệu và ban thưởng, Đường Tụng mặt mày hớn hờ.

Ngay sau đó, hắn cũng không còn quá tức giận với hành vi nói láo của Lý Mộc Tuyết nữa.

Nhiệm vụ này rất đơn giản, lại ban thưởng trí lực +1.

Trước mắt trí lực của hắn là 79, hoàn thành xong có thể đột phá 80.

Về phần đề nàng làm ra hành vi tương phản gì, còn cần suy nghĩ một chút.

Đây dù sao cũng là một series nhiệm vụ, vì suy nghĩ lâu dài, cần cân nhắc đến lòng tự trọng của Lý Mộc Tuyết.

Trong lúc hắn suy nghĩ, âm thanh nhắc nhở lại vang lên lần nữa.

“Keng, Thương Thành có vật phẩm mới, mời tự kiểm tra.”

Rất tốt, trợ giúp đã đến.

Mở giao diện Thương Thành.

Kệ hàng trống rỗng đã xuất hiện một vật phẩm lóe kim quang.

Trúng ma pháp thú vị: (đã xóa)... động lực mạnh mẽ... giá bán 100.000 NDT.

Chú 1: Điều khiển bằng nhẫn.

Chú 2: Chia làm 6 chế độ.

Nhìn thấy giới thiệu, Đường Tụng nhếch miệng lên.

Đây đúng là một thứ tốt, ngoại trừ nhiệm vụ này ra, còn có thể sử dụng ở nhiều trường hợp khác.

Hắn liền mua luôn.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được ‘trùng ma pháp thú vị’.

Ngay sau đó, Đường Tụng cảm giác trong túi áo mình có thêm thứ gì đó.

Đưa tay sờ vào, xúc cảm không tệ.

Trọng lượng rất nhẹ.

Đường Tụng lấy nhẫn ra và đeo lên ngón tay.

Bật thử.

Rất nhu hòa.

Kiểm tra xong, Đường Tụng liền đóng giao diện.

Đứng dậy, chỉ về phía bên kia, nói: “Hạo Tử, đi thôi, bên kia có hai người bạn, chúng ta qua chào hỏi.”

“Được.”

Trương Hạo gật đầu, cuối cùng liếc nhìn Trần Giáo Giáo đang thất hồn lạc phách, rồi đi theo Đường Tụng rời đi.

...

Khu ghé dài bên kia.

Ngoại trừ Tô Thành, tất cả đám con trai đều đi lên sàn nhảy.

Dù sao nhân vật chính nơi này là Lý Mộc Tuyết, bọn họ cũng không dám quá lơ ở đây.

Mấy cô gái thì nhảy nhót một lúc lâu, cả người đầy mồ hôi.

Bạch phú mỹ nhuộm tóc tím cười tủm tỉm nói: “Molly, soái ca cô nói đâu rồi? Sao chưa tới?”

“Có người đẹp trai như vậy thật sao? Nếu gạt bọn tôi, vậy chúng tôi sẽ đổi người phục vụ khác nha.” Cô gái tóc ngắn mặc áo T-shirt trắng nói.

“Tôi không lừa mọi người, tuyệt đối là soái ca cao cấp nhất.” Nữ nhân viên Molly thành khẩn nói: “Vị soái ca kia nói sẽ đến ngay, chúng ta chờ một lát.”

“Được rồi, hi vọng như cô nói.”

“Molly cũng coi như là người biết hàng, nếu đã nói như vậy, khả năng cao là không kém.”

Lý Mộc Tuyết nghe vậy thì cũng không tò mò lắm.

Ba người này là bạn bè mà nàng quen trong bữa tiệc sinh nhật kia, mấy ngày này đều qua lại rất vui sướng.

Nhưng nàng đến hộp đêm là để khoe khoang, kết giao bạn bè, mở mang kiến thức.

Không có chút ý tưởng nào với cái gọi là ‘hàng’ kia.

Nàng cũng không phải loại con gái chỉ nhìn mặt, cũng không yêu đương vào là mất não.

Nàng coi trọng quyền thế và mị lực cá nhân của đàn ông hơn.

Lại nói, cái gọi là soái ca, lẽ nào còn có thể đẹp trai hơn Đường Tụng?

Dù sao thẩm mỹ của mỗi người cũng khác nhau.

Trong mắt nàng, Đường Tụng chính là câu trả lời chính xác, max điểm.

Tô Thành cầm ly rượu lên, lay động thân thể theo tiếng nhạc.

Trò chuyện với Ninh Hân.

Ánh mắt thì vẫn tập trung vào Lý Mộc Tuyết, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Toàn bộ hành trình, nàng đều rất khắc chế, có thể xưng là giữ mình trong sạch, cũng không để ý đến bất kỳ thanh niên nào.

So sánh với nàng, ba người kia thật sự là quá nông cạn, còn chủ động tìm hàng.

Nương theo tố chất thân thể ưu tú, Đường Tụng đã chen vào được khu bên này.

Xung quanh đúng là tụ tập không ít nam nữ có nhan sắc không tệ, hẳn là muốn tìm cơ hội.

Lý Mộc Tuyết đang nghiêng người nói chuyện với Bạch Tĩnh.

Rất nhiều ánh mắt tập trung lên người nàng.

Hắn tiến lên trước, đầu tiên là vỗ vỗ vai nữ nhân viên.

Molly quay đầu lại, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Vội vàng kéo hắn vào trong khu ghế dài: “Ba vị, soái ca đến rồi đây.”

Ba cô gái đều ngẩng đầu nhìn qua, cả ba đều tròn tròn mắt.

Mặc dù nghe Molly nói rồi, nhưng còn lâu mới bằng nhìn thấy tận mắt.

Vai rộng eo hẹp chân dài, môi mỏng mũi thẳng, hai mắt sáng rực.

Từ góc độ của các nàng nhìn qua.

Trên người hắn tựa như mang theo cảm giác áp bách thần bí, để các nàng run chân.

Molly cười đắc ý: “Sao, không lừa mọi người chứ?”

“Molly, tôi thừa nhận là cô đúng.” Đông Hân Dĩnh tóc tím nuốt nước miếng.

“Soái ca, ngồi bên này.” Cô nàng mặc váy đen vỗ vỗ vị trí bên phải mình.

Cô nàng mặc áo T-shirt trắng thì trực tiếp giang hai tay: “Soái ca, hay là ngồi lên đùi tôi đi? Hoặc là tôi ngồi lên đùi anh cũng được.”

“Tôi đi chào bạn trước.” Đường Tụng khoát tay với các nàng, rồi trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lý Mộc Tuyết.

Ba cô gái đều tròn tròn mắt, không hiểu hắn đang làm gì.

Molly vội vàng tiến lên, hơi kinh hoàng nói: “Soái ca! Anh làm gì vậy?!”

Nàng đã nhắc nhở rồi, không ngờ tên này vẫn trêu chọc người không nên trêu vào nhất.

Nhất là chị Ninh, tình nhân của ông chủ còn ngay bên cạnh.

Nếu như làm khách quý tức giận, kẻ xui xẻo nhất chính là nàng.

Cảm giác được thân thể bị chạm vào.

Lý Mộc Tuyết nhú mày, hơi dịch sang một bên.

Ngồi thẳng lên rồi nhìn qua trái, con ngươi đột nhiên co lại.

Giờ phút này, Đường Tụng nhìn thấy rất nhiều loại cảm xúc trong mắt nàng.

Nhưng nhiều nhất vẫn là kinh hoàng và sợ hãi.

Có chút giống như đang xem phim AV khi con nhỏ, thì vừa hay cha mẹ lại tan làm sớm.

Chú ý đến Đường Tụng ngồi xuống bên cạnh Lý Mộc Tuyết, Tô Thành lập tức đặt mạnh chén lên bàn.

Hắn quát nhỏ: “Cút ngay!”

Những người khác cũng lập tức chú ý đến tình hình này.

Tiểu Tĩnh nhìn thoáng qua, biểu cảm lập tức trở nên ngây ngốc đáng yêu, hoài nghi mình có nhìn nhầm hay không.

Tại sao lại nhìn thấy Đường Tụng ca ca ở đây?

Đường Tụng nhướng mày, cũng không để ý đến Tô Thành.

Hắn thôi một hơi về phía Lý Mộc Tuyết, sợi tóc phiêu tán trên khuôn mặt hơi trắng bệch của nàng.

“Tiểu Tuyết, hình như em rất thích mấy nơi thế này!”

Chương 547: Đi vệ sinh

Tiếng nhạc âm ỉ vang vọng bên tai.

Nhưng mà còn không bằng tiếng tim đập của Lý Mộc Tuyết giờ phút này.

“Bảo sao Đường Tụng lại nhấn tin hỏi mình đang ở đâu và làm gì. Thì ra là đã nhìn thấy mình.”

Nàng nhớ lại câu trả lời của mình: “Tối nay đến cửa hàng của bạn để ôn chuyện, bình thường đều về nhà rất sớm.”

Nếu nói là bạn, chị Ninh tuyệt đối là bạn.

Nơi này dù không phải của chị Ninh, nhưng là của bạn trai chị Ninh.

Giải thích như vậy, hình như cũng ổn.

Nhưng Lý Mộc Tuyết biết, chuyện nói láo là khách quan, có nguy hiểm thế nào cũng vô dụng.

Bản thân bị Đường Tụng phát hiện ở hộp đêm đã coi như là sự kiện cấp tai nạn rồi, vậy mà còn nói láo.

Vậy Đường Tụng sẽ nghĩ thế nào?

Nàng nhìn khuôn mặt mỉm cười kia, chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô.

Trong đầu ‘ong ong’ như nổ mạnh.

“Tôi bảo cậu cú! Không hiểu tiếng người sao? Nơi này là chỗ cậu có thể đến sao?”

Nhìn thấy Lý Mộc Tuyết bị quấy rối, Tô Thành trán đã nổi gân xanh.

Tên chó này đột nhiên chui ra, liền đánh vào Lý Mộc Tuyết, còn thổi hơi với nàng.

Mặc dù không nghe thấy nói gì, nhưng khẳng định là cọt nhả.

Không thấy Lý Mộc Tuyết đã tức đến trắng bệch cả mặt sao?

Thật sự cho rằng đẹp trai thì có thể muốn làm gì thì làm?

Sắc mặt Molly rất khó coi, chuyện này chính là do nàng gây nên.

Một khi xử lý không tốt, vậy nàng chắc chắn bị đuổi.

Không ngờ được, một nam thần tuấn lãng tươi mát như vậy, thế mà lại không có tổ dưỡng.

Ninh Hân đứng bên cạnh Đường Tụng, nắm tay ngăn cản giữa hắn và Lý Mộc Tuyết.

Biểu cảm nghiêm túc: “Vị soái ca này, nơi này cũng có quy củ.”

Mấy vị an ninh quanh khu ghé lập tức tiến lên.

Trước đó vì Đường Tụng đi cùng Molly, cộng thêm tướng mạo và khí chất xuất chúng.

Nên bọn họ không dám ngăn cản.

Lý Mộc Tuyết liếm môi một cái, vội vàng kéo tay chị Ninh.

Giọng nói hơi run rẩy nói: “Chị Ninh, anh ấy là Đường Tụng.”

Biểu cảm Ninh Hân ngưng trọng, vội vàng vẫy tay ra hiệu cho đám an ninh.

Luồng cuống nói: “Đường tiên sinh, ngài... ngài đã tới, rất xin lỗi, vừa rồi không nhận ra ngài. Tôi là Ninh Hân, là chị em

tốt của Mộc Tuyết. Vẫn luôn nghe Mộc Tuyết nhắc đến ngài, quả nhiên gặp mặt còn hơn cả nghe danh.”

Nàng chỉ nghe Vương Cảnh Đào và Lý Mộc Tuyết miêu tả qua về tướng mạo của Đường Tụng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người thật.

Không ngờ lại xuất chúng như vậy.

Phong thần tuấn lãng, mặt như quan ngọc... những từ này dùng lên người Đường Tụng cũng không quá.

Lại thêm tài phú và quyền thế...

Nàng cũng bắt đầu đổ kị với Lý Mộc Tuyết rồi.

Vốn cho rằng tìm được một phú ông trung niên đã ly dị như Cố Đông Thăng, đã coi như là cao cấp nhất vòng tròn các nàng rồi.

Nhưng so với Đường Tụng trước mặt, quả thực là kém không phải một chút.

“Thì ra là chị Ninh.” Đường Tụng nhìn về phía Ninh Hân, gật đầu chào.

Trước đó nghe Lý Mộc Tuyết nhắc đến vài lần, cũng từng nghe Vương Cảnh Đào nói qua khi ở live house.

Là tình nhân của Cố Đông Thăng.

Rất xinh đẹp, nhưng trên mặt có dấu vết phẫu thuật thẩm mỹ.

“Đường tiên sinh! Ngài đừng gọi tôi như vậy, gọi tên tôi là được.” Ninh Hân sợ hết hồn.

Đây chính là đại lão, chớp mắt đã làm cho kiến trúc Kim Hải phá sản, đám người Hình Minh Quân đều vào ngục giam.

Tô Thành mím chặt môi, ánh mắt lấp lóe.

Vốn cho rằng chỉ là một con ‘hàng’, không ngờ lại là bạn của Lý Mộc Tuyết thật.

Nhìn thái độ của Ninh Hân, hình như thân phận cũng rất không tầm thường.

Molly khẽ nhếch miệng, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng đã hoàn toàn khác biệt.

Đây đâu phải hàng gì, mà là khách quý nha!

Trong đầu đang điên cuồng suy tư, làm như thế nào mới có thể trèo lên cái đồi to này.

Lý Mộc Tuyết nắm chặt tay, không dám nhìn vào mắt Đường Tụng.

“Nơi này là sản nghiệp của ông chủ Cố, em đến đây là để ôn chuyện với chị Ninh.”

Giống như ‘Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’ đã miêu tả.

Đối mặt với quần bách, phản ứng đầu tiên của nàng chính là ngụy biện và bào chữa cho mình.

“A? Là thế à.” Đường Tụng hơi nheo mắt lại, cũng không nói gì thêm.

Hắn đẩy nàng về phía sau, nhìn Bạch Tĩnh vẫn đang choáng váng.

Nghiêm túc nói: “Tiểu Tĩnh, em còn đang đi học, sao lại chạy đến mấy chỗ này chơi?”

Trong ấn tượng của hắn, Tiểu Tĩnh là một cô bé rất khôn khéo.

Vì đề phòng nàng học cái xấu, Đường Tụng cảm thấy mình cần giáo dục một phen.

“Đường Tụng ca ca, em... em sai rồi!” Tiểu Tĩnh vốn còn muốn giải thích vài câu, nhưng chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, lập tức nhận sai trước.

Loại thái độ này, hơi giống với cha nàng, để cho nàng không dám mạnh miệng.

“Biết sai thì tốt, em còn đang đi học, học tập là quan trọng nhất, mấy nơi này rất loạn, sau này đi ít thôi.”

“Em sẽ nghe lời.” Bạch Tĩnh kẹp chặt chân.

Không biết vì sao, Đường Tụng dùng loại giọng điệu ra lệnh như vậy, toàn thân nàng lại như nhũn ra.

Làn da nàng rất trắng, hơi then thừng là sẽ đỏ bừng lên.

Phối hợp với tướng mạo trong veo, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Lý Mộc Tuyết nhìn Bạch Tĩnh, lại nhìn Đường Tụng.

Ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Tĩnh, hai người quen nhau?”

Bạch Tĩnh gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn: “Ừm, không ngờ chị Mộc Tuyết cũng biết Đường Tụng ca ca, nói như vậy chúng ta rất có duyên nha.”

Lý Mộc Tuyết muốn nói cái gì.

Bạch Tĩnh đã vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, chủ động nói: “Đường Tụng ca ca, anh qua đây ngồi đi.”

Mặc kệ thế nào, có thể gặp Đường Tụng ở đây, nàng vẫn rất vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này, nàng tiếp nhận áp lực rất lớn, đều không dám liên hệ Đường Tụng.

Bây giờ có Lý Mộc Tuyết giúp đỡ, lại gặp được Đường Tụng, tự nhiên muốn dán lại gần.

Đường Tụng duỗi tay, vuốt vuốt đầu nàng: “Chờ lát nữa, anh tìm Tiêu Tuyết có việc, lát qua sẽ qua với em.”

Nghe thấy Đường Tụng nhắc đến tên mình, còn nói tìm mình có việc.

Lý Mộc Tuyết thầm giật mình, đầu óc ong lên, chuyện sợ nhất vẫn xảy ra.

“Đường Tụng sẽ không bắt mình trả xe, rồi chuyển ra khỏi biệt thự chứ?”

“Như vậy công việc cũng mình cũng xong.”

“Vất vả lắm mới đi đến một bước này.”

“Mình nên làm gì? Nên làm gì?”

Lý Mộc Tuyết nắm chặt tay, ánh mắt sáng tối chớp chòen.

Nàng cảm giác mình gặp phải nguy cơ lớn nhất cuộc đời này.

Nghiêm trọng hơn rất nhiều lần lúc bị Đường Tụng bắt gặp nghịch nước, trang bức.

Rạng sáng còn đến hộp đêm chơi, còn nói dối, lại còn bị tóm tại trận.

“Tiêu Tuyết.” Đường Tụng vỗ vỗ cặp đùi nở nang của nàng.

“Ừm.” Lý Mộc Tuyết bị dọa cho giật mình, giọng có hơi to.

Cũng may là nơi này rất ồn ào, nên cũng không tính là đặc biệt.

Tô Thành ngồi đối diện thì nhú chặt lông mày.

Sàm sỡ trắng trợn như vậy, Lý Mộc Tuyết vậy mà không phản ứng?

“Nhà vệ sinh ở đâu?” Đường Tụng hỏi.

Lý Mộc Tuyết vội vàng chỉ chỉ bên kia, lại vội vàng nói:
“Hơi tối, em sợ anh không tìm thấy, hay là em dẫn anh đi, em cũng đang muốn đi vệ sinh.”

“Cũng được.” Đường Tụng đứng lên.

Chương 548: Lắp đặt trứng ma pháp

Nghe được câu trả lời khẳng định của Đường Tụng.

Lý Mộc Tuyết cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất thì không cần lo lắng bị Đường Tụng mắng ở trước mặt mọi người.

Nàng vẫn rất quan tâm đến mặt mũi của mình.

Trang bức lâu như vậy trước mặt đám phú nhị đại này, mới tích lũy được chút uy vọng và quan hệ.

Nàng cũng không muốn tan thành mây khói.

Vừa cầm túi xách lên.

Tô Thành trực tiếp nói: “Mộc Tuyết, tôi đi cùng cô, giờ này hộp đêm không an toàn lắm.”

Sắc mặt hắn rất khó coi, lông mày nhíu chặt thành hình chữ xuyên.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã hỏi bóng hỏi gió, Lý Mộc Tuyết hắn là chưa có bạn trai.

Vòng bạn bè cũng không đăng những nội dung có liên quan với nam giới.

Hiện giờ đột nhiên xuất hiện một người cạnh tranh rất có sức nặng.

Nhất là vẻ ngoài của bự như vậy nữa.

Đề nội tâm hắn giống như ăn phải shjt.

Bây giờ thấy hai người kết bạn đi vệ sinh, tự nhiên phải đứng ra ngăn cản.

Lý Mộc Tuyết lập tức thay đổi sắc mặt, lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Nàng thuận miệng nói một tiếng, liền cầm túi xách đứng trước mặt Đường Tụng.

Không thèm nhìn Tô Thành dù chỉ một chút.

Tô Thành trán nổi gân xanh.

Đãi ngộ này cũng quá khác biệt rồi.

Đường Tụng nhìn năng lực trở mặt như lật sách của nàng, nội tâm lại càng ngạc nhiên hơn.

Cô gái tương phản như vậy, hẳn đúng là chưa từng gặp.

Không ngờ Lý Mộc Tuyết chính là loại này.

“Hạo Tử, tôi đi vệ sinh, ông cứ chơi đi nhé.” Đường Tụng vỗ vỗ bả vai Trương Hạo, lại nói với Ninh Hân: “Ninh Hân, giúp tôi chăm sóc người bạn này nhé.”

Trương Hạo gật đầu, cảm xúc khá bất an.

Từ khi tiến vào khu ghế dài này, miệng hắn vẫn không khép lại.

Mỹ nữ tất đen gợi cảm kia, và cô gái trắng như phát sáng này, hình như đều có quan hệ không tầm thường với Đường Tụng.

Nghĩ đến Lý Nhã Ly.

Chuyện này...

Trương Hạo cảm thấy có thể là mình nghĩ nhiều.

Có lẽ hai vị mỹ nữ này, đều là bạn bình thường của Đường Tụng thì sao?

...

Đưa mắt nhìn Đường Tụng và Lý Mộc Tuyết rời đi.

Ninh Hân mời Trương Hạo ngồi xuống, tự mình rót chén A Bích cho hắn.

Trương Hạo vội vàng nói cảm ơn.

Bạch Tĩnh chủ động cầm chén lên, mời hắn một ly.

Trương Hạo mặc âu phục, sống lưng thẳng tắp, uống một hơi cạn sạch.

Nội tâm lại rất hoảng.

Đối diện hắn, chính là sân khấu mờ ảo xinh đẹp.

DJ gợi cảm trên sân thỉnh thoảng lại làm ra các động tác làm cho người mặt đỏ tim run.

Chung quanh ghế dài có rất nhiều đại mỹ nữ cao không thể chạm trong mắt hắn, tất cả đang dùng ánh mắt nóng bỏng để nhìn hắn.

Chuyện này mang đến trùng kích to lớn với thế giới quan và nhân sinh quan của hắn.

Ba cô nàng vẫn chờ nhăm nháp con ‘hàng’ Đường Tụng đã đi qua.

Đông Hân Dĩnh tóc tím tò mò hỏi: “Ninh Hân, Bạch Tĩnh, vị nam thần kia là ai vậy? Mau nói cho bọn tôi biết.”

“Đúng vậy đúng vậy! Vòng tròn Yến Thành này còn có một người đẹp trai như vậy? Sao tôi chưa từng nghe qua?”

“Khí chất quá tuyệt vời, tôi thích.”

Ninh Hân hơi do dự, nói: “Dù sao cũng là nhân vật tôi không thể trêu vào, cụ thể thì không biết.”

Bạch Tĩnh hơi đỏ mặt, nói theo: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Nàng hiểu Đường Tụng, chỉ giới hạn với ông chủ quán cà phê mà thôi.

Hơn nữa ba người này rõ ràng là có ý đồ xấu với Đường Tụng, nàng tự nhiên không thể nói quá nhiều.

“Vậy lát nữa chúng ta tự hỏi.”

“Đúng vậy, ít nhất cũng phải xin được wechat.”

...

“Đường Tụng, em sai rồi, em thật sự biết lỗi rồi.” Lý Mộc Tuyết đi theo bên cạnh Đường Tụng.

Giày cao gót đi vô cùng gấp rút, giống như tim của nàng.

Sắc mặt Đường Tụng lạnh nhạt, không nhìn ra hỉ nộ.

Lý Mộc Tuyết ôm cánh tay hắn, tiến đến gần hắn, không ngừng nói.

“Em không muốn lừa anh, em chỉ là... chỉ là sợ anh hiểu lầm.”

“Em rất ít khi đến mấy nơi thế này, hơn nữa em chưa từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông nào.”

...

“Cầu anh đừng giận mà, hay là làm thế nào thì anh mới tha thứ cho em?”

...

Đường Tụng đột nhiên dừng lại, chỉ vào phòng vệ sinh trước mặt, nói: “Vào thôi.”

Lý Mộc Tuyết cho là hắn muốn mời mình bú sữa bò.

Cẩn môi, giọng nói êm ái: “Rất đông người, đang là thời điểm đông nhất, cần xếp hàng. Em dẫn anh đến khu nhân viên, phòng vệ sinh bên kia rất rộng rãi, thoải mái.”

“Được.” Đường Tụng đáp ứng luôn.

Dù sao còn phải nghiệm chứng uy lực của trướng ma pháp, tốt nhất là tìm một nơi yên tĩnh để thử nghiệm một phen.

Miễn cho không khống chế được cường độ, làm cho Lý Mộc Tuyết xấu mặt.

Từ trên bản chất mà nói, hắn vẫn là một thanh niên âm áp, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác.

Hai người lại đi một lúc.

Lý Mộc Tuyết dẫn hắn đến một phòng vệ sinh hào hoa.

“Cạch...” Khóa trái cửa.

Lý Mộc Tuyết trực tiếp bỏ nhào vào ngực hắn, hôn lên mặt hắn.

Tiếp đó trực tiếp ngồi xổm xuống, một mực ôm lấy hông Đường Tụng.

Đôi tất đen tuyệt đẹp đã tiếp xúc thân mật với gạch men màu vàng nhạt.

Nàng ngẩng đầu, diễm đạm đáng yêu nói: “Đường Tụng, em biết anh có ấn tượng rất kém với em, nhưng em tuyệt đối không có ý đồ gì xấu. Anh tốt với em như vậy, tặng xe cho em, cho em ở trong biệt thự. Anh tha thứ cho em một lần được không?”

Đường Tụng đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thản nhiên nói: “Đứng lên.”

Lý Mộc Tuyết run lên, trong mắt ngấn ánh lệ.

Đầu càng ngày càng thấp, bắt đầu sám hối sai lầm với Đường Tụng.

Muốn dùng cách này để lấy được thông cảm.

Khỏe miệng Đường Tụng giật một cái, cũng không ngăn cản.

Từ trên nhìn xuống, ngũ quan của Lý Mộc Tuyết rất xinh xắn, phong thái nhu mỹ.

Ngón tay lướt qua sợi tóc của nàng.

Mặc cho Lý Mộc Tuyết điên cuồng làm phép một lúc.

Đường Tụng bất đắc dĩ nói: “Được rồi, em làm như vậy, ít nhất phải hơn nửa tiếng mới xong.”

Dù sao còn nhiệm vụ trên người, hắn không muốn mất quá nhiều thời gian.

Lý Mộc Tuyết ngẩng đầu, thận trọng nói: “Vậy... vậy chờ tôi về?”

Đường Tụng vỗ vỗ đầu nàng: “Đứng lên nói.”

Lần này, Lý Mộc Tuyết nghe lời đứng lên, xoa xoa hai đầu gối của mình.

Đường Tụng đưa tay vào áo của nàng, chống đỡ tim nàng.

“Tiểu Tuyết, tôi rất thất vọng với em.”

Lý Mộc Tuyết run lên, đỏ mắt nói: “Em thật sự biết lỗi rồi, em không nên làm vậy, càng không nên nói dối anh.”

“Vì trừng phạt em, tôi chuẩn bị chơi một trò nhỏ với em, nếu em đáp ứng, tôi sẽ tha thứ cho em.”

“Em đáp ứng.” Lý Mộc Tuyết vội vàng gật đầu.

Đường Tụng lấy ‘trứng ma pháp thú vị’ ra cho nàng xem.

Toàn thân màu hồng phấn, đỉnh có một khe type-C để sạc pin.

Tạo hình lưu lút tự nhiên, vẫn rất đẹp.

“Há mồm.”

Lý Mộc Tuyết mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời há mồm.

Đường Tụng đưa trứng ma pháp đến bên cạnh môi nàng.

Nhẹ nhàng ngậm miệng lại.

Đường Tụng nhìn chiếc nhẫn bạc trên tay, không có trang trí đặc thù gì, phía trên vẽ vài hình vẽ hình học.

Nhìn rất tinh tế lại thời thượng.

Hắn khởi động.

Ong ong ong...

Âm thanh nhu hòa chậm rãi vang lên trong nhà vệ sinh.

Lý Mộc Tuyết lập tức ngây người.

Cuối cùng cũng biết đây là thứ gì.

Nói đến thì dưới gối nàng cũng giấu một cái, đôi khi sẽ lấy ra làm phép.

Nhưng không khéo léo và tinh xảo như cái này.

Nhưng... sao Đường Tụng lại mang thứ này bên người?

Trong nhận thức của nàng, Đường Tụng là một người rất kiêu ngạo, lạnh lùng, bá đạo.

Cái này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của hắn.

Trong lúc nàng suy nghĩ lung tung.

Đường Tụng thu hồi trứng ma pháp, tán dương: “Váy em rất đẹp, chỉ là hơi cao.”

Lý Mộc Tuyết lập tức hiểu ý.

Khẩn trương mà e ngại nói: “Đường Tụng, em còn chưa từng chơi bóng, làm như vậy sẽ bị thương...”

Nàng vẫn quan tâm đến trận bóng đầu tiên của mình.

Tốt nhất là trong một thời gian đặc thù.

Ăn một bữa tiệc, uống một chai rượu vang đỉnh cấp trước.

Trong biệt thự sang trọng, bên tai là tiếng đàn piano êm ái.

Triền miên trong lúc hơi say.

Sở hữu một đêm lãng mạn và khó quên.

Bây giờ đột nhiên lại đưa nàng một quả trứng.

Chẳng may sau này Đường Tụng không nhận nợ thì sao?

“Đừng lo.” Đường Tụng thấy nàng lo lắng, tiến lên nói nhỏ vài câu vào tai Lý Mộc Tuyết.

Lý Mộc Tuyết dùng sức cắn môi, gật đầu đáp ứng.

...

Đại khái 10 phút sau.

Đường Tụng đứng trước bồn rửa mặt, nghiêm túc sửa sang lại trang điểm.

Vì trang bức tốt hơn ở hộp đêm, nên nàng trang điểm kiểu má hồng.

Nên giờ có thể che đậy vài thiếu sót.

Đường Tụng nhìn Lý Mộc Tuyết đang trầm mê trong chính sửa nhan sắc.

Liền ấn nhẹ lên nhẫn trên tay.

“Ô!” Một tiếng kêu đê nén vang lên.

Lý Mộc Tuyết hơi khom lưng, che bụng dưới.

Khí chất nữ thần trên người đã không còn sót lại chút nào.

Đường Tụng tiến lên vỗ vỗ hông nàng: “Nhớ phải giữ bình tĩnh, đừng giật dụa như thế.”

“Em biết rồi.” Trong mắt Lý Mộc Tuyết tràn ngập hơi nước, nhìn Đường Tụng nói: “Anh đã nói, chỉ cần em vượt qua được thì sẽ tha thứ cho em.”

“Đương nhiên.” Đường Tụng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng: “Cài cúc áo sơ mi vào.”

“Vâng, chủ nhiệm.” Lý Mộc Tuyết rất hiểu tình thú.

Chương 549: Thay đổi ấn tượng

Đẩy cánh cửa lối vào dành cho nhân viên, tiếng nhạc lập tức bao phủ lấy hai người.

Đề người không tự chủ được lắc lư theo giai điệu.

0 giờ trong hộp đêm, vẫn rộn ràng âm ỉ, tiếng người huyên náo.

Nam nam nữ nữ muôn hình vạn trạng đang điên cuồng lắc lư, liều mạng phóng thích áp lực.

Ánh đèn nhiều màu chiếu rọi, làm toàn bộ hộp đêm tăng thêm cảm giác thần bí.

Lý Mộc Tuyết lập tức khôi phục dáng vẻ nữ thần lạnh lùng.

Bước chân chậm rãi, cái cằm hơi hếch lên.

Trang điểm tinh xảo để cả khuôn mặt đều vô cùng xinh đẹp.

Nàng đi giày cao gót, chiều cao khoảng 1m8, cộng thêm cặp đùi đẹp và tất chân.

Vô cùng bắt mắt trong đám người.

Trên đường, thỉnh thoảng có vài tên đàn ông ăn mặc khá bự tiến lại gần nàng, nhưng đều bị nhân viên an ninh ngăn cản.

Đây là Ninh Hân cố tình an bài.

Đường Tụng đi ở phía sau, cũng có không ít ong bướm vây quanh.

Chú ý thấy một màn này, Lý Mộc Tuyết vội vàng dừng lại, chủ động kéo tay Đường Tụng.

Nhìn thấy hắn không từ chối và phản cảm, lúc này mới yên tâm.

Lông mày còn giương lên.

Xua đuổi đám ong bướm kia, nàng xoay người, nói nhỏ bên tai Đường Tụng: “Bọn họ không xứng.”

Nàng ngây người hai năm trong nhóm ‘danh viện’, biết đám người này là mặt hàng gì.

Đến hộp đêm tìm kích thích, câu kẻ ngốc.

Đường Tụng mỉm cười nhìn nàng, cảm giác thay đổi của Lý Mộc Tuyết rất thú vị.

Trong nhà vệ sinh, có thể hèn mọn bụi bặm, nhưng sau khi ra ngoài, rất nhanh đã tiến vào nhân vật của mình.

Bảo sao hệ thống lại cho mình nhiệm vụ khai phát nàng, nghiên cứu nàng.

Một bài kết thúc, DJ đã đổi sang một bài khác.

Lý Mộc Tuyết đột nhiên nắm lấy bả vai Đường Tụng, mặt đối mặt với hắn.

Đi theo âm nhạc, bắt đầu vặn vẹo vòng eo.

Ánh mắt đầy khiêu gợi, biểu cảm quẩn quýt si mê.

Thỉnh thoảng lại liếm môi, túm lấy quần áo của hắn.

Không ngừng trêu chọc hormone của Đường Tụng.

Thỉnh thoảng lại có ánh đèn đảo qua người nàng.

Nàng ăn mặc rất chính thức, áo sơ mi + âu phục, giống như một phần tử trí thức, tinh anh vừa ra khỏi văn phòng.

Hết lần này đến lần khác, lại nhảy múa rất uyển chuyển yêu diễm, mập mờ.

Trên người quần quanh một loại mỹ cảm tương phản.

Hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

...

Trên ghế dài K32.

Đám người Lục Vân Phàm và Mã Giai Mộng hai mặt nhìn nhau.

Có cô gái chỉ vào Lý Mộc Tuyết nói: “Đó không phải cô gái kia sao? Vậy mà lại quen bạn học của Trương Hạo?”

“Xem ra quan hệ không đơn giản!”

“Quả nhiên là người có tiền, không chỉ quen tổng giám đốc giải trí Tinh Thành, mà còn có thể để một cô gái kiêu ngạo lạnh lùng như vậy nhảy múa trước người.”

Lục Vân Phàm nhìn Đường Tụng, suy nghĩ lát nữa có nên qua mời chén rượu không.

Nói cho cùng, hai người cũng không có thù oán gì.

Chẳng may đối phương ghi hận mình, vậy chính là quả bom hẹn giờ.

Trần Giảo Giảo thất hồn lạc phách ngồi trên ghế, nhìn dấu chấm than màu đỏ trên wechat.

Ý thức được lần này Trương Hạo làm thật.

Với lại có Đường Tụng trợ giúp, tương lai Trương Hạo nhất định sẽ là không thể đóng đếm.

Hối hận lan tràn trong tim, nàng cầm chén rượu lên, uống ‘ừng ực ừng ực’.

...

Đường Tụng đứng tại đó, cảm nhận hơi thở nóng bóng của Lý Mộc Tuyết.

Đưa tay ấn chạm vào nhần hai lần.

Thân thể Lý Mộc Tuyết trì trệ, bước nhảy hơi biến hình.

Đường Tụng lại tắt đi, ho nhẹ một tiếng: “Em vừa ăn chuối, đừng để miệng gần như thế.”

Khóe miệng Lý Mộc Tuyết run rẩy.

Thất sách!

Vốn còn muốn mượn bầu không khí nơi này, làm một nụ hôn sâu với hắn.

Đường Tụng ôm eo nàng, chủ động hôn lên mặt nàng: “Đi thôi.”

Lý Mộc Tuyết nhất thời nở nụ cười, cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay của hắn.

Loại ôn nhu khó được này, khiến nàng say mê.

Trở lại ghế dài.

Có thêm không ít gương mặt lạ.

Mấy phú nhị đại chơi mệt đã trở về.

Họ đang cùng mấy người Tô Thành và Đông Hân Dĩnh trò chuyện, uống rượu.

Nhìn thấy Đường Tụng ôm eo Lý Mộc Tuyết đi về.

Đại đa số người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Không ngờ người lạnh lùng như Lý Mộc Tuyết lại cho người khác ôm mình.

Ánh mắt Tô Thành tràn đầy lửa giận.

Mặc dù là trong hộp đêm, nam nữ tiếp xúc như vậy cũng chẳng là gì.

Nhưng điều này chứng minh Lý Mộc Tuyết không bài xích tên này.

Đường Tụng rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Tiểu Tĩnh.

Lý Mộc Tuyết thì ngồi cạnh Đường Tụng.

Biểu cảm lạnh nhạt và cao ngạo, nhưng thật ra đang rất thấp thỏm.

Bên dưới còn có một quả trứng, nàng vẫn luôn tập trung vào nó.

Mỗi phút mỗi giây đều đang đề phòng nó đột nhiên rung lên.

Tiểu Tĩnh cầm một miếng cam lên: “Đường Tụng ca ca, cam rất ngọt, anh thử đi.”

Đường Tụng hé miệng, nước cam ngọt ngào bùng nổ trong khoảng miệng, mùi hoa quả thơm ngát hỗn hợp với mùi nước hoa, phiêu đang nơi chóp mũi.

Mùi thơm rất quen thuộc.

Nói đến, nước hoa hân tặng Trình Nhạc Nhạc, Đồng Ngọc Ngôn, Lý Nhã Ly... đều là nghe ngóng từ chỗ Tiểu Tĩnh.

Cùng là một series, hương vị rất tương tự.

Không phải người bên gối, cơ bản là không phân biệt được.

“Ăn ngon.” Đường Tụng thuận thế ôm vai nàng.

Sắc mặt Tiểu Tĩnh lập tức đỏ lên, bắt đầu không ngừng mớm cho hắn.

Nàng có rất nhiều lời muốn nói với Đường Tụng, nhưng ở đây không tiện.

Chờ chuyện nhà mình xong xuôi, nhất định phải hẹn Đường Tụng ca ca đi xem phim.

Lý Mộc Tuyết thấy hành vi thân mật của hai người, cũng thầm giật mình.

Xem ra Bạch Tĩnh và Đường Tụng cũng có quan hệ không bình thường.

Trương Hạo tự giác ngồi trong một góc, tâm trạng vẫn luôn thấp thỏm, lúc này đã hoàn toàn ngây ngốc.

Hai cô gái xinh đẹp nhất ghé dài, bị Đường Tụng trái ôm phải ấp.

Hơn nữa còn rất ngoan ngoãn vâng theo.

Hắn vẫn cho rằng, lời nói ‘một trong’ của Đường Tụng là nói đùa.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như mẹ nó là thật.

Nghĩ đến Lý Nhã Ly chân dài gợi cảm vũ mị, lại nhìn Lý Mộc Tuyết lạnh lùng diễm lệ, Bạch Tĩnh trong veo và trắng như tuyết.

Trương Hạo cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy rất khổ tâm.

So với Đường Tụng, mình đúng là sống trên thân chó.

Tô Thành đã không kiềm được.

Mẹ nhà nó! Con mẹ nhà nó!

Một người là đối tượng hẹn hò cũ, một người là cô gái mình đang theo đuổi.

Cả hai đều ngồi đối diện, bị tên cháu trai này trái ôm phải ấp.

Hắn cảm giác như mình cao thêm mấy cm.

Nhưng tính cách của hắn rất trầm ổn.

Cho dù là tình hình như vậy, hắn vẫn duy trì được cảm xúc.

Hắn cầm chén rượu lên, giơ lên giữa hai người.

Nghiêm túc nói: “Xin chào, tôi là Tô Thành, trước mặt đang làm phó tổng một công ty con dưới cờ dệt Hồng Liên.”

“Đường Tụng.” Đường Tụng nói cái tên.

Cầm chén lên cùng một cái, rồi nhấp một ngụm nhỏ.

Giống như không coi hắn ra gì.

Lý Mộc Tuyết hơi thay đổi sắc mặt, nói nhỏ bên tai Đường Tụng: “Tên này là con trai chủ tịch tập đoàn dệt Hồng Liên.”

Đường Tụng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dệt Hồng Liên rất nổi tiếng, hắn đương nhiên nghe qua.

Giá trị thị trường hơn 5 tỷ, không chế cổ phần 12 công ty, cả nước có hơn 30 nhà máy sản xuất.

Là một xí nghiệp dệt trang phục bao gồm nghiên cứu thiết kế, chế tạo sản xuất, marketing...

Ngành dệt thuộc sản nghiệp loại lao động đông đúc, dính đến rất nhiều cương vị vào nghề.

Sức ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng để hắn kinh ngạc là thái độ và biểu hiện của Lý Mộc Tuyết.

Hắn tự nhiên nhận ra Tô Thành có ý với Lý Mộc Tuyết.

Lý Mộc Tuyết cũng không biết tình hình cụ thể của mình, cũng không biết sau lưng mình là tập đoàn Đường Tổng.

Dưới tình huống như vậy, đối mặt với sự theo đuổi của một cao phú soái đỉnh cấp như vậy.

Nàng lại còn có thể bình tĩnh đối đãi.

Điều này có chút sai lệch với Lý Mộc Tuyết hám tiền, hư vinh trong ấn tượng của hắn.

Chứng minh đôi phương không hề bắt bớ như mình nghĩ.

Xem ra phải nghiên cứu kỹ ‘Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’ rồi.

Chương 550: Em nhìn trúng anh

Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Đường Tụng, Tô Thành hơi giãn mày.

Có rất ít người có thể bình tĩnh sau khi biết thân phận của hắn.

Hắn quay đầu, lại giơ ly rượu với Lý Mộc Tuyết, cười nói: “Mộc Tuyết, chúng ta tiếp tục chủ đề lúc nãy. Cuối tháng 9 năm nay, lĩnh vực đầu tư bỏ vốn cho AI+ đã lên đến...”

Hắn hơi nghiêng người về phía trước, chậm rãi mà nói, thỉnh thoảng quét mắt nhìn Đường Tụng.

Theo hắn, Lý Mộc Tuyết và hắn đều là người trong ngành tài chính, nàng sẽ hứng thú với cái này mới đúng.

So sánh ra, Đường Tụng khẳng định không theo kịp bọn họ.

Đường Tụng hơi nhú mày, nhìn về phía Lý Mộc Tuyết.

Thật sự không thể liên hệ được với nàng và những thứ như tài chính.

Lý Mộc Tuyết hơi cúi đầu, giống như đang nghiêm túc lắng nghe.

Tâm lý lại gấp đến lưng chừng.

Phía dưới còn đang áp trứng kia! Chẳng may để Đường Tụng hiểu lầm thì sao bây giờ?

Nàng liếc trộm Đường Tụng một cái, hai người bốn mắt giao nhau.

Lý Mộc Tuyết thăm giật mình.

Ánh mắt rơi vào chiếc nhẫn màu bạc trên tay Đường Tụng.

Lúc này lại vô cùng bắt mắt.

Như là trăng tròn treo cao và sáng rực.

Ngay sau đó, ngón tay Đường Tụng lướt qua chiếc nhẫn.

Lý Mộc Tuyết lại cúi đầu, cố gắng bảo trì khuôn mặt bình tĩnh.

Đưa chén rượu lên bên môi, nhìn qua có vẻ hết sức bình tĩnh và lạnh lùng.

Không ai biết, thân thể nàng đang bốc cháy.

Tô Thành vẫn còn nói không ngừng: “Ngay hôm nay, Công Hiệt dưới trướng tập đoàn Đường Tổng đã tuyên bố chương trình AI nói chuyện phiếm và cơ cấu internet thần kinh đời thứ nhất, đã đưa đến sóng to gió lớn trong ngành...”

Lý Mộc Tuyết khấp chặt chân, hơi dựa vào sau.

Đưa tay ngăn cản, nói: “Xin lỗi Tô Thành, tôi uống hơi nhiều, bây giờ đầu óc không tỉnh táo, chúng ta để lần sau rồi nói.”

“Hai ngày nữa chúng ta lại hẹn vậy, tôi biết một nhà hàng Pháp rất tuyệt ở gần cao ốc Thiên Thành.” Tô Thành đành phải dừng lại, thuận thế đưa ra lời mời.

Đường Tụng cau mày, tiện tay lướt qua nhẫn.

Lý Mộc Tuyết lập tức ngồi thẳng, nghiêm mặt nói: “Gần đây tôi hơi bận, vẫn là thôi đi.”

Tô Thành há to miệng, không nói thêm gì nữa.

Nội tâm thì cực kỳ khó chịu.

Hắn có thể cảm nhận được, từ khi Đường Tụng xuất hiện, Lý Mộc Tuyết liền không quan tâm đến hắn, thái độ cũng ác liệt hơn rất nhiều.

Bạn tốt Cao Miểu ngồi bên cạnh hắn, ánh mắt lấp lờ.

Vỗ vỗ vai hắn: “Anh Thành, chúng ta lên nhảy một lát đi?”

Tô Thành gật đầu, cũng muốn đi lên phát tiết một chút.

Hai nam sinh khác cũng đi theo, rời đi với Tô Thành.

Đi ra ghế dài.

Cao Miểu tiến đến bên tai Tô Thành, hơi dùng sức nói ra: “Anh Thành, tôi nghe Hân Dĩnh nói, Đường Tụng này có lai lịch không tầm thường đâu. Cố Đông Thăng và Ninh Hân đều rất khách khí với tên này. Anh không cần phân cao thấp và trở mặt ở đây. Chúng ta có thể trở về thăm dò trước, sau đó mới quyết định có chơi tới bến hay không.”

Tô Thành yên lặng gật đầu.

Đây cũng là lo lắng của hắn.

Với tư cách là một trong những người được bồi dưỡng để thừa kế, hắn vẫn luôn rất tập trung vào công việc.

Chỉ cần có thành tích, là có thể tiến vào cao tầng của tập đoàn, thậm chí trở thành đồng sự.

Nhưng hắn cũng không phải người ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mình đã không thể ra tay, vậy tìm kẻ địch khác cho tên kia là được.

Tôn Văn có trí nghiệp Thiên Hải cũng không tệ.

Nghĩ tới đây, Tô Thành liền cầm điện thoại chụp ảnh vị trí Bạch Tinh.

Chờ Đường Tụng nghiêng đầu nói chuyện với Lý Mộc Tuyết, hắn mới chụp tấm ảnh này.

Nhìn qua ảnh, Đường Tụng tay phải ôm vai Bạch Tĩnh, mặt chôn trong tóc Lý Mộc Tuyết.

Trong hoàn cảnh mập mờ và khoảng cách khá xa.

Không nhìn thấy rõ tướng mạo.

Nhưng hành vi này có vẻ rất ngông.

Hắn tìm wechat của Bạch Thành Lâm rồi gửi ảnh qua.

Nhắn lại: “Bạch tổng, đây chính là cô con gái ngây thơ đơn thuần mà ngài nói? Tôi thấy chuyện ra mắt thì quên đi, tôi không thể cưới một cô gái như vậy. Nếu như muốn tìm đầu tư, vậy tìm vị soái ca này đi.”

Gửi xong, Tô Thành cuối cùng cũng thoải mái hơn chút.

Tôn Văn cũng không phải loại dễ trêu, trí nghiệp Thiên Hải với tư cách là một trong mấy công ty bất động sản lớn nhất bản thổ, năng lực của nó không kém hơn dột Hồng Liên nhà hắn.

Mẫu chốt là, Tôn Văn là con gái một, nàng không cần cân nhắc quá nhiều, tính cách lại rất cường thế bá đạo.

Rất chờ mong Tôn Văn va chạm với Đường Tụng.

Tốt nhất là đánh đến nhà tan cửa nát, chờ mình tiến vào tổng bộ tập đoàn, sau đó liền dọn dẹp và kết thúc công việc.

“Thời gian đứng ở phía mình, mình có tập đoàn khổng lồ đang chờ thừa kế, tên kia có không?”

“Đi thôi, bên kia có mấy cô nàng không tệ, chúng ta qua chơi.”

Tô Thành cất điện thoại, vẫy tay với mấy người bạn.

...

“Đường Tụng, Tô Thành kia rất khó đây.” Lý Mộc Tuyết che bụng dưới nói: “Hồng Liên rất mạnh, em nghe chị Ninh nói, bọn họ là công ty đã lên sàn, còn là cổ đông của ngân hàng Yên Thành.”

Đường Tụng tắt trúng ma pháp, nhìn mắt Lý Mộc Tuyết, hỏi: “Tên đó ưu tú như vậy, bối cảnh cứng như vậy, lại có hảo cảm với em, chẳng lẽ em không động lòng?”

Sắc mặt Lý Mộc Tuyết tái nhợt, ấp úng nói: “Em... em ... em...”

Nàng vẫn biết mình trong mắt Đường Tụng rất tồi tệ.

Chủ động trêu chọc bạn trai của bạn thân trong nhà hàng.

Rửa xe thì cố tình làm ướt quần áo, lại cố tình kéo màn cửa sổ để hấn nhìn mình thay quần áo.

Cầm quần áo và ảnh của hấn để làm phép trong thư phòng, còn bị tóm tại trận.

Cầm túi Hermes của Ly Ly đi trang bức, hút thuốc.

Chủ động quyến rũ hấn, đạt được chiếc Porsche 911 vẫn ước mơ.

Lần này lại nói láo trong hộp đêm.

Càng thiếu cái gì thì càng khát vọng cái đó.

Hàng hiệu, tài phú, quyền thế, địa vị...

Tựa như mình chưa từng để lại ấn tượng tốt cho Đường Tụng, cũng chưa từng trợ giúp Đường Tụng.

Nàng chỉ là một người tốt nghiệp khoa du lịch, ái mộ hư vinh, điều kiện gia đình cực kém, danh viện giả.

Cũng đúng là không có tiền vốn để hấn coi trọng.

Nàng nhứt chí, gục đầu xuống, lau lau nước mắt nơi khoe' mắt.

Tiền đến bên tai Đường Tụng nói: “Mặc dù em biết có nói anh cũng không tin, nhưng em thật lòng với anh, cũng lo lắng cho anh. Chỉ cần anh còn cần em, em nhất định sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh.”

Đường Tụng nghe vậy, ánh mắt trở nên tối nghĩa khó hiểu.

MC trên sân khấu vẫn kêu gào, dẫn dắt tiết tấu toàn trường.

Tiếng nhạc vẫn đình tại như'c óc.

Đèn laser lướt qua khắp nơi.

DJ mặc áo quây gọi cảm lắc lư thân thể, đưa bầu không khí lên đến đỉnh điểm.

Tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô, tiếng hò hét vang lên không ngừng, tất cả mọi người đều đang phóng thích cảm xúc.

Lý Mộc Tuyết cười đắng chát, hốc mắt hơi đỏ lên.

Chủ động đưa tay đến chiếc nhẫn trên tay trái Đường Tụng, nhẹ nhàng lướt qua.

Cảm nhận được chấn động kịch liệt, nỗ lực đứng lên, vịn vịn theo giai điệu.

Tựa như muốn phát tiết cảm xúc của mình.

Nhưng bởi vì có trướng ma pháp bên dưới, nên động tác của nàng có hơi biến dạng.

Tiếp theo, mấy cô gái trên ghế dài cũng gia nhập vào.

Lý Mộc Tuyết vẫy tay với Bạch Tĩnh, nói to: “Tiểu Tĩnh, lên đi!”

“Em không biết.”

“Không sao, tôi dậy.”

“Được rồi.”

Lý Mộc Tuyết tụ tập mấy cô gái lại, đưa lưng về phía Đường Tụng.

Có người mang kính râm, có người cầm quạt, que huỳnh quang, gây phát sáng.

Lắc lư thân thể theo giai điệu.

Bởi vì dáng người đều không tệ, ăn mặc rất gợi cảm, lại tụ lại một chỗ, nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Đường Tụng nhìn bóng lưng Lý Mộc Tuyết, tắt trướng ma pháp.

Nội tâm cũng có cái nhìn khác về nàng.

Phát giác biến hóa trong người, Lý Mộc Tuyết tiến lại gần Đường Tụng.

To gan hôn lên mặt hấn.

Mượn BGM nhiệt liệt.

Hét lên: “Em thật sự nhìn trúng anh, anh lại không biết nha?”

Chương 551: Họ là bạn thân

1 giờ sáng.

4 người Đường Tụng đi ra khỏi hộp đêm.

Gió lạnh lập tức đập vào mặt, Bạch Tĩnh mặc ít nhất lập tức lạnh run người.

Đường Tụng chủ động tiến lên ôm vai nàng.

Bạch Tĩnh cũng uống không ít rượu, khuôn mặt trắng như tuyết đã đỏ bừng, có chút đáng yêu.

Lý Mộc Tuyết yên tĩnh nhìn một màn này, chẳng biết vì sao nội tâm lại hơi ê ẩm.

“Đường tiên sinh, xe của ngài đã đến.” Ninh Hân khoác áo khoác lông, chỉ chỉ chiếc Benz S-Class ở lối ra.

Đường Tụng nói tiếng cảm ơn.

Ninh Hân lại nói: “Lão Cố nhà tôi đang rất bận, bằng không nhất định sẽ đến gặp ngài. Đường tiên sinh, có thể add wechat không? Lần sau ngài và bạn tới chơi, trực tiếp liên hệ tôi, tôi sẽ để lại ghế tốt nhất cho ngài.”

“Bảo Tiểu Tuyết gửi wechat của tôi cho cô đi.” Đường Tụng gật đầu, ôm vai Tiểu Tĩnh ngồi vào ghế sau.

Lý Mộc Tuyết ôm Ninh Hân một cái, cũng ngồi vào ghế sau.

Trương Hạo chép miệng một cái, tự giác ngồi ở ghế phụ xe.

Tài xế là một người trẻ tuổi mặc âu phục đeo găng tay trắng, mắt nhìn về phía trước, hỏi: “Đường tiên sinh, ngài

muốn đi đâu?”

Đường Tụng nhìn Tiểu Tĩnh, vỗ vỗ vai nàng.

Tiểu Tĩnh chớp chớp mắt, rất muốn nói: “Ký túc xá đóng cửa rồi, đi về nhà anh.”

Nhưng nhìn Lý Mộc Tuyết bên cạnh, nàng vẫn nói nhỏ: “Tòa số 6 tiểu khu Thịnh Cảnh Hào Đình.”

“Vâng!” Chiếc xe đi rất ổn.

Trong xe trở nên yên tĩnh.

Tiểu Tĩnh tựa đầu vào vai Đường Tụng, hơi nhắm mắt lại, ngửi mùi trên người hắn.

Lý Mộc Tuyết hơi mở chân, kéo tay Đường Tụng vào trong váy ngắn của mình.

Đường Tụng cảm nhận được đôi tất chân bóng loáng đầy đặn, hỏi: “Tiểu Tĩnh, sao em lại quen Tiểu Tuyết?”

Bạch Tĩnh vốn đang suy nghĩ miên man, thân thể hơi run run, nói: “Quen trên tiệc sinh nhật Ninh Hân, chị Mộc Tuyết rất tốt, giúp em rất nhiều.”

Nàng thật sự không dám nói chuyện Vương Vân Phong, chủ yếu là lo gây rắc rối cho Đường Tụng.

Lý Mộc Tuyết nói khẽ: “Tiểu Tĩnh rất tốt, bọn em mới quen đã thân, về sau sẽ là chị em tốt.”

“Ừm.” Bạch Tĩnh vội vàng gật đầu.

Lý Mộc Tuyết đã đứng ra trong thời điểm nàng bắt lực nhất, có hình tượng vô cùng cao lớn trong lòng nàng.

Đường Tụng mỉm cười, ngón tay hơi hoạt động.

Lý Mộc Tuyết nhận được ban thưởng, miệng phát ra tiếng hừ hừ thoải mái.

Đình linh linh... tiếng chuông vang lên.

Bạch Tĩnh ngồi thẳng, móc điện thoại từ áo khoác mà Đường Tụng cho mượn.

Nhìn thấy hai chữ ‘Ba ba’, sắc mặt nàng đột nhiên căng cứng.

Nàng do dự một chút, vẫn thận trọng nghe máy: “Alo, ba ba.”

Giọng nói đẽ nén truyền ra: “bạch Tĩnh! Đây là cuộc gọi thứ 20 mà cha gọi cho con rồi đấy!”

“Con vừa ở trong quán bar, nhạc to quá nên không nghe thấy.”

“Về nhà mau! Mặt mũi của cha bị con vứt sạch rồi! Rạng sáng chạy đến hộp đêm, cầu kết làm bậy với những người không ra gì, con làm cha quá thất vọng.”

“Con đang về, hơn nữa Đường Tụng ca ca cũng không phải...”

Tút tut tut... Bạch Thành Lâm trực tiếp dập máy.

Rõ ràng, Bạch Thành Lâm đã rất giận.

Bạch Tĩnh thở dài, cất điện thoại: “Ô Thành đáng chết, chắc chắn là tên đó tố cáo với cha em.”

Đường Tụng ngồi gằn, tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Nhỏ giọng an ủi: “Tiểu Tĩnh, có cần anh giải thích giúp em không?”

“Không cần không cần, Đường Tụng ca ca, anh về sớm đi, không cần lo cho em. Cha em gần đây có quá nhiều áp lực, cho nên nói chuyện hơi to tiếng, thật ra ông ấy rất tốt với em.”

Lý Mộc Tuyết đột nhiên phản ứng lại.

Nếu Bạch Tĩnh đã thân với Đường Tụng như vậy, thế vì sao còn cần rầu rĩ vì chuyện đầu tư bỏ vốn?

Mặc dù không biết tài sản cụ thể của Đường Tụng, nhưng có thể tiện tay tặng biệt thự và xe sang, còn có thể ảnh hưởng đến tư bản Tĩnh Ngộ.

Vậy chí ít cũng không kém hơn Tô Thành và Tô Văn nhỉ?

Ánh mắt nàng lấp lóe, trong lòng dao động không ngừng.

Bạch Tĩnh là một bạch phú mỹ chân chính, trước mắt đang học ở đại học sư phạm Yên Thành.

Cha là phú ông lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, năng lực không tầm thường.

Có bối cảnh gia đình này ở đây, đều mạnh hơn nàng và Ly Ly rồi.

Chẳng may Đường Tụng trực tiếp ra tay giúp Bạch Thành Lâm giải quyết tất cả vấn đề.

Vậy Bạch Thành Lâm nhất định sẽ để Bạch Tĩnh đi theo Đường Tụng, giống như đã làm với Tô Thành vậy.

Nhìn thái độ của Đường Tụng, hẳn cũng có ấn tượng rất tốt với Bạch Tĩnh.

Chẳng may... chẳng may...

Làm một người ích kỷ, nàng lập tức nghĩ đến lợi ích của mình và Ly Ly.

Coi như để Đường Tụng đứng ra giải quyết vấn đề.

Vậy cũng phải đảm bảo Bạch Thành Lâm không có ý nghĩ xấu.

Nghĩ tới đây, nàng nở nụ cười, tựa vào bờ vai còn lại của Đường Tụng.

Nhìn Bạch Tĩnh nói: “Tiểu Tĩnh, hôm khác chị đến nhà em làm khách nhé, có hoan nghênh không?” Nàng trực tiếp xưng chị gọi em luôn.

“Đương nhiên hoan nghênh, chị Mộc Tuyết muốn đến lúc nào cũng được, mẹ em là người tỉnh Tô, làm đồ Hoài Dương rất ngon.”

“Vậy chị phải qua ném thử rồi.” Lý Mộc Tuyết nở nụ cười ấm áp.

Khoảng 15 phút sau, tài xế lái xe đến nơi.

“Đường Tụng ca ca, chị Mộc Tuyết, anh Hạo, em về trước nha, bái bai.”

Bạch Tĩnh cầm túi xách, mở cửa xe.

Sau đó lại nhìn Đường Tụng, lưu luyến không rời nói: “Đường Tụng ca ca, đến nhà nhớ gửi wechat báo cho em nha.”

Nói xong liền to gan tiến lên, hôn lên mặt Đường Tụng một cái.

Đang định đứng dậy, lại bị Đường Tụng kéo vào trong ngực.

Ngay sau đó, bờ môi nở nang bị bao phủ.

Đường Tụng ngửi mùi thơm ngọt ngào trên người nàng, cảm nhận được xúc cảm mềm mại.

Nhẹ nhàng mút một lúc, lúc này mới thả Tiểu Tĩnh ra: “Về đi.”

“Ừm.” Bạch Tĩnh cười ngọt ngào, lại chủ động hôn hân một cái.

Rồi nhún nhảy rời đi.

Lý Mộc Tuyết lộ ra vẻ hâm mộ, quyết định trở về lập tức đánh răng.

Xe lại đi về Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Ngồi trên ghế phụ, sắc mặt Trương Hạo hơi cổ quái, tựa như nhần nhin một bụng, muốn nói lại thôi.

Hắn nhìn qua kính chiếu hậu, quan sát phía sau một chút.

Liền nhìn thấy tay của Đường Tụng đang nhảy múa trên đôi chân đẹp của Lý Mộc Tuyết.

Mà Lý Mộc Tuyết giống như rất hưởng thụ, còn chủ động dính vào cánh tay Đường Tụng.

Hắn chỉ cảm thấy đầu óc ông ông.

Vốn cho là nói đùa, bây giờ xem ra... hình như là thật?!

Đường Tụng trong ấn tượng của hắn, là một người rất chung tình.

Không ngờ chớp mắt đã biến thành Hải Vương.

Hơn nữa đối tượng còn đều là bạch phú mỹ cực phẩm.

Nghĩ đến người bạn gái cũ của mình, mặt Trương Hạo hơi đỏ lên.

“Đường tiên sinh, chúng ta đến rồi.” Tài xế nhỏ giọng nhắc nhở.

Đường Tụng ngồi thẳng, lấy tay ra, cười nói: “Cảm ơn, vất vả rồi.”

“Vâng, vâng, ngài đi thong thả!” Tài xế hơi khấn trương.

3 người xuống xe, đi vào cổng biệt thự rộng rãi.

Trương Hạo nhìn một đường, lúc này lại hỏi: “Đường Tụng, biệt thự này... là của ông?”

Đường Tụng gật gù: “Đêm nay ông ngủ trong phòng dành cho khách dưới tầng 1 nha.”

“Được... được.” Sắc mặt Trương Hạo hơi đỏ lên.

Mặc dù đã biết giá trị con người Đường Tụng có thể đã vượt xa tưởng tượng của mình, nhưng khi nhìn thấy tận mắt, hẳn mới có cảm nhận trực quan.

Đối mặt với người bạn thân khi xưa, cũng có vẻ hơi bứt rứt bất an.

Mở cửa chống trộm, đi vào trong biệt thự có nhiệt độ thích hợp.

Lý Mộc Tuyết chủ động lấy một đôi dép mới cho Trương Hạo.

Lại dịu dàng giúp Đường Tụng cởi áo khoác thay dép.

Điều này làm cho Trương Hạo suýt chảy nước mắt.

Nếu nói không hâm mộ thì là lừa người.

Một mỹ nữ cực phẩm như vậy, bên ngoài lạnh lùng cao ngạo, về nhà lại ngồi xổm xuống thay dép cho bạn.

Loại cảm giác tương phản này, vừa hay lại thể hiện địa vị của Đường Tụng trong mắt nàng.

So với Đường Tụng.

Trương Hạo cảm giác mình thật sự giống như Trần Giáo Giáo nói, là tên hề.

“Trương Hạo, trong tủ lạnh có hoa quả và đồ ăn vặt, đồ uống, muốn ăn cái gì thì cứ lấy. Trong phòng có đồ rửa mặt dùng một lần. Chăn ga tôi mới thay hai hôm trước. Đường Tụng, em đi rửa mặt, chờ em một lát.”

Lý Mộc Tuyết nói xong liền chạy chậm lên nhà.

Trương Hạo chỉ chỉ Lý Mộc Tuyết, hâm mộ nói: “Hai người ở chung?”

Được một mỹ nữ đỉnh cấp như vậy chăm sóc cẩn thận, hẳn cũng không dám nghĩ Đường Tụng hạnh phúc thế nào.

Quả nhiên, chênh lệch giữa người và người, có đôi khi còn lớn hơn cả người và chó.

“Đương nhiên là không.” Đường Tụng lắc đầu, đưa Trương Hạo vào phòng khách.

Trương Hạo thở ra một hơi: “Cũng đúng, dù sao ông còn có Ly Ly, nếu như ở chung với Lý Mộc Tuyết, rất dễ mâu thuẫn nội bộ, đến khi đó lại phiền rồi.”

Đường Tụng cười vỗ vai hắn: “Hạo Tử, quên nói với ông, đây là nhà Ly Ly. Tiểu Tuyết là bạn thân của Ly Ly, cho nên cũng ở đây. Ly Ly ngủ ở phòng ngủ chính tầng 2, Tiểu Tuyết ở phòng bên cạnh. Bình thường tôi không ở đây, mà ở riêng. Nhưng đêm nay muốn chăm sóc Ly Ly, nên ông ở tạm một đêm đi. Nếu mai chưa cần về, tôi dẫn ông qua nhà tôi.”

Nghe vậy, Trương Hạo lập tức tròn mắt.

Trong đầu như có bão cấp 12 thổi qua, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Muộn rồi, tôi đi trước, ông cũng ngủ sớm đi.” Đường Tụng nói tạm biệt, rồi trực tiếp rời đi.

Đêm nay, Trương Hạo mất ngủ.

Chương 552: Tiến độ 30%

Chờ Đường Tụng đi lên tầng 2.

Ket ket... cửa phòng ngủ phụ mở ra.

Lý Mộc Tuyết mở rộng cổ áo, cắn môi nhìn hấn.

“Chỗ em vẫn còn đồ của anh.” Nàng chỉ chỉ bụng mình.

Đường Tụng tiến lên.

Hai người mắt đối mắt.

Lý Mộc Tuyết cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Em dùng bàn chải điện đánh răng rất lâu, còn dùng nước súc miệng nhiều lần, anh có muốn nếm thử mùi vị bạc hà này không?”

Trở lại biệt thự quen thuộc, nàng đã đánh mất dũng khí trong hộp đêm.

Đường Tụng đưa tay nâng cằm nàng lên.

Ngắm nhìn khuôn mặt quen thuộc này, hai người quen biết cũng đã 3 tháng.

Mãi đến đêm nay, hấn mới có đổi mới nhận biết với nàng.

Dù sao những chuyện nàng từng làm, thật sự rất khó để người khác thấy yên tâm với nàng.

Đây cũng là vì sao Đường Tụng không dám đi một bước cuối cùng với nàng.

Một cô gái không làm cho bạn bớt lo, nhất định sẽ mang đến rất nhiều rắc rối.

Đường Tụng cúi đầu, ngậm lấy cánh môi hơi lạnh của nàng.

Trong hơi thở còn mang theo chút mùi vị bạc hà mát mẻ.

Lý Mộc Tuyết hừ nhẹ một tiếng, vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Đắm chìm trong vui sướng vô biên.

Không biết từ lúc nào, tay của Đường Tụng đã đến phía sau nàng, bắt đầu biến ảo khó lường.

Lý Mộc Tuyết nhin không được mà nhón chân lên, nhẹ nhàng uốn éo người.

Khoảng 5, 6 phút sau, Đường Tụng chủ động thả nàng ra.

Lý Mộc Tuyết tựa đầu vào ngực hắn, lầm bầm: “Đây là lần đầu tiên anh chủ động hôn em, cũng là lần đầu tiên ôn nhu như vậy. Đường Tụng, có phải... có phải anh không ghét em không? Có phải anh tha thứ cho em rồi không?”

Lòng dạ nàng rất nhạy cảm.

Lúc trước, nàng có thể cảm giác được, Đường Tụng có chút bài xích mình.

Nhưng vừa rồi, hắn giống như trở nên khác biệt.

Đường Tụng đưa tay lấy đồ vật của mình ra ngoài.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, nên phía trên có rất nhiều nước.

Ngay sau đó, âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘tương phản’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được trí lực +1.”

Hắn nở nụ cười với Lý Mộc Tuyết: “Không ghét.”

Lý Mộc Tuyết tiến đến bên tai hắn, nói nhỏ: “Vậy... vậy, anh có muốn tìm hiểu em ‘sâu’ hơn không, thật ra em biết rất nhiều tri thức, vẫn luôn học cùng Ly Ly.”

Đường Tụng đưa tay đỡ miệng nàng, bình tĩnh nói: “Không vội, hôm nay muộn rồi, em uống không ít rượu, nghỉ sớm đi.”

Hắn còn chưa kịp xem ‘Sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’, ít nhất cũng phải xem qua, thấu hiểu nàng rồi mới tính.

Dù sao còn dính đến việc chiêu mộ nhân vật.

Lý Mộc Tuyết ánh mắt như nước, ôm lấy eo Đường Tụng, tham lam hôn mấy lần lên cổ hắn, gửi mùi trên người hắn.

Ý loạn tình mê nói: “Anh để trứng ma pháp lại đi nhé, chúng ta cách nhau không xa. Khi anh tập thể dục buổi sáng với Ly Ly, cũng có thể dùng nó gọi em rời giường.”

Đường Tụng ngẩn người.

Lý Mộc Tuyết nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nuốt nước miếng nói: “Nặng ở tham dự!”

Đường Tụng lại thả trứng ma pháp về chỗ cũ.

Lúc quay người rời đi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, mở miệng nói: “Tôi cũng không ghét em, mà có chút thích em.”

Đồng tử của Lý Mộc Tuyết chợt co rút lại, ngu ngơ tại chỗ.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở chợt vang lên bên tai Đường Tụng.

“Keng, chúc mừng túc chủ, misi lực đạt đến 70 điểm, trở thành một nam thần xuất chúng.”

“Keng, căn cứ vào tình hình hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh trước mắt, và năng lực bản thân của túc chủ, tiến độ của nhiệm vụ chủ tuyến đã đổi mới, tiến độ: 30%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Bạn mở khóa nhân vật trò chơi ‘Jenny Kate’.”

“Bạn nhận được ‘2 tỷ NDT tiền mặt’.”

‘Bạn nhận được ‘chìa khóa ký ức x1’.’

“Bạn nhận được chứng năng mới, hệ thống chuẩn bị update...”

Nghe thấy âm thanh này.

Đường Tụng không khỏi nở nụ cười, tối nay thu hoạch rất nhiều.

Lý Mộc Tuyết kính dâng 2 nhiệm vụ, tăng mị lực lên 70 điểm, để hắn mở khóa thêm vài phần thưởng.

Trong đó, quý giá nhất chắc chắn là ‘chìa khóa ký ức’.

Có thể tự trải nghiệm kịch bản trong game, sẽ trợ giúp rất nhiều cho hắn, để hắn nhanh chóng gia tăng tố chất tổng hợp của mình.

Thứ yếu là mở khóa nhân vật Jenny Kate.

Nếu như nhớ không nhầm, nàng là người Mỹ, trước mặt đang làm ở viện nghiên cứu thiết kế Đường Tống (Ma Đô), là một nhà thiết kế kiến trúc cực kỳ xuất sắc.

Bao quát tổng bộ tập đoàn và rất nhiều kiến trúc khác, đều có nàng tham gia thiết kế.

“Tiểu Tuyết, ngủ ngon.” Đường Tụng rất vui vẻ, còn thân mật sờ tóc Lý Mộc Tuyết, quay người đi về phía phòng ngủ chính.

Lúc này Lý Mộc Tuyết mới lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, bỗng nhiên ngẩng đầu, kích động đến run rẩy.

Trong mắt tràn đầy khó tin.

“Đường Tụng thích mình? Đường Tụng bắt đầu thích mình? Vậy mà lại thích mình?”

...

Cởi quần áo, chui vào chăn.

Đường Tụng ôm thân thể trần trụi ấm áp của Lý Nhã Ly, gửi mùi trên người nàng, mở giao diện hệ thống.

2 tỷ NTD tiền mặt: Đã chuyển vào tài khoản cá nhân.

Chìa khóa ký ức: Sau khi sử dụng, có thể mở ra một đoạn ký ức mộng cảnh trong giai đoạn lập nghiệp.

Xem thông tin cá nhân.

Tuổi: 23, chiều cao: 1m85, cân nặng: 83kg.

Trí lực: 80, sức chịu đựng: 75, nhanh nhẹn: 74.

Kỹ năng: Điều khiển xe gắn máy, đàn violin, đàn guitar, Thái Cực Quyền...

Danh hiệu: Quan điều hành cửa hàng (tự do đón xe).

Đạo cụ: Thời trang – cuộc gặp ngày thu, thẻ an ninh... đá năng lượng x4.

Mị lực: 70.

Số dư: 2.92 tỷ NDT. Tiền ảo: 8.200.000.

Trí lực đã đột phá 80.

Số dư đã tiếp cận 3 tỷ!

Như vậy, dù sau khi sử dụng ‘thẻ cường chế không chế cỗ phần’, giá cả cỗ phiếu giải trí Tinh Thành tăng lên.

Thì hẳn vẫn mua nổi.

Tiếp theo là các nhân vật trò chơi từng chiêu mộ.

Tiến vào trung tâm quản lý.

Tại phía trên, có thêm một mục.

Chiêu mộ thực tế - Chiêu mộ trong game.

Các nhân vật trong mục chiêu mộ thực tế là Trình Nhạc Nhạc, Đồng Ngọc Ngôn...

Dùng dùng ý niệm click vào ‘Chiêu mộ trong game’.

Giao diện phát sinh thay đổi.

Bối cảnh màu bạc nhạt đã biến thành màu vàng kim nhạt.

Xuất hiện một hình ảnh mới.

Một mỹ nữ da trắng, hơi giống Anne Hathaway lúc trẻ.

Click vào xem cụ thể.

Jenny Kate.

Trạng thái: Ngủ say (:’[]

Vị trí: Thành Tô Hà Loan. Map.

Tuổi: 28, chiều cao: 1m78, cân nặng: 62kg.

Trí lực: 85 (84+1), sức chịu đựng: 76, nhanh nhẹn: 74.

Kỹ năng: Linh cảm bộc phát (bị động).

Độ trưởng thành: 92/92.

Ưu điểm: Tư duy và sức tưởng tượng siêu việt, có thể sáng tạo ra những phương án thiết kế khiến người ta sợ hãi thán phục. Có thể suy xét vấn đề từ các góc độ bất đồng, không ngừng ném thử cái mới....

Khuyết điểm: Có bệnh thích sạch sẽ, chán ghét tiếp xúc với nam giới, quá theo đuổi hoàn mỹ, thiếu tình kiên nhẫn, cảm xúc dao động rất lớn...

Chương 553: Tình cảm thiếu nữ luôn là thơ

Tra xét thông tin nhân vật xong.

Đường Tụng cẩn thận nhớ lại ‘Jenny’ trong game.

Làm một nhân vật ở giai đoạn đầu, nàng rất quan trọng ở trong kịch bản.

Ngoại trừ thiết kế kiến trúc và sản phẩm ra.

Nàng cũng tham dự vào thành lập tập đoàn Đường Tống, và lựa chọn cơ cấu ký gửi.

Nhưng chờ đến khi tất cả đi vào quỹ đạo, nàng đã an tâm làm ở viện nghiên cứu thiết kế tại Ma Đô, nghiêm túc làm chuyện mình thấy hứng thú.

Với lại tại lúc mới chiêu mộ, độ trưởng thành của nàng đã gần 80.

Quá trình bồi dưỡng cũng không khó khăn.

Đóng giao diện hệ thống, ôm chặt Ly Ly.

Chọn ‘chìa khóa ký ức’ và sử dụng.

Ngay sau đó, hắn đã rơi vào mộng cảnh.

...

Trong cuộc họp online.

Thư ký Kim buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo mi màu lam nhạt, khuôn mặt ôn nhu.

“Đường tổng, chúng ta nhất định phải thiết kế lại cơ cấu cổ phần. Thành lập một công ty khống chế cổ phần, tách ra với công ty vận doanh. Ngoại trừ có thể giảm thuế, còn có thể tập trung quyền khống chế, ngăn cách nguy hiểm. Nếu như dồn tất cả vào công ty chính, sẽ có rất nhiều tranh cãi xử lý không hết...”

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘thành lập tập đoàn’.”

Nội dung: Theo quy mô không ngừng gia tăng, kết cấu sản nghiệp không ngừng phong phú, sáng tạo một công ty khống chế cổ phần là chuyện bắt buộc, mời quy hoạch cơ cấu tổ chức, xây dựng xí nghiệp tập đoàn.”

Ban thường: Túi kỹ thuật kết nối mạng AI.

Vài ngày tiếp theo, tập đoàn Đường Tổng được đăng ký với pháp nhân là thư ký Kim.

Song phương ký kết hợp đồng cổ phần, toàn bộ cổ phần sẽ đứng tên thư ký Kim.

Đường Tụng đi làm nhiệm vụ chi nhánh, ngẫu nhiên gặp Jenny Kate đang đi du lịch vòng quanh thế giới.

Một bạch phú mỹ mắc bệnh sạch sẽ, ghét tiếp xúc với nam giới.

Yêu thể thao mạo hiểm, nhảy dù, leo núi, nhảy cầu...

Ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng nõn khỏe mạnh, đôi mắt sáng tỏ có thần, ưu nhã mà tự tin.

Công ty bảo hiểm Kate Trust Company chính là sản nghiệp gia tộc nàng.

Cha nàng, Crell Kate là phó tổng giám đốc quỹ ký gửi của gia tộc.

Thông qua Thương Thành, Đường Tụng nhận được một tấm ‘thẻ thân thiện’.

Thu hoạch được độ thiện cảm ban đầu của Jenny Kate.

Trở thành nam giới duy nhất không bị nàng chán ghét.

Thông qua giao lưu, Đường Tụng biểu hiện ra tố dưỡng nghệ thuật cực cao, điều này khiến Jenny hứng thú, quan hai người ngày càng thân hơn.

Trong một lần leo núi, hai người gặp thời tiết xấu, bị nhốt trong núi.

Jenny bị thương, Đường Tụng dựa vào hệ thống, thu hoạch được năng lực sinh tồn và cấp cứu nơi dã ngoại.

Sau hàng loạt khó khăn trắc trở, hai người thuận lợi vượt qua khó khăn.

Sau khi trải qua sinh tử, độ thiện cảm của Kate với hắn đã tăng lên rất nhiều.

Đường Tụng liền đưa ra thỉnh cầu chiêu mộ.

Mời đôi phương nhập chức tập đoàn Đường Tống, cũng lấy nàng làm trung tâm, xây dựng viện nghiên cứu thiết kế Đường Tống (Ma Đô).

...

Dưới sự trợ giúp của Kate, hắn thành lập một khoản ký gửi ở công ty bảo hiểm Kate, cũng là người duy nhất được lợi.

Căn cứ theo kế hoạch của Đường Tụng.

Khoản ký gửi này sẽ dùng phương thức tăng đầu tư, trong một năm sẽ lần lượt thu hoạch 95% cổ phần của tập đoàn Đường Tống.

...

Tiểu khu Thịnh Cảnh Hào Đình.

“Bạch Tĩnh, con làm cha và mẹ quá thất vọng.” Bạch Thành Lâm ngồi trên ghế, gạt tàn thuốc trên bàn đã đầy tràn ra ngoài.

Trạng thái của ông bây giờ hơi chán chường, tóc tai rối bời.

Hôm nay mới tham gia một cuộc hội đàm thương nghiệp, sau khi tan họp lại mặt dày chen vào tiệc rượu.

Khi đưa ra ý nghĩ cầu đầu tư, lại bị mọi người châm chọc khiêu khích.

Điều này làm cho người luôn kiêu ngạo và tự tin như Bạch Thành Lâm bị đả kích.

Mang theo một thân mệt mỏi và đầy mùi rượu về nhà, đang định ngủ thì nhận được tin nhắn của Tô Thành.

Điều này làm tâm trạng ông tồi tệ hơn.

Bạch Tĩnh đi lên cướp thuốc lá trong tay ông, nói: “Ba ba, hôm nay con đến đó là để giúp gia đình mình. Vị lãnh đạo lần trước còn nói với ba cũng ở đó.”

“Vậy con giải thích đi, người thanh niên này là ai?” Bạch Thành Lâm đưa điện thoại qua.

Bạch Tĩnh liếc nhìn qua, chợt lộ vẻ tức giận: “Con biết ngay là Tô Thành, sao tên đó lại xấu xa như vậy chứ?!”

“Ngậm miệng!” Bạch Thành Lâm quát lên: “Con thì sao? Đêm hôm khuya khoắt còn chạy đến hộp đêm với người không đàng hoàng.”

“Con không có! Con và Đường Tụng ca ca vẫn rất thân, con... chúng con đã có hảo cảm với nhau từ lâu rồi. Nếu không phải ba bắt con đi xem mắt với Tô Thành, nói không chừng đã thành người yêu rồi!”

Bạch Thành Lâm hơi sững sờ, kinh ngạc nói: “Cậu ta chính là người mở quán cà phê kia?”

“Đúng!” Bạch Tĩnh kiên quyết nói: “Con thích anh ấy! Con chỉ thích anh ấy!”

Ánh mắt Bạch Thành Lâm lóe lên một tia áy náy và tự trách.

Ông cúi đầu trầm tư một lát.

Giọng nói mềm hơn rất nhiều: “Tĩnh Tĩnh, là ba có lỗi với con. Ba nợ quá nhiều, coi như bán cả công ty cũng không trả hết. Đến khi đó nhà, xe... tất cả đều bị mang đi bán đấu giá. Dưới tình huống nhà ta không còn gì, cậu ta còn nguyện ý ở cùng con không?”

Bạch Tĩnh nghe cha miêu tả, vành mắt cũng hơi đỏ lên: “Ba ba, chúng ta chắc chắn sẽ vượt qua. Chị Mộc Tuyết đang cố gắng liên lạc với các công ty đầu tư rồi, mấy ngày nữa sẽ có tin tức. Hơn nữa Đường Tụng ca ca cũng có tiền, ông chủ hộp đêm M2D cũng vô cùng khách khí với anh ấy, anh ấy đã nói sẽ giúp con.”

Bạch Thành Lâm lắc đầu tự giễu: “Tĩnh Tĩnh, ba biết con thích cậu ta, thế nhưng không cần tô son trát phấn cho cậu ta quá nhiều. Con cũng nói cậu ta mở quán cà phê, cậu ta có tiền giúp chúng ta thật sao? Đây không phải là 2 triệu, mà là 20 triệu!”

“Hơn nữa, 20 triệu chỉ là cứu sống Ưu Tô thôi, chứ không thể giải quyết tất cả vấn đề. Ba nghe một người bạn cũ nói, có người đang chơi chúng ta. Nếu như không có đủ sức mạnh, vậy chỉ là thời gian ngắn hay dài thôi. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khi ba bảo con qua lại với Tô Thành.”

Nghe vậy, Bạch Tĩnh vô cùng áy ansy.

Nói tới nói lui, tất cả đều là tại nàng.

“VẬY... vậy hai ngày nữa con mời anh ấy đến nhà, nói rõ ràng mọi chuyện. Anh ấy sẽ không gạt con, anh ấy nói có biện pháp, vậy nhất định không có vấn đề.”

“Không cần, hai ngày này ba đi Hàng Châu gặp một người bạn cũ, Yến Thành đã không có cơ hội nữa rồi, chỉ có thể đi nơi khác tìm.” Bạch Thành Lâm cũng không coi lời nói của Bạch Tĩnh ra gì.

Con gái ông chưa từng tiếp xúc gì với chuyện kinh doanh, cũng không có quá nhiều khái niệm với tiền.

Không hiểu hoàn cảnh khó khăn của ông bây giờ.

Nếu như không có bối cảnh khổng lồ chống đỡ, coi như vượt qua ải này, vậy lần sau cũng sẽ xong đời.

“VẬY thì chờ ba về.”

“Cuối tuần ba mới về, hơn nữa ba còn phải tham gia tiệc rượu của quốc tế Tinh Phong.” Bạch Thành Lâm thở dài, đứng lên nói: “Sắp 2 giờ rồi, con đi ngủ đi.”

Trở lại phòng ngủ, Bạch Tĩnh lật qua lật lại vẫn không ngủ được.

Tâm trạng vui sướng khi gặp lại Đường Tụng đã không còn sót lại chút nào.

Trong đầu nghĩ đến bóng lưng tang thương của ba, trong lòng tự trách lại khổ sở.

Nàng lấy điện thoại ra, gửi wechat cho Đường Tụng: “Đường Tụng ac ca, trong nhà em xảy ra chuyện, ba ba bắt đầu đi khắp nơi tìm đầu tư. Em cũng gửi cho anh một phần tư liệu của công ty, anh xem có thể hỗ trợ được không.”

Gửi xong, nội tâm nàng bình tĩnh hơn nhiều.

Trong lúc mơ màng, nàng lại nghĩ đến Lý Mộc Tuyết.

“Hình như... hai người họ có quan hệ rất không bình thường.”

“Nhưng mà không sao, Đường Tụng ca ca chắc chắn cũng thích mình, đến giờ anh ấy vẫn dùng điện thoại và tai nghe mình tặng.”

Tình cảm thiếu nữ luôn là thơ.

Bạch Tĩnh ôm chần, ngăn người nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Không biết đã ngủ say từ lúc nào.

Chương 554: Biến thành hư hỏng rồi

Ngày 29 tháng 11 năm 2022, trời trong, -8 đến 3 độ C.

Khi Đường Tụng tỉnh dậy, nắng đông đã xuyên qua cửa sổ, tiến vào phòng.

Tri thức và kỹ năng thu hoạch được từ mộng cảnh rất phức tạp.

Trải qua một giấc mơ dài, khiến hắn có một loại cảm giác bông bênh, sai lệch thời gian.

Thời gian vừa đúng 9 giờ.

Lý Nhã Ly vẫn ngủ say trong ngực, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Điều này làm cho Đường Tụng lập tức cảm nhận được sự chân thật.

Cũng làm cho hắn hoàn toàn thoát khỏi mộng cảnh.

Cầm điện thoại lên, xem tin nhắn chưa đọc.

Ngoại trừ chuyện công việc ra, chủ yếu là văn kiện và tin nhắn xin giúp đỡ của Bạch Tĩnh.

Đường Tụng cũng không vội vã trả lời nàng.

Trước tiên tìm kiếm Jenny trong danh sách bạn bè.

Ngay sau đó, một ảnh chân dung hình vẽ hình học xuất hiện.

Ghi chú cũng là Jenny.

Quả nhiên.

Giống như lúc video call với thư ký Kim, wechat của mình hiển nhiên là không chỉ có từng này người.

Nhưng đều bị hệ thống che giấu, song phương không thể sinh ra liên hệ.

Đường Tụng lắc đầu, chờ đi Ma Đô nghiệm thu bất động sản, có thể đi tìm Jenny ôn chuyện.

Đây chính là nhân vật trò chơi đầu tiên mở khóa trong hiện thực, ý nghĩa phi phạm.

Mở bản kế hoạch mà Tiểu Tĩnh gửi đến.

Nội tâm cũng đã hiểu đại khái về nhà công ty này.

Hiện giờ, tri thức lý luận của hắn đã rất phong phú, cộng thêm hàng loạt kinh nghiệm lập nghiệp ở trong mộng cảnh.

Khiến hắn có tiến bộ rất nhiều.

Từ góc độ đầu tư mà nói, Ưu Tổ là không có giá trị gì.

Đây chỉ là một mắt xích salon tóc và spa ở bản thổ mà thôi.

Mặc dù khá cao cấp, nhưng thiếu sức cạnh tranh và nhãn hiệu.

Trước mắt không có giá trị để đầu tư, cũng không thể phát triển thành nhãn hiệu toàn quốc.

Bạch Thành Lâm là người truy cầu lợi ích lâu dài.

Đại bộ phận lợi nhuận hàng năm đã được đầu tư vào lắp đặt thiết bị và vận doanh cửa tiệm mới, khiến cho công ty có nhiều khoản vay chưa trả.

Nhưng dựa theo tài liệu.

Ưu Tổ kinh doanh bình thường là không có vấn đề, không nên xuất hiện tình huống đứt tài chính.

Trừ phi bản thân Bạch Thành Lâm nợ rất nhiều ở bên ngoài, vừa hay công ty lại xuất hiện vấn đề.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng trả lời: “Tiểu Tĩnh đừng lo, không phải vấn đề gì lớn. Hẹn thời gian gặp mặt đi, anh sẽ nói chuyện đầu tư bỏ vốn với cha em, chuyện này anh sẽ giải quyết. Sau này gặp khó khăn thì cứ nói với anh. Em vẫn là học sinh, nhiệm vụ chủ yếu là học tập, sau này đừng đi mấy nơi như quán bar, hộp đêm nữa!”

Cũng chỉ là khoản đầu tư 10, 20 triệu mà thôi.

Với Đường Tụng bây giờ, chỉ là mưa bụi.

Hắn có ấn tượng rất tốt với Tiểu Tĩnh.

Điện thoại, tai nghe, đồng hồ của mình đều là nàng tặng, cũng thường xuyên quan tâm mình trên wechat.

Quan hệ của hai người cũng đang trong giai đoạn mập mờ.

Không thể trở mặt nhìn đối phương rơi vào vũng bùn.

Cắt điện thoại.

Đường Tụng đưa tay vỗ vỗ bờ hông của Lý Nhã Ly.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, khuôn mặt quyến rũ mang theo vẻ ngây ngốc đáng yêu và không muốn xa rời.

Hai người lại triền miên một trận.

Lý Nhã Ly dần dần tỉnh lại, kỹ năng ‘miệng lưỡi trơn tru’ lại phát động.

Ngay sau đó, thân thể nàng đã mất khống chế, bị Đường Tụng lật qua lật lại trên giường.

Đường Tụng ngồi dậy, nhẹ nhàng lướt qua nhẫn trên tay.

Mặt trời dần dần leo cao.

Trong phòng rất nóng bỏng.

Trong phòng ngủ phụ.

Lý Mộc Tuyết cũng mơ một giấc mơ dài.

Trong mơ, nàng nhận được tình yêu của Đường Tụng, trở thành bạch phú mỹ chân chính.

Trong nhà có nguyên một cái tủ để chứa các loại túi xách và giày cao gót bản số lượng có hạn.

Mỗi tháng có rất nhiều tiền, tiêu mãi không hết.

Khi Đường Tụng đưa nàng đi tham gia một buổi tụ họp quan trọng.

Nàng đang giao lưu với đám quý phụ danh viện, thì toàn thân đột nhiên run lên.

Ngay sau đó, Đường Tụng xuất hiện, nắm lấy tóc nàng, đặt nàng lên bàn rồi điên cuồng ma sát.

Nàng phát ra tiếng kêu sợ hãi!

Trong chốc lát, hình ảnh bị vỡ vụn.

Trời sáng choang.

Mồ hôi đầm đìa.

“Đây chính là năng lực của Đường Tụng sao?”

Lý Mộc Tuyết thì thảo vài tiếng, nhớ kỹ cảm giác của giờ phút này.

Chờ đến ngày chơi bóng, nhất định phải xem là mình mơ hay là thật.

...

Ăn trưa với Trương Hạo xong, hai người liền tạm biệt.

Trương Hạo muốn về khách sạn lấy hành lý, sau đó lái xe về nhà từ chức.

Nếu thuận lợi, đại khái thì cuối tuần sẽ trở về Yên Thành.

Sau khi tách ra.

Đường Tụng đi đến khách sạn quốc tế Tinh Phong, mở một cuộc họp lâm thời.

Chủ yếu là ổn định lòng người.

Lần này tập đoàn Tinh Thành rất bá đạo, rất nhiều hộ khách rời đi, khiến cho cả công ty đều bị đả kích.

Đường Tụng hiểu, nếu không ra mặt thì họ sẽ dao động.

Tiếp đó, hấn đến tổng bộ văn hóa Đường Trình.

Đại hội âm nhạc Noãn Đông sắp bắt đầu.

Dù sao cũng là nhiệm vụ, tốt nhất vẫn là tự đi xác nhận.

Đáng nhắc tới là, khách quý hot nhất lần này chính là idol mạng Lý Tri Nhân.

Phí ra sân là 250.000 NDT, còn cần gánh chịu chi phí ăn ở đi lại.

Lần biểu diễn này, ngoại trừ bài ‘chỉ vì em quá đẹp’ rất hot kia, Lý Tri Nhân còn biểu diễn thêm một bài hát và nhảy.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Giải trí Tinh Thành – Quách Trường An: “Ông chủ, đã gửi tài liệu đến hòm thư của ngài. Ngài xem có thiếu gì không. Ngoài ra, tôi phát hiện có mấy nhân viên xuất sắc trong công ty đã nộp đơn từ chức trong hai ngày gần đây. Bọn họ đều giữ vị trí quan trọng trong bộ môn, tiền lương và đãi ngộ đều là tốt nhất. Tôi đang thăm dò nguyên nhân, sẽ báo lại cho ngài sau.”

Đường Tụng nhìn tin tức này, suy tư mở hòm thư.

Bắt đầu xem tài liệu do Quách Trường An gửi đến.

...

Giữa trưa, Tiểu Tĩnh mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Cầm điện thoại lên, liền nhìn thấy tin nhắn của Đường Tụng.

Trên mặt lộ ra biểu cảm như trút được gánh nặng.

Dường như bầu trời cũng sáng tỏ hơn.

Từ nay về sau không cần lo lắng gia đình sẽ xảy ra chuyện nữa, cũng không cần phải ra mắt với mấy tên đáng ghét kia nữa.

Nàng hưng phấn ngâm nga bài hát.

Tiếp theo, ánh mắt lại tập trung vào lời nói cuối cùng của Đường Tụng.

Không biết vì sao, nàng chỉ cảm thấy nhịp tim gia tốc, miệng đắng lưỡi khô.

Trả lời: “Ohayo (chào buổi sáng), arigatou (cảm ơn) Đường Tụng ca ca, em sẽ nghe lời. Lần sau còn đi mấy chỗ đó, anh cứ trừng phạt em.”

Gửi xong, Tiểu Tĩnh cắn cắn môi dưới, hai chân bắt đầu vện vện.

Trong đầu như gió nổi mây phun, nhin không được mà suy nghĩ lung tung.

“Rất thích Đường Tụng ca ca dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy, rất muốn bị Đường Tụng vỗ mạnh vào nha.”

“Tốt nhất là vừa vỗ vừa nghiêm khắc như vậy.”

Tay nàng bắt đầu đưa xuống dưới.

“Xong đời! Biến thành hư hỏng rồi!”

“Nguy rồi! Lẽ nào là do xem phim quá nhiều?”

“Yamete! Yamete!”

“Sumimasen!”

Chương 555: Hoạt động sinh nhật

Sáng sớm hôm sau, Đường Tụng vừa mở mắt ra.

Một âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Keng, hệ thống đã update xong, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng đứng dậy rửa mặt, để mình tỉnh táo lại.

Mở giao diện hệ thống.

Phía trên cùng có thêm một mục mới ‘trung tâm quản lý tài sản’.

Đường Tụng ấn vào, một giao diện hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt.

Toàn thân là bối cảnh màu xanh đậm, chính giữa là một tấm bản đồ thế giới lộng lẫy.

Phía trên có mấy khu vực đang lóe hào quang màu trắng và màu đỏ.

Bên cạnh bản đồ có ghi chú rõ ràng.

Màu trắng biểu thị cho xí nghiệp dưới cò (cổ phần), màu đỏ biểu thị cho bất động sản (cửa hàng, nhà ở, văn phòng).

Đường Tụng phóng to bản đồ, xem xét các xí nghiệp.

Công ty TNHH văn hóa Đường Trình: Nằm ở cao ốc Nguyệt Thành khu Hoa Tân – Yên Thành... Tổng cộng 8 cửa hàng cà phê... Tổng giá trị tài sản 50 triệu...

Công ty TNHH quốc tế Tinh Phong: Nằm ở khu công nghệ cao Yên Thành, dưới cò bao gồm khách sạn năm sao quốc tế

Tinh Phong, công ty TNHH bách hóa Hưng Duyên... Chiếm diện tích 72 mẫu, diện tích kiến trúc 69.220 mét vuông... Tổng giá trị 1.87 tỷ NDT...

Công ty TNHH khoa học kỹ thuật Công Hiệt (5% cổ phần): Nằm ở vườn sản nghiệp công nghệ cao Bắc Vân khu Triều Dương – Đế Đô... Tập trung vào lĩnh vực trí tuệ nhân tạo... Giá trị không biết...

Công ty TNHH truyền thông Móc Câu (60% cổ phần): ... Tổng giá trị tài sản 80 triệu NDT (60% cổ phần trị giá 48 triệu NDT)...

Công ty TNHH giải trí Tinh Thành (35% cổ phần): ... Tổng giá trị tài sản 2 tỷ (35% cổ phần trị giá 700 triệu NDT)...

Trừ Công Hiệt ra, tổng giá trị của các công ty còn lại là khoảng 2.7 tỷ NDT.

Lại xem bất động sản.

Cao ốc Nguyệt Thành: Nằm ở khu Hoa Tân – Yên Thành, văn phòng hạng A, cao 35 tầng, 2 tầng hầm...

Chăm điểm chất lượng phòng ốc: 80/100, chăm điểm vị trí địa lý: 85/100...

Tỷ suất cho thuê: 91%, tiền thuê hàng tháng: 6.01 triệu NDT, độ nổi tiếng ở bản địa: ưu tú, giá trị: 700 triệu NDT.

Biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh: ... Giá trị: 24 triệu NDT.

Bắc Thành Hoa Viên: ...

Số 8 đường Tiêu Vân: ...

...

Đường Tụng mất hơn một tiếng, cuối cùng cũng cắt tia xong toàn bộ nội dung.

Thở phào một hơi, cảm xúc hơi chập chờn.

Trong bất tri bất giác, tổng tài sản của hắn đã tiếp cận 6.5 tỷ (cộng cả tiền mặt).

Số tiền này đủ để tiến vào bảng Hồ Nhuận năm 2022 rồi.

Đương nhiên, bảng danh sách tỷ phú này chỉ là thống kê bên ngoài, có rất nhiều xí nghiệp gia tộc và các tỷ phú ẩn giấu, cố gắng che giấu.

Trước mắt có 1975 nhà công ty lên sàn với cổ A trị giá 5 tỷ, tỷ lệ là 41.46%.

Nói cách khác, giá trị con người của Đường Tụng đã vượt qua rất nhiều công ty lên sàn.

Đối với một thanh niên 23 tuổi mà nói, khó tránh khỏi có chút bành trướng.

Tự do tài chính là khẳng định,.

Cho dù là máy bay tư nhân, du thuyền... cũng có thể nghiên cứu một chút.

Mặc sức tưởng tượng một lúc lâu.

Đường Tụng dần dần tỉnh táo lại.

Đối với hắn bây giờ mà nói, những tài sản này đúng là một con số khổng lồ.

Nhưng so với những thế lực bá chủ chân chính kia, thì còn kém xa vạn dặm.

Không đề cập đến những xí nghiệp lớn, nói tên ra ai cũng biết.

Tại các lĩnh vực điện lực, giao thông, đường sắt, bảo hiểm dân sinh...

Không biết có bao nhiêu gia tộc to to nhỏ nhỏ.

Tài sản và sức mạnh của họ cũng không phải thứ hấn bây giờ có thể so sánh.

Cũng may là phía sau hấn còn có một tập đoàn Đường Tổng khổng lồ.

Bằng không, đối mặt với một xí nghiệp như tập đoàn Tinh Thành, hấn căn bản là không thể phản kháng.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng cũng bình tĩnh lại.

Bắt đầu tập trung vào công việc và nhiệm vụ.

Mấy ngày tiếp theo.

Đường Tụng đều tập trung vào chuẩn bị cho ‘Đại hội âm nhạc Noãn Đông’.

Theo nhiệm vụ yêu cầu, khi 7 chi nhánh khai trương, hấn cần dùng kinh phí tuyên truyền hợp lý, để tổ chức một đại hội âm nhạc.

Mời idol mạng, ca sĩ, nghệ sĩ... cố gắng khuếch tán độ nổi tiếng của nhãn hiệu, gia tăng lực ảnh hưởng của phòng cà phê Thời Gian.

Hơn nữa phần thưởng sẽ dựa theo độ nổi tiếng và sức ảnh hưởng sau khi kết thúc.

Vì vậy, văn hóa Đường Trình đã mua 600.000 NDT tiền quảng cáo từ truyền thông Móc Câu.

Bao trùm toàn bộ truyền thông địa phương, các diễn đàn, Weibo, các tài khoản công chúng, các blogger đi review....

Trừ cái đó ra, cũng có rất nhiều streamer đang truyền bá online.

Để Đường Tụng thấy kỳ lạ là.

Lần này, người thiết kế truyền đơn và áp phích là Bạch Hiểu Mạnh, mà người lên kế hoạch là Trầm Ngọc Đình, phụ

trách phê duyệt là Tạ Vũ Đồng.

Thành quả rất không tệ.

Chí ít thì Đường Tụng rất thích.

Hình áp phích là một hình người hoạt hình đang mỉm cười.

Dung mạo hơi giống Bạch Hiểu Mạnh, tóc ngắn, nụ cười ngọt ngào.

Mặc đồng phục phòng cà phê, cầm ly cà phê nóng hôi hổi, bối cảnh là cửa tiệm chính ở đường Hòa Bình.

Trong hình, còn có bông tuyết bay lả tả.

Nhìn rất ấm áp và an bình.

Slogan tuyên truyền cũng rất không tệ.

...

Ngày 2 tháng 12 năm 2022, thứ sáu, trời trong, -4 đến 3 độ C.

Vừa qua 0 giờ đêm.

Âm thanh nhắc nhở vang lên làm Đường Tụng bừng tỉnh.

“Keng, báo trước hoạt động sinh nhật, mời tự kiểm tra.”

Đường Tụng mở mắt ra, cầm điện thoại lên xem ngày, liền vỗ trán mình.

Lúc này mới nhớ ra, sắp đến sinh nhật mình.

Sinh nhật hẳn là 9 tháng 12, hôm nay là 2 tháng 12, vừa hay còn một tuần.

Trong game, các hoạt động sẽ báo trước một tuần.

Mở giao diện hệ thống.

Có một popup xuất hiện ở giữa, bối cảnh là một cái bánh sinh nhật.

Ấn vào xem xét.

...

1, vì đề bạn sở hữu một đêm hoàn mỹ, đá năng lượng đã lên kệ.

2, ‘thời sang tình nhân - ản dật’ sắp lên kệ, mời chờ mong, không thể bỏ lỡ.

3, phúc lợi sinh nhật từ tập đoàn Đường Tống đã gửi qua bưu điện, mời để ý tin tức chuyển phát nhanh.

4, quà sinh nhật của Tô Ngư, sẽ cấp vào ngày lễ.

5, quà sinh nhật của thư ký Kim, sẽ cấp vào ngày lễ.

6, đạo cụ đặc thù ‘ngọn nến sinh nhật’ sắp lên kệ, mời chờ mong, không thể bỏ lỡ.

...

Xem xong, Đường Tụng thở phào một hơi.

Hoạt động này phong phú hơn hoạt động trung thu.

Nhất là quà sinh nhật của Tô Ngư và thư ký Kim, để hắn rất chờ mong.

Giá trị chỉ là phụ, chủ yếu là tâm ý và chúc phúc.

Cái gọi là ‘thời trang tình nhân’, bình thường là hai bộ quần áo cho nam và nữ.

Thuộc tính rất mạnh.

Hắn từng lấy được một bộ trong game, hình như là tặng thư ký Kim.

Không biết thời trang tình nhân trong hiện thực sẽ ra sao.

Đá năng lượng thì không cần bàn, tuyệt đối là đồ tốt.

Dù không cần trên giường, cũng có thể khôi phục tinh thần sức lực khi xử lý công việc.

Về phần đạo cụ đặc thù ‘ngọn nến sinh nhật’ thì Đường Tụng chưa từng gặp, cũng không biết có hiệu quả ra sao.

Đóng giao diện.

Đường Tụng nằm trên giường, trong lúc nhất thời lại suy nghĩ lung tung, có chút mất ngủ.

Sắp 24 tuổi rồi.

Sinh nhật năm ngoái, cha mẹ còn gửi lì xì, để mình ăn bữa ngon.

Liều Bảo Nguyệt tặng một chiếc khăn quàng cổ tự đan, còn có một bộ bàn phím và chuột bluetooth, cổ vũ mình đến Đế Đô tìm việc.

Chương 556: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 1

Khách sạn Sheraton Yên Thành.

Lý Tri Nhân ngủ một giấc đến 1 giờ trưa.

Tối hôm qua hắn vẫn còn ở quán bar tại Đê Đô, sáng nay ngồi tàu cao tốc đến Yên Thành, hắn vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Phải nói là gần đây đều như vậy.

Thân là một idol mạng đang hot, hắn đúng là rất nổi tiếng, nhưng dù sao cũng không phải minh tinh, trình độ phô trương kém hơn đám nghệ sĩ chân chính kia rất nhiều.

Nhất là gần đây hắn đang cố gắng phát triển theo phương hướng ca sĩ, chạy khắp nơi để tuyên truyền ca khúc mới.

Bên cạnh chỉ có người đại diện và trợ lý.

“Chị Trương, hôm nay diễn ở đâu? Máy giờ?” Lý Tri Nhân ngáp hỏi.

Người đại diện chị Trương đưa một cốc nước ấm qua, cười nói: “8 giờ tối, tại một trung tâm thương mại cỡ lớn. Có một mắt xích quán cà phê khai trương, tổ chức một hội âm nhạc mini. Chỉ cần hát một bài, nhảy một bài, nói vài câu là kiếm được 250.000. Hơn nữa còn là áp trực.”

“Được rồi, nề tình tiền đi.” Lý Tri Nhân lại kêu lên với trợ lý: “Tiểu Vân, giúp tôi ít thịt, ăn quá nhiều đồ giảm béo rồi. Đúng rồi, nhớ giữ hóa đơn, tìm bên kia thanh toán.”

“Vâng anh Nhân.” Trợ lý Tiểu Vân vội vàng lấy điện thoại, bắt đầu tìm kiếm nhà hàng gần đây.

Đình linh linh... chuông điện thoại vang lên.

Chị Trương nhìn dãy số, vội vàng nhận máy.

Nhiệt tình nói: “Alo, Trịnh tổng, sao lại gọi điện cho tôi rồi? Có phải có chuyện tốt gì không?”

“Đúng đúng, hôm nay tham gia một hội âm nhạc, là hoạt động của một phòng cà phê.”

“Chuyện này... chúng tôi đã ký hợp đồng, nếu làm trái phải bồi thường.”

“Phí bồi thường chỉ 200.000.”

...

“Vậy sao? Vậy rất cảm ơn ngài! Tôi sẽ thương lượng với Tri Nhân, rồi cho ngài câu trả lời chắc chắn!”

“Được được! Rất cảm ơn!”

Cúp máy, Lý Tri Nhân nghi ngờ hỏi: “Chị Trương, phí vi phạm hợp đồng cái gì?”

Chị Trương mặt mày hớn hở nói: “Trịnh tổng chi nhánh tại Hàng Thành của giải trí Tinh Thành vừa gọi điện. Nói là hai ngày nữa sẽ tổ chức một hội âm nhạc ở Hàng Thành, có mấy ca sĩ hạng 2 hạng 3 xuất hiện, còn có khâu đi thăm dò và ký tên chụp ảnh. Trịnh tổng muốn mời chúng ta tham gia, dù sao chúng ta cũng đang rất hot trên internet. Nhưng chúng ta cần chạy đến Hàng Thành trong tối nay để xác nhận một số thứ.”

Lý Tri Nhân nghe vậy thì lập tức lên tinh thần.

Đây chính là hội âm nhạc nghiêm chỉnh, hoàn toàn khác biệt với diễn trong quán bar, phòng trà và trung tâm thương mại.

Chuyện này rất có sức hút với hắn!

Nhất là có thể đứng chung sân khấu với đám ca sĩ kia, phí ra sân của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

“Nhưng... vì sao họ lại mời chúng ta?”

Hắn vẫn tự hiểu lấy mình.

Dù hắn cũng thành lập một phòng làm việc ở Hàng Thành, nhưng hoàn toàn không thể liên hệ với công ty lớn như giải trí Tinh Thành.

“Nghe nói con trai của tổng giám đốc giải trí Tinh Thành thích bài hát của cậu, đúng lúc lại ở Hàng Thành, cũng sẽ tham gia hội âm nhạc, cho nên mới mời chúng ta qua.”

Lý Tri Nhân lập tức đứng lên, kích động nói: “Vậy thì quá tốt rồi!”

Chị Trương hơi khó khăn: “Nhưng nếu tối nay chúng ta không diễn, phải bồi thường 200.000. Với lại chúng ta ký kết với truyền thông Nhuận Lâm, đối phương cũng có sức ảnh hưởng nhất định ở trong vòng tròn, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu với danh tiếng.”

Ánh mắt Lý Tri Nhân lấp lóe: “Nói tôi bị cảm sốt không hát được. Liên hệ với họ, tôi có thể làm một video ngắn tuyên truyền miễn phí cho họ.”

“Được, chúng ta đảm bảo giảm ảnh hưởng đến thấp nhất.”
Chị Trương gật đầu.

Lý Tri Nhân thần nhiên nói: “Dù sao cũng chỉ là một mắt xích phòng cà phê ở địa phương thôi, không quan trọng.”

...

Hoan Lạc Doanh Đô.

Ngoài cửa lớn phòng cà phê Thời Gian, quảng trường trung ương đã có không ít lăng hoa.

Đến từ Hằng Đạt, trang trí Thiên Thịnh, mộc nghiệp Thành Nguyên...

Nhìn qua rất rực rỡ bắt mắt.

Với lại hầu như đều là các xí nghiệp lớn có tiếng.

Cũng là cộng sự hợp tác với văn hóa Đường Trình.

Tại quảng trường, sân khấu hoa lệ đã được dựng xong.

Quanh sân bãi là các loại thiết bị như âm hưởng, đèn laser, đèn chiếu...

Mấy tấm áp phích khổng lồ được treo tại các nơi dễ thấy.

Bên trên là danh sách khách mời.

Vị trí trung tâm chính là Lý Tri Nhân có chục triệu fan trên internet.

Vị soái ca hát nhảy rap đều không tề này thường xuyên xuất hiện trên các video ngắn, rất có lực hiệu triệu với đám thanh niên.

Rất nhiều người dù không nhận ra hắn, cũng từng nghe qua bài ‘chỉ vì em quá đẹp’ đang hot gần đây.

Sau đó là Vân Y Y, Nãi Phao, Dâu Tây Bưởi, Tầm Duyên ca... đều là các idol mạng có hơn triệu fan.

Bọn họ đều là người gần Yên Thành hoặc là ở Yên Thành, đi lại thuận tiện, tiếng tăm khá ổn, tính ra cũng có lợi hơn.

“Đường tổng! Tạ tổng! Xảy ra chuyện rồi!” Trầm Ngọc Đình chạy chậm đến tầng 2, thở hắt hắt nói: “Người phụ trách trên truyền thông Thụy Lâm vừa gọi điện, báo Lý Tri Nhân bị ốm, không thể tham gia.”

“Tôi nhớ hôm qua chúng ta còn xác nhận với Lý Tri Nhân, cậu ta còn nói sẽ tham gia đúng giờ.” Tạ Vũ Đồng trực tiếp đứng lên.

“Đúng, bên Thụy Lâm cũng mới nhận được tin tức, Lý Tri Nhân đồng ý thanh toán phí bồi thường. Truyền thông Thụy Lâm cũng sẽ bồi thường 20% phí tuyên truyền theo hợp đồng.”

Sắc mặt Tạ Vũ Đồng rất khó coi: “Nhưng chúng ta đã tuyên truyền và quảng cáo rồi, tất cả đều có ảnh Lý Tri Nhân. Nếu Lý Tri Nhân không đến, chúng ta không chỉ tổn thất phí tuyên truyền, mà danh tiếng của chúng ta cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Rất nhiều fan sẽ đánh giá xấu....”

Đường Tụng nhướn mày, bình tĩnh nói: “Có thể bảo anh ta lộ mặt không? Dù không hát cũng được.”

“Nghe nói là bị cảm, bây giờ còn đang sốt.” Trầm Ngọc Đình cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Đường Tụng: “Xin lỗi! Chuyện này là do tôi cân nhắc không chu toàn, không chuẩn bị phương án dự phòng.”

Lần này là do nàng phụ trách câu thông.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, trách nhiệm của nàng là không thể chối cãi.

Nếu như là công ty khác, khả năng cao là bị đuổi việc.

Đường Tụng vỗ vỗ vai nàng, an ủi: “Không cần tự trách, liên hệ Nhuận Lâm, xem Yến Thành còn có ca sĩ hoặc idol mạng hot tương đương với Lý Nhã Ly hay không, cố gắng giảm thiểu ảnh hưởng trái chiều.”

“Vâng, tôi đi liên hệ ngay.” Sắc mặt Trầm Ngọc Đình tái nhợt, cầm điện thoại lên gọi.

Sau đó bắt đầu chờ đợi đối phương trả lời.

Đường Tụng ngồi trên ghế salon, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cũng không quá nóng vội.

Nếu thật sự không được, cùng lắm thì hấn tự lên sân.

Có kỹ năng biểu diễn, cộng thêm vẻ ngoài cực cao này.

Chỉ cần hấn lên sân khấu, chắc hẳn có thể làm yên lòng đám fan của Lý Tri Nhân.

Lại chờ nửa tiếng.

Truyền thông Thụy Lâm gọi đến.

Không tìm thấy người phù hợp.

Yến Thành vốn không có nhiều idol nổi tiếng.

Hot tương đương Lý Tri Nhân căn bản là không có.

Đường Tụng thở dài, nói không chừng tối nay chỉ có thể tự lên sân.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở chột vang lên.

“Keng, nhiệm vụ ‘TikTok’ giai đoạn 2 ‘livestream rầm rộ’ đã mở ra.”

Nội dung: Bạn có 1 triệu fan, đã là một idol mạng có tiếng, là thời điểm livestream lần đầu. Mời livestream Đại hội âm nhạc Noãn Đông trên TikTok, đồng thời bảo đảm lượt like vượt qua 1 triệu.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Chú: Cho phép sử dụng các thủ đoạn mở rộng, nhưng không thể vượt quá kinh phí trước mắt.

...

Khách sạn InterContinental Yến Thành.

Trong phòng hội nghị rộng rãi, có rất nhiều người.

Bọn họ có nam có nữ, đang đùa giỡn lẫn nhau, rất náo nhiệt.

Chung quanh họ, có rất nhiều nhạc cụ và thiết bị.

Guitar, bass, trống, sáo, kèn...

Camera, micro, ánh đèn...

Nơi này tụ tập một ban nhạc chuyên nghiệp và đội ngũ quay chụp chuyên nghiệp, hơn nữa còn có mấy nhà làm âm nhạc nổi tiếng trong nước.

Kẹt kẹt.. cửa phòng mở ra.

Một cô gái xinh đẹp mặc lễ phục đi vào, sau lưng nàng là một đội ngũ, có phụ tá, vệ sĩ, người đại diện...

Nàng liếc mắt nhìn một vòng, thản nhiên nói: “Mọi người hiểu quá trình rồi chứ? 9 giờ tối nay, chúng ta sẽ tập kích đại hội âm nhạc ở quảng trường trung tâm. Phải quay chụp toàn bộ hành trình, đặt vào trong bài hát mới của LBS, cho fan bản địa Yên Thành một niềm vui bất ngờ. Lần này là do Tô đồng đích thân an bài, mọi người nhất định phải tập trung tinh thần.”

“Ok! Không có vấn đề.”

“Ý tưởng này rất tuyệt, tôi đề nghị sau này làm thêm vài cái.”

“Có thể chạy các nơi trên toàn quốc!”

“Tôi có dự cảm, video này sẽ hot hòn họt!”

“Chắc chắn, chúng ta đều là chuyên nghiệp!”

...

Bối Vũ Vi nhướng mày, quay người đi ra ngoài phòng họp.

Thần sắc lập tức ảm đạm lại.

Vì hoạt động đêm nay, nàng đã chờ ở Yên Thành gần nửa tháng.

Còn làm mất cả vai nữ chính mà vất vả lắm mới kiếm được.

Chương 557: Chẳng may đích của nỗ lực, là anh thì sao?

Nhiệm vụ ‘livestream rầm rộ’ này cũng không đơn giản.

Đường Tụng rất ít khi xem livestream, nhưng cũng biết 1 triệu like cho phòng livestream là rất khó.

Dưới tình huống không đối trá, cơ bản là chỉ có các streamer hàng đầu mới có thể làm được.

Ví dụ như Thu Thu có 500.000 fan, thường xuyên livestream, có người xem cố định.

Mỗi một lần livestream, tối đa cũng chỉ được mấy trăm ngàn like.

Hắn chưa bao giờ livestream, cũng không phải fan của livestream.

Dưới tình huống kinh phí mở rộng hạn chế, muốn kiếm 1 triệu like, chỉ có thể tập trung và các điểm sáng.

Ví dụ như hắn cởi áo, lộ cơ bụng và cơ liên sườn.

Nhưng nếu dùng loại hành vi này, chỉ sợ một giây sau liền bị khóa.

Đường Tụng suy tư giây lát, liền đăng một video, báo cho fan biết mình sẽ livestream lần đầu vào tối nay.

Bây giờ hắn có hơn 1 triệu fan.

Mặc dù không nhiều fan cứng, nhưng chỉ cần có mấy ngàn người, lại thêm tài nghệ và mở rộng.

Sẽ có hi vọng hoàn thành nhiệm vụ này.

Sau đó, Đường Tụng lại gọi wechat cho Trương Linh Linh.

Thu Thu thường xuyên livestream, Trương Linh Linh đều phụ trách, cũng coi là nhân sĩ chuyên nghiệp.

Có nàng ở đây, cũng an toàn hơn chút.

...

Đại học sư phạm Yến Thành.

“Vâng vâng, mẹ, con biết rồi! Con sẽ tìm cơ hội hỏi thử xem!”

“Mẹ và cha cũng thoải mái đi, không phải vấn đề gì lớn, cứ lấy tiền bồi thường trước, nếu lãnh đạo cha mẹ muốn chống chế, chúng ta sẽ tìm người.”

“Con biết rồi.”

...

“Người ta bận rộn như vậy, sao lại rảnh đến nhà chúng ta ăn cơm?”

“Vâng vâng, con cúp đây!”

Trương Linh Linh xoa xoa trán.

Mấy ngày trước, bạn trai chị họ, cũng là Cung Vân Tiêu nói sẽ an bài công việc.

Kết quả lại không nhận nợ.

Lãnh đạo công ty cha mẹ lại chơi trò vô lại, chỉ trả hai tháng lương bồi thường.

Mẹ vừa gọi điện ám chỉ, muốn nàng tìm Đường Tụng hỏi một chút, nhìn xem có thể vào công ty quản lý sản nghiệp ở cao ốc Nguyệt Thành không.

Bác hai Trương Quan Minh nói chuyện này cần Đường Tụng đồng ý mới được.

Lấy điện thoại ra xem, liền nhìn thấy cuộc gọi nhờ của Đường Tụng.

Nhìn thời gian, là 2 phút trước.

Trương Linh Linh vội vàng gọi lại.

“Alo, Đường Tụng, xin lỗi, vừa rồi đang nghe điện thoại, có chuyện gì sao?”

“Phòng cà phê cử hành một hội âm nhạc cỡ nhỏ, tôi muốn dùng tài khoản của mình để livestream, nhưng tôi không có kinh nghiệm, muốn mời cô qua giúp.”

Trương Linh Linh lập tức mặt mày hớn hờ, vỗ bộ ngực nhỏ nói: “Không có vấn đề, lúc nào nha?”

“Hơi khẩn trương, 7 giờ tối bắt đầu.”

“Được, tôi lập tức qua ngay.” Trương Linh Linh vội vàng đi vào phòng học, chuẩn bị thu dọn đồ đạc: “Đúng rồi, internet bên đó thế nào? Nếu nhiều người, sợ mạng sẽ kém. Nếu cần thì tôi sẽ mang cục wifi theo.”

“Như này đi, cô trực tiếp đến Yên Giang Biệt Viện, bên đó có thiết bị chuyên nghiệp, vừa hay giúp tôi xem hiệu quả thế nào.”

Đường Tụng nhớ hệ thống có tặng một bộ thiết bị livestream.

Do Đường Nghi làm riêng, hiệu quả nhất định không tệ.

“A? Trực tiếp đi nhà anh?” Trương Linh Linh hưng phấn đến mặt đỏ tim run.

Trước đó chỉ nghe Thu Thu nói qua, nàng chưa bao giờ đến đó.

Không ngờ hạnh phúc lại đến bất ngờ như vậy.

“Tôi gửi địa chỉ cho cô.”

“Ừm.”

Cúp máy.

Trương Linh Linh bước nhanh đến chỗ của mình.

Thu dọn đồ đạc, cầm túi xách.

Chào hỏi hai người bạn học, rồi chạy chậm rời đi.

...

4 giờ chiều.

Yến Giang Biệt Viện.

Trương Linh Linh tò mò đánh giá chung quanh.

Đây là căn nhà xa hoa nhất mà nàng từng thấy.

Hôm nay đến vội vàng, nàng không mang ngực giả, ăn mặc cũng khá tùy ý.

Khiến cho bản thân không đủ tự tin.

Cộng thêm Đường Tụng đứng ở bên cạnh nhìn nàng.

Để nàng có hơi câu nệ.

“Nhiệt độ phòng rất ổn, cởi áo khoác đi.” Đường Tụng cởi áo jacket, lộ ra áo len cổ tròn bên trong.

Trương Linh Linh hơi co quắp: “Không cần.”

Nàng chỉ mặc áo bó ở bên trong.

Nếu cởi ra, vậy cup A kia sẽ để nàng vô cùng xấu hổ.

Nhất là nàng đã từng thấy dáng người của Đường Tụng, lại càng tự ti.

Đường Tụng nhìn ánh mắt trốn tránh của nàng, cười nói: “Đây không phải là Trương Linh Linh mà tôi biết nha. Tôi cho rằng cô đến nhà tôi, thì sẽ hưng phấn chạy khắp nơi. Nghịch máy tính của tôi, lật tủ quần áo của tôi, tâm sự với tôi cái giường nào ngủ thích nhất.”

Trương Linh Linh nghe vậy thì thè lưỡi.

Ra vẻ giận dữ nói: “Thôi đi, tôi không phải người không lễ phép như vậy.”

Nói xong còn đập vào ngực hấn một cái, nội tâm lại buông lỏng hơn nhiều.

Nàng cởi áo ra, để lộ chiếc áo bó dài che hông.

Nhẹ nhàng vuốt tóc, che giấu xấu hổ của mình.

Đường Tụng đảo mắt qua, tán dương: “Gần đây dáng người đẹp hơn không ít, cơ hông phát triển rất tốt.”

Đường Tụng nhớ lại, so với ban đầu.

Mông to hơn không ít, eo nhỏ hơn một vòng.

Ngoại trừ ngực không thay đổi ra, cái khác đều đẹp hơn.

Cộng thêm bây giờ cũng bắt đầu trang điểm và ăn mặc, cả người đều rạng rỡ.

“Nhất định rồi! Tôi đã kiên trì 3 tháng.” Trương Linh Linh hơi đắc ý.

Đó là nơi nàng kiêu ngạo nhất.

Nghe lời khuyên trên Tiểu Hồng Thư, nếu ngực không to được, vậy thì cố gắng đề cao hông và eo đi.

Trải qua ba tháng gian khổ phấn đấu, hông nàng càng ngày càng đẹp, càng ngày càng vênh.

Trong thời gian này cũng từng bị tổn thương vì tập luyện không đúng cách và điều độ, cũng may là kiên trì được.

Nghĩ tới đây, Trương Linh Linh lập tức đứng thẳng, sức mạnh tràn trề.

“Cũng đúng, dù mình không có ngực, nhưng mình có hông nha!”

Nàng nhìn khuôn mặt tuần tú của Đường Tụng, liền nuốt ngụm nước miếng.

Rất muốn hôn một cái nha.

Lại nhớ lần trước Đường Tụng bị một cô gái đeo kính râm hôn trộm.

Người bạn tốt như nàng còn chưa từng hôn, kết quả lại bị người ngoài hôn mất!

“Thời gian cấp bách, đi xem thiết bị đi, xem có thiếu gì không!” Đường Tụng vỗ vỗ đầu nàng, kéo nàng vào phòng giải trí.

Cảm giác được bàn tay ấm áp kia, mặt Trương Linh Linh hơi nóng lên.

Nơi này là nhà Đường Tụng, giờ phút này lại chỉ có hai người bọn họ.

Dưới hoàn cảnh này lại bị Đường Tụng dắt tay, nội tâm Trương Linh Linh rung động.

Ngẩng đầu nhìn Đường Tụng, lão đảo đi theo.

Nhìn từ góc độ này.

Góc nghiêng hoàn mỹ như thơ như họa, màu da trắng lạnh sạch sẽ tinh tế, lưng thẳng tắp như kiếm.

Trên vai hấn có gió, trong gió bao lấy ánh triều dương dậy sớm.

Đỉnh đầu hắt có mây, trên mây là ánh sao đầy trời.

Nàng bị bàn tay thon dài có lực kia kéo về phía trước,
giống như đang theo đuổi ánh sáng.

Giờ phút này, Trương Linh Linh chợt nghĩ.

Chẳng may đích của nỗ lực, là anh thì sao?

Chương 558: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 2

Trương Linh Linh nhìn một đồng thiết bị vẫn còn nguyên tem nguyên hộp ở trong góc, thì liên tục lẩm bẩm.

Vì làm tốt công việc trợ lý, nàng đã nghiên cứu qua về các loại thiết bị này.

Không nói khoa trương, đồng đồ này của Đường Tụng là hàng cao cấp nhất nàng từng thấy.

Nàng từng tham gia các hoạt động, cũng từng gặp các streamer nổi tiếng, nhưng thiết bị của đối phương còn lâu mới được như vậy.

Hơn nữa còn có rất nhiều thiết bị không tìm thấy trên mạng.

“Đường tổng đúng là thần thông quảng đại!” Nàng tán dương một câu.

Đường Tụng cười nói: “Nếu không có vấn đề, vậy chúng ta đi thôi, đến nơi điều chỉnh thiết bị.”

“Ừm, yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề, những thứ này là nguyên bộ, chỉ cần đăng nhập ID TikTok vào khi livestream, là có thể quay chụp rồi, rất tiện.”

...

6 rưỡi chiều.

Quảng trường trung ương.

Sân khấu sáng rực, ánh đèn lóa mắt, bóng bay phiêu đảng, áp phích tuyên truyền khổng lồ, tiếng nhạc nhu hòa.

Càng ngày càng nhiều người tụ tập đến đây.

Rất nhiều người mới tan tầm, trong tay còn giỏ xiên nướng, trà sữa, bánh kẹo...

Bọn họ tốp năm tốp ba, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra quay chụp.

“Không biết hôm nay Vân Y Y sẽ hát bài gì.”

...

“Lý Tri Nhân rất đẹp, rất lạnh.”

“Ừm. tôi thấy tuyên truyền mới biết Lý Tri Nhân cũng đến.”

...

Bởi vì hôm nay có không ít idol mạng nổi tiếng, nên rất nhiều người đến.

Trương Linh Linh ngồi trong một khu vực riêng gần sân khấu, đang nghiêm túc điều chỉnh và chạy thử các thiết bị.

Bên cạnh nàng, là nhân viên công ty mà Đường Tụng gọi đến hỗ trợ nàng.

“Linh Linh, tôi đi lấy cốc cà phê, cô thích uống gì?”
Chuyên viên hành chính Thường Hiểu Thiển rất nhiệt tình nói:
“Có muốn một ly nóng hổi không?”

Trương Linh Linh liếc môi một cái, nhưng vẫn cố nhịn:
“Gần đây đang tập gym, không dám uống mấy đồ này.”

“Vậy cà phê đen Latte ít béo nhé?”

“Vậy thì cảm ơn chị Hiểu Thiển rồi.”

“Đừng khách khí như vậy, cô là bạn của Đường tổng, vậy chính là khách quý của công ty chúng tôi.”

Đưa mắt nhìn Thường Hiểu Thiên rời đi, Trương Linh Linh nhìn bốn phía, càng ngày càng nhiều người tụ tập trước sân khấu.

Vốn cho rằng chỉ là một hoạt động nho nhỏ.

Nhưng nhìn dáng vẻ này, có vẻ rất hoành tráng.

Đây là một khiêu chiến không nhỏ với nàng, nhưng vì không để Đường Tụng thất vọng, nàng tuyệt đối phải ổn định.

“Linh Linh!” Một giọng nói quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

Ngay sau đó, Thu Thu đầu đầy mồ hôi xuất hiện trong tầm mắt.

Nàng mặc áo lông màu xanh nhạt, áo phông cao cổ màu trắng, quần skinny màu đen.

Mái tóc mềm mại rơi tung trên vai.

Khoác balo một vai, trên người tản ra khí chất rực rỡ.

Hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chung quanh.

Trương Linh Linh thở dài một hơi.

Nội tâm cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Có bạn thân ở bên cạnh hỗ trợ, nàng cũng có thể nhẹ nhõm hơn không ít.

Nếu không may gặp sự cố gì, cũng không quá luống cuống.

“Thu Thu, cậu đến rồi, mau ngồi cạnh mình.”

“Đường Tụng đâu?” Thu Thu ngồi xuống, nắm chặt dây đeo balo, ánh mắt nhìn bốn phía.

Trong mắt tràn đầy chờ mong và thấp thỏm.

Mấy ngày gần đây, đầu óc nàng toàn là bàn tay ấm áp kia của Đường Tụng.

Dọc theo eo mình, nắm lấy hông mình.

Loại cảm giác toàn thân run rẩy kia, thường xuyên xuất hiện trong mơ.

Đề nàng mặt đỏ tim run.

Trương Linh Linh kéo tay Thu Thu: “Đang an bài công tác bên kia, lát nữa mới đến. Mình giới thiệu cho cậu cách dùng máy thiết bị này, chẳng may mình muốn đi vệ sinh, vậy phải dựa vào cậu.”

“Được.” Thu Thu nghiêm túc gật đầu, đây dù sao cũng là chuyện của Đường Tụng, mặc kệ thế nào cũng phải làm đến tốt nhất.

...

Hậu trường hội âm nhạc.

Người phụ trách Lý Huệ Nhiên của truyền thông Thụy Lâm đang mặt ủ mày chau tại đó.

Văn hóa Đường Trình rất hào phóng, phí tuyên truyền rất đủ.

Hơn nữa với thực lực của đôi phương, sau này còn có rất nhiều cơ hội hợp tác.

Đây là hộ khách chất lượng tốt.

Lãnh đạo công ty rất coi trọng.

Không ngờ lại xảy ra sự cố này lớn như vậy.

Đã sắp cuối năm, tiền thưởng của nàng coi như xong.

Lý Tri Nhân cũng quá đáng, không chỉ từ chối tham gia biểu diễn, thậm chí còn không đồng ý quay video để trấn an

fan ở đây.

Đúng lúc này, phó tổng công ty Lâm Bác Quân đi đến.

Bên cạnh còn có một nữ nhân trung niên có đôi mắt sáng ngời, biểu cảm nghiêm túc, khí chất lạnh lùng, vừa nhìn đã biết là một nữ cường nhân!

Nàng vội vàng đứng lên, thấp thỏm nói: “Lâm tổng!”

Lâm Bác Quân chỉ chỉ nữ nhân bên cạnh, giới thiệu: “Vị này là tổng giám đốc chi nhánh tại Yên Thành của truyền thông Nhất Tâm, La Vân. La tổng, vị này là giám đốc bộ diễn xuất của chúng tôi, Lý Tuệ Nhiên. Ngài có gì phân phó, trực tiếp câu thông với cô ấy là được, chúng tôi sẽ phối hợp 200%.”

“La tổng, chào ngài!” Lý Tuệ Nhiên thầm giật mình.

Đây là đại nhân vật nha.

Truyền thông Thụy Lâm bọn họ dù có chút danh tiếng ở Yên Thành, nhưng so với thế lực bá chủ như truyền thông Nhất Tâm, vậy chính là con kiến so với con voi, không thể so sánh.

Nếu như truyền thông Nhất Tâm phụ trách lần biểu diễn này, vậy Lý Tri Nhân có sốt 40 độ, thì cũng không dám chơi mất tích.

Coi như sắp chết, cũng phải lên đài nói tiếng xin lỗi.

Dù sao đắc tội với đối phương, chẳng khác gì đắc tội với giải trí Tụng Mỹ.

Cơ bản là cắt đứt tiền đồ trong ngành giải trí.

La Vân thần nhiên nói: “Cô Lý, lần này chúng tôi muốn tập kích nơi này.”

“Nhưng... cần bên A đồng ý mới được.” Lý Tuệ Nhiên hơi do dự.

Cái gọi là tập kích, là một loại hành vi khá lưu hành trên thế giới, có thể coi là một loại hành vi nghệ thuật ngắn.

Rất nhiều người sẽ chạy đến một địa điểm nào đó ở thời gian chỉ định, bất ngờ thực hiện các hành vi ca múa hát hò gì đó, sau đó lại cấp tốc rời đi.

Tạo nên một cảm giác bất ngờ và bầu không khí vui sướng bất ngờ.

“Yên tâm, đối với bên A cũng là chuyện tốt, Bối Vũ Vi đang ở Yên Thành, cô ấy và dàn nhạc chuyên nghiệp chính là nhân vật chính của lần tập kích này.”

“Bối Vũ Vi?!” Sắc mặt Lý Tuệ Nhiên lập tức ngây ngốc, giọng nói run rẩy: “Là... là Bối Vũ Vi trong nhóm nhạc nữ LBS sao?”

“Đương nhiên.” Khóe miệng La Vân cong lên: “Tiếp đó, tôi sẽ giới thiệu cho cô về hành trình tập kích này.”

“Vâng La tổng!” Lý Tuệ Nhiên rất kích động.

Nàng có dự cảm, tiền thưởng cuối năm ỏn rồi, hơn nữa còn có thêm một nét bút mạnh mẽ trên lý lịch.

Tham dự tổ chức hoạt động của mình tình hạng 1 Bối Vũ Vi.

...

7 giờ tối, đại hội âm nhạc mở màn đúng giờ.

“Chúc mọi người buổi tối tốt lành! Tôi là MC cho Đại hội âm nhạc Noãn Đông lần này, Vương Tự Trùng...”

Đường Tụng ngồi bên dưới sân khấu, đang điều chỉnh ống kính.

Trương Linh Linh không chế thiết bị livestream.

Vì gia tăng may mắn, hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.

Đường Tụng cố tình mặc ‘thời trang – cuộc gặp ngày thu’ đã lâu không mặc.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, giày nhàn.

Mì lực + 1, may mắn +1, get!

Đương nhiên, thời tiết khá lạnh, cho nên hắn vẫn khoác thêm một chiếc áo âu phục.

Cả người nhìn qua tràn đầy cảm giác cấm dục, đẹp trai đến quá đáng.

Điểm này, từ vẻ mặt của Thu Thu là có thể hiểu.

...

Cùng lúc đó, tại các nơi trên toàn quốc.

Một đám em gái đáng yêu mặc đồng phục, một đám tất đen đang liên hoan với bạn bè sau giờ tan tầm, một đám thiếu phụ xinh đẹp trông rỗng tịch mịch...

Tất cả đều tiến vào trang chủ của Tháng Tư, chờ mong buổi livestream đầu tiên của hắn.

Muốn thưởng thức khuôn mặt đã làm bạn với các nàng bao đêm cô đơn, cũng muốn thay đổi tài liệu làm phép.

Theo phòng livestream online.

Bối cảnh là biển người mãnh liệt, BGM ưu mỹ, ánh đèn mờ ảo.

Giữa màn hình là một khuôn mặt tuần tú, môi mỏng mũi thẳng.

Làn da trắng lạnh vô cùng bắt mắt trong màn đêm.

Sợi tóc đen kịt tan trong bóng đêm, vì hấn nhiễm lên màu sắc thần bí.

Khóe môi hấn mỉm cười, hàm răng trắng nõn chinh tề.

Xuất sắc nhất vẫn là đôi mắt trong suốt và sáng chói kia, tựa như cát giấu vô số giấc mộng của thiếu nữ.

Nhìn thấy trước mắt là núi non trắng sáng, là tuyết trắng sao trời.

Áo sơ mi trắng trên người hấn, là tiếc nuối thời niên thiếu, là ánh sáng cả đời không thể quên.

Rất nhanh, vô số bình luận đã che kín màn hình.

Từng lễ vật bay lên.

Lượt like cũng đang tăng nhanh.

1000... 2000... 5000...

Chương 559: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 3

“A!”

“Quá đẹp! Quá đẹp rồi! Tôi muốn liếm màn hình!”

“Chồng! Chồng! Mau nói yêu em!”

“Có trời mới biết tôi đã chờ bao lâu!”

...

“Lóa mù mắt chò rồi. Các chị em, tôi đi vệ sinh trước.”

“Tôi xong rồi, đang đánh chữ bằng một tay.”

...

“A! Tháng Tư lại mở livestream thật!”

“Tháng Tư ca ca hát một bài đi, em là fan ca nhạc của anh!”

...

Đủ loại bình luận, nhưng cơ bản đều là tán phục nhan sắc của hắn.

Mặc dù xem không ít video ca hát của hắn, nhưng loại livestream cận mặt này vẫn rất chấn động.

Nhất là khi hắn mặc áo sơ mi trắng, có thể nói là hoàn toàn khác biệt với lúc mặc âu phục.

Từ tổng tài bá đạo lạnh lùng, biến thành Bạch Nguyệt Quang.

Giống như người khiến các nàng mất ngủ thời học sinh.

Đường Tụng ngồi tại đó, chẳng nói câu nào, chỉ là không ngừng nhìn bình luận.

Đây là lần đầu tiên hắn bị nhiều người vây xem như vậy, nhất là có vài bình luận rất ‘dữ dội’, khiến hắn hơi mất tự nhiên.

Rất nhanh, nhân số trong phòng đã vượt qua 8000 người.

Phần lớn đều là fan của hắn.

Nghĩ đến nhiệm vụ, Đường Tụng mở miệng cười nói: “Chào mọi người, hoan nghênh vào phòng... Mọi người rảnh có thể cho xin một like.”

Hắn vừa dứt lời, lượt like tăng như điên, bình luận càng kinh người hơn.

“Xong đời, giọng của ca ca quá tuyệt!”

“Muốn nghe anh gọi tên em!”

“Tôi xong rồi!”

...

“Bảo sao lại hát hay như vậy!”

...

Một cái lại một cái lễ vật bay lên.

Đường Tụng đành phải học các streamer khác, cảm tạ một phen: “Cảm ơn Chúc Chúc... Cảm ơn...”

Ngay sau đó, đặc hiệu Carnival đã xuất hiện trong phòng livestream.

“Cảm ơn ‘Thu Thu bên cạnh’.”

Đường Tụng quét mắt nhìn về bên phải, Thu Thu đang nhìn chăm chăm lên sân khấu.

Hai tay cầm di động, đặt giữa hai chân.

Giống như không có gì bất thường.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, trực tiếp đóng công năng tặng lễ vật mất tiền.

Thành khẩn nói: “Không cần tặng quà, cho xin một like là được...”

Hắn cũng không thiếu chút tiền này, sau khi đóng tặng quà, like tự nhiên là phương thức ủng hộ tốt nhất.

Rất nhanh, lượt like đã đột phá 50.000.

Nhìn nhân số và thanh độ hot, Đường Tụng lập tức bỏ 10.000 tiền TikTok để mở rộng.

Bởi vì hạn chế, nên hắn không thể bỏ quá nhiều tiền, nhiều nhất là 50.000 NDT.

Hắn dự định chia ra nhiều đợt, để lại 30.000, chờ lúc mình lên sân khấu thì dùng.

Đảm bảo hiệu quả tốt nhất.

Nói không khiêm tốn, với ngoại hình và khả năng biểu diễn của hắn, tuyệt đối là vượt xa những idol mạng này, thuộc về ca sĩ chuyên nghiệp rồi.

Dùng để dọn dẹp cục diện rồi rắc do Lý Tri Nhân tạo ra là dư xài.

“Streamer đang ở đâu? Tôi đang ở Yên Thành, đang tham gia Đại hội âm nhạc Noãn Đông...”

“Đúng rồi, là phòng cà phê Thời Gian.”

Đường Tụng đưa camera ngắm về phía phòng cà phê đèn đuốc sáng trưng.

“Hoan nghênh mọi người ở Yên Thành đến chơi.”

“Rất đông vui, hiện trường có rất nhiều idol, ví dụ như Vân Y Y...”

Quảng cáo một phen, lại trò chuyện vài câu.

Đường Tụng ra hiệu Trương Linh Linh hoán đổi hình thức chia cắt màn hình, đổi thành máy quay phim chuyên nghiệp trên sân khấu.

Đại bộ phận màn hình là sân khấu, còn hình ảnh của hắn nằm ở góc phải màn hình.

...

Trên sân khấu, một nam sinh mặc đồ cổ đang hát một bài hát phong cách cổ.

Cũng có không ít bình luận trong phòng livestream nhắc đến hội âm nhạc.

“Đây hình như là Khiếu Tâm Duyên.”

...

“Vừa phát hiện, trên poster còn có Lý Tri Nhân!”

“Tri Nhân ca ca có đó không? Muốn xem!”

...

“Tháng Tư ca ca có lên biểu diễn không?”

“Vạn người viết huyết thư cầu ca ca lên đài!”

“+1.”

“Lý Tri Nhân cái gì, kém xa Tháng Tư ca ca!”

“Tán thành!”

...

Đường Tụng không trả lời thẳng, chỉ mỉm cười xem bọn họ thảo luận về các idol.

Hiệu quả sân khấu rất tốt, lại một bài hát quen thuộc xuất hiện.

Người xem hiện trường càng ngày càng nhiều.

Trong đám người, tỷ lệ nữ sinh cao đến bất thường.

Dù sao đi dạo phố qua đây, đại bộ phận đều là nữ sinh.

Một ít nam sinh cũng dẫn bạn gái, hoặc vợ đến.

Chất lượng âm thanh rất tốt, bầu không khí đông vui náo nhiệt, để mọi người đắm chìm trong đó.

Vì hiệu quả và thời gian hoạt động, đại bộ phận idol mạng sẽ biểu diễn 2, 3 tiết mục, lại tương tác với khán giả một chút.

Giữa các tiết mục, còn có rất nhiều hoạt động nhỏ.

Ví dụ như quét mã trúng thưởng, tặng phiếu giảm giá, người xem may mắn...

Bầu không khí hiện trường tăng vọt.

Còn có rất nhiều fan của các idol mang bảng đèn chạy đèn tiếp ứng.

Rất nhiều người mở đèn flash, vung vẩy cánh tay đi theo tiếng nhạc.

Đội ngũ an ninh của xen kỹ trong đám người, đề phòng chuyện bất ngờ.

Không thể không nói, Trầm Ngọc Đình vẫn rất có năng lực.

Ví dụ như đám soái ca mỹ nữ làm sống động bầu không khí ở trên khu nhảy, đó là cố tình điều từ các chi nhánh khác đến.

Còn cung cấp chén cà phê nhỏ miễn phí ở bốn góc.

Chỉ cần follow ID TikTok là có thể nhận một chén cà phê nhỏ nóng hôi hổi.

Thậm chí còn mời mấy nhà truyền thông bản địa đến đưa tin.

...

Càng ngày càng nhiều người xem tràn vào phòng livestream.

Lượt like vẫn liên tục tăng lên.

Dần dần đột phá 300.000.

Đường Tụng thỉnh thoảng lại dẫn dắt khán giả cho một like.

Dù sao cũng không cần tiền, hơn nữa mỗi người chỉ có thể like một lần.

“Là Tháng Tư thật nha! Nơi này!”

“A! Tìm thấy rồi!”

Đột nhiên, vài tiếng thét vang lên bên cạnh.

Đường Tụng nhìn về sau, liền thấy năm sáu cô bé đỏ mặt chỉ trỏ về phía hắn, còn chụp ảnh quay phim.

Nhưng có nhân viên an ninh ngăn cản, không thể đến gần.

Chú ý thấy ánh mắt của Đường Tụng, các nàng đỏ mặt, dùng sức vẫy tay kêu lên: “Tháng Tư! Em yêu anh!”

Bởi vì bầu không khí hiện trường rất tốt, cho nên các nàng chỉ hấp dẫn một ít người chung quanh nơi này.

Không ít người cũng nhìn thấy Đường Tụng, cũng chỉ hơi sững sờ.

Đường Tụng cũng vẫy tay với các nàng, cười chào: “Xin chào.”

Đáp lại là mặt đỏ tim run và tiếng hét.

Có em gái rất nhỏ nhắn xinh xắn, nhân lúc an ninh không chú ý, trực tiếp chui qua khe hở.

Sau đó trực tiếp nhào qua ôm, hấn, còn hôn lên mặt hấn một cái.

Dấu son môi đỏ tươi xuất hiện trên khuôn mặt tuần tú.

“Tháng Tư, em là fan ruột của anh! Thấy anh livestream nên cố tình chạy đến tìm anh! Không ngờ anh còn đẹp trai hơn cả video! Em không không chế nổi! còn nữa, anh hát rất hay! Guitar cũng rất tuyệt!”

“Cảm ơn!”

Đường Tụng cười bất đắc dĩ, đành phải khuyên bảo vị fan ruột mới 15, 16 tuổi này rời đi.

Một màn này khiến cho Thu Thu và Trương Linh Linh bị kích thích.

Lại một người!

Lần trước cũng ở nơi này.

Con gái bây giờ đều như vậy sao?

Trong phòng livestream cũng rất ồn ào náo nhiệt.

Có người ghen tị, có người châm chọc.

Có người mắng to: Vô sỉ! Để tôi tới!

Chương 560: Đại hội âm nhạc Noãn Đông 4

Thu Thu cấp tốc lấy balo dưới chân lên.

Lấy khăn ướt đưa cho Đường Tụng.

Ra hiệu hấn lau vết son trên mặt.

Tiếp đó lại lấy ly giữ nhiệt, rồi đưa cho Đường Tụng.

Livestream lâu như vậy, đúng là hiow khác nước, hơn nữa cũng sắp đến lượt hấn lên sân rồi.

Đường Tụng đưa tay mở nắp, uống một ngụm.

Nhiệt độ vừa vặn, bên trong vẫn là ngâm cầu kỷ quen thuộc.

Nhìn lượt like một chút.

Trước mắt đã có 450.000.

Số liệu này đã coi như cực tốt trong lần đầu livestream.

Nhưng muốn đạt đến 1 triệu like sau khi kết thúc, vậy thì vẫn hơi khó.

Suy nghĩ một chút, hấn trực tiếp bỏ hết 30.000 còn lại vào mở rộng.

Nếu vẫn không được, vậy chờ thời khắc cuối cùng của hội âm nhạc, lại chạy lên hát một bài nữa.

...

8:40 phút tối.

Đi qua nhiều tiết mục và các hoạt động nhỏ xen kẽ.

Bầu không khí đã được đưa đến đỉnh cao.

Rất nhiều người cầm điện thoại quay chụp, chia sẻ và đăng lên TikTok.

Dựa theo danh sách, lúc này hẳn là Lý Tri Nhân lên sân.

Với tư cách là một idol đang hot bây giờ.

Hắn xuất hiện sẽ làm toàn trường bùng nổ.

Đề hoạt động này hấp dẫn nhiều sự chú ý hơn.

MC Vương Tự Trùng đứng giữa sân khấu.

Biểu cảm thành khẩn mà áy náy nói: “Rất xin lỗi khi phải báo cho mọi người biết, khách mời Lý Tri Nhân của chúng ta bị sốt cao, không thể có mặt ở hiện trường. Chúng tôi cảm thấy rất tiếc nuối vì chuyện này, đồng thời cũng hi vọng các bạn truyền thông và fan có thể hiểu coho. Lý Tri Nhân rất coi trọng hoạt động này, rất chờ mong được gặp mặt mọi người... Bản thân Lý Tri Nhân cũng rất tiếc nuối...”

Âm thanh ồn ào bắt đầu khuếch tán trong đám đông.

Lực ảnh hưởng của Lý Tri Nhân có thể nói là lớn nhất trong số khách mời lần này.

Fan giơ bảng tên hắn cũng là nhiều nhất.

Có thể nói có gần một nửa người đến đây tham gia náo nhiệt là vì hắn.

Bây giờ lại nói Lý Tri Nhân không đến, vậy không phải là khi làm xiếc sao?

Một khán giả nữ đứng gần sân khấu kêu lên: “Lừa đảo! Lãng phí thời gian của bà!”

Những người khác cũng kêu lên theo.

“Lừa đảo! Rác rưởi!”

“Trở về đánh giá xấu! Quán cà phê rác rưởi!”

...

Cũng có người bắt đầu mắng chửi.

Đây đều là fan cuồng của Lý Tri Nhân.

Chờ thưởng thức và gặp mặt thần tượng.

Bầu không khí lập tức trở nên tồi tệ.

Sắc mặt của Thu Thu và Trương Linh Linh đều rất khó coi.

Những người này đang mắng Đường Tụng nha.

Thậm chí trong phòng livestream cũng xuất hiện những âm thanh khiêu khích và châm chọc.

“Quán cà phê này thật thú vị, mang tên tuổi c Lý Tri Nhân ra lừa người, cũng làm poster ở vị trí trung tâm, kết quả lại không có.”

“Tôi cảm thấy là cộ độ hot của Lý Tri Nhân thôi!”

“Bây giờ rất nhiều thương gia như vậy.”

“Lý Tri Nhân dù sao cũng là idol nổi tiếng, tên tuổi và thực lực đều bày ra đó, nói không chừng chuyện này sẽ giết chết quán cà phê này.”

“Tháng Tư ca ca, hay là anh lên hát một bài đi!”

“Đúng đúng!”

“+1.”

...

“+10086.”

Đường Tụng lại có vẻ rất bình tĩnh, hắc cười nói: “Mọi người cho xin một like, tôi đi lên biểu diễn cho mọi người xem.”

Nói xong liền trực tiếp đứng lên.

Bình luận lập tức che kín màn hình.

Ai cũng không ngờ Đường Tụng lại sủng fan như vậy, nói lên liền lên.

Lướt like lại tăng vọt.

Trương Linh Linh lập tức điều chỉnh thiết bị, chuyển hình ảnh đến máy quay chuyên nghiệp.

Điều chỉnh tiêu cự, để sân khấu chiếm toàn bộ màn hình.

Tiếp đó lại kiểm tra kết nối HDMI, đảm bảo không xuất hiện vấn đề bất ngờ.

MC trên sân khấu nhìn về phía Đường Tụng đang đi tới.

Chợt đề cao âm lượng, kêu lên: “Để tỏ lòng áy náy, ông chủ của phòng cà phê chúng tôi sẽ đích thân lên biểu diễn cho mọi người! Chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh!”

Vừa dứt lời, chỉ có vài tiếng vỗ tay lẻ tẻ vang lên.

Trong đó đại bộ phận là nhân viên quán cà phê và các nhân viên công tác chung quanh.

Hiện trường vang lên những tiếng ‘xùy’, hiển nhiên là khán giả đều không thèm nể mặt.

Ông chủ này tưởng mình là ‘Mã ba ba’ hay là ‘Vương thủ phủ’? Còn muốn tự lên biểu diễn.

Nhất là đám fan của Lý Tri Nhân.

“Tên ngu xuẩn nào muốn nghe ông chủ các anh hát?!”

“Cút đi!”

“Chúng tôi đến đây là vì anh Nhân!”

...

Tiếng ồn ào còn to hơn lúc nãy rất nhiều.

Thấy bầu không khí này, đã có không ít người chuẩn bị quay người rời đi.

Ngay sau đó, tiếng nghị luận dần dần nhỏ xuống.

Đường Tụng dọc theo bậc thang, đi đến giữa sân khấu, đeo tai nghe lên.

Đèn chiếu, đèn laser... toàn bộ lấy hắn làm trung tâm.

Hấp dẫn ánh mắt của toàn trường.

MC tự giác lùi xuống.

Màn hình LED khổng lồ phía sau cũng xuất hiện dáng người thẳng tắp của hắn.

Áo khoác âu phục với cổ áo mở rộng.

Lộ ra áo sơ mi trắng sạch sẽ bên trong.

Tóc mái lướt qua lông mày, trang trí cho gương mặt kia.

Giống như là nam chính đi ra từ truyện tranh.

Trên thân là một loại khí chất như luồng gió mát ngày hè, dễ dàng làm yên tĩnh lại.

Tại vị trí gần sân khấu, cô gái vừa mắng lên vội vàng che miệng, sắc mặt đỏ lên.

Cảm thấy làm như vậy trước mặt nam thân thì rất mất thể diện.

Không ít người đã chuẩn bị rời đi, cũng cảm thấy bầu không khí biến hóa.

Tất cả nhao nhao quay đầu lại, sau đó rốt cuộc không rời nổi bước.

Đường Tụng liếc nhìn toàn trường, ôn nhu nói: “Để đảm bảo hoạt động thuận lợi, chúng tôi đã rất tích cực câu thông

với các vị khách mời. Đáng tiếc Lý Tri Nhân vì nguyên nhân cá nhân, nên không thể xuất hiện. Với tư cách là chủ, tôi đại biểu toàn thể nhân viên phòng cà phê Thời Gian xin lỗi các vị. Tiếp theo tôi xin tặng mọi người một bài hát ‘Free Loop’. Hi vọng mọi người sẽ thích.”

“A!”

“A!”

“Tháng Tư! Em yêu anh!”

“Tháng Tư! Tháng Tư!”

...

Rất nhiều nữ sinh đều điên cuồng hò hét.

Đây đều là fan của hắn tại Yên Thành.

Thông qua livestream, thấy hắn xuất hiện ở đây, liền chạy đến chơi.

Nhưng bởi vì biển người mãnh liệt, lại đến muộn, cho nên không chen được vào trước.

Vừa rồi vẫn còn nhìn chăm chăm vào phòng livestream.

Không ngờ chỉ chớp mắt, nam thần trong màn hình điện thoại đã xuất hiện trên sân khấu, ở trước mặt mình.

Hơn nữa còn là chủ của phe tổ chức.

Cho dù biết đám fan cuồng luôn mang theo kính lọc nhìn thần tượng, nhưng không thể không thừa nhận, vị thần tượng này đúng là rất có khí chất, dung mạo cũng hơn idol nhà các nàng 3 phần.

Nhưng dù sao Lý Tri Nhân cũng là người biết hát nhảy rap.

Tổng hợp lại chưa chắc đã kém hơn vị này.

Dần dần, tiếng hoan hô và vỗ tay càng ngày càng to.

Kéo theo đám người chung quanh cũng hưng phấn lên.

Dù sao một nam sinh đẹp trai và có khí chất như vậy, cũng rất hiếm thấy.

Không ít fan của Thảng Tư đang phổ cập khoa học cho người bên cạnh, kể lể về sự tích và hào quang của hắn.

Nam thần uống coca dưới đèn chiếu, like phá triệu, idol mạng, đàn hát guitar...

.....

Tình hình là truyện bị thần thú của đồng kẹp, truyện đã bị xóa trên trang chủ fanqie. Con tác tả cảnh nóng kinh quá, bị cảnh cáo mấy lần vẫn không chừa. Giờ còn hơn 100c nữa là bằng tác, ae muốn xem thì mình làm nốt.

P/s: để mình vào nhóm chat con tác nằm vùng, xem có viết thêm ở trang nào không.

Móa đang hay!

Chương 561: Em và ánh sao cùng trầm luân vì anh

Trong hội trường, đám nhân viên văn hóa Đường Trình đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ cũng không biết, vị ông chủ vẫn luôn khiêm tốn này của mình lại là một idol TikTok.

Hơn nữa, hình như còn nổi không kém Lý Tri Nhân.

Nếu biết vậy, bọn họ cũng không cần lo lắng như thế.

Tạ Vũ Đồng chớp chớp mắt, nàng bị sợ hãi trước biến cố này.

Trong mắt Trầm Ngọc Đình lóe lên vẻ cảm động.

Nàng còn nhớ rõ chiều nay, Đường Tụng đột nhiên tìm nàng và an ủi.

Nàng cảm giác, Đường Tụng làm như vậy chính là vì đang chùi dít cho mình.

...

Trong phòng livestream của Thág Tư.

Bình luận lại như gió cuốn mây tan.

Nhưng hình như bọn họ đã không biết nói gì.

Thì nhau phát ra những câu ‘A a a’ và ‘móa’.

Rất lâu sau mới xuất hiện tiếng thảo luận.

“Thì ra Thág Tư chính là ông chủ?!”

“Phi phi phi! Vừa rồi nói sai, quán cà phê sao có thể cộ độ hot của Lý Tri Nhân được?”

...

Thu Thu khẽ nhướng mày, có loiaj cảm giác như nở mày nở mặt và hãnh diện, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hấn mà không thèm chớp mắt.

Trương Linh Linh cũng hưng phấn đến đỏ cả mặt.

Nhưng nàng vẫn cố gắng đè nén, tập trung vào giám sát thiết bị.

Nàng muốn đảm bảo buổi livestream này sẽ không xuất hiện vấn đề.

...

Trong hậu trường.

Tay guitar của ban nhạc là Lâm Dương vẫn còn đang đau lòng thanh guitar của mình.

Đó là hấn dùng một số tiền lớn để làm riêng, bình thường không nỡ cho mượn.

Nhưng thái độ của Bối Vũ Vi rất kiên quyết, hấn chỉ có thể khuất phục.

“Lão Thịnh, Vương Thành, Tiểu Hoa...” Bối Vũ Vi gọi tên mấy người, cười nói: “Đến lượt mọi người lên.”

Chỉ có guitar điện thì hơi đơn điệu, cho nên Bối Vũ Vi tìm mấy người lên đệm nhạc.

Ngay sau đó, từng nhạc cụ được mở ra.

Đàn điện tử, violin, bass điện, kèn trống...

Đám nhân viên của truyền thông Thụy Lâm đều nhìn họ với ánh mắt nóng bỏng.

...

Trong góc hẻo lánh của sân khấu, Thường Hiểu Thiên chạy chậm lên, đưa guitar điện cho Đường Tụng.

Mặt mang theo vẻ thẹn thùng.

Ông chủ nhà mình thật sự là quá quyến rũ.

“Cảm ơn.” Đường Tụng cười tiếp nhận guitar.

Free Loop là một bài Rock nhẹ.

Loại nhạc này nhẹ nhàng vui sướng, cảm giác tiết tấu rất mạnh, rất thích hợp với bầu không khí nơi đây.

Hơn nữa thanh guitar này rất tốt, âm sắc cũng rộng hơn, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp.

Hắn chỉ nói với truyền thông Thụy Lâm một câu, không ngờ họ lại tìm được một chiếc tốt như vậy.

Thân là cao thủ guitar, hắn cũng thấy rất ngứa tay.

Đường Tụng búng tay một cái.

Ngay sau đó, ánh đèn trên sân đã thay đổi, màn hình khổng lồ phía sau cũng xuất hiện nốt nhạc nhảy lên.

Toàn bộ sân khấu có một loại không khí vui vẻ, tự do, thả lỏng...

Hắn hơi cúi đầu xuống, ôm chiếc guitar điện trong ngực, đứng trong ánh đèn, nhẹ nhàng kích thích dây đàn.

Tiếng guitar nặng nề mà hữu lực lập tức vang vọng toàn trường, nương theo đó là tiếng hát sạch sẽ tràn đầy từ tính của hắn.

“I’m a little used to calling outside your name...”

Bài hát này không có nhạc dạo, trực tiếp vào luôn.

Trình độ guitar của Đường Tụng cực cao, tăng thêm kỹ xảo biểu diễn chuyên nghiệp, và tiếng Anh tiêu chuẩn.

Đàn hát vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Khán giả trên hiện trường lập tức bị hấp dẫn đưa vào trong cảm xúc của bài hát, bầu không khí trở nên yên tĩnh mà nhiệt liệt.

“... Hey yeah...”

Ngay sau đó, tiếng trống và đàn điện tử đã vào nhạc, đề nhạc đệm trở nên rất phong phú.

Đường Tụng hơi nhíu mày, nhưng vẫn tiếp tục.

Ngón tay và tiếng hát không ngừng.

“Cause it’s hard for me to lose...”

Dần dần.

Violin, kèn, bass...

Toàn bộ đều tham gia vào, tạo nên không khí âm nhạc đặc biệt.

Lây nhiễm tất cả mọi người.

Free Loop là một bài hát rất hay, tràn ngập sức mạnh và tinh thần tự do, tuyên bố từ năm 05 đến nay, đã trở thành một bài hát kinh điển.

Rất được hoan nghênh ở trong nước.

Cho đến bây giờ, rất nhiều video ngắn sử dụng bài hát này làm BGM.

Bởi vì giai điệu đơn giản, đại đa số người đều có thể hát theo vài câu.

Trong hội trường, rất nhiều người đi theo tiết tấu, bắt đầu vung vẩy băng đèn và đèn flash...

Trong phòng livestream, tất cả đều là tiếng thán phục.

Rất nhiều người đều chỉ ‘A a a’ và ‘Móa’.

Đường Tụng tiện tay đàn hát, đứng trong ánh đèn.

Đã đẩy đại học âm nhạc này lên đến đỉnh cao.

Tạ Vũ Đồng đứng trước cửa sổ tầng 3 quán cà phê, không nhìn được mà ngừng thở, biểu cảm có chút ngây ngốc.

Đây là một Đường Tụng mà nàng chưa từng nhìn thấy.

Khiến nàng nghĩ đến một câu thơ.

“Tân Phong mỹ tửu đầu thập thiên, Hàm Dương du hiệp đa thiếu niên.”

(Rượu Tân Phong giá chục ngàn tiền một đấu, trong số khách tới Hàm Dương có nhiều người trẻ tuổi)

Không biết vì sao, Đường Tụng ôm guitar, trong mắt nàng lại như một thiếu niên hiệp khách phiêu dật thoải mái .

Bụng dưới nàng nóng lên, không nhìn được mà nghĩ đến đôi tay trần ngập ma lực và ôn nhu của Đường Tụng.

Đến cùng thì nàng vẫn là một phụ nữ thành thực hơn 30, có đôi khi khó kiềm chế được bản thân.

Đám nhân viên văn hóa Đường Trình thì hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, trợn mắt nhìn ông chủ ở trên sân khấu.

“We can change and feel alright.”

Theo câu cuối cùng kết thúc.

Các nhạc cụ như đàn điện tử, violin, bass điện, kèn trống... đều biết mất.

Chỉ còn lại tiếng guitar của Đường Tụng độc tấu 20 giây.

Đường Tụng tựa như còn đắm chìm trong âm nhạc, bờ môi hơi rung động, ngón tay thon dài gảy ra những âm thanh tràn đầy tiết tấu.

Kéo theo tiết tấu toàn trường.

Dưới sân khấu, không biết Thu Thu đã đứng lên từ lúc nào, trong mắt ngân ánh lệ.

Dưới trời sao, hẳn trên sân khấu trở thành toàn bộ thế giới trong mắt nàng.

Giờ phút này, không có gì quan trọng hơn anh.

Giờ phút này, em và ánh sao cùng trầm luân vì anh.

Chương 562: Tập kích

Hiện trường.

Tiếng hoan hô vẫn không ngừng, cảm xúc tăng vọt.

Đường Tụng đi xuống sân khấu.

Rất nhiều nữ sinh nhón chân lên, lưu luyến không rời bóng dáng kia.

Vô số camera điện thoại ngắm thẳng vào bóng dáng kia.

Thu Thu vội vàng điều chỉnh góc độ camera, đảm bảo hắn vẫn luôn ở trung tâm hình ảnh.

Trong phòng livestream, các cô nàng trên toàn quốc đều là hai mắt nóng rực.

Cảm giác tim cũng biến thành màu hồng, cũng run rẩy theo bước chân của hắn.

Giờ phút này, sự tồn tại của hắn lại có chút không chân thật, cứ như là người đi ra từ 2D hoặc manga.

Rất nhiều người đều từng xem video của Đường Tụng.

Ở biệt thự, lái xe sang, tiện tay là một thùng thẻ xăng dầu, thẻ mua hàng.

Hơn nữa còn là ông chủ của một mắt xích quán cà phê, là phe tổ chức.

Một nam sinh nhiều tiền, đẹp trai, có tài, lại thú vị như vậy, tuyệt đối là đối tượng lý tưởng và hoàn mỹ nhất.

Có người liếc nhìn bạn trai và chồng đang ngồi ôm chân chơi game bên cạnh, nhin không được mà đập một cước.

Có người nghĩ đến nam thần mà mình đã liêm rất lâu, đột nhiên lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

...

MC chạy chậm lên sân, tuyên bố vòng rút thưởng mới bắt đầu.

Phần thưởng cũng là lần phong phú nhất trong đêm nay.

Có thể tích điểm giá trị 1000 đồng, có máy lọc không khí, bàn chải điện, máy tính bảng...

Khiến cho bầu không khí lại tăng vọt.

Đường Tụng trở lại chỗ ngồi.

Liếc nhìn lượt like, đã đến 760.000, nhân số phòng livestream vẫn còn tăng lên.

Chỉ cần kiên trì thêm một lúc, lại tiến hành dẫn dắt, chắc là sẽ kém không nhiều.

Bình luận đã kín màn hình.

Phần lớn là những từ không ý nghĩa và thán phục.

Không thể không nói, các thiết bị của dụng cụ Đường Nghi rất tốt, hiệu quả đều là đỉnh cấp.

Khán giả trong phòng livestream cũng có thể hưởng thụ một buổi buổi diễn cấp chuyên nghiệp.

Đường Tụng tương tác với fan một lát.

Lượt like dần dần tăng lên 850.000.

Bởi vì không thể tặng lễ vật, nên đám hâm mộ chỉ có thể bình luận và like đã phát tiết cảm xúc.

Trên sân khấu, không biết có thêm một tấm rèm vải từ bao giờ.

Ánh đèn bốn phía cũng ảm đạm.

Đèn laser chậm rãi đảo qua đám người, giống như đang báo trước cái gì đó.

Đường Tụng hơi cau mày.

Từ khi xuất hiện nhạc đệm, hẳn đã ý thức được hoạt động hôm nay có bất ngờ.

Hơn nữa âm hưởng còn tốt hơn và nhiều hơn dự tính.

Với kinh phí của công ty họ, chắc hẳn sẽ không nhiều như vậy mới đúng.

Đây cũng chính là ‘bất ngờ’ của truyền thông Thụy Lâm.

Chẳng qua bây giờ xem ra, tất cả vẫn còn chưa kết thúc.

...

Hậu trường.

Đạo diễn phụ trách hành động tập kích đang an bài công việc.

“Tiếp theo phải quay chụp cảnh mọi người vào sân, kéo màn che, và toàn cảnh hiện trường.

“Ánh đèn lập tức vào chỗ.”

“Tổ quay phim 1 chú ý, phân tán trong khán giả, quay chụp khoảnh khắc bất ngờ của họ.

“Tổ quay phim 2 quay nhiều góc độ của Bối Vũ Vi.

“Tổ quay phim 3...”

...

Nghe tiếng hát từ tính bên tai, Bối Vũ Vi dùng sức cắn môi.

So với lần trước, trình độ của Đường Tụng đã cao hơn mấy cấp bậc.

Điều này khiến nàng hoài nghi, lần trước đôi phương giả heo ăn hổ.

Uổng công mình còn muốn khoe khoang kỹ xảo.

Nhưng có sao nói vậy, vị này đúng là rất đẹp trai.

Đặt trang vòng giải trí cũng là một soái ca đỉnh cấp.

Lại thêm trình độ Guitar này, bảo sao chị Tô Ngư lại chú ý như vậy.

Bài hát kết thúc, mấy vị nhạc công đều thả nhạc cụ xuống.

Tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, đều phát giác ra vẻ khiếp sợ trong mắt đôi phương.

“Lâm Dương, anh là tay guitar chuyên nghiệp, đánh giá trình độ của vị kia đi.”

Lâm Dương cười khỏ nói: “Tuyệt đối là cao cấp nhất, không chế âm sắc, cảm giác tiết tấu, sáng tạo, năng lực thích ứng... Nói không khoa trương, vị này tuyệt đối là thiên tài. Còn trẻ mà đã giỏi như vậy rồi.”

“Trình độ ca hát cũng cực cao, sao chưa bao giờ nghe thấy một người như vậy ở trong giới âm nhạc nhỉ?”

Khi mọi người đang thảo luận.

Đạo diện đã kêu lên: “Thiết bị vào sân, đội an ninh đã vào chỗ, tiếp theo, để chúng ta mang đến cho khán giả một buổi thịnh yến âm nhạc đi, gogogo!”

Tất cả mọi người đều thu liễm suy nghĩ, cầm nhạc cụ lên.

Theo Bối Vũ Vi đi lên sân khấu.

Ánh đèn và camera lập tức đuổi theo.

Một nhóm 7 người đi xuyên qua lối đi, dọc theo biên giới sân khấu, tiến vào sau màn che.

Bởi vì ánh đèn âm đạm, nên không có ai chú ý.

Mọi người bắt đầu vào vị trí, trên mặt mang theo nụ cười thông dong tự nhiên.

Bọn họ đều tham gia rất nhiều buổi hòa nhạc cỡ lớn.

Có vài người còn là nhạc công nổi tiếng.

Tự nhiên không khẩn trương trước một hội âm nhạc cỡ nhỏ này.

...

Hoạt động rút thưởng kết thúc.

MC không nói gì, mà trực tiếp đi xuống.

Toàn bộ sân khấu chỉ còn lại một tấm rèm che.

Bởi vì nguồn sáng, nên có thể nhìn thấy 7, 8 bóng người ở phía sau.

Rất nhiều khán giả lập tức chú ý đến.

Tiếng bàn tán xôn xao quanh quần hội trường.

Đều đang tò mò phe tổ chức đang chơi trò gì.

Trong phòng livestream, người càng lúc càng nhiều.

Đủ loại bình luận, che kín màn hình.

Đường Tụng căn bản không kịp xem và trả lời.

Âm hưởng chung quanh đột nhiên vang lên một trận bass kịch liệt.

Chỉ chớp mắt, tiếng bass như một lưỡi dao đâm rách không gian.

Để toàn trường chấn động, đình chỉ thảo luận.

Ầm ầm... màn che trên sân khấu rơi xuống.

Ngay sau đó, một đoạn bass độc tấu sục sôi xuất hiện.

Toàn bộ đèn sáng lên, đèn chiếu, đèn laser... tất cả đều tập trung lên đám người trên sân khấu.

Bọn họ có nam có nữ, ăn mặc rất ngẫu.

Đứng ở vị trí hát chính là một cô gái.

Nàng hơi cúi đầu, vành nón che khuất khuôn mặt.

Bên dưới là chiếc quần jean bó sát, ống quần đầy sơn và lỗ rách.

Chân mang một đôi giày Martin màu đen.

Sau lưng nàng, có người ôm guitar, có người chơi trống, có người chơi kèn, có người đánh đàn điện...

Trên người bọn họ tràn đầy hơi thở tự do không bị trói buộc.

“Là Rock?!”

“Đây là ban nhạc do phe tổ chức mời đến à?”

“Đây là ban nhạc nào?”

...

Đường Tụng nhìn một màn bất ngờ này, cũng thấy hơi kinh ngạc.

Trong danh sách không có tiết mục này.

Trong phòng livestream cũng xuất hiện rất nhiều tiếng bàn tán.

Theo tiếng bass kết thúc.

Tiếng trống dày đặc và tiếng đàn điện...

Đủ loại nhạc cụ cắt vào.

Khúc nhạc dạo sôi động làm cho tất cả mọi người đều nổi da gà.

Rock, viễn viễn là thứ châm nổ hiện trường.

Ngay sau đó, cô gái hát chính ngẩng đầu lên, cũng xốc chiếc nón lên.

Mái tóc dài màu nâu rối tung.

Nàng nắm chặt micro bằng hai tay, dùng trong hát hát tràn đầy kích tình và lực xuyên thấu kích nổ toàn trường.

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần của nàng, cũng xuất hiện ở trên màn chính phía sau.

Trong chốc lát, vô số tiếng hò hét và tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Còn mãnh liệt hơn rất nhiều lúc Đường Tụng lên sân khấu.

Phòng livestream lại giống như sóng to gió lớn.

Đều là ‘A a a’...

Đường Tụng thấy Thu Thu và Trương Linh Linh cũng kêu lên.

Kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thu Thu chỉ cô gái trên sân khấu, kích động nói: “Anh không nhận ra?”

Đường Tụng quan sát một chút, liền lắc đầu.

Đúng là rất xinh, đáng người cũng rất đẹp.

Khá quen, nhưng không nhận ra.

Thu Thu giải thích: “Đó là Bối Vũ Vi, hát chính của nhóm nhạc LBS, cô ấy thường xuyên xuất hiện trên các gameshow đang hot gần đây. Tôi cũng là fan của LBS, tháng sau họ sẽ ra album mới, bài hát này tuyệt đối là bài hát mới!”

Đường Tụng nhú mày, hẳn cũng nghe qua về nhóm nhạc LBS này, hoặc là nói nhìn thấy trong tư liệu của tập đoàn

Đường Tống ở thế giới thực.

Nhưng cũng không tìm hiểu sâu.

Rất nhiều nam sinh ở hiện trường đều hưng phấn, huyết sáo, nhón chân nhìn lên sân khấu.

Có người thậm chí còn mặc kệ bạn gái, liều mạng chen lên trước.

Cũng có rất nhiều nữ sinh đang kêu to, vừa vẫy tay, vừa lấy điện thoại ra quay chụp.

Còn có rất nhiều hưng phấn lắc lư theo tiếng nhạc, hưởng thụ âm nhạc giờ phút này.

Bầu không khí vui mừng náo nhiệt đột phá đến chân trời.

Từng người từng người giơ camera chuyên nghiệp lên quay chụp một màn này.

Cũng may là có nhân viên an ninh duy trì trật tự, mới không phát sinh rối loạn.

Ngoại trừ Đường Tụng ra, hiện trường còn có rất nhiều người đang livestream.

Xuyên qua các phòng livestream, mọi người đều sợ hãi khi nhìn thấy Bối Vũ Vi lộ mặt.

Những idol mạng được mời đến biểu diễn thì càng hưng phấn hơn.

Bọn họ vậy mà cùng lên một sân khấu với Bối Vũ Vi!

Đây chính là một ngôi sao hạng A đấy!

Hơn nữa còn là đội trưởng của nhóm nhạc nữ LBS đang cực hot!

Trên cơ bản có thể thấy nàng trên tin tức, tv, video ngắn mỗi ngày.

Rất nhiều người trẻ tuổi đều là fan của các nàng.

Đột nhiên xuất hiện trong một hội âm nhạc mini ở Yên Thành.

Biểu diễn một bài hát mới.

Có thể hiểu sẽ mang đến rung động ra sao.

Tất cả mọi người đều mừng rỡ, vui sướng và kích động, phấn khởi.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người lắng nghe theo tiếng nhạc.

Toàn bộ hội âm nhạc, chỉ chớp mắt đã biến thành một live house cỡ lớn.

Chương 563: Tô Ngư giỏi trò

Đường Tụng đứng ở nơi tốt nhất hiện trường.

Cộng thêm các thiết bị chuyên nghiệp.

Khiến phòng livestream của hắn có hình ảnh rất rõ ràng, tiếng nhạc ổn định trôi chảy.

Trên TikTok, rất nhiều người lướt qua cũng dừng lại phòng.

Nhân số trong phòng càng ngày càng nhiều.

Lướt like đã đột phá 1 triệu trong nháy mắt.

Đồng thời vẫn còn đang tăng mạnh.

1.1 triệu, 1.2 triệu, 1.3 triệu...

Màn hình tràn ngập mấy chữ Bối Vũ Vi.

Đây chính là sức ảnh hưởng của một ngôi sao hạng A đang hot.

...

Nương theo tiếng guitar giảm dần, lần tập kích này cũng đi đến hồi cuối.

Đám khán giả bên dưới bắt đầu hô to Bối Vũ Vi Bối Vũ Vi.

Dần dần. âm thanh càng lúc càng to.

Nhất là đám nam sinh trẻ tuổi, hưng phấn đến mặt đỏ tía tai, gào thét rất mãnh liệt.

Không thèm để ý đến ánh mắt giết người của bạn gái bên cạnh.

Bối Vũ Vi, Tống Khả Nhan, Lạc Sơ Âm của LBS, tất cả đều là nữ thần của đám thanh niên, có lực ảnh hưởng cực kỳ khủng bố trong nam giới.

Có thể để nữ thần nghe thấy mình hò hét, cũng coi như là đáng giá.

Kết thúc buổi diễn, Bối Vũ Vi buông micro.

Đầu tiên là mỉm cười với Đường Tụng, lại điểm ngón tay lên mặt mình một cái.

Tiếp đó quay người, tiêu sái rời đi.

Ban nhạc sau lưng cũng cầm nhạc cụ lên, yên lặng rời sân khấu.

Biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Phòng livestream cũng quay được một màn này.

Đề tài bàn tán lập tức thay đổi.

Bắt đầu hỏi thăm hần vì sao mời được Bối Vũ Vi, hai người có quan hệ đặc thù gì không?

Đường Tụng nhìn bóng lưng quen thuộc kia, lại nghĩ đến động tác vừa rồi của nàng.

Lập tức nghĩ ra.

Thì ra là nàng!

Hôm trước Bối Vũ Vi đeo kính, đội mũ, ca hát lại dùng giọng giả.

Khiến cho hần không nhận ra.

Như vậy mọi nghi hoặc đều tiêu tan.

Có thể tập hợp nhiều người như vậy, còn để Bối Vũ Vi chạy đến đây biểu diễn.

Chắc hần là Tô Ngư rồi.

Quả nhiên, nàng cũng yêu mình.

Cho dù tạm thời không gặp được, cũng sẽ chuẩn bị quà sinh nhật.

Biết mình mở quán cà phê, liền an bài người đến giúp mình mở rộng lực ảnh hưởng.

...

Trong xe thương vụ màu đen.

Trợ lý đưa cho nàng một viên nhuận hầu.

Vừa hát nhạc Rock, cần làm dịu cuống họng.

Bối Vũ Vi vừa ngâm vừa trò chuyện trong nhóm chat.

Bối Vũ Vi: “Bên này đã xong xuôi, đại khái ngày mai sẽ về Ma Đô, còn phải quay chụp đại diện cho FVA.”

Tổng Khả Nhan: “Chúc mừng chúc mừng, mình đã lấy được kịch bản của ‘Dạ Tuyết Sơ Tễ’, hì hì.”

Bối Vũ Vi: “A a a! Vai nữ chính của tôi! Chị Ngư quá đáng thật! Mình đã chạy xa ngàn dặm đến Yên Thành này theo phân phó của chị ấy, kết quả vì hôn vị kia một cái, liền bị cướp mất.”

Lạc Sơ Âm: “Loại hành vi này của cậu rất nguy hiểm, chẳng may bị người ta quay được, tuyệt đối sẽ lên hot search một tháng.”

Bối Vũ Vi: “Mình che kín mít, không ai có thể đoán được cô gái kia là mình!”

Tổng Khả Nhan: “Công ty tạo hình tượng ngọc nữ thanh thuần cho chúng ta, nếu để đám fan biết cậu là Dục Nữ thanh thuần, vậy thì LBS sẽ xảy ra vấn đề lớn, chị Ngư làm đúng!”

...

Bối Vũ Vi trò chuyện vài câu với các nàng, vẫn cảm thấy không phục.

Bộ phim kia là hạng mục nặng ký của giải trí Tụng Mỹ trong năm nay, diễn viên đạo diễn và biên kịch đều là đỉnh cấp nhất.

Mất cơ hội này, không biết phải chờ bao lâu mới có lần sau.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nàng cầm lên xem, liền thảm giật mình, lẽ nào vì mình biểu hiện xuất sắc, nên chị Ngư muốn trả lại vai nữ chính cho mình?

Nàng vội vàng nghe máy.

Điềm nhiên hỏi: “Chị Ngư, em ở đây! Vừa làm xong rồi, hiện trạng rất ổn, hiệu quả cực khả quan.”

“Rất tốt.” Tô Ngư dừng lại một chút, thản nhiên nói: “Tôi cũng đang xem livestream, cũng thấy cô biểu diễn.”

“A? Chị Ngư, chị cũng đang xem?” Bối Vũ Vi lập tức mặt mày hớn hở.

Không ngờ chị Ngư lại chú ý mình như vậy.

Đây không chỉ là tiền bối, mà còn là thành viên ban giám đốc công ty.

Tổng giám đốc công ty cũng là người đại diện cũ của chị Ngư.

Cảm nhận của chị Ngư có thể quyết định tài nguyên của mình.

“Như vậy đi, tôi sẽ an bài cho cô mấy buổi biểu diễn, mấy ngày gần đây vất vả đi.”

“Chuyện này... Nhưng mà... thứ hai em còn phải quay video cho FVA!” Bối Vũ Vi lập tức hoa dung thất sắc.

“Chuyện này giao cho Sơ Âm đi, cô yên tâm biểu diễn đi.” Tô Ngư thuận miệng trả lời một câu, rồi trực tiếp cúp máy.

...

Cùng lúc đó.

Lý Tri Nhân vừa đi ra khỏi ga tàu cao tốc, thần sắc rất phấn khởi.

Cho dù đeo khẩu trang, cũng khó che được vẻ tươi cười.

Hắn đã hiểu rõ đại hội âm nhạc ở Hàng Thành lần này.

Quy mô rất lớn, kiểu cách rất cao.

Phe tổ chức là các công ty truyền thông, giải trí nổi tiếng trong nước.

Ví dụ như truyền thông Nhất Tâm, văn hóa Hoàn Bác, giải trí Hỏa Vũ...

Lập ý cũng rất cao, vì thăng cấp hình tượng và khách du lịch ở Hàng Thành, xúc tiến sáng tạo nghệ thuật và văn hóa tầng chót...

Nghe nói còn có mấy vị luyện tập sinh của các công ty giải trí muốn ra mắt trong hội âm nhạc.

Rất ít idol mạng như hắn.

Sau lần này, phí ra sân của hắn sẽ tăng vọt.

Đình linh linh... điện thoại chỉ chị Trương vang lên.

Nàng vội vàng nghe máy, thận trọng hỏi: “Alo, Trịnh tổng, chúng tôi vừa đến Hàng Thành, đang muốn gọi cho ngài...”

“Cái gì?!” Nàng kêu lên một tiếng.

“Trịnh tổng, ngài đừng đùa chúng tôi, chúng tôi phải bồi thường 200.000, còn đắc tội với truyền thông Thụy Lâm, đi suốt đêm đến Hàng Thành.”

“Phe tổ chức yêu cầu? Thế nhưng chúng tôi không đắc tội với họ mà?”

“Được... được rồi...”

Cúp máy.

Lý Tri Nhân vội vàng hỏi: “Chị Trương, chuyện gì vậy?”

Sắc mặt chị Trương rất khó coi: “Cụ thể thì không biết, Trịnh Bản nói phe tổ chức đột nhiên yêu cầu, loại bỏ chúng ta. Máy ca sĩ của giải trí Tinh Thành cũng bị loại bỏ rồi.”

“Chuyện này...” Sắc mặt Lý Tri Nhân biến ảo không ngừng, khó chịu giống như ăn phải shit chó: “Chúng ta có thể bắt ông ta bồi thường không?”

“Đừng hòng!” Chị Trương lập tức ngắt lời: “Người ta là quản lý cấp cao của chi nhánh giải trí Tinh Thành ở Hàng Thành, đắc tội với người ta, chúng ta sau này nửa bước khó đi ở Hàng Thành.”

Lý Tri Nhân cắn răng, miệng mắng chửi vài câu.

“Tri Nhân, không sao, chúng ta vẫn đang hot, biểu diễn thêm vài trận, đề cao độ nổi tiếng, đồng thời còn có thể kiếm tiền, sau này sẽ có cơ hội khác.”

“Haiz, được rồi, chúng ta về phòng làm việc đi.” Lý Tri Nhân thở dài, tâm trạng buồn bực không thôi.

Lên xe taxi.

Lý Tri Nhân lấy điện thoại, bắt đầu lướt video ngắn.

Điện thoại của chị Trương lại bắt đầu ‘tinh tinh’.

Nàng xem mấy tin nhắn, sắc mặt càng ngày càng kinh hoàng.

Một lát sau, nàng gian nan mở miệng nói: “Tri Nhân, xảy ra chuyện rồi.”

“Chuyện gì?” Lý Tri Nhân hỏi.

“Mấy nền tảng môi giới thường hợp tác với chúng ta như Ích Minh, Bác Quảng, Đường Quả... toàn bộ đều hủy bỏ hợp tác, sau này sẽ không môi giới cho chúng ta nữa.”

“Cái gì?!” Lý Tri Nhân bị dọa đến run tay, điện thoại rơi xuống.

Nhưng hắn hoàn toàn không để ý, khẩn trương hỏi: “Vì... vì sao?”

Mấy nền tảng này đều là công ty lớn mang tính toàn quốc, là tài nguyên mà chị Trương vất vả lắm mới lấy được.

Hắn có thể chạy sô toàn quốc, tuyên truyền bài hát mới, chủ yếu là do mấy công ty môi giới này giới thiệu.

Thậm chí cũng là bọn họ giới thiệu cho hắn hợp tác với truyền thông Thụy Lâm lần này.

Nghĩ tới đây, khóe mắt Lý Tri Nhân bắt đầu nhảy lên.

“Chẳng lẽ là vì chúng ta không diễn tại hội âm nhạc ở Yên Thành?”

“Không thể nào, Thụy Lâm chỉ là một công ty nhỏ ở Yên Thành, phải thông qua văn hóa Đường Quả để mời chúng ta.”

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lý Tri Nhân đã hoảng hốt.

Chị Trương tựa vào ghế, ánh mắt lấp lóe.

Trình tổng của giải trí Tinh Thành lật lọng, mấy công ty khác đâm lưng.

Thông qua hàng loạt chuyện xảy ra, nàng cảm giác có một bàn tay vô hình đang tác quái.

Với tư cách là người đại diện nhiều năm, nàng rất hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này.

Tuyệt đối là thế lực mà bọn họ không thể phản kháng.

Có lẽ, đây chỉ là bắt đầu?

Tinh tinh... điện thoại của nàng lại vang lên.

Cầm lên xem, hai mắt chị Trương co rút lại.

Giải trí Tụng Mỹ - Lý Bình: “Nhã Lan, có cần nhắc đến công ty chúng tôi làm không? Bên này có một nhóm người mới sắp ra mắt, đều là luyện tập sinh đã tập luyện hơn 2 năm rưỡi, chất lượng rất tốt.”

Chương 564: Danh hiệu trung cấp

Theo sự kiện lên men.

Weibo, hot search, TikTok, các nền tảng xã hội, các truyền thông giải trí...

Tất cả đều đang thảo luận tin tức nặng ký này.

“Bối Vũ Vi xuất hiện ở Yên Thành...”

“Bài hát mới của LBS!”

“Tạo hình mới của Bối Vũ Vi!”

...

Giữa những tin tức này.

Còn xen kẽ các chủ đề ‘phòng cà phê Thời Gian’, ‘Hoan Nhạc Danh Đô’, ‘Đại hội âm nhạc Noãn Đông’, ‘Lý Tri Nhân’, ‘Tháng Tư’...

Dù vậy, lưu lượng vẫn cực kỳ khủng bố.

Nhất là 6 người nhạc công kia đều có thân phận không tầm thường.

Có tay bass của dàn nhạc đang hot, có người làm âm nhạc nổi tiếng, có giáo sư học viện, có ca sĩ...

Có lẽ đại đa số người không nhận ra họ, nhưng sau khi truyền thông phổ cập khoa học.

Rất nhiều người xem ở hiện trường cũng đang đăng ảnh và video quay chụp được.

Dần dần, sự kiện này càng ngày càng hot.

Tạo thành chủ đề cực kỳ hấp dẫn trên internet.

8 chi nhánh ở Yên Thành, dù 10 giờ đêm vẫn có không ít khách.

Đều hỏi thăm Bối Vũ Vi có xuất hiện nữa không, khi nào lại tổ chức hoạt động.

...

Ma Đô, Thúy Hồ Thiên Địa.

Tô Ngư dựa trên ghế salon, chiếc MacBook air để trên cặp đùi thẳng tắp.

Xem trong hòm thư, các báo cáo và phản hồi liên quan đến đột kích, quán cà phê, hội âm nhạc, Tháng Tư.

Nàng nhíu mày, nội tâm hơi thấp thỏm.

Không ngờ hấn lại đích thân lên sân.

Hình như chuyện này lên men quá nhanh, còn để hấn dính đến các tin tức giải trí.

Không biết hấn có phản cảm hay không.

Do dự một lúc.

Tô Ngư cắn cánh môi mềm mại.

Gọi điện thoại cho người phụ trách vận doanh công ty.

“Tuyên bố tin tức Bối Vũ Vi tập kích ra ngoài, để truyền thông Nhất Tâm dẫn dắt dư luận lên bài hát mới. Có thể tuyên truyền quán cà phê Thời Gian, tin tức liên quan đến Tháng Tư và ông chủ của họ thì đề xuống.”

Cúp máy, để macbook xuống.

Nàng cầm ly rượu vang lên, đi đến trước cửa sổ.

Nàng híp mắt thưởng thức cảnh đêm bên ngoài, vừa nhấm một ngụm rượu.

Không biết nghĩ đến cái gì, khuôn mặt dần dần nhiễm lên một tầng đỏ ửng.

Nàng tiện tay đặt ly rượu xuống.

Bước chân nhẹ nhàng đi lên lầu.

Đẩy cửa một căn phòng.

Trên vách tường toàn ảnh, thẻ, vẽ tay và áp phích.

Đại đa số đều là ảnh của Đường Tụng.

Có rất nhiều ảnh screenshots video ở trên internet của hắn.

Cũng có ảnh thời đại học của hắn.

Trầm mê trong công tác, tóc hơi lộn xộn, sắc mặt cũng không quá khỏe khoắn.

Thậm chí còn có mấy tấm ảnh thời cấp ba của hắn.

Tóc ngắn, đồng phục trắng xanh, nụ cười rục rờ.

Những thứ này đều lấy được từ chỗ Liễu Bảo Nguyệt.

Có lẽ trong mắt người tình biến Tây Thi, trong mắt Tô Ngư, giai đoạn nào thì Đường Tụng cũng cực kỳ đẹp trai.

Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại trên tấm ảnh chụp chung của Liễu Bảo Nguyệt và Đường Tụng.

Hai người đứng song song.

Đường Tụng cười hơi ngại ngùng, Liễu Bảo Nguyệt thì rất thoải mái.

Nàng thở dài, đôi mắt hơi ướt át.

“Tình yêu tuổi 18, thật là đẹp biết bao.”

“Không cần cân nhắc lợi và hại, không có bất kỳ tình cảm dư thừa nào, chỉ đơn giản là thích và rung động.”

“Mình cũng muốn.”

...

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘livestream rầm rộ’ đã hoàn thành.”

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘đại hội âm nhạc Noãn Đông’ đã hoàn thành.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai.

Đường Tụng đang trong bồn tắm xoa bóp chợt mở mắt ra.

Mở nhà kho, bên trong có thêm hai gói quà lóng lánh.

Một là ‘gói quà ngẫu nhiên’, một là ‘gói quà Noãn Đông’.

Trong đó, gói quà Noãn Đông là làm người ta chờ mong nhất.

Nhưng Đường Tụng không mở ra ngay.

Hắn tắm rửa xong, sấy tóc, rồi nghiêm túc dưỡng da.

Đi vào phòng quần áo, mở két sắt, lấy ‘tất chân của thư ký Kim’ ra.

Xoa xoa hai cái, lại nhịn không được mà đưa lên hít hà.

Đã không còn quá nhiều mùi hương.

Không biết bao giờ hệ thống mới đưa hắn một vật phẩm riêng tư khác.

Coi như không phải thư ký Kim, thì Tô Ngư cũng không tệ.

Dù sao bây giờ hắn không thiếu tiền, coi như là giữ gìn quan hệ với cầu thủ đi.

Từ góc độ của Đường Tụng đến xem.

Làm bạn với mình nhiều nhất trong game, vẫn luôn là thư ký Kim.

Là một nhân vật giai đoạn đầu, đã rất lâu rồi Tô Ngư không xuất hiện trong công việc và cuộc sống của hắn.

Nhưng từ hàng loạt sự kiện gần đây, chứng tỏ nàng vẫn rất để ý mình, hắn là cũng đang yên lặng quan tâm.

Ví dụ như đồ tình nhân, Bối Vũ Vi tập kích, quà sinh nhật sắp tới.

Lắc lắc đầu, Đường Tụng thu liễm suy nghĩ.

Chọn gói quà ngẫu nhiên và mở ra.

“Keng, bạn nhận được ‘thẻ tạo phó bản’.”

Khóe mắt Đường Tụng khẽ nhếch lên, nhìn không được mà hôn tắt chân trong tay.

Phần thưởng quá tuyệt!

Với tư cách là một loại cơ chế trong game, phó bản không chỉ có phần thưởng phong phú, mà còn có thể gia tăng tốc độ trưởng thành.

Quan trọng nhất là có thể gia tăng tiến độ của nhiệm vụ chủ tuyến.

Thế giới hiện thực không giống trong game, rất nhiều kịch bản đều tồn tại dưới hình thức phó bản.

Hắn muốn vào phó bản, vậy chỉ có thể dựa vào ‘thẻ tạo phó bản’.

Trước mắt, hắn cũng chỉ lấy được 1 cái, đây là cái thứ 2.

Tiếp đó, liền mở ‘gói quà Noãn Đông’.

“Keng, bạn nhận được danh hiệu trung cấp ‘quan vận doanh cửa hàng – trung cấp’.”

Quan vận doanh cửa hàng – trung cấp: Đeo danh hiệu lên, trong phạm vi kinh doanh của ‘phòng cà phê Thời Gian’ tại Yên Thành, bất kỳ thu nhập nào cũng sẽ bành trướng theo cấp số bội.

Chú: Độ hài lòng của người sử dụng càng cao, bội số càng cao, max là x5 lần.

Nice!

Đường Tụng lại hôn tắt chân trong tay.

Đây là danh hiệu trung cấp đầu tiên ở hiện thực.

Ý nghĩa phi phạm.

Với độ hot của phòng cà phê Thời Gian bây giờ.

Tính cả mùa ế và mùa đông khách, bình quân mỗi chi nhánh sẽ kiếm được hơn 30.000 một ngày.

Nếu như tính theo bội số x3, như vậy doanh thu mỗi ngày của một cửa hàng sẽ là 90.000. Lãi ròng sẽ là hơn 70.000.

8 cửa hàng, mỗi tháng sẽ có 16.8 triệu lãi ròng, 200 triệu một năm.

Có thể so với các xí nghiệp cỡ lớn rồi.

Còn kiếm nhiều hơn khách sạn quốc tế Tinh Phong và bách hóa Hưng Duyên rất nhiều.

Phải biết, chỉ có hơn 600 công ty lên sàn có lãi ròng vượt qua 200 triệu một năm.

Chương 565: Từ Tình sợ hãi

Ngày 3 tháng 12 năm 2022, thứ bảy, trời trong, -6 đến 1 độ C.

Lạch cạch...

Lạch cạch...

Tiếng bàn phím quanh quẩn trong phòng ngủ.

Trên màn ảnh máy tính là từng dòng chữ.

.....

“Chuyện hai năm nay, cô coi như chưa từng xảy ra đi.”

Lạch cạch... một tấm thẻ bay thẳng vào mặt Từ Ngôn Tình, rõ ràng là mang theo nhiệt độ của hắn, nhưng lại lạnh lẽo thấu xương như vậy.

“Trong tấm thẻ này có 20 triệu, mật mã là sáu số 0, sau này đừng làm phiền tôi.”

Đường Tổng hạ thấp đôi mắt sáng chói, một tay nhét trong túi quần, một tay vẫn duy trì tư thế ném thẻ.

Từ Ngôn Tình yên lặng nhặt tấm thẻ lên.

Nàng đã từng ảo tưởng vô số lần về cái kết giữa mình và hắn.

Nhưng chưa bao giờ lại nghĩ tới nó có thể khuất nhục và lãnh khốc như vậy.

Còn thấu xương hơn cả gió lạnh ngoài phòng lúc này.

“Là vì Bạch Y Y trở về sao? Anh... có từng yêu em?”
Nàng thở sâu, cắn răng phun ra một câu hỏi.

Đường Tổng nghe thấy nàng tra hỏi, biểu cảm trên mặt giống như chưa từng thay đổi.

Hắn hơi nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia mắt tự nhiên, rồi lại lập tức khôi phục bình thường.

“Hai năm nay, tôi chỉ coi cô là vật thay thế thôi, bây giờ cô ấy đã quay về từ nước ngoài. Cô rút đi, thu dọn tất cả những thứ thuộc về cô trong biệt thự này đi, tôi không muốn Y Y nhìn thấy chúng.”

Lời nói của Đường Tổng giống như một con dao đâm sâu vào tim Từ Ngôn Tình.

Nàng run run rẩy rẩy đứng lên, an ủi và vuốt ve đêm qua vẫn còn lưu lại trong thân thể.

Cuối cùng liếc nhìn khuôn mặt tuần mỹ lạnh lẽo kia, trong đầu hiện lên từng màn của hai người.

Hắn ôm, vỗ về, tròng kích, ôn nhu, ngọt ngào, quyến luyến...

Hắn từng đứng bên cạnh nàng lúc nàng cần trợ giúp nhất, che gió che mưa cho nàng.

Chú ý đến ánh mắt của Từ Ngôn Tình, bờ môi Đường Tổng run rẩy, không biết vì sao mà tim lại đau nhói.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn phun ra một câu: “Đừng quên thân phận của cô, cô chỉ là tình nhân mà thôi.”

...

“Đáng chết! Vì sao thấy cô ấy sinh bệnh, mình lại khó chịu như vậy? Mình rõ ràng là yêu Y Y!” Đường Tổng đầm đìa đầu mình, trong mắt tràn đầy tơ máu, nhìn Từ Ngôn Tình té xỉu trước mặt.

...

.....

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Từ Tình đang điên cuồng gõ chữ viết tiểu thuyết liên sợ hết hồn.

Toàn thân run lên, vội vàng save lại, rồi đóng màn hình máy tính.

Đôi mắt to hiện lên vẻ bối rối.

Ngay sau đó, Đồng Ngọc Ngôn đi vào.

“Tình Tình, chị họ mình sắp đến nhà ga rồi, mình đi đón, cậu cũng hỏi cô cậu một câu. Đây là chuyện lớn, cậu phải chú ý một chút.”

Từ Tình liên tục gật đầu: “Yên tâm đi, trưa nay cô mình sẽ đến, sẽ không đến muộn đâu.”

“Vậy thì tốt.” Đồng Ngọc Ngôn tiến lên vỗ vỗ đầu nàng, nói khẽ: “Tình Tình, chúng ta là chị em tốt nhất, mình vẫn luôn coi cậu là chị em ruột. Cô cậu và chị họ mình có thể vào quốc tế Tinh Phong và đảm nhiệm chức vụ quan trọng như vậy, chứng tỏ Đường Tụng rất tin tưởng chúng ta.”

“Chúng ta đang đi về phía tốt đẹp hơn, gia tộc của chúng ta cũng sẽ được lợi vì thế. Sau này cậu phải chú ý, bảo trì khoảng cách với những người đàn ông khác. Còn nữa, bây giờ cậu làm việc ở phòng luật sư, cũng phải chú ý đến những khách hàng nam kia.”

Ánh mắt Từ Tình bối rối, hơi chột dạ nói: “Thật ra... mình và Đường Tụng không có gì... được rồi, mình sẽ chú ý.”

Đồng Ngọc Ngôn xoay người, hôn lên mặt nàng một cái, cười nói: “Cậu biết thì tốt, bái bai.”

Nói xong, liền lắc bờ eo gọi cảm rồi đi.

Từ Tình thở phào một hơi, lại mở màn hình máy tính lên.

Gõ nốt chương này, rồi đăng lên luôn.

Thân là học sinh ưu tú của học viên ngữ pháp, Từ Tình không chỉ thích xem tiểu thuyết, mà thỉnh thoảng sẽ viết một ít đoản văn.

Kể từ khi biết Đường Tụng thế mà còn có những người phụ nữ khác, đồng thời còn chơi bóng ở ngay trước mặt nàng.

Từ Tình đã bị kích thích, mấy ngày nay đều nằm mơ trùng phạt Đường Tụng.

Lúc thì bắt hấn quỳ bàn phím, lúc thì để hấn tay không bỏ sầu riêng.

Vì để cho mình thoải mái hơn, nàng còn viết một bộ tiểu thuyết trên mạng, mang tên ‘sau khi chia tay, Bạch Nguyệt Quang cắt ngay cho tôi’.

Một mặt là phát tiết uất ức khi bị Đường Tụng áp chế hàng ngày, một mặt là ảo tưởng cảm giác khi được Đường Tụng sủng ái một mình mình.

Đây là một bộ sản văn tổng tài bá đạo theo đuổi vợ.

Trong quá trình viết đại cương, Từ Tình đã hưng phấn rồi thương cho mình nhiều lần.

Thoải mái! Quá mẹ nó thoải mái!

Tiểu Tiểu Đường Tụng cũng dám bắt nạt tôi?

Nhìn xem tôi ngược anh trong tiểu thuyết thế nào!

Từ Tình cười ngây ngô nửa tiếng, lại cấu tứ vài đoạn văn ngược luyến máu chó.

Lúc này mới ‘khụ khụ’ hai tiếng, lại trở về trước máy tính.

Ngôn Ngôn nói đúng, vẫn không nên quá tung bay, chẳng may Đường Tụng biết được, vậy thì không chỉ bị đánh mông đâu.

Nói không chừng hấn còn móc ‘roi da’ ra.

Đề mình mặc váy JK, đeo đuôi lên, rồi bò vòng vòng...

Nghĩ tới đây, Từ Tình rùng mình một cái.

Đôi mắt to liền đảo một vòng.

Vội vàng mở đại cương, xóa bỏ kịch bản của nam 2, nam 3, nam 4 với Từ Ngôn Tình.

Nội tâm thầm mặc niệm: “A di đà phúc.”

“Mình cũng không muốn tứ chi chạm đất rồi bị Đường Tụng ‘quất’.”

“Haiz, đường đường là đại tiểu thư Từ Tình không sợ hãi, vậy mà cũng có lúc sợ Tiểu Tụng Tử.”

“Đều do Ngôn Ngôn, cứ bắt mình đi hiện trường xem trực tiếp! Đáng ghét!”

...

Trong chiếc Maserati.

Lý Hà hơi co quắp trên ghế phụ, đến giờ phút này mới lấy lại tinh thần.

Nhớ mấy ngày trước, em họ nói bên này có cơ hội công việc rất tốt, giám đốc nhân sự công ty lớn quốc tế Tinh Phong.

Thậm chí không lâu sau còn gửi offer qua, tiền lương còn cao hơn so với lúc ở Thâm Thành.

Nàng vốn ôm thái độ nửa tin nửa ngờ.

Thậm chí nàng còn không dám từ chức công ty nhỏ ở Thâm Thành.

Thân là một người làm nhân lực nhiều năm, nàng sẽ không quyết định vội vàng.

Nhưng bây giờ gặp được Đồng Ngọc Ngôn, nàng không thể không nghiêm túc cân nhắc.

Tài vận nuôi người, câu này không chỉ là nói suông.

Âu phục nữ màu xám nhạt, sợi tổng hợp cao cấp, chế tác đỉnh cấp, vừa nhìn đã biết cực đắt.

Trên tay mang đồng hồ Cartier đang rất hot.

Còn lái chiếc Maserati hơn 1 triệu.

Mái tóc xõa tung tự nhiên, sắc mặt hồng hào.

Trên người tràn đầy khí chất tinh anh, ánh mắt kiên định tự tin.

Đồng Ngọc Ngôn bây giờ, khác xa với cô em họ rất có tâm cơ trong ấn tượng của nàng.

Ít đi vẻ táo bạo và trương dương, nhiều thêm vẻ nội liêm và bình tĩnh.

Tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ tự tin, xuất phát từ nội tâm.

“Ngọc Ngôn, em đang làm gì?” Lý Hà nhỏ giọng nói: “Xe này là của em?”

“Em mở một công ty, chủ yếu là làm đồ thông minh, quay đầu có thể dẫn chị qua xem, về phần chiếc xe này...” Đồng Ngọc Ngôn liếc mắt nhìn chị họ, cười nói: “Là bạn trai tặng.”

Lý Hà chớp chớp mắt, khó tên nói: “Đứng tên em?”

“Đương nhiên.”

“Chuyện này... chị từng thấy chiếc xe này trên mạng, 1.6 triệu, bạn trai em hào phóng thật.”

“Cũng được, nhưng anh ấy đúng là rất hào phóng, hào phóng đến mức làm em sợ hãi.” Đồng Ngọc Ngôn cười nói.

Nội tâm Lý Hà chua chua, hâm mộ không chịu được.

Dù nàng là giám đốc nhân lực, nhưng đó chỉ là một công ty nhỏ mới lập nghiệp.

Phòng tài nguyên nhân lực của công ty chỉ có 2 người, trừ nàng ra thì là một sinh viên mới tốt nghiệp.

Chăm công, phúc lợi hàng ngày, tiền lương, bảo hiểm... tất cả đều là nàng phụ trách.

Học được rất nhiều thứ, cũng rất rèn luyện người, tiền lương cũng được 20.000.

Nhưng mà rất mệt mỏi.

Mỗi ngày đều phải ngồi tàu điện ngầm một tiếng, lại đi bộ 10 phút.

Từ đầu tháng đến cuối tháng, cơ bản mỗi ngày đều tăng ca đến đêm khuya.

Cũng không để dành được bao nhiêu tiền, thân thể lại càng ngày càng kém.

Nhớ lại trước kia, mặc dù mình không bằng em họ, nhưng cũng coi như là mỹ nữ.

Nhưng bây giờ, làn da thô ráp, dáng người hơi béo ra...

...

Kéo cửa chống trộm.

Đi vào căn nhà xa hoa cao cấp.

Đồng Ngọc Ngôn treo túi xách, đưa cho chị họ một đôi dép lê: “Chị ở tạm đây hai ngày đi, chờ làm thủ tục nhập chức xong, công ty sẽ cung cấp chỗ ở, nếu chị không hài lòng, có

thể thuê một phòng ở chung quanh, giá nhà bên này khá rẻ, hoàn toàn không có áp lực với chị.”

Lý Hà thay dép, có chút co quắp nói: “Có tiện không? Nơi này là nhà bạn trai em?”

Đồng Ngọc Ngôn cười lắc đầu: “Đừng lo, nơi này chỉ có em và Từ Tình ở thôi, là bạn trai tặng em, bình thường anh ấy không ở đây.”

“Chuyện này...” Biểu cảm của Lý Hà hơi ngây ngốc.

Ánh mắt đảo qua căn nhà này.

Chưa nói đến giá nhà.

Chỉ tính các thiết bị, trang trí nội thất thôi, ít nhất cũng phải hơn 1 triệu chứ?

Đồng Ngọc Ngôn liếc nhìn chị họ, nội tâm hưng phấn đến không chịu được.

Giàu mà không về quê như mặc đồ dạ hành đi đêm.

Đối với nàng mà nói, đại khái chính là như vậy.

Đương nhiên, ngoại trừ khoe khoang qua, nàng còn thể hiện thực lực của mình.

Dù sao nàng muốn đưa chị họ vào quốc tế Tinh Phong, cũng là chuẩn bị cho khả năng ‘đấu tranh hậu cung’ sau này.

Hi vọng có thể trở thành người quan trọng hơn với Đường Tụng.

Chờ Lý Hà ngồi xuống salon, Đồng Ngọc Ngôn rót chén nước ấm rồi đưa qua.

Lý Hà uống một hợp, hơi bình tĩnh lại, hỏi: “Ngọc Ngôn, công việc em giới thiệu là đã xác định rồi đúng không? Đối phương sẽ không đổi ý đâu nhỉ?”

Cho đến giờ phút này, Lý Hà mới dám nhìn thẳng vào phần offer kia.

Tiền lương 25.000, bảo hiểm đầy đủ, bao ăn bao ở, còn có rất nhiều phúc lợi khác.

Đây quả thực là công việc trong mơ mà!

Đồng Ngọc Ngôn nhếch miệng lên, bình tĩnh thản nhiên nói: “Chị cứ yên tâm đi, quốc tế Tinh Phong bây giờ chỉ có hai cổ đông. Một là bạn trai em, một là em.”

Chương 566: Trước giờ tiệc rượu

Thịnh Cảnh Hào Đình.

Bạch Thành Lâm ngủ thẳng đến giữa trưa.

Xoa xoa trán, thở dài.

Mấy ngày nay chạy đến Hàng Thành tìm đầu tư, nhưng quá trình cũng không thuận lợi.

Cũng có vài người đầu tư độc lập có ý, nhưng sau khi tìm hiểu về Ưu Tố, bọn họ liền đánh trống lui quân.

Càng ngày càng nhiều tin tức tiêu cực, nhân viên đi ăn máng khác thì quay đầu chửi bới, hội viên trả thẻ, cung ứng đòi tiền...

Tất cả những thứ này, cơ bản là không có người đầu tư nào nguyện ý tiếp nhận.

Áp lực không lồ khiến ông mất ngủ đến 5 giờ sáng.

Bạch Thành Lâm cười khò một tiếng, nội tâm lại có chút ý nghĩ vò mẻ không sợ vỡ.

Nhìn đồng hồ, đã sắp 12 giờ.

Gọi cho Bạch Tĩnh một cuộc, bảo con gái trở về từ trường.

Tiếp đó liền rửa mặt, cạo râu, tắm rửa thay quần áo.

Chờ xong xuôi, một ông chú trung niên đẹp trai đã xuất hiện trong gương.

Có thể sinh ra một cô con gái xinh đẹp như Bạch Tĩnh, Bạch Thành Lâm tự nhiên không kém.

Làn da trắng nõn, ngũ quan anh tuấn, lúc trẻ cũng là một đại soái ca.

Chỉ là gần đây khá suy sụp và tiêu tụy.

Nhưng hôm nay cần đi tham gia một bữa tiệc quan trọng, các nhân vật tai to mặt lớn ở Yến Thành đều xuất hiện.

Ông tự nhiên phải lên tinh thần, ăn mặc chỉnh chu.

Ngoại trừ giám đốc Trần của ngân hàng Yến Thành ra, còn phải thử xem có tìm được cơ hội tài chính và chỗ dựa nào không.

Mặc dù hi vọng xa vời, nhưng ông cũng đã rơi vào đường cùng.

“Ba ba.” Một giọng nói ngọt ngào hoạt bát vang lên.

Bạch Tĩnh cầm hai phần cơm đi vào.

Bạch Thành Lâm vừa sửa tóc, vừa nói: “Tĩnh Tĩnh, hôm nay con không có lớp, tối nay đi tham gia tiệc rượu với cha.”

Bạch Tĩnh cau mày, bữu môi nói: “Có phải lại là công tử nhà nào không? Con mới không đi! Con đã nói rồi, chuyện của nhà ta, Đường Tụng ca ca sẽ giúp chúng ta xử lý. Bảo cha đi gặp mặt người ta, thì cha lại nói không rảnh.”

“Được rồi, hai ngày nữa cha đi gặp cậu ta, cha cũng muốn xem, cậu ta có năng lực gì mà làm cho con gái bảo bối của cha say mê như vậy!”

“Anh ấy là thanh niên ưu tú nhất thế giới!”

Bạch Thành Lâm thở dài, cảm khái nói: “Cha và mẹ con hi vọng con hạnh phúc hơn bất cứ ai. Đêm qua cha mẹ đã trò chuyện rất lâu, cha cũng nghĩ thoáng rồi, sau này sẽ không ép con đo xem mắt nữa. Lần này gọi con đi cùng, là để con gặp

mặt những tinh anh chân chính, cũng cho con mở rộng tầm mắt.”

“Không ép đi xem mắt nữa?”

“Ừm.” Bạch Thành Lâm gật đầu.

Bạch Tĩnh lập tức cười tươi như hoa, giơ túi trong tay lên: “Cha ăn cơm trước đi, con nghe mẹ nói cha chưa ăn gì, bây giờ nhất định đói rồi nha. Con mua thịt bò tương...Cha mau rửa tay rồi ăn đi.”

“Được rồi.” Bạch Thành Lâm nhìn con gái đáng yêu ngoan ngoãn, nở nụ cười mang theo nước mắt.

Đêm qua, ông đã làm ra một quyết định rất quan trọng.

Ly hôn với vợ, sau đó một mình gánh vác toàn bộ nợ nần.

Mặc dù tiền nợ và vay đều thuộc về tài sản chung của vợ chồng, nhưng song phương có thể ký hiệp nghị khi ly hôn.

Đáng tiếc duy nhất là, không thể để lại nhiều tài sản cho hai mẹ con.

Nhưng cũng có thể cam đoan con gái sống hạnh phúc vui vẻ.

...

Khách sạn quốc tế Tinh Phong.

Văn phòng chủ tịch.

Cốc cốc cốc...

“Mời vào!” Đường Tụng ngẩng đầu lên.

Lâm Vân Vinh bước nhanh vào, đưa một phần tài liệu qua.

Mặt mũi tràn đầy phấn chấn nói: “Chủ tịch! Đây là danh sách các xí nghiệp xác nhận sẽ tham gia hội giao lưu tối nay. Không ngờ người phụ trách của dụng cụ Đường Nghi tại Yên

Thành cũng sẽ có mặt. Ngoài ra, địa sản Thịnh Nguyên và nguồn năng lượng Kiến Hà cũng sẽ phái người đến tham gia.”

“Ba công ty này có quy mô rất khủng bố, hơn nữa họ có rất nhiều như cầu yến hội, chiêu đãi và hội nghị. Chỉ cần có thể hợp tác với một trong ba nhà, chúng ta có thể đền bù một nửa tổn thất do tập đoàn Tinh Thành mang đến. Chúng tôi nhất định sẽ coi trọng và nghiêm túc trong công tác của hội giao lưu lần này.”

Đường Tụng nở nụ cười, bình tĩnh nói: “Được, tôi biết rồi. Mặt khác, 3 giờ chiều nay, giám đốc nhân sự và quản lý tài vụ mới sẽ đến nhậm chức. Anh cần lưu ý việc chuyển giao công tác của hai bộ môn này.”

“Vâng.” Lâm Vân Vinh nghiêm túc gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng lại có thêm vài phần kính sợ.

Vị chủ tịch này bảo phòng marketing gửi thư mời cho ba công ty kia, thì hẳn vốn không hiểu lắm.

Cảm giác rất khó thành công, dù sao địa vị của ba công ty này cũng rất lớn.

Đường Nghi và Kiến Hà đều là xí nghiệp mang tính chất toàn quốc, tại Yến Thành chỉ là chi nhánh, hay còn gọi là phân công ty.

Bọn họ đều ký kết hiệp nghị hợp tác với các khách sạn nổi tiếng toàn cầu như Hilton, Sheraton...

Dù sao hộ khách của họ cũng là toàn cầu.

Một khách sạn năm sao ở bản địa như quốc tế Tinh Phong, thậm chí còn không có tư cách hợp tác với đối phương.

Còn địa sản Thịnh Nguyên là xí nghiệp hàng đầu trong cả tỉnh.

Ông chủ cũ của họ cũng từng tiếp xúc với địa sản Thịnh Nguyên, nhưng căn bản là không được coi trọng, thậm chí còn không cho cơ hội báo giá.

Hiện giờ ba công ty này lại đồng thời đáp ứng đến tham gia hội giao lưu.

Đó chứng tỏ bọn họ có ý nghĩ hợp tác.

Mặc dù không thể tin, nhưng đây dù sao cũng là một chuyện đáng mừng, Lâm Vân Vinh vẫn rất coi trọng.

Đưa mắt nhìn Lâm Vân Vinh rời đi, Đường Tụng cúi đầu nhìn văn kiện trong tay.

Đêm nay có tổng cộng 73 xí nghiệp xác nhận sẽ tới tham gia.

Ngoại trừ một ít xí nghiệp nhỏ ở bản địa ra.

Cũng không thiếu các xí nghiệp lớn như ngân hàng Yên Thành, điện khí Lâm Khoa, du lịch Văn Tuệ...

Với tư cách là một khách sạn năm sao ở địa phương, trải qua nhiều năm kinh doanh, lực ảnh hưởng và tài nguyên quan hệ đều rất khổng lồ.

Cho dù tập đoàn Tinh Thành muốn đối phó hẳn, nhưng trong thời gian ngắn là khó có thể phá đổ cả quốc tế Tinh Phong.

Nhiều lắm thì là dùng nhiều loại thủ đoạn để tạo áp lực, khiến hẳn không ngừng mất máu.

Mà biện pháp ứng phó cũng rất đơn giản, đó là phát triển các xí nghiệp dưới cờ tập đoàn Đường Tổng thành đối tượng hợp tác.

Với sự hiểu biết của hẳn về thư ký Kim.

Nếu nàng đã biết hắn đang phát triển tại Yên Thành, vậy những người phụ trách các phân công ty này, tuyệt đối đã được nàng ám chỉ, nói không chừng còn phải người đáng tin đến đây.

Vậy thì chỉ cần mình mời, đối phương sẽ không có khả năng từ chối.

Duy nhất để hắn không thoải mái là trang trí Thiên Thịnh.

Triệu Quang Minh rõ ràng là không muốn đắc tội với tập đoàn Tinh Thành, lại không muốn vạch mặt với hắn.

Cho nên chỉ phải một phó tổng râu ria đến ứng phó.

Loại hành vi hai mặt giả đờ này, khiến Đường Tụng rất không thích.

Chương 567: Ngôn Tình trong văn phòng

“Ngọc Ngôn, đây chính là khách sạn quốc tế Tinh Phong? Nhìn ngoài cao cấp hơn trên mạng nhiều.”

Lý Hà kéo tay em họ, nhìn ngó bốn phía.

Người ra người vào, kinh doanh vô cùng tốt.

Quảng trường rộng lớn, hòn non bộ suối phun, rừng cây vườn hoa...

Từ Dung ở phía sau thì khá bình tĩnh, dù sao cũng đã từng đến, nên khiếp sợ cũng đã khiếp sợ rồi.

Đi vào đại sảnh tráng lệ, quản lý đại sảnh vội vàng tiến lên tiếp đón.

“Đồng phu nhân, tôi đưa ngài đi gặp chủ tịch.”

“Ừm.” Đồng Ngọc Ngôn gật nhẹ, phong thái thông dong, tựa như trở về nhà mình.

Từ Dung liếc nhìn Từ Tình đang ủ rũ cúi đầu, lại nhìn Đồng Ngọc Ngôn bình tĩnh tự tin.

Nội tâm thầm thở dài.

Với thân phận và địa vị của Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn đúng là thích hợp hơn.

Lần này Từ Dung đến Yến Thành, vốn còn cho rằng Từ Tình tỉnh ngộ rồi, không ngờ vẫn là ý tưởng của Đồng Ngọc Ngôn.

Cô liền gõ lên đầu Từ Tình một cái.

Cô cháu gái này của mình không có chút tâm cơ nào, không biết cả ngày nghĩ cái gì nữa.

Đi vào khu làm việc xa hoa trên tầng 6.

Dọc theo hành lang rộng rãi, đi vào một phòng làm việc.

Trên cửa treo biển ‘văn phòng chủ tịch’.

Quản lý đại sảnh gõ cửa: “Chủ tịch, Đồng phu nhân và 3 vị khách khác đã đến.”

“Mời vào.” Giọng nói trẻ trung mang theo từ tính vang lên.

Lý Hà hơi sững sờ, lại hơi bất ngờ.

Dựa theo logic bình thường.

Chủ tịch của một khách sạn 5 sao trị giá 1 tỷ, ít nhất cũng phải là một người trung niên hơn 40 đúng không?

Nhưng sao nghe giọng lại trẻ như vậy?

Lý Hà vẫn luôn không dám hình dung tình hình cụ thể bạn trai em họ, chính là sợ chọc vào chỗ đau của Đồng Ngọc Ngôn.

Trước đó xem ảnh trên vòng bạn bè của nàng, biết nàng đã có đối tượng.

Là một phụ nữ đại trẻ tuổi đẹp trai, còn là bạn thời đại học.

Bây giờ em họ đột nhiên lên như điều gặp gió, lập nghiệp làm bà chủ, lái Maserati, ở nhà đẹp.

Lý Hà vốn cho rằng em họ đã từ bỏ vị bạn trai kia, đi theo vị chủ tịch này.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như không phải như vậy.

Mở cửa vào phòng.

Trong văn phòng rộng rãi sáng tỏ, một bóng người ngồi trên bàn làm việc.

Hắn mặc âu phục màu đậm, hai tay đặt trên bàn.

Trong mắt tựa như mang cả hệ ngân hà.

Khí thế mạnh đến dị thường.

Ánh mắt giao nhau.

Lý Hà thầm giật mình, trái tim đập thình thịch, làm thế nào cũng không thể áp chế.

Đây... hình như là thanh niên trong ảnh của em họ!

không nói tướng mạo, chỉ cái khí chất này thôi, không có tài sản vài trăm triệu là không nuôi dưỡng được khí chất này.

Từ Dung cũng hô hấp dồn dập hơn.

Lần gặp mặt này, dù sao cũng là thân phận người làm thuê, là thuộc hạ, nên càng cảm nhận được khí thế trên người Đường Tụng.

Từ Tình hai mắt đảo vòng vòng, trong đầu đã suy nghĩ đến kịch bản mới.

“Không sai! Chính là loại cảm giác này!”

“Để anh tổng tài bá đạo, để anh bắt nạt tôi, để anh sờ tôi!”

“Quay đầu tôi sẽ ghi vào trong tiểu thuyết, để anh quỳ gối khóc ròn ròn! Tôi cũng sẽ không tùy tiện tha thứ cho anh!”

“Hắc hắc hắc...” Nghĩ nghĩ, Từ Tình không nhịn được mà cười ra tiếng.

Lại rất nổi bật trong văn phòng yên tĩnh.

Khóe mắt Từ Dung giật giật, cảm giác cô cháu gái này đã không cứu nổi rồi.

Không thấy Đồng Ngọc Ngôn người ta đã tiến lên bóp vai rồi sao?

“Thân ái, anh làm việc vất vả rồi.” Đồng Ngọc Ngôn đứng sau lưng Đường Tụng, ánh mắt ôn nhu như nước, lại hôn lên mặt hắn một cái.

Đường Tụng véo véo má nàng, đứng dậy đi đến trước mặt ba người.

Đồng Ngọc Ngôn chủ động giới thiệu: “Đây là chị họ em, Lý Hà. Đây là cô cô của Từ Tình, Từ Dung.”

Nàng còn không biết lúc trước Từ Tình nhờ Đường Tụng giả mạo bạn trai, cho nên biểu hiện rất tự nhiên.

Sắc mặt Lý Hà đỏ lên, hơi khấn trương nói: “Chủ tịch Đường, chào ngài, cảm ơn ngài đã coi trọng, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, không cô phụ kỳ vọng của ngài.”

Em họ có thể không kiêng nể, nhưng nàng thì không được, đây dù sao cũng là chủ tịch công ty, là tỷ phú hàng thật giá thật.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với loại nhân vật này.

“Chị Hà không cần khách khí như vậy.” Đường Tụng lễ phép gật đầu.

Ánh mắt Từ Dung phức tạp: “Chủ tịch Đường, chào ngài.”

Bốn người ngồi xuống trong khu nghỉ ngơi.

Đường Tụng nói qua về cơ cấu trong bộ tài nguyên nhân lực và tài vụ.

Cũng biểu đạt ý nguyện mình muốn khống chế các bộ môn quan trọng.

Hi vọng bọn họ có thể nhanh chóng quen thuộc công tác, và khống chế quá trình nghiệp vụ.

Cuối cùng, hắn còn nói qua về tình hình của quốc tế Tinh Phong.

Bao quát cả việc thu mua bách hóa Hưng Duyên và con đường phát triển tương lai.

Cũng ám chỉ cho hai người biết con đường tấn thăng của họ sau này, coi như là vẽ bánh nướng.

Sắc mặt Lý Hà ửng đỏ, thân thể run nhẹ.

Cho dù là Từ Dung trầm ổn già dặn, cũng không nhịn được mà hướng tới.

Chờ hai người đi theo Lâm Vân Vinh làm thủ tục nhập chức, văn phòng rộng rãi chỉ còn lại ba người họ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình mang theo vẻ thưởng thức.

Đồng Ngọc Ngôn mặc một bộ âu phục màu xám, trang điểm xinh đẹp, tóc xõa tung mềm mại.

Phối hợp với khí chất mới nuôi được gần đây, nhìn có vẻ thành thực hơn không ít, vô cùng có sức hút của phụ nữ.

So sánh với nàng, thì Từ Tình lại trẻ trung ngây thơ hơn.

Buộc tóc đuôi ngựa, không có quá nhiều đồ trang sức.

Phối hợp với làn da trắng nõn nà, nhìn vô cùng thanh thuần.

Không có người ngoài, Đồng Ngọc Ngôn cũng không câu nệ nữa.

Trực tiếp ngồi lên đùi Đường Tụng, ôm cổ hắn, bắt đầu hôn cuồng nhiệt.

Nàng còn cố tình xịt nước hoa, là mùi Đường Tụng thích nhất.

Thậm chí còn đeo kính áp tròng.

Tình đến lúc nồng, thì nàng bắt đầu lắc lắc vòng eo.

Bờ mông bị quần tây bao phủ lắc qua lắc lại.

Đường Tụng mút bờ môi thơm ngọt, đôi tay bắt đầu hoạt động.

Sắc mặt Từ Tình đỏ bừng, hai mắt nhìn ra cửa, nhưng vẫn liếc trộm về bên kia.

Dáng vẻ như có tật giật mình.

Nội tâm lại lén lút ghi nhớ quá trình thân mật của hai người.

Đây cũng là tài liệu để viết tiểu thuyết, quay đầu thì ghi vào.

Nhưng trong tiểu thuyết, nữ chính không thể chủ động như vậy, phải để hần chủ động, tốt nhất là còn thêm chút tính chất ép buộc.

.....

Từ Ngôn Tình hơi nhú mào, lạnh nhạt nói: “Chúng ta đã chia tay, tôi không phải tình nhân của anh, coi như tôi qua lại với Lý Khâm, anh cũng không có tư cách quản tôi.”

Mặt Đường Tống lộ ra vẻ đau khổ, giống như bị vẻ lạnh nhạt của nàng kích thích, tâm trạng lập tức bùng nổ.

Hắn dữ tợn ôm lấy Từ Ngôn Tình, đè nàng xuống salon, nói với vẻ giận dữ: “Nếu như em muốn chọc giận tôi, như vậy chúc mừng em, em đã thành công!”

Tiếp đó, hắn trực tiếp đè lên, động tác rất mạnh mẽ và nhiệt liệt.

Từ Ngôn Tình giãy dụa kịch liệt: “Đường Tống, anh cắt cho tôi! Anh đang phạm tội! Anh còn như vậy tôi sẽ báo cảnh

sát!”

“Cô nàng, em đang chơi với lửa!”

“Hừ! Ngoài miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thật!”

.....

“Tình Tình!”

Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên phát ra tiếng kêu cao vút, đánh vỡ suy nghĩ của Từ Tình.

Từ Tình giật mình, trực tiếp đứng lên, ấp úng nói: “Mình... mình không có! Mình...”

Đồng Ngọc Ngôn nhìn bạn thân với ánh mắt kỳ lạ, chỉ chỉ cửa văn phòng nói: “Đi khóa cửa đi!”

“A a, được!” Từ Tình vội vàng chạy ra khóa cửa, nội tâm vẫn có chút lo sợ bất an.

Lúc quay đầu lại, đã thấy Đường Tụng ngồi trên ghế dựa, người hơi ngả về sau.

Bạn thân của mình thì biến mất tăm.

“Ngôn Ngôn đâu? Sao lại biến mất rồi?” Từ Tình ngây ngốc hỏi một câu, ánh mắt đảo một vòng.

Đường Tụng đưa tay xuống bàn làm việc.

Ngay sau đó nàng liền nghe thấy tiếng nước bọt.

Từ Tình vặn cái cổ cứng nhắc, nhìn về phía dưới bàn làm việc, cảm giác cả người đều xong.

Đường Tụng nhếch miệng cười, nháy mắt với Từ Tình: “Ngọc Ngôn khát nước, đang uống sữa, em thì sao?”

“A!” Từ Tình chợt co lại: “Không được không được, tôi không khát, ở nhà đã uống ba chai nước, còn ăn rất nhiều hoa

quả, rất no.”

“Tình Tình, qua đây một chút.” Đường Tụng nhìn nàng, giọng điệu hơi nặng hơn chút.

Từ Tình khẽ run lên, đầu óc đã nổ tung.

“Chuyện... chuyện gì?”

Nàng nuốt ngụm nước miếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua.

Đứng đối diện bàn làm việc, khuôn mặt nóng bỏng đã đỏ như ánh chiều tà.

Nàng khẩn trương xoa xoa tay, ánh mắt lơ lửng bất định.

Nội tâm lại đang điên cuồng chửi bới.

“Đáng ghét! Đáng ghét! Lại là loại giọng điệu này! Thật sự cho rằng bản tiểu thư dễ bắt nạt sao?”

Đường Tụng đưa tay ra hiệu nàng tới gần hơn chút.

Từ Tình không tình nguyện khom người xuống.

Ngay sau đó, hai mắt nàng tròn tròn xoe.

Chương 568: Tiệc rượu giao lưu

“Đường Tụng... anh!” Từ Tình cảm nhận nhiệt độ nơi trái tim, lập tức sợ hãi.

Đồng Ngọc Ngôn giống như không có phản ứng gì, chỉ tập trung ăn trái cây, không hề quan tâm đến sống chết của bạn thân.

Cảm nhận được hai loại hơi thở khác biệt, Đường Tụng hơi híp mắt lại.

Từ Tình chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, muốn lùi lại sau, nhưng lại bị Đường Tụng trấn áp.

“Tôi chỉ muốn xem em có béo lên hay không thôi, nghe nói đồ ăn ở phòng luật sư Đường Kim rất tốt.” Đường Tụng dụng tâm cảm nhận béo gầy một phen, thành khẩn nói: “Hình như vẫn là vậy, nhỏ hơn Ngọc Ngôn một vòng, phải tiếp tục cố gắng nha Tình Tình.”

Hai mắt Từ Tình vẫn tròn tròn xoe, nhìn hẩn với vẻ không dám tin.

“Lẽ nào lại như vậy, sờ trộm còn chưa tình, vậy mà còn che bé?”

“Đây là tỷ lệ vàng có được không? Mặc quần áo nhìn rất đẹp! Lại nói, mình vẫn còn có không gian trưởng thành!”

Trong nội tâm hoạt động kịch liệt và phức tạp của nàng.

Hơn 20 phút đã trôi qua rất nhanh.

Đường Tụng thả Từ Tình ra, thở dài một hơi.

Quả nhiên, có đôi khi tình thú là rất quan trọng, có lợi cho thể xác lẫn tinh thần.

Đồng Ngọc Ngôn đứng lên, xoa xoa đầu gối.

Bỏ nhào vào ngực Đường Tụng nghỉ ngơi một lúc, sau đó mời đi vào nhà vệ sinh.

Từ Tình sửa sang lại quần áo đầu tóc, phồng má thở phì phò nói: “Anh phạm tội, tôi có thể trực tiếp kiện anh!”

Đường Tụng bật cười, đi đến bên cạnh nàng.

Nắm cầm nàng, ngắm nghía khuôn mặt nàng.

Trái tim Từ Tình lập tức nhảy mạnh.

“Loại là loại cảm giác này, tổng tài bá đạo đáng chết, quay đầu xem tôi ngược anh thế nào!”

“Tôi muốn để anh khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng tôi sẽ không tiếp nhận, lại lùi nam 2 nam 3 nam 4 ra, để anh hối hận không kịp, quỳ gối trên bàn phím gõ chữ nhận sai.”

Ngay sau đó, miệng của nàng đã bị chặn lại, đã mất đi quyền không chế.

Ánh mắt Từ Tình dần dần tan rã, có chút trầm mê vào trong đó.

Một lát sau, Đường Tụng thả nàng ra.

Vỗ vỗ mắt nhỏ của nàng, cười nói: “Tình Tình, em thật là đáng yêu, quay đầu biểu diễn cosplay cho tôi xem đi, mặc gợi cảm một chút, tôi lại tặng em một món quà, được không?”

Từ Tình vô thức liếc nhìn phòng vệ sinh, hơi động lòng nói: “Thứ gì cũng được?”

Đường Tụng gật đầu: “Gì cũng được.”

“Vậy một lời đã định!” Từ Tình lập tức mặt mày hớn hởi, ánh mắt khôi phục thần thái, đã bắt đầu nghĩ xem mình nên đòi cái gì.

Từ bản tâm mà nói, Từ Tình vẫn rất thích mặc quần áo xinh đẹp, cho nên mới thường xuyên chơi cosplay.

Lại thêm nàng không ghét việc tiếp xúc thân mật với Đường Tụng, cho nên cuộc mua bán này vẫn rất có lời.

“Đúng rồi, 50 có vỗ bóng lúc mua xe vẫn chưa hết đâu.”

Từ Tình lập tức bảo vệ bờ mông, cảnh giác lùi về sau một bước.

“Đừng sợ, hôm nay không đánh em, chờ em cosplay thì tôi lại bỏ sung 30 cái còn thiếu.” Đường Tụng thể hiện ý đồ của mình.

Từ Tình quá sợ hãi, trong đầu đã có hình ảnh.

Lần này chỉ sợ bị đặt lên đùi và đánh?

Đúng lúc này, Đồng Ngọc Ngôn đã đi ra.

Mặt mũi tràn đầy tươi cười rạng rỡ.

Nàng đảo mắt qua hai người, ôm lấy tay Đường Tụng, cup C sung mẫn lập tức dỉnh lên.

Điềm nhiên như không nói: “Thân ái, có thể dẫn em đi dạo trong khách sạn không? Nếu em đã có chút cổ phần, vậy em cũng muốn hiểu rõ nó, sau này có thể giúp anh một tay. Với lại em còn chưa từng ở khách sạn năm sao, vẫn rất tò mò.”

“Vậy đi thôi.” Đường Tụng cười gật đầu.

Dẫn Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình đi dạo khắp nơi trong khách sạn.

...

Gần 7 giờ tối.

Sắc trời đã đen kịt.

Khách sạn quốc tế Tinh Phong đứng sừng sững bên cạnh đường cái, đèn đuốc sáng trưng, thấp sáng cả bóng đêm chung quanh.

Từng chiếc xe sang trọng lần lượt xuất hiện.

Các nhân viên lập tức tiến lên tiếp đãi nhiệt tình.

Đêm nay là khách sạn tổ chức tiệc rượu giao lưu.

Khách mời đều là những khách hàng lớn của khách sạn.

“Tĩnh Tĩnh, đến rồi.” Bạch Thành Lâm tháo dây an toàn xuống xe, đưa chìa khóa cho nhân viên.

“A.” Bạch Tĩnh có vẻ không quan tâm lắm, chỉ cầm điện thoại nói chuyện với Lý Mộc Tuyết.

Sau lần ở quán bar, nàng có thể cảm nhận được thái độ của chị Mộc Tuyết với mình đã tốt hơn rất nhiều.

Loại cảm giác này nàng không nói được ra lời, chỉ là cảm thấy càng thân thiết hơn.

Nói chuyện cũng nhiệt tình hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn chia sẻ cho nàng một số chuyện cười và chuyện lý thú.

Hai cha con đi vào sảnh yến hội.

Lý Mộc Tuyết mặc âu phục màu xám bạc, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ.

Bên trong còn có áo lót, thắt cà vạt.

Nhìn có vẻ rất trịnh trọng.

Bạch Tĩnh mặc váy lễ phục màu trắng, bên ngoài phủ một chiếc khăn lông xõa vai, tay cầm túi Chanel.

Nhìn trông trong veo đáng yêu, rất có cảm giác thiếu nữ.

Đi ra khỏi thang máy, bầu không khí náo nhiệt đập vào mặt.

Tiếng nhạc nhu hòa quanh quẩn.

Dọc theo thảm đỏ về phía trước.

Sảnh Tinh Quỳ lộng lẫy xuất hiện trước mắt.

Lấy thư mời điện tử trên điện thoại, Bạch Thành Lâm dẫn con gái đi vào.

Ngưỡng cửa của buổi tiệc rượu này cũng không tính là cao.

Ngoại trừ các xí nghiệp có ý định hợp tác hoặc đang hợp tác, thì hộ khách cá nhân cũng có thể tham gia.

Đồng thời, khách sạn cũng sẽ gửi thư mời cho các khách hàng đang ở trong các xa hoa.

Đây cũng là một loại thể hiện thực lực của khách sạn.

Có thể giúp khách hàng mở rộng quan hệ.

Đầu tiên, tiến vào đại sảnh rộng hơn 200 mét vuông.

Ngoại trừ hơn 10 tên phục vụ ra, Lâm Vân Vinh và hai tên quản lý cao tầng cũng đang đứng ở cửa.

Với tư cách là tổng giám đốc nơi này, Lâm Vân Vinh cũng quen biết rất nhiều người.

Bạch Thành Lâm thường xuyên tham gia các loại tiệc rượu, yến hội, tự nhiên cũng đến nơi này không ít lần.

Hai người trò chuyện vài câu.

Bạch Thành Lâm dẫn Bạch Tĩnh đi vào trong, tiếng nhạc càng rõ ràng hơn.

Bên trong đã có không ít người.

Bọn họ đứng tốp năm tốp ba, hoặc là trò chuyện trời đất, hoặc nhỏ giọng thì thầm.

Trên mặt mỗi người đều là nụ cười xán lạn.

Nam giới phần lớn là mặc trang phục chính thức.

Nữ giới thì đủ loại, có lẽ phục dạ hội, có âu phục và váy zip, sườn xám...

Trung tâm tiệc rượu và từng dãy bàn dài bày đầy món ngon.

Các loại hải sản, thịt, đồ ngọt, hoa quả...

Bên cạnh còn có một quầy bar độc lập.

Phía trên bày đủ loại nước trái cây, rượu vang, champagne, rượu trắng và cocktail...

Có thợ pha chế chuyên nghiệp đang đứng đó để phục vụ khách hàng.

Chương 569: Khương Hữu Dung

Bạch Thành Lâm thở sâu, ánh mắt liếc nhìn bốn phía.

Trong đó không thiếu gương mặt quen, nhưng ông rất biết điều, không chủ động đi lên bắt chuyện.

Lúc trước ông cũng từng đi tìm những người này, đáng tiếc là đều từ chối.

Trong trường hợp long trọng như vậy, cần gì phải tự rước nhục nhã chứ?

“Giám đốc Trần vẫn chưa đến, chúng ta qua bên kia ngồi một lát.”

Hai người tìm một khu vực gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Bạch Tĩnh tựa trên ghế, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghĩ Đường Tụng đang làm gì, vừa gửi wechat sao không trả lời.

Cốc cốc... Bạch Thành Lâm gõ gõ mặt bàn.

Chỉ vào một người đàn ông khoảng 30 ở cách đó không xa, nói khẽ: “Tĩnh Tĩnh, kia là phó tổng Lý Hâm Minh của dược nghiệp Thông Đạt, bác của cậu ta là bí thư trưởng trong văn phòng chính phủ.”

Bạch Tĩnh nhìn qua, đó là một người đàn ông đeo kính gọng vàng, tướng mạo không thể nói là đẹp trai, nhưng khí chất rất tốt.

“Người mặc âu phục trắng kia là giám đốc nhân lực công ty Ốc Khách, năm nay 28, tốt nghiệp nghiên cứu sinh đại học Đé Đô.”

“Còn bên kia là đối tác của internet Thượng Dương, 31 tuổi đã là phú ông trăm triệu...”

...

Bạch Thành Lâm giới thiệu mấy thanh niên tài tuấn mà mình biết cho con gái.

Nói: “Tĩnh Tĩnh, con phải biết một thanh niên ưu tú chân chính là thế nào. Khi kén vợ kén chồng, không thể nhìn bề ngoài. Khí chất, thân phận địa vị, tài sản, phẩm hạnh, những thứ này mới là điều con cần cân nhắc. Những kẻ bề ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa thì cha đã thấy nhiều rồi, không có kẻ nào là được việc cả.”

Bạch Tĩnh gật đầu, phụ họa nói: “Ba ab nói đúng.”

Bạch Thành Lâm lập tức tỏ vẻ vui mừng, con gái cuối cùng cũng nghĩ thông.

Trước kia mình quá nuông chiều con gái, nên dẫn con gái ra ngoài nhiều hơn mới đúng.

Bằng không cả ngày ở trong trường, tầm nhìn sẽ hẹp đi.

Bạch Tĩnh chân thành nói: “Trước kia con quá coi trọng bề ngoài, thậm chí còn tặng quà sinh nhật cho tên hot boy rác rưởi trong trường. Về sau quen biết với Đường Tụng ca ca, con mới hiểu được ưu tú là thế nào. Anh ấy trừ vẻ ngoài đẹp trai ra, còn có tài hoa hơn người...”

Bạch Thành Lâm cười khỏ, sau đó ánh mắt lại sáng lên.

Chỉ vào phía cửa ra vào, hơi kích động nói: “Tĩnh Tĩnh, mau nhìn bên kia!”

Bạch Tĩnh nhìn qua, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trong đại sảnh vô cùng long trọng này, lại có một nam sinh rất đặc biệt.

Không mặc trang phục chính thức như những người khác, mà mặc áo có mũ màu trắng, quần thể thao màu đen, giày thể thao màu trắng.

Bên ngoài còn có một chiếc áo khoác oversize màu đậm.

Mái tóc nâu xõa tự nhiên, mang theo sức sống và ánh nắng.

Khóe miệng hần hơi cong lên, thể hiện một loại thái độ tự tin và thân thiện.

Nụ cười rất tự nhiên, không có quá nhiều xã giao, để người cảm thấy rất chân thành và thân thiết.

Tuyệt đối là một soái ca đỉnh cấp.

Hắn vừa đến, đã hấp dẫn vô số ánh mắt.

Không ít người chủ động tiến lên chào hỏi.

Nam sinh có vẻ rất thông dong.

Cởi áo khoác đưa cho nhân viên, tiện tay nhét mấy tấm phiếu màu đỏ vào tay đối phương.

Sau đó vừa chào hỏi mọi người, vừa dạo bước về phía quầy bar, rồi bắt đầu tự pha chế cocktail.

Động tác của hắn rất thành thạo, không ít người đều hoan hô.

Bạch Thành Lâm cảm khái nói: “Đó là Mạnh Xuyên của tư bản Dung Lưu, tốt nghiệp đại học Columbus Biana. Mặc dù tốt nghiệp chưa đến 2 năm, nhưng đã có chiến tích rất hiển hách trong lĩnh vực tài chính, rất nổi tiếng trong vòng tài chính.”

Ông có chút tài sản sau cũng say mê đầu tư, cho nên mới ngã một cú.

Bởi vậy nên rất kính nể các nhân sĩ chuyên nghiệp như này.

“Đúng là rất giỏi.” Bạch Tĩnh thuận miệng nói một câu.

Mặc dù nàng rất thích Đường Tụng, nhưng cũng không thể phủ nhận sự ưu tú của người khác.

Chỉ ít thì Mạnh Xuyên này cũng rất xuất chúng, tướng mạo còn đẹp hơn Vương Vân Phong.

Đặt trong đại học, tuyệt đối là hot boy.

Đương nhiên, so với Đường Tụng ca ca của mình thì vẫn kém một chút.

Chủ yếu là đôi mắt, đôi mắt của Đường Tụng ca ca quá đẹp, quá cuốn hút, quá tuyệt vời...

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất để nàng vừa gặp đã thích.

Bạch Thành Lâm liếc nhìn con gái, nói tiếp: “Người ta không chỉ ưu tú ở lĩnh vực tài chính, mà còn từng đóng phim, còn tuyên bố bài hát trên internet, xuất bản sách...”

“Cha người ta là chủ tịch Mạnh Bác Phong của tư bản Dung Lưu, là đại biểu nhân dân toàn quốc, phó hội trưởng xí nghiệp gia tỉnh Yến, một trong mười nhân vật phong vân tỉnh Yến...”

Bạch Thành Lâm nói một đồng.

Bạch Tĩnh cũng giật mình.

Bạch Thành Lâm lúc này mới hài lòng, gật đầu nói: “Cho nên mới nói, trên thế giới này có quá nhiều người ưu tú, chỉ là con chưa tiếp xúc đến mà thôi. Cha cố gắng hết sức, cũng chỉ

có thể giúp con tìm được Tô Thành. Nhưng so với Mạnh Xuyên, thì Tô Thành kém quá nhiều.”

“Tĩnh Tĩnh, cha không cầu con có bạn trai như Mạnh Xuyên, nhưng chí ít cũng phải là thanh niên tài tuấn chân chính, có thể giúp con cả đời áo cơm không lo.”

Bạch Tĩnh bất đắc dĩ nói: “Ba ba, Đường Tụng ca ca thật sự rất tốt, rất tốt. Được rồi, không giải thích với nữa, ngày mai gặp thì cha sẽ biết.”

“Được rồi, con...” Bạch Thành Lâm còn chưa nói hết lời.

Một trận tiếng ồn ào truyền vào.

Ngay sau đó, Lâm Vân Vinh đi trước dẫn đường, mấy quản lý cao tầng đi phía sau, mang theo một cô gái đi vào.

Mặt nàng quyến rũ đoan trang, tóc dài hơi xoăn, nhìn không ra tuổi tác, dáng người uyển chuyển thướt tha.

Ngực to eo nhỏ, da trắng như tuyết, phong tình vạn chủng.

Mặc áo sơ mi và váy zip, càng có vẻ trước lòi sau vênh.

Bạch Thành Lâm nhìn thấy nàng thì ngây ngẩn cả người.

Lâm bẩm nói: “Bảo sao Mạnh Xuyên lại tham gia, thì ra là biết Khương Hữu Dung sẽ đến. Nhưng vì sao Khương Hữu Dung lại tham gia loại tiệc rượu này?”

“Ba ba, đó là ai?” Bạch Tĩnh tò mò hỏi.

Nhìn có vẻ như còn mạnh hơn cả Mạnh Xuyên.

Trên cơ bản là toàn bộ nơi này đều phải chào đón.

Bạch Thành Lâm nuốt ngụm nước miếng, nói nhỏ: “Đó là Khương Hữu Dung! Chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên!”

Bạch Tĩnh thầm giật mình, địa sản Thịnh Nguyên thì nàng đã nghe đến rất nhiều lần.

Công ty địa sản lớn nhất tỉnh, giá trị hơn 30 tỷ.

Nghiep vụ phóng xá toàn quốc, là công ty con dưới trưởng tập đoàn Đường Tổng.

Cô gái xinh đẹp khoảng 30 này, lại là chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên?

“Cha nói Mạnh Xuyên đến đây là vì cô ấy? Chẳng lẽ bọn họ là người yêu?” Bạch Tĩnh cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

Bạch Thành Lâm lắc đầu cười nói: “Sao có thể! Vị Khương đồng này có lai lịch rất không đơn giản. Mạnh Xuyên đang theo đuổi thôi, chẳng qua là vẫn chưa đủ tư cách.”

“Không đơn giản?”

Bạch Thành Lâm kính sợ nói: “Khương Hữu Dung từng là trợ lý cao cấp của Kim Mỹ Nga, phụ trách nghiệp vụ lĩnh vực địa sản của tập đoàn Đường Tổng. Nghe nói quan hệ của hai người rất tốt, bốn tháng trước mới được phái đến Yên Thành, đảm nhiệm chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên. Mạnh Xuyên theo đuổi Khương Hữu Dung, cũng là nhìn trúng giá trị đầu tư to lớn trên người đối phương.”

Bạch Tĩnh chớp chớp mắt, nghe như chuyện trên trời.

Sao một cái lại có lai lịch lớn hơn một cái rồi, đến Kim Mỹ Nga cũng xuất hiện rồi.

Cái tên này, dù nàng không xem kênh kinh tế tài chính thì cũng đã nghe nói đến.

Trên tạp chí Forbes có nói, Kim Mỹ Nga tinh thông 6 loại ngôn ngữ, ba bằng đại học nổi tiếng, người có quyền lực cao nhất tập đoàn Đường Tổng, là thần tượng của vô số người trong và ngoài nước.

Như vậy xem ra, cách ăn mặc của Khương Hữu Dung cũng là học theo Kim Mỹ Nga.

Rất hiển nhiên, vị này cũng là fan của Kim Mỹ Nga.

Trong bầu không khí náo nhiệt và ồn ào.

Mạnh Xuyên cầm ly cocktail đi về phía Khương Hữu Dung.

Trên mặt mang theo nụ cười tươi mát sạch sẽ.

Đến khi tiếp cận, hắn móc ra một que diêm vĩnh cửu.

Một tay quẹt một cái.

Ánh lửa sáng lên.

Ly cocktail trong tay lập tức dấy lên ngọn lửa màu xanh thắm.

Hắn thu hồi diêm, duỗi ngón tay thon dài, gõ gõ lên ly thủy tinh.

Ngọn lửa lập tức trở nên lộng lẫy.

Toàn bộ động tác đều như nước chảy mây trôi, rất trang bức.

Nhưng dưới khuôn mặt tươi mát và khí chất sạch sẽ, lại có vẻ rất ưu nhã.

Khiến cho không ít cô gái ở hiện trường hét lên chói tay.

Chương 570: Bất lực

Mạnh Xuyên mỉm cười, đứng trước mặt Khương Hữu Dung.

Đưa tay búng một cái.

Một ống hút kim loại xuất hiện giữa ngón tay thon dài của hắn.

Cắm ống hút vào trong chén rượu bốc lửa, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Mạnh Xuyên rất lịch sự đưa chén qua, cười nói: “Khương đồng, biết đêm nay cô sẽ tới, nên tôi tình pha chế cho cô một ly...”

Dáng người hắn thon cao cân xứng, dung mạo đẹp trai tuấn lãng, phối hợp cách ăn mặc trẻ trung.

Đứng trước mặt Khương Hữu Dung, lại giống như một cậu em trai.

Khương Hữu Dung duỗi tay nhận lấy, nhưng cũng không uống.

Nàng nở nụ cười ấm áp như gió xuân, nói ra: “Cảm ơn, Mạnh đồng gần đây vẫn tốt chứ?”

Mạnh Xuyên nhún vai: “Ông ấy rất khỏe, chỉ là quá bận. Tôi đã nửa tháng không gặp rồi, bây giờ đang bận việc đầu tư bỏ vốn khoa học kỹ thuật Trí Khu ở Ma Đô.”

“Đây là chuyện tốt.” Khương Hữu Dung đáy mắt lưu chuyển như sóng, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn không tì vết, khỏe miệng như cười như không.

Trên người nàng có vẻ thành thực và quyến rũ sau khi được thời gian tẩy lễ.

Phối hợp với dáng người gợi cảm, thân phận cao quý, có thể xưng là vu vật.

Không ít ánh mắt rơi vào người nàng liên lưu luyện không về, nhưng đều không có biểu cảm gì bất thường.

Nàng xuất hiện ở đây, đó là đại biểu cho địa sản Thịnh Nguyên, cũng gián tiếp mang đến một chút bóng dáng của Kim Mỹ Nga.

Là người mà họ và xí nghiệp sau lưng họ không thể đắc tội.

Xung quanh có không ít người làm trong ngành, cười xu nịnh nói: “Khoa học kỹ thuật Trí Khu đang nghiên cứu rất nhiều động cơ...”

“Nghe nói...”

“Lần này là vòng C, có liên quân tư bản, Tân Thương, Dung Lưu đầu tư vào, nghe nói cơ cấu nước ngoài cũng muốn vào sân, giá trị đã gần 4 tỷ...”

...

“Tĩnh Tĩnh, con chờ cha một lát, giám đốc Trần đã đến, cha đi qua bên kia.” Bạch Thành Lâm sửa sang lại cổ áo, để mình có vẻ sáng láng hơn chút.

Đây là cơ hội mấu chốt nhất của hắn.

Trước đó đã tự thân đến cửa, nhưng vị giám đốc Trần này lại tránh không gặp, cũng không biết là có ý gì.

Lần này gặp mặt, ít nhất cũng phải hiểu rõ thái độ của vị này.

Nếu như có thể kéo dài hạn vay, vậy ông có thể thở phào một hơi, nhìn xem có thể xử lý hết mọi chuyện không.

Một khi Ưu Tố khôi phục lợi nhuận bình thường, liền có cơ hội xoay người.

giám đốc Trần lo lắng đi đến gần đám người, lễ phép xuyên qua mấy vị khách, đi đến bên cạnh phó chủ tịch ngân hàng Yên Thành, Trần Ngạn Bình.

Hơi khom lưng nói: “Giám đốc Trần, chào ngài, tôi là Bạch Thành Lâm của Ưu Tố, ngài còn nhớ chứ?”

Trần Ngạn Bình khoảng 50 tuổi, tóc hơi thưa thớt, cũng khá lùn, nhưng khí thế rất mạnh.

Trần Ngạn Bình liếc nhìn Bạch Thành Lâm, trên mặt mang theo nụ cười công nghiệp, thân nhiên nói: “Thì ra là Bạch tổng, xin chào.”

Bạch Thành Lâm thành khẩn nói: “Giám đốc Trần, công ty chúng tôi có hai khoản vay thế chấp bên quý công ty. Vẫn trả lãi đúng hạn, nhưng đoạn thời gian trước, giám đốc Vương của bộ quản lý tín dụng nói khoản vay của chúng tôi không đúng quy định sử dụng, muốn thu hồi tài chính sớm hơn. Tôi hi vọng ngài có thể...”

Bạch Thành Lâm còn chưa nói hết lời.

Trần Ngạn Bình trực tiếp cắt ngang, nghiêm túc nói: “Vay tài chính là một sợi dây đỏ, một khi chạm vào thì không có chỗ để bàn. Bạch tổng vẫn nghĩ kỹ đi, có sử dụng khoản tiền này vào đầu tư hay không? Ví dụ như cổ phiếu, trái phiếu, các mặt hàng diễn sinh từ tài chính và quản lý tài sản... Nếu như trái với hiệp nghị sử dụng tài chính và pháp luật tương quan, vậy chúng tôi phải thu hồi tài chính!”

Bạch Thành Lâm vội vàng giải thích: “Khoản vay từ ngân hàng Yên Thành, đúng là được dùng trên kinh doanh...”

Trần Ngạn Bình lại ngắt lời, nói: “Bộ tín dụng của chúng tôi phải có chứng cứ mới có thể yêu cầu thu hồi tài chính, đây

là quy định pháp luật. Nói đến đây thôi, Bạch tổng tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, Trần Ngạn Bình trực tiếp rời đi, qua chỗ Khương Hữu Dung trò chuyện vui vẻ.

Bạch Thành Lâm hiện lên vẻ tức giận và bất đắc dĩ.

Rút tài chính cho vay, tuyệt đối là đã kích trí mạng với một xí nghiệp.

Nhất là khi tài chính đang xuất hiện vấn đề.

Ngà hàng Yên Thành không hề báo trước.

Mà các ngân hàng và cơ cấu cho vay khác cũng như đạt thành nhất trí, toàn bộ đều từ chối yêu cầu của mình.

Tất cả chuyện này đều nghiệm chứng suy đoán của ông.

Đúng là có người đang nhắm vào ông.

Hơn nữa thực lực của người này rất khủng bố, là tồn tại ông không thể trêu vào.

Ông phấn đấu nhiều năm như vậy, đúng là đã đắc tội với một số người.

Nhưng rất hiển nhiên, đám người này không có năng lực như vậy.

Đến cùng là ai?

...

Bạch Thành Lâm đi về phía quầy bar, lấy một ly champagne và uống một ngụm to.

Trở lại khu ngắm cảnh, ông nhìn con gái đáng yêu ngọt ngào, cười khổ nói: “Cha bây giờ đã là chuột trong cống rồi, ha ha.”

Bạch Tĩnh đau lòng, an ủi: “Ba ba, cha không cần lo lắng, Đường Tụng ca ca đã xem kế hoạch kinh doanh của chúng ta, đồng thời biểu thị sẽ giúp chúng ta.”

Bạch Thành Lâm xoa xoa mặt: “Chuyện này không đơn giản như con nghĩ, từ tiền ra thì chúng ta còn cần chỗ dựa. Bằng không công ty vẫn sẽ chết, tất cả đều sẽ trở về như cũ.”

Bạch Tĩnh cũng nghĩ đến Tôn văn, lập tức có chút hoảng hốt.

Nàng lại nghĩ đến thái độ của Lý Mộc Tuyết và Ninh Hân với Đường Tụng, liền nói: “Ba ba, Đường Tụng ca ca nhất định sẽ có cách.”

“Được được.” Hai ngày gần đây Bạch Thành Lâm nghe thấy rất nhiều ‘Đường Tụng ca ca’ trong miệng con gái, đã thấy hơi ghen ghét rồi.

Trước kia, con gái chỉ sùng bái mình mà thôi.

Ông chỉ vào Khương Hữu Dung phong thái yếu điệu, và Mạnh Xuyên tuần lãng trong đám người.

Cảm khái nói: “Cha và mẹ con đã ăn rất nhiều khổ, bỏ 20 năm mới tích lũy được 40, 50 triệu. Để nhà chúng ta tiến thêm một bước, không ngờ chỉ vì một lần đầu tư thất bại và rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.”

“Cha rất sợ con phải trải qua ngày tháng khổ sở đó. Cho nên mới muốn tìm một chỗ tốt cho con, hi vọng tương lai của con sẽ được người tôn trọng, không bị bắt nạt.”

Ông xuất thân không cao, cất bước từ một tiệm cắt tóc nhỏ.

Xã hội này rất thực tế và tàn khốc, càng là đứng ở tầng dưới chót, thì càng có thể cảm nhận được đủ loại không công bằng.

Đoạn đường này ông đã dùng đủ loại thủ đoạn, đủ loại tâm cơ, mới có thành tựu như Ưu Tố bây giờ.

Thật sự là không cam lòng nhận thua, nhưng lại thật sự bất lực.

Chương 571: Lý Mộc Tuyết thích tham gia náo nhiệt

Theo thời gian trôi qua.

Người đến càng ngày càng nhiều.

Có không ít người cầm danh thiếp đi bốn phía.

Thông qua giao lưu với những người có bối cảnh và ngành nghề khác nhau, phát triển tài nguyên nghiệp vụ.

Đồng thời cũng có người tìm kiếm cộng sự hợp tác, hộ khách làm ăn.

Cũng có một ít cô gái ăn mặc thiếu vải xen kẽ trong đó, không ngừng chụp ảnh chung với người khác.

Các nàng thường là nhân vật trung tâm trong vòng bạn bè, nhưng tại nơi này, họ chỉ là đóa hoa giao tiếp do khách sạn mời đến.

Khương Hữu Dung ngồi tại nơi tốt nhất trong đại sảnh, nói chuyện ôn tồn lễ độ.

Đôi chân dưới lớp tất chân hơi nghiêng.

Nàng không phải loại gầy gò, mà toàn thân mượt mà đầy đặn.

Nàng ngồi tại đó, thậm chí còn có thể nhìn thấy một chút ít thịt thừa dưới bụng.

Nhưng lại vô cùng xinh đẹp tinh lệ, phong tình vạn chủng.

Nhất là bờ mông sau lớp váy, tròn trịa và sung mãn giống như vàng trắng tròn.

Người vây quanh nàng và Mạnh Xuyên dần dần tản đi.

Chỉ có vài người có địa vị và thân phận tương xứng ở lại trò chuyện.

Tầng bốc vừa phải có thể mang đến hảo cảm, nếu quá độ thì sẽ làm người ta thấy phiền.

Mạnh Xuyên nhìn chăm chăm Khương Hữu Dung không nháy mắt.

Hắn đến đây chỉ là để làm bạn với Khương Hữu Dung.

Với thành tích của hắn bây giờ, muốn có được loại mỹ nhân cấp bậc như vậy thì chưa đủ tư cách.

Nhưng hắn rất có tự tin với tương lai của mình.

Vô luận là bề ngoài, năng lực, phẩm hạnh hay gia thế, hắn đều không thể bắt bẻ.

“Nếu biết Khương đồng tới, chủ tịch chúng tôi nhất định sẽ đích thân đến đây.”

“Mạnh công tử, Ngụy tổng của chúng tôi vẫn luôn muốn gặp ngài, bây giờ đang trên đường chạy đến.”

“Khương đồng, tôi là Trần Nhan Bình của ngân hàng Yên Thành, đây là danh thiếp của tôi, lúc nào ngài rảnh, chúng ta có thể tâm sự chuyện hạn mức vay của địa sản Thịnh Nguyên.”

...

Trần Nhan Bình và Mạnh Xuyên đến đây, đã là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cũng làm cho bữa tiệc này cao cấp hơn không ít.

Rất nhiều người nghe thấy tin này liền hành động.

Mặc dù nàng chỉ là đại biểu của tập đoàn Đường Tổng tại địa sản Thịnh Nguyên, cũng không có cổ phần thực tế.

Nhưng phía sau nàng là Kim Mỹ Nga, còn rất được đôi phương coi trọng.

Không có ai nghi ngờ sức ảnh hưởng và năng lực của nàng.

Tuyệt đối là nhân vật đứng ở vòng tròn cao nhất tại toàn bộ tỉnh.

Lâm Vân Vinh đứng bên cạnh, nói chuyện cực kỳ nhiệt tình: “Khương đồng, ngài có thể đến đây, đúng là vinh hạnh cho toàn thể quốc tế Tinh Phong chúng tôi.”

Địa sản Thịnh Nguyên đồng ý tham gia, đã là ngoài dự đoán rồi.

Lâm Vân Vinh cho rằng chỉ là một người phụ trách nào đó thôi, tuyệt đối không ngờ lại là Khương Hữu Dung.

Khương Hữu Dung mở cánh môi nở nang, bình tĩnh hỏi: “Lâm tổng, ông chủ của các anh không tham gia sao?”

Lâm Vân Vinh vội vàng đáp lại: “Chủ tịch đang tiếp đãi mấy vị khách hàng trong phòng họp nhỏ, sẽ đến ngay.”

Đại sảnh Tinh Quỹ rất rộng lớn, nội bộ chia làm một số phòng khách nhỏ, thậm chí còn có khu giải trí, khu nghỉ ngơi, phòng thay quần áo, vân vân.

Khóe mắt Khương Hữu Dung hơi nhếch lên, bình tĩnh gật đầu.

...

“Thật sự là vu vơ vật! Bảo sao lại được tung hô như vậy.” Bạch Thắng Lợi nhìn Khương Hữu Dung, nhin không được mà cảm khái.

“Mẫu chốt là thân phận.”

“Trợ lý đặc biệt của Kim Mỹ Nga, hơn nữa còn quản lý cả một công ty hơn 30 tỷ, địa vị tự nhiên không bình thường.”

Không ít người phụ họa theo.

Trong đó có không ít người quen cũ của Đường Tụng, như Lý Minh Bác của Hằng Đạt, Lương Khải Văn của thương mại Nghiễm Nguyên, Trương Thành Viễn của trí nghiệp Thiên Hải.

Bọn họ đều nhận được thiệp mời của Đường Tụng, nên cố tình chạy đến đây tụ tập một chút.

Trương Thành Viễn cũng là người trong ngành địa sản, nhìn bên kia nói: “Địa sản Thịnh Nguyên bây giờ đã là xí nghiệp toàn quốc. Phát triển ở tất cả thành phố lớn nhỏ trong cả nước, đất đai dự trữ vượt qua 40 triệu mét vuông.”

“Năm 2022, kim ngạch tiêu thụ của họ vượt qua 100 tỷ, đã nhảy lên vị trí 19 trong bảng xếp hạng của ngành nghề. Hiện giờ các nhà đầu tư khác đều phải giảm bớt nghiệp vụ, bên công ty tôi cũng vậy, áp lực quá lớn mà. Thân phận và địa vị của Khương đồng sẽ chỉ càng ngày càng cao.”

“Không ngờ quốc tế Tinh Phong lại mời được vị này, Đường tiên sinh đúng là thần thông quảng đại.”

“Chắc là vị trưởng bối trong nhà quen biết Khương đồng, đến để làm chỗ dựa.” Lý Minh Bác cười phụ họa một câu.

Hắn là một trong những người quen biết Đường Tụng sớm nhất, về sau lại không tiếp xúc.

Trong ấn tượng của hắn, Đường Tụng vẫn luôn là một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai.

Gặp bọn họ thì hơi câu nệ, hoàn toàn không giống như một phú nhị đại có bối cảnh rất cứng.

Muốn nói không nghi ngờ là không thể nào.

Nhưng ban giám đốc của tập đoàn Đường Tống lại rất nổi tiếng, cũng rất đông đúc, bao quát cả Ngô Khắc Chi, Trịnh Thu Đông... đều đảm nhiệm một chức vụ nào đó.

Hắn cũng không xác định trưởng bối của Đường Tụng là vị nào.

Về sau ghen ói Đường Tụng tham gia đại hội đầu tư mạo hiểm, lại đặt mấy chiếc xe sang ở Bảo Long.

Lúc đó mới không còn nghi ngờ gì.

Có lẽ đây là tính cách của người ta đi, có bối cảnh nhưng lại khiêm tốn, bình dị.

“Nói đến, vị Đường tiên sinh này cũng rất lợi hại, không ngờ lại thu mua được khách sạn này.”

“Loại phú nhị đại đỉnh cấp này, ngoại trừ nhậm chức trong tập đoàn ra, gia đình nhất định sẽ có sản nghiệp khác, cái này không cần chúng ta thảo luận.”

...

Bạch Tĩnh nghe lời nói từ đáy lòng của Bạch Thành Lâm, cũng cảm động đến hai mắt đỏ ửng, hơi cúi đầu xuống.

Tĩnh... âm báo wechat vang lên.

Chị Mộc Tuyết: “Tiểu Tĩnh, em đang tham gia tiệc rượu ở đâu? Nhìn rất cao cấp nha.”

Bạch Tĩnh chụp một tấm ảnh, trả lời: “Khách sạn quốc tế Tinh Phong, em đi theo cha, ông ấy có việc tìm bên ngân hàng. Đúng là rất cao cấp, có rất nhiều công ty nổi tiếng, thậm chí cả chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên cũng đến.”

Chị Mộc Tuyết: “Thật tuyệt, tiếc là chị không có thư mời, không tham gia được, bằng không cũng muốn đến chơi một chút.”

Nghe thấy vậy, Bạch Tĩnh chợt có ý tưởng.

Ngắc đầu hỏi Bạch Thành Lâm: “Ba ba, một người bạn của con muốn tham gia, cha có thể giúp không? Chị ấy chính là Lý Mộc Tuyết mà con từng kể với cha, lãnh đạo ở Tự Nhiên. Chị ấy cũng biết Đường Tụng ca ca, nếu cha không tin con, vậy có thể để chị Mộc Tuyết nói cho cha. Chị ấy hiểu hơn con rất nhiều, hơn nữa còn là người trong ngành tài chính.”

“Lý Mộc Tuyết? Được, cha gửi mã QR cho con, lát nữa còn đi xuống đón người lên là được.” Bạch Thành Lâm hơi nhướn mày.

Ông cũng cảm thấy rất hấp hứng với vị lãnh đạo của bên Tự Nhiên này.

Đáng tiếc trước đó con gái đã nói, công ty họ không có ý định đầu tư.

Lần này gặp mặt, có thể nhờ đôi phương giới thiệu cho vài con đường.

Con gái mình không hiểu gì, da mặt cũng mỏng, rất nhiều thứ không dám nói thẳng.

“Cảm ơn ba ba.”

Bạch Tĩnh vội vàng trả lời Lý Mộc Tuyết.

Chị Mộc Tuyết: “Cảm ơn Tiểu Tĩnh, vậy lát nữa gặp lại, chị đang ở gần đó, khoảng 10 phút sẽ đến.”

Chương 572: Xuất chúng

Trong một khu mua sắm tại khu công nghệ cao.

Lý Mộc Tuyết cất điện thoại, nói với hai người bạn bên cạnh: “Tiểu Lộc, Manh Manh, hai người đi dạo đi, tôi phải đi tham gia một tiệc rượu rồi.”

“Tiệc rượu gì?” Manh Manh tò mò hỏi.

Lý Mộc Tuyết nhếch miệng cười, giọng điệu lạnh nhạt: “Khách sạn quốc tế Tinh Phong tổ chức một hội giao lưu, chiêu đãi các xí nghiệp nổi tiếng tại Yên Thành.”

“Như vậy à, đừng quên gửi ảnh vào trong nhóm nha, để mọi người được thêm kiến thức.” Hai cô gái rút cổ lại, vốn còn muốn thử trà trộn vào, bây giờ lại hơi luống cuống.

Lý Mộc Tuyết mỉm cười gật đầu, nói: “Manh Manh, tôi đi thay quần áo, lát nữa cậu cầm quần áo cũ về giúp tôi nha, lần sau tôi đến lấy.”

“Ok.”

Đi vào phòng thay quần áo, Lý Mộc Tuyết nhìn mình trong gương.

Bộ quần áo trên người vẫn là bộ mặc hôm đi hộp đêm.

Tất chân này còn là Balenciaga, mặc đã rất nhiều lần.

Mặc dù đều là hàng hiệu, nhưng cũng không thể chỉ mặc một bộ, quá mất mặt.

Bây giờ càng ngày càng lạnh, hơn nữa sau này nàng còn thường xuyên ra vào các trường hợp cao cấp hơn, nhất định phải chuẩn bị một bộ trang phục mùa đông.

Thật ra nàng cũng không có tiền.

Gần đây thị trường cổ phiếu quá kém, thua lỗ khá nhiều, lại không nỡ bán ra.

Để nàng đi dạo phố với đám bạch phú mỹ chân chính kia, nàng cũng không dám.

Người ta móc thẻ tín dụng, ‘tít tít’ là xách túi to túi nhỏ, mình không có vốn liếng này.

Lý Nhã Ly đang bận đi học trang điểm và ăn mặc.

Cho nên nàng liền gọi đám ‘bạn cũ’ ra ngoài đi dạo.

Hưởng thụ tầng bậc, đồng thời cũng có thể nhờ các nàng tham khảo, còn không cần lo lộ tẩy.

Một công ba việc.

Đổi một bộ Gucci mới tinh, đứng trước gương, Lý Mộc Tuyết lập tức cảm thấy khí chất của mình cao hơn một bậc.

Lấy điện thoại ra, tự chụp mấy tấm, lại trang điểm lại một chút, lúc này mới hài lòng đi ra ngoài.

Trong ánh mắt kinh diễm của hai cô gái, Lý Mộc Tuyết chậm rãi rời đi.

Leo lên chiếc Porsche 911 yêu quý, tiến về khách sạn quốc tế Tinh Phong.

...

Trong phòng họp nhỏ phụ thuộc sảnh Tinh Quý.

Bầu không khí rất vi diệu.

Năm người đang ngồi trên ghế salon, trên bàn là rượu vang cao cấp.

Đường Tụng ngồi tựa trên ghế.

Giọng điệu bình tĩnh nói: “Cho nên, mấy vị là thuyết khách do tập đoàn Tinh Thành mời đến?”

Ánh mắt đảo qua bốn người trước mắt.

3 xí nghiệp tư nhân, 1 xí nghiệp nhà nước.

Bọn họ đều là hộ khách quan trọng của khách sạn, đã hợp tác nhiều năm.

Dính đến doanh thu chục triệu từ các nghiệp vụ hội nghị, giải trí, dừng chân.

Cộng thêm 4 hộ khách hội trường, hai xí nghiệp ký kết phòng khách, hai cơ quan du lịch.

Trong khoảng thời gian này, tập đoàn Tinh Thành đã dao động căn cơ của quốc tế Tinh Phong.

Có thể dự đoán, sau này sẽ còn nhiều rắc rối hơn tìm đến.

Mà những xí nghiệp này cũng đã tỏ thái độ, chỉ cần hân hòa giải với tập đoàn Tinh Thành, tất cả sẽ khôi phục bình thường.

Quốc tế Tinh Phong vẫn là tài sản chất lượng tốt, hàng năm lợi nhuận 80 triệu, hẳn còn thu được hữu nghị và trợ giúp từ tập đoàn Tinh Thành.

Phó tổng Tăng Khánh của thực nghiệp Tự Khánh nhú mày nói: “Cũng không thể nói là thuyết khách, chúng tôi cũng là vì lợi ích của công ty mình. Tập đoàn Tinh Thành là cộng sự quan trọng của chúng tôi, không thể không nể mặt họ.”

“Không sai, Đường tổng sao không lựa chọn dĩ hòa vi quý?”

“Tập đoàn Tinh Thành là xí nghiệp hàng đầu Yên Thành, có bối cảnh quốc gia, cổ đông đều là các cơ cấu đỉnh cấp trong

và ngoài nước, cần gì một ít cổ phần của công ty giải trí mà đắc tội họ chứ?”

Tổng giám đốc Tương Tư Kiệt của hóa chất Duy Viễn phun một làn khói, cười nói: “Đường tổng, tôi khuyên cậu một câu. Cho dù cậu nắm cổ phần giải trí Tinh Thành, thì cũng không thể lấy được quyền khống chế, hơn nữa còn đắc tội tập đoàn Tinh Thành. Tôi dám khẳng định, không quá một tháng, cậu nhất định sẽ buông tay.”

“Ha ha, vậy thì rửa mắt mà đợi đi.” Đường Tụng cười khê một tiếng, giơ tay nhìn đồng hồ: “Đã muộn rồi, tôi còn phải chiêu đãi khách hàng, không lãng phí thời gian của các vị nữa. Cũng làm phiền các vị tự mình đến một chuyến, nếu có hứng thì có thể ở lại uống chén rượu, tạm biệt.”

Nói xong, Đường Tụng đứng lên đi ra cửa.

Tướng Tư Kiệt nhìn bóng lưng hắn: “So với sau này không xuống đài được, không bằng nhân lúc này tranh thủ thêm lợi ích.”

Đường Tụng không dừng lại, cũng không trả lời.

Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Tướng Tư Kiệt bữu môi, giễu cợt nói: “A, vẫn là không nhìn rõ thực tế, cho là mình không gì không làm được sao?”

“Đi thôi, chúng ta cũng nên trở về.”

“Chờ ở đây cũng không có ý nghĩa, nên nói cũng đã nói rồi.”

...

“Ba ba, chị Mộc Tuyết sắp đến rồi, con xuống dưới chờ một lát. Chờ chị Mộc Tuyết đến, sẽ nói cho cha biết chuyện của Đường Tụng ca ca, cam đoan cha sẽ yên tâm”

Bạch Tĩnh lên tiếng, sau đó liền rời đi.

Bạch Thành Lâm lắc đầu, vẫn không quá tin tưởng lời nói của con gái.

Tĩnh Tĩnh vẫn quá ngây thơ, quá dễ tin người.

Nhiều khi, ba hoa chích chòe, chém gió chính là bệnh chung của đàn ông, nhất là trước mặt mỹ nữ.

Thật sự đến lúc xuất tiền, đảm bảo sẽ chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Huống hồ, bàn tay vô hình ở sau lưng mới là trí mạng nhất.

Trong lúc ông đang trầm tư.

Phòng khách nhỏ số 1 trong góc sảnh mở ra.

Một bóng người cao thẳng đi ra.

Chủ nhiệm phòng làm việc khách sạn lập tức tiến lên, nói nhỏ: “Ông chủ, chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên đích thân đến, Lâm tổng đang chờ ngài ở bên đó!”

Nói xong liền chỉ chỉ phía trung tâm hội trường.

“Được.” Đường Tụng nhú mày, cất bước đi qua bên đó.

Quả nhiên là nể mặt, với lại còn coi trọng hơn mình đoán.

Trên đường, nhân viên phục vụ nhìn thấy hần liền vội vàng chào hỏi.

“Ông chủ.”

“Ông chủ.”

...

Dần dần, đã hấp dẫn không ít người chú ý.

Đám người đều nhìn vị chủ nhân mới này với ánh mắt tò mò.

Thân là chủ nhân bữa tiệc, Đường Tụng biểu hiện rất nhiệt tình.

Mang theo nụ cười hiền hòa, chủ động gật đầu chào hỏi với mọi người.

“Rất cảm ơn đã đến tham gia...”

“Mọi người chơi vui vẻ...”

...

Mọi người nhìn thấy tướng mạo của hắn thì không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là một người trẻ tuổi cực kỳ xuất chúng!

Kinh ngạc qua đi, họ vội vàng đáp lại Đường Tụng.

Tiếng nghị luận dần dần khuếch tán trong hội trường.

Mọi người đều tiến lại gần nơi đó.

Đây dù sao cũng là chủ nhân nơi này, hơn nữa còn là một tỷ phú trẻ tuổi.

Đủ để trở thành đề tài nói chuyện trong bất kỳ vòng tròn nào.

Bạch Thành Lâm cũng bị hấp dẫn.

Ông cách Đường Tụng không xa, cũng nghe thấy tiếng nghị luận của đám người.

Nhìn không được mà đứng lên nhìn lại, ánh mắt lóe lên vẻ kinh diễm.

Nhìn qua chỉ hơn 20, mặc một bộ âu phục cao cấp.

Phong thái đoan chính ưu nhã, nhìn lên phong độ nhẹ nhàng, tuấn mỹ phi phàm.

Rõ ràng là không nhiều tuổi, nụ cười ấm áp, nhưng trên người lại có một cảm giác áp bách rất mạnh, để người không

dám coi thường.

Bạch Thành Lâm có thể khẳng định, đây là người thanh niên có khí chất và bề ngoài tốt nhất mà ông từng gặp.

Kết hợp với thân phận, lập tức trở nên vô cùng lóa mắt.

Chương 573: Trừ nàng ra, còn có thể là ai

Trong đám người.

Nhìn người trẻ tuổi như trăng sáng được sao vây quanh đi đến.

Lý Minh Bác trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Đó là... là cậu em Đường?”

So sánh với ba tháng trước.

Dù bề ngoài không quá thay đổi quá nhiều, nhưng khí chất và khí thế thì không thể so sánh.

Giống như từ một con mèo, tiến hóa thành một con hổ.

Hiện giờ, hắn chỉ cần đứng đó, là không có ai dám coi nhẹ hắn.

Bạch Thắng Lợi, Trương Thành Viễn cũng nghĩ như vậy.

Cho dù là Lương Khải Văn từng gặp hắn một lần ở suối nước nóng, thì cũng ngần ra.

Thay đổi quá nhiều.

Nhìn thấy 4 vị bạn cũ, Đường Tụng dừng bước.

Ánh mắt đảo qua từng khuôn mặt quen thuộc, trong lúc nhất thời lại hơi cảm khái.

Liên hoan với bạn đại học, Lưu Thiên Hào, Đồng Ngọc Ngôn gặp khó trong công việc, mời rượu, kết bạn, chụp ảnh chung...

Nói đến, cũng tại nơi đó, hần nhận được ‘thẻ trao đổi sản nghiệp’, đổi được phòng cà phê Thời Gian.

Bắt đầu cất bước, đi đến ngày hôm nay.

Khi đó hần đúng là đơn thuần mà ngây thơ.

Đối với với mấy vị ‘đại lão’ này, nội tâm có hơi lo lắng, căng thẳng, không dám nói nhiều, sợ lộ tẩy.

Bị Đồng Ngọc Ngôn trêu hai câu liền đỏ mặt đến tận mang tai, ban đêm còn mộng xuân.

Hiện giờ, dù hần đối mặt với người ở tầng lớp cao hơn, thì cũng có thể lạnh nhạt và bình tĩnh.

Đối với Đồng Ngọc Ngôn, chỉ cần vừa ra tay là nàng đã cam bái hạ phong rồi.

Chủ động bắt tay 4 người, Đường Tụng nhiệt tình nói: “Anh Lý, Bạch tổng, Trương tổng, Lương tổng, đã lâu không gặp. Ngại quá, vừa rồi có mấy vị khách cũ, chưa kịp chào hỏi, thứ lỗi thứ lỗi.”

Đám người Lý Minh Bác đều là người ngồi ở vị trí cao, EQ và tố chất tâm lý tự nhiên không phải bàn.

Trải qua khiếp sợ, rất nhanh đã bình tĩnh như thường.

Lý Minh Bác nghe thấy Đường Tụng vẫn xưng hô thân thiết như vậy, cười cởi mở, nhiệt tình kéo tay Đường Tụng: “Cậu em, xem như để tôi bắt được rồi! Mời cậu nhiều lần như vậy mà không tới, hôm nay chúng ta phải uống một trận.”

“Đúng thế! Đường tiên sinh chính là chủ nhân nơi này, đến sân nhà cậu, nhất định phải chiêu đãi chúng tôi.”

Đường Tụng cụng ly với họ, lại trò chuyện vài câu.

Rồi chỉ chỉ phía Khương Hữu Dung: “Tôi qua bên kia ngồi một lát, lát nữa chúng ta ngồi uống rượu.”

“Hiếu mà hiếu mà.”

...

Mấy người đang ngồi cười nói, cũng đã nhận ra bầu không khí thay đổi.

Lâm Vân Vinh thở phào, cười nói: “Các vị, chủ tịch của chúng tôi đến rồi.”

Đại đa số người vẫn ngồi trên ghế salon, chỉ nhìn lướt qua bên kia chứ không quá để ý.

Họ đến tham gia tiệc rượu, chủ yếu là lợi dụng cơ hội này để phát triển quan hệ.

Hiện giờ có Khương Hữu Dung và Mạnh Xuyên ở đây, còn có mấy vị quản lý cao tầng và lãnh đạo của các công ty nhà nước.

Trọng tâm tự nhiên phải ở đây.

Khương Hữu Dung thì lại trực tiếp đứng lên.

Cùng lúc đó, phó tổng Đường Nghi (Yến Thành) là La Tuấn Dật và giám đốc mua hàng của nguồn năng lượng Kiến Hà là Trịnh Tư Thanh cũng đứng lên.

Mọi người lập tức chú ý đến.

Thuận theo ánh mắt của họ.

Một bóng dáng thông dong đi đến.

Trong tay hắn cầm một chén rượu, bên cạnh là mấy vị quản lý cấp cao của khách sạn.

Mặc dù ngoại hình rất xuất sắc, nhưng đến cấp bậc bọn họ, đã tiếp xúc rất nhiều người minh tinh.

Đương nhiên sẽ không quá kinh ngạc.

Mạnh Xuyên vẫn luôn để ý đến Khương Hữu Dung, thì lại thấy được một tia khẩn trương trên mặt nàng.

Hắn lắc lắc đầu, khẳng định là mình nhìn nhầm.

Đường Tụng nở nụ cười, giọng nói ôn hòa: “Chào các vị, tôi là Đường Tụng, cảm tạ các vị đã tới, hi vọng mọi người chơi vui vẻ.”

Lâm Vân Vinh đang định mở miệng giới thiệu khách quý ở đây cho Đường Tụng.

Khương Hữu Dung vậy mà lại chủ động mở miệng nói: “Xin chào Đường tiên sinh, tôi là Khương Hữu Dung của địa sản Thịnh Nguyên.”

Nói xong, nàng xoay người cầm ly rượu lên, ra hiệu với hắn.

Đường Tụng hơi sững sờ, nhìn mỹ nữ yếu điệu trước mắt.

Cũng không phải là sợ hãi thán phục trước vẻ đẹp của nàng.

Dù sao bên cạnh hắn cũng có rất nhiều mỹ nữ, đại bộ phận đều không kém nàng.

Nói dáng người, Từ Giai Lệ thậm chí còn ngực nở hông cong hơn nàng.

Chủ yếu là khí chất và cách ăn mặc.

Để hắn nhớ đến thư ký Kim.

Trong ấn tượng, nàng cũng có một bộ váy giống hệt, bao quát cả màu sắc lẫn kiểu dáng.

Đây là nhìn thấy từ ‘chìa khóa ký ức’.

Lúc này nhìn thấy vật thật, không khỏi nhớ lại.

Có người nhìn không được mà cười khẽ, cảm giác vị Đường đồng này có chút lỗ mãng.

Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, vẫn còn non và xanh lắm.

Nhìn chăm chăm vào con gái nhà người ta.

Mạnh Xuyên nhú mày.

“Ông chủ.” Lâm Vân Vinh nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Vị này là Khương đồng, chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên.”

Đường Tụng lấy lại tinh thần, biểu cảm vẫn lạnh nhạt tự nhiên như cũ.

Đưa tay chạm cốc với nàng, uống một hợp: “Xin lỗi Khương đồng, vừa mới thất thần.”

Đây dù sao cũng là nhân viên của tập đoàn Đường Tổng, cũng có thể nói là cấp dưới của mình, nhìn nhiều hai lần cũng không có gì.

Với lại nàng có thể tới đây, nhất định là do thư ký Kim.

Khương Hữu Dung cũng không có vẻ gì là giận, cười xinh đẹp một tiếng, chỉ vào chỗ cạnh mình, nói khẽ: “Không sai, Đường tiên sinh ngồi đây đi.”

Vừa dứt lời.

Bốn phía chợt an tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn Đường Tụng với vẻ ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một mặt nhu tình như nước của vị Khương đồng này, hơn nữa còn chủ động mời đối phương ngồi cạnh mình.

Điều này rất không tầm thường.

Lại nhìn khuôn mặt tuấn tú và thân thể cường tráng của Đường Tụng, nghĩ đến giá trị bản thân hẳn.

Tất cả mọi người đều toát ra một ý nghĩ hoang đường nhưng lại hợp lý: “Chẳng lẽ Khương Hữu Dung coi trọng vị này?!”

Mạnh Xuyên cũng là người thông minh, tự nhiên cũng đoán được khả năng lớn nhất này.

Hắn bắt đầu nghiêm túc dò xét Đường Tụng.

Đúng là rất đẹp trai, nhưng mình cũng không kém nhiều.

Chẳng lẽ Khương Hữu Dung thích âu phục?

Hắn là người kiêu ngạo tự tin, cho đến giờ vẫn không cảm thấy mình kém hơn bất kỳ ai.

Hết lần này đến lần khác, cô gái mình theo đuổi lại quan tâm đến một người đàn ông khác như vậy.

Điều này làm hắn không quá thoải mái.

Đường Tụng gật đầu, cũng không từ chối ý tốt của đôi phương, liền ngồi xuống cạnh vị Khương mỹ nhân này.

Mặc dù giữa hai người có khoảng cách, nhưng Đường Tụng vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm xông vào mũi.

Đây là một cô gái toàn thân đều lộ ra vẻ quyến rũ và tài trí.

Nhìn không ra tuổi tác, nhưng trực giác nói cho hắn, không thể nhỏ hơn Tạ Vũ Đồng.

“Xin chào Đường tiên sinh, tôi là La Tuấn Dật của dụng cụ Đường Nghi.”

“Đường tiên sinh, tôi là Trịnh Tư Thanh của Kiến Hà.”

Hai vị lãnh đạo của xí nghiệp dưới cờ tập đoàn Đường Tổng đều chủ động giới thiệu, thái độ rất khách khí.

Người bên ngoài xem ra, đây là đang nể mặt Khương Hữu Dung.

Lâm Vân Vinh và đám quản lý khách sạn đều là sắc mặt ửng đỏ.

Nếu ông chủ họ của thể dùng mỹ nam kế để giải quyết vị Khương đồng này.

Vậy bọn họ không cần lo lắng tập đoàn Tinh Thành nữa.

Thuận tiện có thể bắt đơn hàng của Đường Nghi, Kiến Hà và Thịnh Nguyên.

Đây là một tin tức cực tốt!

Vấn đề duy nhất là, hồng nhan tri kỷ của ông chủ nhà mình hơi nhiều.

Ví dụ như một vị cổ đông khác là Đồng Ngọc Ngôn, Từ Tình từng ở phòng tổng thống, Trình tiểu thư từng đưa Triệu Hồng Cầm đến nhậm chức...

Nhưng nếu vị Khương đồng này mà có ý, vậy những cô gái khác đều phải biết khó mà lui.

Trừ nàng ra, còn có thể là ai?

Chương 574: Khương Hữu Dung thăm dò

Đường Tụng lên tiếng chào hỏi La Tuấn Dật và Trịnh Tư Thanh xong.

Mấy người phụ trách của các xí nghiệp khác cũng nhao nhao tự giới thiệu.

“Đường đồng, tôi là Quách Cẩm Phàm của tập đoàn Kiến Công...”

“Trần Giai Viện của hậu cần Lực Cử.”

“Vương Nhân Kiệt...”

...

Đây không phải là nề mặt Đường Tụng.

Dù sao họ đều là khách hàng lớn, muốn nề mặt thì khách sạn phải nề mặt họ mới đúng.

Thật sự là biểu hiện của Khương Hữu Dung quá nóng.

Cho tới giờ, nàng vẫn còn đang nhìn chăm chăm vào vị Đường đồng này, còn không hề chớp mắt.

Trong mắt tràn đầy ý vị, có tò mò, thăm dò, thưởng thức...

Thật sự là chỉ thiếu nước nhào lên hôn thôi.

Phàm là người có EQ đều nhận ra, đây tuyệt đối là cực kỳ hứng thú.

Khiến tất cả đàn ông ở đây đều ước ao ghen tị.

Một quản lý cấp cao của tập đoàn Đường Tống, lại còn là người bên cạnh Kim Mỹ Nga.

Năng lực và tài nguyên trong tay là không phải bàn cãi.

Mẫu chốt là còn quyến rũ đoan trang, tràn đầy phong tình vạn chủng.

Tuyệt đối là cực phẩm.

Người không thoải mái nhất chính là Mạnh Xuyên.

Hôm nay hắn đến đây, chủ yếu là bồi dưỡng tình cảm với Khương Hữu Dung.

Trong ấn tượng và thông tin hắn nhận được.

Khương Hữu Dung là một cô gái rất thành thực và độc lập, có tam quan kiên định, EQ IQ cực cao.

Đối mặt với loại phụ nữ này, nói ngon ngọt là không được.

Nàng rất hiểu cân nhắc lợi và hại, cũng nhìn trúng nội hàm và tương lai.

Hình mẫu lý tưởng của nàng hắn là: Đẹp trai, thân phận và địa vị tương xứng, hiểu được chứng mừng, nắm chắc khoảng cách, tiến lùi có độ.

Mạnh Xuyên từng rất tin tưởng vào cái này, sách lược theo đuôi của hắn cũng đang tiến hành theo cách này.

Nhưng bây giờ xem ra, đều mẹ nó là shjt chó!

Nhưng hắn không nghĩ ra là, mình thua ở đâu?

Hắn uống hợp rượu, chủ động đứng lên nói: “Ông chủ Đường, tôi là Mạnh Xuyên của tư bản Dung Lưu, tối nay có việc gấp phải đi trước, lần sau gặp lại. Khương đồng, tôi vẫn muốn khen một câu, hôm nay cô mặc rất đẹp!”

Đường Tụng đứng lên bắt tay với hắn.

Mạnh Xuyên cười thoải mái, quay người rời đi.

Hắn luôn là người làm nhiều nói ít, thực tế, cũng rất hiểu chừng mực.

Đương nhiên sẽ không làm chuyện gì ở trước mặt Khương Hữu Dung và những người khác.

Vẫn là trở về điều tra thêm về vị Đường Tụng này đi.

Xem trên người vị này có gì đặc biệt, vậy mà lại hấp dẫn được Khương Hữu Dung.

Có lẽ mình cũng nên điều chỉnh sách lược theo đuổi.

Đưa mắt nhìn Mạnh Xuyên rời đi.

Bầu không khí cũng buông lỏng hơn, đám khách khứa chung quanh trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều.

Bọn họ tự nhiên biết tâm tư của vị Mạnh công tử kia, bởi vì đều hơi câu nệ.

Lo vì kết giao với Đường Tụng mà chọc giận đối phương.

Hiện giờ Mạnh Xuyên đi rồi, bọn họ cũng có thể thoải mái hơn.

Có nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’, nên Đường Tụng cũng rất tích cực.

Chủ động trao đổi danh thiếp với họ, thuận miệng trò chuyện.

Trong lúc chuẩn bị tiệc rượu, Lâm Vân Vinh đã báo cáo tình hình của các xí nghiệp sẽ đến tham gia.

Nhất là đám người đang vây quanh Khương Hữu Dung, họ đều là đối tượng được quan tâm trọng điểm trong tiệc rượu.

Đường Tụng cũng không quá hiểu về họ.

Nhưng có Lâm Vân Vinh ở giữa bôi trơn, có thể nói là trò chuyện vui vẻ.

Thứ duy nhất để Đường Tụng khó chịu, chính là cặp mắt của Khương Hữu Dung.

Thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào mình với ánh mắt dò xét, giống như muốn nhìn thấu mình vậy.

Mẫu chốt là hai người mới gặp lần đầu.

Rút chút thời gian, Đường Tụng hơi nghiêng đầu, nâng chén với Khương Hữu Dung, cười nói: “Khương đồng, tôi mời cô một chén, cảm ơn đã cố động.”

Hắn có lòng rút ngắn quan hệ của song phương, không đến mức quá xấu hổ.

“Đường tiên sinh quá khách khí rồi.” Khương Hữu Dung giờ tay cùng ly với hắn.

Cánh môi khẽ mở, uống một hớp nhỏ, lại ngẩng đầu đối mắt với hắn.

Ánh mắt đung đưa, một đôi mắt giống như biết nói chuyện vậy.

Ngay sau đó, nàng trực tiếp mở bờ môi đỏ đầy đặn, thổi một ngụm khí về phía Đường Tụng.

Hương thơm ngào ngạt phả vào mặt, mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Động tác nhỏ này rất kín.

Cộng thêm khí là vô hình vô sắc, nên không ai phát hiện ra.

Hết lần này đến lần khác, dáng vẻ của nàng lại rất tài trí đoan trang.

Đường Tụng hơi ngây người, trái tim đập nhanh hơn mấy phần.

“Đường tiên sinh, chúng ta add wechat đi, sau này thường liên hệ.” Khương Hữu Dung lấy điện thoại ra.

Biểu cảm của nàng rất ưu nhã, nói chuyện cũng rất nhiệt tình.

Giống như hành động vừa rồi là chưa từng xảy ra.

Đường Tụng thở hắt ra, gạt đầu, add wechat của Khương Hữu Dung.

Khương Hữu Dung hơi nghiêng người, mái tóc dài trực tiếp lướt qua mũi hắn.

Nàng hơi cúi đầu, liếc nhìn màn hình điện thoại của t.t

Ánh mắt dừng lại trên mấy chữ ‘Địa sản Thịnh Nguyên – Khương đồng’.

Cười nhẹ nói: “Tôi giúp anh đổi ghi chú nha.”

Nói xong, không chờ Đường Tụng từ chối, trực tiếp đuổi ngón tay điểm lên màn hình của hắn.

Gõ hai chữ ‘Hữu Dung’, ngón tay non mịn vô tình hay cố ý lướt qua làn da hắn, mang theo từng tia tê dại.

Người chung quanh nhìn một màn quỷ dị này, liền hai mặt nhìn nhau.

Không ai ngờ rằng, Khương Hữu Dung luôn luôn thành thực ôn trọng, khéo lại mà lại còn có một mặt như vậy.

Chẳng lẽ đây chính là mà lực của tình yêu?

“Đúng rồi.” Khương Hữu Dung giống như nghĩ ra gì đó, ngẩng đầu cười quyến rũ, nói: “Liên quan đến hợp đồng, nếu Đường tiên sinh có rảnh thì chúng ta có thể nói chuyện riêng. Nghiệp vụ tiếp đãi và yến hội của địa sản Thịnh Nguyên và các công ty con ở Yên Thành, đều có thể bàn.”

Ngay sau đó, người phụ trách của Đường Nghi và Kiến Hà cũng tỏ thái độ.

Mấy người Lâm Vân Vinh lập tức mừng như điên.

...

Bạch Thành Lâm đứng trước cửa sổ, ánh mắt vẫn lơ đãng liếc nhìn bên kia.

Trong mắt có ước ao và mất mát.

Nơi đó là trung tâm của bữa tiệc, là tiêu điểm của mọi người.

Bạch Thành Lâm cũng muốn đi lên, nhưng ông cũng tự hiểu lấy mình.

Coi như ông chưa gặp rắc rối, thì cũng không có tư cách ngồi bên đó.

Ông thở dài, lại uống cạn một chén rượu.

Nếu như có thể, ai không muốn trở thành nhân vật chính dưới ánh đèn chứ?

Nhưng hôm nay, ông chỉ là kẻ thất bại.

Công ty sắp phá sản, phải dựa vào ly hôn để bảo vệ tiền sinh hoạt cho vợ con.

Ông lau miệng, ngẩng đầu nhìn chủ nhân khách sạn trẻ tuổi tuấn mỹ, khí chất tuyệt vời kia.

Chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên ngồi ngay bên cạnh.

Vị giám đốc Trần khịt mũi coi thường ông, lúc này lại có vẻ rất thân mật và thành khẩn.

Dường như tất cả mọi người đều lấy thanh niên kia làm trung tâm.

Nhìn một lát, Bạch Thành Lâm lại có một ý nghĩ hão huyền.

Nếu như Tĩnh Tĩnh có thể kiếm một người như vậy thì tốt!

Ông lập tức lắc đầu tự giễu.

Sao có thể chứ?

Dù ông rất tự tin với con gái mình, cũng biết khoảng cách giữa hai bên là to lớn thế nào.

Một tỷ phú trẻ tuổi đẹp trai, ăn nói bất phàm.

Một là nữ sinh xinh đẹp đang học năm 2, gia đình sắp phá sản.

Hoàn toàn là người của hai thế giới.

Đừng nói là yêu đương, coi như kết bạn cũng rất khó.

Chương 575: Con gái ngoan

“Chị Mộc Tuyết, bên này.” Bạch Tĩnh chờ trong sảnh một lát, liền bước nhanh lên đón tiếp.

Lý Mộc Tuyết đi giày cao gót, cộng thêm khuôn mặt xinh đẹp và dáng người xuất chúng.

Vô cùng bắt mắt trong đại sảnh.

Ôm Bạch Tĩnh một cái, Lý Mộc Tuyết khen cách ăn mặc của nàng hôm nay.

Trong mắt mang theo vẻ hâm mộ không dễ phát hiện.

Đây là váy lễ phục Chanel, giá bán khoảng 110.000+, đẹp khiến người ta run sợ.

Là quần áo nàng mơ cũng muốn mua.

Đây mới là bạch phú mỹ chân chính, cho dù gia đình sắp phá sản, nhưng vẫn còn một đồng hàng xa xỉ.

Là nàng không so được.

Hai người đi vào thang máy, soi soi gương.

Lý Mộc Tuyết dần dần lấy lại tự tin.

Lấy điện thoại ra chụp tấm ảnh.

Đây không phải là lần đầu nàng đến khách sạn 5 sao, nhưng trước kia đều là đến làm việc.

Nhiều lắm là ăn bữa cơm trong sảnh tiệc đứng.

Cho đến giờ vẫn chưa từng tham gia tiệc rượu cao cấp như vậy.

Ngoại trừ lòng tò mò và hư vinh quấy phá ra, nàng cũng thật sự muốn dung nhập vào vòng tròn cao hơn.

Nâng cao tầm mắt và kiến thức của mình.

Đi vào trong sảnh Tinh Quỹ.

Bạch Tĩnh kéo Lý Mộc Tuyết đi về phía khu ngắm cảnh.

Miệng còn nói: “Chị Mộc Tuyết, chị phải làm chứng cho em! Em nói với cha là Đường Tụng ca ca sẽ giúp nhà mình, nhưng ông ấy lại không chịu tin.”

Lý Mộc Tuyết quét mắt qua hội trường, thuận miệng đáp: “Không có vấn đề, chỉ cần Đường Tụng chịu ra tay, tuyệt đối không còn vấn đề gì.”

“Chị Mộc Tuyết, Đường Tụng ca ca trừ quán cà phê ra thì còn làm gì khác sao? Vừa rồi cha em hỏi, nhưng em không biết, nên ông ấy càng không tin em.”

“Anh ấy...” Ánh mắt Lý Mộc Tuyết lấp lóe, không biết trả lời thế nào.

Nàng đúng là không rõ lắm.

Lý Ly và nàng rất thân, nhưng Lý Ly lại không thêm quan tâm mấy thứ này.

Nàng lại không có thân phận và lập trường để hỏi mấy chuyện này.

Đúng lúc này, tiếng nhạc nhu hòa chợt dừng lại.

“Các vị khách quý, hoan nghênh tham dự tiệc rượu ngày hôm nay.”

Một giọng nói quen thuộc truyền ra từ âm hưởng.

Để hai người đồng thời dừng bước.

“Thân là chủ nhân nơi đây, đầu tiên là cảm ơn mọi người đã tin tưởng và ủng hộ chúng tôi. Có thể phục vụ...”

Các nàng kinh ngạc nhìn ngó bốn phía.

Rất nhanh đã dừng lại trên người một bóng dáng cao to thẳng tắp.

Hắn mặc âu phục màu xám đậm, đứng giữa đám người, tay cầm một chiếc micro.

Nói chuyện lời ít mà ý nhiều, rõ ràng sáng tỏ, giọng nói còn mang theo chân thật và nhiệt tình.

Đầu tiên là giới thiệu công trình phục vụ của khách sạn.

Lại chia sẻ một ít ví dụ thành công, điểm sáng và kế hoạch tương lai.

Thỉnh thoảng còn tương tác vài câu với khách quý chung quanh, nói đùa vài câu không ảnh hưởng đến toàn cục.

Làm bầu không khí rất nhiệt liệt.

Bạch Tĩnh chớp chớp mắt, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên và mừng rỡ.

Vậy mà lại gặp Đường Tụng ca ca ở đây!

Nàng vốn còn đang buồn bực, làm sao để cha yên tâm, lần này coi như ổn!

Tiếp đó, nàng liền kéo tay Lý Mộc Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng: “Chị Mộc Tuyết, là Đường Tụng ca ca nha! Thì ra anh ấy là ông chủ nơi này? Quá lợi hại! Chúng ta đi qua đi, thuận tiện dẫn anh ấy đi gặp cha em.”

Mặc dù nàng vẫn luôn cảm thấy Đường Tụng là một người rất ưu tú, nhưng không ngờ hắn lại là chủ của khách sạn 5 sao nổi tiếng này.

Bảo sao đám người Ninh Hân lại cung kính với hắn như vậy.

Bảo sao hắn nói có thể giải quyết được chuyện công ty nhà nàng.

“Ừm.” Lý Mộc Tuyết gật đầu.

Nàng liếm môi một cái, thân thể hơi run lên, hai chân như nhũn ra, có chút khó kiềm chế được.

Đây là một Đường Tụng mà nàng chưa từng nhìn thấy.

Trên người tản ra một loại hào quang cuốn hút.

Một người đàn ông như vậy, nếu có thể ngủ một đêm, vậy cuộc đời này cũng viên mãn.

Lý Mộc Tuyết sửa sang lại vạt áo và tóc, rồi hơi căng thẳng mà đi về phía Đường Tụng.

...

Bạch Thành Lâm đã thấy con gái mình từ lâu, cũng thấy cô gái xinh đẹp gợi cảm bên cạnh.

Ông thở sâu, bắt đầu suy nghĩ nên dùng từ ngữ và biểu cảm gì.

Nội tâm ông vẫn luôn ôm lấy một tia may mắn.

Chẳng may có thể được nhận được đầu tư từ Tự Nhiên thì sao?

Âm hưởng truyền đến âm thanh.

Bạch Thành Lâm liền thấy hai người đứng yên tại đó.

Ánh mắt nhìn thẳng về phía bên kia.

Quả nhiên, loại soái ca đỉnh cấp này, cộng thêm thân phận và địa vị, cực kỳ hấp dẫn nữ sinh.

Không chỉ Bạch Tĩnh và Lý Mộc Tuyết, mà hầu như tất cả nữ giới trong hội trường đều nhìn chăm chăm vào vị kia.

Ngay sau đó, Bạch Thành Lâm chột kinh ngạc.

Hai người vậy mà đi thẳng về bên kia, hơn nữa còn là Bạch Tĩnh dẫn đầu.

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của ông.

Con gái mình dù rất hoạt bát, nhưng chưa bao giờ to gan như vậy.

Cũng may, Bạch Tĩnh và Lý Mộc Tuyết chỉ dừng lại tại gần đó.

Cũng không lỗ mãng mà đi vào đó.

Bạch Thành Lâm vẫn rất vui vẻ.

Cũng tốt, để cho con gái biết, cái gì mới gọi là xuất chúng.

Người thanh niên theo đuổi con gái, làm sao có thể so sánh được chứ?

Theo Đường Tụng cảm tạ lần nữa, lời chào mừng cũng đã đến hồi cuối.

Hắn trả micro lại cho nhân viên.

Đang định ngồi xuốngs, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Đường Tụng ca ca!”

Đường Tụng nhìn qua, liền thấy Tiểu Tĩnh mặc váy trắng ngọt ngào, và Lý Mộc Tuyết ăn mặc thời thượng gọi cảm.

Các nàng đứng song song dưới ánh đèn lưu ly, lộ ra vô cùng xinh đẹp.

Chú ý đến ánh mắt của hắn, Tiểu Tĩnh ra sức vẫy tay.

Đường Tụng nói tiếng xin lỗi, rời khỏi khu nghỉ ngơi, cất bước đi đến trước mặt hai người.

Cười nói: “Tiểu Tĩnh, Tiểu Tuyết, sao lại chạy đến đây rồi?”

Lý Mộc Tuyết nhìn mặt Đường Tụng, yết hầu nhấp nhô, có chút khản trương.

Bạch Tĩnh thì lại rất thả lỏng, nàng tiến lên kéo tay Đường Tụng.

Hung phấn nói: “Em đã đến từ lâu rồi, nhưng trước đó không nhìn thấy anh. Chị Mộc Tuyết nghe nói em ở bên này, cho nên cũng đến chơi. Đúng rồi, Đường Tụng ca ca, khách sạn này là của anh sao?”

Đường Tụng gật đầu, vuốt tóc nàng nói: “Lúc này bàn chuyện với khách, nên không thấy là đúng. Đã đến thì chơi đi, cần gì cứ nói với nhân viên.”

Bạch Tĩnh cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay trên đầu, chú ý đến ánh mắt của người chung quanh, thì có hơi thẹn thùng.

Nhăn nhó một cái, nói nhỏ: “Đường Tụng ca ca, cha em ở bên kia. Anh có muốn đi qua đó một chuyến không? Tâm sự chuyện công ty. Gần đây cha em rất buồn rầu, có thêm rất nhiều tóc bạc.”

Đường Tụng nhìn theo ngón tay nàng, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang gờ chén rượu, ngẩn người trước cửa sổ.

“Có thể, đi thôi.” Đường Tụng mỉm cười, dẫn hai người đi qua bên khu ngắm cảnh.

Khương Hữu Dung ở sau lưng thì yên tĩnh nhìn một màn này, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.

...

Khóe mắt Bạch Thành Lâm run rẩy, ánh mắt dờ dẩn.

Ông nghĩ mãi không rõ, vì sao chỉ chớp mắt, con gái đã lôi lôi kéo kéo với vị kia rồi.

Nhìn động tác còn rất thân mật, có chút giống với cặp tình nhân mới yêu đương.

Ông cắn cắn bờ môi, hoài nghi mình uống nhiều nên nhìn nhầm.

Cảm giác đau nhói khiến ông tỉnh lại, vốn còn chút men say, nhưng giờ đã biến mất sạch.

Nhìn ba người đang đi về phía này.

Trong mắt ông lộ ra hào quang nóng bỏng.

Ông còn có thể nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của mình, có thể cảm giác được máu nóng đang tuôn trào.

“Sơn trùng thủy phúc nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.”

(Núi lại núi khe lại khe ngõ là không có đường, liễu rậm hoa tươi lại có làng)

“Thì ra con gái của mình còn có quan hệ như vậy?!”

Điều này làm ông có loại cảm giác như trúng xổ số.

Rất nhanh, Bạch Tĩnh đã kéo Đường Tụng đi tới, trên mặt còn cười tươi như hoa.

Nàng chủ động giới thiệu: “Ba ba, đây chính là Đường Tụng ca ca và chị Mộc Tuyết.”

Khóe mắt Bạch Thành Lâm nhảy lên mấy cái, suýt nữa kêu lên.

“Con gái ngoan, con đúng là phúc tinh của cha!”

Sắc mặt ông đỏ ửng, vươn tay nắm chặt tay Đường Tụng.

Giọng nói có hơi run run: “Đường... Đường tiên sinh, tôi là Bạch Thành Lâm, không ngờ Tĩnh Tĩnh và anh... lại có quan hệ tốt như vậy, thật sự là vinh hạnh!”

Đường Tụng cười lễ phép: “Chú Bạch không cần khách khí, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, chú cứ gọi tên tôi là được.”

Hai người buông tay ra.

“Chuyện này...” Bạch Thành Lâm chỉ do dự một chút, liền đồng ý: “Được! Vậy tôi không khách khí với cậu! Đường Tụng, cậu thật sự là tuần tú lịch sử, tuổi trẻ tài cao! Tĩnh Tĩnh có một người bạn như cậu, tôi cũng an tâm, sau này không cần lo lắng cho con bé.”

Chương 576: Cao thủ đầu tư Bạch Tĩnh

Bốn người ngồi xuống salon.

Tiểu Tĩnh và Lý Mộc Tuyết ngồi hai bên Đường Tụng.

Phục vụ đã đưa trái cây và rượu lên.

Bạch Thành Lâm nói chuyện rất nhiệt tình thân thiết, giống như là trưởng bối trong nhà.

Lý Mộc Tuyết chủ động giúp Đường Tụng rót rượu nhẹ, đưa vào tay hắn.

Bốn người cụng ly.

Trò chuyện vài câu.

Bạch Thành Lâm nhìn ba người đối diện, trong đầu chợt nhớ đến tấm ảnh Tô Thành gửi.

Bởi vì góc độ chụp, và vấn đề tia sáng, nên lúc trước ông không nhận ra.

Một cô gái khác không phải là vị Lý Mộc Tuyết này sao?

Nội tâm thì đang suy nghĩ, nhưng mặt ngoài thì Bạch Thành Lâm vẫn bình tĩnh như thường.

Với tướng mạo và tài lực của Đường Tụng, nếu nói hắn là một người đàn ông tốt, chung thủy một lòng thì là không thực tế.

Chuyện này không thể vội, hiện giờ quan trọng nhất là ổn định quan hệ, chậm rãi mưu tính.

Tĩnh Tĩnh và Đường Tụng thân thiết như vậy, lại còn rất thích Đường Tụng, sau này chưa chắc đã không có cơ hội.

Ông kỳ vọng với con gái mình là, không lo cơm áo, tự do tài chính, bình an vui vẻ cả đời.

Cũng hi vọng đời sau của con gái có thể đứng ở tầng lớp cao hơn.

Nếu như có thể tiến tới với vị Đường tiên sinh này, vậy tất cả đều là thuận lý thành chương.

Về phần hôn nhân, có tự nhiên là tốt nhất, cũng cần phải tranh thủ và nỗ lực.

Coi như không có, vậy chỉ cần có đủ lợi ích và bồi thường, vậy không phải là không thể tiếp nhận.

Ngay cả ông cũng không sạch sẽ gì, cũng đã gặp rất nhiều chuyện như vậy, cũng đã có tâm lý từ trước.

Bạch Tĩnh là một cô gái thông minh, biết cha mình quan tâm nhất là cái gì.

Nàng liền nhìn Đường Tụng với đôi mắt sáng long lanh, nói khẽ: “Đường Tụng ca ca, em nói với cha là anh sẽ giúp Ưu Tố giải quyết vấn đề tiền bạc, nói nhiều lần mà ông ấy vẫn không tin, cho nên em không thể làm gì khác hơn là kéo anh đến.”

“Cái này... là lỗi của cha, lỗi của cha.” Bạch Thành Lâm cười xấu hổ.

Lại nghĩ đến chuyện mình an bài cho Bạch Tĩnh xem mắt với Tô Thành, nội tâm đột nhiên khẩn trương.

Ông thở sâu, bắt đầu điều chỉnh lại tâm lý, cân nhắc ngôn từ.

“Đường Tụng, trước đó Tĩnh Tĩnh chưa nói kỹ về tình hình của cậu. Tôi cũng không rõ chuyện của hai người, nên không phán đoán chính xác. Hi vọng cậu đừng để ý, tôi tự phạt một ly.”

Bạch Thành Lâm đổ đầy một ly Whisky, sau đó liền uống ‘ừng ực’.

Đường Tụng còn không hiểu rõ lắm về chuyện Bạch Tĩnh gặp khó, liền vỗ vỗ chân nàng: “Là chuyện gì?”

Tiểu Tĩnh cảm nhận được ám áp từ trên đùi, mặt hơi đỏ lên.

Liếc trộm cha mình một cái, liền tiến đến bên tai Đường Tụng.

Nàng nói qua về tình hình khó khăn của gia đình, và chuyện Tô Thành.

Bao quát cả cha đầu tư bị lừa, và trên mạng nói xấu.

Tâm tư nàng rất ngây thơ ngay thẳng, cũng không cân nhắc quá nhiều.

Bạch Thành Lâm lại luôn chú ý biến hóa của Đường Tụng.

Mặc dù biết một đại nhân vật như vậy không cần lừa gạt một cô bé, nhưng đây dù sao cũng là bước ngoặt duy nhất của ông, nên không khỏi khẩn trương.

Chẳng may người ta đột nhiên đổi ý thì sao?

Dù sao cục diện của Ưu Tố bây giờ cũng rất rối rắm, cần một khoản tiền lớn mới có thể cứu sống.

Đường Tụng trầm ngâm giây lát, nói: “Chú Bạch yên tâm, chuyện này rất dễ giải quyết. Đầu tiên là vấn đề tài chính từ khoản vay ngân hàng và tài chính bên cung ứng. Tôi có thể cung cấp cho chú hai phương án giải quyết, chú xem cái nào tốt hơn.”

Nghe vậy, Bạch Thành Lâm kích động đến đỏ mặt, hai tay nắm chặt.

Ông đè nén nội tâm mừng như điên, khẩn trương nói: “Mời nói.”

Đường Tụng điều chỉnh tư thế ngồi: “Thứ nhất, tôi có thể cung cấp cho chú một khoản vay không lãi suất. Số tiền này đủ để chú trả hết nợ nần, thời gian trả tiền thì do chú quyết định.”

“Thứ hai, áp dụng phương thức tăng đầu tư để khuếch trương cổ phần, coi như là đầu tư bình thường vào Ưu Tố, thu hoạch tỷ lệ cổ phần tương ứng.”

Bạch Thành Lâm không hề do dự, trực tiếp mở miệng: “Phương án thứ hai! Chúng tôi có thể xác định lại giá trị thực của Ưu Tố lần nữa. Ăn ngay nói thật, Ưu Tố bây giờ đang gặp khó khăn chưa từng có, bản thân tôi và công ty đều nợ rất nhiều. Chúng ta có thể tính theo giá trị thấp nhất, sẽ không để cậu thua thiệt.”

Có thể được Đường Tụng giúp đỡ, đó đã là vui mừng bằng trời rồi, ông không ngại làm ra nhượng bộ.

Nếu như không có tài chính mới, không lâu sau, 14 cửa hàng sẽ không thể kinh doanh bình thường.

Đến khi đó chính là gán nợ, phá sản và đóng cửa.

Ngoại trừ công ty ra, ông cũng sẽ gánh chịu không ít nợ nần.

Nếu như công ty đóng cửa, đám chủ nợ kia cũng sẽ không bỏ qua cho ông.

Thật sự là bước đường cùng rồi, đó là cũng vì sao ông lại phải ly hôn với vợ.

Đường Tụng xuất hiện, không chỉ cứu công ty của ông, cũng cứu vãn gia đình ông.

Đường Tụng gật đầu nói: “Chú Bạch không cần ép giá, chú là cha Tiểu Tĩnh, cứ tính theo giá trị thực là được. Số tiền thừa ra, coi như là quà cho Tiểu Tĩnh đi.”

Hắn cũng không để ý chút tiền này, cũng không quan tâm mấy tiệm salon tóc và spa như Ưu Tố.

Hắn sáng khoái như vậy, hoàn toàn là nể mặt Tiểu Tĩnh.

Nghe Đường Tụng nói vậy, Lý Mộc Tuyết nắm chặt tay lại.

Nội tâm vừa chua vừa chát, lại không thể làm gì.

“Đường Tụng ca ca...” Tiểu Tĩnh rất cảm động, khóe mắt đã có ánh lệ.

Nàng cũng không ngốc, tự nhiên biết đây không phải là số tiền nhỏ.

Lấy ra một khoản tiền mặt lớn như vậy trong một lần, là một sự kiện không đơn giản với tất cả các xí nghiệp.

Những họ hàng thân thích kia, vừa nghe thấy bọn họ gặp khó khăn thì đã bắt đầu xa lánh họ.

Những người gọi là ‘bạn tốt’ của cha, cũng đều tránh không gặp.

Nàng lau lau khóe mắt, hơi nâng người, hôn lên mặt Đường Tụng một cái: “Cảm ơn Đường Tụng ca ca, anh thật tốt!”

Đường Tụng véo véo khuôn mặt ngọt ngào của nàng, vươn tay để lộ chiếc đồng hồ sáng loáng.

“Chiếc đồng hồ này là em tặng anh, đúng rồi, điện thoại và tai nghe anh đang dùng cũng là em tặng, coi như là báo đáp lại em đi.”

Lúc này Tiểu Tĩnh mới chú ý đến đồng hồ trên tay Đường Tụng, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

Đường Tụng quý trọng món quà của nàng, để nàng vô cùng vui sướng.

Ánh mắt Bạch Thành Lâm sáng rực, nội tâm như dời sông lấp biển.

“Tuyệt đối không ngờ được, con gái của lão Bạch mình lại là cao thủ đầu tư!”

Ông vẫn còn nhớ chiếc đồng hồ này, khi đó con gái làm nũng giả ngây thơ rất lâu, mới lấy được 300.000 từ chỗ mẹ để mua nó.

Ông vốn cho rằng con gái mua làm quà sinh nhật mình.

Không ngờ lại tặng cho người khác.

Khi đó ông còn vì thế mà buồn bực mấy ngày.

Nhưng bây giờ xem ra, thật sự là không thể tốt hơn!

Ông nắm chặt tay, nói: “Như vậy đi, tôi sẽ chuyển phần tài chính này thành cổ phần, rồi sang tên cho Tĩnh Tĩnh! Coi như là quà của cậu tặng cho con bé!”

Đường Tụng ngẩn người, lập tức hiểu ý của đối phương.

Từ góc độ của Bạch Thành Lâm, ông hiển nhiên không hi vọng để lại một ấn tượng tham lam.

Lo lắng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của mình và Tiểu Tĩnh.

Hành động này, còn có thể làm tình cảm hai người sâu sắc hơn.

Bạch Tĩnh ôm lấy cánh tay Đường Tụng, lắc đầu nói: “Ba ba, con mới không cần cổ phần, tôi không hiểu mấy thứ này, cho con làm gì? Phải cho Đường Tụng ca ca mới đúng.”

“Tĩnh Tĩnh, con cũng lớn rồi, hai năm nữa là tốt nghiệp, tìm hiểu trước một thời gian cũng tốt.” Bạch Thành Lâm liếc mắt ra hiệu với con gái.

Đường Tụng vỗ vỗ chân Tiểu Tĩnh, nâng ly cười nói: “Chú Bạch, vậy quyết định thế đi, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.” Bạch Thành Lâm lập tức nâng ly.

Keng...

Rượu lạnh buốt vào cổ họng, nội tâm Bạch Thành Lâm lại càng ngày càng nóng bỏng.

Cả người như có vô vận sức sống.

Cảm xúc bị đè nén hơn 2 tháng nay, lúc này đã được phát tiết.

Từ nay về sau, nhà họ sẽ nghênh đón cơ hội to lớn.

Công ty được cứu, không cần ly hôn, tương lai của con gái cũng ổn.

Tất cả đều sẽ trở về quỹ đạo, càng ngày càng tốt hơn.

Chương 577: Em cũng có thể giúp anh

Lý Mộc Tuyết yên tĩnh nhìn bọn họ, trên mặt vẫn luôn treo nụ cười nhàn nhạt.

Nội tâm lại phức tạp đến cực điểm.

“Khi nào mình mới có đái ngộ như vậy?”

Đường Tụng giống như luôn hào phóng như vậy, luôn rất rộng rãi với các cô gái mình thích.

Cho Ly Ly đái ngộ cao cấp nhất, nhà đẹp xe sang tiện tay là tặng.

Vì em gái Bạch Tĩnh còn chưa lên giường này mà vùng tiền như rác.

Nhưng nàng cũng tự hiểu lấy mình.

Biết khi mới tiếp xúc thì mình dùng thủ đoạn quá ‘trà xanh’, quá tâm cơ.

Để lại cho hấn ấn tượng cực kém.

Sau này muốn thay đổi lại, thật sự là quá khó.

Đáng ăn mừng là.

Đường Tụng đã từng nói hơi thích mình.

“Có lẽ, mình bây giờ cũng có một chút xú địa vị ở trong lòng Đường Tụng nhỉ?”

Bạch Thành Lâm đặt chén rượu xuống, lại đồ đầy, rồi phấn chấn nói: “Đường Tụng, khoản đầu tư này tôi tuyệt đối sẽ không để cậu thua thiệt! Ưu Tổ sẽ càng ngày càng phát triển.”

“Ba ba, gan cha không tốt, đừng uống rượu nồng độ cao như vậy.” Bạch Tĩnh hơi đau lòng, liền đê ly lại, lấy một ly cocktail có nồng độ còn thấp hơn.

“Được được! Nghe con hết!” Bạch Thành Lâm vội vàng nhận lấy, mặt mũi tràn đầy tươi cười.

Mấy người lại hàn huyên vài câu.

Bạch Thành Lâm giống như nhớ ra gì đó, thành khẩn nói: “Còn có một việc. Đoạn thời gian trước, sau khi tôi bị lừa, một người quen đã đến tìm tôi hợp tác, lợi nhuận rất cao. Bởi vì nóng lòng tìm tài chính nên tôi đã đồng ý. Nhưng hạng mục vừa bắt đầu ở một chi nhánh, thì đã bị người tố cáo đến cục quản lý giám sát thị trường.”

“Giấy phép hành nghề cơ cấu chữa bệnh của người này là giả. Cũng vì thế mà công ty lại tổn thất thêm một khoản tiền lớn, còn khiến cho tất cả chi nhánh bị liên lụy. Trên internet cũng đang điên cuồng đưa tin tức tiêu cực. Nhưng chúng tôi chỉ mới bắt đầu làm chưa được 2 ngày, chỉ sử dụng mấy dụng cụ chăm sóc da.”

Đường Tụng gật đầu, đây cũng là một vấn đề.

Nếu như không xử lý những tin tức này, vậy Ưu Tổ khó xoay người.

Suy nghĩ một chút, Đường Tụng nói: “Chú Bạch đừng lo, tôi sẽ xử lý.”

Chờ nhiệm vụ ‘giải trí Tinh Thành biến động’ kết thúc, hẳn định không chế toàn bộ giải trí Tinh Thành.

Đến khi đó, hoàn toàn có thể lợi dụng sức ảnh hưởng của công ty này, phối hợp với truyền thông Móc Câu, giải quyết vấn đề dư luận.

“Được được! Rất cảm ơn!” Bạch Thành Lâm vội vàng gật đầu, lại mời Đường Tụng một ly.

Bốn người lại ngồi nói chuyện một lúc.

Bạch Thành Lâm sắc mặt ửng đỏ nói: “Đường Tụng, cậu là chủ nhân bữa tiệc này, nhất định rất bận. Không cần ngồi với chúng tôi, đi chiêu đãi khách quý đi.”

Đường Tụng liếc nhìn Tiểu Tĩnh và Lý Mộc Tuyết, cười nói: “Được, vậy lát nữa chúng ta lại trò chuyện.”

Lý Mộc Tuyết há to miệng, rất muốn đi theo Đường Tụng để tăng kiến thức, tăng danh tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không dám mở miệng.

Dù sao danh bất chính, ngôn bất thuận, đến lúc đó cũng không biết giới thiệu năng thế nào.

Ba người đưa mắt nhìn Đường Tụng rời đi.

Lý Mộc Tuyết chỉ chỉ Khương Hữu Dung ở bên kia, nhỏ giọng hỏi: “Chú Bạch, cô gái mặc áo sơ mi trắng và váy kia là ai?”

Nàng vẫn nhớ rõ, cô gái này ngồi ngay cạnh Đường Tụng.

Chỉ là trước đó không có cơ hội nghe ngóng mà thôi.

Ánh mắt Bạch Thành Lâm lóe lên một tia kinh sợ: “Là chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên, Khương Hữu Dung.”

“Ah...” Lý Mộc Tuyết lập tức thu tay lại, cúi đầu xuống, ánh mắt lấp lóe.

Nàng cũng không xa lạ gì địa sản Thịnh Nguyên.

Hiện giờ nàng và Ly Ly đều ở Thịnh Nguyên Danh Dinh do địa sản Thịnh Nguyên khai phát.

Đây là công ty địa sản hàng đầu tỉnh, cũng rất nổi tiếng trong cả nước.

Loại xí nghiệp bá chủ này, mạnh hơn Tự Nhiên mấy lần.

Chủ tịch của địa sản Thịnh Nguyên, là tồn tại mà nàng không thể trêu vào.

Thậm chí làm quen với đối phương cũng là si tâm vọng tưởng.

Lý Mộc Tuyết liếc trộm Khương Hữu Dung, đối phương đang nghiêng người thì thầm với Đường Tụng, hai người rất gần.

Khương Hữu Dung thành thực quyến rũ, vô cùng hấp dẫn ánh mắt.

“Đúng là hồ ly tinh!”

Nàng cắn chặt răng, nội tâm vừa mất mát vừa khủng hoảng.

Nàng rất hiểu sức hút của Đường Tụng, đó là một người đàn ông hầu như không có khuyết điểm, hơn nữa còn rất mạnh trong chuyện đó.

Đối với đám ‘bà già’ như Khương Hữu Dung, Đường Tụng tuyệt đối là một núi vàng.

Nếu như Khương Hữu Dung coi trọng Đường Tụng, vậy phải làm sao?

Loại mỹ nữ nhiều tiền lắm của, lại có quyền thế này, quả thực là hấp dẫn hơn mình và Ly Ly rất nhiều.

Cũng có trợ giúp rất lớn với sự nghiệp của Đường Tụng.

Mắt thấy bên người Đường Tụng có rất nhiều mỹ nữ, hơn nữa đẳng cấp càng ngày càng cao, nàng càng ngày càng gấp.

“Làm gì đây? Nên làm gì đây?”

“Không thể chờ thêm, mình nhất định phải làm gì đó, cũng phải để mình có sức nặng hơn trong lòng Đường Tụng.”

“Còn phải nghĩ biện pháp thuyết phục Ly Ly tổ đội với mình, ba người chơi bóng, vậy Đường Tụng càng không nỡ bỏ bọn mình.”

“Tĩnh Tĩnh, cha đi qua gặp mấy người bạn.” Bạch Thành Lâm mặt mũi tràn đầy thư giãn thoải mái.

Công ty đã ổn, ông cũng dần dần khôi phục phong thái ngày xưa.

Bạch Tĩnh dặn dò: “Ba ba, uống ít rượu thôi!”

“Được được, nghe con hét! Sau này nhà chúng ta, con lớn nhất! Ha ha!” Bạch Thành Lâm vừa cười vừa đi ra khỏi khu ngắm cảnh, bước đi rất nhẹ nhàng.

Bạch Tĩnh thấy cha đã khôi phục như xưa, lại nghe trò đùa của cha, liền bật cười.

Sau đó nàng lại nhìn về phía Đường Tụng.

Nhìn hẳn trò chuyện vui vẻ với một đám người bằng tuổi cha mình.

Nhìn không được mà cảm khái: “Đường Tụng ca ca thật lợi hại, trước kia em chỉ cho rằng anh ấy chơi violin rất hay, lại đẹp trai, không ngờ anh ấy còn có sự nghiệp to lớn như vậy.”

Ngây ngốc một lát, nàng như nhớ ra gì đó, nhỏ giọng nói: “Chị Mộc Tuyết, có chuyện em muốn nghe ý kiến của chị.”

“Chuyện gì?”

“Tại tiệc sinh nhật của Ninh Hân, chị có nhớ Vương Vân Phong không?”

“Ừm, là một mỹ nam nhuộm tóc xám, bạn trai Tôn Văn. Nói đến thì tất cả đều do tên đó.”

Lý Mộc Tuyết vẫn nhớ ngày đó, về sau nàng còn tìm Ninh Hân để tìm hiểu rất nhiều tin tức, đương nhiên sẽ không quên.

Bạch Tĩnh thè lưỡi, kể về gút mắc giữa mình và Đường Tụng, Vương Vân Phong.

Nàng nói rất khách quan và bình tĩnh.

Sau khi trải qua hàng loạt khó khăn, nàng cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhớ lại lúc đầu, cảm giác mình vẫn quá lỗ mãng.

Coi như muốn trả thù Vương Vân Phong, vậy cũng không nên trắng trợn như vậy.

Hoàn toàn có thể tìm mấy người đánh tên đó một trận.

Hoặc là vạch trần mấy chuyện buồn nôn của Vương Vân Phong, hủy hoại thanh danh của tên đó.

Nghe Bạch Tĩnh nói, Lý Mộc Tuyết ngần ngừ: “Đường Tụng và Vương Vân Phong có ân oán gì? Em biết không?”

“Hình như là vì chuyện mở rộng video ngắn, em nghe Trương Linh Linh nói thế, cụ thể thì không biết.”

“Trương Linh Linh là ai?”

“Ah... là một người bạn của Đường Tụng ca ca, thật ra Trương Linh Linh cũng rất tốt, vấn đề là cô bạn thân ngực nở hông cong của Trương Linh Linh, hai người họ luôn dính vào Đường Tụng ca ca.”

Lý Mộc Tuyết trầm ngâm giây lát, hỏi: “Em lo Đường Tụng trở mặt với trí nghiệp Thiên Hải, đúng không?”

“Đúng!” Bạch Tĩnh lại nói: “Chính là như vậy, Thiên Hải cũng là một xí nghiệp nổi tiếng ở Yên Thành, không hề kém hơn Tự Nhiên các chị. Nếu Đường Tụng ca ca biết, anh ấy có giận em không? Có đánh em không?”

Nói đến ‘đánh em’ thì Bạch Tĩnh hơi run lên, nội tâm đột nhiên rất hưng phấn, thậm chí còn có chút chờ mong.

Khỏe miệng Lý Mộc Tuyết giật một cái: “Không đâu, Đường Tụng không bạo lực như vậy, anh ấy nhiều nhất là chơi bóng rổ với em thôi.”

“Vậy thì tôi, chơi bóng là tốt nhất.” Khuôn mặt trắng như tuyết của Bạch Tĩnh hiện lên vết đỏ ửng: “Hơn nữa, Đường Tụng ca ca quen Khương đồng của địa sản Thịnh Nguyên, chắc hẳn cũng không sợ trí nghiệp Thiên Hải.”

Lý Mộc Tuyết ánh mắt lập lòe, nhìn Khương Hữu Dung phong tình vạn chủng, ưu nhã tài trí, đột nhiên nói: “Tiểu Tĩnh.”

“Sao?”

“Em lo không sai, Thiên Hải dù sao cũng là xí nghiệp hàng đầu ở Yến Thành, có thể không trở mặt là tốt nhất. Chuyện của Vương Vân Phong và Tôn Văn, em đừng tìm Đường Tụng vội, để chị xem có thể xử lý hay không.”

“Thế nhưng mà...” Bạch Tĩnh hơi do dự.

Lý Mộc Tuyết vỗ vỗ vai nàng, chân thành nói: “Tiểu Tĩnh, chuyện này không nghiêm trọng như em nghĩ, Vương Vân Phong chỉ là một tên mặt trắng nhỏ mà thôi.”

Bạch Tĩnh nhìn nàng, gật đầu nói: “Được rồi.”

Nàng vẫn rất tin tưởng và cảm kích Lý Mộc Tuyết, tại lúc nàng cần nhất thì Lý Mộc Tuyết đã đứng dậy.

Đánh đuổi quái vật giống như Ultraman.

Lý Mộc Tuyết suy nghĩ, dần dần đã có ý tưởng.

Lấy điện thoại ra, gửi tin cho Ninh Hân: “Chị Ninh, giúp em điều tra bạn trai của Tôn Văn, chính là Vương Vân Phong.”

Cát điện thoại, nàng thở dài một hơi, nhìn Đường Tụng qua lại trong đám người.

Nỉ non: “Em cũng có thể giúp anh.”

Vương Vân Phong là Vương Vân Phong.

Tôn Văn là Tôn Văn.

Trí nghiệp Thiên Hải là trí nghiệp Thiên Hải.

Muốn chặt đứt liên hệ giữa Vương Vân Phong và trí nghiệp Thiên Hải cũng rất đơn giản.

Chỉ cần để Tôn Văn chia tay tên đó là được.

Chương 578: Tấm thẻ tương tác nhân vật thứ hai

9 giờ tối, tiệc rượu đã đi đến hồi cuối.

Đã có người rời đi.

Lâm Vân Vinh và đám quản lý đứng ngoài đưa tiễn.

“Đường tiên sinh, hoan nghênh đến địa sản Thịnh Nguyên thảo luận chuyện hợp tác.”

Lúc chia tay, Khương Hữu Dung chủ động đưa tay phải ra.

Đường Tụng nhìn hai mắt sáng rực và cách ăn mặc của nàng, lại nhớ tới thư ký Kim.

Liên bắt tay nàng, nói: “Lần nữa cảm ơn Khương đồng đã đến.”

Hai người cầm tay một lúc lâu.

Khương Hữu Dung hình như không định buông tay.

Ánh mắt nàng rất phức tạp, trong bờ mờ còn mang theo nghi hoặc nồng đậm.

Tựa như muốn lột sạch Đường Tụng để xem rõ ngọn ngành.

Nhìn xem người đàn ông này đặc thù cỡ nào.

Nhưng nàng vẫn nhớ vị trí của mình, cũng nhớ chuyện Kim đồng phân phó.

“Đường tiên sinh, tạm biệt.” Khương Hữu Dung nhếch miệng cười, gật đầu với Đường Tụng, bước thướt tha rời đi.

Bờ mông đầy đặn làm chiếc váy căng tròn, dáng đi rất yếu điệu.

Phối hợp với mái tóc dài hơi xoắn, lộ ra cảm giác như một thiếu phụ.

Nhưng Đường Tụng nghe nói, vị này còn chưa kết hôn.

Về phần có yêu đương hay không, vậy thì không biết.

Đi ra cổng khách sạn.

Một chiếc Bentley dừng tại đó.

Nữ trợ lý bước nhanh mở cửa xe.

Khuong Hữu Dung đang định cúi người ngồi vào, nhưng đột nhiên lại dừng lại.

Nàng vuốt vuốt tóc, vẫy tay với một bóng người đứng trước cửa, tươi cười nói: “Lão Lục, đang chờ tôi à? Tôi nghe trợ lý đặc biệt Lâm nói, cô đã đến Yên Thành được một thời gian rồi. Sao không đến thăm tôi? Còn đôi số điện thoại nữa.”

Ngô Gia Di nhíu mày, cúi kính râm, để lộ khuôn mặt hơi lãnh khốc.

“Nhắc nhở lần cuối cùng, tôi rất ghét cái xưng hô này, cực kỳ ghét.”

Khuong Hữu Dung che miệng cười khẽ, đi đến bên người nàng.

Quan sát một lát, liền đưa tay sờ tóc nàng: “Hình như tăng cân rồi, rảnh rồi có thể tìm tôi uống rượu. Ở Yên Thành mấy tháng rồi, quá ít người quen, nên hơi cô độc. Đúng rồi, cô vẫn muốn quay phim võ hiệp đúng không? Bây giờ tôi có tài nguyên, có muốn tôi an bài cho cô một vai nữ hiệp gì đó không?”

“Không cần, tôi đã rời khỏi giới giải trí 2 năm rồi.” Ngô Gia Di nghiêm túc nói, đột nhiên lại bật cười một tiếng.

Chuyện này, đại khái chỉ có rất ít người biết.

Sau khi nàng lấy được chức quán quân võ thuật toàn quốc, đúng là đã lẫn lộn trong giới giải trí một thời gian, thậm chí còn quay chụp phim.

Nhưng làm được mấy ngày thì chán, trong đoàn làm phim toàn là hình thức chủ nghĩa, cũng không cho nàng dùng công phu thật, còn quan trọng hóa việc thân phận cao thấp gì đó, nói chung là rất không thoải mái.

Hết lần này đến lần khác, nàng lại ngậy ngốc đi ký hợp đồng với công ty.

Muốn hủy hợp đồng thì phải bồi thường.

Cũng may là giải trí Tụng Mỹ đã thu mua công ty đó, Kim đồng lại đang cần tìm một tài xế, thế là liền thu nhận quán quân võ thuật là nàng.

Đối với vị Kim Mỹ Nga như thần nữ kia, nàng tự nhiên cực kỳ sùng bái.

Cho dù bảo nàng đi làm tài xế và vệ sĩ cho một người đàn ông xa lạ ở Yên Thành, thì nàng cũng không có một lời oán giận.

Khương Hữu Dung nhón chân lên ôm lấy Ngô Gia Di, nói nhỏ bên tai nàng: “Vị Đường tiên sinh này hình như cũng không lạnh lùng và cao ngạo như trong tưởng tượng.”

“Cô xác định anh ta chính là người đàn ông phía sau Kim đồng?” Ngô Gia Di kinh ngạc nói.

“Bằng không thì sao?”

Đám người đi theo Kim đồng như các nàng, hoặc ít hoặc nhiều cũng biết đến một người như vậy tồn tại.

Chỉ là từ xưa đến nay không ai dám nghe ngóng.

Nhưng theo các sắp xếp khó hiểu của Kim đồng, người thông minh tự nhiên đoán được chân tướng.

“Nhưng mà... anh ta có rất nhiều phụ nữ, hơn nữa rất lạ tình.”

Khương Hữu Dung nhếch mắt lên: “Vậy thì sao? Chỉ cần chuyện Kim đồng cho là đúng, vậy chính là đúng.”

Ngô Gia Di ngăn người, lập tức nghiêm túc phụ họa theo: “Không sai, Kim đồng luôn đúng! Kim đồng vĩnh viễn đúng!”

Ở bên cạnh Kim Mỹ Nga mấy năm, các nàng đã thấy tận mắt biểu hiện của đối phương.

Trên cơ bản là chưa từng sai lầm, mỗi một quyết định đều chuẩn xác rõ ràng.

Toàn bộ tập đoàn đã có một nhận thức chung: Chuyện Kim đồng nói đúng thì là đúng.

Như vậy người đàn ông mà Kim đồng nhìn trúng, cũng nhất định là người ưu tú nhất.

...

Đưa mắt nhìn Khương Hữu Dung đi ra khỏi sảnh.

Lý Minh Bác cảm khái: “Cậu em, cậu thật sự có phúc! Vị Khương đồng này rất khó lường đất, vô luận là tổ dưỡng, năng lực hay nhân phẩm thì đều được đánh giá rất tốt trong tập đoàn. Vấn đề duy nhất có thể là nhiều tuổi hơn cậu, nhưng thân phận của cô ấy, thì không đáng nhắc đến.”

Hắn thậm chí còn hâm mộ số đào hoa của Đường Tụng.

Đây chính là một núi dựa rất lớn, không kém hơn vị trưởng bối trong ban giám đốc kia đâu.

Trừ phi trưởng bối của Đường Tụng là Ngô Khác Chi hoặc Mrs Âu Dương.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, lắc đầu cười nói: “Anh Lý đừng giễu cợt tôi, chúng tôi rất trong sạch.”

Coi như hấn muốn ôm bắt đùi, cũng phải ôm đùi thư ký Kim.

Dù sao chân nàng cũng đẹp hơn, thân phận càng cao quý hơn.

Trương Thành Viễn đứng một bên, đã do dự rất lâu vẫn không rời đi.

Đột nhiên mở miệng nói: “Đường tiên sinh, vừa rồi nghe nói cậu cũng có cổ phần của công ty truyền thông và giải trí. Không biết cậu có định tiến quân vào ngành điện ảnh không?”

“A?” Đường Tụng kinh ngạc nói: “Ý của Trương tổng là?”

Trương Thành Viễn cân nhắc ngôn từ, nói: “3 năm trước, trí nghiệp Thiên Hải chúng tôi liên hợp với tập đoàn xây dựng Yến Thành và địa sản Tín Đông, khai phát một thành phố điện ảnh ở huyện Định.”

“Nhưng đầu năm nay, địa sản Tín Đông xảy ra chuyện, cổ phần vài tài chính của đối phương đã bị đóng băng. Điều này cũng làm cho hạng mục dần dần rơi vào bế tắc.”

“Mãi đến một đoạn thời gian trước, đi qua đa phương phối hợp, bộ phận cổ phần này mới được lấy ra bán. Nhưng bởi vì dính đến kim ngạch quá lớn, cho nên vẫn không có ai muốn tiếp nhận.”

“Chỉ giá đất của thành phố điện ảnh cũng có giá gần 2 tỷ NDT rồi, bên trong còn có khách sạn, trung tâm thương

mại...”

Trương Thành Viễn hiển nhiên là đã chuẩn bị rất lâu, nói một hơi 3, 4 phút.

Vị trí thành phố điện ảnh rất tốt, tương lai còn có tàu điện ngầm.

Là trọng tâm phát triển du lịch của Yên Thành trong tương lai.

Chính phủ Yên Thành dẫn đầu, xí nghiệp hàng đầu tại địa phương hùn vốn.

Quan hệ đến việc vào nghề của hơn chục ngàn người, an trí cho mấy ngàn người, khách du lịch kéo theo tiêu phí là vô cùng to lớn.

Trí nghiệp Thiên Hải cũng dốc sức với hạng mục này.

Không ngờ tại thời khắc mấu chốt, địa sản Tín Đông lại sụp đổ.

Chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của trí nghiệp Thiên Hải, là chuyện khiến toàn bộ cao tầng của họ phải đau đầu.

Hôm nay thấy thực lực chân chính của Đường Tụng, Trương Thành Viễn mới nảy ra ý nghĩa này.

Ôm lấy thái độ thử một lần.

Dù sao hạng mục này cũng rất quan trọng với chính phủ Yên Thành.

Chỉ cần có thể giải quyết chuyện này.

Mười thanh niên tiêu biểu gì đó, đại biểu nhân dân tỉnh gì đó, tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Đường Tụng cúi đầu suy nghĩ, cũng không từ chối ngay.

Hắn đã tiếp nhận một ít ký ức khi lập nghiệp.

Hắn trong trạng thái ‘đặc thù’ đó, vì sao lại lựa chọn dụng cụ Đường Nghi làm căn bản và cất bước?

Bởi vì trong mắt tất cả chính phủ, quan trọng nhất vĩnh viễn là: Thu thuế và việc làm.

Muốn công ty có sức ảnh hưởng, nhất định phải bắt tay từ hướng này.

Cho nên giai đoạn đầu, tập đoàn Đường Tổng mới bước chân vào mấy lĩnh vực này.

Chờ tích lũy đủ kỹ thuật, mới bắt đầu tiến quân vào sản nghiệp kỹ thuật cao, ví dụ như ô tô, sinh học y dược.

Đến khi đứng vững gót chân, mới thành lập tư bản Tỉnh Ngô, bắt đầu thu hoạch tài phú.

Toàn bộ tập đoàn Đường Tổng, đều đi theo chiến lược của quốc gia.

Kéo theo vô số việc làm, nộp thuế, làm từ thiện... sáng tạo danh tiếng rất tốt trên xã hội.

Nếu không thì thư ký Kim cũng không được tung hô như vậy trên internet.

Hắn bây giờ không thiếu tiền, hơn nữa tài chính sẽ càng ngày càng nhiều.

Mục đích của hệ thống, chính là bồi dưỡng hắn trở thành một ‘hắn’ tiếp cận với trạng thái ‘đặc thù’ kia, có năng lực không chế con quái vật khổng lồ tập đoàn Đường Tổng.

Đây cũng là một cơ hội rất tốt để rèn luyện.

Hơn nữa hắn vẫn còn ‘bản thảo của Ngô Khác Chi’, cũng không cần lo lắng thất bại trên hạng mục này.

Chính thức đầu tư một lần, thu hoạch sức ảnh hưởng xã hội và tài nguyên chính trị.

Đây cũng là con đường hần cần phải đi qua, sớm muộn gì cũng gặp phải.

Trong lòng đã có quyết định.

Hần chỉ cảm thấy tâm tình chợt rộng rãi hơn rất nhiều.

Giống như có chút cộng minh vi diệu với ‘mình’ trong mộng cảnh.

Ánh mắt hần hơi lấp lóe.

Âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, chúc mừng túc chủ, tâm cảnh phát sinh trưởng thành, bước thêm một bước kiên cố trên con đường Thần Hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được đạo cụ ‘thẻ tương tác nhân vật x1’.”

Chương 579: Thuê phòng

Đường Tụng thở một hơi, giữa hàng lông mày hiện lên ý cười, tâm trạng đột nhiên vô cùng vui sướng.

Trong lúc vô tình lại gia tăng tâm cảnh, tăng tiến độ, còn thu hoạch được tám ‘thẻ tương tác nhân vật’ thứ hai.

Ngắm lại tình cảnh trò chuyện với thư ký Kim khi sử dụng tám thẻ đầu tiên, Đường Tụng cảm giác máu nóng sôi trào.

Chẳng may lại quay trúng nàng thì sao?

Lần trước vẫn quá bảo thủ, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp nàng trong thế giới thực.

“Đường tiên sinh, không biết cậu có ý định này không?” Trương Thành Viễn lại hỏi một câu.

Vừa rồi thấy Đường Tụng bỗng nở nụ cười, trái tim hắn chợt gia tốc.

“Chẳng là là có thật?”

Hắn mở miệng hỏi, cũng là ôm tâm lý may mắn.

Dù sao đối phương cũng là phú nhị đại đỉnh cấp, còn có tài sản chất lượng tốt như quốc tế Tinh Phong.

Là có khả năng hợp tác.

“Trương tổng, đây là khoản đầu tư hơn 1 tỷ, tôi cần phải điều tra và nghiên cứu đã.” Đường Tụng nói.

Trương Thành Viễn vội vàng đáp lại: “Nhất định rồi! Đường tiên sinh chỉ cần có ý nghĩ này thì tốt! Ngài có thể tìm hiểu rõ ràng về tiền đồ và lợi ích của hạng mục, rồi quyết định. Nếu như lượng tiền bạc quá lớn, trí nghiệp Thiên Hải chúng

tôi và chính phủ có thể giúp cậu liên hệ với các công ty khác, các cậu có thể cùng tiếp nhận bộ phận cổ phần này.”

Đường Tụng gật đầu: “Được, chúng ta liên lạc sau!”

“Cảm ơn Đường tiên sinh đã tin tưởng!” Trương Thành Viễn hưng phấn đến sắc mặt đỏ lên, liên tiếp mời Đường Tụng hai chén rượu.

Nếu như hần có thể thúc đẩy chuyện này, ban giám đốc tuyệt đối sẽ ban thưởng cho hần một khoản lớn, vị trí tổng giám đốc cũng là có khả năng.

Dù sao cũng coi như là vớt trí nghiệp Thiên Hải ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

Sự nghiệp của hần cũng nghênh đón mùa xuân thứ hai.

Đúng lúc này, ba người Bạch Thành Lâm, Bạch Tĩnh và Lý Mộc Tuyết đi về phía bên này.

Bạch Thành Lâm lên tiếng chào đám người Lý Minh Bác, lúc này mới cười ha ha nói: “Đường Tụng, tôi và Tĩnh Tĩnh về trước đây.”

“Chú Bạch, để tôi tiễn mọi người.” Đường Tụng đặt chén rượu xuống, đứng dậy.

“Không cần không cần, mọi người cứ trò chuyện đi, đều là người nhà, không cần khách khí như vậy.” Bạch Thành Lâm do dự một chút, sắc mặt hơi mất tự nhiên nói: “VẬY... chuyện của Ưu Tố phải nhờ cậu rồi.”

Đường Tụng cũng hiểu ý đối phương, cười nói: “Chú Bạch yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện dư luận.”

“Được rồi, vậy không quấy rầy mọi người, tạm biệt.” Bạch Thành Lâm đưa mắt ra hiệu cho con gái mình.

Bạch Tĩnh hai tay nắm chặt lấy nhau, đôi mắt lóe sáng nói: “Đường Tụng ca ca, hôm nay anh uống nhiều rượu rồi, nhớ nghỉ ngơi sớm nha, hoan nghênh anh đến nhà em làm khách.”

“Được, em cũng ngủ sớm đi.”

“Bái bai.”

“Bái bai.”

Đưa mắt nhìn cha con Bạch Thành Lâm rời đi, Lý Mộc Tuyết lại vẫn gắng gượng đi theo Đường Tụng, không hề rời đi, chỉ là ra vẻ hơi chóng mặt, giống như hơi say rượu.

Sau khi đưa tiễn mấy vị khách quan trọng, Đường Tụng nghiêng người nhìn sang Lý Mộc Tuyết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Mộc Tuyết chột đuôi ngón tay thon dài, ần ần huyết thái dương, nỉ non: “Cocktail kia uống rất ngọt, không ngờ lại mạnh như vậy.”

Đường Tụng không trả lời, chỉ yên tĩnh nhìn nàng.

Hắn đã đọc hết ‘sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’, cũng coi như là hiểu rõ nàng như lòng bàn tay, tự nhiên biết nàng đang nghĩ gì.

Đây là lại muốn chủ động nha.

Hắn mới hoàn thành nhiệm vụ ần, lại nhận được ‘thẻ tương tác nhân vật’, tâm trạng rất vui vẻ, cũng không để ý việc nàng đùa giỡn.

Bị Đường Tụng nhìn chăm chăm, Lý Mộc Tuyết hiện lên một tia mắt tự nhiên.

Đôi mắt nàng khép hờ, ra vẻ say rượu, tựa vào bờ vai Đường Tụng.

Nói: “Đường Tụng, em như này là không thể về nhà rồi, bây giờ lại rất buồn ngủ, hay là ngủ ở khách sạn đi nhé?”

Nàng đặc biệt nhấn mạnh chữ ‘ngủ’.

“Cũng được, phòng cao cấp, sẽ không thu tiền phòng của em.”

“Thế nhưng mà... em không mang thẻ căn cước, làm sao bây giờ?” Lý Mộc Tuyết vụng trộm kéo tay áo Đường Tụng.

Đường Tụng suýt nữa cười ra tiếng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Không sao, tôi có thể nhờ người lấy phòng cho em.”

“Anh uống không ít rồi, hay là đêm nay cũng ở đây đi nhé?”

“Tôi có tài xế.”

“Chuyện này...” Lý Mộc Tuyết cắn cắn môi đỏ, nhón chân đến gần tai hắn, nói nhỏ: “Hôm nay em mặc một bộ đồ lót cực kỳ mới mẻ, phía trên có rất nhiều chữ tiếng Anh, mà em lại khá kém khoản này, muốn nhờ anh phiên dịch hộ.”

“A? Hay là thôi đi, tiếng Anh của tôi cũng không tốt lắm.” Đường Tụng nhú mày.

Khóe mắt Lý Mộc Tuyết nháy lên, mặt dày nói: “Hay là... tối nay chúng ta cùng học tiếng Anh?”

“Tiểu Tuyết.” Đường Tụng đột nhiên nắm chặt eo nàng.

Lý Mộc Tuyết cứng người lại, khẩn trương nói: “Có.”

Lẽ nào tức giận rồi?

Dù sao Đường Tụng cũng từng nói, có lái xe hay không, lái chiếc xe nào, đều là tự do của hắn.

Nhưng không có nhiều cơ hội ở riêng như này, đại đa số đều có Ly Ly, hôm nay xem như là cơ hội hiếm thấy.

Nếu không làm chút gì đó, nàng luôn cảm thấy không cam lòng.

Đường Tụng nhìn nàng, thân nhiên nói: “Cũng muộn rồi, tôi đưa em về đi.”

“Được...được, em đi lấy áo khoác.” Sắc mặt Lý Mộc Tuyết hơi trắng bệch, đi đường đều luống cuống.

“Mình thăm dò nhiều lần như vậy, có phải là hơi quá lửa rồi không? Đường Tụng có vì thế mà ghét mình không?”

Vất vả lắm mới khiến Đường Tụng hơi thích mình, nàng không muốn thất bại trong gang tấc.

Chờ đến khi quay lại, Lý Mộc Tuyết đã khoác thêm một chiếc áo trắng như tuyết, hình như cũng chỉnh sửa lại tóc, đầu hơi cúi xuống, có vẻ rất ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng thân sắc mặt mát thì lại không giấu được.

Đường Tụng không nói gì, dẫn nàng ra khỏi sảnh Tinh QUỹ.

Dọc theo hành lang, xoay trái rẽ phải, cong cong lượn lượn một lúc, đi đến trước một thang máy trắng lẹ.

Khu vực này rất yên tĩnh, chỉ có một chiếc thang máy này.

Đường Tụng ấn nút mở thang.

Lý Mộc Tuyết hơi mất tập trung, cũng không chú ý nhiều, chỉ yên lặng đi theo sau hắn.

Đường Tụng móc một chiếc thẻ ra quét.

‘Tinh’ một tiếng, phím tầng 25 sáng lên.

Lòng bàn chân truyền đến cảm giác nâng lên.

Lý Mộc Tuyết giống như lấy lại tinh thần, nhìn phím 25 đang sáng lên.

Nàng tròn tròn mắt, ngây ngốc hỏi: “Đây là ...”

Đường Tụng không nói gì, mỉm cười nhìn nàng.

Lý Mộc Tuyết nuốt ngum nước miếng, trái tim nhảy loạn như nai con.

Nàng vẫn biết tầng 25 có gì.

Đó là phòng tổng thống của khách sạn quốc tế Tinh Phong nha!

“Đường Tụng nói đưa mình về cơ mà? Đây là có ý gì?”

Tinh! Thang máy từ từ mở ra.

Đường Tụng trực tiếp kéo bàn tay hơi lạnh của Đường Tụng đi ra ngoài.

Đi qua một hành lang xa hoa, giẫm lên lớp thảm mềm mại, đi đến trước một cánh cổng chính hai cửa.

Cửa sắt nặng nề, trang nghiêm nghiêm túc, cao cấp khí thế.

Đỉnh đầu là đèn sáng rực rỡ hoa lệ.

Đường Tụng móc thẻ quét cửa.

Lý Mộc Tuyết toàn bộ hành trình đều chóng mặt, giống như uống say thật vậy.

Sau khi thất vọng, niềm vui bất ngờ này để nàng không thể tự khống chế.

Chương 580: Gần như đèn, lại xa như ngân hà

Cạch... cửa bị đóng lại.

Hai người đứng cạnh cửa, bầu không khí có chút mập mờ và tĩnh lặng.

Lý Mộc Tuyết nuốt nước bọt, sững sờ nhìn Đường Tụng, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

“Đường Tụng đột nhiên dẫn mình đến đây, là có dụng ý đặc thù gì sao?”

Đường Tụng thay dép, cởi áo khoác âu phục.

Vỗ vỗ đầu nàng.

Lý Mộc Tuyết run lên, sắc mặt hơi đỏ lên.

Nàng cởi giày cao gót, chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt đầu cởi thắt lưng của hắn.

Khóe miệng Đường Tụng giật giật, ngăn cản bàn tay heo ăn mỡ của nàng.

Tức giận nói: “Em thích ăn hoa quả như vậy sao? Thay dép rồi đi theo tôi.”

“Vâng... vâng.” Mặt Lý Mộc Tuyết vừa đỏ vừa nóng.

Nàng cũng là phản xạ có điều kiện thôi, dù sao đều là như vậy.

Lý Mộc Tuyết yên tĩnh đi theo sau lưng Đường Tụng.

Đầu óc rối bời, không biết mình suy nghĩ cái gì.

Nàng luôn cảm thấy, Đường Tụng hôm nay như biến thành người khác, để nàng không hiểu.

Xuyên qua bình phong, đi vào đại sảnh vàng son lộng lẫy.

Lý Mộc Tuyết đã bị hoàn cảnh hào hoa xa xỉ nơi này hấp dẫn.

Cố gắng kiềm chế căn bệnh vặt là lấy điện thoại ra chụp ảnh, nàng hít thở sâu, nhìn ngó bốn phía, ánh mắt hơi mê ly.

Quá đẹp!

Đình đình... âm thanh trong trẻo vang lên, hấp dẫn lực chú ý của Lý Mộc Tuyết.

Nàng nhìn theo âm thanh.

Đường Tụng đứng dưới đèn treo khổng lồ, sau lưng là bầu trời đêm thăm thẳm, ngón tay thon dài lướt qua phím đàn trắng đen của piano.

Tiếng đàn như suối mát.

“Anh biết đàn piano?” Lý Mộc Tuyết đầy chờ mong.

“Đại khái là biết.” Đường Tụng nói đùa một câu.

Có lẽ một ngày nào đó, hệ thống lại ban thưởng cho hần sách kỹ năng piano thì sao?

Lý Mộc Tuyết không hiểu ý của Đường Tụng lắm, nhưng nàng cũng rất hiểu chuyện, không hỏi sâu.

Nàng cũng rất hi vọng Đường Tụng sẽ chơi một bài cho nàng, giống như trong giấc mơ của nàng vậy.

Đáng tiếc đó chỉ là nằm mơ, không thể xảy ra.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘tiệc rượu giao lưu hộ khách’ đã hoàn thành.”

“Bạn nhận được ‘gói quà ngẫu nhiên x1’.”

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘phát triển quan hệ’ đã hoàn thành.”

“Bạn nhận được ‘tiền độ +1%’.”

“Bạn nhận được gói quà xã giao x1.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên, để Đường Tụng càng vui vẻ hơn.

Hôm nay đúng là một ngày tốt lành.

Hoàn thành 2 nhiệm vụ cùng một lúc, cộng thêm 1 nhiệm vụ ẩn.

Tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến tăng mạnh.

Hắn không vội vã đi mở gói quà.

Dù sao ‘tất chân của thư ký Kim’ cũng không ở đây, luôn cảm thấy thiếu thiếu.

Hắn đảo mắt qua đôi tất chân màu đen của Lý Mộc Tuyết.

Đúng là rất đẹp, mượt mà bóng loáng.

Nhưng không có thuộc tính ẩn thì cũng vô dụng.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, Lý Mộc Tuyết đỏ mặt, khép chặt hai chân.

Dù sao nàng cũng từng làm người mẫu, chân rất đẹp, hơn nữa rất thẳng.

Hai chân khép lại hầu như không có khe hở.

Bắt chân tinh tế thon dài, bắp đùi mang theo nhục cảm, tinh tế tỉ mỉ lại nở nang.

Có thể nói đây là một cặp đùi đẹp, vừa vặn.

Mặc dù không có lực trùng kích mạnh như đôi chân của Ly Ly, nhưng xúc cảm cũng rất tốt.

“Đường Tụng.” Lý Mộc Tuyết liếc qua, cắn môi dưới, giọng nói mềm mại: “Chân em hơi lạnh, anh có thể làm ấm giúp em không?”

Đường Tụng khẽ cười một tiếng, nhưng cũng không hành động.

“Tôi ở chỗ này cả đêm, em còn có thể chạy được hay sao?”

Bất cứ chuyện gì cũng phải cần tư tưởng.

Đối với bất kỳ một cầu thủ nào, Đường Tụng đều không ngại nỗ lực.

Mặc dù tim hấn không có nhiều mảnh như gương vỡ, nhưng cũng may là cái gương này đủ to đủ rộng.

Hấn cởi cúc tay áo sơ mi, rồi cuốn lên trên.

Tiện tay cầm cây violin trên tường.

Tay trái cầm thân, tay phải cầm cung, rồi tiếp tục đi vào trong.

Trong phòng tổng thống yên tĩnh rộng rãi, chỉ có tiếng bước chân và hít thở của nhau.

Qua một ngã rẽ, lập tức rộng rãi trong sáng.

Phòng tiếp khách hơn 100 mét vuông đập vào mắt, toàn bộ mặt tường là cửa sổ sát đất, ghế sofa cao cấp, đèn lưu ly...

Khắp nơi đều lộ ra hơi thở xa hoa.

Xuyên qua cửa sổ sát đất, có thể nhìn xuống trung tâm thương mại bên dưới.

Nhà cao tầng, ngựa xe như nước.

Các loại đèn neon tô điểm cho màn đêm, chiếu rọi cả bầu trời thành màu đỏ sậm.

Phồn hoa mà ồn ào náo động, xinh đẹp mà mê người.

Giờ phút này, Lý Mộc Tuyết ngừng thở.

Đứng trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn năm sao, trôi nổi trên 110 mét giữa không trung.

Cả tòa thành thị đang tỏa sáng lung linh này, như đang bị nàng giẫm dưới chân.

Nàng nhin không được mà thả túi xách xuống, cất bước đi đến trước cửa sổ, ngậy ngốc nhìn ra nơi xa.

Đột nhiên, tiếng đàn violin vang lên.

Lý Mộc Tuyết kinh ngạc quay đầu lại, vô thức há hốc mồm.

Giai điệu ưu nhã mà hoa mỹ, tràn đầy ý thơ.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, hấn mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu xám đậm.

Đôi mắt hơi híp lại, lông mi thon dài....

Hấn vừa chơi đàn vừa dạo bước về phía trước.

Tràn đầy hơi thở lãng mạn và ưu nhã như một quý tộc.

Từ từ đi đến trước cửa sổ, nghênh đón ánh trăng và ánh sao.

Lý Mộc Tuyết không hiểu âm nhạc, cũng không hiểu violin, nhưng nàng hiểu lãng mạn.

Nàng lấy tay che miệng, đề phòng mình kêu lên.

Sâu trong nội tâm nàng, cũng có rất rất nhiều ảo tưởng.

Một màn trước mắt, giống như chính là thứ nàng mơ ước, cũng là thời khắc lãng mạn nhất mà nàng từng ảo tưởng đến.

Trong căn phòng xa hoa cao cấp, bên tai là âm nhạc nhẹ nhàng da diết.

Người đàn ông yêu thương đứng bên cạnh mình.

Hai người triền miên trong hơi men, trầm luân và dung nhập lẫn nhau trong mê ly.

Nàng ngây ngốc nhìn Đường Tụng.

Hắn gần như đèn, lại xa như ngân hà.

Giấc mơ của mình trở thành sự thật? Hay là đang mò trăng trong nước?

...

Theo âm thanh cuối cùng quanh quẩn trong phòng khách, bầu không khí lại khôi phục yên tĩnh.

Đường Tụng nhìn biểu cảm và thần thái của Lý Mộc Tuyết, cảm nhận được tình cảm của nàng giờ phút này, rất chân thật, không hề giữ lại.

Giống như ‘sách hương dẫn’ đã miêu tả.

Đây là cảnh tượng mà nàng ước mơ vô số lần.

Đối với nàng mà nói, nó không thua gì một trận tẩy lễ cho tâm linh.

Đường Tụng thả đàn xuống, ngón tay lướt qua mặt nàng, bờ môi, cằm...

Cuối cùng rơi vào bờ vai nàng.

Nàng cởi áo khoác, dáng người gợi cảm đã lộ ra.

Áo thường bó sát phác họa ra bộ ngực xinh đẹp cao vút.

Vòng eo tinh tế được đai váy đóng gói.

Giữa chân tất màu đen và váy đen là khoảng trắng tuyệt vời, vô cùng mê người.

Đường Tụng ngửi mùi thơm trên người nàng, cúi đầu hôn lên cánh môi nàng.

Bờ môi nở nang hơi ướn ắt, ngọt ngào mà mềm mại, làm cho người mê muội.

Trong mắt Lý Mộc Tuyết tràn ngập hơi nước, ngưng ngừng mà nghiêm túc đáp lại.

Đôi tay đã đến lên lồng ngực hần từ bao giờ, cảm nhận nhịp tim và nhiệt độ của hần.

Loại cảm giác này hoàn toàn khác với lúc trước.

Đề nàng không khống chế được, toàn thân run rẩy, cũng nổi rất nhiều da gà.

Nàng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ma sát bắp đùi.

Nụ hôn ẩm ướt này kéo dài hơn 10 phút.

Lý Mộc Tuyết triệt để trầm luân trong sự ôn nhu dịu dàng của Đường Tụng, quên đi bản thân đang ở đâu, cũng quên đi mình là ai.

Sắc mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt mê ly, toàn thân run nhẹ.

Cho dù là tách ra, nàng vẫn vô thức nhào qua, chủ động hôn hần.

Có vẻ cực kỳ kích động.

Khóe mắt Đường Tụng giật giật.

Khá lắm, lần đầu tiên thấy hôn có thể hôn đến trình độ này.

Hai người lại triền miên một trận.

Đường Tụng đột nhiên dùng sức, đè nàng lên cửa sổ sát đất lạnh buốt.

Cảm giác được ý lạnh sau lưng.

Lý Mộc Tuyết hình như đã tỉnh táo lại một chút.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Đường Tụng.

Trên mặt nàng hiển lên bối rối và thỉnh cầu.

Nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, em thật sự yêu anh, anh có thể chơi bóng cùng em không? Coi như thỏa mãn nguyện vọng của em. Không cần anh phụ trách, sau đó em sẽ tự uống thuốc. Chỉ cần là anh, thế nào cũng được.”

Đường Tụng yên tĩnh nhìn nàng, bắt lấy cảm xúc của nàng, thăm dò nội tâm nàng.

Vươn tay, lướt qua đôi tất chân quá gồi mềm mại, nắm chặt bắp đùi trắng nõn tinh tế tí mĩ lại hơi lạnh.

Chậm rãi hướng lên: “Chúng ta học tiếng Anh trước đi, anh giúp em phiên dịch.”

Nghe vậy, trong mắt Lý Mộc Tuyết lộ ra vẻ mừng rỡ và vui sướng: “Được!”

Chương 581: Lý Mộc Tuyết thẳng thắn

Màn đêm đen kịt.

Trời đông giá rét bao phủ toàn bộ Yến Thành, những bãi nước đọng đã đóng thành băng.

Khách sạn quốc tế Tinh Phong sừng sững tại khu công nghệ cao, giống như một lưỡi dao đâm rách bầu trời đêm.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘nhân duyên’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được bất động sản ngẫu nhiên ‘nơi ở Thịnh Cảnh Hào Đình x1’.”

“Keng, chúc mừng túc chủ chiêu mộ cầu thủ mới, bước thêm một bước kiên cố trên con đường xây dựng đội bóng!”

“Keng, kiểm tra đến cầu thủ có độ trưởng thành tương đối cao, có xác nhận mở nhân vật trò chơi hay không...”

Âm thanh nhắc nhở vang lên không ngừng.

Đường Tụng buông eo Lý Mộc Tuyết.

Lý Mộc Tuyết mệt mỏi mở mắt ra, trên mặt có thỏa mãn, thoải mái, vui sướng, e ngại...

Nàng xem như hiểu rõ cảm nhận của Ly Ly rồi.

Trước kia còn cười Ly Ly không được.

Bây giờ xem ra, coi như hai người các nàng cùng tổ đội chơi bóng, thì khả năng cao vẫn là bị ngược.

Nàng lật người, đưa đầu lại gần đùi Đường Tụng.

Đột nhiên nghĩ đến đầu lưỡi linh hoạt của Ly Ly.

Có lẽ đây chính là kỹ năng duy nhất giúp các nàng giành điểm trên sân bóng, nếu dùng tốt, nói không chừng còn có thể lật kèo, đánh cho Đường Tụng toi bời hoa lá.

Duy nhất để làm sợ hãi là, Đường Tụng có phải là chỉ chơi đùa hay không?

Chứ không muốn lâu dài.

Đường Tụng tựa vào đầu giường, hơi nhắm mắt lại.

Mở giao diện hệ thống, một popup nhảy lên, một khung xác nhận đang lơ lửng ở đó.

Trong hiện thực, chỉ cầu thủ có độ trưởng thành cực cao mới sẽ tự động chiêu mộ.

Rất hiển nhiên, Lý Mộc Tuyết không đạt đến trình độ đó.

Nàng là một nữ giới rất điển hình.

Tư chất không quá ưu tú, hoàn cảnh giáo dục và trưởng thành của nàng, khiến giá trị quan của nàng hơi vụn vẹo.

Sau khi tốt nghiệp đại học thì lựa chọn một nghề kiếm tiền nhanh là người mẫu, cũng không có mục tiêu rõ ràng, yêu thích khoe khoang và lãng xê bản thân, tham mộ hư vinh.

Đồng thời, nàng lại có ưu thế của mình, ví dụ như có thể giữ vững tỉnh táo, có lòng cầu tiến, hiểu được nắm bắt cơ hội, khát vọng thành công...

Đường Tụng lắc lắc đầu, tay trái vuốt ve bóng lưng mảnh mai của nàng.

“Ô ô ô.” Lý Mộc Tuyết hừ hừ tiếng.

Click vào ‘xác nhận’.

“Keng, kiểm tra đến cầu thủ đã bị nhân vật trò chơi khác chiêu mộ, mời tiến hành giải trừ chiêu mộ trước.”

“Ah? (◕◕◕) ...” Đường Tụng bỗng nhiên ngồi thẳng người.

Lý Mộc Tuyết không phản ứng kịp, trực tiếp trượt xuống từ đùi Đường Tụng.

Nàng xoa xoa quai hàm, nói nhỏ: “Sao thế? Em làm anh đau à? Xin lỗi.”

Đường Tụng không để ý nàng, mà chỉ nhìn vào giao diện hệ thống.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp tình huống này trong hiện thực.

Tiến vào trung tâm quản lý nhân vật, không có gì khác thường.

Đường Tụng ấn vào nhân vật ‘Lý Nhã Ly’, lặp lại nhiều lần, vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Hắn vốn cho rằng, vì Lý Mộc Tuyết sinh hoạt với Ly Ly trong thời gian dài, cộng thêm ở lại trong biệt thự, chủ động chịu đóng vai bảo mẫu, nên hệ thống tự động đưa Lý Mộc Tuyết vào dưới trướng nhân vật Lý Nhã Ly, nhưng bây giờ xem ra là không đơn giản như vậy.

Hắn quay sang mục ‘nhân vật chiêu mộ trong game’.

Giao diện phía dưới cũng có thay đổi.

Ngoại trừ Jenny Kate ra, còn có thêm một tấm thẻ vẽ hình bóng lưng của một nữ giới.

Bốn phía tám thẻ còn có các sợi tơ lơ lửng.

Trong đó có một sợi tơ đang phát sáng.

Đầu cuối của sợi tơ chính là hình ảnh của Lý Mộc Tuyết.

Bóng lưng mờ lung kia thì không biết là ai.

Nhưng Đường Tụng đã có suy đoán.

Trong game, chiêu mộ nhân vật không phải là một chuyện đơn giản, nó dính đến các vấn đề quyền hạn rất nghiêm ngặt.

Mà trừ hấn ra, hấn là chỉ có thư ký Kim mới có quyền hạn này.

Dù sao nàng cũng phải giúp hấn quản lý công ty, chiêu mộ nhân tài.

Lý Mộc Tuyết có thể bị nhận định là ‘đã chiêu mộ’, chứng tỏ nàng đã ký hợp đồng với thư ký Kim, đồng thời được đối phương cung cấp tài nguyên và bồi dưỡng.

“Thân ái... anh sao thế?” Lý Mộc Tuyết đánh bạo đối xung hô.

Nàng cảm thấy hai người đã đi đến bước cuối cùng rồi, xung hô như vậy chắc cũng không sao.

Đường Tụng cúi đầu, đôi mắt sáng chói nhìn thẳng vào mắt nàng.

Lý Mộc Tuyết thân thể mềm nhũn, lại muốn cúi đầu xuống.

Đường Tụng nắm cằm nàng, kéo nàng đến trước mặt mình.

Một bàn tay nâng bóng rổ phía sau nàng, đặt nàng lên đùi mình.

Lý Mộc Tuyết hít một tiếng, điềm đậm đáng yêu nói: “Em không được rồi, tha cho em đi, chúng ta đổi sân bóng khác.”

Đường Tụng xê dịch vị trí.

Lý Mộc Tuyết bị dọa cho run rẩy: “Chỗ đó không được, em... chưa chuẩn bị.”

“Tiểu Tuyết.” Giọng nói của Đường Tụng hơi lạnh, làm Lý Mộc Tuyết giật nảy mình.

Khuôn mặt nàng run rẩy, sợ Đường Tụng sẽ nói lời tuyệt tình gì đó.

Dù không chiếm được đãi ngộ như Ly Ly, nàng cũng muốn ở lại bên cạnh hắn.

Nếu như ngay cả cơ hội này cũng không có, vậy nàng thật sự không biết phải làm sao.

“Em có giấu anh chuyện gì không?” Đường Tụng hơi dùng sức ở tay.

Lý Mộc Tuyết đứng máy trong chớp mắt, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Em... em thật sự chưa từng yêu đương, những chiêu trò kia là học được từ nhóm danh viện, em chưa từng dùng với ai khác.”

Vừa làm xong lại hỏi có giấu gì không.

Lý Mộc Tuyết vô thức cho rằng, hắn đang hỏi ở phương diện này.

Đường Tụng lắc đầu: “Không phải chuyện này, mà là phương diện khác.”

“Phương diện khác? Phương diện khác...” Lý Mộc Tuyết suy nghĩ rất nhanh.

Sau đó hô hấp trì trệ.

Nghĩ đến hợp đồng với luật sư La Tân.

Phải thường xuyên chú ý đến sinh hoạt của Ly Ly.

Nàng tiếp xúc với ai, nói chuyện trên mạng với ai.

Nội tâm nàng có thay đổi hay không, có gì bất mãn với Đường Tụng hay không.

...

Phải chỉnh lý và báo cáo theo kỳ, gửi đến một hòm thư tên là KIM.

Trong khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện vui vẻ đặc ý, khiến nàng sắp quên mất chuyện này.

Với lại, khoảng thời gian này KIM cũng không an bài công việc gì, cho nên nàng suýt nữa quên mất thân phận ám muội này của mình.

Một khi chuyện này bại lộ.

Sự ôn nhu dịu dàng của Đường Tụng, công việc lương 1 triệu 1 năm, biệt thự Thịnh Nguyên Danh Dinh, Porsche 911...

Tất cả, tất cả mọi thứ đều hóa thành bọt nước.

“Không thể nói! Nên làm gì để che đây đây?”

Đây là ý nghĩ đầu tiên của nàng.

Nàng lại nghĩ đến tiệc rượu đêm nay, nghĩ đến nụ hôn của Đường Tụng, nghĩ đến đàn violin, nghĩ đến...

“Mình thật sự thật sự yêu anh ấy! Thật lòng với anh ấy!”

“Mình không thể lừa gạt anh ấy! Tuyệt đối không thể!”

“Nhưng nếu nói ra, anh ấy sẽ ghét mình, hận mình, xem thường mình.”

Lý Mộc Tuyết chảy nước mắt, nàng đột nhiên khóc rờn rờn, bụm mặt khóc không thành tiếng.

Đường Tụng rút giấy, lau nước mắt cho nàng.

Giọng nói hòa hoãn: “Đừng khóc.”

Lý Mộc Tuyết ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp đã là nước mắt như mưa, đôi mắt hơi sưng đỏ.

“Đường Tụng... em biết sai rồi, anh tha thứ cho em được không? Anh muốn thế nào cũng được, nhưng đừng bảo em rời đi.”

“Em nói xem là chuyện gì, chỉ cần không phải chuyện có lỗi với anh thì dễ bàn.”

Lý Mộc Tuyết nghe vậy thì lập tức khóc to hơn.

“Nói!” Sắc mặt Đường Tụng tối sầm.

Khá lắm!

Vốn chỉ muốn nghe ngóng quan hệ của Lý Mộc Tuyết và thư ký Kim, không ngờ lại làm việc trái với lương tâm thật à!

Lý Mộc Tuyết giật nảy mình, hai mắt đầm lệ nhìn hắn, trong mắt tràn đầy khẩn cầu và đáng thương.

“3...2...” Đường Tụng bắt đầu đếm ngược, hắn học chiêu này từ Liễu Bảo Nguyệt, rất hữu dụng.

Lý Mộc Tuyết cố nén nước mắt, bắt đầu kể lại từ đầu.

Nghe thấy mấy từ ‘La Tân’, ‘hiệp nghị bảo mật’, ‘hợp đồng nhập chức’, ‘Tự Nhiên’, ‘KIM’...

Đường Tụng ánh mắt lấp lóe, nội tâm lại thở phào.

KIM là tên tiếng Anh của thư ký Kim.

Xem ra nàng muốn giúp mình không chế nguy hiểm, đề phòng Ly Ly làm sai.

Lý Mộc Tuyết nói xong thì lại bắt đầu khóc to.

Giống như là vò mề không sợ vỡ nữa.

Không ngừng nói.

“Em đã hỏi luật sư La nhiều lần, anh ta nói tuyệt đối sẽ không hại anh, cũng sẽ không gây bất lợi cho anh...”

“Em chỉ nói tình hình của Ly Ly cho KIM, chứ không nói chuyện gì khác...”

“Em có lỗi với anh, có lỗi với Ly Ly...”

“Là em quá tham lam, quá ngu xuẩn...”

.....

Chúc mừng năm mới!!!!!!!!!!

Chương 582: An bài

Tất cả chuyện đêm nay, giống như một giấc mơ với Lý Mộc Tuyết.

Lộng lẫy, để nàng không thể tự kiềm chế.

Mà cây gai chôn dấu trong lòng, lại hoàn toàn đâm thủng giấc mơ này.

Để cho nàng không thể không đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Với sự kiêu ngạo của Đường Tụng, sau khi biết hành vi của nàng, thì nhất định sẽ ghét nàng, cực kỳ thất vọng với nàng.

Nghĩ tới đây, trái tim Lý Mộc Tuyết bắt đầu co rút lại, toàn thân tê tê.

Mãi đến lúc này, nàng mới phát hiện, thì ra mình yêu Đường Tụng như vậy.

Đã từng, nàng muốn đến gần hắn, là bắt nguồn từ tiền tài và quyền thế, hâm mộ Ly Ly, theo đuổi danh lợi.

Cho nên nàng có thể坦然 tiếp nhận offer của La Tân.

Công ty lớn, lương 1 triệu 1 năm, còn không cần đi làm.

Đây là điều kiện không thể từ chối đối với nàng.

Lúc này nghĩ đến, lại là tim như đao cắt.

Nàng quỳ chân trên giường, hai mắt sưng đỏ: “Có thể anh cảm thấy em háms lợi, dối trá, trà xanh, vô liêm sỉ. Nhưng em thật sự không có tâm tư hại anh, em thật sự rất yêu anh, không muốn rời xa anh.”

Đóng giao diện hệ thống, Đường Tụng mắt đối mắt với nàng.

Hắn đã thuộc lòng ‘sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’, tự nhiên biết nàng nói thật lòng.

Cũng biết Lý Mộc Tuyết có rất nhiều khuyết điểm, nhưng đây mới chính là nàng.

Không ai là hoàn mỹ cả.

Cho dù là thư ký Kim rất hợp gu của hắn, thì cũng có cảm xúc của mình.

Nàng cũng sẽ bất mãn, thậm chí là đổ kị.

Cho nên mới cài cảm mật thám Lý Mộc Tuyết đến bên cạnh Lý Nhã Ly.

Nhưng điều này cũng làm cho nàng càng chân thật hơn.

Nếu thư ký Kim hoàn mỹ vô khuyết trong mọi phương diện, hắn nói gì thì nghe nấy, vậy thì nàng giống như là một người máy vậy.

Hắn cần là từng cầu thủ tươi sống xinh đẹp, tô điểm cho cuộc sinh muôn màu muôn vẻ.

Đường Tụng nhìn nước mắt như mưa trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Mộc Tuyết.

Liền rút giấy, nhẹ nhàng lau cho nàng, thậm chí còn lau nước mũi cho nàng.

Lý Mộc Tuyết dần dần dừng lại, nước mắt cũng dừng lại.

Nàng không hiểu ý của Đường Tụng lắm.

Bây giờ không nên nói lời cay đắng, hoặc là tát nàng đánh nàng sao?

Vì sao lại còn ôn nhu như vậy?

Đường Tụng xích lại gần nàng, hai người chỉ cách mấy cm.

Lý Mộc Tuyết hít thở gấp rút, giống như tù phạm đang chờ thẩm phán.

Đường Tụng hôn lên mặt nàng một cái, đưa tay vuốt ve mái tóc của nàng.

“Hôm nay là lần đầu của em, ngủ sớm đi.”

Lý Mộc Tuyết ngây ngốc hỏi: “VẬY... anh sẽ tha thứ cho em?”

“Anh đã lựa chọn tiếp nhận em, vậy chứng tỏ anh sẽ chấp nhận toàn bộ khuyết điểm và ưu điểm của em. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là em không phản bội anh.”

Đường Tụng ôm lấy thân thể bóng loáng của nàng, hơi ngả về sau.

Hai người ngã xuống đệm.

Đôi tay qua lại giữa Đường Tụng cảm nhận được sự ‘phập phồng’ của Lý Mộc Tuyết.

Nàng dù gầy, nhưng chỗ nên có thịt thì vẫn có thật.

Hắn là có rèn luyện và không chế ẩm thực.

Ôm vào ngực rất thoải mái, xúc cảm rất tốt.

Lý Mộc Tuyết bị hắn ôm vào ngực, hấn mắt tròn xoe, trong đầu còn vang vọng lại những lời vừa rồi.

Cứ vậy là tha thứ cho mình?

Lý Mộc Tuyết mang theo vẻ kích động và mừng như điên, thân thể nàng run nhẹ, hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

Nàng dùng sức cắn môi, cảm giác đau đón để nàng xác nhận đây không phải là mơ.

“Em tuyệt đối sẽ không phản bội anh, Đường Tụng, em thật sự rất yêu anh.”

Nàng nhìn khuôn mặt thường mơ thấy kia, liền không nhận được nữa.

Ngẩng đầu lên, muốn hôn lên môi hắn, mắt hắn, mũi hắn...

Đường Tụng nhanh nhẹn chặn miệng nàng lại.

Lý Mộc Tuyết thầm giật mình, vội vàng nói: “Xin lỗi xin lỗi, em lập tức đi đánh răng. Hay là anh đánh em mấy cái cho hả giận đi, anh cứ tha thứ cho em như vậy, em thấy không ổn.”

Đường Tụng vỗ vỗ lưng phía sau nàng vài cái.

Âm thanh quanh quẩn trong phòng, xúc cảm tốt đến bất ngờ.

Nhìn không được mà vỗ thêm vài cái.

Lý Mộc Tuyết cắn môi, hơi điều chỉnh tư thế, để hắn vỗ thuận tay hơn.

Miệng thỉnh thoảng lại phun ra vài câu rác rưởi, làm cho Đường Tụng ngứa ngáy.

Bất tri bất giác, hai người lại dây dưa với nhau.

Cân nhắc đến năng lực chịu đựng của nàng, Đường Tụng không dùng sức.

Chỉ làm nóng người, ra chút mồ hôi.

Lý Mộc Tuyết hô hấp dồn dập núp trong ngực hắn, dùng sức cảm nhận sự ấm áp của hắn.

Loại cảm giác này thật tốt, mạnh hơn vô số lần so với tự làm phép.

Đường Tụng mở giao diện hệ thống.

Nhìn sột sò giữa thư ký Kim và Lý Mộc Tuyết.

Cũng không cưỡng chế giải trừ.

Đứng ở góc độ của thư ký Kim, nàng chủ động chiêu mộ Lý Mộc Tuyết, thậm chí lãng phí thời gian quý giá để giữ liên lạc với Lý Mộc Tuyết.

Là vì giúp mình không chế nguy hiểm, tránh cho xuất hiện rắc rối không biết.

Khi đó Đường Tụng còn chưa thành thực, rất nhiều thứ đều không cân nhắc ổn thỏa.

Ly Ly là một cô bé 19 tuổi, bỗng nhiên có một khoản tiền lớn, dù nàng không có ý đồ xấu, cũng rất dễ bị người khác nhớ thương.

Trong hiện thực đã có không ít ví dụ tương tự.

Mà có Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh chiêu cổ và đốc xúc, quả thực là có thể tránh được nguy hiểm không đáng có.

Nếu mình cưỡng chế giải trừ, biến Lý Mộc Tuyết thành nhân vật trực thuộc mình, vậy thư ký Kim sẽ rất khó chịu.

Do dự một chút, Đường Tụng véo véo cằm nàng, hỏi: “Tiểu Tuyết, em có quy hoạch gì với tương lai không?”

Lý Mộc Tuyết thâm giật mình, trực giác nói cho nàng biết, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Hắn là nững nịu giả ngây thơ, cố gắng tranh thủ đến nhiều lợi ích nhất.

Nhưng lời đến khóe miệng, nàng lại ngừng lại.

Vất vả lắm mới lấy được một ít thật lòng, nàng thực sự không muốn để Đường Tụng xem thường.

Lý Mộc Tuyết mím môi, nói: “Em làm trái với hiệp nghị bảo mật, công việc này đã xong. Em biết tài nghệ của mình ra sao, không có bằng cấp không có kỹ thuật, chỉ có một ưu điểm

là tướng mạo. Hay là anh giúp em tìm một công việc nhẹ nhõm và có thể diện, tiền lương thì đủ để em duy trì sinh hoạt như bây giờ là được. Em sẽ cải tà quy chính, sẽ chân thật.”

Nghe thấy mấy chữ ‘cải tà quy chính’, Đường Tụng bật cười.

“Em nói thật!” Lý Mộc Tuyết khẩn trương giải thích.

Đường Tụng lắc lắc đầu: “Anh biết em bây giờ nói thật, nhưng sau này thì sao? Em nhất định sẽ hối hận!”

Với tính cách của Lý Mộc Tuyết, sau này nhìn thấy đái ngộ của đám người Trình Nhạc Nhạc, Đồng Ngọc Ngôn.

Cộng thêm tình hình của Lý Nhã Ly, nàng tuyệt đối sẽ không hài lòng, thậm chí sinh ra oán giận.

Đây là lòng người, không liên quan đến thiện ác.

“Em...” Lý Mộc Tuyết há to miệng, cũng không dám cam đoan cái gì.

Nàng vốn không phải là người có thể sống thanh bản.

Nội tâm sao có thể không hi vọng được chút ưu đãi và yêu cầu xa vời chứ?

Cho dù cầm một phần hợp đồng bao nuôi như Ly Ly cũng được, đời này cũng an ổn rồi.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở chợt vang lên bên tai Đường Tụng.

“Keng, nhiệm vụ ‘người khai phát’ giai đoạn hai ‘phương hướng’ đã mở ra.”

Nội dung: Bạn đã đọc thuộc lòng sách hướng dẫn, đã hoàn thành nhu cầu phân tích với Lý Mộc Tuyết. Mời dựa theo hiểu biết của bạn với nàng, xác định một phương hướng phù hợp,

và dẫn đạo nàng thực hiện giá trị của bản thân, hiểu được dụng tâm lương khô của bạn.

Ban thưởng: Mị lực +1.

Nhìn thấy phần thưởng, Đường Tụng hơi nhướng mày.

Cái series nhiệm vụ ‘người khai phát’ này có phần thưởng rất không tệ.

Trước là trí lực +1, giờ là mị lực +1.

Đường Tụng cúi đầu xuống, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về Lý Mộc Tuyết.

Chức vụ bình thường ở khách sạn thì nàng chường mắt, mà chức vụ quản lý thì nàng lại không có kinh nghiệm, đi vào cũng là quấy rối.

Văn hóa Đường Trình và truyền thông Móc Câu đều không thích hợp với nàng.

Chỉ có giải trí Tinh Thành là có chút liên quan, dù sao trước kia nàng cũng từng làm streamer một thời gian.

Ngay sau đó, Đường Tụng nghĩ đến thân phận đối ngoại của nàng bây giờ, người làm ngành tài chính.

Có thể nhận ra, Lý Mộc Tuyết rất thích cái thân phận có thể diện này, vẫn lấy nó làm kiêu ngạo.

Như vậy, đúng là có nhiệm vụ phù hợp.

Đầu tư Ưu Tố.

Hắn tham gia vào, cũng là vì Tiểu Tĩnh.

Hiện giờ có thể để Lý Mộc Tuyết đi làm, giúp mình cầm cổ phần.

Thân ở công ty Tự Nhiên, chung quanh không thiếu đồng nghiệp am hiểu đầu tư bỏ vốn.

Có tài nguyên, cũng có thời gian.

Cộng thêm quan hệ tốt với Tiểu Tĩnh, đúng là rất thích hợp làm nhiệm vụ này.

Chờ sau này, dựa theo biểu hiện của nàng, cho nàng cổ phần với tư cách ban thưởng.

Hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của nhiệm vụ.

Chương 583: Số đo

Thu hồi suy nghĩ.

Đường Tụng nhìn đôi mắt xinh đẹp của Lý Mộc Tuyết, cười nói: “Anh an bài cho em một nhiệm vụ.”

Nghe thấy lời kịch quen thuộc này, Lý Mộc Tuyết lập tức lên tinh thần, trái tim bắt đầu đập loạn.

“Anh nói đi, em nhất định sẽ nghe anh.”

Nàng cũng biết Ly Ly thường xuyên được Đường Tụng an bài nhiệm vụ.

Mấu chốt là mỗi một nhiệm vụ đều là tốt cho Ly Ly.

Ví dụ như ký tên quỹ ủy thác, học tập tư thế mới, học tập trang điểm và ăn mặc.

Chẳng lẽ là đến lượt mình?

Nói đến, nàng và Ly Ly còn từng nghiên cứu rất nhiều tư thế kỳ lạ, có lẽ có thể mang ra thử với Đường Tụng.

Đường Tụng nói: “Em cũng biết anh chuẩn bị bom tiền vào Ưu Tố, chuyện này không phức tạp, nhưng cần chạy rất nhiều thủ tục. Em ở Tự Nhiên mấy tháng rồi, chắc là đã tích lũy được không ít quan hệ và kiến thức. Chuyện này giao cho em làm, xem như một bài kiểm tra đi.”

Nghe thấy chỉ là chạy thủ tục, Lý Mộc Tuyết hơi thất vọng.

Trong đáy lòng, nàng vẫn vô cùng khát vọng tiền tài.

Nhưng rất nhanh, nàng đã lên tinh thần, dù sao đây cũng là nhiệm vụ Đường Tụng giao cho nàng, mặc kệ thế nào cũng phải làm tốt nhất.

Nàng suy nghĩ một chút, đáp: “Không có vấn đề! Nhưng em không xác định cái công việc này, còn có thể làm bao lâu...”

Đường Tụng lập tức hiểu ra.

Lý Mộc Tuyết muốn mình giúp nàng tìm một công việc có thể diện khác, để nàng có thể trang bức, hãnh diện...

Nhưng nàng vẫn quá cẩn thận, cho dù là trên giường, nàng cũng không dám nói thẳng.

Nếu như là LỖ LY, đại khái là sẽ trực tiếp nhào lên, nũng nịu giả ngây thơ để mình giải quyết.

Hắn cười khẽ một tiếng, vươn tay giúp Lý Mộc Tuyết làm nóng người.

Lý Mộc Tuyết giãy dụa thân thể, lăm bắm nhưng lại không dám phản kháng, chỉ có thể điềm đạm đáng yêu nhìn hắn.

Đường Tụng bình tĩnh nói: “Tiểu Tĩnh, anh biết em là người thông minh, nhưng em tốt nhất đừng giở mấy trò mèo đó với anh, nếu không hậu quả rất sẽ nghiêm trọng. Hôm nay là lần đầu của em, anh mới buông tha cho em, lần sau không đơn giản như vậy đâu.”

“Em biết rồi.” Lý Mộc Tuyết hé miệng.

Cảm thấy sau này nhất định phải giở nhiều trò, trừng phạt có vẻ như rất tốt.

Đường Tụng đưa tay kích thích đầu lưỡi của nàng, tiếp tục nói: “Em cứ tiếp tục làm việc đi, mặc kệ là La Tân hay là KIM, đều sẽ không đuổi em vì việc này. Ngoài ra, cổ phần của anh ở Ưu Tố, tạm thời sẽ do em cầm.”

Lý Mộc Tuyết tròn tròn mắt, khó tin nói: “Thật sao?!”

Đầu lưỡi của nàng vẫn bị Đường Tụng nghịch, nói chuyện không rõ lắm.

Vậy mà còn có thể giữ công việc?

Mẫu chốt là còn có thể thay Đường Tụng cầm cổ phần của Ưu Tố.

Điều này có nghĩa, đối ngoại thì nàng là cổ đông của Ưu Tố.

Thay Đường Tụng thực hiện nghĩa vụ và quyền lợi của cổ đông.

Đương nhiên khẳng định là phải ký hiệp nghị với Đường Tụng.

Nhưng điều này cũng chứng minh, Đường Tụng tin tưởng nàng.

Phải biết, đây chính là mấy chục triệu nha!

Đường Tụng gật đầu.

Lý Mộc Tuyết lập tức mềm nhũn ra, thân thể trần truồng bắt đầu vận vẹo, sắc mặt đỏ ửng như máu.

Kích động nói: “Cảm ơn anh, Đường Tụng, em sẽ không cô phụ kỳ vọng của anh!”

Đường Tụng nhìn sự thay đổi của nàng, nội tâm như gương sáng.

Như trong ‘sách hướng dẫn’ đã nói, Lý Mộc Tuyết là một người hơi tham lam.

Tính cách của nàng và Ly Ly là hoàn toàn khác biệt.

Nếu thỏa mãn tất cả kỳ vọng của nàng trong một lần, có thể làm cho tham niệm của nàng bành trướng đến cực điểm, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tâm tính của nàng.

Muốn khai phát năng đến cực hạn, vậy phải thỏa mãn năng từng chút một, để năng quý trọng mỗi một phần ban thưởng.

Phương diện này rất giống với theo đuổi con gái.

Ban đầu mà dốc toàn lực đi nịnh nọt, thứ bạn nhận được có thể chỉ là đối phương càng quá đáng hơn, càng cho rằng đó là bình thường.

Đây cũng là vì sao Đường Tụng không trực tiếp đưa cổ phần cho nàng.

Ngoài cửa sổ, ánh sao đầy trời.

Hai người ôm nhau, Lý Mộc Tuyết nhỏ giọng nói đến quá khứ của mình.

Chẳng biết lúc nào, giọng nàng càng ngày càng nhỏ, dần dần nhỏ đến mức không nghe thấy.

Chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều.

Đường Tụng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong mắt toát ra vẻ nhu hòa.

Nếu nói không có chút hảo cảm nào với nàng, vậy là không thể nào.

Giống như hắn đã nói, tiếp nhận một người thì sẽ tiếp nhận toàn ưu điểm và khuyết điểm của nàng.

...

Ngày 4 tháng 12 năm 2022, chủ nhật, trời trong, -6 -3 độ C.

Mặt trời lên cao.

Bên ngoài là trời đông giá rét, nhiệt độ trong phòng lại rất ổn định.

Ăn sáng xong, Lý Mộc Tuyết lao vào tắm rửa.

Nghiêm túc rửa sạch sẽ đầu tóc, bả vai, tim hai lần.

Lý Mộc Tuyết lại ngửi ngửi, xác nhận không có bất kỳ mùi vị khác thường nào, lúc này mới yên tâm.

Nội tâm không khỏi cảm khái, Đường Tụng thật sự là quá mạnh.

Nàng lẫn lộn trong nhóm danh viện lâu như vậy, đúng là chưa nghe nói đến ai mạnh như vậy.

Phủ thêm áo tắm mềm mại, Lý Mộc Tuyết đứng trong phòng tắm rộng rãi hoa lệ, nhìn không được mà lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp ảnh.

Đi ra phòng tắm, liền thấy Đường Tụng đứng trước cửa sổ.

Hắn ngênh đón ánh triều dương, nhỏ giọng thì thầm với điện thoại.

Lý Mộc Tuyết mơ hồ nghe thấy cái tên ‘Nhạc Nhạc’.

Từ thái độ của Đường Tụng, đây cũng là một nữ sinh rất thân mật với hắn.

Lý Mộc Tuyết thầm run lên, thu hồi lực chú ý.

Nàng bắt đầu đi dạo trong phòng tổng thống 700 mét vuông này.

Thỉnh thoảng lại dừng lại chụp ảnh, quay video.

Đêm qua quá kích động, Lý Mộc Tuyết không kịp thưởng thức.

Nàng nhìn không được mà mở nhóm danh viện, chọn mấy tấm ảnh xa hoa và xinh đẹp nhất, rồi gửi vào trong.

Nhắn lại: “Phòng tổng thống quốc tế Tinh Phong cũng không tệ, sau này sẽ thường xuyên đến.”

Phát xong, nàng lập tức đỏ mặt lên.

Có một chút xiu xấu hổ, nhưng càng nhiều là kích động và hưng phấn.

Cuối cùng cũng bắt được Đường Tụng, hơn nữa còn là trong phòng tổng thống.

Đường Tụng thậm chí còn diễn tấu violin cho nàng.

Làm người phụ nữ của chủ một khách sạn 5 sao, nàng cảm thấy mình có vốn liếng để khoe khoang và kiêu ngạo.

Tin tức vừa phát không lâu, đã có rất nhiều người nhấn lại.

“Tiểu Tuyết phát tài rồi!”

“Nghe nói Tiểu Tuyết đang lái Porsche 911, ở biệt thự. Lúc trước Linh Linh nói, mà bọn tôi còn không tin.”

“Tiểu Tuyết, hình như lại xinh hơn trước rồi!”

“Phòng tổng thống 21.000 một đêm?”

...

Đại đa số đều đang lấy lòng nàng.

Đương nhiên cũng có không ít người đổ kỵ, nói chuyện rất khó nghe.

“Thường xuyên đến? Đúng là chém gió không cần nộp thuế.”

“Đây là trèo lên tên giàu có nào rồi? Phải nắm chặt nha, nói không chừng ngày nào đó lại bị người ta đá.”

“Để mọi người xem vị kia đi.”

...

Lý Mộc Tuyết ngồi xuống ghế xoa bóp cao cấp.

Dưới áo tắm, hai chân thon dài trắng nõn như ẩn như hiện.

Khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười.

Đám bitch này, đừng thấy họ ồn ào náo nhiệt.

Nếu mình nói có cơ hội sẽ dẫn họ đến chơi một lần, dù bảo họ lên giường với Đường Tụng cùng một lúc thì họ cũng không do dự.

Nhưng thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

Đang định phản kích hai câu, điện thoại đột nhiên vang lên.

Nàng vội vàng nghe máy, điềm nhiên nói: “Alo, Đường Tụng, em đang ở phòng giải trí.”

“Số đo của em?”

“1m72, 53kg, rộng 43, ngực 80, eo 59, hông 92, chân...”

Lý Mộc Tuyết hơi khó hiểu, nhưng cũng không che giấu.

Nàng rất tự tin với dáng người, khoảng thời gian này cũng bảo trì rất tốt.

Cúp máy, Lý Mộc Tuyết bật ghế xoa bóp, nhắm mắt lại, bắt đầu thả lỏng thể xác lẫn tinh thần.

Quá trình tối qua rất kịch liệt, để toàn thân nàng như tan rã.

Chương 584: Thiện!

Không biết qua bao lâu.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Lý Mộc Tuyết cách cửa không xa.

Nàng bước nhanh ra trước cửa.

Xuyên qua màn hình, có thể thấy một phụ nữ trung niên mặc âu phục ở bên ngoài.

Nàng mới gặp người này hôm qua, là quản gia của phòng tổng thống.

Sau lưng còn có không ít nữ nhân viên, trong tay cầm đồ vật.

Mở cánh cổng nặng nề.

Nữ quản gia Thượng Quan Tuyết nhiệt tình nói: “Cô Lý, đây là chủ tịch bảo tôi mang đến, ngài có thể chọn lựa, thích cái nào thì giữ lại.”

Lý Mộc Tuyết ngăn người, vô thức nghiêng người: “Mời vào.”

Rất nhanh, 7, 8 nữ nhân viên cúi đầu đi vào.

Bắt đầu phối hợp với nhau.

Rất nhanh, 3 chồng giá áo được triển khai.

Từng món quần áo xinh đẹp được treo lên, kiểu dáng và màu sắc đều không giống nhau.

Có áo sơ mi, áo khoác, tất chân, đồ lót...

Lý Mộc Tuyết lập tức cứng lại, đứng yên tại chỗ nhìn bọn họ hành động.

Thượng Quan Tuyết xoay người cười nói: “Cô Lý, chúng tôi rời đi trước, ngài chọn xong thì báo cho chúng tôi đến lấy là được.”

Lý Mộc Tuyết yên lặng gật đầu, thật sự là nói không nên lời.

Nàng mới gặp cảnh này lần đầu tiên.

Thì ra đây chính là thế giới của kẻ có tiền sao?

Sáng nay nàng chỉ nói một câu: “Tất chân bị rách ở gối, váy cũng bị dính chút đồ vật.”

Không ngờ Đường Tụng trực tiếp phóng tuyết chiêu.

Theo cửa khóa lại.

Lý Mộc Tuyết không duy trì được bình tĩnh nữa, khuôn mặt lập tức đỏ bừng vì hưng phấn.

Chạy chậm hai bước đến trước giá áo, nhanh chóng lật xem.

Nụ cười trên mặt càng lúc càng rộng, nhịp tim càng ngày càng nhanh.

Vậy mà lại là đồ thủ công cao cấp, toàn bộ đều là!

Hơn nữa còn để mình tùy tiện chọn.

Thân là nghiên cứu sinh lâu năm trong ngành hàng hiệu, Lý Mộc Tuyết tự nhiên hiểu rõ.

Cái gọi là hàng thủ công cao cấp, là trang phục kết hợp giữa thời trang cao cấp và đồ thủ công.

Ở một mức độ nào đó, nó giữ lại và kế thừa một ít kỹ nghệ của thời trang cao cấp.

Ví dụ như bốn tuần lễ thời trang Milan, Paris, New York, London, quần áo ở đó chính là hàng thủ công cao cấp.

Rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới cũng có series thủ công cao cấp riêng của mình.

Ví dụ như những món trước mắt nàng, có D&G, Valentino, MaxMara, CK...

Lý Mộc Tuyết nhìn ba giá áo, thân thể nhịn không được mà run run.

Phản ứng đầu tiên là lấy điện thoại ra quay chụp.

Từng món hàng thủ công cao cấp xuất hiện trên màn hình, phối hợp với bối cảnh phòng tổng thống xa hoa, tràn đầy mùi vị tiền tài.

Ngay sau đó, nàng liền ném video vào trong nhóm danh viên.

Nhấn lại: “Buồn bực, không biết nên chọn món nào, mọi người cảm thấy phối đồ như nào thì tốt?”

Trong chốc lát, cả nhóm đã bị mê mẩn.

Nếu như nói có thứ gì để họ điên cuồng, vậy những bộ quần áo này chính là đáp án tốt nhất.

Đều là chuyên gia, chỉ nhìn một chút là nhận ra ngay.

Trải qua một vòng lại một vòng ước ao ghen tị.

Mọi người dần dần tỉnh táo lại.

“Đây là thiết kế viên hoa của Valentino! Quá đẹp!”

“Series Max Mara Teddy quá đẹp! Tôi nhwos là phải 20.000.”

“D&G kia...”

“@ Tiểu Tuyết, đây đều là của cô?”

“Là phục vụ cung cấp và đưa quần áo đến cửa của khách sạn thôi, khẳng định không phải là của cô ta.”

“Đoán là chỉ chọn một hai món rẻ tiền thôi.”

...

Lý Mộc Tuyết nhếch miệng cười, trả lời: “Tối qua bạn trai làm bản tất chân với váy, những quần áo này xem như bồi thường, giữ lại hết cũng không sao.”

Gửi xong, Lý Mộc Tuyết ngồi trên salon, phần khởi chờ đợi đám danh viên kia trả lời.

Qua một lúc lâu, nàng mới bắt đầu lựa chọn quần áo.

Món nào cũng thích, đều là mặt hàng cao cấp mà nàng từng ước mơ.

Nàng đã lớn như vậy, cũng chỉ được mặc thử mấy lần khi đi làm người mẫu.

Nội tâm không khỏi dâng lên suy nghĩ to gan.

“Có lẽ mình nên giữ lại hết, ném vào phòng quần áo trong biệt thự.”

Ánh mắt lấp lóe một lúc, Lý Mộc Tuyết mới kiềm chế được cái suy nghĩ điên cuồng này.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Sau này còn cơ hội! Ăn quá khó cío, sẽ để Đường Tụng xem thường.”

“Vậy thì chọn hai bộ? Không! 3 bộ! Lại chọn thêm hai bộ có thể mặc xuân hạ, như vậy thì giao mùa cũng có thể mặc!”

“Haiz, biết thế hôm qua không đi dạo phố với hai người Linh Linh, mất oan 20.000.”

...

Sau một trận giao phong kịch liệt, Lý Mộc Tuyết lựa chọn mấy bộ quần áo đắt nhất rồi thay vào.

Có áo sơ mi, âu phục, đồ công sở, váy gợi cảm, sớ vai, có áo khoác nhưng ấm áp.

Đây đều là đồ được lựa chọn theo dáng người của nàng, nên rất vừa người.

Khoảng 1 tiếng sau, Lý Mộc Tuyết thở hắt ra, cẩn thận gấp quần áo đã chọn, mở cửa phòng, gọi nữ quản gia và nhân viên phục vụ đã chờ lâu.

Nhìn những món đồ xinh đẹp bị gỡ xuống và mang đi.

Lý Mộc Tuyết lòng đau như cắt.

Thu liễm cảm xúc loser của mình.

Thay một bộ quần áo mới, trang điểm nhẹ nhàng.

Nội tâm nàng thật ra rất khân trọng.

Trực tiếp lấy nhiều quần áo đắt đỏ như vậy, không biết Đường Tụng có cảm thấy nàng quá tham không.

Cẩn thận từng li từng tí trở lại phòng ngủ chính, những tâm tư này của nàng đã biết mất hết sạch.

Đường Tụng đang ngồi trên ghế salon, cầm một quyển sách trong tay.

Tư thế ngồi ưu nhã, biểu cảm thông dong lạnh nhạt.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên người hắn, tựa như dát lên một lớp viền vàng.

Lý Mộc Tuyết nhìn hắn, làm thế nào cũng không rời nổi mắt.

Đứng ngây người một lúc lâu, Lý Mộc Tuyết mới cắn môi đi qua.

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn qua.

Tán dương: “Váy rất đẹp, rất thích hợp với eo nhỏ chân dài như em.”

Lý Mộc Tuyết lập tức mừng rỡ không thôi.

Đánh bạo, học Lý Nhã Ly nhào vào ngực hắn, hôn lên mặt hắn.

Thấy hắn không phản kháng, nội tâm cũng thở phào, càng không kiêng nể gì mà hôn lên.

Dọc theo bờ môi đến mũi, mí mắt, trán.

Đã cơn nghiện xong, nàng liền nằm trong ngực hắn, híp mắt lại.

Nỉ non nói: “Cám ơn lễ vật của ca ca, Tiểu Tuyết rất thích.”

“Anh nhớ hình như em còn lớn hơn anh một tuổi, gọi ca ca rất tự nhiên nha.” Đường Tụng khước miệng hơi cong lên.

Nếu như Liễu Bảo Nguyệt có thể hiểu chuyện như vậy thì tốt, bảo nàng gọi ca ca cũng khó.

“Trước mắt anh, em vĩnh viễn là một muội muội.” Lý Mộc Tuyết đỏ mặt: “Đương nhiên, nhỏ hơn một bối phận cũng được.”

Nói xong, nàng tiến lên nói nhỏ bên tai Đường Tụng.

Cố ý dùng giọng ỏn ẻn, mềm mại, như nhu vừa ngứa.

Đường Tụng biến sắc mặt, biểu cảm hơi mất tự nhiên.

Lúc chơi bóng, nói thể nào cũng không sao.

Nhưng bây giờ là giữa ban ngày, quần áo chỉnh tề, xưng hô như vậy... rất kích thích.

Cảm giác được biến hóa của Đường Tụng.

Lý Mộc Tuyết nhỏ giọng nói: “Chờ một thời gian nữa, em và Ly Ly cùng chơi bóng với anh nhé? Thật ra ba người chúng ta có thể cùng nghiên cứu kỹ thuật mới. Đương nhiên, trước đó, ca ca phải giúp em mài giũa kỹ thuật chơi bóng, chí ít cũng phải theo kịp tiết tấu của hai người trên sân bóng mới được.”

Đường Tụng ngồi thẳng người, trái tim bắt đầu nhảy loạn.

Hơi khó khăn nói: “Thiện!”

Chương 585: Nhạc Nhạc trưởng thành

Mùa đông trong đại học Yên Thành rất yên tĩnh.

Trên cành cây còn vài chiếc lá vẫn chưa héo tàn.

Thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua, lại hái đi mấy chiếc.

Nắng ấm xuyên qua cửa sổ sạch sẽ, rơi vào một gian trong quán cà phê.

Trình Nhạc Nhạc ngồi cạnh cửa sổ, tắm rửa dưới ánh mặt trời, cẩn thận xem tài liệu hạng mục.

Trong tay nàng còn có một chiếc laptop, thỉnh thoảng sẽ ngừng đầu lên tìm hiểu những chỗ không hiểu.

Đây là hạng mục tên ‘nhật ký Tiểu Nguyệt’.

Trước mắt là một phần mềm nhỏ đang được khai phá.

Chủ yếu là quản lý sức khỏe cho nữ giới.

Tổng hợp tuổi tác, tình trạng cơ thể...

Tổng hợp toàn bộ và AI tính toán ra ngày rụng trứng, thời gian dễ mang thai, lần hành kinh tiếp theo, phân tích sức khỏe, báo cáo...

Ngoài ra còn có rất nhiều công năng nhỏ, ví dụ như nhật ký, lịch báo, nhắc nhở, giải đồ, bách khoa về sức khỏe...

Bởi vì đội ngũ có không ít sinh viên y, nên số liệu rất chuyên nghiệp và toàn diện.

Trước mắt đang lưu truyền trong đám nữ sinh của trường học, người sử dụng ổn định khoảng mấy trăm.

...

Hạng mục này là hạng mục lập nghiệp của mấy người sư tử Khương Miêu, chuẩn bị dùng để tham gia giải thi đấu lập nghiệp tỉnh Yên.

Hiện giờ tình trạng vào nghề không lạc quan, quốc gia cũng đang khích lệ lập nghiệp.

Ngoại trừ thi đấu ra, bọn họ cũng là vì tiền đồ của mình.

Thành viên đội ngũ đến từ các học viện khác nhau.

Nghe nói đã đăng ký công ty.

Đại bộ phận đều dùng kỹ thuật nhập cổ, chỉ có hai người bỏ nhiều vốn nhập cổ.

Nhưng nhiều vốn ở đây, chỉ là đối với quần thể học sinh thôi.

Trên thực tế, tất cả tài chính cũng không đến 50.000 NDT.

Dùng để thuê server và xây dựng đội ngũ, hoạt động.

Máy tính và vật dụng văn phòng đều là đồ của mình, sân bãi và do trường học cung cấp miễn phí.

Bất cứ chuyện gì cũng khó có thể thuận buồm xuôi gió.

Đội ngũ sinh viên này cũng thế.

Khi xây dựng đội ngũ, đa phần họ đều là sinh viên năm 3.

Khí thế ngất trời, tư tưởng và linh cảm va chạm, có ý tưởng mới và cũng thực hiện được.

Trải qua nửa năm, hạng mục đã online, nhưng vẫn không thấy bất kỳ hồi báo nào.

Rất nhiều người đã sắp tốt nghiệp.

Người chung quanh đều đang tìm việc, thực tập, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh...

Thảo luận tiền lương và đãi ngộ, phát triển trong tương lai.

Bọn họ càng ngày càng phải chịu áp lực lớn hơn.

Toàn bộ đội ngũ rơi vào bầu không khí uể oải buồn phiền, không ít người đã có ý nghĩ rời khỏi.

Người phụ trách cũng từng nghĩ đến chuyện đầu tư bỏ vốn.

Nhưng sau khi trưng cầu ý kiến của giáo viên thì đã từ bỏ.

Người sử dụng không nhiều, hình thức lợi nhuận không rõ ràng, đội ngũ sụp đổ, muốn tìm đầu tư là không thực tế.

Quan trọng hơn là, bọn họ không có con đường.

Cho nên, khi Trình Nhạc Nhạc nói muốn tìm hạng mục để đầu tư và tham gia vào, thì Khương Miêu đã mừng như điên mà đáp ứng.

Đồng thời đã hẹn, hôm nay sẽ gặp mặt người phụ trách đội ngũ.

...

“Sur muội, chào buổi sáng, thật sự là càng ngày càng có khí chất rồi.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, Trình Nhạc Nhạc tỉnh lại.

Nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Khương Miêu khoác balo.

Sau lưng là một nam một nữ.

Trình Nhạc Nhạc thu hồi tài liệu, đứng lên cười nói: “Sur huynh sư tỷ, mời ngồi.”

Khương Miêu cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trình Nhạc Nhạc.”

Hai người khác ngồi ở đối diện.

Trình Nhạc Nhạc hỏi thăm khẩu vị của ba người, lại gọi cho mỗi người một ly cà phê.

Đều là học sinh, nên bầu không khí khá hài hòa.

Bọn họ cũng không khẩn trương như gặp người đầu tư chân chính, hoặc là nói họ còn chưa xác định ý nguyện của Trình Nhạc Nhạc.

Khương Miêu nhiệt tình giới thiệu song phương.

Nam cao gầy kia tên là Sử Bằng, sinh viên năm 4 khoa máy tính.

Nữ mập mạp tên là Phương Vũ Tiệp, là sư tử năm 5 khoa y.

Mấy người trò chuyện vài câu.

Trình Nhạc Nhạc nhìn hai vị sư huynh sư tử, thành khẩn nói: “Tình hình cụ thể thì Khương sư tử đã nói rồi, hai người có thể nói ý nghĩ của mình và tình hình đội ngũ bây giờ không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Phương Vũ Tiệp mở miệng trước.

Bốn người vừa uống cà phê vừa trò chuyện.

Trình Nhạc Nhạc vẫn luôn mang nụ cười chân thành nhiệt tình, thỉnh thoảng lại hỏi vài thứ chưa hiểu.

Khoảng 1 tiếng sau.

Bốn người đi ra khỏi quán cà phê.

Ba người Khương Miêu trực tiếp trở lại văn phòng.

Trình Nhạc Nhạc thì gọi điện cho Đường Tụng, nói hạng mục mình vừa tiếp xúc.

Tổng kết ưu điểm và khuyết điểm mà mình hiểu.

Rồi phân tích tiền đề của hạng mục.

Đường Tụng nói rất đơn giản: “Tất cả giao cho em quyết định.”

Đồng thời dặn dò nàng, mau chóng hoàn thành đầu tư, còn nói sẽ có phần thưởng cho nàng.

Trình Nhạc Nhạc cảm động cúp điện thoại, sau đó tiếng chuông lại vang lên.

Là điện thoại của mẹ.

Trình Nhạc Nhạc vội vàng nghe máy, vui vẻ nói: “Alo, mẹ, sao lại gọi cho con rồi?”

Triệu Tĩnh Du là một người mẹ không biết biểu đạt.

Mặc dù thường xuyên quan tâm nàng trên wechat, nhưng rất ít khi chủ động gọi điện thoại đến.

“Nhạc Nhạc, gần đây Yên Thành rất lạnh, nhớ mặc ấm một chút.”

“Con biết, gần đây ông ngoại khỏe không?”

...

Hai người trò chuyện việc nhà.

Triệu Tĩnh Du đột nhiên yên lặng.

Trình Nhạc Nhạc nói nhỏ: “Mẹ, có phải là gặp chuyện khó xử gì không?”

Bên kia do dự một chút.

Triệu Tĩnh Du nói: “Không biết mở miệng thế nào, thật ra vẫn là vì tiền. Mẹ bị quán cơm cho nghỉ, cậu con cũng không có công việc đang hoang. Ông ngoại con đề nghị mở quán cơm nhỏ, để mẹ và cậu có cái nghề. Mẹ làm bếp, cậu ocn thu ngân và bung bê. Con cũng biết, thân thể ông không tốt, mỗi tháng phải mất mấy trăm tiền thuốc...”

Trình Nhạc Nhạc yên tĩnh nghe mẹ nói, không cắt ngang.

Chờ mẹ nói xong, nàng nói khẽ: “Mẹ, con cảm thấy mở tiệm cơm rất tốt. Mẹ nấu ngon như vậy, đi làm cho người khác thì đáng tiếc. Nhưng con không đồng ý mẹ mở chung với cậu, cậu không phải người chịu yên ổn. Thuê cậu làm nhân viên bình thường là được, nếu như là hùn vốn, vậy tuyệt đối sẽ sai lầm.”

“Nhưng biết nói thế nào với ông ngoại con?”

Trình Nhạc Nhạc cười nói: “Nói thẳng là được, con sẽ bỏ tiền, hai ngày nay mẹ đi tìm cửa tiệm đi.”

Rất nhanh, bên kia truyền đến tiếng hút mũi.

Trình Nhạc Nhạc biết mẹ mình lại lén lau nước mắt.

Qua một lúc, Triệu Tĩnh Du mới nói: “Nhạc Nhạc, tiền này coi như mẹ mượn con, chờ kiếm được sẽ trả lại cho con. Còn nữa, Tiểu Đường sẽ ... không có ý kiến gì chứ? Không thể vì chuyện nhà mà để người ta không thoải mái.”

“Yên tâm đi mẹ, tuyệt đối sẽ không, chắc mẹ cũng nghe bác nói rồi, anh ấy rất tốt. Với tác phong của anh ấy, khả năng cao là sẽ trực tiếp mua một cửa tiệm rồi tặng cho mẹ luôn.”

Nghĩ tới Đường Tụng, Trình Nhạc Nhạc liền cười tươi như hoa.

“Chuyện này...” Triệu Tĩnh Du đáp ứng một trận, nói: “Được rồi.”

“Vậy quyết định như thế đi, lát nữa con chuyển trước cho mẹ 100.000.”

“Đừng đừng, 50.000 là đủ rồi.”

Trình Nhạc Nhạc nói thẳng: “Mặt tiền phải chọn chỗ tốt, đỗ xe thuận tiện, không cần phải lo về giá cả. Thuê thêm vài người, để mình nhẹ nhõm một chút. Mẹ cũng có tuổi rồi, đừng luôn mệt mỏi như vậy, thân thể quan trọng nhất.”

Bên kia yên lặng một lát, Triệu Tĩnh Du mới ‘ừm’ một tiếng.

Cúp máy, Trình Nhạc Nhạc đi về phía phòng dạy học.

Tiếp đó nàng còn phải học rất rất nhiều tri thức tương quan, bao quát một số tri thức liên quan đến hạng mục, như marketing, tài vụ, nguy hiểm và ứng phó, vân vân.

Đã quyết định lập nghiệp ở sân trường, vậy thì phải dốc toàn lực, làm đến tốt nhất.

Tĩnh... âm báo wechat vang lên.

Mẹ: “Nhạc Nhạc, sắp sinh nhật ông ngoại rồi, vừa hay là cuối tuần, có thể gọi Tiểu Đường đến không? Mẹ muốn cảm ơn người ta, nếu như bạn thì thôi, công việc quan trọng nhất.”

Trình Nhạc Nhạc thở dài.

Trả lời: “Con sẽ hỏi xem, chắc là không có vấn đề.”

Nàng biết tính cách của mẹ mình, thật ra bà rất muốn gặp bạn trai của con gái.

Muốn tận mắt nhìn xem hắn là loại người gì, thì mới có thể yên tâm được.

Chương 586: Sách huấn luyện đối nhân xử thế

Yến Giang Biệt Viện.

Đường Tụng rửa tay một cái, mở kết sắt, lấy ra ‘tắt chân của thư ký Kim’ và sờ sờ vài cái.

Đi vào ban công trong phòng ngủ, ngồi xuống ghế.

Nhìn cảnh đẹp trên sông, mở giao diện hệ thống.

Tiến vào nhà kho.

Bên trong đã có thêm 2 gói quà.

Đầu tiên là mở ‘gói quà ngẫu nhiên’.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘khẩu trang nam thần’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Đường Tụng không xem đạo cụ mới, mà mở tiếp ‘gói quà xã giao’.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘Sách huấn luyện đối nhân xử thế’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

“Keng, bạn nhận được ‘vàng thỏi x100’.”

Mở hai gói quà xong, Đường Tụng liền vào xem chi tiết.

Khẩu trang nam thần: Sau khi đeo khẩu trang, kiểu tóc và trang điểm sẽ được bảo trì, sẽ không bị gió bão làm hỏng thần thái phi phàm.

Chú 1: Khi đứng trong hoàn cảnh có gió, sợi tóc và quần áo sẽ lác nhẹ theo gió, hiển thị rõ phong độ của nam thần.

Chú 2: Chất liệu đặc thù, có công năng phòng độc, loại bỏ các loại virus, vi khuẩn và khí độc...

“Đồ tốt!” Đường Tụng nhìn không được mà khen một tiếng.

Cũng không phải vì nó có thể bảo trì kiểu tóc, mà là vì vẻ ngoài xinh đẹp và chức năng mạnh mẽ có nó.

Mặt nạ phòng độc bình thường đều rất to, còn phải bịt kín cả mắt mũi miệng.

Mà đạo cụ này chỉ là cái khẩu trang bình thường, lại có công năng mạnh mẽ hơn.

Ai cũng không thể cam đoan mình sẽ không gặp hỏa hoạn hay ôn dịch...

Mang theo đạo cụ này, có thể giữ mạng vào một số thời điểm.

Sách huấn luyện đối nhân xử thế: Sau khi sử dụng, bắt đầu tiến hành huấn luyện dáng vẻ ‘đối nhân xử thế’. Trong vòng 1 tuần, các động tác liên quan đến đối nhân xử thế của bạn sẽ được uốn nắn, sau khi hoàn thành huấn luyện, thăng cấp khí chất, mị lực +1.

Đạo cụ này là một bộ với ‘dáng vẻ - đi đứng ngồi nằm’.

Đều là thông qua huấn luyện để thăng cấp khí chất.

Vàng thỏi x100: 100 thỏi vàng có trọng lượng 100g, bổ sung giấy chứng nhận, dài khoảng 6cm, rộng 2cm, dày 1cm, vẻ ngoài lóe sáng và cao quý.

Chú: Có lẽ ngoài trừ làm quà tặng ra, bạn còn có thể dùng nó để chơi xếp gỗ.

Đường Tụng tính toán qua.

Đây chỉ là 10kg vàng mà thôi, dựa theo giá vàng bây giờ, cũng chỉ là 4.06 triệu NDT mà thôi.

Đối với hắn bây giờ mà nói, căn bản là không đáng bán đi.

Thỉnh thoảng có thể mang ra làm quà, hoặc là chơi xếp gỗ với các bạn gái.

Kiểm kê xong, Đường Tụng chọn ‘khẩu trang nam thân’ và sử dụng.

Ngay sau đó, trong tay hắn có thêm một cái khẩu trang màu đen.

Tạo hình rất thời thượng, tràn đầy cảm giác cao cấp.

Đeo thử một chút.

Rất mỏng, dính da, không có chút cảm giác khó chịu nào.

Nếu như không phải sờ được, hắn còn không biết là mình đeo khẩu trang.

Sau đó, Đường Tụng lại sử dụng ‘Sách huấn luyện đôi nhân xử thế’.

Rất nhanh, hắn cảm thấy trong đầu mình có thêm vài thứ mới mẻ.

Những tri thức này không bị hấp thu ngay, mà cần hắn tự mình tiếp nhận và hấp thu.

Theo thời gian trôi qua, bản thân sẽ quen thuộc và thay đổi trong yên lặng.

Không biết qua bao lâu, Đường Tụng trầm tĩnh lại.

Hắn đứng dậy, đi đến trước cửa sổ phòng khách.

Phóng tầm mắt nhìn về phía xa.

Đây là mùa đông ở Yên Thành.

Trong mùa vạn vật yên lặng này, tòa thành thị này vẫn duy trì lực lượng sinh mệnh dồi dào.

Dòng xe cộ đông đúc, đèn đuốc sáng chói, những người đang nỗ lực làm việc...

Dần dần, mặt trời lặn về tây, đã đến hoàng hôn.

Ánh sáng màu da cam bao phủ đất trời.

Đường Tụng tắt ánh sáng, tiện tay đánh một bộ Thái Cực Quyền.

...

Thứ hai, ngày 5 tháng 12 năm 2022.

Tổng bộ văn hóa Đường Trình.

Tất cả nhân viên đều phát hiện, hôm nay Đường tổng rất thân thiết.

Hắn nhiệt tình chào hỏi với mỗi một nhân viên gặp được.

Mặt mỉm cười ấm áp.

Thần thái tích cực lạc quan.

Chỉ biết và biểu cảm đều không thể bắt bẻ, hiển thị rõ phong thái của quý công tử.

Đề rất nhiều nữ nhân viên đỏ mặt cả buổi sáng.

Các nhân viên vào báo cáo công việc, thì phát hiện hôm nay Đường tổng hết sức nghiêm túc và thành khẩn.

Giống như vẫn luôn lắng nghe ý kiến của họ.

Điều này làm cho họ tự tin hơn, cảm giác mình rất được coi trọng.

Khi Thường Hiểu Thiên đưa cà phê đến thì phát hiện.

Đường tổng vậy mà chủ động dùng tay đỡ ly, thậm chí còn đụng vào ngón tay nàng.

Không chỉ nói ‘cảm ơn’ như mọi ngày, trái lại còn vô cùng chân thật mà khen ngợi nàng, cổ vũ nàng.

Điều này làm cho tim nàng đập rộn lên, hoài nghi ông chủ có ám chỉ gì hay không?

...

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Thu Thu vừa tắm rửa xong, mái tóc vẫn ướt sũng, trên người bọc một chiếc khăn tắm màu xám.

Đề lộ cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo và cặp đùi đẹp thon dài.

Nàng vừa lau tóc, vừa tiện tay cầm điện thoại lên.

Ngay sau đó, nàng lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Mình chỉ chia sẻ tình hình của chồi non như mọi ngày, không ngờ Đường Tụng lại gửi đến một đồng lời quan tâm.

Nhắc nhở nàng chú ý giữ ấm, thời tiết rất lạnh, không cần lái xe ra ngoài.

Còn nói thời gian này chăm sóc chồi non vất vả, bảo nàng nghỉ ngơi nhiều, đừng livestream quá muộn.

Cuối cùng còn cố tình gửi một đoạn giọng nói.

Nói nàng gặp khó khăn gì thì có thể nói cho mình biết, có chuyện vui hoặc không vui gì thì cũng có thể chia sẻ với mình.

Giọng nói của hắn trong trẻo mà có từ tính, giọng điệu quan tâm tràn đầy tình cảm chân thành.

Đề Thu Thu vô cùng tin tưởng.

“Đường Tụng thật sự quan tâm và che chở mình.”

Cho đến giờ, nàng vẫn chưa được hưởng thụ loại đãi ngộ này, nhất thời ngây ngốc một lúc lâu.

Chờ đến khi lấy lại tinh thần, trên mặt đã đỏ ửng.

Lại nghĩ đến cái ôm và vuốt ve ở Yến Giang Biệt Viện.

Nàng cẩn thận gõ chữ, hỏi: “Đường Tụng, ngày mai tôi mang bữa sáng cho anh nhé?”

Tinh....

Đường Tụng: “Đừng đến, lạnh lắm, lái xe rất vất vả. Sáng mai tôi qua trường các cô ăn sáng.”

Tay Thu Thu run run, trả lời: “Tôi chờ anh.”

Nàng véo véo mặt mình, có chút nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Nhưng cảm giác đau nói cho nàng biết, đây là thật.

Thu Thu bắt đầu đọc lại từng hàng chữ kia, nghe giọng nói của hắn.

Sắc mặt càng ngày càng đỏ, hưng phấn lẫn lộn trên giường.

Mái tóc ướt sũng lập tức làm ướt ga giường.

Nhưng nàng không thêm quan tâm.

Trong đầu toàn là mai nên mặc cái gì?

Còn cả, có nên gọi Linh Linh đi cùng không?

Chương 587: Giải trí Tinh Thành biến động

“A a a...”

Trong thời gian nghỉ ngơi, vài tiếng rên rỉ truyền ra từ văn phòng.

Âm sắc thâm trầm sung mãn, trầm bổng du dương.

Nếu có nhân viên của văn hóa Đường Trình nghe thấy, nhất định có thể đoán ra, đây là giọng của phó tổng Tạ Vũ Đồng.

Nhưng ai cũng không ngờ được, Tạ tổng luôn đoan trang dịu dàng, vậy mà lại phát ra âm thanh như vậy.

“Đường tổng... tôi thấy tốt hơn nhiều rồi, dừng lại đi.”

Đôi tay ấm áp mềm dẻo của Đường Tụng vẫn xoa bóp quanh vùng bụng dưới của nàng.

Lắc đầu nói: “Chị thường xuyên làm việc ở cường độ cao, máu tuần hoàn không tốt, tĩnh mạch bị bế tắc. Kinh nguyệt không quy luật, kèm theo chứng đau bụng kinh nghiêm trọng. Bây giờ thời tiết lạnh, chị lại mặc ít như vậy, chắc chắn sẽ càng đau hơn.”

Sắc mặt Tạ Vũ Đồng đỏ lên, nằm thẳng trên giường.

Chiếc áo hơi vén lên, để lộ ra vòng eo chặt chẽ tinh tế.

Đôi mắt màu da bao bọc lấy cặp chân thon dài và tinh xảo.

Ngón chân khi thì cuộn lại, khi thì giãn ra, để lộ cảm xúc phức tạp của nàng.

Đường Tụng giúp nàng làm dịu cơn đau ở bụng, đồng thời cũng không quên xoa bóp chân cho nàng.

Tay phải dọc theo kinh mạch, gân cốt và huyết vị ở chân, bắt đầu nhào nặn và xoa bóp.

Cánh tay hần rất dài, tay năm tay mười cũng không có vấn đề.

“Vũ Đồng, trong kinh nguyệt của chị có máu cục đúng không?”

“Đừng nói nữa!” Tạ Vũ Đồng che mặt, thật sự không dám thảo luận đề tài này.

Mặc dù nàng rất muốn trực tiếp ngồi dậy và rời đi, nhưng mà thật sự không nỡ.

Hôm qua nghỉ lễ, vui đầu trong nhà một ngày không ra ngoài.

Hôm nay phải đi làm, dính chút khí lạnh liền làm cho nàng đau đến phát run.

Lúc đến tìm Đường Tụng báo cáo công việc, thì bị Đường Tụng phát hiện ra.

Đường Tụng chủ động rót nước nóng, cầm chăn lông che bụng cho mình.

Đường Tụng rất cẩn thận, mỗi một động tác đều làm cho nàng cảm nhận được quan tâm và che chở.

Cho nên khi Đường Tụng nói sẽ mát xa cho mình, thì Tạ Vũ Đồng lại gật đầu như bị ma xui quỷ khiến.

Đường Tụng đúng là không nói láo, tay nghề tuyệt đối là chuyên nghiệp.

Hiệu quả cũng rất nhanh.

Hơi ấm trên tay dọc theo da thịt và xâm nhập vào cơ thể, để toàn thân nàng ấm áp.

Đôi tay kia bền bỉ có lực, nhu hòa lại đều đều, làm nàng không thể tự kiềm chế.

Luôn để nàng nhìn không được mà phát ra tiếng rên rỉ.

“Về sau nhớ phải vận động nhiều hơn, không được để lạnh, chú ý giữ ấm.”

“Tôi biết rồi.”

Đường Tụng quan tâm nói: “Mấy ngày nay để tôi xoa bóp cho chị, có lẽ sẽ trị được chứng đau bụng kinh của chị.”

Trong kỹ năng xoa bóp của hắn có thể tiêu trừ một hạng bệnh tật bình thường trong cơ thể, chỉ là không biết tỷ lệ này là bao nhiêu.

“Không cần, tôi đi khám rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được. Đúng rồi, số liệu kinh doanh của 7 chi nhánh trong hai ngày cuối tuần...”

“Không vội, vẫn còn sớm.”

Tay phải Đường Tụng dọc theo bắp chân thẳng tắp của nàng, chậm rãi hướng lên trên, nắm chặt bắp đùi nở nang của nàng.

Đây đại khái là nơi có thịt nhất trên người nàng.

Tạ Vũ Đồng rút cuộc không chịu nổi, ngồi dậy, đưa tay nắm chặt tay hắn.

Nàng ra vẻ nghiêm túc, nói: “Đường tổng, đây là văn phòng! Xin cậu chú ý ảnh hưởng.”

Đường Tụng yên lặng nhìn nàng.

Nghiêm túc nhìn nàng, hơi thở tài trí trên người nàng rất đậm, giống như một chị gái đoan trang.

Xa cách lại ôn nhu, trầm ổn lại gợi cảm.

Phối hợp với mùi nước hoa thơm ngát, làm cho người mê say.

Đường Tụng xích lại gần khuôn mặt trắng như tuyết của nàng.

Khóe mắt Tạ Vũ Đồng run rẩy, ánh mắt bắt đầu trốn tránh.

Nàng hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đường tổng, gần đây cậu ít liên hệ với Hiếu Mạnh. Hai người bằng tuổi nhau, trước kia quan hệ rất tốt, rảnh rỗi có thể hẹn Hiếu Mạnh ra ngoài chơi. Hiếu Mạnh thích xem phim hài, thích ăn... ô ô...”

Tạ Vũ Đồng còn chưa nói xong, miệng đã bị chặn lại, cánh môi bị ngậm lấy.

Hơi thở quen thuộc đập vào mặt, để nàng trợn tròn mắt, hít thở dồn dập.

Nhưng căn bản là vô lực từ chối.

Đường Tụng yên tĩnh thưởng thức vị ngọt của nàng, ngắm nghía gương mặt xinh đẹp kia.

Hai tay lại rất quy củ.

Quen biết lâu rồi, hẳn cũng biết tính cách của Tạ Vũ Đồng, biết đây là cực hạn của nàng rồi.

...

4 giờ chiều.

Tạ Vũ Đồng sửa sang tóc, thoa lại son môi.

Hơi mất tự nhiên mà đi ra khỏi văn phòng.

Nàng là một người rất coi trọng công việc, luôn phân chia rõ ràng giữa công việc và sinh hoạt.

Trong công ty, nàng vẫn luôn coi Đường Tụng là lãnh đạo.

Hôm nay không biết vì sao lại vắng đầu.

Đưa mắt nhìn Tạ Vũ Đồng rời đi.

Đường Tụng nhìn chăm chăm màn hình máy tính một lúc lâu.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Ánh mắt Đường Tụng dần dần khôi phục bình thường, cầm điện thoại lên xem.

Giải trí Tinh Thành – Quách Trường An: “Ông chủ, lại có một đồng nghiệp trong bộ môn xin nghỉ. Hôm nay tôi trò chuyện với cậu ta, lấy được một tin xấu, không biết có phải như tôi suy đoán hay không.”

Giải trí Tinh Thành – Quách Trường An: “Nghe nói mấy nhân viên nòng cốt xin nghỉ đã nhập chức ở truyền thông Tinh Thành. Chủ yếu là bộ phận chăm sóc khách hàng và môi giới, bọn họ đã bắt đầu kết nối với hộ khách cũ, liên hệ ký hợp đồng mới.”

Giải trí Tinh Thành – Quách Trường An: “Truyền thông Tinh Thành và giải trí Tinh Thành có ký hợp đồng đại diện, cho phép truyền thông Tinh Thành đại diện và tiêu thụ tài nguyên truyền thông của chúng ta. Ngoài ra, có một nghệ sĩ đang hot trên mạng cũng bị chuyển sang truyền thông Tinh Thành với giá cả thấp. Bộ phận quản lý lại trực tiếp đồng ý, cao tầng cũng không có bất kỳ ý kiến nào. Tổng hợp lại, tôi cảm thấy tập đoàn đang chuyển dời hộ khách, tài nguyên và nghiệp vụ của giải trí Tinh Thành qua bên kia. Bởi vì đều là tài sản mềm, và có quyền lợi trong hợp đồng, nên rất khó nói là chuyển nhượng giá thấp và ác ý.”

...

Quách Trường An hiển nhiên là rất nóng lòng, không ngừng gửi tin, biểu đạt phỏng đoán và lo lắng của mình.

Ánh mắt Đường Tụng sáng ngời, bắt đầu xâu chuỗi các sự kiện.

Tập đoàn Tinh Thành đang chuẩn bị 2 tay.

Ngoại trừ tạo áp lực và chèn ép với hắn, hi vọng hắn khuất phục ra.

Thì họ bắt đầu chuyên dời tài sản công ty.

Nếu như mình không chịu thua, họ sẽ đổi xác, rút củi dưới đáy nồi.

Hiện giờ, tập đoàn Tinh Thành vẫn là người không chế công ty, quyết định kế hoạch kinh doanh và quản lý.

Hắn chỉ là cổ đông có cổ phần nhưng không có ghế trong ban giám đốc, tương đương với loại LP và người đầu tư đơn thuần.

Nhất là khi hắn chưa tham dự vào quản lý công ty, nên lực ảnh hưởng rất có hạn.

Một khi ban giám đốc xuất hiện vấn đề, gây tổn hại đến lợi ích của công ty hoặc cổ đông, thì Đường Tụng cũng không thể làm gì.

Hơn nữa với tác phong làm việc của tập đoàn Tinh Thành, nhất định là đã chuẩn bị về phương diện pháp luật.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ ‘giải trí Tinh Thành biến động’ đã hoàn thành.”

Chương 588: Áp chế và không chế cổ phần

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống cắt đứt suy nghĩ của Đường Tụng.

Xem ra đây chính là biến động mà hệ thống nhắc đến.

Đúng là đã tổn hại đến lợi ích cá nhân hắn.

Nếu như bỏ mặc tập đoàn Tinh Thành làm vậy, không đến một năm, giải trí Tinh Thành sẽ bị chuyển dời hơn phân nửa, giá trị sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Trả lời Quách Trường An xong, Đường Tụng mở giao diện hệ thống.

Trong nhà kho đã có thêm một tấm thẻ sáng lấp lánh.

Thẻ áp chế: Sau khi sử dụng, có thể áp chế toàn phương vị của một công ty, như định giá, giá cổ phiếu, nghiệp vụ...

Chú 1: Có thể bỏ hiệu quả áp chế bất cứ lúc nào.

Chú 2: Quy mô của công ty không thể vượt qua 3 tỷ.

Đường Tụng chớp chớp mắt, khóe miệng toát ra nụ cười.

Đạo cụ này nhìn qua thì bình thường, cùng lắm là trả đũa một xí nghiệp nào đó.

Nhưng có thêm ‘thẻ cưỡng chế không chế cổ phần’, vậy thì lại khác rồi.

Ví dụ như giải trí Tinh Thành, trước mắt được định giá 2.1 tỷ.

Nếu như hấn muốn không chế 67% cổ phần, cần bỏ ra 672 triệu NTD để mua 32% cổ phần.

Nếu như áp chế giá trị xuống còn 1 tỷ, vậy hấn có thể bớt hơn 300 triệu.

300 triệu với hấn bây giờ cũng không phải con số nhỏ.

Suy nghĩ một chút, liền gọi cho luật sư Lâm Cảnh.

Điện thoại kết nối rất nhanh.

Vì ‘Sách huấn luyện đối nhân xử thế’, nên Đường Tụng còn trò chuyện vài câu với Lâm Cảnh.

Đề Lâm Cảnh có chút được yêu mà sợ.

Sau đó, Đường Tụng hỏi thăm về việc điều tra giải trí Tỉnh Thành.

Lâm Cảnh nói: “Đường tổng, trước mắt chúng tôi đã thẩm tra được ghi chép đại hội cổ đông, quyết định của ban giám đốc, giám sự báo cáo và quyết định tài vụ. Đã tổng kết lại toàn bộ tình hình tài vụ và vận doanh, sau đó gửi đến hòm thư của ngài.”

“Ngoài ra, ban giám đốc giải trí Tỉnh Thành lấy lý do ‘có thể xâm phạm lợi ích công ty’, từ chối cho chúng ta kiểm tra sổ sách kế toán, khiến chúng ta không thể nắm giữ hoàn toàn hướng đi của công ty, đây là hợp pháp.”

“Được, tôi hiểu rồi, làm phiền anh, hôm nào chúng ta ăn bữa cơm.”

Cúp máy, Lâm Cảnh lập tức gửi báo cáo đến.

Đường Tụng bắt đầu nghiêm túc đọc.

Đây là một tài liệu cực kỳ khách quan và tỉ mỉ.

Bao hàm kết cấu cổ phần, quản lý công ty, tính hợp quy, báo cáo tài vụ, năng lực lợi nhuận, khối lượng tài sản, năng lực

trả nợ...

Cũng trình bày rõ ràng tình hình pháp luật, tài vụ, tăng quản lý và nhiều phương diện khác, cực kỳ chuyên nghiệp.

Cuối cùng còn kết luận và đề nghị, có đánh giá rất cao.

Đây là một công ty có chất lượng tốt, tiềm lực phát triển rất không tệ.

Đọc gần 2 tiếng.

Đường Tụng đã hiểu biết toàn diện về giải trí Tinh Thành.

Đồng thời cũng hiểu, mình không thể chờ được nữa.

Tập đoàn Tinh Thành vẫn đang chuyển dời tài sản, mỗi ngày đều tổn hại đến lợi ích của mình.

Là thời điểm cho họ một đòn.

Mở nhà kho, chọn ‘thẻ áp chế’ và sử dụng.

“Mời lựa chọn đối tượng áp chế.”

Đường Tụng lập tức chọn ‘công ty TNHH giải trí Tinh Thành.’

Ngay sau đó, Đường Tụng lại sử dụng ‘thẻ cưỡng chế không chế cổ phần’.

Cũng lựa chọn đối tượng là giải trí Tinh Thành.

Sau đó, Đường Tụng thở phào một hơi.

Tiếp theo phải nhìn hệ thống áp chế thế nào, lại thu mua cổ phần ra sao.

Đối với cái này, hắn vẫn rất chờ mong.

...

8 giờ tối.

Trong một phòng trà cao cấp ở khu Hoa Tân.

Trên bàn cơm hình tròn tràn đầy món ngon và rượu ngon.

Nhưng không ai có tâm tư ăn uống.

Bầu không khí nằm trong trạng thái vi diệu.

Tổng giám đốc Từ Kiến Hoành, giám đốc tiêu thụ Lâm Thừa Dương, giám đốc môi giới Vương Bản đều có biểu cảm ngưng trọng.

Ban đầu bọn họ chỉ ôm thái độ thử một chút, chủ động liên hệ với bộ phận PR của tập đoàn Tinh Thành.

Hi vọng có thể tiến hành câu thông và giải quyết vấn đề.

Không ngờ đối phương lại chủ động mời họ đến dự tiệc, thậm chí còn có hai vị tăng quản lý ra mặt.

Giám đốc bộ phận PR Đoàn Khánh, HRBP Từ Tử Lương.

Đều là nhân vật có tiếng tăm trong giới kinh doanh ở Yên Thành.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là tin tức họ mới nhận được.

Tập đoàn Tinh Thành sẽ không đành chỉ chèn ép với truyền thông Móc Câu, hơn nữa sẽ càng ngày càng mạnh hơn.

Tin tức này quả thực là không thể tiếp nhận với ba người họ.

Họ đều là cổ đông của công ty.

Kết cấu cổ phần bây giờ là: Đường Tụng 60%, Từ Kiến Hoành 25%, Lâm Thừa Dương 8%, Vương Bản 7%.

Ngoại trừ Đường Tụng ra, thì công ty này chính là toàn bộ tài sản của họ.

Một khi công ty phá sản, bọn họ sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nhất là Từ Kiến Hoành, hẳn vốn là chủ tịch và đại cổ đông của công ty.

Dựa vào tích lũy nhiều năm, sáng lập ra truyền thông Móc Cầu.

Những khách hàng đầu tiên, đều là do hẳn và Lâm Thừa Dương, Vương Bân kéo đến.

Trong thời gian đó đã trải qua biết bao khó khăn và trắc trở, hẳn gần như đã dốc hết tâm huyết, tài lực và tài nguyên vào đó.

Từng bước đưa công ty vào quỹ đạo, và phát triển.

Mắt thấy đã đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Thì lại bị tư bản Tỉnh Ngô chơi một ván, đánh mất quyền không chế.

Hiện giờ lại bị tập đoàn Tinh Thành chèn ép.

Điều này làm hẳn sụp đổ.

Đoạn Khánh thấy đã có hiệu quả, liền mở miệng cười nói: “Tư tổng là người có tài, tích góp được rất nhiều quan hệ và tài nguyên trong ngành quảng cáo. 7 năm trước dứt khoát nghỉ việc, lấy toàn bộ gia tài đi lập nghiệp... Gian khổ trong đó, chỉ sợ Tư tổng là rõ ràng nhất.”

“Đoàn tổng có ý gì?” Từ Kiến Hoành hỏi.

Từ Tử Lương mở miệng: “Chúng tôi chèn ép các anh, hoàn toàn là vì chủ tịch Đường Tụng của các anh, chứ không liên quan gì đến ba vị. Trái lại, chúng tôi rất ngưỡng mộ tài năng của ba vị. Truyền thông Tinh Thành dưới cờ tập đoàn đang khuếch trương, nghiệp vụ quảng cáo vừa mới cất bước, vừa hay cần những nhân tài như ba vị.”

“Chuyện này...”

Ba người đều lộ vẻ nghi ngờ không thôi.

Từ Kiến Hoành mở miệng nói: “Nhưng chúng tôi đều là cổ đông của truyền thông Móc Câu.”

Đoạn Khánh nói: “Chúng tôi có thể thu mua cổ phần trong tay các anh, với định giá 70 triệu. Đương nhiên, các anh cần đưa tài nguyên và hộ khách của truyền thông Móc Câu đến truyền thông Tinh Thành. Những khách hàng này đều là các anh mời đến, chuyện này không khó nhĩ? Ba vị suy nghĩ kỹ đi, chúng tôi sẽ dành cho các vị đãi ngộ tốt nhất, còn có cơ hội tấn thăng đến tập đoàn.”

Ba người liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ động lòng trong mắt nhau.

Lâm Thừa Dương nói: “Coi như ba người chúng tôi muốn bán, thì Đường Tụng cũng có quyền ưu tiên.”

“Vậy thì bán cho cậu ta.” Đoạn Khánh cười nói: “Như vậy càng tốt hơn.”

“Chúng tôi cần cân nhắc một chút.” Từ Kiến Hoành hít sâu, ánh mắt lấp lóe.

Hắn lăn lộn ở Yến Thành nhiều năm, hiểu rõ sức ảnh hưởng của tập đoàn Tinh Thành.

Quái vật khổng lồ này đã tự ra tay, truyền thông Móc Câu hẳn phải chết, chỉ là vấn đề dài hay ngắn mà thôi.

Như vậy, không bằng thoát thân, đổi lấy tài chính.

Hơn nữa có truyền thông Tinh Thành, hắn có thể phát triển tốt hơn.

Tương lai chưa chắc đã không thể lập nghiệp lần nữa.

Sở dĩ không đáp ứng ngay, là muốn thương lượng với hai người còn lại, xem trong nay có bấy gì không.

Đoạn Khánh bình tĩnh nói: “Không có vấn đề, chúng tôi có thể chờ, nhưng tốt nhất là trả lời trong vòng 3 ngày.”

“Được, cảm ơn Đoàn tổng, Từ tổng, tôi mời hai vị một ly.”

“Chúng tôi cũng mời hai vị một ly!” Lâm Thừa Dương và Vương Bân cũng vội vàng nâng ly.

Đinh đinh đinh... trong tiếng va chạm.

Bầu không khí như hài hòa hơn.

...

Cùng lúc đó.

Đế Đô.

Tổng bộ tập đoàn Đường Tổng vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Trong văn phòng chủ nhiệm.

Âu Dương tăng ca đến khuya, chủ động bấm điện thoại của Mạc Hương Văn bên giải trí Tụng Mỹ.

Lần này không phải Kim đồng bố trí công việc, mà là Đường tổng đã rất lâu không lộ diện, điều này khiến nàng không thể không thận trọng.

Lúc rạng sáng.

Sau khi trải qua điều tra và nghiên cứu cẩn thận.

Tùng phong từng phong bưu kiện được gửi đi.

Toàn bộ tập đoàn Đường Tổng bắt đầu vận chuyển.

Chương 589: Mùa đông, thật ra cũng rất tốt

Thứ ba, ngày 6 tháng 12 năm 2022, nhiều mây.

5 giờ sáng, sắc trời tối om, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh gào thét qua.

Cả thành phố còn chưa tỉnh lại từ giấc ngủ sâu.

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Trong phòng ngủ yên tĩnh và ấm áp.

Một đôi mắt to trắng đen rõ ràng đang lấp lóe trong màn đêm.

Điện thoại bên cạnh gối đã sáng lên.

Ánh sáng mờ lung chiếu rọi ra một khuôn mặt xinh đẹp.

Làn da trắng nõn tinh tế tỉ mỉ, ngũ quan tinh xảo.

Hai đầu lông mày mang theo chờ mong và vui sướng.

Thời gian đã đến 5:30.

Thu Thu vén chăn, mở đèn ngủ, cẩn thận từng li từng tí mà xuống giường.

Trương Linh Linh bên cạnh vẫn ngủ say.

Nàng nhỏ giọng nói: “Xin lỗi Linh Linh, chỉ một lần này thôi, coi như hoàn thành giấc mơ của mình.”

Đây là lần đầu tiên Đường Tụng chủ động hẹn nàng ăn cơm.

Mặc dù chỉ là một bữa sáng bình thường trong nhà ăn, nhưng ý nghĩa phi phàm.

Buộc tóc đuôi ngựa rồi rửa mặt.

Bởi vì tối qua đã cố tình tắm rửa, nên sáng dậy thoải mái hơn không ít.

Mở cửa đi vào phòng livestream.

Ngồi vào bàn trang điểm gần cửa sổ, đầu tiên là cẩn thận dưỡng da.

Tiếp đó bắt đầu trang điểm.

Dần dần, cả khuôn mặt càng lộ ra vẻ ngượng, mang theo khí chất lạnh lùng nhàn nhạt.

Sau đó làm tóc, mặc quần áo đã chuẩn bị từ hôm qua.

Quần jean màu xám, áo hoodie, áo khoác, lại thêm đôi giày Vans.

Nhìn thời gian, đã là 6:40.

Nhà ăn mới mở cửa không lâu.

Thu Thu vội vàng lấy điện thoại ra, gửi tin cho Đường Tụng: “Đường Tụng, mấy giờ anh tới, tôi đi mua cơm trước.”

Tiếp đó, nàng lại tiến đến gần ban công.

Ngồi xổm xuống trước mầm non đã cao hơn 20 cm và ngẩn người.

Tinh...

Đường Tụng: “7 giờ 20 cô đi ra ngoài là được, tôi vừa chạy bộ xong.”

Thu Thu thở phào một hơi, vội vàng trả lời: “Được, không vội, trên đường chú ý an toàn.”

Nhìn thời gian, còn khoảng nửa tiếng nữa.

Nàng lại trở về bàn trang điểm, bắt đầu chỉnh sửa tỉ mỉ.

Suy nghĩ một chút, lần này không đeo kính áp tròng, mà lấy một chiếc kính gọng bạc rồi đeo lên.

Thật ra nàng cận nặng, bình thường đều đeo kính áp tròng.

Đứng trước gương, nhìn thế nào cũng là một mỹ nữ.

Giống như một sư tử xinh đẹp lạnh lùng trong sân trường.

Nếu nhầm phong cách, vẻ đẹp sẽ bị hạ xuống.

Thu Thu hiển nhiên là rất hiểu đặc điểm của mình, cũng biết ăn mặc thế nào để mình càng xinh đẹp hơn.

Chờ đến gần giờ hẹn, nàng liền xách túi, mở cửa đi ra ngoài.

Cạnh... khóa điện tử đóng lại.

Kẹt kẹt... cửa phòng ngủ chính mở ra.

Trương Linh Linh đi ra với mái tóc rối bời.

Trên mặt mang theo vẻ u sầu nhàn nhạt.

Đứng dậy đi đến ban công.

Mặt trời vừa mới dâng lên, ánh bình minh dần dần xuất hiện.

Nghênh đón tia nắng ban mai, vẻ u sầu trên mặt Trương Linh Linh cũng tiêu tán.

Nàng nhìn xuống dưới, thấy một chiếc Panamera màu đen đang dừng tại đó.

Ngay sau đó, một bóng dáng cao to mở cửa xuống xe.

Nắng sớm lập tức bao phủ lấy hắn.

Làm hắn còn lóa mắt hơn cả mặt trời đang dâng lên nơi chân trời.

Trương Linh Linh cảm thán nói: “Thật sự là quá đẹp trai!”

Một lúc sau, nàng lẩm bẩm một câu: “Cố lên nha Thu Thu.”

Sau đó liền quay người, lấy đệm yoga và bắt đầu tập luyện.

...

Đường Tụng mặc áo jacket cao cổ, che khuất miệng mũi, cũng che khuất gió lạnh cho hần.

Hần ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với Thu Thu vừa ra khỏi cửa.

Cười tủm tỉm nói: “Trùng hợp thật, tôi vừa mới đến.”

Hơi thở vừa ra khỏi miệng đã biến thành sương trắng, bị gió lạnh đánh tan.

“Đường Tụng! Anh... sao anh lại qua bên này.” Thu Thu nhìn người thanh niên trước mắt.

Trong mắt có vui vẻ, bất ngờ và hưng phấn, tim không khỏi đập rộn lên.

Đường Tụng tiến lên một bước, dùng thân thể rộng lớn che gió cho nàng: “Mỹ nữ mời khách, tự nhiên phải tích cực rồi, đi thôi, trên xe ấm hơn.”

Mặt Thu Thu lập tức đỏ lên.

Trong lòng nàng biết, hôm nay gió to, Đường Tụng sợ mình cảm lạnh, nên cố tình chạy đến nơi này.

“Đường Tụng đúng là một người ấm áp!”

Đường Tụng chủ động mở cửa xe cho nàng.

Thu Thu có chút được yêu mà sợ.

Hai tay co quắp giữa hai đùi, khuôn mặt càng ngày càng nóng.

Đường Tụng ngồi vào xe, điều chỉnh điều hòa một chút, tránh cho thổi thẳng vào người.

Thuận miệng tán dương: “Hôm nay mặc rất hợp, rất đẹp, lát nữa tôi có thể ăn thêm một cái bánh.”

“Cảm ... cảm ơn, hôm nay anh cũng rất đẹp.” Thu Thu hơi cúi đầu, khăn trương không biết nói gì.

Có trời mới biết vì sao Đường Tụng lại trở nên ôn nhu và nhiệt tình như vậy.

Mỗi một hành động đều tràn đầy phong độ.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Đường Tụng mắt nhìn phía trước, thỉnh thoảng trò chuyện với nàng, điều tiết bầu không khí.

Thu Thu lập tức bình tĩnh lại, mang theo nụ cười vui vẻ.

“Đến rồi.” Đường Tụng dừng xe, nghiêng đầu cười nói: “Không quên mang phiếu ăn chứ?”

“Có... có mang...” Thu Thu vội vàng thu hồi ánh mắt nóng bỏng của mình, móc thẻ ăn của mình ra.

Hai người xuống xe.

Đường Tụng vòng ra sau, lấy một gói nhỏ tinh xảo rồi khóa xe.

Hai người đi lên tầng hai nhà ăn, ngồi cạnh cửa sổ.

Đường Tụng mở gói nhỏ, lấy ra một chiếc chăn lông vuông vức.

Trực tiếp đặt lên đùi nàng: “Nhà ăn không ấm lắm, phủ thêm cái này cho ấm.”

Thu Thu sờ chiếc chăn mềm mại trên đùi, ngây ngốc nói tiếng cảm ơn, trong mắt toàn là vẻ không dám tin.

“Tôi đi mua com.” Đường Tụng cầm thẻ ăn trong tay Thu Thu, mỉm cười với nàng rồi đi về phía bên kia.

Hắn phong thái đoan chính, nụ cười trên mặt tràn đầy cuốn hút, lộ ra vẻ ưu nhã và phú quý.

Nói chuyện ôn hòa, âm thanh tràn ngập từ tính.

Bản thân đại học sư phạm đã nhiều nữ ít nam, trong nhà ăn nhỏ đột nhiên xuất hiện một soái ca cấp bậc này, tự nhiên là rất đáng chú ý.

Hấp dẫn rất nhiều nữ sinh chung quanh.

Có nữ sinh đang dùng bữa, không cẩn thận làm rơi đĩa xuống đất.

Có nữ sinh đang đi đường thì vô thức ngừng chân.

Có nữ sinh xem điện thoại thì vội vàng mở máy ảnh, chụp ảnh và chia sẻ vào trong nhóm.

Ngay cả bác gái ở nhà ăn cũng không chịu được, cảm giác thanh niên này rất tốt, nói chuyện dễ nghe.

Đồ ăn đều chọn cái ngon nhất, còn cho thêm thịt, cháo thì tràn đầy một bát.

...

Thu Thu ngồi tại chỗ, cảm nhận chân lông ấm áp trên đùi, ánh mắt dần dần hòa tan.

Rất nhanh, Đường Tụng đã mang hai bữa sáng ấm áp về.

Chủ động đưa cháo đến trước mặt Thu Thu: “Tranh thủ còn nóng, ăn đi, cẩn thận dính lên mặt.”

Thu Thu vuốt ve gọng kính bạc, nhất thời không biết nói gì.

Nàng hé miệng cắn miếng bánh cuộn, mùi thịt và trứng,
lòng nướng tràn ngập trong khoang miệng.

Đường Tụng thuận tay móc giấy ăn, cười nói: “Tôi nói
không sai mà, mau lau đi.”

Thu Thu yên lặng nhận lấy, lau khéo miệng.

Lại cúi đầu hút một ngụm cháo nóng.

Hơi nóng làm mắt kính của nàng nhòe đi.

Ấm áp chưa bao giờ rõ ràng như vậy.

mùa đông, thật ra cũng rất tốt.

Chương 590: Đập vào mặt

Căn cứ truyền hình điện ảnh Hàng Thành.

Trong phòng quay chụp rộng rãi là một mảnh khí thế ngất trời.

Tổ quay phim, tổ ánh đèn, tổ thu âm, tổ đạo cụ, thợ trang điểm, diễn viên...

Đội ngũ quay chụp không hề vận chuyển trơn tru.

Nam chính Chu Dương ngồi khoanh chân trên tảng đá, trên đùi là một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, phía sau là một mảng màn xanh.

Hắn nhắm hai mắt, dáng người thẳng tắp.

Về mặt khi thì đau đớn, khi thì cứng cỏi, khi thì nặng nề, khi thì lo lắng...

Thợ quay phim rút ngắn ống kính, điều chỉnh ánh đèn và sắc âm.

Chu Dương đột nhiên mở mắt, thở ra một hơi.

“Cut! Qua! Màn tiếp theo!” Đạo diễn nói một câu.

Chu Dương thở dài, biểu cảm nghiêm túc thành khẩn nói: “Đạo diễn, tôi muốn thử lại một lần nữa, tôi cảm thấy còn có thể biểu diễn nhiều cảm xúc phức tạp hơn.”

Rất nhanh, quay chụp lại bắt đầu lại.

Chu Dương lại bắt đầu biểu diễn.

Các nhân viên chung quanh lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ và bội phục.

“Rất tốt! Qua!”

Đạo diễn Ngô Ban đeo tai nghe, tay cầm bộ đàm.

Nghiêm túc nói với đội ngũ truyền thông: “Cậu ta rất có năng lực.”

Tiếng nói vừa ra, đoàn làm phim lập tức khôi phục bình thường.

Nhân viên bắt đầu làm việc của mình, Chu Dương tiếp nhận chén nước.

Hiệu quả quay chụp rất tốt, đội ngũ truyền thông cũng gạt đầu hài lòng.

Hiện giờ, tuyên truyền điện ảnh cạnh tranh rất mạnh, nhất là các nền tảng video ngắn.

Không có vài điểm sáng là không thể hấp dẫn ánh mắt.

Đây là đoàn làm phim ‘Dạ Tuyết’, một bộ phim tiên hiệp.

Bộ phim này là một trong những tiết điểm quan trọng để giải trí Tinh Thành tiến quân vào ngành điện ảnh.

Vận dụng rất nhiều quan hệ, cầm được quyền làm lại IP tiểu thuyết hàng đầu.

Mời đội ngũ chế tác hàng đầu cả nước.

Từ kịch bản, tuyên truyền và sản xuất... giải trí Tinh Thành đều dốc toàn lực.

Toàn bộ điện ảnh có hơn 1500 ống kính đặc hiệu.

Nam nữ chính đều là minh tinh nổi tiếng trong nước, vai phụ cũng là các nhân vật lão làng quen thuộc.

Để đảm bảo suất chiếu và tuyên truyền, giải trí Tinh Thành đã ký hiệp nghị đánh cược với các công ty và rạp chiếu.

Khi vừa quay chụp, những người nổi tiếng dưới cờ và các tài khoản video ngắn, truyền thông hợp tác với công ty bắt đầu tuyên truyền và lẫn lộn.

Mấy nhân vật hot trên mạng dưới cờ giải trí Tinh Thành còn đóng một hai vai khách mời trong phim.

Trong lúc đoàn làm phim đang bận rộn.

Nhà sản xuất Vương Cường vội vàng chạy vào, cắt đứt quay chụp, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Phía sau hắn còn có mấy người, là người đại diện, trợ của nam chính Chu Dương, tất cả đều lộ vẻ thấp thỏm lo âu.

Đạo diễn nhíu mày hỏi: “Vương tổng, sao thế?”

Vương Cường nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có paparazzi chụp được ảnh Chu Dương và Giang Vũ Phi dặt tay nhau đi ra khỏi khách sạn và hôn trước xe, đã lên hot search.”

Nghe vậy, mặt đạo diễn đã đen xì.

Biết xảy ra chuyện lớn rồi.

Thật ra minh tinh có vài tin tức đường viên cũng là bình thường, dưới tình huống bình thường đều có thể ngăn chặn.

Hoặc là trực tiếp phủ nhận.

Nhưng lần này thì khác, Giang Vũ Phi đã có chồng.

Chồng nàng là một minh tinh điện ảnh có tiếng trong làng giải trí, còn có ân diu dặt Chu Dương, nên quan hệ hai người khá tốt.

Hiện giờ lại có vụ bê bối này, không chỉ Chu Dương xong đời, mà bộ phim của họ cũng phải dừng lại.

Cũng may là chuyện này không liên quan gì đến đạo diễn, nên vẫn có thể cầm tiền như thường.

Đau nhất hẳn là giải trí Tinh Thành, bọn họ đã ký hiệp nghị đánh cược với mấy nhà đầu tư.

Ngoại trừ tiền đầu tư, còn phải bồi thường một khoản tiền lớn.

Cùng lúc đó.

Một bộ phim truyền hình khác của giải trí Tinh Thành cũng xảy ra vấn đề, nữ chính Kiều An của phim ‘Phạm phu tặc tử’ bị dân mạng vạch trần từng hút thuốc, say rượu, lẩn lộn hộp đêm, xăm hình, khiến rất nhiều truyền thông chú ý.

Các loại tin tức xấu đã tràn ngập toàn bộ kênh giải trí.

...

Tổng bộ giải trí Tinh Thành, hiện trường hội nghị khẩn cấp, bầu không khí vô cùng gấp gáp.

Tổng giám đốc Thạch Kính Vũ sắc mặt coi như bình tĩnh, an bài công tác đầu vào đây.

Bộ phận PR, bộ phận điện ảnh, bộ phận quản lý... tất cả đều khẩn cấp thương nghị phương án giải quyết.

Dựa vào trách cứ hành vi bất lương của Chu Dương.

Thông qua lực ảnh hưởng của công ty, tiến hành không chế hướng đi của internet.

Sau đó đá Chu Dương ra khỏi bộ phim.

Vì cố gắng không ảnh hưởng đến hình tượng bộ phim và phòng bán vé, lập tức thay đổi diễn viên.

Với lại nhất định phải mời một nam diễn viên có độ hot và lưu lượng vượt qua Chu Dương, như vậy mới có thể giảm thiểu sức ảnh hưởng, dẫn đạo người xem chuyển lực chú ý vào bản thân bộ phim.

Rất nhanh, toàn bộ giải trí Tinh Thành đã bắt đầu hoạt động.

Mọi người đều biết, nói đến siêu sao hàng đầu thì không thể vượt qua giải trí Tụng Mỹ.

Trên thực tế, các nam nữ minh tinh hàng đầu bây giờ đều nằm ở giải trí Tụng Mỹ.

Mà nói đến không chế hướng đi dư luận và marketing, truyền thông Nhất Tâm tuyệt đối là số 1.

Họ có hơn 5000 tài nguyên truyền thông, hơn 2000 nền tảng hợp tác.

Từ khi thành lập đến nay, giải trí Tinh Thành đã trải qua vô số khó khăn, tình huống này cũng không tính là thời khắc nguy cấp nhất.

Tầng quản lý lo lắng nhất là, hai hạng mục quan trọng nhất đồng thời xuất hiện vấn đề, đây có phải là trò quỷ của đối thủ cạnh tranh hay không.

Tầng quản lý giữ vững tinh thần, chú ý động tĩnh bên trong ngành nghề.

Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không thể chịu được hàng loạt đả kích.

...

Vài ngày sau đó.

Giải trí Tụng Mỹ và truyền thông Nhất Tâm đều uyển chuyển từ chối hợp tác.

Vai nam nữ chính của bộ phim rơi vào vũng bùn, dư luận trên mạng càng ngày càng kịch liệt.

3 streamer bán hàng có tên tuổi, 25 blogger nổi tiếng, 11 vị nghệ sĩ, đồng thời nhắc lên tố tụng hủy hợp đồng với giải trí

Tinh Thành.

Họ chỉ trích hợp đồng của công ty có hàng loạt điều khoản bất hợp lý, tài nguyên hứa hẹn thì chưa đến.

Dính đến hành vi lừa gạt.

Luật sư đại diện là đội ngũ luật sư nổi tiếng trong nước, đội hình vô cùng xa hoa.

Đề bộ pháp vụ của giải trí Tinh Thành rơi vào hoảng hốt.

23 nhà truyền thông hợp tác với giải trí Tinh Thành, 15 nhà quảng cáo, 21 nhãn hiệu đều đưa ra yêu cầu hủy bỏ hợp tác.

Thái độ vô cùng kiên quyết.

Ba bộ phim ngắn đang chiếu bị tố cáo, trực tiếp loại bỏ khỏi nền tảng.

...

Toàn bộ giải trí Tinh Thành rơi vào mê mang và khủng hoảng.

Tựa như toàn bộ ngành nghề đang nhắm vào bọn họ.

Toàn bộ tầng quản lý đều đang họp.

Ban giám đốc sút đầu mẽ trán.

Từng cái phân công ty cũng đang xử lý các loại hợp đồng.

Mấy vị cổ đông ký kết hiệp nghị nhất trí hành động với tập đoàn Tinh Thành cũng hoảng hồn.

Vội vàng yêu cầu tổ chức đại hội cổ đông, đồng thời yêu cầu tiến hành thẩm tra toàn bộ công ty.

Với tư cách là một tập đoàn lấy thực nghiệp làm chủ, dựa vào con đường livestream bán hàng của giải trí Tinh Thành, tập đoàn Tinh Thành hai năm nay có danh tiếng rất lớn, dưới cờ có vô số sản phẩm hot.

Tin tức tiêu cực của giải trí Tinh Thành, đã trực tiếp ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của tập đoàn.

...

Ngoại trừ chú ý động tĩnh của giải trí Tinh Thành.

Đường Tụng vẫn luôn yên lặng cảm nhận sự thay đổi của mình dưới sự ảnh hưởng của ‘Sách huấn luyện đối nhân xử thế’.

Trải nghiệm các hình thức ở chung khác nhau.

Phản ứng mạnh nhất là Liễu Bảo Nguyệt.

Nàng thậm chí còn nghi ngờ, người đang nói chuyện với mình là AI không có tình cảm của Công Hiệt.

Chương 591: Bay xa vạn dặm

Tầng 20 cao ốc Nguyệt Thành, truyền thông Móc Câu.

Văn phòng tổng giám đốc, khói mù lượn lờ.

“Chủ tịch sắp đến rồi, chúng ta chuẩn bị ngả bài thôi.” Từ Kiến Hoành thở dài, dập tắt mẫu thuốc lá.

“Làm như vậy thích hợp không?” Vương Bân hơi do dự nói: “Mặc dù chúng ta không ký hợp đồng cạnh tranh thương nghiệp, nhưng làm như vậy sẽ hỏng thanh danh.”

Lâm Thừa Dương lắc đầu cười nói: “Một phần ba hộ khách là do ba người chúng ta kéo đến. Dùng là mạng lưới quan hệ và ân tình của chúng ta. Sau khi chúng ta rời đi, những khách hàng này cũng đi theo chúng ta, đây là chuyện bình thường trong ngành. Lại nói, vị chủ tịch này cũng không phải loại lương thiện gì. Anh không nhớ vì sao chúng ta rơi vào hoàn cảnh này à?”

Nghe vậy, Từ Kiến Hoành lóe lên một tia buồn bực và không cam lòng.

Sau hai vòng đầu tư A và B, cổ phần của hắn vẫn là 35%.

Cộng thêm Lâm Thừa Dương và Vương Bân.

Đội ngũ sáng lập của họ vẫn có hơn 55% cổ phần, vẫn có thể khống chế công ty.

Tuy nhiên, ai ngờ một quái vật khổng lồ như tư bản Tỉnh Ngộ lại dùng thủ đoạn với một công ty nhỏ như họ.

Khiến cho đội ngũ sáng lập đánh mất quyền khống chế.

Cuối cùng Đường Tụng lấy được 60% cổ phần, đồng thời trở thành chủ tịch.

Sau đó lại mạnh mẽ thay đổi bầu không khí trong công ty.

Hoàn toàn phá bỏ chính sách của hắn.

Tác phong này hoàn toàn không hợp với đội ngũ sáng lập bọn họ.

Dưới hàng loạt thao tác, nếu nói họ không oán giận vị chủ tịch này, vậy là không thể nào.

Nhưng vì bối cảnh của đôi phương quá cứng, không muốn cũng không dám trêu chọc vào.

Bây giờ tập đoàn Tinh Thành ném cành ô liu, cũng coi như là giải thoát với họ.

Cổ phần trong tay cũng biến thành tiền mặt.

Còn thoát thân khỏi vũng bùn truyền thông Móc Câu này.

Tiếp theo, lợi dụng võ đài tập đoàn Tinh Thành, đường đường chính chính đánh bại Đường Tụng.

Lâm Thừa Dương nói: “Mọi người thấy tin tức gần đây chứ? Giải trí Tinh Thành gặp khó khăn chưa từng có. Rất nhiều đối thủ cạnh tranh hất nước bản, nhân viên và nghệ sĩ đều bị đào đi.”

Từ Kiến Hoành gật đầu: “Đây cũng là một cơ hội của chúng ta, theo Đoạn Khánh nói, trọng tâm của tập đoàn là truyền thông Tinh Thành, tương lai nó sẽ thay thế địa vị của giải trí Tinh Thành trong nội bộ tập đoàn.”

“Chúng ta cũng phải bắt lấy cơ hội này.”

“Không sai.”

Ba người lại thương lượng một phen.

Sau khi thống nhất, liền đi đến văn phòng chủ tịch.

...

Đường Tụng nhìn 3 phần ‘thư thông báo chuyển nhượng cổ phần’ trước mắt, ánh mắt lấp lóe.

Đây là thư thông báo chuyển nhượng cổ phần cho tập đoàn Tinh Thành, Đường Tụng có quyền ưu tiên mua trước, nếu không mua, thì tập đoàn Tinh Thành sẽ thu mua hết.

Đường Tụng nhìn thấy cái tên tập đoàn Tinh Thành, lập tức hiểu ra.

Đối phương vẫn còn chưa dừng lại, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Dùng định giá 70 triệu để thu mua 40% cổ phần trong tay đám người Từ Kiến Hoàn, nhưng đây chỉ là nguy trang mà thôi.

Mình có quyền ưu tiên, tự nhiên phải thu mua số cổ phần này.

28 triệu tiền mặt, không phải là một khoản tiền nhỏ với bất kỳ ai.

Rất nhiều đại gia có giá trị mấy trăm triệu, cũng chưa chắc đã có thể lấy ra ngay.

Tài sản của họ đa phần là cổ phiếu và tài sản cố định.

Trong kế hoạch của tập đoàn Tinh Thành, chắc hẳn mình sẽ phải buồn rầu vì chuyện này.

Lại thêm nghiệp vụ của mấy công ty còn lại đều không tốt.

Mình sẽ có áp lực tài chính to lớn.

Đến khi đó mình sẽ cân nhắc chuyển nhượng cổ phần của giải trí Tinh Thành, đòi lấy tiền mặt.

Đây cũng là mục đích cuối cùng của họ.

Đường Tụng ngẩng đầu, nhìn ba người Từ Kiến Hoành nói: “Tôi rất xem trọng tương lai của truyền thông Móc Câu, cũng đã có kế hoạch rõ ràng cho công ty, tương lai sẽ phát triển rất tốt. Khó khăn chỉ là tạm thời, chắc chắn sẽ đến thời điểm sau cơn mưa trời lại sáng, các vị không cần nhắc một chút?”

“Không cần.” Từ Kiến Hoành cười nói: “Chủ tịch còn trẻ lại có triển vọng, chúng tôi cũng tin tưởng cậu có thể làm được.”

Hai người khác đều phụ họa theo.

Đường Tụng yên lặng gật đầu: “Vậy được, tôi mua 40% cổ phần này, chúng ta chuẩn bị ký hợp đồng chuyển nhượng đi. Trước mắt tôi đã có một công ty TNHH, nên không thể khống chế 100% cổ phần, bởi vậy cần những người khác thay mặt.”

“Được!”

“Có thể!”

“Cảm ơn chủ tịch!”

Ba người liếc nhau, họ đều không ngờ Đường Tụng lại sáng khoái như vậy.

Hơn nữa còn không thêm cò kè mặc cả.

Nhưng cái này cũng hợp với ý họ.

Đường Tụng bình tĩnh nhìn họ, thật ra nội tâm cũng thở phào.

Sau giao dịch này, hắn đã khống chế tuyệt đối nơi này, từ nay về sau sẽ không cần cố kỵ gì.

Dựa theo kế hoạch của hắn, sau khi khống chế giải trí Tỉnh Thành, hắn sẽ thay đổi ban giám đốc và bộ phận quản lý cấp

cao.

Truyền thông Móc Câu là công ty quảng cáo dưới tay mình, nó sẽ hợp tác toàn diện với giải trí Tinh Thành.

Đại diện nghiệp vụ quảng cáo và môi giới.

Giải trí Tinh Thành là một công ty lớn, phạm vi nghiệp vụ rất rộng.

Hướng hồ, theo văn hóa Đường Trình phát triển, không lâu sau sẽ mở chi nhánh khắp cả nước.

Đến khi đó nghiệp vụ tuyên truyền quảng cáo sẽ là một cái bánh thơm ngon.

Truyền thông Móc Câu có thể mượn những cơ hội này để trưởng thành.

Hắn vốn còn định đầu tư thêm vào công ty để pha loãng cổ phần của họ, bây giờ thì không cần, đúng là song hỉ lâm môn.

Dựa vào tin tức lấy được từ Bạch Hiểu Manh.

Bầu không khí trong công ty bây giờ rất tốt, nhân viên rất tích cực.

Cũng rất kính nể vị chủ tịch mới là hắn.

Có những cơ sở này, hắn không cần lo lắng công ty sẽ rung chuyển vì đám người Từ Kiến Hoành rời đi.

...

Bận rộn đến 5 giờ chiều.

Dưới sự trợ giúp của pháp vụ Trương Thành Viễn, tổng cộng 9 phần hợp đồng được ký tên và đóng dấu.

Ba người Từ Kiến Hoành dù không còn cổ phần, nhưng tạm thời vẫn giữ chức vụ tại công ty.

Chờ hoàn thành giao tiếp công việc mới rời đi.

Tất cả đều được xử lý ổn thỏa.

Từ Kiến Hoành cười nói: “Vậy công ty sau này phải dựa vào chủ tịch rồi.”

Nói ra câu này, hấn lập tức có loại cảm giác nở mày nở mặt.

Trong khoảng thời gian này, hấn cũng rất không thoải mái.

Lý niệm kinh doanh của Đường Tụng hoàn toàn khác biệt với hấn.

Hấn hoàn toàn không coi trọng hình thức quản lý và kinh doanh này.

Huống hồ có bá chủ bản địa là tập đoàn Tinh Thành chèn ép, truyền thông Móc Câu rất khó sống sót.

Rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Đường Tụng và ba người bắt tay, nhìn từng khuôn mặt quen thuộc.

Nhớ lại lúc mình mới tốt nghiệp, trong ấn tượng của hấn, thì họ là những người hăng hái, thành thực ổn trọng.

Nói đến, thật ra họ cũng rất thảm.

Đầu tiên là bị tư bản Tỉnh Ngộ chơi một vố, hiện giờ lại bị tập đoàn Tinh Thành chơi một vố.

Tài sản liên tục co lại.

Chờ sau này nhìn thấy truyền thông Móc Câu phát triển, họ khẳng định sẽ hồi hận không thôi.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng cảm khái: “Tôi rất có tình cảm với truyền thông Móc Câu, xin yên tâm, công ty sẽ phát triển tốt trong tay tôi. Cũng chúc ba vị bay xa vạn dặm.”

Chương 592: Sinh nhật vui vẻ

Đưa mắt nhìn mấy người rời đi.

Văn phòng chủ tịch lại rơi vào yên tĩnh.

Tạ Vũ Đồng nhìn hợp đồng chuyển nhượng 7% cổ phần trong tay.

Suy tư giây lát rồi nói: “Đường tổng, tôi rất coi trọng tương lai của truyền thông Móc Cầu. Tôi muốn bỏ tiền mua lại 7% cổ phần này, không biết có được không?”

Nàng biết thực lực của Đường Tụng.

Có chỗ dựa là tập đoàn Đường Tổng, tương lai của công ty này là không cần phải nói.

Nàng tự nhiên muốn trở thành cổ đông chân chính.

Từ bản chất mà nói, nàng vẫn là nữ cường nhân lấy sự nghiệp làm trọng.

Không muốn bỏ qua cơ hội đầu tư tuyệt vời này.

Đường Tụng kinh ngạc nói: “Văn hóa Đường Trình có thể phát triển thuận lợi như vậy, không thể bỏ qua công lao của chị. Tôi vốn muốn định cho chị cổ phần để khích lệ, 7% này liền tặng cho chị, chúng ta cũng không cần ký hiệp nghị đại diện thay mặt cổ phần gì cả.”

Tạ Vũ Đồng chấn động, đây chính là cổ phần có giá trị 5 triệu nha!

Toàn bộ tài sản của nàng cũng chỉ hơn chục triệu thôi.

Đại bộ phận trong đó còn là tiền mà Đường Tụng mua công ty của nàng.

5 triệu cũng không phải là con số nhỏ với nàng.

Tạ Vũ Đồng hiện lên vẻ giãy dụa, nhỏ giọng nói: “Đường tổng, không cần đâu, cái này quá quý giá, đã vượt qua khỏi phạm vi khích lệ, tôi không thể nhận.”

Nàng nhìn khuôn mặt của Đường Tụng, nội tâm lại thở dài.

Một người đàn ông đẹp trai, hào phóng và tài năng như vậy, ai có thể từ chối chứ.

“Hiểu Manh, nếu cháu còn không nỗ lực, vậy thì không còn phần của cháu đâu.”

Nàng cũng khuyên bảo nhiều lần, nhưng Bạch Hiểu Manh vẫn không dám chủ động.

Nàng rất hiểu cháu gái mình, tự nhiên hiểu Hiểu Manh nghĩ gì.

Có bạn gái thì sao nào?

Trên đời này chính là như vậy, tài nguyên khan hiếm là cạnh tranh cướp.

Nếu như nàng và Bạch Hiểu Manh không có quan hệ máu mủ, nàng đã chủ động tiến công rồi.

Coi như không thể đi đến hôn nhân, cũng phải ở lại bên cạnh Đường Tụng.

Trong lúc Tạ Vũ Đồng suy nghĩ lung tung.

Đường Tụng chậm rãi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm vòng eo tinh tế của nàng.

“Vũ Đồng, chị không cần khách khí với tôi.” Đường Tụng đưa tay đặt lên bụng nàng: “Nói đến, hôm nay còn chưa xoa bóp cho chị, bụng dưới còn đau không?”

Cảm nhận được bàn tay nóng bỏng kia, sắc mặt Tạ Vũ Đồng đỏ lên.

Nhỏ giọng nói: “Hôm nay tốt hơn nhiều.”

Đường Tụng nhìn khuôn mặt đoan trang tài trí của nàng, chậm rãi cúi đầu xuống.

Hai mắt Tạ Vũ Đồng mở to, mím chặt môi, nghiêng mặt qua một bên.

Đường Tụng vẫn không ngừng lại, hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng.

Mùi thơm ngào ngạt đập vào mặt, xúc cảm bóng loáng làm người mê say.

Hắn không khỏi liếm liếm.

Tạ Vũ Đồng run lên, lập tức ngã oặt trong ngực hắn.

Đường Tụng ngửi lấy mùi trên người nàng.

Hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Tạ Vũ Đồng cảm nhận được ấm áp và ướt át nơi cổ, nội tâm cũng bị khuấy động.

Ánh mắt kinh hoàng nói: “Đừng như vậy, Hiểu Manh biết tôi đến đây, có lẽ con bé đang chờ ở bên ngoài.”

Nghe vậy, Đường Tụng cảm thấy càng kích thích hơn, nhin không được mà ôm chặt nàng: “Tôi chỉ hôn mấy lần thôi, được không?”

Tạ Vũ Đồng hơi lắc lắc người, trên mặt hiện vẻ khó xử.

Quay đầu lại, chậm rãi nhắm mắt.

Từ hàng mi và bờ môi run rẩy của nàng, có thể thấy nàng cũng rất chờ mong.

Đường Tụng cúi đầu xuống, cảm nhận nụ hôn ngọt ngào
hồn nhiên và ngượng ngùng của nàng.

...

Thứ sáu, ngày 9 tháng 12 năm 2022, tuyết nhỏ, -6 – 1 độ C.
Vừa qua 0 giờ.

“Keng, đạo cụ ‘đá năng lượng’ đã lên kệ, mời tự kiểm tra.”

“Keng, thời trang tình nhân - ần dật đã lên kệ, mời tự kiểm tra.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà của Tô Ngư’.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà của thư ký Kim’.”

“Keng, đạo cụ đặc thù ‘ngọn nến sinh nhật’ đã lên kệ, mời tự kiểm tra.”

Âm thanh vang lên không ngừng.

Đường Tụng ngồi dậy từ trên giường.

Ngay sau đó, điện thoại của hắn bắt đầu chấn động.

Điện báo là ‘Bảo Nguyệt’.

Hai mắt Đường Tụng lập tức nhu hòa.

Hình như bắt đầu từ năm 17 tuổi, mỗi một năm nàng đều sẽ gọi điện cho mình vào lúc 0 giờ.

Nghe mấy.

Giọng nói đáng yêu quen thuộc truyền đến: “Sinh nhật vui vẻ! Hi vọng em là người đầu tiên!”

“Chỉ thế là xong?” Đường Tụng tựa vào đầu giường, nhìn qua cửa sổ cười nói: “Năm nay đã khác, bây giờ em đã là bạn gái anh.”

“Thôi đi, bạn gái của anh cũng không chỉ mình em.”

Đường Tụng có thể tưởng tượng được dáng vẻ chu môi của nàng, nhất định rất đáng yêu.

“Nhưng em là người đặc biệt nhất.” Đường Tụng vẫn còn trong thời kỳ huấn luyện, nên miệng rất ngọt.

Bên kia lập tức truyền đến vài âm thanh vui vẻ.

Ngay sau đó, Liễu Bảo Nguyệt lại nói: “Đời này không phụ gặp nhau, tương lai tiếp tục đồng hành, thân ái, sinh nhật vui vẻ, em ở Đế Đô rất nhớ anh.”

“Cảm ơn, anh cũng nhớ em.” Đường Tụng nheo mắt lại, cười nói: “Thay đổi xưng hô đi?”

“Xưng hô gì?” Liễu Bảo Nguyệt bắt đầu cảnh giác.

“Hôm nay là sinh nhật anh, ca ca và chồng, em tự chọn một cái đi.” Đường Tụng mở loa ngoài, click vào ghi âm cuộc gọi.

“Anh... anh...” Liễu Bảo Nguyệt ấp úng nói: “Không cho phép chơi xấu.”

Từ khi quen nhau đến giờ, hai người đều rất ăn ý, sẽ không chọc giận đối phương trong ngày sinh nhật, phải cố gắng thuận theo đối phương.

Nhưng trước kia Đường Tụng không dám to gan như vậy.

Đột nhiên nói vậy, làm cho nàng không biết làm sao.

“Nếu em không nói, đêm nay anh sẽ mất ngủ.” Đường Tụng khuyên nhủ: “Chúng ta là người yêu, quen biết nhiều năm rồi, có gì phải ngại?”

“Này này! Cũng bởi vì quen nhau nhiều năm nên mới ngại đấy.” Liễu Bảo Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Được rồi, hôm nay là sinh nhật anh, em nể tình một chút.”

“Anh nghe đây.”

Bên kia dừng lại một chút, giọng nói yếu ớt liên truyền ra: “Đời này không phụ gặp nhau, tương lai tiếp tục đồng hành, chồng, sinh nhật vui vẻ, em ở Đế Đô rất nhớ anh.”

Đường Tụng lập tức mặt mày hớn hờ: “Thật tốt, chúng ta video call đi, anh muốn nhìn thấy em.”

“Được.”

Rất nhanh, hai người đã video call.

Một khuôn mặt đáng yêu xuất hiện trước ống kính.

Mang theo vẻ hơi đỏ, đôi mắt to trong veo như nước đang lườm hấn.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, cả hai đều ăn ý không nói chuyện.

Nhưng tình ý giữa hàng lông mày vẫn liên tục chảy vào trái tim nhau.

Đường Tụng đứng dậy, đi đến trước cửa sổ ban công.

Ngoài cửa sổ là màn đêm thâm trầm.

Bầu trời bị mây đen bao trùm, nghiêng tai có thể nghe thấy tiếng gió lạnh rít gào.

“Hôm nay có tuyết, nhiệt độ rất thấp, nhớ mặc dày một chút.”

Liễu Bảo Nguyệt chủ động mở miệng.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bắt đầu trò chuyện tự nhiên.

Nói đến toàn là việc nhỏ bình thường.

Có công việc, cũng có sinh hoạt.

Bọn họ thật sự quá quen thuộc, đã quen nhau hơn 10 năm.

Trò chuyện giết thời gian, cũng không nóng bỏng như các đôi tình nhân khác.

Nhưng trong một đêm lạnh, trò chuyện qua màn hình, lại vô cùng ấm áp.

Không biết từ lúc nào, những bông tuyết lâm tẩm đã bắt đầu rơi ngoài cửa sổ.

Chương 593: Các cầu thủ

Bắc Thành Hoa Viên.

Đồng hồ báo thức đồng thời vang lên ở phòng 2001 và 2201.

Phòng 2001.

Trình Nhạc Nhạc đột nhiên ngồi dậy, chậm rãi tỉnh táo lại.

Nàng có thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất nghiêm ngặt.

Những tối Đường Tụng không ngủ ở đây, nàng đều ngủ vào 22 giờ.

Nhưng hôm nay là ngày đặc thù, là ngày sinh nhật Đường Tụng.

Chuyện này là một chuyện rất quan trọng với nàng.

Cho dù ngày mai phải kiểm tra, nàng cũng tạm thời quên đi.

Lựa chọn trở lại Bắc Thành Hoa Viên, chính là vì muốn bầu bạn cùng Đường Tụng, dù chỉ là một hai tiếng cũng tốt.

Trình Nhạc Nhạc vượt vượt khuôn mặt, chờ thời gian đi vào 0 giờ.

Lấy điện thoại di động ra.

Nhưng lại dừng lại.

“Đã muộn rồi, chắc Đường Tụng đã ngủ.”

Trình Nhạc Nhạc mở wechat, bắt đầu soạn tin nhắn, bôi bôi xóa xóa.

Hơn 10 phút sau, nàng mới thở phào một hơi.

Gửi đi: “Thật đáng tiếc, trong 23 năm qua của anh, em chỉ xuất hiện trong 101 ngày ngắn ngủi. Nhưng trong ngày tháng sau này, em sẽ luôn ở bên anh. Sinh nhật vui vẻ, Đường Tụng của em.”

Lại nhìn màn hình một lúc, Trình Nhạc Nhạc mới lưu luyến không rời mà tắt màn hình.

Nhưng nàng đã không buồn ngủ.

Phòng ngủ âm áp như xuân, ánh đèn ngủ rủ xuống đầu giường.

Nàng đứng dậy, đi chân đất đến bên cửa sổ.

Chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa sổ đã có bông tuyết.

Có vài bông tuyết bay đến trước cửa sổ.

Trình Nhạc Nhạc mặt mày hẩn hờ, vươn tay qua cửa sổ, muốn cảm nhận ý lạnh của chúng.

Bông tuyết tan chảy rất nhanh, biến thành vệt nước rồi biến mất.

Nàng thè lưỡi, nhỏ giọng nói một câu ‘Xin lỗi’, sau đó che miệng cười khẽ.

Lấy điện thoại ra, chụp tấm ảnh bên ngoài cửa sổ, rồi chia sẻ cho Đường Tụng.

Ngay sau đó, nàng liền nhìn ra ngoài cửa sổ và ngẩn người.

Nàng nghĩ đến rất nhiều rất nhiều chuyện, mới quen, ở chung, cảm động, kiêu diễm, mê luyến, nỗ lực...

“Em đã từng chần chờ, e ngại, tự tin, xấu hổ... may là anh không ngại.”

“Bây giờ em đã không lo, cũng không sợ.”

“Không ai có thể để em rời khỏi anh.”

Trong bất tri bất giác, bông tuyết càng ngày càng nhiều.

Ngày nắng thích hợp gặp nhau, ngày tuyết thích hợp tương niệm.

...

Phòng 2201.

Giọng nữ quen thuộc truyền ra: “Thuê bao đang bận...”

Đồng Ngọc Ngôn ngẩn người, rất nhanh đã phản ứng lại.

Nàng chỉ do dự vài giây, lo ảnh hưởng đến giấc ngủ của Đường Tụng, không ngờ lại bị người khác nhanh chân đến trước.

Từ Tĩnh mặc áo ngủ phim hoạt hình, ngồi quỳ chân bên cạnh bạn thân.

Lâm bầm: “Ấy! Mới 0 giờ sáng, Đường Tụng lại lêu lổng với nữ yêu tinh nào rồi?! Mình đã nói rồi, phải gọi sớm một chút.”

Đồng Ngọc Ngôn gõ đầu nàng: “Vậy sao cậu không gọi?”

“Mình... mình không phải bạn gái, mình mới không quan tâm.”

“Cậu nói lời này, cậu tin không?” Đồng Ngọc Ngôn liếc nàng một cái: “Với tính cách lười biếng của cậu, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, không ăn đồ ăn vặt, không cà phim, chạy đến phòng mình, còn không phải để chúc mừng sinh nhật Đường Tụng sao?”

“Mình không phải, mình không có, đừng nói mò.” Từ Tĩnh hơi đỏ mặt, liếc mắt nhìn trần nhà.

Tròng mắt đen như mực đảo vòng vòng, nói sang chuyện khác: “Trực giác nói cho mình biết, cô gái đang gọi điện với

Đường Tụng, tuyệt đối là cô gái ở Yên Giang Biệt Viện lần trước.”

Nghe vậy, Đồng Ngọc Ngôn yên lặng cúi đầu, thở dài.

Từ Tình cũng rầu rĩ không vui, cũng có chút đau lòng thay cho bạn thân.

Tiền lên ôm vai nàng, cùng chung mối thù nói: “Chờ Đường Tụng đến đây, mình sẽ dùng kiếm đâm mông tên đó, giúp cậu hả giận.”

“Cậu dám?!” Đồng Ngọc Ngôn lập tức trừng mắt, vỗ vỗ mông nàng nói: “Hơn nữa, coi như cậu thành công, chỉ sợ sẽ bị Đường Tụng đâm lại mấy trăm lần nhỉ?”

Từ Tình tựa như nghĩ đến hình ảnh khủng bố nào đó.

Bên tai còn vang lên tiếng kêu thảm thiết của bạn thân đêm đó.

Nếu đổi là nàng vào đó, vậy đúng là phải chết.

Nàng rung mình một cái, điên cuồng lắc đầu nói: “Mình không cần! Không cần!”

Đồng Ngọc Ngôn vuốt trán nói: “Đừng nghĩ lung tung, chúc mừng sinh nhật Đường Tụng trước đi.”

Nàng mở wechat, gửi tin nhắn giọng nói, điềm nhiên hỏi: “Thân ái, sinh nhật vui vẻ. Một tuổi mới, nghênh đón nhiều thứ mới. Quà sinh nhật đã chuẩn bị xong, nhưng cần anh đến Bắc Thành Hoa Viên nhận.”

Ngay sau đó, nàng lại nhìn về phía Từ Tình.

Từ Tình cười hơi mất tự nhiên, cũng lấy điện thoại ra, không mặn không nhạt nói: “Sinh nhật vui vẻ, nếu muốn quà, thì đến Bắc Thành Hoa Viên.”

Nàng vừa gửi xong, Đồng Ngọc Ngôn lập tức cướp lấy điện thoại, thu hồi tin nhắn.

Nghiêm túc nói: “Cho cậu cơ hội nữa để tổ chức ngôn ngữ, nếu không muốn thì không cần nói.”

“Mình mới không muốn...”

“Tình Tình, nói chuyện phải cân nhắc hậu quả, hôm nay là sinh nhật Đường Tụng, nếu cậu không sợ hối hận, vậy thì coi như mình không nói gì.”

Từ Tình rút cổ lại, cầm điện thoại lên, cân nhắc một lúc.

Cuối cùng mới nói với vẻ đáng yêu: “Đường Tụng đại nhân thân ái, sinh nhật vui vẻ! Tình Tình đã chuẩn bị quà sinh nhật cho ngài! Còn chờ gì nữa! Mau đến Bắc Thành Hoa Viên nhận quà thôi!”

Gửi xong, khuôn mặt nàng đỏ lên, nói: “Ngôn Ngôn, mình là vì cậu đó nha!”

“Ái phi, trầm biết!” Đồng Ngọc Ngôn gật đầu hài lòng, đưa tay nắm eo Từ Tình, hôn lên mặt nàng một cái.

Từ Tình lau lau mặt.

Càng nghĩ đến tin nhắn vừa rồi, càng thấy e thẹn.

Nhìn không được mà nhào lên người Đồng Ngọc Ngôn, bắt đầu trêu chọc lẫn nhau.

Đồng Ngọc Ngôn cười run rẩy cả người, cũng bắt đầu phản kích.

Ngực Từ Tình bị đánh lén, kêu lên một tiếng, lấy đạo của người trả lại cho người.

Trong phòng ngủ rộng rãi, tiếng cười cười nói nói khiến người ta mơ màng.

...

Paris.

Tháng 12, nhiệt độ ban ngày khoảng 8 độ C.

Tô Ngư dạo bước tại đầu đường cuối ngõ, lưu luyến với đủ loại tượng, kiến trúc, tiệm sách.

Tiếng Pháp của nàng không quá tốt, nhưng cũng có thể miễn cưỡng giao lưu.

Ngẫu nhiên sẽ dừng lại trước mặt một họa sĩ ven đường, thưởng thức tranh của đối phương.

Thấy hứng thú, thì sẽ đi vào các cửa hàng, mua một ít vật phẩm đặc sắc.

5 giờ chiều.

Quán cà phê bờ sông Seine.

Trong tay nàng là một ly Latte nóng hổi.

Trước mặt là một khối bánh ga tô, phía trên còn cắm một ngọn nến nhỏ.

Nhẹ nhàng nhấp ngụm cà phê.

Tô Ngư một tay nâng má, ngóng nhìn cầu Alexandre III vắt ngang sông.

Miệng lẩm bẩm: “Bây giờ trong nước là ngày 9 tháng 12 rồi, chúc anh sinh nhật vui vẻ...”

Nói nói, nàng bắt đầu hát “Happy birthday ...”

Âm thanh sạch sẽ thanh thúy, cực kỳ êm tai.

...

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Trong bóng tối, màn hình điện thoại sáng lên.

Thu Thu nghiêng người, gửi tin nhắn đã chuẩn bị kỹ: “Nguyện vạn sự trôi chảy, ba phần vui vẻ bất ngờ, bảy phần tận hưởng. Sinh nhật vui vẻ! (#vung hoa) (#bánh ga tô) (#pháo hoa).”

Ngay sau đó, nàng sờ lên hộp quà tinh xảo trên tủ đầu giường.

Nghĩ ngày mai đưa quà thế nào cho phù hợp.

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Lý Nhã Ly ở phòng ngủ chính ngủ rất thơm.

Nàng mặc váy ngủ hơi dài, ôm chần, một cặp đùi đẹp trần trụi lộ ra ngoài.

Váy ngủ kẻ sọc da thịt, phác họa ra đường cong gợi cảm và sung mãn.

Không biết mơ tới cái gì, nàng uốn éo người, mang theo nụ cười ngọt ngào.

Lý Mộc Tuyết nằm cạnh thì vẫn chưa ngủ.

Nàng quay một video ngắn chúc mừng sinh nhật và gửi cho hân.

Giọng điệu rất gợi cảm và trêu người, trên người cũng không mặc áo ngủ, chỉ dùng cánh tay che đậy mấy vị trí mấu chốt.

Hi vọng trong đêm rét lạnh này, có thể mang đến cho Đường Tụng một tia ấm áp.

...

Tiểu khu Lục Châu Cảnh Uyên.

Tòa số 3, phòng 302.

Từ Giai Lệ nằm trần trọc trên giường.

Chờ vừa qua 0 giờ.

Nàng vô thức ngồi dậy.

Trong áo ngủ là đường cong mê người không thể trói buộc.

Ấn mở khung chat của Đường Tụng, gõ chữ: “Nếu như không sai, hôm nay là sinh nhật cậu nha, chị đây chúc cậu sinh nhật vui vẻ, vạn sự như ý.”

Lại thuận tay gửi một emoji đáng yêu.

Suy nghĩ một chút, lại gửi cho hấn lì xì 200 đồng.

Tự nhủ: “Chị không tặng nổi mấy món quà quý giá, đồ bình thường cậu sẽ chóng mắt, gửi cái bao lì xì, hi vọng cậu có thể hài lòng.”

Làm xong, nàng nhìn chăm chăm điện thoại một lúc lâu, cũng không nhận được câu trả lời.

Nội tâm bắt đầu lo được lo mất.

Làm sao cũng không ngủ được.

Mất ngủ đến rạng sáng.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Từ Giai Lệ lắc người, bắt lấy điện thoại.

Quả nhiên là Đường Tụng.

Lại là một tin nhắn giọng nói.

Âm thanh quen thuộc truyền ra: “Thân ái, cảm ơn, đây là lần đầu tiên tôi nhận được lì xì sinh nhật của một cô gái, vậy không khách khí với chị, ngủ ngon.”

Giọng nói của hấn ôn hòa, từ tình, giống như một dòng nước ấm quanh quẩn trong lòng Từ Giai Lệ.

Sắc mặt nàng đỏ ửng, chỉ cảm thấy dòng nước ấm này càng ngày càng nóng, dần dần như châm lửa thân thể nàng.

Cấn rãnh, Từ Giai Lệ mở album ảnh, tìm ảnh của Đường Tụng.

Hơi nằm nghiêng xuống, giải phóng đôi tay, bắt đầu làm phép, dùng cái này để trừng trị Đường Tụng.

Bờ mờ to lớn như trăng tròn mượt mà, bị gió thổi rung nhẹ.

Chương 594: Bất ngờ

Chờ đến khi Đường Tụng cúp máy của Liễu Bảo Nguyệt, thì đã là gần 1 giờ sáng.

Trở lại giao diện wechat.

Liên thấy từng tin nhắn chúc phúc.

Đồng Ngọc Ngôn, Từ Tình, Trình Nhạc Nhạc, Lý Mộc Tuyết, Từ Giai Lệ, Thu Thu...

Họ đều biết hôm nay là sinh nhật hắn, cố tình chờ qua 0 giờ để chúc mừng.

Thật ra hắn đã thấy lúc video call, chỉ là không tiện trả lời.

Đường Tụng ngồi trên ghế, bắt đầu đáp lại.

Để tỏ lòng coi trọng và cảm tạ, hắn dùng tin nhắn giọng nói.

Để mỗi một cô gái nhận được, đều có thể rõ ràng tâm ý của hắn.

Mở giao diện hệ thống.

Toàn bộ giao diện đã có chút thay đổi, hiện ra màu đỏ vui mừng.

Tiến vào cửa hàng.

Phía trên là ba vật phẩm mới.

Đá năng lượng x30: Sau khi sử dụng, có thể khôi phục thể lực, tinh thần, xua tan cảm giác mệt mỏi....

Vậy mà có tận 30 khối!

Ánh mắt Đường Tụng sáng rực.

Đây chính là đồ tốt, hẳn từng trải nghiệm qua một lần rồi.

Trước đó chỉ còn 4 khối, nên không nỡ dùng, muốn chờ đến khi chơi bóng nhiều người thì lại lấy ra để chinh phục cầu thủ.

Hiện giờ có thêm 30 khối, cũng có thể dùng vào công việc rồi.

Hiệu suất tuyệt đối là max.

Quả quyết mua hết luôn.

“Keng, bạn nhận được đá năng lượng x30.”

Thời trang tình nhân - ăn dật: Đạo cụ thời trang tình nhân, tổng cộng 2 bộ nam + nữ, giá bạn 20 triệu NDT, giới hạn mua trong ngày sinh nhật.

Đồ nam: Áo len màu rượu vang + quần dài màu đen + giày da màu nâu đỏ.

Hiệu quả: Mị lực +1, trí lực +1, may mắn +1.

Đặc hiệu bổ sung: Ăn dật.

Đồ nữ: Áo len màu rượu vang + quần jean đen bó sát + giày quá gối màu nâu đỏ.

Hiệu quả: Mị lực +1, trí lực +1, sức chịu đựng +1, nhanh nhẹn +1.

Đặc hiệu bổ sung: Ăn dật.

Ăn dật: Khi hai người mặc đồ tình nhân tiếp cận lẫn nhau, sẽ sinh ra dự cảm về sự tồn tại của nhau, hiệu quả tăng thêm gấp bội.

Lại là một bộ thời trang + may mắn, hơn nữa sau khi phát động đặc hiệu, thuộc tính sẽ tăng lên gấp bội.

Trải qua buff may mắn, Đường Tụng tự nhiên biết cái thuộc tính này mạnh thế nào.

Đương nhiên, giá bán cũng rất đắt.

Hai bộ quần áo, 20 triệu.

Nhưng với Đường Tụng bây giờ mà nói, căn bản không tính là gì.

Trực tiếp mua luôn.

“Keng, bạn nhận được ‘Thời trang tình nhân - ẩn dật’.”

“Keng, để đảm bảo quần áo phù hợp 100%, mời chỉ định đối tượng mặc đồ nữ.”

Ngay sau đó, một popup nhảy ra ngoài.

Trong đó có 4 nhân vật nữ do hấn chiêu mộ, cùng với Jenny.

Trừ cái đó, phía sau còn có một lựa chọn là ‘nhân vật ngẫu nhiên’.

P phía sau còn có một đoạn ghi chú: “Ngẫu nhiên chọn một nhân vật khác phái đã chiêu mộ, bao hàm chiêu mộ trong hiện thực và chiêu mộ trong game.”

Đường Tụng nhú mày.

Hắn vốn đang buồn rầu, không biết nên đưa bộ đồ này cho ai.

Hiện giờ có lựa chọn ngẫu nhiên, xem như giúp hắn giải quyết một nan đề.

Hơn nữa còn có khả năng chọn trúng thư ký Kim.

Nghĩ vậy, Đường Tụng không do dự nữa.

Liên chọn ‘nhân vật ngẫu nhiên’.

Tiếp đó phải xem may mắn của các nàng rồi.

Ngay sau đó, popup hơi mơ hồ, một hình vẽ lập thể xuất hiện.

“Keng, nhân vật ngẫu nhiên là ‘Tô Ngư’.”

“Keng, thời trang đã được gửi qua bưu điện, xin chú ý tin tức chuyển phát nhanh.”

Đường Tụng vỗ tay một cái.

Đây cũng là một lựa chọn rất tốt.

Hắn tự cảm thấy thua thiệt với Tô Ngư.

Tại giai đoạn đầu phát triển, điên cuồng lợi dụng nàng và giải trí Tụng Mỹ để kiếm tiền.

Sau khi tập đoàn trưởng thành, lại bận rộn trong sản nghiệp khoa học kỹ thuật và tài chính, nên rất ít khi đến thăm nàng.

Khi đó trong cảm nhận chủ quan của hắn, Tô Ngư chỉ là một nhân vật 2D.

Lúc mình không an bài nhiệm vụ cho nàng, thì chắc nàng sẽ đang nghỉ ngơi.

Mà trong thế giới hiện thực, nàng lại là một người sống sờ sờ, có nhu cầu tình cảm của bản thân.

Điều tiết cảm xúc, Đường Tụng lại xem vật phẩm cuối cùng.

Ngọn nến sinh nhật: Một ngọn nến đặc thù, trong ngày sinh nhật, châm nến vào thời khắc vui sướng nhất, thành tâm cầu nguyện với nó, thổi tắt nó, nguyện vọng của bạn sẽ được thực hiện một bộ phận. Giá bán 300 triệu NDT, giới hạn mua sắm trong ngày sinh nhật.

Chú 1: Nguyện vọng nhất định phải phù hợp với quy tắc hiện thực, cảm đoán suy nghĩ lung tung không thực tế.

Chú 2: Ngọn nến cực kỳ quý giá, có lẽ đời này bạn chỉ có thể có được 1 cây.

Nhìn miêu tả, Đường Tụng thở sâu.

Khá lắm! Lại là một đạo cụ loại nguyện vọng!

Mặc dù chỉ thực hiện được một bộ phận, hơn nữa còn có hạn chế, nhưng tuyệt đối là đồ tốt.

Lập tức mua luôn.

“Keng, bạn nhận được ‘ngọn nến sinh nhật’.”

Sau khi mua xong, Đường Tụng lập tức tiến vào nhà kho.

Ánh mắt tập trung vào hai gói quà sáng lấp lánh.

Đây là quà sinh nhật của hai nhân vật rất có sức nặng, chắc hẳn sẽ không để mình thất vọng.

Ấn vào xem.

Gói quà của Tô Ngư: 8 tòa nhà thương nghiệp độc lập ở Ma Đô, đã sửa sang và lắp đặt đầy đủ. Do Tô Ngư và nhà thiết kế Jenny Kate tự mình thiết kế ra 8 tòa nhà cho phòng cà phê Thời Gian.

Chú 1: Đề chuyên gia kết nối chuyển nhượng quyền tài sản với văn hóa Đường Trình.

Chú 2: Kiểm không dễ, mời quý trọng phần tình cảm này.

Nhìn thấy quà của Tô Ngư, Đường Tụng trực tiếp đứng lên.

Hắn nhìn lại nhiều lần, xác nhận mình không hoa mắt.

Lại là 8 tòa nhà thương nghiệp.

Tại Ma Đô, cho dù khu vực kém một chút, cũng phải hơn 100.000/ 1m vuông.

Dựa theo một tòa nhà 500m vuông để tính, 8 tòa nhà chính là một món quà vượt qua 500 triệu NDT.

Hơn nữa còn do nàng và Jenny thiết kế, có thể hiểu nàng đã bỏ bao nhiêu thời gian, tinh thần và sức lực.

Nhưng một cái sinh nhật mà thôi, cần phải như thế sao?

Đây là muốn làm gì?!

Đường Tụng cắn môi một cái.

Nội tâm cảm động không thôi.

Một super star da trắng xinh đẹp chân dài, tài hoa hơn người như vậy.

Lại nhớ mãi không quên với mình, chuẩn bị một món quà sinh nhật từ rất lâu.

Đàn ông bình thường, ai chịu nổi.

Xem ra thời trang tình nhân xuất hiện rất đúng lúc.

Cảm động một lát, Đường Tụng tiếp tục xem.

Gói quà của thư ký Kim: 98% cổ phần công ty TNHH AOS MEAT PROCESSING PTY LTD. AOS là xí nghiệp sản xuất và gia công thịt của Australia, thành lập năm 1989, tổng bộ nằm phía nam...

Chú 1: Nam bộ Australia là nông trường hoàn mỹ, cũng là một trong khu vực sản xuất tốt nhất thế giới, AOS sở hữu 3 nông trường lớn ở đây.

Chú 2: Vì nhận được xí nghiệp này, thư ký Kim đã cố gắng rất nhiều.

Chương 595: Tuyệt đầu mùa, gặp gỡ bất ngờ

Nhìn thấy nội dung, Đường Tụng nao nao.

Xí nghiệp Australia? 98% cổ phần? Công ty thịt?

Đúng là một niềm vui bất ngờ.

Nhà hàng tây của phòng cà phê, mỗi ngày đều tiêu hao rất nhiều thịt bò chất lượng tốt.

Không biết công ty này có nghiệp vụ sữa bò hay không.

Nếu như có, vậy hai loại nguyên liệu chủ yếu đã xong, còn có thể do đích thân mình không chế phẩm chất.

Sau này có thể dùng cái này để tuyên truyền, tuyệt đối sẽ đề cao danh tiếng và cấp bậc của phòng cà phê.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm về công ty này.

Rất ít nội dung tương quan, chỉ đề cập đến một vài công ty hợp tác trong ngành ăn uống và thương mại.

Rất hiển nhiên, đây là một xí nghiệp hải ngoại chân chính.

Không có cơ quan và công ty con trong nước.

Tiếp theo, Đường Tụng lên google để tìm hiểu thêm.

Lần này có nhiều nội dung hơn, còn có rất nhiều tin tức tương quan.

Rất nhanh, Đường Tụng đã hiểu đại khái.

Nghiệp vụ chủ yếu là thịt bò, với lại đại bộ phận đều là thịt bò và châu Úc.

Dưới cờ có nhãn hiệu thịt bò AOS Pure.

Sử dụng loại thịt chất lượng phân cấp tiêu chuẩn MSA.

Mặc dù không nổi tiếng bằng các nhãn hiệu đỉnh cấp như MORT&CO, JACK'S CREEK, nhưng cũng có chút danh tiếng.

Chất thịt non mềm nhiều, cảm nhận tuyệt vời, được truyền thông nước ngoài đánh giá tốt, cung không đủ cầu.

Đường Tụng cũng không biết đây có phải là dùng tiền mua quảng cáo không, nhưng có thể hiểu đây tuyệt đối là sản nghiệp chất lượng tốt.

Hắn không biết công ty này có giá trị bao nhiêu, trên mạng không tra được.

Nhưng chỉ nhìn ba nông trường kia và các nhà máy gia công thì có thể hiểu, phần tài sản này tuyệt đối đắt hơn hẳn tưởng tượng.

Về phần tại sao lại là 98% mà không phải thu mua hoàn toàn.

Đáp án rất đơn giản.

So với mua tài sản hoặc xí nghiệp, thu mua cổ phần sẽ giao tiếp dễ dàng hơn, bớt lo hơn.

Xí nghiệp và hộ khách, cung ứng thương nghiệp và nhân viên đều được bảo trì không thay đổi, cũng giảm thiểu rất nhiều nguy hiểm về vấn đề pháp luật.

Xem như là phương thức thích hợp nhất.

Thư ký Kim đúng là có lòng.

Đường Tụng cẩn thận nhớ lại những món quà mình từng tặng cho Tô Ngư và thư ký Kim trong game.

Châu báu làm riêng, quần áo, túi xách, xe sang...

Mặc dù giá trị không thấp, nhưng hoàn toàn không so được với các nàng.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng lại hơi xấu hổ.

Có cơ hội nhất định phải đền bù một phen.

Tuyết vẫn rơi ngoài cửa sổ.

Trong phòng ấm áp, toàn bộ thân thể Đường Tụng đều dựa sát vào cửa sổ sát đất.

Yên tĩnh cảm nhận ý lạnh bên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt dần dần mê ly.

Trong đầu hiện lên từng gương mặt xinh đẹp.

Sinh nhật 24 tuổi, muôn màu muôn vẻ hơn bất kỳ lần sinh nhật nào.

Nhiều người chúc mừng vào 0 giờ, quà của Tô Ngư và thư ký Kim.

Để hẳn cảm nhận được ấm áp và hạnh phúc.

Người dù sao cũng là động vật quần cư, có ai không thích được quan tâm chứ?

“Cảm ơn.”

Hắn thì thầm một câu, rồi nhún vai trở lại giường.

Không biết lại ngủ sau từ lúc nào.

...

6 giờ sáng.

Đồng hồ sinh học làm Đường Tụng tỉnh lại, bóng đêm vẫn thâm trầm như cũ.

Bởi vì ngủ hơi ít, nên vẫn hơi buồn ngủ.

Nhưng không sao, ai bảo hấn có hack chứ?

Mở nhà kho, lập tức sử dụng ‘đá năng lượng’.

Có 34 viên, nên hấn sử dụng mà không hề có áp lực tâm lý.

Qua vài giây đồng hồ, được hiệu bắt đầu có hiệu lực.

Đường Tụng sợ run người, cảm giác lỗ chân lông toàn thân đều mở ra.

Cảm giác mệt mỏi bay sạch.

Hiện ngồi dậy, duỗi lưng một cái.

Tinh thần phấn chấn để cảm xúc của hấn bành trướng.

Một ngày tươi đẹp đã bắt đầu.

Đường Tụng đi chân đất đến ban công, tuyết đã ngừng rơi.

Phóng tầm mắt ra xa.

Mặt đất được phủ một tầng trắng, phản xạ ánh đèn thành thị, trông rất xinh đẹp.

Đường Tụng cầm điện thoại lên, mở app máy ảnh, điều chỉnh ánh sáng và tiêu cự.

Tách tách... ghi chép lại một màn tuyết đầu mùa trước mắt.

Nương theo âm thanh máy ảnh, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘gặp gỡ bất ngờ tuyết đầu mùa’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Ngày 9 tháng 12 năm 2022, Yến Thành nghênh đón tuyết đầu mùa, chia sẻ cảnh tuyết vừa chụp đến vòng bạn

bè, gặp gỡ bất ngờ với người đầu tiên like cho bạn, mở ra một ngày may mắn.”

Ban thưởng: May mắn +1 (hiệu lực 12 giờ).

Chú: Mùa đông năm nay, muốn ngắm tuyết cùng em, không chỉ năm nay, không chỉ mùa đông, không chỉ ngắm tuyết.

Một nhiệm vụ rất đơn giản.

Đường Tụng lập tức chia sẻ ảnh lên vòng bạn bè.

Vấn án thì trực tiếp sao chép của hệ thống.

Vừa định xác nhận, Đường Tụng chợt nhượng mảy.

Ấn vào ‘ai có thể xem’, rồi tích vào tất cả người khác phái có quan hệ không tệ ở Yên Thành.

Suýt nữa thì xảy ra chuyện.

Chẳng may một tên con trai nào đó dậy sớm hoặc không ngủ được, thuận tay cho mình 1 like, chẳng phải là vô nghĩa sao?

Trận tuyết đầu tiên, lại là sinh nhật mình, Đường Tụng đương nhiên hi vọng sẽ có một cuộc gặp gỡ lãng mạn.

Xác nhận đăng bài.

Đường Tụng cũng không vội, ném di động lên đầu giường.

Ngâm nga bài hát, đi vào nhà vệ sinh.

Hắn đánh dấu không nhiều người, thời gian này lại là sáng sớm, nên rất ít người lướt vòng bạn bè.

Đoán là còn phải chờ một lúc lâu.

...

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Trương Linh Linh ngồi dậy khỏi giường, lắc lắc mái tóc rối bời, rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Từ khi kiên trì tự kỷ luật, nàng mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm.

Chỉ là có đôi khi vẫn không nhịn được mà nằm thêm một lát.

Cho nên lần trước mới phát hiện Thu Thu ‘lén lút’ đi gặp Đường Tụng.

Cầm điện thoại lên xem, mới 6 giờ sáng.

Với sự hiểu biết của nàng với Đường Tụng, khẳng định là đã rời giường.

Nghĩ đến hần, Trương Linh Linh lập tức mặt mày hớn hở, cả người như sống lại.

Mở wechat, gửi liền 2 tin.

“Leng keng! Hôm nay tuyết rơi, muốn chính miệng nói với anh một tiếng sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật vui vẻ nha Đường tiên sinh.”

Từ xưa đến nay nàng rất sáng sủa hoạt bát, muốn gửi gì thì gửi cái đó, không cần do dự chần chờ.

Sở dĩ không gửi tin vào 0 giờ, là vì cảm thấy không cần thiết, còn sẽ quấy rầy người ta nghỉ ngơi.

Không bằng dậy sớm, chờ đối phương rời giường.

Như vậy mọi người đều tốt.

Trương Linh Linh mở vòng bạn bè theo thói quen, muốn xem có gì thú vị hay mới mẻ không.

Nàng có quan hệ rất rộng, bạn bè rất đông.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy vài chuyện thú vị trên vòng bạn bè.

Vừa mới ấn vào, hai mắt liền sáng lên.

Đường Tụng vậy mà đăng bài?

Nhìn cảnh tuyết, Trương Linh Linh thuận tay like + bình luận.

Điểm mũi chân đi ra cửa phòng, đi vào phòng khách, nhìn ra ngoài qua cửa sổ sát đất rộng rãi.

Dưới ánh đèn vàng ấm của tiểu khu.

Từng mảng tuyết trắng bao phủ, thật là xinh đẹp!

Trương Linh Linh mặt mày cong cong, miệng mũi cong cong.

“Đường tiên sinh, sinh nhật vui vẻ, tuyết đầu mùa vui vẻ!”

“Thật hâm mộ cô gái trong bài đăng của anh, chuyện đầu tiên sau khi anh rời giường, nhất định là gặp cô ấy nhỉ?”

“Không chỉ năm nay, không chỉ mùa đông, không chỉ ngắm tuyết.”

Chương 596: Thật là trùng hợp

“Keng, mục tiêu gặp gỡ đã xuất hiện, vị trí mục tiêu ‘phòng 2701 tòa số 1 Vân Thanh Uyển.’”

“Mời dùng phương thức tình cờ, xuất hiện ở vị trí mục tiêu trước 7:30.”

Đường Tụng đang đánh răng trực tiếp phun ra.

Bọt kem để lại vết tích rõ ràng trên gương.

Hắn không lạ gì Vân Thanh Uyển, đó là nơi của Trương Linh Linh và Thu Thu.

Vấn đề là hệ thống yêu cầu.

“Đây là chỗ ở của người ta, lại muốn tình cờ gặp trong nhà người ta? Chẳng lẽ bảo mình làm trộm, khi đi vào trộm đồ thì gặp gỡ bất ngờ?”

Đường Tụng không còn gì để nói.

Rửa mặt xong, trở lại phòng ngủ, cầm điện thoại lên liền thấy Trương Linh Linh like và bình luận, và lời chúc mừng sinh nhật của nàng.

Đường Tụng bật cười.

Trương Linh Linh nói chuyện online luôn rất to gan.

Nhưng mỗi lần thấy hắn thì lại trực tiếp nhận sợ, giống như đã gà lại cứ đòi chơi game vậy.

Đường Tụng không trả lời nàng, dù sao lát nữa cũng gặp mặt.

Hắn đi vào chọn quần áo.

Hôm nay rất lạnh, nhất định phải mặc ấm một chút.

Áo lông dê màu đen, quần mùa thu, quần thường màu đen, áo khoác xám đậm.

Cuối cùng thêm một đôi giày trắng, để tổng thể không quá nặng nề.

Bộ quần áo này vẫn là Ly Ly mua cho hắn.

Đều là hàng hiệu, cảm nhận rất tốt, tổng thể mà nói có chút phong cách Hàn.

Đứng soi gương một chút.

Quả thực là hơi giống nam chính trong phim Hàn.

Thu thập một chút, Đường Tụng hơi chần chờ, cuối cùng vẫn mở két sắt trong góc.

Lấy ra một cái rương nhỏ tinh xảo.

Mở rương, bên trong là các thỏi vàng lóng lánh.

Là nhân viên Thịnh Đường đưa đến ở hai ngày trước.

Tổng cộng 100 thỏi.

Mỗi một thỏi nặng 100g.

Lấy ra ước lượng, rất tiện tay, khá nặng, giống như một khối chocolate to.

Thư này có thể mang ra tặng hoặc cất giữ đều được.

Đương nhiên, dùng như xếp gỗ đặt trên giá sách cũng rất đẹp.

Dù sao đây cũng là vàng thật, có ai không thích?

So với kim cương bị người ta lẫn lộn, là sản phẩm trói chặt với tình yêu.

Thì vàng mới thật sự là đồ quý giá.

Mọi người đều biết, sức người là tuyệt đối không thể làm được vàng.

Vàng, là kim loại hiếm, chỉ có các ngôi sao cấp bậc hằng tinh nổ tung mới sinh ra.

Vàng lóng lánh rực rỡ, là tàn lửa bất diệt trong pháo hoa cấp bậc hằng tinh.

Càng có thể tượng trưng cho lãng mạn, vĩnh hằng và nóng bỏng của tình yêu.

Dùng vàng để tặng người quan tâm, tuyệt đối có ý nghĩa hơn đưa tiền.

Đường Tụng mỉm cười, ôm rương vàng thối lên.

Chỉ 10kg, rất dễ dàng.

Đi thang máy xuống bãi xe, nhét vàng vào trong cốp sau.

Chiếc Panamera lái ra khỏi tầng hầm, lớp xe nghiền ép qua mặt tuyết.

...

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Chưa đến 7 giờ.

Sắc trời còn rất mờ lung.

Sương mù hơi mỏng bao phủ toàn bộ tiểu khu.

Bông tuyết treo đầy cảnh, như một làn áo bạc bao phủ nơi đây.

Đường Tụng xuống xe, đập lên mặt tuyết.

Hắn cũng không vội đi lên.

Dứt khoát đi vòng vòng quanh xe mình.

Có nữ lãnh đạo đi làm sáng sớm, nhìn thấy thanh niên dạo bước trên tuyết.

Không tự chủ được mà dừng bước, ngậy ngốc nhìn một màn này.

Trên mặt hần mang theo nụ cười vui vẻ, ưu nhã, tùy tính.

Áo khoác xám trên người hơi lắc lư.

Gió cạo mấy bông tuyết trên đầu cành xuống, rơi vào mái tóc đen kịt của hần.

Trắng đen đan xen, là điểm cuối cùng của tất cả màu sắc.

Như trắng trong đêm, như biển núi, như phím đàn, như Dopamine thuần túy...

Để người không thể dời mắt.

Cho dù là gió lạnh của giờ phút này, cũng trở nên ôn nhu.

Đôi tay hần bỏ vào túi, dạo bước trên đất tuyết.

Để nữ lãnh đạo nhớ đến một bài thơ: Tuyết rơi, tuyết rơi, một đám tiểu họa sĩ chạy đến trong tuyết. Tiểu kê vẽ lá trúc, tiểu cầu vẽ hoa mai..."

Nàng tiến lên phía trước, muốn lấy dũng khí bắt chuyện.

Đã thấy nam sinh mở cốp sau xe, lấy ra thứ gì đó rồi nhét vào túi, sau đó khóa cửa xe và đi về phía trước.

Ánh mắt nàng lập tức âm thầm xuống.

Nàng mặc dù đảm nhiệm lãnh đạo trung tầng ở xí nghiệp lớn, liên lương không ít, còn thuê nhà ở Vân Thanh Uyển này.

Nhưng so với nam thần có xe sang như vậy, thì vẫn còn kém xa.

Hơn nữa đôi phương thật sự quá có khí thế và lực áp bách, để nàng khó lấy được dũng khí.

Thở dài.

Nàng gửi wechat cho bạn trai mình: “Mau cắt đi tập thể hình! Sắp thành con heo rồi! Còn như vậy, bà đây trực tiếp đập anh!”

...

Nhà ở Vân Thanh Uyển là của Đường Tụng, cho nên hẳn qua gác cổng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đứng trước cửa phòng, nhìn khóa vân tay.

Mặt Đường Tụng có hơi nóng.

Trước đó không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ không nói tiếng nào lại chạy đến cửa, bên trong còn là hai nữ sinh thanh xuân dẫn lửa.

Ít nhiều cũng có chút không phù hợp, chẳng may nhìn thấy hình ảnh nào đó thì sao?

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp mở cửa đi vào.

Tuyết trên chân đã tan chảy, vì tránh làm bẩn sàn nhà.

Đường Tụng tự giác mở tủ giày, bất ngờ phát hiện một đôi dép nam mới tinh.

Lấy ra thử một chút, rất vừa vặn.

Đường Tụng nhớ lại, lần trước uống rượu xong, Trương Linh Linh đúng là đã hỏi mã giày của mình.

Có lòng.

Khoác áo lên kệ áo.

Đường Tụng đảo mắt qua phòng khách, không có ai, tia sáng ảm đạm.

Bởi vì yêu cầu của hệ thống, hẳn cần dùng phương thức bất ngờ để gặp mặt Trương Linh Linh.

Cho nên hẳn cũng không chủ động chào hỏi, mà đi qua ngồi xuống salon.

Lấy điện thoại ra lướt web.

Nam nữ chính hai bộ điện ảnh của giải trí Tinh Thành đã rơi vào trong chuyện xấu quan hệ bất chính, sự kiện này vẫn đang lên men.

Tựa như toàn bộ internet đều nhảy vào cuộc.

Đối ứng, giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thành cũng đang giảm.

Giải trí Tinh Thành cũng bị các kênh kinh tế tài chính điểm danh, nghiêm nhiên như lung lay sắp đổ.

Đường Tụng suy đoán, bắt đầu từ tuần sau, định giá của giải trí Tinh Thành sẽ giảm mạnh.

Tâm ‘thẻ cường chế khổng chế cổ phần’ kia sẽ có hiệu lực, lấy giá thấp nhất để khổng chế cổ phần giải trí Tinh Thành.

...

Trong phòng dùng để livestream.

Trương Linh Linh đang nghiêm túc luyện tập trang điểm.

Gần đây nàng tập luyện có hiệu quả rõ ràng, đám fan trên Tiểu Hồng Thư bắt đầu khuyên nàng tập trung vào trang điểm.

Bình thường thường xuyên nhờ Thu Thu hỗ trợ, nàng cũng thấy hơi ngại.

Cho nên mỗi ngày vận động xong, nàng sẽ rút chút thời gian để học tập.

Hơn nữa hôm nay là sinh nhật Đường Tụng, đương nhiên phải lấy diện mạo xinh đẹp nhất để gặp mặt.

Tặng quà của mình.

Hi vọng bạn gái của Đường Tụng không tức giận.

Kéo thẳng tóc, thoa phấn lót, đánh kem...

Thử mấy màu son môi, đánh mắt, đặc ý và say mê bản thân trong chốc lát.

Trương Linh Linh đứng lên, đi vào phòng khách lấy chút nước uống.

Rời giường xong liền làm yoga 40 phút, đã có không ít mồ hôi.

Sau đó lại vội vàng luyện trang điểm, bây giờ chỉ cảm thấy rất khát.

Kéo cửa phòng, rẽ một cái.

Cầm ly nước của mình ở trên bàn, rồi trực tiếp đi vào phòng bếp.

Trương Linh Linh vừa uống nước vừa đi ra cửa phòng bếp.

Đối diện là khu vực ghế sofa phòng khách.

Đột nhiên, âm thanh ‘khụ khụ’ vang lên trong phòng khách yên tĩnh.

Trương Linh Linh sợ đến run tay, ly nước suýt nữa rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

...

Đường Tụng nghe tiếng bước chân, liền đoán được là Trương Linh Linh.

Nhẹ nhàng mà dứt khoát, rất có đặc điểm.

Ngay sau đó, liền thấy nàng mặc đồ yoga đi ra ngoài.

Trên mặt còn có trang điểm.

Bởi vì tia sáng không tốt, nàng cũng không chú ý đến mình.

Chờ đến khi Trương Linh Linh đi vào bếp rót nước, hấn vẫn đang cân nhắc nên nói cái gì.

Nhìn thấy đôi phương đã đi ra, hấn cuối cùng vẫn không nhin được.

Khụ khụ hai tiếng, ra vẻ trấn định mà đứng lên.

Đưa lưng về phía tia nắng ban mai ở ban công.

Cười nói với Trương Linh Linh: “Thật là trùng hợp, vậy mà lại gặp nhau ở đây.”

Chương 597: Không đủ ngọt

Trương Linh Linh trợn tròn mắt, ly nước trong tay trực tiếp rơi xuống sàn gỗ.

Phát ra tiếng ‘đình đương’.

Cũng may ly Marco có chất lượng rất tốt, không vỡ, trái lại còn làm nước văng lên người nàng.

Xúc cảm ấm áp rất chân thật.

“Đường... Đường Tụng?” Nàng không thể tin nổi, duỗi tay chỉ vào hắn: “Anh, anh, anh... sao anh...”

Đường Tụng xấu hổ nói: “Tôi đi dạo một chút, không ngờ lại tình cờ gặp nhau ở đây, đúng là trùng hợp.”

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ đã hoàn thành.”

“Keng, trong 12 tiếng tiếp theo, bạn nhận được may mắn +1.”

Không quản Trương Linh Linh có tin hay không, dù sao mình tin, hệ thống cũng tin.

Trương Linh Linh nghe vậy, liền nhìn ngó bốn phía.

Ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ bắn lên người hắn.

Hắn đưa lưng về phía ánh sáng, chính diện ẩn trong bóng tối.

Mặc một bộ quần áo màu đậm, thân thể cao to cường tráng rất có cảm giác áp bách.

Trong bầu không khí này, lại nói vài câu rất khó hiểu, có vẻ rất quỷ dị.

Trương Linh Linh đột nhiên ‘A...’ một tiếng, vội vàng lùi vào trong phòng bếp.

“Rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Trực tiếp khóa trái.

Dựa lưng vào cửa, kích động nói một mình.

“Có thứ bản thiù!”

“A di đà phật! Thái thượng lão quân ... Yêu ma quỷ quái mau lui...”

...

Thấy phản ứng kịch liệt của nàng, Đường Tụng cười bất đắc dĩ, đi đến trước cửa phòng bếp.

Nói khẽ: “Linh Linh, được rồi, ra đi, không phải cô gửi tin muốn chính miệng nói chúc mừng sinh nhật rồi sao? Cho nên tôi mới tới.”

Nghe thấy Đường Tụng nói.

Cửa phòng bếp chậm rãi kéo ra.

Trương Linh Linh lộ nửa người, không dám tin nói: “Thật... thật sao?”

Hôm nay chính là sinh nhật Đường Tụng.

Trời chưa sáng, mới 7 giờ.

Cũng bởi vì một câu nói đùa của mình, liền lái xe chạy đến Vân Thanh Uyển?

Sao cứ ảo ma canada thế nào ấy?

“Đương nhiên.” Đường Tụng vươn tay véo véo mặt nàng.

Xúc cảm ấm áp để Trương Linh Linh lấy lại tinh thần, đi ra khỏi cửa.

Trên mặt dần dần hiện lên vẻ đỏ ửng.

Nội tâm cảm thấy rất may mắn, may là mình trang điểm, làm tóc.

Nếu như để mặt mộc, vậy thật sự quá mất mặt.

Trang điểm quả thật có thể tăng mạnh nhan sắc của một người.

Gương mặt nàng cũng không tệ lắm.

Nhìn qua cũng là một mỹ nữ trong veo như nước.

Trương Linh Linh sửa sang sợi tóc tán loạn, liếc mắt nhìn mặt đất: “VẬY... sao anh không nói trước một tiếng, tôi còn tưởng là trúng tà nữa.”

“Là lỗi của tôi, hi vọng mỹ nữ Linh Linh tha thứ.” Đường Tụng nhật ly dưới đất lên, đặt lên bàn.

Lại đi về phía nhà vệ sinh.

“ĐỂ TÔI LAU NHÀ CHO, ĐƯỜNG TỤNG, ANH NGỒI TRƯỚC ĐI.” Trương Linh Linh vội vàng đi theo, vượt qua hắc xông vào nhà vệ sinh.

Đầu tiên là cất quần lót mới thay lúc sáng, lúc này mới đỏ mặt cầm giẻ lau nhà đi lau nhà.

Tối hôm qua nằm mơ, không cẩn thận làm bẩn quần áo, cũng không dám để Đường Tụng nhìn thấy.

Đường Tụng cũng không ngồi xuống salon, mà dựa vào vách tường cách nàng không xa.

Ánh mắt đảo qua thân thể càng ngày càng yếu điệu của Trương Linh Linh.

Nàng đúng là đang trở nên tốt đẹp hơn.

Trên người đã có đường cong xinh đẹp.

Mông eo càng ngày càng có cảm giác.

Chứng minh nàng đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực và mồ hôi, với lại cũng đang nghiêm ngặt không chế ẩm thực.

Đường Tụng là tên bật hack, hắn luôn rất bội phục những người có nghị lực như vậy.

Trương Linh Linh lau xong, quay người lại, liền thấy Đường Tụng đang nhìn cup A của mình.

Khóe miệng nàng cong lên, nghiêng người thả cây lau nhà vào phòng vệ sinh.

Chờ đến khi đi ra, hai tay khoanh trước ngực, làm ra vẻ che chắn.

Đường Tụng nhin không được mà bật cười một tiếng.

Trương Linh Linh có chút then quá hóa giận, trên mặt nóng bỏng: “Có buồn cười như vậy sao?”

“Tôi chỉ cảm thấy động tác này rất đáng yêu, chứ không có ý gì khác, đừng hiểu lầm.” Đường Tụng cười áy náy với nàng.

Đây cũng là nói thật.

Hắn là người đã gặp qua thịt cá, ví dụ như Liễu Bảo Nguyệt và Từ Giai Lệ, đều từng ấn dấu tay lên.

Làm một giám đốc đội bóng truy cầu tính đa dạng và toàn diện, đương nhiên sẽ không có ý kiến gì với cup A của Trương Linh Linh.

“Anh chờ một lát, tôi đi thay quần áo khác.” Trương Linh Linh cúi đầu, bước nhanh về phía phòng ngủ.

Bộ quần áo này quá bó sát, mặc như vậy trước mặt Đường Tụng, luôn cảm thấy không tiện.

“Đi thôi.” Đường Tụng mỉm cười nhìn nàng.

Khi đi qua Đường Tụng, Trương Linh Linh lại bổ sung một câu: “Nói trước, anh không thể đi nha! Tôi còn chưa đưa quà kìa!”

Thay quần áo tương đối lâu, nàng lo đối phương đến vội vàng và đi cũng vội vàng.

Đường Tụng nhìn vành tai đỏ đỏ của nàng, nghĩ đến lời lẽ thẳng thắn của nàng trên wechat, lại cảm thấy rất thú vị.

Nhìn không được mà đưa tay giữ cánh tay nàng: “Chờ một chút.”

“Ah?” Cảm nhận được bàn tay ấm áp hữu lực kia, Trương Linh Linh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Đường Tụng đứng thẳng người.

Hai người chênh lệch 15, 16cm, mắt đối mắt, hơi thở xen kẽ.

Có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Trương Linh Linh thấy được rất nhiều thứ trong mắt hắn.

Có ôn nhu, vui sướng, tò mò...

Còn có... một chút xiu yêu thích...

Nàng cảm giác gần đây mình nằm mộng xuân quá nhiều, nên sinh ra ảo giác.

Đường Tụng hơi cúi đầu xuống, tới gần khuôn mặt nàng.

Ngửi mùi thơm cơ thể của thiếu nữ trên người nàng, trộn lẫn với xà phòng, dầu gội và mùi mồ hôi.

Tựa như cũng không rõ ràng, nhưng lại vô cùng thanh xuân, mỹ vị, dễ người mê luyến.

Trương Linh Linh khẽ run hàng mi.

Nhìn khuôn mặt tuần tú ngay trước mặt.

Cảm giác chân mình đang run, đứng không vững, trái tim đập rộn ràng.

Trời ạ! Cái này mẹ nó ai chịu nổi?!

Sáng sớm, ai mà còn không nóng?!

Đường Tụng đưa đầu qua, nhẹ nhàng hôn vào dưới môi nàng.

Sống mũi cao thẳng chạm vào cánh môi nàng.

Giống như có dòng điện chảy xuôi giữa hai người.

Trương Linh Linh run lên, hai mắt tròn tròn, miệng há hốc thành hình chữ O, lông mày hơi nhếch lên.

Đường Tụng nháy mắt với nàng: “Đây coi như là chính miệng nhỉ?”

“Đúng...” Trương Linh Linh ngây ngốc gật đầu, đầu óc như nổ tung.

“Ai có thể nói cho mình biết, mình đang ở đâu? Mình đang làm gì? Mình đang nằm mơ sao?”

“Đến lượt cô.”

Trương Linh Linh vô thức hỏi: “Đến lượt gì?”

Ngay sau đó lại phản ứng: “A, a a,! Sinh... sinh nhật vui vẻ.”

Nàng giống như rất khẩn trương, ánh mắt bối rối, chân tay luống cuống.

Cho dù mặt có thoa phấn lót, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết đỏ nhàn nhạt.

“Ba!” Đường Tụng vươn tay, vỗ tay trước mặt nàng: “Không đủ ngọt, làm lại một lần.”

Trương Linh Linh tỉnh lại, tựa như cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Nàng nhíu mày, ra vẻ bất mãn, điềm nhiên nói: “Đường tiên sinh, sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn.” Đường Tụng cười nhìn nàng.

Trương Linh Linh mím môi, trực tiếp xoay người.

Hai tay chấp sau lưng, nói nhỏ: “Tôi... tôi đi thay quần áo.”

Nói xong, nhẹ nhàng đi đến phòng ngủ, càng ngày càng nhanh.

Chương 598: Găng tay và khăn

Trương Linh Linh dù bình thường ở cùng Thu Thu, nhưng quần áo hai người để riêng.

Là một streamer, Thu Thu rất nhiều quần áo, cho nên Trương Linh Linh tặng tủ quần áo trong phòng ngủ chính cho nàng.

Quá khứ nàng cũng không để ý ăn mặc, nên không nhiều quần áo.

Gần đây nàng mới bắt đầu mua nhiều quần áo mới.

Dựa lưng vào cửa hít thở mấy lần, trái tim đập loạn của Trương Linh Linh cuối cùng cũng hòa hoãn lại.

Âm thanh ừ tai kia cũng dần dần biến mất.

Nàng thở hắt ra một hơi.

Tựa như nghĩ tới cái gì, đột nhiên cười ngây ngô, thế nào cũng không dừng được.

Lo bị Đường Tụng nghe thấy, nàng vội vàng che miệng, dùng sức cắn môi.

Về nhảy nhót giữa hàng lông mày là khó mà ức chế.

Đường Tụng vậy mà vì một câu của nàng, lại cố tình chạy đến đây.

Hơn nữa còn hôn nàng một cái.

Nghĩ đến bờ môi ấm áp của hắn, chớp mũi hơi lạnh, ánh mắt Trương Linh Linh say mê.

Một lát sau.

Trương Linh Linh nhón chân lên, ngâm nga bài hát, mở tủ quần áo.

Mặc ngực giả, lập tức hóa thân thành ‘Giả Linh’.

Chọn chọn lựa lựa một lúc lâu, tìm bộ quần áo hơi giống với Đường Tụng.

Cầm quà tặng đã chuẩn bị từ trước.

Thở sâu, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Chấp tay sau lưng, rẽ một cái.

Đèn phòng khách đã mở lên, Đường Tụng yên tĩnh ngồi trên salon, ánh mắt ôn hòa mà chuyên chú.

Nhịp tim của Trương Linh Linh lại tăng tốc, cất bước đi đến bên cạnh hắn.

“Rất đẹp, bộ quần áo này rất hợp, hôm nay trang điểm cũng rất đẹp.” Đường Tụng mỉm cười, miệng rất ngọt.

“Nào có...” Nụ cười trên mặt Trương Linh Linh càng ngày càng rộng, đưa tay ra: “Đây, Đường tiên sinh, đây là quà sinh nhật, không phải thứ gì quý giá, anh đừng ghét bỏ.”

“Cảm ơn.” Đường Tụng nói tiếng cảm ơn, tiếp nhận gói quà tinh xảo kia.

Hình chữ nhật, chỉnh thể màu đỏ chót, phía trên còn có dây buộc.

“Muốn mở ra xem không?” Trương Linh Linh đứng cạnh, mắt lộ vẻ chờ mong.

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp tháo dây buộc.

Mở hộp quà, bên trong là một đôi găng tay.

Trương Linh Linh khẩn trương giải thích: “Đây là chính tôi làm, bên ngoài là da ngung, bên trong là len casmia, anh đeo thử xem có hợp không?”

Đường Tụng gật đầu, đeo thử.

Kích cỡ vừa vặn, rất ấm áp và mềm mại.

Phần tay có đường cong, dán chặt vào tay, rất thoải mái.

Chế tác rất không tệ, đường may vuông vức, chỉnh thể có hiệu quả ngăn gọn hào phóng, lộ ra vẻ tinh xảo.

“Cảm ơn đại mỹ nữ Linh Linh, tôi rất thích, hơn nữa tôi cũng đang thiếu một đôi găng tay.” Đường Tụng cười nói với nàng.

Trương Linh Linh lộ vẻ tươi cười: “Anh thích thì tốt.”

Nàng đánh bạo ngồi xuống cạnh Đường Tụng.

Khẽ nghiêng người, giới thiệu cái găng tay này cho hắn.

“Vị trí cổ tay, tôi đã khâu chữ cái viết tắt tên anh.”

“Đỉnh hai ngón trỏ, tôi thêm miếng dán cảm ứng, như vậy anh có thể vừa đeo găng tay vừa dùng điện thoại...”

Trương Linh Linh giống như một cô bé hiền vật quý, tràn đầy phấn khởi mà giới thiệu cho Đường Tụng.

Đường Tụng yên tĩnh nhìn nàng, cảm nhận được tâm ý của đối phương.

Chẳng biết từ lúc nào, hai người càng ngày càng gần.

Trương Linh Linh to gan hơn rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ đụng vào cánh tay Đường Tụng.

Đúng lúc này.

Cửa phòng ngủ chính mở ra.

Tiếng dép lê va chạm với sàn gỗ vang lên.

Một bóng người xuất hiện trước cửa hành lang, cắt đứt hai người.

Đường Tụng nhìn qua, liền thấy Thu Thu đứng ở đó.

Chắc nàng vừa tỉnh ngủ, còn chưa tỉnh táo lắm.

Bên dưới là chiếc quần ngủ rộng rãi, bên ngoài choàng áo khoác màu xám.

Bên trong là áo phong bó sát, hình như là áo ngủ, không mặc đồ lót.

Cup D sung mãn hoàn toàn lộ ra ngoài.

Ánh mắt Đường Tụng rất tốt, nhìn thấy rõ ràng.

Nhìn không được mà cảm khái, dáng người quá đẹp.

Nhìn Đường Tụng ngồi trên ghế, Thu Thu ngây ngốc một chút, đưa tay dụi dụi mắt.

Trương Linh Linh hưng phấn vẫy tay với bạn thân, cười tủm tỉm nói: “Thu Thu, xem đây là ai!!”

Có bạn thân ngực nở mông cong ở đây, Trương Linh Linh lập tức bạo dạn hơn.

Nàng đứng lên, trực tiếp khoác tay lên vai Đường Tụng: “Bất ngờ không? Vui vẻ không? Là Đường Tụng thật! Đường Tụng sống sờ sờ!”

Đường Tụng tức giận nói: “Còn có chết sao?”

“Phi phi phi!” Trương Linh Linh vội vàng nói: “Hôm nay là sinh nhật, đừng nói mấy chữ này!”

“Đường Tụng, sao anh lại đến đây?” Thu Thu đứng tại chỗ, hai tay rũ xuống trước người, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao.

Trương Linh Linh hoạt bát nói: “Là mình gọi đến.”

Thu Thu lại không nghĩ nhiều như vậy, trong mắt chỉ là Đường Tụng đột nhiên xuất hiện.

Thân thể lập tức căng cứng, chậm rãi đi về phía hắn.

Đêm qua, hắn trả lời nàng, hơn nữa còn gọi nàng là ‘thân ái’.

Điều này làm cho nàng mất ngủ, ngủ đến gần 8 giờ sáng mới tỉnh lại.

Tối hôm qua, trong mộng toàn là hắn.

Thu Thu tựa như bị niềm vui bất ngờ này lại cho choáng váng, cũng không ý thức được trạng thái của mình không đúng.

Đường Tụng thân nhiên nhìn cup D lắc lư theo thân thể Thu Thu.

Dưới sự ảnh hưởng của ‘đá năng lượng’, thân thể hắn rơi vào trạng thái đỉnh phong.

Trương Linh Linh mặc quần áo bó đã chọc phải hắn, khiến hắn chủ động hôn một cái.

Bây giờ nhìn thấy Thu Thu, khó tránh khỏi rục rịch, miệng đắng lưỡi khô.

Cầm ly nước đáng yêu của Trương Linh Linh lên, uống ừng ực mấy ngụm.

Lúc này mới thấy thoải mái hơn.

Theo Thu Thu tới gần, một mùi thơm như lan như xạ đập vào mặt, làm người ta thấy thanh thản.

Khác với Trương Linh Linh.

Sữa tắm, nước hoa, mỹ phẩm dưỡng da của nàng đều là một loại hình, trên người đã được ướp thành ngon miệng.

“Đường Tụng.” Thu Thu nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ, vạn sự như ý.”

“Cảm ơn, nhưng tôi vẫn phải hỏi, quà đâu?” Đường Tụng đưa tay đến trước mặt nàng, trên mặt nở nụ cười ấm áp.

Mặt Thu Thu đỏ lên, liếm liếm bờ môi khô khốc: “Chờ tôi một lát.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Áo khoác rộng rãi lướt qua bờ hông vênh cao, vòng eo mềm mại như ẩn như hiện, lộ ra đường cong tuyệt vời.

Trương Linh Linh nhìn không được mà có chút nhụt chí.

Mình vất vả tập luyện 3 tháng, vẫn không so được với Thu Thu.

Đây chính là thiên phú dị bẩm, máu chót là Thu Thu còn rất xinh đẹp.

Một lát sau, tiếng bước chân truyền đến.

Thu Thu ôm một hộp quà chạy chậm đến.

Cup D trước ngực rất ‘hung’.

“Tặng anh.” Thu Thu đưa quà qua, sắc mặt đỏ lên nói: “Hi vọng anh sẽ thích.”

Đóng gói rất xinh đẹp, phía trên cùng vẽ rất nhiều đồ án đáng yêu và mấy chữ ‘Happy Birthday’.

Nhìn qua đã biết rất dụng tâm.

Đường Tụng trịnh trọng tiếp nhận.

Khi mở ra, bên trong là một chiếc khăn trắng.

Đường Tụng cầm lên, tính chất mềm mại, ấm áp.

Phía trên không có bất kỳ đồ án nào, là một chiếc khăn len màu trắng thuần, nhìn rất không tẻ.

Thu Thu cắn răng, nghĩ đến xung hô tối qua của Đường Tụng.

Nội tâm đang lên vô hạn dũng khí, chủ động tiến lên, cầm khăn trong tay hẳn.

Nhỏ giọng nói: “Đường Tụng, tôi có thể giúp anh buộc khăn không? Tôi biết rất nhiều cách buộc, phong cách Dân Quốc, phong cách Hàn, phong cách trường học... anh thích cái nào?”

“Được, làm phiền.” Đường Tụng bị cup D lắc lư đến choáng váng, trực tiếp đáp ứng.

Thu Thu vui vẻ xích lại gần, biểu diễn từng cách buộc đã tập luyện nhiều lần.

Còn chạy đến phòng livestream, lấy đèn led và kính trang điểm đến cho Đường Tụng nhìn hiệu quả.

Áo lông dê màu đen phối hợp với khăn len trắng, nhìn trông rất có cảm giác.

Trương Linh Linh ở bên cạnh chỉ yên tĩnh nhìn một màn này.

Có chút hâm mộ dũng khí của Thu Thu.

Nhưng đây là Thu Thu nên được.

Nàng đã chuẩn bị chiếc khăn này rất lâu, dệt đi dệt lại 4 lần, học tập rất nhiều kỹ xảo đan len.

Lúc này mới có thành phẩm cuối cùng.

Nhìn Đường Tụng, nàng lại nhớ đến nụ hôn vừa rồi, cố gắng nhớ lại cảm giác lúc đó.

Ánh mắt dần dần mê ly, nội tâm lại khó tránh khỏi mất mát.

Xét cho cùng, Đường Tụng không thuộc về nàng, cũng không thuộc về Thu Thu.

...

Đường Tụng thả găng tay và khấn vào chỗ cũ, nói: “Cảm ơn hai vị đại mỹ nữ, có lòng rồi, tôi rất thích, cũng rất thực dụng. Tôi cũng chuẩn bị cho hai người một món quà nhỏ, xem như đáp lễ.”

Nghe thấy vậy, Trương Linh Linh lập tức lấy lại tinh thần.

Vô số kinh nghiệm nói cho nàng biết, quà của Đường Tụng không phải chuyện đùa.

Thu Thu cũng lộ vẻ hưng phấn và vui sướng.

Đường Tụng đứng dậy đi đến cửa, móc bốn thỏi vàng trong túi áo ra.

Một tay hai thỏi, đưa đến trước mặt hai người: “Cầm đi, xem có thích không?”

Trương Linh Linh tò mò nhận lấy.

Xúc cảm lạnh buốt, khá nặng.

Ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy tiêu chí của ngân hàng, mà mấy chữ ‘chất lượng AU 9999’, ‘trọng lượng 100g’.

Nàng lập tức kêu lên: “Vàng thỏi!?”

Chương 599: Món thích nhất

“Vàng thôi?”

Thu Thu vốn đưa tay ra, lại rút về.

Trương Linh Linh cảm nhận được xúc cảm của vàng, trái tim bắt đầu nhảy kịch liệt.

Mặc dù cực kỳ không nỡ, nhưng nàng vẫn trả vàng thôi lại.

Liên tục khoát tay nói: “Không dám nhận, không dám nhận!”

Mặc dù nàng không chú ý giá vàng, nhưng vẫn có thường thức cơ bản.

Vàng là có thuộc tính tiền tệ.

Hai khối vàng 100g này, cơ bản phải khoảng 100.000 NDT.

Quả thực là quá quý giá, đã đủ để mua một chiếc xe con.

Nàng không phải tiên tử không dính khói lửa trần gian.

Nâng cao bản thân, tập luyện, ăn mặc, trang điểm... cái nào không cần tiền?

Mỗi ngày thức đêm làm việc với Thu Thu, còn không phải vì kiếm thêm chút tiền sao?

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp tiến lên nửa bước.

Nhét hai khối vàng thôi vào trong túi quần sau của Trương Linh Linh.

Cuối cùng lại vỗ vỗ túi quần nàng: “Cầm đi!”

Chất thật sung mãn, rất co dãn.

Cảm giác được bàn tay hùng hực của Đường Tụng, Trương Linh Linh lập tức đỏ mặt.

Vô thức vắn vắn cái mông, lại móc hai khối vàng thỏi.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Đường Tụng.

Trương Linh Linh cũng không ra vẻ nữa, vui vẻ nói: “VẬY thì cảm ơn Đường tổng rồi.”

Ngay sau đó, Đường Tụng đưa mắt nhìn về phía Thu Thu.

Đáng tiếc, quần ngủ của nàng không có túi.

Lập tức nhìn về phía cup D của nàng.

Cũng không biết có thể đỡ được 200g vàng thỏi không.

Chú ý đến ánh mắt nóng bỏng của Đường Tụng.

Thu Thu cúi đầu nhìn một chút, sắc mặt lập tức biến ảo.

Vội vàng dùng áo khoác che kín thân thể.

Áo ngủ của nàng rất mỏng, dưới tình huống không mặc áo lót, cơ bản là nhìn không bỏ sót.

Nghĩ đến mình đứng trước mặt Đường Tụng lâu như vậy, chỉ thấy đầu óc ong ong.

Quá lúng túng, quá xấu hổ.

Đường Tụng trực tiếp kéo tay nàng, đặt vàng vào lòng bàn tay nàng: “Cầm đi.”

Cảm nhận được nhiệt độ trên tay, Thu Thu cúi đầu, nói nhỏ: “Tháng trước anh đã thưởng cho tôi 37 cái Carnival, còn tặng tôi một chiếc Ducati hơn 300.000 rồi.”

Đường Tụng cười nói: “Nói đến thì sao không thấy chiếc Ducati đó xuất hiện trong video của cô?”

Trương Linh Linh nói: “Cậu ấy giữ nó như bảo bối vậy, căn bản là không nỡ lái, cất dưới gara hít bụi kia.”

Thu Thu cưỡng ép giải thích: “Mình đã chùi vải rồi, hơn nữa còn thường xuyên lau rửa xe, sẽ không dính bụi.”

“Được thôi, cậu ngực to, cậu nói gì cũng đúng.” Trương Linh Linh tức giận thở dài: “Lấy ra quay video thì tốt rồi, bảo đảm có thể hút fan.”

Thu Thu mím môi, không nói gì nữa.

Trong lòng thật ra cũng không nỡ lái ra ngoài, chẳng may va quệt thì sao?

Ba người ngồi trên salon nói chuyện.

Thu Thu vụng trộm quay người cài cúc áo khoác.

Cẩn thận từng li từng tí đề nghị: “Đường Tụng, anh có muốn đi xem chồi non không, hai ngày nay có tuyết rơi, nên tôi đặt nó trong ban công phòng ngủ chính, để tiện chăm sóc.”

“Được.”

Dù sao cũng là đạo cụ liên quan đến 6% tiến độ.

Hôm nay đã đến đây, xem một chút cũng là nên.

Trương Linh Linh nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt có chút mất mát, nhưng cũng không theo sau.

Cho bọn họ chút không gian riêng cũng tốt.

...

Đi vào phòng ngủ chính, một mùi thơm thấm vào ruột gan phả vào mặt.

Rất tương tự với mùi hương trên người Thu Thu.

Gian phòng rất sạch sẽ gọn gàng, chỉ là còn chưa gấp chăn mền.

Trên ban công, một chồi non cao khoảng 27, 28cm đang yên tĩnh tại đó.

Các loại vật phẩm như giữ ẩm, bình tưới, phân bón... được sắp xếp chỉnh tề ở bên cạnh.

Thu Thu bước qua, ngồi xổm trên mặt đất, chỉ chỉ vào mầm non càng ngày càng to lớn.

Cười tươi như hoa nói: “Gần đây nó phát triển rất nhanh, gần như ngày nào cũng có biến hóa mới. Tôi có dự cảm, không lâu sau nó sẽ nở hoa.”

Đường Tụng ngồi xuống thưởng thức một phen.

Lập tức, ánh mắt lại rơi vào người Thu Thu.

Nàng ngồi xổm trên mặt đất, đường cong mềm mại lập tức lộ ra.

Phối hợp với gương mặt hệ cảm dục, hiển nhiên là đáng xem hơn mầm non.

Ánh mắt Đường Tụng lập lóe, đột nhiên đề nghị: “Hay là hôm nào đẹp trời, chúng ta lái xe moto đi dạo đi?”

“Được! Tôi biết mấy đoạn đường rất thích hợp, ít người ít xe, phong cảnh cũng không tệ.” Thu Thu mắt sáng rực lên, tựa như đang mặc sức tưởng tượng cảnh đó.

Đường Tụng nhìn mông eo của nàng, lặng lẽ nói: “Lái Ducati đi, cô đèo tôi.”

Thu Thu ngây ngốc trả lời: “Ghế sau xe đó không thoải mái lắm.”

“Không sao, chúng ta chỉ chạy hai vòng, chủ yếu là muốn cảm nhận động cơ của xe.”

“Được.” Thu Thu gật đầu.

Hai người tiếp tục trò chuyện về mầm non.

Một lát sau Thu Thu mới phản ứng kịp.

Thân thể run rẩy, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

...

Từ chối lời đề nghị ăn sáng cùng của hai người.

Đường Tụng lái xe rời khỏi Vân Thanh Uyển.

Lịch trình hôm nay khá dày, cần quản lý thời gian nghiêm ngặt mới được.

Đại khái 20 phút sau.

Đường Tụng mang 2 phần bữa sáng vào cửa phòng 2001 Bắc Thành Hoa Viên.

Trước khi đến đã câu thông, hôm qua Trình Nhạc Nhạc ngủ muộn, hiện giờ mới rời giường không lâu.

Thay giày xong, cởi áo khoác, đặt đồ ăn lên bàn.

Đường Tụng cất bước đi vào phòng ngủ.

Đẩy cửa phòng, đầu tiên là nghe thấy tiếng nhạc.

Ngay sau đó, Đường Tụng nhìn thấy một bóng lưng thướt tha gợi cảm.

Mái tóc dài rủ xuống theo lưng, bờ mông đào mật sung mãn lên lên xuống xuống.

Trước cửa sổ, Trình Nhạc Nhạc đang tập luyện rất tập trung.

Nàng hướng mặt ra ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía Đường Tụng.

Sắc trời đã sáng tỏ, nhưng bởi vì thời tiết xấu, nên không có ánh nắng.

Tuy nhiên, nàng lại có vẻ vô cùng sáng.

Khiến cho Đường Tụng đã dùng ‘đá năng lượng’, và bị Trương Linh Linh và Thu Thu kích thích phải rung động

không thôi.

Phát giác tiếng bước chân quen thuộc ở phía sau.

Trình Nhạc Nhạc thầm giật mình, trên mặt lại cười tươi như hoa.

Nàng quay đầu lại, sau đó đã bị Đường Tụng ôm chặt từ phía sau.

Chìa khóa xe trong túi quần làm tâm thần nàng run rẩy, trongm ắt hiện ra hơi nước mỏng manh.

“Đường Tụng...”

Đường Tụng hôn lên mặt nàng, bởi vì nàng mặc áo ngắn, hấn có thể vuốt ve đường chữ V của nàng một cách dễ dàng.

Vẫn chặt chẽ tinh tế như cũ.

“Anh mang bữa sáng cho em, có súp cay thịt viên, trứng mà em thích nhất. Có muốn ăn luôn không?” Giọng nói của Đường Tụng rất ôn nhu.

Yên lặng cảm nhận xúc cảm trong ngực, nội tâm và thân thể đều đạt được thỏa mãn.

“Em muốn ăn bánh quẩy, sữa đậu nành trước, rồi mới ăn súp cay và trứng.”

Giọng nói của Trình Nhạc Nhạc mang theo yêu thương.

Cảm nhận được bờ hông đào mật đang rục rịch, Đường Tụng nhướn mày nói: “Được thôi.”

Cúi đầu ngậm lấy cánh môi như cánh hoa của nàng, tay chậm rãi hướng lên.

Một lát sau.

Ầm ầm... màn cửa bị kéo lên.

Lại một lát sau.

Kẹt kẹt kẹt kẹt... tiếng giường vang lên.

Chương 600: Cosplay

Ánh sáng bên ngoài càng ngày càng mạnh.

Nhiệt độ trong phòng ngủ không ngừng vang lên.

Trên tử đầu giường, điện thoại của Đường Tụng thỉnh thoảng lại sáng lên.

Tiếng tinh tinh vang lên không ngừng.

Từng tin nhắn chúc mừng gửi đến.

Có bạn đại học như Lộ Tử Khoan, La Khải Lượng, Lý Tuấn Dương...

Có nhân viên công ty như Thường Hiểu Thiên, Helen...

Cũng có họ hàng thân thích quan hệ không tệ.

Mấy người Tiểu Tĩnh, Lý Nhã Ly, Tạ Vũ Đồng, Trầm Ngọc Đình, Bạch Hiểu Mạnh cũng gửi lời chúc.

Đồng Ngọc Ngôn và Từ Tình không ngừng hỏi hấn bao giờ tới.

Biểu thị đã chuẩn bị xong, có bất ngờ dành cho hấn.

Đối với Đường Tụng mà nói, đây là một sinh nhật náo nhiệt chưa từng có.

Trong lúc Trình Nhạc Nhạc bổ sung thể lực và lượng nước, Đường Tụng trả lời từng người.

10 giờ sáng.

Hai người cuối cùng cũng được ăn súp cay và trứng.

Trong quá trình ăn, Nhạc Nhạc vẫn nằm lì trên giường.

Nàng thật sự không còn chút sức lực nào, trên thân còn rất nhiều mồ hôi.

Bên cạnh nàng còn có quà sinh nhật cho Đường Tụng, là một chiếc thắt lưng LV.

Vẻ ngoài tinh xảo, chất liệu tinh tế mềm mại.

Chỉ là quá đau.

Trình Nhạc Nhạc thầm sợ hãi.

Mình không nên lấy ra lúc chơi bóng.

Ăn sáng xong, hai người lại ôm nhau tán gẫu.

Trình Nhạc Nhạc nói đến quá trình tiếp xúc với đội ngũ lập nghiệp, và phần mềm nhỏ tên ‘nhật ký Tiểu Nguyệt’ kia.

Đây dù sao cũng là nhiệm vụ Đường Tụng giao cho nàng, hơn nữa còn có lợi cho sự trưởng thành của nàng.

Nàng rất quan tâm phương diện này.

Không chỉ hiểu rõ sản phẩm và vận doanh, còn điều tra thị trường, thống kê và phân tích các sản phẩm cạnh tranh.

Làm cho Đường Tụng ngạc nhiên là, Trình Nhạc Nhạc còn xây dựng mô hình đánh giá giá trị cho lần đầu tư này.

Cái gọi là mô hình đánh giá giá trị.

Là phương pháp ước định giá trị của các công ty.

Xây dựng mô hình tốt, có thể tiêu trừ và giảm thiểu sai sót khi định giá.

Nhưng yêu cầu tổ chất tổng hợp rất cao.

Nhất là với một sinh viên năm nhất như Trình Nhạc Nhạc, thì đúng là rất khó khăn.

Mặc dù mô hình của nàng rất đơn giản, hơn nữa nàng nói là có giáo viên hướng dẫn.

Nhưng cũng đã thể hiện ra năng lực cá nhân và lòng cầu tiến của nàng.

“Em định giá công ty này khoảng 400.000, chủ yếu là chương trình của họ rất xuất sắc, ưu hóa tốt... Khuyết điểm chính là phương diện sau khi khai phát, tính năng hơi kém, nguyên nhân chủ yếu vẫn là không có tiền. Vì tiết kiệm chi phí, kho số liệu, hình ảnh... đều dùng chung 1 server.”

“Đại khái là thứ hai, em sẽ câu thông với đội ngũ của họ, chính thức đưa ra kim ngạch đầu tư, đồng thời gia nhập đội ngũ, tham dự giải thi đấu lập nghiệp lần này.”

Trình Nhạc Nhạc nằm lý trên giường, hai chân không ngừng lắc lư.

Kéo theo bờ mông đào mật cũng nhảy lên.

Làm Đường Tụng không chịu nổi, đưa tay sờ sờ.

Lại nghĩ đến phần thưởng của nhiệm vụ ‘lập nghiệp trường học’, ban thưởng kỹ năng bị động ‘bờ mông linh hoạt’.

Bờ mông nhanh nhẹn +15, sức chịu đựng +5.

Khó có thể tưởng tượng, Trình Nhạc Nhạc có kỹ năng này sẽ là cảnh tượng gì.

Dù sao Đường Tụng cũng cho rằng, mình tuyệt đối sẽ lên trời.

Nghĩ tới đây, nội tâm hắn càng nóng bỏng hơn.

Trực tiếp chuyển cho Trình Nhạc Nhạc 1 triệu tiền đầu tư, dặn dò: “Định giá cao một chút cũng không sao, chỉ cần em thấy hứng thú là được. Việc cấp bách là nhanh chóng tham gia vào, nâng cao năng lực cá nhân, tích lũy kinh nghiệm thực tiễn. Server thì cứ thuê tốt nhất, đãi ngộ và phúc lợi cũng có thể tăng lên.”

“Dù sao bọn em đều là bạn học, đa số người còn chưa có ý thức giai tầng. Em cần phải chú ý... Quay đầu anh đề cử cho em mấy quyển sách loại quản lý, sẽ có ích với em.”

Trình Nhạc Nhạc nhớ kỹ những gì Đường Tụng nói.

Nàng chỉ là sinh viên năm nhất, vẫn có nhiều khiếm khuyết ở nhiều khía cạnh.

Vừa ra đến cửa, Đường Tụng vỗ đầu một cái.

Móc 5 khối vàng thôi rồi đưa qua: “Cầm lấy chơi đi.”

Trình Nhạc Nhạc tò mò nhận lấy: “Đây là... vàng?”

“Ừm.” Đường Tụng xoa xoa đầu nàng, nói: “Có thể cất giữ, cũng có thể làm thành đồ trang sức, ví dụ như làm vòng tay cho mẹ em, chắc mẹ em sẽ rất vui vẻ.”

Trình Nhạc Nhạc cũng không từ chối.

Nàng đã nhận rất nhiều rồi, không kém chút này.

...

Phòng 2201.

Trong phòng khách, Từ Tình ngẩn người nhìn chiếc bánh kem hoa quả ở đối diện.

Thỉnh thoảng lại liếm môi một cái, quả thực là thèm không chịu nổi.

Từ khi tăng 1kg, nàng đã nhịn đau bỏ qua trà chiều miễn phí ở công ty.

Đã hai tuần chưa ăn mấy loại đồ ngọt như bánh ga tô rồi.

“Tiểu Tụng Tử đáng chết, làm sao còn chưa đến?”

“Chờ anh đến thôi nén, tôi sẽ bôi kem lên mặt anh, hắc hắc hắc.”

“Còn chọc nỏ bóng bay khi anh không chú ý.”

...

Trong đầu nàng xuất hiện rất nhiều ý tưởng xấu, thỉnh thoảng lại cười trộm vài tiếng.

Đồng Ngọc Ngôn đã ăn mặc xong, đi ra khỏi phòng ngủ thì thấy Từ Tình cười ngây ngốc.

Lườm một cái rồi nói: “Tình Tình, bộ quần áo này của cậu quá kém.”

Từ Tình nhìn Đồng Ngọc Ngôn một chút, có chút hả hê nói: “Mình đã nói rồi, để mình mặc bộ cosplay đó cho, cậu lại đòi mặc. Một người mới không có kinh nghiệm, căn bản là không hiểu được.”

“Ví dụ như cách trang điểm của cậu, không phù hợp với một ít đặc thù của nhân vật. Trừ cái đó ra, cậu phải hiểu rõ tính cách, bối cảnh và câu chuyện của nhân vật, cũng phải dung nhập đặc điểm của nhân vật vào trong biểu diễn.”

Đồng Ngọc Ngôn then quá hóa giận, tức giận nói: “Cậu đang cosplay nữ hầu đúng không? Đi rót cho mình ly nước, lại gọt cam đi, mình xem cậu có dung nhập vào nhân vật không.”

Từ Tình hơi đỏ mặt, cứng cổ nói: “Còn không phải mình sợ cướp danh tiếng của cậu sao? Bằng không mình sẽ cosplay Jinx, cầm gậy bóng chày gõ mông Đường Tụng, để tên đó quỳ trên đất cầu xin tha thứ!”

Vừa dứt lời, cửa nhà bị mở ra.

Một bóng người cao to đi vào.

Từ Tình vội vàng rút cổ, che miệng mình.

“Thân ái, anh đến rồi.” Đồng Ngọc Ngôn lộ ra vui mừng.

Bước nhanh về trước, đứng trước mặt Đường Tụng: “Thế nào? Đẹp không?”

Đường Tụng nhìn Đồng Ngọc Ngôn trước mắt.

Trang điểm đậm, mặc đồ cosplay, mang theo kính áp tròng, nhìn vô cùng mới mẻ.

Đồ cosplay lấy màu đen làm chủ, phía dưới mặc tất chân trắng hơi mỏng.

Mặc dù hẳn không chơi game này, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy nhân vật này trên các video ngắn.

“Rất đẹp!” Đường Tụng tán dương một câu từ đáy lòng.

Tiến lên ôm eo nàng, hôn lên môi nàng, đôi tay bắt đầu du tấu.

Từ Tình ngồi trên salon đang nhìn trộm một màn này, chỉ thấy mặt đỏ tim run, hô hấp dồn dập.

Hai người không kiêng nể gì mà thân mật một lúc lâu.

Đường Tụng mới buông Đồng Ngọc Ngôn đã hơi run chân, đưa mắt nhìn về phía Từ Tình.

Thản nhiên nói: “Tình Tình, tôi cho em cơ hội tổ chức lại ngôn ngữ.”

Từ Tình cắn môi đứng lên, ngượng ngùng nói: “Vừa rồi là nói đùa.”

Đường Tụng nghĩ đến giọng điệu phách lối vừa rồi của nàng, nhìn đáng vẻ sợ hãi như con thỏ nhỏ của nàng bây giờ, lại muốn trêu nàng.

Chỉ vào góc phòng, nghiêm túc nói: “Nữ hầu cũng dám nói xấu chủ nhân, qua bên kia quỳ 10 phút!”

Từ Tình trợn mắt lên, không phục nói: “Đường Tụng! Tôi cho anh biết, anh tôn trọng tôi một chút! Tôi chỉ đang cosplay, không có nghĩa phải nghe lời anh!”

Nàng thâm thê trong lòng, hôm nay sẽ đăng chương mới, sẽ để nữ chính ăn cơm với nam phụ trước mặt hắn, ngược chết tên chó này!

Đường Tụng nhú mày, móc mấy khối vàng thỏi ra.

Đường Tụng cười nói: “Vốn còn định tặng em, giờ quên đi.”

“Đường Tụng đại nhân, xin tha thứ!” Từ Tình đột nhiên đứng lên, cung kính khom người, hai mắt sáng lấp lánh: “Em nguyện nhận phạt!”

Nói xong liền chạy chậm đến góc phòng khách, tự giác ngồi xổm xuống.

Chương 601: Đã định

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của Từ Tình.

Đường Tụng thầm buồn cười, mặt ngoài vẫn ra vẻ nghiêm túc.

Giơ tay nhìn đồng hồ, thân nhiên nói: “10 phút, đừng giờ trò gian.”

“Ừm, không thành vấn đề, Đường Tụng đại nhân nói đều đúng!”

Nàng khép chặt chân, hai tay thả trên đùi, gật đầu một cái, đôi tai thỏ trên đầu lắc qua lắc lại, trông rất đáng yêu.

“Rất tốt.” Đường Tụng chậm rãi tiến lên, đưa tay véo véo tai thỏ của nàng, thuận tiện gõ lên trán nàng: “Sau này còn dám nói xấu tôi, tôi sẽ phạt em quỳ.”

Từ Tình cúi đầu xuống, tròn mắt đảo loạn, cũng không gật đầu đáp ứng.

Mang theo nụ cười diêm tĩnh, nhưng không biết đang nghĩ gì.

Đường Tụng vươn tay nâng cằm nàng, ép Từ Tình mắt đối mắt với hắn.

Đường Tụng phát hiện ra vẻ thẹn thùng, trốn tránh, xấu hổ, yêu thích trong mắt nàng.

Hai người nhìn nhau 10 giây, dưới ánh mắt tràn ngập thâm ý và trêu chọc của Đường Tụng, Từ Tình cuối cùng vẫn không chịu nổi.

Trực tiếp nhắm mắt lại, thân thể nghiêng về phía trước, trọng tâm dồn hết vào bàn tay nâng cầm nòng kia.

Bắt đầu chơi xỏ lá.

“Được rồi, không đùa nữa, đứng lên đi.” Đường Tụng buông tay ra, véo véo khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Tinh tề, trơn bóng, tỉ mỉ như trứng gà luộc mới bóc vỏ.

Đường Tụng nhìn không được mà vuốt nhẹ mấy lần.

Từ Tình run lên, sắc mặt lập tức đỏ ửng.

Rất mất tự nhiên mà đứng lên, nói nhỏ: “Tôi đi gọt hoa quả.”

Trước khi đi, nàng còn liếc trộm bạn thân đang yên lặng theo dõi.

Chú ý thấy Đồng Ngọc Ngôn không tức giận, Từ Tình mới thở phào.

Từ cấp 3 đến đại học, tình cảm giữa các nàng đã rất sâu đậm.

Không giấu gì nhau, thường xuyên ngủ chung, có thể chia sẻ tất cả bí mật.

Trong lòng nàng, Đường Tụng bây giờ còn không sánh bằng bạn thân của mình.

Muốn nàng công khai mập mờ với bạn trai của bạn thân ở ngay trước mặt, nàng đúng là không chịu nổi.

Quá mất mặt, quá áy náy, quá...

Nàng biết tính cách của Đồng Ngọc Ngôn, kiêu ngạo không chịu thua.

Trước kia Đồng Ngọc Ngôn có yêu cầu rất cao với bạn đời, bằng không cũng sẽ không độc thân lâu như vậy.

Bây giờ vì Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn thậm chí có thể tha thứ cho người khác chia sẻ bạn trai.

Đúng là đã bỏ ra rất nhiều.

...

Đường Tụng ngồi xuống ghế salon, tò mò đánh giá bốn phía.

Rất hiển nhiên, hai người đã bố trí rất dụng tâm.

Phòng khách có không ít bóng tay, trên vách tường còn có mấy chữ ‘Happy Birthday’, ‘Sinh nhật vui vẻ’, ‘Đường Tụng’.

Trên bàn trà có bánh gato, hoa hoa cỏ cỏ, hộp quà.

Tiếng nhạc quanh quẩn truyền ra từ âm hưởng cao cấp bên cạnh TV.

Cộc cộc cộc...

Đường Tụng nhìn qua.

Đồng Ngọc Ngôn giẫm giày cao gót màu đen đi đến trước cửa sổ phòng khách.

Hơi cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiếp đó lại quay đầu lại, nói với Đường Tụng: “Vì sao ‘tuyết đầu mùa lại lãng mạn’? Đỉnh núi kia ngày ngày có tuyết, ngày nào mới là đầu mùa? Em không hiểu, mời anh nói cho em biết.”

Giọng nói nàng thâm trầm mà giàu từ tính, mang theo chút khàn khàn.

Đường Tụng nhíu mày, mặc dù chưa chơi qua game này, nhưng cũng đoán được nàng đang nói lời thoại của nhân vật trong game.

Đồng Ngọc Ngôn rõ ràng là rất hiểu tình thú.

Đường Tụng yên tĩnh thưởng thức Đồng Ngọc Ngôn biểu diễn, rồi mới cười ngoắc tay với nàng.

Đồng Ngọc Ngôn ngưng lông mày nhìn hắn, gương mái tóc giả màu bạc, chậm rãi đi qua.

Giọng nói giàu từ tính lại vang lên: "...Những ngày này chúng ta đồng tu, em mới chính thức lĩnh ngộ được yếu quyết... Anh mới thật sự là dây đỏ có thể khóa lại em, nếu anh có thể hiểu được phần tình cảm này, xin mời ở lại ở bên cạnh em."

Nàng vừa nói, vừa đặt ngón tay thon dài vào bên môi Đường Tụng.

Trong mắt có đau thương và yêu say đắm.

Từ Tình cắt gọt hoa quả xong, cầm khay trái cây và cẩn thận từng li từng tí đi tới, lập tức ngậy người tại chỗ, không dám tin vào mắt mình.

"Khá lắm! Mình coi cậu là chị em, vậy mà cậu lại lừa mình?!"

"Mặt ngoài nói quần áo quá kém, hiệu quả không tốt, lại lén lút học lời thoại, còn chọn BGM luôn rồi đúng không?!"

"Vớ lại, rõ ràng là đã luyện tập qua!"

"Như vậy để một coser chuyên nghiệp như mình biết đi đâu?"

"Ngôn Ngôn đáng ghét! Sao có thể như vậy!"

...

Đường Tụng đưa tay nắm tay mềm của Đồng Ngọc Ngôn, nhẹ nhàng kéo một cái.

Đồng Ngọc Ngôn lại như bị kéo mạnh, kêu lên một tiếng, cả người ngã nhào vào ngực hắn.

Đôi mắt mang kính áp tròng màu xanh băng nhìn hấn không chớp mắt.

Mặt người không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí còn có chút hoang mang.

Bờ mông nhỏ lại bắt đầu lắc lư.

Rất hiển nhiên, so với Từ Tình, thì nàng mới gọi là hiểu tình thú.

Đường Tụng dùng sức ôm chặt vòng eo mềm mại của nàng.

Cảm nhận bờ mông của nàng.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve tất chân trên đùi nàng, xúc cảm rất khá.

Đồng Ngọc Ngôn không có thói quen tập gym, nàng cao 1m68, cân nặng bồi hồi trong khoảng 54kg.

Tăng thêm khung xương nhỏ, xúc cảm rất tốt.

Chiều cao và cân nặng của Trình Nhạc Nhạc cũng tương tự nàng, nhưng Trình Nhạc Nhạc lại chặt chẽ hơn nhiều, tỷ suất mỡ trong cơ thể chỉ có 18%.

Cũng may thịt của Đồng Ngọc Ngôn đều nằm ở chỗ cần thịt, nên cũng rất đẹp.

Mặc dù không có đường chữ V, nhưng cũng không có thịt thừa.

Cup C hoàn toàn đủ, rất hợp với dáng người của nàng.

Từ Tình ngây người như cũ, không dám phát ra âm thanh nào.

Tro mắt nhìn Đường Tụng biểu diễn ‘xâm phạm trước mặt bạn thân’.

Một lát sau.

Đường Tụng vẫy tay với Từ Tình: “Tôi muốn ăn dâu tây, nữ hầu mua qua đây.”

Khóe mắt Từ Tình giật giật, nhưng vẫn nghe lời đi qua.

Lấy một quả dâu tây đã rửa sạch, đưa tay đến bên miệng hắn.

Đường Tụng hiện ý cười, há miệng nuốt quả dâu, răng lại cắn ngón tay Từ Tình.

“Nha!” Từ Tình vội vàng rút tay về, biểu cảm bối rối, mặt đỏ tim run.

“Quýt.” Đường Tụng vẫn không ngừng tay.

Từ Tình nhìn bàn tay đang đo đạc đáng người Ngôn Ngôn kia.

Chỉ cảm thấy thân thể mình cũng mềm nhũn ra.

Nàng run run rẩy rẩy đưa một múi quýt tới, lần này chỉ kịp bằng đầu ngón tay, đề phòng bị đánh lén lần nữa.

Đường Tụng ngậm miếng quýt trên môi, nhưng không ăn, mà tiến đến bên miệng Đồng Ngọc Ngôn.

Đồng Ngọc Ngôn hơi sững sờ, rất nhanh đã phản ứng lại.

Cười dùng miệng nhận múi quýt, trong mắt mang theo nhu tình.

Từ Tình nhìn cảnh này, chỉ thấy miệng đầy com chó.

Mình đưa hoa quả đến miệng tên này, tên này lại ôn nhu dùng miệng đưa cho Ngôn Ngôn.

Từ Tình chu mỏ, cũng cầm một múi quýt lên, muốn tự ăn.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng.

Đồng Ngọc Ngôn xoay người, kéo cổ nàng lại, hơi dùng sức, khoảng cách hai người bị rút ngắn.

Đồng Ngọc Ngôn tiến đến trước mặt Từ Tình, mũi quýt lập tức bị đẩy qua giữa răng môi nàng.

Đường Tụng thở sâu, trợn tròn mắt, bỗng nhiên ôm chặt eo Đồng Ngọc Ngôn.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh này, khó tránh khỏi kích động.

Đương nhiên, xem AV thì không tính, đây là đích thân tham gia.

Cảm giác được thay đổi của Đường Tụng, Đồng Ngọc Ngôn nhếch miệng cười.

Nàng hơi chân chờ một chút, dùng đầu lưỡi mở răng Từ Tình, đẩy mũi quýt qua.

Từ Tình toàn thân chấn động, sắc mặt đỏ bừng, cúp B bắt đầu phập phồng kịch liệt, đầu óc ong ong.

Tai thỏ trên đầu không ngừng lắc lư.

“A! Làm gì! Làm gì vậy!”

“Âm thầm làm loạn thì thôi, sao còn dám làm vậy ngay trước mặt Đường Tụng?!!!!”

“Cậu không sợ Đường Tụng hiểu lầm sao?”

Đồng Ngọc Ngôn thả nàng ra, tiến đến bên tay Đường Tụng, âm thanh mang theo rung động: “Em muốn...”

Đường Tụng thở sâu.

Mở nhà kho, lập tức sử dụng ‘đá năng lượng’.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể Đồng Ngọc Ngôn đã mất không chế.

Đại cục đã định.

Chương 602: Vàng thối của mình đâu?!

Tiếng tất chân bị xé rách.

Tiếng quần áo rơi rụng.

...

Từ Tình nhai múi quýt trong miệng, nhìn cảnh tượng hoành tráng trước mắt mà không nháy mắt lấy một cái.

Một chiếc áo lông màu đen rơi vào đầu nàng, che khuất ánh mắt nàng.

Cùng lúc đó, mùi vị của Đường Tụng bao phủ lấy nàng.

Ừng ực... Từ Tình nuốt nước miếng, nuốt múi quýt xuống.

Chờ đến khi nàng lấy áo lông xuống.

Chỉ thấy cơ thể cường tráng của Đường Tụng, cơ liên sườn trôi chảy, cơ bụng...

Nhìn từ góc độ của nàng, tràn đầy hormone và kích thích.

Dần dần, ánh mắt nàng trở nên mê ly.

.....

“Từ Ngôn Tình! Tôi nể mặt em, hi vọng em cũng có thể thông minh một chút!”

Từ Ngôn Tình lạnh lẽo nói: “Đường Tổng, anh có ý kiến, tôi cũng không ngại, dù sao tôi sống không phải để lấy lòng anh.”

...

“Em muốn thế nào mới tha thứ cho tôi!” Đáy mắt Đường Tổng toát lên một tia cầu xin: “Tôi và Bạch Y Y...”

“Không, vĩnh viễn không tha thứ cho anh. Giống như anh từng nói, chúng ta đã là người dung. Tạm biệt, tôi còn phải đi hẹn hò.”

“Em đang chơi với lửa đấy!”

“Tôi và anh có quan hệ gì? Anh dựa vào cái gì mà ngăn cản tôi?”

“Đáng ghét, tôi có thích em hay không, lẽ nào em không cảm nhận được?”

“Đã muộn! Tất cả đã muộn!”

“Ô ô ô ... a! Đường Tổng! Anh đang phạm tội! Đừng!”

“Đừng động, em còn động tôi không đảm bảo sẽ phát sinh chuyện gì!”

...

Đường Tổng phủ thêm áo sơ mi trắng, che đậy cơ thể mê người của mình: “Lần sau còn có ý nghĩ hẹn hò với người đàn ông khác, tôi sẽ để em ba ngày không xuống được giường!”

Biểu cảm của hắn vẫn lạnh lùng như cũ, tựa như kẻ vừa nổi điên chiếm hữu nàng không phải là hắn vậy.

Từ Ngôn Tình gian nan chống thân thể lên, dưới thân truyền đến cảm giác đau đớn.

“Từ hôm nay trở đi, em phải trở lại bên cạnh tôi, tôi muốn trong mắt em chỉ có mình tôi! Tôi không cho phép em cười với người đàn ông khác!”

.....

“Tình Tình! Tình TÌNH!”

Tiếng kêu gào vang lên bên tai, làm Từ Tình bừng tỉnh.

Nàng ngẩng đầu, con người chột co rụt lại.

không biết từ bao giờ, ghế sofa đã rời khỏi vị trí cũ, bộ đồ cosplay kia đã tan đàn xẻ nghé.

Còn có vài mảnh vụn treo trên người Đồng Ngọc Ngôn, mang theo vẻ mỹ cảm.

“Mình không chịu được, Tình Tình, cứu mạng!” Giọng nói Đồng Ngọc Ngôn khô khốc, mang theo tiếng nức nở.

Có trời mới biết vì sao hôm nay Đường Tụng lại dữ dội như vậy.

Quả thực là cỗ máy không biết mệt mỏi.

Nàng căn bản là không thể kháng, hoàn toàn bị đè lên đánh.

Từ Tình cũng rất muốn cứu bạn thân, đáng tiếc thực lực nàng yếu kém, chỉ là con gà đồng đoàn.

Coi như chạy lên giúp, cũng sẽ bị giết trong chớp mắt.

Nàng rụt cổ lại, nói nhỏ: “Hai người tiếp tục, tôi còn có việc phải về phòng.”

Nói xong liền chạy chậm rời đi.

Trở lại giường, chui vào trong chăn của mình.

Bên tai tựa như vẫn còn tiếng kêu thảm thiết của Ngôn Ngôn.

Từ Tình sợ run người, cảm giác toàn thân nóng lên, đôi tay bất tri bất giác đã hoạt động.

...

Giữa trưa, Đồng Ngọc Ngôn ráng chống đỡ, vào bếp làm cơm với Từ Tình.

Đều là mấy món ăn bình thường, hương vị cũng rất bình thường.

Nhưng Đường Tụng ăn vô cùng vui vẻ.

Hai cô gái đối diện thì đều là lòng vẫn còn sợ hãi.

Thậm chí không dám đối mắt với hắn.

Nhất là Đồng Ngọc Ngôn, trước kia nàng luôn cảm thấy, chỉ cần mình huấn luyện thêm một thời gian, sớm muộn gì cũng có thể giết ngược Đường Tụng.

Dù sao phụ nữ luôn có ưu thế trong việc này.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ là mình nghĩ nhiều rồi.

Ăn cơm trưa xong, hát mừng sinh nhật, cắt bánh.

Đường Tụng thu được hai món quà.

Mở cửa Đồng Ngọc Ngôn trước.

Là một hộp dao cạo râu, rất cao cấp.

Vỏ bằng da thật, nấp điện không dây.

Còn có thể đổi đầu, có thể cắt tóc, xoa bóp mặt...

Tiếp theo là Từ Tình, một chiếc hộp chữ nhật màu đen, bên ngoài dán rất nhiều tranh dán tường.

Mở hộp ra, bên trong là một cái bàn phím xinh đẹp.

Màu lót là màu đen, các phím có màu trắng, xanh, đỏ... rất có mỹ cảm.

Phía dưới nút cách còn có một hàng chữ nhỏ không đáng chú ý.

“To Đường Tụng From Từ Tình 2022 12 9.”

Từ Tình cường ép giải thích: “Đây là bàn phím đặt riêng, tôi tìm bạn học trung cầu ý kiến, đã đặt trước một tháng, chất

liệu...”

Nói xong nàng chột dạ cúi đầu xuống, sợ đối phương phát hiện tâm tư của mình.

Nói nhiều như vậy, nhưng thật ra linh cảm đến từ cảnh Đường Tụng dùng đầu gối gõ chữ ở trong mộng.

Nàng đã thử bàn phím rồi, âm thanh gõ chữ rất hay.

Đường Tụng thương thức một lát, gật đầu hài lòng: “Cảm ơn.”

Lúc này Từ Tình mới thở phào nhẹ nhõm, giữa hàng lông mày hiện lên vẻ vui mừng.

Đinh linh linh...

Ba người đang tán gẫu, điện thoại của Đường Tụng vang lên.

Cầm lên xem, là tiểu Tôn bên Yến Giang Biệt Viện.

Nghe máy.

“Alo, Đường tiên sinh, làm phiền ngài nghỉ ngơi, ngài có chuyển phát nhanh, có cần tôi mang lên luôn không?”

“Từ đâu gửi đến?”

“Đế Đô, không viết địa chỉ cụ thể, có hai kiện hàng, rất to rất nặng.”

Đường Tụng biết, khả năng cao là phúc lợi nhân viên của tập đoàn Đường Tổng.

“Tôi không ở nhà, chắc nửa tiếng nữa mới về.”

“Vâng! Vậy chờ ngài về thì liên hệ tôi, tôi sẽ để người mang lên. Không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp máy.

Yến Giang Biệt Viện và Từ Tình đang nhìn hẩn với ánh mắt không nở.

Đường Tụng mỉm cười, đứng dậy lấy hai thỏi vàng trong túi áo rồi thả lên bàn trà.

“Chút quà nhỏ, cầm lấy chơi đi, hoặc là tặng trưởng bối trong nhà cũng được.”

Từ Tình hai mắt đảo vòng vòng, trực tiếp giang hai tay ôm toàn bộ vàng thỏi đến trước mặt mình, che cực kỳ chặt chẽ.

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói: “Cảm ơn Đường Tụng đại nhân ban thưởng, ngài thật sự là giàu có hào phóng.”

Đồng Ngọc Ngôn mặc kệ nằng, dù sao chờ lát nữa cũng sẽ rơi vào tay mình.

Tình Tình vẫn còn rất non và xanh.

Chờ Đường Tụng mặc áo, thay giày xong.

Đồng Ngọc Ngôn đột nhiên mở miệng nói: “Tình Tình, cậu đi tiễn đi, mình không khỏe lắm.”

Từ Tình đang dùng răng cắn trộm vàng thỏi lập tức giật mình, dùng vạt váy của mình để ôm vàng.

“Chờ mình chút!”

Rồi chạy nhanh về phòng ngủ.

Trên đường đi, tiếng ‘leng keng’ vang lên không ngừng.

Đường Tụng nhìn thấy đồ lót Chibi Maruko bên dưới váy, nhin không được mà bật cười.

Chờ trong chốc lát.

Từ Tình choàng áo lông chạy ra.

Tai thỏ trên màu đã biến mất, mặt tràn đầy vẻ vui sướng khi bội thu.

Giống như con chuột gặp được kho lương thực.

Đẩy cửa nhà, đi thang máy xuống dưới bãi đỗ xe.

Ý lạnh đánh tới, Từ Tình nhin không được mà sợ run người.

Tiếp đó lại tò mò nói: “A, Đường Tụng, anh để xe sai chỗ rồi, đó không phải chỗ đỗ của chúng ta nha!”

Căn nhà của họ có 3 chỗ đỗ xe, trước mắt đã để hai chiếc Maserati.

Mà Đường Tụng dừng xe ở đối diện.

Bên cạnh là một chiếc Porsche màu dâu tây rất xinh đẹp.

“Cái này không quan trọng, qua đây với tôi.” Đường Tụng trực tiếp kéo tay nàng vào trong xe.

Từ Tình vẫn đắm chìm trong bối thu, bất ngờ không kịp phản ứng.

Mặt lập tức đỏ ửng, nói chuyện cũng run rẩy: “Anh làm gì?! Làm gì?!”

Cạnh... Từ Tình trực tiếp bị nhét vào xe.

Ngay sau đó, Đường Tụng cũng chui vào.

Hơi thở mạnh mẽ phả vào mặt, Từ Tình co vào trong góc.

Lập tức cảm thấy mình trùng điệp với Từ Ngôn Tình trong tiểu thuyết.

Tiếp đó, chỉ sợ muốn bị cưỡng.

Nàng che cổ áo nói: “Đường Tống, anh đang phạm tội! Đừng! Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Đường Tụng nhú mày, tức giận vỗ lên đùi nàng một cái: “Nói linh tinh cái gì? Chúng ta là bạn trai bạn gái, em còn muốn báo cảnh?”

“Tôi... tôi...” Nghe thấy Đường Tụng nói vậy, nội tâm nàng rất ngọt ngào, cũng không phản bác.

Xoạt... áo lông bị kéo khóa.

Để lộ bộ đồ nữ hầu trắng đen đan xen.

Đường Tụng cúi đầu, hôn dọc theo mắt nàng xuống dưới, ngậm lấy cánh môi nàng.

Không biết từ bao giờ, đôi tay đã xuất hiện bên trong, bắt đầu làm xằng làm bậy.

“Ngừng! Tay!”

“A?”

“Không sao.”

Nói cho cùng, trong lòng nàng cũng khát vọng được thân mật với hắn.

Nhất là tại thời gian đặc biệt này.

Nhiệt độ trong xe không ngừng tăng cao.

...

Cờ đến khi Từ Tình sửa sang lại quần áo tóc tai và đi lên lầu.

Đã là hơn 10 phút sau.

Không thèm quan tâm đến ánh mắt trêu tức của bạn thân.

Từ Tình trực tiếp trở lại phòng ngủ.

Ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng kêu la.

Từ Tình lao ra khỏi phòng.

“Đồng Ngọc Ngôn! Vàng của mình đâu?! 10 thỏi vàng của mình đâu?!”

“Mình không biết.” Đồng Ngọc Ngôn cười nói: “Ai bảo cậu thấy chết không cứu, không giúp mình.”

“Mình... mình... mình...!”

Từ Tình trực tiếp xông lên, lợi dụng ưu thế thể lực của mình để trấn áp nàng.

Nhìn thấy Đồng Ngọc Ngôn chậm chạp không chịu khuất phục.

Từ Tình cắn răng, giậm chân một cái.

Học thủ đoạn vừa rồi của Đường Tụng, bắt đầu thi triển lên thân Đồng Ngọc Ngôn.

Trong phòng khách vang lên tiếng cười cười nói nói.

Chương 603: Quà sinh nhật từ tập đoàn

Yến Giang Biệt Viện.

Leng keng... leng keng.

Đường Tụng mở cửa phòng.

Tôn Giai Kiệt cầm đầu mấy người chuyển hai cái thùng đến, cẩn thận đặt trên mặt đất.

Mỗi một thùng đều rất nặng, dài rộng hơn 1 mét, nhìn trông rất to.

“Làm phiền rồi.” Đường Tụng cảm ơn.

“Nên làm nên làm, Đường tiên sinh quá khách khí.” Tiểu Tôn vội vàng khoát tay, đưa một gói nhỏ qua: “Đường tiên sinh, đây là hàng chuyển phát nhanh mới đến, cũng là từ Đế Đô.”

Đường Tụng kinh ngạc tiếp nhận, liếc mắt nhìn người gửi.

“Liều Bảo Nguyệt.”

Khóe miệng hần cong lên, quà của nàng cũng đến rồi.

Đoán chừng nàng cũng rất buồn rầu nha.

Họ quen nhau nhiều năm như vậy.

Thắt lưng, dao cạo, ví tiền, giày...

Nên tặng cũng tặng rồi.

Tiền mấy nhân viên rời đi.

Đường Tụng không mở quà sinh nhật của tập đoàn, mà mở gói nhỏ kia trước.

Mở hộp quà, bên trong là một album ảnh rất tinh xảo.

Trang đầu tiên là chữ viết của Liễu Bảo Nguyệt.

Chủ yếu là chúc phúc, có cả tiếng Anh và một ít hình vẽ nguệch ngoạc.

Nhìn rất vụn vặt lẻ tẻ, nhưng rất có mỹ cảm.

Nàng vẫn luôn rất khéo tay, vẽ cũng không tệ.

Lật trang tiếp theo.

Là một tấm ảnh chụp chung từ rất lâu.

Hai người đều rất ngây ngô, mặc quần jean, áo phông trắng.

Đường Tụng vẫn để đầu đinh, Liễu Bảo Nguyệt là tóc đuôi ngựa.

Cẩn thận nhớ lại, chắc là từ thời cấp 2.

Dùng điện thoại cổ của mẹ Liễu Bảo Nguyệt, hình ảnh không rõ lắm.

Lật tiếp.

Vẫn là một tấm ảnh chụp chung, nhưng có vẻ lớn hơn chút.

Hình như là chụp ở vườn rau cạnh trường học.

Ngoại trừ hấn và Liễu Bảo Nguyệt, còn có mấy người bạn cấp 2.

Đường Tụng nhìn mấy người bạn học kia một lúc, lờ mờ nhớ ra tên của họ.

Nghê Hạo, Khang Miêu Miêu, Lý Tĩnh...

Khi đó ngày luôn là màu xanh, thời gian trôi qua thật là nhanh.

Theo từng tấm ảnh.

Ánh mắt Đường Tụng dần dần mờ lung.

Chuyện cũ như mây bao phủ lấy suy nghĩ của hắn.

Đối với tất cả mọi người, thanh xuân luôn là một khoản tài phú.

Bất tri bất giác, đã lật đến trang cuối cùng.

Giữa trang giấy, là tiêu bản một mảnh lá ngân hạnh.

Phía dưới là một hàng chữ.

“Cùng anh mới biết yêu, cũng muốn cùng anh tóc mai điểm bạc.”

Đường Tụng cầm album ảnh lên tự chụp, rồi gửi cho Liễu Bảo Nguyệt.

Nhắn lại: “Đã nhận được quà, anh rất thích, sẽ trân quý nó.”

Thu liễm cảm xúc, thả album vào két sắt trong phòng quần áo.

Đường Tụng trở về phòng khách, bắt đầu mở quà sinh nhật từ tập đoàn.

Có kinh nghiệm lần trước, hắn vẫn tràn đầy chờ mong.

Đường Tụng mở cái thùng đầu tiên.

Bốn phía là các vật liệu mềm màu hồng, phải dày 3cm, bảo hộ rất tốt.

Phía trên cùng vẫn là danh sách quà tặng như cũ.

Đường Tụng cầm lên xem.

“Quần áo định chế x10.”

“Quần áo?” Đường Tụng lẩm bẩm, liền mở ra xem.

Bên trong là từng chiếc hộp nhỏ màu nâu đỏ.

Chúng to nhỏ không đều, nằm chĩnh tề bên trong.

Đường Tụng tiện tay mở một cái.

Bên trong là một chiếc áo sơ mi.

Lại mở mấy cái ra xem.

Có đồ lót, thắt lưng, ví tiền, giày da, giày thể thao, giày thường, áo khoác, quần tây, quần thường...

Chế tác tinh xảo, chất lượng cao cấp.

Nhìn qua rất cao quý, phẩm chất tuyệt vời.

Phía trên không có nhãn hiệu nào, rất rõ ràng đều là thời trang cao cấp.

Nhưng không gia tăng thuộc tính.

Một bộ thời trang cao cấp bình thường của các nhãn hiệu nổi tiếng, có giá khoảng 400.000.

Quần áo chính thức thì phải 800.000.

Lễ phục thì phải 1.5 triệu trở lên.

Như vậy 10 bộ thời trang cao cấp này, bao gồm đủ loại trường hợp, đoán là phải hơn 8 triệu.

Giá tiền này rất khủng bố.

Phải biết, Ly Ly mua cho hấn hơn 20 bộ quần áo, tổng cộng vẫn không đến 1 triệu.

Nhưng thu thập những bộ quần áo này vào phòng quần áo cũng là một chuyện phiên toái.

Cần phân loại và chỉnh lý.

Quay đầu có thể gọi Ly Ly và Tiểu Tuyết đến, hai người rất có kinh nghiệm ở phương diện này.

Thả đồ về chỗ cũ.

Đường Tụng lại mở cái thùng thứ hai, xem danh sách quà tặng.

“Hộp quà Chanel x30.”

Hộp quà bao gồm: Nước hoa, kem dưỡng ngày và đêm, dây chuyền....

“Hộp quà?” Đường Tụng kinh ngạc mở ra xem.

Để lộ từng hộp quà xa xỉ màu vàng rực.

Đường Tụng tiện tay cầm một hộp quà lên xem, cầm trong tay nặng trịch trịch.

Phía trên cùng là logo Chanel.

Chỉnh thể chia làm ba tầng, hai khu để đồ.

Mở tầng đầu tiên, bỏ qua lớp bọt biển đen, là nước hoa, tinh dầu, kem dưỡng...

Tầng thứ hai là vòng tay và dây chuyền.

Nhìn cực kỳ cao cấp.

Đường Tụng không hiểu cái này, liền lấy điện thoại ra tìm hiểu một chút.

Ba món mỹ phẩm dưỡng da đang rất hot trên mạng, danh xưng tam đại pháp bảo xa hoa của Chanel.

Lại thêm 2 chai nước hoa, giá trị vượt quá 20.000 NDT.

Vòng tay và dây chuyền cũng là mặt hàng rất hot trên mạng, cộng vào cũng không kém hơn 30.000 NDT.

Nói cách khác, một hộp quà này có giá trị 50.000 NDT.

Cái thùng này có tổng cộng 30 hộp, đó chính là 1.5 triệu.

Những hộp quà này, rõ ràng là để đền đáp, tặng ân tình.

Đường Tụng không tìm thấy đóng gói trên internet, hẳn là đặt riêng.

Nhìn rất cao cấp, lấy ra rất có mặt mũi.

Hai thùng quà tặng cộng lại, giá trị tiếp cận 10 triệu.

Nhiều gấp 10 lần so với quà trung thu.

Rất tốt! Rất tốt!

Quay đầu chờ mình trở về, nhất định phải thăng chức tăng lương cho TA.

...

Cùng lúc đó.

Tại Đế Đô xa xôi, Âu Dương đột nhiên hắt xì.

Đình linh linh... tiếng máy bàn vang lên.

Điện báo là văn phòng đồng sự.

Nàng lập tức cầm lên, nói: “Kim đồng, có tôi.”

Giọng nói êm tai của thư ký Kim truyền ra: “Âu Dương, đoạn thời gian trước, tôi ủy thác trợ lý Lâm mua một trang viên cà phê ở tỉnh Vân Nam. Lại phát sinh một ít vấn đề trong quá trình giao tiếp, dính đến xí nghiệp quốc doanh và nhân viên chính phủ.”

Âu Dương hơi nhú mày, lập tức nói: “Vâng, tôi sẽ xử lý ngay.”

Cúp máy.

Âu Dương nhìn thời gian, dùng điện thoại riêng gọi cho cậu làm tỉnh trưởng tỉnh Vân Nam.

Chương 604: Bỏ lỡ, sẽ hối hận

Lúc xế chiều.

Đường Tụng nhét mười mấy hộp quà Chanel vào cốp xe.

Với tư cách là quà tặng, mặc dù nó không thực tế như vàng thỏi, nhưng càng có phong cách hơn.

Có vài phụ nữ rất thích cái này.

Ví dụ như Lý Nhã Ly, Lý Mộc Tuyết.

Lái xe vào bãi đỗ xe cao ốc Nguyệt Thành.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, bắt đầu gửi tin nhắn.

Khoảng 10 phút sau, một bóng người cao gầy tài trí đi ra khỏi thang máy.

Tạ Vũ Đồng nhìn trái nhìn phải một chút, liền thấy chiếc Panamera quen thuộc kia.

Do dự một chút, nàng vẫn cất bước đi qua.

Mở cửa ngòai vào ghế phụ.

Ngay sau đó, bờ môi đã bị chặn lại, hàm răng bị cạy mở.

Âm thanh ‘ô ô’ nhỏ dần.

Nàng hơi mở mắt, đánh giá cẩn thận người đàn ông gần trong gang tấc.

Qua một lúc lâu.

Trong tiếng thở dốc, Đường Tụng thả nàng ra.

Tạ Vũ Đồng mím chặt môi, nói ra: “Sinh nhật vui vẻ, để cậu thất vọng rồi, tôi không chuẩn bị quà sinh nhật.”

Nàng là người cuồng công việc, sinh nhật mình cũng có thể quên.

Vẫn là Helen nói cho nàng biết hôm nay là sinh nhật Đường Tụng.

Muốn chuẩn bị quà cũng không kịp.

Tuy tiện mua thì lại quá qua loa, cho nên dứt khoát không chuẩn bị.

Đường Tụng mỉm cười, đưa tay vuốt sợi tóc mềm mại của nàng, ngón tay dọc theo gương mặt đoan trang xuống dưới.

Khi lướt qua xương quai xanh, Tạ Vũ Đồng đột nhiên nắm tay hắn: “Đừng như vậy!”

Đường Tụng thu hồi tay phải, lấy hộp quà Chanel rồi đưa qua.

Ôn nhu nói: “Không sao, tôi chuẩn bị quà cho chị.”

Tạ Vũ Đồng nhìn hộp quà xinh đẹp trước mắt, ngây ngốc nói: “Đây là... cho tôi?”

Mình không tặng quà sinh nhật thì thôi.

Đường Tụng vậy mà còn chuẩn bị quà cho mình?

Sao lại tốt với mình như vậy chứ?

“Cầm đi.” Đường Tụng đặt hộp quà lên đùi nàng.

Tạ Vũ Đồng đưa tay vuốt ve, mở nắp hộp nhìn xem, trong mắt lóe lên vui sướng và áy náy.

Một lúc sau, nàng nói nhỏ: “Vẫn là tặng cho Hiểu Mạnh đi, tôi nhiều tuổi rồi, không thích mấy thứ này.”

Đường Tụng nhú mày.

Nội tâm có chút không vui.

Đưa tay nắm chặt tất chân trên bắp đùi nàng, hơi dùng sức.

Tạ Vũ Đồng kêu lên, né tránh qua một bên: “Đừng như vậy.”

Đường Tụng thu tay lại, ngồi thẳng nói: “Được rồi, nếu chị không thấy thì cứ ném đi, tôi biết chị nhiều việc, trở về công tác đi.”

Nghe thấy lời xa cách này, Tạ Vũ Đồng rất buồn rầu.

Nàng quay người, bờ môi run lên, muốn nói gì đó.

Nhưng thế nào cũng không thể mở miệng.

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Đèn treo hoa lệ chiếu xạ ra hào quang sáng chói.

Trong không khí vang lên tiếng nhạc nhẹ.

Mấy cô gái vừa trò chuyện đùa giỡn, vừa checkin chụp ảnh, vừa bố trí tiệc sinh nhật.

Toàn bộ phòng khách có rất nhiều bóng bay đủ màu sắc.

Từng dải lụa màu hồng và vàng rủ xuống từ trần nhà.

Tạo nên bầu không khí lãng mạn mà ấm áp.

Trong đại sảnh là một chiếc bàn ăn hình chữ nhật, phía trên là khăn trải bàn trắng nõn, trưng bày bộ đồ ăn xinh đẹp và hoa tươi.

Một bên bàn ăn là chiếc bánh gato cao khoảng 5 tầng.

Phía trên là đủ loại trang trí, hoa quả và chocolate.

Tiếng chuông cửa vang lên.

“Hoa tươi đến rồi.” Lý Nhã Ly hưng phấn kêu lên, thả việc trong tay, bước nhanh ra cửa.

Cổng biệt thự mở rộng.

Nhân viên tiệm hoa cẩn thận mang một bó hoa to lớn đi vào.

Dưới ánh đèn sáng chói.

999 đóa hồng tạo thành một hình trái tim đỏ tươi, chung quanh có lá xanh, viền hoa màu trắng và vật trang trí.

Nhìn trông rất lộng lẫy.

Lý Nhã Ly lập tức ôm lấy, hương hoa nồng đập phả vào mặt.

Đề nàng say mê.

Quay đầu nói to: “Tiểu Tuyết, mau giúp mình chụp mấy tấm ảnh.”

Lý Mộc Tuyết tiếp nhận điện thoại, rồi bắt đầu chụp một đống.

Mấy cô gái khác cũng không nhịn được, vội vàng tiến lên chụp chung.

Hoàn cảnh biệt thự sang trọng, tặng thêm 999 đóa hồng, đề tấm ảnh tràn đầy phong cách.

Lý Mộc Tuyết yên tĩnh nhìn một màn này, cũng không tham gia náo nhiệt.

Từ sau khi chính thức trở thành người phụ nữ của Đường Tụng, nàng đã thay đổi tâm tính của mình.

Bắt đầu theo đuổi đồ vật ở tầng thứ cao hơn.

Đây cũng là vì sao nàng dám gọi nhiều người đến như vậy.

Họ đều là bạn cũ của nàng và Ly Ly, có người mẫu, hot girl mạng...

Dáng người và tướng mạo đều không tệ.

Mặc đủ loại quần áo gợi cảm, trang điểm xinh đẹp.

Đứng chung một chỗ, vô cùng đẹp mắt.

Hôm nay dù sao cũng là sinh nhật Đường Tụng, càng náo nhiệt càng vui.

Nếu như chỉ có nàng và Ly Ly, thì có chút quạnh quẽ.

Gọi những người này đến, làm sinh động bầu không khí, đồng thời còn có thể cảnh đẹp ý vui.

Ngoài ra, nàng còn gửi cho mỗi người một bao lì xì 1000.

Để mỗi người các nàng chuẩn bị một món quà nhỏ cho nhân vật chính hôm nay.

Đến khi đó nhiệt tình một chút, coi như Đường Tụng động tay động chân, các nàng cũng sẽ phối hợp.

Dù sao cũng là tiệc sinh nhật, Đường Tụng vui vẻ là được.

Trong mắt Lý Mộc Tuyết toát ra vẻ tưởng niệm và yêu say đắm.

Mặc dù nàng không giống Ly Ly, có thể cảm được ‘offer làm người động lòng’, nhưng nàng cũng được ủy thác trách nhiệm.

Mấy ngày gần đây, nàng vẫn điều tra nghiên cứu về Ưu Tố, đồng thời ký kết hiệp nghị đầu tư với Bạch Thành Lâm.

Để nàng thay Đường Tụng cầm cổ phần, tham dự vào quản lý Ưu Tố.

Tiếp đó, chỉ chờ Đường Tụng ký kết hiệp nghị thay mặt và chuyển khoản.

Chờ dọn hoa hồng xong.

Lý Nhã Ly lại chụp mấy tấm ảnh, lúc này mới trở về phòng ngủ để trang điểm.

Gần đây nàng vẫn luôn cố gắng đề cao bản thân, học tập trang điểm ăn mặc, tiến bộ rất nhiều.

Muốn cho Đường Tụng một niềm vui bất ngờ.

Kẹt kẹt... cửa mở.

Lý Mộc Tuyết đi vào, nói nhỏ: “Ly Ly, Đường Tụng có trả lời tin nhắn của cậu không?”

“Ừm, nói là chiều nay sẽ qua với mình.” Lý Nhã Ly vừa vẽ mắt, vừa nói: “Đại khái khoảng 5 giờ.”

Ánh mắt Lý Mộc Tuyết lập lòe, hỏi: “Hôm nay chính là sinh nhật Đường Tụng, tối nay Đường Tụng ở chỗ nào, liền chứng tỏ Đường Tụng thích người đó nhất. Cậu cảm thấy Đường Tụng sẽ ở lại đây không? Dù sao Đường Tụng cũng có bạn gái khác.”

Lý Nhã Ly chớp chớp đôi mắt to: “Tiểu Tuyết, cậu muốn nói gì cứ nói thẳng đi.”

“Mình cảm thấy, hẳn là phải chơi thêm vài kiểu mới. Tối nay, chúng ta sẽ chơi vài trò chơi nhỏ, chắc cậu không để ý đâu nhỉ?”

“Cậu phải hỏi chồng mình, nếu anh ấy không ngại, mình cũng không có ý kiến, chỉ cần anh ấy vui là được.”

Lý Mộc Tuyết thở phào, cười nói: “Vậy mình đi sắp xếp, cậu có thể nói với Đường Tụng, không cần vội, đến trước 7 giờ tôi là được.”

Chờ Lý Mộc Tuyết quay người rời đi, Lý Nhã Ly đột nhiên gọi nàng: “Tiểu Tuyết!”

“Sao thế?”

“Hình như gần đây cậu đã đổi nước hoa giống mình.”

“Đúng... đúng vậy, cảm giác tương đối thơm.” Lý Mộc Tuyết có chút mất tự nhiên.

Thật ra nàng lo chơi bóng với Đường Tụng xong, bị Ly Ly người được.

Ngoại trừ nước hoa, nàng còn đổi cả sữa tắm, dầu gội...

Dù sao các nàng ở chung, Đường Tụng hoàn toàn có thể giải quyết ly Ly rồi lại đến tìm nàng, chỉ là chuyện một hai bước chân.

“Thật ra mình cũng không dần như vậy.” Lý Nhã Ly cười tủm tỉm nhìn nàng: “Ví dụ như công việc mới của cậu, Porsche 911. Còn cả mùi của anh ấy thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trên người cậu. Thật ra mình biết hết, chỉ là không chọc thủng mà thôi.”

Lý Mộc Tuyết lập tức ngây người, gian nan nói: “Ly Ly... thật ra...”

“Cậu không cần giải thích, mình cũng không quan tâm mấy chuyện này. Giống như mình đã từng nói với các cậu. Mình không quan tâm cái gì cả, dù sao chỉ cần anh ấy thích mình là được, anh ấy đừng hòng bỏ rơi mình. Mình yêu anh ấy, yêu hơn bất kỳ kẻ nào.”

Lý Nhã Ly nhớ lại ngày gặp mặt định mệnh đó, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc và vui sướng.

Lướt video, thấy nam thần chơi violin.

Đại ca top 1 trong phòng livestream.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ, mang theo cảm giác thiếu niên ngây thơ.

Hạ xuống bên cạnh nàng vào giữa trưa ngày thu.

19 năm cuộc đời, tất cả lãng mạn đều dành cho một người.

Trước kia nàng không hiểu tình yêu, nhưng trong thế giới của nàng, mình và Đường Tụng chính là tình yêu đẹp nhất.

Nhìn thấy biểu cảm của Lý Nhã Ly, nghe lời nàng nói.

Lý Mộc Tuyết vừa áy náy lại vừa tự ti.

Đúng vậy, Ly Ly vẫn luôn yêu rất thuần túy.

Ban đầu Ly Ly cũng không biết tài lực chân thật của Đường Tụng.

Chỉ biết Đường Tụng biết chơi violin, lái BMW.

Nàng có thể khẳng định, dù Đường Tụng phá sản, nợ nần đầm đìa.

Thì Ly Ly nhất định sẽ đi theo hắn, cùng hắn trả nợ.

Nếu như đổi tình yêu thành trung thành, vậy Ly Ly nhất định sẽ max điểm.

“Xin lỗi Ly Ly, mình thật sự coi cậu là chị em tốt.”

Lý Mộc Tuyết hít sâu một hơi, nước mắt lăn xuống gò má.

Nức nở nói: “Thế nhưng, nếu bỏ lỡ anh ấy, mình thật sự sẽ hối hận cả đời.”

Chương 605: Bạch Hiểu Manh

Trong gara yên tĩnh.

Nhìn Tạ Vũ Đồng biến mất giữa thang máy, biểu cảm trên mặt Đường Tụng mới lỏng xuống.

Thật ra hắn cũng không giận.

Hắn vẫn luôn biết, Tạ Vũ Đồng là một người mâu thuẫn.

Đối với công việc, nàng quyết đoán tự tin, bình tĩnh quả quyết, có thể xử lý mọi việc ngay ngắn rõ ràng.

Đối với tình cảm, nàng lại do dự, lo trước lo sau, dù mình tâm ý của mình nhưng vẫn không dám đối mặt.

Nhưng cái này cũng có thể hiểu được.

Một mỹ nữ xinh đẹp xuất chúng, tài trí tri thức, điều kiện kinh tế lại rất tốt.

Có thể hiểu nàng có bao nhiêu người theo đuổi.

Nhưng vẫn độc thân đến bây giờ, bản thân đã nói lên vấn đề.

Đường Tụng cũng đã chuẩn bị tâm lý với việc này.

Huống hồ, giữa hai người họ còn có một Bạch Hiểu Manh.

Bởi vì tuổi tác gần nhau, nên tình cảm của hai người rất tốt, là người thân cận chính.

Với tính cách của Tạ Vũ Đồng, chắc chắn sẽ không chủ động cướp đoạt đàn ông với cháu gái, càng không thể có ý nghĩa cùng tiến lên.

Muốn có cả cá và tay gấu, vẫn là gánh nặng đường xa.

Thở dài, Đường Tụng lấy điện thoại gọi cho Bạch Hiểu Mạnh.

Với tư cách là trợ lý của mình, nàng tự nhiên phải chờ lệnh mọi lúc, cũng không cần lo ảnh hưởng công việc của nàng.

Bạch Hiểu Mạnh lập tức đáp ứng, bảo hẳn chờ một lát.

Cúp máy.

Đường Tụng dứt khoát xuống xe, tựa vào thân xe Porsche.

Vừa chờ người, vừa trả lời tin nhắn.

Trương Trí Viễn của trí nghiệp Thiên Hải đã gửi tài liệu của căn cứ điện ảnh đến, cũng nhiều lần mời hẳn đến hiệp đàm hợp tác.

Có thể thấy Trương Trí Viễn rất vội, cũng nói tăng quản lý của họ rất gấp.

Đương nhiên, một hạng mục lớn như vậy, bên trong dính đến rất nhiều xí nghiệp, đơn vị, cơ cấu hết sức phức tạp, không phải một sớm một chiều là làm được.

Họ càng hi vọng là nhận được lời hứa hẹn của Đường Tụng, hoặc là ký kết hợp đồng.

Thật ra Đường Tụng vẫn luôn chú ý đến căn cứ điện ảnh này, cũng đã điều tra kỹ càng.

Đây là một căn cứ điện ảnh mang tính tổng hợp, có thể quay chụp, chế tác hậu kỳ, giải trí nhàn nhã và trải nghiệm văn hóa...

Tòa căn cứ điện ảnh này được chính phủ tỉnh dốc sức ủng hộ xây dựng và phát hiện.

Ước nguyện ban đầu là xúc tiến kinh tế khu vực, thăng cấp thực lực kinh tế và sức cạnh tranh tổng hợp.

Đồng thời, nó cũng là một trong những hành động để chế tạo ‘Yến Thành mới’.

Hạng mục này ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch tương lai của Yến Thành, dính đến vấn đề dân sinh của hơn chục ngàn người chung quanh.

Bổ sung tương đối nhiều lực ảnh hưởng xã hội và tài nguyên chính trị.

Dưới tình hình không thiếu tiền, Đường Tụng không ngại gia nhập vào, coi như làm công ích.

Hắn định coi hạng mục này là một lần rèn luyện của mình.

Sẽ tham dự lần đầu tư phức tạp này từ đầu đến cuối.

Hẹn Trương Trí Viễn xong, một trận tiếng bước chân gấp rút truyền đến.

Bạch Hiểu Manh mặc quần jean xám bó sát người, áo hoodie trắng chạy ra.

Dáng người 1m75 gợi cảm rất đáng chú ý.

Nàng nghiêng đầu nhìn chung quanh.

Xương quai xanh lưu loát vạch ra một đường cong xinh đẹp.

Rất nhanh, ánh mắt hai người giao nhau.

Bạch Hiểu Manh lộ vẻ mừng rỡ, nhón chân vẫy tay với hắn, nói to: “Sinh nhật vui vẻ!”

Thời gian này, bãi xe rất yên tĩnh, cơ bản là không có người ra vào.

Dưới ánh đèn hơi u ám, nụ cười của Bạch Hiểu Manh lại vô cùng tươi đẹp.

Tăng thêm cách ăn mặc quen thuộc.

Một giây đã kéo Đường Tụng trở về mấy tháng trước.

Hắn cười nói: “Cảm ơn, Hiểu Manh, cũng không biết có quà hay không?”

Bạch Hiểu Manh thanh tú động lòng người đứng trước mặt hắn, hai tay để sau lưng.

Quần jean bó sát bọc lấy đôi chân dài thẳng tắp, tràn đầy mỹ cảm.

Nàng cười nhẹ nhàng nói: “Có, có muốn đoán là thứ gì không?”

Đường Tụng vô thức nhìn ra phía sau nàng một chút.

Nhưng Bạch Hiểu Manh rất thông minh, vội vàng nghiêng người cản ánh mắt của hắn.

“Để tôi nghĩ xem...” Thấy không thể gian lận, Đường Tụng bắt đầu trầm tư: “Với tính cách của cô, nhất định sẽ tặng thứ tôi cần. Để tôi nghĩ xem, truyền thông Móc Câu bây giờ...”

Ánh mắt Đường Tụng sáng lên, cười nói: “Là miếng đắp bong mắt? Giấy rút? Chuột? Ổ cứng?...”

Liên tục đoán mấy cái, đều bị Bạch Hiểu Manh lắc đầu phủ định.

Đường Tụng trực tiếp nằm thẳng: “Không thể là tặng bạn gái đến đâu nhỉ?”

Bạch Hiểu Manh lập tức đỏ mặt, nói: “Không đúng, anh không thiếu bạn gái.”

“Tôi không đoán nữa.” Đường Tụng lắc đầu, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, tiến lên một bước.

Đôi tay vòng qua người nàng, tóm về phía sau nàng.

Trực tiếp nắm chặt tay nàng, còn có một chiếc túi trong tay.

“Ah!” Bạch Hiểu Manh kêu lên, cảm giác cả người bị hấn ôm vào ngực.

Hơi thở ấm áp phả vào mặt, làm tim nàng đập như hươu chạy.

“Tôi xem nào.” Đường Tụng đẩy ngón tay nàng ra, nắm lấy chiếc túi kia.

Bạch Hiểu Manh căn bản là không để ý mấy chuyện này, chỉ biết ngăn người tại chỗ.

“Tai nghe?” Đường Tụng lẩm bẩm.

Trong túi quà, là một hộp tai nghe màu trắng.

Vuông vức, bọc lấy đóng gói màu trắng.

Trên đó viết ‘Sony WH-1000XM5’, phía dưới là đồ án tai nghe hình bầu dục.

Bạch Hiểu Manh vẫn để tay sau lưng như cũ, ánh mắt thì nhìn xuống đất.

Nhỏ giọng nói: “Tôi nhớ có lần tặng ca cuối tuần, anh có nói sau này kiếm được tiền sẽ mua cái tai nghe tốt, chơi game sẽ thoải mái hơn. Còn phổ cấp cho tôi rất nhiều tri thức về tai nghe.”

Đường Tụng nhớ lại, hình như là có chuyện này thật.

Lúc mới tốt nghiệp, hấn vẫn trầm me trong game ‘Thần Hào ngày mai’.

Âm nhạc của trò chơi rất tốt.

Bởi vì phòng thuê cách âm kém, không muốn quấy rầy hàng xóm, thì chơi game phải đeo tai nghe.

Hấn vẫn luôn dùng chiếc tai nghe mấy chục đồng.

Tốt nghiệp xong, kiếm được chút tiền thì vẫn luôn muốn thay cái tai nghe tốt hơn.

Về sau, chờ tự do tài chính rồi, thì lại không chơi game nữa.

Cộng thêm bây giờ có phòng giải trí riêng, âm hưởng đỉnh cấp, nên không nhớ đến chuyện này nữa.

Đường Tụng mở ra xem, bên trong là tai nghe màu xám, cảm nhận rất không tệ.

Kéo khóa, lấy tai nghe màu xám trắng đội lên đầu.

Điều chỉnh kích thước một chút.

Chất liệu mềm mại, độ đàn cao, rất thoải mái.

Bạch Hiểu Manh nhìn thấy nụ cười trên mặt Đường Tụng, trong lòng cũng vui vẻ.

Chân nàng đá đá mặt đất, nói: “Tai nghe này có hiệu quả giảm nhiễu, chống ồn, giảm sức ép da... rất thực dụng. Với lại bây giờ đã chuyển lạnh, anh có thể coi nó như cái giữ ấm tai. Tôi cảm thấy vẻ ngoài của nó rất hợp với khí chất của anh, anh đeo trông rất đẹp.”

Đường Tụng lấy tai nghe xuống, thả vào trong hộp.

Đưa tay vuốt vuốt tóc nàng, cảm giác rất tốt.

“Cảm ơn, tôi cũng đang thiếu một cái tai nghe, tôi rất thích món quà này.”

“Anh thích thì tốt.”

Bạch Hiểu Manh đứng thẳng, con mắt nhìn xuống mặt đất.

Đường Tụng nhét tai nghe vào trong xe, do dự một chút, vẫn không lấy hộp quà Chanel ra.

Dù sao nàng và Tạ Vũ Đồng cũng ở chung, nếu tặng cùng một món quà thì sẽ lộ tẩy, đến khi đó nhất định sẽ rất xấu hổ.

Suy nghĩ một chút, liền lấy một túi quà trong cặp ra.

Đưa đến trước mặt nàng, nói: “Chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ ‘chúc phúc ngày sinh nhật’, ban thưởng đã đến, mời kiểm tra và nhận.”

Chương 606: Trầm Ngọc Đình

“Đây là cho tôi?” Biểu cảm của Bạch Hiểu Manh có chút đáng yêu.

Đường Tụng gật đầu, cười nói: “Cầm đi.”

Bạch Hiểu Manh phun ra đầu lưỡi phấn nộn, nhin không được dụ hoặc, nhận lấy túi quà trong tay hắn.

Mở ra liếc một cái, kinh ngạc nói: “Iphone 13 pro max?”

“Ừm, điện thoại của cô cũng dùng lâu rồi, chức năng cũng có chút quá hạn, với lại con gái thích chụp ảnh, bộ nhớ nhiều thì tốt hơn, cái này là 1TB, tuyệt đối sẽ đủ.”

Bạch Hiểu Manh mím môi một cái, cũng không từ chối.

Âm thanh mềm mại nói: “Cảm ơn, tôi không khách khí với anh, ai bảo anh là ông chủ chứ, còn giàu có như vậy nữa. Về sau tôi phải tặng quà anh nhiều hơn, nói không chừng còn dựa vào như vậy mà phát tài nha.”

“Vậy trợ lý Bạch, cố lên!” Đường Tụng nháy mắt với nàng.

Bạch Hiểu Manh nhếch miệng cười: “Đã biết, chủ tịch!”

Ngay sau đó, hai người liền yên tĩnh.

Bạch Hiểu Manh không biết nên nói cái gì.

Chúc phúc đã nói, quà cũng đã tặng, cũng nên đi rồi nhỉ.

Nhưng nàng vẫn muốn ở thêm một chút, cho dù không nói gì cũng tốt.

Đường Tụng nhìn nữ thần đồng nghiệp kiêu mỵ rung động lòng người trước mắt, lại nhớ đến lúc nhìn thấy nàng khi vừa tốt nghiệp.

Cao ráo, chân dài, da trắng đến phát sáng, ngũ quan xinh đẹp hào phóng.

Thanh xuân bốc lửa, mị lực bắn ra bốn phía.

Chỉ cần nàng đi vào văn phòng, tuyệt đối sẽ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Nàng đã từng là giấc mộng xa vời mà mình không thể chạm tới.

“Hiểu Manh.” Hấn khẽ gọi một tiếng.

Bạch Hiểu Manh lập tức ngẩng đầu, mắt đối mắt với hấn: “Sao vậy?”

Đường Tụng vươn tay đỡ gáy nàng.

Hơi cúi đầu xuống, hôn một cái lên khuôn mặt mềm mại trắng nõn của nàng.

Mùi thơm của cam quýt lập tức tràn vào xoang mũi, xen lẫn với mùi hoa hồng dịu nhẹ.

Mùi nước hoa này quá tuyệt.

Đường Tụng nhin không được mà hôn thêm một cái, rồi lại thở sâu.

Nội tâm tràn đầy cảm giác thỏa mãn khó diễn tả bằng lời.

Đây coi như là hoàn thành giấc mơ ngày xưa nha.

“Chuyện này... tôi... anh...” Bạch Hiểu Manh ngây ngốc tại chỗ, nhìn hấn không chớp mắt, giống như bị trúng ‘thuật định thân’.

Đường Tụng lại biểu hiện rất thân nhiên, cũng có thể nói là không biết xấu hổ.

Một lúc sau, Bạch Hiểu Manh đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía hắn.

Vội vã cuống cuống nói: “VẬY... tôi còn có việc phải làm, đi trước nha.”

Nói xong liền bước nhanh về phía thang máy.

Theo nàng tăng tốc, trong chiếc mũ của áo hoodie vang lên vài tiếng ‘leng keng’.

Nhưng trong đầu Bạch Hiểu Manh toàn là nụ hôn vừa rồi của Đường Tụng, hai tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập rộn ràng, căn bản là không phát hiện ra.

Trở lại chỗ làm việc, đặt điện thoại lên bàn, bắt đầu nhìn màn hình máy tính và ngăn người.

Đồng nghiệp chung quanh nói chuyện với nàng, nàng đều lơ mơ như ngủ gật.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, khuôn mặt nàng đỏ rực giống như phát sốt.

Chờ một lúc lâu, nàng mới dần dần lấy lại tinh thần.

Cầm điện thoại lên xem một chút, thấy một tin nhắn chưa đọc.

Đường Tụng: “Nhiệm vụ phát động bạo kích, bạn nhận được phần thưởng ngoài định mức, xin chú ý ba lô của mình.”

Bạch Hiểu Manh ban đầu còn không hiểu gì, sau đó liền phát hiện ra chỗ bất thường ở mũ trùm sau lưng.

Nàng đưa tay sờ sờ, móc ra hai thỏi vàng tươi rói, sáng loáng.

...

“Cuốn ‘vũ trụ’ này được viết bởi nhà thiên văn học, vật lý thiên văn, vũ học học, sinh học vũ trụ Carl Sagan. Từ những việc vật bên cạnh để tìm hiểu ngược dòng đến khởi nguyên của vũ trụ, lấy vũ trụ hùng vĩ đối chiếu với nhân loại nhỏ bé. Nếu như cảm thấy mệt mỏi, thì hãy nghĩ đến vũ trụ...”

Trầm Ngọc Đình đưa muống cuốn sách rất dày màu đen qua.

Đường Tụng đưa tay tiếp nhận, mở trang đầu tiên, rút ra một phiếu sách xinh đẹp.

Phía trên còn có một đoạn văn.

“Vũ trụ bao la, thời gian dài đằng đặc, có thể ở chung một hành tinh với anh, vượt qua cùng một đoạn thời gian, là vinh hạnh của em.”

Sắc mặt Trầm Ngọc Đình hơi khác thường, nội tâm thật ra đang rất quần bách.

Sau khi rời khỏi thành phố Ô Sơn, nàng luôn có loại cảm giác xa lạ với Đường Tụng, rất khó đùa giỡn và trêu chọc hấn tự nhiên như trước kia.

Ai có thể nghĩ đến, vị nam thần tổng giám đốc được người người trong công ty sùng bái này.

Đã từng có một đoạn thời gian ngắn ngủi, trở thành Đường Hồ Lô chỉ thuộc về mình nàng.

Nhưng tóm lại, họ vẫn không phải cá trong cùng một vùng biển.

Nàng càng nỗ lực muốn bơi về phía hấn, thì lại phát hiện hấn càng xa xôi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Đường Tụng khí khái hào hùng, tuấn mỹ phi phàm ở trước mặt mình.

Trong mắt hiện ra vẻ mắt mát và thần thờ.

Đường Tụng chú ý đến biểu cảm của nàng, lập tức đoán được tâm tư của nàng.

Nắm lấy eo nàng, tiến đến nói nhỏ bên tai nàng: “Ngọc Đình, lên xe với tôi, tôi có vài lời muốn nói với em.”

Giữa hàng lông mày Trầm Ngọc Đình hiện lên vẻ giãy dụa, sau đó nói nhỏ: “Lát nữa còn phải họp.”

Nàng yên lặng một chút, tiếp tục nói: “Sinh nhật vui vẻ, không chỉ hôm nay, mà mỗi ngày đều phải vui vẻ.”

“Chờ tôi một chút.” Đường Tụng hôn lên tóc nàng.

Lại lấy một chiếc điện thoại ra, rồi nhét hai thỏi vàng vào trong túi quà.

Đi đến trước mặt nàng, thả vào trong tay nàng: “Tặng em món quà nhỏ, em cũng phải vui vẻ, thanh niên văn nghệ luôn có một điểm xấu, chính là thích suy nghĩ lung tung.”

Trầm Ngọc Đình há to miệng, Đường Tụng duỗi ngón chặn cánh môi của nàng: “Đừng khách khí với tôi.”

“Được rồi.” Trầm Ngọc Đình cắn môi một cái, quay người rời đi.

Trong lúc chờ thang máy, đầu óc nàng rối bời.

Tình... cửa thang máy mở ra.

Đang định đi vào, liền thấy Bạch Hiểu Mạnh từng hợp tác ở đối diện.

Nàng lập tức thu liễm suy nghĩ, cười chào hỏi: “Hiểu Mạnh, chào buổi chiều.”

Bạch Hiểu Mạnh ngẩn người, nhìn quà túi quà trong tay nàng, bước chân sắp bước ra chợt dừng lại, co vào trong góc thang máy.

Giọng nói như thì thầm: “Ngọc Đình, chào buổi chiều, nơi này là B2 nha, tôi vừa không chú ý, muốn xuống tầng 1 một cà phê, lại đi quá rồi.”

“Đi công ty bọn tôi uống cà phê đi, bên đó có máy cà phê chuyên nghiệp, tôi lại nhờ Hiếu Thiên làm cho chúng ta, tay nghề cô ấy rất tốt.”

Bạch Hiếu Manh có ấn tượng rất tốt với cộng sự hợp tác có tính cách sáng sủa này, cộng thêm các năng đều ở cao ốc Nguyệt Thành, thỉnh thoảng sẽ chạm mặt nhau, nên quan hệ cũng có chỗ tốt.

“Được.” Bạch Hiếu Manh đáp ứng một tiếng.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

...

Trở lại xe.

Đường Tụng thở dài, ngây ngẩn một lúc.

Mở cuốn sách ‘vũ trụ’ do Trầm Ngọc Đình tặng ra xem.

Hắn chỉ tùy tiện lật qua, cũng không biết mình đang xem cái gì.

Ngay sau sau đó, ngón tay hắn dừng lại tại ‘Chương 11: Ký ức không thể xóa nhòa’.

Trên chỗ trống phía trên, có hai hàng chữ bằng bút chì.

“Nếu như có thể, em muốn một mực sống trong đoạn ký ức có được anh.”

“Ô Sơn, hoàng hôn bên bờ biển, mặt trời mọc...”

Chương 607: Là ai đang gõ cửa sổ

“Chị Giai Lệ, bên đường Phong Thu mới mở tiệm lẩu gà, có vẻ rất ngon, tối nay chúng ta đi nếm thử đi?”

Lục Đình cười xiong đến, trên điện thoại còn có một tấm ảnh mê người.

Từ Giai Lệ liếm môi một cái, cố nén nói: “Thôi, gần đây đang giảm béo.”

“Không phải đâu, dáng người chị đẹp như vậy mà còn giảm cân?” Trong mắt Lục Đình mang theo vẻ hâm mộ, nàng cảm giác dáng người của Từ Giai Lệ đã cực tuyệt vời rồi.

Nàng từng đồ kị mà trêu chọc Từ Giai Lệ, cũng may là ăn năn kịp thời.

Cho nên mới được mua sạch rương mua sắm, giá trị tận 90.000 NDT.

Đoạn thời gian kia, mỗi ngày đều phải ký nhận đến mềm tay, nhưng vui sướng vẫn khiến nàng khó quên.

Mỗi ngày đều nằm mơ được thêm lần nữa.

Từ Giai Lệ xoa xoa bụng nhỏ, buồn rầu nói: “Cô còn trẻ, không hiểu được. Đến cái tuổi này, rất dễ có mỡ thừa. Hơn nữa gần đây công việc và sinh hoạt đều có áp lực, nội tiết tố hỗn loạn, 1 tuần đã tăng 1 kg.”

Lục Đình lấy lòng nói: “Như vậy cũng tốt mà, Đường tiên sinh thích chị như vậy, thịt thịt cũng là nhân tố quan trọng nha.”

“Nói mò gì vậy.”

Đường Tụng đúng là thích dáng người đầy đặn của nàng, nhưng nàng tuyệt đối không có thịt thừa.

“Đúng rồi, gần đây Đường tiên sinh vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt.” Từ Giai Lệ có chút mất tự nhiên.

Sáng hôm nay, tin nhắn giọng nói của đối phương, đã làm nàng lủ lút, hóa thân ma đạo sĩ hệ thủy.

Các loại đạo cụ làm phép đều được sử dụng một lần.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn run chân.

Đúng lúc này, một giọng nói ồm ồm truyền đến.

“Đề vị mỹ nữ kia giới thiệu cho tôi, Hiểu Phi, cô đi trước đi.”

Từ Giai Lệ nhìn qua.

Liền thấy một người đàn ông trung niên đeo dây chuyền vàng, đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhân viên bán hàng Cổ Hiểu Phi ở bên cạnh thì có sắc mặt rất khó coi.

Nàng nhỏ giọng nói: “Ông chủ Trương, chúng ta đã trò chuyện trên wechat, ngài...”

“Nói nhảm nhiều vậy làm gì? Tôi đến đây mua xe, còn không cho tôi chọn nhân viên tiếp đãi sao?” Sắc mặt Trương Bính Quân nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, rất có phong thái của ông chủ lớn, giọng nói cũng rất to, rất vang.

Quản lý sảnh lập tức tiến lên xin lỗi, trách cứ Cổ Hiểu Phi hai câu.

Lúc này mới nhiệt tình nói: “Giai Lệ, cô dẫn vị khách này đi xem xe đi.”

“Vâng trưởng phòng.” Từ Giai Lệ sửa sang lại áo khoác, nhiệt tình nói: “Trương tiên sinh, ngài có thích loại xe nào không? Tôi sẽ giới thiệu cho ngài.”

Trương Bính Quân kẹp ví da màu nâu dưới nách, đi tới gần Từ Giai Lệ.

Ánh mắt đảo qua dáng người chập trùng của nàng.

Cười ha ha nói: “Xem Cayenne trước đi, có thể bán được hay không, vậy phải xem bản lĩnh của tiểu Từ cô rồi.”

Từ Giai Lệ đã tập mãi thành quen với ánh mắt như này.

Tại cửa hàng, nàng ăn mặc rất bảo thủ, nhưng dù vậy, vẫn không thể che giấu dáng người tuyệt vời của mình.

Mặt nàng thản nhiên như không, chân tự giác cách xa tên này một chút.

Thuận miệng khen một câu: “Trương tiên sinh vừa nhìn đã biết là người có thực lực, phẩm chất Porsche của chúng tôi sẽ không để ngài thất vọng.”

Nhìn hai người đi về phía xe.

Cổ Hiều Phi tức đến đau ngực.

Trương Bính Quân này là do nàng liên hệ được từ TikTok.

Nhìn trên TikTok, vị này là một ông chủ lớn, ra tay hào phóng, tuyệt đối là mục tiêu tốt.

Tốn công trò chuyện vài ngày trên wechat, thậm chí còn gửi không ít ảnh, mới tranh thủ được cơ hội này.

Mắt thấy sắp lấy được đơn hàng, không ngờ bị Từ Giai Lệ chặn một chân.

Mấy nữ nhân viên bán hàng khác tiến lên đỡ dành.

Cố Hiểu Phi tức giận bất bình nói: “Khoe khoang cái gì, tranh thủ nghỉ việc đi, không phải nói có bạn trai phú nhị đại sao? Cần gì phải cướp miếng ăn của chúng ta?”

“Ha ha, cái gọi là bạn trai kia, tôi cũng chưa được gặp.”

“Tôi thì gặp rồi, đó là lúc anh ta đến lấy xe, nhưng sau đó người ta cũng không đến nữa, nói là bạn trai, ai mà tin chứ?”

“Người 30 tuổi rồi, còn thích nằm mơ.”

...

Nghe các nàng người một câu ta một câu, Lục Đình cũng không dám chen vào.

Những người này đều là nhân viên lâu lắm, nàng vẫn muốn kiếm tiền ở đây, không muốn làm hỏng quan hệ với đồng nghiệp.

Với lại bọn họ cũng chỉ là đồ kỵ thôi.

Dù sao chiếc xe Audi Vô Cực Dao Quân mà Từ Giai Lệ đang lái, cũng là do Đường tiên sinh tặng.

...

“Tại tính năng an toàn, Cayenne dùng rất nhiều kỹ thuật chủ động và bị động, bao quát...”

Từ Giai Lệ đứng trước một chiếc Cayenne màu đen, nghiêm túc giới thiệu.

Trương Bính Quân căn bản là không nhìn xe, mà chỉ nhìn nàng.

Chờ nàng giới thiệu xong.

Trương Bính Quân ngồi ở vị trí lái, cười ha ha nói: “Tiểu Tử, tôi thấy trên internet có một câu đùa, mỗi khi bán một chiếc Porsche, thì sẽ tổn thất một vị nữ nhân viên bán hàng, cái này có thật không?”

Từ Giai Lệ ngưng trọng nói: “Trương tiên sinh nói đùa rồi, ngài cũng đã nói, đây chỉ là một trò đùa.”

“Công ty tôi vừa hay thiếu một thư ký, tiền lương 30.000, có xe riêng, tôi cảm thấy tiểu Từ cô có thể thử một chút.” Trương Bính Quân vỗ vỗ tay lái xe, chiếc Rolex màu vàng trên tay rất lóa mắt.

Sắc mặt Từ Giai Lệ hơi không kiềm được.

“Con mẹ nó, nếu bà chịu làm nhỏ, nào đến lượt mặt hàng như mày!”

“Bỏ qua soái ca 1m85 cơ bụng cơ liên sườn, đi làm tiêu tam cho tên ngu xuẩn như mày?”

...

Cùng lúc đó.

Chiếc Panamera màu đen đã dừng lại trước cửa trung tâm tiêu thụ Porsche.

Đường Tụng mặc áo lông đen, quần thường đi xuống xe.

Nói đến, đã ba tháng chưa đến đây.

Lần trước còn lái moto BMW đến.

Đi vào đại sảnh rộng rãi, từng chiếc xe xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt.

Đường Tụng liếc nhìn toàn trường, cũng không thấy Từ Giai Lệ.

Dáng người nàng rất hấp dẫn, chỉ cần nàng ở đây, khẳng định sẽ không thoát được đôi mắt như chim ưng của hắn.

“Tiên sinh, chào ngài, ngài có hẹn trước hay là lần đầu đến?”

Có một nữ nhân viên bán hàng tiến lên, hai mắt sáng rực như sao.

Nàng cũng coi như là trải qua ngàn cánh bướm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông có khí chất như vậy trong hiện thực.

Khí chất xuất chúng, quần áo trên người rất xa xỉ, tuyệt đối là nam thần đỉnh cấp!

Đường Tụng quét mắt nhìn thẻ tên của đối phương, cười nói: “Tôi không mua xe, tôi đến tìm Từ Giai Lệ.”

“Từ Giai Lệ? Đang tiếp đãi khách ở bên kia.” Nữ nhân viên chỉ về một phía.

Đường Tụng nhìn qua, có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ hồ trong một chiếc xe SUV.

“Cảm ơn.” Đường Tụng gật đầu, quay người đi về phía bên đó.

Nữ nhân viên nhướn mày, nội tâm có một suy nghĩ hoang đường.

Lẽ nào đây chính là bạn trai phú nhị đại trong truyền thuyết của Từ Giai Lệ?

Nàng mới vào làm không lâu, chỉ nghe nói đến chứ chưa từng nhìn thấy.

Trên đường đi, càng ngày càng nhiều ánh mắt tập trung lên người Đường Tụng.

Có mấy nữ nhân viên từng gặp hắn, rất nhanh đã nhận ra.

Tiếng thảo luận đã truyền ra.

“Đây chính là bạn trai cao phú soái của chị Từ?!”

“Lần trước cũng không có khí chất như này!”

“Trời ạ, cái này cũng quá ảo rồi? Tôi không tin!”

...

Một số nữ nhân không hợp với Từ Giai Lệ thì đổ ky đến đỏ mắt.

Nhìn qua, Từ Giai Lệ đúng là rất giống nữ chính trong phim truyền hình bây giờ.

Xuất thân bình thường, lớn tuổi mà còn chưa lập gia đình, được tổng tài trẻ tuổi đẹp trai điên cuồng theo đuổi.

Lục Đình cũng nhìn thấy hấn đến.

Kêu một tiếng, rồi vội vàng đi qua bên đó.

...

“Sao nào? Thật ra chị cần cô cố gắng làm việc, còn có thể tăng lương. Công ty tôi là công ty vận chuyển vật liệu công trình kiến trúc Kim Toàn, có hợp tác với nhiều công ty lớn ở Yến Thành, nghiệp vụ rất ổn định.”

Trương Bính Quân lấy ra một tấm danh thiếp vàng.

Từ Giai Lệ nhú mày nói: “Trương tiên sinh, anh tìm nhầm người, với lại tôi có bạn trai rồi!”

“Ha ha.” Trương Bính Quân lại càng cười to hơn, ánh mắt đảo qua thân hình nở nang quyến rũ của nàng: “50.000.”

Nói xong, trực tiếp ném danh thiếp lên đùi Từ Giai Lệ.

“Cốc cốc cốc...”

Cửa sổ thủy tinh bị gõ nhẹ.

Từ Giai Lệ nhìn qua, trái tim bắt đầu đập loạn.

Hấn gõ không phải cửa sổ xe, mà là tim mình nha!

Chương 608: Nhìn anh khó chịu

Trong đại sảnh, dưới ánh đèn sáng chói.

Đường Tụng hơi cúi người.

Nhìn từ góc độ của Từ Giai Lệ.

Làn da trắng lạnh, sợi tóc đen kịt, bờ môi hơi mỏng, mũi cao thẳng.

Trong nháy mắt, đôi mắt nàng đã có sương mù.

Nhìn không được mà vuốt nhẹ hai chân.

Đây là một gương mặt hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ và gu của nàng.

Thật sự muốn đặt hấn dưới thân và chà đạp.

Cách... cửa ghế phụ mở ra.

“Có rảnh không?” Đường Tụng một tay vịn cửa xe, mặt mày ngậm lấy ý cười.

Một tháng không gặp, Từ Giai Lệ vẫn đầy đặn quyến rũ như vậy.

Bộ quần áo trên người căng phồng, run rẩy như sắp nứt.

Bờ mông dưới lớp váy bị đè ép ra một đường cong tràn đầy nhục cảm.

Cộng thêm bắp đùi nở nang màu mỡ dưới đôi tất chân, khiến cho mị lực của nàng tăng thêm vài phần.

Mỗi người đều có thẩm mỹ khác nhau, khó có thể chấm điểm nhan sắc.

Đôi mắt với một cô gái như Từ Giai Lệ, ngũ quan và tướng mạo chỉ là tiếp theo, dáng người và mùi vị phụ nữ mới là nơi quyến rũ nhất.

Từ Giai Lệ liếm môi một cái: “Có rãnh, sao... sao cậu lại tới đây?”

Giọng nàng hơi khô, nhưng vẫn giàu từ tính, tràn đầy phong tình quyến rũ.

“Cảm ơn bao lì xì 200 của chị tôi qua, nên cố tình đến đây, đương nhiên, tôi cũng muốn gặp chị.” Đường Tụng cười nói, thần thái thân mật, giống như cậu em đẹp trai nhà bên.

Từ Giai Lệ đỏ mặt, nội tâm lại vô cùng ngọt ngào, trong mắt ôn nhu như nước.

Trương Bính Quân nhú mày, ý thức được người này chính là cái gọi bạn trai trong miệng Từ Giai Lệ.

Rất trẻ, chỉ khoảng 24, 25, dáng vẻ thì trắng trắng mềm mềm.

Nhìn qua hẳn là một tên mặt trắng nhỏ ăn cơm chùa, vậy mà còn đòi Từ Giai Lệ phát lì xì.

Ngay sau đó, Đường Tụng duỗi ngón tay thon dài, kẹp tấm danh thiếp vàng trên cặp đùi đầy đặn của nàng.

Ngón tay lướt qua tất đen mềm mại, xúc cảm ôn nhuận trơn nhẵn.

Sắc mặt Từ Giai Lệ thay đổi, hơi kích động nói: “Đường Tụng, cậu đừng hiểu lầm, đây là khách hàng bình thường, danh thiếp cũng là anh ta ném lên người tôi.”

Bờ môi nàng run nhẹ, sắc mặt hơi trắng bệch.

Vừa rồi quá vui sướng, quên mất danh thiếp trên đùi.

Cảnh tượng vừa rồi, sẽ làm người ta hiểu lắm.

Đường Tụng gật đầu.

Mắt hắn rất tốt, cũng nhìn thấy cảnh người trung niên này ném danh thiếp.

Nhưng cũng không hiểu hai người xảy ra chuyện gì.

Từ Giai Lệ khẩn trương đến toàn thân căng cứng, đứng lên kéo tay hắn: “Đường Tụng, chúng ta ra ngoài trò chuyện, tôi giải thích cho cậu.”

Trương Bính Quân ồm ồm nói: “Tiểu Từ, cô có ý gì? Xem xe được một nửa, liền bỏ qua khách hàng?”

“Trương tiên sinh, tôi có việc gấp, sẽ có đồng nghiệp khác giới thiệu xe cho anh.” Từ Giai Lệ thuận miệng ứng phó một câu.

Làm một nhân viên bán xe sang, nàng cũng gặp loại người này rất nhiều lần.

Tính tình kém, tự cho mình là đúng, điển hình nhà giàu mới nổi.

Không cần dây dưa với loại người này.

“Ha ha, cửa hàng các người làm ăn như vậy sao?” Trương Bính Quân kéo kéo dây chuyền vàng trên cổ, giọng nói cao hơn rất nhiều.

Hắn lẩn mò trong xã hội lâu dài, trên người có một loại khí chất lưu manh.

Hắn lập tức nhìn về phía Đường Tụng, trong mắt toát ra vẻ nghiền ngẫm.

Hắn đã gặp loại thanh niên này rồi, vừa ra trường, tư tưởng còn chưa trưởng thành, cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai, luôn

muốn câu dẫn phụ nữ để đi đường tắt.

Trương Bính Quân nhìn hai người họ, cười tủm tỉm nói: “Là bởi vì có bạn trai ở bên, nên không tiện trò chuyện với tôi? Được thôi, cô cất danh thiếp đi, chúng ta sẽ trò chuyện sau. Cứ dựa theo giá vừa thương lượng xong, lương 50.000 một tháng, có thể ký hợp đồng 3 năm.”

Hắn cũng bao nuôi không ít nữ sinh viên, đại bộ phận đều đang có bạn trai.

Nhưng dưới thế công của tiền tài, ít ai có thể trụ nổi.

Hắn cũng rất hưởng thụ loại cảm giác cầm sừng cho người khác.

Huống hồ nhan sắc của Từ Giai Lệ cũng đáng cái giá này.

“Anh có ý gì? Ai thương lượng với ai?!” Mặt Từ Giai Lệ trở nên vô cùng khó coi, nếu không phải đang ở trong cửa hàng, nàng đã chửi ầm lên rồi.

Trương Bính Quân nhìn nàng, cũng thấy hơi kinh ngạc.

50.000 một tháng cũng không phải con số nhỏ.

Nếu không phải Từ Giai Lệ rất xinh đẹp, hắn cũng không nỡ.

Không ngờ nữ nhân viên này còn không động lòng, vẫn rất có nguyên tắc.

Hắn tiếp tục nói: “Tiền lương có thể bàn, cô suy nghĩ cho kỹ đi, cơ hội này không nhiều đâu.”

“Không cần suy nghĩ.” Từ Giai Lệ không nhìn tên này nữa, mà kéo tay Đường Tụng: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Đường Tụng cũng không đi, đưa mắt nhìn về Trương Bính Quân.

Đúng lúc này, Lục Đình và mấy nữ nhân viên đi tới.

Các nàng đều là người từng trải, lập tức nhận ra bầu không khí dị thường.

Lục Đình không do dự, vội vàng chạy đến trước mặt Đường Tụng, nhỏ giọng chào hỏi.

Cố Hiểu Phi thì lộ vẻ vui mừng, đi đến bên cạnh Trương Bính Quân, nhiệt tình nói: “Trương tiên sinh, hay là để tôi đưa ngài đi xem xe nha?”

“Không cần, vẫn để tiểu Từ đi.”

Hôm nay hắn đến đây, cũng không phải để mua Porsche gì cả.

Đơn thuần là muốn phát sinh chút gì đó với Cố Hiểu Phi thôi.

Sau khi nhìn thấy mặt hàng cực phẩm như Từ Giai Lệ, hắn đã không có hứng thú với Cố Hiểu Phi.

Hơn nữa, hắn chỉ là ông chủ một công ty vận chuyển vật liệu bình thường.

Đi theo công ty địa sản húp chút nước.

Mấy năm nay trèo lên được một công ty kiến trúc lớn, mới kiếm được ít tiền.

Có chiếc Benz để làm màu là được, còn Porsche thì thôi đi.

Cố Hiểu Phi lập tức xấu hổ đứng tại đó, ánh mắt nhìn về phía Từ Giai Lệ có chút ghen ghét.

Đường Tụng nhìn danh thiếp trong tay, lẩm bẩm: “Công ty TNHH vận chuyển vật liệu công trình Yên Thành, tổng giám đốc, Trương Bính Quân.”

Nghe thấy đối phương nói vậy, Trương Bính Quân nhếch miệng nói: “Cậu em, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là nhìn anh khó chịu thôi.” Đường Tụng ngẩng đầu, danh thiếp vàng qua lại giữa các ngón tay của hắn.

Tiếng bàn tán và thảo luận lập tức vang lên.

“Ha ha ha.” Trương Bính Quân cười vô cùng vui vẻ: “Cậu em, xã hội này phức tạp hơn cậu tưởng, có rất nhiều người mà cậu không thể trêu vào. Nhìn tôi khó chịu? Vậy thì cũng phải nhìn! Cậu có thể làm gì?”

“Tôi không có thói quen nhăn nhai.” Đường Tụng hiện vẻ nghiêm túc.

Khí chất ôn hòa trên người đã biến mất.

Cả người lộ ra vẻ lạnh lùng thâm trầm, tự tin sắc bén, tràn đầy cảm giác áp bách.

Người chung quanh lập tức yên tĩnh lại, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người hắn.

Nụ cười trên mặt Trương Bính Quân dần dần biến mất.

Trong lòng cũng nhảy lên, có dự cảm không tốt.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, gọi cho Khương Hữu Dung.

Điện thoại vang hai tiếng, rất nhanh đã kết nối.

Giọng nói phong tình vạn chủng của nàng vang lên: “Đường tiên sinh, sao lại gọi cho tôi rồi?”

Đường Tụng bị giọng nói này làm cho ngửa ngàng, tập trung ý chí nói: “Khương đồng, chào buổi chiều, có chút việc muốn nhờ cô.”

Nghe vậy, Khương Hữu Dung lập tức đổi giọng: “Mời nói, Đường tiên sinh không cần khách khí với tôi.”

“Cô biết công ty vận chuyển vật liệu Kim Toàn không?”

“Ah, chờ tôi 1 phút.”

Ngay sau đó, đầu dây bên kia liền yên lặng.

Chương 609: Hoa trong lòng, tôi muốn mang về nhà

Đường Tụng yên tĩnh chờ Khương Hữu Dung trả lời.

Trương Bính Quân ánh mắt lấp lóe.

Hắn nghiêm mặt nói: “Thế nào? Đây là muốn tìm người điều tra tôi? Đừng cố làm ra vẻ.”

Mặc dù hắn bị khí thế trên người đối phương dọa sợ, nhưng hắn cũng không tin tên này là đại nhân vật gì.

Đại nhân vật chân chính, lại có một bạn gái làm nhân viên bán hàng sao?

Còn nhận lì xì 200 đồng của bạn gái?

Đường Tụng không để ý đến tên này, chỉ ôm bờ eo mềm mại của Từ Giai Lệ.

Từ Giai Lệ run elen, chân hơi mềm xuống, bờ môi run nhẹ.

Nàng cũng không lo lắng Đường Tụng không xử lý được chuyện này.

Chỉ ít thì một nhà giàu mới nổi như Trương Bính Quân cũng không chọc được.

Đường Tụng nhìn Từ Giai Lệ, ngón tay vuốt ve bờ eo mềm mại của nàng.

Nói khẽ: “Hôm nay là sinh nhật tôi, có muốn chúc mừng sinh nhật ngày mặt không? Nói không chừng sẽ có phần thưởng nha.”

Từ Giai Lệ liếm liếm bờ môi khô khốc: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn, lát nữa sẽ ban thưởng cho chị.” Đường Tụng cười hài lòng, hôn lên mặt nàng một cái.

Bộ ngực sung mãn của Từ Giai Lệ phập phồng, cường ép đè nén rung động trong lòng.

Mấy nữ nhân viên chung quanh thấy vậy, lại hâm mộ và đố kị đến đỏ mắt.

Loại nam thần đỉnh cấp này, tại sao lại bị Từ Giai Lệ cướp được?

Từ Giai Lệ tựa trong ngực hắn, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia.

Lén lút ngửi mùi hương tươi mát trên người hắn.

Trong đầu toát ra một hành ảnh to gan lớn mật, kích động đến toàn thân run rẩy.

“Thật sự muốn đặt gương mặt này ở phía dưới!”

“Đáng tiếc, bà đây không phải phú bà, Đường Tụng cũng không phải mặt trắng nhỏ.”

...

“Alo, Đường tiên sinh.” Giọng nói của Khương Hữu Dung lại vang lên.

“Tôi đây.”

“Đây là một xí nghiệp rất nhỏ, pháp nhân là Trương Bính Quân, vốn đăng ký là 1 triệu. Chủ yếu là vận chuyển và xử lý đất đai, vật liệu của các công trình dỡ bỏ, có chút nghiệp vụ với hai công ty kiến trúc dưới cờ của chúng tôi, xem như là xí nghiệp hạ du trong ngành khai phát bất động sản, Đường tiên sinh có cần gì không?”

Khóe miệng Đường Tụng cong lên, nhìn Trương Bính Quân đang cố làm ra vẻ ở đối diện, cười nói: “Trương Bính

Quân rất rầm thời, tôi thấy tên đó rất ngứa mắt!”

“Được, tôi sẽ sắp xếp!”

Khương Hữu Dung nói gì đó với thư ký, rất nhanh đã trở lại, hoạt bát nói: “Đã xong!”

“Cảm ơn Khương đồng, rảnh rồi mời cô ăn cơm.” Đường Tụng khách khí một câu.

Ngay sau đó, giọng nói kiêu mị lại vang lên: “Tôi lúc nào cũng rảnh, còn nữa, Đường tiên sinh có thể gọi tôi là Hữu Dung, gọi Khương đồng quá xa lạ.”

“Được, vậy cô cũng có thể gọi tên tôi.”

Đối phương dù sao cũng là người của thư ký Kim, cũng là người mình, đúng là không cần quá xa lạ.

“Vậy thì đúng là không thể tốt hơn.” Khương Hữu Dung dừng một chút, phong tình vạn chủng nói: “Tụng, sinh nhật vui vẻ.”

“A... cảm ơn.”

Cúp máy.

Đường Tụng không khỏi thở hắt ra.

Đúng là một yêu tinh!

Chỉ nghe giọng nói thôi, cũng làm người ta ngứa ngáy.

Đường Tụng nhin không được mà vuốt ve eo của Từ Giai Lệ.

Nói đến, hai người đều thuộc về loại mỹ nhân nở nang thành thực.

Nhưng Khương Hữu Dung rõ ràng là không thích vận động, da thịt trong chặt chẽ săn chắc như Từ Giai Lệ.

Đường cong hông eo cũng không tính xuất sắc, thậm chí còn có chút thịt thừa nơi bụng.

Nhưng chính là rất quyến rũ, tràn đầy hương vị của hormone.

Nhìn thấy Đường Tụng cúp máy.

Trương Bính Quân dừng dừng nói: “Cậu em, vị Khương đồng này có lai lịch gì, nói ra để tôi sợ hãi một chút đi.”

Hắn nói chuyện không nhỏ, rất vang dội trong đại sảnh trống trải.

Nghe Trương Bính Quân nói vậy, Đường Tụng thuận miệng nói: “Khương Hữu Dung, anh làm ngành kiến trúc ở Yến Thành, hẳn là đã nghe nói đến.”

“Khương Hữu Dung...” Trương Bính Quân lẩm bẩm hai câu, khuôn mặt bóng loáng chợt tái nhợt, vô thức đứng thẳng lên.

Lập tức phản ứng, tức giận nói: “Giới cho thằng nhãi con, dám trêu chọc tao?! Phô trương thanh thế cũng phải đáng tin một chút, chủ tịch của địa sản Thịnh Nguyên sẽ khách khí với mày như vậy? Còn mời mày ăn cơm?!”

Hắn cũng nghe thấy quá trình trò chuyện của Đường Tụng.

Khương Hữu Dung là ai?

Toàn bộ người làm nghề địa sản ở tỉnh, không ai không biết Khương Hữu Dung.

Công ty của hắn cũng dựa vào công ty con của họ thưởng cơm ăn.

Nếu như hắn ra ngoài kiếm gái, mà có thể đụng phải đại nhân vật cùng cấp bậc với Khương Hữu Dung, vậy thì dứt khoát đi mua xổ số đi.

Nghe thấy cái tên ‘địa sản Thịnh Nguyên’, đám nữ nhân viên chung quanh cũng giật mình.

Tiếng bàn tán vang lên không dứt.

Nhưng mọi người đều cho rằng Đường Tụng đang nói phét.

Địa sản Thịnh Nguyên là công ty gì? Đại bộ phận người tỉnh Yên đều biết, đây là xí nghiệp trong top 20 cả nước.

Bạn bè họ hàng thân thích của họ, luôn có người ở trong tiểu khu do xí nghiệp này khai phát.

Cửa hàng, đường đi bộ, quảng trường mà họ hay đi, có rất nhiều nơi do xí nghiệp này xây dựng.

Chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên, bạn trai Từ Giai Lệ.

Hai cái này hoàn toàn không thể dính dáng.

Coi như Đường Tụng là một phú nhị đại thật, vậy thì cũng kém quá xa.

Mặc dù Từ Giai Lệ tin tưởng Đường Tụng, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nàng cách rất gần, nghe thấy năm chữ ‘Tụng, sinh nhật vui vẻ’.

Cái này nghe như xưng hô giữa tình nhân.

Nhưng mà có thể sao?

Vị Khương Hữu Dung này, là chủ tịch địa sản Thịnh Nguyên, chí ít cũng phải 40 tuổi rồi nhỉ?

Nàng biến sắc mặt.

Nghĩ đến tâm tư hèn mọn của mình.

Là phụ nữ liền có nhu cầu, nhất là phụ nữ tầm 40, lại còn là phú bà đỉnh cấp.

Lập tức, nàng càng nghĩ càng sợ hãi.

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Đường Tụng, chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Đường Tụng... Đường Tụng...

“Em là đóa hoa trong lòng mà anh chỉ muốn đưa về nhà, trong quán bar đêm đó, chẳng quan tâm chuyện thật hay giả...”

Tiếng chuông ‘sói hoang disco’ vang lên.

Điện thoại trong ví da của Trương Bính Quân bắt đầu chấn động.

Hắn hung hăng trừng mắt với Đường Tụng, tiện tay kéo khóa, lấy điện thoại.

Nhìn điện báo, biểu cảm lập tức trở nên câu nệ, thân thể không tự chủ được mà hơi cúi xuống.

Vội vàng nghe máy.

Thận trọng nói: “Triệu tổng, sao ngài lại gọi điện cho tôi rồi?”

“Đừng đừng đừng, Triệu tổng! Chúng ta có gì từ từ nói, ngài đừng tức giận!”

“Tôi sai, tôi sai rồi! Ngài bớt giận!”

Ngay sau đó, biểu cảm trên mặt Trương Bính Quân chợt động lại.

Cảm giác một cỗ khí lạnh từ bàn chân xông lên trán, toàn thân lạnh cứng chết lặng, tư duy cũng chậm chạp.

Tút tut tut... đối phương đã cúp máy.

Trong đầu óc như bị đạn đạo tẩy lẽ qua.

Đầu óc chỉ còn một câu nói kia: “Đây là ý của chủ tịch Khương.”

Lạch cạch...

Danh thiếp vàng trong tay Đường Tụng bay ra ngoài, trực tiếp đánh vào mặt hắn.

Đường Tụng mỉm cười, bình tĩnh nói: “Ngại quá, tôi định ném vào thùng rác phía sau, không ngờ mặt anh lại to như vậy.”

Trương Bính Quân gian nan ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và hoảng sợ.

Địa sản Thịnh Nguyên! Khương Hữu Dung!

Xong đời! Lần này xong đời thật rồi!

Địa sản Thịnh Nguyên ra tay, toàn bộ Yên Thành sẽ không còn ai hợp tác với hắn.

Thậm chí bọn họ sẽ làm khó hắn trong các hạng mục đang có.

Trong đầu hắn hiện lên quá trình phát tài của mình.

Bắt đầu từ chạy xe tải vận chuyển, vất vả lắm mới lăn lộn đến bước này.

Bây giờ vì một chút sơ xuất mà hủy hoại trong chốc lát.

Hắn run run rẩy rẩy đi đến trước mặt Đường Tụng.

Cúi đầu, run sợ nói: “Đường... Đường tiên sinh, việc hôm nay là lỗi của tôi, tôi có mắt như mù. Ngài đại nhân đại lượng, cầu ngài tha cho tôi một mạng. Mặc kệ ngài có yêu cầu gì, tôi cũng nhận.”

Đường Tụng lại không thèm nhìn hắn, ôm eo Từ Giai Lệ, nói khê: “Đi thôi, đi xem quà dành cho chị.”

Trương Bính Quân còn muốn nói gì đó, điện thoại trong tay lại kêu lên.

“Em là đóa hoa trong lòng mà anh chỉ muốn đưa về nhà, trong quán bar đêm đó, chẳng quan tâm chuyện thật hay giả...”

Nhìn dãy số, trong lòng hấn mát lạnh.

Kết nối máy, tia may mắn cuối cùng đã vỡ vụn.

Cả người đều mềm nhũn, ngã ngối xuống đất.

Đám đồng nghiệp chung quanh cũng bị biến cố này dọa sợ.

Không ai dám thảo luận chuyện liên quan đến Đường Tụng nữa.

Cộc cộc cộc.

Tiếng giày cao gót nện lên mặt đá cẩm thạch.

Từ Giai Lệ chỉ thấy chân mềm nhìn.

Nàng bị Đường Tụng ôm trong ngực, nghênh đón ánh mắt kính sợ, nóng bỏng, đố kỵ của đồng nghiệp, đi về phía cửa chính.

Cả người dần dần bị bao phủ với ánh sáng.

“Em là đóa hoa trong lòng mà anh chỉ muốn đưa về nhà, trong quán bar đêm đó, chẳng quan tâm chuyện thật hay giả...”

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Nàng nhìn Đường Tụng.

Anh là đóa hoa trong lòng mà em chỉ muốn đưa về nhà, gặp phụ huynh.

Đâu thềm để ý nó là thật hay giả.

Chương 610: Hay là chúng ta làm bạn chơi bóng đi?

“Bên ngoài lạnh, chúng ta lên xe nói chuyện.”

“Ừm.” Từ Giai Lệ vô thức gật đầu.

Chờ lấy lại tinh thần, nàng đã ngồi ở ghế phụ.

Nàng nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt gần như hoàn mỹ trong mắt nàng kia.

Trong lòng lại run sợ.

Thảm mỹ của mỗi người là khác nhau.

Mà Đường Tụng hoàn toàn đánh trúng thảm mỹ của nàng.

Lần đầu gặp mặt, khí chất của hắn vẫn không xuất trần như bây giờ, đôi mắt cũng không có thần như vậy.

Khi đó chỉ cảm thấy Đường Tụng rất đẹp trai thôi.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Đường Tụng duỗi ngón tay, lắc lắc trước mặt nàng, nụ cười ôn hòa như ánh nắng.

“Làm...” Từ Giai Lệ bật thốt ra.

Biểu cảm trên mặt Đường Tụng lập tức trở nên muôn màu muôn vẻ: “VẬY... chúng ta đi thuê phòng? Hoặc là đi nhà tôi? Đương nhiên, nếu nhà chị không có ai, tôi cũng không ngại.”

“Ha ha.” Từ Giai Lệ cười khẽ, nói: “Thật ra coi như nhà tôi có người cũng không sao, tôi đúng là cũng muốn mang cậu về nhà, cha mẹ tôi nhất định sẽ mừng như điên.”

Đường Tụng vươn tay, lướt qua khuôn mặt quyến rũ của nàng, chậm rãi hướng xuống dưới.

Khi tiếp xúc đến bờ môi, thì Từ Giai Lệ trực tiếp há miệng cắn ngón tay của hắn.

Một lát sau, Từ Giai Lệ mới lưu luyến không rời mà thả ngón tay ra.

Ánh mắt dần dần mê ly.

“Mỗi lần nhìn thấy cậu, đều có thể đổi mới nhận biết của tôi.” Nàng tựa đầu vào ghế, cả người trở nên lười biếng, thành thực, quyến rũ xinh đẹp: “Vẫn là lần đầu tiên gặp nhau, cậu mới đơn giản hơn một chút. Ngây thơ như một cây cải, rất đáng yêu, người vật vô hại.”

Đường Tụng cũng lộ ra vẻ hồi ức.

Lần đầu nhìn thấy Từ Giai Lệ.

Hắn cũng rất rung động.

Mặc quần áo bó, trang điểm xinh đẹp, ngực nở mông cong, rất có nhục cảm, còn chủ động bắt chuyện với hắn.

Trong bất tri bất giác, hắn đã hoàn thành lột xác.

Từ một tên nhóc bị trêu chọc đến đỏ mặt tía tai, biến thành một Hải Vương.

Hai người yên lặng một lúc.

Từ Giai Lệ đột nhiên cười nói: “Cậu em, cậu nói có quà cho chị mà? Là cái gì nha?”

Nàng hơi nghiêng đầu, khoe môi cong lên, lộ ra vẻ đáng yêu và hồn nhiên như một cô bé.

Hoàn toàn tương phản với dáng người và tướng mạo của nàng.

Ánh mắt Đường Tụng lấp lóe, nói: “Là một thứ rất nặng, ngay trong túi quần, chị nhất định sẽ thích, tự lấy đi.”

Nói xong, hấn nghiêng người, để lộ miệng túi quần.

Vàng, hấn là ai cũng thích.

Từ Giai Lệ ngẩn người, mặt hơi nóng lên: “Cái này không tiện lắm, trên xe... chẳng may bị nhìn thấy thì chết.”

Ngay sau đó, Từ Giai Lệ nhìn bốn phía, đột nhiên xông lên.

Hương thơm nồng đậm tràn vào chóp mũi.

Bộ ngực căng phồng trực tiếp chống đỡ ngực hấn, làm cho người ngạt thở.

Từ Giai Lệ ôm lấy cổ hấn, dùng sức hôn môi hấn.

Hôn, hút, mút như điên.

Nàng rõ ràng là không có kinh nghiệm gì, chỉ hành động theo bản năng.

Chờ đến khi hô hấp không thoải mái, lại bắt đầu hôn lên mặt hấn, cổ hấn...

Đôi tay cũng bắt đầu không an phận.

Nam nữ trao đổi, đây chính là quấy rối tính dục, là sẽ bị bắt.

Đối với một bà chị thành thực đầy đặn như Từ Giai Lệ.

Đường Tụng chỉ có thể ra vẻ nhỏ yếu, đáng thương, bất lực núp trong một góc, mặc cho người ta giở trò.

Qua khoảng 2 phút.

Từ Giai Lệ như phát tiết xong, khôi phục vẻ đoan trang, bình tĩnh trở về chỗ.

Nàng mở gương trang điểm, cẩn thận lau son môi nơi khóe miệng bằng khăn giấy, cũng không thèm nhìn Đường Tụng.

Có chút giống với ‘Tôi xong rồi, cậu là ai?’

Đường Tụng véo véo bắp đùi nàng: “Không nói gì sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ cạn lời của hắn.

Từ Giai Lệ trừng mắt, che miệng cười nói: “Cậu em, tức giận rồi? Cảm thấy mình bị ‘xe ngựa’ nghiền ép, nên không thoải mái? Không sao, nhìn thoáng một chút!”

(xe ngựa trong ‘tiểu mã kéo xe ngựa’, ý chỉ cậu bé và thực phụ, như tag Shota và Milf đó)

Đường Tụng mắt đối mắt với nàng, tức giận nói: “Đừng ra vẻ, tôi nhớ nụ hôn lần trước ở live house, tuyệt đối là lần đầu tiên của chị.”

Đường Tụng có kinh nghiệm rất phong phú về nụ hôn đầu, nên có thể khẳng định.

“Không thể nào? Tôi đã lớn như vậy rồi, lại còn xinh đẹp, sao có thể chưa từng yêu đương? Cậu đang phỉ báng tôi!”

Sắc mặt Từ Giai Lệ hơi mất tự nhiên, sau đó lại rút thân thể lại, rõ ràng là hơi chột dạ.

Đường Tụng vuốt ve tất chân của nàng, ngón tay thon dài có lực, hỏi: “Hỏi chị lần nữa, có phải lần đầu tiên không?”

Từ Giai Lệ liếc nhìn hắn, thấy vẻ quan tâm trong mắt hắn.

Có chút đắc ý nói: “Không nói!”

Ngay sau đó, tay Đường Tụng bắt đầu hoạt động.

Từ Giai Lệ kêu lên.

“Nói mau!”

“Đúng, đúng đúng!”

...

“Chị Giai Lệ, chị hạ lưu!”

“Này này! Trả lại đây! Cậu còn như vậy tôi sẽ giận! Đừng làm hỏng quần áo, rất đắt!”

...

Qua một lúc lâu.

Từ Giai Lệ tựa vào ghế, hô hấp dồn dập, sửa sang lại quần áo.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, cả người đều uể oải.

Trán còn có một tầng mồ hôi.

“Giấy đây, lau mồ hôi đi!”

Đường Tụng rút giấy, nháy mắt với Từ Giai Lệ.

“Hừ!” Từ Giai Lệ liếc mắt, tiện tay tiếp nhận, rút năm sáu tờ giấy mới lau sạch mồ hôi trên trán.

Đường Tụng đưa tay vuốt tóc nàng, vẫn còn nhớ lại xúc cảm vừa rồi.

Bãi tổ to lớn, quả thực là không giống bình thường.

Nhất là mặc trang phục OL này, cả người đều bị kéo căng.

Khi hần đang trầm tư.

Từ Giai Lệ đột nhiên nghiêng người sang.

Mở miệng nói: “Hay là chúng ta làm bạn chơi bóng đi?”

Đường Tụng ngẩn người, có chút không kịp phản ứng.

“Chỉ làm bạn chơi bóng, không ký hợp đồng, không có việc gì có thể cùng chơi bóng.” Từ Giai Lệ rất chân thành.

Đường Tụng thở sâu.

Đại ma pháp sư chính là khủng bố như vậy, trực tiếp phóng cảm chú.

“Đương nhiên là được, tôi không có ý kiến.”

Ánh mắt hắn vô thức đảo qua bộ ngực sung mãn và bắp đùi nở nang của nàng.

Cuối cùng dừng lại trên cặp mông to lớn kia.

Chỉ có trải nghiệm qua mông đào mật, mới biết nó tươi đẹp đến mức nào.

Mà Từ Giai Lệ chính là một trái đào mật thành thực đến cực hạn.

Nếu đây là sân bóng...

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng.

Từ Giai Lệ hơi xê dịch về trước, để đường cong của mình càng mê người hơn.

Ánh mắt dịu dàng nói: “Tiểu mã (ngựa con) kéo xe ngựa, không biết cậu có chịu nổi không? Có theo kịp xe ngựa hay không?”

Nếu như nhìn tuổi tác và độ thành thực, Đường Tụng so với nàng, quả thực chính là tiểu mã kéo xe.

“Giai Lệ, tôi gọi một tiếng chị là tôn trọng chị, nếu đến sân bóng, chị khẳng định sẽ tự hạ bồi phạt của mình.”

Đường Tụng ung dung không vội, có vẻ rất tự tin.

Coi như Từ Giai Lệ có năng khiếu bẩm sinh, cũng tuyệt đối không so được với kẻ bật hack như hắn.

Chương 611: Vẫn còn?

Nghe thấy Đường Tụng phách lối như vậy.

Từ Giai Lệ che miệng cười khẽ, hai chân dưới lớp tất đen lắc lư.

“Mình tự hạ bồi phạt? Đùa gì thế?”

“Mình đường đường là đại ma pháp sư Từ Giai Lệ! Nếu thật sự đến sân bóng, cam đoan để cậu cầu xin tha thứ!”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Đường Tụng, Từ Giai Lệ nhíu mày nói: “Thật ra tôi hiểu, đàn ông thường có lòng tự trọng rất mạnh ở phương diện nào đó. Nhưng dù sao chị đây cũng lớn hơn cậu nhiều, cậu không có cơ hội áp chế chị đâu. Đương nhiên, chị cũng sẽ yêu thương cậu, tuyệt đối sẽ không cười cậu.”

Đường Tụng vỗ vỗ tim nàg, giọng điệu nghiêm túc: “Sau này chị sẽ hiểu, chuyện này còn nghiêm trọng hơn chị tưởng tượng nhiều lắm. Nói không chừng chị còn phải tìm cầu thủ khác đến hỗ trợ đây.”

Từ Giai Lệ không tin: “Đừng chém gió! Em trai, còn vọng tưởng đánh bại chị? Chị chỉ phóng một ma pháp sơ cấp thôi, e rằng cậu trực tiếp quỳ rồi.”

“Ha ha.” Đường Tụng nhếch miệng: “Chị đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nhớ kỹ lời chị nói, đến khi đó đừng có hối hận.”

Ánh mắt Từ Giai Lệ bao hàm khiêu khích, căn bản là không sợ: “Tôi đoán, sau này cậu cửa miệng của cậu sẽ là ‘hôm nay trạng thái không tốt’, ‘công việc mệt mỏi, hay là để

mai’, ‘chờ 10 phút nữa, nhất định có thể lên’, ‘uống nhiều rượu, hơi choáng’.”

Sự tự tin của nàng đến từ các cuộc trò chuyện giữa bạn bè và các chị em, dù sao bạn trai của họ cũng là như vậy.

Chẳng lẽ Đường Tụng còn có thể khác loại sao?

Nhiều lắm thì dùng đủ loại đạo cụ ma pháp để đối kháng là được.

“Tôi rất thương thức đáng về chưa thấy việc đời này của chị, bây giờ có rảnh không? Chúng ta đi so tài, tôi sẽ đích thân thương thức ma pháp của chị, cũng sẽ cho chị nhận biết cái gọi là thế giới mới.”

Đường Tụng ngồi thẳng người, loại chuyện này phải thực tiễn mới chính xác.

Thấy đáng về nghiêm túc tự tin của hắn, Từ Giai Lệ cười ngửa tới ngửa lui.

Lại đầu đá vài câu.

Từ Giai Lệ đột nhiên yên lặng.

“Sao vậy?” Đường Tụng quan tâm hỏi.

Từ Giai Lệ lại cúi đầu, nhìn vào giày cao gót của mình.

Giọng nói mềm mại: “Nói trước, chúng ta chỉ là ‘bạn bóng’, tôi cũng không ký hợp đồng cả đời với cậu. Nếu như... tôi nói là nếu như, sau này tôi tìm được người phù hợp, muốn kết hôn rồi. Cậu phải để tôi đi, đừng cản tôi. Phương thức liên lạc thì có thể giữ lại, ngày lễ ngày tết hoặc... ngày sinh nhật thì chúng ta có thể thăm hỏi lẫn nhau.”

“Không được! Chị nghĩ cũng đừng nghĩ!” Ánh mắt Đường Tụng đột nhiên sắc bén.

Từ Giai Lệ giật mình.

Nàng cắn môi, lại cúi đầu yên lặng một lúc.

Lúc này mới nói tiếp: “VẬY... vậy... coi như tôi kết hôn, cũng có thể bảo trì quan hệ với cậu. Chờ lúc nào cậu chê tôi phiền, chán ghét tôi, thì nói cho tôi biết, tôi sẽ lặng lẽ biến mất khỏi thế giới của cậu là được.”

Nói mấy câu cuối cùng, giọng nói của nàng không có chút gợn sóng nào.

Thậm chí trong giọng nói còn mang theo vẻ hoạt bát và hồn nhiên, giống như vô cùng nhẹ nhõm, không thêm đề ý.

Nhưng không biết từ bao giờ, đã có mấy giọt lệ lăn xuống má.

“Tôi không nói vậy.” Đường Tụng nhìn mắt nàng, chân thành nói: “Tôi sẽ không cho phép chị kết hôn với người khác, chị chuẩn bị sẵn sàng đi, ngoan ngoãn làm tình nhân của tôi cả đời, chị trốn cũng trốn không thoát.”

Từ Giai Lệ dùng sắc cắn môi, giày cao gót vẽ lung tung trên mặt đất.

“Đây không phải lựa chọn, mà là trần thuật một sự thật.”

“Ầm ầm” chiếc xe khởi động.

Từ Giai Lệ đột nhiên nắm chặt tay hắt: “Cho tôi chút thời gian, tôi phải làm công tác tư tưởng với cha mẹ mình.”

Chạm đến ánh mắt mềm yếu của nàng, Đường Tụng gạt đầu: “Được.”

Tình yêu không phải tất cả của một người.

Đối với Từ Giai Lệ mà nói, gia đình, tình thân cũng là bộ phận quan trọng nhất của sinh mệnh.

Lựa chọn Đường Tụng, có nghĩa nàng đã từ bỏ hôn nhân, từ bỏ giấc mơ áo cưới trắng, lễ đường, từ bỏ sự chờ mong của

cha mẹ, từ bỏ rất nhiều thứ...

Cạnh... Từ Giai Lệ mở cửa xuống xe.

Đứng do dự giây lát, nàng quay người cúi đầu đi về phía cổng chính.

Nàng đi rất chậm, bóng lưng mang theo do dự và bất đắc dĩ.

Đường Tụng ấn còi.

Từ Giai Lệ lập tức dừng bước, quay người nhìn hắt, đôi tay nắm chặt rũ xuống trước bụng dưới.

“Chờ chút.” Đường Tụng xuống xe, mở cốp.

Đầu tiên là lấy một hộp quà Chanel, lại cầm ba túi quà tặng điện thoại, thuận tay móc 2 thỏi vàng nhét vào trong.

Bước đến trước mặt Từ Giai Lệ.

“Bên trong có ba chiếc điện thoại, là cho chị, 2 cái khác là tặng cho cha mẹ chị, còn hộp quà này, bên trong toàn là thứ phụ nữ thích.” Đường Tụng tiến đến bên tai nàng: “Cầm đi, tiểu tình nhân của tôi.”

Giọng nói tràn đầy từ tình vang lên bên tai, cộng thêm xung hô đặc biệt này, khiến Từ Giai Lệ nổi da gà.

Nàng run rẩy đưa tay nhận lấy, cũng không từ chối.

“Tôi đi đây, nếu cần, tôi có thể đi gặp cha mẹ chị, có bất kỳ chuyện gì cũng có thể liên hệ với tôi.” Đường Tụng vỗ vỗ lên bờ hông to lớn của nàng, rồi quay người rời đi.

Trong tiếng động cơ, chiếc Panamera màu đen biến mất trong tầm mắt.

Từ Giai Lệ nhìn đông quà trong tay, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Thu liễm biểu cảm trên mặt, nụ cười tiêu chuẩn lại xuất hiện.

Đi vào trước cửa cảm ứng.

Một đám đồng nghiệp nhiệt tình xông lên.

“Chị Giai Lệ, tôi còn tưởng chị trực tiếp tan làm nha.”

“Vừa rồi Trương Bính Quân xám xịt chạy ra khỏi cửa sau...”

...

“Giai Lệ, đây là quà của bạn trai à?”

“Hộp đẹp thật, logo Chanel nè, rất xứng với chị Giai Lệ nha!”

“Bên trong là gì vậy? Mau để chúng tôi có thêm kiến thức.”

...

Mấy đồng nghiệp từng chằm chọc nàng đều đứng ở ngoài đám người, trên mặt có xấu hổ, kinh hoàng.

Muốn đi lên nhưng lại không dám.

Từ Giai Lệ thấy dễ chịu hơn, cười nói: “Tôi cũng không biết, mở ra xem đi.”

Nói xong, nàng đặt 4 túi quà lên bàn, xếp thành một hàng.

“Mau mở đi, nam thần đỉnh cấp tặng quà, chắc chắn sẽ không kém.”

“Chị Giai Lệ, bạn trai chị tốt với chị thật.”

...

Từ Giai Lệ mỉm cười, cẩn thận mở hộp quà Chanel bắt mắt nhất.

Để lộ mỹ phẩm dưỡng da và nước hoa bên trong.

“Oa! Thật xinh đẹp!”

“Đây là ba đại pháp bảo của Chanel nha.”

“Còn có nước hoa 159 và nước hoa số 5!”

...

Từ Giai Lệ cũng lộ ra vẻ sui sượng, không có phụ nữ nào không thích loại mỹ phẩm dưỡng da sang trọng này.

Ngoại trừ có thể diện ra, còn dùng rất tốt.

Nàng cũng biết series này của Chanel, cũng từng nghiên cứu rất nhiều lần.

Nhưng giá quá cao, để nàng chùn bước.

Theo tuổi tác tăng lên, dưỡng da và tập gym đã chiếm đầu to trong việc chi tiêu hàng ngày của nàng.

Ngón tay Từ Giai Lệ lướt qua những món quà, yêu thích không nổi buông tay.

“Còn có một tầng nữa, chị Giai Lệ, mau mở ra xem đi!”
Lục Đình dường như còn vội hơn nàng.

Những người khác cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Loại hộp quà này, đa số đều là đặt riêng, không thấy được trên mạng, căn bản là không biết bên trong có gì.

Từ Giai Lệ hít một hơi, mở tầng thứ hai.

Để lộ vòng tay và dây chuyền sáng lóng lánh.

“Vòng tay và dây chuyền series Coco của Chanel!”

“Bộ này phải khoảng 50.000!”

“Đây là... kiểu mới tháng sau mới đưa ra thị trường mà?
Lần trước tôi thấy áp phích tuyên truyền, chị Giai Lệ, sao bạn

trai chị lại mua được? Thật sự là thần thông quảng đại!”

“Quá đẹp! Chị Giai Lệ, rất xứng với chị! Đeo thử xem!”

...

Trong âm thanh hân mộ và tâng bốc.

Lục Đình giúp Từ Giai Lệ đeo vòng tay và dây chuyền, lại đưa gương qua.

Trên da thịt trắng như tuyết, điểm xuyết đá quý lóe sáng, tản ra hơi thở tiền tài, để người say mê.

“Hộp quà này phải 70.000! Thật hào phóng!”

“Ba túi quà khác là gì vậy?”

“Chị Giai Lệ, mau mở ra xem đi!”

Bình phục tâm trạng, Từ Giai Lệ mỉm cười giải thích một câu: “Là 3 chiếc điện thoại, hai cái tặng cho cha mẹ tôi.”

Mở túi thứ nhất, lấy ra chiếc điện thoại quả táo mới tinh.

Iphone 13 pro max.

Từ Giai Lệ ứng phó với đám đồng nghiệp tâng bốc, lại mở túi thứ hai, vẫn là điện thoại.

“Tất cả đều là bản 1TB, có thể dùng nhiều năm.”

“Chị Giai Lệ, bạn trai chị thật tốt, còn rất tốt với nhà chị.”

“Nam thần như vậy, đúng là quá hiếm thấy.”

...

Có hộp quà Chanel phụ trợ, ba chiếc điện thoại trị giá hơn 30.000 này cũng chỉ xem như hàng đi kèm.

Những người khác cũng không quá kinh ngạc.

Leng keng...

Lúc rút chiếc điện thoại cuối cùng ra, tiếng kim loại va chạm chọt vang lên.

Từ Giai Lệ kinh ngạc, móc ra hai khối vàng thỏi nặng trĩu.

“Vẫn còn à?”

“Đây là cái gì?”

Những người khác tò mò xông lên.

Từ Giai Lệ mở tay ra, để lộ hai khối vàng thỏi sáng lấp lánh.

Chương 612: Tiểu Tĩnh rất hoảng

Đại học sư phạm Yên Thành.

Tới gần bãi đỗ xe ký túc xá nữ.

Đường Tụng dừng xe, lấy áo khoác màu xám đậm và mặc lên.

Lại đeo thêm khăn quàng do Thu Thu tặng.

Đi dọc theo lối đi bộ.

Không ít nữ sinh gặp hấn đều dừng chân ngóng nhìn bóng dáng kia.

Bởi vì đã đến không ít lần, nên Đường Tụng cũng coi như là quen thuộc nơi này, rất nhanh đã đi đến dưới lầu tòa số 3.

Trước khi đến đã xác nhận với Tiểu Tĩnh, hôm nay nàng sẽ ở trường học, 4:30 tan học sẽ về ký túc xá.

Đường Tụng giơ tay nhìn đồng hồ, cũng đến giờ rồi, nhưng từ khu dạy học về đây phải mất 7,8 phút.

Hấn cũng không vội, liền đứng chờ ở đối diện cửa chính.

Thường thức nữ sinh đi qua đi lại.

Bởi vì chỗ đứng tương đối tối.

Rất nhiều nữ sinh vội vã đi ra cửa chính, đến gần hấn thì mới chú ý đến.

Từng người đều tim đập rộn lên, đi đường đều nhẹ nhàng.

Có nữ sinh không gọi đầu, mặc đồ ngủ thì đỏ mặt cúi đầu, chạy về ký túc xá.

Cũng có người to gan, đứng xa xa chụp trộm.

Hưng phấn chia sẻ vào trong nhóm chat: “Dưới tòa số 3 có một nam thần! Trời ạ, quá đẹp trai, ít nhất cũng phải 1m85!”

Không lâu sau, tấm ảnh này đã xuất hiện trên diễn đàn trường.

Độ hot còn không thấp.

...

“Tiểu Tĩnh, hôm nay là sinh nhật nam thần đúng không? Đã hơn 4 giờ rồi, còn không đi hẹn hò đi!”

“Đúng nha, chuyện trong nhà cậu đã xong, vậy còn không tranh thủ thời gian hành động đi.”

Tiểu Tĩnh chớp chớp mắt, hoạt bát nói: “Đường Tụng ca ca nói sẽ tìm mình trước khi trời tối.”

Bạn cùng phòng Kiều Kiều cười tủm tỉm nói: “Chọn thời gian rất tốt, cơm nước xong có thể trực tiếp đi thuê phòng.”

“Xong, lần đầu của Tiểu Tĩnh đã xong!”

“Tiểu Tĩnh đáng yêu như vậy, trên giường nhất định rất thú vị, nam thần sẽ rất thích.”

“Nói mò cái gì nha!” Sắc mặt Tiểu Tĩnh đỏ bừng: “Chúng mình còn chưa đến bước đó.”

(▽~) “Thôi đi!”

“Tiểu Tĩnh, tối nay chụp trộm mấy tấm ảnh của nam thần nha, tốt nhất là ảnh không mặc quần áo ý!”

“Đúng đúng!”

Tiểu Tĩnh và mấy người bạn đùa giỡn một trận.

Chị cả có kinh nghiệm nhất trong ký túc xá tỏ vẻ ngưng trọng.

Vỗ vỗ đầu Tiểu Tĩnh: “Ngày nào cậu cũng mời bọn mình đến phòng cà phê Thời Gian, bọn mình đều thấy ngại. Làm chị cả mà không có tiền, nhưng mình có một pháp bảo muốn tặng cho cậu, có thể giúp cậu gặp dữ hóa lành trong đêm nay.”

Tiểu Tĩnh ngẩn người, vô thức hỏi: “Pháp bảo gì?”

Chị cả tiến đến trước mắt Tiểu Tĩnh.

Móc móc trong túi một lát, liền móc ra một thứ nhỏ nhỏ màu xanh lam.

Lặng lẽ nhét vào tay nàng: “Cầm đi, đừng vứt, nó có thể cứu mạng trong thời khắc mấu chốt đấy.”

Nghe thấy có thể cứu mạng, Tiểu Tĩnh tò mò cầm lên xem.

“Okamoto?”

(ỒωÓ ㄣ) “Nà ní?” Tiểu Tĩnh kêu lên, vội vàng nhét vào trong túi.

Nhìn ngó bốn phía như có tật giật mình.

Chị cả vỗ vỗ vai nàng: “Tiểu Tĩnh, dựa vào kinh nghiệm của mình, lần đầu phải cẩn thận.”

“Mình... mình...” Tiểu Tĩnh rất hoảng.

Kiều Kiều dặn dò: “Đúng rồi, chờ cậu và nam thần xong việc, nhất định phải về ký túc xá.”

“Làm gì nha?” Có người tò mò hỏi.

Kiều Kiều cười hì hì nói: “Tốt nhất là nhân lúc Tiểu Tĩnh còn nóng, chúng ta dán lại gần, như vậy cũng có thể nếm thử mùi vị của nam thần.”

“Đáng ghét! Sao cậu dơ bẩn như vậy! MÌNH cũng muốn!”

“Cả mình nữa! Dáng người và tướng mạo của Đường Tụng, hai tay kia...”

Nghe những lời lẽ ô uế này, Tiểu Tĩnh run rẩy.

Đám nữ lưu manh này, lẽ nào thật sự muốn đè nàng, sau đó ... sau đó...

Tựa như trong phim hoạt hình...

Trời ạ!

“Yamete!” Tiểu Tĩnh nhin không được mà kêu lên.

Chú ý đến ánh mắt chế nhạo của mọi người, Tiểu Tĩnh đỏ mặt nói: “Đường Tụng ca ca rất tốt, rất có phong độ, anh ấy mới không như vậy, với lại hôm nay là ngày thứ hai của kỳ kinh.”

“Máu chảy dòng dòng nha!”

“Dục huyết phần chiến!”

“Hắc hắc hắc.”

...

Đúng lúc này, mấy người bạn cùng phòng đột nhiên che miệng, hai mặt nhìn nhau.

Trời ơi! Vừa mới nhắc đến nam thần, nam thần đột nhiên xuất hiện trước mặt rồi!

Tiểu Tĩnh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Đường Tụng đang mỉm cười nhìn mình.

Nàng kêu lên một tiếng, chạy nhanh về phía hắn.

Đến trước người hắn, ngượng ngùng nói: “Đường Tụng ca ca, sao anh lại chờ em ở đây, anh phải nói cho em biết chứ, ngoài này lạnh lắm.”

“Không sao, ăn mặc ấm.” Đường Tụng vuốt vuốt đầu nàng.

Ngay sau đó, lại vẫy tay với mấy cô gái kia, cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Đám người Kiều Kiều giật mình, cười xấu hổ với Đường Tụng: “Hai người trò chuyện đi, chúng tôi về phòng trước.”

Ngay sau đó liền cúi đầu rời đi.

Vừa rời các nàng trò chuyện quá high, đến gần mới nhìn thấy Đường Tụng, cũng không biết Đường Tụng có nghe thấy hay không.

Dưới tình huống này, không tiện ở lại đây.

...

Hai người trò chuyện vài câu, Tiểu Tĩnh liền chạy về phòng lấy quà sinh nhật.

Khoảng 5 phút sau, Tiểu Tĩnh thở hồng hộc chạy ra.

Trong tay cầm một hộp quà vuông vức.

Điềm nhiên hỏi: “Onii-chan, Otanjōbiomedetōgozaimasu!”
(sinh nhật vui vẻ)

“Arigatou!” (cảm ơn) Đường Tụng cười nhận hộp quà, khá nặng.

Phía trên có in logo FENDI rất bắt mắt.

Nhìn ánh mắt chờ mong của Tiểu Tĩnh, hắn liền mở nắp ra, lấy ra một cái cặp công văn màu đen rất cao cấp.

Chất da mềm mại, thoải mái, trông rất đẹp.

Thông qua trọng lượng và thể tích, Đường Tụng có thể nhận ra, bên trong vẫn còn đồ.

Mở khóa, bên trong là rất nhiều đồ.

Đường Tụng thấy có bút máy, laptop, ổ cứng, kẹp giấy, kính râm, usb...

Đều là đồ thường dùng của nhân sĩ thương vụ.

Cuối cùng, Đường Tụng còn thấy một chiếc thắt lưng Hermes ở túi bên cạnh.

Bởi vì sáng chơi chút trò chơi nhỏ với Trình Nhạc Nhạc, Đường Tụng thấy cái thắt lưng này, vô thức nhìn về phía môn Tiểu Tĩnh.

Không biết đánh có đau không.

“Đường Tụng ca ca, anh quản lý một khách sạn to như vậy, trước đó em nghe nói anh không có túi, nên mới tặng anh một cái, hi vọng anh sẽ thích.” Tiểu Tĩnh đặt hai tay trước ngực.

“Cảm ơn.” Đường Tụng nắm thắt lưng, vỗ vỗ bả vai nàng: “Đi theo anh, anh cũng có quà cho em.”

Tiểu Tĩnh chân động, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nghĩ đến cái gì.

Sau tuyết đầu mùa, vườn cây lộng lẫy được phủ thêm một tầng hơi nước mỏng manh.

Sắc trời tối tăm, giữa trời đất là một mảnh tối tăm mờ mịt.

Cành lá cây hòe bên đường bị một lớp tuyết mỏng bao phủ, tựa như từng mảnh lông vũ màu trắng.

Theo gió lạnh lướt qua, từng bông từng bông tuyết bay xuống.

Rơi vào đầu vai, tóc, chóp mũi họ...

Hai người vừa trò chuyện vừa đi về bãi đỗ xe.

Tiểu Tĩnh có vẻ rất vui sướng.

Tiếp nhận hộp quà Chanel từ Đường Tụng.

Tiểu Tĩnh hưng phấn chụp ảnh, chia sẻ đến vòng bạn bè và nhóm chat ký túc xá.

Đường Tụng nhìn váy xếp và tất chân màu đen quá gối của nàng, khoảng giữa trắng nõn đến phát sáng.

Hơi đau lòng hỏi: “Tiểu Tĩnh, chân em có lạnh không? Sau này đừng mặc như vậy.”

“Không sau, tất rất dày, với lại hôm nay còn là sinh nhật Đường Tụng ca ca.” Tiểu Tĩnh nghiêng đầu, mang theo nụ cười ngọt ngào: “Bình thường em không mặc vậy.”

“Lên xe đi, tay anh rất ấm, để anh sưởi ấm cho em.” Đường Tụng kéo cửa sau xe.

Tiểu Tĩnh trực tiếp chui vào, khuôn mặt đỏ rực: “Vậy làm phiền anh rồi, onii-chan.”

Rất nhanh, cửa xe đã bị đóng lại.

Bờ môi Tiểu Tĩnh đã bị ngậm lấy, trên đùi cũng trở nên ấm áp dễ chịu.

Chương 613: Tiệc sinh nhật

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Một chiếc xe màu đèn lái đến trong màn đêm.

Lý Mộc Tuyết đang đứng trên cửa sổ phòng ngủ tầng hai, lập tức chạy nhanh xuống dưới.

Giữa hàng mây hiện lên vẻ sui sượng và yêu thương khó giấu được.

“Đến rồi! Rốt cuộc cũng đến rồi!”

Tầng 1, Ly Ly và mấy người bạn đang ăn hoa quả và nói chuyện.

Lý Mộc Tuyết xuyên qua phòng khách màu sắc rực rỡ.

Bước chân càng ngày càng nhanh.

Cuối cùng, vẫn nhanh hơn Đường Tụng một bước, đi ra cổng biệt thự.

Nhìn bóng người đang đi đến, nàng điều chỉnh hô hấp, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa.

Chờ hẵn đến gần.

Lý Mộc Tuyết hơi nghiêng về phía trước, hai tay đặt lên đỉnh đầu, tạo thành hình trái tim, ánh mắt dịu dàng nói: “Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Đường Tụng cười, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Cảm ơn, hôm nay em mặc rất đẹp.”

Hôm nay Lý Mộc Tuyết ăn mặc rất khác biệt.

Không còn vẻ nhân sĩ tinh anh hoặc mỹ nhân đô thị như bình thường.

Nàng mặc quần palazzo, áo sơ mi trắng, giày cao bồi, bên ngoài còn khoác áo da oversize.

Cộng thêm trang điểm xinh đẹp, nhìn qua vừa đẹp vừa gợi cảm.

Rất có cảm giác cao cấp, tính công kích cực cao.

Cảm nhận được sự thân mật và ôn nhu của Đường Tụng, ánh mắt Lý Mộc Tuyết lập tức hòa tan.

Nàng nhắc quần lên một chút, lộ ra tất chân màu tím yêu kiều ở bên trong.

Nói nhỏ: “Quần tơ, thích không?”

Đường Tụng gật đầu.

Lý Mộc Tuyết hơi nghiêng người về trước, nói nhỏ: “Bên trong áo sơ mi là Sukumizu (áo tắm học sinh Nhật), bộ này rất hợp với tất chân, tối nay anh có thể đánh giá.”

Đường Tụng trợn mắt há mồm, trong mắt lộ vẻ tán thưởng: “Em rất có ý nghĩ.”

Lý Mộc Tuyết nhướn mày, nhón chân hôn lên mặt Đường Tụng một cái.

Lại lùi về sau một bước.

Không quan tâm gió lạnh bên ngoài, trực tiếp vén áo da lên, cởi cà vạt nữ trên cổ, cuối cùng đưa đến trước mặt Đường Tụng.

Đường Tụng lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Mộc Tuyết cười nói: “Anh kéo em vào được không, bên trong có bắt nạt nha, rất náo nhiệt, vì tối hôm nay, em và Ly Ly đã chuẩn bị rất lâu.”

Đường Tụng yên tĩnh nhìn nàng, hắn đã đọc thuộc ‘sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’, tự nhiên biết Lý Mộc Tuyết nghĩ gì.

Đối mặt với hắn, Lý Mộc Tuyết vẫn luôn đặt mình ở vị trí rất thấp.

Tình cảm của nàng hèn mọn mà cẩn thận, cho nên luôn làm rất nhiều hành vi không quá lý trí.

Hắn tiến lên trước, kéo áo da của nàng xuống.

Thời tiết -3 độ, còn có gió lạnh rít gào.

Một chiếc áo sơ mi mỏng manh, cộng thêm thể trạng gầy gò của nàng, khó chịu ra sao là có thể hiểu.

Lý Mộc Tuyết ngơ ngác nhìn Đường Tụng, cả vạt trong tay đã rơi xuống từ lúc nào.

Đường Tụng ôm vòng eo tinh tế của nàng, ôn nhu nói: “Đi thôi, đi xem bất ngờ của các em.”

“A.” Lý Mộc Tuyết cúi đầu, đường cong trên môi là khó giấu được.

Đi vào cửa biệt thự ấm áp như xuân.

Lý Mộc Tuyết thân mật giúp hắn cởi áo khoác, thay dép lê.

Xuyên qua cửa trước, đập vào mắt là phòng khách tràn đầy không khí lãng mạn.

Hoa tươi, bóng bánh, đèn thủy tinh, dây lụa, bánh ga tô...

Toàn bộ phòng khách tràn đầy sắc thái rực rỡ, xinh đẹp.

Ừm, chính là loại tiệc sinh nhật mà các nữ sinh rất thích.

Trước kia Đường Tụng chưa từng trải qua, cảm thấy rất mới mẻ và thú vị.

“Ca ca, anh đến rồi!” Nhìn thấy bóng người kia, Lý Nhã Ly hưng phấn đứng lên, chạy chậm nhào vào người Đường Tụng: “Moa, moa, sinh nhật vui vẻ!”

Ngay sau đó, nàng nhảy xuống khỏi người Đường Tụng.

Chỉ vào mặt mình, hưng phấn nói: “Hôm nay là sinh nhật anh, em cố ý trang điểm kiểu trái tim, thích không? Còn cách ăn mặc, có phải rất đẹp không. Em vẫn cố gắng học tập, bây giờ em cảm thấy, em có thể đi làm thợ trang điểm luôn rồi.”

Đường Tụng nghiêm túc dò xét một trận.

Trang điểm tinh xảo, rất hợp với ngũ quan của nàng.

Mái tóc dài gọn sóng màu rượu vang, cùng với váy ngắn cùng màu, tạo thành một thể hoàn chỉnh.

Lại phối hợp với áo sơ mi tơ tằm, tất đen, chiều cao 1m8.

Có một loại mỹ cảm thanh thuần, ngọt ngào lại tài trí và hào phóng.

“Rất đẹp.” Đường Tụng khen ngợi từ đáy lòng, hôn lên mặt nàng một cái.

Lý Nhã Ly vui vẻ nắm cánh tay hắn, khoát tay với mấy cô gái đang ngăn người trên ghế salon.

“Đây chính là nhân vật chính hôm nay, bạn trai mình, Đường Tụng. Ca ca, 6 người này đều là bạn của em và Tiểu Tuyết khi còn làm người mẫu, từ trái sáng phải là Mạt Lệ, Vân Vân, Tiểu Trà...”

6 cô gái vội vàng đứng lên, nóng bỏng nhìn Đường Tụng đột nhiên xuất hiện.

Mặc dù đã nhìn thấy ảnh của hắn trên vòng bạn bè của Lý Nhã Ly, nhưng phần lớn là góc nghiêng hoặc bóng lưng, với lại còn lâu mới rung động bằng nhìn thấy tận mắt.

Mẫu chốt vị này còn là một đại thiếu gia giàu có hào phóng.

Đường Tụng đảo mắt qua 6 đôi chân dài.

Váy JK, đai đeo, váy mẹ kế, quần ngắn, trắng, hồng, ngọt ngào đáng yêu, kiêu ngạo lạnh lùng, thanh thuần lại gợi dục, phong cách đậm, thiên kiêm tiểu thư, sư tử trong sân trường...

“Ca ca, sinh nhật vui vẻ!”

Không biết ai mở miệng trước.

6 cô gái cao 1m7 trở lên, dáng người rất tốt bắt đầu lên tiếng.

Đủ loại âm sắc, giọng điệu rất kích động.

“Cảm ơn.” Đường Tụng nở nụ cười mê người với các nàng.

6 cô gái lập tức hoa mắt, có chút rục rịch.

Lý Mộc Tuyết cầm ống nói lên, bắt đầu chủ trì: “Hôm nay là sinh nhật Đường Tụng ca ca... Để ăn mừng, mình và Ly Ly đã chuẩn bị mấy món quà cho mọi người, bên trong có đồ trang điểm, trang sức, mỹ phẩm dưỡng da... Lát nữa chúng ta chơi mấy trò chơi, mỗi ván đều sẽ có phần thưởng... Mọi người lên nào!”

Sau đó, âm nhạc bắt đầu vang lên trong phòng.

6 cô gái reo hò, lấy ra ống pháo hoa đã chuẩn bị.

Đi đến trước mặt Đường Tụng, rồi bắn pháo.

Nương theo tiếng vang, đủ loại dây lụa nhiều màu sắc bao phủ lấy Đường Tụng.

Các nàng tranh nhau nói chúc phúc, nịnh nọt.

Biểu hiện vô cùng nhiệt tình.

Có cô gái mặc quần ngắn, áo hai dây cầm ống nói lên, bắt đầu hát chúc mừng sinh nhật, thỉnh thoảng còn nói hai câu dí dỏm.

Bầu không khí lập tức náo nhiệt.

Làm sinh động bầu không khí, quả thực chính là nghề của các nàng.

Sau khi ngồi xuống ghế.

Đám người vừa ăn uống, vừa nâng chén cụng ly.

Rượu vào cổ, bầu không khí lại càng náo nhiệt hơn.

Lấy Đường Tụng làm trung tâm, mọi người trò chuyện và chơi đùa vui vẻ.

Lý Nhã Ly ngồi trên đùi Đường Tụng, thỉnh thoảng đút cho hắn ăn, lại lau miệng cho hắn.

Chương 614: Cầu nguyện

Hàn huyên một lúc.

Mọi người bắt đầu chơi các trò chơi nhỏ.

Dán giấy ướt lên cổ Đường Tụng, 8 cô gái bắt đầu dùng miệng kéo xuống.

Dùng miệng truyền lá bài, dùng miệng xé giấy ăn trên miệng, ôm cổ uống rượu...

Từng khuôn mặt khác biệt, từng cup khác biệt, mùi thơm khác biệt, xúc cảm khác biệt tiến tới.

Đại bộ phận đều có dấu vết phẫu thuật, nhưng dưới sự trang điểm đậm và dáng người gợi cảm, nhìn trông cũng rất đẹp mắt.

Đường Tụng cũng bắt đầu hào hứng hơn, vui chơi với các nàng một phen.

Kết thúc khâu trò chơi.

Tiếng nhạc vang lên, 6 cô gái đứng thành hàng, mặt hướng về phía Đường Tụng.

Di chuyển đôi chân dài, bắt đầu nhảy bài NoNoNo của Apink.

Động tác không thành thạo, nhưng rất có mỹ cảm.

Đường Tụng tay trái nắm Lý Mộc Tuyết, tay phải nắm Lý Nhã Ly.

Nghiêm túc thưởng thức.

Độ vui vẻ cũng tăng cao.

Hôm nay tuyệt đối được xưng là muôn màu muôn vẻ, sao sáng vây quanh trăng.

Đây là sinh nhật hẳn chưa từng thể nghiệm.

Liễu Bảo Nguyệt, Trương Linh Linh, Tiền Thu Thu, Trình Nhạc Nhạc, Từ Giai Lệ...

Từng người chúc phúc và tặng quà.

Không biết lúc nào mới có thể kéo các nàng đến cùng một chỗ.

Để các nàng mặc quần áo mình thích, trang điểm và ăn mặc xinh đẹp, cùng nhảy múa cho mình xem.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng lại hơi kích động.

Kéo Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết vào trong lòng ngực, cho mỗi nàng một nụ hôn ẩm ướt.

...

Trước khâu cắt bánh ga tô.

Mấy cô gái hợp lực, đưa 999 đóa hồng nặng 50kg đến trước mặt Đường Tụng.

Lý Nhã Ly ngồi xổm trước hoa, cười tủm tỉm nói: “Em yêu anh, ca ca. Tặng anh, nguyện anh vĩnh viễn vui vẻ, vĩnh viễn khỏe mạnh, vĩnh viễn hạnh phúc.”

“Cảm ơn Ly Ly, anh cũng yêu em.”

Lý Mộc Tuyết cũng đưa quà của mình ra.

6 cô gái khác cũng đưa quà đã chuẩn bị.

Nước hoa, khăn lụa, kính râm... giá cả đều khoảng 1000, đóng gói tinh xảo.

Đương nhiên, số tiền này là Lý Mộc Tuyết trả, các nàng chỉ có thể coi là mượn hoa hiến phật, để tình cảnh càng náo nhiệt

hơn.

Đường Tụng nhìn đồng quà trước mặt, cười nói: “Cảm ơn mọi người, chờ lát nữa, tôi sẽ cho mỗi người một phần quà lưu niệm.”

“Cảm ơn ca ca!” 6 đôi chân dài lập tức reo hò.

Đây chính là đại gia chân chính, quà lưu niệm chắc chắn sẽ không kém.

Thu hồi quà tặng xong.

Đường Tụng đứng trước bánh gato nhiều tầng, mở giao diện hệ thống, tiến vào nhà kho.

Sử dụng ‘ngọn nến sinh nhật’.

Ngay sau đó, hắn cảm giác túi quần mình có thêm gì đó.

Lấy ra, là một ngọn nến nhỏ màu trắng, ngoại hình rất bình thường.

Cầm thưởng thức một lát, không thấy có gì đặc thù, tựa như là một ngọn nến sinh nhật bình thường nhất.

Tiếp nhận bật lửa trong tay Lý Mộc Tuyết.

Ngọn nến được châm lên, tản ra vàng sáng xinh đẹp.

Đường Tụng cẩn thận cắm nến ở tầng cao nhất.

Những người khác vây quanh, vỗ tay, cùng hát chúc mừng sinh nhật.

Đường Tụng nhắm mắt lại, yên lặng cầu nguyện: “Nguyện người nhà và người yêu của mình khỏe mạnh bình an, không bệnh không tai.”

Ngay sau đó, hắn mở mắt và thổi tắt toàn bộ nến.

...

Ước mơ có thể làm lại, nhưng sức khỏe của người thân thì khác.

Hắn có thể cầu nguyện được gặp thư ký Kim.

Cũng có thể cầu nguyện tài sản dưới cờ mình nhanh chóng khuếch trương.

Thậm chí có thể cầu nguyện các loại kỹ thuật AI, chất bán dẫn, nguồn năng lượng, sinh vật của tập đoàn Đường Tống đạt được đột phá.

Nhưng tất cả đều không sánh được với sức khỏe.

Mặc dù cảm giác tồn tại rất mỏng manh, nhưng nó là bảo vật vô giá.

Theo Đường Tụng thôi nển, âm thanh nhắc nhở đã vang lên.

“Keng, đạo cụ ‘ngọn nến sinh nhật’ được sử dụng, nguyện vọng của bạn được thực hiện một bộ phận.”

“Keng, bạn nhận được quyền mua đạo cụ ‘dịch khỏe mạnh’.”

“Keng, người nhà và người yêu của bạn nhận được may mắn đặc thù, tránh bệnh tật và tổn thương ngoài ý muốn ở trình độ cao nhất.”

Dịch khỏe mạnh: Sau khi sử dụng có thể tăng cường hệ miễn dịch, điều tiết thể xác và tinh thần khỏe mạnh.... Giá bán: 20 triệu.

Chú: Trước mắt tồn kho (5), sẽ đổi mới vào ngày 1 hàng tháng.

Đường Tụng hơi sững sờ, chợt lấy lại tinh thần.

Giống với ‘dịch khỏe mạnh’ của Liễu Bảo Nguyệt, chỉ là không có thuộc tính tăng thêm.

Đây là một đạo cụ rất quý giá, hiệu quả tốt vượt sức tưởng tượng.

Liều Bảo Nguyệt từ nhỏ đã hơi yếu, thỉnh thoảng sẽ sinh bệnh, tố chất thân thể tương đối kém.

Tại đoạn thời gian làm việc ở Weibo, trạng thái của nàng rất kém.

Trải qua ‘dịch khỏe mạnh’ cải thiện, tăng thêm thường xuyên làm đẹp, dưỡng da.

Hiện giờ sắc mặt hồng hào sáng bóng, làn da tinh tế săn chắc, tinh thần và sức lực đã khá hơn rất nhiều.

Đáng tiếc duy nhất là hạn chế tồn kho, nhưng vấn đề không lớn, không lâu sau, mỗi người đều có thể uống một bình.

Ngoài ra, ban thưởng may mắn đặc thù cũng rất tuyệt.

Có cái buff này tồn tại, chuyện ngoài ý muốn rất khó phát sinh trên người họ.

Ví dụ như: Giao thông, hỏa hoạn, đuối nước, thiên tai, bệnh tật, an toàn thực phẩm...

“Cắt bánh ga tô rồi!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

...

Đám người Lý Nhã Ly hưng phấn hoan hô, Đường Tụng dần dần lấy lại tinh thần.

Mấy cô gái bỏ nền trên bánh xuống.

Lý Nhã Ly cầm công cụ, cẩn thận cắt một miếng to, phải to bằng nửa gương mặt của nàng.

Sau đó tràn đầy phấn khởi mà đưa đến trước mặt Đường Tụng: “Ca ca, anh nếm thử đi, rất ngon!”

Trên mặt nàng mang theo vẻ hoan hỉ và chúc phúc, tựa như còn vui vẻ hơn cả hẳn.

Tâm trạng của Đường Tụng rất vui sướng.

Tiếp nhận bánh ga tô, cầm thìa múc một miếng, đưa đến bên miệng nàng: “Há miệng.”

Cảm giác được quan tâm và yêu thương của Đường Tụng, Lý Nhã Ly đuổi đầu lưỡi linh hoạt, liếm liếm bờ môi phấn nộn.

“Cảm ơn ca ca.”

Ngay sau đó, liền nuốt vào.

Đôi mắt lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Ăn ngon thật!”

Lý Mộc Tuyết ở bên cạnh toát ra vẻ hâm mộ.

“Há miệng.” Đường Tụng mỉm cười, cũng dứt cho nàng một miếng.

Lý Mộc Tuyết ngẩn người, vô thức há miệng.

Kem bơ thơm ngọt, hoa quả tươi mát, bánh ga tô mềm mại, tràn vào trong khoang miệng.

Nàng cẩn thận nhai kỹ, có chút không đành lòng nuốt xuống.

Nàng nhìn Đường Tụng dưới ánh đèn, ánh mắt dần dần mờ lung.

Chương 615: Em giúp anh dạy dỗ cô ấy

Bánh ga tô rất to, phải 6 tầng.

Mấy người khăng định không ăn hết.

Chờ đến cuối cùng, có lẽ là hơi chênh choáng.

Cũng không biết là ai bắt đầu, 8 cô gái đều bôi kem lên mặt Đường Tụng.

Cũng may hăn rất khỏe, trái lại còn bôi đầy mặt các nàng.

Cũng nhân tiện hỗ trợ kiểm tra chất lượng của váy JK, đai đeo, váy mẹ kế, quần ngắn, váy công chúa...

Trong quá trình đó, không thể tránh né đụng chạm đến các đường cong khác biệt.

Không thể không nói, làm người mẫu thì đáng người đều không tệ, dù là người mẫu nghiệp dư.

Bất tri bất giác, danh sách wechat đã có thêm vài người bạn.

Đường Tụng tiện tay mở vòng bạn bè của các nàng.

Đa số là các mặt hàng xa xỉ, ảnh chụp du lịch, cuộc sống rất tốt đẹp.

Đại bộ phận còn phối hợp văn án thương cảm, nhìn trông tràn đầy phong thái của nữ thần văn nghệ.

Không cần nghĩ cũng biết, phía dưới khăng định là có một đống 'liếm chó' đang la liếm.

Có chút tương tự với vòng bạn bè của Lý Mộc Tuyết.

Lý Nhã Ly thì lại là một phong cách khác, vòng bạn bè toàn là đồ ăn ngon, quần áo, trang điểm...

11 giờ tối.

6 cô gái mặc áo lông, áo khoác, tay cầm túi xách, lưu luyến không rời mà tạm biệt.

Đường Tụng cười nói: “Đi theo tôi, mọi người còn chưa lĩnh quà lưu niệm mà.”

Các nàng lập tức phát ra tiếng hoan hô.

Trong mắt tràn đầy chờ mong và ấm áp.

Một vị đại gia đỉnh cấp như vậy, tặng quà thì chí ít cũng phải mấy ngàn nhỉ? Thậm chí có thể hơn chục ngàn?!

Đi ra cổng, gió lạnh phả vào mặt.

Cũng may xe đỗ ở ngay gần.

6 cô gái đi theo Đường Tụng đến cạnh chiếc Panamera, xếp thành hàng, hưng phấn chờ đợi.

Đường Tụng mở cốp lên.

Oa! Màu vàng truyền thuyết!

Dưới ánh đèn, hai hàng hộp quà phản xạ ánh vàng kim lóa mắt.

Sáng chói mắt các nàng.

Logo Chanel phía trên cũng sáng loáng.

Đề các nàng máu nóng sôi trào, tim đập rộn lên.

Cảm giác đêm đông cũng trở nên ấm áp.

“Chẳng lẽ quà lưu niệm chính là hộp quà Chanel?”

“Không thể nào! Không thể nào?!”

Người tiếp xúc qua các mặt hàng xa xỉ đều biết, mỗi một nhà đều có hộp quà làm riêng, bên trong không chỉ có một loại mặt hàng xa xỉ.

Hơn nữa nhìn cách đóng gói, tuyệt đối không phải hàng rẻ tiền.

Nói không chừng còn là series cao cấp nào đó.

Đường Tụng cười nói: “Mỗi người một hộp, tự cầm đi, cảm ơn mọi người đã tham gia tiệc sinh nhật tôi, hôm nay rất vui vẻ.”

“Chuyện này...” Tiếng nuốt nước miếng vang lên.

6 cô gái liếc mắt nhìn nhau.

Quần thể người mẫu nghiệp dư rất khổng lồ, thu nhập phổ biến không cao.

Làm một ngày, thu nhập khoảng 300 - 600 NDT.

Nếu may mắn, quay chụp một sản phẩm nào đó, sẽ kiếm được thêm 1000.

Làm sao cũng không nghĩ tới, tham gia một tiệc sinh nhật thôi, vậy mà nhận được một hộp quà xa xỉ.

Cô gái mặc quần ngắn áo hai dây lúc trước nhìn không được, đỏ mặt lấy một hộp, vội vàng nói cảm ơn: “Cảm ơn ca ca.”

Nói xong lại cẩn thận từng li từng tí, mở nắp hộp quà.

Vài tiếng hít hà vang lên.

“Series Chanel! Nước hoa 1957! Số 5!”

Ánh mắt mấy cô gái lập tức như cháy rừng.

Các nàng tự nhiên biết giá cả của mấy món này.

Ngay sau đó, cô gái quần ngắn lại mở tầng tiếp theo.

Tiếng hít thở lại càng mạnh hơn.

“Vòng tay và dây chuyền Coco!”

“Bộ này hình như là kiểu mới, còn chưa có trên thị trường?”

Quà tặng tổng cộng hơn 70.000, để các nàng như sắp ngất đi.

Hôm nay thật sự là quá may mắn!

Cô gái quần ngắn ngây ngốc nhìn hộp quà trong tay, lại nhìn Đường Tụng.

Cẩn thận từng li từng tí mà cất vào.

Đặt hộp quà qua một bên, bỏ nhào lên người Đường Tụng, dùng sức hôn lên mặt hắn: “Cảm ơn ca ca!”

Ngay sau đó, 5 cô gái còn lại cũng lần lượt tiến lên.

Đầu tiên là dâng nụ hôn, tiếp đó không kịp chờ đợi mà đi lấy hộp quà.

Món quà này thật sự quá quý giá, căn bản là không thể từ chối.

Đưa mắt nhìn các nàng ngồi xe rời đi.

Điện thoại của Đường Tụng rung lên không ngừng.

Có người gửi địa chỉ của mình, có người gửi ảnh gợi cảm, có người gửi số đo 3 vòng.

Đường Tụng mỉm cười, không trả lời ai.

Cất điện thoại, khóa xe, đi về phía biệt thự.

Tiếp theo mới là bữa chính!

Kể từ sau khi có tiền, thật sự không thể chỉ trách hắn.

...

Khóa cửa biệt thự.

Đường Tụng đi vào phòng khách.

Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết ngồi trên salon, hai người bốn mắt nhìn nhau, như đang trao đổi gì đó.

Đường Tụng đặt hai hộp quà và 10 thỏi vàng lên bàn trà, cười nói :”Quà cho các em, đêm nay rất vui vẻ.”

“Cảm ơn!” Lý Mộc Tuyết lập tức sáng mắt lên.

Đưa tay sờ sờ vàng thỏi, lại mở hộp quà ra xem một chút, cảm xúc lập tức dâng trào.

Nàng thưởng thức một lúc, vội vàng lấy điện thoại ra chụp mấy kiểu, liền gửi vào nhóm danh viện và vòng bạn bè.

Nàng rất thích hai món quà này.

Có thể trang bức, cũng rất thực dụng.

Riêng 5 thỏi vàng, cũng có giá hơn 200.000 rồi, còn nhiều hơn tiền tiết kiệm của nàng.

Nghĩ đến tiền tiết kiệm trong thị trường chứng khoán, nội tâm lại mát lạnh.

Lý Nhã Ly cười, bỏ quà sang một bên, lanh lợi đi đến bên cạnh Đường Tụng.

Cả người nhào qua, liếm liếm cổ Đường Tụng.

Cười tùm tùm nói: “Ca ca, anh thấy hôm nay em có xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp.” Đường Tụng vuốt ve eo nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng: “Rất xinh đẹp.”

“Vậy anh không muốn làm chút gì sao?” Lý Nhã Ly ngọt ngào nói, đôi chân tràn đầy nhục cảm đã quăn lên.

Đường Tụng nắm bắt đùi đầy đặn của nàng, cùng nàng triền miên.

Lý Mộc Tuyết vẫn đang trang bức trong nhóm, lúc này chợt run lên.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đến lúc này, nàng lại thấy hơi khản trương.

Điểm mũi chân đi đến góc tường, kéo màn cửa sổ chạy bằng điện lại.

Giảm độ sáng của đèn, đổi nhạc sang piano êm ái.

Lại rót ba ly nước rồi để qua một bên.

Xong xuôi, nàng liền đứng sững sờ ở đó, nhìn từng món quần áo trên người Lý Ly bay đi.

Áo sơ mi rơi lên bó hoa hồng, váy trôi dạt đến giữa những quả bóng bay, đồ lót rơi ngay dưới chân nàng.

Hai chiếc giày, một trên bàn trà, một trên ghế sofa.

“Tiểu Tuyết.” Giọng nói của Đường Tụng có hơi gấp rút.

“Có!” Lý Mộc Tuyết lập tức đáp lại, toàn thân đã căng cứng.

“Em bảo anh thưởng thức quần áo của em đúng không? Sukumizu? Tất chân?”

Lý Mộc Tuyết cắn môi một cái, bắt đầu ngoan ngoãn cởi quần áo.

Rất nhanh, Lý Mộc Tuyết mặc tất chân quá gồi màu tím, áo bơi học sinh màu hồng phấn đã đứng bên cạnh hai người.

Áo bơi liền của nàng rất đặc sắc, chính giữa ngực còn có một khuôn mặt thẹn thùng theo kiểu manga.

Đôi mắt cực kỳ xinh đẹp.

Đề Đường Tụng hơi nóng cháy.

Hắn tiến đến bên tai Lý Nhã Ly, nói khẽ: “Ly Ly, chắc em không có ý kiến nhỉ?”

Lý Nhã Ly mặt mũi đỏ ửng, tranh thủ liếc nhìn chị em tốt, điềm nhiên nói: “Ca ca, em giúp anh dạy dỗ cô ấy.”

Nói xong, nàng liếm môi một cái.

Kỹ năng ‘miệng lưỡi trơn tru’ để đầu lưỡi của nàng vô cùng linh hoạt.

“Được!” Đường Tụng thật sự quá thích con chim hoàng yến của mình.

Lý Mộc Tuyết hai chân mềm nhũn, biết mình xong đời rồi!

...

Chương 616: Cố lên

Đại học sư phạm Yên Thành.

Phòng ngủ 401 tòa số 3.

Tiểu Tĩnh mất ngủ.

Vẻ đỏ ửng trên mặt vẫn không thể biến mất.

Đôi chân dài đá lung tung trong chăn một lúc lâu, càng nghĩ càng thấy ngứa ngáy.

Đường Tụng ca ca quá hiểu!

Tay anh ấy quá ấm áp!

Kiều Kiều nằm giường dưới đã không chịu nổi, tức giận nói: “Tiểu Tĩnh, đêm hôm khuya khoắt lại phát xuân cái gì?”

“Không có!” Từ Tĩnh thò đầu ra, lại duỗi hay tay, lấy đồ chứng tỏ trong sạch.

“Vậy cậu nói cho bọn mình biết, chiều nay hai người đã đến bước nào rồi?” Chị cả trong ký túc xá tò mò hỏi: “Sờ chưa?”

“Nha! Vậy Đường Tụng chẳng phải biến thành tay máu rồi sao?”

“Thật là tàn nhẫn!”

Những người khác cũng không vờ ngủ nữa, toàn bộ ngồi dậy, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào Tiểu Tĩnh.

Nghe vậy, Tiểu Tĩnh không biết nói sao: “Nào có khoa trương như vậy, Đường Tụng ca ca rất tốt, biết mình đến ngày, liền giúp mình làm ấm chân, ấm bụng dưới, ấm mông.”

“Thôi đi! Mình không tin là không làm âm tim âm miệng!”

“Đúng vậy, tâm hồn Tiểu Tĩnh bao la như vậy, có người đàn ông nào nhìn được chứ!”

“Mọi người nói xem, Đường Tụng dài bao nhiêu, lâu thế nào?”

“Tiểu Tĩnh, thử chưa?”

...

“Tiểu Tĩnh, hay là cho mình mượn điện thoại đi, mình giúp cậu trêu chọc Đường Tụng ca ca!”

“Thôi đi, nếu cậu ra tay, mình sợ Tiểu Tĩnh trong lòng Đường Tụng sẽ biết thành Dục Nữ! Vẫn là để mình đến đi!”

“Kiều Kiều, cậu nói chuyện quá ngay thẳng, để mình lên cho!”

Theo chủ đề này, ký túc xá bắt đầu sôi trào.

Càng trò chuyện càng tỉnh táo, càng trò chuyện càng mạnh mẽ.

Mì tôm xúc xích, đồ ăn vặt hạt dưa.

Thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng thẹn thùng của Tiểu Tĩnh.

...

“Thu Thu, mau xem cái này đi?” Trương Linh Linh đang nằm trong chăn chơi điện thoại đột nhiên kêu lên, xông qua ôm lấy Thu Thu, đưa điện thoại qua: “Đây là bài viết hot nhất trong diễn đàn trường hôm nay.”

Thu Thu liếc qua, ánh mắt lập tức trở nên mê ly.

Trong ảnh, Đường Tụng dáng người thẳng tắp, gió nhẹ lướt qua lọn tóc và góc áo, một loại khí tức nam chính trong tiểu thuyết đập vào mặt.

Đương nhiên đây không phải máu chót, máu chót là hấn đang đeo chiếc khăn mình tặng.

Sáng mình còn lo Đường Tụng có ghét bỏ hay không.

Thật tốt nha!

Trương Linh Linh chột vồ tay thành tiếng trước mặt nàng: “Nghĩ cái gì vậy, cậu xem bối cảnh đi, nơi này là tòa số 3, là ký túc xá của Bạch Tĩnh, họ...”

Lúc này Thu Thu mới lấy lại tinh thần.

Bạch Tĩnh, Bạch Tĩnh, Bạch Tĩnh.

Trong lúc nhất thời, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lần đầu nghe thấy cái tên này, là trong những lời bàn tán của đám bạn học.

“Nghe nói chưa? Bạch Tĩnh bên mầm non, chính là bạch phú mỹ giàu có kia, cô ấy vừa tặng hot boy Vương Vân Phong một chiếc đồng hồ hơn chục ngàn đấy.”

Khi đó Thu Thu còn chưa biết ăn mặc như bây giờ, tài khoản TikTok cũng vừa cất bước.

Nghe thấy tin này, nàng còn mất mát một thời gian.

Chủ yếu vẫn là tự ti.

Bây giờ nhớ lại, vậy mà như trong mơ.

Hiện giờ, Bạch Tĩnh lại xuất hiện bên cạnh Đường Tụng, tựa như đang nhắc nhở nàng phải làm gì đó.

...

Trung Vân Quốc Tế.

Vương Vân Phong thở hồng hộc, nằm ngẩn người nhìn trần nhà.

Tôn Văn đang ngâm mình và nghe nhạc trong phòng tắm.

Đi với nàng mấy tháng nay, để Vương Vân Phong hiểu rõ cái gì gọi là đau lưng.

Chủ yếu là dung mạo của nàng quá bình thường, đáng người kém cỏi, hoàn toàn không có hứng.

Haiz! Đầu năm nay, làm cái gì cũng không dễ dàng!

Tĩnh... âm báo wechat vang lên.

Đình Phú Vinh: “Anh Phong, hình như Bạch Tĩnh có bạn trai, có người nhìn thấy hai người ôm ấp bên dưới ký túc xá, Bạch Tĩnh còn tặng người này rất nhiều quà.”

Đình Phú Vinh: Ảnh.jpg.

Vương Vân Phong nhướn mày, nội tâm thấy hơi khó chịu.

Bạch Tĩnh này, gia đình đã đến nước này, còn mẹ nó có tâm tư yêu đương?

Chẳng lẽ lại là phú nhị đại nhà nào?

Hắn biết chuyện Tô Thành và Bạch Tĩnh đi xem mắt, đó là Bạch Thành Lâm tìm cây cỏ cứu mạng.

Bây giờ lại xuất hiện một người, tự nhiên nghĩ đến phương hướng này.

Xuất phát từ lòng tò mò, hắn mở tấm ảnh ra xem.

Con người lập tức co rút lại, bật thốt lên: “Đường Tụng?!”

Sao tên này lại đến với Bạch Tĩnh rồi?

Hắn vẫn nhớ gương mặt này.

Từng trang bức ở trước mặt mình.

Lần trước mình ngồi trong Ferrari, thấy tên này than thở đi ra khỏi cửa hàng vé số.

Rất rõ ràng, đây là tên loser sống rất thất bại.

Mặc dù đã khá hơn trước kia nhiều, nhưng chung quy vẫn là tiểu nhân vật mà thôi.

Tìm một phú bà, lại tìm người sắp phá sản.

Lấy địa vị của hấn bây giờ, đương nhiên sẽ không để Đường Tụng vào mắt.

Hôm nào gặp được, tiện tay là có thể để tên này không ngáng đầu được.

Nghĩ đến Bạch Tĩnh, lại là một trận nghiền răng nghiền lợi.

Thật ra hấn và Bạch Tĩnh không quá quen thuộc.

Ban đầu là bạn cùng phòng của nàng lấy danh nghĩa của nàng để xin wechat.

Dù sao nàng cũng là bạch phú mỹ, nên hấn vẫn rất để ý.

Hai người trò chuyện không ít trên wechat.

Sau khi bị Bạch Tĩnh sỉ nhục, hấn mới biết.

Hai người từng trò chuyện rất vui vẻ trên wechat, nhưng thật ra là đám bạn cùng phòng của nàng.

Bảo sao khi đó hấn còn cảm thấy, tính cách của cô em nàng rất hay thay đổi.

Ai mẹ nó có thể ngờ được, mấy cô gái đêm hôm khuya khoắt không ngủ, liền lấy hấn ra để tiêu khiển.

Thi hồi suy nghĩ, Vương Vân Phong lại mở wechat của Lý Mộc Tuyết.

Đó là một lần tình cờ, hấn nghe được wechat của nàng trong một bữa tiệc rượu.

Hấn vốn ôm thái độ thử một lần.

Không ngờ nàng lại đồng ý kết bạn.

Vương Vân Phong đầu tiên là nói xin lỗi chuyện lần trước, sau đó lại gửi mấy tấm ảnh của mình qua.

Mặc dù trò chuyện rất lạnh nhạt, nhưng cuối cùng vẫn là quen.

Nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp và dáng người gợi cảm của đôi phương.

Lại nghĩ đến Tôn Văn, Vương Vân Phong chỉ biết thở dài.

Nhìn thời gian, đã 11 giờ đêm.

Hắn ấn vào wechat của Lý Mộc Tuyết: “Gần đây rất lạnh, ngày mai tuyết sẽ hóa băng, đi đường nhớ cẩn thận một chút.”

Gửi xong, hắn lại xóa tin nhắn.

Mặc dù Tôn Văn vẫn không kiểm tra điện thoại của hắn, nhưng vẫn phải cẩn thận.

Tĩnh...

Lý Mộc Tuyết: “Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Vương Vân Phong bỗng nhiên ngồi thẳng, trên mặt vui mừng không thôi.

Đã muộn như vậy mà còn trả lời tin nhắn của mình, chẳng phải là có hi vọng rồi sao?

Hắn nuốt ngụm nước bọt, tiếp tục nhắn: “Đã muộn vậy rồi còn chưa ngủ? Nhất định là làm việc mệt mỏi nhỉ? Tôi biết những tình anh tài chính như cô rất chăm chỉ, nhưng vẫn phải nhắc nhở một câu, nhất định phải chú ý thân thể, uống nhiều nước nóng, nghỉ sớm một chút.”

Tĩnh...

Lý Mộc Tuyết: “Được.”

Vương Vân Phong hưng phấn đến đỏ mặt, gương mặt của mình quả nhiên sẽ không để mình thất vọng.

Lại hưng phấn quan tâm đối phương vài câu.

Lý Mộc Tuyết chỉ trả lời rất ngắn gọn, cô bản là không vượt qua 4 chữ, nhưng vẫn để Vương Vân Phong nhìn thấy ánh ban mai của thắng lợi.

Nữ tinh anh của tư bản Tỉnh Ngô, tướng mạo xinh đẹp gọi cảm.

Hơn nữa địa vị và bối cảnh cực cứng, tổng giám đốc Tự Nhiên cũng phải khách khí vài câu.

Tôn Văn cũng không dám trêu chọc.

Nếu như có thể đến với nàng, vậy mình có thể đổi tên thành ‘Vương Cao Phong’ luôn.

Về phần người đối diện có phải Lý Mộc Tuyết hay không, Vương Vân Phong là không nghi ngờ.

Vòng bạn bè của đối phương chỉ để xem được 3 ngày gần nhất, nhưng ảnh và bài đều đúng.

không thể nào giống như bên Bạch Tĩnh đâu, đúng không?

Tiếng dép lê vang lên.

Tôn Văn đi tới.

Vương Vân Phong bình tĩnh xóa bỏ tin nhắn, ngừng đầu quan tâm nói: “Văn Văn, đừng để lạnh, mau mặc quần áo vào.”

Nội tâm lại chửi bới: Đáng người như vậy mà cũng dám khoe?

Tôn Văn cười quyến rũ, tiến lên đập ngã hấn, cường thế nói: “Lần nữa!”

“Anh... anh buồn ngủ, trạng thái không tốt, có lẽ...”

“Không sao, còn có những cách khác.”

“Được rồi.” Khóe miệng Vương Vân Phong giật giật, đầu càng ngày càng thấp.

Tôn Văn thoải mái tựa vào đầu giường, cười tủm tỉm nói: “Vân Phong, mấy ngày nữa, tổng bộ sẽ tiếp đón một vị khách quý cực kỳ quan trọng, bộ môn chúng ta cũng sẽ tham dự lễ nghênh đón, em giúp anh tranh thủ một cơ hội lộ mặt, đến khi đó anh nhớ biểu hiện tốt một chút, chờ cuối năm sẽ tăng lương cho anh.”

“Ách úy gì (khách quý gì)?” Vương Vân Phong vẫn không dừng lại.

“Một nhà đầu tư, hơn nữa là quyền quý đỉnh cấp ở Yên Thành, việc này quan hệ đến tương lai của trí nghiệp Thiên Hải, rất quan trọng.” Tôn Văn sờ đầu hắn: “Cố lên.”

Chương 617: Cường chế không cổ

Ngày 12 tháng 12 năm 2022, trời trong, -2 – 7 độ C.

Cao ốc tổng bộ tập đoàn Tinh Thành, tầng 20, bộ phận đầu tư chiến lược, trong phòng họp.

Đây là một cuộc họp vô cùng khẩn cấp.

Tổng giám đốc tập đoàn Ngô Hải Siêu, phó tổng Trương Thuận, giám đốc đầu tư chiến lược Chu Minh Du, bộ phận PR Đoàn Khánh... hầu như toàn bộ cao tầng đều trình diện.

Trừ cái đó ra, còn có chủ tịch giải trí Tinh Thành là Đồng Thanh Lâm, thư ký hội đồng quản trị Chi Tri Hà cũng có mặt.

Từ bản chất, hai người này là do tập đoàn cắt cử đến giải trí Tinh Thành, có tư cách dự thính hội nghị.

Chỉ trong vòng 1 tuần, giải trí Tinh Thành đã gặp rất nhiều rắc rối.

Các nghệ sĩ và nhân viên dưới cờ đều phản bội và khiêu nại, tố cáo.

Hai bộ phim điện ảnh được đầu tư lớn là ‘phạm phu tục tử’ và ‘Dạ Tuyết’ đều xảy ra vấn đề, nam nữ chính ngày ngày leo lên hot search, thanh danh rớt xuống đáy vực.

Nhà đầu tư cảm hiệp nghị đánh cược và mài dao xoèn xoẹt.

Các nhà truyền thông, quảng cáo và nhãn hiệu hợp tác đều đưa ra yêu cầu chấm dứt hợp đồng.

Các cổ đông ký kết hiệp nghị nhất trí hành động lại đưa ra yêu cầu thẩm tra toàn diện với công ty...

Ngoại trừ những đối thủ cạnh tranh của họ, thì thậm chí còn có cái bóng của các công ty từng hợp tác như truyền thông Nhất Tâm, Đường Quả...

Dù sao giải trí Tinh Thành cũng là cơ cấu MCN đỉnh cấp, doanh thu hàng năm vượt quá 2 tỷ, lợi nhuận vượt qua 300 triệu, tuyệt đối là một miếng thịt mỡ.

Trải qua một trận thương nghị kịch liệt.

Họ đã chế định được một phương án xử lý, cố gắng cứu vãn nghiệp vụ của giải trí Tinh Thành.

Cuối cùng, Chu Minh Du cân nhắc ngôn từ nói: “Vị Đường tiên sinh kia vẫn không có ý định buông tay, thậm chí còn không nhận điện thoại của tôi. Rất hiển nhiên, đối phương rất không vui với hành vi của chúng ta. Mà truyền thông Tinh Thành muốn tiếp nhận nghiệp vụ của giải trí Tinh Thành, cũng cần thời gian nửa năm đến 1 năm. Hiện giờ, chúng ta đã là đâm lao phải theo lao.”

“Đây đúng là một vấn đề, chỉ cần người ta không bán, chúng ta sẽ không thể khống chế toàn bộ. Coi như muốn phát hành cổ mới và pha loãng cổ phần của người ta thì cũng không được.” Đồng Thanh Lâm cũng có ấn tượng rất sâu với người thanh niên kia.

Trong phòng họp rơi vào yên lặng.

Cầm hơn 33% cổ phần, sẽ có một quyền phủ quyết với các công việc quan trọng của công ty.

Tăng đầu tư là một công việc rất lớn và quan trọng, nhất định phải được đại hội cổ đông thông qua.

Mà Đường Tụng lại chặn ngang ở đó, khiến họ rất khó chịu.

Tổng giám đốc Ngô Hải Siêu dứt khoát nói: “Ban giám đốc sẽ có quyết định rõ ràng, tiếp theo tập đoàn sẽ tập trung vào con đường tiêu thụ. Mà livestream bán hàng, hoặc có thể nói là lưu lượng, chính là một khâu quan trọng trong đó.”

“Cho nên, giải trí Tinh Thành là không thể sơ sẩy, coi như cục diện rối rắm, thì chúng ta cũng phải nhận lấy. Trước hết, cứ liên hệ với các cổ đông khác đi, cố gắng đè thấp giá cả và thu mua số cổ phần còn lại, để các cổ đông khác yên tâm.”

“Chúng ta cũng phải nhanh chóng chuyển dời nghiệp vụ sang truyền thông Tinh Thành. Về phần vị Đường Tụng kia, tôi sẽ nghĩ cách để người trong quan trường làm trung gian, nhìn xem cậu ta có nhả ra hay không.”

Ngô Hải Siêu năm nay 46 tuổi, xuất thân tài vụ, từng nhậm chức phó tổng ngân hàng hải ngoại nào đó.

Có trí tuệ và ánh mắt thương nghiệp rất xuất sắc.

Nhậm chức không đủ hai năm, đã phát triển nghiệp vụ của tập đoàn ra nước ngoài, rất được ban giám đốc thưởng thức.

Uy vọng như mặt trời ban trưa.

Hắn vừa nói ra, cơ bản chính là quyết định cuối cùng.

Thân là giám đốc bộ phận đầu tư chiến lược, Chu Minh Du mở miệng nói: “Vâng Ngô tổng, chuyện cổ phần tôi sẽ đi làm ngay.”

Những người khác cũng phụ họa theo.

Phòng họp mở ra, thư ký tổng giám đốc đi vào.

Nhỏ giọng báo cáo: “Ngô tổng, Lâm Hoa Dũng của Phổ Hoa Vĩnh Đạo, Trần Bác Văn của phòng luật sư Đường Kim,

và giám đốc vương của ngân hàng tỉnh đến thăm, hiện đang ở phòng tiếp khách L3.”

Ngô Hải Siêu nhíu mày, vội vàng đứng lên, kinh ngạc nói: “Ý đồ của họ là gì?”

Nữ thư ký mím môi một cau, thận trọng nói: “Phổ Hoa Vĩnh Đạo và phòng luật sư Đường Kim nhận được ủy thác, muốn hiệp đàm chuyện thu mua cổ phần giải trí Tinh Thành do tập đoàn nắm giữ, giám đốc Vương là trung gian do họ tìm đến.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Nghi ngờ mình có nghe nhầm hay không.

Họ vừa mới thảo luận, làm thế nào để không chế cổ phần giải trí Tinh Thành, làm thế nào để chuyển dời nghiệp vụ.

Kết quả vừa quay đầu, người thu mua đã đến cửa.

Chu Minh Du ngung trọng nói: “Tôi biết Lâm Hoa Dũng, cổ vấn cao cấp của Phổ Hoa Vĩnh Đạo tại Đế Đô, có thể để người này chạy đến Yên Thành tìm chúng ta. Vậy khả năng cao là họ đã tìm đến các cổ đông khác, chuyện này không dễ rồi.”

Ngô Hải Siêu nói với nữ thư ký: “Là ai ủy thác?”

“Là một vị tiên sinh họ Đường.”

Phòng họp lập tức an tĩnh lại.

Chu Minh Du bật thốt lên: “Đường Tụng.”

Đồng Thanh Lâm và Chu Tri Hà cũng thâm giật mình, đột nhiên có dự cảm không tốt.

Bản thân Đường Tụng là đại cổ đông, nắm giữ 35% cổ phần.

Chỉ cần hấn lấy được 35% từ các cổ đông nhỏ khác, vậy hấn sẽ có 70%.

Có quyền không chế tuyệt đối, có thể huyết tẩy ban giám đốc, thay đổi tầng quản lý.

Ngô Hải Siêu bình tĩnh mở miệng nói: “Lão Đồng, lập tức chặt đứt chuyên dời. Lão Chu, Đoạn Khánh, lập tức liên hệ với cổ đông khác, bảo họ chúng ta sẽ tăng thêm 10%.”

Hấn thở hắt ra, trong mắt toát ra vẻ ngưng trọng.

Phổ Hoa Vĩnh Đạo là sở kế toán số một trong nước, năm doanh thu 50 tỷ + USD.

Đường Kim là phòng luật sư đỉnh cấp trong nước, tính chuyên nghiệp là không cần nghi ngờ.

Nếu không chặt đứt chuyên dời nghiệp vụ và nhân viên, kiểm tra tài vụ và pháp vụ sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Về phần giờ trò, trong thời gian ngắn như vậy là không kịp, hơn nữa tập đoàn Tinh Thành cũng không dám trêu chọc hai cơ cấu lớn này.

...

Hàng Thành, công ty TNHH cổ phần Nguyệt Ảnh.

Luật sư Triệu Bản tươi cười nói: “Tôn tổng, đây tuyệt đối là quyết định chính xác! Giải trí Tinh Thành đã rơi vào vũng bùn, có thể bán 4,5% cổ phần với định giá 1.2 tỷ (cho 100%), tuyệt đối là một khoản giao dịch có lời. Ngoài ra, chúng tôi sẽ dẫn dắt cho bên anh và giải trí Tụng Mỹ hợp tác, trợ giúp nghiệp vụ điện ảnh của các anh tiến thêm một bước.”

Tổng giám đốc Nguyệt Ảnh là Tôn Vũ Huệ cười ha ha nói: “Cảm ơn luật sư Triệu, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Hai người bắt tay nhau.

Ban đầu Nguyệt Ánh cũng có nghiệp vụ MCN, nhưng trong quá trình truyền thông Giai Ngu (tiền thân của giải trí Tinh Thành) phát triển, đối phương đã thu mua bộ phận nghiệp vụ này, đây cũng là nguồn gốc của phân công ty giải trí Tinh Thành (Hàng Thành).

Cùng lúc đó, Nguyệt Ánh cũng nhận được một bộ phận cổ phần của truyền thông Giai Ngu.

Sau những lần đầu tư bỏ vốn, bị pha loãng còn 4.5%.

Bởi vì coi trọng nền kinh tế livestream.

Cho dù tập đoàn Tinh Thành từng nhiều lần muốn thu mua, nhưng Nguyệt Ánh không chịu bán, chỉ ký kết hiệp nghị nhất trí hành động.

Khi sắp chia tay, phó tổng Đức Tụ Nhân là Giang Minh Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Tôn tổng, đại hội cổ đông tháng trước, đại biểu của quý công ty là Lý Tử Diệp của bộ giải trí đúng không?”

Tôn Vũ Huệ gật đầu nói: “Đúng, tất cả nghiệp vụ liên quan đến giải trí Tinh Thành, đều do Tử Diệp phụ trách.”

Giang Minh Vũ cười nói: “Theo tôi biết, phẩm hạnh của người này không tốt lắm, hi vọng Tôn tổng cân nhắc một phen, có nên giữ người như vậy ở công ty hay không.”

Tôn Vũ Huệ hơi sững sờ, lập tức cười cởi mở: “Cảm ơn lời vàng ngọc của Giang tổng!”

...

Tổng bộ công ty TNHH không cổ Trí Tín.

Cổ vấn cao cấp của Phổ Hoa Vĩnh Đạo là Chu Vũ đứng lên.

Nhiệt tình nói: “Tôi tin rằng, ban giám đốc của Trí Tín sẽ làm ra lựa chọn sáng suốt, cũng sẽ không để chúng tôi chờ lâu.”

Chủ tịch kiêm CEO Lưu Hưng, sắc mặt có chút không thoải mái, vẫn cố gắng duy trì nụ cười: “Các vị đi thông thả, ban giám đốc sẽ đưa ra câu trả lời chắc chắn trước thứ 6.”

Nhà cung cấp, mấy khách hàng lớn đều đích thân đến cửa.

9% cổ phần giải trí Tinh Thành, họ là không thể không bán.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Hiện giờ giải trí Tinh Thành đang rơi vào vũng bùn, với lại hai bộ phim điện ảnh kia đã không thấy hi vọng rồi, sắp phải gánh chịu một khoản tiền phạt kékch xù.

Hiện giờ thoát thân, cũng là một lựa chọn không tệ.

Về phần tập đoàn Tinh Thành, hiện giờ không ai quan tâm, tất cả đều coi trọng lợi ích của mình mà thôi.

...

Công ty TNHH đầu tư Bột Hải.

Tổng giám đốc Dương Huy nhận được điện thoại từ chủ tịch.

“Vâng Cận đồng, tôi đã hiểu.”

Khoảng một tiếng sau.

Một đội ngũ thu mua chuyên nghiệp đã đến.

Bắt đầu ký kết hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần.

Chương 618: Tất cả đều khỏe

Tổng bộ địa sản Thịnh Nguyên.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Giọng nói trong sáng của nữ thư ký vang lên: “Khương đồng! Đường đồng của quốc tế Tinh Phong đã đến.”

“Mời vào!”

Ngay sau đó, cửa bị kéo ra, Đường Tụng cầm đầu đi vào.

Lâm Vân Vinh và giám đốc bộ marketing Sở Chấn Đức theo sát phía sau, biểu hiện có chút khẩn trương.

Với tư cách là công ty địa sản mang tính toàn quốc, hơn nữa tổng bộ ở ngay Yên Thành.

Hàng năm, các loại đón khách, hội nghị và chiêu đãi của địa sản Thịnh Nguyên là một món không lồ.

Có thể nói, buổi gặp mặt hôm nay, sẽ quyết định quốc tế Tinh Phong có thay đổi được cục diện hay không.

Cũng quan hệ đến công trạng mấy năm sau của họ.

Đi vào văn phòng rộng rãi sáng tỏ.

Đường Tụng chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, cũng không cứng nhắc và đơn điệu như tưởng tượng.

Bàn làm việc hình bầu dục, mang phong cách hiện đại, chinh thể bày ra màu trắng và màu gỗ.

Kệ sách, ghế sofa, vật trang trí...

Tất cả đều tinh xảo và thời thượng.

Có thể thấy, vị Khương đồng này có thẩm mỹ rất xuất sắc.

Tiếng giày cao gót vang lên, Khương Hữu Dung chậm rãi đi đến chỗ họ.

Trên sống mũi là gọng kính vàng, ngũ quan ung dung quyền rũ.

Mặc áo sơ mi trắng và âu phục cỡ nhỏ, bên người là quần tây.

Dáng người uyển chuyển thướt tha mềm mại đã được hiển lộ rõ ràng.

“Hoan nghênh hoan nghênh.” Nàng cười nói vươn tay, giữa hàng lông mày là phong tình khiến người say mê.

Đường Tụng nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng: “Cảm tạ Khương đồng đã tự mình tiếp đón.”

Mấy người ngồi xuống ghé salon, trong lúc thư ký pha trà.

Giám đốc nhập hàng của công ty vôi vàng chạy đến.

Một cuộc họp đơn giản được triển khai trong văn phòng chủ tịch.

Cuộc trò chuyện rất thuận lợi.

Sở Chấn Đức và Lâm Vân Vinh còn chưa giới thiệu hết ưu đãi, giám đốc nhập hàng đã đồng ý.

Biểu thị hôm nay có thể ký hợp đồng.

Sau khi hợp đồng với các khách sạn khác kết thúc, sẽ chuyển dời đến quốc tế Tinh Phong.

Lâm Vân Vinh và Sở Chấn Đức đều rất khiếp sợ, liếc trộm ông chủ nhà mình và vị Khương đồng kia.

Nội tâm lập tức hiểu ra.

“Đây là âm thầm bàn bạc rồi, nói không chừng còn là bàn ở trên giường. Đường đồng thật sự quá tận tâm tận lực, cuối tuần chắc chắn rất vất vả!”

Lúc tạm biệt, Khương Hữu Dung đột nhiên cười dịu dàng nói: “Đường đồng, tôi có một số việc một tâm sự riêng với cậu, làm phiền vài phút, không biết có tiện hay không?”

“Được.” Đường Tụng không do dự, trên thực tế, hắn cũng rất tò mò với vị trợ lý cao cấp của thư ký Kim này.

Đám người Lâm Vân Vinh vội vàng đứng lên tạm biệt.

Rất nhanh, văn phòng chỉ còn lại 2 người.

Khương Hữu Dung vuốt ve kính gọng vàng, đặt mông ngồi cạnh hắn.

Khương Hữu Dung vắt chân lên, khuỷu tay đặt trên đầu gối, bàn tay chống mặt, nghiêng đầu dò xét hắn.

Bởi vì hai người ngồi rất gần, mùi hương mê người xông vào mũi.

Đường Tụng nghiêng người sang, mắt đối mắt với nàng.

Dù sao cũng là nhân viên của mình, trên tâm lý, Đường Tụng cũng không có gì phải câu nệ.

Biểu cảm trên mặt Khương Hữu Dung trở nên vô cùng sinh động.

Từ trên xuống dưới, từ đầu đến đuôi.

Nàng không hề nói gì, mà chỉ tò mò nhìn hắn như vậy.

Đường Tụng chỉ chỉ phần bụng của nàng, cười nói: “Chú ý hình tượng kia.”

Khương Hữu Dung cũng không giận, lườm yêu một cái: “Cậu biết cái gì? Đây là dáng người khỏe mạnh bình thường.”

Mặc dù nói vậy, nàng vẫn ngồi thẳng, để bụng dưới trở nên bình thản hơn chút.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng.

Khương Hữu Dung bật cười, tâm hồn trước ngực như ẩn như hiện, có loại mị lực của phụ nữ thành thục, vô cùng rung động lòng người.

“Nhiều tuổi, có chút thịt thừa cũng là bình thường.”

Hai người trò chuyện vài câu.

Dưới kỹ xảo trò chuyện cao siêu của Khương Hữu Dung.

Bầu không khí trở nên rất hài hòa.

Khi Đường Tụng càng ngày càng thả lỏng.

Khương Hữu Dung đột nhiên hỏi: “Tụng, bên cạnh cậu rất nhiều phụ nữ, vậy hình mẫu lý tưởng của cậu là gì?”

Lời này thật ra rất mập mờ.

Nếu như Đường Tụng không biết thân phận của nàng, nhất định sẽ tưởng vị này có ý với hắn, đang trêu chọc hắn, muốn trải nghiệm vui vẻ.

Lúc trước hắn cũng điều tra qua về vị Khương đồng này.

Nghe nói quan hệ cá nhân của nàng và thư ký Kim rất tốt, là tâm phúc của thư ký Kim.

Lúc này lại hỏi vấn đề này, chắc hắn là đứng ở góc độ của thư ký Kim.

Nghĩ đến quà sinh nhật của thư ký Kim, nghĩ đến mình còn thua thiệt nàng, còn cho Tô Ngư đồ tình nhân.

Đường Tụng thành khẩn nói: “Dáng người tỷ lệ vàng, ngực to eo nhỏ mông vĩnh chân dài, làn da tốt, tướng mạo xinh đẹp tuyệt luân, cao quý ưu nhã, đôi mắt tươi mát có thần, tinh thông

nhiều ngôn ngữ, ưu tú, đa tài đa nghệ... tư tưởng độc lập, có
lầu cầu tiến, cảm xúc ổn định, thích đồ ngọt, thích xem phim
tài liệu...”

Đường Tụng nói một hơi rất dài.

Đây đều là những từ ngữ do hệ thống miêu tả nàng, khách
quan mà chuẩn xác.

Về phần hình mẫu lý tưởng, đó cũng là thật.

Khi sáng tạo nhân vật này, hần đã đưa vào tất cả những thứ
mình thích.

Hai mắt Khương Hữu Dung sáng lên, nàng dùng móng
cũng biết được hần đang nói đến ai.

Ngoại trừ Kim đồng ra, trên thế giới này còn có người hoàn
mỹ như vậy sao?

Nhất là chuyện hiểu rõ sở thích của Kim đồng, khiến cho
nàng nghi ngờ, có phải đối phương từng làm trợ lý sinh hoạt
của Kim đồng không?

Sau khi tạm biệt Đường Tụng, Khương Hữu Dung ngồi
trên ghế và ngẩn người.

Vẫn gửi bản ghi âm vừa rồi cho Kim đồng.

Hi vọng hành vi vô nghĩa này, có thể giúp Kim đồng mỉm
cười.

...

Trên đường đến bách hóa Hưng Duyên.

Âm thanh nhắc nhở chọt vang lên bên tai.

“Keng, bạn bỏ vốn 54 triệu, thu hoạch được 4.5% cổ phần
giải trí Tỉnh Thành.”

“Keng, bạn bỏ vốn 60 triệu, thu hoạch được 5% cổ phần giải trí Tỉnh Thành.”

“Keng, ‘thẻ cường chế khổng chế cổ phần’ vẫn đang có hiệu lực...”

Đường Tụng nhướn mày, hẳn biết hệ thống phán định đã đến thời cơ.

Dưới tác dụng của ‘thẻ áp chế’, định giá của giải trí Tỉnh Thành giảm từ 2.1 tỷ xuống còn 1.2 tỷ.

Gần như là chặt đôi, giúp hắn tiết kiệm hơn 300 triệu tài chính.

Đường Tụng không khỏi nghĩ đến cảnh tượng trong buổi họp cổ đông lần trước.

Những ánh mắt quan sát, tò mò, lạnh lùng, lơ đãng kia.

Và cả tiếng vỗ tay lẫn tiếng cười khi bỏ phiếu kết thúc.

Thật sự muốn thưởng thức biểu cảm của họ trong giờ phút này.

Đình linh linh... tiếng chuông vang lên.

Là Lý Văn Bách của đại học công nghiệp Yên Thành.

Đường Tụng thầm run lên, lập tức biết là chuyện gì.

11 tháng trước, mẹ Trương Nghiên đã tiến vào bệnh viện nhân dân tỉnh, cho đến hôm nay, vừa tròn 1 tháng.

Mà sau khi dùng thứ thuốc kia, cần 25 ngày mới có thể kiểm tra lại.

Chắc hẳn hôm nay sẽ có kết quả.

Nghe myas.

Giọng nói hưng phấn của chủ nhiệm Lý truyền ra: “Đường đồng! Mẹ của Trương Nghiên đã kiểm tra lại, kết quả rất tốt!

Bác sĩ chủ trị biểu thị, cơ bản là đã khỏi! Máy ngày nữa là có thể xuất viện!”

“Cảm ơn!” Đường Tụng thở sâu, nở nụ cười xán lạn, ánh mắt lại dần dần mơ hồ.

Đối với Trương Nghiên, đây hẳn là tin tức tốt đẹp nhất.

Những năm qua, nàng thật sự quá khó khăn, không nên bị vận mệnh trêu đùa nữa.

Nàng sẽ không mất đi mẹ, có thể tiếp tục sở hữu một gia đình hoàn chỉnh.

Nguyện em trở thành ánh nắng, tươi đẹp mà không ưu thương.

Nguyện tất cả tốt đẹp và chờ mong, đều sẽ đúng hạn mà tới.

Chương 619: Bách hóa Hưng Duyên

Chuyện thu mua bách hóa Hưng Duyên đã bắt đầu từ một tháng trước.

Bất kỳ việc thu mua nào, cũng không thể hoàn thành trong một lần.

Trận thu mua này cũng bắt đầu từ con số 0.

Mãi đến mấy ngày trước, công ty này mới thuận lợi thay đổi thông tin cổ quyền.

Đồng thời ủy thác Đức Tự Nhân thông báo tuyển dụng, bao quát tổng giám đốc, giám đốc tài vụ, nhân lực...

Cùng lúc đó, Đường Tụng cũng lấy được rất nhiều tài liệu về nhà bách hóa này.

Bao quát tình hình kinh doanh, tình trạng tài chính, định vị trên thị trường, quần thể khách hàng, nhân viên...

Xí nghiệp bán lẻ có giá trị gần 1 tỷ này, có hơn 2000 nhân viên.

Cũng được cho là xí nghiệp có tiếng ở Yên Thành.

3 giờ chiều, một nhóm hơn 10 người đã đến tổng bộ bách hóa Hưng Duyên.

Một tòa nhà 5 tầng nằm ở khu Trường An.

Trong gió lạnh, quản quản lý của bách hóa Hưng Duyên, và 9 người phụ trách các chi nhánh bước lên nghênh đón.

Nội tâm lo lắng bất an đứng cạnh chiếc Maybach màu đen.

Cạch...

Đường Tụng mở cửa xuống xe.

Ngay sau đó, tầng quản lý quốc tế Tinh Phong, phòng luật sư Đường Kim, Đức Tụ Nhân lần lượt tùm lại.

Mặc dù đã nhìn thấy ảnh, nhưng khi thấy Đường Tụng trẻ trung và đẹp trai đứng trước mặt họ.

Đám cao tầng của bách hóa Hưng Duyên vẫn khó che giấu được vẻ rung động.

Thanh niên chỉ tương đương với con trai mình, vậy mà lại là chủ của quốc tế Tinh Phong, thu mua toàn bộ bách hóa Hưng Duyên.

Trò chuyện một lát, giới thiệu đơn giản.

Đám người liền dẫn Đường Tụng đi vào trong tòa nhà lâu năm.

Mang theo gạch hoa văn, lan can gỗ đỏ, tường vẽ phong cách cổ xưa...

Có thể thấy, họ biết hấn đến nên đã quét dọn toàn diện.

Quét dọn sạch sẽ, còn tặng thêm rất nhiều cây xanh, hoa cỏ mới mẻ.

Nhưng vẫn không che giấu được các loại thiết bị ‘quá hạn’, ‘cũ kỹ’.

So với quốc tế Tinh Phong và cao ốc Nguyệt Thành, quả thực là kém xa.

Cửa phòng họp của sườn đông được mở ra.

Hơn 30 người tràn vào.

Tổng giám đốc mới nhậm chức Lưu Minh Dũng dẫn đầu, toàn bộ tầng quản lý bách hóa Hưng Duyên bắt đầu báo cáo

công việc.

Đường Tụng vừa liếc nhìn tài liệu trong tay, vừa nghiêm túc lắng nghe.

Bách hóa Hưng Duyên sáng tạo năm 1999, vừa hay cùng tuổi với hẳn.

Đến trước mắt, tổng diện tích kinh doanh đạt đến hơn 200.000 mét vuông.

Với tư cách là một xí nghiệp lâu năm, bách hóa Hưng Duyên có rất nhiều ưu thế.

Hình thức thương nghiệp thành thực, nhãn hiệu có lực ảnh hưởng và độ nổi tiếng tương đối cao, chủng loại thương phẩm phong phú...

Đương nhiên, cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Hình thức kinh doanh cũ kỹ, không thể thích ứng với nhu cầu và thói quen tiêu dùng của người hiện đại.

Các phương diện quản lý và phục vụ đều thiếu sáng tạo, không thể theo kịp nhu cầu của người tiêu dùng và biến hóa của thị trường.

Công trình biến chất, không thể cung cấp trải nghiệm mua sắm tốt hơn.

Đáng nhắc tới là, đã 3 năm qua, bách hóa Hưng Duyên không hề tiến hành phát triển nghiệp vụ.

Một mực sống bằng vốn ban đầu, đồng thời dần dần bị thay thế.

Cửa hàng, quầy hàng... hiệu suất cho thuê chỉ 84%.

Thu nhập quảng cáo, tiêu thụ thương phẩm... số liệu vẫn đang giảm theo hàng năm.

Bài trừ chi phí marketing, vận doanh, sửa chữa công trình, nhân công và chi phí quản lý hành chính.

Năm 2022, đến giờ, tổng lợi nhuận chỉ 60 triệu.

Đối với một xí nghiệp có giá trị 900 triệu, đây là con số rất nguy hiểm.

Nó mang ý nghĩa, mấy năm tiếp theo sẽ có nguy cơ bị hao tổn.

Đây cũng là vì sao, Đường Tụng lại đồng ý cắt giảm 10% nhân viên thu mua công ty.

Cơ cấu và hệ thống nhân viên nội bộ thật sự quá dư thừa và rườm rà, cần phải thay đổi.

Khi Đường Tụng đang suy tư.

Âm thanh nhắc nhở chợt vang lên.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘thăng cấp danh tiếng’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Theo thời đại phát triển, bách hóa Hưng Duyên dần dần xuống dốc, đã không còn huy hoàng của năm đó. Nhưng đối với bạn mà nói, đây vẫn là một trận khiêu chiến. Tích cực điều chỉnh sách lược kinh doanh, ưu hóa kết cấu tổ chức, tích hợp tài nguyên và nhân lực, thăng cấp phục vụ, cải tạo cửa hàng, thăng cấp độ hài lòng của khách hàng lên 88%.

Ban thưởng: Tiến độ +3%, gói quà kinh doanh x1.

Chú 1: Dựa theo cơ cấu nghiên cứu thống kê, độ hài lòng bây giờ là 65.7%.

Chú 2: Không được dùng phương thức marketing và thủ đoạn kinh doanh cực đoan để gia tăng độ hài lòng, ví dụ như: Tặng quà số lượng lớn, tiêu thụ lỗ vốn...

Nhìn thấy phần thưởng, Đường Tụng thở phào một hơi.

Khá lắm! Tiến độ +3%, còn bỏ sung một gói quà.

Đây xem như là một nhiệm vụ có phần thưởng rất cao.

Nhưng có thể nhìn ra, nhiệm vụ này rất khó, gánh nặng đường xa.

Không chỉ cải cách nội bộ, còn phải cải tạo 9 cửa hàng bách hóa.

Chờ đến khi đám người phát biểu xong.

Đường Tụng gõ gõ bàn, phòng họp lập tức rơi vào yên lặng.

Tất cả mọi người đều tập trung, chờ đợi vị Boss này phát biểu.

“Đầu tiên, xóa bỏ toàn bộ ngành marketing, nghiệp vụ tạm thời giao cho một công ty truyền thông dưới cờ của tôi.”

Giọng nói của Đường Tụng bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Lại như tiếng sấm trong phòng họp.

Tầng quản lý bách hóa Hưng Duyên đều ngồi thẳng, trên mặt mang theo vẻ lo lắng và e ngại.

Vừa lên đã trực tiếp hủy bỏ một bộ môn, quả thực là quá độc ác.

Đường Tụng lại lơ đãng.

Marketing không theo kịp thời đây, đây là một nguyên nhân chủ yếu để bách hóa Hưng Duyên xuống dốc.

Bộ môn này thật sự quá nát, không chỗ nào là thích hợp.

Hơn nữa bộ môn này rất dễ giả mạo, nên bên trong đều là kẻ già đời, hộ quan hệ.

Đường Tụng gõ gõ bàn, nói tiếp: “Tiếp theo, chúng ta thảo luận chuyện điều chỉnh cơ cấu tổ chức, và phương án khảo

nghiệm mới.”

...

“Mẹ! Mẹ nghe con, đừng đi làm loạn với họ, mọi người làm vậy cũng vô dụng, trực tiếp tìm công đoàn là được.”

“Con biết hai người mới đổi hợp đồng lao động vào năm ngoái, nhưng chỉ cần có chấm công, có ghi chép làm việc, tuyệt đối sẽ được bồi thường đủ tiền.”

“Ai nha, hai người làm vậy quá nguy hiểm! Mẹ và cha mau về nhà đi!”

“Không về đúng không? Vậy con qua tìm hai người!”

Trương Linh Linh cúp máy, vẻ mặt rất buồn bực.

Thu Thu kéo tay nàng, an ủi: “Linh Linh, đừng gấp, chuyện không nghiêm trọng như cậu nghĩ.”

“Mình vẫn không yên tâm, họ là một đám người 40, 50 tuổi, không có thường thức về pháp luật, bị người kích động thì sẽ phát sinh xung đột, mình phải đi qua một chuyến. Thu Thu, hôm nay chúng ta dừng ở đây đi, tối về mình sẽ biên tập, bai bai.”

Trương Linh Linh thu thập đạo cụ xong, liền cầm túi leo lên xe.

Chiếc Benz CLS màu trắng chạy thẳng đến bách hóa Hưng Duyên ở đường Phong Bắc khu Trường An.

Nội tâm lo lắng bất an.

Cha mẹ nàng làm ở bách hóa Hưng Duyên đã 8 năm, dựa theo quy định, phải được bồi thường 9 tháng tiền lương.

Đại khái khoảng 70, 80.000.

Đối với họ, đúng là một khoản tiền lớn.

Nhưng chủ của bách hóa Hưng Duyên không phải thứ tốt, mỗi 2 năm sẽ yêu cầu một bộ phận nhân viên giữ chức vụ không quan trọng rồi chức, sau đó lại ký hợp đồng lần nữa.

Trước kia cha mẹ Trương Linh Linh không hiểu gì, đến giờ thì mới hiểu được, mình chỉ có thể nhận được nửa tháng tiền bồi thường.

Hơn nữa lãnh đạo công ty còn tìm hiểu công trạng và chăm công của họ ở tháng trước, tiền lương tháng 11 cũng bị trừ gần nửa.

Bởi vậy, mấy nhân viên bị cho nghỉ ở chi nhánh đường Phong Bắc đều tụ tập lại.

Xông vào khu làm việc, muốn đòi công bằng, yêu cầu bồi thường đủ tiền.

Lãnh đạo cửa hàng lại không chịu nhận nợ, biểu thị: “Công ty đã đổi chủ, tìm ai cũng vô dụng.”

Trương Linh Linh phải xem video duy quyền của mẹ trên TikTok thì mới biết chuyện này.

Hiện trường có rất nhiều bảo vệ cao to vạm vỡ, cha mẹ mình chẳng may xung đột với họ, vậy thì to chuyện rồi!

Nàng vốn muốn nhờ Đường Tụng cho cha mẹ vào làm ở công ty quản lý tại cao ốc Nguyệt Thành trong hôm sinh nhật hẳn.

Nhưng hai thời vàng của đôi phương nện xuống, nàng lập tức ngây ngốc, sau này lại không tiện nhắc đến.

Công việc chưa xong, cha mẹ nhất định vẫn sẽ buồn phiền.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng để họ chạy đến đòi công bằng.

Chương 620: Sự kiện đột phát

5 giờ chiều.

Sắc trời dần tối, ánh chiều tà dần dần biến mất tại đường chân trời.

Đèn đường trong thành phố đã sáng lên.

Đường Tụng đứng trong văn phòng, mắt lộ vẻ suy tư.

Vấn đề của bách hóa Hưng Duyên, còn nghiêm trọng hơn hẳn nghĩ.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ ‘thăng cấp danh tiếng’, cần một đoạn thời gian rất dài.

Việc điều chỉnh cơ cấu tổ chức nhân viên, hắn đã ủy thác Đức Tụ Nhân phụ trách, thanh tẩy nội bộ bằng tốc độ nhanh nhất.

Sắc lược kinh doanh và chất lượng phục vụ, sẽ do tổng giám đốc Chu Triều Dương phụ trách.

Vị này là nhân tài do Đức Tụ Nhân đề cử, lý lịch rất phong phú.

Tốt nghiệp trường quản trị kinh doanh nổi tiếng, từng công tác ở Wal-Mart 8 năm, về sau lại làm quản lý cao cấp ở Vạn Đạt, Ginza.

Vô luận là ánh mắt hay năng lực, đều được gọi là siêu quần bạt tụy.

Mục tiêu chủ yếu của Đường Tụng tiếp đó, chính là xác định phương án cải cách cửa hàng.

Muốn phán đoán tốt hơn, vậy nhất định phải khảo sát thực địa.

Cách nơi này không đến 3km, có một cửa hàng bách hóa Hưng Duyên, nằm ở đường Phong Bắc.

Nghĩ đến ban thường tiến độ +3%, Đường Tụng tràn đầy nhiệt tình.

Đi ra khỏi văn phòng, đến khu tiếp khách, đám người đang trò chuyện vội vàng đứng lên.

Đường Tụng cười nói: “Còn 1 tiếng nữa là tan tầm, các vị vất vả một lần, chúng ta đến qua bách hóa Hưng Duyên bên cạnh để khảo sát đi, hoan nghênh mọi người phát biểu ý kiến của mình.”

“Vâng chủ tịch!” Đám người vội vàng đáp ứng, tự hỏi lát nữa nên biểu hiện thế nào.

Giám đốc chi nhánh đường Phong Bắc là Dương Tự Cường, sắc mặt chợt tái nhợt, cả người lập tức căng cứng.

Cuộc họp chiều nay, điện thoại của hắn vẫn để chế độ yên lặng.

Vừa rời nhân lúc chủ tịch tham quan văn phòng, hắn mới đọc tin nhắn, một đám công nhân đang làm loạn ở khu làm việc.

Nếu như để vị chủ tịch này nhìn thấy, vậy thì xong đời.

Nghĩ tới đây, hắn cố tình lùi vài bước, lấy điện thoại ra, định gọi điện.

Đúng lúc này, Đường Tụng đột nhiên mở miệng: “Vị nào là giám đốc chi nhánh đường Phong Bắc?”

Mặc dù đang hỏi, nhưng ánh mắt hắn đã nhìn thẳng vào Dương Tụ Cường.

Trước khi đến, hắn cũng xem qua thông tin của các nhân viên chủ chốt, đương nhiên sẽ nhận ra.

Hắn cố tình hỏi, là phát hiện Dương Tụ Cường không đúng.

Khi mình nói muốn đi thị sát chi nhánh của Dương Tụ Cường.

Thì Dương Tụ Cường bắt đầu cứng đờ, hô hấp dồn dập, ánh mắt lơ lửng không cố định.

Đây là điển hình của có tật giật mình.

Mình vừa mới nhập chủ bách hóa Hưng Duyên, hơn nữa sẽ tiến hành cải cách ngay.

Có một cơ hội lập uy, hắn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

“Chủ tịch, tôi là giám đốc chi nhánh đường Phong Bắc, Dương Tụ Cường.” Dương Tụ Cường kiên trì tiến lên, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc thành khẩn.

Nhưng Đường Tụng vẫn nghe ra vẻ run rẩy trong giọng của Dương Tụ Cường.

Hắn cười nói: “Giám đốc Dương, anh đi theo tôi đi, dẫn tôi đi tham quan một chút.”

Dương Tụ Cường run lên, nói lắp: “Vâng... vâng chủ tịch.”

Những người khác cũng phát hiện không đúng, liếc mắt nhìn nhau, lại không dám nói gì.

Rất nhanh, một nhóm hơn 20 người đi theo Đường Tụng xuống dưới.

Đứng bên cạnh chiếc Maybach, Dương Tự Cường thận trọng nói: “Chủ tịch, hay là để tôi ngồi xe sau, ngồi cùng ngài thì không tiện lắm.”

Đường Tụng nhìn qua, bình tĩnh nói: “Không cần, chỉ mất 5, 3 phút thôi. Nếu giám đốc Dương cảm thấy không tiện, vậy ngồi ở phụ xe đi, vừa hay có thể giới thiệu cho tôi biết về tình hình chi nhánh.”

“Vâng... vâng.” Tháng 12 gió rất lạnh, Dương Tự Cường lại sợ đến ướn cả lưng.

Hắn lăn lộn trong bách hóa Hưng Duyên 15 năm, từ một nhân viên tiếp thị đi lên vị trí giám đốc chi nhánh, xem như là đi đến đỉnh cao của đời người.

Hai năm trước, con trai kết hôn, mua một căn nhà rộng rãi, một chiếc BMW, vẫn còn trả góp 1.8 triệu.

Mình ở vị trí giám đốc này 4 năm, muốn nói không giỏi trò gì là không có khả năng.

Ví dụ như vấn đề bồi thường và hợp đồng lao động lần này, đó là hắn xử lý giúp ông chủ cũ Vương Đức Phúc, đây cũng là một nguyên nhân giúp hắn ngồi vững cái ghế giám đốc này.

Bây giờ xem ra, cũng là một tai vạ rất lớn.

Với biểu hiện vừa rồi của vị chủ tịch này, chỉ sợ là sẽ bị xử lý như điển hình.

“Giết gà dọa khỉ!”

Trong đầu hắn toát ra câu nói này, cảm giác rất chuẩn xác.

Chiếc Maybach chậm rãi tiến lên.

8 chiếc xe thương vụ theo sát phía sau.

...

Đèn hoa mới lên.

Biển hiệu bách hóa Hưng Duyên đã sáng đèn.

Đèn LED hoạt động như nước chảy.

Nhìn từ xa trong màn đêm, vẫn có vẻ rất... quê mùa.

Một chiếc Benz CLS lái đến, tốc độ rất nhanh.

Dừng lại trong bãi đỗ xe ngoài cửa hàng.

“Rầm!” Cửa xe bị đóng mặt.

Trương Linh Linh cảm giác đau lòng, sờ xe yêu của mình:
“Xin lỗi, xin lỗi bảo bối, lần sau không dám nữa.”

Nói xong liền lo lắng chạy vào trong cửa hàng.

Trong lúc lo lắng chờ đợi, thang máy cuối cùng cũng đến.

Trương Linh Linh vội vàng chui vào, lấy điện thoại gọi cho mẹ.

Một lúc sau vẫn không có ai nghe máy.

Nàng không khỏi càng lo lắng hơn.

Đến thời gian này, cũng không ít người đến mua đồ.

Thang máy dừng lại ở mỗi tầng.

Vất vả lắm mới đi đến tầng cao nhất.

Trương Linh Linh lao thẳng ra ngoài.

Nàng vẫn đi học ở Yên Thành, trước kia cũng thường xuyên qua đây thăm cha mẹ, nên cũng khá quen thuộc nơi này.

Chạy vào hành lang, trực tiếp xâm nhập khu làm việc.

Xa xa, đã nghe thấy tiếng cãi vã truyền ra từ hướng văn phòng giám đốc.

Còn có tiếng kêu la của bảo vệ.

Sắc mặt Trương Linh Linh hoảng loạn, vòng qua 2 ngã rẽ, liền thấy một đám người tụ tập ngoài phòng làm việc.

Ánh mắt đảo qua đám người, rất nhanh đã thấy cha mẹ mình.

Họ và 5 người đồng nghiệp khác bị bảo vệ chặn lại ở một lối đi nhỏ.

Một tên béo mặt mũi bóng loáng đang nói đến nước miếng văng tung tóe.

“Chúng ta làm việc theo hợp đồng, mọi người đã làm thủ tục rồi chứ, ký hợp đồng mới được 1 năm, bồi thường nửa tháng là hợp lý hợp pháp.”

Một người đàn ông khoảng 50, mặt tràn đầy nếp nhăn cả giận nói: “Chủ nhiệm Trương, tôi làm hậu cần ở đây 13 năm! Kết quả chỉ cho tôi chút tiền như vậy? Thật sự là lòng dạ hiểm độc!”

Một bác gái hơn 40 cũng kêu lên: “Gọi Dương Tự Cường ra đây! Mau gọi Dương Tự Cường ra đây!”

“Đúng! Gọi giám đốc Dương ra đây! Lúc trước đã hứa hẹn, sẽ bồi thường đủ cho chúng tôi, bằng không chúng tôi sẽ không ký hợp đồng mời!”

Chủ nhiệm Trương lắc đầu nói: “Giám đốc Dương nào có thời gian xử lý mấy chuyện nhỏ này? Công ty đã đổi chủ, các người có làm loạn cũng vô dụng. Như vậy đi, hôm nay mọi người cứ về trước đi, tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo, tranh thủ bồi thường thêm cho các vị.”

Việc này đúng là không dễ làm, chủ cũ đã để lại cục diện rối rắm.

Mặc dù họ là đồng lõa, là người chấp hành, nhưng chắc chắn sẽ không móc tiền túi để giải quyết chuyện này.

Nghe vậy, đám người phản ứng rất kịch liệt.

“Đầu tuần cũng nói như vậy! Chúng tôi đợi vài ngày vẫn không thấy kết quả, giờ lại chơi chiêu này?”

“Đúng vậy! Chúng tôi muốn bồi thường luôn bây giờ!”

...

Trong âm thanh náo động.

Trương Linh Linh chui vào đám người.

“Cha, mẹ!”

Vương Hồng Mẫn vội vàng nói: “Linh Linh, sao con lại chạy đến đây, đã bảo con đừng đến mà.”

Trương Quan Kiệt đang tranh luận với lãnh đạo, nhất thời không lo được cho con gái.

Trương Linh Linh kéo tay mẹ, khuyên nhủ: “Mẹ, mọi người làm loạn ở đây cũng vô dụng. Chúng ta tìm công đoàn là được.”

Giọng của nàng không nhỏ, người chung quanh cũng nghe thấy.

Người đàn ông mặt đầy nếp nhăn kia nói: “Công ty đổi chủ, có kiện cáo thì người ta cũng không nhận nợ. Chúng ta đều là trụ cột trong gia đình, nào có thời gian từ từ với họ.”

“Loại chuyện này, không xử lý ngay, chỉ sợ sau này càng khó.”

“Không sai!”

Những người khác cũng phụ họa theo.

Họ đều là công nhân lâu năm, tự nhiên biết con gái của Trương Quan Kiệt và Vương Hồng Mẫn.

Cảm giác nàng chỉ là một sinh viên, không có kinh nghiệm xã hội.

“VẬY...” Trương Linh Linh há to miệng, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Chương 621: Phân hóa từ nội bộ

Chủ nhiệm văn phòng nhìn đồng hồ, lại nhìn đám người càng ngày càng ồn ào.

Nội tâm có chút bức bối và gấp gáp.

Sắp đến giờ cao điểm buổi tối, giám đốc Dương cũng sắp trở về.

Hơn nữa, hôm nay là ngày đầu tiên ông chủ mới đến tổng bộ họp.

Hắn đúng là rất sợ chuyện này vỡ lở.

Cũng may đám người này vẫn coi như có lý trí, không dám biểu tình chặn cửa ở cửa hàng.

Thân là kẻ già đời nơi làm việc, hắn biết làm cứ như này sẽ càng ngày càng khó khống chế, cuối cùng bị tội vẫn là mình.

Nhất định phải không chế lại.

Hắn đảo mắt vòng vòng, duỗi đôi tay mập mập ra, nói: “Các vị, chúng ta giằng co như vậy cũng không phải biện pháp. Như vậy đi Trương Quý Hỉ, Lý Kim Lan, hai người đại biểu cho họ, đi vào trong văn phòng nói chuyện với tôi. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, cố gắng làm rõ ràng.”

Nghe vậy, đám người lập tức yên tĩnh lại.

“Lúc này mới giống tiếng người.”

“Đúng vậy, ít nhất cũng phải có thái độ giải quyết vấn đề.”

“Chúng tôi chỉ muốn bồi thường.”

...

Bọn họ đều là nhân viên tầng chót, hơn nữa tuổi tác phổ biến tại 40 – 60, trên có già dưới có trẻ.

Trường kỳ bị các lãnh đạo nghiền ép.

Trong đáy lòng, họ vẫn e ngại những lãnh đạo và xí nghiệp lớn này.

Họ muốn chỉ là nhanh chóng giải quyết vấn đề, sau đó đi tìm công việc mới.

Dù không thể lấy được toàn bộ bồi thường, có thể lấy 70, 80% thì cũng có thể tiếp nhận.

Lớn tuổi nhất là Trương Quý Hỉ và mạnh mẽ nhất là Lý Kim Lan vội vàng đi theo chủ nhiệm Lý vào văn phòng.

Cửa phòng đóng lại.

Tiếng khóa trái vang lên.

Ngoài cửa, tất cả mọi người đều mang theo vẻ chờ đợi, lo lắng và khẩn trương.

Mấy chục ngàn, là một khoản tiền lớn với họ.

Trương Linh Linh kéo tay mẹ, khuyên nhủ: “Cha mẹ, hai người đừng vội, sức khỏe quan trọng nhất.”

Vương Hồng Mẫn giận dữ nói: “Mẹ và cha con, cộng vào cũng phải hơn 60.000! Nếu không lấy được số tiền này, tối cha mẹ ngủ không ngon.”

“Nhiều tiền như vậy, đủ để chúng ta sửa nhà rồi.” Trương Quan Kiệt cũng sầu.

“Quan Kiệt, hai người còn chưa đến 50, vẫn dễ nói. Tôi năm nay đã 60, tìm việc là không tìm được, chỉ muốn cầm tiền bồi thường, ra ngoài buôn bán kinh doanh.”

“Đúng vậy, tôi cũng muốn cầm tiền mở quán nhỏ, có thể đủ ăn đủ mặc là được.”

“Con tôi sắp kết hôn, đâu đâu cũng cần tiền.”

“Cháu tôi có bệnh bẩm sinh, gia đình đã không chịu nổi rồi.”

Trương Linh Linh nhìn đám người mặt ủ mày chau, trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Những người này đều là đồng nghiệp của cha mẹ nàng, bình thường cũng hay đến nhà chơi.

Khi nàng đến đây thăm cha mẹ, họ cũng rất nhiệt tình.

Mọi nhà đều có cái khó riêng.

Nàng suy tư giây lát, nói to về phía văn phòng chủ nhiệm: “Không sao, chúng ta cứ chờ một lát, xem bọn họ giải quyết như nào. Nếu không hài lòng, chúng ta có thể ủy thác cho luật sư đến nói chuyện, giá cả cũng không đắt. Để luật sư chơi với bọn họ, mọi người không cần hao tâm tổn trí.”

Nàng nói vậy, chính là cho chủ nhiệm Lý kia nghe.

Hi vọng tên này có thể có chút cố kỵ.

...

Trong văn phòng.

Nghe giọng nữ nhanh mồm nhanh miệng bên ngoài, chủ nhiệm Lý Đại Hải nhíu mày, nhưng cũng không để ý.

Hắn cười nói với hai nhân viên già dặn: “Lão Trương, chị Vương, hai người phải suy nghĩ kỹ, cơ hội chỉ có một.”

“Chuyện này...” Trương Quý Hỉ hơi do dự, lần này là do hắn tổ chức, nếu làm vậy, ít nhiều gì cũng hơi đuối lý.

Lý Kim Lan cũng có tâm tư như vậy.

Thấy hai người họ phân vân do dự.

Lý Đại Hải biết thẻ đánh bạc vẫn chưa đủ, liền cười nói: “Ngoại trừ bồi thường thêm 3 tháng tiền lương cho hai người, chờ qua một thời gian, nếu họ yên tĩnh lại, tôi sẽ giúp hai người nhập chức lần nữa, chức vị và đại ngộ sẽ không thay đổi.”

Vừa dứt lời, hai người lập tức lên tinh thần.

Đây quả thực là chọc trúng chỗ yếu của họ.

Bồi thường chỉ là nhất thời, nếu có thể quay lại công tác, vậy họ tình nguyện không nhận quá nhiều bồi thường.

Lý Kim Lan khẩn trương hỏi: “Chủ nhiệm Lý, anh không gạt chúng tôi?”

“Ha ha.” Lý Đại Hải cười nói: “Công ty vừa hoàn thành giao tiếp, đang chỉnh đốn nội bộ. Chờ ổn định lại, một cửa hàng bách hóa to như vậy, thêm hai nhân viên thì ai sẽ để ý?”

“Vậy... chúng tôi phải nói thế nào?”

“Hai người cứ nói, công ty đang tích cực giải quyết yêu cầu của họ, đã trao đổi với lãnh đạo ở tổng bộ, cứ về nhà chờ tin là được.”

“Được!”

“Cảm ơn chủ nhiệm Lý!”

Lý Đại Hải mỉm cười, biết chuyện đã ổn.

Hai người này xem như người cầm đầu, hơn nữa đều là người thông minh và tự tư.

Cứ vẽ bánh nướng giải quyết họ, lừa gạt cho qua chuyện đã.

Về phần chuyện sau này, cứ để sau rồi tính đi.

Hắn đứng lên, vỗ vỗ bả vai Trương Quý Hỉ, nói: “Khuyên bảo bọn họ, tìm việc mới là quan trọng nhất. Chờ bách hóa Hưng Duyên chỉnh đốn và cải cách xong, họ vẫn có cơ hội trở lại công ty. Hiện giờ náo loạn, sau này sẽ không còn cơ hội quay về.”

...

Ngoài cửa bách hóa Hưng Duyên, từng chiếc xe dừng lại.

Tiếng bước chân vang lên, một đám người bước nhanh đến và tụ tập bên người Đường Tụng.

Đường Tụng ngẩng đầu, nhìn tòa cao ốc đã cũ kỹ ở trước mắt.

Cao 6 tầng, bên ngoài là màu đỏ chót và trắng, biên giới có rất nhiều đèn LED màu vàng.

Hơn 10 năm trước, có lẽ đây là thời thượng, là trào lưu.

Nhưng bây giờ thì thật sự quá quê mùa.

Bảo sao lại bị thời đại đào thải.

Dương Tự Cường thở sâu.

Mồ hôi lạnh đầu trán, gió lạnh thổi qua, cả người run rẩy.

Vừa rồi, vị chủ tịch này không nói với hắn câu nào, mà chỉ yên lặng nhìn hắn.

Loại cảm giác áp bách này, để hắn khẩn trương đến cực điểm.

Vẫn phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, hi vọng Lý Đại Hải có thể xử lý tốt.

Tiến vào cửa.

Cửa hàng sáng tỏ đập vào mi mắt.

Một nhóm hơn 30 người tiến tới.

Tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của các nhân viên, vội vàng tiến lên chào hỏi.

“Giám đốc!”

“Giám đốc Dương!”

Dương Tự Cường hơi nghiêng người, nói: “Vị này chính là ông chủ mới của chúng ta.”

Mấy nhân viên đều giật mình, vội vàng cúi người chào: “Ông chủ!”

Đường Tụng cười gật đầu với họ, ánh mắt vẫn đang đánh giá bộ cục bên trong.

Tầng một, chủ yếu kinh doanh đồ trang sức, đồng hồ, đồ điện...

Trong đó cũng có vài nhãn hiệu quen thuộc, đây chính là ưu thế của bách hóa Hưng Duyên, một thương hiệu lâu năm.

Dương Tự Cường liếc liếc bờ môi khô khốc, nói: “Chủ tịch, tôi đưa ngài đi dạo siêu thị trước, đội ngũ chúng tôi đã phân loại và ưu hóa trong thời gian vừa rồi, tham khảo mấy siêu thị nổi tiếng trong nước, rất có tính đại biểu.”

Đường Tụng nhìn Dương Tự Cường, bình tĩnh nói: “Đã đến, vậy chúng ta đi dạo một vòng đi, cuối cùng lại đi xem siêu thị.”

Nói xong, liền cất bước đi về phía trước.

Dương Tự Cường cắn răng, cầm đầu đi theo.

Tầng 1 rất rộng rãi, nhưng các loại thang cuốn, trang trí, mặt tường đều không ổn, tràn đầy cảm giác niên đại.

Tầng hai và tầng ba là khu đồ nữ, doanh thu cao nhất, nhưng đại đa số đều là các nhãn hiệu mà Đường Tụng chưa nghe nói đến, còn có khá nhiều vị trí trống.

Cho dù đang là giờ cao điểm, mà người cũng không coi là nhiều.

Tầng 4 là khu đồ nam, đồ thể thao, người lại càng ít hơn.

Tầng 5 là đồ trẻ em, còn có một công viên trò chơi đơn giản.

Đường Tụng bước rất nhanh, chỉ cần nhìn qua là được.

Hắn không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, nên chỉ cần nắm giữ tổng quát là ok.

Theo đám người lên tầng cao nhất, biểu cảm của Dương Tự Cường càng ngày càng ngưng trọng, trên trán có một tầng mồ hôi lạnh.

Theo đám người vào tầng 6.

Dương Tự Cường lập tức nói: “Chủ tịch, rạp chiếu phim trên tầng 6 mới được làm năm ngoái, rất mới mẻ, tôi đưa ngài qua xem.”

Nói xong liền nghiêng người, ra hiệu mọi người đi về phía đông.

Đường Tụng lập tức hiểu ra, hỏi: “Tôi nhớ khu làm việc cũng ở tầng 6 đúng không?”

Tim Dương Tự Cường đập như điên.

Gian nan nói ra: “Đúng.”

“Vậy thì đi thôi.”

Chương 622: Đó không phải Đường Tụng sao?

Khu làm việc.

Vương Hồng Mẫn kéo con gái vào trong góc, nói nhỏ: “linh Linh, chuyện công việc của mẹ và cha con, con đã đề cập với Đường Tụng chưa? Bác hai con nói, tốt nhất là nói cho Đường Tụng biết, chứ không thể lấy tên người ta ra dùng, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai đứa.”

Trương Linh Linh bị mẹ nói cho đỏ bừng cả mặt.

Áp úng nói: “Còn chưa nói, với hai chúng con... Không có...! Mẹ... không phải như mẹ nghĩ!”

Nàng mặc dù nói vậy, nhưng trong đầu toàn là cái hôn trong ngày sinh nhật kia.

Nội tâm lại ngửa ngáy như ẩn giấu vô số con kiến.

Biết con không ai bằng mẹ, Vương Hồng Mẫn liếc mắt đã biết tâm tư của con gái, nhưng không trực tiếp chọc thủng.

Nói nhỏ: “Chuyện của cha mẹ, con thấy thế nào cũng được, chủ yếu là chuyện của con, nếu con và Đường Tụng có thể...”

“Được rồi, về nhà lại nói đi mẹ!” Trương Linh Linh vội vàng che miệng mẹ lại, quá làm người xấu hổ mà.

Vương Hồng Mẫn đang định nói gì.

Cửa văn phòng lại mở ra.

Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan sắc mặt đỏ hồng đi ra.

Đám người vội vàng xúm lại hỏi thăm.

“Anh Trương, nói thế nào rồi?”

“Bồi thường của chúng ta sao rồi?”

“Có thể nhận được bao nhiêu?”

...

Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan mặt ngoài vẫn bình tĩnh trấn an mọi người.

Nói những lời đã thương lượng từ trước.

“Vậy bồi thường đâu?”

“Ít nhất cũng phải cho thời gian chính xác chứ?”

“Đúng vậy, không thể cứ kéo dài như vậy được!”

Những người khác cũng không phải kẻ đần, nghe lời hứa hẹn hư vô mờ mịt này, ai mà chịu chứ.

Chủ nhiệm Lý Đại Hải chợt ‘khụ khụ’ hai tiếng.

Lý Kim Lan chợt kêu lên: “Mọi người đừng chặn ở đây, lãnh đạo phải tan làm rồi. Việc này tìm chủ nhiệm Lý cũng vô dụng, phải chờ bên tổng bộ mở miệng mới được, chúng ta cứ về chờ tin đi. Hơn nữa chủ nhiệm Lý đã hứa hẹn, chờ công ty ổn định lại, chúng ta sẽ là nhóm nhân viên được ưu tiên nhận vào.”

Trương Quý Hỉ cũng mở miệng: “Đúng vậy, chúng ta đều có tình cảm với công ty, nói không chừng sau này mọi người còn quay về công ty làm việc, làm loạn thì cũng khó coi.”

Những người khác hai mặt nhìn nhau.

Hai người cầm đầu nói vậy, bọn họ cũng không biết làm gì bây giờ.

Với lại, lời hứa hẹn được ưu tiên nhận vào cũng khiến họ hơi động lòng.

Lý Đại Hải nhìn đám người, cuối cùng cũng thở phào.

Hắn châm điều thuốc, phun một ngụm khói trắng, lát nữa nên tan làm rồi, chuyện này cũng được một đoạn thời gian này, không biết vì sao giám đốc Dương vẫn không có tin tức gì.

Trương Linh Linh nhú mày, nàng phát giác ra có điểm không thích hợp.

Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan đi vào thì tức giận không thôi, đáng vẻ như không giải quyết thì không bỏ qua.

Hiện giờ lại thay đổi 180 độ, nhất định là có giao dịch với Lý Đại Hải.

Nàng tiến lên trước, nói với hai người Trương Quý Hỉ: “Bác Trương, dì Lý, vậy phải để chủ nhiệm Lý viết giấy cam kết, phải ký tên đóng dấu, biểu thị công ty sẽ giải quyết chuyện này.”

Những người khác lập tức lấy lại tinh thần.

“Đúng đúng đúng! Linh Linh nói đúng.”

“Không sai.”

Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan chột cứng lại, quay đầu nhìn Lý Đại Hải.

Lý Đại Hải đứng lên, xụ mặt chỉ vào Trương Linh Linh: “Cô là nhân viên của công ty chúng tôi sao?”

Vương Hồng Mẫn vội vàng kéo tay Trương Linh Linh.

Trương Quan Kiệt nói: “Chủ nhiệm Lý, đây là con gái tôi.”

Lý Đại Hải nhướng mày, nghiêm túc nói: “Không phải nhân viên, ai cho cô vào khu làm việc? Còn đòi quản việc của công ty chúng tôi? Cô tưởng mình là luật sư hay là cảnh sát?”

Lúc này hắn nghe thấy cô gái này đòi kiện họ, nội tâm đã nổi giận rồi.

Cộng thêm làm lãnh đạo nhiều năm, trên người tự nhiên có một loại khí thế.

Trương Linh Linh ngưng trọng, cũng thấy hơi chột dạ.

Nói cho cùng, nàng cũng chỉ là một sinh viên bình thường.

Đối mặt với Lý Đại Hải, giống như đang đối mặt với lãnh đạo trường học, vô thức lùi bước.

Vương Hồng Mẫn tiến lên, chặn trước mặt Trương Linh Linh, nói: “Con gái tôi đến tìm tôi thì sao?”

Lý Đại Hải hừ một tiếng: “Đừng nói nhảm nữa, nếu không đi, vậy tôi gọi bảo vệ đưa ra ngoài!”

Trương Linh Linh đứng thẳng nói: “Tôi nói sai sao? Các người rõ ràng là đang lừa gạt người khác, căn bản không phải thái độ giải quyết vấn đề.”

Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan vội vàng tiến lên hòa giải.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

“Hồng Mẫn, mang con về trước đi.”

“Mọi người, ai có việc thì về trước đi, yên tâm chờ tin là được.”

Trương Linh Linh là người thông minh, biết ồn ào ở đây cũng vô dụng.

Hơn nữa nàng đến đây là để khuyên cha mẹ về nhà, tránh cho phát sinh xung đột không đáng có.

Khó chịu nhất là thái độ xảo trá ngang ngược của Lý Đại Hải, và thay đổi của hai người Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan.

Nhưng người đều là tự tư ích kỷ, nàng cũng hiểu đạo lý này.

Trương Linh Linh thở dài một hơi, kéo tay mẹ nói: “Cha mẹ, chúng ta đi về! ngày mai con sẽ tìm luật sư cho hai người!”

Nàng nói rất có lực lượng.

Mặc dù bản thân nàng không biết luật sư nào, nhưng nàng có thể triệu hoán ‘đại lão Đường Tụng’.

Một phú ông như Đường Tụng, tìm mấy luật sư vẫn không có vấn đề gì nhỉ.

Lại nghe Trương Linh Linh nói vậy, Lý Đại Hải lập tức xụ mặt, ném mẩu thuốc lá xuống chân, hung hăng dẫm lên: “Ha ha, còn nhỏ tuổi mà khẩu khí không nhỏ. Cô có biết cái gì gọi là luật lao động không? Họ tự nguyện viết đơn từ chức, lại ký hợp đồng mới, coi như cô gọi toàn bộ luật sư của tỉnh đến cũng vô dụng.”

“Vậy thì cứ chờ xem, ai đuổi lý thì tự biết.” Trương Linh Linh nhú mày, không muốn nói nhảm ở đây nữa, liền kéo tay cha mẹ ra ngoài.

Chen ra đến miệng lối đi, còn có mấy nhân viên an ninh đang vây quanh.

“Nhường đường!” Trương Linh Linh xua tay.

Họ chậm rãi tránh ra một con đường.

Trương Linh Linh đưa cha mẹ ra ngoài.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân dày đặc truyền đến.

Giày da dẫm lên thảm, phát ra tiếng ‘đông đông đông’.

Giống như nhịp trống gấp rút, tác động vào tâm thần của tất cả mọi người.

Động tĩnh không nhỏ, khiến người chung quanh chú ý tới.

Xa xa, truyền đến từng tiếng chào hỏi.

“Giám đốc!”

“Giám đốc Dương!”

“Chào lãnh đạo!”

...

Lý Đại Hải giật mình.

Đây rõ ràng là một đám người!

Lại nghĩ đến chiều nay giám đốc đi họp ở tổng bộ, trong lòng chợt sinh ra một cổ khủng hoảng.

Chắc là không phải đâu nhỉ?!

Nếu như lãnh đạo đến thật, giám đốc nhất định sẽ gọi điện thoại về.

Nương theo tiếng bước chân đến gần.

Qua một ngã rẽ.

Một bóng người cao to xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Hắn mặc âu phục màu xám nhạt, vai rộng eo hẹp chân dài.

Bước chân thoải mái ưu nhã, khí chất bình tĩnh cao ngạo.

So với khí thế trên người hắn, khuôn mặt đẹp trai kia trái lại không quá chói mắt.

Phía sau hắn.

Có tầng quản lý quốc tế Tinh Phong, phòng luật sư Đường Kim, Đức Tụ Nhân và giám đốc Dương với sắc mặt trắng bệch.

Tầng quản lý bách hóa Hưng Duyên và người phụ trách các chi nhánh khác thì theo sát phía sau.

Khoảng hơn 30 người, nhìn qua có một loại cảm giác áp bách khó nói lên lời.

Đường Tụng đảo mắt nhìn qua, lập tức nhìn thấy Trương Linh Linh.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trương Linh Linh cũng kinh ngạc há hốc mồm, vô thức dụi dụi mắt, cho là mình hoa mắt.

Vương Hồng Mẫn đẩy con gái một cái: “Linh Linh, đó... đó không phải là Đường Tụng sao?”

Chương 623: Đây là kịch bản gì?

Lý Đại Hải đẩy đám người ra, vội vàng chạy tới.

Thân thể to béo lại trở nên hết sức linh hoạt.

Hắn đứng trước đám người, chặn đứng ánh mắt của Đường Tụng và Trương Linh Linh.

“Chào lãnh đạo! Chào các vị lãnh đạo!”

Lúc nói chuyện, hắn hơi khom người, cúi đầu, lộ ra vẻ nhiệt tình và khiêm tốn.

Nhưng vẻ kinh hoàng trong mắt là khó giấu được.

Nghiệp chương mà!

Đến thật!

Tất cả lãnh đạo đều mẹ nó đến!

không ai là không có mặt!

hắn biết phần lớn người trong số này, phó tổng, giám đốc các bộ môn, giám đốc các chi nhánh.

Hết lần này đến lần khác, những người này còn phải đứng ở phía sau cùng.

Người trẻ tuổi đi đầu này, chắc chắn chính là ông chủ mới trong miệng giám đốc Dương.

Biểu cảm của Dương Tự Cường căng cứng, giọng nói khô khốc: “Chủ nhiệm Lý, sao nhiều người vây quanh văn phòng vậy? Còn không mau bảo bọn họ tản ra!”

“Vâng vâng! Tôi lập tức làm ngay! Đây là vài vấn đề nhỏ do chủ tịch Vương để lại, chúng tôi sẽ xử lý ngay, cam đoan sẽ không ảnh hưởng đến công ty.”

Lý Đại Hải nói rất to, chủ yếu là giải thích cho ông chủ mới và các vị lãnh đạo.

Hắn xoay người, tiến lên vài bước.

Trên mặt lộ vẻ nghiêm túc: “Trương Quý Hỉ, Lý Kim Lan, tranh thủ dẫn bọn họ rời đi đi. Các lãnh đạo đã đến thị sát, mọi người cũng thấy thái độ của tổng bộ rồi đấy, về nhà chờ tin là được.”

Đám người duy quyền phát ra tiếng thảo luận, nhưng không ai di chuyển.

Bọn họ không phải người ngu, lãnh đạo tổng bộ ngày nhốt đêm mong chợt xuất hiện trước mắt, đây không phải là thời cơ để giải quyết vấn đề sao?

Nhưng bởi vì Trương Quý Hỉ và Lý Kim Lan quay xe, nên nhất thời không có ai dám đứng ra.

Bọn họ đều làm việc ở đây nhiều năm, hơn nữa còn là tầng dưới chót.

Đối với mấy vị lãnh đạo này, vẫn kính sợ từ nội tâm.

Lý Đại Hải thấy cảnh này, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, đỏ ngầu cả mắt.

Đây là sai lầm trong công việc nha!

Phạm là xử lý sớm một chút, hôm nay sẽ không có chuyện gì!

Ông chủ mới, tổng giám đốc đều ở hiện trường, còn có cả một đám lãnh đạo ở tổng bộ.

Mang đến áp lực cực lớn cho hắn và Dương Tự Cường.

Lý Đại Hải nhìn ba người Trương Linh Linh đứng giữa lối đi.

Nhướng mày lên, cắn răng nói: “Các người còn chưa đi? Vương Hồng Mẫn, Trương Quan Kiệt, mau dẫn con gái về đi!”

Dương Tự Cường cũng thấp thỏm nói: “Chủ tịch, hôm nay chỉ là ngẫu nhiên, tôi họp ở tổng bộ, không kịp xử lý, tôi cam đoan sẽ không có lần sau...”

Đường Tụng giờ tay cắt đứt.

Cắt bước đến gần Trương Linh Linh.

Phát giác được tiếng bước chân sau lưng, Lý Đại Hải vội vàng xoay người.

Cảm nhận được áp lực đập vào mặt, cả người lập tức ngừng thở, tránh qua một bên.

Nói chuyện cũng không rõ: “Ông... ông chủ.”

“Đây chính là ông chủ mới!?”

“Người này... cũng không lớn hơn con trai tôi là bao.”

“Rất tuấn tú.”

“Nhìn qua có vẻ là một người tốt, không biết có thể giải quyết cho chúng ta không.”

Đám người duy quyền cũng giật mình.

Họ vẫn nghe nói ông chủ mới là một phú ông, nhưng không ngờ lại trẻ tuổi và đẹp trai như vậy.

“Tôi...” Lý Đại Hải liếm bờ môi khô khốc, trong đầu đang điên cuồng tự hỏi nên giải thích thế nào.

Đường Tụng lại không thèm nhìn hắn, bình tĩnh đi qua bên cạnh hắn.

Đi đến trước mặt một nhà Trương Linh Linh, nở nụ cười: “Chú, dì, đã lâu không gặp.”

Theo hần mở miệng, chung chột yên tĩnh lại.

Những nhân viên duy quyền đang bàn tán chột ngây người nhìn cảnh này.

Đây là kịch bản gì?

Họ và vợ chồng Trương Quan Kiệt quen nhau nhiều năm, bình thường cũng có qua lại.

Tự nhiên hiểu rõ gia đình Trương Quan Kiệt.

Sao có thể quen biết chủ tịch của công ty được?!

Thịt mỡ trên mặt Lý Đại Hải run lên, mang theo vẻ kinh ngạc, có chút không phản ứng kịp.

Dương Tự Cường chỉ thấy chân mềm nhũn.

Nội tâm chỉ còn một suy nghĩ: Xong!

Nếu như nói lúc này còn có khả năng lừa gạt cho qua, vậy bây giờ chính 0.

Đối diện Đường Tụng.

Trương Quan Kiệt luống cuống nói: “Chào buổi tối.”

Vương Hồng Mẫn là một người hướng ngoại, rất giống với Trương Linh Linh.

Nghe thấy Lý Đại Hải xưng hô, sao biết không biết thân phận của Đường Tụng.

Hai mắt bà sáng lên, nhiệt tình kéo tay Đường Tụng.

Giọng nói cao và to: “Ai nha! Đường Tụng, thật sự là trùng hợp. Dì và chú Trương của cháu có làm cho cháu mấy bộ quần áo, hôm nay còn định mang qua cho cháu. Linh Linh nói cháu gần đây rất bận, sợ quấy rầy công việc của cháu.”

“Cảm ơn chú và dì, để hai người phí tâm rồi.”

“Không có gì! Không có gì!” Vương Hồng Mẫn cười tươi như hoa, đáng vẻ như mẹ vợ nhìn con rể.

Ánh mắt nàng đảo qua Lý Đại Hải và đám đồng nghiệp bên ngoài phòng làm việc.

Chỉ cảm thấy trên thân toàn là ánh sáng, giờ phút này đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời.

Trước kia chỉ biết Đường Tụng là chủ cao ốc Nguyệt Thành, giá trị con người 700 triệu.

Hôm nay mới biết, người ta còn thu mua bách hóa Hung Duyên.

Bà làm việc ở đây 8 năm, luôn có một loại sùng kích với bách hóa Hung Duyên.

Đây chính là một xí nghiệp lớn, có hơn 2000 nhân viên và 9 cửa hàng!

Đường Tụng tiến lên vỗ vỗ bả vai Trương Linh Linh, cười tủm tỉm nói: “Linh Linh, sao lại chạy đến đây rồi, có chuyện gì cần hỗ trợ không?”

Hắn chỉ gặp cha mẹ Trương Linh Linh một lần, cũng không biết trao đổi thế nào.

Khóe miệng Trương Linh Linh giật giật, đáng vẻ ngoan ngoãn nói: “Đường Tụng... anh là ...chủ nơi này?”

Đường Tụng tiến đến bên tai nàng, nói nhỏ: “Lúc đầu định dùng thân phận người bình thường để ở chung với cô, giờ không giả bộ nữa, tôi ngả bài, tôi là chủ bách hóa Hung Duyên.”

Nói xong, hắn còn ra vẻ nhún vai.

Trương Linh Linh bật cười, đánh lên vai hắn một cái: “Không có ý mới.”

Mặc dù nói vậy, nhưng vẻ căng cứng và khiếp sợ trên mặt nàng đã biến mất, toàn thân buông lỏng hơn nhiều.

Nàng lên cấp 3 thì cha mẹ đã vào bách hóa Hưng Duyên.

Mưa dầm thấm lâu, nàng cũng luôn cảm thấy xí nghiệp này rất đáng gờm.

Đột nhiên biết chủ của xí nghiệp này lại là Đường Tụng, nội tâm khó tránh khỏi sinh ra một ít cảm giác xa cách và hư ảo.

Qua một trò đùa nhỏ, trái lại có thể nhẹ nhõm hơn.

Đám nhân viên duy quyền nghe Vương Hồng Mẫn nói, lại thấy vẻ thân mật của Trương Linh Linh và ông chủ mới.

Nội tâm lại xuất hiện suy nghĩ hoang đường.

Linh Linh nhà Hồng Mẫn... lẽ nào đang hẹn hò với vị này?

“”Cô vẫn chưa trả lời tôi, mọi người đến đây làm gì? Còn những người này đang làm gì?” Đường Tụng đưa mắt nhìn qua bên kia.

Trương Linh Linh thè lưỡi, giải thích: “Cha mẹ tôi đều là nhân viên ở đây, đã làm việc 8 năm, lần này bị giảm biên chế, nhưng công ty chỉ bồi thường 1.5 tháng tiền lương, cho nên chạy đến đòi công bằng, những người này cũng vậy.”

“Đúng vậy, rất quá đáng!” Vương Hồng Mẫn ở bên cạnh, khí thế như cầu vồng, nhìn chăm chăm vào Dương Tự Cường và Lý Đại Hải.

“Chủ tịch!” Dương Tự Cường vội vàng giải thích: “Tất cả công việc giảm biên chế, đều được ông chủ cũ sắp xếp trong kỳ giao tiếp. Những nhân viên này đã tự nguyện đổi hợp đồng

lao động mới. Ngoài ra, tôi đã cho họ nửa tháng để chuẩn bị, có thể ra ngoài tìm công việc mới, cho nên chỉ bồi thường 1.5 tháng.”

Nghe vậy, đám nhân viên duy quyền kia lập tức náo loạn lên.

Bọn họ chỉ trung thực, chứ không phải kẻ ngu.

Có mối quan hệ với Trương Linh Linh, khả năng cao là vị ông chủ mới này sẽ xử lý cho họ.

Đây chính là mấy chục ngàn đấy! Là thứ họ dựa vào để sống, sao có thể bỏ qua?

“Giám đốc Dương, làm người phải có lương tâm, chuyện ký hợp đồng mới, là anh và chủ nhiệm Lý lừa chúng tôi.”

“Lúc đó nói thế nào? Vì công ty phát triển tốt hơn, còn hứa hẹn sẽ giữ lại tuổi nghề.”

“Chúng tôi căn bản không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy!”

...

Chương 624: Đúng là nên đổi!

Đám quản lý cao tầng của bách hóa Hưng Duyên ở phía sau bắt đầu bàn tán xôn xao.

Chuyện này họ cũng biết, vốn chính là một khoản nợ rồi mù.

Ông chủ cũ, Vương Đức Phúc không phải một người hào phóng, cộng thêm tài chính khó khăn nên mới bán bách hóa Hưng Duyên.

Tự nhiên không muốn gánh vác thêm khoản nợ này.

“Mọi người yên tĩnh một chút.” Đường Tụng giơ tay lên.

Vương Hồng Mẫn lập tức kêu lên: “Yên tĩnh! Yên tĩnh! Để nghe ông chủ nói xem!”

“Cảm ơn di.” Đường Tụng nói lời cảm ơn với Vương Hồng Mẫn.

“A, đều là người nhà, không cần khách khí như vậy.” Vương Hồng Mẫn mặt đầy hồng hào.

Sắc mặt Trương Linh Linh đỏ bừng, cảm giác mẹ thật sự là quá... không khách khí.

Lại liếc trộm Đường Tụng, thấy hắn vẫn bình thường mới thở phào.

Đường Tụng ho nhẹ một tiếng, giọng điệu trầm ổn mà kiên định: “Mọi người yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời, tiền sẽ không thiếu dù chỉ một xu.”

Nói xong, hắn quay người nói: “Giám đốc Lưu.”

Tổng giám đốc Lưu Minh Dũng vội vàng tiến lên.

“Quay đầu, anh bảo nhân lực và tài vụ lập một tổ điều tra. Thu thập chứng cứ và yêu cầu của các nhân viên. Đăng ký cho tất cả nhân viên tương quan, công ty sẽ bồi thường đầy đủ. Toàn bộ quá trình phải công bằng công chính, có thể tạo một nhóm chat mới, thông báo tình hình cho mọi người biết...”

“Luật sư Lư, bên Đường Kim sẽ đại diện và khởi tố Vương Đức Phúc, tôi nhớ trong hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần có điều khoản, nợ cần và tranh cãi cũ đều do cổ đông cũ gánh chịu. Ngoài ra, phải điều tra toàn diện với các lãnh đạo của các chi nhánh khác...”

Đường Tụng nói chuyện không nhanh không chậm, rõ ràng mà đáng tin.

“Vâng chủ tịch!” Lưu Minh Dũng cũng có kinh nghiệm xử lý việc tương tự, lộ ra rất tự tin.

Luật sư Lư Chính cũng chân thành nói: “Đã rõ.”

Sắc mặt Dương Tự Cường và Lý Đại Hải đều tái nhợt, biết lần này xong đời thật rồi.

Trong đám cao tầng, có mấy người cũng thay đổi sắc mặt.

Đường Tụng đảo mắt qua đám người, mắt lộ vẻ trầm tư.

Một xí nghiệp lớn như bách hóa Hưng Duyên, lại sáng lập được 24 năm rồi.

Nội bộ đã dưỡng thành một hệ thống riêng.

Dương Tự Cường chỉ là một trong đó.

Muốn để xí nghiệp này tỏa sáng lần nữa, nhất định phải tiến hành chỉnh đốn mạnh.

Sự kiện này là một cơ hội rất tốt để bắt tay vào làm.

Vừa có thể thắng được sự tin tưởng của nhân viên, lại có thể thay máu tầng quản lý.

Đám nhân viên duy quyền vui vẻ ra mắt, đều tỏ vẻ cảm tạ hẳn.

Đường Tụng suy nghĩ một chút, nói: “Bách hóa Hưng Duyên sẵn nghênh đón cải cách và tiến hóa, tương lai sẽ phát triển tốt hơn. Ngày mai, mọi người có thể đến tổng bộ để lấy một phần đơn đăng ký. Tin tức của mọi người sẽ được tồn trữ trong kho nhân tài của công ty, chờ công ty chỉnh đốn xong, lại mở rộng kinh doanh, thì hoan nghênh mọi người quay trở lại Hưng Duyên làm việc. Tôi có thể hứa hẹn, phúc lợi và đãi ngộ sẽ tốt hơn trước kia.”

Ba ba ba ... tiếng vỗ tay vang lên.

Cùng một lời nói, nhưng trong miệng Đường Tụng lại có hiệu quả khác xa so với Lý Đại Hải.

Nhất là trước mặt toàn bộ lãnh đạo công ty.

Tất cả mọi người đều không nghi ngờ tính chân thật của việc này.

...

Cửa thang máy tầng 6.

Trương Linh Linh chấp tay sau lưng, đi theo bên cạnh Đường Tụng.

Nhỏ giọng giải thích: “Khi còn bè, nhà tôi mở một tiệm may. Trước kia tôi thường xuyên hỗ trợ, nên mới biết làm balo vẽ và găng tay. Về sau toàn bộ cửa hàng không có bằng kinh doanh như vậy đều bị thủ tiêu. Cậu tôi quen một lãnh đạo nhỏ ở bách hóa Hưng Duyên, liền... bỏ chút tiền để xin vào. Vẫn luôn phụ trách cất ống quần trên tầng 5, các khách hàng mua quần áo mà thấy không thích hợp thì có thể vào sửa một chút.”

Đường Tụng vuốt vuốt tóc nàng: “Tôi không hoài nghi, không cần giải thích.”

Trước mặt cha mẹ, Trương Linh Linh cũng thấy xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng.

Phía sau họ.

Trương Quan Kiệt cũng hơi xấu hổ, liếc mắt nhìn về phía trần nhà.

Vương Hồng Mẫn thì tự nhiên hơn, trong mắt tràn đầy ý cười.

Còn nói không có quan hệ! Đây không phải thời kỳ mập mờ sao!

Giữa nam và nữ, nào có quan hệ trong sáng, sớm muộn gì cũng thành tình nhân.

Nghĩ vậy, bà cũng kích động không thôi.

Chủ của bách hóa Hưng Duyên, một thanh niên hơn 20 tuổi, lại còn đẹp trai như vậy nữa!

Nếu như có thể tiến tới với Linh Linh, thật sự là một tổ bốc khói xanh!

Đường Tụng quay người, nói với cha mẹ Trương Linh Linh: “Chú, dì, hai người có tính toán gì không? Dự định mở tiệm, hay là quay về bách hóa Hưng Duyên?”

“Chuyện này...” Sắc mặt Vương Hồng Mẫn đỏ lên, không ngờ Đường Tụng lại hiểu lòng người như vậy: “Nhà dì cách đây không xa, làm việc ở đây cũng quen rồi, nếu có thể ở lại, vậy thì không thể tốt hơn.”

Trương Quan Kiệt cũng phụ họa theo: “Hiện giờ cửa hàng thực thể không dễ làm, thợ may thất nghiệp một đồng.”

Đường Tụng cười nói: “Vậy thì quay lại đi, sửa ống quần hình như là một gian nhỏ, vừa hay công ty muốn cải cách cả trong lẫn ngoài, cháu sẽ an bài cho hai người một gian cửa hàng riêng, thiết bị cũng thay mới. Chú và dì cứ yên tâm làm việc, có vấn đề gì có thể tìm cháu. Quay đầu bảo Linh Linh đưa số điện thoại và wechat của cháu cho hai người.”

“Được được!” Vương Hồng Mẫn vội vàng gật đầu.

Tinh... thang máy đến nơi.

Vương Hồng Mẫn vội vàng kéo tay chồng mình, cười ha ha nói: “Vậy bọn dì đi trước, Đường Tụng, cháu tranh thủ làm việc đi, không cần để ý đến bọn dì.”

Nhìn thấy Trương Linh Linh muốn tiến vào thang máy.

Vương Hồng Mẫn đẩy nàng ra: “Sắp đến giờ cơm rồi, con thay cha mẹ mời Đường Tụng một bữa, cảm ơn người ta. Bằng không hôm nay cha mẹ còn không biết làm sao nữa.”

“Đường Tụng đi với nhiều người như vậy, tối nay khẳng định sẽ đi ăn cùng họ.”

Trương Linh Linh cũng muốn đi ăn cơm với t.t

Nhưng nàng cũng là người khéo léo hiểu lòng người, không muốn để hấn khó xử.

Đường Tụng nhận ra, nói: “Không sao, bên này cũng hết chuyện rồi, chỉ cần khảo sát siêu thị B1 nữa là xong. Lát nữa chúng ta đi dạo chơi, thuận tiện đi ăn bữa cơm luôn.”

“Nói trước, đắt quá là không mời nổi đâu nha.” Trương Linh Linh vui mừng không thôi.

“Vậy hai đứa cứ trò chuyện đi.” Vương Hồng Mẫn cười khoát tay, kéo Trương Quan Kiệt vào thang máy.

“Chú, dì, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cửa thang chậm rãi đóng lại.

Vương Hồng Mẫn cười không ngậm được miệng.

Bà lấy điện thoại ra, vô số tin nhắn chưa đọc, còn có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Rất hiển nhiên, chuyện hôm nay đã truyền ra trong vòng tròn nhỏ của bà.

Có không ít đồng nghiệp đang làm việc, âm thầm hỏi thăm quan hệ của nhà họ với ông chủ mới, hỏi thăm phúc lợi và đãi ngộ mới là gì.

Cũng có đồng nghiệp đã nghỉ, hỏi bà xem có thể quay lại làm việc không.

Còn có một ít lãnh đạo nhỏ của công ty, không ngừng hỏi thăm bà.

Trong đó có lãnh đạo trực tiếp của bà và chồng, quản lý bộ hậu cần.

Lúc trước cũng nói không ít lời khó nghe, bây giờ nói là muốn đến cửa xin lỗi họ.

Vương Hồng Mẫn lần đầu được nhận loại đãi ngộ này, cảm giác hơi lằng lằng.

Đối với người ở đẳng cấp của Đường Tụng, chuyện hôm nay có lẽ chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng đối với những người bám vào chiếc thuyền bách hóa Hưng Duyên để kiếm miếng cơm ăn như họ mà nói, đây chính là chuyện lớn bằng trời.

Bà vừa trả lời tin nhắn, vừa đi vào bãi đỗ xe.

Một chiếc xe hơi cũ nát lái ra ngoài.

Trương Quan Kiệt hăng hái lái xe về phía nhà.

Đình linh linh... tiếng chuông của Vương Hồng Mẫn vang lên.

Là một số lạ.

Bà nghi hoặc, nhưng vẫn nghe máy.

“Alo, là chị Vương bên chi nhánh đường Phong Bắc đúng không? Tôi là Tiểu Lục của bộ tài nguyên nhân lực ở tổng bộ.”

“Đúng đúng, tôi là Vương Hồng Mẫn.” Vương Hồng Mẫn thăm giật mình, vội vàng liếc mắt ra hiệu với chồng.

Tiểu Lục nhiệt tình nói: “Chị Vương, tiền bồi thường của chị và anh Trương sẽ được bổ sung đầy đủ, 15 tháng này sẽ được chuyển theo tiền lương. Ngoài ra, nếu hai người rảnh rồi, có thể đến tổng bộ để ký hợp đồng mời. Đãi ngộ và phúc lợi đều thay đổi không ít, cần hai người qua xác nhận.”

Wang Hong Mian cố nén kích động, hỏi: “Vậy đãi ngộ và phúc lợi ra sao?”

Tiểu Lục vội vàng nói: “Trực tiếp ký hợp đồng lao động với tổng bộ, công ty sẽ đóng đầy đủ bảo hiểm, có tiền com, tiền nghỉ, lương tháng 5000, cuối năm thưởng 2 tháng lương.”

Trương Quan Kiệt vội vàng dừng xe ở ven đường, cảm giác tim như sắp nhảy ra ngoài.

Wang Hong Mian vội vàng nói: “Được! Ngày mai chúng tôi sẽ đến!”

Cúp máy, vợ chồng nhìn nhau, đều có chút mừng rỡ như điên.

Trương Quan Kiệt vỗ vỗ chiếc vô lăng cũ kỹ: “Chờ lấy được tiền bồi thường, chúng ta đổi chiếc xe mới! Số tự động!”

Vương Hồng Mẫn cũng không cần nhả như mọi hôm, mà gật đầu nói: “Đúng là nên đổi!”

Chương 625: Bánh táo ngọt, điện ảnh, tình cờ gặp

“Thật ra siêu thị Hưng Duyên rất tốt, hàng hóa đầy đủ, giá cả rẻ, hướng dẫn mua sắm cũng rất nhiệt tình. Nhà chung tôi ở gần đây, bình thường đều đến đây mua đồ. Sau 8 giờ tối, thực phẩm chín còn được giảm giá, ví dụ như đùi gà nướng Orleans, 10 đồng có thể mua 3 cái nha!”

“Lúc cấp 3, cứ thứ sáu là cha mẹ sẽ mang một túi đồ ăn được giảm giá về...”

“Trên cơ bản, mỗi người đến bách hóa Hưng Duyên đều là đến vì siêu thị, rất nhiều người sẽ thuận đường dạo chơi.”

“Nói đến cửa hàng, Đông Bách và Huệ Giai ở bên cạnh đều xuất sắc hơn...”

...

Trương Linh Linh đẩy xe mua hàng, vừa đi vừa giới thiệu cho Đường Tụng.

Nàng đã cởi áo lông, để lộ chiếc áo phông cao cổ màu xám.

Bên dưới là một chiếc quần thường.

Toàn thân, bắt mắt nhất hẳn là chiếc Rolex xinh đẹp trên cổ tay.

Ngũ quan mộc mạc, tăng thêm hơi thở thanh xuân mỹ lệ của nữ sinh, tuyệt đối đẹp mắt.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, Trương Linh Linh thản nhiên cúi người, chống hai tay lên xe, che khuất cup A nhỏ của mình.

Sơ suất, không dùng độn ngực, cũng không trang điểm.

Tuy nhiên, nàng cũng không ngờ mình chạy đi tìm cha mẹ mà cũng gặp được Đường Tụng.

Cũng may là hiệu quả tập luyện rất tốt, đáng người vẫn rất ok.

Chỉ có thể nói, duyên phận không cạn nha!

Nghĩ tới đây, nội tâm nàng cũng có chút đắc ý.

Nàng và Đường Tụng rất hợp ý.

Bắt đầu từ khi gọi ship, phòng cà phê Thời Gian, liên hoan gia đình, còn có bách hóa Hưng Duyên ngày hôm nay.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt, bắt đầu quan sát toàn bộ siêu thị.

Diện tích rộng lớn, cơ bản chiếm nguyên một tầng.

Chỉnh thể chia làm: Khu thực phẩm tươi sống, khu thực phẩm, khu vật dụng hàng ngày, khu điện gia dụng...

Người qua người lại, có vẻ rất náo nhiệt.

Với tư cách là hạng mục có lưu lượng khách nhiều nhất của bách hóa Hưng Duyên, nơi này rất hoàn thiện.

Kết cấu vô cùng rõ ràng, công năng được phân chia rõ ràng.

Đây là nội tình được lắng đọng qua hơn 20 năm.

Đương nhiên, Đường Tụng cũng nhìn ra vài vấn đề.

Ví dụ như vệ sinh, khu thực phẩm tươi sống là khu vực dễ gây mất vệ sinh nhất siêu thị.

Sẽ ảnh hưởng đến trải nghiệm mua sắm và an toàn thực phẩm của khách hàng.

Mà siêu thị Hưng Duyên lại cực kém ở khoản này.

Còn cả trưng bày rất bất hợp lý, tỷ lệ lợi dụng không gian cực kém.

Không chỉ ảnh hưởng đến trải nghiệm mua sắm của khách hàng, mà còn gia tăng chi phí vận doanh.

Hai người vừa đi vào, vừa ném đồ vào xe mua sắm.

Đi dạo với Đường Tụng trong siêu thị quen thuộc từ nhỏ, khiến Trương Linh Linh rất hưng phấn.

Mang theo Đường Tụng rẽ phải rẽ phải, qua lại tự nhiên.

“Bánh táo nơi này rất thơm ngon, toàn dùng mứt táo và mật ong có chất lượng tốt, quả thực là rất tuyệt vời, còn từng hot trên TikTok. Cảm giác mềm mại, tinh tế tỉ mỉ, ngoài xốp giòn trong mềm, ngọt mà không ngán.”

Trương Linh Linh cầm bánh táo lắc lắc, giống như một đứa bé đang khoe khoang.

“Để tôi ném thử.” Đường Tụng nghe vậy cũng thèm.

Trương Linh Linh cẩn thận véo cho hắn một miếng nhỏ.

Đưa tay qua, cười tủm tỉm nói: “Cảm nhận một chút đi, tuyệt đối không lừa anh.”

Vừa dứt lời, Đường Tụng đã ngậm cả tay và bánh táo vào miệng.

Mặt Trương Linh Linh lập tức đỏ lên.

Nhìn ngón tay ẩm ướt, lại vụng trộm liếm sạch vụn bánh táo trên ngón tay.

Đường Tụng nhắm nuốt một chút, mắt liền sáng lên.

Quả thực là rất ngon.

“Ăn ngon thật, thêm miếng nữa đi.”

Trương Linh Linh chớp chớp mắt, lại bình tĩnh véo một miếng, lần này trực tiếp đưa đến bên miệng Đường Tụng.

Bờ môi mỏng đỏ hồng, răng trắng nõn chính tề, cằm trôi chảy, mũi cao thẳng.

Thật sự là nhìn thế nào cũng đẹp!

Trái tim chột rơi mất nửa nhịp, Trương Linh Linh bật thốt: “Hay là chúng ta mua chút đồ ăn vặt, rồi lên tầng 6 xem phim đi?”

Nói xong mới lấy lại tinh thần.

Vội vàng cười hì hì giải thích: “Tôi nói đùa thôi, biết anh bận rộn, hẹn ăn cơm đã là sai lầm rồi.”

Đường Tụng nhai bánh táo, nói: “Thật ra làm chủ rất nhẹ nhàng, Lúc này thấy áp phích của Shanks tóc đỏ trên tầng 6, có muốn lên xem không?”

“Hay lắm! One Piece cũng là tuổi thơ của tôi.” Mắt Trương Linh Linh sáng lên, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Từ nhỏ đến lớn nàng đều rất hướng ngoại, đọc manga cũng thích loại manga nhiệt huyết này.

Gintama, Slam Dunk, One Piece... đều xem hết.

Đường Tụng cười nói: “Tôi chỉ nhớ rõ Momonosuke nhất định phải chết.”

Hai người cười cười nói nói, đi dạo siêu thị vài vòng, mua cũng không nhiều đồ.

Đều là đồ ngon mà Trương Linh Linh đề cử, có dăm bông trứng muối, đùi gà nướng Orleans, bánh bao, còn có một ít khoai tây chiên, cốm...

Lúc tính tiền, Trương Linh Linh cướp thanh toán, thực hiện lời mời khách của mình.

Khiến nàng rất vui vẻ.

Hai người cầm túi đồ ăn vặt, lại mua đồ uống, rồi đi thang máy lên tầng 6.

Thời gian này, ngoài rạp chiếu phim đã có không ít người.

Cơ bản đều là các cặp đôi vừa tan tã.

Theo hai người đi tới, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

Đại bộ phận đều là phụ nữ.

Trương Linh Linh cũng hiểu chuyện này.

Trên thực tế, đi shopping với Đường Tụng cũng là một việc có áp lực rất lớn.

“Còn khoảng 10 phút nữa, chúng ta qua bên kia nghỉ một lúc.” Đường Tụng biểu hiện rất tự nhiên, kéo tay Trương Linh Linh đi về một góc.

Trương Linh Linh hơi đỏ mặt, cẩn thận cảm nhận xúc cảm trong tay.

Hai người ngồi xuống khu nghỉ ngơi.

“Tôi đi vệ sinh.” Trương Linh Linh nói một câu, liền bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Tiến vào trong nhà vệ sinh đơn, khóa trái cửa.

Trương Linh Linh vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình.

Lúc còn đi học, nàng cũng thường xuyên đi xem phim với đám bạn học.

Nhiều khi đi cả một đám, có nam có nữ.

Nàng luôn là người cười to nhất, nói nhiều nhất.

Nhưng lần này, lại để nàng cảm nhận được ‘hẹn hò’, ‘nhịp tim’, ‘chờ mong’, ‘thẹn thùng’.

Tiếng nước chảy vang lên.

Trương Linh Linh tự cổ vũ bản thân, mặt mang theo vẻ hăng hái hướng tới.

“Quyết định! Chờ xem đến lúc cao trào, giả bộ quá kích động, nhân cơ hội nắm tay!”

Lúc đi đến bồn rửa tay, lại vừa rửa vừa cười ngây ngô.

“Tiếc là không xem phim kinh dị! Bằng không có thể giả bộ sợ hãi, trực tiếp chui vào ngực Đường Tụng! Hắc hắc!”

Xoay người, đang định lấy giấy lau tay.

“A ui” một tiếng, trực tiếp đụng phải một cô gái.

Cũng may là mùa đông, mặc rất dày, nên không có vấn đề gì.

Cô gái kia rút giấy lau nước đọng trên người, cau mày nói: “Phải nhìn người chứ!”

Trương Linh Linh xin lỗi: “Xin lỗi, không sao chứ?”

Nghe thấy giọng nói của nàng, cô gái kia chột ngắc đầu lên, kinh ngạc nói: “Linh Linh? Là cậu à!”

“Cô là...” Trương Linh Linh vô cùng nghi hoặc.

Môi đỏ mọng, kẻ mắt màu tím, mùi nước hoa nồng đậm.

Bởi vì trang điểm khá đậm, nên nàng nhất thời không nhận ra, nhưng đúng là hơi quen mắt.

Cô gái cười nói: “Lớp 12, ký túc xá 520, mì tôm, que cay Vệ Long, không nhớ?”

Mấy từ mấu chốt này vừa xuất hiện, Trương Linh Linh lập tức nhớ ra.

Mừng rỡ nói: “An Hiểu Huyền! Cậu thay đổi nhiều thật! Mình không nhận ra luôn!”

Chương 626: Trương Linh

Linh sắc đảm ngập trời

Bởi vì tính cách sáng sủa hào phóng, nên Trương Linh Linh có nhân duyên rất tốt trong toàn khối.

An Hiểu Huyền chính là học sinh lớp bên cạnh, quan hệ cũng không tệ lắm.

Tuy nhiên, trong ấn tượng của nàng thì An Hiểu Huyền là một nữ sinh rất thanh tú điềm đạm, chưa bao giờ trang điểm, có một mái tóc đen dài làm người ta hâm mộ.

Trong nhà mở tiệm tạp hóa, dưới giường trong ký túc xá có một đồng mì tôm que cay.

Có đôi khi tối đói bụng, Trương Linh Linh liền đi qua ăn ăn nhờ ở đậu, hôm sau sẽ mua đồ ăn vặt giá tương đương để báo đáp lại.

Lại nhìn An Hiểu Huyền bây giờ.

Trang điểm khá đậm, mái tóc vàng gọn sóng.

Khoác áo da trắng, áo len đuôi cá màu vàng nhạt, giày cao gót 7, 8cm.

An Hiểu Huyền che miệng cười khẽ: “Cậu thì vẫn như lúc trước, không thay đổi gì. Nhìn thấy cậu lại nhớ đến cảnh chúng ta cùng ăn que cay, mì tôm, thật sự là hoài niệm!”

Trương Linh Linh mặc áo lông dài, quần thể thao, mặt mộc, thậm chí còn có thể nhìn thấy một vài nốt tàn nhang.

Nhìn qua đúng là không thay đổi gì cả.

Lớn như vậy mà vẫn không thèm để ý đến hình tượng.

Trương Linh Linh ‘chặc chặc’ hai tiếng, cảm khái: “Hiểu Huyền, mấy năm không gặp, có vẻ lăn lộn không tề nha. Cái áo da này cũng không rẻ nha.”

“Ha ha.” An Hiểu Huyền khó nén nổi vẻ tự tin và kiêu ngạo, miệng lại rất khiêm tốn: “Mình không học giỏi như cậu, chỉ thi đỗ một trường cao đẳng, học ngành lại chẳng ra sao, khó tìm việc, liền đổi nghề làm livestream bán hàng, bây giờ cũng coi như là kiếm miếng cơm ăn.”

“Ah! Vậy chúng ta vẫn là người cùng nghề nha.” Trương Linh Linh vui mừng bắt lấy tay An Hiểu Huyền.

“Cậu... cũng đang làm streamer?” An Hiểu Huyền quan sát một phen.

Không quan tâm hình tượng, không giống nha.

“Không, là một người bạn của mình làm, mình làm trợ lý nhỏ thôi.” Trương Linh Linh hoạt bát nháy mắt: “Cậu đổi wechat rồi đúng không, lâu rồi không thấy động tĩnh gì, chúng ta add lại đi.”

An Hiểu Huyền nghe thấy là trợ lý thì lập tức hiểu ra.

Cười tủm tỉm nói: “Để mình quét cậu.”

“Mau mau.”

Hai người add wechat xong.

An Hiểu Huyền đột nhiên hỏi: “Đúng rồi Linh Linh, cậu xem phim gì vậy?”

“One Piece lúc 7:35.”

“A, vậy thì giống nhau rồi! Cậu ngồi chỗ nào?”

“Ah... quên rồi, cuống vé ở chỗ bạn mình.” Trương Linh Linh chỉ lo nhìn Đường Tụng, nào để ý ngồi chỗ nào.

“Bạn? Nam hay nữ?”

“Đương nhiên là nam rồi.” Trương Linh Linh nhướn mày, ra hiệu hiểu rồi chứ.

An Hiểu Huyền che miệng cười khẽ.

Đúng lúc này, một giọng nam vang lên bên cạnh: “Hiểu Huyền, gặp người quen à?”

Trương Linh Linh nhìn qua, là một người đàn ông ăn mặc khá thành thực.

Áo khoác lông dê, quần tây giày da, mắt kiếng không gọng.

Tướng mạo bình thường, tuổi tác khoảng 30.

Nhìn qua có vẻ hơi lạnh lùng.

An Hiểu Huyền vội vàng buông tay Trương Linh Linh, tiến lên ôm cánh tay người đàn ông kia.

Mặt mũi tràn đầy thân mật hạnh phúc: “Linh Linh, giới thiệu cho cậu, đây là bạn trai mình, Lâm Nhất Phi! Anh Phi, đây là bạn học cấp 3 của em, Trương Linh Linh! Hôm nay tình cờ gặp ở đây.”

Hai người khách sao vài câu.

Lâm Nhất Phi nhìn đồng hồ đeo tay, bình tĩnh nói: “Hiểu Huyền, sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Ba người đi về phía khu nghỉ ngơi.

An Hiểu Huyền nhìn người bạn học quen thuộc.

Nhoáng một cái đã hơn 3 năm, Trương Linh Linh vẫn như ngày xưa.

Sáng sủa hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, trên người mang theo hơi thở học sinh.

Luôn tràn ngập sức cuốn hút và nhiệt tình, để mỗi người ở gần nàng đều cảm thấy ấm áp.

Chuyện cũ hiện lên trong đầu, nội tâm sinh ra rất nhiều cảm khái.

Có lẽ tình chị em từng ăn mì tôm, que cay, đọc manga tiểu thuyết xông lên đầu.

An Hiểu Huyền thở sâu, đột nhiên nói: “Linh Linh, nội tình của cậu rất tốt, ăn diện một chút cũng không kém, hơn nữa lại biết ăn nói. Có cân nhắc đi làm streamer bán hàng với mình không, chủ yếu là bán trang phục. Nhiều thì không dám nói, một tháng 6, 7000 thì vẫn có, hơn nữa còn có trích phần trăm.”

Trương Linh Linh ngẩn người, cười hì hì nói: “Bây giờ mình đang làm trợ lý cho một người bạn đại học, chỉ sợ không được rồi.”

An Hiểu Huyền nhin không được mà lắc đầu.

Trương Linh Linh căn bản không biết đã từ chối cơ hội tốt biết bao.

Hiện giờ, nàng mỗi ngày đều kiếm được 20, 30 ngàn, hơn nữa càng ngày sẽ càng nhiều.

Rất nhiều người bạn cũ đều muốn đi theo nàng.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Quên nói cho cậu biết, bạn trai mình là quản lý tổ chọn hàng của giải trí Tinh Thành. Mình nhờ vào anh ấy, đã ký hợp đồng với giải trí Tinh Thành. Có lưu lượng hỗ trợ, tiền chia cao, đội ngũ lựa chọn sản phẩm chuyên nghiệp, đảm bảo thu hoạch dù hạn hay lụt, khác biệt hoàn toàn với các streamer nhỏ kia.”

“Cảm ơn Hiểu Huyền, phát tài vẫn còn nhớ đến bạn cũ. Nhưng mình cũng có kế hoạch rồi, chỉ có thể nói tiếng xin

lỗi.” Trương Linh Linh vỗ vỗ bả vai An Hiểu Huyền, giọng điệu thành khẩn.

An Hiểu Huyền quả nhiên không tệ, thời trung học cũng rất tốt.

“Được rồi.”

An Hiểu Huyền không khuyên nữa, mỗi người đều phải phụ trách với lựa chọn của mình.

Có lẽ chờ đến một ngày nào đó, Trương Linh Linh mới có thể ý thức được mình đã mất đi cái gì.

Nàng cũng là may mắn, dẫm lên đầu gió, lại trèo lên cành cao.

Lúc này mới một bước lên trời, chém giết ra được từ tầng dưới chót.

An Hiểu Huyền thu hồi suy nghĩ, hỏi: “Đúng rồi, bạn trai cậu đâu?”

Trương Linh Linh có lòng muốn giải thích, nhưng đối mặt với bạn học cũ, lòng hư vinh vô nghĩa lại quấy nhiễu, để nàng lựa chọn ngậm thừa nhận.

Nàng thè lưỡi: “Đề mình gọi.”

Nói xong liền bước nhanh đến một góc.

An Hiểu Huyền cũng nhìn qua, con người chột run rẩy, có chút không dời nổi mắt.

“Không phải chứ?!”

Thanh niên kia mặc một bộ trang phục chính thức cực kỳ hợp người, hơi cúi đầu nhìn điện thoại trên tay.

Không nhìn rõ ngũ quan, chỉ có thể nhìn thấy cái mũi cao vút và gò má ưu việt.

Vai rộng eo nhỏ, trong ưu nhã còn mang theo một tia lạnh nhạt.

An Hiểu Huyền từng gặp rất nhiều soái ca, nhất là cái nghề streamer của nàng, thậm chí còn tiếp xúc với rất nhiều mẫu nam.

Nhưng khí chất của vị này lại rất đặc biệt, cực kỳ có mị lực, không giống bình thường.

Tuyệt đối là nam thần âu phục hệ cấm dục.

Ngay sau đó, nàng tròn tròn mắt, bờ môi run rẩy.

Trương Linh Linh cười hì hì, cúi người nói với Đường Tụng: “Chờ lâu rồi, vừa mới gặp một người bạn cũ trong nhà vệ sinh, trò chuyện vài câu.”

“Không sau, vẫn nhớ về gọi tôi là được.” Đường Tụng thu hồi điện thoại, cầm túi đồ ăn vật đứng lên.

Trương Linh Linh dẫn hắn đi về phía An Hiểu Huyền.

An Hiểu Huyền mím chặt môi, ngây ngốc nhìn hai người đi tới, nói đúng hơn thì là nhìn vào Đường Tụng.

So với hắn, Trương Linh Linh mặc áo lông giá rẻ quả thực là không đáng chú ý.

Giống như hai người ở hai thế giới song song.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lại ở cùng một chỗ.

“Đây là An Hiểu Huyền, bạn cấp 3 của tôi, đây là bạn trai của cô ấy, Lâm Nhất Phi.” Trương Linh Linh mặt mày hớn hờ, đánh bạo kéo tay Đường Tụng: “Đây là Đường Tụng.”

Nội tâm lại đang hò hét.

“Yeah! Mình chủ động kéo tay Đường Tụng rồi! Ha ha ha ha ha...”

“Xin chào!” Đường Tụng lễ phép gật đầu chào.

“Xin chào.” An Hiểu Huyền nội tâm khá phức tạp.

Lâm Nhất Phi cũng lên tiếng chào hỏi, nhìn qua cũng rất bình thường.

Lâm Nhất Phi làm việc nhiều năm, đã qua cái tuổi nhìn mặt mà bắt hình dong.

Người thanh niên này dù khí chất không tệ, ăn mặc rất tốt, nhưng túi đồ ăn vặt trong tay, cộng thêm biểu cảm cười ha hả kia, để hắn không quá dễ bụng.

Bốn người kết bạn đi vào rạp chiếu phim.

Chỗ ngồi không gần nhau.

An Hiểu Huyền đặt sớm, hai người ngồi ở khu vực tốt nhất.

Còn hai người Trương Linh Linh thì ngồi ở hàng cuối cùng.

Theo cách nói của Đường Tụng, là tiện cho bọn họ ăn vặt và không ảnh hưởng đến người khác.

Trương Linh Linh cũng không không thềm để ý, thậm chí còn có chút mừng thầm.

Xem phim với nam thần, khẳng định là càng vắng vẻ càng tốt.

Theo đám người ngồi xuống.

Ánh đèn tối xuống, màn hình bắt đầu phát quảng cáo.

Trương Linh Linh cầm đùi gà Orleans lên, bắt đầu ăn uống.

Đường Tụng lấy ra một miếng dăm bông trứng muối.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện về One Piece.

Ánh sáng lúc sáng lúc tối đánh vào trên người Đường Tụng.

Trong không gian sáng tối chập chờn này, hấn lại như đang phóng thích hào quang rực rỡ.

Trên đầu chữ sắc có một cây đao, nhưng Trương Linh Linh cảm giác mình sắc đảm ngập trời.

Nàng nhìn chút trứng muối dính trên khóe miệng Đường Tụng.

Đột nhiên đứng lên, hôn lên vành môi dưới của hấn, thuận tiện liếm chút trứng muối kia.

Cảm giác tim đập nhanh khiến nàng tê liệt.

“Mình vừa làm gì? Mình vừa làm gì vậy?”

Chương 627: Cũng phải nề mặt Trương Linh Linh

Hai người An Hiểu Huyền ngồi ở giữa hàng thứ 7, là vị trí tốt nhất trong rạp chiếu.

Nhưng nàng căn bản là không có tâm tư xem phim.

Trong đầu toàn là Trương Linh Linh và người bạn trai kia.

Người bạn học cũ từng không đáng chú ý, vậy mà tìm được một người bạn trai như vậy, làm nàng có chút ghen tị.

Nàng vẫn luôn dùng khước mắt để liếc nhìn hàng cuối cùng.

Vừa hay nhìn thấy cảnh Trương Linh Linh đứng lên hôn bạn trai.

“Linh Linh thật sự là có điểm phúc!”

Khuôn mặt và khí chất kia, quá đỉnh!

Nàng quay đầu nhìn bạn trai mình một chút.

Cho dù không phải người chỉ nhìn mắt, cũng không thể không thừa nhận, kém rất nhiều.

Lâm Nhất Phi nhai cơm, đột nhiên mở miệng nói: “Hiểu Huyền, gần đây mấy streamer lớn đang gây sự với công ty. Nhưng đây lại là một cơ hội tốt với streamer nhỏ như em, nếu may mắn có thể sẽ nhận được nhiều trợ giúp hơn. Gần đây nhớ chú ý một chút, cố gắng bắt lấy cơ hội này.”

“Ừm, em biết.” An Hiểu Huyền liên tục gật đầu, mắt hiện dị sắc.

Tâm lý hâm mộ Trương Linh Linh cũng giảm đi nhiều.

Mỗi người đều có hạnh phúc riêng.

Bạn trai nàng cũng không kém, ung dung tự tin, trầm ổn lại có sự nghiệp, cũng tràn đầy sức hút mê người.

...

Cảm giác được khước miệng hơi ẩm ẩm ướt ướt, Đường Tụng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Trương Linh Linh lại như làm chuyện sai, chỉ ngây ngốc tại chỗ, mặt mũi đỏ bừng.

Không biết đang nghĩ cái gì.

Một lúc sau, nàng mới liếc trộm Đường Tụng.

Hai tay thả trên đùi, cố gắng làm ra vẻ không thèm để ý.

Dùng giọng nói đùa: “Bên miệng anh có trứng muối, tôi dọn rồi, không cần cảm ơn.”

Đường Tụng nghiêng đầu mỉm cười với nàng: “Bên này cũng có, có muốn dọn nữa không?”

Trương Linh Linh bị dọa, chỉ vào màn hình nói: “A, bắt đầu vào phim rồi! Xem đi xem đi! Tác phẩm kỷ niệm 25 năm của One Piece, thì ra đã nhiều năm như vậy sao? Trời ạ! Ha ha ha!”

Giọng nói của nàng hơi run rẩy, còn liều mạng nhét đùi gà vào trong miệng.

Đường Tụng buồn cười, gõ gõ đầu nàng, lại nghiêng người qua, bàn tay tự nhiên vòng qua eo nàng.

Có lẽ do thường xuyên tập luyện, eo dù không phải rất nhỏ nhưng rất co dãn.

Trên người không có mùi nước hoa, chỉ có mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt và mùi dầu gội đầu.

Tia sáng trong phòng chiếu càng ngày càng tối.

Trong âm hưởng truyền ra từng câu tiếng Nhật.

Trương Linh Linh thì cứng đờ, không dám cử động dù chỉ một cái, đùi gà trong miệng cũng không còn hương vị gì.

Nội tâm lại như núi lửa phun trào, trái tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“A a a! Đường Tụng vậy mà ôm eo mình?! Cái này... phải làm thế nào mới tốt?”

Rất lâu rất lâu, chờ đến khi nội tâm bình tĩnh lại.

Nàng mới bắt đầu nghiêm túc cảm nhận bàn tay của Đường Tụng.

Về phần phim ảnh, nàng hoàn toàn không xem được.

Chỉ nhớ rõ tay Đường Tụng rất ấm.

Đường Tụng thì xem say sưa ngon lành, thỉnh thoảng lại ăn đồ ăn vặt, đôi khi lại thảo luận kịch bản với Trương Linh Linh.

Có lẽ bị hấn lây nhiễm, Trương Linh Linh dần dần cũng yên tĩnh lại.

“Với tư cách một người bạn thân thiết, đi xem phim ôm ôm cũng không có gì đâu nhỉ?”

Trong bóng tối, nàng bắt đầu di chuyển từng chút một.

Mỗi một lần đều nhỏ bé đến không thể nhận ra.

Trải qua 10 phút đồng hồ, đầu của nàng đã xuất hiện trên bả vai của Đường Tụng.

Khóe miệng Trương Linh Linh cong lên, cảm giác cả người được hạnh phúc bao phủ.

Nàng ngẩng đầu, dùng khoe mắt liếc trộm mặt hắn.

Không biết qua bao lâu, nàng há to miệng, mí mắt lập tức sụp xuống.

Rất nhiều tình cảm, đều được giấu trong muốn nói lại thôi.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã có hảo cảm với Đường Tụng.

Khi đó không biết tình hình cụ thể của Đường Tụng, chỉ cảm thấy Đường Tụng rất đẹp trai, nói chuyện dễ nghe, nhiều ý tưởng mới mẻ, máu chót là còn có cơ bụng, coi như làm bạn cũng không tệ.

Về sau cũng không biết vì sao mà bắt đầu thích.

Nàng biết mình kém hơn Thu Thu, kém hơn Bạch Tĩnh, kém hơn Ly Ly, càng không sánh được bạn gái bây giờ của Đường Tụng.

Nhưng nàng vẫn muốn thử xem, đại khái là không cam tâm đi.

Mỗi người đều là một cá thể phức tạp.

Đối với Trương Linh Linh mà nói, một mặt là nhát gan tự ti, mặt khác là hăng hái tiến tới, cải tạo bản thân.

Nàng cắn môi một cái, đặt tai vào bộ ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, ngửi lấy mùi trên người hắn, hai mắt nhắm lại.

...

Gần 9:30, bộ phim sắp kết thúc.

Đường Tụng cảm khái nói: “Cảm giác như xem một buổi hòa nhạc vậy! Nhưng vẫn phải nể mặt Shanks nha.”

Trương Linh Linh như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng ngồi thẳng người.

Đỏ mặt thè lưỡi nói: “Đúng vậy đúng vậy! Shanks đẹp trai nhất!”

“Chúng ta đi thôi?” Đường Tụng vỗ vỗ chân nàng.

Trương Linh Linh đang định đứng lên, nhưng lại ngồi xuống, lấy điện thoại mở camera.

Hoạt bát nói: “Còn chưa chụp ảnh, hôm nay chúng ta đi xem phim, cũng nên lưu chút kỷ niệm nha?”

“Được.”

“Nào nào, thân mật một chút!”

Trương Linh Linh lại tựa đầu vào vai hắn, biểu hiện cực kỳ hào phóng tự nhiên, tựa như người lén lút lúc này không phải là nàng vậy.

Đường Tụng vỗ tay phát ra tiếng: “Nhất định phải nể mặt Trương Linh Linh rồi!”

Nói xong liền duỗi tay, ôm hai bên eo của nàng, còn hơi dùng sức.

Trương Linh Linh không đến 60kg, lập tức bị nhô tận gốc, bờ mông vênh cao bị đặt xuống đùi Đường Tụng.

Hai tay Đường Tụng ôm lấy eo nàng, đặt cằm lên bờ vai nàng, cười nói: “Chụp đi.”

Thân thể Trương Linh Linh run rẩy, biểu cảm trở nên vô cùng đặc sắc.

Mông Trương Linh Linh vắn vẹo, mờ hồ cảm nhận được chìa khóa xe trong túi quần Đường Tụng.

Tách tách...

Tay run một cái, liên tục chụp rất nhiều ảnh thân mật.

Khi bộ phim chính thức kết thúc, ánh đèn lập tức thấp sáng toàn bộ phòng chiếu phim.

Trương Linh Linh lập tức nhảy dựng lên.

Khuôn mặt đỏ bừng, cả người chóng mặt, không biết mình đang làm gì.

“Tôi là ai? Tôi ở đâu? Ai là Trương Linh Linh?”

Dòng người thưa thớt bắt đầu lao ra khỏi lối ra.

“Linh Linh, đi cùng không?” An Hiểu Huyền hô lên với nàng.

Trương Linh Linh như vừa tỉnh mộng, vừa mặc áo lông, vừa trả lời: “A a, có có.”

Mặc quần áo xong, cầm túi xách, vuốt vuốt tóc.

Ánh mắt trốn tránh nói: “Đường Tụng, chúng ta đi thôi.”

...

Trong lúc chờ thang máy.

Từng cơn gió lạnh phun trào trong hành lang.

Sau 9 giờ tối, bách hóa Hưng Duyên không còn gì khác ngoài rạp chiếu phim, tự nhiên sẽ đóng điều hòa.

Trương Linh Linh hơi đau lòng, kéo ống tay áo Đường Tụng: “Tôi còn âm độ, anh chỉ mặc như vậy sẽ rất lạnh.”

“Hay là cô mở áo lông ra, để tôi đi vào cùng ấm?” Đường Tụng cười nhìn nàng.

Nhìn thấy Trương Linh Linh lại bắt đầu kéo khóa thật, hấn vội vàng kéo khóa lên cho nàng, nói: “Đừng đừng, đùa thôi, thân thể tôi rất tốt, với lại bên ngoài có xe, không lạnh.”

“Được rồi.”

Đường Tụng cười cười, bàn tay thăm dò túi áo lông của nàng, nắm tay nàng: “Như vậy là là ấm rồi.”

Trương Linh Linh đôi mắt run rẩy, ra vẻ hào phóng nói: “Vậy thì cho anh mượn làm ấm.”

Biết sắp tạm biệt, Trương Linh Linh có chút dính lấy hắn.

Nhỏ giọng trò chuyện với Đường Tụng, chủ yếu là chuyện quay chụp và trường học.

Đi theo đám người vào thang máy.

An Hiểu Huyền dùng cùi chỏ đụng vào Trương Linh Linh, nói nhỏ: “Hai người ân ái thật.”

Bạn trai An Hiểu Huyền tương đôi lạnh lùng và thành thực, hình thức ở chung của hai người còn lâu mới lãng mạn như vậy.

“Cũng... cũng bình thường.” Trương Linh Linh hơi đỏ mặt.

Đi ra thang máy, An Hiểu Huyền ôm cánh tay Lâm Nhất Phi, nhìn hai người hỏi: “Hai người về thế nào?”

“Tôi gọi xe rồi, đang chờ ở cửa.” Đường Tụng cười trả lời.

Trương Linh Linh vỗ vỗ túi: “Mình lái xe tới.”

Đi ra cổng bách hóa Hưng Duyên, gió lạnh đập vào mặt.

An Hiểu Huyền nắm chặt áo da trên người, đang định mở miệng.

Cạnh... tiếng mở cửa vang lên.

Một bóng người thướt tha ưu nhã bước xuống ghế lái phụ của chiếc Maybach màu đen.

Tuổi khoảng 30, ngũ quan đoan chính hào phóng, dáng người rất đẹp.

Mặc đồ OL và áo khoác, tất lưới, giày cao gót.

Trên cổ là chiếc khăn lụa tinh xảo.

Trên người có một loại khí chất đặc biệt.

“Ông chủ!” Giọng nói của nàng nhu hòa, bước nhanh đến bên người Đường Tụng.

Kéo chiếc áo lông Prada màu xanh đậm ra, khoác lên người hần.

Hơi cúi người, cẩn thận từng li từng tí mà giúp Đường Tụng chỉnh lý.

Tiếp đó lại tiến lên mở cửa ghế sau xe Maybach.

“Tôi đi trước nha Linh Linh.” Đường Tụng vỗ vỗ đầu Trương Linh Linh, tiếp đó lại gật đầu với hai người An Hiểu Huyền: “Tạm biệt.”

Nói xong liền ngồi vào trong xe.

Giám đốc sảnh trước khách sạn quốc tế Tinh Phong cẩn thận đóng cửa xe, cười lễ phép với ba người, rồi ưu nhã ngồi vào ghế phụ.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, chiếc Maybach chậm rãi rời đi.

Chương 628: Kim Mỹ Nga đáng giận!

Maybach biến mất trong tầm mắt, Trương Linh Linh mới thả tay xuống.

Trong mắt tràn đầy lưu luyến không rời.

Đối với nàng mà nói, tôi hôm nay rất giống một giấc mơ đẹp.

“Hiểu Huyền, mình cũng đi đây, bái bai.” Trương Linh Linh nói lời tạm biệt.

Chú ý đến biểu cảm khiếp sợ của An Hiểu Huyền và Lâm Nhất Phi.

Nội tâm khó tránh khỏi có chút đắc ý.

Không thể không nói, nếu thật sự có một người bạn trai như Đường Tụng, vậy quá có thể diện rồi!

“Linh Linh!” An Hiểu Huyền chợt kêu lên.

Trương Linh Linh kinh ngạc quay đầu: ‘Sao thế?’

An Hiểu Huyền nhì nàng, trong đầu như trời rung đất chuyển, muốn hỏi lai lịch của vị Đường Tụng kia.

Nhưng dù sao lâu rồi không liên hệ, vẫn còn cảm giác xa lạ, khiến nàng không thể mở miệng.

Yên lặng giây lát, nàng gian nan nói: “Không có gì, xe bọn mình cũng để bên đó, cùng đi đi.”

Trăng sáng sao thưa, đêm đông rất lạnh.

Ba người yên tĩnh đi về phía trước.

Trương Linh Linh vẫn ăn mặc rất bình thường.

Nhưng trong mắt An Hiểu Huyền và Lâm Nhất Phi, lại trở nên không giống bình thường.

Trương Linh Linh dừng lại trước xe mình, cười nói: “Hiểu Huyền, anh Phi, bái bai, trên đường giữ an toàn nha.”

An Hiểu Huyền nhìn chiếc Benz CLS thời thượng ưu nhã, kinh ngạc hỏi: “Đây là... xe của cậu?”

“Đúng vậy, bên ngoài lạnh lắm, mau lên xe về nhà đi.” Trương Linh Linh dậm chân, vẫy tay với hai người.

“Bái bai, lái chậm một chút nha Linh Linh! Về nhà nhớ nhắn cho mình! Bây giờ mình cũng phát triển ở Yên Thành, rảnh rồi thì liên hệ nha.”

“Bái bai!” Dù là Lâm Nhất Phi vẫn luôn tỏ vẻ lạnh lùng cũng cười và vẫy tay chào.

Đưa mắt nhìn chiếc Benz đi xa.

Lâm Nhất Phi thở hắt ra, cảm khái nói: “Sai lầm rồi, Hiểu Huyền, nếu rảnh rồi thì qua lại nhiều với Trương Linh Linh đi.”

Trương Linh Linh ‘ừm’ một tiếng, nội tâm phức tạp đến cực điểm.

...

Tiếng nhạc văng vẳng trong xe.

Trương Linh Linh cũng hát theo, hai chân nhẹ nhàng ma sát, trong đầu toàn là màu sắc.

Tiểu khu Vân Thanh Uyển.

Mở cửa nhà, liền thấy Thu Thu đang tập yoga theo video.

Nàng ném đồ trong tay.

Hai chân chuyển hướng, giơ một tay, hơi nghiêng đầu, kêu to: “Tinh tinh tinh! Một tiếng nổ giữa trời, Trương Linh Linh lóe sáng đặng trăng!”

Ngay sau đó, Trương Linh Linh chạy chậm qua, trực tiếp nhào vào Thu Thu.

Cọ xát mấy lần lên bộ ngực của Thu Thu, một mặt si mê: “Ấm quá, thơm quá, mềm quá, Thu Thu, để mình thân thân vài cái!”

Rất hiển nhiên, tâm trạng nàng đang rất vui vẻ.

“Ai nha! Linh Linh! Mau thả mình ra!”

Hai người đùa giỡn một lúc trên đệm yoga.

Thu Thu tò mò hỏi: “Linh Linh, chuyện của cha mẹ cậu sao rồi? Mình còn nhắn tin hỏi mà cậu không trả lời.”

Trương Linh Linh hơi xấu hổ, nàng ở cùng Đường Tụng, nào có thời gian trả lời tin nhắn.

“Xong rồi, bồi thường như quy định, với lại họ còn có thể trở về bách hóa Hưng Duyên.”

“Tốt quá!” Thu Thu mắt sáng lên, cảm thấy vui vẻ thay cho bạn thân.

Khoảng thời gian gần đây, vì chuyện của cha mẹ nên Trương Linh Linh thường xuyên than thở.

Trương Linh Linh mặt mày hớn hờ nói: “Thật ra ban đầu cũng không thuận lợi, về sau gặp được Đường Tụng, là Đường Tụng hỗ trợ.”

“Đường Tụng!” Thu Thu che miệng: “Đường Tụng...”

“Đường Tụng là chủ mới của bách hóa Hưng Duyên, chính là nhà tư bản hiểm độc mà ngày nào mình cũng mắng.”

Trương Linh Linh thè lưỡi: “Mình cũng không ngờ lại là Đường Tụng, mình thu hồi lời nói trước kia.”

Tiếp theo, Trương Linh Linh lại tràn đầy phấn khởi mà kể lại biểu hiện của Đường Tụng khi đó.

Mắt toàn là sao sáng.

“Như vậy à.” Thu Thu hơi tiếc nuối, biết thế mình cũng đi theo rồi.

Hai người rửa mặt xong, Trương Linh Linh lại ôm chần mền của mình lên.

Ánh mắt hơi mất tự nhiên: “Đúng rồi Thu THU, tối nay mình sẽ thức đêm biên tập video, qua bên phòng kia ngủ luôn.”

Thu Thu ngẩn người: “Không cần mà, chúng ta vẫn còn một video chưa đăng.”

“Tạm biệt, công việc là không thể ngừng! Fighting!” Trương Linh Linh làm thủ thế cổ lên, rồi ôm chần mền đi.

Trở lại phòng ngủ phụ.

Trương Linh Linh lại lén lút khóa trái cửa.

Mở laptop của mình ra, bắt đầu chuyển ảnh của mình và Đường Tụng qua đó.

Mở tấm ảnh đẹp nhất, rồi yên tĩnh nhìn nó.

Nàng ngồi trên người hấn, hai người rất gần nhau, Đường Tụng ôm lấy eo nàng.

Nhìn một lát, ánh mắt Trương Linh Linh càng ngày càng mờ lung.

Quần nữ hình phim hoạt hình đã rơi xuống đất từ lúc nào.

Nhớ lại cảm giác ngồi trên người hấn.

Đôi tay bắt đầu làm phép.

Rất nóng, không hạ nhiệt thì đêm nay tuyệt đối mất ngủ!

...

Pháp, Paris.

Khách sạn Shangri La gần tháp Eiffel.

Kết thúc một ngày quay chụp, Tô Ngu lười biếng nằm trên ghế salon.

Ngoài cửa sổ, là trời trong vạn dặm không mây.

Ánh nắng tươi đẹp đánh lên ngũ quan xinh đẹp của nàng, tản mát ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

Người đại diện Lý Minh Hà đi vào, đưa một trang giấy qua: “Tiểu NGƯ, đây là kế hoạch quay chụp và lịch trình ngày mai.”

Tô Ngu không nhân, cả người như ngủ thiếp đi, chỉ là hơi gật đầu một chút.

Lý Minh Hà cười lắc đầu, thả giấy lên mặt bàn, lại dùng vật trang trí đè lên.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa lại vang lên.

Trợ lý Sở Mộng Khiết đi đến, nói khẽ: “Chị Ngu, chuyên gia thiết kế thời trang Lâm Vũ Lan vừa liên hệ, đang làm cho chị một kiện thời trang cao cấp, chị có yêu cầu gì ngoài định mức không?”

Nàng vừa nói vừa đưa Ipad qua: “Đây là bản thảo thiết kế, trước mắt còn có thể chỉnh sửa nhỏ.”

“Lâm Vũ Lan?” Tô Ngu nhú mày, mở mắt ra.

Nàng rất quen thuộc cái tên này, trợ lý hình tượng của Kim Mỹ Nga, đồng thời phụ trách vận doanh nhãn hiệu thời trang cao cấp Ztype.

Có rất nhiều liên hệ với giải trí Tụng Mỹ.

Nhìn lướt qua, bản thảo thiết kế rất xinh đẹp.

Áo len màu rượu vang, quần jean bó sát màu đen, giày cao bồi quá gối màu nâu đỏ.

Rất lâu rồi nàng chưa mặc loại quần áo này.

Tô Ngư nhắm mắt lại, nói khẽ: “Là công ty đặt à? Nói cho Lâm Vũ Lan biết, không cần làm, tôi không cần.”

Sở Mộng Khiết gật đầu, giải thích nói: “Chị Ngư, công ty sẽ không đặt cho chị... loại quần áo này, có cần hỏi kỹ hơn không?”

Tô Ngư cũng lười hỏi nữa.

Nàng thật sự rất mệt, cần nghỉ ngơi.

Sở Mộng Khiết thả nhẹ bước chân, đi đến phòng họp độc lập.

Lấy điện thoại gọi cho người phụ trách bên Ztype.

Mặc dù lãnh đạo không nói, nhưng làm trợ lý, tự nhiên phải cân nhắc toàn diện, cố gắng làm ổn thỏa nhất.

Khoảng 3 phút sau.

Sở Mộng Khiết lại trở về phòng, nói khẽ: “Chị Ngư, là đơn đặt hàng thông qua văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Đường Tống.”

“Tổng giám đốc tập đoàn?” Tô Ngư lập tức mở mắt, ngồi dậy.

Mái tóc dài xõa xuống, mang theo mỹ cảm kỳ lạ.

Sở Mộng Khiết do dự một chút, nói: “Hơn nữa, bản thảo thiết kế là một bộ đồ tình nhân.”

“Đồ tình nhân?” Tô Ngư lẩm bẩm.

Ánh mắt lấp lóe, đưa tay nói: “Đưa bản thảo đây.”

Sở Mộng Khiết vội vàng đưa Ipad qua.

Bản thảo thiết kế rất đầy đủ, chi tiết.

Sắc thái, đường cong, đồ án... tràn đầy cảm giác thời thượng.

Tràn đầy cá tính và phong cách.

Nàng vội vàng kéo xuống cuối cùng, nhìn thấy ký tên nhà thiết kế ở góc bên phải, ‘Song’!

Nàng lập tức đứng lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui sướng và tức giận.

“Tụng. Đồ tình nhân?! Đồ tình nhân?!”

“Đáng ghét! Đáng ghét! Kim Mỹ Nga đang ghét!”

“Cố tình để Lâm Vũ Lan hỏi mình! Mưu đồ hủy hoại đạo tâm của mình!”

Thì thăm một lúc.

Tô Ngư lại mặt mày hớn hờ, cả người tràn đầy sức sống và nhiệt tình.

“Chị Lý, đi sắp xếp một chút, tối nay sẽ về Ma Đô, ngoài ra, bảo bên Ztype làm nhanh lên, tôi muốn mặc bộ đồ này trong thời gian ngắn nhất.”

“Nhưng kế hoạch quay chụp... Được, tôi sẽ đi an bài ngay.”

Chương 629: Thấp sáng Ma Đô

Ngày 14 tháng 12 năm 2022, nhiều may, -4 - 4 độ C.

Cộc cộc cộc...

Một đôi giày cao gót đi lại trong tổng bộ cũ kỹ của bách hóa Hưng Duyên.

Lễ tân cẩn thận đi bên cạnh.

Lên đến tầng cao nhất, lễ tân hơi quay người, nhiệt tình nói: “Lý tiểu thư, văn phòng chủ tịch ở ngay bên này.”

“Cảm ơn, cô xuống trước đi, không cần đi theo tôi.”

“Vâng, ngài cần gì thì cứ gọi tôi, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cộc cộc cộc...

Gạch men sứ hai bên hành lang vô cùng sáng tỏ, phản chiếu ra một bóng người xinh đẹp.

Áo khoác vải nhung, áo đầm cao cổ, túi LV màu đen.

Đến gần văn phòng chủ tịch.

Cô gái chợt dừng bước, bắt đầu sửa sang lại kiểu tóc.

Lấy nước hoa trong túi ra, xịt lên cổ tay và sau tai.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.”

Lý Mộc Tuyết kéo cửa đi vào phòng làm việc.

Nhìn Đường Tụng ngồi trên bàn làm việc, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng và vui sướng.

Nàng thả túi xách lên bàn trà, bước nhanh đến trước bàn làm việc.

Mùi nước hoa quen thuộc đập vào mặt, Đường Tụng ngẩng đầu cười nói: “Rất nhanh nha.”

“Em ra khỏi Ưu Tố thì đến đây ngay, giờ này đường không đông, chỉ mất nửa tiếng.” Lý Mộc Tuyết cầm ly trà trên bàn, giúp hắn đổ thêm nước nóng.

“Cảm ơn.” Đường Tụng vỗ vỗ mông nàng.

Lý Mộc Tuyết tự giác đứng sau hắn, nói khẽ: “Gần đây hình như anh rất bận, nhất định rất vất vả, em xoa bóp đầu cho anh nha?”

“Ừm.” Đường Tụng hơi ngả đầu ra sau, gối lên bộ ngực mềm mại của nàng.

Ngón tay của nàng mềm mại tinh tế, cường độ rất tốt, hơn nữa rất có kỹ thuật, rõ ràng là đã cố tình luyện tập.

Đường Tụng hí mắt hưởng thụ.

Qua một lúc, phát giác hô hấp của Lý Mộc Tuyết hơi gấp rút, Đường Tụng mới ngồi thẳng lên.

Xoay ghế, kéo nàng ngồi vào lòng mình: “Được rồi.”

Con người Lý Mộc Tuyết hiện lên tăng hơi nước, bờ mông nhỏ bị tất chân bao bọc vụn vụn trên đùi hắn.

Thở hắt ra về phía Đường Tụng như một con hồ ly tinh.

Mùi hương hoa quả cộng thêm bạc hà, ngọt mà không ngán, làm người ngứa ngáy.

Hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Nội tâm Đường Tụng cũng hơi ngứa ngứa.

Hai tay nắm chặt cúp C của nàng, hôn lên cánh môi nàng.

Tiếng rên rỉ như có như không, mang theo mị hoặc và vui sướng.

Lý Mộc Tuyết rất hiểu cách lấy lòng hắn.

Hai người triền miên vài phút.

Lý Mộc Tuyết điềm nhiên hỏi: “Em đã thương lượng với Bạch Thành Lâm, thông qua phương thức tăng đầu tư để khuếch trương cổ phần, bơm 20 triệu, thu hoạch 46% cổ phần.”

“Bộ phận tiền này sẽ rót vào tài khoản công ty, dùng để trả ngân hàng và các nhà cung ứng. Ngoài ra, Bạch Tĩnh cũng nhận được 14% cổ phần.”

“Em tìm người điều tra tài vụ của Ưu Tố, vấn đề khá lớn. 20 triệu này cũng chỉ cứu sống công ty thôi, muốn tiếp tục phát triển nghiệp vụ, để khoản tiền này gia tăng giá trị, thì còn một đoạn đường rất dài.”

Đường Tụng gật đầu, hắn cũng không để trong lòng, đôi tay bỏ qua áo đầm của nàng, bắt đầu vuốt ve tất chân bóng loáng.

Lý Mộc Tuyết cắn môi, nói tiếp: “Còn nữa, khoản tài chính 20 triệu này cũng không phải con số nhỏ, anh thật sự định lấy ra trong một lần? Nếu như... nếu như... ại nha!”

Lý Mộc Tuyết kêu lên một tiếng.

Đường Tụng buông hông nàng ra, như cười như không nói: “Tiểu Tuyết, anh đã nói nhiều lần rồi, đừng đùa nghịch trước mặt anh, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Lý Mộc Tuyết liếm môi một cái, biết mục đích đã thành công.

Nàng ủy khuất nói: “Em biết sai rồi, sẽ nhận phạt.”

Nói xong liền chui xuống bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn hần.

Đường Tụng vuốt vuốt mái tóc dài của nàng.

Lý Mộc Tuyết càng ngày càng cúi sâu, bắt đầu nghiêm túc trình bày sai lầm của mình.

Lần kiểm điểm này mất nửa tiếng.

Đáng nhắc tới là, trong thuốc xịt miệng của nàng có thành phần bạc hà, nên nói chuyện rất lạnh lẽo.

Lúc Lý Mộc Tuyết uống nước.

Đường Tụng mở app ngân hàng, chuyển cho nàng 20 triệu.

“Tiền đã chuyển cho em, lấy danh nghĩa của em để đầu tư, quay đầu chúng ta ký kết hiệp nghị thay mặt cầm cổ.”

Nghe vậy, Lý Mộc Tuyết thầm giật mình.

Vội vàng lấy điện thoại ra.

Một tin nhắn chưa đọc nhảy ra ngoài, vô cùng bắt mắt.

“Ngân hàng chiêu thương, số đuôi... 20.000.000 NDT vào lúc 10:10...”

“A!” Lý Mộc Tuyết kêu lên một tiếng, cảm giác tay hơi run run, miệng thì lẩm bẩm: “1 10 100 1000...”

Đếm đi đếm lại nhiều lần, lại mở app ra để xác nhận cẩn thận, Lý Mộc Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù biết đây không phải tiền của mình, nhưng vẫn không nhìn được mà run rẩy, mặt đỏ tim run, đây là lần đầu

tiền nàng nhìn thấy một khoản tiền lớn như vậy, hơn nữa còn là trong thẻ của mình.

Trong nháy mắt, nội tâm xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

“20 triệu! 20 triệu!”

“Nếu như lấy ra đầu tư cổ phiếu, vậy thì mẹ nó... Không được, chẳng may thua lỗ thì sao giờ? Giảm 1%, chính là 200.000! 8%, chính là 1.6 triệu!”

“Có thể mua quỹ đầu tư, trái phiếu... lãi hàng năm hơn 5%, thì cũng là 500.000! Có thể mua rất nhiều thứ, Prada, Hermes, Chanel...”

...

Qua một lúc lâu, Lý Mộc Tuyết vẫn không thể bình tĩnh lại.

Cẩn cẩn cánh môi, chạy qua khóa trái cửa, lại kéo màn cửa lại.

Sau đó quay lại bàn làm việc, hơi xoay người, chống hông lên.

Hai chân run rẩy nói: “Giúp em hạ nhiệt được không?!”

...

Nhìn bóng lưng rời đi của Lý Mộc Tuyết, lễ tân hơi nghi hoặc.

Luôn cảm thấy vị mỹ nữ lạnh lùng này có chút không đúng, eo không uốn éo nữa, dáng đi cũng không thẳng, bờ hông còn hơi run run.

Ngồi trong phòng làm việc, Đường Tụng thoải mái xem báo cáo do tổng giám đốc Lưu Minh Dũng gửi đến.

Nội bộ công ty đã bắt đầu chỉnh đốn, đủ loại vấn đề to to nhỏ nhỏ xuất hiện.

Nhưng có Đường Kim và Đức Tụ Nhân giúp đỡ, tất cả đều không phải là vấn đề.

Kho nhân tài của Đức Tụ Nhân bao trùm toàn quốc, căn bản là không cần lo lắng không có người thế chỗ.

Còn cả vấn đề sửa chữa trong và ngoài bách hóa Hưng Duyên.

Công ty thiết kế và công ty lắp đặt đã chuẩn bị được đầu thầu.

Nhất là thiết kế, cái này rất quan trọng, là mấu chốt để mình hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn mấy công ty thiết kế do Lưu Minh Dũng đề cử, ánh mắt Đường Tụng dừng lại ở một cái tên quen thuộc.

“Viện nghiên cứu thiết kế Đường Tổng (Ma Đô).”

Ngay sau đó, một cái tên xuất hiện trong đầu hần ‘Jenny Kate’.

Đường Tụng vỗ vỗ đầu, sao lại quên mất nàng chứ.

Thiết kế của nàng thì không cần nghi ngờ, năng lực còn cực kỳ xuất chúng, là nhà thiết kế đỉnh cấp trên thế giới, hơn nữa còn có kỹ năng bị động ‘linh cảm bạo phát’ do hệ thống cung cấp.

Tuyệt đối có thể đảm nhiệm.

Ngay sau đó, Đường Tụng lại nghĩ đến quà sinh nhật của Tô Ngư.

Chuyện chi nhánh ở Ma Đô, cũng phải đưa vào lịch trình.

Âm thanh nhắc nhở chợt vang lên bên tai.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘thắp sáng Ma Đô’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Với tư cách là trung tâm kinh tế, tài chính và văn hóa, thành phố quốc tế hóa... Mời tiến đến Ma Đô, tiếp thu sản nghiệp và bất động sản của mình, mua một chiếc xe không kém hơn 10 triệu, gặp gỡ bất ngờ với Jenny.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên (to) x1.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ kinh doanh ‘sáng tạo phân công ty’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Bạn có quyền tài sản của 8 tòa nhà thương nghiệp tại Ma Đô, không thể nghi ngờ là có ưu thế tuyệt đối để phát triển mắt xích, mời sáng tạo phân công ty văn hóa Đường Trình tại Ma Đô, chiêu mộ nhân tài, để việc kinh doanh của phòng cà phê Thời Gian bao trùm bản đồ Ma Đô.

Ban thưởng: Gói quà kinh doanh x1.

Chương 630: Không có tiền thuê

Cao ốc Nguyệt Thành, tổng bộ công ty văn hóa Đường Trình.

Trong phòng họp lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều yên lặng tiêu hóa tin tức vừa nhận được.

8 cửa hàng tại Yên Thành vừa mới đi vào quỹ đạo, thành tích rất đáng khen.

Bởi vì phục vụ và sản phẩm xuất sắc, còn có Bối Vũ Vi ‘tập kích’.

Nên phòng cà phê Thời Gian đã trở thành nhãn hiệu hot chính thức.

Thậm chí có rất nhiều người bên ngoài cố tình chạy đến checkin.

Đoạn thời gian gần đây, toàn bộ văn hóa Đường Trình đều đang chìm trong không khí vui sướng và bận rộn.

Dưới tình huống này, tổng giám đốc đột nhiên nói muốn mở phân công ty tại Ma Đô.

Đồng thời sẽ khai trương 8 chi nhánh mới.

Ma Đô?

8 cửa hàng?

Nghe thế nào cũng thấy rất ảo?

Tiền thuê, tiền lắp đặt thiết bị, tiền vận doanh... ở nơi đó đều khác xa so với thành phố cấp 2 như Yên Thành.

Rất dễ lỗ vốn và đóng cửa.

Văn hóa Đường Trinh là xí nghiệp mới cất bước không lâu, căn bản là không có năng lực chống đỡ nguy cơ lớn như vậy.

Giám đốc thị trường Hướng Huy tiếp xúc tương đối nhiều với Đường Tụng, quan hệ cũng khá ổn.

Khóe miệng hần giật giật, cẩn thận nói: “Đường tổng, ngài không nói đùa chứ?”

Đường Tụng dừng xoay bút, gật đầu nói: “Đương nhiên là nghiêm túc, hơn nữa còn có kế hoạch rõ ràng rồi.”

Trong phòng họp, tiếng nghị luận bắt đầu vang lên.

“Đường tổng, cái này có quá nhanh không?”

“Định vị và phục vụ của chúng ta đúng là rất tốt, nhưng dù sao cũng là phòng cà phê tổng hợp, một cửa hàng mặt tiền cũng cần 400 500 mét vuông, tại Yên Thành thì thôi, đến Ma Đô thì áp lực tiền thuê rất lớn.”

...

Trần Ngọc Đình đại biểu bộ marketing cũng mở miệng khuyên nhủ: “Tôi cảm thấy chúng ta nên ổn định ở Yên Thành trước, thông qua marketing và danh tiếng, từng bước mở rộng lực ảnh hưởng của nhãn hiệu. Sau khi độ nổi tiếng đủ cao, lại thử tiến quân vào các thành phố cấp 1 như Đế Đô và Ma Đô, như vậy thì ổn thỏa hơn.”

“Tôi đồng ý, chúng ta nên mở rộng sức ảnh hưởng của nhãn hiệu trước, bước chân quá dài sẽ dễ...”

Đường Tụng nở nụ cười ám áp với Trần Ngọc Đình, nhưng cũng không giải thích gì.

Hắn thao tác trên máy tính, bình tĩnh nói: “Tôi đã tìm được 8 cửa hàng rồi, các vị xem vị trí thế nào.”

Tiếp đó, hắn kết nối máy tính với hình chiếu.

Đây là địa sản An Gia phụ trách thực hiện chuyển nhượng quyền tài sản gửi cho hắn, vô cùng rõ ràng và chi tiết.

Theo hình ảnh xuất hiện trên máy chiếu, phòng họp chợt yên tĩnh lại giây lát.

Sau khi thấy rõ, tiếng thảo luận lại vang lên.

“Đây cơ bản đều nằm trong nội thành Ma Đô?”

“Mấy khu chủ yếu đều có.”

“Vị trí đúng là rất tốt, đều là khu thương nghiệp và văn phòng, thế nhưng mà... chi phí quá cao!”

“Có một nhà cách bến không xa, tiền thuê bên đó thì khỏi bàn, một mặt tiền 500m vuông, một năm phải chục triệu nhỉ?”

...

Tầng quản lý biểu hiện rất kích động.

Bọn họ là nhân tài ưu tú do Đức Tụ Nhân đề cử, mỗi người đều có lý lịch phong phú.

Trong đó có không ít người từng làm việc ở các xí nghiệp mắt xích ăn uống.

Nhìn vị trí đã có thể tính ra chi phí.

8 cửa hàng nằm ở vị trí cực tốt, không tính lắp đặt thiết bị và chi phí vận doanh, tiền thuê hàng năm phải 50 triệu trở lên.

Đối với một xí nghiệp mới cất bước như văn hóa Đường Trình, tuyệt đối là gánh vác rất lớn.

Nghĩ tới đây, trên mặt mọi người đều mang theo vẻ lo lắng.

Văn hóa Đường Trình có đại ngộ rất phong phú, thuộc về cấp bậc cao nhất tại Yên Thành này.

Hơn nữa cơ cấu công ty bằng phẳng hợp lý, ông chủ trẻ tuổi lại có năng lực, có tài chính, có quan hệ.

Là công ty thoải mái nhất cho đám người như họ.

Mỗi người đều hi vọng công ty có thể phát triển mạnh mẽ, kéo dài mãi không thôi, càng ngày càng tốt.

Mà quyết định đột ngột của Đường tổng, lại làm cho họ nhìn thấy một tín hiệu không tốt.

Vị ông chủ này sẽ không bị thành công nhất thời làm mù mị đầu óc chứ?

Phải biết, ông chồng quốc dân Tiểu Vương cũng thất bại như vậy.

Tại thời điểm xuân phong đắc ý, phán đoán quá lạc quan về tương lai, cuối cùng vì hiệp nghị đánh cược mà thua 2 tỷ.

“Đường tổng!” Phó tổng Tạ Vũ Đồng cân nhắc ngôn từ, nói: “Tôi đồng ý phát triển thị trường Ma Đô, bên kia đại biểu cho thời thượng và trào lưu. Nếu như chúng ta có thể hot ở Ma Đô, vậy con đường khai thác bản đồ toàn quốc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Nhưng chúng ta cần phải bước từng bước, không cần phải mở 8 cửa hàng cùng một lúc, lại là vị trí tốt nhất. Tiền thuê quá cao sẽ ăn mòn lợi nhuận của công ty, như vậy tương đương với chuyện công ty đang làm công cho các công ty bất động sản kia.”

Nàng biết một ít nội tình của Đường Tụng, có tập đoàn Đường Tống chống lưng, hoàn toàn không thèm để ý chút tiền này.

Nhưng với tư cách phó tổng giám đốc thường vụ của công ty, cũng là người trút rất nhiều tâm huyết vào công ty.

Ý thức trách nhiệm và lòng cảm mến, khiến nàng vẫn phải mở miệng nói ra.

“Tạ tổng nói đúng, điều này không phù hợp với kế hoạch phát triển của xí nghiệp chúng ta.”

“Ma Đô cạnh tranh rất mạnh, chúng ta cần điều tra thị trường trước.”

...

Đường Tụng dùng bút máy gõ lên bàn, mọi người dần dừng lại.

Dựa theo kế hoạch vốn có của hắn, đúng là nên phát triển từng bước một, lấy Yên Thành làm trung tâm rồi khuếch trương ra chung quanh.

Nhưng Tô Ngư thực sự quá ra sức, vừa ra tay đã là quyền tài sản của 8 tòa nhà thương nghiệp, còn được thiết kế và sửa sang cẩn thận rồi.

Nếu hắn không kinh doanh, vậy đúng là phung phí của trời.

Hệ thống cũng không nhìn được, trực tiếp cho nhiệm vụ kinh doanh luôn kìa.

“Các vị, đầu tiên phải nói rõ, 8 cửa hàng này đã được sửa sang xong, hơn nữa đều được làm theo phong cách của phòng cà phê Thời Gian. Chỉ cần thiết bị và nhân viên vào sân, có thể kinh doanh bất cứ lúc nào. Cho nên, phân công ty ở Ma Đô là việc cần phải làm ngay.”

Vừa dứt lời, lại là một trận kinh ngạc.

Tạ Vũ Đồng hơi ngần ngại: “Đây là... chuyện lúc nào?”

Một chuyện lớn như vậy, một phó tổng như nàng, người được Đường Tụng tin tưởng nhất, vậy mà không biết gì cả?

Những người khác cũng mờ mịt, tin tức này quá bất ngờ, khiến mọi người không biết làm sao.

Đường Tụng lại hoán đổi hình ảnh, trên màn hình xuất hiện từng tấm ảnh HD của từng cửa hàng.

Tiêu chí và logo của phòng cà phê Thời Gian.

Tường ngoài cục gạch phong cách phục cổ.

Cửa sổ sát đất rộng lớn sáng tỏ, giá sách tinh xảo, bàn ghế cao cấp...

Đám lãnh đạo công ty đều ngơ ngác.

Đây là lực chấp hành thế nào?!

Bên Yến Thành, toàn bộ công ty nỗ lực hơn một tháng, mới làm xong 7 chi nhánh.

Đường tổng không nói câu nói, một mình làm 8 chi nhánh ở Ma Đô?!

Nhìn tiêu chuẩn thiết bị, chỉ hơn chứ không kém hơn Yến Thành, rất nhiều chỗ còn tốt hơn, một ít thiết kế còn được cải biến đề phù hợp với bầu không khí của cả con phố.

Điều này, làm tất cả mọi người tự giác ngậm miệng.

Nếu Đường tổng đã an bài xong xuôi, vậy nhất định là có kế hoạch rồi, bọn họ chỉ cần chấp hành là được.

“Tầng quản lý và cửa hàng trưởng ở phân công ty tại Ma Đô, tôi đã ủy thác Đức Tự Nhân thông báo tuyển dụng. Trước mắt đã khóa chặt các ứng cử viên, hiện giờ cần thuê một văn phòng làm tổng bộ, hoàn thành vấn đề nhập chức cho nhân viên.”

“Tạ tổng, giám đốc Cao, hai người đều từng làm việc ở Ma Đô nhiều năm, khá quen thuộc bên đó. Chuyện này cần hai

người đi cùng Helen rồi, cố gắng ổn định nhân sự và nghiệp vụ bên đó.”

Giám đốc vận doanh Cao Tư Minh, giám đốc nhân lực Helen lập tức gật đầu, tràn đầy tự tin nói: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vâng Đường tổng.” Tạ Vũ Đồng mím môi, ánh mắt hơi âm ỉm.

Nàng luôn cho rằng, mình là nhân viên mà Đường Tụng tin tưởng nhất.

Cũng vì mình có thể giúp hấn chia sẻ công việc mà vui vẻ.

Nhưng chuyện lần này, Đường Tụng cũng không nói với nàng, thái độ với nàng như một nhân viên bình thường.

Không biết vì sao khiến nàng rất buồn rầu.

Đường Tụng lại nói một số chi tiết và quy tắc cho phân công ty.

Bao quát sàng chọn địa điểm văn phòng, hạch toán thuế vụ, vân vân...

Chờ đến khi xong xuôi, Đường Tụng bổ sung: “Ngoài ra, nếu có người ở tổng bộ muốn đến Ma Đô phát triển, có thể nói với tôi. Tiền lương và đãi ngộ sẽ tương ứng với tiêu chuẩn ở Ma Đô, còn có phụ cấp thêm.”

Không ít người lộ ra vẻ động lòng.

Đây chính là cơ hội tăng lương gấp bội!

“Nếu như không có vấn đề gì khác, vậy tan họp đi.” Đường Tụng trực tiếp đứng lên.

Giám đốc tài vụ Lý Mỹ Hà do dự một chút, hỏi: “Đường tổng, tiền thuê của 8 cửa hàng này là bao nhiêu? Bởi vì sau đó cần đi tài khoản công ty, tôi cần phải tính toán...”

“Tiền thuê?” Đường Tụng khép laptop, bình tĩnh nói:
“Không có tiền thuê, tôi đã mua lại 8 cửa hàng này rồi.”

Chương 631: Không được!

Văn phòng tổng giám đốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tạ Vũ Đồng bước vào phòng, ngồi xuống ghế salon.

Hai chân chụm lại, nghiêng qua một bên.

Nhìn bóng người sau bàn làm việc, trong mắt nàng lóe lên một tia ái mộ khó phát giác và thấp thỏm.

“Đường tổng, cậu tìm tôi?”

Đường Tụng thả bút máy trong tay xuống, ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: “Tạ tổng, tôi muốn biết tình hình gần đây của thực phẩm tươi sạch Đồng Duyệt.”

Nghe thấy xưng hô này, khóe mắt Tạ Vũ Đồng sụp xuống.

Yên lặng vài giây, cô gắng điều chỉnh cảm xúc.

Tạ Vũ Đồng chậm rãi mở miệng nói: “Trước mắt đã tích hợp tài nguyên, bao quát điều chỉnh cơ cấu tổ chức, tích hợp nghiệp vụ, phân phối nhân viên... Vận doanh, tài vụ và quản lý đều do tôi tự làm. Theo phòng cà phê Thời Gian khuếch trương, Đồng Duyệt với tư cách là nhà cung ứng cũng đang không ngừng ưu hóa. Mới tăng thêm các loại thịt, hải sản cao cấp... tổng cộng 23 loại nguyên liệu nấu ăn...”

“3 tháng gần đây, chúng ta mới tăng thêm 2 nhà hợp tác, 3 nhà cung ứng...”

Nói đến công việc, nhất là Đồng Duyệt do mình sáng lập.

Tạ Vũ Đồng dần dần khôi phục bình thường.

Nói chuyện trật tự rõ ràng, các hạng số liệu đều rõ như lòng bàn tay.

Trước mắt, lợi nhuận hàng tháng ổn định ở hơn 110.000 NDT.

Tăng khoảng 20% so với lúc trước.

Đây là dưới tình huống nàng tập trung toàn bộ vào phòng cà phê Thời Gian.

Từ những số liệu này có thể thấy, nàng đã lặn lội bỏ ra rất nhiều.

Ánh mắt Đường Tụng không tự chủ được mà mềm mại hơn rất nhiều.

Series nhiệm vụ kinh doanh của văn hóa Đường Trình rất quan trọng với tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến.

Tạ Vũ Đồng tồn tại, đã đền bù chỗ thiếu sót của hắn, không chế công việc thường ngày của công ty, để hắn có thể thoải mái vung tay.

Một nhân tài có đầu óc, thành thực ổn trọng, tố chất tổng hợp cực tốt như vậy, còn trung thành tuyệt đối, đúng là rất khó được.

Thu liễm cảm xúc, Đường Tụng bình tĩnh nói: “Gần đây tôi mới thu mua một công ty bách hóa, bên trong có 9 siêu thị cỡ lớn. Tôi định khuếch trương quy mô của Đồng Duyệt, cũng mua một hai công ty thực phẩm tươi sống có thực lực. Ưu hóa và thăng cấp phân loại thực phẩm tươi sống trong siêu thị, đề cao lực hấp dẫn của siêu thị. Đồng thời, kế hoạch cho phòng cà phê Thời Gian cũng đã được gửi đến hòm thư của chị.”

Tạ Vũ Đồng ngẩn người, lập tức gật đầu: “Vâng Đường tổng.”

Đường Tụng nhìn thân thể mệt mỏi của nàng, liền thở dài.

Nói: “Chuyện này rất quan trọng, hơn nữa cũng rất gấp. Mặc dù chị có năng lực xuất chúng, nhưng dù sao tinh thần thể lực cũng có hạn. Tuyển thêm một vị tổng giám đốc cho Đồng Duyệt đi, chị phụ trách nắm bắt hướng đi là được. Chị đã làm ở ngành nghề thực phẩm nhiều năm, cũng có quan hệ, nên tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện này.”

“Được, vậy Đường tổng... tôi đi về trước.” Tạ Vũ Đồng hơi cúi đầu, đứng lên.

“Tạm biệt.”

Cốc cốc cốc... tiếng giày cao gót hơi tán loạn, đại biểu cho tâm trạng không bình tĩnh của chủ nhân.

“Công ty vẫn đang khuếch trương, không cần phải đích thân đi làm mọi thứ, chị vẫn làm rất tốt, vượt xa sự kỳ vọng của tôi.” Đường Tụng không nhìn được, nói mấy câu với bóng lưng của nàng, cuối cùng lại bổ sung: “Chú ý sức khỏe.”

Tạ Vũ Đồng hơi dừng lại, ánh mắt có chút mơ hồ: “Tôi biết.”

...

6 giờ tối.

Tạ Vũ Đồng mở tủ chứa đồ trong văn phòng, cẩn thận lấy ra hộp quà Chanel.

Nhẹ nhàng vuốt ve thân hộp.

Một lúc sau, nàng thở dài, lấy ra một chiếc túi rồi nhét hộp quà vào trong.

Hôm nay không có tâm tư tăng ca, tan làm sớm.

Đi thang máy xuống B2, cất kỹ hộp quà.

Ngồi vào xe BMW của mình, yên tĩnh chờ đợi.

Khoảng 10 phút sau, Bạch Hiểu Manh tràn đầy thanh xuân chạy đến.

Tiền vào ghế phụ, giang hai tay hôn dì một cái: “Moa moa, bà Tạ, hôm nay lại không tặng ca cơ à? Rất tốt, chúng ta đi ăn tiệc!”

Nàng lấy điện thoại ra, vừa mở dẫn đường, vừa vui vẻ nói: “Mấy ngày trước cháu thấy một tiệm đồ cay Tứ Xuyên trên Tiểu Hồng Thư, hôm nay chúng ta phải đi nếm thử! Gogogo!”

Tiếp đó lại mở bluetooth trong xe, bắt đầu nghe nhạc.

Đi theo tiếng nhạc tràn đầy tiết tấu mà lắc lư thân thể.

Mắt Tạ Vũ Đồng hiện ra ý cười ôn nhu, đưa tay gõ gõ đầu nàng: “Dây an toàn.”

“Được rồi.”

...

Một bữa cơm Tứ Xuyên thơm nức, để Bạch Hiểu Manh vô cùng thỏa mãn.

Trên đường trở về lại nằm ườn ra ghế như cá ướp muối.

Híp mắt, thảo luận MVP của bữa cơm hôm nay là món nào.

“Hiểu Manh.” Tạ Vũ Đồng mỉm cười nhìn cháu gái.

Bạch Hiểu Manh mở đôi mắt to ngập nước: “Bà Tạ, có chuyện gì?”

“Hai ngày nữa dì sẽ đi Ma Đô công tác một thời gian, cháu có thể gọi bạn đến ở cùng cho đỡ sợ.”

Cô cháu gái này của nàng từ nhỏ đã nhát gan, ở một mình trong căn nhà rộng rãi, buổi tối sẽ không dám đi vệ sinh.

Khi còn bé cũng vì thế mà đái dầm.

Nghe thấy Ma Đô, hai mắt Bạch Hiểu Manh lập tức sáng lên.

Nàng đưa tay đến bên đùi dì, lắc nhẹ nói: “Dì xinh đẹp ôn nhu thân thái, cháu gái đáng yêu của ngài muốn đi theo ngài, có được không?”

“Cháu muốn đi Ma Đô?” Tạ Vũ Đồng kinh ngạc hỏi.

Bạch Hiểu Manh vội vàng gật đầu: “Ừm, một vị sư tử trong trường sắp đính hôn, vốn mời cháu qua đó, nhưng cháu nghĩ chạy qua một mình cũng không tiện. Bây giờ dì muốn đi, vậy chúng ta cùng đi, còn có thể đi dạo phố, ngủ chung.”

Tạ Vũ Đồng tức giận nói: “Dì đi công tác, rất bận rộn, nào có thời gian đi dạo phố.”

Bạch Hiểu Manh không quan tâm: “Không có gì, dì là phó tổng nha, lười biếng một chút cũng không ai dám nói gì!”

Thấy Tạ Vũ Đồng vẫn hơi do dự.

Bạch Hiểu Manh bĩu môi, bắt đầu giả ngây thơ: “Dì, cháu chưa dùng ngày nghỉ nào cả, sắp đến cuối năm, sẽ bị clear sạch, dì thương xót đi.”

“Bên văn hóa Đường Trình, không dùng ngày nghỉ, cuối cùng sẽ quy thành tiền lương, năm nay truyền thông Móc Câu cũng sẽ như vậy.”

“Tốt như vậy sao?” Bạch Hiểu Manh phân vân một chút, cắn răng nói: “Dù sao cháu cũng ăn của dì, ở của dì, dùng của dì, cần nhiều tiền như vậy cũng vô dụng. Với lại cấp bậc của dì, đi công tác có thể ở phòng hành chính, cháu muốn trải nghiệm phòng hành chính.”

“Được rồi, cháu là trợ lý của Đường tổng, phải xin nghỉ với Đường tổng.”

“Vâng.” Hai mắt Bạch Hiểu Manh lập lóe, mặt hơi nóng lên.

Không nhìn được mà nghĩ đến ngày sinh nhật, Đường Tụng bất ngờ hôn mình.

Trở lại nhà.

Tạ Vũ Đồng cầm túi trở về phòng mình.

Lấy ra hộp quà Chanel mà Đường Tụng tặng.

Đưa tay vuốt ve mỹ phẩm dưỡng da và nước hoa sáng long lanh bên trong.

Lại lấy ra vòng tay, dây chuyền rồi ướm thử lên người mình.

Trong gương, khuôn mặt xinh đẹp không tự chủ được mà hiện lên một tầng đỏ ửng.

Kẹt kẹt... cửa phòng bị đẩy ra.

Bạch Hiểu Manh lạnh lợi chạy vào, cười toe toét nói: “Dì, bên Ma Đô rất ấm, 8 – 15 độ, dì thấy cháu mặc thế này được không?”

Nàng mặc một chiếc áo hoodie màu trắng tím, quần skinny, phối hợp với dáng người gợi cảm, lộ ra vẻ thanh xuân rực lửa, sức sống bắn ra bốn phía.

Ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy hộp quà lóng lánh trên bàn trang điểm.

Bạch Hiểu Manh kêu lên một tiếng, xông lên: “Đẹp quá! Đây là ... Chanel? Oa! Series cao cấp, nước hoa số 5 mà cháu thích nhất, đây là vòng tay và dây chuyền Coco!”

Nàng và dì vẫn luôn rất thân thiết, không phân biệt ta với người.

Trực tiếp cầm nước hoa, xịt lên cổ tay.

Trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Tạ Vũ Đồng hiện lên vẻ đau lòng, muốn lấy lại nhưng vẫn cố nén.

“Dì, cháu thích cái vòng tay này rất lâu rồi.” Bạch Hiểu Manh nhào qua ôm lấy vai Tạ Vũ Đồng, bắt đầu lắc lắc.

Tạ Vũ Đồng thâm giật mình, đột nhiên kêu to: “Không được!”

Bạch Hiểu Manh giật mình với phản ứng kích động của dì: “Cháu chỉ đùa chút thôi mà!”

Tạ Vũ Đồng lấy lại tinh thần, vội vàng giải thích: “Chờ đến Ma Đô, dì sẽ mua cho cháu một bộ. Hộp quà này... là một người bạn tặng cho dì, tặng cho người khác thì không thích hợp.”

Bạch Hiểu Manh chớp cặp mắt to nhìn dì mình: “Bạn gì mà tặng quà quý giá như vậy? Làm ơn giới thiệu cho cháu làm quen!”

“Ah...”

Chương 632: Người quen ở Ma Đô

9 giờ tối.

Đường Tụng tựa vào ghế, kiểm kê nhiệm vụ mình đang tiến hành.

‘Người khai phát – phương hướng’ của Lý Mộc Tuyết đã sắp hoàn thành, phần thưởng mị lực +1 rất không tệ.

‘Không chế mấu chốt’ của quốc tế Tinh Phong vẫn chưa hoàn thành.

Đám người Triệu Hồng Cầm, Trương Hạo, Từ Dung đã nhập chức.

Nhưng vẫn đang làm quen với nghiệp vụ.

Chờ bọn họ dung nhập vào cơ cấu công ty, đại khái chính là thời điểm hoàn thành.

‘Thăng cấp danh tiếng’ của bách hóa Hưng Duyên, ‘thấp sáng Ma Đô’ và ‘phân công ty tại Ma Đô’ vẫn đang được tiến hành đầu vào đầy.

Chỉnh lý suy nghĩ xong, Đường Tụng tiến vào nhà kho.

Chọn ‘bản thảo của Ngô Khác Chi’ và sử dụng.

Ngay sau đó, một trang giấy hư ảo xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Hắn dùng ý niệm để viết giới thiệu vắn tắt về hạng mục ‘căn cứ truyền hình điện ảnh’.

Giao diện lấp lóe.

Trên bản thảo xuất hiện từng hàng chữ mang theo ánh sáng nhạt.

Tên hạng mục: Công ty TNHH thành phố điện ảnh tỉnh Yên.

Giới thiệu hạng mục: “Nằm ở huyện Định – Yên Thành – tỉnh Yên, căn cứ điện ảnh tổng hợp lấy phục vụ quay chụp điện ảnh làm chủ, bao gồm du lịch ngắm cảnh, văn hóa giải trí, nghỉ dưỡng... Bắt đầu xây dựng năm 2019, được thành từ nhiều khu vực quay chụp, bao gồm khu kiến trúc cổ trang, khu thành phố, bờ sông bến tàu...”

Giai đoạn đầu tư: Gần như đuôi nát (Địa sản Tín Đông đang chuyển nhượng 32.6 cổ phần, giá trị 800 triệu).

Kim ngạch đầu tư: 1.439.000.000 NDT (thu mua cổ phần + đầu tư xây dựng).

Kỳ hồi báo: 4 năm.

Phương thức rời khỏi: Bán cổ phần.

Xác suất trúng thầu: 71%.

Ngô Khắc Chi chú giải: Với tư cách đầu tư mạo hiểm, tỷ lệ hồi báo hơi thấp, chu kỳ đầu tư dài, nguy cơ chưa biết khá nhiều, không đề nghị tham dự. Tuy nhiên, với tư cách một trung tâm kinh tế thực thể cỡ lớn, nó cũng có năng lực kháng nguy cơ khá mạnh và tiềm lực gia tăng giá trị tài sản. Với tư cách là một trong những hạng mục văn hóa được tỉnh coi trọng, đạt được chính phủ ủng hộ và trợ giúp... Bởi vì tài chính khá lớn, cần cảnh giác với đủ loại khả năng, ví dụ như: Thay đổi chính sách, nguy cơ về pháp luật, tài chính lưu động...

Đường Tụng ghi chép lại nội dung trên bản thảo.

Đóng giao diện, đạo cụ ‘bản thảo của Ngô Khắc Chi’ đã hết lần sử dụng, nó đã biến mất.

Nói tóm lại, hạng mục này là không có lợi.

Vận doanh tốt, nó có thể là một hạng mục mang đến lợi nhuận lâu dài, nhưng lợi ích có hạn.

Có 1.4 tỷ tiền mặt, liều mạng trên mấy con đường như internet, chất bán dẫn, AI... tỷ lệ hồi báo sẽ cao hơn rất nhiều.

Đây cũng là vì sao không có ai muốn tiếp nhận hạng mục này.

Nhưng đối với Đường Tụng mà nói, hắn không có lo lắng này.

Hắn còn 2.5 tỷ tiền mặt trong tay.

Với lại theo lần thừa kế tiếp theo, tài sản của hắn còn tăng trưởng mạnh hơn.

So với đề tiền trong tài khoản, không bằng mượn cơ hội này để rèn luyện năng lực cá nhân, giải quyết vấn đề dân sinh mà chính phủ bản địa đau đầu, coi như làm công ích.

Nội tâm đã quyết định, hắn bắt đầu lên kế hoạch cho bản thân.

Âm báo wechat chợt vang lên.

Là Liễu Bảo Nguyệt gọi video call.

Đường Tụng mở máy tính bảng, kết nối video.

Một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong màn hình.

Liễu Bảo Nguyệt cười vẫy tay: “Hello Tiểu Tùng, em lại đến rồi, hôm nay nghe máy nhanh như vậy, chắc là bên cạnh không có ai.”

“Kéo ống kính ra xa chút.”

“Làm gì?” Mặc dù nói vậy, nhưng Liễu Bảo Nguyệt vẫn nghe lời kéo ống kính ra xa.

Liễu Bảo Nguyệt mặc áo phong bó sát xuất hiện trong màn hình, đôi cup E to lớn đặt trên bàn, vô cùng bắt mắt.

Bởi vì thể tích rất to, lại khá nặng.

Nên nàng thường xuyên đặt chúng lên bàn, giảm bớt gánh nặng.

Đường Tụng xích lại gần hơn, dùng tay chống mặt: “Kéo áo xuống một chút.”

Liễu Bảo Nguyệt nhú mày: “Không.”

“Bảo Nguyệt, anh hi vọng chúng ta thẳng thắn một chút!” Đường Tụng tỏ vẻ nghiêm túc.

“Không cần! Vậy sao anh không thẳng thắn?”

Đường Tụng mỉm cười, trực tiếp cởi áo trên người ra, để lộ đường cong cơ bắp xinh đẹp.

Liễu Bảo Nguyệt đỏ bừng cả mặt: “Này này, anh làm gì? Không lạnh à?”

“Trong phòng rất ấm, không cần lo lắng. Bảo Nguyệt, anh hỏi em một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Em ở Đế Đô một mình, có từng làm ‘cái kia’ chưa?”

“Không có.”

“Nói thật, anh sẽ không cười em, còn cung cấp tài liệu cho em.”

“Chưa từng.”

...

Hai người cứ trò chuyện như vậy.

Mặt Liễu Bảo Nguyệt càng ngày càng đỏ.

Không biết từ lúc nào, áo phong trên người đã bị kéo xuống.

11 giờ tối.

Khi sắp cúp máy, Đường Tụng nói đến hành trình sắp tới của mình.

Nghe nói hẳn sắp đến Ma Đô, Liễu Bảo Nguyệt lập tức hoạt bát nói: “Anh còn nhớ Triệu Giai Duyệt không? Cô ấy học đại học ở Ma Đô, sau khi tốt nghiệp đã ở lại đó, lần trước em đi công tác đã gặp cô ấy.”

“Triệu Giai Duyệt, đương nhiên nhớ.” Trong đầu Đường Tụng hiện lên một nữ sinh trắng trẻo và hơi béo.

Nàng là bạn thân của Liễu Bảo Nguyệt, hai người học tập đều là số 1 số 2 trong lớp.

Sau khi tốt nghiệp đã vào đại học kinh tế tài chính Ma Đô.

“Em đưa wechat và điện thoại cô ấy cho anh, nếu anh rảnh rồi có thể đi gặp cô ấy một chút, dù sao cũng là bạn học cũ.”

Liễu Bảo Nguyệt che miệng cười khẽ, hiển nhiên là cũng có tâm tư riêng.

Người bạn tốt này của mình, từ khi học đại học ở Ma Đô.

Người đã gây hơn, tiếp xúc với nhiều người, ánh mắt đã cao hơn rất nhiều.

Trước kia nói thường nói ‘Đường Tụng không xứng với cậu’, ‘cậu đáng giá tốt hơn’...

Trước đó vẫn luôn muốn giới thiệu đôi tượng cho mình.

Liễu Bảo Nguyệt vẫn luôn kìm nén trong lòng.

Lần này để Triệu Giai Duyệt nhìn thấy Đường Tụng bây giờ, không biết Triệu Giai Duyệt sẽ thấy thế nào.

Tiệc là công việc quá bận, bằng không Liễu Bảo Nguyệt cũng sẽ đi qua đó.

Đường Tụng không biết tâm tư của nàng, gật đầu nói: “Được, đúng là lâu rồi không gặp.”

Hai người lại trò chuyện vài câu, nhìn thấy Liễu Bảo Nguyệt ngáp không ngừng.

Đường Tụng bảo nàng mau đi ngủ, nói ngủ ngon rồi cúp máy.

Rửa mặt rồi nằm lên giường, lướt qua vòng bạn bè.

Bây giờ, vòng bạn bè của hắn rất muôn màu muôn vẻ.

Đầu tư Chí Thành – Vương Tinh: “Thị trường cấp một gặp phải khiêu chiến, người đầu tư làm thế nào để vượt qua thời kỳ...? (đường link).”

Nhân lực Ốc Khách – Lý Thành Vũ: “Nghiên cứu báo cáo... (đường link).”

...

Người mẫu – Mạt Lệ: “Cạnh tranh ít, ít chuyện, rất tốt (tự chụp.jpg).”

...

La Khải Lượng: “Mua giường xếp, rất thoải mái! Cuối cùng cũng không cần ngủ sofa ở công ty nữa rồi!”

Nhìn thấy cái tên quen thuộc này.

Khóe miệng Đường Tụng hơi cong lên.

Nói đến, La Khải Lượng đang làm việc ở Ma Đô.

Làm lập trình viên trong một công ty internet, mỗi ngày đều tăng ca không biết ngày đêm.

Trên thực tế, đây cũng là hiện trạng của khóa tốt nghiệp bọn họ.

Suy nghĩ một chút, Đường Tụng nhấn lại bên dưới: “Hai ngày nữa sẽ đến Ma Đô, tụ tập không?”

Lại lướt vòng bàn bè một lát.

Đường Tụng thả điện thoại qua một bên.

Nằm trên giường, chậm rãi rơi vào giấc ngủ với ánh sao ngoài cửa sổ.

2 giờ sáng.

Màn hình điện thoại chợt sáng lên.

La Khải Lượng: “Vừa sửa bug xong, ông đến Ma Đô? Thật hay giả? Đến đi! Bên tôi có giường rộng lắm, 1m5, tối hai ta ngủ chung!”

Chương 633: Liên quan gì đến anh

Thứ năm, ngày 15 tháng 12 năm 2022, trời nhiều mây, -7 – 3 độ C.

Đại học sư phạm Yên Thành, ký túc xá nam.

Vương Vân Phong ngồi dậy từ trên giường, vô thức xoa xoa eo mình.

Đoạn thời gian gần đây bị Tôn Văn ép không chịu nổi, sáng nào cũng thấy đau lưng.

Hai ngày trước mượn có về trường tìm giáo viên chỉ đạo, cuối cùng cũng thuyết phục được Tôn Văn cho mình về ký túc xá một thời gian ngắn.

Hắn học ngành quản lý sự nghiệp công cộng.

Hắn cũng không có hứng thú gì với ngành này, định tìm người viết thay luận văn tốt nghiệp, dù sao bây giờ cũng không thiếu tiền.

Lấy điện thoại nhìn thời gian, gửi tin cho Tôn Văn trước: “Chào buổi sáng, yêu em.”

Trong lúc cửa mặt, cửa phòng mở ra.

Hai người bạn cùng phòng đi vào.

“Anh Phong, mua bữa sáng rồi, tranh thủ ăn đi.” Đinh Phú Vinh mang theo vẻ thân thiện và nịnh nọt.

Một người bạn cùng phòng khác là Trương Vũ Phi vội vàng dọn bàn dọn ghế: “Anh Phong, ngồi đi!”

Vương Vân Phong vừa lau tóc vừa ngồi xuống ghế.

Ăn miếng thịt kho, lại uống ngụm cháo gạo thơm nước, cảm giác cả người như sống lại.

Đinh Phú Vinh thấy tâm trạng hắn không tệ, hỏi: “Anh Phong, chuyện công việc của hai bọn tôi thế nào rồi?”

Trương Vũ Phi cũng không có tâm tư ăn cơm, nhìn hắn với vẻ chờ mong.

Vương Vân Phong ngẩng đầu lườm hai người, cười nói: “Đã chào hỏi, hôm nay tôi cũng muốn đến công ty, hai người đi cùng tôi đi. Quá trình cần đi thì vẫn phải đi, nhưng cơ bản là không có vấn đề.”

“Anh Phong lợi hại!”

“Nói được làm được! Rất nghĩa khí!”

Hai người bạn cùng phòng lập tức tươi cười rạng rỡ, cả người đều có tinh thần hơn.

Đó chính là tập đoàn trí nghiệp Thiên Hải nha!

Ký túc xá tổng cộng 6 người, 3 người khác đã tìm được công việc tốt.

Chỉ có 2 người họ là nhàn rỗi, đại học thì chỉ chơi game, trong nhà không có quan hệ, năng lực cá nhân bình thường, vẫn không tìm thấy công việc phù hợp.

Về sau thấy bạn cùng phòng là Vương Vân Phong phát nhanh, lúc này mới đòi hỏi, nhờ hắn hỗ trợ giúp thiệu.

Trương Vũ Phi chờ mong hỏi: “Anh Phong, chức vị gì vậy?”

“Bộ vận doanh hoạt động, chuyên viên chấp hành hoạt động, chủ yếu là sáng tác văn án hoạt động, tổ chức hoạt động nhóm, cũng không khó.” Vương Vân Phong ăn bánh bao,

chậm rãi nói: “Nói trước, hai người chỉ là thực tập, phải cố gắng làm ra chút thành tích, như vậy mới có thể chuyển sang chính thức. Tôn Văn quản lý bên đó, đừng để tôi mất mặt.”

“Được, cảm ơn anh Phong.”

Ba người ngồi trong ký túc xá, vừa nói chuyện vừa ăn cơm.

Chủ yếu là hai người kia tăng bốc nịnh nọt.

Vương Vân Phong nói rất ít, có vẻ rất cao ngạo.

Hắn nhận hai người bạn cùng phòng này, chủ yếu là vì có hai sự trợ giúp.

Sau này công ty có nhiệm vụ, thì vứt cho hai người này làm là được.

Ăn sáng xong.

Vương Vân Phong xách cặp công văn, dẫn hai người bạn đi xuống dưới.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng xán lạn, toàn bộ sân trường đều tỏa sức sống.

Giày da Versace, âu phục Armani, bên ngoài là áo khoác Burberry.

Kiểu tóc mái rất hợp với khuôn mặt trái xoan của hắn.

Nhìn qua vừa đẹp trai lại có khí chất.

Giờ này cũng là giờ cao điểm.

Vương Vân Phong dù sao cũng là hot boy của trường, trên đường rất nhiều người quay đầu lại nhìn.

Còn có mấy vị sư muội to gan tiến lên bắt chuyện.

Vương Vân Phong biểu hiện rất lạnh lùng, không thèm để ý đến họ.

“Anh Phong, Bạch Tĩnh kia!”

Khi hắn đang ảo tưởng về bản thân, Đinh Phú Vinh chợt vỗ vỗ vai hắn, chỉ về một phía.

Vương Vân Phong nhìn qua bên đó, liền thấy mấy nữ xanh đang cười đùa âm ỉ.

Đứng giữa chính là Bạch Tĩnh có làn da cực trắng.

Tướng mạo trong veo như nước, rất đáng yêu.

Một lần nữa gặp nàng trong sân trường, Vương Vân Phong đã không còn như trước, không hề e ngại.

Hắn cầm cặp công văn, một tay nhét túi, đi về phía đó.

Hai người Đinh Phú Vinh thấy vậy, chỉ đành đi theo.

Đến gần, có thể nghe thấy các nàng nói chuyện.

“Sắp thi cuối kỳ rồi, đã học chưa? Làm đề chưa?”

“Tiểu Tĩnh, đừng nghe đừng nghe, cứ chụp nhiều ảnh Đường Tụng vào, buổi tối chúng ta trùm chần thưởng thức.”

“Kiều Kiều, cậu muốn thông qua Tiểu Tĩnh, để gián tiếp quan hệ với Đường Tụng đúng không?”

“Ô Yêu Vương, mau tránh xa Tiểu Tĩnh!”

...

Nghe thấy cái tên ‘Đường Tụng’, Vương Vân Phong khẽ nhướn mày.

Hắn ho nhẹ một tiếng, trong giọng nói khó nén được kích động: “Bạch Tĩnh!”

Nhìn thấy Vương Vân Phong đột nhiên xuất hiện, mấy cô gái đối diện đồng thời ngậm miệng, hai mắt đảo vòng vòng, ra tín hiệu với nhau.

Bạch Tĩnh lại như không nhìn thấy hắn, ánh mắt nhìn về nơi khác.

“Ha ha.” Vương Vân Phong cười khẽ một tiếng: “Nghe nói cô đến với Đường Tụng? Cô đúng là biết chọn người, tìm một tên cà chớn chỉ biết luồn cúi, chúc mừng chúc mừng.”

“Liên quan gì đến anh, ngu xuẩn! Xéo đi!” Nghe hắn nói vậy, Bạch Tĩnh trực tiếp xù lông.

“Con mẹ nó...” Khóe mắt Vương Vân Phong giật giật, nắm chặt tay trong túi: “Công ty nhà cô sắp phá sản, còn có lòng dạ yêu đương, tôi cũng phục cô rồi.”

“Anh thử chửi câu nữa em, tôi sẽ gọi người đến đánh anh đấy.” Bạch Tĩnh trừng mắt, dáng vẻ rất hung hăng.

Đoạn thời gian trước, gia đình gặp rất nhiều đả kích, làm cho nàng ỉu xiu cả ngày.

Hiện giờ đã xử lý xong xuôi, cả người đã khôi phục.

Mấy người bạn cùng phòng thấy vậy, lập tức mở miệng hát đệm.

“Anh nói gì vậy? Há miệng liền phun phân.”

“Tiểu Tĩnh thích tìm ai thì em, liên quan gì đến anh.”

“Đường Tụng người ta biết chơi đàn, còn mở quán cà phê, không mạnh hơn anh à?”

“Đúng vậy, Đường Tụng còn đẹp trai như vậy! Đa tài như vậy!”

Nghe thấy ba chữ ‘quán cà phê’, Vương Vân Phong thâm giật mình.

Nhớ lại sự thay đổi của Bạch Tĩnh, chính là bắt đầu từ một bài đăng trên vòng bạn bè.

“Hôm nay phát hiện một quán cà phê cực kỳ tuyệt vời, hoàn cảnh cực đỉnh! Đề cử đề cử...! Ông chủ là đại soái ca! Cực thích!”

Khi đó mình còn gọi điện chán vắn, không ngờ lại bị mắng một trận.

Nghĩ tới đây, Vương Vân Phong thở sâu, lạnh nhạt nói: “Bạch Tĩnh, nói vậy cô tìm người đánh tôi, cũng là vì Đường Tụng?”

Bạch Tĩnh lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi một cuộc.

“Alo, anh Tiểu Lâm, anh dẫn mấy người đến trường học một chuyến!”

Vương Vân Phong giật mặt, quay người đi về bãi đỗ xe.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ.

Đám người ở tiệm salon kia, kẻ nào cũng xăm hình, đeo khuyên tai, làm tóc, đánh người cũng không biết nặng nhẹ.

Ngồi lên xe Tôn Văn đưa cho, Vương Vân Phong yên lặng giây lát, đột nhiên cười lạnh.

Chúng mày chờ đấy!

Ngoại trừ Bạch Tĩnh và Đường Tụng.

Hắn vẫn nhớ rõ mấy người đánh hắn ở nhà ăn.

Chương 634: Nhìn đã biết khó dây vào

Cao ốc Thiên Hải.

Vương Vân Phong dừng xe xong.

Dẫn hai người bạn đi vào trong.

Trên đường đi, người đến kẻ đi, vô luận nam nữ đều ăn mặc rất ngăn nắp.

Cửa sổ thủy tinh phản chiếu trời xanh mây trắng, nhà cao tầng và những bóng người ăn mặc hàng hiệu.

Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi phía sau hần đều tỏ vẻ sợ hãi và khần trương.

Khóe miệng Vương Vân Phong cong lên, nội tâm khá kích động.

Đưa lưng về phía bầu trời và cao ốc, rồi tự chụp một tấm ảnh.

“Hoàn mỹ!” Hần vỗ tay một cái.

Chia sẻ tấm ảnh này cho ‘Lý Mộc Tuyết’, nhắn lại: “Rất thích ánh nắng sáng sớm, giống như mọi thứ đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Chào buổi sáng, một ngày tốt lành.”

Thời gian gần đây, ‘Lý Mộc Tuyết’ trên wechat trở nên sinh động hơn không ít, đã trả lời hần giống như bạn bè bình thường.

Điều này làm cho Vương Vân Phong tự tin gấp bội, lại có chút rục rịch.

Càng tiếp xúc sâu với Tôn Văn, hắn càng cảm thấy không thoải mái.

Nàng quá khôn khéo, quá tự phụ, dáng vẻ bình thường lại có rất xấu tính.

Nhiều khi nói chuyện với hắn như kiểu ra lệnh, mặc kệ là trên giường hay là trên đường.

Còn nữa, đến giờ nàng vẫn chưa bao giờ cho mình tiền.

Cũng không tặng đồ vật quá quý giá cho mình.

Quán triết câu nói “Tiền là cho đàn ông nhìn, không phải để tiêu cho đàn ông”.

Đồng thời thường xuyên dụ dỗ hắn, chỉ cần an tâm đi cùng nàng, nhất định sẽ như cá gặp nước trong tập đoàn, tương lai đều có khả năng.

Thân là một Hải Vương lâu năm, Vương Vân Phong rất quen thuộc cái trò này, biết cô nàng này đang bắt mình.

Nhưng trước kia hắn vô lực từ chối, bây giờ thì lại có lựa chọn tốt hơn.

Chim khôn biết chọn cành mà đậu.

Một cô gái da trắng chân dài, xinh đẹp tài trí, bối cảnh sâu dày, năng lực xuất chúng, ôn nhu thiện lượng.

Chính là bạn đời lý tưởng nhất của hắn.

...

Trên bãi tập đại học Yến Thành.

Trình Nhạc Nhạc mặc quần áo thể thao mùa đông, buộc tóc đuôi ngựa, chạy chậm trên đường băng.

Đôi chân dài thẳng tắp xen kẽ, dáng người gợi cảm vô cùng mỹ lệ.

Trở thành tiêu điểm của tất cả học sinh trên bãi tập.

Nàng đeo tai nghe bluetooth, thỉnh thoảng lại nói gì đó.

Bởi vì trời lạnh, nên có thể nhìn thấy từng làn sương trắng phun ra.

“Đã thương lượng chuyện đầu tư và cổ phần của ‘nhật ký Tiểu Nguyệt’, giá trị cao hơn em định giá một chút. Dự tính đầu tư 500.000, chiếm 51% cổ phần. Khoản đầu tư này sẽ tiến vào tài khoản công ty, dùng để thuê server, chọn mua thiết bị cứng và mềm. Em đã thi xong, thời gian này sẽ rảnh rồi, em định sẽ tham dự sâu hơn vào đội ngũ lập nghiệp...”

“Rất tốt, đại khái thì bao giờ mới hoàn thành đầu tư?” Trong tay nghe truyền ra giọng nói ôn nhu của Đường Tụng.

Trình Nhạc Nhạc thả chậm bước chân, dần dần biến thành đi nhanh.

Giữa hàng lông mày mang theo phần chán và sức sống: “Ngày mai sẽ ký hợp đồng đầu tư, cuối tuần sẽ xin thay đổi cổ quyền. Đúng rồi, vì tham gia giải thi đấu lập nghiệp, đội ngũ còn cần tìm một giáo viên chỉ đạo có thực lực. Viện trưởng Lý đã liên hệ giúp em, hai ngày nữa sẽ dẫn em tham gia một buổi tụ hội.”

Tiếp đó, nàng nói nhỏ: “Nghe nói, trong buổi tụ hội này còn có giám khảo của giải thi đấu lập nghiệp, anh hiểu ý em chứ?”

Tiếng bật cười của Đường Tụng truyền ra.

Trình Nhạc Nhạc hơi đỏ mặt: “Cười gì nha? Không phải em thích đi cửa sau, loại chuyện này là không tránh khỏi, anh không tìm quan hệ, thì có người sẽ tìm, đây chính là cạnh tranh không công bằng.”

“Nhạc Nhạc nhà ta trưởng thành rồi.” Đường Tụng dừng một chút, lại nói: “Nhắc đến, anh cũng chưa bao giờ đi cửa sau, hay là hôm nào chúng ta thử?”

“Ai, anh muốn đi cửa sau của ai? Có gì cần người khác hỗ trợ sao?” Trình Nhạc Nhạc nói nhỏ: “Đáng tiếc em bây giờ vẫn không thể giúp gì.”

“Khụ khụ.” Đường Tụng ho nhẹ hai tiếng: “Đương nhiên là cửa sau của Nhạc Nhạc, chuyện này em tuyệt đối có thể giúp.”

Trình Nhạc Nhạc hoang mang gãi đầu, hết sức nghiêm túc nói: “Cần em giúp gì sao? Cứ việc nói là được, chỉ cần em có thể thì sẽ làm hết.”

Bên kia, Đường Tụng hít thở nặng nề hơn chút: “Một lời đã định! Nhưng việc này không vội, chờ em hoàn thành nhiệm vụ đầu tư này rồi tính.”

Trình Nhạc Nhạc đứng thẳng, tràn đầy tự tin nói: “Tốt, thân ái, em sẽ mau chóng hoàn thành nó! Sẽ không để anh thất vọng.”

Hai người lại trò chuyện hai câu không cùng một kênh.

Trình Nhạc Nhạc vỗ vỗ trán, cười nói: “Đúng rồi, cuối tuần này bạn học cấp 3 của em sẽ tụ tập, đại bộ phận đều là người học ở Yến Thành, anh có muốn đi tham gia với em không?”

“Chỉ sợ không được rồi, tuần này anh phải đi Ma Đô công tác, phải ở bên kia mấy ngày.”

“Vậy thì thôi, em sẽ báo cáo hành trình với anh, bên trong có rất nhiều con gái, sẽ không có chuyện gì.”

“Ah...” Đường Tụng yên lặng giây lát, nói: “Em nói như vậy, anh lại thấy không yên tâm. Dù sao Nhạc Nhạc nhà ta cũng xinh đẹp và ưu tú như vậy, em gửi thời gian và địa chỉ cho anh, anh tìm người đưa đón em.”

Nghe hấn tán dương, cảm nhận được hấn coi trọng.

Trình Nhạc Nhạc nở nụ cười hạnh phúc: “Cảm ơn, vậy anh đi mau đi, em không quấy rầy anh nữa.”

Cúp máy.

Đường Tụng đi vào phòng quần áo, bắt đầu chọn đồ cho hôm nay.

Cuộc hẹn với trí nghiệp Thiên Hải vào 10 giờ, hấn cũng rất coi trọng lần đầu tư này.

Hi vọng dựa vào nó để rèn luyện năng lực tổng hợp của mình.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên một bộ quần áo màu đen tuyền.

“Thời trang – công thành danh toại”, trang phục chính thức kiểu Anh.

Với lại cái tên này cũng rất thích hợp với trường hợp hôm nay.

Đường Tụng gõ gõ giá áo, bắt đầu mặc từng món vào.

Áo sơ mi trắng, âu phục đen, quần tây đen, cà vạt đen, giày da đen.

Đầu óc rõ ràng, thân thể thả lỏng hơn không ít.

Trí lực +2, sức chịu đựng +2, get!

Một lúc sau, kỹ năng bị động ‘côn đồ âu phục’ có hiệu lực.

Tinh thần trở nên vô cùng phấn chấn, cả người tràn đầy sức sống, hưng phấn.

Mị lực +1, sức chịu đựng +5, nhanh nhẹn +5, kỹ năng chiến đấu, get!

Mở bảng thuộc tính.

Tuổi tác: 24, chiều cao 1m85, cân nặng: 83kg.

Trí lực: 82 (80+2), sức chịu đựng: 82 (75+2+5), nhanh nhẹn: 79 (74+5).

Mị lực: 71 (70+1).

Ba thuộc tính đều đạt khoảng 80, mị lực vượt quá 70.

Nhìn thanh niên anh tuấn phi phàm trong gương, Đường Tụng nở nụ cười tự tin.

Là thời điểm xuất phát đến mục tiêu mới.

“Công thành danh toại.” Hắn lẩm bẩm một câu.

Di đến trước tủ đồng hồ, lấy ra chiếc Patek Philippe 5374.

Hơi thở tiền tài lập tức đập vào mặt.

10 phút sau.

Chiếc Rolls Royce lái ra khỏi Yên Giang Biệt Viện.

...

Bãi đỗ xe mặt đất của cao ốc Thành Nguyên.

Từ Tĩnh mặc đồng phục luật sư đứng trong đám người.

Nàng đang run lẩy bẩy, không phải vì lạnh, mà là vì khẩn trương.

Chung quanh nàng là một nhóm 6 vị luật sư am hiểu từng lĩnh vực do Hạ Thiên dẫn đầu.

Còn có 3 tên trợ lý luật sư giống như nàng.

Nhưng những trợ lý này đều có giấy chứng nhận luật sư, hơn nữa đều là người tốt nghiệp từ các đại học nổi tiếng trong và ngoài nước.

Từ Tĩnh đứng cùng với những người này, có vẻ không hợp nhau cho lắm.

Giống như một con Husky trà trộn vào trong bầy sói.

Chỉ dám rụt cổ ở đó, giả bộ đang nghe rất chân thành, thỉnh thoảng lại gật đầu phụ họa theo.

Nàng sở dĩ trà trộn được vào đây, hoàn toàn là do lãnh đạo Trần Ngọc Dao cứng rắn nhét vào.

Đại khái là muốn tìm việc cho nàng làm, thuận lợi kiếm chút lý lịch.

“Đáng ghét! Sao khách hàng vẫn chưa tới? Lạnh như vậy, chẳng may bị đóng băng thành kém thì sao bây giờ? Phải vẽ vòng tròn nguyên rửa tên này mới được!”

“Đường tiên sinh đến rồi!” Không biết ai nói ra, đám người vội vàng tụ tập lại.

Từ Tình lập tức thở phào, cũng đi theo đám người.

Chiếc Rolls Royce màu đen chậm rãi đi đến, phía sau còn có mấy chiếc Benz và Audi A8.

Rất nhanh, một chiếc Mercedes dừng lại, pháp vụ Trương Thành Viễn 2 nhân viên bộ phận hành chính đi xuống.

“Chào các vị.” Trương Thành Viễn là luật sư ở Đường Kim, tự nhiên rất quen thuộc với bọn họ.

Đúng lúc này, cửa sổ phía sau xe Rolls Royce hạ xuống.

“Đường tiên sinh!”

“Đường tổng!”

...

Mấy luật sư quen thuộc vội vàng tiến lên chào hỏi.

Đường Tụng gật đầu.

Nhìn thấy Từ Tình thò đầu ra thì kinh ngạc nói: “Sao em cũng đến?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Từ Tình lập tức nhìn qua.

Miệng lập tức há hốc: “Đường... Đường Tụng.”

Ánh nắng xuyên thấu qua khe hở của các tòa nhà cao tầng, vừa vắn rơi vào Đường Tụng mặc âu phục đen, áo sơ mi trắng.

Hắn ngồi trong Rolls Royce, tự phụ, cao ngạo, lạnh lùng, nghiêm túc.

Nhìn qua đã biết khó dây vào, cảm giác áp bách MAX điểm!

Từ Tình sợ run người.

“Nếu như Đường Tụng ăn mặc như vậy muốn đánh mông mình, vậy mình nào dám từ chối!”

Trong đầu không nhin được mà bắt đầu diễn hóa ra kịch bản mới cho tiểu thuyết.

Chương 635: Chải tóc như người lớn

.....

“Lên xe!” Đường Tổng ngồi hàng sau chiếc Rolls Royce, ánh mắt lạnh lẽo mà thâm trầm, giọng điệu không cho nghi ngờ.

Từ Ngôn Tình mím chặt môi, quật cường mà trầm mặc.

Nắng ấm rơi trên áo sơ mi trắng của nàng, bao phủ gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Trời lạnh rồi, phòng luật sư Ngôn Tình cũng nên đóng cửa.” Hắn gục đầu xuống, nhếch miệng nở nụ cười quỵn rũ lại điên cuồng.

“Đường Tổng! Anh!”

“Lên xe! Tôi sẽ không lặp lại lần thứ ba!”

Sắc mặt Từ Ngôn Tình thay đổi, nhưng vẫn bất đắc dĩ ngồi lên.

Cửa sổ thủy tinh ngăn cách trong và ngoài.

Ngay sau đó, cánh tay cường tráng hữu lực nắm lấy nàng, hơi thở nam tính mạnh mẽ bao phủ nàng.

Áo sơ mi bị cởi ra, thân thể mất đi không chế.

“Dừng! Đường Tổng! Anh muốn làm gì!? Tên khốn này!”

Đường Tổng dùng sức đè đầu nàng xuống, từ từ, từ từ thấp hơn.

“Ô ô ô...”

.....

“Đang hỏi em kia! Còn ngây ra đó làm gì?”

Đường Tụng gõ gõ cửa xe, phát ra âm thanh nặng nề, làm Từ Tình giật mình tỉnh lại.

“A, a! Tôi lên xe ngay!” Từ Tình mặt đỏ bừng, mở cửa leo lên xe luôn.

Đám đồng nghiệp chung quanh đều ngây người.

Đường Tụng cũng không hiểu nàng đang làm gì, vô thức lùi vào trong.

“Rầm!” Cửa xe đóng lại.

Từ Tình thấp thỏm ngồi cạnh Đường Tụng, hai chân nhịn không được mà run run.

Luật sư Hạ chợt mở miệng nói: “Đường tiên sinh, tiểu Từ là trợ lý của luật sư Trần Ngọc Dao, lần này đi theo chủ yếu là phụ trách chỉnh lý kỷ yếu hội nghị và điều tra nghiên cứu, báo cáo.”

“Ừm, các vị lên xe đi, hôm nay làm phiền các vị.” Đường Tụng gật đầu.

“Nên làm mà.” Luật sư Hạ đáp một câu, rồi dẫn đám đồng nghiệp đi về phía sau.

Theo đám người biến mất.

Từ Tình cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.

Sắc mặt nàng cứng đờ, rụt thân thể vào trong góc.

“Xong đời! Mình vậy mà lại tự chui đầu vào lưới! Chẳng may Đường Tụng ôm mình, ấn đầu mình xuống thì làm sao bây giờ???!!!!”

Đôi mắt tối như mực của nàng run rẩy, nói: “Chuyện này... ha ha, thì ra khách hàng hôm nay là anh nha! Thật là trùng hợp, thật là trùng hợp! Tôi chỉ lên xe trò chuyện 2 câu thôi, bây giờ xuống ngay.”

Đường Tụng mỉm cười, không nói gì, đưa tay đóng cửa sổ xe.

Nói với Ngô Gia Di: “Xuất phát đi.”

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Từ Tình xấu hổ tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì.

Chú ý đến Đường Tụng vẫn còn nhìn mình, Từ Tình giả bộ bình tĩnh: ‘Đúng rồi Đường Tụng, tôi nghe nói hôm nay rất hoành tráng, còn có đài truyền hình đến tham gia, có phải thật không nha?’”

“Lát nữa em sẽ biết.” Đường Tụng thuận miệng nói một câu, vươn tay qua vòng eo của nàng, kéo nàng vào trong ngực mình.

Sắc mặt Từ Tình kinh hoàng thất thố, đưa tay che miệng mình: “Đừng! Tôi không muốn ăn kẹo que trên xe!”

Ngô Gia Di đang lái xe vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Đường Tụng gõ gõ lên trán nàng, tức giận nói: “Đầu óc em đang nghĩ cái gì? Kẹo que cái gì?”

“Không có gì, không có gì, đùa thôi.” Từ Tình vội vàng chống chế, còn liếc trộm túi quần hắt.

Đường Tụng hơi cúi đầu, ngậm lấy cánh môi phần nộn của nàng.

Khuôn mặt Từ Tình nhanh chóng nóng lên, đưa tay đẩy nhẹ lồng ngực của Đường Tụng.

Nhưng rất rõ ràng là không có hiệu quả gì.

Một lát sau, nàng híp mắt, trong lỗ mũi phát ra âm thanh êm tai.

“Tiểu Tụng Tử đáng chết, bản tiểu thư thấy hôm nay anh rất đẹp trai, nên miễn cưỡng tha cho anh.”

...

Tập đoàn trí nghiệp Thiên Hải.

Đình Phú Vinh và Trương Vũ Phi ngồi thẳng.

Đảo mắt nhìn chung quanh, trong mắt mắt theo vẻ co quắp và khẩn trương.

Khu làm việc rộng rãi sáng tỏ, các thiết bị và nội thất cao cấp xa hoa, bồn hoa cây cảnh to lớn, công nhân viên chức ung dung tự tin.

Họ chưa từng thấy qua cảnh này, khiến cho hai sinh viên còn chưa ra khỏi trường rất thấp thỏm.

Vương Vân Phong đi tới.

Hắn vỗ vỗ bả vai hai người bạn cùng phòng: “Lão Đình, A Phi, hai người yên tâm chờ đi, lát nữa sẽ có người đến dẫn hai người đi phỏng vấn.”

“Anh Phong, không đi cùng chúng tôi sao?” Hai người hỏi.

Vương Vân Phong lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi phải đi tham gia hoạt động nghênh đón với giám đốc Tôn, vị khách này rất tôn quý, đến bàn hạng mục hơn tỷ đấy.”

“Hơn tỷ!?”

“Móa! Kinh vậy!”

Vương Vân Phong nhú mày: “Nơi này là tổng bộ trí nghiệp Thiên Hải, hai người nói chuyện và làm việc phải chú ý một chút, tôi đi trước.”

“Được được! Tạm biệt anh Phong!” Hai người liên tục gật đầu, đôi tay xoa xoa đầu gối.

Vương Vân Phong mặc âu phục Armani, một tay bỏ túi, dạo bước tại hành lang tầng 18.

“Vân Phong!”

“Chào!”

“Buổi sáng tốt lành!”

Khỏe miệng Vương Vân Phong cong lên, cúi đầu chào hỏi với đám đồng nghiệp.

Đi đến phòng họp, bên trong đã có hơn 10 người.

Vương Vân Phong sửa sang kiểu tóc, uốn ngực đi vào.

Ánh nắng xuyên thấu cửa sổ sát đất, vẩy vào trong phòng họp, đánh lên nửa người hắn.

Vương Vân Phong cảm giác, mình đang từng bước đi đến đỉnh cao của cuộc đời.

Loại cảm giác này, thật mẹ nó sướng!

“Vân Phong, mau tới đây, tiếp theo, tôi sẽ an bài nhiệm vụ cụ thể.” Tôn Văn thấy hắn đến, lập tức vẫy tay với hắn.

“Được.” Vương Vân Phong bước nhanh hơn, đi qua đứng cạnh Tôn Văn.

“Bộ môn chúng ta không phụ trách quá trình tiếp đón cụ thể, hành chính và PR đã chuẩn bị xong rồi! Hôm nay, nhiệm vụ của chúng ta là chi tiết! Chi tiết! Chi tiết!”

“Tôn Văn Nghĩa, Lý Toàn, Vương Ngọc Anh, ba người qua phòng khách, kiểm tra chỗ ngồi, bảng tên, đồ ăn uống...”

“Trương Dương Dương...”

Tôn Văn đã làm ở tập đoàn hơn 4 năm, trước mắt đang làm giám đốc vận doanh ở tổng bộ.

Ngoại trừ quan hệ mạnh ra, năng lực của nàng cũng rất xuất sắc.

Công việc ngay ngắn rõ ràng, cẩn thận tỉ mỉ, rất có phong thái của nữ cường nhân.

Cuối cùng, Tôn Văn đảo mắt qua đám người.

Vô cùng chân thành nói: “Trong quá trình tiếp đón, những vị khách kia có nhu cầu gì cũng phải thỏa mãn, nếu không làm được thì lập tức liên hệ với tôi.”

“Tôi tuyên bố lần nữa! Buổi tiếp đón hôm nay rất quan trọng, quan hệ đến tương lai của tập đoàn. Ai dám làm hỏng, vậy thì tự cuốn xéo đi.”

“Vâng!”

“Vâng!”

...

Chờ đám người rời đi.

Tôn Văn lại đưa mắt nhìn bạn trai, trong mắt lộ ý cười.

Nàng vỗ vỗ ngực Vương Vân Phong: “Rất không tệ, rất đẹp trai!”

Wương Vân Phong đứng thẳng hơn.

Phối hợp với khuôn mặt tuấn tú, khí chất sạch sẽ, cười lên giống như mỹ nam trong phim Hàn.

Đối với người xem các loại phim Hàn lớn lên như Tôn Văn, thật sự là rất hợp gu.

“Văn Văn, em cũng rất xinh đẹp, chiếc váy hôm nay là kiểu mới sao? Anh chưa từng thấy em mặc.” Vương Vân

Phong chân thành nhìn nàng.

Ánh mắt Tôn Văn lập tức mềm xuống, nhìn không được mà tiến lên hôn hắn một cái: “Tôi nay về nhà cùng em, em muốn thưởng cho anh.”

Thận của Vương Vân Phong run lên: “Anh còn phải viết luận văn.”

Tôn Văn che miệng cười khẽ, liếc mắt đã nhận ra tâm tư của hắn: “Vân Phong, em cảm thấy anh phải đi tập thể hình, thân thể anh quá gầy, với lại sức chịu đựng hơi kém. Bên dưới có phòng tập rất không tệ, em giúp anh làm cái thẻ năm, còn mua khóa học cho anh. Sau này mỗi ngày rèn luyện 1 tiếng.”

“Chuyện này...” Vương Vân Phong có chút đau răng.

Tôn Văn vỗ vỗ phía dưới của hắn: “Thân ái, đi thôi, tiếp theo là thời khắc quan trọng, em vất vả lắm mới tranh thủ được cơ hội cho anh lộ mặt, ngàn vạn lần phải ổn định.”

Mặc kệ thế nào, người bạn trai này của mình cũng có vẻ ngoài rất ưu tú, EQ cũng không tệ.

Chải tóc như người lớn, mặc âu phục vào.

Thừa sức tiếp đón khách quý.

Chương 636: Nhịn!

Cao ốc tổng bộ trí nghiệp Thiên Hải nằm ở khu vực trung tâm thành phố.

Là một cao ốc mang tính tổng hợp, bao gồm văn phòng, hội nghị, lễ tân, tiếp đón...

Vẻ ngoài được thể kế rất đặc biệt, tràn đầy cảm giác hiện đại.

Kiến trúc chủ thể áp dụng thiết kế tường thủy tinh, rèm và kết cấu bằng thép, nhìn qua giống như một viên kim cương sáng chói, rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Phía trước cao ốc là quảng trường rộng rãi, được quét dọn sạch sẽ, phía trên còn có rất nhiều cây xanh trang trí.

Bên ngoài cổng đã có rất nhiều người.

Các nhân viên phụ trách hoạt động tiếp đón vẫn đang bận rộn bốn phía.

Còn có truyền thông khiêng camera đang ghi âm và phát hình.

Lấy chủ tịch tập đoàn Tôn Kế Hàng cầm đầu, đồng sự, tổng giám đốc, lãnh đạo các ban ngành, phó tổng giám đốc... tất cả đều có mặt.

Bạn cũ của Đường Tụng, phó tổng giám đốc Trương Thành Viễn đứng ngay cạnh chủ tịch và lãnh đạo chính phủ.

Ngay cả tổng giám đốc tập đoàn cũng phải đứng sang một bên.

Với tư cách là người thúc đẩy chuyện này, hẳn hoàn toàn xứng đáng là linh hồn của lần hội đàm này.

Cơ cấu nội bộ của trí nghiệp Thiên Hải rất đặc biệt, mấy vị phó tổng chỉ là lãnh đạo quản lý cấp cao, chỉ phụ trách một lĩnh vực riêng của mình.

Nói đến quyền lợi, họ còn kém hơn giám đốc tài vụ, giám đốc vận doanh một chút.

Nếu như chuyện này thành công, vậy trừ phần thưởng kêch xù ra, hẳn cũng có cơ hội ngồi lên chức tổng giám đốc.

“Vân Phong, cha em đang nhìn kìa, nhớ biểu hiện tốt một chút! Chờ khách quý đến, chủ động tiến lên trước, thời điểm tiếp đãi thì phải nhiệt tình một chút. Phải duy trì nụ cười tiêu chuẩn, anh cao 1m8, cộng thêm gương mặt này, tuyệt đối bắt mắt. Còn phải chú ý góc độ camera, cố gắng để mình xuất hiện trong màn ảnh.”

Tôn Văn nói nhỏ với Vương Vân Phong, biểu cảm rất nghiêm túc.

Nàng thật sự muốn bồi dưỡng người bạn trai này, tương lai trở thành phụ tá đắc lực của mình trong tập đoàn.

Cổ phần của trí nghiệp Thiên Hải rất phân tán, nội bộ rắc rối phức tạp, cổ đông có đủ loại Tư Mộ, VC, công ty nhà nước.

(Tư Mộ: Phương thức đầu tư chứng khoán chỉ giới hạn trong một số cơ cấu tài chính đặc định.)

Cha mặc dù là chủ tịch, nhưng chỉ cầm 32% cổ phần.

Nếu nàng không đủ thực lực, muốn kế nhiệm cũng khó.

Đây cũng là vì sao nàng lại cam tâm đi làm từ công ty con, từng bước trèo lên vị trí này.

“Anh biết! Em cứ yên tâm!” Vương Vân Phong bình tĩnh gần đầu: “Anh có bao giờ tuột dây xích vào thời khắc mấu chốt chưa?”

Tôn Văn lườm hắn một cái, nói nhỏ: “Còn ít lần sao?”

Nói xong lại liếc nhìn phía dưới của hắn.

Vương Vân Phong bờ môi run rẩy, không dám nói tiếp.

Thời gian đến gần 10 giờ sáng.

Giám đốc hành chính bước nhanh tới: “Lãnh đạo chính phủ sắp đến rồi.”

Một chiếc Audi cấm cờ đi chậm rãi đi tới.

Tôn Văn dẫn Vương Vân Phong và mấy quản lý đứng bên cạnh đường.

Cửa xe mở ra, các lãnh đạo của cục xây dựng, cục văn hóa và du lịch... lần lượt xuống xe.

Đám người chủ tịch Tôn Kế Hàng vội vàng tiến lên tiếp đón, trao đổi tiến triển của hạng mục.

Hạng mục căn cứ điện ảnh dừng lại đã ảnh hưởng cực lớn.

Quan hệ đến dân sinh của mấy ngàn người, trên chục ngàn người, còn có lượng lớn tài chính và tiêu phí của khách du lịch.

Tất cả mọi người đều chịu áp lực, khẩn cấp tìm phương án giải quyết.

Đường Tụng xuất hiện, không thể nghi ngờ là một ánh ban mai trong đêm tối.

Vì gia tăng tỷ lệ thành công, các lãnh đạo đều đích thân trình diện, rất cho mặt mũi.

Trong đám người, ánh mắt Vương Vân Phong lấp lóe, đi theo những lãnh đạo này, nội tâm hết sức kích động.

Những lãnh đạo này, ngày thường chỉ có thể nhìn thấy trên tin tức.

Hắn điều chỉnh chỗ đứng, mang theo nụ cười xán lạn, để mình xuất hiện trong bối cảnh của những vị lãnh đạo này, tự nhiên cũng xuất hiện trong màn ảnh.

“Đường tiên sinh cũng đến rồi!” Phó tổng Trương Thành Viễn cười chỉ chỉ sang phía đông quảng trường.

Âm thanh nói chuyện lập tức nhỏ xuống.

Lãnh đạo chính phủ, lãnh đạo tập đoàn đều quay người, nhìn về phía bên kia.

Đám nhân viên tập đoàn cũng lên tinh thần.

Chính chủ đến rồi!

Đi đầu chính là một chiếc Rolls Royce mới tinh, trang trọng, ưu nhã, nghiêm túc.

Phía sau xe là hai chiếc Audi A8L, hai chiếc Benz V260L.

Năm chiếc xe chậm rãi dừng lại trước cổng.

Những lãnh đạo tập đoàn tiến lên mấy bước, chuẩn bị nghênh đón vị cứu tinh này.

Tôn Văn thấy thế, vội vàng đẩy Vương Vân Phong một cái.

Dẫn hắn đứng trong góc đám người, phía sau Rolls Royce.

Nàng biểu hiện rất hào phóng tự nhiên, mang theo nụ cười chân thật.

Vương Vân Phong ở bên cạnh thì có hơi co quắp.

Cạnh cạnh cạnh...

Mấy chiếc xe lần lượt mở cửa.

Một đám nam nam nữ nữ ăn mặc trang trọng bước xuống, trên người tràn đầy khí chất tinh anh.

Cửa sau xe Rolls Royce cũng chậm rãi mở ra.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục luật sư, mang cặp công văn bước xuống.

Từ Tình đảo mắt một vòng, mang theo nụ cười cứng ngắc mà gật gật đầu với đám người.

Nội tâm lại thấp thỏm đến cực điểm.

“Mẹ ơi! Hù chết bảo bảo! Tại sao mình phải ngồi ở chỗ này chứ!”

Tiếp đó, nàng kéo cửa xe, liếc mắt ra hiệu với Đường Tụng bên trong: “Tiểu Tụng Tử! Còn không mau ra hộ giá!!”

Đường Tụng mỉm cười, buộc cúc áo âu phục, bước chân xuống xe.

Dáng người tỷ lệ vàng, thời trang cao cấp.

Đôi mắt sáng ngời có thần, mái tóc đen kịt, ngũ quan tuấn mỹ.

Tăng thêm khí chất ‘côn đồ âu phục’.

Mặt trời càng nóng bỏng, bên cạnh là chiếc Rolls Royce trang trọng.

Hắn đứng ở trung ương đám người, nhìn khắp bốn phía.

Vạn chúng chú mục, bình tĩnh mà ưu nhã.

Không ít nữ tính ở hiện trường kêu lên.

Nhìn thấy hắn là có thể tin tưởng, tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết là có thật.

Từ Tình cắn môi một cái, trong đầu lại bắt đầu diễn hóa ra kịch bản.

Tôn Văn đứng khá gần, hơi thở bắt đầu nặng hơn, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Dáng người này! Khí chất này!

Đây... đây chính là ‘Vương Vân Phong Pro Max RS số lượng có hạn’ trong mơ của nàng.

Vương Vân Phong nhìn khách quý của tập đoàn bước xuống xe.

Hai mắt trợn trừng trừng, thân thể cứng đờ, tựa như không dám tin tưởng vào mắt mình.

Đường Tụng đảo mắt qua đám người, chỉ dừng trên người Vương Vân Phong một chớp mắt, lại lập tức rời đi.

Ánh mắt lạnh nhạt và lạnh lùng, căn bản không để hấn vào mắt.

Sắc mặt Vương Vân Phong đỏ lên, vội vàng cúi đầu, thân thể run rẩy, sợ hãi mà kinh hoàng.

“Đường Tụng?! Là tên này thật! Sao có thể? Mình nên làm gì?”

Trong trời đông giá rét, trán Vương Vân Phong lại chảy mồ hôi.

“Đường tiên sinh, hoan nghênh đến thăm trí nghiệp Thiên Hải chúng tôi, hết sức vinh hạnh!”

Đám người Trương Thành Viễn và chủ tịch Tôn Kế Hàng nhiệt tình nghênh đón, chủ động bắt tay Đường Tụng.

Một đám trung niên 40, 50 tuổi bao vây lấy Đường Tụng.

Tôn Văn liếc mắt nhìn bạn trai, thấy biểu cảm của hắn thì nhú mày.

Thật sự là mất mặt.

Nàng dùng giày cao gót đá hất một cái: “Chú ý hình tượng! Camera ngay bên cạnh! Cha em còn đang nhìn kia!”

Toàn thân Vương Vân Phong run lên, ánh mắt hoảng loạn, nói: “Văn Văn, anh... anh đau bụng, phải vào nhà vệ sinh.”

Khóe miệng Tôn Văn giật giật, nghiêm túc nói: “Nhìn!”

Chương 637: Ban thưởng bản thân

Vì sao?!

Trong đầu Vương Vân Phong chỉ còn cái từ này.

Từ lời nói của Tôn Văn, cùng tình cảnh này hôm nay.

Hắn có thể cảm nhận được tài lực và địa vị của Đường Tụng một cách trực quan nhất.

Thế nhưng mà vì sao?

Một tên cà chớn chạy ship, làm TikTok, coi như may mắn quen biết giám đốc đại lý xe và nhận được chút ưu đãi, thì hắn cũng có thể hiểu và tiếp nhận.

Nhưng một màn trước mắt lại để nhận biết của hắn vỡ vụn.

“Vương Vân Phong!” Tôn Văn áp chế lửa giận, gầm nhẹ: “Anh ngẩn ra đó làm gì?! Còn không đuổi theo!”

“Văn Văn, thân thể anh không thoải mái.” Vương Vân Phong lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Đường Tụng trò chuyện vui vẻ với đám người, trái tim lại co quắp lại.

Hắn nào lên, đây không phải là tự tìm cái chết sao?

Hiện giờ, đáng lo nhất chính là chuyện của salon Ưu Tố.

Nếu như không có việc này, tất cả đều dễ nói.

Nhưng hắn lợi dụng Tôn Văn để chơi xỏ Bạch Thành Lâm, một khi chuyện này bại lộ, khiến Đường Tụng tức giận, cha của Tôn Văn tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

“Đi mau, làm nên cũng phải đứng ở cuối cùng!” Tôn Văn cắn răng, kéo tay Vương Vân Phong đi về phía đám người.

Nàng phải quấy rầy và đòi hỏi mãi thì cha mới cho một cơ hội như vậy.

Đây là diu dắt Vương Vân Phong, đồng thời cũng là một bài kiểm tra.

Mấy lãnh đạo tập đoàn cũng biết chuyện này, biểu hiện của Vương Vân Phong bây giờ, chính là đánh mặt của nàng và cha!

Đây là chuyện Tôn Văn tuyệt đối không cho phép.

Nàng là người hiếu thắng, kiêu ngạo, tự phụ, có lẽ sẽ nhượng bộ vì tình cảm, nhưng trên bản chất thì tuyệt đối không phải kẻ hiền lành.

Xuyên qua cửa thủy tinh, tiến vào đại sảnh tráng lệ.

Tôn Kế Hàng đích thân giới thiệu cho Đường Tụng và lãnh đạo chính phủ.

Giọng nói hài hước vui tính, thỉnh thoảng lại phun ra vài câu thơ từ.

Bầu không khí rất hài hòa.

Wang Yun Feng lại mất tập trung, cả người choáng váng.

Mặc kệ Tôn Văn kéo mình đi.

Hai người và mấy vị lãnh đạo trung tầng phụ trách tiếp đón đi thang máy.

“Giám đốc Tôn.”

“Tiểu Văn.”

Đám người nhao nhao chào hỏi Tôn Văn.

Ánh mắt nhìn về phía Vương Vân Phong lại rất kỳ quái.

Đối với vị bạn trai này của đại tiểu thư, bọn họ tự nhiên như sấm bên tai.

Nhưng nhìn biểu hiện hôm nay, mọi người đều thâm lắng đầu.

Đây chính là tên công tử bột, tốt mã dễ cù.

Ánh mắt Tôn Văn lập lòe, nội tâm đã thất vọng đến cực điểm.

Người với người, sợ nhất là so sánh.

Nghĩ đến vị Đường tiên sinh trầm ổn, ưu nhã, thông dong kia, lại nhìn bạn trai được ký thác và kỳ vọng bên cạnh, cảm giác chênh lệch to lớn khiến nàng rất khó chịu.

Nhưng nàng vẫn tự hiểu lấy mình.

Với ngoại hình của nàng, tìm loại soái ca có điều kiện bình thường như Vương Vân Phong thì đơn giản.

Loại nam thần đỉnh cấp như Đường Tụng, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Tinh... cửa thang máy mở ra.

Đám người vội vàng đi ra.

Mỗi người đều có công việc riêng, phải đảm bảo tuyệt đối không có sai sót.

Tôn Văn dẫn Vương Vân Phong đến ngoài phòng tiếp khách.

Nơi này còn có đồng nghiệp khác của bộ vận doanh bọn họ, nhìn thấy hai người đến thì vội vàng tiến lên báo cáo công việc.

Xác nhận xong, Tôn Văn thở phào một hơi.

Nàng đi đến bên cạnh Vương Vân Phong, bắt lấy tay hắn, chân thành nói: “Vân Phong, em biết anh chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, cũng là lần đầu gặp cảnh tượng hoành tráng này. Luống cuống là không thể tránh được, em có thể tha thứ cho anh. Nhưng bây giờ, anh phải nhiệt tình, mỉm cười, đứng thẳng, thể hiện gương mặt tốt nhất của mình.”

“Nhiệm vụ của anh rất đơn giản, bưng trà rót nước, đưa tài liệu, chỉnh lý bàn ghế. Công việc này dù không sao sang, nhưng anh phải hiểu, những người ở đây là ai! Để lại ấn tượng tốt với họ, anh sẽ phát triển thuận lợi hơn gấp mười lần.”

Bờ môi Vương Vân Phong run rẩy, rất muốn nói chân tướng, nhưng lại không dám.

Hơn nữa, đối với hắn bây giờ mà nói, bên Lý Mộc Tuyết chỉ là ánh ban mai mờ昧, ôm chặt Tôn Văn là lựa chọn duy nhất.

Chỉ mong Đường Tụng cũng coi mình làm không khí giống như ban này.

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh, phòng ngủ phụ tầng 2.

Ngón tay thon dài lướt trên bàn phím laptop, âm thanh đánh chữ vang lên không dứt.

...

Báo cáo điều tra.

Người bị điều tra: Lý Nhã Ly, nữ, 19 tuổi.

Chu kỳ điều tra: 8/12 – 14/12.

Trạng thái tình cảm: Chân thật và ổn định, không ẩn giấu và kiểm chế tình cảm của mình. Quan tâm cảm nhận và nhu

cầu của Đường Tụng, có định vị và nhận thức chính xác về bản thân...

Tình hình sinh hoạt: Đơn giản mà phong phú, bắt đầu quan tâm đến rèn luyện và ẩm thực, nghiêm túc học tập trang điểm, ăn mặc, dưỡng da...

Vòng xã giao: ...

...

Chỉnh lý xong, gửi báo cáo đến hòm thư của KIM, Lý Mộc Tuyết mới thở phào.

Dù sao cũng là công việc trước mắt của mình, sau khi được Đường Tụng tha thứ, áp lực trong lòng nàng đã giảm mạnh.

Sau khi thu thập xong, nàng lại mở wechat.

Gửi tin nhắn cho Sở Mộng Hàm: “Tiểu Hàm, chỉnh lý nội dung tin nhắn và vòng bạn bè của Vương Vân Phong trong thời gian gần đây thành báo cáo rồi gửi cho tôi.”

Tiếp đó lại chuyển 1000 qua.

Đối phương nhận rất nhanh.

Sở Mộng Hàm: “Ok! Chị Mộc Tuyết, chị yên tâm, tất cả đều tiến hành theo yêu cầu của chị!”

Đề điện thoại xuống.

Lý Mộc Tuyết dựa vào ghế, híp mắt lại, nhớ lại cảnh tượng kích thích trong phòng làm việc.

Đường Tụng đúng là quá mạnh mẽ.

Đến cuối cùng, mình nằm trên bàn làm việc, cắn ngón tay hần, trực tiếp bị va chạm cho choáng váng.

Cộng thêm động tĩnh của nhân viên qua lại trong hành lang, cùng tiếng ô tô qua lại bên ngoài cửa sổ.

Cảm giác kia thật sự... không thể nói rõ!

Còn cả lần chơi bóng chung với Ly Ly.

Miệng lưỡi trơn tru của Ly Ly, và thể lực cực hạn của Đường Tụng.

Lý Mộc Tuyết nhẹ nhàng má sát hai chân.

Lấy điện thoại di động ra, chụp tấm ảnh rồi gửi cho Đường Tụng.

Suy nghĩ một chút, lại nhấn thêm một câu.

Gửi xong, liền liếm môi một cái.

Lý Mộc Tuyết lặng lẽ kéo màn cửa...

Không biết qua bao lâu.

Nàng nhận được một mail mới.

Mở ra, download, nghiêm túc xem.

Sở Mộng Hàm này là một người bạn nàng quen trong nhóm danh viện.

Tuổi tác không lớn, nhưng rất cơ trí, có rất nhiều bạn trai, là một nữ Hải Vương chính tông.

Biết nói chuyện tán gẫu, biết nhìn mặt mà nói chuyện, EQ cao.

Nàng cũng học KIM, liền giao nhiệm vụ tiếp xúc và dẫn dắt Vương Vân Phong cho Sở Mộng Hàm.

Nick wechat có đồng bộ với vòng bạn bè của nàng, coi như là một acc phụ.

Cộng thêm kỹ xảo cao siêu của Sở Mộng Hàm, tất cả đều rất thuận lợi.

Xem báo cáo xong, Lý Mộc Tuyết suy tư giây lát.

Gửi cho Sở Mộng Hàm một tin: “Có thể đẩy nhanh tiến độ, dẫn dắt tên đó, để tên đó gièm pha nói xấu bạn gái bây giờ.”

Gửi xong, thu dọn bản thân.

Lý Mộc Tuyết tiến vào trạng thái ‘hiền giả’.

Bắt đầu lên mạng tự học tri thức quản trị kinh doanh.

Nàng định sang năm sẽ thăng bằng cấp.

Lần trước đi tham gia một buổi tụ hội, khi nói chuyện phiếm thì đề cập đến vấn đề bằng cấp, lúc này Lý Mộc Tuyết mới để ý.

Sau khi tìm hiểu rõ ràng, nàng lựa chọn MBA (thạc sĩ quản trị kinh doanh), một hai năm là có thể lấy được.

Cũng chính là học vị thạc sĩ ở nước ngoài.

Loại này phù hợp với yêu cầu của nàng, không cần buồn rầu vì học tập, việc làm và sinh hoạt.

Đến khi đó nàng cũng có thể tự xưng là tốt nghiệp thạc sĩ quản trị kinh doanh ở một trường đại học nào đó ở Mỹ.

Nói ra cũng rất có thể diện.

Nghĩ tới đây, Lý Mộc Tuyết lại rục rịch.

Nhịn không được mà lại ban thưởng cho mình một lần nữa.

Chương 638: Một chùm sáng

“Năm nay, tỉnh ban bố rất nhiều chính sách mới, chỉ để xúc tiến sự nghiệp văn hóa và du lịch của tỉnh phát triển, nâng cấp chất lượng dịch vụ du lịch, thôi động khách du lịch...”

“Căn cứ điện ảnh chính là một khâu quan trọng trong đó, ngoại trừ kéo theo kinh tế khu vực, lực ảnh hưởng còn khuếch tán ra toàn tỉnh.”

“Trí nghiệp Thiên Hải chúng tôi thành lập năm 2003, vốn đăng ký 520 triệu NDT, đối ngoại đầu tư 29 xí nghiệp, có thực lực và văn hóa xí nghiệp...”

...

Trên đường tham quan cao ốc Thiên Hải.

Lãnh đạo chính phủ không ngừng giới thiệu hạng mục căn cứ điện ảnh.

Đám cao tầng trí nghiệp Thiên Hải cũng thể hiện quyết tâm và thực lực của tập đoàn mình.

Đường Tụng vẫn nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn đưa quan điểm của mình.

Thái độ ôn hòa nội liễm, không kiêu ngạo không tự tự, đáng vẻ đoan chính ưu nhã, để người ẩm áp như gió xuân.

Trải qua hai loại sách huấn luyện, tố dưỡng của hắn đã cực cao.

Cho thấy sự trầm ổn và thành thực vượt quá tuổi tác.

Đề đám trung niên này sợ hãi thán phục không thôi.

Tham quan xong, đám người đi thang máy lên tầng 24.

Tôn Kế Hàng đưa tay ra hiệu: “Các vì, mời đi bên này! Chúng ta vào phòng khách trò chuyện, chúng tôi đã chuẩn bị kỹ càng các loại số liệu và tài liệu về tài vụ, pháp vụ và nhân viên của căn cứ điện ảnh.”

Đường Tụng gật đầu.

Cất bước đi dọc theo hành lang sáng tỏ.

Hai bên hành lang treo không ít tranh vẽ và danh ngôn của người nổi tiếng.

Vòng qua một ngã rẽ, cửa phòng khách rộng mở xuất hiện trước mắt.

Đường Tụng hơi nhú mào, nhìn Vương Vân Phong đứng bên trái cửa lớn.

Thù oán của hai người, hoàn toàn là vì Thu Thu.

Vô tình đánh mặt Vương Vân Phong trong đại lý xe, còn là mấy lần.

Kết thúc hợp tác với mình, video quay xong cũng không được đăng.

Nhưng sau đó mình đã cất cánh, nên đã quên chút thù oán nhỏ này rồi.

Loại tiểu nhân vật này, nếu không tự nhảy ra thì hẳn cũng không nhớ nổi.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng, sắc mặt Vương Vân Phong đỏ bừng, hai chân run run.

Thân thể thẳng tắp dần dần cong xuống.

Tôn Văn ở bên cạnh nhú mào, ‘hừ’ nhẹ một tiếng.

Tiếng bước chân dày đặc đang tới gần.

Đám người ồn ào đi đến trước cửa phòng tiếp khách.

Đường Tụng đột nhiên dừng bước, lạnh nhạt nhìn vào Vương Vân Phong.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vào hắn.

Không hiểu ý của vị Đường tiên sinh này.

Áp lực khổng lồ làm Vương Vân Phong sụp đổ.

Sợ hãi, phần nộ, kinh hoàng, sụp đổ...

Hắn cảm giác giờ phút này, mình là con sâu cái kiến trong gió, thân bất do kỷ, mặc người nắm bắt.

Chủ tịch Tôn Kế Hàng nhíu mày, hỏi: “Đường tiên sinh, có vấn đề gì sao?”

“Cậu ta là nhân viên công ty các vị?”

“Đúng, chuyên viên chấp hành của bộ vận doanh hoạt động.” Tôn Kế Hàng tự nhiên biết bạn trai của con gái mình.

Đường Tụng thu hồi ánh mắt từ trên người Vương Vân Phong, cười nhạt nói: “Không có gì, chỉ là trước kia có chút xung đột nhỏ, không ngờ lại gặp phải ở đây, đúng là trùng hợp.”

Giọng điệu hắn bình tĩnh, thậm chí còn mang theo tia vui vẻ thoải mái.

Hắn nói rất bình thản, không mang theo một tia thù hận hay giận dữ nào.

Giống như đang biểu đạt ‘chuyện cũ như gió, tiêu tán vô tung’.

Nhưng mỗi một người nghe được đều cứng lại.

Nhất là cao tăng của trí nghiệp Thiên Hải, ánh mắt nhìn về phía Vương Vân Phong đã hoàn toàn thay đổi.

Ánh mắt Tôn Văn đờ đẫn, không thể tin nổi mà nhìn bạn trai mình.

Nàng không thể hiểu nổi, một sinh viên bình thường như Vương Vân Phong lại trêu chọc được Đường Tụng.

Đây chính là chủ quốc tế Tinh Phong, đại nhân vật sắp đầu tư 1.4 tỷ để tiếp bàn cho địa sản Tín Đông.

Tiếp theo chính là sợ hãi, quá sợ hãi.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn!

Nếu như tất cả thuận lợi thì còn tốt, nhưng nếu chẳng may thất bại...

Vương Vân Phong sẽ là tội nhân lớn nhân, là kẻ đứng mũi chịu sào.

Nàng là người bạn gái, là lãnh đạo bộ môn, đề cử hấn đến tiếp đón, chính là người có trách nhiệm tiếp theo.

Vương Vân Phong cắn chặt răng, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Trải qua ba tháng như bột hack.

Khiến hấn rơi vào ảo tưởng mê ly, tự tin dâng trào.

Bây giờ Đường Tụng đột nhiên xuất hiện, đã đánh hấn ngã từ trên trời xuống, hung hăng đạp xuống dưới chân.

Đường Tụng không thèm nhìn Vương Vân Phong nữa, mà bình tĩnh đi vào phòng.

Tôn Kế Hàng liếc nhìn Vương Vân Phong một cái, vồ vồ một vị cao tăng ở bên cạnh.

Tiếng bước chân dày đặc lại vang lên.

Chờ đến khi cửa phòng tiếp khách đóng lại.

Tôn Văn và Vương Vân Phong mới lấy lại tinh thần.

Giám đốc nhân lực tập đoàn Diệp Thanh Thanh nghiêm túc nói: “Vương Vân Phong, cậu tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc đi, sau này đừng đến nữa.”

Hắn chỉ là một thực tập sinh, đuổi việc cũng không cần lý do và bồi thường.

Vương Vân Phong thầm giật mình, nên đến vẫn phải đến.

Hắn nhìn về phía bạn gái với ánh mắt cầu cứu.

Tôn Văn thở sâu, sắc mặt khó coi nói: “Thu dọn đồ đạc đi, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi cao ốc!”

Diệp Thanh Thanh không để ý hai người nữa, mà trực tiếp đi vào phòng tiếp khách.

“Văn Văn! Anh... anh không ngờ...” Trong mắt Vương Vân Phong mang theo tia cầu xin.

“Ba!” Trên mặt Vương Vân Phong hiện lên một dấu đỏ.

Đám nhân viên nhìn trộm bên này đều kinh ngạc.

Tôn Văn lắc lắc bàn tay, lạnh lùng nói: “Anh có xung đột với Đường tiên sinh, vì sao không nói ra? Anh biết mình đã mắc sai lầm lớn đến mức nào không? Anh biết mình đã gây họa lớn bao nhiêu không?”

Vương Vân Phong nhìn nàng với vẻ không thể tin nổi, cảm giác Tôn Văn giờ phút này quá lạ lẫm.

Tôn Văn xả giận, hô hấp dần dần bình ổn lại.

Cũng có chút áy náy với hành vi vừa rồi của mình, nhưng nàng vẫn luôn cường thế và tự phụ như vậy, đương nhiên sẽ không chủ động xin lỗi.

Suy nghĩ một chút, giọng nàng hơi chậm lại: “Anh về trường trước đi, để xem hôm nay có thuận lợi hay không. Nếu không thì em cũng rất khó xử.”

Vương Vân Phong mím chặt môi, ánh mắt sáng tối chớp chớp.

Cảm giác si nhục chưa từng có khiến toàn thân hắn run rẩy.

Nhìn dáng vẻ này của hắn.

Tôn Văn cũng mềm lòng, dù sao cùng giường chung gối lâu như vậy, nàng cũng có tình cảm rất sâu với Vương Vân Phong.

“Vân Phong, anh đi về nghỉ ngơi một thời gian, bên này em vẫn còn quan hệ, sẽ giúp anh trải đường lần nữa, chuyện sau này... chúng ta từ từ tính.”

“Tạm biệt!” Vương Vân Phong nói một câu, rồi cất bước đi về phía cầu thang.

Hắn không chịu được ánh mắt của người chung quanh, cũng không muốn đi thang máy.

Đi vào khu làm việc tầng 18.

Vương Vân Phong rút mấy chiếc túi, bắt đầu lặng lẽ cất đồ vật của mình vào.

Gối ôm, chén nước, giấy, hộp trang điểm, kính, mỹ phẩm dưỡng da...

Không ít đồng nghiệp đều đang quan sát, nhưng không ai dám đi lên đáp lời.

Thu dọn xong hai túi đồ.

Vương Vân Phong cắn răng đá chiếc ghế đã ngồi hơn ba tháng, rồi quay người rời đi.

Trong lúc chờ thang máy.

Điện thoại chợt kêu lên.

Hắn móc ra xem chút.

Lý Mộc Tuyết: Cảm ơn.

Lý Mộc Tuyết: “Chia sẻ cho anh đoạn văn mà tôi thích nhất: Khi bầu trời u tối đến một trình độ nhất định, các vì sao sẽ chiếu sáng rạng rỡ.”

“Khi bầu trời u tối đến một trình độ nhất định, các vì sao sẽ chiếu sáng rạng rỡ.”

Vương Vân Phong nhắm lại nhiều lần.

Nhìn ba chữ ‘Lý Mộc Tuyết’ này.

Cảm giác như một vệt sáng đâm thủng bóng tối, kéo hẳn tỉnh lại từ trong vũng bùn.

“Nhìn thấy ánh sáng, đi theo ánh sáng, trở thành ánh sáng!”

“30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!”

“Lý Mộc Tuyết chính là thời cơ để mình lật bàn!”

“Tôn Văn, Đường Tụng! Chúng mày chờ đấy!”

Chương 639: Hàm Dương du hiệp đa thiếu niên

Phỏng vấn xong, nhận được câu trả lời chắc chắn.

Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi hưng phấn đến mặt đỏ tới mang tai.

Có thể đi vào một xí nghiệp đỉnh cấp như trí nghiệp Thiên Hải, tuyệt đối là may mắn bằng trời.

Nếu tốt nghiệp xong có thể chuyển thành chính thức, vậy thì tương đương với chuyện có một công tác ổn định và có thể diện.

Khả năng kén vợ gả chồng tăng mạnh.

Hơn nữa có công việc thực tập này, nói không chừng họ còn có thể kiếm được một trận yêu đương trong nửa năm cuối cùng tại đại học.

Chui vào rừng cây nhỏ, hưởng thụ một chút phong hoa tuyết nguyệt trong đại học.

“Được rồi! Hôm nay chúng ta dừng ở đây! Hai vị, thứ hai cầm thẻ căn cước, thẻ ngân hàng, các loại giấy chứng nhận và ảnh chụp đến đây, cố gắng đến sớm một chút. Ký hợp đồng thực tập xong, còn cần đi nhận vật dụng văn phòng, ghi vân tay...”

HR trẻ tuổi xinh đẹp cười dẫn dò hai người.

“Được được!”

“Làm phiền ngài rồi!”

HR gật đầu, điềm nhiên nói: “Khách khí rồi, thứ hai gặp lại.”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt.”

HR mặc đồ OL, thân thể thon thả chậm rãi rời đi.

Trương Vũ Phi và Đinh Phú Vinh lưu luyến không rời nổi mắt.

Trương Vũ Phi tiến đến bên tai, nói nhỏ: “Quá đẹp! Quá có khí chất! Quyển rũ hơn đám nữ sinh trong trường nhiều lắm!”

Đinh Phú Vinh gật đầu phụ họa: “Không hổ là công ty lớn!”

Hai người cảm khái một lúc, rồi mới đi ra ngoài.

Trên đường rời khỏi cao ốc, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra chụp ảnh, chia sẻ đến vòng bạn bè, nhóm gia đình.

Nhận được vô số cảm khái và tán dương.

Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi dần dần tung bay.

Đầu óc toàn là tiền đồ tốt đẹp.

...

Lúc xế trưa.

Đám người tề tụ trong sảnh yến hội trên tầng cao nhất.

Ăn uống linh đình, tiếng người huyên náo.

Đường Tụng ngồi ở vị trí tốt nhất, bên cạnh là nguyên một mặt tường thủy tinh, cảnh đẹp phồn hoa đập vào mắt.

Từ Tình ngồi ở một bàn khác, chung quanh đều là đồng nghiệp trong phòng luật sư.

Nàng mặt ngoài ngồi nghiêm chỉnh, cái mông nhỏ lại uốn qua uốn lại, như ngồi trên bàn chông.

Một lát sau, thấy không có người chú ý, nàng mới lấy điện thoại ra gửi tin cho bạn thân.

Kể lại đại khái chuyện đã nhìn thấy và nghe được ngày hôm nay.

Tình...

Ngôn Ngôn: “Hạng mục căn cứ điện ảnh giá trị 5 tỷ? Tình Tình, cậu đã có cơ hội tham dự, nhất định phải nắm chặt cơ hội này, thăm dò rõ ràng hạng mục, cố gắng trợ giúp Đường Tụng đi! Nếu cậu dám lười biếng, tôi mình sẽ trối cậu lại rồi... hắc hắc hắc!”

Trong đầu Từ Tình lập tức hiện lên một hình ảnh.

Mình bị Đồng Ngọc Ngôn trối tứ chi vào giường.

Sau đó nàng cầm đạo cụ ma pháp, chậm rãi đi về phía mình.

Rùng mình một cái, Từ Tình vội vàng cất điện thoại, bắt đầu dựng tai lên nghe mọi người thảo luận.

“Căn cứ điện ảnh đang xây dựng một phòng quay chụp giả lập, có thể nói dẫn đầu toàn quốc, thậm chí là toàn cầu... Có thể tiết kiệm chi phí dựng cảnh đến 95%, màn đến không gian vô hạn...”

Tổng giám đốc Trần Lỗi của trí nghiệp Thiên Hải nói rất to và rõ ràng, âm thanh quanh quẩn trong bữa tiệc, không ngừng giới thiệu ưu thế của căn cứ điện ảnh.

Mặc dù hạng mục này là ban giám đốc quyết định, nhưng mà hẳn là người thực hành.

Vấn đề của địa sản Tín Đông, đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến địa vị của hắn trong tập đoàn.

Ánh mắt Đường Tụng bình thản, chỉ yên tĩnh lắng nghe.

Sáng nay khảo sát một lát, chủ yếu là hiểu tỏ tình trạng tài chính, quy cơ pháp luật, tiến độ công trình...

Mặc dù đã biết tình hình đại khái qua ‘bản thảo của Ngô Khắc Chi’, nhưng hắn vẫn muốn tham dự từ đầu đến cuối.

Yến hội tiến hành hơn nửa tiếng.

Giám đốc nhân lực Diệp Thanh Thanh chậm rãi đi tới, cúi người đến bên người Đường Tụng.

Nhỏ giọng nói: “Đường tiên sinh, rất xin lỗi vì đã mang đến cảm nhận không tốt cho ngài. Vương Vân Phong chỉ là một thực tập sinh, đã rời chức khỏi tập đoàn, sau này cũng sẽ không xuất hiện trong bất kỳ xí nghiệp nào có liên quan đến trí nghiệp Thiên Hải.”

“Trần Tường Minh và Trần Vũ Mục ở công ty con của tập đoàn, cũng chính là cậu và chị họ của Vương Vân Phong, đều đang làm thủ tục rời chức. HR từng phỏng vấn Vương Vân Phong cũng bị sa thải vì làm trái với quy định của tập đoàn.”

“Ngoài ra, chúng tôi đã liên hệ với lãnh đạo trường đại học sư phạm Yến Thành, phản hồi lại hành vi ác liệt của vị học sinh này.”

Giọng nói của nàng nhu hòa, nói chuyện không nhanh không chậm, vô cùng êm tai.

“Ừm.” Đường Tụng gật đầu, cũng không đề chuyện này vào lòng.

Một con quái nhỏ ở thôn tân thủ mà thôi.

Gặp phải thì tiện tay đè chết là được, căn bản không cần để ý.

Một vị đồng sự của trí nghiệp Thiên Hải nâng chén, cười nói: “Đường tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao, nhưng phân tích dung hợp phát triển AI và ngành điện ảnh vừa rồi đã làm tôi mở rộng tầm mắt, mời cậu một ly.”

Đường Tụng cầm ly rượu vang lên cùng ly: “Tương đồng quá khen.”

Hắn khẽ nhấp một ngụm, rượu đỏ nhuộm bờ môi, càng làm cho làn da trắng lạnh nổi bật hơn.

Hàm răng chính tề trắng nõn, hơi thở tươi mát tự nhiên.

Diệp Thanh Thanh nhìn khuôn mặt tuần tú này, trong lòng không khỏi thất vọng mất mát.

“Tân Phong mỹ tửu đầu thập thiên, Hàm Dương du hiệp đa thiếu niên.”

(Rượu Tân Phong chục ngàn một đấu, khác tới Hàm Dương có nhiều thiếu niên)

Thiếu niên lang hăng hái dưới ngòi bút của Vương Duy, đại khái chính là như vậy nhỉ?

Một thanh niên trẻ tuổi và ưu tú như nàng, nàng đúng là mới thấy lần đầu.

24 tuổi mà giá trị bản thân đã là mấy tỷ, ngoại hình và khí chất không thể bắt bẻ, ăn nói ôn hòa nội liễm...

Nếu nàng trẻ hơn 10 tuổi, tuyệt đối sẽ liều mạng theo đuổi vị Đường tiên sinh này.

...

Trong phòng họp nhỏ bên ngoài sảnh yến hội.

Chủ tịch Tôn Kế Hàng mang theo vẻ mặt âm trầm.

Tôn Văn cắn môi, ánh mắt quật cường nhìn vào cha mình.

Trải qua những lời quát mắng răn dạy và phát tiết, cảm xúc của Tôn Kế Hàng bình ổn lại, không còn giận như lúc đầu.

Tôn Kế Hàng chỉ con gái, nghiêm túc nói: “Nếu như con muốn làm việc ở tập đoàn, vậy cắt đứt tất cả liên hệ với Vương Vân Phong đi, thu hồi lại tất cả những thứ con tặng tên đó. Nếu không, con cũng từ chức đi, an tâm làm một phú nữ đại hưởng thụ cuộc sống đi.”

“Cha...” Tôn Văn hai mắt ngấn lệ, nhỏ giọng nói: “Cho con chút thời gian.”

“Tôn Văn, cha không thương lượng với con, mà là báo cho con biết. Con là người thông minh, cũng biết hạng mục này ảnh hưởng đến tập đoàn thế nào, con chỉ có một cơ hội này, tự giải quyết cho tốt đi.”

Tôn Kế Hàng nói xong, trực tiếp đi ra ngoài.

Đẩy cửa sảnh yến hội, sắc mặt âm trầm lập tức trở nên ôn hòa và xán lạn.

Tôn Văn ngồi bệt trên ghế, hai bụm mắt, yên lặng rất lâu.

Trong mắt còn có ánh lệ lấp lóe.

Thở dài.

Lấy điện thoại, bấm số của Vương Vân Phong.

Chương 640: Anh Phong, Vân Phong, Phong tử

Ăn một bữa ở nhà ăn trường học.

Hai người Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi hưng phấn trở về ký túc xá.

Tiến vào sân nhà mình, nói chuyện cũng không cần cẩn thận nữa.

“Vị HR kia mặc OL quá đẹp, dáng người khỏi chê, dung mạo thì khá giống một nữ diễn viên JAV.”

“Giống ai??”

“Không nhớ lắm, hình như là Hashimoto Ichiro thì phải, chờ lát nữa tìm lại xem sao!”

“A Phi, ông quá dơ bẩn rồi! Nhớ gửi link cho tôi!”

“Hắc hắc!”

Hai người cười nói, cất đồ vật rồi ngồi trước máy tính.

Mở LOL, bắt đầu chinh chiến.

BGM trò chơi vang vọng toàn bộ ký túc xá.

Giải quyết được vấn đề công việc, Trương Vũ Phi hết sức vui vẻ, nhện không được mà ngâm nga.

Đinh Phú Vinh cũng bị bầu không khí này lây nhiễm, cũng rống theo.

Kẹt kẹt... cửa nhà vệ sinh mở ra.

Hai người giật nảy mình.

Thấy rõ là ai, đều kinh ngạc nói: “Anh Phong! Sao không ở công ty tiếp khách mà lại về rồi?”

Vương Vân Phong không mẫn không nhạt: “Có việc cần xử lý.”

“A, a! Vậy làm game không?” Đinh Phú Vinh vội vàng đứng lên, rất chân chó mà tiến đến trước mặt Vương Vân Phong.

Vương Vân Phong phát tay nói: “Không cần, tôi còn chưa ăn trưa, hai người ai rảnh thì đi mua cho tôi một phần.”

Đinh Phú Vinh vội vàng đáp: “Tôi đi! Vừa hay muốn uống coca. Anh Phong, cơm chân giò heo được chứ?”

“Thêm lòng nước, thịt viên.” Vương Vân Phong thuận miệng nói: “Hai ngày nay hơi nóng, đừng lấy ớt.”

“Được, tôi đi ngay đây.” Đinh Phú Vinh cầm áo lông lên mặc.

“Tôi cũng đi cùng.” Trương Vũ Phi đứng lên: “Tôi đi mua cho anh Phong một ly nước chanh, giải khát.”

Sau khi nhập chức, hai người họ chỉ là thực tập sinh.

Có thể chuyên chính thức hay không, còn phải xem Vương Vân Phong có chịu hỗ trợ hay không.

Hơn nữa bạn gái Vương Vân Phong là giám đốc bộ môn! Chấp chương quyền sinh sát!

Nịnh nọt tuyệt đối không sai!

“Đi thôi!” Vương Vân Phong phát tay, đặt mông ngồi xuống giường mình.

Lấy điện thoại ra, bắt đầu gửi tin cho Lý Mộc Tuyết.

Sáng hôm nay, tin nhắn của Lý Mộc Tuyết để hẩn nhìn thấy hi vọng, cũng cảm thấy đối phương đã buông lỏng cảnh

giác.

Lòng chân thành, sắt cũng bị mài thành kim!

Đồ vật tốt nhất, luôn ra sân vào lúc cuối cùng!

Về phần Tôn Văn...

Vương Vân Phong cười lạnh một tiếng, hắn sẽ nhớ cái tát hôm nay cả đời!

Một ngày nào đó, hắn sẽ đánh trở lại!

Đến khi đó...

Khi đang ảo tưởng, tiếng chuông điện thoại chột vang lên.

Đinh Phú Vinh móc điện thoại ra.

Điện báo là số máy bàn.

Nghe máy.

“Alo, ai vậy?”

“Đúng đúng, tôi là Đinh Phú Vinh.”

“Chị Lâm, chào ngài, Trương Vũ Phi đang ở cạnh tôi, ngài có chuyện gì cứ nói là được.”

Ngay sau đó, Đinh Phú Vinh mở loa ngoài.

Giọng nói của HR phỏng vấn họ ngày hôm nay truyền ra: “Cậu Đinh, cậu Trương, vô cùng xin lỗi. Lãnh đạo mới thông tri, tình hình của hai vị tạm thời không phù hợp với yêu cầu của chúng tôi. Lần này gọi điện là để báo cho hai vị biết, thứ hai không cần đến nữa. Cảm ơn hai vị đã chú ý đến trí nghiệp Thiên Hải! Chúc tiền đồ như gấm!”

Tút tut tut... đôi phương trực tiếp cúp máy.

Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hoàng và khó tin trong mắt nhau.

Không đúng! Con vịt nấu chín, sao còn bay mất rồi?!

“Anh Phong!” Đinh Phú Vinh bước nhanh đến trước người Vương Vân Phong: “Đây là thế nào? Không phải nói xong rồi sao? Sao công ty lại đổi ý rồi? Đây không phải đùa chúng tôi sao?”

“Anh Phong! Hỏi giúp chúng tôi đi, cò phải là nhầm lẫn gì không?”

“Nhất định là HR nhầm lẫn!”

Sắc mặt Vương Vân Phong biến ảo không ngừng, cũng có chút khó hiểu.

Tôn Văn cũng không chia tay với mình.

Con gái chủ tịch an bài hai thực tập sinh cũng không được?

Đây không phải vô nghĩa sao?

Đinh linh linh... điện thoại trên giường bắt đầu rung lên.

Wang Yun Feng lập tức nghe máy.

Giọng nói lạnh lùng: “Anh đã chủ động từ chức, còn muốn thế nào nữa? Em là đại tiểu thư của trí nghiệp Thiên Hải, ngay cả 2 thực tập sinh cũng không giữ được sao? Đây là có ý gì?”

Bên kia yên lặng một lát.

“Nói đi!” Vương Vân Phong dùng sức dẫm xuống ván giường.

Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi sợ hãi không thôi.

Wang Yun Feng chủ động từ chức? Chuyện gì vậy?

“Vân Phong.” Giọng nói của Tôn Văn hơi gian nan: “Lát nữa anh đem chiếc BMW M3 đến bãi đỗ xe quốc tế Trung Vân, chìa khóa cứ đưa cho nhân viên quản lý ở đó là được.”

“Cái... cái gì?” Vương Vân Phong nhướng mày.

Tôn Văn không trả lời, nói tiếp: “Chiếc đồng hồ và túi xách em mua cho anh, cả mấy bộ quần áo đặt làm riêng kia, cũng đặt vào trong xe đi, còn những món khác thì thôi.”

“Em đến cùng muốn làm gì?” Vương Vân Phong đã không nhận được, nội tâm co quắp.

Hắn theo Tôn Văn ba tháng, tổng cộng được vài thứ như vậy.

Xe còn không phải đứng tên hắn, mà chỉ đưa hắn đi thay cho đi bộ.

Hiện giờ không chỉ đuổi việc mình, còn muốn thu hồi tất cả đồ vật quý giá?

Khinh người quá đáng!

“Vân Phong, khoảng thời gian này... chúng ta tách ra đi, cố gắng đừng liên hệ. Em không thể trêu vào Đường tiên sinh, cha em cũng không thể trêu vào. Chờ qua thời gian này, chờ họ quên anh, em sẽ bồi thường cho anh.”

“Em!” Vương Vân Phong tức đến đỏ bừng cả mặt.

“Em cũng bắt buộc dĩ thôi, nếu em không làm vậy, em sẽ mất tư cách thừa kế tập đoàn. Anh cũng biết, ước mơ của em là chấp chương trí nghiệp Thiên Hải, đưa nó thành công ty bất động sản nổi tiếng thế giới. Em muốn trở thành Kim Mỹ Nga thứ hai, nằm mơ cũng muốn. Cho nên, em tuyệt đối không thể từ bỏ vị trí chủ tịch trí nghiệp Thiên Hải, hi vọng anh hiểu cho.”

Wương Vân Phong thâm cười nhạt.

“Kim Mỹ Nga? Cô cũng xứng! Cô có một phần mười nhan sắc của người ta, tôi quỳ liếm cho cô cũng được.”

“Được rồi, nói đến thế thôi, anh tranh thủ thời gian đưa đồ đi, chậm hơn chút nữa, em không đảm bảo cha em sẽ làm gì

đâu, tạm biệt.”

Cúp máy.

Vương Vân Phong thất hồn lạc phách ngồi trên giường.

Mất phú bà, mất công việc, đồ hiệu bán sắc lấy được cũng mất luôn.

3 tháng như bật hack kia, tựa như chỉ là một giấc mơ.

Từng màn ngày xưa xông lên đầu, nuốt hết suy nghĩ của hắn.

Tôn Văn đáng chết! Đường Tụng đáng chết!

Hắn nắm chặt nắm đấm.

Sắc mặt của Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi cũng không dễ coi.

Bọn họ cũng nghe được một ít nội dung cuộc trò chuyện, nội tâm có suy đoán.

Vương Vân Phong bị cha người ta đuổi ra ngoài rồi?

Chia tay?

Ngay cả họ cũng bị tai bay vạ gió?

“Anh Phong, việc làm của tôi và A Phi làm sao bây giờ? Anh và giám đốc Tôn còn hi vọng không?” Đinh Phú Vinh khẩn trương hỏi một câu.

“Cút!” Vương Vân Phong quát lên: “Không thấy tôi còn nghỉ việc rồi sao? Hai người còn muốn vào trí nghiệp Thiên Hải?”

Đinh Phú Vinh và Trương Vũ Phi đều biến sắc mặt.

“Vân Phong, ông có thể nói chuyện tử tế không? Chúng tôi nói chuyện rất nhẹ nhàng với ông.” Trương Vũ Phi thấy công việc đã xong, nói chuyện cũng không khách khí nữa.

Đình Phú Vinh phụ họa theo: “Đúng vậy, ông có chuyện khó xử, cứ nói ra chúng ta cùng nghĩ biện pháp.”

“Đình linh linh...” Điện thoại của Vương Vân Phong lại vang lên.

Cậu!

Nhìn điện báo, Vương Vân Phong thầm giật mình.

Cậu mình làm việc ở công ty con dưới cờ trí nghiệp Thiên Hải.

Trí nghiệp Thiên Hải là công ty địa sản hàng đầu ở bản địa, danh ngạch thực tập sinh ở tổng bộ rất khan hiếm.

Hắn có thể lấy được danh ngạch, chính là nhờ cậu hỗ trợ.

Khi đó còn đi mua xe với Thu Thu, tặng cho em họ với tư cách đáp lễ.

Cũng là ngày hôm đó gặp được Đường Tụng, tạo thành mầm tai vạ cho hôm nay.

Nghe máy.

Vương Vân Phong thấp thỏm nói: “Alo, cậu...”

Còn đưa dút lại, đã bị tiếng hét phẫn nộ cắt ngang: “Vương Vân Phong! Tao cho mày đến tổng bộ, là muốn cho mày một tương lai an ổn! Mày lại giỏi rồi, không tập trung làm việc cho tốt, lại gây họa lớn như vậy, khiến tao và chị họ mày phải chịu tội. Tốt! Rất tốt! Mày giỏi lắm! Tao cũng không dám làm cậu mày đâu!”

Tút tut tut... đối phương trực tiếp cúp máy.

Sắc mặt Vương Vân Phong trắng bệch, cậu và chị họ mình... cũng bị đuổi?

Chuyện này...

Đình Phú Vinh và Trương Vũ Phi ở bên cạnh đã hiểu rõ.

Biết công việc của họ khẳng định cũng xong rồi.

Đình Phú Vinh hỏi nhứt chí, ngồi trên ghế mà ngẩn người.

Nếu không có hi vọng thì cũng thôi.

Hết lần này đến lần khác, họ vừa phỏng vấn xong, cũng đã nhận được hứa hẹn.

Hiện giờ đột nhiên bị đánh về nguyên hình, ai chịu nổi chứ?

Trương Vũ Phi cởi áo khoác, ném lên giường mình.

Cả giận nói: “Phong Tử, mày muốn ăn gì, uống gì, tự đi mà mua.”

Chương 641: Cái mộng của Kim đồng

Buổi chiều.

Lãnh đạo chính phủ đã rời khỏi.

Đoàn người Đường Tụng trở lại phòng họp tầng 24.

Trên bàn hội nghị thật dài, bày rất nhiều tài liệu và báo cáo.

Từ tình hình tài chính công ty đến phân tích thị trường, từ đối thủ cạnh tranh và xu thế ngành nghề, đến cơ hội và nguy hiểm tiềm ẩn, mỗi một phần đều rất tỉ mỉ.

Đường Tụng ngồi một bên, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng nói chuyện với luật sư Hạ.

Một bên khác, lấy Tôn Kế Hàng cầm đầu các quản lý cao tầng trí nghiệp Thiên Hải, trên mặt viết đầy lo nghĩ và chờ mong.

Càng là lúc này, thì nội tâm càng thấp thỏm.

Lần hội đàm này dĩ nhiên không phải là chân chính điều tra, nhưng cũng có thể xác định ý nghĩ của vị Đường tiên sinh này.

4 giờ chiều.

Đường Tụng ngồi thẳng.

Luật sư, hành chính và tài vụ đã thả tài liệu xuống.

Bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên ngưng trọng.

Tôn Kế Hàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Đường tiên sinh, liên quan đến tình hình công ty hùn vốn, chắc các vị cũng đã hiểu rõ ràng, không biết cậu thấy thế nào? Có gì lo nghĩ thì cứ nói.”

Đường Tụng nở nụ cười mê người, cất cao giọng nói: “Tiếp theo, tôi sẽ sắp xếp người điều tra rõ ràng về tình hình tài chính, nợ nần, kinh doanh, tài vụ và pháp luật của căn cứ điện ảnh. Nếu như không có vấn đề gì, tôi sẽ tiếp nhận số cổ phần của địa sản Tín Đông. Cảm ơn trí nghiệp Thiên Hải ủng hộ, cầu chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Vừa dứt lời, một trận tiếng ghé xê dịch vang lên.

“Đường tiên sinh! Hợp tác vui vẻ!”

Đám người Tôn Kế Hàng đều tiến lên, chủ động bắt tay với đám người Đường Tụng.

Trên mặt tràn đầy thần sắc phấn khởi.

Phó tổng Trương Thành Viễn là kích động nhất, dùng sức đong đưa tay Đường Tụng.

Lần này, chính là hắn đã đứng ra ngăn cơn sóng dữ cho tập đoàn.

Sau này, địa vị của hắn trong tập đoàn sẽ hoàn toàn khác biệt.

Lời hứa hẹn của ban giám đốc, tiền hoa hồng, tiền thưởng... đủ để cuộc đời hắn bước lên một bậc thang mới.

Cuối cùng, mọi người lại chụp chung một tấm ảnh lưu niệm ở đại sảnh tầng 1.

Theo hình ảnh dừng lại, tin tức này cũng nhanh chóng lan truyền trong vòng tròn nhỏ.

“Ông chủ quốc tế Tinh Phong lại ra tay rồi, tiếp nhận cổ phần của địa sản Tín Đông trong hạng mục căn cứ điện ảnh.”

Đã tạo thành chấn động không nhỏ.

...

Hàng ghế sau xe.

Đường Tụng nhắm mắt lại, tự hỏi lại mọi chuyện hôm nay.

Tổng kết thu hoạch của mình.

Tay trái hần khoác lên đùi Từ Tình, nhẹ nhàng vuốt ve lớp quần tây.

Bởi vì nàng mặc khá âm, nên xúc cảm không tốt lắm.

Từ Tình đóng chặt hai chân, ánh mắt sững sờ, không biết lại đang nghĩ gì.

“Keng, bạn bỏ vốn 50.4 triệu, thu hoạch được 4.2% cổ phần giải trí Tỉnh Thành.”

Đường Tụng mở mắt ra, xem xét tiến độ của thẻ cường chế không chế cổ phần.

Bốn ngày, đã thu mua được 22.4% cổ phần, tiêu 269 triệu NDT.

Tăng thêm 35% cổ phần của hần, cộng lại là 57.4%, còn kém khoảng 10% nữa là có thể không chế tuyệt đối.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, tìm hiểu về tình hình giải trí Tỉnh Thành.

Ngay sau đó, liền thấy tin wechat chưa đọc.

Giữa trưa cũng đã để ý, nhưng vì quá bận nên không xem.

Bảo Nguyệt: Wechat của Triệu Giai Duyệt đây.

Bảo Nguyệt: “Em đã nói với Giai Duyệt, anh trực tiếp kết bạn là được. Cô ấy đang làm việc ở công ty tài chính, ngày nào cũng bận đến chân không chạm đất, anh có thể hỏi xem cô ấy rảnh lúc nào, thì hẹn ăn cơm ôn chuyện.”

Đường Tụng cười trả lời: “Biết rồi, em cũng phải chú ý nghỉ ngơi, chờ anh đến Ma Đô, sẽ mua quà gửi qua cho em.”

“Ba!” Đường Tụng cảm giác mu bàn tay hơi tê rần, kinh ngạc nhìn Từ Tình: “Em đánh tôi?”

Từ Tình bĩu môi, nghiêng đầu qua chỗ khác, đưa lưng về phía hắn, không nói một lời.

Có thể nhận ra, nàng rất giận, không dễ dỗ.

Đường Tụng nhíu mày, nắm tay thả vào hông nàng, nhẹ nhàng véo véo.

Từ Tình “A” một tiếng, lập tức xê dịch cái hông, tránh né ma trảo của hắn.

Đường Tụng dứt khoát không để ý nàng, gửi tin nhắn kết bạn với Triệu Giai Duyệt, lại tiếp tục xem các tin chưa đọc khác.

La Khải Lượng: “Lúc nào đến? Tôi xin nghỉ một ngày, dẫn ông đi chơi! Để ông kiến thức cái gì gọi là xa hoa trụy lạc ở Ma Đô, nhảm nhí một chút giọng nói mềm mại của phụ nữ Giang Nam, hắc hắc hắc.”

Đường Tụng: “Một lời đã định! Chắc là cuối tuần.”

Lý Mộc Tuyết: Tự chụp.jpg.

Lý Mộc Tuyết: “Trời mưa, trời mưa, tí tách... tí tách...”

Đường Tụng mở ảnh ra xem.

Phong cách không giống như nàng của trước kia, rất giống một cô vợ hiền ở nhà.

Hình như từ khi Lý Mộc Tuyết bị hắn chiêu mộ vào đội bóng, cách ăn mặc của nàng đã phát sinh thay đổi rất nhỏ.

Đường Tụng trả lời: “Không phải là ‘râm râm... râm râm...’ sao?”

“Hừ!” Từ Tình thấy Đường Tụng vẫn không đến đỡ mình, lại còn chơi điện thoại, khiến nàng có chút ngồi không yên.

Nàng ngồi thẳng, ê ẩm nói: “Anh tốt với Bảo Nguyệt này thật, đi Ma Đô còn chuẩn bị lễ vật cho cô ta, còn gửi qua nữa! Với lại anh nói chuyện với cô ta, còn cười như này... như này... Tóm lại là không giống với người khác.”

Đường Tụng thu hồi điện thoại, quay đầu nhìn Từ Tình: “Nhìn trộm điện thoại của người khác không phải thói quen tốt.”

“Tôi...” Từ Tình hơi đỏ mặt, ấp úng nói: “Tôi vô tình thôi, ai bảo anh cười quái lạ như vậy!”

“Tôi nhất định phải trừng phạt em.” Đường Tụng hạ giọng.

Từ Tình ánh mắt bối rối, vô thức che miệng mình.

Đường Tụng nói trừng phạt, lần nào cũng là đánh đòn.

Trong nhà thì cũng thôi, đây là trên xe nha! Còn có nữ tài xế trên xe kia!

Đường Tụng nghiêm túc nói: “Qua đây!”

Từ Tình cắn răng, ngoan ngoãn tới gần.

Ngồi trên Rolls Royce, vừa mới bàn bạc công chuyện mấy tý, bị một đám người vây quanh, trên người Đường Tụng tựa như mang theo vô số quang hoàn, khiến nàng không dám từ chối.

Đường Tụng ôm bả vai nàng, để đầu nàng tựa vào vai mình, nửa thân thể treo trên không, cái miệng đã rời khỏi chỗ ngồi.

“Anh làm gì?! Dừng!”

“Ba!”

“Đáng ghét! Đáng ghét! Đường Tụng đáng ghét! Ô ô ô...”

“Ba!”

“Anh không thể như vậy! Tôi không cần thể diện sao?”

“Ba!”

Không thể không nói, dù Từ Tình không thích vận động, nhưng thiên phú rất tốt, rất co dãn.

Đường Tụng nhin không được, tăng thêm chút sức, đập thêm mấy lần.

Từ Tình tránh không thoát, dứt khoát giương nanh múa vuốt, bắt đầu cắn bả vai hắn.

Nhưng cơ bắp cứng rắn để nàng không thể hạ miệng, lại không nỡ cắn mặt hắn.

Gấp đến mức chỉ biết kêu to.

Ngô Gia Di ngồi ở vị trí tài xế, ánh mắt phức tạp đến cực điểm.

Nội tâm toát ra một suy nghĩ hoang đường.

“Nhìn vẻ thành thạo này, lẽ nào... lẽ nào... cũng đối đãi với Kim đồng như vậy?”

“Đánh mông Kim đồng? Không thể nào! Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào!!!”

Kim đồng là người thế nào chứ?

Đôi mắt thâm thúy sáng tỏ, luôn tản mát ra hào quang tự tin và kiên định.

Mỗi một người mắt đối mắt với Kim đồng, đều có thể nhìn thấy khuyết điểm của mình trong mắt nàng.

Bởi vì nàng là hoàn mỹ vô khuyết.

Ngũ quan nàng tinh xảo mà lập thể, đáng người tiếp cận hoàn mỹ.

Làn da trắng nõn mà nhẵn bóng, tựa như không có một tia
tì vết.

Quần áo nàng luôn ưu nhã vừa vặn.

Nàng tự tin, quả cảm, trí tuệ, kiên định, ưu nhã, tinh tế tỉ
mỉ...

Đối với một người coi Kim đồng là thần tượng như Ngô
Gia Di, loại ý nghĩ này quả thực là khinh nhờn.

Chương 642: Hoảng hốt

“Két két két...”

Tiếng khoai tây chiên bị nghiền nát rất dễ nghe.

“Tình hình đại khái như là như vậy.” Từ Tình cuộn chân lại, ăn khoai tây chiên, biểu cảm hết sức nghiêm túc: “Cô gái kia tên là Bảo Nguyệt, khi nói chuyện với cô ta, biểu cảm của Đường Tụng cứ như mèo Tom vậy!”

Đồng Ngọc Ngôn thấy nàng ăn ngon như vậy, nhin không được mà cướp lấy, bắt đầu ăn như gió cuốn.

Từ Tình đau lòng oán trách hai câu, lại chạy đến tủ đồ ăn vặt, lấy gói mới.

Thì thầm nói: “Vị chân gà này ngon hơn!”

Đồng Ngọc Ngôn lại không để ý đến nàng.

Vừa nhai khoai tây chiên, vừa bấm điện thoại của Lộ Tử Khoan.

“Alo, Tử Khoan.”

“Không có gì, chỉ hỏi thăm một chút thôi.”

“Đúng có một người bạn là nữ, tên là ‘Bảo Nguyệt’, cậu ở chung với Đường Tụng 4 năm, đã nghe thấy cái tên này chưa?”

“Mình cũng muốn nghe!” Từ Tình lanh tranh vội vã mở loa ngoài.

Giọng nói của Lộ Tử Khoan truyền ra: “Bảo Nguyệt? Hình như... có nghe đến mấy lần lúc năm nhất. Có lần Đường Tụng

uống nhiều, nói mình có một thanh mai trúc mã rất xinh đẹp, học ở đại học bưu điện Đê Đô.”

“Đường Tụng còn có một cái bấm móng tay, rất quý trọng nó, đến giờ cũng không cho bọn tôi chạm vào, chính là do cô ấy tặng. Nhưng cậu yên tâm, lúc trước họ không có gì cả, tôi cho rằng là kiểu Bạch Nguyệt Quang thôi. Nhớ năm đó, tôi cũng có một...”

Lộ Tử Khoan vẫn còn lải nhải không ngừng.

Đồng Ngọc Ngôn đã trở nên yên lặng.

Bạch Nguyệt Quang, thời niên thiếu ai cũng có một vị Bạch Nguyệt Quang.

Từ Tình thì rơi vào giấc ngủ, quên cả nhai khoai tây chiên trong miệng.

“Con bà nó... sao giống với tiểu thuyết của mình vậy?”

“Từ Ngôn Tình vs Bạch Y Y?”

“Phi! Là Từ Ngôn Tình vs Liễu Bảo Nguyệt!”

“Vậy mình có nên đổi tên cho nữ phản diện không? An bài cho cô ta một đoạn tình tiết máu chó là được!”

.....

Cha mẹ của Bạch Y Y bây giờ thật ra là cha mẹ nuôi!

Hiện giờ, cha mẹ ruột đã tìm tới cửa, thân thể được vạch trần!

Nàng thật ra là tiểu thư danh gia vọng tộc Liễu gia tại kinh thành!

Bây giờ, đại tiểu thư Liễu gia là thiên kim giả! Thiên kim thật trở về, đổi tên Liễu Bảo Nguyệt, tạo thành một trận gió tanh mưa máu!

Tay xé đại luật sư Từ Ngôn Tình, treo lên đánh tổng tài bá đạo Đường Tổng!

Không được! Không được! Vậy Liễu Bảo Nguyệt chẳng phải biến thành nữ chính rồi sao?

Hay là cũng đổi thân thế cho Từ Ngôn Tình?

Thân phận chân chính của Từ Ngôn Tình phải truy tố đến một tổ chức tài chính thần bí nào đó ở Mỹ!

Tiếp xúc với Đường Tổng là vì nhằm vào tập đoàn sau lưng hắn!

Từ Ngôn Tình sâu không lường được vs Liễu Bảo Nguyệt thiên kim trở về!

Action!

.....

Tiểu khu Lục Châu Cảnh Uyển, tòa số 3, phòng 302.

“Giai Lệ, còn nhớ Đoàn Tử Lăng không? Là tiểu Đoàn từng ở sát vách chúng ta khi con học tiểu học. Đầu húi cua, kính đen, nói chuyện rất hài hước.”

Từ Giai Lệ nằm trên ghế salon, bắt đắ dĩ nói: “Mẹ, mẹ nghỉ một chút đi, đừng nghĩ chuyện của con nữa. Vì an bài ra mắt cho con, mẹ còn đào cả mối quan hệ xa xưa như vậy nữa, mẹ không thấy mệt mỏi sao?”

Mẹ vỗ lên lưng nàng một cái: “Nếu năm nay con không dẫn bạn trai về, sau này con dọn ra ngoài ở đi, đừng lượn lờ trước mặt mẹ nữa, đỡ chướng mắt!”

Từ Giai Lệ lẩm bẩm: “Mẹ, còn không nở com của mẹ.”

“Vậy thì mau dẫn bạn trai về.”

Từ Giai Lệ đột nhiên ngồi thẳng: “Mẹ, nói cho mẹ một sự kiện, liên quan đến tương lai của con, mẹ đừng giận!”

“Nói!” Mẹ ngồi xuống trước mặt nàng.

Từ Giai Lệ do dự một lát, cắn môi nói: “Con... hình như con không thích đàn ông, con phát hiện mình là đồng tính, có lẽ đời này sẽ không kết hôn!”

Phòng khách yên tĩnh tận 1 phút.

Ngay sau đó là tiếng kêu la của Từ Giai Lệ.

“Mẹ xem kìa, quá ngoan cố!”

“Mẹ cân nhắc một chút đi, nói không chừng mẹ và cha con sẽ có hai cô con gái hiếu kính, vậy không tốt sao?”

“Đẻ con... cũng có thể sẽ có!”

“Ấy ấy ấy! Mẹ đừng đánh mộng con! Con đã 30 rồi!”

...

Thịnh Nguyên Danh Dinh.

Cửa chống trộm mở ra.

“Surprise!”

Lý Nhã Ly cao 1m8 nhào qua, ôm lấy Đường Tụng và bắt đầu gặm.

Mấy phút sau.

Lý Nhã Ly mặt đỏ tim run thả Đường Tụng ra, bắt đầu giúp hắn cởi quần áo, thay dép.

“Ca ca, hôm nay anh quá đẹp trai, lúc nãy em chờ ở bên cửa sổ, nghe thấy tiếng xe liền biết anh đến!”

Nàng mặc váy mẹ kế, ngồi xôm bên cạnh, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên.

Đường cong gợi cảm hiện lộ không bỏ sót, mang theo sức hút đặc biệt.

Tài vận nuôi người.

Cộng thêm nhiệm vụ bồi dưỡng và ban thưởng của hệ thống.

Cả người Ly Ly đã phát sinh biến hóa như thay da đổi thịt.

Trên người có thêm chút thanh nhã tự tin.

Quan trọng nhất là, nàng mới 19 tuổi, tương lai còn có vô hạn khả năng.

Đường Tụng cũng dẫn đạo nàng trở thành một bản thân tốt hơn.

Vuốt vuốt mái tóc dài của Ly Ly, ôm eo nàng đi vào trong.

Tiếng máy hút mùi, tiếng nôi va chạm...

Lý Mộc Tuyết đang mặc tạp dề nấu cơm, trên đầu đôi mũ, trên mặt còn dán mặt nạ.

Nhìn thấy Đường Tụng liền phát phát cái xẻng trong tay: “Sắp xong rồi!”

“Không vội!” Đường Tụng cười đáp lại.

Trên ghế salon phòng khách.

Đường Tụng nghiêng người, gồi lên đùi nở nang của Ly Ly, rất thoải mái.

Ly Ly cầm đèn pin và lấy ráy tai, cẩn thận từng li từng tí mà lấy ráy tai cho hắn.

Ngừng thở, đôi mắt nghiêm túc chưa từng có.

TV đang chiếu một bộ phim Hàn ‘báo động khẩn, hạ cánh nơi anh’ năm 2019.

Đây cũng là bộ phim mà Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết đang cày.

Đường Tụng chưa từng xem, nhưng xem vài phút liền không có hứng thú.

Không vì gì khác.

Nam chính hình như gọi là Hyun Bin, có ba phần đẹp trai của hẳn.

“Ca ca, em móc được một miếng rất to!” Lý Nhã Ly kêu lên một tiếng, chỉ vào miếng rấy tai màu vàng trong lòng bàn tay.

Nàng mặt mày cong cong, như nhặt được bảo bối.

“Có thể ăn cơm rồi!” Lý Mộc Tuyết mở lò nướng.

Đường Tụng đưa tay vuốt ve khuôn mặt cười tươi như hoa của Lý Nhã Ly, lại nhìn Lý Mộc Tuyết đang gọi họ qua ăn cơm.

Nội tâm khẽ run lên.

Một màn này rất bình thường, lại vô cùng khiến người động tâm, cũng chôn xuống phục bút cho hoảng hốt nhiều năm sau.

Tựa như một mùa hè nào đó ở cấp 3.

Trong tiết học, hẳn ghé vào bàn sách và trầm tư.

Cửa sổ rộng mở, gió mát thổi qua hành lang, gọi lên trang sách trước mặt hẳn.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, thấy Trương Nghiên đang nắm chặt bút chì và nhíu mày.

Nhỏ giọng nói: “Chơi cờ ca rô không?”

...

Đại học công nghiệp Yên Thành, ký túc xá nữ.

Trong tiếng thảo luận líu ríu.

Một nữ sinh yên tĩnh vùi trên giường mình, dùng màn che ngăn cách ồn ào náo động bên ngoài.

Cúi đầu làm bài thi.

Nhìn những văn tự rõ ràng trên giấy trắng.

Không biết vì sao, ánh mắt nàng trở nên hoảng hốt.

Vào một buổi chiều buồn ngủ.

Trả bài kiểm tra toán.

“Sao mình lại đàn như vậy, đã làm đề này rồi mà chỉ được 69 điểm!”

Nàng cúi đầu, không có dũng khí nhìn lại lần thứ hai.

Chỉ còn nửa năm nữa là thi đại học, thành tích vẫn không tăng lên, phải làm gì đây?

Ngồi cùng bàn gỗ bàn một cái, nghiêng đầu cười hì hì nói: “Trương Nghiên, cậu chưa nghe thấy à? Giáo viên nói điểm số là viết ngược, phải lật 180 độ, đó mới là điểm số chính xác!”

Nàng mừng rỡ lật bài thi.

Vẫn là 69!

Chương 643: Eo chó đực

Thứ sáu, ngày 26 tháng 12 năm 2022, trời trong, -9 – 0 độ C.

7 giờ sáng, Đường Tụng tỉnh dậy.

Sắc trời ngoài cửa sổ mới tảng sáng, trong phòng vẫn hơi lờ mờ.

Ga giường màu trắng sữa hơi lộn xộn.

Ngủ lấy hơi thở khác biệt, Đường Tụng nhin không được mà nhớ đến trận bóng tối qua.

Không thể không thừa nhận, Lý Nhã Ly và Lý Mộc Tuyết phối hợp càng ngày càng ăn ý, chơi bóng rất không tệ.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống không sử dụng ‘đá năng lượng’.

Đường Tụng hoạt động thân thể.

Một chiếc chân trắng trần trụi của Ly Ly gác lên người hắn, Lý Mộc Tuyết thì chôn đầu vào ngực hắn.

Tránh khỏi hai người, Đường Tụng ngồi dậy.

Có thể là động tĩnh tương đối lớn, cộng thêm Lý Mộc Tuyết ngủ không sâu.

Rất nhanh, một cánh tay vòng qua, nhẹ nhàng vuốt ve cơ bụng của hắn.

Đường Tụng cười nói: “Anh xuống tập thể hình, lát nữa anh sẽ làm bữa sáng.”

“Sao có thể để anh nấu cơm chứ, để em đi?” Lý Mộc Tuyết giả mù sa mưa nói một câu, thật ra nàng rất muốn ăn bữa sáng do Đường Tụng làm.

“Ba!” Tiếng vang trong trẻo vang lên.

Lý Nhã Ly vẫn ngủ mơ, và Lý Mộc Tuyết đã tỉnh dậy đồng thời che mắt mình.

Hiển nhiên là phản xạ có điều kiện.

Đưa mắt nhìn bóng người của Đường Tụng biến mất ở cửa phòng ngủ, Lý Mộc Tuyết nhìn Lý Ly vẫn ngủ say, liền cố gắng rời giường.

Đi vào phòng ngủ phụ, tắm rửa qua.

Tiến vào phòng quần áo, tìm bộ đồ thể thao gợi cảm đã chuẩn bị từ lâu.

Rất ít vải, tương đương với chỉ mặc nội y.

Để lộ bờ eo săn chắc và cặp đùi đẹp.

Lại buộc tóc đuôi ngựa, đi giày thể thao.

Hoàn toàn là một mỹ nữ tập thể hình.

Bước nhanh đến phòng tập dưới lầu.

Liền thấy Đường Tụng đang chống đẩy.

Mỗi một lần lên xuống, đều có thể nhìn thấy đường cong cơ bắp trôi chảy, khí tức hormone nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Hắn rất cường tráng, thuộc về loại mặc quần áo trông gầy, cởi ra thì có thịt.

Lại thêm lực bộc phát và thể lực mạnh mẽ, làm Lý Mộc Tuyết thấy run chân.

Ho nhẹ một tiếng, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn.

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn lướt qua, nhìn từ góc độ này, đôi chân Lý Mộc Tuyết vô cùng thẳng và dài, tiêu chuẩn chân người mẫu, rất xinh đẹp.

“Đường Tụng, có cần em hướng dẫn không?” Lý Mộc Tuyết nhỏ giọng nói: “Thật ra em rất có kinh nghiệm.”

Đường Tụng mỉm cười, thở nhẹ nói: “Anh có người bạn gái là huấn luyện viên chuyên nghiệp, còn có giấy chứng nhận quốc tế.”

Lý Mộc Tuyết nhướn mày, tâm tình phức tạp.

Cái xưng hô bạn gái này, sao mà dễ nghe như vậy chứ?

Khi nào mình mới có đái ngộ này?

Một lát sau, thấy Đường Tụng không nói gì thêm, vẫn tập chống đẩy.

Nàng ngồi xổm xuống trước mặt Đường Tụng, nhỏ giọng nói: “Vậy khi nào kéo cô ấy đến, em và cô ấy chơi bóng với anh, nghe nói huấn luyện viên thể hình có sức chịu đựng rất mạnh, còn có hông đào mật, đường chữ V, không biết có phải thật không?”

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn nàng: “Hôm nay em lại muốn giờ trò gì?”

“Tôi qua hình như anh không tốt lắm, em cảm thấy qua một thời gian nữa, anh sẽ không ứng phó được với bọn em.” Lý Mộc Tuyết đánh bạo nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo trêu chọc và lừa dục.

Đường Tụng đột nhiên dùng sức, trực tiếp đứng dậy.

Ngay sau đó, Lý Mộc Tuyết dang không mà lên.

Nàng hưng phấn ôm lấy cổ hắn, ngửi lấy mùi cơ thể hỗn tạp với mùi mồ hôi trên người hắn.

Tập luyện buổi sáng vẫn đang tiến hành rất điên cuồng.

...

Không biết từ lúc nào, Lý Mộc Tuyết đã xui lợ, bắt đầu nhỏ giọng cầu xin, nhưng mà không có hiệu quả.

...

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ rèn luyện hôm nay đã hoàn thành.”

“Keng, phát động bạo kích, nhân được gói quà rèn luyện x1.”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Đường Tụng lập tức dừng lại, bước xuống khỏi máy chạy bộ.

Tỷ lệ 2%, rốt cuộc cũng phát động lần nữa.

Xem ra chơi bóng trong phòng tập cũng phù hợp với yêu cầu của hệ thống.

Dù sao cũng là vận động kịch liệt nha, cũng ra không ít mồ hôi.

Lý Mộc Tuyết nằm trên đệm yoga, hai mắt vô thần.

Gian nan mở miệng nói: “Em biết sai rồi, lần sau không dám nói nữa.”

Đường Tụng ngồi xuống ghế salon.

Mở nhà kho, một gói quà sáng lóng lánh đang nằm ở nơi đó.

Chọn trúng gói quà rồi mở ra.

“Keng, bạn nhận được đạo cụ ‘viên con nhộng tạo hình eo chó đực’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

(eo chó đực là cách gọi của dân mạng về kích thước lưng áo của nam giới, người có eo chó đực có vòng ngực lớn hơn

phần eo, theo hướng từ xương sườn xuống xương eo, kích thước lưng áo nhanh chóng thu hẹp, hình thành đường cong khiêu gợi)

Viên con nhộng tạo hình eo chó đực: Sau khi sử dụng, có thể điều chỉnh và ưu hóa cơ bắp phần eo, bao quát cơ thẳng và cơ nghiêng... tạo từng eo chó đực cường tráng khỏe đẹp cân đối...

Cái này...

Đường Tụng rất muốn nói, dáng người của mình bây giờ rất đẹp, thuộc về loại đàn ông hay phụ nữ nhìn thấy đều muốn chảy nước miếng.

Hoàn toàn có thể ban thưởng thứ thực dụng hơn.

Hắn cũng đã nghe nói đến eo chó đực, là từ ngữ hình dung eo của nam tính.

Đặc biệt đường cong giữa ngực và phần mông của nam tính, đường cong hoàn mỹ đến cực hạn kia, cũng coi như là một ‘lĩnh vực tuyệt đối’.

Từ xương sườn hướng đến xương hông, thân eo nhanh chóng co lại, hình thành đường cong gợi cảm.

Loại đường cong này cùng loại với thân eo chó, cho nên gọi là eo chó đực.

Thật ra bây giờ hắn cũng tiếp cận với eo chó đực, chỉ cần huấn luyện đặc biệt thêm chút là có thể có được.

Nhưng đạo cụ của hệ thống khẳng định nhanh hơn và an toàn hơn, cũng tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Chọn ‘viên con nhộng tạo hình eo chó đực’ và sử dụng luôn.

Trong miệng có thêm một viên con nhộng nhỏ, mang theo vị hơi đắng.

Nuốt xuống, cẩn thận cảm nhận một phen, hình như cũng không có thay đổi gì mấy, chỉ có thể cảm giác được chút khí nóng.

Xem ra còn cần chút thời gian.

Lau mồ hôi, Đường Tụng đứng dậy đi ra ngoài, khi đi ngang qua còn thuận tay ôm Lý Mộc Tuyết.

Có thể nhận ra, nàng tạm thời không có sức lực để ăn sáng.

...

Chương 644: Máy bay thương gia

Yến Giang Biệt Viện.

Đinh linh linh... tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Tụng dừng tay, nghe máy.

Một giọng nữ trầm ổn, lưu loát truyền ra: “Đường tiên sinh, chào buổi trưa, máy bay thương gia ngài hẹn trước đã được chuẩn bị xong, xin ngài để ý thời gian lên máy bay. Mục đích chuyến bay là sân bay quốc tế Hồng Cầu tại Ma Đô, thời gian bay khoảng 2 giờ 30 phút, nhưng có thể sẽ thay đổi vì các nhân tố như thời tiết và giao thông.”

“Được, cảm ơn.”

“Ngài quá khách khí, menu đã được gửi đến điện thoại của ngài, nếu ngài có nhu cầu gì, có thể liên hệ tôi bất cứ lúc nào.”

Cúp điện thoại quản gia máy bay thương gia, Đường Tụng nhìn vali trước mắt, tự hỏi có thiếu thứ gì không.

Quần áo để thay, đồ rửa mặt, sạc pin, thẻ căn cước, tiền mặt, khẩu trang, tai nghe...

Trong ký ức của hắn, đây là lần đầu tiên hắn đi máy bay, hơn nữa còn là thuê bao cả một chiếc máy bay, cũng có thể coi như là máy bay tư nhân, nội tâm cũng có chút kích động.

Lần này, Đường Tụng cuối cùng cũng sử dụng được ‘thẻ thuê bao máy bay thương gia’, thứ này thu hoạch được khi tiến độ lên 10%, đến giờ vẫn chưa dùng lần nào.

Mỗi tháng có hạn mức thuê bao 60 giờ, toàn bộ hành trình đều được định chế riêng.

Đột nhiên, điện thoại trong túi lại bắt đầu rung động kịch liệt.

Là tiểu Tôn bên quản lý.

“Alo, Đường tiên sinh, ngài có một thùng chuyển phát nhanh, vẫn là từ Đế Đô, bây giờ ngài có rảnh không?”

Đường Tụng biết là thời trang tình nhân của mình đã đến.

“Có rảnh.”

“Vâng, vậy ngài chờ một lát, tôi đến ngay!”

Qua ba năm phút, tiếng chuông cửa vang lên.

Mở cửa phòng, tiếp nhận một thùng hàng vuông vức, tạm biệt tiểu Tôn.

Đường Tụng ngồi vào ghế salon, không kịp chờ đợi mà bắt đầu mở ra.

Đây là lần đầu tiên hắn nhận được thời trang tình nhân trong thế giới hiện thực, hơn nữa thuộc tính còn rất cao.

Cũng không biết vì sao, bộ thời trang này lại lâu như vậy.

Hắn nhận được từ ngày 9 tháng 12, dựa theo phong cách của hệ thống, phải nhận được trong vòng 3 ngày mới đúng.

Mở thùng hàng, bên trong là một chiếc hộp màu nâu đỏ.

Áo lông màu rượu vang, quần dài màu đen, giày da màu nâu đỏ, từng món được lấy ra ngoài.

Cảm nhận xuất chúng, độ dày thích hợp.

Mặc thời trang vào.

Mị lực +1, trí lực +1, may mắn +1, get!

Đi vào phòng quần áo.

Nhìn mình trong gương, ánh mắt Đường Tụng sáng lên.

Hắn vẫn là hắn, nhưng khí chất trên người lại trở nên khác biệt.

Trên người mang theo cảm giác điềm tĩnh thanh nhã, tựa như một ‘phiên phiên giai công tử’ không tranh quyền thế.

(công tử tốt đẹp xuất chúng, thanh nhã quý phái giữa trần tục ô trọc hỗn loạn)

Sẽ không để người sinh ra cảm giác khoảng cách, nhưng lại tươi mát mà thoải mái.

Điều đáng tiếc duy nhất là, Tô Ngư không ở chung quanh.

Không biết dưới sự gia trì của đặc hiệu ‘ẩn dật’, thì sẽ có cảm giác thế nào.

Nói đến, Tô Ngư cũng ở Ma Đô.

Nghĩ đến nữ minh tinh xinh đẹp như tinh linh kia, nghĩ đến quà tặng của nàng, tim Đường Tụng lại đập thành thịch.

Có lẽ, chờ đến khi tiếp cận nàng, dưới sự gia trì của đặc hiệu ‘ẩn dật’.

Hắn có được may mắn +2, có thể thử sử dụng ‘thẻ tương tác nhân vật’ kia.

...

“Đường tiên sinh, mời đi bên này!”

Quản gia máy bay thương gia mặc tất đen giày cao gót, nhiệt tình mà nhanh nhẹn, dẫn Đường Tụng đến phòng chờ.

Nằm ở khu vực VIP trong sân bay, hoàn toàn ngăn cách với các phòng chờ khác, đảm bảo tính riêng tư và thoải mái.

Trong phòng chỉ có ánh đèn nhu hòa, ấm áp, tạo nên không khí đặc biệt.

Thiết bị và nội thất rất trang nhã mà xa hoa.

Trên tường treo không ít tranh vẽ nghệ thuật.

Vali đã được vận chuyển lên máy bay từ lâu.

Nhân viên phục vụ vừa châm trà, vừa dịu dàng nói: “Đường tiên sinh, máy bay của ngài sẽ cất cánh sau 40 phút, xin ngài chờ một lát, có cần gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

“Được, cảm ơn.” Đường Tụng gật đầu, ánh mắt quan sát bốn phía.

Trên TV đang phát hình thời gian chuyến bay, thời tiết, tin tức đội bay.

Bên tay còn có một kệ sách bằng gỗ.

Đường Tụng tiện tay rút một quyển tạp chí ‘địa lý TQ’, lại lấy một gói khoai tây chiên, vừa ăn vừa xem say sưa ngon lành.

Đây là một cuốn tạp chí có tính chuyên nghiệp cực cao, được làm từ viện khoa học địa lý và sở nghiên cứu tài nguyên và hội địa lý học TQ.

Văn chương và hình ảnh phía trên thường xuyên được các truyền thông đăng lại, có tính đọc và giá trị cất giữ rất cao.

Lấy giới thiệu địa lý trong nước làm chủ, bao gồm các nơi trên thế giới.

Đường Tụng tìm được giới thiệu về phía nam châu Úc, cũng chính là vị trí công ty gia công thịt mà thư ký Kim tặng.

Một lúc sau, tiếng bước chân vang lên.

“Đường tiên sinh, máy bay của ngài sắp cất cánh, tôi đưa ngài lên máy bay.”

Đường Tụng đi theo nhân viên phục vụ, thông qua lối đi riêng, an ninh nha chóng mà linh hoạt, leo lên xe chuyên chở, xuất phát đến máy bay.

Toàn bộ hành trình chỉ phục vụ một đối tượng duy nhất là hấn, tất cả xếp hàng chờ đợi, chen chúc đều không liên hệ gì với hấn.

Lần này, hấn ngồi máy bay Gulfstream G280.

Nước ngoài gọi là G250, nhưng bởi vì ‘250’ không hợp với tình hình trong nước, cho nên đổi tên thành G280.

Giá bán 155 triệu NDT.

Khoang máy bay rộng rãi thoải mái, hệ thống động lực hiệu suất cao, tính năng cất cánh và hạ cánh trác tuyệt, bảo vệ môi trường, là loại máy bay thương gia dễ bán trên chợ.

Đường Tụng ngồi trên ghế được chế tạo thủ công, quan sát bốn phía, có một loại cảm giác như khách sạn xa hoa bản áp súc, rất đầy đủ.

Nhưng Đường Tụng đã ở quen nơi cao cấp, nên cũng thấy bình thường.

Cơ trưởng và cơ phó, cùng toàn bộ đội bay đều lần lượt chào hỏi hấn.

Thái độ ôn hòa nhiệt tình, để người âm áp như gió xuân.

Bởi vì là phục vụ thuê bao máy bay, nên cất cánh rất linh hoạt.

Sau 10 phút, máy bay chuẩn bị cất cánh.

Tiếp viên hàng không mặc tất đen, khí chân đoan trang, quỳ một gối trên đất, ngẩng đầu lên, hết sức thân thiết hỏi: “Đường tiên sinh, máy bay sắp cất cánh, tôi giúp ngài cài dây an toàn. Không cần tắt điện thoại, đến khoảng 3000 mét, tín

hiệu internet của di động sẽ mất, nhưng trên máy bay có wifi tốc độ cao, ngài có thể sử dụng như thường.”

“Cảm ơn.” Đường Tụng mỉm cười, bình tĩnh đánh giá nữ tiếp viên hàng không này.

Tuổi tác hơi lớn, thái độ phục vụ thì không cần bàn.

Cũng không có hành vi như xin wechat hay đưa giấy gì cả.

Trên thực tế, toàn bộ hệ thống hàng không dân dụng đều có một hệ thống VIP, lai lịch, sở thích và thân phận của từng người đều được đánh dấu.

Không có tiếp viên nào sẽ mù quáng bắt chuyện.

Đường Tụng thông qua hệ thống, nhận được phục vụ thuê bao máy bay, vậy bối cảnh của hắn sẽ là tập đoàn Đường Tổng.

Hơn nữa tuyệt đối sẽ là VIP trong VIP.

Nếu như khi bạn đi máy bay, mà máy bay chậm chạp không chịu cất cánh, rất có thể là đang chờ một vị khách tôn quý nào đó.

Đương nhiên, những đặc quyền này đều như quy tắc ngầm vậy, sẽ không bày ra ngoài ánh sáng.

Đội bay sẽ nói cho hành khách biết, vì nguyên nhân thời tiết, hoặc là gì gì đó nên tạm thời hoãn lại nửa tiếng, một tiếng.

Rất nhanh, tất cả đã xong xuôi.

Máy bay cất cánh.

Lực đẩy khổng lồ truyền đến từ phía sau, ngay sau đó là cảm giác mất trọng lượng rất nhỏ bé, thân máy bay khẽ run.

Theo chiếc G280 tiến vào độ cao 12.000 mét, máy bay đã tiến vào trạng thái ổn định.

Gần như không cảm nhận được xóc nảy, đây tuyệt đối không phải là khoa trương.

Cảm giác trải nghiệm và độ thoải mái max điểm.

Bởi vì đã ăn cơm trưa.

Đường Tụng chỉ lấy một đĩa hoa quả, một đĩa salad và ít đồ ngọt, đồ uống là coca.

Trên bàn cơm màu trắng tinh xảo trang nhã, hoa tươi, búp bê và các món ăn được bày xinh đẹp, nhìn trông cảnh đẹp ý vui.

Đường Tụng nhấp một ngụm coca, bọt khí nổ tung trong khoang miệng.

Tại chục ngàn mét trên không trung, cabin tĩnh mịch, tiếp viên hàng không chờ lệnh mọi lúc.

Phía trên các đám mây, ánh mắt trời hừng hực gieo rắc vạn đạo hào quang, đánh sáng cả cabin.

Đường Tụng hơi híp mắt lại, nhìn biển mây như bốc cháy bên ngoài cửa sổ.

Hưởng thụ thời gian nhàn nhã thuộc về riêng mình.

Chương 645: Khách sạn Bulgari

4:30 chiều.

Trong lối ra, Đường Tụng dễ dàng nhìn thấy bảng hiệu của nhân viên khách sạn.

Nữ giám đốc để tóc ngắn, nhanh nhẹn tài trí và tài xế âu phục giày da.

Dưới sự nhiệt tình của hai người, Đường Tụng leo lên một chiếc Rolls Royce Phantom màu đen.

Rộng gần 2m, dài 5.8m, nhìn khí thế bành bạc.

To hơn chiếc Gus một vòng.

Hơn nữa biển số cũng rất đẹp, số đuôi 8888.

“Đường tiên sinh, từ sân bay về khách sạn khoảng 25 – 30 phút, đương nhiên, có thể nhận ảnh hưởng bởi giao thông. Trên đường đi, ngài có nhu cầu gì có thể báo cho tôi biết.” Nữ giám đốc hơi xoay người, nụ cười thân thiết.

Đường Tụng gật đầu: “Cảm ơn.”

Chiếc xe lăn bánh, lái ra khỏi sân bay, tụt vào dòng xe cộ.

Trên đường đi, nữ giám đốc chậm rãi giới thiệu về lịch sử và tình hình chung của khách sạn Bulgari ở Ma Đô.

Đây là khách sạn Bulgari thứ sáu trên thế giới, là nhà thứ 2 trong nước.

Dựa vào kiến trúc lịch sử - tổng thương hội Ma Đô, dung hợp với cao ốc Bulgari 48 tầng mới xây.

Một mới và một cũ, kinh điển và hiện đại, hải ngoại và kiều Ý.

Nhiều loại nguyên tố kết hợp xảo diệu.

Là khách sạn xa hoa của Ma Đô.

Tiếp giáp vịnh Tô Hà, có cảnh sông tuyệt đẹp, vị trí địa lý hết sức ưu việt.

Tất cả 82 gian phòng khách, toàn bộ được áp dụng các thiết bị và nội thất định chế từ Ý.

Trong phòng tổng thống, tất cả vật phẩm đều được nhập khẩu nguyên kiện từ Ý, bao quát mỗi một cái ốc vít....

Đường Tụng yên tĩnh lắng nghe, ánh mắt rơi vào cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ.

Lúc hoàng hôn, mặt trời nhuộm bầu trời thành màu sắc trắng lợt.

Biển mây trắng bạc phiêu đảng nơi chân trời xa xa, rất hùng vĩ.

Theo xe lái qua cầu vượt Duyên An, từng tòa từng tòa nhà cao tầng lướt qua bên người.

Giống như tiến vào một tòa rừng rậm tràn ngập các tòa nhà cao tầng.

Ánh mặt trời chiếu sáng các bức tường thủy tinh, phản xạ ra hào quang lóa mắt.

Tháng 12, Ma Đô đã tiến vào mùa đông, nhưng vẫn không thể che giấu mị lực của nó.

So với Yên Thành, nơi này tràn đầy sức sống, phồn vinh và náo động.

Khi sắp đến mục đích, vừa là lúc mặt trời lặn.

Đường Tụng nhìn xuyên qua cửa sổ xe, nhìn về phía tây.

Thấy được cảnh tượng chưa bao giờ nhìn thấy, nó chỉ thuộc về Ma Đô.

Tại thời khắc này, hắn đã hiểu được ý nghĩ của những người thích du lịch.

Ví dụ như Jenny Kate.

Vị này sinh ở Brooklyn, trưởng thành ở Manhattan, tốt nghiệp ở Boston.

Hằng năm, nàng đều bỏ một phần tư thời gian để chu du thế giới.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh chân trời xa xa.

Chia sẻ đến vòng bạn bè: “Đã đến!”

...

Đường Tụng đặt phòng tổng thống khách sạn Bulgari, nằm ở tầng 45 cao ốc, định giá trên web là 160.000/ 1 tối.

Đương nhiên, bởi vì đang là mùa ế hàng, nên được giảm 40%.

Khu đón khách, người giữ cửa cẩn thận mở cửa xe.

Đường Tụng mặc đồ bình thường đứng dậy.

Đi vào cửa lớn, hai hàng nhân viên khách sạn cúi người hoan nghênh Đường Tụng.

Cùng lúc đó, những nhân viên này cũng nhớ kỹ tướng mạo của Đường Tụng, để sau đó phục vụ tốt hơn.

Dưới sự dẫn dắt của đội ngũ quan gia, Đường Tụng đi thang máy lên tầng 45.

Trên đường đi, có thể nhìn thấy rất nhiều châu báu và trang trí, tranh vẽ Bulgari.

...

6 giờ tối.

Đường Tụng ngồi một mình trong phòng khách rộng lớn.

Xuyên qua cửa sổ sát đất, quan sát cảnh đẹp nơi bên tàu xa xa và cảnh sông uốn lượn.

Ban đêm, Ma Đô mê ly mà mộng ảo, tràn đầy mị lực của thành phố lớn.

Màn hình điện thoại thỉnh thoảng sáng lên.

Mấy cầu thủ gửi lời thăm hỏi, nhắc nhở hãy chú ý an toàn.

Đường Tụng vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa trả lời tin nhắn.

La Khải Lượng thấy vòng bạn bè của hắn, trực tiếp gọi qua.

Giọng nói quen thuộc truyền ra: “Móa! Sao đến mà không nói một tiếng! Tôi còn định đi đón ông, an bài cho ông một combo phục vụ luôn!”

“Biết ông bận, nên không quấy rầy, bây giờ tôi đã vào khách sạn.” Đường Tụng cười nói.

La Khải Lượng sôi động nói: “Nói gì vậy! Phòng ngủ chúng ta chỉ có mình tôi phát triển ở Ma Đô, đã ngóng trông các ông đến đây chơi rồi. Với tư cách là địa đầu xà, dù công tác bận rộn đến đâu, nên chiêu đãi thì vẫn phải chiêu đãi! Ông chờ tôi, bây giờ tôi tan tầm, nhất định sẽ dẫn ông đi trải nghiệm sự xa hoa trụy lạc của Ma Đô!”

“Được, tôi nhớ ông ở khu Trường Ninh, làm việc ở khu Từ Hối, ông gửi địa chỉ qua đây, tôi trực tiếp qua đó, như vậy

nhANH hơn.”

“Được rồi, khoảng 40 phút nữa tôi sẽ về đến tiểu khu.”

Cúp máy, rất nhanh đã nhận được địa chỉ từ La Khải Lượng.

Còn có mấy nét mặt rất tiện, có vẻ rất hưng phấn.

Thật ra hẳn cũng hiểu tâm trạng của đối phương.

La Khải Lượng và người tỉnh Mân, cũng là số ít người ở phương nam trong khoa họ.

Sau khi tốt nghiệp, tự nhiên sẽ chọn nơi gần nhà hơn là Ma Đô để phát triển.

Những người khác đều ở Đế Đô, Yến Thành, Tân Thành...

Trời nam biển bắc, nhiều khi tốt nghiệp xong muốn gặp mặt cũng rất khó khăn.

Trong lúc học đại học, dù Đường Tụng xuất quỷ nhập thần, nhưng quan hệ với bạn cùng phòng cũng không tệ, cũng có chút hồi ức chung.

Nói thế nào thì vẫn ngủ chung 4 năm, vẫn có tình cảm.

Cảm khái một trận.

Đường Tụng bấm điện thoại của quản gia, hủy bỏ bữa tối Ý, thuận tiện hện xe của khách sạn.

Tắm rửa qua, khoác thêm chiếc áo jacket.

Đi ra khỏi phòng.

Trên đường đi, mỗi một nhân viên trên đường đều chủ động chào hỏi hẳn.

Với lại, tất cả đều có thể trực tiếp nói họ tên hẳn.

Tuyệt đối được xưng là như ở nhà.

...

Khu Từ Hối, cao ốc Ngân Hải.

La Khải Lượng cúp máy, chạy chậm về bàn làm việc, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lãnh đạo bộ môn nhíu mày nói: “Tiểu La, lát nữa còn có họp, sao lại về rồi?”

“Sếp, hôm nay trong nhà có việc gấp, nhất định phải về trước. Quay đầu bảo anh Bân gửi tài liệu cho tôi là được.” La Khải Lượng cẩn thận nói: “Cuối tuần cũng bận, nếu có thể tăng ca thì sẽ tăng ca, sẽ không ảnh hưởng đến công việc.”

“Được rồi, cậu tự xem mà làm, thứ hai nhớ báo cáo đầy đủ.” Lãnh đạo không mặn không nhạt mà nói một câu, cũng không để ý đến hắn.

La Khải Lượng nhíu mày, nội tâm rất không thoải mái.

Dựa vào quy định công ty, 6 giờ đúng là thời gian tan tầm.

Với lại hôm nay còn là thứ sáu, tiếp đó nên là thời gian hưởng thụ cuối tuần.

Đáng tiếc, công ty lập nghiệp như họ cạnh tranh quá mạnh.

Nói chính xác hơn, vị trí bộ phận kỹ thuật này cạnh tranh quá mạnh.

Làm một công ty internet, khắc sâu chế độ chấm công ‘linh hoạt tự do’, cơ bản mỗi ngày đều phải tăng ca đến 10 giờ, sáng 9 giờ lại phải check-in.

Có đôi khi gặp phải hạng mục online, còn phải tăng ca suốt đêm.

Với lại, tàn nhẫn nhất là không có tiền tăng ca! Nói là có ngày nghỉ, nhưng mẹ công việc cực kỳ nhiều, căn bản là

không có cơ hội nghỉ. Nghe nói có một nhân viên lâu năm, ngày nghỉ đã được cộng dồn hơn 700 giờ rồi!

Nhưng bây giờ hoàn cảnh kinh tế đình trệ, thị trường bão hòa nghiêm trọng, làm một lập trình viên mới tốt nghiệp.

La Khải Lượng cũng rất trân trọng phần công việc này.

Ví làm tốt, hắn đã giảm thiểu tự thưởng cho bản thân mình rất nhiều.

Các cô nàng trong ổ cứng đã hít bụi rất lâu, các cô nàng trên TikTok cũng không lâu rồi không gặp.

Thở dài, sắp xếp gọn, check-in tan tầm.

Vừa ra cửa công ty.

Liên thấy mấy đồng nghiệp đang chờ thang máy, trò chuyện rất náo nhiệt.

Mấy người này đều là đồng nghiệp trong công ty, nhưng ở bộ môn khác, bình thường không phải tăng ca, hơn nữa còn có 2 ngày nghỉ, đương nhiên tiền lương cũng thấp hơn bộ phận kỹ thuật không ít.

Chú ý đến một bóng người xinh đẹp, La Khải Lượng vô thức đứng thẳng người, dùng tay sửa sang đầu tóc, để mình sáng lạn hơn chút.

Là tiếp tân Hoàng Lộ của công ty họ, một mỹ nữ cao 1m66, cân nặng không quá 50kg.

Làm người nhiệt tình sáng sủa, khi La Khải Lượng mới vào làm, chính nàng làm thủ tục.

Giống như đại đa số nam đồng nghiệp độc thân, hắn cũng có chút ý nghĩ với vị mỹ nữ này.

Đáng tiếc là, đối phương nhiệt tình với tất cả mọi người, nhưng cũng duy trì khoảng cách với tất cả mọi người.

Đề hấn không nắm chắc, càng không có dũng khí thô lộ.

“Anh Lượng, tan làm rồi?”

“Hôm nay tan tầm sớm vậy?”

Chú ý đến La Khải Lượng đi ra, mấy đồng nghiệp quen biết đều chào hỏi.

Công ty không to, thường xuyên gặp mặt, nên không xa lạ gì.

La Khải Lượng nắm chặt ba lô, cười ha ha chào hỏi họ.

Con mắt liếc trộm đôi chân dài sau lớp quần jean bó sát của Hoàng Lộ.

Nhìn không được mà cảm khái: Thật mẹ nó đẹp!

“Anh Lượng, tối nay chúng tôi định đến bar TIRE chơi, muốn đi cùng không?” Hoàng Lộ chủ động mở miệng mời: “Tối nay có ca sĩ nổi tiếng trên mạng đến hát nha.”

“Đúng vậy, Tiểu Lượng, lâu lắm rồi mới thấy cậu tan tầm sớm, cùng đi đi.”

Sắc mặt La Khải Lượng hơi đỏ lên, cười ha hả nói: “Chuyện này... ngại quá, có người bạn đến Ma Đô chơi, tôi phải đi tiếp đãi, để lần sau đi.”

“Vậy thì gọi bạn đi luôn, nhiều người càng vui.”

“Đúng vậy, bạn học cũ gặp mặt, nhất định phải uống rượu, ra bar chơi cũng rất hợp.”

“Làm việc mệt mỏi, mọi người đều muốn đi thư giãn, tôi cũng hẹn bạn đi cùng.”

Hoàng Lộ lấy điện thoại ra, lắc lắc nói: “Anh Lượng, tôi kéo anh vào nhóm, gửi vị trí cho anh, cũng không vội, trở về chuẩn bị xong rồi đi qua là được.”

“Được rồi, vậy thì quấy rầy.”

Tiếp xúc với ánh mắt của nữ thần, nghĩ đến có thể uống rượu và nói chuyện với nữ thần, La Khải Lượng không nỡ từ chối.

Chương 646: Nhận rõ hiện thực

Tiểu khu Thịnh Hâm Gia Viên.

Đường Tụng xuống xe, nhìn ngó bốn phía.

Thời gian này vừa lúc tan tầm.

Ngoài cửa nam tiểu khu là một phố bán đồ ăn vặt, người đến người đi rất náo nhiệt.

Tinh...

La Khải Lượng: Khá lắm! Nhanh thế? Chờ tôi, đang xuống tàu điện ngầm.”

Đường Tụng cười trả lời một câu, cất bước đi vào phố quà vặt.

Nhiệt độ buổi tối khoảng 4, 5 độ, không khí hơi ướt lạnh.

Đường Tụng kéo áo jacket, đeo tai nghe bluetooth, vừa nghe nhạc vừa dạo phố.

Đến Ma Đô một chuyến, sao có thể không nhắm nháp chút quà vặt đặc sắc?

Loại phố quà vặt này, thường sẽ có hương vị không tẻ.

Đi dạo một vòng, trên tay Đường Tụng có thêm mấy cái túi nhỏ.

Bánh su kem, bánh rán hành, bánh cuốn...

Đứng ở ven đường, mở túi giấy cắn miếng bánh rán hành xốp giòn.

“Anh trai, anh trai.”

Một giọng nói ngọt ngào đáng yêu để Đường Tụng ngẩng đầu.

Ngay sau đó, liền thấy hai cô bé mặc áo bông, bao phủ cực kỳ chặt chẽ.

Một cô bé đội mũ nói: “Bạn thân của em có việc muốn nói với anh.”

“An An, cậu bảo sẽ tự nói mà?” Cô bé bên cạnh hỏi đỏ mặt.

“Mình đang giúp cậu nha.”

Hai người thì thầm hai câu.

Cô gái đội mũ thè lưỡi với Đường Tụng, hoạt bát nói: “Anh trai, da anh đẹp thật, anh dùng wechat nhận hiệu gì vậy?”

Đường Tụng bật cười, lấy điện thoại ra, đưa mã QR cho hai người.

Đối với loại tình huống này, hần cũng coi là xe nhẹ đường quen.

Trên thực tế, hôm nay hần đã tính là khiêm tốn.

Mặc quần áo rất bình thường, quần jean, giày thể thao, áo hoodie, áo jacket, tiêu chuẩn đồ du lịch, không có bất kỳ thuộc tính nào.

Nhưng ngoại hình xuất sắc vẫn rất bắt mắt, trên đường đi đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

“A!”

Hai cô bé thành công, liền nhìn nhau cười một tiếng.

“Anh trai, anh cũng ở Thịnh Hâm Gia Viên à? Tòa số mấy nha?” Cô bé đội mũ chờ mong hỏi.

Đường Tụng lắc đầu: “Hôm nay mới đến Ma Đô, qua đây tìm bạn thôi.”

“A... ra vậy.” Hai cô bé lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Thì ra chỉ đến du lịch.

Như vậy, chút tâm tư của các nàng đều xong rồi.

Ba người lại trò chuyện hai câu, hai cô bé giới thiệu cho hắn mấy món ngon ở gần đây, lại đề cử một cửa hàng đùi gà chiên ở bên cạnh.

Đình linh linh... tiếng chuông điện thoại truyền ra từ tai nghe.

Nghe máy.

La Khải Lượng vô cùng lo lắng nói: “Ở đâu? Ở đâu? Tôi đến cổng phía nam rồi!”

Đường Tụng giơ túi đùi gà chiên trong tay, trả lời: “Đang mua chút quà vặt, qua ngay đây.”

Cúp máy, tạm biệt hai cô bé.

Xuyên qua đám người, liền thấy La Khải Lượng đang nhìn ngó bốn phía.

Tướng mạo bình thường, cao khoảng hơn 1m7, vẻ mặt mệt mỏi, trên mặt còn có vài sợi râu.

Áo liền mũ, quần thể thao, giày bóng rổ.

Vô luân là cách ăn mặc hay bề ngoài, gần như không thay đổi gì so với đại học.

Nhưng cũng đúng, dù sao cũng mới tốt nghiệp nửa năm.

Hai người nhìn nhau, La Khải Lượng ngẩn người, lập tức hú lên đầy quái dị, chạy tới ôm bả vai hắn.

“”Cmn! Đường Tụng, ông đi phẫu thuật thẩm mỹ à?”

“Đây là dậy thì lần 2.” Đường Tụng cười nói: “Có phải đẹp hơn trước kia rất nhiều không?”

“Móa! Hâm mộ khóc! Dáng người này, tướng mạo này, quả thực là đẹp hơn lúc đại học nhiều. Lúc trước xem ảnh, còn tưởng Đồng Ngọc Ngôn chỉnh ảnh cho ông, không ngờ lại là thật.”

“Thứ khác không quan trọng, đầu tóc đen xì và dày đậm này là thế nào? Có bí kíp gì? Gần đây tôi tăng ca, sắp trục đến nơi rồi.”

La Khải Lượng buồn rầu gỡ gỡ sợi tóc thừa.

Tóc có ảnh hưởng rất lớn đến tinh khí thần của một người.

Dù là Quan Hi, Ngạn Tổ mà biến thành hói đầu, thì cũng không còn đẹp trai nữa.

Đường Tụng ngũ quan vẫn vậy, nhưng làn da trắng nõn trơn bóng, môi hồng răng trắng, tóc đen nhánh nồng đậm, hoàn toàn là soái ca!

“Tập luyện đầy đặn, ăn uống ẩm thực có quy luật...”

Đường Tụng thuận miệng bịa vài câu, hai người đứng ôn chuyện một lúc.

Trò chuyện đám bạn đại học, nhất là đám bạn cùng phòng.

La Khải Lượng không ngừng cảm khái, Đường Tụng vậy mà lại cua được hoa khôi.

Trong lúc học đại học, Đồng Ngọc Ngôn là nhân vật minh tinh của toàn trường.

Đa tài đa nghệ, EQ cực cao, thường xuyên góp mặt trong đủ loại hoạt động.

Cũng là nữ sinh được nam sinh thảo luận nhiều nhất.

La Khải Lượng tiếp nhận túi quà vật trong tay ttt, một bên cắn đuôi gà, một bên đi về phía tiêu khu.

Thịnh Hâm Gia Viên rất rộng rãi, xanh hóa thì bình thường, hiệu suất sử dụng rất cao, từng tòa từng tòa nhà cao 30 tầng đứng rất gần nhau, nhìn qua có hơi kiêu chề.

Chuyển mấy vòng, quét thẻ tiến vào cổng, lúc chờ thang máy.

La Khải Lượng vui cười hơn hờ nói: “Lên chuẩn bị một chút, lát nữa dẫn ông đi cảm nhận cuộc sống về đêm ở Ma Đô!”

“Tôi nhớ kỹ quả combo phục vụ từ A-Z của ông đấy!”

La Khải Lượng nhìn quanh, nói nhỏ: “Dẫn ông lên bar chơi trước, xong việc chúng ta lại đi rửa chân.”

“Đàng hoàng hay không đàng hoàng?”

“Móa, nói gì vậy! Đàng hoàng ai đi! Nói cho ông biết, trong đó có đủ loại cosplay, cứ đi theo anh Lượng đây.” La Khải Lượng thật ra cũng chỉ đi theo đồng nghiệp đến chơi một lần, nhưng không trở ngại việc hấn chém gió.

Hai người trò chuyện, đi thang máy lên tầng 18.

Mở cửa phòng, bên trong tối om, lối đi rất hẹp.

La Khải Lượng bật đèn, dẫn hấn đi vào bên trong.

Vốn là hai phòng ngủ một phòng khách, nhưng phòng khách được chia ra thành 3 phần.

La Khải Lượng thuê phòng ngủ ở phía bắc.

Diện tích khoảng 11m vuông, liếc nhìn qua, tủ quần áo, bàn máy tính, giường, điều hòa.

La Khải Lượng chỉ giường nói: “Không lừa ông đúng không, giường rộng rãi 1m5, hai người ngủ thoải mái. Vốn là

chuẩn bị có bạn gái tương lai của tôi, nếu ông muốn ngủ, tôi đánh miễn cưỡng đồng ý.”

La Khải Lượng vừa nói vừa móc một đồng đồ trong balo.

Hai bình nước khoáng, 2 cục sạc dự phòng, mấy gói cà phê tan, một gói kẹo.

Chú ý đến ánh mắt của Đường Tụng.

Hắn cười nói: “Ông chủ công ty rất xấu bụng, ngày nào cũng chơi miễn phí sức lao động của tôi, vậy tôi chỉ có thể chơi miễn phí của công ty. Nước khoáng là lấy trong bình nước của công ty, hai chai đủ uống cả đêm, sạch sẽ lại vệ sinh. Sạc pin ở công ty, cuối tuần có thể tiết kiệm chút tiền điện. Cà phê và kẹo cũng là miễn phí, ngu sao không lấy. Nhỏ lông dê của nhà tư bản, cũng là cống hiến và xây dựng cho xã hội chủ nghĩa.”

Đường Tụng giơ ngón tay cái lên: “Trâu! Đúng là kẻ hung hãn!”

“Hắc hắc.” La Khải Lượng cười đắc ý, bắt đầu chuẩn bị.

Gội đầu, cạo râu, đổi quần áo sạch sẽ, thoa kem dưỡng.

Xong xuôi, cả người có tinh thần hơn rất nhiều.

La Khải Lượng vỗ tay, vui cười hớn hở nói: “Come on baby! Đêm nay dẫn ông lên bar chơi, ngay bên quảng trường nhân dân! Tôi cũng mới đến lần đầu, còn có mấy đồng nghiệp nữa, có không ít mỹ nữ nha. Hết cách rồi, anh Lượng đây rất được hoan nghênh, lâu lắm mới tan tầm sớm, các mỹ nữ liền hẹn, cảm bản không thể từ chối.”

Thu dọn xong, hai người kết bạn đi xuống lầu.

La Khải Lượng dẫn Đường Tụng đi đón xe tuyến số 2, lại ngồi tàu điện ngầm khoảng 20 phút, cuối cùng đã đến mục đích.

Trên đường đi, La Khải Lượng nói không ngừng.

Nửa năm sống tại Ma Đô, hình như hắn đã nhìn cả một bụng, cũng có rất nhiều cảm ngộ.

Hắn quyết tâm ở lại Ma Đô, mục đích cũng rất đơn giản, chính là vì kiếm tiền.

Hắn cũng thích màu sắc xinh đẹp ở thành phố lớn, lại biết rõ mình không có năng lực ở lại nơi này.

Hiện giờ muốn nhân lúc trẻ tuổi, cắn răng chịu khổ mấy năm, tích lũy đủ tiền thì trở về quê mua nhà.

Đi theo cha mẹ làm chút buôn bán nhỏ.

Mặc dù công việc bây giờ rất mệt mỏi, nhưng lương của hắn cũng không tệ lắm, sau khi chuyển chính thức thì được 12.000.

Khấu trừ bảo hiểm, cũng còn hơn 9000.

Đối với một nam tính độc thân, có thể nói là cuộc sống không tệ.

Với lại lượng công việc không lồ, cũng làm cho trình độ kỹ thuật của hắn tăng vọt.

Hắn vẫn có ước mơ với tương lai, cũng muốn một đêm chột giàu, thỉnh thoảng sẽ mua mấy tờ xổ số.

Thích mỹ nữ tiếp tân trong công ty, lại biết tỏ tình cũng không thể thành công, chỉ vụng trộm follow TikTok, Weibo và Tiểu Hồng Thư của người ta.

Chương 647: Bar TIRE

TIRE là một quán bar khá hot ở Ma Đô.

Lấy phong cách nhạc nhẹ làm chủ, khá là yên tĩnh.

Danh tiếng rất tốt.

Mỗi đêm đều có ca sĩ đến hát.

Thỉnh thoảng thậm chí còn có minh tinh hoặc người nổi tiếng trên mạng xuất hiện.

Rất thích hợp để giải trí, nhàn nhã, uống rượu và nói chuyện.

Tiêu phí không thấp.

Vị trí ghé dài rất quý hiếm, cần đặt trước mấy ngày.

Âm nhạc nhu hòa phiêu đảng trong xa hoa trụy lạc.

Bầu không khí trong quán rất nhiệt liệt, tiếng cười vui, tiếng nói chuyện và âm nhạc hòa thành một mảnh.

Tại một khi ghé dài hình bán nguyệt ở trong một góc.

Mấy nam nữ trẻ tuổi hơn 20 đang tụ tập nói chuyện.

“La Khải Lượng sắp đến rồi, chúng ta gọi đồ trước đi.”

“Bộ phận kỹ thuật liều mạng thật, đây là lần đầu tiên thấy La Khải Lượng tan tằm đúng giờ đấy.”

“Vừa rồi nghe nói, tối nay có ban nhạc DoShow biểu diễn.”

“Tôi thì thích tiết mục của Mục Nguyên, gần đây có vẻ rất hot.”

“Cảm ơn Lộ Lộ đã đặt vị trí giúp chúng ta.”

Hoàng Lộ và mấy nữ đồng nghiệp khác đều đổi quần áo xinh đẹp, trang điểm tinh xảo.

Mấy nam đồng nghiệp cũng đã thay quần áo khác.

Nâng chén cụng ly.

Hoàng Lộ vuốt vuốt tóc, cười nói: “Lát nữa còn có một người bạn muốn đến, sẽ giới thiệu cho mọi người.”

“Nam hay nữ?”

“Nam.” Hoàng Lộ nháy mắt mấy cái.

“Tôi có dự cảm không tốt nha.”

“Lẽ nào là... bạn trai!”

“Tiểu Lộ, bảo sao lại gọi mọi người tụ tập, đây là bạn trai muốn tuyên thệ chủ quyền? Sợ có người ở công ty đào góc tường?”

“Hai người bắt đầu từ bao giờ?”

“Đau lòng, nhưng vẫn muốn nói tiếng chúc mừng.”

Hoàng Lộ lắc đầu nói: “Còn chưa đến một bước đó! Chỉ là một người bạn quen trong một lần liên hoan, trò chuyện rất vui vẻ, xem như là một người bạn tốt.”

Mặc dù nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt nàng lại rất rõ ràng.

Mấy cô gái bắt đầu hỏi thăm về điều kiện của vị kia.

Hoàng Lộ cũng không che giấu, nói đại khái.

Người địa phương Ma Đô, trong nhà có ba căn nhà ở nội thành, cha mẹ đều làm trong xí nghiệp nhà nước.

Trước mắt đang làm việc trong một đại lý xe hơi, tiền lương 30.000, có một chiếc Audi A7.

Từng điều kiện xuất hiện, khiến đám nữ đồng nghiệp hâm mộ không thôi.

Nam đồng nghiệp thì liếc nhau, buồn bực uống rượu.

Bọn họ đều độc thân, ít nhiều gì cũng có tâm tư với mỹ nữ tiếp tân này.

Bây giờ xem ra, không có cửa rồi.

Đúng lúc này, Hoàng Lộ đột nhiên đứng lên, vẫy vẫy tay: “Duy Thanh! Bên này!”

Rất nhanh, một người đàn ông 27, 28 tuổi đi tới.

Tướng mạo cũng khá đẹp trai, ăn mặc rất vừa vặn, mang theo kính không gọng, tóc tai cẩn thận tỉ mỉ, nhìn rất có khí chất của tinh anh.

Hắn tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hoàng Lộ.

Chủ động chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Châu Duy Thanh, bạn của Lộ Lộ.”

Sắc mặt Hoàng Lộ đỏ lên, rót cho hắn chén rượu, lại giới thiệu mấy vị đồng nghiệp.

Châu Duy Thanh có vẻ rất hướng ngoại, với lại ăn nói rất tốt.

Rất nhanh đã cười cười nói nói với mọi người.

Hoàng Lộ ngồi bên cạnh, trong mắt tràn đầy hoan hỉ.

Nàng và Châu Duy Thanh quen nhau không lâu, nhưng hai người khá hợp nhau.

Nói chính xác hơn là Châu Duy Thanh rất biết nịnh nọt người, xưa nay đều không tế nhị, với lại thường xuyên có những hành động quan tâm, săn sóc.

Cộng thêm điều kiện ưu tú, đối với một người chỉ là nhân viên tiếp tân như nàng mà nói, tuyệt đối là trèo cao.

Hai người đang ở trong giai đoạn mập mờ.

Lần này chủ động mời các đồng nghiệp có quan hệ không tệ đến.

Cũng là vì để hấn xâm nhập vào vòng xã giao của mình, xâm nhập tìm hiểu rõ ràng hơn.

Tiến về trước một bước, làm chuẩn bị cho việc xác định quan hệ.

...

Xuyên qua cổng thủy tinh quán bar, đi dưới ánh đèn vàng tím xen kẽ.

Mùi rượu, hơi ẩm hỗn hợp với âm nhạc, nước hoa, lập tức bao phủ hai người.

La Khải Lượng hơi khản trương, liếc nhìn bốn phía.

Đây là lần đầu tiên hấn đến mấy chỗ này.

Công việc bận rộn, cộng thêm tiết kiệm, khiến sinh hoạt của hấn rất đơn điệu, mỗi ngày đều là nhà và công ty, hai điểm tạo thành một đường thẳng.

Lần này đồng ý đến đây.

Ngoại trừ vì Hoàng Lộ chính miệng mời ra, thì cũng là vì Đường Tụng đến chơi.

Tiếp đón bạn cùng phòng, hấn đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Đường Tụng tò mò đánh giá bốn phía, nhìn hai hàng áp phích điện ảnh trên hành lang, và phong cách thiết bị phục cổ kiểu công nghệ nhẹ, có loại cảm giác như từng quen biết.

Khá giống với quán bar hắc tuyền đi ở Đế Đô.

TIRE phiên dịch ra tiếng trung, có ý là mệt mỏi.

Đại ý là, nơi này tiêu trừ mệt mỏi, hưởng thụ âm nhạc và rượu ngon.

Đường Tụng vỗ vỗ La Khải Lượng đang nhìn quanh, hỏi một nhân viên bên cạnh: “Xin hỏi ghế dài T35 ở đâu?”

“Bên kia, gần trong góc sườn đông.” Nhân viên chỉ về một phía.

La Khải Lượng đi theo Đường Tụng về phía đó.

Tò mò đánh giá chung quanh.

Thỉnh thoảng mắt đối mắt với các cô nàng ăn mặc hở hang, sắc mặt lại đỏ lên, vội vàng rời mắt đi.

Mặc dù miệng nói sẽ dẫn Đường Tụng đi hưởng thụ sự xa hoa trụy lạc của Ma Đô, nhưng thật ra hắc cũng không có kinh nghiệm, chỉ là vương giả mạnh miệng thôi.

Đi vào ghế dài T35, La Khải Lượng lập tức sáng mắt lên, ánh mắt tập trung lên người Hoàng Lộ.

Áo đầm bó sát màu đen, trang sức tinh xảo, dưới ánh đèn lò mờ và bầu không khí đặc thu, nhìn trông vừa thanh thuần vừa gợi cảm.

Đây là một Hoàng Lộ hắc chưa từng thấy.

La Khải Lượng nuốt ngụm nước bọt, có chút không dời nổi mắt.

Đường Tụng bình tĩnh vỗ vỗ bả vai hắc.

La Khải Lượng lập tức tỉnh táo, bước nhanh đến, cười ha ha nói: “Hello, để các vị mỹ nữ chờ lâu rồi!”

“Nha, Tiểu Lượng đến rồi!”

“Mau ngồi đi, sắp bắt đầu biểu diễn rồi.”

“Nào nào, uống rượu.”

Đám đồng nghiệp nhiệt tình chào hỏi.

Rất nhanh, họ đã chú ý đến soái ca phía sau La Khải Lượng.

Áo hoodie trắng, áo jacket đen, quần jean.

Quần áo rất nhàn nhã vừa người, phối hợp với dáng người ưu việt và khuôn mặt tuấn mỹ, trông rất đáng chú ý.

Nhất là làn da, trắng nõn đến phát sáng.

Trong ánh đèn mờ mờ, mang theo chút mị lực.

Mấy nữ đồng nghiệp lập tức hoa mắt.

Trời ạ! Quá đẹp trai rồi!

Chú ý đến ánh mắt của mọi người, La Khải Lượng chỉ vào Đường Tụng.

Dừng dung giới thiệu: “Đây là bạn đại học của tôi, bạn cùng phòng, Đường Tụng, hôm nay mới đến Ma Đô.”

Đường Tụng vẫy tay chào mọi người, cười tủm tỉm nói: “Quây rầy.”

Hắn vừa cười lên, lộ ra hàm răng chỉnh tề trắng nõn, tựa như thấp sáng cả không gian.

Mấy nữ đồng nghiệp ngồi không yên, vội vàng đứng dậy.

“Ngồi đây ngồi đây.”

“Vị trí này tốt nhất, ngồi bên này đi.”

“Tiểu Lượng! Tôi mời cậu uống trà sữa rất nhiều lần, có người bạn như vậy, sao không giới thiệu cho tôi? Cậu không biết chị đây độc thân sao?”

“Khải Lượng, giấu rất sâu nha!”

“Mọi người e dè một chút, đừng để người chạy mất.”

...

La Khải Lượng cũng sợ hãi trước cảnh tượng nhiệt tình này.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Hoàng Lộ.

Cũng thấy được vẻ kinh diễm trên mặt đối phương.

Nội tâm thấy hơi kỳ quái.

Hắn vẫn đánh giá thấp khuôn mặt của lão Đường nha!

Quá mẹ nó biến thái!

Kéo Đường Tụng ngồi xuống ghế.

La Khải Lượng mới chú ý đến khuôn mặt lạ lẫm bên cạnh Hoàng Lộ.

Nhìn cách ăn mặc của đối phương, lại nhìn thấy họ ngồi gần như vậy.

La Khải Lượng thầm giật mình.

Đột nhiên bắt đầu lo được lo mất.

Hắn mở miệng hỏi: “Vị soái ca này là?”

“A, đây là... bạn của tôi, Châu Duy Thanh.”

Hoàng Lộ lấy lại tinh thần, ánh mắt vẫn vô tình hay cố ý liếc về phía Đường Tụng.

Châu Duy Thanh nhú mày, ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Người đến đủ rồi, cảm tạ mọi người đã trợ giúp Lộ Lộ trong công việc, tôi mời mọi người một ly.”

Chương 648: 10 triệu trở lên

“Thật ra trong công việc, đều là Lộ Lộ chiếu cố chúng tôi, ha ha.”

“Không sai không sai, đồ chuyên phát nhanh và thức ăn ngoài của tôi, đều là Lộ Lộ nhận giúp.”

“Lộ Lộ chính là cô gái xinh đẹp nhất công ty chúng tôi, anh Chu sau này phải trân quý đấy.”

...

Mấy nữ đồng nghiệp đều hiểu cách điều hòa không khí, vội vàng đáp lại Châu Duy Thanh.

Đám nam đồng nghiệp cũng nói vài câu khách khí, nâng chén cụng ly với hắn.

Dù nói thế nào, người ta cũng là người địa phương Ma Đô, còn có bất động sản ở đây, mạnh hơn họ nhiều lắm.

“Không có, mọi người chiếu cố tôi mới đúng, cảm ơn mọi người.” Sắc mặt Hoàng Lộ đỏ lên, cũng cầm ly lên.

Trên bàn, ngoại trừ đồ ăn ngọt, và mấy món ăn, còn có không ít bia.

Giá cả phổ biến đều khoảng 50 đồng trở xuống.

Tiêu phí nơi này không thấp, 10 người, bình thường đều khoảng 200/1 người.

Đây cũng là tiêu phí tiêu chuẩn của đám người như họ.

Thích vui chơi, trào lưu, náo nhiệt, nhưng không có quá nhiều tiền để lãng phí.

Châu Duy Thanh nói chuyện rất tích cực, đầu tiên là khen mấy cô gái ở đây vài câu, lại trò chuyện về ô tô với mấy nam đồng nghiệp, thỉnh thoảng còn pha trò cười.

Trên sân khấu, một nữ ca sĩ đang hát rất hăng say.

Trong ghế dài, tiếng cười cười nói nói.

La Khải Lượng yên tĩnh nghe họ nói chuyện, đầu hơi rũ xuống.

Mặc dù hắn đã có dự cảm, nhưng khi biết đáp án, hắn vẫn thấy hơi khó chịu.

Loại cảm giác này, đại khái như ngưỡng mộ một nữ sinh nào đó, đột nhiên lại thấy người ta nắm tay nam sinh khác đi qua trước mặt mình.

Nếu nói đau thấu tim gan, vậy thì không có.

Hắn vẫn tự hiểu lấy mình, cũng không nỗ lực hay đắm chìm vào đó.

Nhiều lắm chỉ là hơi tự ti, mất mát và buồn bực thôi.

“Soái ca, đừng chỉ ăn, uống đi!”

Có nữ đồng nghiệp mặc áo trễ ngực đứng dậy, cúi người rót bia cho Đường Tụng.

Khe rãnh sâu hun hút lập tức lộ ra.

Đường Tụng cười cảm ơn, đưa tay nhận.

“Tiểu Lượng, nể tình cậu dẫn soái ca đến, chị đây cũng rót đầy cho cậu.”

Nữ đồng nghiệp mặc áo trễ ngực cười khẽ, lại rót cho La Khải Lượng.

La Khải Lượng lấy lại tinh thần, được yêu mà sợ nói: “Cảm ơn chị Đồng!”

Vị này là Lý Đồng, tài vụ của công ty, cũng là nhân viên lâu năm, bình thường hẳn chưa từng thấy nàng nhiệt tình như vậy, hôm nay hẳn cảm nhận được rõ ràng cái gì gọi là ‘nhan sắc tức chính nghĩa’.

Mấy nữ đồng nghiệp khác cũng ồn ào theo, bắt đầu ngơ ngác một câu ta một câu, nghe ngóng tình hình của Đường Tụng.

Một soái ca như Đường Tụng, thả vào bất kỳ quán bar nào, cũng tuyệt đối là hàng hot.

Uống rượu nói chuyện ngắm khuôn mặt này, cũng là một loại hưởng thụ.

Là loại hàng đỉnh cấp, dù dùng tiền cũng không mời được.

Hoàng Lộ vô thức liếc nhìn Đường Tụng.

Trong lúc lơ đãng, tiếp xúc đến ánh mắt của hắn, thầm giật mình rồi vội vàng chuyển ánh mắt đi.

Nàng luôn cảm thấy người này khá quen, hình như đã nhìn thấy trên video ngắn nào đó.

Hình như là video đàn hát.

Mặc dù đã khá lâu, nhưng nàng cũng có chút ấn tượng.

Huống hồ, đôi mắt này của Đường Tụng rất đáng chú ý.

Đám người vừa nghe nhạc, vừa ăn ăn uống uống, trò chuyện cười nói không ngừng.

Nhưng hình như chủ đề câu chuyện đều xoay quanh Đường Tụng.

Khiến cho Châu Duy Thanh có chút không thoải mái.

Hôm nay hắn đến đây, một mặt là tuyên thệ chủ quyền, một mặt là tiếp xúc với các đồng nghiệp của Hoàng Lộ.

Tìm hiểu con người của nàng từ các phương diện khác.

Nhưng mẹ nó sao chủ đề cứ xoay quanh tên kia?

Với lại thần thái của Hoàng Lộ cũng trở nên khác biệt, rõ ràng là bị đối phương ảnh hưởng.

Nhìn khuôn mặt đẹp đến quá phận kia.

Khiến hắn có chút ngồi không yên.

Châu Duy Thanh ‘khụ khụ’ hai tiếng, đang định nói chuyện.

Lý Đồng chợt hô lên: “Nào, nâng chén!”

“Cạn ly!”

“Cheers!”

Châu Duy Thanh đành phải nén trở về.

Đỉnh đỉnh đỉnh...

Mang theo tiếng cốc chén va chạm.

La Khải Lượng rót mấy ngụm bia.

Chất lỏng lạnh buốt trượt vào yết hầu, vô cùng nâng cao tinh thần.

Cũng làm cho hắn thả tâm sự xuống.

Như vậy cũng rất tốt.

Phụ nữ, sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tiết kiệm tiền của mình.

Có thời gian này, còn không bằng xem ổ cứng 2TB của mình.

Vừa học tập ngoại ngữ, vừa thưởng thức các loại đặc sắc.

Hắn khoác tay lên vai Đường Tụng, lại bắt đầu trò chuyện thường ngày.

Đám nữ đồng nghiệp khác, bao quát cả Hoàng Lộ, thỉnh thoảng cắm vào hai câu, bầu không khí có vẻ rất hài hòa.

Nghe thấy Đường Tụng có dự định mua xe ở Ma Đô.

Châu Duy Thanh nhú mày, nở nụ cười kỳ quái.

Hắn ho nhẹ hai tiếng, dùng sức hô to: “Đường Tụng, tôi đang làm việc ở đại lý xe, nếu cậu thật sự muốn mua xe ở Ma Đô, có thể liên hệ tôi, sẽ cho cậu đủ ưu đãi.”

“A?” Đường Tụng hơi sững sờ, lộ ra vẻ hứng thú.

Trong nhiệm vụ ‘thắp sáng Ma Đô’, có một mục là mua một chiếc xe đua 10 triệu trở lên.

Hắn tự nhiên cũng để bụng.

Hoàng Lộ giải thích: “Duy Thanh đang làm giám đốc bộ phận thị trường đại lý xe Phổ Long.”

Châu Duy Thanh cười đầy hàm súc: “Tuy nhiên, công ty tôi chủ yếu làm các nhãn hiệu cao cấp, Ferrari, Porsche, Lamborghini, kém nhất cũng là BBA.”

“Oa, cao cấp như vậy sao?”

“Đại lý xe Phổ Long, tôi từng xem trên TikTok, đúng là toàn xe sang.”

“Đều là mấy trăm ngàn cát bước, quá xa vời.”

Đám đồng nghiệp chung quanh lập tức lộ ra vẻ cảm khái.

La Khải Lượng nhìn Châu Duy Thanh, nghe thấy chức vị và công việc của đối phương, nội tâm khó tránh khỏi sinh ra chút tự ti.

Đường Tụng nghe thấy Châu Duy Thanh giới thiệu, trái lại còn hứng thú hơn.

Hắn mua mua xe đua đỉnh cấp, đại lý xe bình thường đúng là chưa chắc có.

Suy nghĩ một chút, hắn chân thành nói: “Hay là chúng ta lưu phương thức liên lạc đi, âm thầm nói chuyện.”

Chung quanh là La Khải Lượng và đồng nghiệp.

Hắn không phải kẻ thích trang bức, cũng không muốn quá kiêu căng.

Châu Duy Thanh lắc đầu cười nói: “Bạn nói dự toán hoặc thích loại xe nào đi, tôi xem đại lý có loại xe phù hợp không, đỡ phải lãng phí thời gian của nhau.”

Một thành phố lớn như Ma Đô, thị trường ô tô cạnh tranh rất kịch liệt, mua xe cũng rẻ hơn so với thành phố nhỏ.

Hắn cho rằng, Đường Tụng muốn mua xe ở Ma Đô, chính là vì rẻ.

Đối phương chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp không lâu, lại là La Khải Lượng đồng nghiệp của Hoàng Lộ dẫn đến.

Tối đa cũng chỉ là mua mấy loại xe cấp B.

Nghĩ vậy, Châu Duy Thanh dựa vào ghế dài.

Đưa mắt nhìn vào mặt Đường Tụng, tựa như muốn nhìn thấy vẻ bối rối trên mặt đối phương.

Đôi mắt Đường Tụng chợt lóe lên.

Từ lời nói và biểu cảm của Châu Duy Thanh, hắn có thể nhìn thấu tâm tư của đối phương.

Loại cảm giác ưu việt nhìn từ trên xuống này, khiến người rất không thoải mái.

Đường Tụng thu liễm nụ cười yếu ớt trên mặt, thản nhiên nói: “Gần đây có chút hứng thú với xe đua, muốn mua một chiếc hơn 10 triệu, đại lý xe của anh có xe phù hợp không?”

Hắn vừa nói ra.

Ghế dài lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Ngay cả Châu Duy Thanh đang chờ xem kịch cũng ngẩn người, vô thức hỏi: “10 triệu trở lên?”

Đường Tụng gật đầu, cầm chén rượu lên nhấp một ngụm, không ngẩng đầu nhìn hắn.

Châu Duy Thanh biến sắc mặt.

“Mẹ nó, lại dám đùa mình?”

Xe 10 triệu trở lên, chính là tồn tại cấp bậc ‘tam đại thần xe’, toàn bộ Ma Đô đều không có bao nhiêu.

Xe đắt nhất của đại lý xe bọn họ, cũng chỉ không đến 8 triệu.

Nếu có thời gian sung túc, vậy thì cũng có thể kiếm được xe đưa hơn 10 triệu.

Nhưng mà, có thể tiêu phí loại xe cấp bậc này, cơ bản đều là tỷ phú, đều là tồn tại đỉnh cấp trên xã hội.

Hắn cũng không tin tưởng Đường Tụng mua nổi.

Cũng không thể vận dụng con đường và quan hệ của công ty để đi làm chuyện vô nghĩa này.

Chương 649: Người quen cũ

Châu Duy Thanh đặt mạnh ly xuống bàn.

Sắc mặt nghiêm túc nói: “Nói đùa cũng phải phân trường hợp, tôi có lòng tốt giúp cậu, cậu lại đùa tôi?”

Đường Tụng lắc đầu, bình thản nói: “Tôi không đùa.”

“Anh Chu đừng giận.” Chị Đồng cầm chai bia lên rót cho hắn: “Uống, chúng ta uống.”

“Mọi người cũng ra chơi, đều là bạn, đừng nóng giận.”

“Ha ha, đàn ông có ai mà không thích xe đua chứ, ngẫu nhiên uống rượu nói một chút cũng không ảnh hưởng.”

...

Mọi người vội vàng mở miệng điều hòa bầu không khí.

Hoàng Lộ cũng nhẹ giọng khuyên nhủ: “Đều là bạn bè, chỉ đùa một chút trên bàn rượu, đừng giận.”

Tiếp đó, Hoàng Lộ lại liếc nhìn khuôn mặt anh tuần đôi diện.

Nói: “Đường Tụng, Duy Thanh là người rất nhiệt tình, anh ấy thật sự muốn tìm ưu đãi cho anh.”

La Khải Lượng há to miệng, không biết nên nói gì.

Mặc dù biết Đường Tụng đang mở quán cà phê, mua Porsche, mua được hoa khôi.

Nhưng nếu nói hắn có thể mua xe 10 triệu, thì La Khải Lượng đúng là không dám tin.

Cho nên cũng cho rằng Đường Tụng đang nói đùa.

Đúng lúc này.

Toàn bộ quán bar chợt hoan hô nhiệt liệt.

Mấy người chi Đồng cũng nhân cơ hội này, bắt đầu nói sang chuyện khác.

“Oa! Khách quý lên sân rồi!”

“Là ban nhạc DoShow!”

...

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Đường Tụng ngạc nhiên nhìn lên sân khấu.

Ngay sau đó, liền thấy 5 người ngoại quốc cầm nhạc cụ lên sân khấu.

Trong đó, người đi đầu chính là nghệ sĩ guitar Fedrick.

Đường Tụng từng mượn guitar của hắn khi ở quán bar MissHo tại Đê Đô, đàn hát ‘trời nắng’ cho Liễu Bảo Nguyệt.

Ngay sau đó, trong đầu Đường Tụng lập tức bùng tỉnh.

Bảo sao vẫn thấy bầu không khí và phong cách nơi này rất quen thuộc.

Mặc dù chi tiết khác biệt, nhưng phong cách tổng thể rất giống với MissHo, rất có thể là sản nghiệp của Lâm Thiếu Hàng kia.

Khi đó trò chuyện với mấy người Trịnh Thu Đông, nghe nói vị này thích nhất chính là âm nhạc và rượu ngon.

Cho nên mấy thành phố lớn trong nước, đều có quán bar âm nhạc của vị này.

Châu Duy Thanh quét mắt nhìn Đường Tụng.

Cho rằng Đường Tụng đuối lý, không dám tranh luận với mình, nội tâm thoải mái hơn không ít.

La Khải Lượng đẩy tay Đường Tụng, nói nhỏ: “Tôi cũng thấy tên Châu Duy Thanh này rất ngứa mắt, nhưng không cần gây sự ở đây, chúng ta trò chuyện uống rượu là được, đừng để ý đến tên này.”

Đường Tụng cười cụng ly với hắn, cũng không giải thích gì.

Trên sân khấu, ban nhạc DoShow đã chuẩn bị xong, Fedrick tiếp nhận micro, nói vài câu.

Sau đó, bắt đầu bài đầu tiên trong buổi diễn ngày hôm nay.

Bài hát tiếng anh kinh điển ‘500 miles’.

Với tư cách là ban nhạc khá nổi tiếng, thực lực của họ là không phải bàn, làm cả quán bar đều náo nhiệt lên.

Thỉnh thoảng còn có người hát theo.

Ca khúc kết thúc, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

“Quá hay! Giọng hát rất có từ tính!”

“Chơi guitar cũng rất tốt!”

“Nhạc đệm chính của bài hát này là guitar, Fedrick hoàn toàn là trung tâm.”

Trong ghế dài, mấy đồng nghiệp thích âm nhạc đều thảo luận.

Hoàng Lộ nhìn Đường Tụng, căn cứ môi, hình ảnh trong đầu càng ngày càng rõ ràng.

Hình như là hắn mặc âu phục, ngồi trên ghế bên ban công, đàn hát một bài nào đó.

Trong ấn tượng, video kia rất hot, hình như là một streamer?

Nàng đúng là rất muốn hỏi một chút.

Nhưng ngại có nhiều người ở đây, nhất là đối tượng mập mờ Châu Duy Thanh.

Vẫn nhìn xuống.

Lấy điện thoại ra, chụp trộm Đường Tụng một tấm.

Chia sẻ vào trong nhóm chat hội bạn thân.

Nhấn lại: “Các chị em, có ai biết soái ca này không? Mình thấy rất quen.”

Nhóm chat hội bạn thân chỉ có 4 người, một lát cũng không có ai trả lời.

Nàng cất điện thoại, bắt đầu tập trung nghe nhạc.

Trên sân khấu, Doshow đang biểu diễn một bài nhạc nhẹ, rất có cảm giác tiết tấu.

Fedrick chạy tới chạy lui trên sân khấu, không ngừng chào hỏi khán giả ở các vị trí.

Guitar trong tay rất ổn, rất điêu luyện.

Chờ đến khi hấn chạy đến một góc hẻo lánh, nụ cười toe toét chợt biến thành ngẩn người.

Nhìn chăm chăm vào Đường Tụng vô cùng bắt mắt trong đám người.

Ngay sau đó, hấn lại nở nụ cười xán lạn, kêu lên một tiếng, rồi ra sức vẫy tay với Đường Tụng.

Đối với vị đại sư guitar này, hấn vẫn nhớ rất kỹ, càng không cần nói đến đối phương còn là khách quý của chủ quán bar MissHo.

Fedrick là một người ngoài thô trong tình tế, có thể lăn lộn nhiều năm như vậy, tự nhiên không phải kẻ đàn.

Cũng từ chỗ của ông chủ Lâm, biết được đối phương có lai lịch không tầm thường.

Tự nhiên muốn kết bạn với vị quý nhân này.

Trên ghế dài, ngoại trừ Đường Tụng ra, những người khác đều hơi khó hiểu, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Người chơi guitar kia đang chào hỏi chúng ta đúng không?”

“Ai quen Fedrick sao?”

“Không biết.”

...

Chờ biểu diễn kết thúc.

Fedrick cầm lấy micro, dùng giọng nói mang theo khẩu âm đông bắc nói: “Vừa rồi, tôi nhìn thấy một người bạn cũ, một vị đại sư guitar vô cùng ưu tú, mạnh hơn tôi rất nhiều, tôi muốn mời anh ấy lên đài biểu diễn, mọi người cùng hoan nghênh nào.”

Rầm rầm... tiếng vỗ tay như sấm.

Nương theo còn có tiếng huýt sáo và hò hét.

Một bài rock kết thúc, đúng lúc là thời khắc nhiệt liệt nhất, toàn trường đều đưa mắt lên sân khấu.

Lúc này, lời nói của Fedrick cũng làm mọi người tò mò.

Hoàng Lộ nghe thấy đại sư guitar, lại nghĩ đến màn chào hỏi quái dị vừa rồi.

Thăm giật mình.

Ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng.

Lẽ nào là vị này?

Đúng lúc này, điện thoại của nàng rung lên.

Nhóm chat hội chị em.

Ôn Ôn: “A! Đây không phải nam thần Tháng Tư mà mình yêu nhất sao?”

Ôn Ôn: “@Lộ Lộ, cậu lấy ảnh ở đâu vậy? Quá đẹp rồi!”

“Tháng Tư?” Hoàng Lộ lẩm bẩm một câu, cũng cảm thấy rất quen thuộc.

Đang định vào TikTok tìm kiếm.

Fedrick trên sân khấu chợt hú lên đầy quái dị, trực tiếp ôm guitar nhảy xuống sân khấu.

Nhanh nhẹn chạy về phía họ.

La hét từ phía xa xa: “Hey brother, I finally caught you!”
(Người anh em, tôi cuối cùng cũng bắt được cậu rồi)

Nói xong liền cho Đường Tụng một cái ôm: “Vẫn muốn nghe cậu chơi guitar, lần này nhất định phải giúp tôi toại nguyện!”

Hành động này làm tất cả mọi người bên cạnh đều giật mình, bao quát cả La Khải Lượng.

Đường Tụng mỉm cười, bình tĩnh đẩy hắn ra: “Fedrick, tôi cũng không đáp ứng sẽ lên sân khấu mà.”

Fedrick nhún vai, trực tiếp đưa guitar qua, cười hì hì nói: “Tôi có thể cảm nhận được, cậu cũng là người yêu quý guitar. Một nghệ sĩ guitar xuất sắc, tuyệt đối sẽ không sợ hãi việc thể hiện tài nghệ của mình, trái lại sẽ rất vui vẻ khi được chia sẻ tác phẩm của mình cho nhiều người hơn, phải không?”

“Hiện trường vui vẻ như vậy, cậu không muốn đi lên chơi một bài sao?”

Đường Tụng ngăn người, vô thức nhận lấy guitar trong tay hắn.

...

Tầng hai quán bar TIRE, trong phòng riêng ở vị trí trung tâm.

Bối Vũ Vi thu hồi ánh mắt từ sân khấu, nói với ông chú đẹp trai đối diện: “Lâm tổng, ban nhạc này rất có linh tính nha, nhưng chơi đùa như vậy mà anh không quản sao?”

Lâm Thiếu Hàng lắc đầu, cười nói: “Bọn họ đều là bạn của tôi, sẽ biết nặng nhẹ, chắc chắn sẽ không làm loạn. Fedrick nói là cao thủ, vậy nhất định là cao thủ. Hơn nữa, cô không thấy khách khứa cũng rất thích sao?”

Bối Vũ Vi không nói gì, hai mắt đảo một vòng, nói tiếp: “Lâm tổng, trước kia tôi còn đi theo anh học guitar, còn qua quán bar của anh hát, quan hệ của chúng ta cũng không tệ nhỉ?”

“Hiện giờ anh đã trở thành giám đốc bộ nghệ sĩ của giải trí Tụng Mỹ, không nên chiếu cố tôi một chút sao? Chị Ngu đã bắt tôi đi hát ở trung tâm thương mại nửa tháng rồi, tôi thật sự không muốn chạy ra ngoài nữa. Tôi muốn nhận hình ảnh đại diện, muốn đóng phim! Anh phải giúp tôi! Năn nỉ mà!”

Lâm Thiếu Hàng cầm ly Whisky lên uống một ngụm, bắt đầu nói: “Được rồi, gần đây yên ổn một chút, đừng chọc Tô đồng nữa. Chuyện khác, tôi có thể nói với Mạc tổng.”

Bối Vũ Vi nghe vậy thì hưng phấn gật đầu liên tục.

Lại nhin không được mà phàn nàn: “Thật ra tôi vẫn rất ngoan, công việc và sinh hoạt đều nghe theo chị Ngu. Là chị Ngu bảo tôi đi ngủ cùng, tôi cũng đi mà không do dự, không biết vì sao lại đắc tội với chị ấy.”

Chương 650: Viết cho Hoàng Hoài

Đường Tụng cầm guitar trong tay, mặt ngoài thờ ơ, nhưng nội tâm quả thực có chút rục rịch.

Giống như Fedrick đã nói, một nghệ sĩ guitar xuất sắc, tất nhiên phải trải qua luyện tập trong một thời gian dài.

Lòng yêu quý guitar và âm nhạc là không thể nghi ngờ.

Mà âm nhạc, trên bản chất cũng là trữ tình, chia sẻ.

Cho nên gần như không có nghệ sĩ nào sẽ kháng cự biểu diễn.

Hắn cười nhàn nhạt, nói với Fedrick: “Hôm nay đến uống rượu trò chuyện với bạn bè, nhưng nếu anh đã nói vậy, tôi liền đi lên chơi một bài đi.”

“Nice! Có thể thưởng thức ở hiện trường, là may mắn của chúng tôi.” Fedrick kêu lên một tiếng, làm ra vẻ chờ mong với Đường Tụng.

Hắn biết rõ trình độ của Đường Tụng, hoàn toàn không kém hơn các nghệ sĩ trong các ban nhạc đỉnh cấp.

Quả thực rất muốn quan sát, lắng nghe và thưởng thức, giao lưu ở hiện trường.

Chị Đồng hưng phấn nói: “Soái ca, không ngờ cậu còn là cao thủ guitar nha! Đúng là làm cho người ta bất ngờ mà!”

“A a a! Tôi muốn nghe soái ca hát!”

“Soái ca hát bài gì thế? Tôi có thể chọn không?”

“Để tôi chọn!”

“Để tôi để tôi!”

Nhìn đám nữ đồng nghiệp tranh chấp, La Khải Lượng cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại.

Hắn tròn tròn mắt, khó tin nói: “Đường Tụng, ông mẹ nó biết chơi guitar từ bao giờ vậy? Sao tôi chưa từng nghe nói đến?”

Hắn và Đường Tụng ngủ chung 4 năm, đôi phương có tài nghệ gì hắn cũng hiểu rõ.

Có một lần, khoa tổ chức một hoạt động, yêu cầu mỗi một phòng ngủ phải có một tiết mục.

Phòng 602 họ không có ai có tài nghệ gì cả.

Thật sự hết cách, 6 người oằn tù tì, cuối cùng là hắn thua, lên sân hắn một bài ‘tình ca độc thân’.

Ngũ âm không đầy đủ, biểu cảm vừa xấu hổ vừa hài hước.

Khi đó đúng lúc TikTok vừa hot lên.

Video ca hát của hắn còn hot một thời gian, để cho hắn mất mặt không thể ngẩng đầu lên trong một thời gian ngắn.

Chuyện này có thể nói là vết nhơ trong đời hắn.

Hắn cũng quy kết cho việc này là lý do mình không có bạn gái trong 4 năm đại học.

Đường Tụng chớp mắt, thuận miệng bịa chuyện nói: “Đại học là vì khiêm tốn, ông cũng biết, tôi vẫn luôn không thích khoe khoang.”

“Tôi tin ông mới là lạ.” La Khải Lượng bữu môi.

Đường Tụng lập tức nói sang chuyện khác, cười nói với mấy cô gái: “Các vị muốn nghe bài gì, mọi người thương

lượng đi, tôi lên hát vài câu, coi như trợ hứng cho mọi người.”

“Được!” Mấy cô gái bắt đầu hưng phấn thảo luận, không ai phục ai.

Hoàng Lộ nhìn Đường Tụng cầm guitar, nghĩ đến lời nói của bạn thân Ôn Ôn.

Cuối cùng cũng nhớ ra nội dung của video kia.

Là một video Ôn Ôn chia sẻ vào trong nhóm, một đôi nam nữ đàn hát.

Ôn Ôn còn công bố, thanh niên này chính là nam thần mới của mình, là một TikToker nổi tiếng có hơn 1 triệu fan.

Không ngờ một thanh niên ưu tú như vậy, lại là bạn đại học của đồng nghiệp La Khải Lượng!

Nàng do dự một chút, mở miệng nói: “Đàn hát ở TIRE, vậy lựa chọn hàng đầu chính là dân ca, ‘Viết cho Hoàng Hoài’ hoặc ‘Cầu An Hà’ đi?”

Nói xong, liền nhìn vào Đường Tụng bằng đôi mắt lấp lánh.

Những người khác nghĩ một chút, cũng gật đầu đồng ý.

Cuối cùng, chị Đồng hưng phấn kêu lên: “Soái ca, cho một bài ‘Viết cho Hoàng Hoài’ đi, chúng tôi muốn nghe!”

“Được.” Đường Tụng vỗ tay một cái, mang guitar đi về phía sân khấu, không hề dây dưa dài dòng.

Châu Duy Thanh ở bên cạnh chột nhướn mày, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Lộ.

Đối phương đang cầm điện thoại, camera ngắm thẳng bóng lưng của Đường Tụng.

Mình vốn đã thấy ngứa mắt với Đường Tụng này, vừa rồi còn có chút mâu thuẫn.

Nhưng bây giờ, Hoàng Lộ vậy mà không thềm cân nhắc đến cảm xúc của mình.

Thật mẹ nó bực mình!

Nội tâm lập tức trừ rất nhiều điểm của nàng.

Hắn là người địa phương Ma Đô, điều kiện không tệ, có hộ khẩu, có nhà có xe có năng lực.

Cha mẹ đều công tác ở xí nghiệp nhà nước.

Điều kiện như vậy, cũng có thể kiếm được một cô gái địa phương Ma Đô.

Sở dĩ chọn một cô gái ở nơi khác như Hoàng Lộ.

Ngoài trừ nàng trẻ tuổi xinh đẹp ra, cũng là vì nàng có tính cách tốt, rất biết chiều cố cảm xúc của mình.

Nhưng đủ loại biểu hiện hôm nay của Hoàng Lộ, để Châu Duy Thanh rất thất vọng.

Cũng may là mình còn chưa mua cho nàng thứ gì, từ bỏ cũng không đau lòng.

...

Theo Đường Tụng đi lên sân khấu sáng tỏ.

Bóng người của hắn cũng tiến vào trong tầm mắt của mọi người.

Ông ông ông... tiếng bàn tán xôn xao không dứt.

Trong mắt có tò mò, kinh diễm, chờ mong, ngạc nhiên...

Hắn tựa như không phát giác, biểu hiện vẫn ung dung không vội, ưu nhã thoải mái.

Ngồi xuống ghế trên sân khấu, bắt đầu điều chỉnh vị trí micro.

Bởi vì nhiệt độ trong quán bar khó cao, hắn đã cởi áo jacket, chỉ mặc một chiếc áo hoodie màu trắng.

Bên dưới là quần jean và giày thể thao.

Lúc này ôm guitar trong ngực, đúng là rất giống với các nghệ sĩ hát dân dao.

Chỉ là quần jean không có lỗ, đầu cũng không có mũ, còn chưa đủ hơi thở nghệ thuật.

Hứng thú dâng lên, Đường Tụng dứt khoát kéo mũ trên áo lên đầu.

Đề lại mái tóc đen kịt.

Trong ngọn đèn năm màu.

Hắn cúi đầu xuống, vài sợi tóc mái lướt qua cái mũi cao thẳng của hắn.

Ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua guitar, bắt đầu chuẩn bị, áp ủ tình ca, r.

Đám nữ khán giả ở bên dưới lập tức phát ra tiếng hò hét chói tai.

“Quá đẹp rồi!”

“Ngón tay anh ấy dài quá!”

...

Đám người chị Đồng đều hưng phấn đến sắc mặt đỏ bừng, đứng ở nơi đó, giơ chén rượu nhìn về phía sân khấu.

Khóe mắt Châu Duy Thanh giật giật, nhỏ giọng lầm bầm: “Trang bức sẽ bị sét đánh!”

La Khải Lượng dù không nghe thấy hắn nói gì, nhưng từ biểu cảm của hắn, có thể đoán ra không phải lời nói tốt đẹp gì.

Hắn cau mày nói: “Anh Châu, anh lầm bầm gì vậy?”

Châu Duy Thanh nghe vậy ngẩng đầu, cười nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy bạn học của cậu hơi xốc nổi thôi. Lúc trước ồn ào đòi mua xe đua hơn 10 triệu, bây giờ lại chạy lên đài hát.”

“Tuy nhiên, thanh niên đều thích như vậy, tôi cũng hiểu. Chủ yếu là do tâm lý còn chưa trưởng thành, khát vọng được người khác tán đồng và sùng bái, sau này sẽ khôn ra thôi.”

Sắc mặt La Khải Lượng hơi khó coi, rất muốn mắng lại vài câu.

Nhưng lại nhìn Hoàng Lộ ở bên cạnh, tóm lại vẫn không nói ra khỏi miệng.

Đây là chuẩn bạn trai của nàng, gây sự trong buổi tụ hội của đồng nghiệp, tóm lại là không thích hợp.

Những đồng nghiệp khác cũng liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra Châu Duy Thanh đang khó chịu.

Họ nhao nhao đưa mắt nhìn về phía Hoàng Lộ.

Hoàng Lộ có chút thất thần mà nhìn chăm chăm vào điện thoại, không biết đang nhìn thứ gì.

“Được rồi! Yên tĩnh đi! Đừng nói nữa, Đường Tụng sắp biểu diễn rồi!” Chị Đồng vỗ vỗ tay, chủ động điều tiết bầu không khí.

Chương 651: Buồn nôn

Trên sân khấu, Đường Tụng kích thích dây đàn.

Tiếng nhạc vang lên, khuếch tán trong quán bar.

Âm thanh như suối ngọt chảy xuôi, gió nhẹ quạt vào mặt.

Đại sảnh rộng rãi ồn ào dần dần yên tĩnh lại.

“Một ngày nào đó năm 19 tuổi, tôi bước đến trước mặt Hoàng Hoài....”

Giọng hát trong trẻo mà giàu có kỹ xảo, giao hòa hoàn mỹ với tiếng guitar.

Tựa như kéo cảm xúc của mọi người vào trong âm nhạc.

“Em là giấc mộng anh trần trở bấy lâu, còn anh như người bạn cũ trong giấc mơ chóng quên của em...”

Đường Tụng yên tĩnh ngồi đó, từ từ nhắm mắt lại.

Tình cảm chân thành tha thiết.

Để rất nhiều người rơi vào hồi ức.

Nhớ lại ‘Hoàng Hoài’ của mình.

Là Bạch Nguyệt Quang, là lý tưởng, có tiếc nuối, có hoài niệm, có quyến luyến...

Tim đập thình thịch, mong muốn mà không có được.

Mình cũng không thoát khỏi ‘Hoàng Hoài’, mà là nó tự rời đi.

...

Tầng 2 TIRE.

“A?” Sau khi tiếng đàn hát vang lên.

Hai người đồng thời dừng lại.

Bọn họ đều là nhân sĩ chuyên nghiệp trong ngành âm nhạc, tự nhiên biết trình độ của người hát.

Lâm Thiếu Hằng chuyển vị trí, tò mò nhìn về phía sân khấu.

Ánh mắt lập tức co lại.

“Thì ra là cậu ta! Bảo sao!”

Ánh mắt Bối Vũ Vi hơi hoảng hốt.

Đột nhiên đứng lên, đi đến trước lan can, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đường Tụng! Sao anh ta lại ở đây?”

Lần đầu nghe thấy cái tên này, chính là trong miệng chị Ngư.

Nói muốn an bài công tác riêng cho nàng, đi Yên Thành thay mặt cầm cổ phần một công ty, thuận tiện hoàn thành một trận ‘tập kích’.

Trong đó, còn nhấn mạnh chủ quán cà phê Đường Tụng, nhắc nhở nàng tuyệt đối không thể đắc tội với người này.

Khi đó nàng còn đùa: “Vậy nếu người này coi trọng em thì sao bây giờ?”

Chị Ngư rất lạnh nhạt nói: “Vậy thì cởi hết quần áo và nằm lên giường, sau đó công ty sẽ bồi thường đầy đủ tài nguyên.”

Bối Vũ Vi rất thông minh, tự nhiên đoán được bối cảnh của Đường Tụng không tầm thường.

Nàng chỉ là người xuất thân bình thường, dựa vào nỗ lực để tiến vào giải trí Tụng Mỹ, cũng dựa vào may mắn và ngoại

hình để trở thành một thành viên trong nhóm nhạc.

Thân ở trong làng giải trí, không tiến tất lùi.

Muốn có nhiều tài nguyên hơn, muốn hot hơn, muốn được công ty nâng đỡ.

Nhất định phải biết lấy hay bỏ.

Đối với một thanh niên có bối cảnh như Đường Tụng, tất nhiên sẽ quan tâm nhiều hơn.

Bằng không nàng cũng sẽ không hôn hắn trong lần đầu gặp mặt.

Đương nhiên, không thể không thừa nhận, tên này rất đẹp trai, khiến người động lòng.

Mắt Bối Vũ Vi sáng rực: “Lâm... Lâm tổng, tôi gặp được người quen, muốn xuống dưới ôn chuyện. Chuyện bên Mạc tổng phải nhờ anh rồi.”

Nàng cầm túi xách lên, lấy khẩu trang rồi đeo lên.

Lại đội mũ lưỡi trai, sửa sang kiểu tóc.

Lâm Thiếu Hằng chỉ vào sân khấu, kinh ngạc nói: “Người bạn kia là Đường Tụng?”

“Ah...” Bối Vũ Vi chớp chớp mắt: “Lâm tổng cũng biết Đường Tụng? A, cũng đúng.”

Nàng vỗ trán mình.

Lâm Thiếu Hằng là giám đốc bộ phận nghệ sĩ của giải trí Tụng Mỹ, cũng coi là quản lý cấp cao.

Đường Tụng là người chị Ngư chỉ mặt gọi tên, vậy Lâm Thiếu Hằng biết cũng không lạ.

Lâm Thiếu Hằng nhướn mày, dặn dò: “Địa vị của cậu ta không đơn giản đâu, đừng trêu chọc.”

Người có thể làm Trịnh Thu Đông nghiêm túc như vậy, hẳn đúng là chưa gặp được mấy người.

Bối Vũ Vi nhỏ giọng nói: “Tôi tự nhiên biết là không thể trêu vào, nhưng quan hệ của bọn tôi cũng không tệ, tâm sự một lát cũng không sao.”

Lâm Thiếu Hằng cân nhắc chút, nói: “Nếu đã gặp được, còn là trong tiệm của tôi, tôi cũng nên đi qua chào hỏi.”

...

Trên sân khấu, tiếng hát kết thúc.

Trong tiếng hoan hô, Đường Tụng chậm rãi đứng lên, đi xuống sân khấu.

Fedrick kích động ôm lấy hắn, miệng phun một đồng tiếng Anh.

...

“A a a! Quá tuyệt vời!”

“Quá hay rồi!”

“Đường Tụng chơi guitar quá đỉnh!”

“Tôi thấy người còn đỉnh hơn! Thật sự là đẹp trai ngây người!”

Bên tai là tiếng thảo luận hưng phấn của đám đồng nghiệp.

Ánh mắt La Khải Lượng hơi ngây ngốc.

Một Đường Tụng tràn đầy hơi thở nghệ sĩ này, hẳn đúng là mới thấy lần đầu.

Mẹ nó, thời đại học mình đúng là tên hề!

Châu Duy Thanh ngồi trên ghế uống rượu, sắc mặt rất khó coi.

Hoàng Lộ lại như phát hiện gì đó, đứng đó nhìn chăm chăm vào điện thoại với ánh mắt sáng rực.

Nàng đã tìm được tài khoản của Tháng Tư.

Tổng cộng chỉ có 10 video, vậy mà có hơn 1 triệu fan.

Nàng lướt qua mấy video, đã hiểu đại khái tình hình của Đường Tụng.

Bản thân là một kẻ có tiền, video ngắn chỉ là chơi đùa, đã lâu rồi không đăng video mới.

Trẻ tuổi đẹp trai, nhiều tài nhiều tiền, đa tài đa nghệ.

“Lộ Lộ, đừng chơi điện thoại nữa.” Chị Đồng kéo nàng một cái, lại liếc mắt ra hiệu.

Chị Đồng muốn nhắc nhở Hoàng Lộ, chú ý cảm xúc của Châu Duy Thanh, miễn cho hai người mâu thuẫn.

Dù sao điều kiện của Châu Duy Thanh cũng rất tốt, đối với Hoàng Lộ mà nói, bỏ qua rất đáng tiếc.

Hoàng Lộ không kịp phản ứng, trong đầu còn đắm chìm trong phát hiện vừa rồi.

Nàng liếc môi một cái, hưng phấn nói: “Tôi đã xem video đàn hát của Đường Tụng từ lâu rồi, chỉ là nhất thời không nhớ ra. Vừa mới tìm thấy tài khoản của Đường Tụng.”

Nàng đưa di động cho đám người.

“Cho tôi xem nào!”

Mấy cô gái vội vàng vây xem.

Đám nam đồng nghiệp cũng tò mò xích lại gần.

Trong màn hình điện thoại, là một video ở góc nhìn thứ nhất, hình ảnh rất xinh đẹp.

Biệt thự rộng lớn, trang trí nội thất hào hoa, một thùng điện thoại quả táo, một chồng thẻ đồ xăng, thẻ mua sắm, Porsche, xe máy BMW...

“Đây là cái gì? Đường Tụng đâu?”

“Lộ Lộ?”

Hoàng Lộ lè lưỡi, giải thích: “Đây chính là Đường Tụng quay, là sinh hoạt hàng ngày.”

“A!” Tiếng kêu gào lại vang lên.

“Thì ra Đường Tụng còn là phú nhị đại đỉnh cấp?”

“Ở biệt thự, lái Porsche.”

“Trời ạ! Đây chính là tình yêu đích thực!”

“Khải Lượng! Cậu đúng là thâm tàng bất lộ nha! Có người bạn như vậy mà không hề nhắc đến!”

...

Vẻ mặt La Khải Lượng cũng hết sức phong phú.

“Tôi mẹ nó cũng mới biết tên đó ở biệt thự! Tôi còn kinh ngạc hơn các người có được không?”

Nghe bọn họ nghị luận, Châu Duy Thanh cũng ngồi không yên.

Hắn đứng lên xem một chút, sắc mặt càng khó coi hơn.

Có một nam đồng nghiệp nhìn Châu Duy Thanh, cười ha ha nói: “Tôi nói này, có khả năng người ta nói muốn mua xe đưa hơn 10 triệu là nói thật hay không? Có thể ở biệt thự và lái xe đắt như vậy, chứng tỏ người ta cũng không thiếu tiền.”

Hắn vốn có hảo cảm với Hoàng Lộ, cũng có chút ý kiến với Châu Duy Thanh này, nên muốn nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Châu Duy Thanh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Châu Duy Thanh.

Sắc mặt Châu Duy Thanh biến ảo một trận, không mẫn không nhạt nói: “Nhà với nhà là khác nhau, biệt thự ở Yên Thành, chứ không phải Ma Đô! Theo tôi suy đoán, căn biệt thự này tối đa cũng chỉ 20 triệu, tương đương với một căn nhà 100m vuông ở nội thành Ma Đô, không khoa trương như mọi người nói. Với lại đây đều là tài sản cố định, ví dụ như tôi có ba căn nhà ở Ma Đô, tôi không thể bán nhà để mua xe đua đúng không?”

Mấy cô gái liếc mắt nhìn nhau.

Các nàng tự nhiên nhận ra tâm tư của Châu Duy Thanh, đều thấy buồn nôn.

Thừa nhận người khác ưu tú mà khó khăn như vậy sao?

Chương 652: Lâm Thiếu Hằng

Cảm nhận được ánh mắt của đám đồng nghiệp, Hoàng Lộ đỏ mặt.

Có chút hối hận vì đã lấy video ra.

Vừa rồi quá kích động, quên mất Châu Duy Thanh có chút xung đột với Đường Tụng.

Nàng cắn môi một cái, đầu tiên là an ủi Châu Duy Thanh hai câu.

Tiếp đó lại cầm ly rượu lên, cười ngọt ngào nói: “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta uống một ly, thương lượng cuối tuần nên đi đâu chơi. Ha ha, vừa phát lương, có chút rục rịch.”

“Nào nào, cạn ly!”

“Đêm nay thật vui vẻ!”

Đỉnh đỉnh đỉnh...

Những đồng nghiệp khác cũng giờ ly lên, cụng ly.

Bắt đầu nói chuyện phiếm.

Hoàng Lộ thấy bầu không khí dịu đi, liền thở hắt ra, đụng đụng cánh tay Châu Duy Thanh.

Nhỏ giọng nói: “Duy Thanh, xin lỗi, em nên cân nhắc cảm nhận của anh.”

Dù sao cũng là chuẩn bạn trai của mình, hơn nữa còn là mình đến.

Châu Duy Thanh uống một hớp rượu, ừm nhẹ một tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Hoàng Lộ há to miệng, không nói gì nữa.

Nơi này không tiện, chờ về nhà đi.

Họ quen nhau chưa được 1 tháng, quan hệ đột nhiên tăng mạnh trong vài ngày gần đây thôi.

Thật ra vẫn chưa hiểu nhau lắm.

...

Sau khi trở về ghế dài, Đường Tụng cảm nhận được nhiệt tình chưa từng có.

Luôn cảm thấy ánh mắt của mấy cô gái kia càng nóng bỏng hơn trước.

Tiếp nhận chén rượu từ La Khải Lượng, cụng ly với nhau.

Đường Tụng khẽ nhấp một ngụm, ngồi xuống ghế dài.

Mang nụ cười trên mặt, tâm trạng rất không tệ.

Đôi khi đi chơi một chút cũng rất tốt.

Đi tới thành phố phồn hoa và lạ lẫm này, cũng nên để lại một ít hồi ức thú vị.

“Đường Tụng, cái tên nhà ông trở thành TikToker từ bao giờ vậy? Sao không thấy ông nhắc đến?” La Khải Lượng hỏi.

Đường Tụng hơi sững sờ: “Sao ông biết?”

“Lộ Lộ tìm được tài khoản TikTok của cậu, không ngờ soái ca rất khiêm tốn nha.”

“Chúng tôi đều follow rồi, trở thành fan của cậu rồi.”

“Khi nào livestream? Tôi rất thích nghe anh hát.”

Các nàng người một câu ta một câu, rất nhiệt tình, thỉnh thoảng còn nói vài lời trêu chọc.

Đường Tụng cười trả lời vài câu, cũng nói đùa vài câu.

Bầu không khí rất vui vẻ.

Châu Duy Thanh lạnh lùng nhìn một màn này, có thể cảm giác được những người này đang bài xích mình.

Nhưng muốn để hắn xám xịt rời đi, hắn lại không cam lòng.

Hắn cầm chén rượu lên, ra vẻ thành khẩn nói: “Tôi có một người bạn thân làm việc trong công ty giải trí, nghe nói nghệ sĩ đều phải lập hình tượng, những thứ họ thể hiện đều là vì lăng xê và hình tượng. Đường Tụng, cậu cũng là người trong nghề, cậu nói có phải không?”

Đường Tụng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Châu Duy Thanh, qua loa nói: “Có lẽ vậy.”

Châu Duy Thanh ra vẻ tò mò nói: “Vậy những video trên TikTok của cậu, có phải cũng có thành phần tạo dựng hình tượng không?”

Vừa dứt lời, ghế dài liền rơi vào yên tĩnh.

Những người khác cũng không phải kẻ ngu, kết hợp với lời nói của Châu Duy Thanh, tự nhiên biết hắn có ý gì.

Đường Tụng nghiêng người nhìn về phía hắn, khẽ cười nói: “A? Hình tượng của tôi trên TikTok là gì?”

Hắn quay chụp video là vì nhiệm vụ, thích cái gì thì quay cái đó, đúng là không tạo hình tượng gì cả.

Châu Duy Thanh mím môi một cái: “Hình tượng kẻ có tiền thôi, dễ hút fan.”

Sắc mặt Hoàng Lộ thay đổi, hòa giải nói: “Duy Thanh nói đùa thôi, anh ấy là người như vậy đấy.”

Châu Duy Thanh lắc đầu, cầm áo khoác của mình.

Cười nói: “Xin lỗi các vị, tôi thấy hơi mệt nên đi trước, các vị tiếp tục đi. Lộ Lộ, quay đầu gửi hóa đơn cho tôi, chúng ta đã nói AA(chia đều), tôi sẽ chuyển tiền cho em.”

Nội tâm hắn rất buồn bực.

Sau khi trào phúng một phen, tâm trạng đã thoải mái hơn nhiều, tự nhiên không cần chờ ở đây.

Biến cố bất ngờ này làm cho sắc mặt Hoàng Lộ hơi trắng bệch.

Châu Duy Thanh đang định đứng lên, mấy người nhân viên phục vụ đi tới.

Đầu tiên là đặt một tủ rượu vào bên cạnh ghế dài của họ.

Tiếp đó lại đặt rất nhiều rượu vào đó.

Ngoại trừ các loại cocktail đủ màu sắc, còn có Martell, Remy Martin...

Đóng gói tinh xảo hoa lệ, trông rất xinh đẹp.

“Ai gọi vậy?”

“Không biết.”

“Phục vụ, có nhầm lẫn gì không, chúng tôi không gọi mà?”

Mấy đồng nghiệp đều hơi choáng váng.

Những chai rượu này, vừa nhìn đã thấy rất đắt, không phải thứ bọn họ có thể uống.

Đúng lúc này, Lâm Thiếu Hằng tươi cười đi tới.

Ngũ quan tuần tú, râu quai nón, áo sơ mi, quần tây, nhìn trông như một ông chú đẹp trai và quyến rũ.

Hắn trực tiếp đi đến trước người Đường Tụng, nhiệt tình nói: “Đường tiên sinh, hoan nghênh quang lâm, phong thái đàn hát vẫn như cũ, lần gặp ở Đé Đô vẫn rõ mồn một ngay trước mắt.”

Đường Tụng nhướn mày, đứng lên bắt tay với Lâm Thiếu Hằng, cười nói: “Lâm tiên sinh, đã lâu không gặp. Nơi này quả nhiên là cửa hàng của an, phong cách rất giống MissHo ở Đé Đô.”

“Ha ha, tôi không có nhiều sở thích, chỉ có âm nhạc và rượu ngon, mấy năm trước đã mở không ít quán rượu.” Lâm Thiếu Hằng vỗ vỗ bả vai hắn.

La Khải Lượng và đám đồng nghiệp đều hơi choáng váng.

Sao chủ quán bar lại đột nhiên xuất hiện rồi, nhìn qua còn lại bạn của Đường Tụng.

Lâm Thiếu Hằng móc một chồng thẻ hội viên ra, trực tiếp đặt lên mặt bàn.

Cười nói với đám bạn của Đường Tụng: “Các vị đều là bạn của Đường tiên sinh, cũng là bạn của tôi. Đây là thẻ hội viên của quán bar TIRE, bên trong có mấy chục ngàn, hoan nghênh mọi người thường đến chơi.”

Tiếp đó hắn lại chỉ vào tủ rượu: “Mọi người cứ uống thoải, thích gì có thể nói với nhân viên.”

“Chuyện này...”

Người trên ghế dài đều giật nảy mình.

Khá lắm, một lời không hợp liền tặng thẻ?

TIRE là một quán bar rất nổi tiếng và hot ở Ma Đô.

Thẻ hội viên nơi này có thể giao dịch, rất dễ dàng đổi thành tiền.

Đại đa số người trong bọn họ, tiền lương còn không đến chục ngàn, Lâm Thiếu Hằng hào phóng khiến họ rất rung động.

La Khải Lượng nuốt ngum nước miếng, đẩy tay Đường Tụng, nói nhỏ: “Cái này... thích hợp không?”

Đường Tụng cười nói: “Vậy thì tôi thay mặt bạn mình, cảm ơn Lâm tiên sinh.”

“Không cần khách khí.” Lâm Thiếu Hằng nhún nhún vai: “Đáng tiếc Thu Đông mới rời khỏi Ma Đô, bằng tối nay ba người chúng ta có thể uống một chén rồi.”

“Sẽ có cơ hội.” Đường Tụng cũng nhớ đến Trịnh Thu Đông, vị này còn là bạn tốt của hắn ở trong game.

Cũng là nhân vật trong game đầu tiên mà hắn nhìn thấy ngoài đời.

Có lẽ là uống nhiều rượu, những người còn lại trên ghế dài đều cảm thấy có chút không cân thật.

Nhìn một tửu rượu ngon, lại nhìn một chồng thẻ hội viên sáng lóng lánh trên bàn.

Men say hỗn hợp với kích động và khiếp sợ, làm sắc mặt trở nên đỏ ửng.

Sắc mặt Châu Duy Thanh xấu hổ, ngồi tại chỗ, ánh mắt lấp lóe.

Chương 653: Add wechat đi

Hai người trò chuyện vài câu.

Lâm Thiếu Hằng cầm ly cocktail lên, cụng ly với Đường Tụng, uống một hơi cạn sạch.

Hắn nhìn Đường Tụng, cảm khái nói: “Tiếp đó tôi có thể phải ở Ma Đô mấy năm, tôi nhận lời mời của Thu Đông và Mạc tổng, đã đảm nhiệm giám đốc bộ nghệ sĩ của giải trí Tụng Mỹ.”

“Chúc mừng.” Đường Tụng lập tức mặt mày hớn hở, vị này cũng biến thành nhân viên của mình rồi: “Đây là một quyết định chính xác.”

Giải trí Tụng Mỹ vừa xuất hiện, làm những người chung quanh bị dọa sợ.

Không có bao nhiêu người trong nước không biết công ty này.

Nhất là tại Ma Đô, cơ bản là tất cả đều biết.

Với tư cách là công ty giải trí đỉnh cấp trong nước, dưới cờ giải trí Tụng Mỹ có rất nhiều minh tinh và nghệ sĩ hàng đầu.

Rất nhiều phim điện ảnh và phim truyền hình hot hàng năm, đều do giải trí Tụng Mỹ sản xuất.

Vị này còn là quản lý cao cấp của giải trí Tụng Mỹ?

Thật hay giả?

Một đám nam đồng nghiệp ngơ ngác hỏi: “VẬY... ông chủ Lâm, ngài là giám đốc bộ phận nghệ sĩ của giải trí Tụng Mỹ?”

Lâm Thiếu Hằng cười nói: “Mới đảm nhiệm không đến một tháng, thật ra tôi thích uống rượu và ca hát hơn.”

Nam đồng nghiệp kia lập tức áp ứng nói: “VẬY, Lâm tổng, tôi có thể mạo muội hỏi một vấn đề không?”

“Mời nói.”

Nam đồng nghiệp lấy dũng khí nói: “Tôi là fan của Bối Vũ Vi nhóm LBS, cô ấy... sao đột nhiên lại bỏ lỡ bộ phim kia? Đám fan chúng tôi mong chờ rất lâu, trên mạng nói là cô ấy đắc tội với nhà tư bản, đã mất sạch tài nguyên, chuyện này là thật sao?”

Nói xong, lại khẩn trương nhìn Lâm Thiếu Hằng.

Hắn là fan cuồng nhiệt của Bối Vũ Vi, mỗi ngày đều sinh động trên Weibo và các mạng xã hội khác, hết sức quan tâm đến chuyện này.

Một nữ đồng nghiệp khác cũng khẩn trương nói: “Mẫu chốt là nữ chính đổi thành Tống Khả Nhan, hình ảnh đại diện của châu báu FVA cũng đổi thành Lạc Sơ Âm, có phải là nhóm nhạc tranh cướp tài nguyên của nhau? Lâm tổng, tôi là fan của họ, rất lo lắng cho tình cảm của họ.”

LBS là nhóm nhạc hot nhất trong nước bây giờ, rất có lực hiệu triệu và sức ảnh hưởng với đám người trẻ tuổi.

Hàng hoạt đãi ngộ không công bằng của Bối Vũ Vi đã lên hot search.

Trên internet, fan của 3 người đã đại chiến mấy lần.

Lâm Thiếu Hằng bình tĩnh liếc mắt qua một hướng khác.

Trầm ngâm giây lát, nói: “Rất nhiều thứ không tiện lộ ra ngoài, nhưng mọi người yên tâm, nội bộ LBS rất đoàn kết, quan hệ rất tốt. Công ty có những an bài khác cho Vũ Vi, phim

mới của cô ấy đã được quy hoạch, tháng 1 sẽ có tin tức, là một bộ phim được đầu tư lớn.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Cảm ơn Lâm tổng giải thích nghi hoặc!”

“Cảm ơn Lâm tổng.”

Hai đồng nghiệp đều thở phào, muốn thuận thể hỏi một ít tin tức liên quan đến LBS, nhưng lại sợ chọc giận đối phương.

Lúc sắp chia tay, Đường Tụng nghĩ đến thân phận của Lâm Thiếu Hằng.

Hỏi: “Tôi muốn mua một chiếc xe đua 10 triệu trở lên, Lâm tiên sinh có đường dây không?”

Lâm Thiếu Hằng cười nói: “Tôi có một người bạn đang làm cái này, tên là Sở Hoa Châu, tôi gửi wechat của vị này cho cậu, có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng là được, vị này rất đáng tin cậy.”

“Được, cảm ơn.”

“Vậy thì không quấy rầy cá vị nữa, Đường tiên sinh, có yêu cầu gì thì có thể liên hệ tôi bất cứ lúc nào, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Sau khi rời khỏi, Lâm Thiếu Hằng trực tiếp đi vào một góc rẽ.

Bồi Vũ Vi kéo vành mũ, tràn đầy phấn khởi nói: “Cuối cùng cũng xong, vậy đến lượt tôi.”

“Vũ Vi!” Lâm Thiếu Hằng vội vàng gọi nàng lại: “Bạn của Đường Tụng có hai người là fan của cô, rất dễ bị nhận ra. Chú ý ảnh hưởng, đừng lấy khẩu trang xuống, trò chuyện 2 câu liền quay lại đi.”

Bồi Vũ Vi chớp chớp mắt: “Gần đây tôi đang luyện biểu diễn, vừa hay xem thành quả thế nào, bái bai Lâm tổng, đừng quên chuyện đã答应 tôi.”

Nói xong, nàng liền ngâm nga bài hát, đi về phía ghế dài.

Nhìn bóng lưng nàng, Lâm Thiếu Hằng bất đắc dĩ lắc đầu.

Gọi quản lý đến, dặn dò nhân viên phục vụ giúp Bồi Vũ Vi che chắn tầm mắt chung quanh.

...

Đưa mắt nhìn Lâm Thiếu Hằng đi ra.

Mọi người trên ghế dài đều thở phào, ánh mắt nhìn về phía Đường Tụng đầy ngạc nhiên, không ngờ hắn còn quen biết đại nhân vật như vậy.

Trong đầu Châu Duy Thanh vẫn còn đang nghĩ đến cái tên ‘Sở Hoa Châu’ kia, cái trán đã đầy mồ hôi lạnh.

Hắn làm ngành xe hơi ở Ma Đô, hơn nữa còn làm nhiều năm rồi, tự nhiên không xa lạ gì các ông chủ của các đại lý xe đỉnh cấp.

Sở Hoa Châu chính là ông chủ của SDT II, đại lý xe đua lớn nhất Ma Đô.

Dưới cờ còn có một câu lạc bộ đua xe, có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh trong vòng tròn.

Hắn thở sâu, rót đầy một ly rượu, rồi uống một hơi cạn sạch.

Sắc mặt đỏ lên, nói: “Vừa rồi tôi uống hơi nhiều, nói chuyện hơi quá, tự phạt một ly. Mọi người chơi tiếp đi, tôi có việc về trước.”

Nói xong liền đứng dậy rời đi, cúi đầu đi ra ngoài quán bar.

Ở lại đây cũng là tự rước lấy nhục, hơn nữa còn có thể chọc giận Đường Tụng, không bằng rời đi thì hơn.

“Soái ca, thẻ hội viên này là cho chúng tôi thật sao?” Có nữ đồng nghiệp nhìn chằm chằm chồng thẻ hội viên, cẩn thận hỏi.

Đây chính là mấy chục ngàn nha!

Những người khác cũng có chút ngòai không yên.

Bọn họ chỉ là nhân viên bình thường, có lẽ một năm cũng không để dành được bao nhiêu.

Đường Tụng mỉm cười, liền cầm chồng thẻ lên và chia cho mọi người.

Mỗi người một tấm, vẫn còn thừa 4 tấm.

Đường Tụng tiện tay đưa cho La Khải Lượng.

Làm La Khải Lượng kích động đến mặt đỏ tía tai.

Chị Đồng nhìn thẻ trên tay, giọng nói run rẩy: “Đây là thẻ cấp thủy tinh, bên trong có ít nhất 60.000.”

“60.000!”

“Nhiều như vậy?”

“Quá hào phóng! Tôi tưởng 20, 30.000 là tốt lắm rồi.”

Tự nhiên nhận được 60.000, có thể nói là vui như trúng xổ số.

La Khải Lượng nhìn 5 tấm thẻ trong tay, hô hấp lập tức nặng nề hơn.

Đây chính là 300.000 NDT đấy!

Đủ đặt cọc mua một căn nhà ở quê rồi!

Giấc mơ của mình vậy mà lại gần trong gang tấc!

Hắn cần mỗi một cái, gian nan nói: “Đường Tụng... quá quý giá, tôi lấy một tấm là được, còn lại ông cất đi.”

Đường Tụng khoát tay nói: “Đây là ông chủ Lâm tặng, ông cứ cầm đi, không cần ngại.”

La Khải Lượng nhìn thẻ trong tay, đã không còn dũng khí mở miệng lần 2.

“Hello! Đường Tụng!” Một giọng nói êm ái tươi mát đột nhiên vang lên.

Đám người nhìn qua.

Liền thấy một cô gái dáng người gợi cảm đứng bên cạnh Đường Tụng.

Khẩu trang, mũ lưỡi trai và tóc mái che hết ngũ quan của nàng.

Mặc áo hở rốn, váy ngắn.

Làn da trắng nõn, dáng người rất đẹp, đường cong ưu mỹ, chân thì cực đẹp.

Bộ ngực cao ngất kéo chiếc áo nhô lên, để lộ đường chữ V nơi eo.

Với lại khí chất của nàng rất đặc biệt, tựa như mang theo từ tính, rất hấp dẫn người khác.

Coi như không thấy dung mạo, cũng có thể cảm giác được đây tuyệt đối là đại mỹ nữ.

Trong đám con gái ở đây, Hoàng Lộ đã coi là mỹ nữ trong người bình thường, dáng người cũng không tệ.

Nhưng so với cô gái này, lập tức ảm đạm vô quang.

Vô luân là dáng người, khí chất hay vẻ ngoài, đều kém rất nhiều rất nhiều.

Mấy nam đồng nghiệp trên ghế dài lập tức lên tinh thần, sống lưng thẳng tắp, nhìn nàng không chớp mắt.

Đường Tụng nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện này, lại có một loại cảm giác quen thuộc không tên.

Rất nhanh đã nghĩ đến một cái tên.

Bối Vũ Vi!

Cô gái này đã hôn hấn trong lần gặp đầu tiên.

“Bối... Bối, trùng hợp thật.” Đường Tụng lên tiếng chào.

“Không ngờ lại gặp anh ở Ma Đô, chúng ta thật là có duyên.” Bối Vũ Vi cười khẽ một tiếng, nói với La Khải Lượng bên cạnh Đường Tụng: “Soái ca, anh có thể ngồi qua một bên không? Tôi muốn tâm sự với Đường Tụng.”

Một tiếng soái ca này để La Khải Lượng bành trướng, mặt vừa đỏ vừa nóng.

Hắn kích động đứng lên, chen vào bên cạnh nam đồng nghiệp khác: “Ngồi đi ngồi đi! Đừng khách khí!”

Nói xong còn liếc mắt ra hiệu với Đường Tụng: Ông yên tâm, tôi sẽ không nói cho Đồng Ngọc Ngôn.

Bối Vũ Vi ngồi xuống cạnh Đường Tụng, đôi mắt sáng tỏ nhìn chăm chăm vào hắn.

Một lát sau, nàng tiến lên trước, mặt mày cong cong cười nói: “Nhìn thấy tôi rất bất ngờ đúng không, lần trước đi quá vội, không chào hỏi được, may mà chúng ta rất có duyên.”

Mùi thơm nhàn nhạt tràn vào chóp mũi, rất dễ chịu.

Đường Tụng nhìn khuôn mặt bị khẩu trang bao phủ của nàng.

Trong lòng khẽ động.

Hắn vốn còn đang buồn rầu vì không biết nghe ngóng tung tích của Tô Ngư từ đâu, để kích hoạt thời trang tình nhân, sử dụng thẻ tương tác nhân vật.

Bối Vũ Vi đúng làm một nơi để đột phá.

Với tư cách là nghệ sĩ do Tô Ngư bồi dưỡng, nàng lại được an bài đến Yên Thành biểu diễn ‘tập kích’, chứng tỏ quan hệ cá nhân của Bối Vũ Vi và Tô NGư rất tốt, ít nhất cũng biết vị trí của Tô Ngư.

Hắn suy nghĩ một chút, cúi đầu nói bên tai Bối Vũ Vi: “Đã có duyên, vậy add wechat đi.”

Bối Vũ Vi ngẩn người, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, nghe giọng nói tràn đầy từ tính, ngửi lấy mùi hương trên người hắn.

Con mắt khẽ run, cảm giác nhịp tim mình đã bỏ sót nửa nhịp.

Hồngбет! Đường Tụng coi trọng mình thật!

Xong đời! Lần đầu của mình xong rồi!

Chị Ngư đã nói, phải ngoan ngoãn cởi sạch và leo lên giường!

Sau đó công ty sẽ bồi thưởng một lượng lớn tài nguyên!

Hết cách rồi! Thật sự hết cách mà!

Mình chỉ là một idol nhỏ bé, nào có thể phản kháng được loại đại lão tư bản này chứ!

Chương 654: Chính là nàng

“Hử?” Thấy Bối Vũ Vi ngăn người, Đường Tụng lộ ra vẻ hỏi thăm.

Bối Vũ Vi cắn môi một cái, tiến lên nói nhỏ bên tai hắn: “Add wechat cũng được, nhưng tôi có một điều kiện nhỏ.”

“Điều kiện gì?”

Bối Vũ Vi cười nói: “Anh phải cảm khái một câu trước mặt bạn mình, ‘Bối Vũ Vi thật là đẹp, tôi là fan cuồng của cô ấy, thật sự mong chờ phim mới của cô ấy!’”

Khóe miệng Đường Tụng giật giật vài cái: “Nhàm chán!”

“Này này, tôi dù sao cũng là thành viên trong nhóm nhạc hot khắp Châu Á nha, cho wechat cá nhân cũng phải có điều kiện chứ? Bằng không anh sẽ không biết trân quý. Với lại tôi không xinh đẹp sao? Tôi nằm trong top 20 gương mặt đẹp nhất châu Á năm 2021 đấy.”

“Vậy ai xếp thứ nhất?” Đường Tụng tò mò hỏi.

“Ah... Tô Ngư.”

“Tô Ngư quá đẹp, tôi là fan cuồng của cô ấy.”

...

Hai người xì xào bàn tán một lúc.

Những người còn lại đều đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi nhận được 60.000.

Có người bắt đầu lên mạng tìm hiểu giá bán thẻ hội viên.

Có người chụp ảnh chia sẻ vòng bạn bè, nhóm wechat.

La Khải Lượng sắc mặt đỏ lên, nội tâm thoải mái đến cực điểm.

Hoàng Lộ thì thỉnh thoảng quét mắt về phía Bối Vũ Vi.

Voi tư cách là mỹ nữ, ganh đua so sánh là hành vi vô thức.

Nhưng sau khi nhìn mấy lần, nàng cũng nhụt chí.

Không biết gương mặt thế nào, nhưng chỉ nhìn dáng người và ngoại hình, nàng đã kém rất xa.

Trên người đối phương như có một loại ma lực, luôn có thể hấp dẫn người khác chú ý.

Chị Đồng đứng lên, lấy một chai rượu trong tủ rượu, cảm khái nói: “Remy Martin XO, chai này phải hơn 3000 nhỉ? Tôi chưa từng uống rượu đắt như vậy đâu, hôm nay nhất định phải nếm thử.”

“Tôi cũng muốn.”

Những người khác cũng lấy lại tinh thần, nhớ đến còn có một tủ rượu cao cấp.

Có người chụp ảnh, có người không kịp chờ đợi mà mở rượu.

Chị Đồng rót cho Đường Tụng và Bối Vũ Vi trước, cười nói: “Uống rượu uống rượu! Soái ca, có phải nên giới thiệu vị đại mỹ nữ này cho chúng tôi không?”

Đường Tụng còn chưa lên tiếng.

Bối Vũ Vi hơi nghiêng về phía trước, chủ động mở miệng nói: “Các vị ca ca tỷ tỷ, em là bạn của Đường Tụng, mọi người có thể gọi em là tiểu Bối.”

Làm một nữ ca sĩ xuất chúng, nàng không chế giọng rất tinh tế, khiến giọng nói của mình thay đổi.

Hơi nghiêng đầu, híp mắt.

Tóc dài tách ra hai bên, rủ xuống trước ngực.

Nhìn qua như một em gái mới lên trung học, tươi mát mà đáng yêu.

Khiến cho mọi người trên ghế ấm áp như gió xuân, độ thiện cảm +10.

Ánh mắt đám đàn ông nhìn về phía Đường Tụng hơi khác lạ.

Khá lắm, trẻ con cũng không tha?!

La Khải Lượng nhìn Đường Tụng, lại nhìn Bối Vũ Vi, chỉ thấy nội tâm chua xót.

Đám con gái thì không nghĩ nhiều như vậy, bắt đầu nhiệt tình tán thưởng.

“Tiểu Bối thật xinh đẹp!”

“Dáng người cũng đẹp nữa! Chân vừa mịn vừa thẳng, còn có đường cong cơ bắp!”

“Đeo khẩu trang làm gì? Cởi xuống cho chị xem nào!”

Bối Vũ Vi hai tay che khẩu trang, xấu hổ nói: “Gần đây bị nóng trong, miệng có mấy cái mụn, rất xấu xí, không dám để mọi người xem.”

“Được rồi, chúng tôi hiểu.”

Nhìn thấy họ không phát hiện ra mình, Bối Vũ Vi nhếch miệng cười, giống như còn hồ ly trộm được gà.

“Rất tốt! Tiểu Bối! Mày biểu diễn rất tuyệt! Nếu như không phải chị Ngư áp chế, mày đã một bước lên trời trong ngành điện ảnh rồi!”

“Chờ mày giải quyết Đường Tụng, lấy được lượng lớn tài nguyên từ công ty, chiếc ghế kia chính là vật trong túi mày!”

...

“Nào nào, chúng ta cạn ly! Cảm ơn quà tặng của soái ca Đường Tụng và ông chủ Lâm!”

“Cạn ly!”

Đinh đinh đinh... trong tiếng va chạm, rượu trôi qua cổ họng.

“Quá ngon!”

“Lần đầu uống rượu đất như vậy, hoàn toàn khác với rượu thường.”

...

Bối Vũ Vi nghiêng người xốc khẩu trang, cũng uống một hớp nhỏ.

Nhìn thấy mọi người ăn uống vui vẻ, bụng nàng cũng kêu ‘ùng ục’.

Nhưng nàng vẫn cố nén không ăn.

Làm một idol, nàng nhất định phải không chế ẩm thực, duy trì dáng người.

Mấy tháng rồi nàng không chạm vào các loại đồ ăn có nhiều dầu mỡ và calo như này.

Trừ cái đó ra, mỗi ngày còn phải chạy bộ, bơi lội, nhảy dây, ypga.

Đây đều là tự giác, không có ai ép buộc.

Nhưng nàng không dám lười biếng dù chỉ một chút.

Tại giải trí Tụng Mỹ, không biết có bao nhiêu nữ sinh trẻ tuổi hơn nàng, chịu khổ hơn nàng, nằm mơ cũng muốn thay thế nàng.

Thành viên trong nhóm nhạc, không phải là không thể thay đổi.

Phạm là nàng hơi lười biếng, thể năng, dáng người và tài nghệ tụt lại phía sau.

Vậy trong hơn 200 luyện tập sinh chất lượng tốt của công ty, sẽ lập tức xuất hiện một ‘Bối Vũ Vi’ khác.

Trên sân khấu, một ban nhạc mới lên sàn.

Hát một bài hát do họ sáng tác, mang theo hương vị rock, làm cả quán bar náo nhiệt lên.

Trong ghế dài T35, đám người cũng bắt đầu chơi các trò chơi nhỏ.

Bối Vũ Vi cũng đang ở độ tuổi thích chơi.

Thời gian gần đây có quá nhiều việc, chạy đi hát khắp nơi, khiến nàng rất buồn bực, nên chơi rất vui.

Cũng càng ngày càng dựa vào gần Đường Tụng hơn.

...

“Lão Quách, nhìn gì thế? Chú ý ảnh hưởng!” La Khải Lượng vỗ vỗ nam đồng nghiệp bên cạnh.

Không biết từ lúc nào, tên này luôn nhìn chằm chằm vào cô gái bên cạnh Đường Tụng, vẻ mặt còn hết sức hèn mọn.

Lão Quách vội ho một tiếng, liếc nhìn đôi chân dài của Bối Vũ Vi, mở miệng nói: “Tôi cảm thấy tiểu Bối này rất quen mắt, nhất là dáng người, rất giống một minh tinh.”

“Cmn! Anh xem nhiều JAV quá rồi đấy! Đừng dâm dăng như vậy có được không? Đây là bạn của Đường Tụng.”

Lão Quách lại nói với nữ đồng nghiệp đối diện: “Tiểu Cẩm, cô có cảm thấy tiểu Bối hơi giống Bối Vũ Vi không?”

Tiểu Cẩm nghe vậy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, tim đập rộn lên: “Đúng là rất giống.”

Bọn họ đều là fan lâu năm, trên điện thoại có một đồng ảnh của Bối Vũ Vi.

Coi như đeo khẩu trang, mũi, giọng nói khác biệt, đầu tóc khác biệt, nhưng vẫn có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Có điều, lúc này đắm chìm trong 60.000, cộng thêm bầu không khí ồn ào náo nhiệt chung quanh, nên vẫn không nghĩ đến phương diện này.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời xuất hiện một ý nghĩ.

Lẽ nào... chính là nàng?

Nếu như ngày thường họ nhìn thấy một cô gái rất giống Bối Vũ Vi, họ đại khái là cầm điện thoại lên chụp kiểu ảnh, sau đó coi đây là chuyện thú vị mà chia sẻ với bạn bè.

Nhưng vấn đề là, Lâm Thiếu Hằng vừa mới xuất hiện!

Giám đốc bộ nghệ sĩ của giải trí Tụng Mỹ, quản lý tất cả nghệ sĩ của công ty.

Chế định phương hướng phát triển, tuyên truyền, mở rộng và marketing của nghệ sĩ.

Bối Vũ Vi xuất hiện ở đây cũng là có thể!

Rất hợp lý!

“Tiểu Bối!” Tiểu Cẩm không nhận được nữa, kêu lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào Bối Vũ Vi.

“Sao thế?” Bối Vũ Vi ngẩng đầu lên, trên mặt có chút mờ hời, hiển nhiên là chơi rất happy.

“Giọng của cô quá hay, giống Bối Vũ Vi trong LBS, tôi là fan ruột của cô ấy, có thể thỏa mãn một nguyện vọng của tôi

không? Hát hai câu là được!”

Nói xong, tiểu Cẩm liền điên cuồng nháy mắt với lão Quách.

Lão Quách hơi khản trương, nói: “Bối Vũ Vi đệ nhất thiên hạ! Ca hát số 1 thế giới!”

Những đồng nghiệp khác dù không biết hai người ho giờ trò gì, nhưng trong bầu không khí này, cũng ồ ào theo.

Bối Vũ Vi chớp mắt nhìn lão Quách và tiểu Cẩm, biết họ chính là fan mà Lâm Thiếu Hằng nói, hơn nữa đã đoán ra thân phận mình.

Nàng hơi nghiêng đầu, con mắt cong thành hai vầng trăng lưỡi liềm: “Được nha!”

Thân thể nàng hơi lắc nữ, ngón tay thon dài búng tay theo nhịp.

Bắt đầu hát chay.

Nàng cũng không thay đổi giọng hát.

Giọng hát thanh tinh trong suốt, tiếng hát rất cuốn sức, kỹ xảo cũng là cấp chuyên nghiệp.

Cho dù không có nhạc nền, cũng rất hay.

Sắc mặt lão Quách và tiểu Cẩm đỏ lên, kích động đến toàn thân run rẩy.

Giọng hát này! Chính là nàng! Chính là nàng!

Chương 655: Đẹp hơn Tô Ngư

Bối Vũ Vi hát vài câu liền dừng lại.

Nàng duỗi ngón tay, đặt ở trước miệng, làm một thủ thế ‘xuyt’, lại nháy mắt với hai vị fan cứng.

Hai người lập tức hiểu ý, liên tục gật đầu.

“Quá hay!”

“Bạn của Đường Tụng toàn là cao thủ nha!”

Mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

Lão Quách và tiểu Cẩm lại trực tiếp đứng lên, rất vui vẻ chạy đến bên Bối Vũ Vi.

Tiểu Cẩm lấy giấy bút trong túi xách, khẩn trương nói: “Có thể thay Vũ Vi ký tên cho tôi không? Tôi thích Bối Vũ Vi rất lâu, rất bội phục cô ấy!”

Lão Quách cũng ngượng ngùng như một thanh niên ngây thơ: “Tôi cũng muốn, tôi còn mua nguyên bộ áp phích của Bối Vũ Vi. Tất cả buổi hòa nhạc của Bối Vũ Vi ở Ma Đô, tôi đều có mặt, tôi biết tất cả bài hát của cô ấy, còn biết vài điệu nhảy.”

Những người khác đều hơi khó hiểu.

Nhưng dưới men say và bầu không khí ảnh hưởng, cũng không ai nghĩ nhiều.

Chỉ cười trêu bọn họ: “Hai người này nhập ma rồi! Coi tiểu Bối là minh tinh Bối Vũ Vi à? Còn xin ký tên?”

“Rất khó tưởng tượng, một thanh niên cao to như lão Quách lại nhảy múa như Bối Vũ Vi.”

“Lão Quách, Year End Party năm nay tôi sẽ giúp cậu an bài một tiết mục!”

Bối Vũ Vi che miệng cười khẽ, cầm bút ký lên vỏ điện thoại cho hai người: “Được rồi, cảm ơn hai người đã thích, Bối Vũ Vi sẽ tiếp tục cố gắng, trở thành siêu sao như Tô Ngư, sẽ không để các fan thất vọng.”

Hai người hưng phấn cầm điện thoại, đè nén tâm tư xao động của mình.

Nơi này không thích hợp, ‘idol dạo quán bar vào đêm hôm’ là một tin tức rất tiêu cực.

Lão Quách nắm chặt nắm đấm, kêu lên: “Chờ sang năm phim mới của Vũ Vi chiếu lên, tôi sẽ bao tất cả bạn bè đi xem!”

...

10:30 tối.

Tàu điện ngầm sắp nghỉ.

Một nhóm người đi ra khỏi quán bar.

Uống quá nhiều rượu, ra một thân mồ hôi, đầu hơi chóng mặt.

Lại thêm gió lạnh thổi qua, tất cả đều quần chặt quần áo.

Bối Vũ Vi chỉ choàng một chiếc áo khoác màu xanh lá cây đậm ở bên ngoài, bấp chân trơn bóng lộ ra ngoài.

Nhìn qua cũng khiến người thấy lạnh lẽo.

La Khải Lượng tiến lên hỏi: “Bọn tôi đi tàu điện ngầm, Đường Tụng, ông thì sao?”

Quán bar TIRE ở quảng trường nhân dân, bọn họ đều ở xa, gọi xe quá đắt.

“Tôi ở vịnh Tô Hà, chỉ mất vài phút đi xe.” Đường Tụng cười trả lời.

La Khải Lượng hơi tiếc nuối: “Đáng tiếc, tôi còn muốn dẫn ông qua chỗ tôi ngủ một đêm, chúng ta trò chuyện, hồi ức lại thời đại học.”

Đường Tụng vỗ vỗ bả vai hắn: “Yên tâm, tôi còn ở Ma Đô mấy ngày, có cơ hội.”

“Vậy bái bai, ngủ ngon, chú ý an toàn.” La Khải Lượng nháy mắt ra hiệu, chỉ chỉ Bối Vũ Vi, bao hàm thâm ý.

“Bái bai.” Đường Tụng cười đẩy hắn một cái.

“Bái bái.”

“Bái bai.”

Đám đồng nghiệp khác cũng tạm biệt hắn.

Hoàng Lộ nhìn Đường Tụng và Bối Vũ Vi đứng cạnh nhau, không biết vì sao lại thấy hơi mất mát.

Đối mặt với một nam thần như Đường Tụng, nhất là sau khi biết bối cảnh của hắn, muốn nói không có chút ý nghĩa nào là không thể.

Đây là thanh niên ưu tú nhất mà nàng từng tiếp xúc trong đời.

Nàng vẫn luôn tự xưng là mỹ nữ, chưa chắc đã không có chút tâm tư bản thủ.

Nghĩ đến sắp rời đi, có lẽ sẽ không còn gặp lại.

Nội tâm vẫn có chút không cam lòng.

Mình thật sự kém hơn cô ta sao? Kém rất nhiều sao?

Chếch choáng lên, nàng cắn môi một cái, đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Bối, chúng ta cũng tính là bạn bè. Sắp phải chia tay rồi, có thể tháo khẩu trang xuống cho chúng tôi xem không, sau này gặp mặt còn có thể nhận ra.”

Nàng muốn nhìn một chút, cô gái có thể đi cùng Đường Tụng rốt cuộc là cô gái thế nào.

Những người khác cũng lộ vẻ tò mò.

Tiểu Bối này đến rất đột nhiên, với lại toàn bộ hành trình đều đeo khẩu trang, họ cũng rất tò mò.

Tiểu Cẩm vội vàng đứng ra, khẩn trương nói: “Người ta cũng nói không tiện, chúng ta đừng ép buộc.”

Lão Quách cũng hét lên: “Chúng ta đi thôi, tôi có hẹn với bạn, lát nữa phải đánh rank.”

Bối Vũ Vi nhìn vào Hoàng Lộ một chút.

Lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, nàng tự nhiên không phải đoá hoa trắng gì, rất nhanh đã đoán được tâm tư của vị này.

“Quả thực, mọi người gặp nhau cũng là có duyên, sau này hoan nghênh đến tìm tôi chơi.”

Nàng mỉm cười, cởi mũ và khẩu trang xuống.

Dưới ánh đèn sáng chói, một khuôn mặt trắng nõn và xinh đẹp.

Đám người đối diện đều há hốc mồm, ngây ngốc nhìn nàng.

“Bối Vũ Vi...”

Có người lẩm bẩm, vẫn không dám tin.

Coi như không phải fan của nàng, cũng sẽ nhận ra gương mặt này.

Đôi mắt Bối Vũ Vi vừa tròn vừa đẹp, mắt dài, hai mí có nếp uốn rộng.

Bờ môi sung mãn, gợi cảm nhu hòa, hình môi rõ ràng.

Mũi cao thẳng, nhỏ nhắn tin xảo, đầu mũi nhọn.

Cười lên ngây thơ nhu hòa, không cười thì lại có vẻ lạnh lùng xa cách.

Cả khuôn mặt có tính dẻo cực mạnh, đây cũng là nguyên nhân vì sao fan của nàng vẫn mong chờ nàng đóng phim.

Nàng và Tống Khả Nhan, Lạc Sơ Âm được xưng là có khuôn mặt thiết lập mô hình manga.

Mỗi người đều giống như nữ chính được thiết kế tỉ mỉ, nhưng lại có đặc sắc riêng.

Cho nên LBS được xưng là nhóm nhạc nữ manga, rất được otaku yêu thích.

Bối Vũ Vi lại đeo khẩu trang lên, cười nói với đám người: “Giữ bí mật nha, bạn của tôi!”

Nói xong liền kéo tay Đường Tụng, ra hiệu hẩn tranh thủ thời gian chạy, nơi này không thể ở lâu.

Đường Tụng gật đầu tạm biệt với họ, đi theo Bối Vũ Vi về phía đường phố, biến mất trong tầm mắt của họ.

Trong đêm rét lạnh, qua một lúc lâu, họ mới hồi phục tinh thần.

“Là Bối Vũ Vi thật? Tôi không nằm mơ chứ?”

“Tôi cũng cảm thấy không chân thực.”

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp được minh tinh, hơn nữa còn uống rượu trò chuyện với nhau.”

“Chuyện này đủ để chúng ta chém gió cả đời.”

...

“Lão Quách, tiểu Cẩm, hai người quá đáng thật! Chỉ xin ký tên cho mình, không quan tâm chúng tôi!”

“Cmn! Vừa nghĩ đến chuyện này, liền cảm thấy hai người quá âm hiểm!”

...

Hoàng Lộ há hốc mồm, ánh mắt buông xuống, không biết đang nghĩ gì.

La Khải Lượng chép miệng một cái, lấy điện thoại gửi tin cho Đường Tụng: “Nghĩa phía! Lấy cho hài nhi ít chữ ký! Càng nhiều càng tốt!”

...

Đèn đường mang theo đặc sắc của Ma Đô, yên tĩnh phóng thích ánh sáng màu vàng ấm.

Lá ngô đông khô rơi là trên phố.

Hai người đi dọc theo lối đi bộ, tiến lên mà không có mục đích.

Dừng lại trên một con đường rất ít người qua lại.

Đường Tụng đặt mông ngồi xuống ghế đá lạnh buốt, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đầy sao, sau đó lại nhìn vào Bối Vũ Vi.

Trên người nàng mang theo mùi rượu và mùi thơm, đi qua đi lại trước mặt hắn, tiếng bước chân rất có tiết tấu, lại xoay quanh, giống như đang nhảy múa, biểu diễn thời trang.

Ngẫu nhiên còn bày ra tư thế với Đường Tụng, dáng vẻ rất tự nhiên.

Nhìn thấy Đường Tụng chỉ lo cười.

Bối Vũ Vi dừng lại, ngược mặt lên nói: “Anh rất không có phong độ, không thấy tôi rất lạnh sao? Không biết cởi áo cho tôi mặc một chút?”

“Tôi cho là cô đang học đi kiệu người mẫu.” Đường Tụng cởi áo jacket và đưa cho nàng.

Bối Vũ Vi quay người về phía trước: “Giúp tôi choàng lên, chân lạnh quá.”

Đường Tụng không hiểu nàng muốn làm gì, nhưng vẫn cẩn thận choàng lên người nàng.

Bối Vũ Vi chấp tay sau lưng, hơi nghiêng về trước, hỏi: “Soái ca, nói cậu ‘Bối Vũ Vi rất đẹp’ đi?”

“Không.”

Đường Tụng lắc đầu, cảm giác nàng hơi say rồi.

“Có phần thưởng nha!” Bối Vũ Vi tháo khẩu trang, để lộ khuôn mặt tươi cười.

“A?” Nghe thấy có phần thưởng, Đường Tụng lập tức hứng thú, dù sao mình cũng không lỗ, liền thuận theo nói: “Bối Vũ Vi rất đẹp.”

Nghe được đáp án hài lòng, Bối Vũ Vi trực tiếp xông lên, hôn lên mặt hắn một cái, còn dùng lưỡi liếm liếm.

Ngay sau đó, nàng lại lùi lại: “Thích không?”

Đường Tụng hơi nhú mày: “Nghệ sĩ đều... tùy tiện như vậy sao?”

Lần đầu gặp mặt đã cưỡng hôn, lần này lại nữa.

“Đừng nói mò, tôi chính là ngọc nữ vang danh trong giới giải trí đó.” Bối Vũ Vi đột nhiên ngồi xuống cạnh hắn, tựa đầu vào vai hắn.

Lấy điện thoại ra chụp vài tấm ảnh thân mật.

Tiếp đó lại dùng giọng dụ hoặc nói: “Có muốn tùy tiện hơn chút không?”

Đường Tụng ngồi thẳng, liếc nhìn thân thể gợi cảm của nàng.

Bối Vũ Vi có thể là uống hơi nhiều, có chút bành trướng.

Nàng cười hì hì nói :”A! Anh nói ‘Bối Vũ Vi, em quá đẹp! Còn đẹp hơn Lưu Thiển Thiển, Tống Khả Nhan, Lạc Sơ Âm. Đẹp hơn cả Tô Ngư’, tối nay tôi sẽ theo anh về khách sạn.”

Chương 656: Nàng nói

Đường Tụng ngồi trên ghế, nhìn lá ngô đồng bông bênh trong gió, rơi xuống trên người họ.

Bối Vũ Vi đuổi thẳng chân, bắp chân trần trụi trắng nõn xuất hiện, trong bóng đêm lơ mờ, mang theo sức hấp dẫn tuyệt vời.

Khuôn mặt nàng hơi đỏ lên, miệng phun và mùi rượu và mùi thơm, rất dễ chịu.

Có thể trở thành idol, mà lại là nhóm nhạc nổi tiếng khắp châu Á, ngoại hình của nàng là không cần nghi ngờ.

Không kém hơn Luân Duẫn Nhi (Yoona) hay Lisa.

Với lại dáng người rất đẹp, trước sau lồi lõm, đường cong ưu mỹ, nhìn trông tràn đầy sức sống khỏe mạnh.

Là gương mặt của LBS.

Một nữ thần trong lòng ngàn vạn người đàn ông, lại nhìn chăm chăm vào bạn, nói sẽ về khách sạn với bạn, chỉ sợ không ai có thể từ chối.

“Nói đi! Cơ hội chỉ có một lần nha, hai ngày nữa tôi phải đi Hàng Thành tham gia hoạt động rồi.” Bối Vũ Vi nháy mắt với hắn.

“Giải trí Tụng Mỹ quản lý nghệ sĩ rất nghiêm ngặt, cô làm như vậy không sợ xảy ra vấn đề sao?” Đường Tụng cúi đầu nhìn về phía nàng.

Bối Vũ Vi gục đầu xuống, dường như đang do dự.

Nhưng rất nhanh đã thở hắt ra, khôi phục nụ cười.

Nhìn mặt Đường Tụng nói: “Nếu như là anh, vậy khẳng định không có vấn đề.”

Sau khi nói xong, nàng đột nhiên quay người, đặt đôi chân lên đùi hắn.

Hơi cuộn đầu gối lại, để bắp chân mình tiếp xúc với bụng dưới của hắn.

“Ấm thật, anh giống như lò lửa vậy.”

Khóe mắt Đường Tụng giật giật, đôi tay bình tĩnh sờ lên bắp chân trắng muốt tinh tế kia.

Bởi vì ngày ngày bảo dưỡng, làn da trơn mềm săn chắc tỉ mỉ, giống như xà phòng vậy.

Cộng thêm nàng thường xuyên nhảy múa, bắp chân có xúc cảm cực tốt.

Bối Vũ Vi quét mắt nhìn ngón tay hắn, không thêm đề ý nói: “Thật ra tôi không tùy tiện chút nào, với lại từ khi ra mắt vẫn không có tin đồn xấu, anh là người đầu tiên.”

“Vì sao? Cô vừa thấy đã yêu?” Đường Tụng tò mò hỏi.

Nghे hắn nói vậy, Bối Vũ Vi bật cười.

Đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn: “Sao anh lại tự luyện như vậy, với lại tôi cũng không nông cạn như vậy. Trong vòng giải trí có rất nhiều soái ca, đủ mọi loại hình, có một ít người theo đuổi tôi, chưa chắc đã kém hơn anh.”

Đường Tụng nhú mày, buông lỏng tay ra.

Bối Vũ Vi đá đá chân, có chút đắc ý nói: “Tức giận rồi? Có phải anh thích tôi không?”

“Sao cô lại tự luyện như vậy, tôi không nông cạn như vậy. Bên cạnh tôi rất nhiều phụ nữ, chưa chắc đã kém hơn cô.” Đường Tụng nói lại một lần, nội tâm rất thoải mái.

“Khoác lác!” Bối Vũ Vi không tin.

Đường Tụng nhún vai, không muốn tranh luận với nàng trong vấn đề này.

Hắn lại hỏi đến mục đích chân chính của mình: “Ô Ngu có ở Ma Đô không?”

Nghe hắn nói vậy, Bối Vũ Vi hơi nheo mắt lại, cảnh giác nói: “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút thôi.”

Bối Vũ Vi đột nhiên thu chân lại, co quắp trước người.

Trùng mắt nhìn hắn: “Lẽ nào anh ái mộ chị Ngu?”

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm.

Khi hai người tiếp xúc và mập mờ, Đường Tụng đột nhiên nhắc đến Ô Ngu, điều này không khỏi làm cho nàng cảnh giác.

Đường Tụng thở hắt ra.

Thích sao? Chắc là vậy.

Thế nhưng trong ký ức của hắn, hai người chưa từng gặp mặt.

Nàng chỉ là một nữ minh tinh trong phó bản mà thôi.

Chiêu mộ nàng là vì có người trình bày các ca khúc, điện ảnh, phim truyền hình.

Cần nàng với tư cách là biểu hiệu của công ty, cần nàng kiếm tiền cho mình.

Từ khi tập đoàn Đường Tông hoàn thành việc chuyển hình, đi lên con đường khoa học kỹ thuật và tài chính, toàn bộ giải trí Tụng Mỹ và sản nghiệp có liên quan đều bị biên giới hóa.

Tinh thần và sức lực của hắn đã không tập trung vào đó nữa.

Chờ đến khi nhân vật ‘nữ minh tinh Tô Ngư’ này max độ trưởng thành, tự nhiên cũng dần dần biến mất khỏi nhiệm vụ, kịch bản của hắn.

Không biết bây giờ trong mắt của Tô Ngư, mình là người như thế nào nữa.

Bội tình bạc nghĩa, trêu xong liền chạy?

“Ba!” Bối Vũ Vi vỗ tay một cái, nghiêm túc nói: “Tôi nhắc nhở anh, đừng đánh chủ ý vào chị Ngư.”

Đường Tụng cúi đầu cười, cảm khái nói: “Tôi chỉ muốn gặp cô ấy một lần, dù chỉ là nói mấy câu.”

“Thì ra anh fan của chị Ngư thật.” Đôi mắt Bối Vũ Vi lấp lóe.

Đường Tụng thành khẩn nói: “Có thể nói như vậy, có thể nói cho tôi biết hành trình gần đây của Tô Ngư không? Tôi muốn nhìn cô ấy từ phía xa xa.”

“Tôi cũng là con gái, mặc dù rất kính trọng chị Ngư, nhưng anh nói chuyện chị Ngư với tôi trong tình huống này, có phải là rất không thích hợp không?” Bối Vũ Vi chu mỏ lên, đặt cằm vào đầu gối, dùng đế giày chạm vào đùi hắn: “Anh kêu lên một câu ‘Bối Vũ Vi, tôi nhìn trngs em’, tôi sẽ nói cho anh biết lịch trình của chị Ngư.”

“Cô thật nhàm chán.” Đường Tụng bó tay rồi.

“Anh không nói, vậy tôi đi nha! Sau này muốn gặp tôi, cũng chỉ gặp được trên màn ảnh, trên điện thoại! Nói không chừng tôi còn có tin đồn với ‘tiểu thịt tươi’ nào đó.” Bối Vũ Vi bắt đầu uy hiếp.

Đường Tụng bình tĩnh nhìn nàng.

Bối Vũ Vi rút cổ lại: “Minh tinh có tin đồn cũng là bình thường, tôi lại không nói mình fsex làm gì. Anh thỏa mãn tôi một chút đi? Tôi sẽ ban thưởng thêm cho.”

“Ban thưởng gì?”

“Anh hô lên thì sẽ biết! Bây giờ sắp 11 giờ rồi, không ai đâu biết, coi như chơi game, ban thưởng tuyệt đối không để anh thất vọng.”

Đường Tụng yên lặng giây lát, nhìn ánh mắt chờ mong của Bối Vũ Vi, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Từ bản chất mà nói, hấn vẫn là một người đàn ông âm áp.

Đối mặt với một idol xinh đẹp nóng bỏng gợi cảm, thì vẫn mềm lòng.

Hấn cũng là người trẻ tuổi, ngẫu nhiên đùa giỡn cũng rất thú vị.

Với lại đêm nay cũng uống nhiều, hơi say, tâm tính cũng phát sinh chút biến hóa.

Bối Vũ Vi lập tức cười tươi như hoa, điều chỉnh tư thế ngồi.

Hai tay ôm bắp chân, đầu đặt trên đầu gối, ngọt ngào nói: “Hô đi, tôi đang nghe!”

“Vênh tai lên mà nghe.” Đường Tụng cười liếc nhìn nàng.

Đã muộn như vậy rồi, hơn nữa còn ở đầu đường Ma Đô xa lạ, không thể nào gặp được người quen nhỉ?

“Chờ chút!” Bối Vũ Vi đột nhiên kêu lên, móc điện thoại mở camera: “Tôi muốn lưu giữ khoảnh khắc này!”

Đường Tụng nhìn quanh, nơi này rất vắng, không có người qua lại, chỉ có không ít xe cộ đậu ven đường.

Hắn nhìn ánh đèn đường, hơi dùng sức hô: “Bối Vũ Vi, tôi nhìn trúng em!”

Giọng cũng không quá to.

Nhưng trong ban đêm yên tĩnh, lại khuếch tán trên đường phố.

Bối Vũ Vi nở nụ cười chân thật nhất đêm nay, hai mắt sáng lấp lánh, tựa như cát giấu trăng và sao.

Nàng cất điện thoại, nhìn Đường Tụng hỏi: “Anh thích ăn hoa quả gì?”

“Không quá thích loại nào, nếu bắt buộc phải chọn, vậy thì quả táo đi.”

Bối Vũ Vi mở túi xách màu đỏ, tìm kiếm một lát, lấy ra một viên kẹo màu xanh lá.

Chỉ to bằng đầu ngón tay.

Bối Vũ Vi bóc kẹo, nhét vào trong miệng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Đường Tụng, nàng đứng dậy và ôm lấy cổ của hắn.

Dùng sức hôn lên miệng hắn.

Sao sáng đầy trời, gió lạnh thét gào.

Hơi thở phun lên mặt, có chút ngọt ngào, nóng ướt.

Khuôn mặt trắng nõn của nàng hiện lên một tầng đỏ ửng, giống như là say thật.

Vị táo chua chua ngọt ngọt khuếch tán trong miệng hai người.

Bờ môi Bối Vũ Vi nở nang sung mãn, đầu lưỡi mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Phối hợp với tình cảnh này, giờ này phút này.

Đề Đường Tụng cảm giác như đang thưởng thức một viên kẹo dẻo vị táo.

“Tôi muốn sau này, mỗi khi ăn táo thì anh sẽ nhớ đến tôi.”
Nàng nói.

Chương 657: Muội muội thối

Trong một chiếc xe thương vụ màu đen ở ven đường.

Ba trợ lý của Bối Vũ Vi hai mặt nhìn nhau, vội đến đầu đầy mồ hôi.

“Người đàn ông kia là ai? Ở cùng Vũ Vi từ bao giờ?”

“Tôi cảm thấy, tình hình này đã vượt qua khỏi phạm vi tha thứ của công ty, chúng ta nhất định phải báo cáo cho chị Băng.”

“Vậy sau đó Vũ Vi có đuổi chúng ta không?”

“Nhưng nếu chuyện này bại lộ, công ty cũng sẽ không giữ chúng ta lại.”

Với tư cách là một minh tinh đang hot, Bối Vũ Vi tự nhiên có trợ lý đi theo.

Phụ trách an toàn, chụp trộm, xử lý tình huống khẩn cấp.

Nhưng trước khi rời khỏi quán bar, Bối Vũ Vi đã cố tình nói cho họ biết.

Bảo họ đi ở phía sau là được, nàng đi dạo với bạn.

Thật ra loại tình huống này rất phổ biến, với tư cách là trợ lý lâu năm, các nàng cũng đã quen thuộc.

Chờ ở xe, quan sát tình hình chung quanh là được.

Nhưng lại nghe thấy người bạn kia kêu lên: “Bối Vũ Vi, tôi nhìn trúng em”, ngay sau đó hai người liền ôm hôn.

Các nàng thậm chí còn nhìn thấy, bàn tay của người đàn ông kia đã chui vào trong vạt áo của Bối Vũ Vi, không thềm

kiêng nể gì mà sờ chân nàng.

Đây rõ ràng là tình huống cực kỳ khẩn cấp.

Với tư cách là máy kiểm tiền của công ty, gương mặt của nhóm nhạc, ngọc nữ thanh thuần.

Bối Vũ Vi, nguy rồi!

Không chỉ phải đối mặt với khoản bồi thường kêch xù của công ty, mà còn có thể bị đối.

Sao nàng lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Điều này chính là chỗ khiến đám trợ lý như các nàng không hiểu được.

“Gọi điện đi.” Ba trợ lý thương lượng một chút, quyết định gọi điện.

Một nữ trợ lý đeo kính gọi điện cho người đại diện nhóm nhạc LBS là chị Băng.

...

“Điện thoại kia.” Đường Tụng vỗ vỗ bắp đùi co dãn của nàng.

Bối Vũ Vi ngấm lấy bờ môi hần, viên kẹo trong miệng đã tan chảy hết: “Không cần quản nó.”

“Lại rung rồi.”

“Nhất định là người đại diện của tôi.”

“Vậy cô còn không tranh thủ thời gian nghe máy?”

Bối Vũ Vi chớp chớp mắt: “Nhớ kỹ nha! Anh thích tôi, đây chính là anh nói!”

“Ah...” Đường Tụng không biết nên nói như nào.

Nhìn chiếc xe thương vụ ven đường mở cửa.

Bối Vũ Vi thả cánh môi hân, nhảy xuống khỏi người hân.

Hoạt bật nói: “Không cần phủ nhận, vừa rồi tôi ngồi trên người anh, Tiểu Tụng phản ứng rất mạnh.”

Nàng móc điện thoại ra, lắc lắc nói: “Chúng ta đã add wechat rồi, thường liên hệ. Tôi phải đi trước, bằng không người đại diện sẽ ăn thịt tôi mất. Đúng rồi, chị Ngư gần đây không có lịch trình gì. Nhưng thỉnh thoảng sẽ chạy đến một quán cơm nhỏ bên cạnh học viện âm nhạc Ma Đô. Tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh, anh có thể qua đó thử vận may.”

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Bối Vũ Vi đeo khẩu trang, đột nhiên nói: “Tôi phải đi rồi, đêm dài đằng đẵng, tôi sợ anh không ngủ được, có muốn luồn vào kiểm tra không?”

“Chỗ nào?”

“Ngực nha, đồ dân! Dân mạng đều nói ngực tôi là bộ ngực tiêu chuẩn trong manga, anh có muốn thử chút không?”

Đường Tụng có chút khó khăn nói: “Không tốt lắm nha?”

Bối Vũ Vi kéo áo khoác, để lộ bộ ngực cao vút bên trong.

Sung mãn, cao vút, thẳng tắp mượt mà.

Hết lần này đến lần khác, eo nàng lại rất nhỏ.

Đúng là ngực manga tiêu chuẩn.

Đường Tụng không tự chủ được mà đưa tay lên, biến mất trong màn đêm.

Vừa tiếp xúc chưa đến ba giây.

Bối Vũ Vi đột nhiên lùi về phía sau, kéo áo khóc: “Tôi phải đi rồi, bái bai.”

“Bái bai.”

Bối Vũ Vi kéo vành mũ, trực tiếp xuyên qua đường, chui vào trong một chiếc xe thương vụ ven đường.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Giống như một cơn gió hè, có chút nóng bỏng, còn là vị quả táo.

Đường Tụng thu hồi tầm mắt, nhìn tay trái của mình một chút, vô thức nắm chặt lại, nhớ lại xúc cảm vừa rồi.

Trước kia Trương Linh Linh từng xài ngực giả, cảm nhận rất giống với Bối Vũ Vi.

Không biết xúc cảm thật sẽ thế nào, có cơ hội phải thử một chút.

Đường Tụng lấy điện thoại gọi xe của khách sạn.

Sau đó lấy tai nghe bluetooth ra và đeo lên.

Âm nhạc bắt đầu truyền ra, vừa hay là một bài hát tiếng Quảng Đông, ‘dưới nữ Phú Sĩ’.

Bối Vũ Vi là người Quảng Đông, nói chuyện còn mang theo chút khẩu âm địa phương, cũng thích nói tiếng Quảng Đông với hân.

Đường Tụng thở sâu.

Trong không khí tựa như vẫn còn lưu lại mùi rượu và mùi nước hoa của nàng.

Bóng đêm chọc người.

Đường Tụng ngồi xe trở về khách sạn Bulgari.

Kỳ lạ là, cho dù là cái giờ này, vẫn có không ít mỹ nữ ăn mặc gợi cảm đang lác lác bên ngoài cửa chính khách sạn.

Đường Tụng quan sát vài lần, liền hiểu ra.

Nơi này là một nơi xài tiền, cũng là một nơi kiếm tiền tốt.

Trở lại phòng tổng thống xa hoa.

Qua một lát, cửa phòng bị gõ nhẹ.

Hai thợ mát xa ăn mặc đồng phục, xinh đẹp đoan trang đi vào.

Trong tay mang theo túi hành lý, bên trong có các loại hoa quả, quà nhỏ, mỹ phẩm dưỡng da cao cấp.

Phòng tổng thống có phòng mát xa riêng, khách sạn cũng cung cấp dịch vụ tại phòng.

Đường Tụng không cần đi đâu cả.

Hai cô gái rất nhiệt tình, nghiêm túc, cẩn thận và tỉ mỉ.

Đường Tụng uống trà, nằm ngắm vịnh Tô Hà uốn lượn, bên tàu trắng lẹ, trải nghiệm lãng mạn thuộc về Ma Đô.

Thân thể mệt mỏi dần dần thả lỏng.

...

Trên xe thương vụ.

Bối Vũ Vi tựa trên ghế, cả người hết sức buông lỏng.

Ba trợ lý đều cứng đờ, không dám thở mạnh.

Ong ong ong... điện thoại lại bắt đầu rung lên.

“Vũ Vi.” Trợ lý Tiểu Đào nhắc nhở: “Chuyện lần này rất nghiêm trọng, phải xin lỗi chân thành, có lẽ còn có thể lừa gạt qua.”

Bối Vũ Vi gật đầu, nghe máy.

Giọng nói như gào thét của chị Băng truyền ra: “Bối Vũ Vi! Cô không muốn làm nữa sao?! Cô sợ con đường của mình quá dễ đi? Hay là sợ mình kiếm quá nhiều tiền? Cô biết mình đã làm gì không?!”

Bối Vũ Vi mấp máy cánh môi ướt át, bình tĩnh nói: “Chị Băng, tôi biết mình đang làm gì.”

“Cô biết? Cô cũng dám nói là biết...”

Bối Vũ Vi để điện thoại ra xa xa, chờ chị Băng mắng xong, lúc này mới kéo lại gần.

Bình tĩnh nói: “Chị Băng, chuyện này là Tô đồng cho phép, người kia là Đường Tụng, chị không tin có thể hỏi.”

“A... Tô đồng...” Giọng nói của chị Băng giống như bị chặt đứt.

Tô Ngư dù sao cũng không chỉ là một minh tinh.

Nàng còn có 10% cổ phần giải trí Tụng Mỹ, 30% cổ phần truyền thông Nhất Tâm.

Người đại diện trước kia của nàng, bây giờ là CEO công ty, nàng có quan hệ rất tốt hơn Kim đồng.

Lĩnh vực giải trí chiếm cứ một địa vị rất quan trọng ở tập đoàn Đường Tổng.

Chị Băng có thể phát tiết với Bối Vũ Vi, đó là vì nàng có thể ảnh hưởng đến tài nguyên của Bối Vũ Vi ở một mức độ nào đó.

Nhưng đối mặt với Tô Ngư, nàng cũng không dám mạo phạm.

“Hôm nay muộn rồi, mai tôi sẽ liên hệ với Tô đồng, cô lập tức trở về cho tôi, chờ công ty an bài.” Chị Băng cắn răng nói một câu, vội vàng cúp máy.

Bối Vũ Vi mỉm cười, cầm điện thoại lên xem ảnh chụp chung với Đường Tụng, và cả video kia, rồi tự cười ngây ngô.

Làm một idol, nàng khát vọng được càng nhiều tài nguyên hơn, nhất là tài nguyên điện ảnh.

Tô Ngư dẫn dò, Đường Tụng xuất hiện.

Không thể nghi ngờ là một cơ hội rất tốt.

Một người đàn ông có năng lực ảnh hưởng đến giải trí Tụng Mỹ, lại còn đẹp trai trẻ tuổi, tính cách tốt, ca hát tốt, chơi guitar cũng tốt.

Nếu như tương lai nàng nhất định phải hiến thân, vậy tại sao không phải là Đường Tụng chứ?

Nàng còn trẻ, vẫn khát vọng một tình yêu tốt đẹp.

Cho nên mới không ngừng bảo Đường Tụng khen nàng xinh đẹp, kêu lên nhìn trúng nàng, để hắn nhớ kỹ nết hên của nàng.

Như vậy... chắc cũng xem như là một quá trình yêu đương nhỉ, mặc dù rất ngắn ngủi.

Với lại, đúng là Đường Tụng nhìn trúng mình trước, mấy người trợ lý đều nghe thấy lời tỏ tình kia.

Tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của chị Ngư.

Mình là bị ép, công ty sẽ không trách cứ mình mới đúng.

Nghĩ tới đây, nàng cười trộm một tiếng.

Chia sẻ ảnh chụp chung với Đường Tụng vào nhóm ba người LBS.

Tổng Khả Nhan, dám cướp vai nữ chính của mình, còn chế nhạo mình.

Lạc Sơ Âm, dám lấy đại diện châu báu của mình còn không an ủi mình.

Hai muội muội thôi, hãy chờ đây!

Hắc hắc hắc!

Chương 658: Tô Ngư: Để cô ấy đến gặp tôi

Ngày 17 ngày 12 năm 2022, nhiều mây chuyển trong, thứ bảy.

Rèn luyện trong phòng tập của khách sạn một tiếng.

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Đường Tụng dừng lại, về phòng và lao vào tắm rửa.

Lướt qua thực đơn bữa sáng do quản gia mang đến.

Trực tiếp chọn 2 combo, combo Ma Đô + combo New York.

Từ sau khi sử dụng ‘viên con nhộng tạo hình eo chó đực’, mấy ngày nay lượng cơm của hắn tăng lên không ít.

Rất dễ đói.

Bữa sáng lên rất nhanh, rất phong phú và tinh xảo.

Đường Tụng vừa thưởng thức phong cảnh sáng sớm của vịnh Tô Hà, vừa thưởng thức món ngon trung tây kết hợp, vừa xem tin nhắn trên điện thoại.

Các cầu thủ mỗi ngày đều tự giác chia sẻ hành trình với hắn, thỉnh thoảng còn chụp ảnh và quay video.

Ví dụ như Đồng Ngọc Ngôn, sáng nay đã quay một video Từ Tình ngủ say.

Tư thế ngủ rất không đứng đắn, có thể nhìn thấy một mảng lớn da thịt trần trụi.

Trong video, Đồng Ngọc Ngôn thậm chí còn sờ lên, còn miêu tả xúc cảm cho Đường Tụng.

Hôm nay Trình Nhạc Nhạc vẫn rất bận, ban ngày phải đi mua sắm thiết bị với đội ngũ lập nghiệp, xác định nhu cầu và phân tích phiên bản mới của ‘nhật ký Tiểu Nguyệt’.

Buổi tối sẽ đi tham gia họp lớp cấp 3.

Thu Thu phụ trách ‘hạt giống hoa thiện ý’, khoảng cách nở hoa đã không xa.

...

Đường Tụng nhìn ánh bình minh và tầng mây bên ngoài cửa sổ, chụp một tấm ảnh rồi chia sẻ cho các nàng.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Triệu Giai Duyệt: “Gần đây tôi rất bận, ban ngày không rảnh, tối nay sẽ mời cậu ăn cơm, lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho.”

Đường Tụng cười, trả lời: “Ok, cứ bận đi, tôi không vội, sẽ ở Ma Đô vài ngày.”

Một lát sau.

Triệu Giai Duyệt: Quán cà ri bò Roosevelt khu Hoàng Phủ.map.

Triệu Giai Duyệt: Đã đặt bàn, 7 giờ tối cậu đi qua là được.

Đường Tụng ấn vào xem, nhìn không được mà cảm khái, Triệu Giai Duyệt đúng là chịu hạ vốn liếng.

Nhà hàng này nằm ở vị trí cực tốt.

Nằm trên tầng cao nhất bãi Roosevelt, có cảnh sông ban đêm tuyệt đẹp.

Trung bình mỗi người phải gần ngàn đồng.

Coi như mua combo được giảm giá, thì cũng phải 888 NDT.

Đối với một sinh viên mới tốt nghiệp nửa năm, cho dù là người trong ngành tài chính, thì cũng xem như là tiêu phí cao.

Đường Tụng nghĩ đến, lát nữa có thể tiện đường mua một món quà nhỏ, chí ít cũng không để bạn học cũ thua thiệt.

Ăn sáng xong, hần tựa trên ghế, mở laptop ra, bắt đầu trả lời các email công việc.

Nội bộ bách hóa Hung Duyên đã bắt đầu chỉnh đốn từ trên xuống dưới.

Tạ Vũ Đồng và một đám quản lý cao tầng đã thông qua môi giới, chọn lựa địa vị văn phòng cho phân công ty ở Ma Đô, đang chuẩn bị hợp đồng thuê.

Căn cứ điện ảnh cũng đang được điều tra kỹ càng, dự tính cần 10 ngày.

...

Trong gian phong đang phát nhạc album của Tô Ngư và LBS.

Trước mặt là cảnh sông Hoàng Phủ tỏa sáng sức sống.

Sự thay đổi lớn nhất khi tự do tài chính, có thể chính là loại thông dong rộng rãi này.

Cho dù đi vào một thành phố lạ lẫm, hần cũng không hề lo lắng thấp thỏm.

...

Tiểu khu Thúy Hồ Thiên Địa.

Trong phòng ngủ chính với nội thất màu nhạt, trên giường gỗ.

Tô Ngự chậm rãi mở mắt ra.

Vén chăn, bước chân trần xuống giường.

Mái tóc dài đen nhánh nồng đậm rủ xuống.

Đứng trên nệm mềm mại, kéo màn cửa, nhìn ra ngoài cửa sổ và ngắm người.

Nắng sớm đánh vào mặt nàng, tựa như xâm nhập vào trong xương cốt, trong suốt và trắng như tuyết, vô cùng mịn màng.

Như trên mạng đã nói, bạn có thể vĩnh viễn tin vào nhan sắc của Tô Ngự.

Nàng là ánh đèn chiếu khi đi lại, là đồ án tốt nghiệp của Nữ Oa nung nung.

Đi vào nhà ăn, di bảo mẫu đã chuẩn bị bữa sáng xong.

Khoai lang, ngô, thịt bò, tôm nõn, bông cải xanh, canh rau củ...

Bữa sáng, chính là một nửa cuộc sống.

Đây cũng là bữa ăn phong phú và nhiều nhất trong ngày của nàng.

Đây cũng là nhắc nhở và yêu cầu của hắn, chính xác hơn thì là nhiệm vụ đầu tiên của hắn.

Cũng chính vì thế, mấy năm qua, cho dù bận rộn đến đâu, nàng làm việc và ẩm thực đều có quy luật.

Vẫn luôn tuân thủ hứa hẹn với hắn.

Dựa theo con đường hắn đã thiết kế, đi từng bước đến hiện tại, cho đến giờ vẫn không dám chủ động quấy rầy hắn, sợ sẽ gây phiền toái cho hắn.

Mãi đến một ngày, hắn nói hắn thích nhất dáng vẻ của mình khi max độ trưởng thành.

Sau đó tặng nàng rất nhiều thứ.

Dây chuyền cao cấp định chế, ca khúc do hấn sáng tác, cổ phần giải trí Tụng Mỹ, cổ phần truyền thông Nhất Tâm, biệt thự Thúy Hồ Thiên Địa...

Lại sau đó... tựa như đã quên nàng.

Mỗi một buổi hòa nhạc, nàng đều gửi vé cho hấn.

Mỗi một bài hát, nàng đều gửi Demo đến cho hấn trước.

Mỗi lần đi qua thành phố hấn ở, nàng đều cố tình dừng lại một đêm.

Nàng cố tình thả rất nhiều tin tức với Kim Mỹ Nga ra bên ngoài.

Nàng ghi hấn vào trong lời ca của mình, giấu ở trong vòng bạn bè.

Nàng nhìn tư bản Tỉnh Ngô quát tháo mưa gió, cảm nhận được tập đoàn từng bước đi lên đỉnh cao, nghe thấy truyền kỳ về Kim Mỹ Nga.

...

Đỉnh linh linh... điện thoại vang lên, làm Tô Ngư bưng tỉnh.

Thả đĩa, lau miệng, nghe máy.

“Tô đồng, chào buổi sáng, rất xin lỗi vì đã quấy rầy ngài vào lúc sáng sớm.” Giọng nói của Trịnh Băng trầm thấp mà tiều tụy: “Là chuyện liên quan đến Bối Vũ Vi, tôi muốn xác nhận lại với ngài.”

Tô Ngư bình tĩnh nói: “Chuyện gì?”

“Bối... Bối Vũ Vi, tối hôm qua đã tiếp xúc thân mật với một người đàn ông trong quán bar TIRE của Lâm tổng, sau

khi rời khỏi quán bar, lại hôn nhau với đôi phương ở ven đường.”

Giọng nói Trịnh Băng áp úng, tới qua nàng gần như không ngủ được, chỉ chờ để gọi điện cho Tô đồng.

Chuyện này có thể là chuyện gây chấn động đối với nhóm nhạc LBS.

Tô Ngư nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên vẻ tức giận hiếm có: “Tạm dừng tất cả hoạt động của Bối Vũ Vi, đòi phí vi phạm hợp đồng, thay người, phong sát.”

“A.” Trịnh Băng giật nảy mình, không ngờ lại nghiêm trọng và dứt khoát như vậy.

Nàng thở sâu, nói tiếp: “Tô đồng, Bối Vũ Vi nói, chuyện này là ngài yêu cầu, cô ấy chỉ làm theo lệnh của ngài. Ngoài ra, người kia tên là Đường Tụng.”

“Đường Tụng!” Tô Ngư lặp lại một câu.

“Đúng đúng! Là Đường Tụng, Tô đồng, chuyện này có hiểu lầm gì không? Vũ Vi vẫn luôn rất hiểu chuyện, với lại rất coi trọng sự nghiệp, sẽ không làm loạn như vậy.” Trịnh Băng khẩn trương, nói đỡ mấy câu.

LBS là lá bài lớn nhất trên tay nàng, hàng năm mang đến mấy trăm ngàn tiền hoa hồng.

“Đường Tụng.” Tô Ngư lại nỉ non một tiếng: “Tôi hiểu rồi.”

“Tô đồng, vậy... Vũ Vi...”

Tô Ngư trầm mặc phút chốc, nói ra: “Bảo cô ấy đến gặp tôi.”

“Bây giờ sao?”

“Ừm.”

“Vâng, tôi lập tức dẫn cô ấy đến.” Trong giọng nói của Trịnh Bằng lại dấy lên chút hi vọng.

Chương 659: Căn hộ

Xử lý công việc xong.

Đường Tụng thay một bộ quần áo dày hơn, ngồi xe tiến về địa sản An Gia (đường Phổ Đông – Ma Đô).

Lần này, khách sạn an bài cho hắn một chiếc Bentley màu đen.

Tựa vào ghế, Đường Tụng mở giao diện hệ thống, tiến vào ‘trung tâm quản lý nhân vật’.

Xem xét tình hình cụ thể và tỉ mỉ của nhân vật ‘Jenny Kate’.

Trạng thái: Đang vận động.

Vị trí: Khách sạn Ritz Carlton – Xuân Thành – tỉnh Vân.

Tuổi tác: 28, chiều cao: 1m78, cân nặng: 62kg.

...

Chiều hôm qua, khi Đường Tụng đến Ma Đô, Jenny cũng đã rời khỏi nơi này.

Dựa theo sự hiểu biết của Đường Tụng với nàng, đại khái là nhân dịp cuối tuần đi nghỉ dưỡng.

Nàng là một người rất thích du lịch.

Cộng thêm không thiếu tiền và thời gian, thường xuyên bay khắp thế giới.

Dựa theo cách nói của nàng, du lịch có thể phát triển tầm mắt, thả lỏng thể xác và tinh thần, tìm kiếm linh cảm, để nàng hưởng thụ sự tươi đẹp của cuộc sống.

Nhưng Đường Tụng cũng không vội.

Hắn còn cần tiếp nhận 8 cửa hàng, nghiệm thu bất động sản, mua sắm xe đua, xây dựng phân công ty, gấp gáp bất ngờ với Tô Ngư.

Chờ thêm hai ngày, Jenny trở về rồi đi tìm nàng là được.

Dù sao cũng đã mở khóa nhân vật, lại có thể thấy vị trí của nàng mọi lúc, nàng chạy không thoát.

Cùng lắm thì bay thẳng đến Xuân Thành, gõ cửa phòng của nàng.

“Đường tiên sinh, chúng ta đã đến.” Tài xế là một ông chú trung niên trầm ổn.

“Cảm ơn.” Đường Tụng gật đầu, mở cửa xuống xe.

Là thời điểm đi xem bất động sản giá trị 70 triệu của mình.

Dù sao đây cũng là nơi dừng chân của hắn ở Ma Đô.

Phụ trách tiếp đón là một bà chị hơn 30, mặc đồng phục của nhân viên An Gia, theo Đường Tụng tiến đến căn hộ.

Đường Tụng cũng biết giá trị giao dịch thật của căn hộ 323m vuông này, 83 triệu.

Giá trên thị trường thì không đến 70 triệu, nhưng đắt hơn nhiều như vậy là vì.

Ngoại trừ vị trí ưu việt ra, còn bổ sung nội thất xa hoa và cao cấp nhất.

Lệ Tinh Hồi nằm ở khu Phở Đông, nằm ở vị trí trung tâm Lục Gia Chủ.

Nằm ở cao ốc 42-55 tầng, kề bên sông Hoàng Phở, đối diện bến tàu.

Bên cạnh nó là cao ốc Kim Mậu, trung tâm tài chính Hoàn Cầu, trung tâm Quốc Kim, vân vân...

Giao thông cực kỳ thuận tiện, nối liền với hành lang thành phố, ba đường hầm sang sông vây chung quanh.

“Đường tiên sinh, mời bên này!” Bà chị cố vấn dẫn Đường Tụng vào cửa.

Lệ Tinh Hối và khách sạn Lệ Tinh (vốn là khách sạn Tứ Quý) nằm ở trong cùng một tòa cao ốc.

Khách sạn Lệ Tinh ở Ma Đô là nhãn hiệu cao cấp nhất dưới cờ IHG, cho dù là phạm vi thế giới, nó cũng là một khách sạn cao cấp.

Phục vụ rất toàn diện.

Mà tòa nhà trọ này của Đường Tụng, vừa được hưởng phục vụ 24/7 của khách sạn Lệ Tinh, đồng thời lại có thể bảo trì độc lập và riêng tư.

Phòng cưới của Hoàng giáo chủ (Huỳnh Hiểu Minh) và AB (AngelaBaby) cũng ở nằm ở đây.

Đây công lớn bằng gỗ, bên phải là một loạt tủ, đối diện là phòng khách rộng rãi và nguyên một mặt tường thủy tinh.

Phía bắc bên ngoài cửa sổ, Lục Gia Chủy đập thẳng vào mắt.

Thiết bị và nội thất mang phong cách xa hoa và hiện đại, khắp nơi là gỗ thật, đèn led, đá cẩm thạch.

Bà chị cố vấn tươi cười giới thiệu cho Đường Tụng.

“Nội thất và thiết bị ở đây là hàng tốt nhất trong hai năm qua, cũng là căn hộ có cảnh đẹp nhất. Nằm ở tầng 53, 323v vuông, 3 phòng ngủ 2 phòng khách 4 vệ sinh...”

“Đã được sửa sang và trùng tu sạch sẽ, Đường tiên sinh chỉ cần mua sắm đồ dùng hàng ngày là có thể vào ở. Toàn bộ vật dụng trong nhà đều là nhãn hiệu ca cao cấp nhất...”

...

Tiểu khu Thúy Hồ Thiên Địa.

Bối Vũ Vi tim đập như hươu chạy, sợ hãi và khẩn trương đến cực điểm.

Chị Ngư lại muốn gặp nàng, hơn nữa còn là ở nhà.

Nghe mấy người chị Băng nói, chuyện lần này rất nghiêm trọng.

Chị Ngư thậm chí còn có ý nghĩ phong sát nàng.

Giấc mơ minh tinh của nàng còn chưa đăng đỉnh, trước mắt chỉ là thần tượng lưu lượng.

Con đường của nàng còn rất dài.

Nàng muốn trở thành Ảnh Hậu, Thị Hậu, đại lão.

Thành lập phòng làm việc của mình, trở thành cổ đông của giải trí Tụng Mỹ.

Trở thành... Tô Ngư kế tiếp.

Tô Ngư là thần tượng và mục tiêu của nàng.

Nàng là do đối phương một tay dẫn dắt, nàng cũng rất hiểu rõ tính cách của đối phương.

Có thể để người lạnh lùng như tiên là Tô Ngư nói “Nếu anh ấy thật sự coi trọng cô, vậy cô phải cởi sạch rồi leo lên giường, sau đó uống thuốc. Công ty sẽ bồi thường đầy đủ tài nguyên”.

Đủ để chứng minh sức nặng của Đường Tụng trong mắt cao tầng giải trí Tụng Mỹ.

Một vị đại lão tư bản như vậy, tài nguyên mang lại là không thể tưởng tượng được.

Những năm nay, nàng đi từ luyện tập sinh lên, trần trở qua ba nhà công ty giải trí, cuối cùng mới lấy thân phận đội trưởng LBS để ra mắt.

Nàng không nhiều tuổi, nhưng đã thấy rất nhiều chuyện lên lên xuống xuống.

Cũng nhìn thấy quá nhiều người thay đổi.

Nàng không xác định, tương lai công ty có để nàng đi bồi ngủ những vị tai to mặt lớn kia không.

Có thể để nàng đi hiến thân vì những tài nguyên kia không.

Nàng cũng không xác định được, tương lai mình có trở nên hỗn loạn và đọa lạc như những vị tiền bối kia không.

Cho nên nàng quả quyết xuất kích, không tiếc bất cứ giá nào mà nhào lên.

Liều một phen vì bản thân mình.

“Đi vào đi.” Sắc mặt Trịnh Băng âm trầm mà thấp thỏm.

Bối Vũ Vi cắn cắn môi dưới nở nang, đi vào cánh cửa bọc thép nặng nề.

Cạch... cửa đóng lại, tự động khóa lại.

Bối Vũ Vi thay giày.

Đi theo chị Băng và trợ lý sinh hoạt của Tô Ngư vào trong phòng khách.

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Giọng nói vô cùng dễ nghe, lại để ba người đứng ngoài đồng thời đứng thẳng, giảm tần suất hô hấp.

Đẩy cửa phòng, đi vào phòng khách sáng tỏ ấm áp.

Tô Ngư ngồi trên ghế salon, bị ánh nắng bao phủ, cầm một quyển sách trong tay.

Ba người đứng song song phía trước, không dám thở mạnh.

Lần này, không phải đến khoe thành tích, mà là đến nhận phạt.

Chương 660: Cô sàm sỡ anh ấy?

“Ba!” Tô Ngư khép sách lại, ngẩng đầu nhìn về phía Bối Vũ Vi.

Nàng phất phất tay, thản nhiên nói: “Hai người ra ngoài trước đi.”

Trịnh Băng và Trương Tiểu Vũ vội vàng đi ra khỏi phòng khách, rồi đóng cửa lại.

Cả phòng chỉ còn lại 2 người các nàng.

Yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Bối Vũ Vi lập tức chảy mồ hôi đầy trán, nội tâm thấp thỏm đi về phía trước.

Mất đôi mắt, nàng thâm giật mình.

Áp úng nói: “Chị Ngư, em... Đường Tụng thật sự coi trọng em, do lần trước chị nói thế, nên em mới thân mật với Đường Tụng, bằng không em tuyệt đối không dám làm loạn.”

Tô Ngư đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Vươn tay nâng cằm nàng, ngắm nghía khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Bối Vũ Vi chỉ thấy chân run rẩy, diêm dạm đáng yêu nói: “Em có chứng cứ, anh ấy nói ngay trước mặt đám trợ lý của em, em còn quay video.”

“Đâu?” Tô Ngư nhướn mày lên, tay nâng cằm hơi dùng sức.

Bối Vũ Vi không dám phản kháng, lấy điện thoại trong túi, mở album ảnh.

Đầu tiên là mở tấm ảnh chụp dựa vào bả vai hấn: “Chính là Đường Tụng, là người chị nói.”

Tô Ngư nhìn khuôn mặt tuần tú kia, ánh mắt có chút thất thần.

Tự lẩm bẩm: “Anh ấy đến Ma Đô?”

“Ừm, đến rồi, em tình cờ gặp anh ấy ở quán bar TIRE, bọn em trò chuyện rất vui vẻ, anh ấy còn khen em xinh đẹp, nói là thích em.” Bối Vũ Vi lại mở video.

Trong phòng khách yên tĩnh, tiếng hô của Đường Tụng vang lên: “Bối Vũ Vi, tôi nhìn trúng em!”

Tô Ngư yên lặng, từ từ buông tay xuống.

Ánh mắt nhìn thẳng vào hấn trong video.

Nụ cười âm áp, mặt mày tuần tú.

“Vì sao anh ấy lại thích cô?” Tô Ngư đột nhiên mở miệng nói.

Bối Vũ Vi hơi chột dạ nói: “Em... có thể là do em xinh đẹp, mà lại là một idol có chút danh tiếng, chị cũng biết LBS rất có sức ảnh hưởng trong người trẻ tuổi, xem như là có chút quang hoàn đi.”

“Vậy sao?”

Tô Ngư ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt lóe lên chút ánh sáng phức tạp.

Không biết có phải ảo giác hay không, Bối Vũ Vi vậy mà cảm thấy chị Ngư đau lòng.

“Được rồi, công ty sẽ không truy cứu chuyện cô trái với điều khoản nữa, cô vẫn là đội trưởng của LBS.” Tô Ngư thờ

hất ra, phun lên mặt Bối Vũ Vi.

“A, a, em biết rồi.” Bối Vũ Vi vội vàng gật đầu: “Em sẽ nghiêm túc tập luyện kỹ xảo biểu diễn, để mình thích hợp với màn ảnh lớn, chuẩn bị cho bộ phim điện ảnh đầu tư lớn sau đó, cố gắng trở thành Ảnh Hậu giống như chị.”

Tô Ngư nhíu mày nói: “Điện ảnh gì?”

“Đó là... Ba người LBS bọn em đều đang phát triển ở nhiều mặt nha, em biểu diễn không tệ, nên công ty cho em phát triển theo con đường điện ảnh.” Bối Vũ Vi hơi ngượng ngùng nói: “Em sẽ giữ gìn tốt quan hệ với Đường Tụng.”

Tô Ngư nắm chặt tay, nội tâm rất không thoải mái: “Đừng nghĩ nhiều, an tâm chạy xô đi.”

Bối Vũ Vi quá sợ hãi: “Chuyện này... chuyện này... thế nhưng mà...”

Tô Ngư không để ý đến nàng nữa, quay người trở về ghế salon.

Bối Vũ Vi ngây người tại chỗ, nội tâm rất lạnh, rất lạnh.

Cái này không giống như dự tính nha!

Tài nguyên bồi thường của mình đâu?

“Đi đi!” Tô Ngư phát phát tay, giữa hàng lông mày có vẻ u sầu.

Bối Vũ Vi tiến lên vài bước, vội vàng nói: “Chị Ngư, có phải em mắc sai lầm ở đâu không, chị nói đi, em cam đoan sẽ sửa ngay!”

Tô Ngư lắc lắc đầu, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Hai người hôn rồi?”

“Đúng.”

“Anh ấy chủ động?”

Bối Vũ Vi thầm giật mình, còn tưởng Tô Ngư biết mình nói láo, cho nên mới làm như vậy.

Sắc mặt nàng tái đi, cắn môi nói: “Chị Ngư, em sai rồi, là em chủ động hôn anh ấy. Còn lời tỏ tình kia, cũng là em chủ động bảo anh ấy hô lên, nhưng em có thể cảm giác được, anh ấy thật sự coi trọng em.”

Tô Ngư đột nhiên đứng lên, nhìn thẳng đôi mắt của nàng, lạnh lùng nói: “Cô sàm sỡ anh ấy!?”

“Không có, không thể nào? Em là nữ...”

Bối Vũ Vi có chút mờ mịt, nhìn Tô Ngư đang kích động, trong lòng nàng lại run rẩy kịch liệt.

Chị Ngư... chị Ngư... lại để ý Đường Tụng như vậy sao?

Đây cũng không phải là thái độ với nhà tư bản.

Dù sao bản thân Tô Ngư cũng là nhà tư bản, với lại phía sau còn có quan hệ cá nhân rất thân với Kim đồng.

Toàn bộ quốc nội, không có người nào có thể đề chị Ngư khuấy phục.

Lẽ nào...

Không thể nào?

Nàng thử thăm dò: “Chị Ngư, em thừa nhận vừa rồi em có nói quá lên một chút. Đường Tụng sỡ dĩ hô lên như vậy, là bởi vì anh ấy muốn nghe ngóng hành trình của chị từ em.”

Bối Vũ Vi trơ mắt nhìn hai mắt Tô Ngư sáng rực lên, khí lạnh trên người cũng tản đi.

Nàng nói tiếp: “Anh ấy nói, anh ấy chỉ muốn nhìn chị một chút từ phía xa xa. Anh ấy nói nói ‘Tô Ngư quá đẹp, tôi là fan ruột của cô ấy’.”

“Anh ấy thật sự nói vậy?”

Bối Vũ Vi nghe thấy vẻ rung động trong giọng nói của nàng, cũng nhìn thấy vẻ vui sướng trên mặt nàng.

Bối Vũ Vi không có tâm tư phỏng đoán, vội vàng gật đầu nói: “Chính xác 100%! Em thề với trời! Em cảm thấy, Đường Tụng có mưu đồ với chị! Em đã tiết lộ với anh ấy, cuối tuần chị có thể đến quán cơm nhỏ bên cạnh học viện âm nhạc Ma Đô!”

“A.” Tô Ngư quay đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Đã biết.”

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị gõ ‘cốc cốc cốc’.

Giọng nói của trợ lý sinh hoạt Trương Tiểu Vũ truyền vào: “Chị Ngư, thời trang cao cấp từ Đế Đô đã chuyển đến, đã để trong phòng quần áo, chị có muốn mặc thử luôn bây giờ không?”

“Tôi qua luôn đây.” Trên mặt Tô Ngư hiện lên một tầng đo ửng hơi mỏng, như ánh hào quang bao phủ tuyết trắng.

Bối Vũ Vi điềm đạm đáng yêu nói: “Chị Ngư, vậy em...”

Tô Ngư liếc nhìn nàng một chút, khóe miệng cong lên nói: “Em hỏi anh ấy còn nhìn trúng nữ idol nào không, rồi kéo đến tận cửa cho anh ấy, công ty sẽ bồi thường đầy đủ.”

Chương 661: Cho tên đó một bài học

Bà chị cố vắn rời khỏi căn hộ, để lại Đường Tụng ở nơi này.

Trong căn hộ rộng lớn, vô cùng tĩnh mịch.

Căn hộ 323m vuông này đã được sửa sang sạch sẽ, vật dụng đầy đủ.

Nhưng chăn màn và đồ rửa mặt thì chưa có, cần phải đi mua.

Đường Tụng lấy điện thoại, mở bản ghi nhớ, bắt đầu suy nghĩ những thứ cần mua.

Thống kê qua, phát hiện thiếu không ít thứ, với lại rất rườm rà.

Trước đó, Thịnh Nguyên Danh Dinh và Bắc Thành Hoa Viên có mấy người Lý Nhã Ly và Trình Nhạc Nhạc chuẩn bị, mình hoàn toàn không cần lo nghĩ.

Hiện giờ ở Ma Đô, trong đám người quen thì không có ai thích hợp.

La Khải Lượng là một tên con trai, khẳng định là không được.

Triệu Giai Duyệt thì không liên hệ hơn 4 năm rồi, nếu nàng không phải bạn thân của Liễu Bảo Nguyệt, thì lần này đến Ma Đô, mình cũng sẽ không có tình gặp mặt nàng.

Bối Vũ Vi thì mới quen không lâu, lại còn là minh tinh, công việc bận rộn, khẳng định là không rảnh.

Tạ Vũ Đồng thì đúng là có thể, nhưng hai người họ đang rơi vào trạng thái vi diệu, hẳn không muốn chủ động đánh vỡ.

Hi vọng nàng có thể bình tĩnh lại, suy nghĩ rõ ràng.

Giữa trưa, Đường Tụng chọn một nhà hàng được đánh giá cao nhất gần đây.

Nằm ở tầng 9 bách hóa Lão Phật Gia ngay Lục Gia Chủy.

Quán Quảng Đông được Michelin và ngọc trai đen công nhận.

Chỉnh thể lấy phong cách xa hoa màu tối làm chủ.

Chỗ ngồi cách nhau rất rộng, hoàn cảnh ưu nhã tĩnh lặng.

Đường Tụng chọn không ít các món ăn do dân mạng đề cử.

Ăn trưa xong, Đường Tụng đi thang máy xuống dưới, bắt đầu đi dạo.

Tiệm bách hóa được xưng là xa hoa nhất Lục Gia Chủy này được thiết kế từ các nhà thiết kế nổi tiếng thế giới.

Trong phong cách giản lược và hiện đại, phối hợp những điểm sáng trôi chảy sống động, đánh thẳng vào thị giác.

So sánh với nó, Đường Tụng cảm thấy bách hóa Hưng Duyên của mình quá quê mùa.

Không phải sản phẩm của cùng một thời đại, căn bản là không dám nhìn.

Đi dạo hơn nửa tiếng.

Đường Tụng cuối cùng mua một chiếc túi xách hơn 8000 ở tiệm Chloe.

Không đắt lắm, cùng cấp bậc với Celine, cũng coi như nhãn hiệu xa xỉ.

Tặng cho Triệu Giai Duyệt, xem như quà đáp lễ nàng mời cơm cũng rất phù hợp.

Trở lại khách sạn, nghỉ ngơi đến 3 giờ chiều, Đường Tụng xuất phát đến đại lý xe SDT II.

Là thời điểm giải quyết chiếc xe đua đầu tiên của mình.

...

Lục Gia Chủ, tầng 15 cao ốc trung tâm tài chính Thời Đại, công ty đầu tư Thuận Khánh.

“Cám ơn Nhu Nhu, vậy mà lại giảm được 40%, giúp mình tiết kiệm được 800.” Triệu Giai Duyệt tươi cười nói lời cảm ơn với đồng nghiệp bên cạnh.

Tô Hiểu Nhu nháy mắt nói: “Công ty có quan hệ mà, cậu không cần khách khí với mình.”

Triệu Giai Duyệt lấy một gói đồ ăn vặt đưa qua: “Ăn đi.”

Tô Hiểu Nhu đưa tay tiếp nhận, cười hì hì nói: “Cậu còn chưa nói là bạn gì, lại khiến cậu tốn nhiều tiền như vậy, cũng không thấy cậu hào phóng với Vương Tử Hào mà?”

“Một người bạn cấp 3.” Trong mắt Triệu Giai Duyệt hiện lên vẻ hồi ức.

“A? Nam sinh thầm mến? Oa oa! Giai Duyệt, cậu xong rồi! Mình sẽ nói cho Vương Tử Hào!” Tô Hiểu Nhu không ăn nữa, trong mắt lóe lên tia hóng hớt.

Triệu Giai Duyệt nhú mày, vồ nàng một cái: “Đừng nói lung tung, một người bạn bình thường thôi, cũng không thân lắm, sau khi tốt nghiệp vẫn không liên lạc.”

“Vậy vị này rất ưu tú? Rất giàu? Hay là rất đẹp trai?”

Triệu Giai Duyệt suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: “Bình thường, gia đình rất phổ thông, xuất thân huyện thành nhỏ.

Dung mạo thì cũng khá, lúc cấp 3 cũng coi như là một soái ca, lên đại học thì lồi thối lệch thếch, chỉ có thể nói là không xấu.”

Nếu như nói Đường Tụng có thể gì lọt vào mắt nàng, vậy thì chỉ có ngoại hình kia.

Cao 1m8, ngũ quan tuần tú đẹp trai.

Thời cấp 3, đứng cạnh Liễu Bảo Nguyệt đúng là rất hợp.

Đáng tiếc tốt nghiệp xong, cuối cùng vẫn bị đánh về nguyên hình.

Tô Hiểu Nhu khó hiểu nói: “Vậy tên đó dựa vào cái gì mà để cậu coi trọng như vậy? Tìm một quán ăn bình thường không được sao?”

Triệu Giai Duyệt nhai miếng bánh quy, cảm khái nói: “Còn nhớ Liễu Bảo Nguyệt không?”

“A, chính là mỹ nữ đáng yêu có bộ ngực khủng lần trước hả? Biên tập ở Weibo?” Mắt Tô Hiểu Nhu lập tức sáng lên.

Triệu Giai Duyệt gật đầu: “Ừm, cô ấy đã tiến vào tập đoàn Đường Tổng, lúc trước còn đến tổng bộ huấn luyện, thậm chí còn tiếp xúc với tư liệu đầu tư của tư bản Tỉnh Ngộ, còn từng hỏi mình về tri thức tài chính.”

“Oa oa, quá giỏi!” Tô Hiểu Nhu sợ hãi than: “Vậy cậu phải nịnh bợ người ta đi thôi, nói không chừng tương lai còn cơ hội đi vào tư bản Tỉnh Ngộ nha.”

Trong lĩnh vực đầu tư, tập đoàn Đường Tổng, hoặc là nói tư bản Tỉnh Ngộ tuyệt đối là cái tên không thể vòng qua.

Mấy năm nay, chiến tích của họ quá huy hoàng.

Tổng bộ của công ty này ở Ma Đô, cùng là ước mơ của những người hành nghề tài chính như họ.

Triệu Giai Duyệt mỉm cười, nói tiếp: “Người bạn thường thường không có gì lạ này của mình, lại nhận được hảo cảm của Liễu Bảo Nguyệt. Họ quen nhau từ cấp 2, xem như là thanh mai trúc mã.”

“Bảo Nguyệt từ nhỏ đã rất ưu tú, thi vào bưu điện Đế Đô, tốt nghiệp lại vào Weibo, bây giờ còn vào tập đoàn Đường Tổng, tiền đồ tương lai là không thể đong đếm.”

“Tướng mạo và khí chất, năng lực đều rất xuất chúng, trong lúc học đại học, có rất nhiều rất rất nhiều người theo đuổi.”

“Mà trúc mã của Bảo Nguyệt, tốt nghiệp xong thì chọn ở lại Yên Thành. Nhưng Bảo Nguyệt lại rất ngốc, vẫn luôn thích cái ‘trúc mã’ thường thường không có gì lạ này. Có lần Bảo Nguyệt uống nhiều, thậm chí còn nói là muốn ở lại Đế Đô kiếm tiền nuôi người ta.”

“Cmn!” Tô Hiểu Nhu một mặt sợ hãi thán phục: “Vị chị em này cũng là kẻ hung hãn nha! Xã hội ngày nay, vẫn còn một cô gái như vậy?”

“Người bạn thân này của mình rất có ý nghĩ, rất có năng lực, đáng tiếc là bị trúc mã trói buộc lại. Họ không xứng đôi, tương lai sẽ bị liên lụy. Cho nên mình mới đặt nhà hàng đất như vậy, chính là để tên này nhìn xem phong cảnh ở Ma Đô, rồi nói chuyện một chút. Để tên này nghiêm túc suy nghĩ, mình có tư cách gì có thể đặt chân ở thành phố lớn, lại có thể cho Bảo Nguyệt thứ gì.”

Tô Hiểu Nhu không biết nói gì: “Cậu định làm hồng nhân duyên của người ta đấy à! Mình khuyên cậu đừng nhúng tay vào, thanh quan khó quản việc nhà.”

Triệu Giai Duyệt gật đầu nói: “Mình biết, mình sẽ có chừng mực, sẽ không nói rõ, chỉ là... muốn cho tên đó một bài

học.”

“Đáng thương!” Tô Hiểu Nhu thở dài: “Mình đã có thể tưởng tượng được cảnh tên đó co quắp và thấp thỏm rồi.”

“Được rồi, không nói nữa, làm việc đi, tranh thủ ngày mai không tăng ca.” Triệu Giai Duyệt nói xong liền nhìn vào màn hình máy tính.

Tô Hiểu Nhu đột nhiên lại gần: “Giai Duyệt, hay là cho mình đi cùng đi?”

“Cậu đi làm gì?”

“Đột nhiên khá tò mò về vị này, muốn đi xem người đàn ông khiến Liễu Bảo Nguyệt mê mết như vậy là người đàn ông như thế nào. Với lại, mình cũng sợ hai người đánh nhau.”

“Cậu muốn qua hóng chuyện chứ gì?”

Tô Hiểu Nhu mỉm cười: “Thỏa mãn lòng tò mò của mình đi, với lại lâu rồi mình cũng chưa ăn cơm ở Roosevelt, bữa cơm này chúng ta AA(chia đều), không để cậu thiệt.”

“Ok!” Triệu Giai Duyệt nghĩ nghĩ, vẫn đồng ý.

Dù sao cũng là Tô Hiểu Nhu đặt bàn giúp, quan hệ của hai người cũng rất thân.

Chương 662: Ma Đô, Ma Đô

Đại lý xe SDT II nằm ở khu Hồng Khẩu.

Cũng là đại lý xe đua lớn nhất Ma Đô.

Ông chủ Sở Hoa Châu cũng là phú nhị đại.

Cha là chủ một công ty lên sàn nổi tiếng nào đó, tài sản rất khả quan.

Trừ đại lý xe ra, bản thân hẳn còn có một câu lạc bộ xe đua.

Tiêu chuẩn tham gia chính là Porsche 911 trở lên, tập hợp rất nhiều phú nhị đại và kẻ có tiền ở Ma Đô.

Đây chính là người Lâm Thiếu Hằng giới thiệu cho Đường Tụng.

Trên thực tế, Lâm Thiếu Hằng cũng biết Sở Hoa Châu qua câu lạc bộ xe đua.

Đi vào đại lý xe, nhân viên nhiệt tình lập tức tiến lên nghênh đón.

Bởi vì định vị quá cao cấp, nên nội bộ SDT II rất ít khách, chỉ có lẻ tẻ vài người.

Đường Tụng ngồi trên ghế salon khu nghỉ ngơi, vừa chờ Sở Hoa Châu vừa quan sát chung quanh.

Trong sảnh triển lãm, ánh đèn sáng chói, trưng bày đủ loại xe thể thao, Ferrari, LamBorghini, Porsche...

Tạo hình rất cool, thân xe sáng lấp lánh.

Tập hợp lại một chỗ, nhìn hoa cả mắt.

“Đường huynh, hoan nghênh quang lâm.” Một giọng nam truyền đến.

Sở Hoa Châu mặc đồ bình thường bước tới.

Khoảng 37, 38 tuổi, dung mạo đoan chính, hơi béo, tóc tai gọn gàng.

Nhìn qua là một người rất hiền hòa.

“Toi chính là Sở Hoa Châu, chúng ta đã trò chuyện trên wechat, chắc chắc, không ngờ cậu lại trẻ và đẹp trai như vậy, có phong thái của tôi lúc trẻ.” Sở Hoa Châu đùa giỡn, nhiệt tình bắt tay.

Đường Tụng đứng lên, cười nói: “Chào Sở tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu.”

Sở Hoa Châu cười ‘ha ha’, thái độ giống như là đối đãi với một người bạn cũ.

Có thể mua xe đua cấp bậc chục triệu, lại là nhân vật khiến Lâm Thiếu Hằng phải giới thiệu trình trọng như vậy, giá trị tuyệt đối để hấn kết bạn.

Bằng không hấn cũng không cố tình chạy đến đây tiếp đón.

Hai người trò chuyện một lúc, nói qua về Lâm Thiếu Hằng, rất nhanh đã đi vào chủ đề chính.

“Xe đua cấp bậc chục triệu rất khan hiếm, nhưng đại lý xe của chúng tôi mới thu được một chiếc McLaren P1 cách đây mấy ngày, một trong ‘tam đại thần xe’, tuyệt đối phù hợp yêu cầu.”

Sở Hoa Châu dẫn Đường Tụng đến góc đông nam của sảnh triển lãm.

Trên bục là mấy chiếc xe đua đỉnh cấp.

ở chính giữa là McLaren P1, thân xe trắng đen xen kẽ.

Sở Hoa Châu giới thiệu: “Chiếc xe này cực đỉnh, lại tương đương với xe mới. Chủ xe mua xong liền cất giữ, gần như chưa từng lái... Toàn cầu chỉ có 375 chiếc, giá second-hand tiếp cận 20 triệu. Bây giờ đã giảm rất nhiều, cũng là chiếc rẻ nhất trong ‘tam đại thần xe’... Giá bàn là 10.8 triệu NDT...”

Đường Tụng đứng bên cạnh xe, yên tĩnh nhìn chiếc McLaren P1 này.

Chỉ có nhìn thấy xe thật, mới có thể cảm nhận được mị lực độc nhất thuộc về xe đua đỉnh cấp.

Sở Hoa Châu là một kẻ thích xe đua, rất hiểu về chiếc P1 này.

Tự giới thiệu cho Đường Tụng quá trình thao tác và điều khiển, giảng giải đặc tính của nó.

Khoảng hơn nửa tiếng, Đường Tụng đã ký hợp đồng, thanh toán tiền.

Sở Hoa Châu lập tức an bài nhân viên đi chuẩn bị thủ tục.

Hắn thì ngồi nói chuyện với Đường Tụng, cũng mời Đường Tụng gia nhập câu lạc bộ xe đua của mình.

Thái độ của hắn nhìn như không biến hóa chút nào, vẫn nhiệt tình và thẳng thắn như cũ, nhưng lại cho Đường Tụng cảm giác càng thân thiết hơn, hai người xưng hô cũng thân thiết hơn.

Thực tế chính là như vậy, chỉ khi bạn thể hiện thực lực của mình, người khác mới sẽ chân chính tôn trọng bạn.

Đối với người như Sở Hoa Châu, vậy thì càng chuẩn xác hơn.

Một lúc sau, giám đốc đại lý xe tự đem giấy tờ xe đến.

Đường Tụng cũng chính thức có được chiếc xe đua đỉnh cấp này, cầm chìa khóa xe thuộc về mình.

Cho dù tại nơi nhà tư bản nhiều như mây là Ma Đô.

McLaren P1 vẫn rất lóa mắt.

Tạm biệt Sở Hoa Châu, từ chối lời mời tối đi câu lạc bộ người mẫu chơi của đối phương.

Đường Tụng mở cửa leo lên xe.

“Ầm ầm...” Tiếng động cơ nổ đùng đoàng, tiếng gầm rất hay.

Ngay sau đó, chiếc P1 gia tốc và rời đi.

Trên đường, Đường Tụng cố tình chạy nhanh trên đoạn đường ít xe.

Thử nghiệm cảm giác điều khiển xe đua.

...

Hơn 4 giờ chiều, mặt trời ngả về phía chân trời, chiếc McLaren P1 trắng đen lại nổi lên một tầng vàng kim.

Dù sao cũng được xưng là một trong ‘tam đại thần xe’ với Porsche 918 và Ferrari LaFerrari, độ nhận ra là không cần nghi ngờ.

Luôn trở thành tiêu điểm của người qua đường, bàn tán, quay chụp và chia sẻ nhiều không kể hết.

Đường Tụng ngồi trong xe, cảm nhận được từng ánh mắt nóng bỏng, hâm mộ, đổ kị, khiếp sợ... nội tâm khó tránh khỏi hơi rung động.

Bạn đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh trên lầu nhìn bạn.

Trăng sáng tô điểm cho cửa sổ nhà bạn, bạn tô điểm cho giấc mơ của người khác.

Có lẽ, giờ phút này mình là phong cảnh của người khác, cũng là giấc mơ của người khác.

Có lẽ nhiều năm sau, nói đến ấn tượng về Ma Đô.

Những người đi đường này sẽ nhớ lại chiếc McLaren P1 rong ruổi trên đường, cùng với soái ca môi mỏng mũi thẳng, khí chất như mây.

Sau đó cảm khái nói: “Ma Đô Ma Đô, nối sông liền biển, đèn đuốc rực rỡ, xe sang khắp nơi, nhân tài hội tụ...”

...

Trung tâm tài chính Thời Đại.

Tô Hiểu Nhu và Triệu Giai Duyệt đang nghiêm túc chế tác PPT tuyên truyền quỹ đầu tư, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng trò chuyện vài câu.

“Nhu Nhu, hôm qua cậu và Thịnh tổng đi thăm vị LP kia, có cơ hội không?”

“Đừng nói nữa, gặp mặt nói chuyện 10 phút, người ta trực tiếp đi, mình cảm thấy quỹ đầu tư này của chúng ta sẽ rất long đong.”

“Hiện giờ, thị trường đầu tư rất khó khăn, vòng tròn LP đều rất bảo vệ, hộ khách giá trị cao cũng rất khó tìm.”

“Không dễ làm, mình cảm thấy tiền thưởng cuối năm sẽ giảm một nửa.”

“Haizz...”

“Đúng rồi Giai Duyệt, ngày mốt có một hội giao lưu người đầu tư, mình định đi qua phát triển hộ khách, cậu muốn đi không?”

“Đi! Vì tiền thưởng cuối năm, liều mạng!”

“Vậy cậu dẫn Vương Tử Hào đi cùng đi, quy cũ cũ, để Vương Tử Hào giả mạo hộ khách của công ty chúng ta, với tư cách là ví dụ thành công, có thể gia tăng sức thuyết phục.”

“Được rồi, ai bảo công ty chúng ta không có công trạng gì đáng nói chứ.”

...

Giấy phép Tư Mộ chia làm hai loại, quỹ đầu tư cổ phần Tư Mộ và quỹ đầu tư chứng khoán Tư Mộ.

Phân biệt đối ứng với thị trường đầu tư cấp một và thị trường đầu tư cấp hai.

Công ty đầu tư Thuận Khánh của các nàng là một công ty cổ phần Tư Mộ cỡ nhỏ ở Ma Đô.

Người đầu tư thông qua mua sắm định mức của quỹ đầu tư bên họ, đến tham dự hoạt động đầu tư, thu hoạch lợi ích.

Đương nhiên, bởi vì công ty nhỏ, nên tỷ lệ lợi nhuận khá bình thường.

Cho nên công ty rất khó tiếp xúc với các cơ cấu tài chính lớn như bảo hiểm, ký gửi...

Một quỹ đầu tư mới muốn lấy tài chính, chủ yếu là dựa vào không ngừng đi thăm hỏi, phát triển các nhà đầu tư có giá trị cao.

Triệu Giai Duyệt và Tô Hiểu Nhu là viên chức bình thường trong bộ phận tìm kiếm và khai phát tài chính.

Tốt nghiệp đại học kinh tế tài chính Ma Đô.

Hiện giờ lẫn lộn trong ngành tài chính rất không dễ, các nàng chỉ là sinh viên chưa tốt nghiệp, lại còn không có quan hệ.

Cũng chỉ có thể vào một công ty nhỏ và chịu khổ trước.

5:30 chiều.

Làm xong tài liệu quảng cáo.

Hai người duỗi lưng một cái, ngồi trước cửa sổ trong khu nghỉ ngơi.

Vừa uống cà phê vừa thưởng thức cảnh đêm bên ngoài.

Nhà cao tầng san sát, đèn neon lấp lóe.

Nơi này là trung tâm tài chính Ma Đô, cũng là khu vực kinh doanh náo nhiệt nhất cả nước.

Để làm gương mặt, đầu tư Thuận Khánh thua một khu làm việc 600m vuông ở nơi này, 75 phòng làm việc, tiền thuê hàng tháng tiếp cận 200.000 NDT.

Nơi này có rất nhiều cơ quan tài chính nổi tiếng thế giới và tổng bộ các công ty.

Bảo hiểm Bình An, tư bản Tĩnh Ngộ, Alipay, Trung Tín, Trung Kim, Hối Phong...

Trong mảnh rừng rạp xi măng cốt thép này, tụ tập vô số nhân tài thương nghiệp.

thân ở trong đó, Triệu Giai Duyệt có thể ngửi thấy mùi vị của tiền tài và quyền thế, cũng có thể nhìn thấy tương lai mong muốn mà không thể thành.

Ma Đô Ma Đô.

Tòa thành phố này chính là văn án tốt nhất.

Chương 663: Trình Nhạc Nhạc, Trình Nhạc Nhạc

Đại học Yên Thành.

“Bái bai, tôi đi trước, đã đặt bữa tối và cà phê cho mọi người rồi, cố lên!” Trình Nhạc Nhạc vẫy vẫy tay, mang theo nụ cười tươi đẹp.

“Cảm ơn bà chủ!”

“Tối nay tôi sẽ tăng ca đến khi phòng ngủ đóng cửa!”

“Tạm biệt nữ thần! Cảm ơn nữ thần mời khách!”

“Bái bai!”

...

Trình Nhạc Nhạc đeo túi đi ra khỏi khu lập nghiệp của đại học Yên Thành.

Lại là một cuối tuần bận rộn.

Hôm nay họp thương lượng nhu cầu khai phát phiên bản tiếp theo của phần mềm.

Còn chọn mua không ít đồ văn phòng phẩm, bàn phím, chuột, ổ cứng, giấy...

Mặc dù đều là một ít vật nhỏ lẻ vụn vặt, nhưng cũng để làm khu làm việc nhỏ của họ trở nên chính quy hơn.

Cũng làm cho đám sinh viên cùng phấn đấu này có lòng cảm mến.

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của nàng rất phong phú và vui sướng.

Ngoại trừ học tập, chính là bận rộn hạng mục lập nghiệp ‘nhật ký Tiểu Nguyệt’ này.

Cùng lúc đó, nàng càng ngày càng nhận được nhiều tán thành, thu hoạch được rất nhiều người chúc phúc và khẳng định, cũng xác minh phương hướng nỗ lực của mình.

Nàng cũng cảm nhận được rõ ràng ẩn ý của Đường Tụng khi an bài nhiệm vụ cho mình.

Trở thành một gốc hoa Hướng Dương, mới có thể tiếp nhận nhiều ánh nắng và năng lượng tích cực hơn.

6 giờ tối.

Đại học Yên Thành đèn đuốc sáng tỏ.

Nàng đi dọc theo con đường cái, ngâm nga bài hát, dạo bước về phía trước.

Gió nhẹ nâng gọn tóc của nàng, kéo theo khăn quàng cổ, để nàng lộ ra vẻ thanh xuân như mộng.

Trong đầu đang suy nghĩ đến đề nghị của sư tỷ bên ngành y.

Bất tri bất giác, nàng đã trở thành một phong cảnh xinh đẹp trong sân trường đại học Yên Thành, khiến không ít người quay đầu.

Hoa khô - Trình Nhạc Nhạc.

Trình Nhạc Nhạc đứng ngoài cổng trường học, yên tĩnh chờ đợi xe Đường Tụng an bài cho nàng.

Tối nay đi họp lớp, nàng chủ yếu là muốn gặp mặt đám bạn học cũ.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, nàng từ bỏ cơ hội đi học, vui đầu trong nhà máy bột mì.

Bởi vì tự ti, nên dần dần cắt đứt liên lạc với đám bạn học.

Nhoáng cái đã hơn 3 năm, rất nhiều người đã trở nên mơ hồ trong ký ức.

“Nhạc Nhạc.” Một giọng nam hơi chân chờ vang lên bên cạnh.

Trình Nhạc Nhạc lấy lại tinh thần, nhìn qua bên đó.

Quần jean, áo jacket, giày Cavans, ngũ quan ôn nhu, tóc hơi dài.

Trên vai còn có một chiếc túi guitar.

Đứng trong gió rét, dưới ánh đèn, mang theo cảm giác quật cường của thiếu niên, rất đẹp trai.

“Trương Tâm Hằng?” Trình Nhạc Nhạc khẽ nhíu mày, lại dịch qua một bên, cách tên này xa một chút.

Người này từng lợi dụng nàng để kích thích Lý Phỉ Nhi, đã mang lại rất nhiều rắc rối cho nàng.

Lần này nhìn thấy hắn, nàng vẫn rất không thoải mái.

Trương Tâm Hằng mím môi, nhỏ giọng nói: “Nhạc Nhạc, vẫn muốn nói tiếng xin lỗi về chuyện lần trước, rất xin lỗi.”

Hắn một tay cầm túi, hơi cúi người.

Trình Nhạc Nhạc gật nhẹ: “Được, tôi biết rồi, tạm biệt.”

Trương Tâm Hằng muốn nói lại thôi, đi mấy bước về phía trước, cách Trình Nhạc Nhạc càng ngày càng xa.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhóng bóng người mỹ lệ như hoa trắng trong gió kia, lấy dũng khí nói: “Tôi... tôi đã chia tay với Lý Phỉ Nhi, không bao giờ liên hệ nữa.”

Trình Nhạc Nhạc thở hắt ra, có chút cạn lời: “Xin hỏi chuyện này có quan hệ gì với tôi sao?”

“Không có...không có gì, tôi phải đi làm, tạm biệt!”
Trương Tâm Hằng lại quay người, cất bước rời đi.

Gió lạnh tháng 12 thổi vào mắt hần, lạnh lẽo mà gấp rút.

Cả người hần lại chìm trong mờ mịt và mộng lung.

Trình Nhạc Nhạc, Trình Nhạc Nhạc.

Bắt đầu từ đêm hôm đó, cái tên này vẫn quanh quẩn bên tai, không dừng dù chỉ một đêm.

Nàng rất cố gắng học tập, tất cả giáo viên đều khen nàng.

Nàng làm người rất hiền lành, thường xuyên tham gia các hoạt động công ích.

Nàng được xưng là hoa khôi mới, nhận vô số người tung hô.

Rất nhiều sinh viên ngoài trường cố tình chạy đến nghe giảng, chỉ để liếc nhìn nàng một cái.

Nàng tham gia giải thi đấu lập nghiệp, viện trưởng tự mình đảm nhiệm chức giáo viên chỉ đạo.

...

Trương Tâm Hằng đi về phía trước, đầu óc rối bời.

Bóng dáng thiếu nữ váy trắng, hoa mỹ tinh xảo, không dính khói lửa trần gian kia.

Như mây như khói bao phủ lấy hần, đuổi cũng không đi.

Kinh diễm tuổi thanh xuân 19 của hần.

Đã từng cho rằng, nàng chỉ là một học sinh tốt khiêm tốn lại mộc mạc, tính cách tốt.

Lúc này mới có hành vi ngây thơ, dùng nàng để kích thích Lý Phỉ Nhi.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc bây giờ, lại là giấc mơ mà hắn không thể với tới.

Giữa bọn họ có một cây cầu mà vĩnh viễn không thể vượt qua.

Hối hận đã ăn sâu tận xương tủy.

...

Chiếc Rolls Royce màu đen dừng lại ở ven đường.

Ngô Gia Di xuống xe, giúp Trình Nhạc Nhạc mở cửa sau, nói nhẹ: “Trình tiểu thư, mời vào.”

Trình Nhạc Nhạc cúi người ngồi xuống, cười nói: “Chị Gia Di, làm phiền chị rồi.”

“Nên làm, tôi là tài xế của Đường tổng mà.”

Ngô Gia Di nhẹ nhàng đóng cửa, lại làm thủ thế với 2 chiếc Mercedes Benz G-Class cách đó không xa, rồi mới quay về vị trí tài xế.

Chiếc xe lăn bánh.

Trong không gian tĩnh lặng.

Trình Nhạc Nhạc chụp tấm ảnh và chia sẻ cho Đường Tụng, nhấn lại: “Em đã lên xe, chị Gia Di đưa em đi, anh cứ yên tâm, nhớ anh.”

Gửi xong, nàng mới bắt đầu quan sát chiếc xe này.

Đồ da cao cấp, khắp nơi là những thứ xa hoa quý giá.

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, bầu trời đầy sao đập vào mắt, tựa như ảo mộng.

Nàng nghiêng người nhìn sân trường không ngừng lùi lại phía sau, ánh mắt hơi thất thần.

Khỏe miệng không tự chủ được mà cong lên, tựa như đang nghĩ đến gì đó.

...

Ma Đô, khách sạn Bulgari.

Đường Tụng một tay chống cằm, nghiêng người dựa vào ghế salon, nghiêm túc đọc sách.

Tinh...

Nhìn thấy ảnh Trình Nhạc Nhạc gửi đến, Đường Tụng nở nụ cười.

Trả lời: “Phải báo cáo mọi lúc, đừng uống rượu.”

Tửu lượng của Trình Nhạc Nhạc chỉ là một chai bia, rất dễ say.

Đây cũng là vì sao hắn không yên tâm.

Tinh...

Triệu Giai Duyệt: “Đường Tụng, cậu đến đâu rồi? Đường về phía này rất đông, nhớ đi tàu điện ngầm.”

Đường Tụng: “Yên tâm, sẽ đến đúng giờ.”

Đường Tụng đứng lên, phóng tầm mắt nhìn về phía xa, nhìn vị trí tòa nhà Roosevelt.

Từ nơi này đi qua, chỉ không đến 1km.

Đi bộ mất khoảng 10 phút, không cần phải vội.

Đứng trước cửa sổ, thưởng thức cảnh đêm bên bên tàu, hắn đột nhiên muốn qua bên đó đi dạo.

Cất bước đi vào phòng ngủ, bắt đầu thay quần áo.

Bên trong mặc áo phong trắng, bên ngoài là một chiếc áo lông, bên dưới là quần đen.

Rất thích hợp với nhiệt độ Ma Đô vào lúc này.

Cầm túi quà chuẩn bị tặng Triệu Giai Duyệt.

Nhìn đồng hồ vật trong vali.

Hắn lại lấy tai nghe Sony XM5 Bạch Hiểu Manh tặng và đeo lên.

Bao phủ 2 lỗ tai, đi trên bờ sông có thể chống lạnh, rất không tệ.

6:30 tối.

Đường Tụng xuyên qua đường cái, dạo bước dọc theo bến.

Bờ sông đối diện, cao ốc bên Lục Gia Chủy thấp sáng trời đêm.

Trong tai nghe là một bài hát mà hắn không biết tên.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Triệu Giai Duyệt: “Tôi đến rồi.”

Triệu Giai Duyệt: Cảnh bến tàu.jpg.

Chương 664: Tâm hồn tầm thường

Bến số 27, đã từng là một nhà hiệu buôn có quy mô lớn nhất Ma Đô, danh xưng ‘vua hiệu buôn’.

Bây giờ, cao ốc được cải tạo thành tòa nhà Roosevelt.

Lầu một bên bến là nhà hàng lộ thiên.

Lầu hai là hầm rượu to nhất Ma Đô.

Lầu ba là câu lạc bộ tư nhân, có đủ loại phục vụ riêng.

...

Trong nhà hàng tây trên lầu 8.

Triệu Giai Duyệt và Tô Hiểu Nhu ngồi một bàn gần cửa sổ, nhìn phong cảnh cực đẹp ở bên ngoài cửa sổ, nhỏ giọng trò chuyện.

“Vị bạn học cũ kia đến đâu rồi?”

Triệu Giai Duyệt nhìn điện thoại một chút, bình tĩnh nói: “Nói là sắp đến rồi, chắc là vừa ra khỏi tàu điện ngầm.”

Tô Hiểu Nhu nháy mắt mấy cái, cười nói: “Nói đến mới nhớ, chắc cậu đã thay đổi rất nhiều so với cấp 3 nhỉ? Người bạn cũ này tuyệt đối sẽ không nhận ra cậu.”

Triệu Giai Duyệt nhìn hình ảnh phản chiếu trong cửa sổ thủy tinh, giữa hàng lông mày hiện lên sự tự tin và chờ mong.

Hồi cấp ba, nàng nặng tận 75kg, là một cô nàng béo ú.

Cộng thêm khi đó chỉ biết học tập, không để ý đến hình tượng, cho nên rất không đáng chú ý.

Sau khi trải qua đại học, tiếp xúc với thế giới rộng lớn hơn, cũng có nhận biết rõ ràng hơn về tương lai của mình.

Nàng bắt đầu giảm cân, cố gắng học tập tri thức làm đẹp.

Đến năm 2, nàng chỉ còn 55kg, bề ngoài cũng trở nên xuất chúng hơn.

Cộng thêm làn da đẹp, cũng được xưng là một mỹ nữ.

Điều này cũng làm cho ánh mắt và lòng dạ của nàng cao hơn không ít.

Bây giờ lại còn ở lại Ma Đô, kiếm được một công việc có thể diện.

Lần này gặp lại bạn cũ, chưa chắc đã không có ý ‘áo gấm về quê’, cũng muốn nhìn dáng vẻ khiếp sợ của hắn.

Nghĩ tới đây, Triệu Giai Duyệt nhếch miệng cười: “Có lẽ vậy, dù sao đã hơn 4 năm không gặp rồi.”

“VẬY ỨNG TƯỢNG LỚN NHẤT CỦA CẬU VỚI NGƯỜI BẠN HỌC NÀY LÀ GÌ? CẬU TA LÀ LOẠI NGƯỜI GÌ?” Tô Hiểu Nhu tò mò hỏi.

“Tên đó, tổng hợp mà nói, chắc là thường thường không có gì lạ. Các phương diện đều không đủ xuất chúng, thật ra loại người này rất nhiều. Thứ đáng ấn tượng nhất, chính là được Liễu Bảo Nguyệt ưu ái, đây cũng là thành tựu lớn nhất của tên đó. Thời cấp 3, mọi người đều rất ngây thơ, tình cảm cũng rất đơn giản.”

Tiếp theo, nàng tựa như nhớ lại chính bản thân mình, béo ú, mặc đồng phục xanh trắng.

Nhìn không được mà cảm khái: “Thì ra cấp 3 đã qua lâu như vậy rồi, bây giờ thỉnh thoảng vẫn nhớ lại lúc thi đại học.”

“Cấp 3 đúng thật là khó quên.” Tô Hiểu Nhu nhấp một ngụm champagne, trong mắt hiện vẻ trầm tư.

Nàng cũng nghĩ đến thời cấp 3 của mình.

Rất khổ, rất mệt, rất ngây thơ.

Nam sinh thâm mên đã xuất ngoại, chị em tốt thì rải rác năm sông bốn biển.

Đại học không nhẹ nhàng như tưởng tượng, ngành tài chính rất bận rộn, đủ loại nhiệm vụ phức tạp.

Sau khi tốt nghiệp lại tìm một công ty nhỏ, làm công việc mệt mỏi nhất.

Giấc mơ ngày xưa đã bị hiện thực bóp nát.

Nàng hoài niệm không chỉ là thời gian đó, còn cả giấc mơ trong lòng mình, cả thời kỳ thiếu nữ của mình.

“Xuân phong nhược hữu liên hoa ý, khả phủ hứa ngã tái thiếu niên.” Tô Hiệu Nhu chợt phun ra một câu thơ.

Triệu Giai Duyệt lắc đầu cười khẽ, nhìn một thân âu phục tinh xảo và đồ trang sức cao cấp của mình.

Cười nói: “Mình khác với cậu, mình không muốn trở về, mình vĩnh viễn yêu thích tương lai của bản thân, mình sẽ trở nên ưu tú và thành công.”

Nàng đã trở thành cô gái tài chính ở Ma Đô như trong giấc mơ của mình.

Trực tiếp, hiệu suất cao, kiến thức rộng, lực hành động mạnh...

Nàng rất thương thức mình của bây giờ.

...

Đi vào nhà hàng tây, Đường Tụng hai mắt tỏa sáng.

Phong cách nơi này trang nhã mà thoải mái, ánh đèn mang theo màu ấm áp, tạo nên một bầu không khí lãng mạn.

Gần như không còn chỗ ngồi.

Trên sân khấu còn đang biểu diễn piano.

Đường Tụng liếc mắt nhìn qua.

Liều Bảo Nguyệt đã gửi ảnh cho hắn, cho nên hắn đã nhận ra Triệu Giai Duyệt ngồi trước cửa sổ.

Nàng mặc một bộ OL vừa vặn, tóc quăn lại, trên mặt trang điểm tinh xảo.

So với trước kia, đúng là thay đổi rất nhiều.

Bên cạnh nàng còn có một cô gái hơi tươi mát.

Ăn mặc thoải mái hơn nàng một chút.

...

“Nói trước, lát nữa phải chia món cá hồi hun khói cho mình đây, rất lâu rồi không ăn, quá thèm.”

“Đồ ăn hàng.”

Hai cô gái còn đang xì xào bàn tán.

Một giọng nam trong trẻo mang theo từ tình đột nhiên vang lên: “Triệu Giai Duyệt! Xin lỗi, hình như tôi đến muộn.”

Tô Hiểu Nhu và Triệu Giai Duyệt đồng thời ngẩng đầu lên.

Liền thấy một bóng người cao to thẳng tắp đứng đối diện, vẻ mặt sạch sẽ đẹp trai mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Hắn mặc áo lông mỏng, trên cổ là tai nghe Sony màu trắng xám.

Mũi cao thẳng, mày mắt như tranh, tóc đen nhánh nồng đậm.

Trên người hắn mang theo một loại khí chất thoải mái và tự tin.

Giống như nam chính đi ra từ tiểu thuyết ngôn tình vậy.

Thấp sáng cả nhà hàng này.

Cũng che đầy cả cảnh bên xinh đẹp kia.

Hai cô gái nhất thời tròn tròn mắt mà nhìn hấn.

Một lát sau.

“Đường Tụng!” Triệu Giai Duyệt thốt ra, trên mặt mang theo vẻ không dám tin, hỏi lại lần nữa: “Cậu là Đường Tụng?”

“Là tôi.” Đường Tụng cười khẽ một tiếng, tự nhiên ngồi xuống đối diện hai người.

“Thật... thật sự là thay đổi quá nhiều...” Triệu Giai Duyệt tự lẩm bẩm, vẫn không thể lấy lại tinh thần.

“Bạn học cũ, cậu cũng vậy, hoàn toàn khác với hồi cấp 3, chúc mừng giảm béo thành công.”

Triệu Giai Duyệt nhìn gương mặt đối diện, ký ức từ từ xuất hiện.

Dần dần đã trùng lặp lại với Đường Tụng trước mắt.

Ngũ quan không thay đổi quá nhiều, nhưng khí chất, làn da, tóc, thân thể, dáng người đều có thay đổi.

Cả người trông rất có tinh thần.

Là một soái ca 360 độ không góc chết, là một soái cả để người quét mắt nhìn qua tim đã đập rộn.

“Nếu Bảo Nguyệt nói nói, tôi cũng không biết cậu đang phát triển ở Ma Đô, hình như còn làm rất không tệ, nữ trí thức nha, lợi hại.”

Triệu Giai Duyệt nắm chặt tay, vô thức ngồi thẳng, nói nhỏ: “Quá khen, chỉ là viên chức phổ thông thôi. Cậu... tôi còn

không dám nhận cậu luôn, cậu... hoàn toàn khác với những gì tôi nghĩ.”

“Được rồi bạn cũ, nam 18 sẽ thay đổi, không nên quá kinh ngạc.” Đường Tụng chỉ chỉ Tô Hiểu Nhu đang đỏ mặt bên cạnh, hỏi: “Đúng rồi, vị này là?”

“A, cô ấy là Tô Hiểu Nhu, là đồng nghiệp và bạn học của tôi.” Triệu Giai Duyệt có chút mất tự nhiên nói: “Hiểu Nhu, đây là Đường Tụng, bạn cấp 3 của mình.”

Tô Hiểu Nhu đặt tay trên đùi, sửa sang tóc mái: “Xin chào.”

Đường Tụng cười nói: “Xin chào.”

Tô Hiểu Nhu bình tĩnh đập chân Triệu Giai Duyệt dưới gầm bàn, dùng ánh mắt hò hét: “Đây mẹ nó là bạn học cũ thường thường không có gì lạ? Đây chị em! Cậu khá đây!”

Triệu Giai Duyệt cúi đầu, sắc mặt hơi xấu hổ.

Nàng cũng không ngờ, Đường Tụng lại thay đổi nhiều như vậy.

Hoàn toàn khác biệt với ấn tượng của nàng.

Hắn như vậy, nếu chỉ nói đến ngoại hình, vậy còn ưu tú hơn cả Bảo Nguyệt.

Nhưng nàng là người làm nghề tài chính, nhìn vấn đề sẽ không chỉ nhìn mặt ngoài, rất nhanh đã điều chỉnh tốt.

Cho dù hắn có ngoại hình xuất chúng, cũng không thể cải biến được linh hồn tầm thường.

Chương 665: Hoa khô

Nhạc Y Viên nằm ở vòng ngoài đại học Yến Thành.

7 giờ mỗi ngày sẽ có sinh viên đến ca hát nhạc sống.

Giá cả tầm trung, người người khoảng 100 đồng.

Cách khu đại học không xa, là khu vực rất náo nhiệt, được học sinh sinh viên yêu thích, thường xuyên tổ chức liên hoan.

Trình Nhạc Nhạc xuống xe, điềm nhiên nói: “Làm phiền chị Gia Di, khi nào gần về em sẽ nhắn tin cho chị.”

Ngô Gia Di gật đầu, nói: “Chú ý an toàn.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng Trình Nhạc Nhạc biến mất ở vào.

Ngô Gia Di đỗ xe, vẫy tay một cái.

Rất nhanh, 8 người đàn ông cao to mặc đồ tay đen tiến lại gần.

Mỗi một người đều là khuôn mặt lạnh lùng, cảm giác hết sức áp bách.

“Đi thôi.” Ngô Gia Di cầm đầu đi vào trong.

Đường tổng đã phân phó, bảo nàng bảo vệ tốt cô gái này, Ngô Gia Di đương nhiên sẽ không thả lỏng.

Những nhân viên an ninh của Thịnh Đường này phân tán ra khắp nơi, nhà vệ sinh, đại sảnh, lối ra...

Lưu ý động tĩnh và an toàn của Trình Nhạc Nhạc mọi lúc mọi nơi, đảm bảo tuyệt đối không có sai sót.

...

Ánh đèn xanh tím bao phủ, biến người phun trào, vô cùng
náo nhiệt.

Đại bộ phận đều là sinh viên quanh đây.

Cũng có một ít đàn ông trung niên khoảng 40, nhìn qua rất
ngang tàng.

Trình Nhạc Nhạc tìm thấy vị trí của đám bạn dưới sự dẫn
đường của nhân viên.

Xa xa đã đã thấy từng bóng dáng quen thuộc.

Nàng nở nụ cười xán lạn, bước nhanh qua đó.

La Hạo Vũ vẫn luôn để ý cửa ra vào lập tức nhìn thấy
nàng, ánh mắt sáng lên.

Đứng lên kéo chỗ ngồi bên cạnh mình, vẫy tay nói: “Nhạc
Nhạc! Bên này!”

Mấy người khác cũng quay đầu nhìn qua, lập tức lộ vẻ kinh
diễm.

Nàng mặc quần jean màu xanh đậm, áo lông oversize màu
trắng, ủng da màu nâu.

Làn da trắng nõn bóng loáng, tóc đen nhánh nồng đậm, hơi
xõa tung.

Mặt trứng ngỗng, mắt phượng, mũi rất cao.

Nàng mỉm cười, cánh môi như hai mảnh cánh hoa.

Tinh xảo, xinh đẹp, là một cô gái vừa nhìn qua liền biết rất
sang.

Hoàn toàn khác biệt với Trình Nhạc Nhạc thanh thuần, mộc
mạc, ngượng ngùng trong ấn tượng của họ.

“Đó là... Trình Nhạc Nhạc?”

“Sao lại thay đổi nhiều thế?”

“Quá đẹp! Tuyệt đôi đẹp hơn hoa khôi khoa bọn tôi!”

“Dáng người cũng đẹp!”

...

Trình Nhạc Nhạc đi đến trước bàn ăn, rất tự nhiên tránh khỏi La Hạo Vũ, ngồi xuống bên cạnh một cô gái.

Nàng nghiêng người, vẫy tay với mọi người: “Đã lâu không gặp, Diệp Gia, Hạ Tử Âm, Trần Bác Nhất... Tôi vẫn nhớ các cậu nha. Lần này may mà gặp được Nhã Tĩnh và La Hạo Vũ, bằng không tôi cũng không có số của mọi người.”

“Chào Nhạc Nhạc, đã lâu không gặp.”

“Nhạc Nhạc, cậu thay đổi nhiều quá, nếu như gặp ở ngoài đường, tôi tuyệt đối không dám nhận.”

...

“Gia Gia, cậu cũng thay đổi rất nhiều, kiểu tóc này rất hợp với cậu.”

Trình Nhạc Nhạc biểu hiện tự nhiên hào phóng, cười nói ôn chuyện với đám bạn học cũ.

Bọn họ nhìn Trình Nhạc Nhạc gần trong gang tấc, ánh mắt hơi thất thần.

Cho dù là La Hạo Vũ cũng bị kinh diễm.

Lần trước gặp mặt.

Trình Nhạc Nhạc ăn mặc rất bình thường, đồ du lịch tiêu chuẩn.

Lần này, nàng mặc đồ rất đẹp, nhìn qua cũng bắt rất mắt!

Lý Nhã Tĩnh ngồi cạnh La Hạo Vũ, sắc mặt đã rất khó coi.

Mục đích của buổi họp lớp này, là muốn gọi đám bạn học ưu tú ở Yên Thành ra, đả kích Trình Nhạc Nhạc một cái.

Dù sao Trình Nhạc Nhạc đã bỏ học 3 năm, đôi mắt với đám người họ nhất định sẽ tự ti.

Nhưng Trình Nhạc Nhạc hôm nay cổ tình ăn mặc xinh đẹp như vậy, sang chảnh như vậy, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của Lý Nhã Tĩnh.

“Nhạc Nhạc.” Lý Nhã Tĩnh đột nhiên mở miệng, cắt đứt bầu không khí nơi đây.

“Sao thế?” Trình Nhạc Nhạc ném ánh mắt nghi hoặc.

Lý Nhã Tĩnh kéo tay La Hạo Vũ, cười nói: “Vẫn không hỏi cậu, cậu học trung cấp à? Vừa học vừa làm à? Có phải là rất vất vả không?”

La Hạo Vũ biến sắc mặt, đựng nằng một cái, nói nhỏ: “Nói gì vậy?”

Hắn add wechat của Trình Nhạc Nhạc một thời gian rồi, vẫn cổ tình không hỏi phương diện này.

Chỉ không ngừng cổ vũ nàng học tập.

Vận mệnh đã quá tàn nhẫn với nàng, nhưng nàng vẫn đang cố gắng trở lại với quỹ tích vốn có.

Trong đó có biết bao khó khăn và gian nan hiểm trở, nàng cần là lý giải và cổ vũ, chứ không phải chế nhạo và trào phúng.

Nghe thấy lời nói của La Hạo Vũ, Lý Nhã Tĩnh càng khó chịu hơn.

Trước khi Trình Nhạc Nhạc xuất shieenj, quan hệ của nàng và La Hạo Vũ rất thân mật, hơn 3 năm đại học, tới gần tốt nghiệp, gần như đã sắp xác định quan hệ.

Bọn họ môn đăng hộ đối, công việc xứng đôi, là cặp đôi thích hợp nhất.

Nhưng sau cuộc gặp tình cờ ở thành cổ, La Hạo Vũ đã thay đổi thái độ, bắt đầu chia rõ giới hạn với nàng.

Nàng cất cao giọng nói: “Mình chỉ quan tâm Nhạc Nhạc thôi, dù sao chúng ta đều đi học ở Yến Thành, có lẽ chúng ta giúp được gì thì sao!”

Những người bạn học khác cũng lộ ra vẻ tò mò.

Thời cấp 3, thành tích của Trình Nhạc Nhạc rất tốt, vẫn luôn đứng hàng đầu.

Đây là dưới tình huống nàng thường xuyên phải phụ giúp gia đình.

Nàng thi cũng rất tốt, vào đại học tốt là không cần bàn.

Nhưng không ai ngờ được, nàng lại lựa chọn vào nhà máy, làm một công nhân.

Chuyện này từng gây xôn xao trong vòng tròn bạn bè của họ.

Trình Nhạc Nhạc mỉm cười, giải thích: “Không phải, là đại học Yến Thành, sinh viên năm nhất ngành kinh tế và tài chính, mặc dù muộn 3 năm, nhưng tôi vẫn muốn trải qua đại học một lần, cho mình một câu trả lời.”

“Không thể nào?” Lý Nhã Tĩnh bật thốt, nghi ngờ không thôi: “Đừng nói là cậu đi làm ở nhà máy bột mì 3 năm, mà vẫn thi đỗ đại học Yến Thành nhé!”

Trình Nhạc Nhạc đúng là học rất giỏi, thế nhưng không giỏi đến mức đó, chuyện này sao có thể?

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau.

Trình Nhạc Nhạc nhàn nhạt liếc nhìn Lý Nhã Tĩnh, cũng phát giác là ý tứ trong lời nói.

Đang định mở miệng.

Một tiếng kêu bất ngờ vang lên: “Nữ thần! Đúng là nữ thần rồi!”

“Cmn, tôi còn tưởng mình hoa mắt!”

“Không ngờ nữ thần Nhạc Nhạc lại đến chỗ này chơi, vừa rồi chúng tôi còn đang đoán cậu đang ở thư viện hay là khu nhà lập nghiệp nữa.”

Ngay sau đó, ba thanh niên bước đến, đứng bên cạnh bàn của họ, hưng phấn nhìn Trình Nhạc Nhạc.

Mỗi người đều cao hơn 1m8, mặc áo phong bó sát, nhìn trông rất cường tráng.

Trong đó có hai người mà Trình Nhạc Nhạc biết, là Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch trong đội bóng của trường.

Trước kia đã xin wechat của nàng mấy lần.

Giang Ngôn Triệt cười ha ha nói: “Nữ thần, khó khăn lắm mới gặp được ở ngoài trường, nể mặt chút, cho xin wechat đi, thỏa mãn nguyện vọng của tôi.”

“Ngày mai bọn tôi có một trận đấu, nhất định phải đến sân cổ vũ chúng tôi nha.”

“Có hoa khôi cổ vũ, tôi sẽ được buff +50% thuộc tính, cam đoan sẽ chiến thắng.”

...

Trình Nhạc Nhạc lễ phép lắc đầu: “Ngại quá, gần đây tôi rất bận chuyện giải thi đấu, không có thời gian rồi. Hôm nay chỉ ra ngoài ăn bữa cơm với bạn học cũ thôi.”

Đám bạn học của Trình Nhạc Nhạc đều liếc mắt nhìn nhau, có chút choáng váng.

Một người bạn học cũ là Trần Bác đứng lên, thân thiện chào hỏi: “Giang Ngôn Triệt, Hạ Bạch, Lý Tử Viên, lâu rồi

không gặp.”

Giang Ngôn Triệt nhìn hẩn một chút, nhúu mày nói: “Là lão Trần à, bọn tôi lười thi đấu với Kinh Mậu các cậu. Tay cầu thủ bên các cậu rất đen, lần trước còn làm tiểu Từ bị thương.”

Khỏe miệng Trần Bác co quắp lại, lẩm bầm: “Còn không phải các cậu phạm lỗi trước sao!”

“Không tranh luận với cậu.” Giang Ngôn Triệt lại hỏi: “Không nhìn ra, tên nhãi cậu lại là bạn học cấp 3 của hoa khôi trường tôi.”

Trần Bác kinh ngạc nói: “Trình Nhạc Nhạc học ở đại học Yên Thành thật à?”

“Nói nhầm? Đây chính là sư muội của chúng tôi, là bộ mặt của học viện!”

“Lão Trần, tôi nói cho cậu biết! Cậu đừng ỷ vào thân phận bạn học cũ mà quấy rối hoa khôi của trường tôi nhé!”

...

Chương 666: Giống một nhân vật

Tòa nhà Roosevelt.

Triệu Giai Duyệt thở sâu, cấp tốc điều chỉnh tâm lý.

Nghĩ đến vẻ thất thố vừa rồi thì lại hơi xấu hổ.

Nàng luôn tự xưng bản thân không phải người chỉ biết nhìn mặt, cũng không bao giờ theo đuổi ngôi sao, thần tượng.

Luôn hướng tới nhân sĩ thành công có thành tựu trên sự nghiệp.

Không ngờ lại vì ngoại hình của Đường Tụng mà thất thố.

“Đường Tụng, bọn tôi chỉ gọi 3 phần, cậu xem muốn ăn gì thì gọi thêm đi.” Tô Hiểu Nhu đưa menu qua, thái độ rất nhiệt tình.

Nàng không nghĩ nhiều như Triệu Giai Duyệt.

Ấn tượng ban đầu với Đường Tụng rất tốt, cũng hiểu vì sao một cô gái như Liễu Bảo Nguyệt lại nói muốn nuôi Đường Tụng.

Nếu nàng có một thanh mai trúc mã như vậy, đại khái cũng không nỡ để hắn chịu khổ.

Đường Tụng cầm menu nhìn lướt qua, cười nói: “Cứ vậy đi.”

Hôm nay là Triệu Giai Duyệt mời khách, đối phương dù sao cũng chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp không lâu.

Với lại món ăn cũng rất phong phú, miễn cưỡng đủ ăn.

Bởi vì đã gọi từ trước, nên đồ lên rất nhanh.

Gan ngỗng, tôm, thịt bò, cá hồi hun khói, salad, canh nấm Black Truffle...

Từng món ăn xinh đẹp được mang lên, phối hợp với hoàn cảnh cao cấp, nhìn trông rất có cảm giác.

Đường Tụng không trực tiếp động dao nĩa, mà yên tĩnh nhìn các nàng.

Quả nhiên, Tô Hiểu Nhu lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp ảnh.

Triệu Giai Duyệt cũng không nhìn được, chụp vài tấm và chia sẻ lên vòng bạn bè.

Đối với các nàng mà nói, chia sẻ cuộc sống tốt đẹp của mình, cũng là một loại biểu hiện giá trị bản thân.

Chụp xong, ba người vừa hưởng thụ món ăn, vừa nói chuyện.

Chủ yếu là Triệu Giai Duyệt và Đường Tụng nói đến chuyện cũ thời cấp ba.

Mấy cái tên quen thuộc, chuyện thú vù, chỉ vài câu ngắn ngủi, ký ức đã trở về thời cấp 3.

Tô Hiểu Nhu thỉnh thoảng nói hai câu, dần dần dung nhập vào.

Bầu không khí vô cùng hài hòa.

Đường Tụng đúng là hơi đói bụng, ăn như gió cuốn mây tan.

Hương vị chỉ có thể nói là tạm được, không phải quá ngon.

Chủ yếu là phục vụ, hoàn cảnh, phong cảnh rất tốt.

Cũng rất thích hợp để chụp ảnh check-in.

Triệu Giai Duyệt nhìn Đường Tụng ăn như gió cuốn thì thâm thở dài.

Quả nhiên, tâm hồn là rất khó thay đổi.

Nàng há miệng, định nói gì đó.

Tô Hiểu Nhu lại trực tiếp đưa phần của mình qua, ân cần nói: “Đường Tụng, tôi ăn ít, cậu giải quyết miếng bò bít tết này đi, please.”

Đường Tụng ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói: “Cảm ơn.”

Hắn lau miệng, lấy gói quà trên ghế, đặt bên cạnh Triệu Giai Duyệt.

“Ngại quá, không biết Hiểu Nhu cũng đến, cho nên chỉ mua một phần quà, lần sau nhất định sẽ bổ sung.”

Tô Hiểu Nhu vội vàng lắc đầu: “Không sao, không sao, không cần khách khí như vậy, tôi cũng bất chợt muốn đến ăn chực thôi.”

Triệu Giai Duyệt ngẩn người, nhìn túi quà màu trắng, kinh ngạc nói: “Đây là... tặng tôi?”

“Lần này để cậu tốn kém, tặng cậu món quà nhỏ, xem như cho cậu hồi máu, không biết cậu có thích không.”

“Cảm ơn.” Triệu Giai Duyệt đột nhiên cúi đầu xuống, mím chặt môi.

Dù sao cũng là bạn học cũ, học cùng nhau 3 năm trời, nói không có chút tình nghĩa nào thì không đúng.

Nàng từng là chị em tốt của Liễu Bảo Nguyệt, nên quan hệ với Đường Tụng cũng không tệ lắm.

Cũng từng có cãi nhau âm ỉ, chơi đùa...

Nhưng theo nàng lên đại học, nhìn thấy thế giới rộng lớn hơn, tiếp xúc với nhiều người ưu tú hơn.

Lúc này tâm lý của nàng mới thay đổi, không để Đường Tụng vào mắt.

Cũng thương cho bạn thân bị Đường Tụng làm liên lụy.

Lúc này nhìn thấy nụ cười chân thành của đối phương, nhìn món quà này, khuôn mặt tuần mỹ kia, nàng cũng không đành lòng đả kích hắn, cũng dập tắt suy nghĩ ‘cho hắn một bài học’.

“Bảo Nguyệt, Bảo Nguyệt! Hi vọng cậu không hối hận với quyết định của mình!”

Triệu Giai Duyệt ngẩng đầu, thở hắt ra.

Bắt đầu bảo Đường Tụng ăn cơm, cũng chia một phần cá của mình cho hắn.

Ăn uống khoảng nửa tiếng.

Tô Hiểu Nhu trông mong nhìn Đường Tụng, đột nhiên mở miệng nói: “Đường Tụng, khi nào cậu rời khỏi Ma Đô?”

“Chưa biết, ít nhất cũng phải 5, 6 ngày nữa.”

“VẬY... có chuyện muốn nhờ cậu hỗ trợ, không biết cậu có rảnh hay không?”

“A? Chuyện gì?”

Tô Hiểu Nhu cân nhắc ngôn từ, nói: “Tôi và Giai Duyệt đều làm ở công ty đầu tư, gần đây công ty phát hành một quỹ đầu tư mới, chúng tôi đang tích cực phát triển hộ khách có giá trị.”

“Cậu muốn tôi đầu tư?” Đường Tụng thả dao nĩa xuống, bình tĩnh nói: “Có thể giới thiệu quỹ đầu tư của các cậu trước không, tôi sẽ nghiêm túc cân nhắc.”

Lòng thầm nghĩ: “Quả nhiên, khí chất của mình là không thể ép được, cho dù mình đã khiêm tốn như vậy, vẫn là bị nhìn

ra. Tô Hiểu Nhu này không hổ là người làm tài chính, con mắt rất độc!”

Phốc phốc... Triệu Giai Duyệt bật cười: “Ha ha ha! Đường Tụng, ông trở nên hài hước hơn rồi đấy!”

Tô Hiểu Nhu thè lưỡi, lúng túng nói: “Tôi không có ý đó, quỹ đầu tư của chúng tôi khác với loại cậu mua trên Alipay, định mức thấp nhất cũng phải 1 triệu NDT.”

Khóe miệng Đường Tụng giật một cái.

Nghĩ thầm: “Tôi thu hồi lời khen vừa rồi!”

Tô Hiểu Nhu lại nói: “Ngày mốt có một hội giao lưu nhà đầu tư, chúng tôi định đi phát triển mấy hộ khách. Nếu như chỉ 2 người chúng tôi đi qua đó, dưới tình huống không có quan hệ thì rất khó thành công, thậm chí rất khó dung nhập vào vòng tròn nhỏ.”

“Cho nên muốn để cậu đi cùng, giả mạo một phú nhị đại đến từ Yến Thành, thân phận thì cứ bịa ra là được. Đến khi đó chúng ta tìm chỗ nhiều người, rồi giới thiệu cho cậu về phương hướng đầu tư, vân vân... để cho những mục tiêu chân chính kia nghe thấy.”

“Cậu lại giả bộ nhìn trúng hạng mục của chúng tôi, như vậy chúng ta có thể dung nhập vào vòng tròn của người khác, tiếp tục tuyên truyền, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn một chút.”

“Sẽ không để cậu giúp không, công ty tôi có không ít quà tặng cho các hộ khác, xong việc tôi sẽ chọn cho cậu một chiếc máy tính bảng tốt nhất.”

Đường Tụng nhướn mày, hơi kỳ quái nói: “Cậu muốn tôi giả mạo phú nhị đại?”

Triệu Giai Duyệt vỗ vỗ bắp đùi Tô Hiểu Nhu: “Nhu Nhu, mình mời Vương Tử Hào hỗ trợ rồi còn gì? Cậu còn định làm

gì?”

Tô Hiểu Nhu chân thành nói: “Nói thật, mình cảm thấy khí chất của Đường Tụng rất tốt, không kém hơn những phú nhị đại chân chính kia. Đến khi đó mặc đồ tây, quản lý tạo hình một cái, tuyệt đối là nhân sĩ thành công! Còn tốt hơn Vương Tử Hào!”

Nghe nàng nói vậy, Triệu Giai Duyệt cũng đưa mắt nhìn Đường Tụng.

Vai rộng eo hẹp chân dài, tuyệt đối là móc treo quần áo, rất hợp với âu phục.

Quan trọng nhất là trên người hắn còn có một loại khí chất thoải mái, tùy ý. Dáng vẻ cũng đoan chính ưu nhã, rất hấp dẫn ánh mắt.

Đúng là giống một nhân vật.

Khó trách Tô Hiểu Nhu lại có ý đồ xấu.

Đường Tụng cười lắc đầu, đang định từ chối thì âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ mới ‘nhà đầu tư chi dạ’, mời tự kiểm tra.”

Nội dung: Đi vào một thành thị hoàn toàn mới, một buổi giao lưu hợp cách, có thể giúp bạn phát hiện cơ hội đầu tư, thành lập hệ thống quan hệ, hiểu rõ thị trường và ngành nghề, cũng có thể phát triển tầm mắt, tích lũy kinh nghiệm. Mời ngày 19 tháng 12 tiến về khách sạn Vạn Lệ ở Ma Đô, tham gia hoạt động ‘Nhà đầu tư chi dạ’.

Ban thưởng: Gói quà ngẫu nhiên x1.

Tô Hiểu Nhu nhìn Đường Tụng cau mày suy tư, nói: “Thật ra người đến cũng không phải đều là kẻ có tiền, cũng có rất nhiều người làm trong ngành tài chính, nhân viên công ty, nên

cậu không cần khẩn trương. Tôi chỉ cảm thấy khí chất của cậu rất không tệ, cho nên mới muốn nhờ hỗ trợ.”

Nàng tướng Đường Tụng ngại ngùng, sợ xấu mặt trên hội giao lưu, cho nên mới suy tư lâu như vậy.

Triệu Giai Duyệt suy nghĩ một chút, nói: “Hội giao lưu này, mọi người chỉ tụ tập và chia sẻ về đầu tư và kinh doanh, chủ yếu là xã giao. Đối với cậu mà nói, đây cũng là một cơ hội hiếm có, nhìn chút việc đời, tiếp xúc với vòng tròn cao cấp hơn.”

Đóng giao diện hệ thống.

Đường Tụng mỉm cười nói: “Được.”

Chương 667: Nhân gian đệ nhất lưu

“Chú ý đến ba người đàn ông bên cạnh Trình tiểu thư, nếu như dám đến gần, trực tiếp ra tay.”

“Rõ!”

“Rõ!”

Ngô Gia Di đóng tai nghe truyền tin, nhấp ngụm nước chanh.

Ánh mắt vẫn luôn quét qua phương hướng của Trình Nhạc Nhạc.

Ba người đàn ông mặc âu phục đen đang thản nhiên tới gần.

Người là sinh vật rất phức tạp, nhất là đàn ông phát tình.

Có đôi khi sẽ không hiểu bản thân mình, làm vài chuyện sai lầm.

...

Trên sân khấu, nữ ca sĩ xinh đẹp bắt đầu biểu diễn ca khúc mới của LBS.

Tiếng nhạc nóng bỏng rất dễ châm lửa nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Dưới đài đã có không ít người nhảy múa và hát theo.

Với tư cách là nhóm nhạc thần tượng hot nhất bây giờ, LBS có lực ảnh hưởng mạnh nhất ở trong quần thể học sinh sinh viên.

Ba người Giang Ngôn Triệt thấy Trình Nhạc Nhạc vẫn thờ ơ, không để ý đến mình, cũng cảm thấy không còn sức lực.

Cộng thêm có bạn học của nàng ở đây, cũng tự giác trở về chỗ ngồi.

Theo họ rời đi, bầu không khí trở nên vi diệu.

Một đám bạn học cũ đều nhìn Trình Nhạc Nhạc với ánh mắt phức tạp.

Không thể ngờ được, một học sinh bỏ học 3 năm, vậy mà thi được vào đại học Yên Thành.

Với lại từ thái độ của ba người kia, Trình Nhạc Nhạc hình như rất được hoan nghênh, hoàn toàn là hoa khôi của trường.

Lý Nhã Tĩnh cắn môi, cau mày nhìn Trình Nhạc Nhạc, tựa như muốn nhìn thấu nàng vậy.

Trình Nhạc Nhạc, hoa khôi đại học Yên Thành, tại sao có thể như vậy?

La Hạo Vũ thở hắt ra, vui mừng nói: “Nhạc Nhạc, thấy cậu đi vào quỹ đạo, đúng là mừng thay cho cậu! Đại học đúng là thích hợp với cậu nhất.”

Trình Nhạc Nhạc che miệng cười khẽ, nói: “Cảm ơn, bây giờ đúng là rất vui vẻ, mỗi ngày đều rất phong phú.”

“Đại học đúng là một nơi tốt đẹp, ít nhất cũng không mệt như cấp 3. Nhạc Nhạc, cố gắng hưởng thụ cuộc sống đại học đi!”

“Mọi người có cảm thấy Nhạc Nhạc sáng sủa hơn trước kia nhiều không?”

“Đúng vậy, Nhạc Nhạc cười nhiều hơn rất nhiều.”

“Nào nào, chúng ta làm một ly, chúc Nhạc Nhạc càng ngày càng tốt!”

Vậy vị bạn học khác cũng mở miệng chúc phúc.

Trình Nhạc Nhạc rót cho mình một chén trà nóng, nói: “Tôi không uống được rượu, chạm vào là say, hôm nay lấy trà thay rượu, mong mọi người châm chúc.”

“Không sao, con gái thế nào cũng được, con trai thì nhất định phải uống rượu!”

Trong tiếng cụng ly, bầu không khí trở nên vui vẻ.

Họ nói đến chuyện và người thời đi học, trò chuyện tình hình gần đây của mình, miêu tả dự định cho tương lai.

Bùi ngủi mãi không thôi.

Bọn họ cũng đã là năm 4, đang đứng trước thời điểm tìm việc làm.

Trong đó, La Hạo Vũ và Lý Nhã Tĩnh lẫn lộn tốt nhất.

La Hạo Vũ tiến vào một công ty đầu tư nước ngoài, Lý Nhã Tĩnh tiến vào một công ty nhà nước cỡ lớn ở bản địa Yên Thành.

Những người khác vẫn đang lặn lội, có người tiến vào xí nghiệp nhỏ không biết tên, cũng có người còn đang tìm đơn vị để thực tập.

Trình Nhạc Nhạc đánh giá đám bạn cũ đã xa cách hơn 3 năm.

Mỗi người đều có thay đổi, nhưng vẫn còn bóng dáng của ngày xưa.

Giống như nàng vậy.

Nhưng nàng có Đường Tụng để dựa vào, có thể quy hoạch tương lai theo ý mình, Đường Tụng sẽ giúp nàng thực hiện.

Nghĩ đến Đường Tụng, nhịp tim lại bắt đầu gia tốc.

Lấy điện thoại, chụp tấm ảnh gửi cho hấn rồi nhấn lại: “Đột nhiên nhớ anh.”

Tinh...

Đường Tụng: “Khoảng thời gian này rèn luyện cơ mông đi, chờ anh về sẽ kiểm tra, lần này anh cam đoan sẽ không cần thất lung.”

Trình Nhạc Nhạc lập tức tươi cười như hoa, ánh mắt trong suốt.

Trong bầu không khí này, lại sáng lấp lánh.

Để đám con trai thất thần, quên mình đang nói gì.

Thời cấp ba, ngoại trừ bài thi làm mãi không hết ra, thì còn có một người đặc biệt nào đó.

Trình Nhạc Nhạc không thể nghi ngờ là một người đặc biệt nhất trong lớp bọn họ, cũng là Bạch Nguyệt Quang của không ít nam sinh.

Nàng xinh đẹp, cố gắng, cần cù, khắc khổ, mộc mạc...

Cuộc sống của nàng, để cho họ khắc sâu ấn tượng.

Đây cũng là vì sao họ lại tích cực đến tham gia buổi họp lớp này.

Giờ phút này, cô gái trong ký ức đã trùng lặp với cô gái xinh đẹp trước mắt.

Để trái tim họ lại đập rộn lên.

Trần Bác thở sâu, chỉ vào mấy người cách đó không xa, nhắc nhở: “Nhạc Nhạc, mấy người Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch kia, chính là đám người trong đội bóng rổ trường cậu ấy, sinh hoạt cá nhân của họ rất loạn. Hạ Bạch từng có 4, 5 người bạn gái, trước mắt cũng không độc thân, còn thường xuyên đi

thuê phòng với một nữ sinh trường bọn tôi. Giang Ngôn Triệt cũng gần như vậy, sau này ít tiếp xúc với họ thì hơn.”

Hắn là thành viên trong đội bóng rổ Kinh Mâu, nên cũng khá hiểu mấy chuyện này.

Trình Nhạc Nhạc gật đầu: “Cảm ơn, tôi cũng đã nghe nói đến mấy chuyện này, cho nên vẫn không tiếp xúc với họ.”

“Vậy thì tốt.” Trần Bác thở phào một hơi.

Âm nhạc lại dừng lại.

Toàn bộ không gian trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, tiếng guitar truyền ra từ âm hưởng.

“Đẹp trai quá.” Hạ Tử Âm kêu lên một tiếng: “Vị ca sĩ thường trú này rất đẹp trai nha! Không kém hơn Hạo Vũ.”

Đám người nhìn sang.

Trên sân khấu, ánh đèn sáng tỏ đánh vào người một nam sinh.

Sơ mi trắng, quần jean, giày Cavans, rất có cảm giác thiếu niên.

“Đúng là rất đẹp trai!”

...

Trình Nhạc Nhạc cũng tò mò nhìn qua, lập tức nhận mày.

Trương Tâm Hằng? Tại sao lại là tên này?

Khách của các bàn khác cũng đang thảo luận.

“Nghe nói cậu ta là học sinh đại học Yên Thành, có không ít fan trên TikTok.”

“Trương Tâm Hằng nha, cậu ta đã hát ở đây hơn nửa tháng rồi, rất được nữ sinh hoan nghênh, phí ra sân rất cao.”

...

Trên sân khấu, Trương Tâm Hằng ngồi trên ghế dưới ánh đèn, một chân duỗi thẳng, chân còn lại hơi co lại.

Hái một bài khá hot trong sân trường.

Giọng hát sạch sẽ thấu triệt, phối hợp với tiếng guitar không tẻ, rất có cảm giác.

Làm toàn bộ đại sảnh đều yên tĩnh xuống.

Trình Nhạc Nhạc lại không có bất kỳ ý định thưởng thức nào, lấy điện thoại chat chít với Đường Tụng.

Thỉnh thoảng lại cụng ly, tâm sự với đám bạn học.

...

Ma Đô.

“Đường Tụng, giúp tôi chụp tấm ảnh nhé?” Tô Hiểu Nhu đưa điện thoại qua: “Please please.”

“Không có vấn đề, kỹ thuật chụp ảnh của tôi cũng tạm được.” Đường Tụng nháy mắt mấy cái, đưa tay nhận lấy.

Là điện thoại quả táo kiểu mới, còn có cái ốp lưng rất đáng yêu.

Tô Hiểu Nhu kéo Triệu Giai Duyệt, tựa vào cửa sổ thủy tinh.

Đường Tụng điều chỉnh kết cấu và ánh sáng, liên tục chụp vài kiểu.

Hai cô gái ăn mặc tinh xảo, sóng vai cùng một chỗ, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Phía sau là bến cảng rộng lớn.

Tháp Đông Phương Minh Châu sáng chói, rực rỡ dưới bầu trời đêm, hòa lẫn với bóng trên mặt sông, tạo thành một hình

ảnh tuyệt đẹp.

Rất tuyệt.

Đường Tụng trả di động cho Tô Hiểu Nhu: “Được không?”

Tô Hiểu Nhu và Triệu Giai Duyệt vội vàng cầm lên xem, lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Nice! Quá đẹp!”

Chụp xong, lại nâng chén uống rượu, một bữa cơm cũng đi đến hồi cuối.

Triệu Giai Duyệt cầm quà Đường Tụng tặng, chần chờ một chút, nói: “Lát nữa bạn của tôi sẽ đến đón bọn tôi, hay là chúng ta ra ngoài bãi đi dạo đi?”

Tô Hiểu Nhu vỗ tay nói: “Được đấy, Vương Tử Hào nói là đang tắc đường, phải 15 nữa.”

“Được.” Đường Tụng đứng lên, mặc áo lông, đeo tai nghe lên cổ.

Ba người đi ra ngoài, xuyên qua đường cái, đi vào quảng trường trước bên, tùy ý dạo bước.

Tháng 12, đã có chút không khí lễ giáng sinh.

Tăng thêm sắc điệu cho cái bên xa hoa trụy lạc này.

Cho dù nhiệt độ rất thấp, nhưng vẫn không ngăn cản được lòng nhiệt tình của đám du khách.

Biển người mãnh liệt, tiếng cười cười nói nói không ngừng.

Triệu Giai Duyệt cúi đầu, tựa như đang rầu rĩ gì đó.

Tô Hiểu Nhu nghiêng đầu, nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của Đường Tụng, nói đến chuyện trong công việc của mình.

“Nhân viên giao dịch của công ty bọn tôi rất nhàn, không có việc gì thì đọc tiểu thuyết, lướt video ngắn. Bộ phận chúng tôi là khổ nhất, mỗi ngày đều phải chạy nghiệp vụ, làm PPT...”

“Đại cổ đông của công ty làm giàu từ làm đông, bây giờ giá trị con người đã được trăm triệu...”

...

“Đường Tụng.” Triệu Giai Duyệt đột nhiên dừng bước.

“Sao thế?” Đường Tụng đang tràn đầy phấn khởi nghe Tô Hiểu Nhu nói, liền nghi hoặc nhìn qua.

Triệu Giai Duyệt duỗi ngón tay về phía đối diện: “Nhìn bên kia!”

Đường Tụng xoay người nhìn qua.

Lục Gia Chủy sáng chói cả trời đêm.

Sông Hoàng Phủ bao la hùng vĩ phản chiếu lấy một màn này.

Triệu Giai Duyệt thở sâu, hơi kích động nói: ‘Nơi này chính là Ma Đô, cho dù là ban đêm, nó vẫn luôn chói lọi như vậy, là một phong cảnh hoàn toàn khác biệt.’

“Tôi cũng yêu quý quê quán, nhưng ở thành phố lớn lại mang đến cho tôi cảm giác an toàn khác biệt. Nơi này có trật tự hoàn chỉnh, có giáo dục và y tế tốt nhất, có rất nhiều cơ hội.”

“Tôi muốn đánh vỡ hình thức sinh hoạt một đời lại một đời của gia tộc, tôi muốn thử mở ra con đường mới. Thế là không quay đầu, liều mạng thoát khỏi các ràng buộc trên người, từng bước đi đến bây giờ.”

Tô Hiệu Nhu tràn đầy đồng cảm, gật đầu một cái, trong mắt cũng mang theo thần thờ.

Đường Tụng cúi đầu nhìn về phía Triệu Giai Duyệt, có chút hiểu ý của nàng.

“Phù...” Triệu Giai Duyệt thở sâu, chỉ vào đôi diện nói: “Phòng ốc cao cấp nhất, biệt thự sang chảnh nhất, nhân tài đỉnh cao nhất, giờ này phút này...”

Nàng giơ cổ tay, nhìn chiếc đồng hồ nữ tinh xảo trên tay: “9 giờ 1 phút ngày 17 tháng 12 năm 2022. Tại sau những tấm rèm trên các tòa nhà cao tầng kia, đang có người âu phục giày da, lắc ly rượu vang, trò chuyện công việc liên quan đến hàng trăm triệu, có chút hăng hái quan sát chúng ta!”

“Ầm ầm...” Một chiếc xe đua gào thét mà qua trên con đường bên cạnh bọn họ.

Nàng đi vài bước về phía sông Hoàng Phố, giang hai cánh tay nói: “Tu tri thiếu niên lăng vân chí, tầng hứa nhân gian đệ nhất lưu. Cậu không muốn đi lên tòa nhà cao tầng đó nhìn xem sao? Cậu không muốn trải nghiệm cảm giác khi đứng trên đỉnh cao nhất sao?”

(tạm dịch: Phải biết thiếu niên chí thẳng trời xanh, từng hứa đệ nhất nhân gian)

Chương 668: Tuyển phi

Đường Tụng tiến lên vài bước, đứng bên cạnh Triệu Giai Duyệt.

Cảm khái nói: “Phong cảnh trên cao quả thực rất đẹp, đáng giá chúng ta nỗ lực vì nó, cố lên!”

Sáng hôm nay hẳn đã đứng trong khu nhà cao cấp trong miêng nàng, đứng sau tường thủy tinh, coi du khách trên bên như phong cảnh.

Tự nhiên hiểu loại cảm giác này.

Tô Hiểu Như nghe vậy, liền biết Triệu Giai Duyệt vẫn không nhìn được, vẫn muốn ra mặt cho bạn thân, muốn để Đường Tụng phấn đấu lên.

Liền vội vàng tiến lên nói to: “Cố lên! Chúng ta cùng cố gắng! Trở thành một ‘mình’ tốt hơn!”

Đình linh linh... tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt ngang cảm xúc của Triệu Giai Duyệt.

Nàng lấy điện thoại ra, nghe máy.

Dịu dàng nói: “Tử Hào, anh đến rồi?”

“Được, em và Hiểu Như đang ở đối diện, chờ một lát, bọn em qua ngay đây.”

“Anh đi dọc theo ven đường là được, bọn em trực tiếp lên xe.”

“Bái bai.”

Cúp máy.

Triệu Giai Duyệt bình phục tâm tình, dẫn hai người đi về bên lề đường, trầm mặc không nói gì nữa.

Một lát sau.

Một chiếc Mercedes E chậm rãi đi đến, dừng lại bên cạnh bọn họ.

Cửa sổ xe hạ xuống.

Một người đàn ông mặc âu phục, thắt cà vạt xuống hiện.

Mặt chữ quốc, ngũ quan đoan chính, trên người có khí chất của tinh anh: “Giai Duyệt, Hiểu Như, lên xe!”

Triệu Giai Duyệt và Tô Hiểu Như quay đầu tạm biệt Đường Tụng.

Đường Tụng cười vẫy tay: “Bái bai, trên đường chú ý an toàn.”

Hai cô gái lên xe, Triệu Giai Duyệt hạ cửa sổ, nghiêm túc nhìn Đường Tụng đứng trên vỉa hè, nói: “Tôi biết, có lẽ vì vài nguyên nhân như năng lực, bằng cấp, nên cả đời này chúng ta có thể sẽ không chạm được vào độ cao kia, nhưng tôi vẫn hi vọng cậu nỗ lực một lần, vì Bảo Nguyệt! Cô ấy thích thành phố lớn, thích cuộc sống tốt, thích bầu trời trên cao. Tôi nói những thứ này không phải vì đả kích cậu, mà thật sự hi vọng cậu suy nghĩ thêm, tạm biệt!”

Đóng cửa sổ xe, chiếc xe tụt vào dòng xe cộ, chậm rãi biến mất.

Toàn bộ hành trình, Vương Tử Hào đều không giao lưu với Đường Tụng.

Đường Tụng lắc đầu cười khẽ, Triệu Giai Duyệt vẫn là Triệu Giai Duyệt kia.

Thời cấp ba đã thích dạy đời, bây giờ vẫn là như vậy.

...

Trên chiếc Mercedes E.

Vương Tử Hào một tay cầm vô lăng, nói lỏng cà vạt, cười nói: “Xin lỗi, hộ khách kéo dài thời gian, vớ lại đường rất đông.”

“Không sao, làm phiền anh rồi.” Triệu Giai Duyệt ôn nhu nói.

“Cuộc gặp hôm nay thế nào? Anh thấy người bạn này của em rất đẹp trai nha! Cũng không phải thường thường không có gì lạ như em nói.”

“Ôi ôi ôi! Ghen rồi?!” Tô Hiểu Như cười trêu ghẹo nói: “Đường Tụng người ta đúng là đại soái ca, nhưng anh Vương không cần lo, người ta có bạn gái rồi.”

Vương Tử Hào bình tĩnh nhìn hai người, lắc đầu cười khẽ: “Coi như không có bạn gái, thì anh cũng không lo lắng.”

Hắn là sư huynh của hai người, tốt nghiệp nghiên cứu sinh kinh tế tài chính Ma Đô, trước mắt đang làm trong một công ty đầu tư.

Không phải một thanh niên ở Yến Thành có thể so sánh.

“Đúng rồi, Giai Duyệt!” Vương Tử Hào chợt nói, lấy một túi quà bên ghế phụ rồi đưa qua: “Em nên thay túi rồi, anh mới mua cho em, nhìn xem có thích không!”

Triệu Giai Duyệt nở nụ cười, đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn, hôm nào em cũng mua cho anh một cái.”

“Cho mình xem nào.” Tô Hiểu Như bu lại.

Triệu Giai Duyệt mở túi quà, bên trong là một chiếc ví tiền cầm tay tinh xảo.

“Anh Vương có lòng rồi! Cái ví này, Giai Duyệt đã để trong xe mua sắm từ rất lâu rồi.” Tô Hiệu Như khen một câu.

Ví tiền này khoảng 800, với tư cách món quà tặng nhỏ dùng hàng ngày, xem như là rất tốt.

“Ha ha.” Vương Tử Hào một tay lái xe, nghiêng đầu nói: “Bình thường thôi.”

Ba người trêu ghẹo nhau một lát.

Tô Hiệu Như đột nhiên nói: “Đúng rồi Giai Duyệt, Đường Tụng cũng tặng cậu một món quà đúng không? Mở ra xem đi!”

Vương Tử Hào nhướn mày, cười nói: “Khá lắm, tên nhóc này vẫn rất có lễ phép, không uống công hai người mời cậu ta ăn cơm ở Roosevelt.”

Triệu Giai Duyệt ngẩn người, lúc này mới nhớ ra mình chưa xem quà của Đường Tụng.

Nàng liền cầm túi quà và đặt lên đùi, mở ra.

Bên trong là một hộp quà tinh xảo.

Phía trên là logo Chloe.

“Oa! Surprise!” Tô Hiệu Như kêu lên một tiếng: “Là hàng hiệu nha!”

Triệu Giai Duyệt cũng tròn tròn mắt.

Theo nàng biết, Chloe là nhãn hiệu xa xỉ của Pháp, gần với Chanel.

Vương Tử Hào hơi dừng lại một chút, thản nhiên nhìn hai nàng qua kính chiếu hậu.

Triệu Giai Duyệt mở hộp quà, lấy ra một chiếc túi Woodt Tote xinh đẹp.

Ngoại hình thời thượng xinh đẹp, rất dễ nhận ra.

Chiếc túi này rất hot trên internet, rất nhiều mình tình sử dụng.

Giá cả hơn 8000, tuyệt đối là hàng hiệu.

Tô Hiểu Như kiểm tra một lần, cảm thán nói: “Là hàng thật! Chắc là mua ở cửa hàng chuyên doanh bên Lục Gia Chủy! Nói không chừng người ta đã cố tình đi mua quà cho cậu trước khi đến. Mình lặp lại lần nữa, Đường Tụng làm người rất không tệ! Giai Duyệt, những lời vừa rồi của cậu rất không ổn, sẽ tổn thương người khác.”

Triệu Giai Duyệt cắn môi, cầm chiếc túi trong tay, nội tâm vô cùng hối hận.

Đường Tụng vừa tốt nghiệp và làm việc ở Yến Thành, lương một tháng tối đa cũng chỉ khoảng 5000.

Có thể bỏ hơn 8000 mua quà cho nàng, hồi báo lại bữa cơm này, tuyệt đối coi nàng là bạn.

Mà nàng, đúng là quá đáng!

...

Đi bộ trở về khách sạn.

Đường Tụng lại đứng trước cửa sổ, nhìn xuống bên cảng sáng chói bên dưới.

Hồi tưởng lại lời nói của Triệu Giai Duyệt.

“Tu tri thiếu niên lãng vân chí, tăng hứa nhân gian đệ nhất lưu!”

Đường Tụng hẳn xuất thân từ địa phương nhỏ, các phương diện cũng không tính là xuất chúng.

Đến bây giờ, có xe sang nhà đẹp và mấy tỷ tài sản, có thể thản nhiên đứng trên đỉnh cao nhất.

Tất cả dựa vào thứ gì?

Còn không phải dựa vào 1000% nỗ lực của bản thân, và một chút xiu xiu xiu giúp đỡ của hệ thống sao?

Tĩnh... âm báo wechat vang lên.

Làm hấn bưng tĩnh.

Móc điện thoại ra xem, liền nhú mày lại.

Bối Vũ Vi: Ảnh tự chụp mặc nội y.jpg.

Nàng chỉ mặc bộ đồ lót gợi cảm, chỉ có thể che đậy 3 điểm.

Khuôn mặt tuyệt đẹp, bộ ngực cao vút, bụng dưới mang theo đường chữ V, bắp đùi trắng như tuyết...

Nhìn một cái là không sót gì.

Đường Tụng đang định trả lời gì đó.

Ngay sau đó, điện thoại lại rung lên.

Bối Vũ Vi: Tống Khả Nhan mặc nội y.jpg.

Bối Vũ Vi: Lạc Sơ Âm mặc nội y.jpg.

...

Có khoảng mười mấy tấm ảnh khiêu gợi.

Ngoại trừ ba người LBS ra, còn có một số minh tinh nổi tiếng trong nước.

Đường Tụng từng thấy trên internet, đại bộ phận đều có thể nhận ra.

Đều là ảnh gợi cảm, với lại rõ ràng là chụp thẳng mặt.

Nếu như những hình ảnh này chảy ra ngoài, đoán là sẽ đăng đỉnh hot search.

Đường Tụng nhất thời không hiểu nàng muốn làm gì!

Cạn lời gửi một tin: “Muội muội tốt! Thêm chút nữa đi!”

Tinh tinh tinh...

Âm báo wechat lại vang lên.

Lần này đều là ảnh của ba người LBS.

Đề Đường Tụng thấy được dáng người của các nàng.

Lạc Sơ Âm nhỏ tuổi nhất, trắng gầy non, mái tóc dài đen nhánh mềm mại.

Tổng Khả Nhan mặc đồ cổ rất đẹp, mỏng vênh nhất, chân hết sức hoàn mỹ, trong suốt long lanh, thon dài tinh tế.

Bối Vũ Vi không hổ là đội trưởng, nàng bại lộ nhiều nhất.

Toàn thân cao thấp đều rất ngon à rất đẹp, nhất là ngực manga, sung mãn mà cao cút, để lộ vòng eo vô cùng tinh tế.

Ba người được xưng là khuôn mặt đẹp hàng đầu trong nước, lại có đặc sắc riêng, có vô số fan.

Giờ phút này, lại lấy cách này mà bại lộ trước mặt hầy, đề Đường Tụng hơi rục rịch.

Tiểu Bối cũng không tệ nha, không coi mình là người ngoài!

Tinh...

Bối Vũ Vi: “Nhìn trúng ai không?”

Đường Tụng thầm giật mình, đầu óc ong ong, trả lời: “Là sao?”

Lần này, đối phương trả lời rất lâu.

Bối Vũ Vi: “Tuyển phi.”

Đường Tụng run ray, khóe mắt điên cuồng giật giật.

Hơn phân nửa Tiểu Hoa thanh thuần trong giới giải trí, lại để mình tuyển chọn?

Chương 669: Im bật mà dừng

Đường Tụng xem lại các tấm ảnh kia.

Lại lên mạng tìm kiếm một lát.

Kém cõi nhất cũng là minh tinh hạng 2.

Với lại đều có hình tượng thanh thuần duy mỹ, tuổi tác không lớn, không có tin đồn.

Cũng đều là nghệ sĩ dưới cờ giải trí Tụng Mỹ.

Ong ong ong...

Bối Vũ Vi: “Đại bộ phận đều không ở Ma Đô, ví dụ như Sơ Âm đang quay quảng cáo ở Thành Đô. Nhưng chỉ cần anh muốn, đều có thể chạy đến trong vòng 2 ngày.”

Nhìn thấy tin tức này, Đường Tụng mím môi, cuối cùng cũng xác định nàng không nói đùa.

Đây lại là thật!

Có thể để toàn bộ giải trí Tụng Mỹ làm đến bước này, chỉ có thể là Mạc Hường Văn hoặc là Tô Ngư.

Mà tính cách của Mạc Hường Văn quyết định nàng không thể làm được loại chuyện này.

Đường Tụng còn nhớ rõ đánh giá của hệ thống với nhân vật này.

Kiên cường, lý trí, quả cảm... điển hình của nữ công sở thời đại mới.

Nàng chìm nổi trong giới giải trí hơn 10 năm, làm việc nhanh chóng quả quyết, nhưng lại có chuẩn tắc đạo đức rất cao thượng.

Cũng chính vì năng lực và nhân phẩm xuất sắc của nàng, giải trí Tụng Mỹ mới có thể thu nạp nhiều minh tinh nghệ sĩ, trở thành công ty giải trí hàng đầu như bây giờ.

Như vậy chỉ có thể là Tô Ngư.

Có lẽ hành vi trêu chọc rồi chạy của mình, khiến cho Tô Ngư có cảm giác không an toàn mới mình.

Cho nên mới làm ra hành vi nịnh nọt đến cực đoan này.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng trả lời: “Có ảnh của Tô Ngư không?”

Lần này Bối Vũ Vi không trả lời hẳn.

Đường Tụng tựa vào ghế salon, đè nén nội tâm xúc động.

Ngày mai là chủ nhật, nàng đã biết mình đến Ma Đô từ chỗ Bối Vũ Vi, khẳng định cũng biết mình sẽ đến tiệm cơm bên cạnh học viện âm nhạc Ma Đô.

Vậy nàng nhất định sẽ xuất hiện ở nơi đó, với lại rất có thể là sáng sớm.

Nghĩ đến ngày mai có thể nhìn thấy nữ minh tinh mình tự tay bồi dưỡng trong game, Đường Tụng cũng không có tâm tư tuyển phi.

Hắn có hắc sắc hơn, cũng không thể ra tay với đám nữ idol trong tình huống này được.

Đây là không tôn trọng Tô Ngư.

Với lại, là một cường giả chân chính, phải học được cách áp chế dục vọng của mình.

Chí ít... cũng phải chờ mình gặp nàng, tương tác với nàng xong đã.

Nghĩ tới đây, Đường Tụng thở sâu, lấy sách mình mang đến ra, bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ học tập hôm nay.

...

Nhạc Y Viên.

Một thanh niên cường tráng, khuôn mặt cương nghị bật cười: “Ngôn Triệt, mấy người các cậu nhát vậy! Xin wechat cũng không nổi, cậu trực tiếp ngồi cạnh cô ta, không cho thì không đi! Xem xem cô ta có thể làm gì cậu?”

Khóe miệng Giang Ngôn Triệt giật giật: “Đó là hoa khôi trường, có không biết bao nhiêu người che chở kìa.”

Hạ Bạch vỗ vỗ bả vai người kia, cười nói: “Anh Tiểu Cương, lai lịch của người ta không nhỏ đâu. Cô ấy ngồi cạnh viện trưởng trong buổi dạ tiệc đón người mới, tham gia giải thi đấu lập nghiệp, thì viện trưởng đích thân làm giáo sư chỉ đạo luôn.”

Tiểu Cương lơ đãng nói: “Xin wechat mà thôi, sợ cái gì? Viện trưởng các cậu còn có thể khai trừ các cậu sao? Như vậy đi, tôi không phải học sinh trường cậu, lát nữa tôi qua xin hộ các cậu! Nhưng bữa cơm hôm nay, với cả tăng tiếp theo, ba người các cậu phải mời khách, thế nào?”

Hai vị học sinh học viện thể thể dục Yên Thành ở bên cạnh cũng bắt đầu phụ họa theo.

Ồn ào để họ mời khách.

Đám người Giang Ngôn Triệt cũng động lòng.

Hạ Bạch hơi chần chờ nói: “Bạn trai cô ấy cũng không đơn giản, lái Panamera hơn 3 triệu, là người có tiền.”

“Sợ cái rắm, tên đó có thể tìm người vào trường đánh chúng ta à? Đến khi đó ai đánh ai còn chưa biết! Lại nói, không phải xin wechat thôi sao? Chuyện nhỏ, chúng ta có làm gì cô ta đâu?”

Tiểu Cương cầm chén rượu lên, cụng ly với họ, ánh mắt trôi qua hướng Trình Nhạc Nhạc.

“Nói đến, hoa khôi trường các cậu đẹp thật, đáng người khỏi phải bàn, tôi cũng động tâm này.”

“Quên đi thôi, đều là bạn học, anh cũng không thiếu bạn gái, không cần thiết.” Hạ Bạch khuyên một câu.

Giang Ngôn Triệt cũng nói theo: “Nào nào, anh Tiểu Cương, chúng ta cụng ly, lát nữa đi KTV, tôi lại gọi cho anh mấy cô nàng.”

Dù sao đều là bạn học, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.

Họ cũng không muốn dùng thủ đoạn bức hiếp gì để lấy wechat.

Chỉ là cảm thấy xin được wechat của hoa khôi thì có thể chém gió thôi.

Mấy sinh viên bên học viện thể dục thì lại khác, tác phong làm việc không giống với họ.

Tiểu Cương cười ha ha nhìn bọn họ, cũng không nói gì nữa.

Chén choáng dâng lên, mang trên mặt vẻ hơi say.

...

“Còn nhớ cô Lý không? Chỉ nhiệm chúng ta ý.”

“Đương nhiên là nhớ, cô Lý rất tốt, khi đó thường xuyên dùng tiền riêng để mua đồ ăn vặt cho chúng ta, giảng bài cũng rất nghiêm túc.”

“Tôi nhớ Nhạc Nhạc rất thân với cô Lý, bây giờ còn liên lạc không?”

Trình Nhạc Nhạc ngẩn người, trong đầu hiện ra một khuôn mặt ôn nhu an lành.

Nàng cúi đầu xuống, thở dài: “Đã 3 năm rồi không liên lạc.”

Cô Lý Mai đúng là rất tốt với nàng, khi đó gia đình khó khăn, cô đã giúp mình xin học bổng, còn thường xuyên mua quần áo cho mình.

Về sau biết mình từ bỏ việc học đại học, cô Lý đã nhiều lần chạy đến nhà máy bột mì tìm mình.

Liên tục khuyên bảo, để mình tiếp tục đi học.

Nhưng khi đó mẹ bị bệnh thì làm việc quá vất vả.

Trong nhà còn một đồng nợ, phía dưới còn một người em trai muốn đi học.

Nàng thật sự không học được nữa, cũng chỉ có thể cô phụ ý tốt của cô Lý.

“Nếu cô Lý biết Nhạc Nhạc đã vào đại học, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Trần Bác cảm khái một câu.

Diệp Gia uống hớp rượu, nói: “Mọi người chưa nghe nói à? Cô Lý rời khỏi trường rồi, bây giờ mở một tiệm sách nhỏ, thỉnh thoảng sẽ đi dạy thêm.”

“A? Khi nào vậy?”

“Cô Lý rất thích dạy học, vì sao lại nghỉ việc?”

Trình Nhạc Nhạc thăm giật mình, vội vàng hỏi: “Biết nguyên nhân không?”

La Hạo Vũ nói: “Việc này thì tôi biết, mợ tôi cũng là giáo viên ở đó. Nghe mợ nói, cô Lý vì báo cáo chuyện phó hiệu

trưởng ăn hối lộ nên mới bị xử lý. Đã nghỉ việc một năm rồi, xem như bị đả kích trả thù.”

“Cmn! Quá xấu xa rồi!”

“Lão già Lý Minh Đạt kia quá xấu, hỏi đi học tôi đã biết ông ta không phải thứ tốt rồi.”

“Trước kia thường xuyên tìm người đến trường diễn thuyết, bán sách bàn, bán sách sách, đúng là lão quỷ tham tiền.”

Trình Nhạc Nhạc cắn răng, nội tâm rất khó chịu.

Trong ấn tượng, cô Lý Mai là một người ôn nhu lương thiện, nghiêm túc và rất có trách nhiệm.

Cũng là một trong những tia sáng hiếm hoi trong thời trung học của nàng.

Đúng lúc này, Trương Tâm Hằng vừa hát xong một bài, đột nhiên đứng lên.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào vị trí của Trình Nhạc Nhạc.

Hắn thở sâu, nói vào micro: “Bài hát tiếp theo, tôi muốn tặng cho một người bạn. Cô ấy thiện lương đơn thuần, lạc quan, tiến tới, là phong cảnh đẹp nhất sân trường. Mà tôi từng làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn, đã tổn thương đến cô ấy. Hôm nay, cô ấy cũng đến Nhạc Y Viên, tôi nghĩ, đây là vận mệnh đang nhắc nhở tôi.”

Tiếng bàn tán lập tức vang lên.

“Thật là lẳng mạn!”

“Nữ sinh nào may mắn như vậy?”

...

Đám bạn học của Trình Nhạc Nhạc cũng chuyển chủ đề, tò mò đưa mắt nhìn lên sân khấu.

Sơ mi trắng, tóc hơi dài, bả vai quật cường, để Trương Tâm Hằng tràn đầy khí phách thiếu niên, rất hút ánh mắt.

Trình Nhạc Nhạc nhíu mày, đã chán ghét Trương Tâm Hằng đến cực điểm.

Biết rõ mình đã có bạn trai, hơn nữa còn rất ghét hẳn, hết lần này đến lần khác còn muốn nhảy ra.

Trương Tâm Hằng kích thích dây đàn, tiếng guitar quanh quần nơi đây.

Hắn đứng trên sân khấu, ánh mắt nhìn về phía nào đó, chân thành nói: “Trình Nhạc Nhạc, thật xin lỗi! Một bài ‘Thế gian tốt đẹp và em’ tặng cho cậu! Hi vọng cậu vĩnh viễn tốt đẹp, vĩnh viễn hạnh phúc.”

...

Tiếng hát ôn nhu mang theo từng tia rung động, có vẻ rất chân thành.

“Cmn? Là hát cho Nhạc Nhạc?”

“Nhạc Nhạc, cậu biết soái ca kia à?”

...

“Nhạc Nhạc, đó là ai?” La Hạo Vũ hơi khần trương hỏi.

Lý Nhã Tĩnh trầm thấp cả đêm chột sáng mắt lên, có chút hưng phấn nói: “Còn phải hỏi sao, nhất định là người có quan hệ không tầm thường! Nhạc Nhạc, có phải cậu ta đã ngoại tình, tổn thương cậu không!”

Trình Nhạc Nhạc thả dũa trên tay xuống: “Tôi không quen cậu ta, hình như là một người nào đó trong trường.”

Nàng nhìn Lý Nhã Tĩnh, bình tĩnh nói: “Ngoài ra, tôi đã có bạn trai, chúng tôi rất thân mật, đã ở cùng nhau rất lâu. Nhã Tĩnh, cậu không cần suy nghĩ lung tung.”

Nàng nói hết lời, đám con trai ở đây đều ngẩn người, rất đau lòng.

Đám con gái thì tò mò hỏi thăm đối phương là ai? Có thể gọi đến đây không?

Lý Nhã Tĩnh là vui vẻ nhất, cả người như sống lại, thậm chí còn nhiệt tình rót trà cho Trình Nhạc Nhạc.

Trình Nhạc Nhạc nói tiếng cảm ơn, nói: “Bạn trai tôi đi công tác rồi, cho nên không thể đến.”

...

“Anh biết mưa gió...”

Tiếng hát chợt im bặt mà dừng.

Trương Tâm Hằng trên sân khấu sững sờ vỗ vỗ micro, không thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Chương 670: Lão lục, lão lục

Trong khu hậu trường của Nhạc Y Viên.

Một người mặc đồ tây đen đề tai nghe, nhỏ giọng nói: “Chị Ngô, đã cắt đứt.”

“Tốt, cảnh cáo đối phương, lập tức đổi ca sĩ thường trú đi!”

“Rõ!”

Tất tai nghe truyền tin.

Ba người mặc đồ tây đen đứng thành một hàng.

Một người dẫn đầu vỗ vỗ bả vai giám đốc nhà hàng, thân nhiên nói: “Yên tâm, chúng tôi là nhân viên an ninh THỊNH ĐƯỜNG, là cơ cấu an ninh chính quy.”

Giám đốc nhà hàng lau mồ hôi lạnh trên trán, nội tâm lại khản trương hơn.

Hắn tự nhiên biết công ty an ninh THỊNH ĐƯỜNG, là công ty cung cấp dịch vụ an ninh toàn diện nhất và cao cấp nhất cả nước.

Rất nhiều đại hội cao cấp ở Yên Thành, đều do họ cung cấp dịch vụ an ninh.

Thuộc về cơ cấu lớn, ăn cả trắng lẫn đen.

Thực sự đặc tội với đối phương, dù ông chủ của họ tìm nhiều quan hệ hơn thì cũng không giải quyết được.

...

Nhân viên chạy lên sân khấu, cúi người xin lỗi: “Hết sức xin lỗi! Âm hưởng của chúng tôi gặp vấn đề, chúng tôi đang

xử lý, xin mọi người chờ một lát.”

Trình Nhạc Nhạc và đám bạn học lại trò chuyện một lúc, nghĩ đến Trương Tâm Hằng còn có thể lên sân khấu, liền không có tâm tư ở lại đây nữa.

Nàng gửi tin cho Ngô Gia Di, tiếp đó đứng dậy.

Cười nói với đám bạn: “Cũng no say rồi, tôi đi trước. Tối này còn có việc phải làm, mọi người cứ tiếp tục đi.”

La Hạo Vũ đi theo chân, ánh mắt phức tạp nói: “Tôi cũng ăn xong rồi.”

Những người khác cũng đứng lên, bắt đầu mặc áo khoác: “Đi thôi, đều ăn xong rồi.”

“Hạo Vũ, chúng ta đi chung đi, lát nữa đi dạo phố, cậu bảo muốn mua một chiếc áo sơ mi màu tối đúng không?” Lý Nhã Tĩnh đứng lên, chủ động kéo tay La Hạo Vũ.

La Hạo Vũ cúi đầu, rút tay ra, ánh mắt còn dừng lại trên người Trình Nhạc Nhạc.

Nụ cười trên mặt Lý Nhã Tĩnh cứng lại, đã hiểu ra gì đó.

Thì ra, dù Trình Nhạc Nhạc đã có bạn trai, thì La Hạo Vũ vẫn không bỏ được.

Thì ra, chỉ cần có Trình Nhạc Nhạc, thì mình chính là lựa chọn E, là plan B, là người qua đường Át, có cũng được mà không có cũng không sao.

Nàng hơi há miệng, nhưng nói không nên lời.

Có chút ủy khuất, tựa như bị tát một cái, á khẩu không nói được.

“Phục vụ! Thanh toán!” La Hạo Vũ vẫy tay với nhân viên ở gần đó.

Trình Nhạc Nhạc nhét điện thoại vào túi xách, mở miệng nói: “La Hạo Vũ, tôi chuyển tiền cho cậu trên wechat, nhớ nhận.”

La Hạo Vũ ngẩn người, gật đầu.

Thanh toán xong, một nhóm 9 người kết bạn đi ra ngoài.

Nơi này gần khu đại học, các trường học đều không xa.

Đi bộ chỉ khoảng 10 phút.

Một bạn học nói đùa: “Nhạc Nhạc, cậu về kiểu gì? Trường mình rất gần đại học Yến Thành, hay là mình đưa cậu về?”

“Gia Gia, cậu đừng khoe khoang chiếc xe điện vừa mua đi.”

“Ha ha, thực không dám giấu giếm, mình vẫn đang trả góp, áp lực hơi lớn.”

Trình Nhạc Nhạc che miệng cười khẽ, vỗ vỗ vai Diệp Gia: “Gia Gia, cậu phải cẩn thận nha, nghe nói trường học mất không ít xe điện. Đừng chờ đến khi mất xe rồi mà vẫn phải trả góp nha.”

Trong chốc lát, tiếng cười nói vui vẻ.

La Hạo Vũ nhìn Trình Nhạc Nhạc sáng lấp lánh dưới ánh trăng, lại khó áp chế được rung động trong lòng.

Đây chính là lực sát thương của Bạch Nguyệt Quang.

Nàng ở chỗ này, nàng chính là ánh sáng.

Khi nàng xuất hiện, tất cả mọi người đều đắm chìm vô quang.

Hắn thở sâu, nói khẽ: “Nhạc Nhạc, trời lạnh rồi, tôi gọi xem, tiện đường đưa cậu về.”

Trình Nhạc Nhạc lắc đầu cười nói: “Không được không được, bạn trai tôi đã tìm xe, sắp đến rồi.”

“Oa, thật ngọt ngào!”

“Đi công tác mà vẫn không quên quan tâm, đúng là tình yêu đích thực!”

...

Đi ra khỏi cổng Nhạc Y Viên.

Trình Nhạc Nhạc vẫy vẫy tay: “Tối nay rất vui, hôm nào chúng ta lại tụ tập.”

Vừa dứt lời.

Một giọng nói thô kệch chợt vang lên: “Hoa khôi, cho xin wechat đi.”

Đám người Trình Nhạc Nhạc quay đầu lại.

Liền thấy mấy người thanh niên cao to, mặc áo jacket, quần thể thao.

Hút thuốc, trên mặt mang theo men say, nhìn có vẻ khí thế bức người.

Giang Ngôn Triệt và Hạ Bạch đi theo sau họ, biểu cảm hơi xấu hổ.

Tiểu Cương hơi say, tiến lên một bước, cười hì hì nói: “Đã nghe nói đến danh tiếng của hoa khôi đại học Yến Thành từ lâu, chắc chắn, quả là xinh đẹp! Tôi là Bành Tiểu Cương của học viện thể dục Yến Thành, cũng là thành viên đội bóng rổ của trường, chúng ta làm quen đi.”

Mấy học sinh học viện thể dục khác cũng tiến lên phụ họa.

Bởi vì uống rượu, nên nói chuyện cũng hơi quá.

Trình Nhạc Nhạc nhú mày, không để ý đến họ.

La Hạo Vũ vội vàng đứng trước Trình Nhạc Nhạc, khẩn trương nhìn đám người này.

Trần Bác cũng biết họ, chủ động mở miệng: “Anh Tiểu Cương, người bạn này của tôi là một học sinh ngoan, với lại người ta có bạn trai rồi.”

Tiểu Cương phun một vòng khói vào mắt hắn, vỗ vỗ bả vai hắn: “Ha ha, lão Trần, là tiểu tử cậu à. Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn làm quen với hoa khôi đại học Yên Thành thôi, add cái wechat, thỉnh thoảng xem vòng bạn bè thôi, không có ý gì khác.”

Những người khác thấy đám học sinh thể dục đều cao to, cũng hơi rụt rè.

“Các người đang làm gì?” Một giọng nói hơi kích động vang lên.

Trương Tâm Hằng vác guitar chạy chậm đến bên cạnh đám người, khẩn trương nhìn Trình Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, cậu không sao chứ?”

Tiểu Cương mỉm cười, quét mắt nhìn cánh tay lẻo khèo của hắn, cũng không thèm để ý.

Bước một bước đến gần Trình Nhạc Nhạc, đang định nói gì đó.

Ngay sau đó, tiếng bước chân gấp rút đột nhiên vang lên.

Đám người vừa quay đầu lại.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Vài âm thanh vang lên không ngừng.

Bao quát Giang Ngôn Triệt, Bành Tiểu Cương, toàn bộ 7 người ôm bụng ngã trên đất.

Phát ra từng tiếng kêu gào thảm thiết.

8 người mặc đồ tây đen, hình thể hung hãn cường tráng vây quanh bọn họ.

Trên người tản ra khí thế người sống chớ lại gần, lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người.

Trình Nhạc Nhạc và mấy người bạn đều giật nảy mình, từng cái sắc mặt trắng bệch, không hiểu là chuyện gì.

Đây là... xã hội đen?

Trương Tâm Hằng sợ run người, nắm chặt túi, lùi về sau một bước.

Một người mặc đồ tây đen đề tai nghe, ngồi xổm xuống, duỗi tay nắm chặt cổ Tiểu Cương, hơi dùng sức.

Sắc mặt Tiểu Cương lập tức đỏ như máu, phát ra âm thanh hoảng sợ.

Nhưng vừa mới ăn món đòn, khiến hắn không có sức để phản kháng.

Dần dần, hắn cảm giác mình sắp game over, hô hấp khó khăn, đầu óc hỗn loạn, bài tiết không thể kiềm chế.

Đúng lúc này, người kia thả lỏng tay, ném hắn lên mặt đất như ném một con chó chết.

Tiểu Cương lập tức thở hồng hộc, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Người kia xoay người, mặt hướng Trình Nhạc Nhạc, khuôn mặt lạnh lùng nở nụ cười miễn cưỡng: “Trình tiểu thư, xử lý những người này thế nào?”

Trình Nhạc Nhạc ngẩn người, không phản ứng kịp.

Đám bạn học và Trương Tâm Hằng đều há hốc mồm, không thể tin nổi với một màn này.

Tất cả đều quá nhanh.

Bọn họ căn bản là không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sao đám đồ tây đen này lại đột nhiên khách khí với Trình Nhạc Nhạc như vậy, còn hỏi nàng nên xử lý thế nào?

“Nhạc Nhạc, cậu... cậu biết họ?” La Hạo Vũ đứng trước người Trình Nhạc Nhạc có chút gian nan mở miệng hỏi thăm.

Tiếng còi xe chột vang lên.

Một chiếc Rolls Royce màu đen chậm rãi đi tới, dừng lại trên lề đường bên cạnh Trình Nhạc Nhạc.

Cạnh... cửa xe mở ra.

Ngay sau đó.

Một bóng người cao gầy khỏe đẹp cân đối bước xuống.

Phanh... nàng tiện tay đóng cửa.

Đi một vòng quanh xe mà tới.

Nàng mặc đồ tây đen, bên trong là áo cao cổ đen.

Trên chân là đôi giày da nữ màu đen, chiều cao gần 1m8.

Buộc tóc đuôi ngựa.

Dáng người không cường tráng, nhưng nhìn quả liền biết rất khó dây vào.

Trên người nàng có một loại khí chất đặc biệt, bình tĩnh, thần bí khó lường.

Nàng ngẩng đầu, tháo kính râm xuống, để lộ khuôn mặt lạnh diễm.

Mũi rất cao, môi mỏng vừa phải, mặt không biểu cảm.

Nhìn qua rất công (công trong công thụ), nam nữ ăn sạch.

Nàng đứng cạnh Trình Nhạc Nhạc, lạnh nhạt quét mắt qua đám người Tiểu Cương, lạnh lùng nói: “Đưa họ đi tỉnh rượu đi.”

“Rõ!” 8 người mặc đồ tây đen đồng thời đáp lại.

Kéo mấy người trên đất đến một con hẻm cách đó không xa.

Ngô Gia Di đẩy La Hạo Vũ đứng trước người Trình Nhạc Nhạc, cũng không thèm nhìn hấn một cái.

Trở lại bên cạnh xe, nàng mở cửa xe, nói khẽ: “Trình tiểu thư, ngài lên xe trước, chúng tôi sẽ xử lý chuyện này.”

Trình Nhạc Nhạc mím môi, đã hiểu là chuyện gì.

Nàng vẫy tay với đám bạn học: “Vậy tôi đi trước, rảnh rồi lại tụ tập, bái bai.”

Những người khác ngây ngốc nhìn nàng lên xe, vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Tay cầm túi guitar của Trương Tâm Hằng chột run lên, ‘rầm’ một tiếng, rơi trên mặt đất.

Ngô Gia Di đóng cửa xe, ánh mắt lạnh lẽo quét qua người hấn.

Trương Tâm Hằng sợ đến run chân, vội vàng cúi người nhặt túi guitar lên.

Chương 671: Kim đồng không nuôi người rảnh rỗi

Cộc cộc cộc...

Ngô Gia Di bước vài bước đến gần Trương Tâm Hằng, đứng cách hần 2 mét.

Nàng đi giày, cao vượt qua 1m8, còn cao hơn Trương Tâm Hằng không ít.

Nàng hơi cúi đầu, ánh mắt dừng trên mặt hần.

Lạnh nhạt mà sắc bén, có một loại mỹ cảm phong mang tất lộ, để Trương Tâm Hằng cúi đầu.

Luôn cảm giác nhìn lại nàng thì sẽ bị xử lý vậy.

Đám bạn học của Trình Nhạc Nhạc thì không dám thờ mạnh.

Nhìn nàng đầy kính sợ.

Khóe miệng Ngô Gia Di cong lên, lạnh lùng nói: “Có vài người không phải là cậu có thể nhớ, nhìn nhiều một giây cũng là sai lầm.”

Nói xong, nàng lại quét mắt nhìn qua mấy người bạn học cũ của Trình Nhạc Nhạc.

Móc kính râm trong túi âu phục rồi đặt trước người.

Bàn tay mềm dẻo lại có chút vết chai hời run lên, ‘cách’ một tiếng, chân kính mở ra.

Ngô Gia Di đeo kính lên, khuôn mặt lãnh diễm bị che hơn nửa.

Nhưng sống mũi cao thẳng, khỏe môi khê nhếch, vẫn mang theo lực áp bách rất mạnh.

Toàn bộ động tác rất có lực sát thương, tựa như không mang theo một tia khói lửa.

Không ít người đi ra khỏi nhà hàng, đều vô thức dừng chân, nhìn chăm chăm vào nàng.

Ngô Gia Di đề tai nghe, nhỏ giọng nói một câu: “Đi.”

Xoay người, sải bước đi về phía xe.

Gió lạnh thổi qua sợi tóc nàng, vén góc áo của nàng.

Có vẻ hết sức lãnh khốc.

Rất nhanh, 8 tên mặc đồ tây đen chạy chậm trở lại ven đường, nhanh chóng và chính tề leo lên 2 chiếc Mercedes.

Ầm ầm...

Ba chiếc xe lăn bánh, dần dần biến mất nơi cuối phố.

Trương Tâm Hằng lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vô hồn, vẫn chưa tỉnh táo lại.

Nếu như có thể dùng một từ để hình dung cô gái mặc đồ tây đen kia, thì ‘sát thủ’ có vẻ thích hợp hơn là ‘tài xế’.

Đúng là một cô gái khủng bố.

Một lúc sau.

Diệp Gia nuốt ngụm nước miếng, khó tin nói: “Ai có thể nói cho tôi biết, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Nhạc Nhạc...”

“Người phụ nữ của đại ca?”

“Một chiếc Rolls Royce, hai chiếc Mercedes Benz G-Class, còn có nhiều vệ sĩ như vậy, đây là người phụ nữ của đại lão nhà?”

“Cảnh tượng này, tôi chỉ thấy trong tiểu thuyết, chưa từng thấy trong hiện thực.”

“Không thể tin nổi, bạn học cũ của mình lại thành một nhân vật khủng bố như vậy.”

Một cô gái nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt dần dần đỏ ửng: “Minh... hình như mình bị uốn cong rồi, chị gái kia quá ‘công’ rồi, mình rất thích!”

“Tiêu Lâm, tinh táo một chút, phong thái kia, ánh mắt kia, động tác kia, vậy mà cậu còn dám YY?”

Các cô gái lại líu ríu thảo luận.

Đám con trai thì đóng chặt miệng, sững sờ tại chỗ.

Lý Nhã Tĩnh nhìn La Hạo Vũ đang cúi đầu, nắm chặt tay thì lại cảm thấy rất vui sướng, sáng khoái.

“Có vài người không phải là cậu có thể nhớ, nhìn nhiều một giây cũng là sai lầm.”

“Lời này cũng bao quát cả cậu chứ.”

...

Trên xe Rolls Royce.

Ngô Gia Di khôi phục dáng vẻ yên tĩnh, lái xe rất ổn, ánh mắt nhìn thẳng.

Trình Nhạc Nhạc gửi tin cho Đường Tụng xong, ngẩng đầu nói khẽ: “Chị Gia Di, cảm ơn.”

Ngô Gia Di bình tĩnh nói: “Trình tiểu thư không cần khách khí, đây là việc của chúng tôi.”

“Chị Gia DI, vì sao chị lại làm tài xế, vệ sĩ?” Trình Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

Ngô Gia Di rất cao, chân dài, hình thể khỏe đẹp cân đối, liếc nhìn qua đã biết là đại mỹ nhân.

Tại xã hội hiện đại này, Ngô Gia Di có quá nhiều công việc để lựa chọn.

“Tôi rất thích công việc này.” Ngô Gia Di giơ ngón tay lên, trong mắt toát ra vẻ suy tư.

Nàng xuất thân từ thế gia võ thuật, lấy được quán quân võ thuật toàn quốc, cũng từng nổi tiếng trên mạng một thời gian.

Về sau vì muốn quay phim võ hiệp, làm hiệp nữ, bị một công ty quản lý lừa, ký không ít hợp đồng không công bằng.

Ngay khi nàng phải đối mặt với khoản phí bồi thường vi phạm hợp đồng rất khổng lồ, giải trí Tụng Mỹ đã thu mua công ty này.

Tổng giám đốc Mạc Hướng Văn nhìn trúng thân thủ của nàng, muốn để nàng làm trợ lý của Tô Ngư.

Về sau Kim đồng lại coi trọng nàng, trực tiếp ra tay chặn lại, đưa nàng vào an ninh Thịnh Đường.

Đồng thời, nàng cũng bắt đầu kiếp sống tài xế và vệ sĩ.

Hai năm nay, nàng tiếp xúc với rất nhiều đại nhân vật.

Nàng nhận được sự tán thành và khẳng định của Kim đồng đại danh đỉnh đỉnh.

Kiểm đủ tiền để mình tiêu xài rất nhiều năm.

Cha mẹ, sư huynh đệ, sư tỷ muội cũng được an bài vào an ninh Thịnh Đường, đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Nàng còn có nhà riêng ở Đế Đô.

Người nhà từng phản đối nàng, bây giờ lại coi Kim đồng như bồ tát sống.

Đương nhiên, cái này cũng không thể bỏ qua mị lực nhân cách của Kim đồng.

Kim đồng là một người hoàn mỹ, mỗi người từng ở chung ở Kim đồng, đều có thể nhìn thấy khuyết điểm của bản thân từ trong mắt nàng.

Tự ti mặc cảm, bị tin phục.

Nghĩ đến lời nhắc nhở của Khương Hữu Dung.

Ngô Gia Di nhìn Trình Nhạc Nhạc qua kính chiếu hậu: “Trình tiểu thư?”

“Sao vậy?”

“Cô biết Kim... Kim Mỹ Nga không?” Ngô Gia Di nói.

Trình Nhạc Nhạc cười nói: “Đương nhiên! Giáo sư trường em thường xuyên lấy cô ấy làm ví dụ điển hình.”

Ngô Gia Di thở ra, bình tĩnh nói: “Tôi có một người bạn làm việc bên cạnh Kim đồng, nghe nói sau tết, Kim đồng có thể sẽ đến Yên Thành một chuyến, với lại đại học Yên Thành còn nằm trong lịch trình. Cô ấy là một phụ nữ cực kỳ ưu tú, nếu có cơ hội... tôi đề nghị cô gặp cô ấy một lần, tâm sự một chút, có lẽ sẽ có trợ giúp cho nhân sinh quan và giá trị quan của cô.”

“A!” Trình Nhạc Nhạc chợt che miệng: “Kim Mỹ Ngã muốn đến đại học Yên Thành?!”

“Quý tử thiện dưới cờ tập đoàn Đường Tổng sẽ tiến hành quyên tặng mấy trường đại học ở Yên Thành, kim ngạch rất khổng lồ.”

“Quá lợi hại!” Trình Nhạc Nhạc thán phục một tiếng, có chút do dự nói: “Nhưng em chỉ là một học sinh bình thường, muốn gặp cũng khó.”

“Cô có thể liên hệ và xin lãnh đạo từ trước, có lẽ sẽ có cơ hội! Vị Kim đồng này rất thân thiện, thương thức nhất là những nữ sinh có lòng cầu tiến.”

Trình Nhạc Nhạc nghe vậy thì cũng động tâm.

Nàng vẫn luôn khát vọng trở thành một người hữu dụng với Đường Tụng.

Nếu như có thể gặp mặt vị Kim Mỹ Nga trong truyền thuyết kia, có lẽ nàng sẽ nhìn thấy rõ con đường tương lai của mình.

Cho dù chỉ học được một chút trên người Kim Mỹ Nga, cũng đã thu hoạch không ít rồi.

Ngô Gia Di nhìn bóng đêm mê ly ngoài cửa sổ, nói tiếp: “Lịch trình của Kim đồng là bí mật, hi vọng Trình tiểu thư không lộ ra ngoài, cho dù là Đường tổng thì cũng không nên nói, bằng không người bạn của tôi sẽ gặp chuyện không may.”

Trình Nhạc Nhạc vội vàng gật đầu nói: “Em biết rồi.”

Lịch trình của Boss tập đoàn Đường Tổng, không cần nghĩ cũng biết quan trọng thế nào.

...

Đế Đô.

“Căn cứ dự đoán của ủy hội tư bản Tỉnh Ngộ, năm 2023, ngành nghề trí tuệ nhân tạo sẽ dẫn sinh ít nhất 10 thế lực bá chủ, trong đó lấy AIGC (trí tuệ nhân tạo tạo sinh) làm chủ. Đây cũng chính là phương hướng đầu tư của tư bản Tỉnh Ngộ, điều này cũng hữu ích cho sự phát triển của Công Hiệt.”

...

“Trang viên cà phê đã được thu mua, Trình tổng đại biểu Đức Tự Nhân đến thành phố Phổ Nhị tỉnh Vân, đang xử lý

tranh cãi nội bộ bên đó.”

...

“Việc chuyển nhượng 98% cổ phần...”

...

“Tập đoàn Tinh Thành không những không buông bỏ 30% cổ phần trong tay, trái lại còn muốn thu mua cổ phần tản mát khác. Đương nhiên, những cổ phần này đã bị chủ nhiệm Âu Dương thu mua sạch sẽ rồi, trước mắt đang trong quá trình chuyển nhượng...”

Thư ký Kim dựa trên ghế salon, yên tĩnh nghe trợ lý Lâm báo cáo.

Bởi vì là trong nhà, nên thư ký Kim ăn mặc rất thoải mái.

Áo T-shirt trắng rộng rãi, quần đùi màu hồng cánh sen, dép lê.

Tóc buộc kiểu thịt viên, để lộ cái cổ thon dài trắng như tuyết.

Tự tin, ngọt ngào, xinh đẹp, trẻ trung.

Bởi vì vắt chéo hai chân, mờ mờ tinh tế trắng lóa như tuyết như ẩn như hiện.

Trợ lý Lâm nhìn thấy một màn này, đã hơi thất thần.

Nghĩ đến, trứng gà vừa bóc vỏ, tuyết trên núi...

Đương nhiên, làm cho nàng thất thần chính là quyền sách trên tay thư ký Kim.

“Làm thế nào để một người đàn ông càng ngày càng thêm muốn bạn.”

Báo cáo xong.

Thư ký Kim khép sách lại, ngẩng đầu nói: “Tôi nhìn trúng 30% cổ phần trong tay tập đoàn Tinh Thành, chờ Âu Dương xong việc, cô để Tấn Ánh Tuyết đi làm việc này.”

“Vâng.” Trợ lý Lâm lên tiếng: “Vậy không quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

Rất nhanh.

Trong phòng rộng rãi chỉ còn lại một người.

Thư ký Kim đứng lên, tựa vào bên cửa sổ, nhìn bóng đêm rã rời bên ngoài.

Trong mắt có một loại rõ ràng tĩnh mịch như gió tuyết câu diệt.

Chương 672: Gặp nhau luôn là tháng 11

Ngày 18 tháng 12 năm 2022, trời trong, âm lịch ngày 25 tháng 11.

Trời còn chưa sáng, Đường Tụng ngồi dậy từ trên giường, duỗi lưng một cái.

Tiện tay cầm điện thoại lên xem.

Một tấm ảnh xuất hiện trong màn hình.

Trong tấm hình là Tô Ngư mặc váy quây ngực bao mông màu đỏ rực.

Cái cổ thon dài ưu mỹ, bả vai bóng loáng, xương quai xanh tinh xảo, cùng bộ ngực sung mãn.

Tay phải nàng kéo tóc mình, mặt hơi nghiêng.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, có thể khiến trái tim người gia tốc.

Rõ ràng là khí chất không đánh khối lửa trần gian, nhưng Đường Tụng lại nhìn ra vẻ dụ hoặc như có như không ở bên trong.

Nhìn nàng vẫn luôn thơm tho, lạnh lẽo, sạch sẽ.

Tựa như vĩnh viễn không đánh bản, không ra mồ hôi, sẽ không đi vệ sinh vậy.

Đây chính là Bối Vũ Vi gửi đến vào đêm qua.

Cũng khiến Đường Tụng mất ngủ.

Còn nằm mơ thấy nàng.

Nhìn tấm ảnh và ngây ngốc một lúc, Đường Tụng mới đứng dậy, đi hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện ngày hôm nay.

Trở lại phòng, tắm rửa một cái, bắt đầu chuẩn bị.

Cạo râu, cắt móng tay, sấy tóc, dưỡng da...

Đứng trước gương trong phòng quần áo.

Eo chóc đã có chút quy mô.

Phối hợp với cơ liên sườn lưu loát, đường cong cơ bắp tráng kiện.

Nhìn qua, hoàn mỹ như một pho tượng.

Tự luyện một phen, Đường Tụng bắt đầu mặc quần áo.

Áo lông màu rượu vang, quần dài màu đen, giày da màu nâu đỏ.

Đầu óc thanh minh, khéo miệng không tự chủ được mà cong lên.

Mị lực +1, trí lực +1, may mắn +1, get!

Đường Tụng vỗ tay một cái, nhìn thời gian, đã là 8 giờ sáng.

Tiệm cơm nhỏ mà Bối Vũ Vi gửi cho hắn không làm bữa sáng, khai trương lúc 10 giờ.

Nhưng Đường Tụng luôn có loại trực giác, Tô Ngư nhất định sẽ đến sớm.

Hắn mở vali, lấy một cái mũ rồi đeo lên.

Chính là ‘mũ lưỡi trai của Tô Ngư’.

Đạo cụ này lấy được từ phó bản Ô Sơn, đến nay đã qua mấy tháng, cuối cùng cũng có cơ hội trả lại cho nàng.

Mặc ‘thời trang tình nhân’, hai người lại ở gần nhau, kích hoạt đặc hiệu ‘ẩn dật’, thu được may mắn +2.

Sử dụng thẻ tương tác nhân vật, khả năng cao sẽ quay trúng Tô Ngư.

Chuẩn bị xong, Đường Tụng cầm chìa khóa xe, mở cửa đi ra ngoài, đi thang máy xuống B2, leo lên chiếc McLaren P1 của mình.

Trong tiếng động cơ giòn giã, McLaren lái ra khỏi tầng hầm, phá vỡ ánh nắng màu vàng kim, tụ hợp vào dòng xe cộ đông đúc.

Trở thành một bộ phận cảnh đường phố Ma Đô.

...

“Chị Ngư, bộ trang điểm này thì sao? Lông mày sâu hơn, vành môi sẽ...”

“Đôi! Không hợp với quần áo hôm nay!”

“Bộ này thì sao? Men môi mỏng, giảm màu nơi mắt, sẽ trẻ trung thanh thuần...”

“Đôi!”

“Bộ này thì sao? Má hơi đỏ... thể hiện làn da hoàn mỹ của ngài.”

“Lại đổi đi!”

...

Cuối cùng, Tô Ngư chọn bộ trang điểm ‘tim đập thành thịch’.

Lúc này đội ngũ tạo hình mới thở phào, bắt đầu ra tay.

Tô Ngư dựa vào ghế, mắt hơi lim dim, đôi tay thả lỏng.

5 giờ rời giường, trừ lông toàn thân, ngâm bồn tắm, dưỡng da toàn thân, thơm nức rồi lại trang điểm.

Một quá trình mất hơn 3 tiếng.

Đây còn là tình huống có đội ngũ tạo hình hỗ trợ.

Áo lông màu rượu vang, quần jean bó màu đen, giày quá gối màu nâu đỏ.

Mặc bộ thời trang tình nhân này vào, Tô Ngư nhắm mắt lại.

Chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, tựa như cả người đều thả lỏng.

Mị lực +1, trí lực +1, sức chịu đựng +1, nhanh nhẹn +1, get!

Tô Ngư đánh giá mình trong gương, không thể che giấu vẻ vui thích trên mặt.

Đeo khẩu trang che nửa khuôn mặt, lại thêm một chiếc mũ rất có cảm giác không khí màu Morgan.

Chỉ để lộ đôi lông mày tinh xảo.

Chóp chóp đôi mắt xinh đẹp, cửa sổ tâm hồn sáng sủa sạch sẽ.

...

Học viện âm nhạc Ma Đô nằm ở khu Từ Hối.

Đi từ Thúy Hồ Thiên Địa chỉ mất 10 phút.

8:20 sáng, Tô Ngư xuống xe, đi bộ đến tiệm mì không biết tên kia.

Diện tích cửa tiệm không lớn, đã nhiều năm rồi.

Tô Ngư hai mắt lấp lóe, từng màn cửa ngày xưa tựa như ở ngay trước mắt.

Lần đầu tiên gặp mặt hần, chính là tại nơi này.

Cũng là một mùa đông, cũng là tháng 11.

Hần mặc trang phục bình thường, tóc ngắn lờm chờm, thò ra sương trắng, trực tiếp chui vào trong quán mì nóng bỏng

này.

Sau đó, đặt mông ngồi xuống đối diện mình.

Cứ yên lặng quan sát mình.

Đôi mắt kia để nàng nhớ đến tận bây giờ, tựa như muốn nhìn thấu mình vậy.

Câu đầu tiên của hắn là: “Xin chào, tôi là Đường Tụng. Đường trong Đường Tổng Nguyên Minh Thanh, Tụng trong phong nhã tụng. Rất hân hạnh được biết cô, Tô Ngư tiểu thư.”

Đoạn giới thiệu này hơi đột ngột và trẻ trâu.

Cũng làm cho Tô Ngư có ấn tượng không tốt với hắn.

Khi đó nàng bị ông chủ công ty nhìn trúng, bởi vì không đồng ý làm tình nhân mà bị ướp lạnh.

Còn dùng đủ loại lý do để đòi mấy trăm ngàn tiền bồi thường vi phạm hợp đồng.

Nàng ở trong ký túc xá của trường, chỉ bỏ được 6 đồng để ăn một bát mì sợi, không mua nổi đồ trang điểm.

Kinh tế quần bách, tâm trạng hậm hực, áp lực nặng như núi.

Đang ở thời khắc chạm đáy, đau khổ nhất, u ám nhất của cuộc đời.

Mà nàng không biết là, bánh răng vận mệnh đã bắt đầu chuyển động ngay tại giây phút Đường Tụng xuất hiện.

Rất nhanh, ông chủ của nàng đã bị đưa vào ngục giam.

Trên thế giới này xuất hiện một nhạc sĩ tên ‘Song’, xuất hiện ‘siêu sao Tô Ngư’, cũng xuất hiện giải trí Tụng Mỹ, truyền thông Nhất Tâm, châu báu Tô Đường...

...

“Ô tiêu thư! Sao ngài lại đến sớm vậy?” Một giọng nói mang theo vui sướng vang lên, kéo Tô Ngư trở về thực tại.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh nắng đánh lên mặt nàng.

Con người màu nâu thanh tịnh trong suốt, hàng mi khúc xạ lấy năm màu đan xen.

Lông mày xinh đẹp như sương mù quýt.

“Bác gái, chào buổi sáng., hôm nay đẹp trời, cháu liền đến sớm một chút.” Tô Ngư mặt mày tươi cười như hoa.

Cho dù mang theo khẩu trang, cũng có thể cảm giác được nàng đang cười rất vui vẻ.

“Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.” Bà chủ tiệm mì vội vàng mở cổng, kéo Tô Ngư vào trong.

Ngay sau đó, bà chủ lại đi mở điều hòa, tăng nhiệt độ phòng.

Lại múc cho Tô Ngư một bát canh dê hầm nóng hổi, một cái bánh nướng, một đĩa dưa muối nhỏ.

“Nhìn cháu là biết chưa ăn sáng, đây là bác tự làm để ăn, vừa hay có thể ấm bụng.” Bà chủ bảo Tô Ngư ngồi gần điều hòa, vui cười hơn hờ nhìn nàng ăn.

Cẩn thận húp miếng canh dê hầm, cả người lập tức ấm áp lên.

Tô Ngư thả thìa xuống, nàng còn muốn chờ một người.

Không ăn cơm là vì để bụng không khó chịu, cũng sợ làm hỏng lớp son môi.

Tô Ngư nhẹ nhàng lau miệng, hỏi: “Bác, Ny Ny sao rồi? Thân thể khá hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi! Còn phải cảm ơn Tô Ngư tiêu thư đã giới thiệu bác sĩ, lại giúp chúng tôi ứng tiền nằm viện và phẫu

thuật. Chờ Ny Ny ra viện, tôi sẽ dẫn con bé đến nhà ngài nói lời cảm tạ.”

...

Hai người cứ ngồi trên ghế làm nhảm việc nhà như vậy.

Ánh nắng dần dần rơi vào, không khí càng ngày càng ấm áp.

Không biết trôi qua bao lâu.

Tô Ngư đột nhiên mím chặt môi son, trái tim bắt đầu đập ‘thình thịch’, máu toàn thân đều gia tốc, đầu óc trở nên vô cùng rõ ràng.

Đặc hiệu ‘ẩn dật’: Khi hai người mặc thời trang tình nhân ở gần nhau, sẽ sinh ra tâm huyết dâng trào, dự cảm được sự tồn tại của nhau, hiệu quả tăng gấp bội.

Nàng đứng dậy, nội tâm có một loại trực giác, xúc động, dự vọng mãnh liệt.

Hắn đang ở quanh đây, cách mình không xa!

Mình muốn gặp hắn!

Mình muốn tận mắt nhìn thấy hắn bây giờ!

Mình muốn hỏi hắn, vì sao lại không muốn gặp mình!

Chương 673: Tô Ngư, Tô Ngư

Rầm rầm rầm... chiếc McLaren P1 trắng đen phi nhanh trên đường.

Thình thịch thình thịch... tim Đường Tụng đập nhanh hơn, hẳn có thể cảm giác được, Tô Ngư đang ở gần đây.

Nếu biết tìm chỗ đỗ khó như vậy, hẳn đã đi xe của khách sạn rồi.

Tiệm mì nơi Tô Ngư ở là đường một chiều, chỗ đậu xe đã full.

Lượn quanh một vòng, sau khi phát hiện chung quanh không có chỗ đậu xe.

Đường Tụng trực tiếp học theo một chiếc xe vi phạm, đỗ ngay bên đường.

Tạo hình của McLaren P1 rất đáng chú ý, hiện giờ lại là giờ cao điểm.

Người đi ngang qua đều đưa mắt nhìn sang, thưởng thức chiếc siêu xe này.

Cũng có người cầm điện thoại lên chụp ảnh và chia sẻ.

Đường Tụng ngồi trong xe, cảm nhận trái tim rung động kịch liệt.

Mở giao diện hệ thống.

Xem xét thông tin cá nhân.

Tuổi tác: 23, chiều cao: 1m85, cân nặng: 83kg.

Trí lực: 82 (80+2), sức chịu đựng: 75, nhanh nhẹn: 74.

...

Mị lực: 73 (71+2).

Thuộc tính tăng gấp bội, chứng tỏ hắn đã nhận được buff may mắn +2.

Điều này mang ý nghĩa, đặc hiệu - ẩn dật đã phát động.

Mở nhà kho, chọn trúng ‘thẻ tương tác nhân vật’.

Nhìn tấm thẻ vàng rực này, Đường Tụng tự lẩm bẩm: “Nữ thần may mắn, hôm nay nhất định phải chiếu cố mình!”

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía tiệm mì.

Xuyên qua cửa sổ xe, đám người, cây cối, thùng rác, có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng người cao gầy mỹ lệ.

Dưới sự ràng buộc của đặc hiệu ‘ẩn dật’, dư tuy và cảm xúc của họ tiến lại gần chưa từng có.

Tựa như đang ở ngay bên cạnh nhau.

Đây là một loại giác quan thứ sáu vô cùng thần kỳ.

Đường Tụng đưa tay sờ sờ ‘mũ lưỡi trai của Tô Ngư’ trên đầu, rồi lập tức sử dụng đạo cụ.

Nhắm mắt lại, tựa vào ghế ngồi.

“Keng, sử dụng đạo cụ ‘thẻ tương tác nhân vật’, đang sàng chọn nhân vật...”

Giờ phút này, thời gian tựa như rơi vào vùng bùn, trở nên vô cùng chậm chạp.

Đường Tụng có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình.

Tô Ngư, Tô Ngư!

Trong tối tăm, hắn có một loại trực giác mãnh liệt, nhất định sẽ là nàng.

Bọn họ rất gần nhau, kích hoạt đặc hiệu của thời trang, có buff may mắn +2, hắn còn đội mũ của nàng.

Ràng buộc giữa hai người là sâu sắc chưa từng có.

“Keng, đã khóa chặt nhân vật ‘Tô Ngư’.”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Đường Tụng mới thở phào.

Nhìn không được mà ngồi thẳng, mặt mày thoải mái, khoe miệng vênh lên.

Màn sáng trước mặt lưu chuyển, từng hàng chữ nhảy ra ngoài.

“Mời lựa chọn phương hướng tương tác với nhân vật ‘Tô Ngư’.”

“A, sự nghiệp; B, sinh hoạt; C, tình cảm; D, gia đình; E, sắc tình.”

Nhìn 5 lựa chọn này, ánh mắt Đường Tụng luôn không nhìn được mà nhìn vào E.

Đây là lựa chọn chỉ xuất hiện sau khi độ thiện cảm của nhân vật vượt qua 90, Tô Ngư hoàn toàn phù hợp.

Do dự một lát, Đường Tụng vẫn từ bỏ lựa chọn mê người này.

Khác với thư ký Kim, hắn cũng không coi là quá hiểu Tô Ngư.

Hắn nhận được ‘chìa khóa ký ức’, nhưng trong đó còn chưa xuất hiện kịch bản liên quan đến đối phương, cũng là lần đầu gặp nàng trong hiện thực.

Cho dù là ở trong game, Tô Ngư chỉ là một nhân vật trong giai đoạn đầu, cũng gần 2 năm chưa xuất hiện trong nhiệm vụ

chính tuyến của hắn.

Chỉ là thỉnh thoảng hệ thống sẽ nhắc nhở, nói cho hắn biết nên tặng cho đối phương thứ gì để duy trì độ thiện cảm.

Trò chơi đối ứng với hiện thực mà nói.

Đây là một cô gái rất đáng thương, bị một người đàn ông lãng nhãng đùa giỡn trong lòng bàn tay, giúp hắn kiếm tiền, giúp hắn phát triển công ty giải trí.

Cuối cùng lại xử lý lạnh với nàng, vứt qua một bên và không quan tâm.

Nàng không giống như thư ký Kim, từ đầu đến cuối đều xuất hiện trong tất cả kịch bản, luôn luôn ở bên cạnh mình.

Nàng khát vọng nhất, chắc hắn là bồi thường về tình cảm.

Thân là một người đàn ông âm áp, Đường Tụng quyết đoán lựa chọn ‘C, tình cảm’, từ bỏ E mà mình thêm muốn.

“Keng, bạn phát động nhiệm vụ tương tác ‘hẹn hò sẽ không quá hạn’.”

Nội dung: Mời Tô Ngư hoàn thành một trận citywalk trước 9:10 ngày 18 tháng 12, thời gian 2 tiếng.

Ban thưởng: Gói quà tương tác x1.

Chú 1: Sau khi nhiệm vụ hoàn thành hoặc thất bại, cần rời khỏi đối phương trong vòng 5 phút.

Chú 2: Chỉ cho phép trò chuyện và hành động trong chủ đề có liên quan đến tình cảm.

Nhìn nhiệm vụ, Đường Tụng nở nụ cười vui mừng.

Hắn vốn cho rằng sẽ chỉ có mười mấy phút như thư ký Kim.

không ngờ lại có tận 2 tiếng.

Đã đủ để hắn và Tô Ngư đi thuê phòng rồi.

Đương nhiên, nếu làm như vậy thật, nhiệm vụ sẽ thất bại.

Cái gọi là citywalk, cũng chính là ‘đạo phố’.

Đạo bước trên phố phường, trải nghiệm phong cảnh, nhân văn, lịch sử, vân vân...

Ven đường có lối đi bộ rộng rãi, cửa hàng, nhà hàng, quán cà phê, công trình giải trí.

Rất thích hợp cho các cặp tình nhân tiêu khiển, nhàn nhã, tăng tiến tình cảm.

Đóng giao diện hệ thống.

Đường Tụng sửa sang lại quần áo, đầu tóc, đẩy cửa bước xuống xe.

Hắn ngẩng đầu, cất bước đi về phía bên kia đường.

Ven đường, người qua đường đang thưởng thức McLaren P1, trong lúc lơ đãng lại thấy một bóng người cao to bước xuống xe.

Trong lòng chợt run lên.

Giờ phút này, mới gần 9 giờ sáng.

Hắn mặc áo lông màu rượu vang, ánh mắt nhìn về phía trước, đôi chân dài dạo bước về phía trước.

Ánh nắng đánh vào vành mũ của hắn, khiến nửa gương mặt hắn bao phủ trong bóng tối.

Hắn cứ như vậy mà xuất hiện trong biển người phun trào tại đầu đường Ma Đô, rất nhanh đã dung nhập vào biển người.

Từ từ biến mất trong tầm mắt.

Một nữ sinh ăn mặc rất nghệ thuật, cầm điện thoại chụp bóng dáng kia, trong đầu chỉ còn lại vấn vương.

Người tới người lui thoáng qua bên cạnh nàng.

Nàng lại như không phát giác, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở chỗ hắt biến mất.

...

Chương 674: Tô Ngư, Tô Ngư (2)

Thình thịch... tiếng tim đập lại gia tốc.

Đối với Đường Tụng mà nói, đây là lần đầu tiên gặp mặt Tô Ngư.

Loại cảm giác này như gặp mặt người yêu online vậy.

Mới mẻ, thấp thỏm, chờ mong, khẩn trương...

Khi đến gần quán mì kia, hẳn cuối cùng cũng thấy rõ bóng người kia.

Trong chốc lát, nàng ở trước mắt và nhân vật trong game đã hoàn toàn trùng lặp lại với nhau.

Giả lập và hiện thực giao hòa.

Muôn hình muôn vẻ quanh người nàng tựa như biến thành bối cảnh mờ ảo, biến mất trong ánh mắt của hắn.

Siêu sao – Tô Ngư trong game đã đi ra từ trong game.

Nàng đứng trước công quán mì, ăn mặc rất kín.

Mặc áo lông giống với hắn, nhưng bó sát cơ thể hơn.

Nửa người dưới là quần jean bó sát màu đen.

Một đôi chân thẳng tắp như compa.

Trên người nàng có một loại cảm giác vô cùng thời thượng, tương phản kịch liệt với quán mì cũ kỹ sau lưng.

Nhưng lại không có vẻ đột ngột, trái lại còn rất hài hòa.

Coi như không nhìn thấy mặt nàng, coi như nàng không hề làm gì, nàng chỉ đứng tại đó, hiệu suất quay đầu cũng là 100%.

Mỗi một người đi qua trước mặt nàng, đều sẽ vô thức quay đầu nhìn về phía nàng.

Cuối cùng, Tô Ngư cũng phát hiện hắc trong đám người.

Đôi mắt nàng lập tức trợn to hơn chút.

Trực tiếp đi về phía hắc.

Nhẹ nhàng phiêu dật, dáng vẻ thướt tha mềm mại, bộ bộ sinh liên.

Thật sự giống như đang đi trên thảm đỏ.

Đây là cô gái có phong thái ưu nhã nhất mà Đường Tụng từng nhìn thấy.

Bước chân nàng càng ngày càng nhanh, dần dần, lại biến thành chạy chậm.

Đường Tụng vô thức giang hai tay ra, chuẩn bị nghênh đón nàng nhào vào lòng, thậm chí đã nghĩ kỹ, sẽ ôm nàng lên và quay vòng vòng.

Nhưng mà, chờ đến khi hai người chỉ còn cách nhau khoảng 1 mét.

Tô Ngư chủ động dừng bước.

Nàng hơi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào đôi mắt bên dưới vành mũ kia.

Vành mắt nàng bắt đầu đỏ lên.

ủy khuất, cô đơn, quyến luyến, chất vấn...

rất nhanh, giọt nước mắt trong suốt như trân châu đã tràn mi.

từng viên lăn xuống, vô cùng tinh khiết khi ở dưới ánh mặt trời.

Khẩu trang che khuất nửa gương mặt ủy khuất của nàng.

Nhưng Đường Tụng vẫn có thể cảm giác được, nàng đang dùng sức cắn cánh môi dưới, rất mạnh, rất mạnh.

Đôi tay nàng đã nắm chặt lại từ bao giờ.

Nước mắt đã làm khẩu trang ướt nhẹp, nàng lại như không phát hiện, vẫn nhìn chăm chăm hẳn.

Đường Tụng xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn nàng.

“Nàng đứng trước mặt, coi như không nói gì, coi như không làm gì, nhưng lời nói đã chạy ra từ trong mắt của nàng.”

...

Ma Đô rộn ràng, nắng ấm ngày đông.

Trên một con đường nhỏ nào đó.

Tại một tiết điểm nào đó trong biển người qua lại, thời gian như dừng lại, đoàn người không tự chủ được mà kìm hãm tốc độ.

Một đôi nam nữ mặc đồ tình nhân, mặt đối mặt nhau.

Bọn họ rất khác nhau, trên người lại có cùng một loại khí chất.

Tươi mát tự nhiên.

Nam sinh hơi cúi đầu.

Nữ sinh nước mắt doanh tròng.

Không biết qua bao lâu, Đường Tụng cắn môi một cái, thở sâu, tiến lên một bước, đứng trước mặt nàng.

Hai người đứng rất gần.

Gần đến mức Đường Tụng có thể nhìn thấy từng sợi lông mi của nàng, có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt trên người nàng.

Đuôi mày nàng cụp xuống, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắn.

Nội tâm Đường Tụng tê rần.

Hắn giơ tay lên, hơi do dự, rồi đặt lên bờ vai nàng, nhỏ giọng nói: “Tô Ngư, xin lỗi.”

Rất nhanh, trăn chân trên khóe mắt nàng đã hợp thành một sợi to sáng chói.

Cửa sổ tâm hồn bị nước bao phủ, ướt nhẹp.

Nàng vẫn nhìn chăm chăm vào hắn mà không thêm chớp mắt.

Đây là một đôi mắt như thế nào đây?

Giống như nước hồ dưới ánh trăng, sóng nước lấp lánh, lóe lên ánh lệ quang trong suốt.

Tựa như gánh chịu tất cả ủy khuất, không cam lòng và quyến luyến.

Một người phải đau lòng đến trình độ nào, mới có được ánh mắt như vậy chứ?

Dần dần, khóe mắt của Đường Tụng cũng hơi ướt át.

Hắn giống như đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của cuộc gặp gỡ này, cũng hiểu được hai năm qua, Tô Ngư đã phải trải qua những gì.

Là hắn kéo nàng ra khỏi thung lũng, mang đến cho nàng hào quang vạn trượng và ngàn vạn vinh quang, cũng cướp đi trái tim thanh thuần của nàng.

Nàng trưởng thành, nàng liều mạng làm việc.

Nhận quảng cáo, quay quảng cáo, làm đại diện, quay phim, phòng bán vé bùng nổ, cầm giải thưởng, mở buổi hòa nhạc, huấn luyện luyện tập sinh...

Trợ giúp giải trí Tụng Mỹ, truyền thông Nhất Tâm trở thành bá chủ trong ngành, trợ giúp tập đoàn Đường Tổng thu hoạch một lượng lớn tài nguyên, tiền mặt và quan hệ.

Mà sau khi tập đoàn phát triển lớn mạnh, toàn diện chuyển hình sang khoa học kỹ thuật và tài chính.

Mình lại bắt đầu biến mất trong thế giới của nàng.

Thỉnh thoảng sẽ gửi cho nàng một bài hát, một kịch bản phim, một món quà, một lời hỏi thăm.

Để nàng có thể vừa làm việc, vừa bảo trì hảo cảm với mình.

Mặc dù là vô ý, nhưng phần tình cảm này lại thật sự đặt ở trên người hắn.

Đây là trách nhiệm mà hắn phải gánh chịu.

Một giọt, hai giọt... nước mắt lăn xuống theo khóe mắt hắn.

Ánh mắt dần dần mờ hồ.

Tô Ngư ngăn người, dường như có chút khó tin.

Thân thể nàng run lên.

Nước mắt từ từ dừng lại.

Nàng luống cuống mở túi xách ra, lấy ra một chiếc khăn vuông, tiến lại gần, cẩn thận từng li từng tí mà lau sạch nước mắt của hắn.

Mùi thơm ngọt ngào quanh quẩn trên chóp mũi, vẻ hoảng loạn và đau lòng trong mắt nàng, để Đường Tụng hơi thất thần.

Càng quý giá, càng nặng nề.

Lòng đau như cắt.

“Keng, chúc mừng túc chủ, tâm cảnh phát sinh trưởng thành, bước thêm một bước kiên cố trên con đường Thần Hào, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thu hoạch được đạo cụ đặc thù ‘thời gian – gương đồng tâm linh’.”

Thời gian – gương đồng tâm linh: Sau khi sử dụng đạo cụ, có thể sáng tạo một cơ hội trở lại một tiết điểm thời gian nào đó đã qua trong mộng cảnh, thời gian chảy xuôi, tham chiếu bản thân của quá khứ, cảm nhận ý nghĩa của trưởng thành, được và mất, tiến độ +2%, mị lực +1.

Chú: Lấy đồng làm kính, có thể chính áo mũ; lấy cổ làm kính, có thể biết hưng suy, lấy người làm kính, có thể biết được mất.

Đường Tụng không quan tâm âm thanh nhắc nhở của hệ thống, đưa tay cầm chiếc khăn vuông.

Cẩn thận lau nước mắt cho nàng.

“Tay em lạnh quá, có phải đứng ngoài nên bị lạnh rồi không?” Đường Tụng hít mũi một cái, nhét khăn vuông vào trong túi mình, dùng đôi tay bao bọc đôi tay lạnh buốt như ngọc của nàng, thậm chí còn dùng miệng thổi thổi.

Tô Ngư đứng tại chỗ, ngo ngác nhìn hắn, như một đứa trẻ không biết làm gì, chỉ mặc cho hắn hành động.

Hắn vậy mà lại khóc? Hắn vậy mà cũng biết khóc? Sao hắn lại khóc? Hắn đang lau nước mắt cho mình?

Đây là một Đường Tụng nàng chưa từng nhìn thấy, một Đường Tụng ôn nhu, cảm tính, dịu dàng.

Hoàn toàn tương phản với vẻ thần bí cao ngạo và lạnh lùng trong ấn tượng.

Đôi mắt Tô Ngư dần dần nhiễm lên một tầng sương mù, nàng cúi đầu xuống, nhìn bàn tay thon dài ảm áp lại có lực của hắn.

Cuối cùng nói ra câu đầu tiên trong ngày hôm nay: “Đã lâu không gặp... Đường Tụng, anh đã không gặp em trong 776 ngày rồi.”

Đường Tụng thầm giật mình, cắn cắn khóe môi.

Giang hai tay, ôm lấy bả vai có chút gầy yếu của nàng.

Bờ môi chống lên trán nàng.

Ngửi lấy mùi thơm lạ lẫm lại dễ ngủ trên người nàng.

Chỉ cảm thấy nội tâm đều tan chảy.

Thân thể Tô Ngư căng cứng, biểu cảm cũng hơi cứng nhắc.

Một lúc sau, nàng chậm rãi duỗi tay ra, ôm lấy eo hắn, tham lam ngửi mùi hương trên cơ thể hắn.

Một lúc sau, Đường Tụng nói khẽ: “Chúng ta đi dạo phố đi? Đây cũng là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, em nhất định sẽ không từ chối nhỉ? Tô Ngư tiểu thư!”

Chương 675: Tiếng tim đập chưa từng biến mất

“Lần đầu hẹn hò.” Tô Ngư nỉ non nói: “Được.”

Đã từng vô số lần như gần như xa, để nội tâm nàng lo được lo mất.

Cho đến giờ phút này, cuối cùng nàng cũng ôm lấy hắn, cảm nhận được nhiệt độ và che chở từ hắn.

Lại giống như đang nằm mơ.

Đường Tụng buông nàng ra, lập tức phát hiện ánh mắt của người qua đường.

Hắn vỗ vỗ lưng Tô Ngư, nói nhỏ bên tai nàng: “Chúng ta rời khỏi đây trước đi, anh không quen thuộc Ma Đô, em chọn chỗ đi dạo đi, chọn một chỗ đẹp.”

Cảm giác được hơi thở nóng bỏng, lỗ tay Tô Ngư run rẩy, vành tai hơi đỏ lên.

Nhưng nàng dù sao cũng là Tô Ngư, cũng không biểu hiện thẹn thùng.

Buông eo Đường Tụng, cấp tốc điều chỉnh tâm trạng: “Được.”

Đường Tụng kéo tay nàng đi về phía bên kia.

Hắn bước cũng không nhanh, thảnh thơi còn dừng lại, quay người mỉm cười với nàng.

Giống như đang chiều cổ nàng đi giày cao gót.

Tô Ngự đi theo sau lưng hắn, nhìn nụ cười trên mặt hắn, ánh mắt có chút mê ly.

Tất cả chuyện này đều chân thật, không phải nằm mơ.

Đoạn đường này không hề dài.

Rất nhanh, hai người đã đi đến bên đường.

Đường Tụng mở cửa xe, véo véo bàn tay trắng trắng mềm mềm của Tô Ngự: “Lên xe đi.”

Tô Ngự nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng cúi người ngồi vào trong xe.

Động tác thông dong mà ưu nhã.

Đường Tụng đóng cửa, ngồi vào vị trí tài xế.

Nổ máy, bật điều hòa.

“Chúng ta đi đâu?” Đường Tụng nghiêng người nhìn sang.

Tô Ngự lấy điện thoại ra, mở bản đồ, tìm kiếm một địa chỉ.

Giọng nói hướng dẫn vang lên: “Chuẩn bị xuất phát, toàn bộ hành trình dài 3.5 km, ước chừng 10 phút đồng hồ...”

“Xuất phát.” Đường Tụng vỗ tay một cái, nghiêng người cười với nàng.

Tô Ngự mím chặt môi, tiếng tim đập chưa từng biến mất bên tai.

Đường Tụng hơi đứng lên, đột nhiên nghiêng người qua chỗ nàng.

Hai người mặt đối mặt, rất gần nhau.

Thân thể Tô Ngự cứng đờ, con ngươi run lên.

Đường Tụng mỉm cười, dịu dàng thắt dây an toàn cho nàng.

Rất nhanh, chiếc McLaren đã tụt vào dòng xe cộ.

Trên đường đi, Tô Ngư rất yên lặng.

Khâu trang và mũ của nàng, giống như một tầng mặt nạ.

Chỉ là vẫn nhìn chăm chăm vào hắn mà không chớp mắt.

Tô Ngư không hổ là diễn viên lâu năm, Ảnh Hậu, đôi mắt sáng chói như đá quý kia như biết nói chuyện, biểu đạt cảm xúc.

Đường Tụng khá chột dạ, hắn cũng không tiếp xúc nhiều với Tô Ngư, cũng không quá hiểu con người nàng.

Cũng không biết nên giải thích thế nào về chuyện đột nhiên biến mất hơn 2 năm trời.

Rất nhanh, xe đã đến mục đích, đây là một khu kiến trúc rất có cảm giác niên đại.

Khu biệt thự Mai Tuyền, nằm ở đường Tân Hoa.

Sau khi Tô Ngư gọi điện cho bên quản lý, xe Đường Tụng thuận lái đi vào trong.

Nơi này là khu nhà cũ lãnh mạn nhất Ma Đô, cũng là kiến trúc đại biểu lịch sử Ma Đô.

Hoàn cảnh bên trong rất đẹp và yên tĩnh, có thể thấy những vườn cây phong cách Xô Viết ở khắp nơi, áo cá, hòn non bộ, rừng cây, từng tòa từng tòa vườn hoa xinh đẹp ẩn giấu bên trong đó.

Tại một thành phố lớn ồn ào náo động như Ma Đô, đây quả thực là một nơi như thế ngoại đảo nguyên.

“Rẽ trái, tiếp đó lại rẽ phải là đến nơi.”

Từ khi gặp mặt Đường Tụng đến giờ, nàng nói rất ít.

Nhưng giọng nói lại như suối mát, rất tự nhiên và có cảm giác tiết tấu.

Có thể để người ta cảm thấy yên tĩnh và thoải mái, đây cũng là một sức hút đặc biệt.

Đây cũng là giọng nói hay nhất mà Đường Tụng từng nghe thấy, tuyệt đối được xưng là tiếng trời.

Một giọng nói như vậy, dù ngũ âm không đủ, thì ca hát cũng sẽ không làm người phản cảm.

Lái xe vào bãi xe, tắt máy.

Đường Tụng cởi dây an toàn, nghiêng người nhìn sang.

Trước đó, trên đường có nhiều người và nhiều camera.

Vì tránh rắc rối không cần thiết, hắn cũng không bảo Tô Ngư tháo khẩu trang.

Đến nơi này, tự nhiên không cần quá cố kị.

Vươn tay, vén sợi tóc mai của nàng, chạm đến lỗ tai trong suốt của nàng.

Ôn nhuận mềm mại, Đường Tụng nhịn không được mà véo véo.

Ánh mắt Tô Ngư lập tức mất tiêu cự, đôi tay nắm chặt trước người.

Đường Tụng kéo khẩu trang của nàng xuống.

Tô Ngư nghiêng đầu, mắt đối mắt với hắn.

Ánh mắt như muốn nói chuyện, mang theo cảm xúc rất đậm.

Đường Tụng xích lại gần hơn, ngắm nhìn khuôn mặt chỉ thấy trên internet và poster này.

Ngũ quan tinh xảo, tỷ lệ xương ưu việt.

Giữa hàng lông mày có một loại đẹp lạnh lùng mà xuất trần.

Đẹp không gì sánh được, rất chói mắt.

Da là băng tuyết, xương là ngọc.

Nhất là giờ phút này, nàng đang mặc thời trang tình nhân, có buff mị lực +2, trên người quần quanh một loại khí chất đặc biệt.

Bản năng chiếm hữu làm Đường Tụng choáng váng cả đầu óc.

Đặc hiệu ‘ẩn dật’ để cảm xúc hấn bành trướng, khó có thể kiềm nén.

Đường Tụng thở sâu, chớp mũi toàn là mùi thơm cơ thể nàng.

Thanh tân đậm nhả, mang theo từng tia từng tia cảm giác thần bí.

“Em quá đẹp!” Ánh mắt hấn nóng bỏng, cảm khái một câu.

Tô Ngư đỏ mặt lên, vô thức quay đầu qua, ánh mắt nhìn về phía tường đối diện.

Giống như trên đó có thứ gì đó hấp dẫn nàng.

Trước kia hấn cũng từng khen nàng rất nhiều lần, cũng đã nói thích nàng, thưởng thức nàng.

Nhưng chỉ có lần này, Tô Ngư mới thấy dục vọng trong mắt hấn.

Là lòng ham và chiếm hữu.

Đây là thứ trước kia chưa từng có.

Trước kia, hấn luôn cao ngạo, lạnh lùng, bình tĩnh như nước chảy mây trôi, tựa như toàn bộ thế giới đều nằm ở dưới

chân hấn.

Đường Tụng cởi chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, đưa đến trước mặt nàng: “Vật quy nguyên chủ, lần này đừng làm mất nha.”

Tô Ngư tiếp nhận, nhìn chiếc mũ lưỡi trai màu đen trước mắt, nhẹ nhàng vuốt ve, sững sờ thất thần.

Trong đầu xuất hiện từng màn như phim điện ảnh.

“Một tháng! Trong vòng một tháng, gương mặt của em sẽ xuất hiện trên tất cả báo cáo truyền thông, buổi hòa nhạc của em sẽ hot khắp cả nước.”

Hấn ngồi trước mặt mình, trong mắt mang theo vẻ không thể nghi ngờ: “Tô Ngư, tôi sẽ để em nhất cử thành danh thiên hạ biết!”

“Tin tưởng tôi, chỉ cần làm theo kế hoạch của tôi, em sẽ trở thành siêu sao chân chính!”

“Tặng em chiếc mũ này, sau này ra ngoài cần chú ý, sẽ có rất nhiều người chụp ảnh em.”

Hấn hơi đứng dậy, trực tiếp chụp mũ lưỡi trai lên đầu mình.

...

“Chiếc mũ này, em không cố tình làm mất. Chỉ là thường xuyên đội, cho nên mới làm rơi. Em rất trân quý mỗi một món quà của anh, nhất là nó.”

Tô Ngư nghiêng người sang, mặt đối mặt với hấn, nhẹ nhàng giải thích một câu.

Hơi thở như lan, ánh mắt ôn nhu như nước.

Đường Tụng thực sự không chịu được.

Hấn vươn tay, lấy chiếc mũ màu morgan trên đầu nàng xuống.

Sợi tóc bay lượn, lướt qua đầu lông mày.

Tô Ngư còn chưa kịp nói gì, bả vai đã bị Đường Tụng nắm lấy.

Ngay sau đó, trực tiếp hôn lên.

Cánh môi chạm vào nhau, hơi thở phun ra, suy nghĩ giao hòa.

Tiếng tim đập ‘thình thịch’, kịch liệt chưa từng có.

Cảm giác thỏa mãn khổng lồ tràn đầy trái tim.

Thân thể Tô Ngư cứng đờ, lông mi run nhẹ mấy lần, nhắm mắt lại.

Thân thể rất nhanh đã trở nên mềm mại.

Đường Tụng cảm giác mình đang nắm một đoàn bông thơm ngát.

Hắn hơi mở mắt ra.

Thấy được vẻ say mê, ngượng ngùng, động tình trên mặt Tô Ngư.

Đám fan của nàng đại khái sẽ không tin tưởng, một Tô Ngư lạnh lùng như tiên vậy mà cũng có phong thái này.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn.

Tô Ngư đuổi đôi tay vòng qua cổ hắn, giống như rất sợ hắn sẽ rời đi.

Nụ hôn đầu tiên thật là mỹ diệu, Đường Tụng nghĩ thầm.

Chương 676: Đạo bước, chụp ảnh, ôm, nhảy múa

Đường Tân Hoa được ca tụng là ‘con đường vườn hoa số một Ma Đô’.

Toàn bộ con đường dài không quá 2000 mét, dưới bóng cây ngô đồng thấp thoáng, bước ra một con đường tràn đầy chuyện xưa.

Ven đường có hơn trăm ngôi nhà và vườn hoa rộng lớn, cùng với rất nhiều kiến trúc lịch sử.

Kiến trúc phong cách từ Art Deco đến chủ nghĩa cổ điển mới, từ Gothic đến nông thôn nước Anh.

Phong cách rất đa dạng, còn có không ít người nổi tiếng cư ngụ tại nơi này.

Đạo bước trong đó, có thể cảm nhận được ưu nhã và tinh xảo của thế kỷ trước.

Hai người mặc đồ tình nhân, vài kẻ vai tay nắm tay, dạo bước trên phố, thưởng thức phong cảnh ven đường.

“Em rất thích con đường này, cho nên mới mua một căn nhà ở đây, đương nhiên, em vẫn ở Thúy Hồ Thiên Địa mà anh tặng.”

Tô Ngư nhìn về phía trước, khóe mắt vẫn luôn rơi vào bên trái mình.

Nụ hôn vừa rồi tốt đẹp như thế.

Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn khó nén nổi cảm xúc.

Thật ra nàng diễn rất tốt.

Nếu như không phải đối mặt với Đường Tụng, nàng tuyệt đối có thể khống chế biểu cảm của mình.

Đường Tụng nắm bàn tay tinh tế của nàng, cười nói: “Nơi này rất đẹp, nhất là mùa này.”

Tô Ngự hơi nghiêng đầu, chân thành nói: “Quay đầu em sẽ đưa chìa khóa biệt thự Mai Tuyền cho anh, anh có thể vào ở bất cứ lúc nào.”

Đường Tụng ngăn người, gạt đầu nói: “Được.”

Hắn cũng muốn bầu bạn với Tô Ngự nhiều hơn, tốt nhất là có thể sống chung một thời gian.

Đáng tiếc, bây giờ hắn vẫn chưa mở khóa nhân vật ‘Tô Ngự’ này.

Hôm nay chỉ có hai tiếng để tương tác.

Đến giờ thì hắn nhất định phải rời đi.

Thở dài, Đường Tụng thả tay nàng ra.

Tại thời khắc Tô Ngự sững sờ, hắn trực tiếp ôm eo nàng.

Khóe miệng bên dưới khẩu trang của Tô Ngự giật giật, lại nhích đến gần hắn hơn.

“Cảm giác này thật là tốt.”

...

Hai người dạo bước trên phố.

Như một đôi tình nhân trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt.

Đường Tụng vai rộng eo hẹp, môi mỏng mũi thẳng.

Tô Ngự đội mũ lưỡi trai, khẩu trang, lại vẫn không thể che giấu được phong thái yếu điệu.

Bọn họ đi cùng nhau, trên người luôn tỏa ra một loại khí chất nhu hòa.

Trở thành một trong những phong cảnh đẹp nhất trên con đường này.

Cũng vô tình tiến vào những tầm ảnh của người khác.

Đường Tụng thỉnh thoảng sẽ chỉ vào các con hẻm nhỏ bên đường, hỏi thăm lai lịch và câu chuyện của nó.

Tô Ngự cũng dần dần vứt bỏ thận trọng, giữa hàng lông mày mang theo vẻ hoan hỉ nồng đậm.

Dùng giọng nói dễ nghe giới thiệu cho hắn.

Hai người thỉnh thoảng sẽ rẽ vào những con hẻm nhỏ hình chữ U, đi dạo một vòng rồi trở lại đường chính.

Tô Ngự rất quen thuộc với nơi này, giống như nàng đã đi qua mọi góc ngách ở đây.

“Số 321 này là VILLA LE BEC, bên trong là một nhà ăn Pháp, hoàn cảnh và thức ăn đều không tệ, lễ giáng sinh ở đây rất có bầu không khí.”

“Đây là nhà ở tư nhân mang phong cách nông thôn Anh, cổng màu đen rất đẹp.”

...

“Bên kia là quán cà phê, gọi là Nhất Xích Hoa Viên, định vị khá gần với quán cà phê Thời Gian, đều là quán cà phê tổng hợp.” Tô Ngự chỉ vào một tòa nhà lớn trong một vườn hoa bên cạnh: “Phòng cà phê Thời Gian mà em thiết kế, cũng tham chiếu một ít nguyên tố ở nơi này.”

Đường Tụng tò mò đánh giá một phen, phong cách rất đẹp, giống như một căn nhà điền viên trong truyện cổ tích.

Hoàn cảnh phục cổ, bên ngoài là một vườn hoa rộng lớn, rất có cảm giác không khí, thuộc về quán cà phê cao cấp.

Hắn quay đầu lại, liền thấy Tô Ngư nhìn chăm chăm mình không chớp mắt.

Lá cây ngô đồng rơi xuống, ánh nắng lấp lóe vẩy lên người nàng, có một ít rơi vào đôi mắt xinh đẹp của nàng.

Giờ phút này, là một lãng mạn không thể từ chối trong ngày đông.

Đường Tụng lấy điện thoại ra, cười nói: “Thân ái, tạo dáng đi, anh chụp ảnh cho em.”

Nghe thấy xưng hô này, con mắt Tô Ngư run rẩy, vành tai dần dần đỏ lên.

Một lúc sau, nàng tập trung ý chí.

Nghiêng đầu, tứ chi giãn ra, tùy ý tạo dáng.

Đường Tụng chụp ảnh, cũng không cố gắng điều chỉnh góc độ, tấm ảnh lại có một loại cảm giác như phim bom tấn vậy.

Nhìn cực đẹp, có thể mang ra làm poster luôn.

Không hổ là đại minh tinh, cảm giác ống kính quá kinh khủng.

Đường Tụng duỗi ngón tay cái, trên mặt nở nụ cười xán lạn: “Quá đẹp, bảo bối, đổi tư thế nào!”

Hắn thường nói câu này với mấy người Ly Ly, Nhạc Nhạc, hơn nữa còn là ở trên giường.

Cho nên nói vô cùng tự nhiên.

Lại để thân thể Tô Ngư hơi run lên.

Thậm chí còn ho nhẹ hai tiếng.

Cho dù là đeo khẩu trang, cũng có thể cảm giác được nàng đang xấu hổ đỏ mặt.

Nhưng nàng dù sao cũng là Tô Ngư, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Nhận được Đường Tụng cổ vũ, nàng bắt đầu bật hết hỏa lực, tạo dáng như đang quay chụp cho trang đầu tạp chí thời trang.

Nghiêng đầu nghịch tóc, hai chân giao nhau, hơi híp mắt lại, nhìn như một ngự tử, cảm giác không khí MAX.

Tách...

Bước lên trước, tràn đầy cảm giác thanh xuân.

Tách...

Mượn nhờ cây cối, bờ tường, bầu ra các tư thế chọc người, chân dài mỏng vênh vô cùng gợi cảm.

Tách...

Hơi kéo khẩu trang xuống, mặt mày cong cong, lực tương tác MAX.

Tách...

Dùng tay nâng mặt, hai mắt khép hờ, ngọt ngào đáng yêu.

...

Đây chính là Tô Ngư, nương theo kỹ xảo biểu diễn trác tuyệt, chỉ cần nàng muốn, nàng có thể trở thành bất kỳ dáng vẻ nào.

Đường Tụng thích, nàng đều có thể.

Nàng thậm chí còn cố tình học tập phong thái của Kim Mỹ Nga.

Nếu đổi cách ăn mặc của Kim Mỹ Nga, có thể mô phỏng đến 7, 8 phần.

Trên thực tế, sau khi Đường Tụng biến mất một năm.

Nàng cố tình tìm biên kịch, viết một bộ phim tại công sở, diễn một vai nữ tổng tài trong đó.

Vô luận là cách ăn mặc, hình tượng, tính cách, dáng vẻ, đều rất giống Kim Mỹ Nga.

Nàng thậm chí còn chính miệng thừa nhận trong buổi họp báo rằng, mình rất thân với Kim Mỹ Nga.

Khiến dân mạng mang 2 nàng ra để thảo luận.

Nàng hi vọng dùng phương thức này, có thể đề Đường Tụng chú ý đến nàng một lần nữa.

Nhưng mà thứ nàng nhận được, lại chỉ là ánh mắt trêu chọc và địch ý của Kim Mỹ Nga, và không ngừng an bài công việc cho nàng.

Đường Tụng bận rộn một lúc.

Lúc này mới cất điện thoại, bước nhanh về phía trước.

Dùng sức nắm eo Tô Ngư, hôn lên môi nàng qua lớp khẩu trang, tiếp đó lại dùng sức hôn lên trán nàng, mắt nàng.

Khóe môi Đường Tụng cong lên.

Trong tiếng kêu của Tô Ngư, hắn ôm lấy nàng và xoay quanh.

Lá ngô đồng rơi rụng đang nhảy múa trong nắng ấm ngày đông, hình ảnh vô cùng duy mỹ.

Tô Ngư nhìn hắn, ánh mắt dần dần mê ly.

Trời đông giá rét đã đến, nhưng giờ phút này lại ấm áp như xuân.

Chương 677: Là mình không xứng

Quán cà phê Nhất Xích Hoa Viên.

Trên một chiếc bàn gần cửa sổ hình tròn.

“Cảm ơn Nhiệm Nhiệm.” Tạ Vũ Đồng thành khẩn nói.

Đối diện nàng là Mạnh Nhiệm mặc áo sơ mi, váy đuôi cá, lắc đầu cười khẽ: “Hơn nửa năm không gặp, vậy mà cậu lại khách khí với mình?”

Tạ Vũ Đồng để ly cà phê xuống: “Lần này có thể tìm được văn phòng phù hợp, vẫn là nhờ cậu giới thiệu.”

“Chúng ta là bạn bè nhiều năm rồi, đừng nói mấy lời này. Lúc vừa tốt nghiệp, chúng ta ngủ chung giường, ăn chung cơm, cổ vũ và trợ giúp lẫn nhau ở Ma Đô, đến giờ mình vẫn chưa quên phần tình cảm này, cả đời đều không quên.”

“Mình cũng không quên.” Tạ Vũ Đồng nhếch miệng cười khẽ.

Mạnh Nhiệm ánh mắt nhu hòa: “Nhất định phải thừa nhận, mình đã xem thường cậu. Năm đó cậu khẳng khẳng muốn rời khỏi Ma Đô, trở về Yến Thành lập nghiệp, mình còn khuyên cậu rất lâu, thậm chí còn cãi nhau. Bây giờ nghĩ lại, là mình quá tự cho là đúng. phó tổng văn hóa Đường Trình, vốn đăng ký 100 triệu, lương hơn triệu một năm, phú bà chục triệu. Hiện giờ lại muốn xây dựng phân công ty ở Ma Đô, đồng thời mở 8 chi nhánh. Nhìn thấy cậu phát triển tốt như vậy, mình cũng vui vẻ.”

“Mình... đại khái là may mắn thôi, gặp được quý nhân, thu mua công ty nhỏ của mình, bằng không chưa chắc đã bằng cậu.”

“Bảo bối, vẫn muốn hỏi cậu một câu, vị ông chủ kia thua mua công ty cậu, lẽ nào là nhìn trúng cậu? Nói thật đi, hai người đã phát sinh gì rồi?” Mạnh Nhiễm nháy mắt với nàng, mặt đầy chế nhạo.

“Đừng nói mò.” Sắc mặt Tạ Vũ Đồng hơi đỏ.

Hai người uống cà phê, trò chuyện quá khứ, đều thấy hơi thốn thức.

Tạ Vũ Đồng nhìn bạn thân, trong mắt lóe lên tia hồi ức.

Đã từng, nàng và Mạnh Nhiễm cùng nhau lăn lộn ở Ma Đô.

Lúc trẻ, các nàng từng trầm mê trong tòa thành phố lớn ồn ào náo nhiệt này.

Uống cà phê, xách Chanel, ăn đồ Pháp, đi dạo phố...

Có thời gian rảnh liền dạo bước khắp phố phường, không sợ ánh mắt người bên cạnh, duy trì thái độ thoải mái với cuộc sống.

Cho rằng mình có thể mãi mãi trẻ tuổi ở Ma Đô.

Mãi đến khi làm việc nhiều năm, không nhìn thấy hi vọng lưu lại Ma Đô.

Cộng thêm bị lãnh đạo quấy rối, để nàng có tâm tư quay về Yến Thành lập nghiệp.

Nàng thuận theo ánh nắng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lá ngô đồng màu vàng kim bông bênh trong gió.

Ánh mắt nàng đi theo lá ngô đồng, rơi xuống bên dưới.

Nhìn thấy một đôi tình nhân đang chụp ảnh.

Ngay sau đó, con người nàng chột co lại.

Là Đường Tụng!

“Thân ái, nếm thử đi, cái này không ngọt, mùi bưởi rất thơm.” Mạnh Nhiễm múc một miếng bánh gato, đưa đến bên môi nàng.

Tạ Vũ Đồng vô thức hé miệng, nhắm nuốt mấy lần, lại không thấy bất kỳ hương vị nào.

Ánh mắt vẫn nhìn về cặp tình nhân bên ngoài cửa sổ.

Bóng dáng cao lớn tuấn dật kia đang cầm điện thoại chụp ảnh.

Đối diện hẳn, là một cô gái rất có khí chất.

Cho dù không nhìn thấy dung mạo, cũng biết đó là một cô gái cực đẹp.

Trên người có một loại hấp dẫn khiến người không thể rời mắt.

Họ mặc đồ tình nhân, tràn đầy sức sống thanh xuân dưới ánh nắng.

Trên người có một loại khí chất tương tự, sâu sắc mà ôn hòa, không lộ tài năng, ẩn dật.

Bọn họ rất xứng đôi, cực kỳ xứng.

So với cô gái kia, mình hoặc là Hiểu Manh, đều kém rất nhiều.

“Ba!” Mạnh Nhiễm vỗ tay một cái, cười nói: “Bảo bối, nhìn gì vậy?”

Tạ Vũ Đồng ngậm miệng, nhất thời lại nói không ra lời.

Mạnh Nhiễm nhìn theo ánh mắt của nàng, nhíu mày nói: “Đôi tình nhân này đẹp thật! Dáng người và khí chất đều vô

địch!’

Nàng nhấp một ngụm cà phê, cười tủm tỉm nói: “Nói đến thì cô gái này rất giống một đại minh tinh, nhất là dáng vẻ kia, lần trước mình từng gặp mặt một lần.”

“AI?” Tạ Vũ Đồng thốt lên, vênh tai nghe.

“Tô Ngư.” Mạnh Nhiễm liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Khi đó công ty bọn mình hợp tác với một nhà truyền thông, quay chụp video tuyên truyền cho Tô Ngư, nên mình may mắn được gặp một lần. Quá đẹp, mình là một cô gái mà còn thấy hoa mắt! Đồ án tốt nghiệp của Nữ Oa nương nương, danh bất hư truyền!”

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Nghe thấy hai chữ ‘Tô Ngư’, Tạ Vũ Đồng thâm giật mình.

Tập đoàn Đường Tống, giải trí Tụng Mỹ, Tô Ngư.

Nàng lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm ảnh của Tô Ngư, quan sát một lúc lâu.

Hít một hơi khí lạnh.

Lại nhìn bóng dáng thướt tha bên kia, chỉ cảm thấy trên người Tô Ngư có rất nhiều thứ không nói rõ.

Lạnh nhạt tự nhiên, lạnh lùng lại ôn nhuận...

Nàng chỉ thấy miệng đắng chát, trời đất quay cuồng.

Tô Ngư là ai?

Là siêu sao được công chúng công nhận, là tài nữ toàn tài.

Liên tục 3 năm xếp hạng 1 của ‘gương mặt đẹp nhất châu Á’.

Từ khi ra mắt đến nay, không có bất kỳ tin đồn, chuyện xấu hay vết bẩn nào.

Nàng biết làm thơ, soạn nhạc, viết lời, vẽ tranh, tinh thông nhiều loại nhạc cụ, tự mình hoạch định mấy game show cực hot.

Cổ đông và đồng sự của giải trí Tụng Mỹ, cổ đông truyền thông Nhất Tâm, giá trị con người mấy tỷ.

Tạ Vũ Đồng hiểu rõ như vậy, bởi vì Tô Ngư là thần tượng của Bạch Hiểu Manh.

Trong phòng Bạch Hiểu Manh có không ít poster của Tô Ngư.

Bạch Hiểu Manh thường xuyên nhắc đến Tô Ngư trước mặt nàng.

Ước mơ của Bạch Hiểu Manh chính là trở thành một người phụ nữ như Tô Ngư, tinh xảo, xinh đẹp, độc lập, hoàn mỹ.

Nhưng mà, Tô Ngư lại là người phụ nữ của Đường Tụng.

Đường Tụng, Tô Ngư.

Nàng cắn chặt răng, trong đầu lóe lên rất nhiều thứ.

...

Cộc cộc cộc... Mạnh Nhiễm gõ bàn một cái, hơi nghi hoặc nói: “Vũ Đông, hôm nay cậu sao vậy? Có tâm sự gì à?”

“A, a? Nhiễm Nhiễm, cậu nói cái gì?” Tạ Vũ Đồng cố gắng che dấu cảm xúc của mình, bàn tay dưới bàn lại đang run run.

Mạnh Nhiễm bất đắc dĩ, gõ trán nàng một cái: “Mình nói, tối mai cậu không thể vắng mặt đâu. Hoạt động lần này là do club Hâm Nguyên bọn mình hợp tác với Phục Đán, tổ chức đại hội giao lưu MBA tại Ma Đô, rất quan trọng với công ty bọn mình, có mấy cơ cấu lớn và nhà đầu tư mạo hiểm sẽ tham gia. Cậu cũng coi như một người lập nghiệp thành công, còn là quản lý cao tầng của xí nghiệp lớn, xem như là khách quý của

hội giao lưu. Mình còn an bài cho cậu lên đài diễn thuyết, nhớ chuẩn bị cẩn thận.”

Tạ Vũ Đồng cắn môi, không để ý nói: “Được.”

Mạnh Nhiệm cảm thấy nàng hơi bất thường, nói khẽ: “Thân ái, có phải cha mẹ lại giục cưới rồi không? Lần này cãi nhau to à?”

“Không có, mình không sao.” Sắc mặt Tạ Vũ Đồng hơi trắng bệch, không có tâm tư nói chuyện, trong đầu như gió nổi mây phun.

Lần đầu gặp mặt, đôi mắt hấn sạch sẽ thấu triệt, ăn mặc âu phục vừa vặn, vai rộng eo hẹp.

Ấn tượng cực đỉnh.

Bọn họ ngồi trong nắng ấm ngày thu, ngồi trong quán cà phê Thời Gian, vừa ăn vừa nói chuyện.

Bọn họ trò chuyện rất nhiều, giống như hai người bạn thân lâu năm.

Đến giờ nàng vẫn nhớ rõ câu ‘I want you’ kia.

Về sau, nàng trở thành phó tổng của hấn, bắt đầu nỗ lực vì văn hóa Đường Trình.

Bọn họ tiếp xúc rất nhiều.

Trong khách sạn, hấn xoa bóp cho mình, họ tiếp xúc thân mật lần đầu.

Lại sau đó là trong khách sạn nghỉ dưỡng.

Bên cạnh suối phun.

Nụ hôn đầu tiên kia, đến giờ vẫn thường xuyên xuất hiện trong mơ của nàng.

Khóe mắt nàng hơi ươn ướt, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lá ngô đồng màu vàng kim vẫn bông bênh trong gió.

Thanh niên đang ôm cô gái và xoay quanh, giống như đang khiêu vũ trên sân khấu.

Hắn cười vui vẻ như vậy.

“Là mình không xứng, cho đến giờ đều là mình không xứng.”

Chương 678: Tiến độ 40%

Chụp ảnh xong, lại ôm nàng xoay vòng vòng.

Cả người Tô Ngư lập tức tràn đầy sức sống.

Hoàn toàn khác với lúc vừa gặp mặt, vẻ ủy khuất và đau khổ trong mắt đã tiêu tan đi nhiều, nàng cũng nói nhiều hơn.

Tư thế đi đường vẫn ưu nhã như cũ, nhưng lại có thể để người khác biết, nàng đã rất vui vẻ.

Từ một đại minh tinh cao ngạo lạnh lùng, biến thành một cô bạn gái nhỏ.

Chủ động khoác tay Đường Tụng.

Để Đường Tụng cảm nhận được ‘tâm hồn’ rộng lớn và mềm mại sung mãn của nàng.

Hai người đi dọc theo đường Tân Hoa, chuyển đến đường Phiên Ngụ.

Đi qua kiến trúc mang tính tiêu chí của Ma Đô, căn cứ điện ảnh Ma Đô.

Không biết từ bao giờ, trên tay họ đã có thêm một ly đồ uống.

Đường Tụng uống trà sữa Bobo, Tô Ngư là trà hoa quả.

Dựa theo cách nói của nàng, trà sữa không tốt cho sức khỏe, với lại dễ béo.

Nhưng không lâu sau, đồ uống trên tay hai người đã được trao đổi.

Tô Ngư vén khẩu trang, đắc ý hút trân châu bên trong.

Đoạn đường này, hai người cũng không nhàn rồi, thỉnh thoảng sẽ dừng lại thưởng thức phong cảnh, chụp mấy tấm ảnh, tâm sự.

Tô Ngự đội mũ đeo khẩu trang, chỉ dùng đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chăm hẳn.

Trong mắt có thưởng thức, sùng bái và hoan hỉ.

Tất cả đều xuất phát từ nội tâm.

Tựa như đề tài nào nàng cũng cảm thấy hứng thú, cũng có thể trò chuyện vui vẻ với Đường Tụng.

Đường Tụng nói chuyện cười, nàng cũng cười rất vui vẻ.

Tại thời điểm mấu chốt, lại khen hẳn vài câu, sau đó lắc lắc cánh tay hẳn.

Điều này để Đường Tụng có một loại cảm giác thỏa mãn đến kỳ lạ.

Cảm giác ở chung với nàng rất thoải mái.

Tô Ngự thật sự quá hiểu chuyện!

Đương nhiên, Đường Tụng cũng không quá lằng lằng, nội tâm vẫn có nhận biết rõ ràng.

Có thể từ một minh tinh hạng 18, trưởng thành thành một siêu sao.

Mặc dù có hệ thống trợ giúp, nhưng năng lực cá nhân của Tô Ngự là không cần nghi ngờ.

Nàng tham dự công tác quản lý giải trí Tụng Mỹ, truyền thông Nhất Tâm, châu báu Tô Đường.

Nàng tham gia rất nhiều đại hội, hoạt động cấp cao ở trong và ngoài nước, tiếp xúc với vô số người của từng giai tầng.

EQ, tri thức của nàng đều cao hơn mình bây giờ.

Nhưng bởi vì không muốn tạo áp lực cho hắn, nên Tô Ngư vẫn luôn đi theo tiết tấu của hắn.

Mỗi một câu nói của nàng, đều như chọc trúng nội tâm của mình.

...

Cuối cùng, hai người đi vào một tiệm sách rất ít người.

Tìm một vị trí gần cửa sổ, ngồi đối diện nhau.

Đi một đường, Đường Tụng không cảm thấy gì.

Nhưng Tô Ngư đi giày cao gót, khăng định rất mệt.

Bọn họ mắt đối mắt.

Tô Ngư chống cằm, nhìn chăm chăm vào hắn.

Nàng không hề né tránh, nhưng vành tai hơi đỏ lên, trông rất đáng yêu.

Đôi tinh tinh tế tĩ mĩ, cái cổ thiên nga hoàn mỹ, mùi thơm cơ thể mê người.

Nhìn nhau được 5 giây.

Hai người đồng thời dựa sát vào nhau.

Nhẹ nhàng hôn qua lớp khẩu trang.

Ánh nắng rực rỡ rơi vào trên người họ, ấm áp, lại nóng bỏng.

Cũng dạt lên người họ một tầng vàng kim.

Đường Tụng lại cảm thấy trái tim đập thành thịch.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy ở chung với Tô Ngư, lại có cảm giác như mới tình đầu.

Đó chính là mùi vị mà đầu bếp số 1 thế giới cũng không thể nấu ra.

Một lúc sau, hai người chậm rãi tách ra.

Tô Ngư chớp chớp mắt, hơi nghiêng đầu.

Thân thể dựa vào ghế, đá đá đôi giày trên chân, lại lắc lắc cổ chân.

Lông mày hơi nhíu lại.

“Mệt à?” Đường Tụng nhìn nàng với ánh mắt nhu hòa.

“Đi lâu như vậy, đau chân, em cảm giác sưng lên rồi.”

Giọng nói nàng tươi mát ngọt ngào, giống như một vệt cầu vồng sau trận mưa gió.

Vội lại động tác và phong thái, giọng điệu đều mang theo chút nũng nịu, không ngừng trêu chọc tâm thần của Đường Tụng.

Giống như một yêu tinh trong chuyện cổ tích.

Đường Tụng đưa chân ra, vỗ vỗ bắp đùi mình: “Nói ra có thể em không tin, anh chính là thợ mát xa chuyên nghiệp, qua đây, anh mát xa cho.”

Bờ môi dưới lớp khẩu trang giật giật, con mắt trở nên ngập nước, Tô Ngư hơi ngại ngùng gật đầu.

Nàng hơi nghiêng người, kéo khóa kéo giày, cẩn thận đặt chân lên đùi hắn.

Xúc cảm của cơ bắp rắn chắc trên đùi Đường Tụng, nhiệt độ cơ thể ấm áp, nàng nội tâm nàng chấp chờn.

Đường Tụng rất tự tin với kỹ năng xoa bóp của mình, nhưng khi hắn vừa chạm vào chân của Tô Ngư, hắn đã quên hết cái kỹ năng này.

Toàn bộ đôi chân rất trôi chảy, không có một chút nhục cảm dư thừa nào, tinh xảo và hoàn mỹ giống như một khối ngọc thạch, một tác phẩm nghệ thuật.

Mỗi một chi tiết nhỏ đều được rèn đúc tỉ mỉ.

Ngón chân cân xứng mà mượt mà, giống như ngọc châu, sắp xếp chỉnh tề, có một loại mỹ cảm hài hòa.

Đây là một đôi chân có thể làm cho một số người có đam mê đặc thù phải phát cuồng.

Đường Tụng cứ nhẹ nhàng ‘xoa bóp’ như vậy, chỉ cảm thấy thời gian thật yên tĩnh và tốt đẹp.

Tô Ngư cũng không còn dám nhìn vào mắt hấn nữa.

...

Trên đường trở về, Tô Ngư nói đến những chuyện mình đã trải qua.

Nàng miêu tả một cuộc sống trung học và đại học muôn màu muôn vẻ.

Cũng nói đến hai năm gần đây, nàng đang làm gì, nàng quay bộ phim nào, gặp người nào, viết bài hát nào, mở buổi hòa nhạc ở đâu...

Bất tri bất giác, bọn họ đã trở lại trong biệt thự Mai Tuyền.

Đứng trong vườn hoa 300m vuông.

Tô Ngư thản nhiên lấy mũ và khẩu trang xuống.

Chấp tay sau lưng, khuôn mặt tuyệt mỹ ngẩng lên, mặc kệ ánh nắng đánh vào.

Bóng mờ bao phủ, răng môi giao tiếp.

Đường Tụng ôm nàng, đôi tay nắm chặt tay nàng, chạm vào bờ mông mượt mà của nàng, ngón tay vô thức gãi gãi, vô cùng co giãn và sung mãn.

Xổ số gen thực sự là không nói đạo lý.

Phân bố mỡ cũng thật là thần kỳ.

Cùng một chiều cao và cân nặng.

Có một số cô gái có ngực có mông, tứ chi tinh tế, đường cong thuót tha.

Có một số cô gái lại không ngực không mông, lưng eo cường tráng, bụng bự tay thô, dưới nách còn có...

Tô Ngư chính là người trúng giải đặc biệt.

Trời sinh xương nhỏ, mỡ phân bố hợp lý, ngực to mông tròn, eo nhỏ chân dài.

Cho dù nàng không rèn luyện, dáng người cũng cực đẹp.

Hắn thấy Tô Ngư không phản ứng với động tác của mình.

Đường Tụng liền to gan hơn, tay phải rời khỏi tay nàng.

Trực tiếp xoa lên đường cong hoàn mỹ bên dưới lớp quần jean bó sát.

Cảm nhận được eo nhỏ mông tròn.

Tô Ngư lập tức phát ra tiếng hừ nhẹ, rất dễ nghe, đủ để đàn ông ‘tốc độ đánh +10’.

Đường Tụng ngậm lấy chiếc lưỡi trơn trượt của nàng, ôm chặt hơn chút.

Cả khuôn mặt của Tô Ngư đều nhiễm lên một tầng đỏ ửng, hai mắt dần mê ly.

“Keng, chúc mừng túc chủ, nhiệm vụ tương tác ‘hẹn hò sẽ không quá hạn’ đã hoàn thành.”

“Keng, bạn nhận được ‘gói quà tương tác x1’.”

“Keng, căn cứ tình hình hoàn thành nhiệm vụ trước mắt và năng lực của túc chủ, tiến độ của nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới, tiến độ trước mắt 40%.”

“Keng, bạn mở khóa một bộ phận tài sản.”

“Bạn thu hoạch được ‘nhãn hiệu cà phê Thời Gian’.”

“Bạn thu hoạch được đạo cụ đặc thù ‘bản năng né tránh’.”

“Bạn nhận được quỹ đầu tư Tư Mộ W24.”

“Bạn nhận được ‘chìa khóa ký ức x1’.”

Chương 679: Hot search hôm nay

Âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai, Đường Tụng thả Tô Ngư ra, thở dài.

Tiến độ tăng lên là chuyện đáng mừng, nhưng hấn và Tô Ngư cũng không thể tương tác nữa.

Chỉ còn 5 phút đề tạm biệt.

“Sao vậy?” Hai mắt Tô Ngư vẫn mông lung, bờ môi ướt át, phối hợp với khuôn mặt tuyệt đẹp, trông cực kỳ mê người.

Đường Tụng mím môi, lại cúi đầu hôn mút cổ nàng một lát, mùi thơm cơ thể nồng đậm và xúc cảm mềm mại để hấn say mê.

Lúc ngẩng đầu lên, để lại một ấn ký bất mắt.

Trên làn da trắng nõn, giống như một đóa hoa mai nở rộ trong tuyết.

Hấn thở sâu, trong giọng nói có áy náy: “Tô Ngư, xin lỗi, anh phải đi.”

Trong chốc lát, trong mắt Tô Ngư thâm ra từng viên trân châu.

Có một giọt nước mắt rơi trúng vào đóa hoa mai kia.

Nàng cúi đầu xuống, dùng sức cắn môi, nức nở nói: “Bao lâu?”

Đường Tụng đưa tay, muốn lau hết nước mắt trên mặt nàng, nhưng lại càng ngày càng nhiều, càng ngày càng chảy

xiết.

“Lần này cần bao lâu?” Tô Ngự nhìn hấn.

Từ trong giọng nói của Đường Tụng, nàng có thể hiểu ý của hấn.

“Có lẽ em nên biết đủ, lần này anh chính miệng nói cho em biết, không phải không nói một lời, không có bạo lực lạnh, không có hờ hững lạnh lẽo. Anh mặc đồ tình nhân với em, lần đầu hẹn hò với em, lần đầu ôm em, lần đầu hôn môi em...”

Nàng bắt đầu khóc không thành tiếng.

Ngồi trong một khu vườn rộng lớn, nàng như một cô bé bất lực.

“Anh có khó xử riêng.” Đường Tụng ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nói khẽ: “Lần này khác, anh cam đoan, sẽ trở về rất nhanh.”

“Tô Ngự.” Đường Tụng nâng cằm nàng, ánh mắt đối mắt: “Anh có một món quà cho em, đây là lần đầu tiên anh tặng loại quà này cho một cô gái, em nhất định sẽ thích.”

Nghe lời thâm tình của hấn, nước mắt của nàng rốt cuộc cũng dừng lại: “Quà... gì?”

Đường Tụng móc ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ khá bình thường.

Đưa đến trước mặt Tô Ngự, nhẹ nhàng mở hộp: “Tặng em.”

Tô Ngự sững sờ nhìn chiếc nhẫn màu vàng kim ở trong hộp, mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thấy nàng không khóc, Đường Tụng dùng khăn vuông lau sạch nước mắt cho nàng.

Tô Ngư ngẩng đầu nhìn hấn: “Cái này... tặng cho em thật sao? Nhẫn?”

Đường Tụng lấy nhẫn ra, dịu dàng nói: “Đây là chiếc nhẫn anh trúng thưởng trong một hoạt động của một tiệm vàng. Nó đại biểu cho may mắn của anh, hi vọng nó cũng sẽ mang lại may mắn cho em. Như vậy, Tô Ngư tiểu thư, em muốn đeo lên ngón tay nào?”

Tô Ngư không do dự, trực tiếp đưa ngón giữa tay trái ra.

Đường Tụng mỉm cười, đeo nhẫn vào tay nàng.

Hấn vẫn biết đeo nhẫn ngón giữa tay trái là có ý gì.

Đại biểu cho việc đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt, hoặc là đã đính hôn, không hi vọng người khác quấy rầy.

Điều chỉnh một chút, Đường Tụng quan sát một phen.

Chiếc nhẫn này thật ra khá bình thường, không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ là một vòng tròn đơn giản.

Nhưng đeo lên ngón tay thon dài trắng như tuyết của Tô Ngư, lại rất xinh đẹp.

Nhìn đếm ngược trong giao diện hệ thống.

Đường Tụng thở dài, tiến lên ôm nàng.

Tiến đến bên tai nàng, dịu dàng và kiên định nói: “Anh yêu em, cũng rất quý trọng tình cảm của em, chúng ta vẫn luôn là hai người chạy về phía nhau.”

Hôn lên đôi mắt ướt át của nàng, Đường Tụng đứng lên, đi về phía McLaren.

Tô Ngư nhìn bóng lưng hấn, sờ chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt dần dần ngây dại: “Em cũng yêu anh, Đường Tụng.”

Thật ra nàng có rất rất rất nhiều nghi vấn.

Muốn hỏi một chút, vì sao hấn lại như gần như xa với mình.

Muốn hỏi một chút, vì sao hấn lâu như vậy mà không đi gặp mình.

Muốn hỏi một chút, vì sao hấn lại thay đổi nhiều như vậy.

Muốn hỏi một chút, vì sao hấn lại đột nhiên tốt với mình như vậy.

Nhưng dưới lời tỏ tình và chiếc nhẫn trên tay, tất cả đều không còn quan trọng.

Những năm nay, lời hấn nói ra, hứa hẹn của hấn, toàn bộ đều đã hoàn thành.

Hấn chưa bao giờ khoác lác, cũng sẽ không nói láo với mình.

Đường Tụng mở cửa xe, quay đầu vẫy tay với nàng: “Nhớ ăn cơm đúng bữa, tạm biệt.”

Trong tiếng động cơ, chiếc xe lái ra khỏi biệt thự Mai Khê, biến mất trong tầm mắt của Tô Ngư.

Một lúc lâu sau.

Tô Ngư chậm rãi đứng lên, đi vào trong biệt thự.

Tìm một góc độ có tia sáng đẹp nhất, dùng điện thoại chụp bàn tay trái của mình.

Đây là món quà quý giá nhất mà nàng từng nhận được.

Nhẫn, luôn hết sức đặc biệt với con gái.

Đại biệt cho tình yêu tha thiết và hứa hẹn với nàng.

Tượng trưng cho mối quan hệ ổn định, nguyện ý lâu dài, cũng hi vọng đi chung với nàng.

Món quà này, và câu ‘anh yêu em’ của Đường Tụng, đủ để san bằng tất cả ủy khuất và đau khổ trong 776 ngày hấn biển mất.

...

Âm hưởng trong xe đang phát bài ‘thận trọng’ của Vương Phi.

Đường Tụng nhìn con đường phía trước, nội tâm rất phức tạp.

Trong đầu hiện lên từng màn của ngày hôm nay.

Trở lại khách sạn.

Lao vào tắm, chỉnh lý lại suy nghĩ của mình.

Chỉ có gia tăng tiền độ, mới có thể ở cùng Tô Ngư và thư ký Kim lâu dài.

Thứ hấn cần làm bây giờ, vẫn là nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ.

Mặc áo tắm tựa trên ghế salon, lên tinh thần.

Mở giao diện hệ thống, bắt đầu kiểm kê tài sản mới nhận được.

Nhãn hiệu cà phê Thời Gian: Tránh các vấn đề xâm phạm bản quyền tài sản trí thức, đồng thời phòng ngừa người khác bắt chước ác ý, giải quyết nỗi lo khi xí nghiệp phát triển quá nhanh, bảo hộ quyền tài sản trí thức của xí nghiệp.

Chú: Quyền nhãn hiệu đang được chuyển nhượng.

Đây là một thứ tốt.

Nhãn hiệu là một trong những tài sản quan trọng của xí nghiệp, xâm phạm bản quyền nhãn hiệu cũng là vấn đề và tai họa ngầm phổ biến.

Thời phòng cà phê Thời Gian phát triển, quy mô càng ngày càng lớn, độ nổi tiếng ngày càng cao, tầm quan trọng của nhãn hiệu cũng càng cao.

Lúc trước Tạ Vũ Đồng cũng đã từng đưa ra vấn đề này trong các buổi họp.

Nhưng từ sự tin tưởng với hệ thống, nên Đường Tụng cũng không quá đề ý.

Bây giờ xem như giải quyết.

Bản năng né tránh: Sau khi sử dụng đạo cụ, có thể gia tăng 5% năng lực né tránh của bản năng, khi bạn đối mặt với nguy hiểm, tình huống khẩn cấp, hoặc bị vật thể tốc độ cao tập kích, có thể tiến hành né tránh càng tốt hơn, nhanh nhẹn +1.

Đạo cụ tăng cường bản năng rất hiếm có, với lại tính thực dụng rất mạnh.

Loại năng lực này là dựa vào trực giác của cá thể, không thông qua suy nghĩ và kế hoạch.

Có thể cứu mạng trong nhiều tình huống.

Quỹ đầu tư Tư Mộ W24: Sản phẩm quỹ đầu tư Tư Mộ dưới cờ tư bản Tỉnh Ngộ, tổng số định mức giá trị 500 triệu USD, tập trung và các lĩnh vực đầu tư như AI, ô tô không người lái, nguồn năng lượng mới.

Chú: Bạn là LP duy nhất của quỹ đầu tư, liên quan đến ý kiến và nghi vấn, xin liên lạc với người quản lý quỹ đầu tư Tô Triết Nghệ, 181xxxxxx.

Chìa khóa ký ức: Sau khi sử dụng, có thể mở ra một đoạn ký ức lập nghiệp ở giai đoạn đầu và giữa.

...

Cùng lúc đó.

Weibo, TikTok, Tiểu Hồng Thư...

Tất cả truyền thông đều nổ tung vì một tin tức.

“Chân kinh! Tô Ngự đột nhiên đính hôn! Fan biểu thị khó có thể tin!”

Chương 680: Tô Ngư: Đó nhất định là tháng 4

Cuối tuần, Tỉnh An Đại Duyệt Thành biển người mãnh liệt.

Toa trung tâm thương mại tổng hợp này tập trung và tuổi trẻ, thời thượng, trào lưu, tụ tập mua sắm, giải trí, nhãn nhả, đồ ăn ngon... vào một thể, vô cùng hot ở Ma Đô.

“Dao Dao, chiếc áo kia rất hợp với cậu, mua đi!”

“No no no!” Lý Dao lắc đầu, nâng mắt kính trên sống mũi, mặt đầy khôn khéo nói: “Mình vừa chụp ảnh, tìm kiếm trên TaoBao, mua trên mạng có thể giảm giá 40%.”

Bạch Hiểu Manh vỗ vỗ đầu nàng: “Đúng là một cô gái cần kiệm biết chăm lo cho gia đình nha.”

Lý Dao lắc lắc đầu, tức giận nói: “Đừng ý vào mình cao mà bắt nạt mình!”

“Được rồi, mình sai rồi, chúng ta qua bên Acne Studios đi dạo đi, mình muốn mua cái áo khoác âu phục.” Bạch Hiểu Manh nắm bả vai Lý Dao, rất thân mật.

Lý Dao nhin không được mà cảm thán: “Thật sự hâm mộ cậu có người dì tốt, đến Ma Đô cũng có thể ngủ phòng hành chính, còn mua quần áo đắt như vậy.”

Bạch Hiểu Manh nháy mắt mấy cái, cười nói: “Đừng hâm mộ, tiền mua quần áo đều là tiền của mình, dì mình chỉ bao ăn bao ở bao đồ trang điểm thôi, thỉnh thoảng mới tặng mình mấy bộ quần áo.”

“Mình...” Lý Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật sự muốn đá vào mông cậu.”

“Chân mình dài, cậu không đá tới, ha ha ha.”

“Đáng ghét! Lại cười nhạo mình! Trưa nay cậu nhất định phải mời khách!”

Hai người cứ vừa cười đùa vừa đi dạo.

Xuyên qua từng cửa hàng xa hoa cao cấp.

Trên đường đi, hiệu suất quay đầu nhìn Bạch Hiểu Mạnh rất cao, thậm chí có mấy nam sinh tự nhận ưu tú tiến lên bắt chuyện.

Kết quả đương nhiên là bị từ chối.

Lý Dao đánh giá bạn thân của mình, lại nhìn bản thân mình.

Có chút nhụt chí.

Tất cả mọi người đều ăn mặc như nhau, nhưng Bạch Hiểu Mạnh mặc vào thì lại đẹp hơn mình rất nhiều.

Cao 1m75, eo nhỏ chân dài, dáng người đẹp.

“Đúng rồi Hiểu Mạnh, cậu còn liên hệ với Trương Dược kia không?” Lý Dao đột nhiên hỏi.

Bạch Hiểu Mạnh ngẩn người: “Đã block từ lâu rồi, cậu đừng nói là tên đó lại nhờ cậu làm thuyết khách nhé?”

“Sao có thể? Mình thừa nhận, mình từng bị vẽ ngoài và lì xì của tên đó lừa gạt, nói giúp tên đó mấy câu, nhưng khi đó mình thật sự không biết nhân phẩm của tên đó lại low như vậy!”

“Được rồi, không nói nữa, xúi quẩy!”

Lý Dao kéo tay anngf, cười nói: “Ngày mai Hinh Nguyệt đính hôn, Hầu Thiếu Viễn cũng tham gia, nếu hai người đều độc thân, có cân nhắc một chút không?”

“Không cân nhắc!” Bạch Hiểu Manh nhú mày nói: “Không phải cậu cũng độc thân sao? Mình cảm thấy hai người rất hợp đấy!”

Lý Dao cười xấu hổ: “Người ta không nhìn trúng mình nha, bản thân là phú nhị đại, trong nhà còn có mỏ, lại mở phòng làm việc, có nhà có xe ở Ma Đô, mình không với tới nổi.”

Nàng cũng hiểu bản thân mình.

Dáng người và tướng mạo dù coi như không tệ, nhưng cũng chỉ so với người bình thường mà thôi.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp với đại mỹ nữ như Bạch Hiểu Manh.

“Đi thôi, gần trưa rồi, chúng ta đi nhà giành chỗ trước.”

Bạch Hiểu Manh không muốn thảo luận mấy chuyện này, liền lôi kéo Lý Dao đi về phía thang máy.

...

Trong lúc chờ thang máy.

“A!”

Tiếng kêu sợ hãi đột nhiên vang lên, người chung quanh vội vàng nhìn qua với vẻ kinh ngạc.

Lý Dao nhón chân lên, một tay bịt miệng Bạch Hiểu Manh: “Này này! Đột nhiên nổi điên làm gì?! Rất mất mặt nha?”

Bạch Hiểu Manh căn bản không thèm để ý, vỗ vỗ tay Lý Dao, vội vàng chỉ màn hình điện thoại của mình, trong miệng phát ra tiếng ô ô.

Lý Dao buông miệng nàng ra.

Bạch Hiểu Manh trợn trừng mắt, kêu lên: “Xem này! Chuyện lớn! Chuyện cực kỳ lớn! Tại sao có thể như vậy?! Không dám tin!”

“Chuyện gì mà cậu lại ngạc nhiên như vậy? Mình nói này, lần sau nhớ thu liễm một chút.”

“Xem đi!” Bạch Hiểu Manh trực tiếp đập điện thoại đến trước mặt nàng.

Lý Dao kêu một tiếng, tranh thủ thời gian đẩy vuốt chó của Bạch Hiểu Manh ra.

Tức giận nói: “Đau! Đánh mạnh như vậy làm gì?”

Nói xong, trực tiếp tóm lấy điện thoại, nhìn lướt qua.

“A!”

Tiếng kêu sợ hãi lại vang lên.

Người chung quanh lại quăng ánh mắt kinh ngạc qua.

Lý Dao và Bạch Hiểu Manh liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ chán kinh và không thể tin nổi trong mắt nhau.

Bạch Hiểu Manh thường ngày đều dành thời gian để hóng hớt tin đồn, chuyện xấu trong ngành giải trí.

Weibo, TikTok... đều follow đủ loại minh tinh và các tin tức giải trí, truyền thông.

Trong lúc chờ thang máy, liền lướt weibo.

Lập tức nhìn thấy, toàn màn hình đều là ‘Tô Ngư’, ‘Nhẫn’, ‘Đính hôn’, ‘Bạn trai’.

Ban đầu nàng còn tưởng truyền thông tung tin đồn nhảm.

Nhưng khi ấn vào trang chủ của Tô Ngư, một đầu Weibo cực hot đã lóe mù đôi mắt cho hợp kim titan 24k của nàng.

Tô Ngu: Nếu như nhất định phải chọn một thời gian, đó nhất định là tháng 4.

Tô Ngu: Ảnh đeo nhẫn tay trái.jpg.

Đối với giới giải trí trong nước mà nói, chuyện này chính là một cơn chấn động.

Bài đăng liên quan đến ‘bạn trai’, ‘đồ tình nhân’ lúc trước đã bị xóa.

Công ty quản lý còn đứng ra thanh minh.

Cộng thêm chuyện con riêng của Trần Vũ lộ ra ngoài ánh sáng, truyền thông Nhất Tâm áp chế.

Chuyện đó đã từ từ rơi vào quên lãng.

Đám fan hâm mộ cũng tự an ủi bản thân, thần tượng của mình chỉ đang trêu chọc họ thôi.

Cho đến giờ, Tô Ngu vẫn luôn là một cô gái rất có cá tính.

Cái gọi là ‘bạn trai’, rất có thể là một nhân vật hư vô mờ mịt ở trong mơ, một nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết nào đó, thậm chí là một bức tranh do nàng vẽ ra.

Nhưng lần này thì khác.

Nhẫn, không phải thứ có thể đeo bừa.

Nhất là đối với một siêu sao như Tô Ngu.

Cộng thêm văn án kia.

‘Thời gian’ ở đây, lẽ nào là thời gian đính hôn hoặc kết hôn?!

“Tô Ngu! Tô Ngu vậy mà...” Với tư cách là fan ruột, Bạch Hiểu Mạnh có chút nói không ra lời.

Đây chính là thần tượng hoàn mỹ trong mắt nàng, là tiên nữ không thể chạm, lại có bạn trai?!

Lý Dao vẫn chưa tỉnh táo lại, chỉ tròn tròn mắt, lắc lắc cánh tay Bạch Hiểu Manh.

Hét lên: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Nữ thần Tô Ngư bằng thanh ngọc khiết của tôi, tôi đã bị cô uốn cong rồi! Sao cô có thể lấy chồng!”

Rất khó tưởng tượng, một phụ nữ lạnh lùng như tiên giống Tô Ngư, vậy mà cũng sẽ hôn người đàn ông khác, thậm chí bị đặt ở dưới thân mà ma sát.

Cho dù với tư cách là một fan nữ, nàng cũng không thể tiếp nhận được.

Huống hồ là nàng thật sự thêm đáng người và dung mạo của Tô Ngư.

Trong đám fan có lưu truyền một trò đùa: “Nếu như là Tô Ngư, coi như giới tính tương đồng cũng không sao.”

“Cái gì?” Một nam sinh đang chờ thang máy cũng kêu lên, tránh thoát khỏi tay bạn gái, hét to: “Tô Ngư! Lấy chồng?! Chuyện lúc nào?”

Lý Dao đưa điện thoại qua cho hắn xem một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngay vừa rồi! Sever Weibo sập rồi, không đổi mới được, không bình luận được.”

Nhìn thấy đầu Weibo kia, nam sinh đỏ ngầu cả mắt: “Tô Ngư! Tô Ngư của tôi! Là tên ngu xuẩn đáng chết nào? Vậy mà lại cướp Tô Ngư của tôi! Cmn!”

“Tô Ngư lập gia đình? Thật hay giả?”

“Nhà trai là ai?”

“Móa, mau xem TikTok! Chiếc nhẫn kia không xứng với tay của Tô Ngư!”

“A a a! Tô Ngư đính hôn! Thanh xuân của tôi đã mất!”

...

Bản thân Tô Ngư là người Ma Đô, nàng sống ở Ma Đô, còn tốt nghiệp học viện âm nhạc Ma Đô, tổng bộ công ty cũng ở Ma Đô.

Tại tòa thành phố này, sức ảnh hưởng của nàng cực lớn.

Fan cũng cực cứng.

Tĩnh... thang máy đến, nhưng rất nhiều người đều không để ý.

Bọn họ đang điên cuồng phát biểu trong vòng bạn bè, mạng xã hội, phát tiết cảm xúc và tâm trạng của mình.

Chương 681: Thư ký Kim: Mệt mỏi rồi, hủy diệt đi!

Đường Tụng tự nhiên hiểu về quỹ đầu tư Tư Mộ.

Điểm đầu tư xuất phát cao, lợi ích cũng tương đối cao.

Đối tượng đầu tư là một ít người đặc biệt, bao quát cơ cấu và những người có giá trị cao.

Hạn chế về tuyên truyền cũng tương đối lớn.

Ví dụ như: Không được công khai tư liệu, không được tiến hành tuyên truyền với công chúng và xã hội, vân vân...

Đường Tụng lên mạng điều tra về quỹ đầu tư Tư Mộ W24 này.

Bắt đầu nghiêm túc xem xét, nhưng thông tin chỉ có hạn.

Quỹ đầu tư Tư Mộ không có nhiều yêu cầu nghiêm khắc như quỹ đầu tư công quyền, chỉ có thể tìm thấy những tin tức như thời gian thành lập, sách lược đầu tư, lĩnh vực đầu tư, cơ cấu quỹ đầu tư.

Đường Tụng tra xét một lúc lâu, cũng không tra được tin tức công trạng và cầm cổ phần của quỹ.

Một lúc sau, hắn quyết đoán từ bỏ, muốn hiểu rõ hơn, gọi điện cho người quản lý là được.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn vào ‘chìa khóa ký ức’.

Khác với trước kia, lần này không chỉ là ‘giai đoạn đầu’, mà biến thành ‘giai đoạn đầu và giữa’. Chứng tỏ mộng cảnh sẽ rất dài, thời gian càng lâu hơn.

Ký ức trong ‘chìa khóa ký ức’ cũng không phải liên tục hay ăn khớp.

Ví dụ như chuyện của hấn và Jenny, phải lan tràn đến năm 2019, nhưng hấn quen Tô Ngư vào tháng 11 năm 2018.

Nhìn thời gian, Đường Tụng đi lên nhà hàng trên tầng 47 của khách sạn.

Chọn vài món mình thích.

Tựa vào ghế, ngồi sưởi nắng trong ngày đông, thưởng thức cảnh đến bên bên cảng.

Món ăn lên rất nhanh, là bếp trưởng tự làm và mang lên, còn đứng cạnh giới thiệu cho Đường Tụng.

Trong lúc ăn cơm, wechat kêu không ngừng nghỉ.

Ngoại trừ báo cáo công việc ra, còn có mấy lời hỏi thăm ân cần của các cầu thủ.

Đường Tụng dứt khoát chụp mấy tấm ảnh rồi chia sẻ cho các nàng.

Trong đó, Lý Mộc Tuyết trả lời rất thú vị: “Rất tuyệt nha! Hoàn cảnh cũng cực tốt, đã nghe nói đến nhà hàng Ý ở khách sạn Bulgari, không biết lúc nào em mới tích đủ tiền, đến lúc đó nhất định sẽ đi nếm thử một lần. Đương nhiên, bây giờ em chỉ nghiêm túc làm việc cho anh, nhất định sẽ không làm anh thất vọng.”

Đường Tụng bật cười, tiện tay chuyển cho nàng 10.000.

Nhắn lại: “Giữa trưa đi ăn ngon đi, anh mời.”

Tiểu Tuyết rất thú vị, có gì cũng phải nói lòng vòng.

Nhưng có ‘sách hướng dẫn khai phát Lý Mộc Tuyết’, hấn sẽ không thỏa mãn toàn bộ mọi yêu cầu của nàng, như vậy sẽ chỉ làm cho nàng bành trướng.

Phải khai phát từng chút một, đưa nàng thành hình dáng mà mình muốn, mới là quá trình hoàn mỹ nhất.

Cũng là một niềm vui thú nhỏ trong cuộc sống của hắn.

Tinh...

Lý Mộc Tuyết: Đã nhận tiền.

Lý Mộc Tuyết: Cảm ơn đại ca top 1 bảng, hồi máu thành công, Tiểu Tuyết tâm trạng +100, độ ẩm ướt +10000.”

Đường Tụng lại bật cười.

Dựa lưng vào ghế, chụp tấm ảnh bên cạnh rồi gửi cho nàng, nhấn lại: “Giờ thì sao?”

Tinh...

Lý Mộc Tuyết: “Con mưa bất ngờ, để con đường này lầy lội như một vũng bùn. Tựa như nhân sinh, nhưng cũng là một trận ngẫu hứng.”

Đường Tụng: “Nhìn không ra, em còn là một tài nữ nha.”

Lý Mộc Tuyết: “Ở trước mặt anh, em cảm thấy mình chỉ là đồ ăn.”

...

Chờ đến khi Đường Tụng ăn xong và trở lại phòng, điện thoại lại vang lên.

Lý Mộc Tuyết: “Em xong rồi, bắt đầu đánh chữ bằng hai tay.”

Đường Tụng: “Ảnh.”

Lý Mộc Tuyết: Ngón tay.jpg.

Cũng là ngón tay giữa bên trái, Tô Ngư thì thanh thanh nhàn nhạt, thông thấu trong suốt, giống như tiên tử không dính khói lửa trần gian.

Mà Lý Mộc Tuyết thì rất mị hoặc.

Đường Tụng hăng hái đánh giá một phen, xuyên qua bối cảnh mờ ảo, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ.

Ừm, Tiểu Tuyết vẫn rất biết chơi.

Chân này thật xinh đẹp.

Lập tức, hấn ngấn người, nhấn: “Sao em lại ở trên giường Ly Ly?”

Lý Mộc Tuyết: “Nơi này có hương vị của anh, còn có hồi ức chung của 3 người chúng ta.”

Đường Tụng: “Em nóng quá.”

Lý Mộc Tuyết: “Lần sau em tìm Ly Ly giúp em, như vậy em có thể đánh chữ bằng hai tay, rồi gửi ảnh học tập của chúng em cho anh xem nhé?”

Đường Tụng thở sâu, cảm giác mình mới đi hai ngày, Tiểu Tuyết đã tung bay, nhất định phải trấn áp.

Nhấn: “Em chờ đấy! Chờ anh về sẽ chỉ đạo các em!”

...

Hai người trêu đùa vài câu, Đường Tụng trừng phạt Tiểu Tuyết từ xa, lúc này mới vừa lòng thỏa ý, nằm xuống giường.

Mở nhà kho.

Chọn ‘gói quà tương tác’ nhận được từ Tô Ngư và mở ra.

“Keng, chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ ‘Tô Ngư Hoa Thái’, đạo cụ chỉ có tác dụng với túc chủ.”

Tô Ngư Hoa Thái: Sau khi sử dụng, có thể thu được một kỹ năng âm nhạc ngẫu nhiên từ Tô Ngư.

Chú: Tình yêu của em được dung nhập vào trong âm nhạc, rất muốn để anh nghe được.

Nhìn thấy đạo cụ được mệnh danh ‘Tô Ngư’ này, hắn lại có chút khôngỡ dưng.

Hoa Thái, cái từ này ngoại trừ miêu tả sắc thái xinh đẹp hoa mỹ, còn là một thuật ngữ điển hình trong âm nhạc.

Trong chương nhạc cuối cùng của bản hòa tấu, thường thường sẽ dùng đến “Hoa Thái”.

Ban nhạc tạm dừng diễn tấu, một người đứng ra solo.

Phát huy đầy đủ kỹ thuật và tính năng của nhạc cụ.

Đạt được hiệu quả thăng hoa cho tác phẩm.

Tô Ngư Hoa Thái, rất có ý cảnh và ý nghĩa kỷ niệm./

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn quyết định mở mộng cảnh trước, đạo cụ này thì tính sau đi.

Chọn ‘chìa khóa ký ức’ và sử dụng.

Ngay sau đó, hô hấp của hắn trở nên đều đều.

Giữa mông lung, mộng cảnh dài dằng dặc tái hiện.

...

Tĩnh An Đại Duyệt Thành.

“Hiếu Manh, sao mình lại có cảm giác như thất tình này.” Lý Dao không quan tâm mà nhai miếng bò bít tết: “Tô Ngư của mình, nghĩ đến việc Tô Ngư bị người đàn ông nào đó đè xuống và mà sát, mình lại muốn khóc.”

Bạch Hiếu Manh vừa bình luận và like trên mạng xã hội, vừa nói: “Tô Ngư là của mọi người, hôn sự này, đám fan chúng ta không đồng ý! Ít nhất cũng phải cho chúng ta nhìn xem, nhà trai có xứng với Tô Ngư hay không.”

“Quá bất ngờ, chờ truyền thông tìm thấy người này, tên này tuyệt đối sẽ trở thành công địch của toàn dân! Đi ra ngoài cũng

sợ bị ăn đòn.” Lý Dao hung ác nói.

Hai người nhỏ giọng phàn nàn, cảm xúc có vẻ rất kích động.

Đây đại khái chính là tâm trạng của đại bộ phận fan.

“A a a!” Bạch Hiểu Manh đang lướt Weibo, đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Lý Dao vội vàng che miệng nàng, nói: “Mình xem nào, lại có tin gì rồi?”

Bạch Hiểu Manh kích động đến sắc mặt đỏ bừng, toàn thân run rẩy.

Nàng ấp úng nói: “Kim... Mỹ Nga... Kim đồng... Là Kim đồng!”

“Là sao?” Lý Dao không hiểu ra sao, liền túm lấy điện thoại.

Ngay sau đó, nàng vội vàng che miệng mình.

Nhưng vẫn không ngăn được tiếng kêu sợ hãi.

Chuyện lớn!

Bởi vì Tô Ngư từng thừa nhận mình rất thân với Kim đồng.

Nên hai người có rất nhiều fan CP.

Đương nhiên, bởi vì thân phận của Kim đồng quá cao, nên dân mạng chỉ dám trêu chọc hai câu trên mạng thôi.

Truyền thông tuyệt đối không dám đưa tin bừa bãi.

Đã từng có một ít truyền thông không phục, bây giờ hoặc là bị thu mua, hoặc là đi vào dầm máy may.

Nhưng ngay vừa rồi.

Kim Mỹ Nga chỉ đăng Weibo liên quan đến công việc, vậy mà lại đăng một đầu Weibo mới.

Kim Mỹ Nga: “Đang chờ lá rụng, chờ gió lạnh, chờ năm mới khói lửa, chờ tháng 4 có người @Tô Ngu.”

Phía trước là một bức ảnh, là ảnh tay trái của mình.

Độ nét không cao, như đã bị xử lý qua, nhưng vẫn rất lộng lẫy.

Bởi vì thiết trí quyền hạn, nên đầu Weibo này không có bất kỳ lời bình luận nào, nhưng chỉ mới 2 phút, đã có hơn 500.000 like.

Lý Dao cắn ngón tay, hưng phấn nói: “Quả nhiên, Tô Ngu và Kim đồng mới là một đôi trời sinh! Nếu là Kim đồng, vậy thì không có vấn đề. Tất cả tin tức tiêu cực của Tô Ngu đều sẽ biến mất!”

Bạch Hiểu Manh hai mắt tỏa sáng, đôi chân dài không ngừng lắc lư: “Thì ra người Tô Ngu nói chính là Kim đồng! Quá tuyệt vời!”

“Đúng nha! Coi như không phải tình nhân, chỉ là chị em tốt, vậy cũng là chị em tốt một đời! Họ đều là thần tượng của mình, quá tốt rồi!”

...

Đế Đô.

Thư ký Kim để điện thoại xuống, nhắm mắt lại, hai chân trần đạp trên sàn nhà.

Trợ lý Lâm ở bên cạnh đã tê người: “Kim đồng, trò đùa này có hơi quá rồi không? Mặc dù đúng là có thể giảm sức ảnh hưởng đến mức thấp nhất, nhưng danh dự của ngài quan trọng hơn những thứ này rất nhiều. Coi như sau này đứng ra thanh minh, cũng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của ngài.”

Thư ký Kim liếc mắt nhìn nàng, rồi quay người đi vào phòng quần áo.

Thuận miệng nói: “3 giờ chiều nay, tôi muốn lên máy bay đến Ma Đô, báo cho Mạc Hương Vãn, bảo Tô Ngư đến gặp tôi.”

Nàng hơi dừng lại, khóe miệng hơi cong lên: “Báo Liễu Bảo Nguyệt, bảo cô ấy theo tôi đến Ma Đô công tác.”

Chương 682: Đường Tụng: Ăn cơm đúng bữa

Mộng cảnh.

Thời không lưu chuyển, tuế nguyệt giao thoa.

“Keng, đang sáng tạo phó bản ‘công ty giải trí’, tiến độ trước mắt 0%...”

Đông đông đông...

‘Đường Tụng’ tựa vào ghế, hai chân bắt chéo, tay phải gõ nhẹ vào bàn làm việc trước mắt.

Thư ký Kim mở cửa đi vào.

Đường Tụng ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Hôm nay tất chân rất đẹp.”

“A?” Thư ký Kim hơi nhú mào: “Đường tổng, còn chuyện gì không?”

“Không, tôi đang rất vui, chỉ muốn khen cô thôi.”

Thư ký Kim con mắt run rẩy: “Vậy tôi đi làm việc, ngài có việc lại gọi tôi.”

Nói xong liền trực tiếp quay người rời đi.

Bờ mông to lớn giống như một hình trái tim hoàn mỹ, đang không ngừng nhảy lên.

Đường Tụng vỗ tay một cái, mở cửa hàng của hệ thống.

Mua toàn bộ 3 bài hát và 4 bộ phim mới đổi mới ra.

Nhắm mắt lại, trong đầu linh quang lấp lóe, từng mạch suy nghĩ xuất hiện.

Giải trí và truyền thông là bắt buộc phải làm.

Không chỉ vì kiếm tiền nhanh, mà còn có thể không chế dư luận, giúp tập đoàn phát triển.

Tập đoàn Đường Tổng muốn phát triển mạnh mẽ, tất nhiên sẽ bị tầng lớp phía trên ngăn cản và áp chế, dù sao cũng đang ăn mòn miếng bánh gato của họ.

Tích lũy lương thực, chậm rãi xưng vương.

Trước khi đủ mạnh mẽ, phải tập trung phát triển bản thân.

Nhiều lĩnh vực, nhiều ngành nghề cùng phát triển, có thể tránh né chú ý trong thời gian ngắn.

Ngành giải trí là một phương hướng rất tốt để phân tán sự chú ý từ bên ngoài.

Hệ thống cho nhiều bài hát và kịch bản, game show như vậy, không cần thì quá lãng phí.

Đương nhiên, mục tiêu và phương hướng của hắn vẫn luôn như cũ.

Đây chỉ là phương hướng ngắn hạn, cũng rất khó chống đỡ cả tập đoàn.

Sản xuất chế tạo, mới là gốc rễ để tập đoàn phát triển.

Có thể giúp hắn lẩn tránh rất nhiều áp lực từ bên ngoài, cũng có thể thực hiện giá trị bản thân.

Tiếp đó, phải xem dụng cụ Đường Nghi phát triển đến mức độ nào.

...

Đông đông đông...

Đường Tụng lại gõ bàn lần nữa.

Thư ký Kim mở cửa, bình tĩnh nhìn hấn.

Đường Tụng mở mắt ra: “Vừa mới phát hiện, tóc đuôi ngựa của cô hôm nay cao hơn hôm qua khoảng 1cm, rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn ngài khách lệ.” Thư ký Kim quay người, lắc lắc bờ mông hình trái tim rời khỏi văn phòng.

...

Đông đông đông...

Thư ký Kim lại xuất hiện lần nữa.

Bước chân không còn ưu nhã như trước, mà đã hơi gấp rút.

Đường Tụng bình tĩnh lạnh nhạt, không hề thấy xấu hổ: “Vừa xem tin tức, oho thất bại, tôi nạp vào đó 200, giờ không rút được, tâm trạng rất tệ.”

“A.” Thư ký Kim lên tiếng, quay người rời khỏi văn phòng.

Một lúc sau.

Tinh... âm báo wechat vang lên.

Thư ký Kim: Lì xì.

Đường Tụng ấn mở, vừa vặn 200 đồng.

Hấn mỉm cười, màn sáng trước mắt lưu chuyển, từng hàng chữ lóe sáng xuất hiện.

“Đang tải kịch bản...”

“Hoan nghênh người chơi đi vào phó bản ‘công ty giải trí’.”

“Đang quy hoạch nội dung nhiệm vụ...”

“Quy hoạch hoàn thành.”

“Đang thiết trí nhân vật.”

“Đường Tụng – nhà tư bản phát triển sản nghiệp giải trí.”

“Chúc bạn khiêu chiến thành công.”

Rất nhanh, từng hàng chữ đã tiêu tán.

Một vài hình ảnh 3D xuất hiện, giống như xem phim.

Đường Tụng yên tĩnh quan sát một màn này, nhớ kỹ tất cả.

Đột nhiên, toàn bộ hình ảnh tiêu tán.

Màn sáng lại xuất hiện một dòng chữ.

“Ngày 18 tháng 12 năm 2018, 11:13, bạn chính thức bước vào phó bản ‘công ty giải trí’.”

...

...

...

“Keng, vật phẩm mới đã lên kệ, mời tự kiểm tra.”

Chơi phó bản, tự nhiên phải mua trang bị.

Mở cửa hàng.

Một vật phẩm mới lóe hào quang màu tím xuất hiện.

Huy chương nhân vật – tài tử âm nhạc: Đeo huy chương lên, sẽ tự động đóng vai một thiên tài âm nhạc, tràn ngập nhiệt tình với âm nhạc, tinh thông nhiều loại nhạc cụ, có năng lực sáng tác và biểu đạt trác tuyệt...

Chú: Thời hạn 30 ngày.

“Rất tốt, Tô Ngư, chính là cô, người được sao may mắn chọn chúng.” Đường Tụng ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên hào quang trí tuệ.

Đông đông đông...

Tiếng gõ bàn lại vang lên lần nữa.

Cộc cộc cộc... tiếng giày cao gót gõ lên sàn nhà vô cùng vang dội.

Thư ký Kim ôm một chồng tài liệu, ưu nhã thả xuống trước mặt Đường Tụng.

Khẽ cười nói: “Đường tổng, đây là tài liệu liên quan đến lĩnh vực bất động sản. Ngài xem một chút đi, nếu có vấn đề gì thì gọi tôi.”

Nàng đang định quay người.

Đường Tụng trực tiếp mở miệng: “Thư ký Kim, chờ đã.”

“Ngài nói!”

Đường Tụng suy tư phút chốc, mở miệng nói: “Nói suy nghĩ của cô về ngành nghề internet trong nước đi.”

Đây rõ ràng là chủ đề mà hần vừa nghĩ ra.

Nhưng với tố dưỡng nghề nghiệp ưu tú, Thư ký Kim không thể không chân thành trả lời: “Tôi đã phân tích kỹ càng, có thể tổng kết lại thành ba đặc điểm lớn...”

Đường Tụng đánh giá đôi chân dài và cặp đùi đẹp sau lớp tất đen của nàng, bình tĩnh nói: “Ngồi xuống đi, nói rõ chi tiết, tôi thích nghe.”

Thư ký Kim mấp máy môi, nhất thời có chút nghẹn lời.

...

“Học viện âm nhạc Ma Đô đúng là một nơi không tệ.”

Đường Tụng đảo mắt qua các mỹ nữ ăn mặc thời thượng gợi cảm, cũng không có quá nhiều rung động.

Xoay người, bước nhanh vào một con hẻm nhỏ.

Đẩy cửa một quán mì.

Hơi nóng bốc lên, làm mắt hấn hơi đỏ ửng.

Diện tích chỉ hơn 30 mét vuông, 7, 8 chiếc bàn.

Liếc mắt là nhìn thấy toàn cảnh.

Đường Tụng ngồi xuống đôi diện Tô Ngư, hai tay chống trên bàn, bình tĩnh nhìn nàng.

“Đúng là rất đẹp, khí chất cũng rất khó, khó trách hệ thống lại coi nàng là nhân vật máu chốt.”

“Đáng tiếc, vẫn quá non, các mặt đều chưa đủ. Muốn để nàng chống đỡ cả một công ty giải trí, chỉ sợ phải dùng một tấm ‘thẻ chiêu mộ nhân vật’ quý giá để giúp nàng trưởng thành rồi.”

“Xin chào, tôi là Đường Tụng, Đường trong Đường Tống Nguyên Minh Thanh, Tụng trong phong nhã tụng, rất hân hạnh được biết cô, Tô Ngư tiểu thư.”

Tô Ngư ngẩn người, chiếc đũa dừng lại trước miệng.

Cau mày nói: “Anh lại là công ty quản lý nào?”

Đường Tụng mỉm cười, không trả lời nàng, mà vẫy tay với bà chủ: “Bà chủ, cho một bát...”

Hấn nhìn bát của Tô Ngư, nói tiếp: “Một bát mì nhiều thịt, thêm hai trứng trần, hai xúc xích, hai viên thịt, hai phần cháo gạo.”

“Được rồi, có ngay! Trên bàn có mã QR, tổng cộng 30 đồng.” Bà chủ cười rất hiền lành.

Tô Ngư ngồi dịch qua một bên, tiếp tục ăn mì.

Động tác của nàng cũng không tính ưu nhã, hấn là rất đói bụng, ăn rất nhanh.

Rất nhanh, đồ ăn của Đường Tụng đã lên bàn.

Thơm ngào ngạt, nóng hôi hổi, nhìn rất phong phú.

Tô Ngu cũng nhìn thoáng qua, vô thức nuốt nước miếng.

Nàng bây giờ, kinh tế quần bách, tương lai là một mảnh xa vời, còn có nợ trên người.

Ăn cơm đều ăn ở quán mì này, còn là một bát mì rẻ tiền nhất, đã khoảng 1 tháng không ăn thịt rồi.

Trúng trần và thịt viên kia, thật sự là mê người!

Đường Tụng trực tiếp đặt bát cháo gạo trước mặt Tô Ngu, tiếp đó lại chia cho nàng một phần.

Tô Ngu để đĩa xuống, cau mày nói: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Đường Tụng vẫn thản nhiên như không: “Tôi nhìn trúng giải trí Khiêm Hợp, trong vòng nửa tháng, tôi sẽ trở thành người không chế công ty. Mà Tô Ngu cô, chính là nguyên nhân quan trọng nhất để tôi thu mua nó.”

“Anh đang nói linh tinh cái gì? Anh cảm thấy tôi sẽ tin?”

Đường Tụng nhai thịt, nheo mắt lại, bình tĩnh nói: “Giải trí Khiêm Hợp lấy 70% cổ phần để thế chấp, vay 120 triệu từ quỹ Vân Thạch, Trịnh Khiêm Hợp không trả nổi khoản tiền này, bộ phận cổ phần này sẽ trở thành của tôi.”

Tô Ngu nghe vậy thì hơi sững sờ: “Sao anh biết công ty không trả nổi?”

“Rất đơn giản, Trịnh Khiêm Hợp thông qua mấy công ty ma để chuyển rời tài chính, cuối cùng ném lên mạng P2P (mạng ngang hàng), luật pháp mạng tuy thừa nhưng khó lọt, Trịnh Khiêm Hợp sắp xong đời rồi.”

“Đây... là thật sao?” Tô Ngu có chút khản trương nhìn hấn.

Cho dù nàng không hiểu tài chính, nàng cũng biết mấy tin tức vừa bùng nổ trên mạng P2P trong năm nay.

Đường Tụng nhìn đôi mắt nàng, đẩy cháo gạo lên phía trước: “Bữa sáng, là một nửa của cuộc sống, từ ngày mai trở đi, cô phải ăn cơm đúng bữa.”

Hắn nói rất bình thản, lại tràn đầy mị lực làm người ta tin phục.

Đề Tô Ngư có chút thất thần.

Chương 683: Thư ký Kim: Mơ đẹp

Khi Đường Tụng tỉnh lại từ mộng cảnh, thời gian đã là 8 giờ tối.

Đây cũng là mộng cảnh dài nhất hần từng trải qua.

Rất nhiều ký ức nhỏ vụn xuất hiện.

Bao gồm ngày thường với Thư ký Kim, sáng tạo tập đoàn Đường Tổng, quy hoạch và phát triển dụng cụ Đường Nghi, sáng tạo và phát triển giải trí Tụng Mỹ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nhân vật Tô Ngư cũng xuất hiện trong đoạn ký ức này.

Đường Tụng só sánh nàng trong ký ức và bây giờ.

Đúng là thay đổi rất nhiều.

Một cái là sinh viên âm nhạc năm tư, bị công ty quản lý ướp lạnh, nội tâm lo lắng bất an, thấp thỏm.

Một cái là siêu cao cao quý lãnh diễm, đồng sự giải trí Tụng Mỹ, độ trưởng thành max.

Ngay sau đó, Đường Tụng lại hơi đỏ mặt.

Trước kia, hần chỉ coi tất cả chuyện trong game là chương trình.

Click chuột là có thể triệu hoán Thư ký Kim đến.

Mượn cơ hội báo cáo công tác để thưởng thức cặp đùi đẹp và tất chân, eo nhỏ mông cong của nàng.

Nhưng đối ứng với trong ký ức, lại là giày vò nàng.

Mẫu chốt là Đường Tụng trong trạng thái ‘đặc thù’ kia, lại không hề thấy ngại ngùng, bình tĩnh thản nhiên đùa giỡn nàng.

Ờng ọc... tiếng rống truyền ra từ bụng.

Đường Tụng trực tiếp gọi điện cho quản gia.

Gọi đồ ăn xong, nằm ngốc ở trên giường một lát.

Đừng dậy đi lấy chút đồ ăn vặt.

Thuận tiện rót cho mình một ly champagne, đây là quà tặng của khách sạn.

Hóa giải cảm giác đói bụng, lấy điện thoại, bắt đầu trả lời tin nhắn chưa đọc.

Trong lúc vô tình lại phát hiện một đồng tin tức đề cử.

Nhìn lướt qua.

Đường Tụng trực tiếp phun champagne ra ngoài.

Khụ khụ khụ... Đường Tụng vội vàng thả ly xuống.

Không để ý đến nước đọng trước ngực, lại nhìn vào màn hình điện thoại.

Không hoa mắt!

“Ô Ngu và Kim đồng? Kiếp trước và kiếp này!”

“Hot! Người Ô Ngu chờ lại là!”

“Hai nữ chính! Hai nữ chính!”

...

Mặt Đường Tụng hơi đen, hai người các nàng thành một đôi, vậy hẳn đặt chỗ nào?

Ấn bừa vào một tin đề cử.

Nhanh chóng hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Đường Tụng thở dài một hơi, nội tâm hơi xấu hổ.

Nói tới nói lui, vẫn là do mình tạo thành.

Khi đó chỉ muốn đền bù cho Tô Ngư, quên mất nàng cũng không phải một nhân vật đơn giản.

Trực tiếp tuyên bố lên Weibo.

Thư ký Kim nhất định đã biết chuyện.

Có lẽ là tức giận, nên mới dùng loại thủ đoạn cực đoan này.

Dưới sự dẫn dắt của dư luận, chuyện này biến thành một loại biểu đạt tình hữu nghị của hai người.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận rất lớn dân mạng tin tưởng hai người là một đôi.

Đường Tụng xoa trán, trầm tư một lát, vẫn chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Không tiếp xúc đến, tất cả đều là vô dụng.

Cũng không biết Thư ký Kim cảm thấy thế nào, nàng đang làm gì.

Hi vọng nàng có thể bình tĩnh một chút.

Sở dĩ không tặng nhẫn cho nàng, là do không có cơ hội, chứ không phải hấn bất công.

Đinh linh linh... chuông cửa vang lên.

Bữa tối phong phú đã đưa đến.

Đường Tụng lại không có tâm tư hưởng thụ đồ ăn ngon.

...

Ma Đô, câu lạc bộ tư nhân Ngân C.

“Chị Kim, vậy em đi dưỡng da trước.” Giọng nói của Liễu Bảo Nguyệt hơi hồn nhiên, rõ ràng là đã uống ít rượu.

Đột nhiên được báo phải đi Ma Đô công tác, ngay sau đó liền bị gọi lên máy bay tư nhân của Kim đồng.

Đến Ma Đô liền dẫn nàng đến câu lạc bộ để hưởng thụ.

Cho đến giờ nàng vẫn không kịp phản ứng.

Vốn còn muốn trực tiếp đến khách sạn Bulgari tìm Đường Tụng, cho hắn một bất ngờ.

Nhưng lại bị Kim đồng ngăn lại.

Bảo nàng đi dưỡng da trước, tiếp theo còn an bài công tác cho nàng.

“Đi thôi, lần này chọn khá nhiều hạng mục, thời gian cũng tương đối dài, chậm rãi hưởng thụ.”

Thư ký Kim quán khăn tắm, tựa vào ghế, cầm một ly rượu vang long lanh.

Mái tóc nâu dài được kẹp lên.

Trước người là nữ nhân viên đang mát xa chân cho nàng.

Cả người lười biếng, ưu nhã đến cực hạn.

“Được.” Liễu Bảo Nguyệt trầm tư liếc nhìn chị Kim này, cuối cùng vẫn không nhìn được, hỏi: “Chị Kim, chị và Tô Ngư... là thế nào?”

Gần như nhân dân cả nước đều đang quan tâm chuyện này.

Thư ký Kim nghiêng đầu, mắt đối mắt với Liễu Bảo Nguyệt, nhếch miệng cười nói: “Em có thể hỏi Tô Ngư, xem cô ấy có dám nói cho em biết không.”

Liễu Bảo Nguyệt vô thức né tránh ánh mắt kia: “Vẫn là thôi đi.”

Với tư cách là bạn của hai người trong cuộc, thật ra nàng cũng hơi hiểu về hai vị này.

Nếu nói hai người là les, vậy tuyệt đối không thể.

Khả năng cao là hai người bạn thân đang nói đùa nhỉ?

...

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân vang lên.

Tô Ngư mặc váy lễ phục màu xanh bạc chậm rãi đi đến.

Đường cong hoàn mỹ, bộ ngực sung mãn.

Làn da tuyết nị, thân thể thướt tha.

Trang phục lộng lẫy, đẹp như tiên nữ.

Hai tay nàng đặt trước bụng dưới, tay trái ở trên.

Trong mùi vị lạnh lạnh, chiếc nhẫn vàng vô cùng bắt mắt.

Thư ký Kim nheo mắt lại, thả ly rượu vang xuống.

Nhân viên xoa bóp thu hồi công cụ, xoay người bước nhanh khỏi đây.

Bầu không khí tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn trong phòng.

“Không phải cô không muốn gặp tôi sao? Có phải rất đẹp không?” Tô Ngư nhìn nàng.

Thư ký Kim hăng hái đánh giá Tô Ngư một phen: “Điểm này tôi chưa từng phủ nhận, cô đúng là một mỹ nhân hiếm thấy.”

Tô Ngư cười khẽ: “Cô đang ghen tị, mặc dù cô che giấu rất tốt, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn nhẫn của tôi. Không ngờ Kim đồng cũng có lúc đố kỵ một mình tinh nhỏ như tôi.”

“A, không đúng, năm đó khi anh ấy sáng tạo giải trí Tụng Mỹ, ra sức ủng hộ tôi, thì cô đã đố kỵ tôi. Anh ấy chưa từng

nói lời tâm tình với cô, lại viết cho tôi mấy chục bài tình cả, với lại còn chân thành tha thiết như vậy nữa.”

Thư ký Kim nhú mày, đứng lên, đi chân trần đến trước người nàng.

Một cái trang phục lộng lẫy, tinh xảo thời thượng, ôn nhuận lại lạnh lùng, dung mạo như tiên.

Một cái bọc áo tắm, tóc dài cuộn lại, lười biếng ưu nhã, ôn như thần tú.

Hai gương mặt lộng lẫy, lại mang phong cách khác nhau tiếp xúc gần.

Đối chọi gay gắt.

“Ba!” Thư ký Kim búng tay.

Ngay sau đó, màn hình LCD trên tường sáng lên.

Bắt đầu phát ra một đoạn video ngắn.

Đường Tụng đứng trước vách tường, phía sau là 6 bức tranh.

Từng khuôn mặt giống hệt nhau.

Lạnh nhạt, nghiêm túc, khắc khổ, vui sướng...

Trên bức tranh ở giữa còn có một hàng chữ bằng bút chì: “Em mang theo ánh sao đầy trời, đập lên những chiếc lá phiêu đảng, mắt trong veo lại kiên định, để tôi vui vẻ cả 16 tiết trời.”

Video phát xong, lại là một đoạn âm tần.

“Bên cạnh cậu rất nhiều phụ nữ, vậy hình mẫu lý tưởng của cậu là gì?”

“Dáng người tỷ lệ vàng... cao quý ưu nhã, tinh thông nhiều ngôn ngữ... có cái nhìn đại cục... tích đồ ngọt...”

Âm tần kết thúc.

Tô Ngư đứng tại chỗ, ánh mắt phức tạp.

“Ai nói anh ấy không nói lời tâm tình với tôi, tôi hiểu anh ấy hơn cô, vô luân là quý khứ hay là hiện tại.”

Thư ký Kim tiến đến bên tai nàng, dùng sức nói: “Người anh ấy yêu nhất chính là tôi! Thu hồi tâm tư của cô, anh ấy không có khả năng cưới cô. Nhận được nhẫn của anh ấy, cô vui vẻ một mình là được. Đừng vọng tưởng dùng sức mạnh dư luận để anh ấy thỏa hiệp!”

“Nhàm chán!” Tô Ngư cắn môi một cái, đỏ ngầu cả mắt.

“Chúc cô đêm nay mơ đẹp.”

Chương 684: Tôi bồi thường!

Ngày 19 tháng 12 năm 2022, trời trong chuyển nhiều mây, thứ hai.

Đường Tụng ngồi trên giường một lúc, trạng thái tinh thần không tốt lắm.

Bởi vì thời gian mộng cảnh quá dài, nên tối qua hắn mất ngủ, rạng sáng mới bắt đầu ngủ.

Hơn nữa còn nằm mơ lung tung.

Thư ký Kim và Tô Ngư liên tục xuất hiện.

Một cái cởi tất chân rồi nhét vào miệng hắn.

Một cái ủy khuất lau nước mắt.

Đề hắn nhức đầu.

Xoa xoa huyết thái dương, nghĩ đến hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Đường Tụng mở nhà kho, chọn ‘đá năng lượng’ và sử dụng.

Rất nhanh, một tiểu tử tinh thần sung mãn đã đản sinh.

Đường Tụng tắm nắng sớm, đánh một bài Thái Cực Quyền.

Ăn sáng xong, thay quần áo, Đường Tụng gọi cho giám đốc bộ thị trường của văn hóa Đường Trình.

Tô Ngư tặng 8 tòa nhà thương nghiệp, mấy ngày nay bộ thị trường đang kết nối với địa sản An Gia để hoàn thành thủ tục.

Hôm nay đi qua ký kết hiệp nghị chuyển nhượng, công chúng.

Sau đó là liên hệ với bên cung ứng, mua sắm thiết bị, vật liệu.

Sau khi phân công ty thành lập, 8 chi nhánh sẽ đồng thời khai trương.

Đến khi đó cũng là một cơ hội để tuyên truyền marketing.

...

Yến Thành, cao ốc Thiên Thành.

8:50 sáng.

Trong tiếng động cơ, Porsche 911 lái vào bãi đỗ.

Chậm rãi dừng lại trước chỗ đậu gần cửa ra vào.

Dưới ánh nắng sáng sớm, thân xe tỏa sáng lung linh.

Lập tức hấp dẫn sự chú của nhân viên qua lại.

Ngay sau đó, một bóng người cao gầy xinh đẹp xuống xe.

Lý Mộc Tuyết mang theo nụ cười nhàn nhạt, vuốt ve kính mát trên sống mũi.

Cất bước đi về phía cổng chính.

Áo Burberry, quần ống loe, giày da Prada.

Nhịp bước nhẹ nhàng tự tin, dáng người thướt tha gợi cảm.

Cả người lộ ra vẻ yếu điệu, lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường.

“Mộc Tuyết, chào buổi sáng.”

“Mộc Tuyết! Hôm nay thật xinh đẹp.”

“Chào...”

...

Bộ phận đầu tư mạo hiểm là một phòng ban lớn, hiện giờ lại là giờ cao điểm.

Trên đường có không ít đồng nghiệp chủ động chào hỏi, rất nhiệt tình.

Nàng giống như đã quen thuộc, khoác túi Gucci, thông dong gật đầu đáp lại.

Gặp phải người có quan hệ không tệ, cũng chào một câu.

Đi vào sảnh, Lý Mộc Tuyết đang định quét thẻ gác cổng.

Một giọng nói gấp rút chọt vang lên: “Mộc Tuyết, chào buổi sáng!”

Lý Mộc Tuyết nhướn mày, quay người nhìn qua.

Một bóng người đang dựa vào vách tường.

Hắn mặc áo khoác nâu nhạt, cổ áo chữ V để lộ áo sơ mi và cà vạt bên trong, có vẻ rất chính thức.

Dung mạo tuấn tú, khí chất ôn hòa, hình thể mảnh mai, có chút giống với nam chính trong phim Hàn.

“Vương Vân Phong?” Lý Mộc Tuyết kinh ngạc nói: “Sao anh lại ở đây?”

Vương Vân Phong có chút khấn trương, đưa túi giấy trong tay qua: “Trùng hợp đi ngang qua đây, biết hôm nay cô đi làm, mua bữa sáng cho cô, cà phê đen và bánh ngọt.”

Lý Mộc Tuyết thường xuyên đăng bài trên vòng bạn bè.

Mà mỗi tuần đều sẽ chia sẻ một vài thứ liên quan đến công việc và tài chính.

Lại thêm hắn nói bóng nói gió trên wechat, lúc này mới xác định được thời gian đi làm của nàng, đến chờ để đưa quà.

Một tuần gần đây, hai người nói chuyện trên wechat rất hợp ý.

Hắn tự cảm thấy rất tốt.

Là thời điểm tiến thêm bước nữa.

Đề bóng dáng của mình xuất hiện trong tầm mắt của nàng, chứ không phải chỉ trên internet.

Lý Mộc Tuyết ngẩn người, tiện tay cầm một góc túi giấy.

Bình tĩnh nói một câu: “Cảm ơn, vất vả rồi.”

Nhìn thấy nữ thần không từ chối, thậm chí còn quan tâm mình, Vương Vân Phong lập tức cảm xúc bành trướng.

Hưng phấn nói: “Không vất vả! Cho dù là thứ hai, cũng cần tràn ngập hi vọng và chờ mong, cố lên Mộc Tuyết.”

“Cảm ơn, tôi vào làm đây.” Lý Mộc Tuyết cảm giác mình sắp không nhận được nữa, vội vàng xoay người rời đi, đi về phía thang máy.

Tên ngu xuẩn này!

Trên wechat thì cũng thôi đi, dù sao cũng là Sở Mộng Hàm nói.

Giờ lại chạy đến trước mặt mình chơi trò này, thật là buồn nôn.

Cho rằng mình là các cô bé ngây thơ trong sân trường kia sao?

Nói vài câu liền giải quyết?

Thân là ‘trà xanh’ lâu năm, Lý Mộc Tuyết biểu thị: “A, quá non!”

“Mộc Tuyết! Để tôi giúp!” Đồng nghiệp bên cạnh thấy nàng cầm nhiều đồ, vội vàng giúp nàng quét thẻ gác cổng.

“Cảm ơn Tiểu Khê, cái này tặng cô, bên trong có cà phê đen, có lợi cho quản lý vóc dáng.” Lý Mộc Tuyết tiện tay đưa túi giấy cho đồng nghiệp.

Tiểu Khê có chút được yêu mà sợ: “Không phải soái ca kia vừa tặng sao? Cho tôi có thích hợp không?”

Lý Mộc Tuyết nhếch miệng cười nói: “Tên đó, là shipper của cửa hàng.”

Đi vào khu làm việc, bắt chuyện với đám đồng nghiệp xong.

Lý Mộc Tuyết ngồi trước máy tính, bắt đầu xem xét tin tức thị trường chứng khoán hôm nay.

Tiếp đó lại gửi tin cho Sở Mộng Hàm: “Sáng này Vương Vân Phong đưa bữa sáng đến cho tôi, cà phê đen và bánh ngọt. Tâm sự thêm về bạn gái cũ Tôn Văn của tên này đi, dẫn dắt tên này kể khổ, nói xấu Tôn Văn, trình độ bây giờ là chưa đủ. Còn nữa, đừng để tên đó tặng đồ cho tôi nữa.”

...

Nhìn bóng dáng thướt tha của Lý Mộc Tuyết biến mất trong tầm mắt.

Vương Vân Phong rốt cuộc không che giấu nổi vẻ hưng phấn.

Miệng bắt đầu ngâm nga.

Cảm giác áp lực từ gia đình, sự nghiệp và trường học trong khoảng thời gian này đều không còn to tát.

Đây là một bước nhỏ của Tiểu Vương, lại là một bước dài của Vương Cao Phong hẳn.

Có cái cây to Lý Mộc Tuyết này, hẳn sớm muộn gì cũng có thể đông sơn tái khởi.

Nhìn app xe buýt.

Chuyến sau còn phải 10 phút nữa.

Nghĩ đến thời tiết -7, -8 độ ở bên ngoài, vẫn nhìn đau gọi xe.

BMW đã bị Tôn Văn lấy về, cha mẹ cũng cắt đứt tiền sinh hoạt vì chuyện của cậu.

Kinh tế quần bách khiến cuộc sống của hắn rớt xuống ngàn trượng.

Bây giờ nghĩ lại, Vương Vân Phong chỉ cảm thấy mình quá ngu.

Đi theo Tôn Văn ba tháng, vậy mà không lấy được chỗ tốt nào đáng nói.

Còn bị nàng cười lên mặt, được đà lần tới.

Trên đường quay về trường.

Vương Vân Phong ánh mắt lập lòe.

Cảm giác phải mất một thời gian nữa mới bắt được Lý Mộc Tuyết, mình vẫn cần mấy cái lớp dự phòng.

Lấy điện thoại ra, hủy block một loại tài khoản.

Kích hoạt lại ao cá của mình.

Tiếp theo, gửi tin lần lượt: “Có đó không? Gần đây trải qua rất nhiều chuyện, cũng hiểu ra rất nhiều chuyện, mệt mỏi quá.”

Lúc gửi đến Thu Thu, thì mấy cái dấu chấm than xuất hiện.

Vương Vân Phong nhú mày, nội tâm vô cùng không thoải mái.

Đây là block mình rồi?

Nói đến, khi đó Trương Linh Linh mắng chửi mình, thì Tiền Thu Thu cũng ở bên cạnh, lại không nói giúp mình.

Sau chuyện đó, hắn liền tức giận, liền xử lý lạnh.

Mà Tiên Thu Thu chẳng những không kéo Trương Linh Linh đến xin lỗi mình, trái lại còn không liên lạc với mình.

Ngay sau đó Tôn Văn xuất hiện, hấn liền block luôn.

Chẳng qua bây giờ hấn trở về trường, không ngại hơi cúi đầu.

Dù sao Tiên Thu Thu cũng là người xinh đẹp nhất trong ao cá của mình, bây giờ còn là một hot girl mạng khá nổi tiếng.

Có tiền có sắc, tuyệt đối xem như là một phú bà trong trường.

Mở danh bạ, tìm đến số của Tiên Thu Thu, gọi qua.

Tút tut... thuê bao quý khách vừa gọi, hiện đang bận... xin vui lòng gọi lại sau.

“Đang bận?”

Vương Vân Phong chờ một lát, rồi gọi lại.

Vẫn là câu nói quen thuộc kia.

Hấn biết sắc mặt.

“Lẽ nào cũng block cả số điện thoại rồi?”

Chờ một lát, hấn lại gọi lại lần nữa.

Vẫn như cũ.

Mặt Vương Vân Phong đã đen xì.

Nhưng hấn vẫn quyết định ủy khuất cầu toàn.

Mở TikTok, tìm kiếm Thu Thu.

“Hử?” Vương Vân Phong lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ba tháng không gặp, vậy mà đã có hơn 600.000 fan.

Tăng gấp đôi so với trước.

Đã coi như là có chút quy mô rồi.

Cố gắng một chút, 1 triệu fan trong tầm tay.

Tương lai đều có thể!

Một hot girl mạng tiềm lực vô cùng, tuyệt đối đáng giá để
hắn tốn nhiều tâm tư hơn.

Vương Vân Phong thở sâu, bắt đầu điều chỉnh tâm trạng.

Tiến vào trang chủ, muốn inbox riêng với nàng.

Kết quả lại thấy được một cái popup bắt mắt: “Bởi vì đôi
phương thiết lập riêng tư, bạn không thể...”

Vương Vân Phong hùng hù hù hỏ hỏ thoát khỏi TikTok.

Lừa giận công tâm, đá một cước vào ghế ngồi trên ta lái
phj, phát ra một tiếng rầm.

Két... Ô tô chọt phanh gấp.

Chủ xe đầu trục dừng xe bên đường, móc ra một cây gậy
cao su: “Cmn! Mà y tưởng đây là xe nhà mày à?”

Sắc mặt Vương Vân Phong tái nhợt: “Tôi bồi thường!”

Chương 685: A! Jenny!

Ma Đô, tổng bộ địa sản An Gia.

“Đường tổng, tiếp đó là đến cục bất động sản để tiến hành thủ tục sang tên. Ngài yên tâm, chúng tôi có con đường đặc thù, thời gian sẽ không dài, đại khái khoảng 3 ngày là xong xuôi.”

Tổng giám nghiệp vụ Từ Minh đứng lên, nhiệt tình bắt tay với Đường Tụng.

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.” Từ Minh nhìn thời gian, cười nói: “Vừa hay đến giữa trưa, chúng tôi đã đặt tiệc, ngài nhất định phải đến tham dự.”

Đường Tụng cười nói: “Cảm ơn, tôi rất chờ mong.”

Bữa tiệc rất phong phú.

Đều là các món ăn nổi tiếng của Ma Đô, hương vị cũng rất nice.

Ngồi xe trở về khách sạn.

Đường Tụng tắm rửa qua, sấy tóc, thay một bộ âu phục.

Mở giao diện hệ thống, tiến vào ‘trung tâm quản lý nhân vật’.

Xem xét tin tức của ‘Jenny Kate’.

Nhìn vị trí, dựa theo tốc độ của máy bay, khoảng một tiếng rưỡi nữa là sẽ đến nơi.

Hết cuối tuần, nàng cuối cùng cũng trở về.

Đây là lần đầu tiên có thể chính thức tiếp xúc với nhân vật trong game, ý nghĩa phi phàm.

Hơn nữa còn dính đến nhiệm vụ ‘thăng cấp danh tiếng’ của bách hóa Hưng Duyên.

Cầm chìa khóa xe, đi xuống lầu.

Rất nhanh, chiếc McLaren P1 đã tụt vào dòng xe cộ.

Sân bay Hồng Cầu.

Đường Tụng dừng xe xong, cất bước đi vào lối đi khách quý T2.

Thời gian này, chỉ có một chuyến bay từ Xuân Thành đến Ma Đô.

Vị trí và thời gian rất dễ kiểm.

Đường Tụng đã liên hệ với quản gia máy bay thương gia của mình, thông qua con đường nội bộ để đăng ký trước.

Lúc đi đến lối ra, phát hiện một đám nữ sinh đang ngăn ở chỗ này.

Có người còn giơ áp phích, bảng đèn, điện thoại.

Tiếng ồn ào vang lên không dứt.

Đường Tụng tò mò đánh giá một phen, hình như là đang đón minh tinh nào đó.

Lắc đầu, hần trực tiếp lách qua.

Lấy giấy chứng nhận, nhân viên công tác liền dẫn hần đi qua lối đi VIP, vào khu khách quý.

Vừa uống trà, vừa nhìn chăm chăm tin tức vị trí trong giao diện hệ thống.

Không thể không nói, công năng định vị của hệ thống quá mạnh.

Mẫu chốt là đổi mới theo thời gian thực, không có trì hoãn.

Đường Tụng muốn dành bất ngờ cho ai, vậy đơn giản chính là tuyệt sát.

Nhạc Nhạc chính là ví dụ, rất cảm động với bất ngờ của mình, lúc chơi bóng tự động thu hoạch được sức chịu đựng +1, nhanh nhẹn +1.

Chờ khoảng 20 phút, vị trí của Jenny cuối cùng cũng xuất hiện trong phạm vi sân bay.

Đường Tụng đứng lên, đi về phía lối ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cổng.

Thở sâu, cố gắng bình ổn tâm trạng kích động của mình.

Loại cảm giác này khác với lúc gặp Tô Ngư.

Nó giống như gặp mặt một người bạn tốt trò chuyện rất hợp ở trên mạng.

Từ trong ký ức của hắn.

Quan hệ của hai người đến giờ vẫn rất trong sạch, xưa nay chưa từng xảy ra chuyện gì vượt quá tình hữu nghị.

Nhưng cha nàng thì vẫn luôn cố gắng tác hợp hai người họ.

Dù sao hắn cũng là người đàn ông duy nhất mà nàng không ghét.

Hệ thống miêu tả, Jenny mắc ‘bệnh thích sạch sẽ’, sạch sẽ ở đây là chỉ tinh thần, chứ không phải đơn thuần là thích sạch sẽ.

Trong thế giới tinh thần của nàng, có một loại nhân cách mang tính ép buộc.

Ép buộc thế giới tinh thần của mình sạch sẽ tuyệt đối.

Biểu hiện thường thấy nhất của căn bệnh này chính là những người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Đối với bất kỳ một sự vật nào không phù hợp với yêu cầu của mình, nàng sẽ vô thức thấy phản cảm.

Nàng vẫn cho rằng, để một người đàn ông tiến vào cuộc sống của mình, linh hồn và thân thể mình, thì sẽ mang lại nguy hiểm không biết cho tinh thần của mình.

Đương nhiên, loại nhân cách này cũng mang lại cho nàng rất nhiều ưu điểm.

Làm việc có tính quy hoạch cực mạnh, đảm bảo mỗi một sự kiện đều trật tự rõ ràng, rất dễ dàng nhận được linh cảm, sáng tạo ra vô số phương án làm người thám phục.

Lại chờ vài phút, vị trí của họ dần dần trùng hợp.

Nhìn trên bản đồ, chỉ còn cách 10m.

Đường Tụng sửa sang lại cổ áo, đứng thẳng tắp, như một quý ông điển hình.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân rõ ràng truyền đến.

Nhân viên sân bay bắt đầu kéo cổng.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Nàng mặc áo sơ mi cổ bẻ, bên ngoài là một chiếc áo khoác màu tím.

Dáng người ưu nhã thời thượng, mái tóc dài vàng óng bóng bèn, trên mặt mang theo vẻ cao ngạo không dễ phát hiện.

Nhất là đôi mắt vàng sáng chói kia, tràn đầy tinh thần.

Cao 1m78, nặng 62kg.

Dáng người rất đẹp, cũng không gầy, trên người có đường cong cơ bắp rõ ràng.

90, 60, 90, vòng nào ra vòng nấy.

Thuyết minh hoàn mỹ cái gì gọi là tóc vàng mắt xanh, dáng người ma quỷ.

Cộc cộc cộc... tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt hắn.

Bởi vì Jenny đi giày cao gót.

Nên hai người cao tương đương, gần như nhìn thẳng.

Đường Tụng đánh giá vị ‘Jenny Kate’ này ở khoảng cách gần, dần dần đưa nàng trọng điệp với người trong ký ức.

Cảm giác hư ảo không chân thật như ẩn như hiện, cuối cùng lại giao thoa với hiện thực.

Đỉnh sọ cao, mắt to, da trắng lạnh... tiêu chí của mỹ nhân.

Thời thượng, tươi đẹp, gợi cảm, đoan trang.

Đường Tụng nở nụ cười rực rỡ: “Long time no see, Jenny.”
(Đã lâu không gặp, Jenny)

Jenny hơi nhướn mày, dùng tiếng Anh trả lời: “Trên thực tế, tôi rất ghét cách làm đột nhiên biến mất của anh, điều này mang lại rất nhiều quấy nhiễu cho tôi và Tô. Anh phải biết, tôi nể tình anh là bạn thân kiêm ông chủ của tôi, mới nhịn không cho anh một đám.”

Đường Tụng cười xấu hổ, đang định nói gì đó.

Jenny trực tiếp giang hai tay, cho hắn một cái ôm, lại hôn lên mặt hắn.

Nàng đã 28, có được thân thể thành tục, tâm hồn sung mãn tròn vo trực tiếp áp tới.

Để Đường Tụng vài ngày không ăn thịt cảm thấy khó nhin.

A! Jenny, đừng như vậy!

Đường Tụng thăm mặc niệm một câu.

...

Lục Gia Chủ, trong tòa nhà tư bản Tĩnh Ngộ.

Văn phòng đồng sự.

“Bảo Nguyệt, xem cái này đi.”

Liễu Bảo Nguyệt vội vàng nhận lấy điện thoại trong tay Kim đồng, là một tấm ảnh.

Phía trên là một mỹ nữ da trắng.

Tóc vàng mắt xanh, dáng người gợi cảm, khí chất cực đỉnh, sắc sỡ lóa mắt.

Giống như một minh tinh nào đó của Hollywood.

“Đây là?” Liễu Bảo Nguyệt tò mò hỏi.

Thư ký Kim nhếch miệng cười: “Cô ấy là Jenny Kate, người thừa kế tương lai của quỹ ký gửi Kate.”

Liễu Bảo Nguyệt thầm giật mình, đại cổ đông của tập đoàn Đường Tổng chính là quỹ ký gửi Kate.

Nàng tự nhiên biết sức nặng của nó.

Thư ký Kim hơi nghiêng người về trước, nhìn vào mắt Liễu Bảo Nguyệt, nói: “Đồng thời, cô ấy còn có quan hệ rất thân mật với Đường Tụng, bây giờ cô ấy đang ở Ma Đô.”

Chương 686: Đỉnh lưu

Liên tục có người đi ra khỏi lối VIP.

Nhìn thấy đôi nam nữ ở trước cửa, cũng nhin không được mà quay đầu.

Bọn họ đều hành khách trong khoang hạng nhất.

Tự nhiên đã nhìn thấy mỹ nữ tóc vàng mắt xanh này.

Nhưng khí thế trên người đối phương quá mạnh, không ai dám lên bắt chuyện.

Bây giờ thấy nàng ôm nhau với một thanh niên, họ đều thấy hâm mộ.

Loại mỹ nữ da trắng đẳng cấp này, dù ở đâu thì cũng là hàng hiếm.

Tựa như cảm nhận được thân thể của Đường Tụng.

Jenny chủ động thả hấn ra, nhíu mày nói: “Tôi cảm nhận được cơ bắp rắn chắc trên người anh, rất hiển nhiên là đã nghiêm túc tập luyện, xem ra anh đã tiếp thu đề nghị của tôi.”

Nhìn khuôn mặt tràn ngập phong tình dị quốc trước mặt, ánh mắt Đường Tụng hơi hoảng hốt, tựa như nhớ lại từng màn với nàng.

“Cô cũng không thay đổi gì, vẫn xinh đẹp mê người như vậy.”

Khóe miệng Jenny cong lên, lùi lại hai bước: “Vậy hôm nay tôi mặc thế nào?”

Đường Tụng đánh giá phút chốc, tán dương: “Có thể được cô chọn trúng, là may mắn của bộ quần áo này.”

Jenny nhìn chăm chăm vào mắt hắn, đột nhiên mở miệng nói: “Hơn một năm không gặp, anh thay đổi rất nhiều, giống như Tô đã nói.”

“Là tốt hay xấu?” Đường Tụng tò mò hỏi.

Hắn rất muốn biết, hình tượng của mình trong mắt Jenny là gì.

Jenny nhún vai nói: “Trước kia anh rất kiêu ngạo, tựa như không có chuyện gì mà anh không làm được, tất cả mọi người đều là quân cờ của anh, loại tự tin kia thật ra rất cuốn hút. Từ góc độ của nhân viên, tôi càng thương thức anh của trước kia hơn, sức hút của một lãnh tụ trời sinh.”

“Sau đó thì sao?” Đường Tụng cảm thấy nàng chưa nói hết.

Jenny lại tiến lại gần, sống mũi cao thẳng gần như chạm vào mũi Đường Tụng.

Mùi nước hoa trên người nàng rất đặc biệt, tràn đầy dụ hoặc và mê người.

Xuyên qua cổ áo sơ mi, có thể nhìn thấy khe rãnh trắng như tuyết.

Để Đường Tụng có chút mất tự nhiên.

Jenny nở nụ cười, dùng khẩu âm nặng nói: “However, from the perspective of a close friend, you really have a human touch now, I really like you now.” (Tuy nhiên, đứng ở góc độ bạn thân, anh bây giờ thật sự rất có tình người, tôi rất thích anh của bây giờ.)

“Sweet of you.” Đường Tụng cảm ơn nàng khách lễ.

“Anh đột nhiên đến đón, là bất ngờ lớn nhất trong khoảng thời gian này.” Jenny vỗ vỗ ngực hắn: “Đi thôi, quá ông lãng mạn.”

Đường Tụng gật đầu, đang đi cầm vali phía sau nàng.

Jenny lại trực tiếp cướp lấy, cười nói: “Anh biết, tôi không phải cô gái yếu đuối, với lại nó cũng không nặng.”

Đường Tụng biết tính cách của nàng, cũng không nói gì thêm.

Hai người vai kề vai đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân dày đặc truyền đến từ phía sau.

Đường Tụng nhìn qua, liền thấy một đám người lao ra khỏi lối đi.

Người đứng giữa là một thanh niên trẻ tuổi, đeo khẩu trang, tai nghe, tóc nhuộm màu xanh lam nhạt.

Hắn hơi cúi đầu đi về phía trước.

Mấy vệ sĩ mặc âu phục kính râm, hình thể cao to đi trước mở đường.

“Đó là... Hứa An?”

“Hình như vậy, mới hot sau một bộ phim cổ trang, thành đỉnh lưu.”

Có hai người trẻ tuổi hiểu rõ thời sự, nhận ra minh tinh thần tượng mới quật khởi này.

Liền lấy điện thoại ra chụp ảnh.

“Ngại quá! Nhường một chút!” mấy vệ sĩ ngăn ở trước người Hứa An, bước chân không ngừng tiến lên trước.

Đường Tụng cũng cảm giác có người vỗ vỗ vào bả vai mình.

Hắn lắc bả vai một cái, dùng Nhu Kinh trong Thái Cực Quyền để đánh văng cánh tay kia ra ngoài.

Một tên vệ sĩ nhú mào, xoa xoa tay.

Có lẽ lo lắng Jenny tóc vàng mắt xanh bên cạnh Đường Tụng, nên cũng không nói gì quá đáng.

“Xin lỗi, chúng tôi đang vội đi ghi hình, làm phiền các vị nhường một chút.” Một nữ trợ lý giải thích, tiến lên đẩy cửa, có vẻ rất sốt ruột.

Jenny vẫn bình tĩnh như thường, nàng cũng không quan tâm mình tinh nghệ sĩ gì cả, cũng không có tâm tư nhường nhịn gì cả.

Trực tiếp kéo vali đi ra ngoài.

Đường Tụng thấy thế, liền mỉm cười với nữ trợ lý rồi đi theo.

Lúc này nữ trợ lý mới nhìn thấy rõ dung mạo của Đường Tụng.

Lập tức ngẩn ngơ.

...

Bên ngoài lối đi.

Nhiệt độ khá thấp, còn có những cơn gió lạnh buốt.

Nhưng điều này không thể làm giảm nhiệt tình của đám fan hâm mộ Hứa An.

Nhân viên công tác của sân bay cũng đã bố trí xong vành đai cách ly.

Các nàng tụ tập hai bên đường, người nào cũng là sắc mặt đỏ bừng vì hưng phấn.

Bộ phim cổ trang ‘Khán Hoa Đông Mạch Thượng’ trở thành ngựa ô lớn nhất của năm nay, tháng trước chiếu phim, chỉ một tháng đã hot toàn bộ internet.

Trước sự kiện Tô Ngự khoe nhẫn, top 1 hot search vẫn luôn là nam chính Bạch Lạc của bộ phim này.

Mà Hứa An, người diễn vai này cũng nhảy lên trở thành đỉnh lưu.

Đây là lần đầu tiên Hứa An tham gia thu hình game show từ sau khi hot lên.

Đám fan cứng như các nàng tự nhiên phải chạy đến tiếp ứng cho thần tượng.

Các nàng bàn tán xì xào, phát tiết nội tâm chờ mong và kích động.

“Không biết lần này có thể lấy được ký tên của Hứa An ca ca không!”

“Đáng tiếc, An An nhất định sẽ đeo khẩu trang, không thể thưởng thức được vẻ đẹp tuyệt trần đó.”

“Nghe nói bộ phim tiếp theo, An An sẽ hợp tác với Lạc Sơ Âm, không biết là thật hay giả.”

“Mình lại cảm thấy Tổng Khả Nhan thích hợp hơn, khí chất và lưu lượng đều xứng đôi với An An.”

“Tốt nhất là hợp tác với ba người LBS.”

“Không thể nào?”

“Thôi đi, có gì không thể, An An của chúng ta không chỉ là một nghệ sĩ, mà còn là một phú nhị đại, giải trí Thành An chính là nhà của An An.”

“Tôi cũng thấy dân mạng nói, giá trị con người của cha Hứa An là hơn 10 tỷ!”

“Quá lợi hại! Đẹp trai như vậy, diễn hay như vậy, còn giàu như vậy nữa.”

...

“An An sắp ra ngoài rồi.”

“Hình như là bên kia, dù không thấy rõ lắm, nhưng mà rất cao rất đẹp nha! Khí chất này, vô địch!”

Đám fan hâm mộ vội vàng nhón chân lên.

Xuyên qua cổng lớn, có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người.

Mặc âu phục, hơi cúi đầu, một tay nhét túi, khí chất tuyệt vời.

Sau lưng còn có một số người đi theo.

“Hình như là đúng rồi!”

“A! Hứa An...”

“Hứa An...”

“An An...”

...

Tiếng thét chói tay vang vọng toàn bộ khu vực.

Áp phích, bảng đèn, đèn flash đều giơ cao.

Cũng có rất nhiều người lấy ảnh và marker pen, rồi liều mạng chen lên trước.

Cửa cảm ứng ngoài cùng từ từ mở ra.

Jenny tinh xảo thời thượng đi ra.

Nàng dường như cũng không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, kéo vali, chậm rãi đi về phía trước.

Tóc vàng mắt xanh, dáng người ma quỷ, ưu nhã tự tin, vô cùng đáng chú ý.

Hấp dẫn rất nhiều người.

Đám nữ sinh này đều cúi đầu, có chút tự ti mặc cảm.

Ngay sau đó, tiếng thét to lại vang lên.

“Oa! Quá đẹp!”

“Quá đẹp rồi!”

“Là ai vậy? Đây không phải Hứa An mà!”

“Đây... cũng quá đẹp rồi!”

Đám fan đều đưa mắt nhìn vào bóng người cao to vừa đi ra.

Cao to thẳng tắp, mặc âu phục màu đậm.

Làn da trắng lạnh bóng loáng, dưới ánh mắt trời vẫn không có bất kỳ tì vết.

Hắn lạnh nhạt đi xuyên qua các nàng, mặt không biểu cảm, mang theo vẻ lạnh lùng và cao quý.

Không ít nữ sinh che tim, cắn môi dưới, tựa như đã quên cách hô hấp.

Loại dáng người và tướng mạo này, các nàng chưa từng nhìn thấy trong hiện thực.

Nhất là khí chất của hắn.

Là danh kiếm trong sương hoa băng lãnh, là tơ lụa trên quý trên giá sách phủ bụi.

Khát vọng mà không thể thành.

Là nguyên hình của nam chính trong tiểu thuyết.

Nếu như để hắn đóng phim ‘Khán Hoa Đông Mạch Thượng’, vậy thật sự quá phù hợp!

...

Khi Hứa An mang theo thận trọng, chờ mong, vinh quang, cất bước đi ra cổng chính, chuẩn bị nghênh đón sự cuồng nhiệt của đám fan nữ.

Tiếng hoan hô trong tưởng tượng lại không xuất hiện, thậm chí không có bao nhiêu người nhìn hấn.

Cho dù là nữ fan đang nhìn hấn, thì cũng là hai mắt vô thần, tựa như đang dư vị gì đó.

Hấn ngẩn người, trực tiếp tháo khẩu trang, ngẩng đầu lên.

Để lộ ngũ quan và khí chất của mỹ nam cổ điển.

Nhưng mà cũng chả có tác dụng mẹ gì.

Chương 687: Gọi mẹ

Ma Đô, khách sạn Dự Viên Vạn Lệ.

Nằm ở khu khu buôn bán phồn hoa phía tây bãi biển, tiếp giáp Dự Viên, bên cảng, đường đi bộ Nam Kinh... các nơi có phong cảnh đẹp trứ danh ở Ma Đô.

Tầng 18 khách sạn, hành lang phòng hành chính.

Nơi này là chuyên môn cung cấp phục vụ cho khách hàng phòng hành chính.

Trang trí nội thất trang nhã thoải mái.

Đồ ăn, trà bánh và đồ uống miễn phí, đủ loại công trình phục vụ.

Yên tĩnh, riêng tư, xa hoa, đầy đủ công trình.

Bạch Hiểu Manh tựa trên ghế, híp mắt nhắm nháp trà chiều.

Tạ Vũ Đồng ở đối diện thì uống cà phê, ánh mắt nhìn Lục Gia Chủy phồn hoa và thất thần.

Không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Hiểu Manh mỉm cười, cầm ly rượu lên nói: “Bà Tạ, chúng ta cùng một cái! Cảm tạ ngài đã cho cháu trải nghiệm mị lực của phòng hành chính Ma Đô.”

Tạ Vũ Đồng quay đầu lại, cùng với nàng, lại nhấp một hớp cà phê.

Nói khẽ: “Dự Viên Vạn Lệ xem như là khách sạn năm sao cao cấp ở Ma Đô, giá cả lại rất rẻ. Nhưng công trình hơi cũ,

thiết bị cũng quá hạn, cũng không có gì đặc sắc. Cơ cơ hội sẽ dẫn cháu đến khách sạn Bulgari, nơi đó mới là đỉnh cao.”

“Khách sạn Bulgari?” Bạch Hiểu Manh hai mắt tỏa sáng: “Là chỗ phong cưới của Hoàng giáo chủ và AB sao! Nghe nói bể bơi vô cực bên đó rất đẹp, rất hot trên internet, cháu vẫn muốn đến chơi!”

Tạ Vũ Đồng gật đầu: “Chính là nó, lần này đi công tác bằng tiền của công ty, phó tổng như dì phải làm gương. Chờ mấy ngày nữa xong xuôi, dì dẫn cháu đi trải nghiệm.”

“Dì vạn tuế!” Bạch Hiểu Manh đứng lên, nhiệt tình hôn lên mặt Tạ Vũ Đồng.

Tạ Vũ Đồng vội vàng rút giấy, lau lau bờ và vụn bánh gato trên mặt: “Đã lớn như vậy rồi, sao còn như trẻ con.”

Bạch Hiểu Manh nở nụ cười ngọt ngào: “Trước mặt dì, cháu vĩnh viễn là một đứa trẻ, dì còn tốt hơn cả cha mẹ cháu.”

Tạ Vũ Đồng xoa xoa mái tóc ngắn của nàng, trong mắt mang theo vẻ cưng chiều: “Chỉ biết ba hoa, nếu để mẹ cháu nghe thấy lời này, nhất định sẽ đuổi cháu ra khỏi nhà.”

“Hi hi, vậy cháu sẽ sống với gì, sau này đổi giọng gọi dì là mẹ.” Bạch Hiểu Manh nháy mắt mấy cái.

Bị cháu gái quấy nhiễu, tâm trạng của Tạ Vũ Đồng lại khá hơn nhiều.

Tạm thời quên chuyện của Đường Tụng và Tô Ngư.

“7 giờ tối nay, sảnh yến hội trên tầng 21 có một hoạt động, công ty bên dì Mạnh của cháu tổ chức một đại hội giao lưu đầu tư, khá cao cấp, có muốn qua thêm kiến thức không?”

Bạch Hiểu Manh chu mỏ, lắc đầu nói: “Không đi, cháu đến đó làm gì? Nghe mọi người nói chuyện phát triển xí nghiệp, lập nghiệp sao? Rất nhàm chán, còn không bằng đi dạo phố.”

“Được thôi!” Tạ Vũ Đồng cũng không khuyên, lại nói: “Lần này đến Ma Đô, cháu mua cho dì 2 bộ quần áo, còn mua trang sức cho mẹ cháu, lại mua cho mình ba bộ, chắc sắp hết tiền rồi nhỉ?”

Bạch Hiểu Manh xấu hổ, sờ đầu một cái: “Dì đúng là nhìn rõ mọi việc, cháu thật sự không nhìn được, đang muốn mượn dì ít tiền, chờ phát lương sẽ trả.”

Mặc dù các nàng rất thân, nhưng dù sao cũng không phải mẹ con.

Bạch Hiểu Manh có cha mẹ, Tạ Vũ Đồng sớm muộn gì cũng phải lập gia đình.

Bạch Hiểu Manh cũng sẽ không tùy ý tìm dì mình đòi tiền.

“Bao nhiêu?” Tạ Vũ Đồng lấy điện thoại ra, cười hỏi.

Bạch Hiểu Manh xoắn xuýt một phen, duỗi ba ngón tay: “3000 là được! Chủ yếu là tham gia lễ đính hôn xong, còn cần đi dạo với mấy người bạn, đến lúc đó có thể sẽ không nhìn được mà muốn chặt tay.”

Tạ Vũ Đồng mỉm cười, trực tiếp chuyển cho nàng 5000, lại gõ gõ lên đầu nàng: “Cháu thật hạnh phúc, có một người dì như dì. Khi dì bằng tuổi cháu, đang phiêu dạt phần đầu ở Ma Đô, không nỡ mua một bộ quần áo vượt quá 500, ăn ở có thể bớt thì bớt. Thịnh thoảng sẽ đi dạo mới Mạnh Nhiễm, cũng mua một món hàng hiệu giảm giá.”

Bạch Hiểu Manh nhận tiền, ôm eo nhỏ của dì, ngọt ngào nói: “Có người dì như ngài, chính là hạnh phúc lớn nhất đời, chúng ta sẽ ở chung cả đời. Quay đầu cháu cũng cố gắng một chút, mua một căn nhà ở Thịnh Nguyên Giai Cảnh, cùng tòa nhà với dì.”

“Thôi đi, nhà ở Thịnh Nguyên Giai Cảnh, nhỏ nhất cũng là 130m vuông, hiện giờ phải hơn 3 triệu, cháu để dành đến bao

giờ mới đủ?”

Bạch Hiểu Manh hoạt bát nói: “Không phải còn có Đường tổng sao, bây giờ cháu là trợ lý của anh ấy, nói không chừng sau này sẽ lên như điều gặp gió.”

Tạ Vũ Đồng thầm giật mình, hỏi: “Cháu... và Đường Tụng gần đây thế nào?”

Bạch Hiểu Manh hơi đỏ mặt: “Đường Tụng có bạn gái, với lại còn có một Ngọc Đình nữa kia.”

“VẬY... Hiểu Manh, cháu dự định từ bỏ sao?” Tạ Vũ Đồng cũng không biết vì sao mình lại hỏi vấn đề này.

Trước kia nàng vẫn cho rằng, Đường Tụng rất thích mình.

Mặc kệ là đáng người hay bề ngoài, năng lực, thì mình hẳn là rất phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

Cho nên nàng mới cho rằng, hắn nhất định sẽ thích Hiểu Manh.

Nhưng Tô Ngư xuất hiện, đã cho nàng một cái tát mạnh.

Đề chút tự đắc và mừng thầm trong lòng nàng đã tan thành mây khói.

Coi như mình cộng thêm Hiểu Manh, đều không thể so sánh với Tô Ngư, không phải cùng một đẳng cấp.

Tô Ngư không chỉ là một minh tinh, đồng thời còn là một phú bà có giá trị con người mấy tỷ.

Sự tồn tại của Tô Ngư như trăng tròn trên không trung, trong sáng lại lóa mắt.

...

“Được rồi, cháu ăn xong rồi!” Bạch Hiểu Manh lau miệng, đứng lên cười nói: “Chúng ta về phòng, thử quần áo mới cháu

vừa mua cho đi đi. Đêm nay đi mặc vào, đảm bảo sẽ là mỹ nhân đẹp nhất.”

Tạ Vũ Đồng lơ đễnh gật đầu, đi theo về phòng.

Mở cửa.

Diện tích 30m, đối diện cửa là một mặt cửa sổ sát đất sáng tỏ.

Có thể nhìn thẳng đến tháp Đông Phương Minh Châu.

Bạch Hiểu Manh mở rộng hai tay trước cửa sổ, hưởng thụ cảnh đẹp bên bên cảng.

Rầm rầm... màn cửa được kéo lên.

Lấy ra một bộ trang phục nghề nghiệp Saint Laurent.

Tràn đầy phấn khởi mà đặt lên giường.

Cười hì hì nói: “Dáng người chúng ta không khác lắm, chỉ là cháu hơi nhiều thịt một chút, lúc mua đã thử qua, tuyệt đối vừa người.”

Tạ Vũ Đồng mỉm cười, bắt đầu cởi quần áo.

Rất nhanh, chỉ còn lại chiếc quần lót, thân thể trắng như tuyết tinh tế gợi cảm.

Đi tất chân, mặc váy, áo sơ mi trắng, giẫm lên giày cao gót.

Một mỹ nữ OL đoan trang xinh đẹp xuất hiện trong phòng, để căn phòng sáng hơn mấy phần.

Bạch Hiểu Manh tiến lên đánh giá một phen, ca ngạo nói: “Thật sự quá đẹp rồi! Cháu mặc vào cũng không có hiệu quả như này!”

Tạ Vũ Đồng soi gương, gật đầu hài lòng nói: “Cảm ơn Hiểu Manh!”

...

Lục Gia Chủy, tầng 15 cao ốc trung tâm tài chính Thời Đại, công ty đầu tư Thuận Khánh.

Tô Hiểu Nhu nói: “Không phải đâu? Vương Tử Hào tìm một người bạn rất lợi hại để giúp chúng ta giữ thể diện?”

Triệu Giai Duyệt đắc ý nói: “Không chỉ vậy! Bạn của Vương Tử Hào còn lái Benz S-Class đến đón chúng ta qua đó, đủ mặt mũi chưa?”

“Đủ đủ! Quá đủ! Giai Duyệt, mình có một loại trực giác mãnh liệt, tối nay nhất định sẽ kiếm được đơn hàng lớn! Tiền thưởng cuối năm trong tầm mắt rồi!”

“Cố lên!” Triệu Giai Duyệt dựng một thủ thế.

Tô Hiểu Nhu nói tiếp: “Vậy Đường Tụng thì sao? Bạn của Vương Tử Hào nhất định sẽ không qua đón Đường Tụng, hay là để Đường Tụng đến công ty của chúng ta?”

Triệu Giai Duyệt ngẩn người, nói: “Để mình nói với Đường Tụng, bảo cậu ta không cần qua nữa, rất mệt, với lại hiện giờ đã có hai người hỗ trợ. Hăng quá hóa dở, có vẻ quá giả.”

Tô Hiểu Nhu lắc đầu nói: “Đừng đừng đừng, đã đáp ứng rồi, còn hứa cho người ta quà của công ty nữa!”

Triệu Giai Duyệt hơi gian nan nói: “Chủ yếu là bên phía Tử Hào và bạn, không dễ nói lắm. Như vậy đi, chúng ta cứ tặng máy tính bảng cho Đường Tụng đi, dù sao cũng đã nói rồi. Ngày mai mình sẽ đi mua một chiếc mới nhất tặng cho Đường Tụng.”

.....

Đến đây là hết rồi, hình như tác đã thay tên và viết bộ khác, không tìm thấy tung tích nữa.

Cảm ơn mọi người đã theo đọc đến tận đây, dù biết truyện đã bị cua đồng kẹp!!!

Lâu lâu gặp bộ ko dạng háng thì lại bị kẹp!